

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ
ചരിത്രവും സംസ്കാരവും

(Malayalam)

Indian Orthodox Church History and Culture

(Church History)

**By Rev. Dr. Joseph Cheeran
 K. V. Mammen, Kottackal
 Adv. P. C. Mathew, Pulikottil**

Published by : Kottackal Publishers
 Manganam, Kottayam - 18, Kerala
 Phone: 578936

First Published : November 2002

Cover Design : Equations, Kottayam Phone: 564736

D.T.P & Printing: Sophia Print House, Kottayam. Phone: 303237

Rs. 500.00

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും

ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ:

ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ
കെ. വി. മാമ്മൻ
അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു

പ്രസാധകർ:

കോട്ടയ്ക്കൽ പബ്ലിഷേഴ്സ്

മാങ്ങാനം, കോട്ടയം 686 018 കേരളം
ഫോൺ: 578936

വില: 500.00



ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ

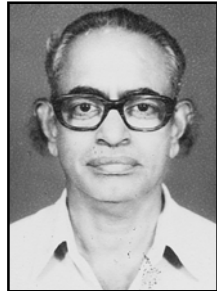
ജനനം 1945 ൽ പഴഞ്ഞിയിൽ. ഒന്നാം റാങ്കോടെ വിദ്വാൻ ബിരുദം നേടി അദ്ധ്യാപകനായി. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം നേടി ആലുവ യു. സി. കോളജ് പ്രൊഫസറായി. 2000-ൽ റിട്ടയർ ചെയ്തു. 1998-ൽ എം. ജി. യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് "ആധുനിക മലയാള കവിതയിൽ ബൈബിളിന്റെ സ്വാധീനം" എന്ന ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിന് പി. എച്ച്. ഡി. ലഭിച്ചു. ഗുരുനാഥൻ കുടിയായ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസിൽ നിന്ന് വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. 200-ലധികം ഗവേഷണ പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രധാന കൃതികൾ: ഇൻഡ്യൻ

ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും, ജെറീം ചന്ദ്രബോസ്, ഇസ്രായേലിയോസിന്റെ സപ്ത ലേഖനങ്ങൾ, സെമിനാർ പ്രബന്ധങ്ങൾ, പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് ദിവ്യാസ്പോസ് പ്രഥമൻ, പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് ദിവ്യാസ്പോസ് രണ്ടാമൻ, ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീന ബൈബിൾ, യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ്, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി. ഇപ്പോൾ കുന്നംകുളം ചരിത്രസമിതി ചീഫ് എഡിറ്ററായും ചൊവ്വനൂർ സെന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ് പള്ളി വികാരിയായും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സഭാചരിത്ര പണ്ഡിതൻ.

വിലാസം: ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, പി. ഒ. തെക്കുംകര - 680608, തൃശൂർ ഫോൺ: (0488) 465158, 465846

അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു

ജനനം 1935. പിതാവ് കുന്നംകുളം പുലിക്കോട്ടിൽ ചാക്കുണ്ണി. മാതാവ് ചെറുവത്തൂർ കുട്ടായി. ബിരുദം നേടിയ ശേഷം മൈസൂർ സർവകലാശാലയിൽ നിന്ന് ബി. എൽ. ഉം കേരള സർവകലാശാലയിൽ നിന്ന് എം. എസ്. ഡബ്ല്യു. ഡി. എസ്. എസ്. ബിരുദങ്ങൾ നേടി. കുന്നംകുളം, ചാവക്കാട് കോടതികളിൽ പ്രാക്ടീസ് നടത്തി. വിദ്യാഭ്യാസ കാലത്തു തന്നെ സാഹിത്യവാസനയും സഭാസന്നേഹവും വളർന്നുവന്നു. കൃതികൾ: രത്നം ബരം, കുളിമുളള രാത്രിയിൽ, അർദ്ധരാത്രിയിൽ (കിമാനമാഹാരങ്ങൾ), ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടും ചരിത്രരേഖകളും. ആനപ്പാപ്പി, വട്ടശ്ശേരി തിരുമേനി: മലങ്കരസഭയുടെ കോട്ട, ഇൻഡ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും എന്നിവയുടെ സഹ ഗ്രന്ഥകർത്താവാണ്. ഇപ്പോൾ മലങ്കരസഭാ മാസികയുടെ പത്രാധിപ സമിതി അംഗം. സഭാചരിത്ര പണ്ഡിതൻ.



വിലാസം: അഡ്വക്കേറ്റ് പി. സി. മാത്യു, പുലിക്കോട്ടിൽ, മെയിൻ റോഡ്, കുന്നംകുളം ഫോൺ: (0488) 522216

കെ. വി. മാമ്മൻ



ജനനം 1930 ൽ പത്തനംതിട്ടയിൽ. പിതാവ് എം. വർഗീസ് കോട്ടയ്ക്കൽ, തുവമൺ. മാതാവ് മറിയമ്മ. ബിരുദ ബിരുദാനന്തര പഠനത്തിനു പുറമേ നാല്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് ജേർണലിസം ഡിപ്ലോമാ കരസ്ഥമാക്കി. മലയാള മനോരമയിൽ 40-ഉം ചർച്ച് വീക്കലിയിൽ 50-ഉം വർഷം പത്രാധിപ സമിതി അംഗമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ 'മലങ്കര സഭ' മാസികയുടെ പത്രാധിപ സമിതി അംഗം. അൻപതു വർഷങ്ങളായി പുതുപ്പള്ളി നിലയ്ക്കൽ പള്ളി സഭാസെന്ററു് അദ്ധ്യാപകനാണ്. മലങ്കരസഭയിലെ കാതോലിക്കാമാർ, പരിശുദ്ധ ഔഗേൻ ബാവാ, പാമ്പാടി തിരുമേനി, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി, ബിഷപ്പ് വാൽഷ്, 2000 വർഷം പിന്നിട്ട മലങ്കരസഭ മുതലായി സഭാ ചരിത്ര - ജീവ

ചരിത്രപ്രധാനങ്ങളായ മുപ്പതിൽപരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവ്.

വിലാസം: എഡിറ്റർ, കോട്ടയ്ക്കൽ പബ്ലിഷേഴ്സ്, മാങ്ങാനം, കോട്ടയം - 18 ഫോൺ: (0481) 578936

ഉള്ളടക്കം

ആശംസ	പ. കാതോലിക്കാ ബാവ	6
അവതാരിക	റവ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്	8
ആമുഖം	റവ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ	16
പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്	കെ. വി. മാമ്മൻ	22
1 പ്രാചീന ഘട്ടം		25
2. പഠനികളുടെ ആഗമനം		133
	ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ തിരനോട്ടം	
	ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ്	
	സുന്നഹദോസിനു ശേഷം	
	റോമൻ ഭരണം	
	സ്റ്റീഫൻ ബ്രിട്ടോ	
3. പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർ		270
4. മിഷനറി കാലഘട്ടം		424
5. നവീകരണ കാലഘട്ടം		583
6. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനു ശേഷം		705
7. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി: മലങ്കര സഭാ രത്നം		835
	താരശോഭ പൊഴിച്ച സഭാ നേതാക്കന്മാർ	
	കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ പ്രാധാന്യം	
	മലങ്കരസഭയും മലയാള മനോരമയും	
8. പ. ബസ്സേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ		1013
	പ. ഔഗൻ ബാവ: സഭയുടെ രക്ഷാവലയം	
	പ്രഗത്ഭ നേതൃത്വം	
	ആറാം കാതോലിക്കാ	
9. ആധുനിക കാലഘട്ടം		1207
	പര്യമല അസോസ്യേഷൻ	
	ഭദ്രാസനങ്ങളും അദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളും	
	വിഘടന വിഭാഗം കലക്ടി മറിച്ച കാൽ നൂറ്റാണ്ട്	
10. നാളത്തെ സഭ		1339

സ്വയംസ്ഥിതനും ആദ്യന്തമില്ലാത്തവനും സാരാംശസമ്പൂർണ്ണനും
 ആയ ശ്രീയേക ദൈവത്തിന്റെ തിരുനാമത്തിൽ (തനിക്കു സ്തുതി)
 വിശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ
 ആരുപനായിരിക്കുന്ന
 പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയ
 മോറാൻ മാർ ബസേലിയോസ്
 മാർ തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദിതീയൻ



സഭാധ്യക്ഷന്റെ ആശംസ



ഇന്ത്യയുടെ അപ്പോസ്തോ
 ലനായ വിശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാ
 ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച മലങ്കര
 ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി
 സഭയുടെ എ. ഡി. 52 മുതൽ
 2002 വരെയുള്ള സമ്പൂർണ്ണ
 ചരിത്രം ഇതാദ്യമായി ഒറ്റ വാല്യ
 ത്തിൽ തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീക
 രിച്ചു കാണുന്നതിൽ നമുക്കു
 വളരെയധികം സന്തോഷമുണ്ട്.
 സഭ ഏറ്റെടുത്തു ചെയ്യേണ്ടിയി
 രുന്ന ഒരു വലിയ ചുമതലയാണ്
 ഇപ്പോൾ നിറവേറ്റപ്പെട്ടിരിക്കു
 ന്നത്. ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലും
 പിന്നീടും ഭരണാധികാരികളിൽ

നിന്നു ലഭിച്ച പ്രോത്സാഹനങ്ങളും പീഡകളും സഭയും സഭാ നേതാക്കളും
 നേരിടേണ്ടി വന്ന പ്രതിസന്ധികളും കേസുകളും സഹോദരീ സഭകൾ
 സൃഷ്ടിച്ച പ്രശ്നങ്ങളും വിശ്വാസ കാര്യങ്ങളിലെ വൈദേശിക സഭകളുടെ
 കടന്നാക്രമണങ്ങളും ന്യായവും നീതിയും കാറ്റിൽ പറത്തിക്കൊണ്ടുള്ള
 കൈയേറ്റങ്ങളും ഇന്നത്തെ സങ്കീർണ്ണമായ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളും സഭ
 യുടെ ദൗത്യനിർവ്വഹണ രംഗത്തെ മുരടിപ്പും കോട്ടങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും
 എല്ലാം നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ അടിസ്ഥാന
 ത്തിലും ദീർഘകാലത്തെ ഗവേഷണ പഠനങ്ങളുടെ പിൻബലത്തിലും

എഴുതി 1300 -ൽ പരം പേജു വരുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത.

മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദൈവാശ്രയവും അസാധാരണമായ ആരാധനാ ജീവിതവും സൽപ്പെരുമാറ്റവും കഠിനാധ്വാനവും കാർഷിക - വ്യാവസായിക രംഗങ്ങളിലെ പുരോഗതിയും ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നില വാരവും മെച്ചപ്പെട്ട സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയും മതമൈത്രിയുമെല്ലാം അവരുടെ സനാതനമായ സംസ്കാരത്തെ വളർത്തുന്നതിൽ സാരമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു “ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും” എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സവിസ്തരം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാശ്യങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങൾ വേണ്ടവിധത്തിൽ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് സഭയിൽ ഭിന്നതകളും തർക്കങ്ങളും കേസുകളും സംഘർഷങ്ങളും മറ്റും തലപൊക്കുന്നതെന്ന് നിഷ്പ്രയാസം സമർത്ഥിക്കാനാവും. സഭയുടെ ദൗത്യത്തെപ്പറ്റി വ്യാപകമായ തോതിൽ ഇന്ന് ബോധവൽക്കരണം ആവശ്യമാണ്. ആ മഹത്തായ യജ്ഞം വിജയിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന് ഒരു വലിയ അളവിൽ പങ്കു വഹിക്കാനാവും എന്നതിന് സംശയമില്ല.

നമ്മുടെ പ്രിയനും പ്രശസ്ത സഭാചരിത്ര പണ്ഡിതനുമായ ഡോ. ജോസഫ് ചീരന്ദ്രനും ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹരായ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിമാരുടെ കൂടുംബത്തിലെ ഒരു പ്രശസ്ത അംഗവും അഭിഭാഷകനും ചരിത്രകാരനുമായ പി. സി. മാത്യുവും, വർഷങ്ങളായി സഭാചരിത്ര - ജീവചരിത്ര രചനാ രംഗങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്ന എഡിറ്റർ കെ. വി. മാമ്മനും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കിയ ഈ വിലപ്പെട്ട പുസ്തകം നമ്മുടെ സഭയ്ക്ക് ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ലഭിച്ച വിലയേറിയ ഒരു സംഭാവനയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ അഭിമാനമുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെ സഭാസ്നേഹവും സദുദ്ദേശ്യപരമായ സേവനങ്ങളും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം വിലമതിക്കുന്നതോടൊപ്പം അവരെ ആശീർവദിക്കുകയും പുസ്തകത്തിനു പ്രചുര പ്രചാരം ലഭിക്കട്ടെ എന്നു നാം ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ

**ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ
മാത്യുസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ**

ദേവലോകം അരമന, കോട്ടയം - 38

കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപക

നവതി ദിനം

15 - 9 - 2002

അവതാരിക

തങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധേയമായ സഭാചരിത്ര രചനകളിലൂടെ മലങ്കരസഭാംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം പരിചിതരായ ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിൽ, കെ. വി. മാമ്മൻ കോട്ടയ്ക്കൽ എന്നിവർ ഒത്തൊരുമിച്ച് പ്രയത്നിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. മലങ്കരസഭയുടെ സങ്കീർണ്ണമായ ചരിത്രത്തെ മൂന്നു പേരും വ്യത്യസ്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളിലൂടെയാണ് സമീപിക്കുന്നതെങ്കിലും, ആ സമീപനങ്ങളെയെല്ലാം ഏകോപിപ്പിക്കുന്ന വീക്ഷണ വിശേഷം വായനക്കാർക്ക് പെട്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെടും. ഭാരതത്തിൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽ നിലനിൽക്കുന്ന മലങ്കരസഭയുടെ തനിമയെയും ഭാവിയെയും കുറിച്ചുള്ള സമഗ്ര ദർശനമാണ് അവരുടെ വിവിധ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന ഘടകം. സഭയോടും അതിന്റെ പൈതൃകത്തോടുമുള്ള ആഴമായ സ്നേഹവും ചരിത്രപരമായ ഉൽക്കണ്ഠയും അവരുടെ രചനകളിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

സഭാചരിത്രത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഏടുകളാണ് ഓരോരുത്തരും പരിശോധിക്കുന്നത്. ചരിത്രരേഖകളെ സംബന്ധിച്ചും സംഭവങ്ങളുടെയും വസ്തുതകളുടെയും പ്രാധാന്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും ലേഖകർക്ക് വ്യക്തമായ നിലപാടുകളുണ്ട്. അവരുടെ നിലപാടുകളോട് എല്ലാവരും യോജിക്കണമെന്ന് അവർക്ക് നിർബന്ധമില്ല. മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിന്റെ ഒന്നിലധികം 'വായന'കൾക്ക് സാധ്യതയും ആവശ്യകതയുമുണ്ട്. ഓരോ 'വായനയും' പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകളും പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളും നമുക്ക് നൽകുന്നു. “ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും” എന്നതിന്റെ പ്രത്യേകത ഈ ദർശന വിശേഷങ്ങളാണ്. ഇവിടെ ചരിത്ര രചനയുടെ ചില താത്വിക മാനങ്ങൾ നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്ക് വിഷയിഭവിക്കേണ്ടതാണ്.

ചരിത്രരചനയെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകൾ കഴിഞ്ഞ നൂറു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വളരെ മാറിയിട്ടുണ്ട്. ഭൂതകാല സംഭവങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിവരിക്കാമെന്നു പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പല പ്രമുഖ പാശ്ചാത്യ ചരിത്രകാരന്മാരും ചിന്തിച്ചിരുന്നു. “സംഭവങ്ങൾ എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെ തന്നെ” വർണ്ണിക്കുന്നതാണ് ചരിത്രമെന്ന് പൊതുവെ ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ “വസ്തുനിഷ്ഠത” (Objectivity) ഒരു ചരിത്ര രചനയിലും പൂർണ്ണമായ അളവിൽ സാധ്യമല്ല എന്ന ചിന്തയാണ് ഇന്ന് പല ചരിത്ര പണ്ഡിതന്മാർക്കുമുള്ളത്. എല്ലാ ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളും ഓരോ തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ്. രചയിതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടും രുചികളും ബോധ്യങ്ങളും ഒരു വലിയ അളവിൽ രചനയെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. ഭൂതകാലത്തെ

വസ്തുനിഷ്ഠതയോടെ പുനർ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും ഏതെങ്കിലും ഒരു ആത്മനിഷ്ഠമായ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ ചായം പുശലിനു വിധേയമാകുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാ ചരിത്രവും കാതലായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടേയോ സമൂഹത്തിന്റേയോ ആത്മനിഷ്ഠമായ സമീപനത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ്. ഇവിടെ തെറ്റും ശരിയുമേതെന്നുള്ള ന്യായ വിസ്താരം അസംഗതമാണ്. സ്കൂൾ തലത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന രസതന്ത്രത്തിനോ ഭൗതിക വിജ്ഞാനത്തിനോ ഗണിതത്തിനോ ഉണ്ടെന്ന് പറയുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠ ചരിത്രരചനയിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ചരിത്രം അശാസ്ത്രീയമെന്നോ വ്യാജമെന്നോ പറഞ്ഞ് തള്ളാനാവില്ല. വളരെ പണ്ഡിതനും നിഷ്പക്ഷമതിയുമായി അറിയപ്പെടുന്ന ഒരാൾ എഴുതിയ ചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമാണെന്നോ ശരിയാണെന്നോ പറയാനും സാധ്യമല്ല. ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആഴമായ മേഖലകളിൽ, നിരീക്ഷകനും കാർമ്മികനുമായ ശാസ്ത്രജ്ഞനിൽ നിന്ന് വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നതും എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യവുമായ, വസ്തുനിഷ്ഠമായ, നിഷ്പക്ഷമായ ഒരു സത്യം ഉണ്ടോയെന്ന് വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് സംശയമാണ്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ആത്മഗതങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും പൂർവ്വ സംസ്കാരവുമൊക്കെ പരീക്ഷണത്തെയും അതിന്റെ ഫലത്തെയും സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്ന് പല പ്രമുഖ ശാസ്ത്രചിന്തകരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഉപരിപ്ലവവും പരിമിതവുമായ ചില വ്യാവഹാരിക തലങ്ങളിൽ 'ശാസ്ത്രീയ സത്യം', വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യം' എന്നൊക്കെ പറയാമെങ്കിലും അതിനപ്പുറത്ത് ആ വാക്കുകൾക്ക് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം ലഭിക്കുന്നില്ല. കൃത്യമായ അളവുകളും അളവുകോലുകളും രീതിശാസ്ത്രവുമൊക്കെയുള്ള ഭൗതിക ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെയാണ് അവസ്ഥയെങ്കിൽ, രീതിശാസ്ത്രപരമായി അവ്യക്തതകളും സന്ദിഗ്ധതയുമുള്ള മാനവിക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നില എത്രമാത്രം പരുങ്ങലിലാണെന്ന് നമുക്ക് സങ്കല്പിക്കാം.

അപ്പോൾ, ചരിത്രരചനയിൽ തെളിവുകളായി സ്വീകരിക്കുന്ന രേഖകളുടെയും മറ്റും പ്രസക്തിയെന്താണ് എന്ന ചോദ്യം ന്യായമായും ഉന്നയിക്കാവുന്നതാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയൽ യജമാനന്മാരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട രേഖകൾ ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഗൗരവമായി പരിഗണിക്കുന്നതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യദാഹവും ദേശീയാവബോധവുമുള്ള ഭാരതീയ ചരിത്രകാരന്മാർ പരിഗണിക്കുവാൻ കഴികയില്ല.

പോർച്ചുഗീസുകാരായ റോമൻ കത്തോലിക്കരുടെ ഭരണകാലത്ത് അവരുണ്ടാക്കിയ രേഖകളാണ് പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മലങ്കരയിലെ നമ്മുടെ സഭാചരിത്ര രേഖകളെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്ന സീറോ മലബാർ കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാരുണ്ട്. ഉദയംപേരൂർ

സുന്നഹദോസ്, കുനൻകുരിശ് സഭയും, അനന്തര സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെ വിലയിരുത്തുവാൻ ആ രേഖകളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന് മലങ്കര നസ്രാണിയുടെ സ്വത്വബോധത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്ക് ഒരിക്കലും ഉൾക്കാഴ്ച ലഭിക്കയില്ല. കേരളത്തിൽ വർഷങ്ങളായി നടക്കുന്ന കത്തോലിക്കാ - ഓർത്തഡോക്സ് ഡയലോഗിലെ ചരിത്ര സംവാദങ്ങളിൽ രീതിശാസ്ത്രപരമായ ഈ പ്രശ്നമുണ്ട്. പോർച്ചുഗീസുകാരെയും റോമൻ സഭാധികാരത്തെയും എതിർത്ത “പുത്തൻ കുറ്റുകാർ”ക്ക് അവരുടെ ഐതിഹാസികമായ പ്രതിഷേധത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്ന എഴുതപ്പെട്ട രേഖകളോ മറ്റു തെളിവുകളോ ഏറെ ഇല്ല.

ലിസ്ബണിലും റോമിലുമുള്ള പുരാതന ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിൽ, അക്കമിട്ടു സൂക്ഷിക്കുന്ന എഴുതപ്പെട്ട രേഖകൾക്കേ അക്കാദമിക്ക് മാന്യതയുള്ളൂ എന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചാൽ മലങ്കര സഭയ്ക്ക് കാര്യമായ ചരിത്രമേയില്ല എന്ന് പറയേണ്ടിവരും. പാട്ടുകളിലും പഴഞ്ചൊല്ലുകളിലും തമാശകളിലും വാമൊഴിയായി പകരുന്ന ചരിത്രകഥകളിലുമാണ് പോർച്ചുഗീസു കാലഘട്ടത്തിലെ നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഈടുവയ്പുകൾ. അവയെ പൂർണ്ണമായും അവഗണിച്ച്, പാശ്ചാത്യ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ കുലിയെഴുത്തുകാരായി മലങ്കര സഭയുടെ ചരിത്രരേഖകൾ അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് പറങ്കികളുടെയും റോമാക്കാരുടെയും ചരിത്രം ആവർത്തിക്കാനേ കഴിയൂ.

അടുത്തകാലത്തായി ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് വ്യത്യാസം വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ പുതിയ വായന (New Reading) എന്ന സങ്കല്പനം കൂടുതൽ ശക്തമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ചരിത്രരചനയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയും മാറുന്നു. ഒരിക്കൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങളും ശബ്ദിക്കുവാൻ അനുവാദമില്ലാതിരുന്ന സ്ത്രീകളും, ദളിതരും കീഴ്ജാതിക്കാരും മറ്റും ചരിത്രത്തിന്റെ പുതിയ വായനയിലൂടെ തങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെ പുനഃസൃഷ്ടിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ചരിത്രത്തിന്റെ രാജപാതയിൽ നടക്കാൻ അനുവാദം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട, പുറമ്പോക്കുകളിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ കർമ്മഫലം അനുഭവിച്ച് അവഗണിക്കപ്പെട്ടു കിടന്നവർ ഇന്ന് ചരിത്രത്തിന്റെ കർത്താക്കളും കാർമ്മികരുമെന്ന പദവി പിടിച്ചെടുക്കുന്നു. ഇനി അവരുടെ ചരിത്രം വിധേയത്വത്തിന്റെ വിസ്മൃതിയല്ല, കർത്തൃനിഷ്ഠമായ കർമ്മപദ്ധതിയാണ്. അവർ ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നവരായി മാറുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തെ സമഗ്രമായ ഒരു പുനർവായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പോസ്തോലിക കാലം മുതൽ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മാവബോധം (Self-awareness) ഈ പുനർ വായനയുടെ അളവുകോലാകണം. ഈ അവബോധം നമ്മുടെ തന്നെ സമൂഹത്തിന് വ്യക്തമായത്

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആധിപത്യശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്. അതുവരെ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും തനിമയ്ക്കും കാര്യമായ വെല്ലുവിളികളൊന്നുമില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മാവബോധം നമ്മുടെയുള്ളിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നു. പൗരസ്ത്യവും അപ്പോസ്തോലികവും ഭാരതീയവുമായ നമ്മുടെ സ്വത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തതും നമുക്ക് ഇതരമായ സഭാ - രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ അടിമത്തത്തിലേക്ക് പോർച്ചുഗീസുകാർ നമ്മെ വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴാണ് നാം ഉണർന്നത്. നമ്മുടെ പുരാതന സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മാവബോധത്തിന്റെ ആ ഉണർച്ചയാണ് 1653-ലെ കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തിൽ നാം കണ്ടത്. ഈ അവബോധ ജാഗ്രതയുടെ വിവക്ഷകൾ നാം ആരായണം.

കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തിനു ശേഷം മലങ്കരയിൽ ഒരു അവബോധ പരിണാമം (Evolution of Self awareness) ഉണ്ടായി. ഈ പരിണാമം ബാഹ്യമായി നമുക്ക് കുറച്ചൊക്കെ കാണാൻ കഴിയും. നമ്മിൽ ഒരു വിഭാഗം പോർച്ചുഗീസുകാരുടെയും റോമൻ സഭയുടെയും അടിമത്തത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയെങ്കിലും, അവരിൽ സ്വത്വബോധം പൂർണ്ണമായും നഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പാരമ്പര്യക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരും കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പു മൽപ്പാനും കൂടി, ഒരു നാട്ടു മെത്രാനെ വാഴിച്ചു കിട്ടാനുള്ള അപേക്ഷയുമായി റോമിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന വർഷങ്ങൾ വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു സീറോ മലബാർ കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്ക് നാട്ടുകാരനായ ഒരു മെത്രാനെ ലഭിക്കാൻ. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ അപ്പോൾ ഒരു പരുമലത്തിരുമേനി ജീവിച്ചിരിക്കേത്തന്നെ വിശുദ്ധനായി അറിയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മലങ്കരയുടെ മക്കളായ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെയും ഇടമുറിയാത്ത നേതൃത്വം “പുത്തൻ കുറുകാരെ”ന് വിളിച്ച് ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് കൂറുമാറിയ “പഴയ കുറുകാർക്ക്” പാശ്ചാത്യ മെത്രാന്മാരുടെയും വൈദികരുടെയും അഹങ്കാരം ശിരസ്സാ വഹിക്കേണ്ടി വന്നു. അടിമത്തത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണം പാരമ്പര്യക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. യൗസേപ്പ് ദെ സൊല്ലിദൊറെ എന്ന ലത്തീൻകാരനായ കൊച്ചി മെത്രാൻ എഴുതുവോൾ കുപിതനായ കത്തനാർ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്: “എങ്ങനെയെന്നു വെച്ചാൽ, തൊലി വെളുത്ത ഒരു ചെറുപ്പക്കുത്തി വന്നാലുടനെ നീ അവന് കസേര നൽകി ഇരുത്തും. ഞങ്ങളുടെ ജാതിയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവരായ തരകന്മാരോ പട്ടക്കാരോ വന്നാൽ നിന്റെ മുമ്പിൽ കാലിന്മേൽ തന്നെ നിന്നുകൊള്ളേണം....” പക്ഷേ റോമിനോടുള്ള വിധേയത്വം തുടച്ചുമാറ്റാനാവാതെ കത്തനാരിലും നിലനിന്നു. അതുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഏതാണ്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടു

കൂടി കഴിഞ്ഞ് ചാവറ കുറിയക്കോസ് ഏലിയാസ് അച്ചൻ ഒൻപതാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക് എഴുതുവോൾ, “അവസാനമായി അങ്ങയുടെ സിംഹാസനത്തിനു മുൻപിൽ മുട്ടുകുത്തി, തൃപ്പാദങ്ങൾ ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു....” എന്നാണ് നിലപാട്. തോമ്മാക്കത്തനാരുടെ സ്വാഭിമാന ബോധത്തിൽ നിന്ന് അനേകകാതം താഴേക്കുപോയി ചാവറ യച്ചൻ (പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ കൈമുത്തുക യല്ലാതെ കാൽ മുത്തുന്ന പതിവില്ലെന്ന് കൂടി എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്).

പക്ഷേ സീറോ മലബാർ സഭ ഈ അപമാനകരമായ അവസ്ഥയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായ പരിണാമം പ്രാപിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വത്തി കാൻ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം, ഇന്ത്യയിലും എപ്പിസ്കോപ്പൽ കോൺഫറൻസുകൾ രൂപപ്പെടുകയും, അതിൽ തന്നെ മലബാർ റീത്ത് കത്തോലിക്കരും മലങ്കര റീത്ത് കത്തോലിക്കരും വേറെ വേറെ എപ്പി സ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസുകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും മലബാർ റീത്തുകാർക്ക് ഒരു മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പിനെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു (മാർ പ്പാപ്പായ്ക്ക് കീഴിലുള്ള പൗരസ്ത്യ പാത്രിയർക്കീസന്മാരോട് അടുത്ത സ്ഥാനമാണ് മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പിനുള്ളത്). അവരുടെ സഭ സ്വയംഭര ണാവകാശമുള്ള (Sui juris) വ്യക്തിസഭയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പോൾ “റോമൻ” എന്നും “കത്തോലിക്കാ” എന്നു പോലു മുള്ള പദപ്രയോഗങ്ങൾ പോലും തങ്ങൾക്കാവശ്യമില്ലെന്ന് ഒരു പ്രമുഖ സീറോ - മലബാർ ചരിത്രകാരൻ ഈയിടെ പ്രസ്താവിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യമായ ‘പ്രാദേശികസഭ’ (Local Church) എന്ന പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് നില പാടിലേക്കാണ് ക്രമേണ സീറോ മലബാർ കത്തോലിക്കാ സഭ വരുന്നത്. റോമിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഔന്നത്യം എപ്പോഴെങ്കിലും തകർന്നാൽ “ആകമാന” കത്തോലിക്കാ സഭ എന്ന ആശ യവും ഇല്ലാതാകും.

ഇതൊരു പരിണാമമാണ്. അവബോധത്തിലും ചരിത്രബോധത്തിലും ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തയിലും കുനൻകുരിശിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ എടുത്ത പ്രതിജ്ഞയിലേക്ക് മലബാർ കത്തോലിക്കരായ നമ്മുടെ സ്വന്തം സഹോ ദരങ്ങൾ കുറെയെങ്കിലും തിരിച്ചുവരുന്നതിന്റെ വിദൂര സൂചനയാണിത്. അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും സ്വകീയതയിലേക്കുമുള്ള ഒരു തിരിച്ചുവരവാണ്. കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ഉണ്ടാ യിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പരിണാമത്തിന് കടകവിരുദ്ധമായ ഒരു മാറ്റമാണ് നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളായ “പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗത്തിൽ” സംഭവിക്കു ന്നത്. കുനൻകുരിശിൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ച മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ പൊതു വായ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രയാണത്തിന് എതിരെ മുഖം തിരിച്ച്, അവർ വീണ്ടും അടിമത്തത്തിന്റെ പശ്ചിമദിക്കിലേക്ക് നടക്കുകയാണ് എന്നതുകൊണ്ടാണ്

ഇതൊരു വിപരീത പരിണാമമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

കുന്നുകുരിശു സത്യത്തിനു ശേഷം മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ (കത്തോലിക്കർ ഉൾപ്പെട്ട) ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖമായ പരിണാമഘട്ടം 1912-ലെ കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ സ്ഥാപനമാണ്. അതിന് പരിമിതികൾ ചിലതുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്വതാവബോധ പരിണാമത്തിലെ സുപ്രധാനമായൊരു കാൽവയ്പ് ആയിരുന്നു അത്. അന്ന് അതിനെ എതിർത്തവർ പിന്നെ അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. വീണ്ടും “പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ” ജനങ്ങളുടെയും ഒരു നല്ല പങ്ക് വൈദികരുടെയും താൽപ്പര്യങ്ങളെ അവഗണിച്ച്, ഒരു നേതാവിന്റെ സ്വാർത്ഥ ലക്ഷ്യങ്ങളെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി മലങ്കരസഭയുടെ ആ പരിണാമഘട്ടത്തെ പുച്ഛിക്കുകയും നിരസിക്കുകയും അടിമത്തത്തിന്റെ ഹീനമായ രൂപി ആസ്വദിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പാത്രിയർക്കീസിന് “വിശ്വസ്ത വിധേയനായി”, മൂറോൻ കുദാശ ചെയ്യാൻ പോലും അധികാരമില്ലാതെ, ഒരു സാമന്ത കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപിച്ച് ‘മലങ്കര’ എന്ന അഭിമാനകരമായ പേരുകളെന്ന് ‘യാക്കോബായ’ എന്ന തെറ്റായ നാമം അതിവിശേഷമായി സ്വീകരിച്ച് “ആകമാന സുറിയാനി സഭ” എന്ന പൗരസ്ത്യ സഭാ വിരുദ്ധവും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ശുദ്ധ അനുകരണവുമായ കൊളോണിയൽ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വീണ്ടും വിധേയമായി. ഈ പ്രക്രിയയാണ് ചരിത്രത്തിലെ തിരിച്ചു നടപ്പ് എന്ന് പറഞ്ഞത്. നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷങ്ങളിലെ ചരിത്രത്തോടും മലങ്കരസഭയുടെ സ്വതാവബോധത്തിന്റെ സാഭാവിക പരിണാമത്തോടും നീതി പുലർത്തിക്കൊണ്ട് അന്ത്യോച്ഛാ പാത്രിയർക്കേറ്റുമായി സന്തോഷകരവും അഭിമാനകരവും പൗരസ്ത്യ സഭാ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് നിരക്കുന്നതുമായ ഒരു ബന്ധം സൃഷ്ടിക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. ഒരിടവേളയിൽ അത് സാധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാവശ്യമായ കാതോലിക്കേറ്റ്, സുന്നഹദോസ്, ഭരണഘടന, മലങ്കര അസോസ്യേഷൻ എന്നിവ നാം സൃഷ്ടിക്കുകയും ആ സ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാം പൂർണ്ണാഭോഗ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ചരിത്രപരിണാമത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ നാഴികക്കല്ലുകളാണ് ഇവ എന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ, വീണ്ടും അടിമത്തത്തിന്റെ ചരിത്രം വിരചിക്കുകയും ആ അടിമവ്യവസ്ഥയെ നിലനിർത്താൻ ആവശ്യമായ ബദൽ സ്ഥാപനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ദുഷ്ഫലങ്ങൾ നാം എല്ലാവരും അനുഭവിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ സഭയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചും സാക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റിയും ദീർഘദൃഷ്ടിയില്ലാതെ, സ്വന്തം സ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടി മലങ്കര സമൂഹത്തിന്റെ ആഴമായ അവബോധത്തെയും തനിമയെയും തീരെഴുതിക്കൊടുത്ത നേതാക്കൾ അവരുടെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ,

നമ്മുടെ ഐക്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വകീയതയും സർഗ്ഗാത്മകമായ സാക്ഷ്യവുമാണ് നാം അതിനു വേണ്ടി ബലി കഴിക്കേണ്ടി വരുന്നത്.

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പരുമല തിരുമേനി അന്ത്യോല്യാ ഭക്തനായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ വിപരീത പരിണാമത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളാണ്. 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പരുമല തിരുമേനി മാത്രമല്ല മലങ്കരസഭ മുഴുവൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന നിലപാട് അന്ന് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. അതിനുശേഷം കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാ സഭയിലും മലങ്കരസഭയിലും ഉണ്ടായ അവബോധ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചാണ് സൂചിപ്പിച്ചത്. മലങ്കരസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായ പുലിക്കോട്ടിൽ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു എത്രമാത്രം ആദരവും ഭക്തിയുമാണ് പരുമല തിരുമേനി കാണിച്ചത്. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലങ്കരസഭയിലും സമൂഹത്തിലും വലിയൊരു നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയ്ക്ക് ആഹ്വാനം ചെയ്ത പരുമല തിരുമേനി, വിദ്യാഭ്യാസം, അധ്വാന ജാതികളുടെ ഉന്നമനം, സുവിശേഷപ്രചരണം, ദൈവജനത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ഇടയ പരിപാലനം എന്നിവയെല്ലാം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. മലങ്കരസഭയുടെ കാലികമായ സാക്ഷ്യം നിറവേറ്റാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. ഇന്ന് തിരുമേനി ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ആരോടും വിദ്വേഷമോ പകയോ ഇല്ലാതെ തന്നെ മലങ്കരസഭയുടെ സ്വകീയമായ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടിയും, വിശ്വാസത്തിൽ ഐക്യമുള്ള മറ്റു സഭകളോടുള്ള നല്ല ബന്ധത്തിനും സഹകരണത്തിനും വേണ്ടിയും മുൻകൈയെടുത്തേനെ എന്ന് ന്യായമായി ഊഹിക്കാം. കാരണം, അതുവരെയോ അതിനു പിൻപോ സുറിയാനിക്കാരായി മലങ്കരയിൽ വന്ന പിതാക്കന്മാർ ഒരിക്കലും പഠിപ്പിക്കാത്തവിധം, പുരോഗമനപരവും സുവിശേഷാധിഷ്ഠിതവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താനാണ് ആ നവോത്ഥാന പ്രവാചകൻ നമ്മെ ആഹ്വാനം ചെയ്തത്. ആ നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയുടെ ഫലമാണ് ഇവിടെ പിന്നീടുണ്ടായ കാതോലിക്കേറ്റും സുന്നഹദോസും മറ്റും. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മാത്രം കൂടുങ്ങിക്കിടന്ന ഒരു ജനസമൂഹത്തെ തിരുമേനി വിളിച്ചുണർത്തി, മലങ്കരസഭയുടെ നവോത്ഥാനപ്രയാണത്തിൽ പങ്കുചേരുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. ഒരിക്കലും സഭയുടെ സ്വാഭാബോധത്തിന്റെ പരിണാമ പുരോഗതിയ്ക്ക് പുറംതിരിഞ്ഞ് നടന്നില്ല പരുമല തിരുമേനി.

ഇത്രയുമൊക്കെ പറഞ്ഞത്, ഇപ്പോഴത്തെ മലങ്കരസഭാ പ്രതിസന്ധി സ്വത്തുക്കളെക്കുറിച്ചോ പള്ളിക്കെട്ടിടങ്ങളെക്കുറിച്ചോ അല്ല, ആഴമായ ചരിത്രപരിണാമത്തെക്കുറിച്ചും സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക സത്തയെക്കുറിച്ചുമാണ് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കാനാണ്. മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ അദൃശ്യമായ ഒരു തിരിച്ചറിവുണ്ട്. അതിനെ അതിന്റെ ന്യായമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ചാൽ അത് സഭയുടെ ഐക്യത്തിനും

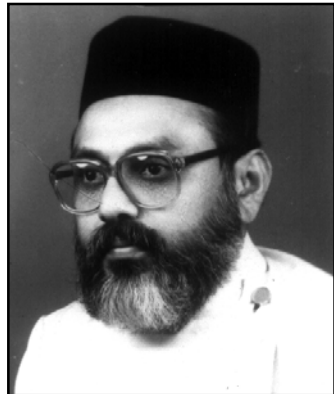
സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും മറ്റു പുരാതന സഭകളോടുള്ള അഭേദ്യമായ സംസർഗ്ഗത്തിനും കാരണമായിത്തീരും. ഇവിടെ 1912 -ൽ സ്ഥാപിച്ച കാതോലിക്കേറ്റ് അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ബഹിർസ്ഫുരണമാണ് (അതിന്റെ കീഴിൽ നിൽക്കുന്ന എല്ലാവരും തന്നെ ഒരു പക്ഷേ ഇത് മനസ്സിലാക്കാതെ അതിന് സങ്കുചിതമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകിയെന്ന് വരാം). നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ ആഴമേറിയ ഈ തിരിച്ചറിവിനെതിരെ, പിൻക്കാലത്തു വന്നു ചേർന്ന അധികാര വ്യവസ്ഥകളോടും വൈദേശിക മേൽക്കോയ്മകളോടും വിധേയപ്പെട്ടു പോകാൻ തീരുമാനിച്ചാൽ ഇവിടെ ഭിന്നതയും വ്യവഹാരങ്ങളും ഒരിക്കലും തീരാതെ, സഭ പരമല തിരുമേനി എഴുതിയപോലെ “നശിച്ചു നശിച്ച് അശ്ശേഷം മേൽഗതിയില്ലാതെ” ആകും.

മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും ക്രിസ്തീയസാക്ഷ്യത്തെ കുറിച്ചുമുള്ള തീക്ഷ്ണമായ ചിന്തകൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ആശയപരമായ പ്രതിബദ്ധത ലേഖകരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് അടിവരയിടുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ മക്കൾ നന്ദിപൂർവ്വം ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥം ഏറ്റുവാങ്ങുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം.

റവ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

(പ്രിൻസിപ്പൽ, വൈദിക സെമിനാരി കോട്ടയം)

8 - 11 - 2002



ആമുഖം

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും എന്ന ഗ്രന്ഥം ഞങ്ങൾ സത്യാന്വേഷികളായ വായനക്കാരുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കുന്നത് ഒരു ചരിത്ര ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്ന ആത്മ സംതൃപ്തി അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണ്. 1958 -ലെ സഭൈക്യം സഫലമായപ്പോൾ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്ന വിഷയമാണിത്. കാര്യങ്ങൾ വെട്ടിത്തുറന്ന് പറഞ്ഞാൽ വൈകാരിക ഐക്യത്തിന് മുറിവേറ്റാലോ എന്ന ചിന്ത അന്ന് ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവരെ കർമ്മവിമുഖരാക്കി. നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചിട്ടും വൈകാരിക ഐക്യം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടില്ല എന്ന് കാലം തെളിയിച്ചു. ഈ അനുഭവ പാഠം വേണ്ട അളവിൽ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ 1995 ലെ സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കു ശേഷവും മലങ്കരസഭയ്ക്ക് കഴിയുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഈ ഗ്രന്ഥ രചനയെ സാധിനിച്ച് പ്രബലവും നിർണ്ണായകവുമായ ചിന്ത. തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചതുപോലെ 'കല്ലുകൾ ആർത്തു വിളിക്കും' എന്ന പ്രവചനം നിറവേറുന്നു എന്ന് കരുതിയാൽ മതി.

ഇത്തരമൊരു സമഗ്രചരിത്രം രചിക്കുവാൻ ഏറെ വർഷങ്ങളിലെ അധ്വാനം ആവശ്യമായി വന്നിട്ടുണ്ട്. സൂകരപ്രസവം പോലെ സഭാചരിത്ര രചനകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഒരു ദശകത്തിൽ പുതിയൊരു സഭാചരിത്രത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ടോ? ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതിതാണ്. സഭാചരിത്ര രംഗത്ത് അല്പമെങ്കിലും ഗവേഷണം നടത്തി സഭാചരിത്രം എഴുതിയത് ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറും, ഇ. എം. ഫിലിപ്പും, ഇസ്ലാഫ്. എം. പാറേട്ടും, റവ. ഡോ. വി. സി. ശാമുവേലും ആണ്. അതിൽ ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ നവീകരണച്ചായ്വുകൊണ്ടും ഇം. എം. ഫിലിപ്പ് അന്ത്യോഖ്യാഭക്തി കൊണ്ടും അവരുടെ സഭാചരിത്ര രചനകളെ ഏകപക്ഷീയമാക്കി. പാറേട്ട് അതിവിസ്തൃതമായും പാരാവാദകല്പവുമായ ആവിഷ്കാരം കൊണ്ട് ചർച്ചാ വിഷയങ്ങളുടെ ഏകാഗ്രതയ്ക്കു മങ്ങലേല്പിച്ചു. കൃത്യമായ ചരിത്ര രചനയ്ക്കാവശ്യമായ സാമഗ്രികൾ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന റവ. ഡോ. ശാമുവൽ ആകട്ടെ ഗൗരവപൂർണ്ണമായ ഒരു സമഗ്രചരിത്രം രചിച്ചതുമില്ല. മറ്റു ചരിത്രങ്ങൾ മിക്കവയും പൂർവസൂരികളുടെ 'കാൽനഖേന്ദുമരീചി'കളുടെ അനുഗമനവും തനിയാവർത്തന വിരസവും ആയതിനാൽ പരാമർശം തന്നെ അർഹിക്കുന്നുവോ എന്ന് സംശയം.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഞങ്ങളുടെ ഈ ഗ്രന്ഥം ഇപ്പറഞ്ഞ ദോഷങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം പൂർണ്ണമായും വിമുക്തമാണെന്നല്ല. എഴുത്തുകാരുടെ തനതായ ശൈലി വിശേഷങ്ങളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും പരിമിതികളുമെല്ലാം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അപൂർണ്ണതകൾക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ടാവാം. അതേ സമയം ചില

കാര്യങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അപൂർവ്വതയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾക്കവകാശപ്പെടാനാവും.

1. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു തൊഴിയുൻ സഭ, കൽദായ സഭ, റീത്തു സഭ, മാർത്തോമ്മാ സഭ, ഓർത്തഡോക്സ് സഭ എന്നിവയുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളും ആർക്കൈവ്സുകളും പരിശോധിച്ച് ഗവേഷണബുദ്ധി വിലയിരുത്തി കുറെയേറെ പ്രൈമറി ഉപാദാന രേഖകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. മലയാളം, വെട്ടഴുത്തു മലയാളം, സുറിയാനി (പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവും), കർസോനി എന്നീ ഭാഷാ സങ്കേതങ്ങളിൽ കൂടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പല രേഖകളെയും ഞങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പുതുതായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3. ഭാഷയുടെയും ചരിത്രത്തിന്റെയും മേഖലകളിൽ നടന്ന ഗവേഷണങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുള്ള കണ്ടെത്തലുകളെയും നിരീക്ഷണങ്ങളെയും നിഗമനങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

4. മുൻ ചരിത്രകാരന്മാർ ഉന്നയിക്കാത്ത പല ചോദ്യങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉന്നയിക്കുകയും അവയ്ക്കു യുക്ത്യാധിഷ്ഠിതവും ചരിത്രാധിഷ്ഠിതവും ആയ ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ യത്നിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

5. ആർത്താറ്റ് പടിയോല, കണ്ടനാട്ട് പടിയോല, പരുമല സുന്നഹദോസ് തീരുമാനങ്ങൾ തുടങ്ങി നാളിതുവരെ മറ്റ് സഭാചരിത്രകാരന്മാരും ചരിത്രഗ്രന്ഥ രചനയിൽ കൈവെച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഏതാനും ചരിത്ര രേഖകളെ ശരിയായ പാഠങ്ങളോടെ അവതരിപ്പിക്കുവാനും അവയുടെ ചരിത്രമൂല്യം പരിശോധിച്ച് വിലയിരുത്തുവാനും ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നു.

6. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയുള്ള സഭാ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ‘നിരണം ഗ്രന്ഥവരി’യും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സഭാചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ‘കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരി’യും നൽകുന്ന സമകാല സാക്ഷ്യങ്ങളെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതാദ്യമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

7. കേരളത്തിലെത്തിയിട്ടുള്ള വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാരെ ചില രേഖകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തുന്നു.

8. മലങ്കരയിൽ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ നടന്ന വ്യവഹാരങ്ങളെ സമഗ്രമായും സംക്ഷിപ്തമായും അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എ. ഡി. 1498 വരെയും 1665 മുതൽ 1909 വരെയും ഉള്ള കാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രം രചിച്ചിട്ടുള്ളത് ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ

ആണ്. പ്രാചീനഘട്ടം, പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർ, മിഷണറി കാലഘട്ടം, നവീകരണ കാലഘട്ടം എന്നീ അധ്യായങ്ങൾ ആ കാലപരിധിയിൽ പെടുന്നു.

1498 മുതൽ 1660, 1934 മുതൽ 1972 എന്നീ കാലഘട്ടങ്ങളിലെ ചരിത്രം രചിച്ചിട്ടുള്ളത് അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിൽ ആണ്.

1910 - 1934, 1972 - 2002 എന്നീ കാലഘട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രകാരൻ കെ. വി. മാമ്മൻ ആണ്. ഇവയ്ക്കു പുറമെ 'നാളത്തെ സഭ' എന്നൊരധ്യായം മൂന്ന് പേരും കൂടി രചിച്ച് ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ലഭ്യമായ അറിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെ ഒരു പുത്തൻ വിലയിരുത്തലിനും പുനർ മൂല്യനിർണ്ണയത്തിനും ഞങ്ങൾ വിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനീയതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ.

ഏതൊരു സമൂഹത്തിന്റെയും ഭാവിയെ സഫലമായി സ്വാധീനിക്കുന്നത് ആ സമൂഹത്തിന്റെ ഭൂതകാല സംഭവങ്ങൾ ആണ്. സഭയുടെ കാര്യത്തിലും ശരിയായ ചരിത്രാപഗ്രഥനത്തിൽ നിന്നേ ഭാവിയിലേക്കുള്ള രാജപാതകൾ തെളിഞ്ഞു കിട്ടുകയുള്ളൂ. വഴിമുട്ടി നിൽക്കുന്ന കേരള സഭകളും എങ്കുമെനിക്കൽ സംരംഭകരും ചരിത്രത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയേ മതിയാകൂ. അസുഖകരമായ ചില സത്യങ്ങൾ ചരിത്രാപഗ്രഥനത്തിലൂടെ തെളിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ അവയോട് പുറംതിരിഞ്ഞിരിക്കുകയല്ല, ആ അറിവുകൾ നൽകുന്ന പാഠം കൈമുതലാക്കി ആരോഗ്യകരമായ രഥ്യകൾ വെട്ടിത്തെളിയിക്കുയാണാവശ്യം.

കേരളത്തിലെ സഭകളുടെ വിഭജന പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു പോയതും നിറം മങ്ങിയതുമായ ചില അധ്യായങ്ങളുണ്ട്. അവയെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് എല്ലാ സഭകൾക്കും സത്യസന്ധമായ ഒരാത്മ പരിശോധനയ്ക്കു അവ സഹായകമായേക്കും എന്ന പ്രത്യാശയിലാണ്. അരുചിയുള്ള ചില ഔഷധങ്ങൾ, ഹിതകരമല്ലെങ്കിലും രോഗശമനത്തിന് അനിവാര്യമാണല്ലോ എന്ന ചിന്തയിലാണ് ചില പൊള്ളുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനാവരണം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. പുസ്തകത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗങ്ങൾ സത്യത്തോട് നീതി പുലർത്തുന്നില്ല എന്ന് ആർക്കെങ്കിലും അഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ പ്രമാണസഹിതം അറിയിക്കുമെങ്കിൽ, അടുത്ത പതിപ്പിൽ ആവശ്യമായ തിരുത്തലുകൾ വരുത്തുവാൻ സന്നദ്ധരാണെന്ന് ഞങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ചരിത്രത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും അന്വേഷണബുദ്ധിയോടെ ചരിത്ര പഠനം നടത്തുന്നവരും ഏറെയില്ലെന്നറിയാം. എന്നിരുന്നാലും ഏതെങ്കിലും കാലത്ത് ഏതെങ്കിലും പ്രദേശത്ത് ഏതെങ്കിലും ഒരാൾക്കു ചരിത്രപഠനം ഗൗരവപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കണമെന്ന് തോന്നിയാൽ ആ ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു മേച്ചിൽപറമ്പാകണം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഇതിന്റെ രചനയിൽ ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള മാനദണ്ഡം. അറിയപ്പെടാത്ത ആ അന്വേഷകനെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടെഴുതിയ ഈ പുസ്തകത്തിൽ, തന്മൂലമാണ്, ഞങ്ങളുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടതും ലഭ്യവുമായ ആകരസാമഗ്രികളെ പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഔചിത്യവും മൂല്യവും കാലം നിർണ്ണയിക്കട്ടെ. പുതിയ സഹസ്രാബ്ദത്തിലെ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്കും ഭാരതത്തിലെ മറ്റ് സഹോദരീ സഭകൾക്കും ഒരു പ്രകാശ രശ്മിയെങ്കിലും സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് കഴിയുമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥരായി.

പ്രസാധകൻ കൂടിയായ കെ. വി. മാമ്മൻ ആണ് 2000 വർഷത്തെ സഭാ ചരിത്രം 1000 പേജിൽ എന്ന ആശയം മുന്നോട്ടു വച്ചത്. മറ്റു രണ്ടു പേരുടേയും സ്വപ്നങ്ങളിൽ ആ ആശയം ഉണ്ടായിരുന്നത് അതോടെ സജീവമായി. ഘട്ടവിഭജനം, കാലനിർണ്ണയം, അദ്ധ്യായശീർഷകങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ കൂട്ടായി ചർച്ച ചെയ്തു. അതതു വിഷയങ്ങളിലും ഘട്ടങ്ങളിലും ഗവേഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മൂന്നു പേർക്കുമായി കാലഘട്ടങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഷയങ്ങൾ ഏല്പിച്ചു. രചനയ്ക്കു ശേഷവും കൂട്ടായി ഉള്ളടക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചും അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ അതിരുകളെ സംബന്ധിച്ചും അവലോകനം നടത്തി ആവർത്തനങ്ങൾ കഴിവതും ഒഴിവാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു ദിവ്യശക്തിയുടെ പ്രേരണയും നടത്തിപ്പും ഇതിന്റെ രചനയിൽ ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. അന്യഥാ ആയാസകരമാകുമായിരുന്ന ഈ ദൗത്യം അനായാസമായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത് തന്മൂലമാണെന്ന് ആ മഹാ ശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ശിരസ്സു കുനിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സ്മരിക്കുന്നു.

രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടു കാലമായി തുടർന്നുവരുന്ന ഗവേഷണ തപസ്സ് വെളിച്ചം കാണുമ്പോൾ ഇതിന്റെ പ്രസാധകനും എഴുത്തുകാരിൽ ഒരാളുമായ കെ. വി. മാമ്മന്റെ സാഹസികതയും കർമ്മകുശലതയും സംഘാടക വൈഭവവും വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. സഭാചരിത്ര സാഹിത്യ രംഗത്ത് അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുക്കുന്ന 'റിസ്ക്' തലമുറകൾക്കു ശേഷവും ആദരവോടും വിസ്മയത്തോടും കൂടെ സ്മരിക്കപ്പെടുമെന്നത് തീർച്ചയാണ്. പുസ്തക പ്രസാധനത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന 'മിഷണറി സ്പിരിറ്റ്' അത്രമേൽ പ്രശംസാർഹമാണ്. അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിലിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂല്യവത്തായ ഭാഗങ്ങളാണ്. വേണ്ടത്ര വെളിച്ചം

കടക്കാതിരുന്ന പോർച്ചുഗീസ് കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം നടത്തിയ വിശദമായ അന്വേഷണമാണ് ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുള്ളത്. രസകരവും നാടകീയവുമായ ആഖ്യാനശൈലി അദ്ദേഹത്തിന് സ്വായത്തമാണ്. പ്രസന്നമായ ആ ശൈലീപരിവേഷം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മാധുര്യവും ദീപ്തിയും വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

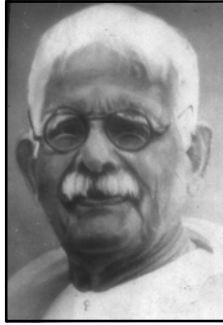
വളരെക്കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ട് ഈ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഡി. ടി. പി. പൂർത്തിയാക്കിയ സോഫിയാ പ്രിന്റ് ഹൗസിലെ ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്, ഇതിന്റെ അണിയറയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയത്നം ഒരു പ്രസ്തുതമയുടേത് മാത്രമല്ല സഭാചരിത്ര ഗവേഷകന്റേത് തന്നെയാണെന്ന് ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. സഭാചരിത്ര സാഹിത്യരംഗത്തെ ബോധപൂർവ്വം പോഷിപ്പിക്കുന്ന ജോയ്സിനോടുള്ള നന്ദി വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കാനാവില്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ പരണീയമായ ഒരവതാരിക കൊണ്ട് അനുഗ്രഹിച്ചത് ദൈവശാസ്ത്ര രംഗത്ത് അഖില ലോക പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച റവ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ് ആണ്. ദൈവശാസ്ത്ര ഗവേഷണം ഒരു ജീവിതചര്യയായി സ്വീകരിച്ച അദ്ദേഹം ഈ പുസ്തകത്തെ ചരിത്രാന്വേഷികൾക്കുമുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഞങ്ങളിൽ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും പകരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയിൽ തിരക്കേറിയ ജീവിതപാതയിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഈയൊരു കർത്തവ്യം കൂടി ഏറ്റെടുത്തതിൽ ഞങ്ങൾക്കു നിസ്സീമമായ നന്ദിയുണ്ട്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുഖ്യമായും അതിന്റെ ആദ്യത്തെ പകുതിയിൽ നസ്രാണി സമുദായത്തിലെ വീരസിംഹങ്ങളായി വിരാജിച്ച അതികായന്മാരായ അത്മായ നേതാക്കൾ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ സഭയിലാകെ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ സഭാരംഗത്തെത്തിയ അവർ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ സഭാനുകയെ നയിക്കുവാൻ നിയോഗം ലഭിച്ച വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സഹപ്രവർത്തകർ എന്ന നിലയിൽ നടത്തിയ ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ ആത്മസമർപ്പണം കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ സഭാചരിത്രത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന ഒരധ്യായമാണ്. ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, എം. എ. ചാക്കോ സുപ്രണ്ട്, ഒ. എം. ചെറിയാൻ, ഇസ്ലാം. എം. പാറേട്ട് എന്നീ പഞ്ചപുരുഷ കേസരികളും കൂടാതെ സഭകളുടെ ലോക കൗൺസിലിന്റെ പ്രഥമ വനിതാ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന സാറാ ചാക്കോയും അവരിൽ പ്രധാനികളാണ്. സംഭവബഹുലമായ ആ ധനുജീവിതങ്ങളോടുള്ള ആദരസൂചകമായി ഈ ഗ്രന്ഥം അവർക്കായി സസന്തോഷം സമർപ്പിക്കുന്നു.



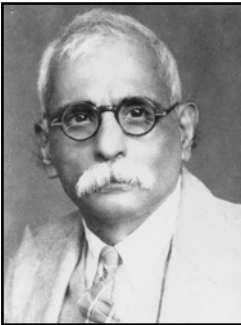
ജോൺ വക്കീൽ



മാമ്മൻ മാപ്പിള



എം. എ. ചാക്കോ



ഒ. എം. ചെറിയാൻ



ഇസ്സഡ്. എം. പാരട്ട്



സാറാ ചാക്കോ

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ക്രൈസ്തവ സാക്ഷ്യത്തിന് വേണ്ടി രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ച ഒരു സംഘം അജ്ഞാതരായ വീരനസ്രാണികളുണ്ട്. ചാട്ടുകളങ്ങര - പാലൂർ പ്രദേശത്ത്, ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ സൈന്യത്തലവന്മാർ മരങ്ങളുടെ ശിഖരങ്ങളിൽ തൂക്കിക്കൊന്ന കുനംകുളത്തെ സഭാസന്നേഹികളെപ്പറ്റി ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സ്മരണ'കളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പേരിയാൻ പാടില്ലാത്ത ആ നിഷ്കളങ്ക സഭാസന്നേഹികളേയും ഈ ഗ്രന്ഥം വരണത്തിൽ ഞങ്ങൾ ബാഷ്പാഞ്ജലിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

അനേകം പേരുടെ സഭാസന്നേഹത്തെ തട്ടിയുണർത്തുവാനും സഭാ ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ശരിയായ ദിശാബോധം നൽകുവാനും ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായിക്കും എന്ന പ്രത്യാശയോടെ ഗ്രന്ഥാശ്വത്തെ ഞങ്ങൾ അഴിച്ചുവിടുന്നു; പ്രതീക്ഷകളോടെ സംതൃപ്തിയോടെ

ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ
(ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കുവേണ്ടി)

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

ഇന്ത്യയിൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്രീഹാ സ്ഥാപിച്ച പുരാതനവും സ്വതന്ത്രവും വിശുദ്ധവുമായ സഭയുടെ ആരംഭം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള (എ. ഡി. 52 - 2002) സമഗ്രവും ആധികാരികവുമായ ചരിത്രം ഇതാദ്യമായി ഒറ്റ വാല്യത്തിൽ ഇറക്കാനുള്ള ഭഗീരഥ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് ഈ പുസ്തകം. ഒരാൾ എത്രയധികം സമർത്ഥനും പണ്ഡിതനും ആയിരുന്നാൽ തന്നെയും പല പരിമിതികൾ മൂലം “ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും” എന്ന ഇത്തരം ഒരു അതുല്യ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് സമാന ചിന്താഗതിയും സഹകരണ മനോഭാവവും ചരിത്രരചനയിൽ കുറയൊക്കെ താല്പര്യവും ഉള്ള ഞങ്ങൾ നഷ്ടബോധമെന്നേ ഈ “കൂട്ടു കൃഷിക്കു” കൂട്ടു നിന്നതെന്ന് പറയുന്നതാവും ഏറെ ശരി. പരപ്രേരണ കൂടാതെ സഭാംഗങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മലങ്കരസഭയുടെ വ്യഭിചിക്ഷയങ്ങളുടെയും ശക്തമായ വൈദേശിക കടന്നാക്രമണങ്ങളുടെയും വിജയാപജയങ്ങൾ ദർശിച്ച അധികാര വടംവലികളുടെയും കേസുകളുടെയും കല്ലേറുകളുടെയും ഗൂഢാലോചനകളുടെയും വഞ്ചനകളുടെയും പിളർപ്പുകളുടെയും സംഘട്ടനങ്ങളുടെയും സംഘടനകളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ചരിത്രം ആലേഖനം ചെയ്തു വന്നപ്പോൾ ആയിരം പേജിൽ ഒതുക്കി നിർത്താൻ സാധിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പല വിശദാംശങ്ങളും മനസ്സിലാമനസ്സോടെ വിട്ടുകളയേണ്ടിയും വന്നു.

ചരിത്രം നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കണമെന്ന് പരിശുദ്ധ ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ നേരത്തെ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. അതു ഞങ്ങൾ വിലമതിക്കുന്നതോടൊപ്പം രചനാത്മകമായ ചില വിമർശനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്താനുള്ള ധൈര്യവും പ്രദാനം ചെയ്തു. നോക്കെത്താത്ത പാരവാരത്തിരപ്പരപ്പുപോലെ കിടക്കുന്ന സഭാചരിത്രത്തിലെ മണലഖിലം എണ്ണാനോ വാരാനോ കൊച്ചു മനുഷ്യരായ ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അനുവാചകരെ അറിയിക്കുന്നതിനും മടിയില്ല. സുപ്രസിദ്ധ സഭാചരിത്രകാരനായ ഇസ്ലാഫ്. എം. പാറേട്ടിനെപ്പോലെ വേണ്ടത്ര പിതൃസ്വത്തുകൊണ്ടും അസാധാരണമായ ക്ഷമ കൊണ്ടും ഞങ്ങൾ അനുഗൃഹീതരുമല്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച ഗവേഷണ പഠന സൗകര്യങ്ങളും സഭാ കാര്യത്തിലുള്ള അദമ്യമായ അഭിനിവേശവും സഭയുടെ നിർണ്ണായക കാലഘട്ടത്തിലെ ഒരു സമൂഹനായ വ്യക്തിയുടെ കനിഷ്ഠ സഹോദരസ്ഥാനവും എല്ലാം ശരിക്കു കണ്ട ക്രാന്തദർശിയായ ഒരു ദ്യക്സാക്ഷി എന്ന പദവിയും മറ്റാർക്കും അവകാശപ്പെടാനുമില്ല.

മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം പഠിച്ച് ആധികാരികമായി പറയാനും ഉചിതമായ

ഭാഷയിൽ എഴുതി വിന്യസിക്കാനും വേണ്ടത്ര അവഗാഹവും അർഹതയും ഉള്ള റവ. ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു പുലി കോട്ടിൽ എന്നിവരെപ്പോലെ ക്രാന്തദർശികളായ ചരിത്രഗവേഷകരും പണ്ഡിതന്മാരും ഇന്നു മലങ്കര സഭയിലില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ എതിർക്കാനു ധികമാരും ഉണ്ടാവില്ല. അവരാണ് ഈ കൃതിയുടെ മുഖ്യശില്പികൾ. മലയാള മനോരമ, ചർച്ച് വീക്കിലി, മലങ്കരസഭ എന്നിവയുടെ പത്രാധിപ സമിതിയിലെ ഒരംഗമെന്ന നിലയിൽ കഴിഞ്ഞ അര നൂറ്റാണ്ടിലധികമായി കോട്ടയത്ത് താമസിച്ചുവരുന്ന ഞാൻ സംഭവബഹുലമായ ആധുനിക സഭാ ചരിത്രത്തിന്റെ അടുത്തുനിന്ന ദൃക്സാക്ഷി എന്ന നിലയിലാണ് ഇവരുമായി കൂട്ടുചേർന്നതും ആധുനിക കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയതും. അതൊരു ദൈവനിയോഗം എന്നും കരുതുന്നു.

ഇടവകകളിൽ പുസ്തകം വാങ്ങുകയും വായിക്കുകയും കുറഞ്ഞ പക്ഷം അവ കാണുകയും എഴുത്തുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത ഒട്ടധികം വൈദികരുടെയും സഭാംഗങ്ങളുടെയും എണ്ണം ക്രമാതീതമായി പെരുകുകയും സഭാനേതൃത്വം തന്നെ അക്ഷരവിരോധികളാണെന്നു തോന്നുമാറു എഴുത്തുകാർക്ക് ബജറ്റിലൂടെയും മറ്റും പ്രോത്സാഹനം നൽകാതിരിക്കുകയും ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തെ തളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ചുറ്റുപാടിൽ സഭാചരിത്ര പ്രസിദ്ധീകരണം അപകടകരമാണെന്ന് ചില നല്ല സുഹൃത്തുക്കൾ ആത്മാർത്ഥതയോടെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും സഭയുടെ നല്ല ഭാവിക്ക് വേണ്ടി മറ്റുള്ളവർ അറിയണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ച കാര്യങ്ങൾ ചിറ കെട്ടി ഉള്ളിൽ ഒതുക്കി വച്ചു കടന്നു പോകുന്നതു വരും തലമുറകളോടുള്ള ഒരപരാധമായിരിക്കുമെന്ന ചിന്തയും ഈ ഗ്രന്ഥരചനയുടെ പിന്നിലുണ്ടെന്നതും ഒരു രഹസ്യമായി വയ്ക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

ഈ സഭാചരിത്രത്തിനു പ്രോത്സാഹനകരമായ ആശംസാ സന്ദേശം നൽകിയ പരിശുദ്ധ ബാവാ, തൊണ്ണൂറിന്റെ കവാടത്തിൽ എത്തി നിൽക്കുകയാണെങ്കിലും ഇന്നും ഒരു യുവാവിനെപ്പോലെ സഭാചരിത്ര പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു തന്റെ അറിവിനും ഓർമ്മയ്ക്കും ചിന്തേതിടുന്ന കാഴ്ച കാണുമ്പോൾ രോമഹർഷം ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. സ്ഥാനന്യായേന അധികാരത്തിന്റെ അധിത്യകയിൽ അമരുന്ന പരിശുദ്ധ ബാവായോടുള്ള അകമഴിഞ്ഞ നന്ദി വിനയത്തിന്റെ താഴ്വരയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ആദരത്തോടെ അർപ്പിക്കുകയാണ്. സഭാകേസുകൾ, കാനോൻ എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ തന്നു സഹായിച്ച കോട്ടയത്തെ ഒരു പ്രമുഖ അഭിഭാഷകനായ സജി കൊടുവത്ത് അനന്യലഭ്യമായ ചില ചരിത്രാംഗങ്ങൾ നൽകിയ വർഗ്ഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴ, പുസ്തകത്തിന്റെ ഡി. റ്റി. പി. നിർവ്വഹിച്ച സോഫിയാ പ്രിന്റ് ഹൗസ് ഉടമയും സഭാചരിത്ര ഗവേഷകനും

പ്രസാധകനുമായ ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്, കവർ ഡിസൈൻ ചെയ്ത കോട്ടയത്തെ പ്രമുഖ ക്രിയേറ്റീവ് ആർട്ടിസ്റ്റുകളായ ഇക്വേഷൻസ്, പുസ്തകം ഭംഗിയായി മുദ്രണം ചെയ്ത ലേണേഴ്സ് ഓഫ്സെറ്റ് പ്രസ്സ് ഉടമ എന്നിവരോടുള്ള കടപ്പാടും സസന്തോഷം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഭദ്രാസനങ്ങൾ, ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എന്നിവ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അയച്ചുതന്നവരോടും, നേരത്തെ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും തരാൻ തക്ക പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാലാവാം അയയ്ക്കാതെ കടലാസ് ലാഭിക്കാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചവരോടും നന്ദി പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പല ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനകളും 'കടലാസ് സംഘടന'കളാണെന്ന് അന്വേഷണത്തിൽ കണ്ടെത്താനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കവർ നാലാം പേജിൽ മലങ്കരസഭയുടെ പ്രതീകം എന്ന നിലയിലാണ് പഴയസെമിനാരിയുടെ പടം ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. സഭയുടെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവത്തോടെ നിറഞ്ഞ് നിന്നവരും നിൽക്കുന്നവരുമായ സമുന്നത വ്യക്തികളുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് അതിനടിയിൽ പ്രതീകാത്മകമായി വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഈ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തോടു യോജിക്കുന്നവരുടെയും വിരോധിക്കുന്നവരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളെ ഞങ്ങൾ മാനിക്കുന്നു; സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. നല്ല ഭാവിയിലേക്ക് കുതിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്ക് ഈ പുസ്തകം ഒരുവിലെങ്കിലും മാർഗ്ഗദർശനം നൽകാൻ സഹായിച്ചാൽ സപ്തതിയുടെ നിറവിലേക്കടുക്കുന്ന ഞങ്ങൾ ഏറെ സന്തുഷ്ടരായി.

കെ. വി. മാമ്മൻ കോട്ടയ്ക്കൽ

മാങ്ങാനം, കോട്ടയം - 18

ഫോൺ: 578936

പരിശുദ്ധ പരുമല തിരുമേനിയുടെ

ചരമ ശതാബ്ദി ദിനം

2 - 11 - 2002

അദ്ധ്യായം 1

പ്രാചീന കാലഘട്ടം

കേരളം ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ്

നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മൂന്ന് മേജർ വംശക്കാ-
രായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്: യൂറോപ്പോയ്ഡ് (വെളുത്തവർ), നീഗ്രോ - ആസ്ട്ര-
ലോയ്ഡ് (കറുത്തവർ) മംഗോളോയ്ഡ് (മഞ്ഞ). ഇതാണ് ആ വിഭജനം.
ഇതിൻപ്രകാരം നീഗ്രോ - ആസ്ട്രലോയ്ഡ് വർഗ്ഗക്കാർ ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു
ഭാഗങ്ങളിലെന്ന പോലെ കേരളത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. മഹാശിലായുഗ
സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായ ഇവർ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലേയും
ആസ്ട്രേലിയയിലെയും സിലോണിലെയും ആദിമ മനുഷ്യരോട് അത്ഭു-
തകരമായ സാമ്യം പുലർത്തുന്നവരും ഒരു സങ്കരവംശത്തിന്റെ പിൻഗാമി-
കളും ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ പൂർവഭാഗത്തു നിന്ന് കാലാന്തരത്തിൽ പശ്ചിമ
ഭാഗത്തേക്കു വ്യാപിച്ചവരുമാണ്. ബി. സി. ആയിരം ആണ്ടിനിപ്പുറം, ഇവ-
രുടെ സാന്നിധ്യം അനിഷേധ്യമാണ്. മാതൃദായവ്യവസ്ഥ, മുറപ്പെണ്ണ് എന്ന
സങ്കല്പം, ജ്യേഷ്ഠന്റെ വിധവയെ വിവാഹം ചെയ്യൽ (ദേവരധർമ്മം എന്ന്
ഈ പ്രാകൃതാചാരത്തെ ബൈബിൾ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്), ആർത്തവകാ-
ലത്തെ സ്ത്രീകളുടെ അഗമ്യത, കുടിപ്പക, മുതശരീരം മണ്ണിൽ മറവു
ചെയ്യുക, പ്രേതാരാധന, ദേവീപൂജ മുതലായവ ഈ ആദിവാസികളുടെ
ചില ജീവിതശൈലികളിൽപ്പെടുന്നു. അവർക്കു പ്രത്യേകമായ ഏതെങ്കിലും
മതവിശ്വാസങ്ങളോ നിയതമായ ആരാധനാ പാരമ്പര്യമോ ഉണ്ടായിരുന്ന
തായി കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഇവർക്കു ശേഷം കേരളത്തിലെത്തുന്ന ദ്രാവിഡരുടെ സ്ഥിതി
അതല്ല. അവർ നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതി-
നിധികളാണ്. ബി. സി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തകർന്നുപോയ സിന്ധുനദീ-
തട സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമകളാണിവർ. ബി. സി. 3000 മുതൽ ബി. സി.
1000 വർഷം വരെയുള്ള കാലം ഇന്ത്യയിൽ ആര്യന്മാരുടെ ആഗമനത്തി-
ന്റെയും തള്ളിക്കയറ്റത്തിന്റെയും കാലമാണ്. റേഡിയോ കാർബൻ പരീ-
ക്ഷണങ്ങൾ സൈന്ധവ സംസ്കാരത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലം ബി. സി. 2300
നും ബി. സി. 1700 നും മദ്ധ്യേ ആയിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട് (Bridget
and Raymond Allchin: The Birth of Indian Civilization p. 163). ഉത്തരേ-
ന്ത്യയിൽ അസ്തമിച്ച ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ അവകാശികൾ ഇന്ത്യയുടെ
പല ഭാഗങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിച്ചതിന്റെ ഭാഗമായി തെക്കേ ഇന്ത്യയിലും
എത്തി. ഇവരുടെ നേതാവ് തമിഴ് ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം

എഴുതിയ അഗസ്ത്യർ ആണെന്ന് ഐതിഹ്യമുണ്ട് (എം. ശ്രീനിവാസ അയ്യങ്കാർ: Tamil Studies, p. 45). സൈന്ധവ ഭാഷയും ദ്രാവിഡ ഭാഷകളും തമ്മിലുള്ള സാമ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (വി. നൊറോസ് നാക്, *ആദിമ ഇന്ത്യൻ ലിപി പഠനം*, സോവിയറ്റ് നാട്, ലക്കം 12, ജൂൺ 1972). സൈന്ധവ ജനതയിൽ 'മീനവർ' 'വില്ലവർ', 'കോഴിയർ', 'തിരൈയർ' എന്നീ വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ മീനവർ പാണ്ഡ്യരാണെന്നും (അവരുടെ കൊടിയടയാളം മത്സ്യമായിരുന്നു) വില്ലവർ ചേരന്മാരായിരുന്നുവെന്നും (ചേരന്മാരുടെ കുലചിഹ്നമായ കൊടിയടയാളം 'വില്ല' തന്നെ) കോഴിയർ ചോളന്മാർ ആയിരുന്നുവെന്നും (പേരിലെ ശബ്ദസാമ്യം ശ്രദ്ധേയം) പ്രൊഫ. ഹെറാസ് അനുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട് (Journal of Indian History, Vol. XVI, p. 234). ഇവർ കപ്പലോട്ടത്തിൽ വിദഗ്ധർ ആയിരുന്നു. തുറമുഖപ്രദേശങ്ങൾ അവരെ ആകർഷിച്ചത് സ്വാഭാവികം. ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രതീരപ്രദേശമാകയാൽ തുറമുഖ നിർമ്മാണത്തിന്റെ സാധ്യത അവർ പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. തിരൈ + ഇടം (തിരാവിടം - ദ്രാവിഡം) എന്ന പദനിഷ്പത്തി യുക്തിസഹവുമാണ്. ആദ്യം ആ പേർ സ്ഥലവാചിയായും പിന്നീട് സ്ഥലനിവാസികളെക്കുറിക്കുവാനും ഉപയോഗിച്ചതാകാം. സൈന്ധവ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമകളായ പ്രോട്ടോ ആസ്ത്രലോയിഡ വംശക്കാരും മെഡിറ്ററേനിയൻ പ്രദേശത്തു നിന്ന് കടൽ മാർഗ്ഗം കേരളത്തിലെത്തിയ മെഡിറ്ററേനിയൻ വംശജരും ചേർന്നാണ് ദ്രാവിഡർ ഉണ്ടായതെന്ന് ആധുനികർ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്? (Dr. Slater, Anthropology of India, p. 92).

മെഡിറ്ററേനിയൻ പ്രദേശത്തു നിന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് അസ്സീറിയൻ നാടുകളിൽപ്പെട്ട നിനവേയിൽ നിന്ന് വൻതോതിൽ തെക്കേ ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറെ തീരപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു പലവട്ടം കുടിയേറിപ്പാർക്കൽ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ഭാഷയിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും അതിന്റെ മുദ്രകൾ കാണാമെന്നും എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പുരാണത്തിൽ അസുരന്മാരെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വർഗ്ഗം ഈ സെമിറ്റിക് പശ്ചാത്തലമുള്ള വർഗ്ഗമാണെന്നും നമ്മുടെ പടിഞ്ഞാറൻ തീരവും ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കൻ തീരവും തമ്മിലും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളുടെ കിഴക്കൻ തീരങ്ങളും തമ്മിൽ സമ്പർക്കം വൻതോതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായും എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പേരക്കിടാവായ അനിരുദ്ധൻ സമുദ്രം കടന്ന് നിനവേയിലെ ഭരണാധികാരിയായ ബാണാസുരന്റെ മകൾ ഉഷയുമായി അനുരാഗബന്ധം പുലർത്തിയതും നിനവേയിൽ ബാണ രാജധാനിയിൽ ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സൈന്യസമേതം കടൽ കടന്ന് ചെന്ന് വിമോചിപ്പിച്ചതും പിന്നീട് അവരുടെ വിവാഹം ആഘോഷമായി നടന്നതും നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാബിലോണിയൻ സംസ്കാരം

തകർന്നതിന്റെ ഭാഗമായി നിനവേ തകർന്നപ്പോൾ ബാണാസൂരന്റെ കുടുംബം ഇന്ത്യയിലേക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്തത് ഈ ബന്ധം മൂലമാകാം. ഏതായാലും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തു നിന്ന് വൻ സംസ്കാരപ്രഹാവം കേരളം ഉൾപ്പെട്ട തെക്കേ ഇന്ത്യയിലേക്ക് വന്നിട്ടുണ്ട്. അവരാണ് ഓണാ ഘോഷം കേരളത്തിൽ പകർത്തിയത് എന്ന് എൻ. വി. സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. അവരോടൊപ്പം കൽദായ സംസ്കാരം കേരളത്തിലെത്തി. നമ്മുടെ പുരാതന ജ്യോതിഃശാസ്ത്രം കൽദയരുടെ 'കല്പഗണിത'ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് വികസിച്ചതെന്ന് കേസരി ഏ. ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള 'ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ പുരാതനതമമായ ബ്രാഹ്മിലിപി സെമിറ്റിക് ശൈലിയിൽ വലത്തു നിന്ന് ഇടത്തോട്ട് എഴുതുന്ന രീതിയാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ലിപിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേടം ഒന്ന് വർഷാരംഭമായി (വിഷു) കൊണ്ടാടുന്ന സമ്പ്രദായവും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളുടേതാണ്. മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയും പ്രകൃതി സൃഷ്ടിയുമൊക്കെ ആരംഭിച്ചത് മേടത്തിലാണെന്ന് സൂറിയാനി ക്ലാരുടെ ആരാധനക്രമത്തിലുമുണ്ട്. ജ്യോതിഷത്തിലും ആദ്യ രാശി മേടം രാശിയാണ്).

സൈന്ധവ ദേശത്തു നിന്ന് വന്ന സംസ്കാരവും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് വന്ന പരക്കൻ സംസ്കാരവും യവന ദേശത്തു നിന്ന് വന്ന സംസ്കാരവും ആദിവാസികളുടെ ഗിരിവർഗ്ഗ സംസ്കാരവും ചേർന്ന മിശ്രരൂപമാണ് കേരള സംസ്കാരത്തിനുള്ളതെന്ന് ഏ. ശ്രീധരമേനോൻ സംശയരഹിതമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (കേരള സംസ്കാരം, പृ. 13-15). മതം, തത്വചിന്ത, ഭാഷ, സാഹിത്യം, കല, ശില്പവിദ്യ, വിദ്യാഭ്യാസം, സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ സംവിധാനക്രമങ്ങൾ എന്നിവ ഇന്ത്യയുടെ ഇതര ഭാഗങ്ങളേക്കാളേറെ കേരളത്തിൽ മെച്ചപ്പെട്ടുവാൻ ഈ മിശ്രണം സഹായകമായി എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ ഒരുപോലെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളിലെ നിരന്തര യുദ്ധങ്ങളും പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങളും വാണിജ്യ - കാർഷിക സാധ്യതകളുമൊക്കെ ഈ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പുറകിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യയും കേരളവും ലോകമെങ്ങും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായും പ്രശസ്തി നേടിയിരുന്നു എന്നത് അവിതർക്കിതമായ കാര്യമാണ്. പ്രാചീനസംസ്കൃത കൃതികളിൽ കേരളത്തെപ്പറ്റി പരാമർശമുണ്ട്. എ. ശ്രീധരമേനോൻ എഴുതുന്നു: “കേരളത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായി പരാമർശിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ സംസ്കൃത കൃതി 'ഐതരേയോരണ്യക'മാണ്. രാമായണത്തിലും ഭാരതത്തിലും കേരളത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് അറിവുള്ളവരാണ് ബി. സി. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാതായനനും ബി. സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പതഞ്ജലിയും.

കൗടില്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ മുത്തുകൾ നിറഞ്ഞ കേരള നദികളെക്കുറിച്ചു സൂചനയുണ്ട്. പുരാണങ്ങളിലുമുണ്ട് കേരള പരാമർശം. കാളിദാസന്റെ രഘുവംശത്തിൽ കേരളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരം നൽകുന്നതിൽ നിന്ന് എ. ഡി. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ ഉത്തര ഭാരതീയരായ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കേരളത്തെക്കുറിച്ച് അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തെളിയുന്നു.

ഗ്രീസിലേയും റോമിലേയും പ്രാചീന ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ വിവരണങ്ങളിൽ കേരളത്തിന് സ്ഥാനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രീക്കു പ്രതിപുരുഷനായ മെഗസ്തനീസ്, ചേര രാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് തന്റെ 'ഇൻഡിക്കാ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. പ്ലീനി (എ. ഡി. 1-ാം നൂറ്റാണ്ട്), 'പെരിപ്ലസ്' എന്ന കൃതിയുടെ അജ്ഞാത കർത്താവ് (എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ട്), ടോളമി (എ. ഡി. 2-ാം നൂറ്റാണ്ട്) എന്നിവരാണ് കേരളത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മറ്റ് പ്രധാന ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ. കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരവും കേരളീയ ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്തുലതയും വിദേശീയരെ ആകർഷിക്കുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ കേരളവുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ നാട് എന്ന നിലയ്ക്കു നിഗൂഢമായ ഏതോ തരം ഒരാകർഷണം അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽക്കു തന്നെ വിദേശലോകത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കേരളവും വിദേശ രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സുഗന്ധ വ്യാപാരത്തിന്റെ ചരിത്രം ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പായിരം കൊല്ലം മുമ്പു തന്നെ ആരംഭിക്കുന്നു. പശ്ചിമേഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾക്കു വളരെയധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ പ്രധാനം കറുവാപ്പട്ട, ഏലം, കുരുമുളക്, ഗ്രാമ്പൂ, ഇഞ്ചി, ജാതിക്ക എന്നിവയായിരുന്നു. വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ സുഗന്ധ ദ്രവ്യങ്ങൾ ആഹാരമായും ഔഷധമായും പൂജാദ്രവ്യമായും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ബാബിലോൺ നഗരത്തിലെ വ്യാപാരത്തിൽ മുഖ്യ സ്ഥാനം നേടിയിരുന്നവയാണ് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ. കേരളത്തിൽ നിന്ന് കര വഴിക്കും കടൽ വഴിക്കും ഈ സാധനങ്ങൾ വിദേശ വിപണികളിൽ എത്തിയിരുന്നു. ബാബിലോണിയക്കാർക്കും അസ്സീറിയക്കാർക്കും പുറമേ പ്രാചീന ഈജിപ്റ്റുകാർക്കും പൂർവദേശത്തെ സുഗന്ധച്ചെടികളിൽ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈജിപ്റ്റിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ കേടുവരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒന്നാണ് കറുവാപ്പട്ട. വാസന ദ്രവ്യങ്ങളും ദിവ്യതൈലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും അതുപയോഗിച്ചിരുന്നു.

സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ പഴയ (നിയമ) വേദപുസ്തകത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഇസ്രായേലികൾക്കു അവയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ ആണ് അവ. കേരളത്തിൽ നിന്ന്

കുറുവാപ്പട്ടയും ഇതര സുഗന്ധവസ്തുക്കളും ആദ്യമായി പശ്ചിമേഷ്യയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയത് അറബികളും ഫിനീഷ്യരുമാണ് (എരിത്രേയിയൻ കടൽ എന്ന പേർ മാറി അറബിക്കടൽ എന്ന പേർ തൽസ്ഥാനത്തു വരണമെങ്കിൽ ഈ വ്യാപാരം എത്രമേൽ വ്യാപകവും നിരന്തരവും ആണെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ - ലേഖകൻ). ഇസ്രായേലിലെ സോളമൻ രാജാവ് (ബി. സി. 1000) ഫിനീഷ്യരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അയച്ച കപ്പൽക്കൂട്ടം പൂർവദിക്കിലെ ഓഫീർ എന്ന തുറമുഖത്തു നിന്നു സ്വർണ്ണവും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും മറ്റും കയറ്റിക്കൊണ്ടു വന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു (ഓഫീർ തങ്കത്തുകിലങ്കി ധരിച്ചവളാണ് രാജ്ഞിയെന്ന് ദാവീദ് സങ്കീർത്തനപ്പുസ്തകത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്). ഈ ഓഫീർ തുറമുഖം കേരളത്തിലാണെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (സെമിറ്റിക് ഭാഷയിൽ എഴുതുമ്പോൾ അതു 'ബേപ്പൂർ' എന്ന് ഉച്ചരിക്കുവാൻ സഹായകമാണ് - ലേഖകൻ).

സുഗന്ധദ്രവ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഫിനീഷ്യരുടെ മുൻഗാമികൾ ആയിരുന്നു അറബികൾ. സുഗന്ധവ്യാപാരത്തിൽ നിന്ന് നേടിയ സമ്പത്താണ് അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വളർച്ചക്കു വഴി തെളിയിച്ചത്. വളരെക്കാലത്തേക്കു അവർ തന്നെയായിരുന്നു അതിന്റെ കൂത്തകക്കാർ. അവരിലൂടെയാണ് അവ യൂറോപ്പിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ വില കൂട്ടുന്നതിന് വേണ്ടി അവ എവിടുന്നാണ് കൊണ്ടുവരുന്നതെന്ന കാര്യം അവർ മറച്ചുവച്ചു. അറേബ്യയിലെയും എത്യോപ്യയിലേയും പർവതപ്രദേശങ്ങളിൽ ആർക്കും ചെന്നെത്താൻ പറ്റാത്ത സ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂടു വയ്ക്കുന്ന പക്ഷികളുടെ പാർപ്പിടങ്ങളിൽ നിന്നാണ് കുറുവാപ്പട്ട തേടിപ്പിടിച്ച് കൊണ്ടുവരുന്നതെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു പറത്തി. അറബികൾ വഴി യൂറോപ്പിൽ എത്തിച്ചേർന്ന കേരളത്തിലെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾക്കു പ്രാചീന റോമ്മാക്കാരും ഗ്രീക്കുകാരും പല ഉപയോഗങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു. അവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന വാസനദ്രവ്യങ്ങളിൽ ഏലത്തിനും കുറുവാപ്പട്ടക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. സെലൂക്കസ് ഒന്നാമൻ രാജാവ് അപ്പോളോ ക്ഷേത്രത്തിൽ സമർപ്പിച്ച രാജകീയ പൂജാദ്രവ്യങ്ങളിൽ കുറുവാപ്പട്ടയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രീസിലേയും റോമ്മിലേയും ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ ചടങ്ങുകളിൽ കേരളത്തിലെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾക്കു വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നു. കുരുമുളകിന് വലിയ പ്രചാരം കൊടുത്തത് ഗ്രീക്കുകാരും റോമ്മാക്കാരുമാണ്. ഏ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്ലീനി, കുരുമുളകു വ്യാപാരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.ഹിപ്പോക്രാറ്റസ് എന്ന ഗ്രീക്കു വൈദ്യൻ (ബി. സി. 460 - 340) സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഔഷധ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ച് ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. ഹിപ്പാലസ് കാല വർഷക്കാറ്റുകളുടെ ഗതി ഏ. ഡി. 45 ൽ കണ്ടുപിടിച്ചതോടു കൂടി കേരളവും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ ഉള്ള വാണിജ്യം പുഷ്ടിപ്പെട്ടു.

തുടർന്നു ഈജിപ്റ്റുകാരും രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.” (എ. ശ്രീധരമേനോൻ, കേരളസംസ്കാരം, പൂ. 16-20).

യഹൂദമതം കേരളത്തിൽ

കേരളത്തിൽ യഹൂദർ പല ഘട്ടങ്ങളിലായി വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവർഷാരംഭത്തിലെ വരവിനെപ്പറ്റി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ നൽകിയ ചിത്രീകരണം ഇപ്രകാരമാണ്:

“ഇതികാലമുറക്കു കേരളം
പതിനൊന്നാംപെരുമാൾ ഭരിക്കവേ
ക്ഷിതിയിൽ കടൽമാർഗ്ഗമെത്തിനാർ
പുതിയോരായ യഹൂദജാതികൾ

അവർ ക്രിസ്തുമതം നിരാകരി
ച്ചവരാണെന്നവിടത്തെ മനവർ
നവദണ്ഡമോടാട്ടി നാടുവി-
ട്ടവശം സ്വത്തൊടുവന്ന കുട്ടർപോൽ

ഗതികെട്ടുവരുന്ന കുട്ടരെ
ക്ഷിതിഭൂത്തേറ്റു സഭാജനാനിതം
ക്ഷിതിയിൽ കുടിപാർപ്പിനങ്ങ്സ-
മ്മതിനൽകീ കടൽവാർത്ത കുട്ടുവൻ

കടൽയാത്ര തുടർന്നബൗദ്ധരോ
ട്സപെട്ടന്നു മുതൽക്കുകേരളം
സ്ഫുടമുത്തമ ചീന സിംഹള
ർക്കിടയിൽ കച്ചവടം നടത്തിപോൽ

പലമാതിരി ചെപ്പ് ദർപ്പണം
ചില ചീനബ്ദരണിത്തരങ്ങളും
സുലഭപ്പെടിയായിരുന്നു മുൻ
നില; കാണാം ചിലടത്തതിപ്പോഴും

പരമീക്കടലിന്റെ പശ്ചിമ
ക്കരയിൽപ്പാണ യഹൂദർവന്ന മേൽ
തരമോടവിടെപ്പെട്ടും പണി
ത്തരവും നമ്മുടെ നാട്ടിലെത്തി പോൽ

കുറികൊൾവൊരു രോമകാദ്യർ ക-
ണ്ടറിയും ജ്യോതിഷ രീതി ഭേദവും
നെറിവോടിഹ വന്നു നാട്ടുകാർ-
ക്കറിവേറി ഗണിത ക്രമങ്ങളിൽ” (പുറം 77 - 78, ശ്ലോകം 104 - 110)

പതിനൊന്നാം പെരുമാളിന്റെ കാലമാണിത്. രാജഗംഭീരൻ എന്ന് ഇദ്ദേഹത്തെ മെക്കൻ സി മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹിപ്പാലസ് കാലവർഷക്കാറ്റ് കണ്ടുപിടിച്ചതിന് ശേഷം വരുന്ന ആദ്യ സംഘമാണിത്. അഭയാർത്ഥികളായിട്ടാണ് വന്നതെങ്കിലും അവരുടെ കൈവശം സ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും പെരുമാൾ അവരെ സ്വീകരിച്ച് താമസിക്കാനിടം നൽകി. അതോടെ കേരളത്തിന്റെ വ്യാപാര രംഗത്തിനാകെ ഉന്മേഷം സംഭവിച്ചു. ചൈന, സിലോൺ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കു വ്യാപാരം വ്യാപിപ്പിച്ചു. വിദേശ കമ്പോളങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവുള്ള യഹൂദരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം വിദേശവാണിജ്യവും പുഷ്ടിപ്പെട്ടു. ഇത് സംഘകാല കൃതികളിൽ വിവരിക്കുന്ന കേരളത്തിന്റെ ഐശ്വര്യ പെരുമയ്ക്കു കാരണമായി. അഥവാ വിദേശ വ്യാപാരത്തിന്റെ ലാഭം ചേരരാജ്യത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ വികാസത്തിന് അടിത്തറയാകുന്നത് ഇവരുടെ സേവനം കൊണ്ടാണ്. ചേര - ചോള, ചേര - പാണ്ഡ്യ യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നപ്പോഴൊക്കെയും യഹൂദ വിഭാഗം ചേര രാജാവിനോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയതായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാൻ എഴുതുന്നുണ്ട്. അതൊരു സാംസ്കാരിക മിശ്രണവും ആയിരുന്നു. യഹൂദ സംഘത്തിന് തനതായ ചില വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും ആചാര വിശേഷങ്ങളും നിയമസങ്കല്പങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ലോകത്തിലാദ്യമായി ഏകദൈവ വിശ്വാസം പ്രഖ്യാപിച്ചത് അവരാണ്. കേരളത്തിന്റെ ബഹുദേവതാ വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമായ മതബോധത്തിൽ ഈ യഹൂദ വിശ്വാസം ഏതെങ്കിലും ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കിയോ? കൃത്യമായ ദൈവസങ്കല്പങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കാതിരുന്ന ജൈന - ബുദ്ധ മതങ്ങൾ ഈ നവീന മതത്തോട് പ്രതികരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും എന്ന് തീർച്ച. എല്ലാവരും താന്താങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസങ്ങൾ ഒരു പുനർ വിചിന്തനത്തിന് വിധേയമാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു കാണുമെന്നുള്ളതും തീർച്ച. മതാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉത്സവങ്ങൾ അവർ കേരളത്തിലവതരിപ്പിച്ചത് അന്ന് കേരളീയർക്ക് ഒരു പുതുമയായിട്ടുണ്ടാകാം. പെസഹാ, കൂടാരപ്പെരുന്നാൾ, പെന്തിക്കോസ്തി എന്നീ ആചാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുവാനും ആവശ്യമായ പ്രബോധനം നൽകുവാനുമായി അറബിക്കടലിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള തങ്ങളുടെ കോളനികളിൽ അവർ സിനഗോഗുകൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കാം. ആദ്യത്തെ സിനഗോഗുകൾ സ്ഥാപിതമായതു ആർത്താറ്റ് പാലൂർ കുന്നിലും മറ്റുത്തും ആയിരിക്കാം. എബ്രായ ഭാഷയിലുള്ള അവരുടെ ന്യായപ്രമാണപ്പുസ്തകങ്ങൾ തോൽച്ചുരുളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നത് നാട്ടുകാർ കൊക്കെ കൗതുകമായിട്ടുണ്ടാകാം.

അവർ പുലർത്തിയ നിയമബോധവും നമ്മുടെ പൂർവികർക്കു ആശ്ചര്യമുണ്ടാക്കിയിരിക്കണം. ലോകത്തിലാദ്യമായി നിയമവ്യവസ്ഥ ക്രോഡീകരിച്ചതിന്റെ ബഹുമതി മോശ മുഖേന യഹൂദ ജാതിക്കുള്ളതാണ്. തെറ്റും ശരിയും വ്യവച്ഛേദിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം കേരളത്തിൽ ആഗമിച്ചത്

ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. ഒരു മുല്യബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്ന യഹൂദ ന്യായപ്രമാണം കേരളീയ മുല്യബോധത്തെ നവീകരിച്ചു. ദൈവാഭിമുഖമായും മനുഷ്യാഭിമുഖമായും ഉള്ള സമീപനങ്ങളെയും നയങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന യഹൂദവേദപ്രമാണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനക്കാതൽ ദൈവം സ്രഷ്ടാവും തന്മൂലം മനുഷ്യരെല്ലാം സഹോദരങ്ങളും ആണെന്നതായിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം സാംസ്കാരികമായ ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലഭൂമിയായിത്തീർന്നു.

ഭാഷാപരമായും യഹൂദ കുടിയേറ്റം കേരള സംസ്കാരത്തെ സമ്പന്നമാക്കി. ഹീബ്രു ഭാഷയിലെ പല പദങ്ങളും തമിഴിലേക്കും തമിഴിലെ ശബ്ദങ്ങൾ ഹീബ്രുവിലേക്കും സംക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയതു ഇക്കാലത്താകാം. 'അരിശി' എന്ന തമിഴ് പദം 'റൂസ്' എന്ന് ഹീബ്രുവിലേക്കു സംക്രമിച്ചത് ഒരുദാഹരണം മാത്രം. ആദ്യകാലത്തു ബ്രാഹ്മി ഭാഷ സെമിറ്റിക് ശൈലിയിൽ വലത്തു നിന്ന് ഇടത്തോട്ടാണ് എഴുതിയിരുന്നതെന്ന് ഭാരതീയ ലിപി ചരിത്രകാരന്മാർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഫിനിഷ്യന്മാരോ അറബികളോ യഹൂദന്മാരോ ഒരു പക്ഷേ ക്രിസ്തുമതക്കാരോ ആവാം ഈ ലിപി സമ്പ്രദായം ഇവിടെ ആവിഷ്കരിച്ചത്.

യഹൂദന്മാരുടെ ശില്പവിദ്യയാണ് അവരുടെ വരവോടെ കേരള സംസ്കാരത്തെ സമ്പന്നമാക്കിയ മറ്റൊരു ഘടകം. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങളല്ലാതെ ആലയ നിർമ്മാണത്തിന് മരം ഉപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രം ഭാരതത്തിൽ അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ സംസ്കാര മാതൃകകളെല്ലാം 'ശില്പ'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കിടക്കുവാൻ ശിലാപാളി, ഗൃഹയുടെ ചുമരുകൾ കരിങ്കൽ പാളി, മേൽക്കൂര വൃത്താകൃതിയിലുള്ള കല്ലുകൾ എന്നിങ്ങനെ ശിലാമയമായിരുന്ന ഒരു സംസ്കൃതിയിലേക്കു മരം സംക്രമിക്കുന്നത് യഹൂദന്മാരിലൂടെയാണെന്ന് വേണം കരുതുവാൻ. 'കടൽക്കരയിൽ നിന്ന് പണിത്തരങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലെത്തി' എന്ന് കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് നമ്മുടെ ചരിത്രകാരരിൽ മിക്കവരും അവഗണിച്ച മട്ടാണ്. മരം ഗൃഹനിർമ്മാണ രംഗത്തേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് ഒന്നിലേറെ നിലകളുള്ള വീടുകൾ വിഭാവനം ചെയ്യുവാൻ നമുക്കായത്. ഒരുവേള ശിലായുഗ സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് ഇരിമ്പു സംസ്കാര യുഗത്തിലേക്കു കേരളത്തെ വളർത്തിയത് ഈ യഹൂദ സംസർഗ്ഗമാകാം.

കേരളത്തിന്റെ ജ്യോതിഷ പാരമ്പര്യത്തിലേക്കു വാതിൽ തുറന്നു എന്നതാണ് യഹൂദ സംസ്കാരം നിർവഹിച്ച മറ്റൊരു സേവനം. തനതു സംസ്കാരം എന്ന് കണ്ണുമടച്ചു ഉരുവിടുവാൻ ഇളംതലമുറയെ അതിക്രമമായി പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന നമുക്കു കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ വരികളോട് വികാരപരമായി വിപ്രതിപത്തി തോന്നുവാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ

മുൻവിധികളുടെ കണ്ണട മാറ്റിവെച്ച് വസ്തുതകളോടടുത്തുവരുന്നവർക്ക് മാത്രമേ സത്യദർശനം സാധ്യമാവൂ. നമ്മുടെ ജ്യോതിഃശാസ്ത്രം മേടം രാശിയെ ആദ്യരാശിയായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ അർത്ഥം കാലഗണനയെ നാം മേടം 1 ൽ ആരംഭിക്കുന്നു എന്നാണ്. പരമ്പരാഗതമായി നമ്മുടെ കാലഗണന ആരംഭിക്കുന്നത് മേടത്തിലാണോ? ആരും ആവഴിക്കൂ ആലോചിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. ചിങ്ങം 1 കൊല്ലാരംഭമാകുന്നതിന് മുമ്പ് മേടം 1 വർഷാരംഭമായി കേരളത്തിലെങ്കിലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഭാരതീയ പുരാണങ്ങളിലെങ്ങും ഇതിനെ സാധ്യമാക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ ഉള്ളതായി കേട്ടു കേൾവി ഇല്ല. തമ്പുരാൻ പറയുംപോലെ യഹൂദ സംഭാവനയായിരിക്കണം വിഷുവിന്റെ പിന്നിൽ. മേട മാസം ഒന്നാം ദിവസം യഹോവ സൃഷ്ടികർമ്മം ആരംഭിച്ചു എന്നാണ് യഹൂദന്മാരുടെ പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസം. അതനുസരിച്ച് മേട മാസം ആദ്യ വെള്ളിയാഴ്ച മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന് യഹൂദ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും വിശ്വസിക്കുന്നതിന്റെ തെളിവുകൾ അവരുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിലുണ്ട് (ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചത്തെ പ്രുമിയോൻ കാണുക). ഇന്ന് കാണുന്ന നമ്മുടെ ജ്യോതിഃശാസ്ത്രത്തിന് നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അനേകം പേർ കരുതുന്നതുപോലെ പിൽക്കാലത്തു നാം പരിചയപ്പെട്ട സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തോടും ആര്യസംസ്കൃതിയോടുമല്ല; യഹൂദന്മാരോടും അവർ ഇവിടെ സംക്രമിപ്പിച്ച ജൂതസംസ്കാരത്തോടുമത്രേ.

ജ്യോതിഃശാസ്ത്രത്തോടൊപ്പം അവരുടെ ഗണിത സമ്പ്രദായവും കേരളത്തിലേക്കു സംക്രമിച്ചു. ഈ ഗണിതത്തിന്റെ പേർ 'കല്പഗണിത' മെന്നാണ്. യഹൂദന്മാർക്കു പുറമെ ആദി ദ്രാവിഡരായ അസ്സീറിയൻമാരും ബാബിലോണിയൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളും കൽദായരും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് കല്പശാസ്ത്രം. നമ്മുടെ ജ്യോതിഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഈ ഗണിതമാണെങ്കിലും അതറിയാവുന്നവർ ഇന്നുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ചരിത്രഗവേഷണത്തിൽ ഈ ഗണിത ശാസ്ത്ര പദ്ധതി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് കേസരി ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള മാത്രമാകുന്നു. എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ എഴുതുന്നു: 'ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ചരിത്രഗവേഷണത്തിന്റെ സുപ്രധാനമായൊരു ആണിക്കല്പ് കല്പഗണിതമാണ്. കൽദായക്കാരുടെ (ബാബിലോണിയക്കാരുടെ) ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമെന്ന് പാശ്ചാത്യലോകം വിളിക്കുന്നതും പ്രാചീന മദ്ധ്യഏഷ്യൻ ലോകം പരക്കെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നതുമായ ഒരു ഗണിത സമ്പ്രദായമാണിത്. വിസ്തൃതമായ ഈ ഗണിത സമ്പ്രദായത്തിന്റെ രഹസ്യപ്പുട്ട് തുറക്കുവാനാണ് കേസരിയുടെ യത്നം (ഭൂഗർഭ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പുരാവസ്തു വിജ്ഞാനികളും ഒടുവിലത്തെ ഹിമയുഗം അവസാനിച്ചത് ബി. സി. പതിനായിരത്തിനടുത്താണെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാലത്തിന് മുമ്പ് യൂറോ - ഏഷ്യാ

മഹാ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്ത് ലക്ഷത്തിൽപ്പരം വർഷമുള്ള നാലു ഹിമയുഗങ്ങളും തൽസമയത്ത് തന്നെ ഇവയ്ക്കനുസരണമായ നാലു അതി വർഷ പ്രളയയുഗങ്ങളും ഇവയ്ക്കിടയ്ക്ക് മൂന്ന് മനോഹ്സണ യുഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഭൂഗർഭ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യ ഭാഗത്തെ ഈ അതിവർഷ പ്രളയ യുഗങ്ങളുടെ നരവംശീയ സ്മരണ സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ശുക്രൻ എന്നിവയുടെ ചലനങ്ങൾ, പകലും രാത്രിയും തുല്യസമയമുള്ളവയായി വരുന്ന രണ്ടു വിഷു ദിനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന അയനഗ്രഹചലനം എന്നീ മൂന്നിനെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ചരിത്രാതീത കാലത്തെ മനുഷ്യൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ജ്യോതിഃശാസ്ത്രപദ്ധതിയാണ് കല്പഗണിതം (മാവേലിക്കര അച്യുതൻ: കേസരിയുടെ കൂടെ. ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ, പृ. 9).

ഗുപ്തൻ നായർ തുടരുന്നു: 'യഥാർത്ഥ സംഘകാലം ഏതെന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ കേസരി കല്പഗണിതത്തെയാണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ച് സംഘകാലം ക്രി. പി. 498 മുതൽ 817 വരെയാണ്. ഇതു വൈയാപുരിയുടെ കാലഗണനയോട് വളരെ യോജിക്കുന്നുണ്ടെന്നും സ്മരിക്കുക. അവരുടെ പേരുകളെല്ലാം (സംഘ സാഹിത്യത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട ചേര രാജാക്കന്മാർ) പരസ്പര വിരുദ്ധമായിട്ടാണ് കാണുന്നതെങ്കിലും അവരെ ശരിയായി അഭിജ്ഞാനം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നാണ് കേസരിയുടെ നിലപാട്. കേരളോല്പത്തിയിലെ രാജാക്കന്മാരെ ശരിയായ കാലഗണനാക്രമത്തിൽ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചതും കേസരിയാണ്. കേസരിയാകട്ടെ അവ (ഐതിഹ്യങ്ങൾ) നിറം പിടിപ്പിച്ച സത്യങ്ങളാണെന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ഏതായാലും നവീന സാമൂഹിക നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ (സോഷ്യൽ ആന്ത്രോപ്പോളജിസ്റ്റുകൾ) കേസരിയുടെ കൂടെയാണ്. എന്നാൽ കേസരിയുടെ വീക്ഷണം കേവലം ഭ്രമാത്മകമല്ലെന്ന് ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട് (അതേ ഗ്രന്ഥം, അവതാരിക).

ഇതു കൂടാതെ യഹൂദ സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് നാം പകർത്തിയ ഒരു വ്യാപാരമാണ് ബാങ്കിംഗ്. ബാങ്കിംഗ്, പലിശ എന്നീ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി മദ്ധ്യ പൗരസ്ത്യദേശങ്ങൾ അവിടത്തെ കൃതികളിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ബൈബിളിലും ഖുർആനിലും മറ്റും പലിശ സമ്പ്രദായത്തിന് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന പ്രസ്താവനകളുണ്ട്. നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും പശ്ചാത്തലത്തിൽ അപ്രകാരം ഏതെങ്കിലും പരാമർശമുള്ളതായി അറിവില്ല. ബാങ്കിംഗിന്റെ ആദ്യപരീക്ഷണം കേരളത്തിൽ അരങ്ങേറിയതും യഹൂദ നേതൃത്വത്തിലാകാം. ആദ്യകാല യഹൂദ കോളനികളുടെ ഈറ്റില്ലമായ തൃശ്ശൂർ ജില്ല (ആർത്താറ്റ് ജൂത കോളനിയും മറ്റും കോളനിയും ഓർക്കുക) ചിട്ടി, ബാങ്കിംഗ് വ്യവസായത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടകർ

ആയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. മിതവ്യയശീലവും സമ്പാദ്യശീലവും ഒരു പക്ഷേ അദ്ധ്വാന ശീലവും നമ്മുടെ സംസ്കൃതിയിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുവാൻ യഹൂദ സംസ്കാരത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മറ്റൊന്ന് അവരുടെ നഗര സംവിധാനത്തിലും തെരുവു നിർമ്മാണത്തിലും അവർ പുലർത്തിയ ആസൂത്രണ വൈദഗ്ധ്യമാണ്. ശുചിത്വ ബോധം അവരുടെ ആസൂത്രണത്തിൽ കാണാം. കുന്നുകളുടെ മുകളിൽ നിന്ന് താഴ്വാരത്തിലേക്കു തെരുവുകൾ സജ്ജീകരിക്കുന്നു. ഇരുവശത്തും നിറയെ വീടുകൾ. അതിന്റെ മുൻഭാഗത്ത് കച്ചവടമുറികൾ; പിൻഭാഗത്ത് താമസമുറികൾ. മഴക്കാലമായാൽ സർവ്വ മാലിന്യങ്ങളും താഴോട്ട് കുത്തിയൊലിച്ചുപോയി നഗരം വൃത്തിയായിക്കിടക്കും. കുന്നുംകുളത്തും പറവൂരും മട്ടാഞ്ചേരിയിലുമുള്ള തെരുവുകൾ ഈ ജൂത സംസ്കാരത്തോട് കടപ്പെട്ടവയാണെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ വിശ്രമം എന്ന ആശയവും ജൂത സംഭാവനയായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഏഴാം ദിവസം ശാബത് ആയി ആചരിക്കുന്നതിന്റെ മതപശ്ചാത്തലം നമുക്കു തല്ക്കാലം വിസ്മരിക്കാം. എന്നാൽ എല്ലാ ദിവസവും ദേഹാധ്വാനം ചെയ്തു രക്തം വിതർപ്പിക്കി മാറ്റുന്ന ഒരു തൊഴിലാളിക്കു ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ നൽകുന്ന വിശ്രമത്തിന്റെ പുരോഗമന സ്വഭാവം പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. അധ്വാനിക്കുന്നവന്റെ വിശ്രമം എന്ന ചിന്ത ലോകത്തിലാദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് യഹൂദ നേതാവായ മൂശയാണ്. തങ്ങൾ ചിതറിപ്പാർത്തു വന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ശബത്താചരണം ഒരു മതകർമ്മത്തിന്റെ ഗൗരവത്തോടും പരിശുദ്ധിയോടും കൂടി അവർ പ്രാവർത്തികമാക്കി. ശനി പിന്നീട് ഞായർ ആയി മാറ്റപ്പെട്ടു വെങ്കിലും ആഴ്ചയിലൊരു ദിനം വിശ്രമം എന്ന പുരോഗമനപരമായ ആശയം ജൂത സംസ്കാരം കേരളത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീന ധാരകളിൽ ഒന്നു തന്നെ.

ചുരുക്കത്തിൽ യഹൂദന്മാരുടെ വരവ് കേവലം ഒരഭയാർത്ഥി പ്രവാഹമാണെന്ന് വിലയിരുത്താമെങ്കിലും ആ അഭയാർത്ഥി പ്രവാഹം മൂലം കേരളത്തിലുണ്ടായ സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് കേരളചരിത്രമോ കേരള സഭാചരിത്രമോ എഴുതുക അസാധ്യമത്രേ.

മത പശ്ചാത്തലം

ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പ് കേരളവും മധ്യപൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളും തദ്ദേശ യൂറോപ്പും തമ്മിൽ പ്രശസ്തമായ വാണിജ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ മുഖ്യ ഇടനിലക്കാർ അറബികളാണെന്ന് നാം കണ്ടു. നിനവേ പ്രദേശത്തു നിന്ന് കൂടിയേറിപ്പാർത്ത ദ്രാവിഡപൂർവ്വികരിൽ ധാരാളം യഹൂദന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശലോമോൻ രാജാവ് കേരളത്തെ പരിചയപ്പെട്ടത് അവർ

മൂലമാകാം. ഈ രണ്ടു മതങ്ങളിൽ അറബികൾ പ്രായേണ അയഞ്ഞ മത ബോധമുള്ളവരും യഹൂദർ തീവ്ര മതബോധമുള്ളവരും ആയിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ അവരുടെ കോളനിയോടൊപ്പം അവരുടെ ദേവാലയങ്ങളും ഉയർന്നുവരുവാൻ അതു കാരണമായി. അപ്രകാരമുള്ള അതിപുരാതന യഹൂദ സിനഗോഗുകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു മുചിരി തുറമുഖ സമുച്ചയത്തിലൊന്നായ പൊന്നാനിക്കടുത്ത് പാലൂർ പ്രദേശത്തുള്ള ജൂതക്കുന്നിലെ കോളനിയും സിനഗോഗും. മട്ടാഞ്ചേരിയിലും പറവൂരുമുള്ള ജൂതസങ്കേതങ്ങൾ താരതമ്യേന അപ്രാചീനമാണ്. പുരാതന വ്യാപാരത്തിൽ കേരളത്തിലെ വ്യാപാര തുറമുഖം കൊച്ചി ആയപ്പോൾ ആണ് കൊച്ചിയിലും മട്ടാഞ്ചേരിയിലുമൊക്കെ 1341 ഏ. ഡി. യ്ക്കു ശേഷം യഹൂദ കോളനികളും സിനഗോഗുകളും പണിതീർന്നത്. മുചിരി വ്യാപാര കേന്ദ്രമായിരുന്ന കാലത്ത് പാലൂരും മറ്റും ആണ് യഹൂദ കോളനികൾ. മുചിരിനാം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുപോലെ കൊടുങ്ങല്ലൂരല്ല എന്നും മൂന്ന് മുഖങ്ങളുള്ള (മു+ചിരി) ഒരു തുറമുഖ സമുച്ചയമായിരുന്നുവെന്നും ഇന്ന് പൊതുവെ വിശ്വസിക്കുവാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളുണ്ട് (മുചിരി, കൊടുങ്ങല്ലൂരാണെന്ന ധാരണയിൽ ആ വ്യാപാരകാലത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ കേരള സാംസ്കാരിക വകുപ്പിന്റെയും പുരാവസ്തു വകുപ്പിന്റെയും സംയുക്താഭിമുഖ്യത്തിൽ വിപുലമായ സർവ്വേയും ഗവേഷണവും നടത്തിയതും - ഇരു പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകത്തിൽ - യാതൊരു അവശിഷ്ടവും കണ്ടെത്താതെ പരീക്ഷണങ്ങളും അന്വേഷണങ്ങളും നിർത്തിവെച്ചതും കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ 'മുചിരി പ്രയേക്കു' മങ്ങലേല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്പംകൂടി വടക്കോട്ടു നീങ്ങി പൊന്നാനി - ചാവക്കാട് - ചേറ്റുവാ പ്രദേശങ്ങളിലെ തുറമുഖ സമുച്ചയമാണ് 'മുചിരി' എന്ന പദത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിന് ഹേതു എന്ന ചിന്ത ഈയിടെ പ്രബലമായിട്ടുണ്ട്. പാലൂർ പ്രദേശത്തുള്ള 'തലപ്പള്ളി' യാണ് കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആദ്യ ദേവാലയം എന്നും താലൂക്കുകൾക്കു നാമകരണം ചെയ്തപ്പോൾ 'തലപ്പള്ളി' നില്ക്കുന്ന പ്രദേശത്തെ തലപ്പള്ളി താലൂക്ക് എന്ന് പേരിട്ടു എന്നും ആ പ്രദേശത്തെ ഭരണാധികാരികൾക്കു തലപ്പള്ളി രാജാക്കന്മാർ എന്നും തലപ്പള്ളി രാജവംശം എന്നും പേരായി എന്നും മറ്റുമുള്ള പ്രസ്താവനകൾക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂരിനേക്കാൾ യുക്തിസഹമായ അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തോമ്മാ ശ്ലീഹാ (ക്രിസ്തു ശിഷ്യൻ) ഇന്ത്യയിലെ നസ്രാണി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ഏക ദേവാലയം ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ദേവാലയമാണെന്നും (പി. വി. മാത്യു: *കേരളത്തിലെ നസ്രാണികൾ*, വാല്യം 1, പৃ. 100 - 102) ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളിക്കു സെന്റ് തോമസിനോളം പഴക്കമുണ്ടെന്ന് പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് (ശക്തൻ തമ്പുരാൻ, പൃ. 291) ഗവേഷകരുടെ ഗൗരവപൂർണ്ണമായ അന്വേഷണങ്ങൾക്കു വിഷയമാകേണ്ടതാണ്.

അറബികളും യഹൂദരും മുഖേന അയഞ്ഞ അറബി മതവും ദൃഢപാ രമ്പര്യമുള്ള യഹൂദ മതവും കേരളത്തിലെത്തിയെന്നു നാം നേരത്തെ കണ്ടു. കേരളത്തിലെ ആദിവാസികളുടെ അതിപ്രാചീന പ്രാകൃത മതവും തത്സംബന്ധിയായ ആരാധനകളും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. സൈന്ധവ സംസ്കാര പ്രതിനിധികളായി ആദ്യം കേരളത്തിലെത്തിയവർ (എ. ഡി. 3, 4 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ വന്നപ്പോൾ) ശൈവ മതവും നാഗാരാധനയും കൊണ്ടാണ് കേരളത്തിലെത്തിയത്. ബി. സി. മൂന്നും രണ്ടും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിലെത്തിയ ഔത്തരാഹർ പ്രായേണ ബുദ്ധ - ജൈന മതക്കാർ ആയിരുന്നു. ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങൾ മിക്കവാറും അവൈദിക മതങ്ങളും ആത്മീയതയേക്കാൾ ഭൗതിക പുരോഗതിക്കു മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുന്നവരുമാണ്. അവർക്കു ദൈവമോ ദൈവാലയമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വനപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് മുചിരിയിലേക്കു നയിക്കുന്ന വ്യാപാര പാതകളുടെ സമീപത്തു അവർ വസിച്ചു.

കേരളത്തിലെ തൃശൂർ ജില്ലയിൽ കാണുന്ന ഗുഹകളും കുടക്കല്ലുകളും ഈ ജൈന - ബുദ്ധ സന്യാസിമാരുടെ സാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി കേരളത്തിലെ സ്ഥലനാമങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്തിയ വി. വി. കെ. വാലത്ത് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അരിയന്നൂർ, ചൊവ്വന്നൂർ, ഇയ്യാൽ, ചിറമണങ്ങാട്, പോർക്കളം, കാട്ടകാമ്പാൽ, അയ്യമ്പറമ്പ് എന്നീ ദിക്കുകളിൽ കണ്ടെത്തിയ ഗുഹകളെല്ലാം തന്നെ ബുദ്ധ - ജൈന സംസ്കാര സാന്നിധ്യത്തിന്റെ തെളിവുകളായി വാലത്ത് തെളിയിക്കുന്നു (തൃശൂർ ജില്ല). എയ്യാൽ ഗുഹയിൽ നിന്ന് 1945 ഒക്ടോബർ 15 ന് കണ്ടുകിട്ടിയ റോമ്മൻ നാണയങ്ങൾ ഈ നിഗമനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന് തൊട്ടുമുമ്പും തൊട്ടുപിമ്പുമുള്ള റോമ്മാ ചക്രവർത്തിമാരുടെ ചിത്രവും പേരും കൊത്തിയ ഈ സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ മുചിരിയും വിദേശങ്ങളുമായി നടന്ന വ്യാപാരത്തിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിച്ചിരുന്ന തദ്ദേശീയർ ബുദ്ധ - ജൈന മതക്കാരായിരുന്നു എന്ന ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വാദഗതിയെ പിന്താങ്ങുന്നുണ്ട് (ഡോ. രാജൻ ഗുരുക്കളും ഡോ. എം. ആർ. രാഘവവാരിയരും ആണ് ഈ അഭിപ്രായം ആദ്യമായി പുറപ്പെടുവിച്ചത്).

തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ഇന്ത്യയിൽ

ഇപ്രകാരം വിദേശ വ്യാപാരം കൊണ്ട് സമ്പന്നവും മത രംഗത്ത് അന്യോന്യം സഹിഷ്ണുത പുലർത്തുവാൻ നിർബുദ്ധമായ ഒരു കേരള സമൂഹമാണ് ക്രിസ്തുവിന് തൊട്ടുമുമ്പ് നാം കേരളത്തിൽ കാണുന്നത്. യഹൂദ മതത്തിലൊരു ഭാഗം വംശ ശുദ്ധി നിലനിർത്തി. അവരാകാം വെളുത്ത ജൂതന്മാർ. ചിലർ തദ്ദേശീയ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിച്ച് മിശ്ര ജാതിക്കാരായി. ഇവരാകാം കറുത്ത ജൂതന്മാർ (ഈ ഭേദം പിൽക്കാലത്ത് നമ്പൂതിരിമാരിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഓർക്കാവുന്നതാണ്). ബുദ്ധ -

ജൈന മതക്കാർ ഭൗതിക ബൗദ്ധിക രംഗങ്ങളിൽ മികവു പുലർത്തിയെങ്കിലും ആത്മീയ ശൂന്യത അവരെ തളർത്തി. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ദീപശിഖയുമായി ക്രിസ്തു ശിഷ്യൻ മാർത്തോമ്മാ ഇന്ത്യയിൽ ആഗതനാകുന്നത്. അദ്ദേഹം കരമാർഗ്ഗം വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഗോണ്ടഹോറസിന്റെ നാട്ടിലെത്തി എന്നും കടൽ മാർഗ്ഗം മൂചിരിയിലെത്തി ചേര രാജാവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു എന്നും രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. രണ്ടും ശരിയായിരിക്കാം. രണ്ടു മിഷനറി യാത്രകളിലായി വടക്കേ ഇന്ത്യയിലും തെക്കേ ഇന്ത്യയിലും ക്രിസ്തുമതം സ്ഥാപിച്ചു എന്ന പാരമ്പര്യത്തിന് അസ്വാഭാവികതയൊന്നുമില്ല. വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളൊന്നും പ്രാചീന കാലത്ത് കാണുന്നില്ല എന്നാണ് സംശയമെങ്കിൽ പിൽക്കാലത്തു നടന്ന മതമർദ്ദനങ്ങൾ ക്രിസ്തു മതത്തെ ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്ന് നിഷ്കാസനം ചെയ്തു എന്ന് ചിന്തിച്ചാൽ മതിയാകും. ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണത്തിൽ അപ്രകാരം നടത്തിയ പല സമൂഹ നരഹത്യകളുടെയും സൂചനകളുണ്ട്. ഒരു ഉദാഹരണം കാണുക:

“ശൗനകൻ ചോദിക്കുന്നു: അല്ലയോ ത്രികാലജ്ഞനും മഹാമുനിയുമായവനേ അങ്ങു പ്രദ്യോതൻ നടത്തിയ മോക്ഷയജ്ഞം എപ്രകാരമെന്ന് വിശദമായി വർണ്ണിച്ചു തന്നാലും..... ശ്രീ നാരദ മഹർഷി അവിടെ എഴുന്നള്ളി. പ്രദ്യോതൻ അദ്ദേഹത്തെ വിധിയാംവണ്ണം പൂജിച്ചിരുന്നു. ‘അങ്ങയുടെ പിതാവായ ക്ഷേമകൻ യമലോകത്തേക്കാണ് ഗമിച്ചത്. മോക്ഷ യജ്ഞം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി ലഭിക്കും.’ ഇപ്രകാരമുള്ള നാരദ വാക്യം കേട്ട് പ്രദ്യോതൻ (മോക്ഷന്മാരുടെ നേരെ) ക്രോധമുണ്ടാവുകയും വേദജ്ഞരായ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ട് കുരു ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ച് മോക്ഷ യജ്ഞം നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹാരന്മാർ, ഹുണർ, ബർബരന്മാർ, ഗുരുഡർ, ശകർ, ഖസർ, യവനന്മാർ, പല്ലവർ, രോമജർ, ഖരസംഭവർ, ദ്വീപു വാസികളായ കാമരൂക്കൾ, ചീനക്കാർ, സമുദ്രവാസികൾ എന്നിങ്ങനെ അനേകം മോക്ഷസംഘങ്ങളെ അതിൽ ഹോമിച്ചു” (ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണം, പു. 267).

മുപ്പ് എന്ന സംസ്കൃത ധാതുവിന് അപരിചിതർ എന്നർത്ഥം. അപ്പോൾ മോക്ഷന്മാർ എന്നാൽ അപരിചിതർ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. വിദേശികൾ എന്നർത്ഥം. മേൽപറഞ്ഞ യവനാദികൾ ആണ് മോക്ഷസംഘങ്ങൾ. അവരാണ് അഗ്നികുണ്ഠത്തിലിട്ട് ജീവനോടെ ദഹിപ്പിച്ചത്. മോക്ഷധർമ്മം എന്ന ശീർഷകത്തിൽ വ്യാസ ഭഗവാൻ ആര്യന്മാരും മോക്ഷന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ ഇപ്രകാരം നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നു: ‘വിഷ്ണു ഭക്തി’ അഗ്നിപൂജ, അഹിംസ, തപസ്, ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം എന്നിവ മോക്ഷധർമ്മങ്ങളായി മഹർഷിമാർ അംഗീകരിക്കുന്നു. ആര്യന്മാരും മോക്ഷന്മാരുമായി ഒരന്തരമേയുള്ളൂ. ആര്യന്മാർ വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങൾക്കു വിധേയരാണ്. മോക്ഷന്മാർ

അതിന് അതീതരാണ്. ഭക്തി, അഹിംസ, ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം, തപസ്സ് ഇത്യാദികൾക്കു മേച്ചന്മാരും അധികാരികൾത്തന്നെ' (പുറം 269).

വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങൾ പാലിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതുകൊണ്ട് കൊല്ലപ്പെട്ട സംഘങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവ സംഘങ്ങളുമുണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ടാകാം ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഇടക്കാലത്ത് ക്രൈസ്തവ സാന്നിധ്യം ഇല്ലാതെ പോയത്. കേരളത്തിലെ ജനത വൈവിധ്യങ്ങളിൽ പിറന്നവരാകയാൽ അസഹിഷ്ണുത മൂലമുള്ള നരമേധങ്ങൾ ഇവിടെ കുറവായിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 45 ൽ ഹിപ്പാലസ് കാലവർഷക്കാറ്റ് കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ കേരളത്തിലേക്കുള്ള സമുദ്രയാത്ര സുഗമമായതിന് ശേഷമാകാം മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ മുചിരിയിലെത്തുന്നത്. മദ്ധ്യേഷ്യയിൽ ഈ വിദേശ വാണിജ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രം അലക്സാന്ദ്രിയ ആയിരുന്നു. പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: "അലക്സാന്ദ്രിയ ആയിരുന്നു ഇക്കാലത്തെ പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ വ്യാപാരത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രം. ഈജിപ്തിൽ നിന്നും പൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്ന ചരക്കുകൾ അലക്സാന്ദ്രിയയിൽ വച്ചാണ് കൈമാറിയിരുന്നത്. അലക്സാന്ദ്രിയയുടെ ഈ പ്രാധാന്യം മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയും തുടർന്നുപോന്നു" (കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, പു. 156). അലക്സാന്ദ്രിയായിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ ആദ്യ ഏവൻഗേലിയോൻ എഴുതിയ മർക്കോസ് ആയിരുന്നു (ഈ മർക്കോസ് സുവിശേഷം മാത്രമല്ല, കുർബ്ബാന തക്സായും രചിച്ചു. കർത്താവ് പെസഹാ ഭക്ഷിച്ച മാളിക ഇദ്ദേഹത്തിന്റേതാണ്. ഇദ്ദേഹം പത്രോസിന്റെ മകനാണെന്ന് പഴഞ്ഞി പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിച്ച ഒരു കൈയെഴുത്തു സുറിയാനി തക്സായിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്). മർക്കോസ് സുവിശേഷകൻ എന്ന നിലയിലും പത്രോസ് ശ്ലീഹായുടെ പുത്രൻ എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച സഭ, പുരാതന വിദേശ വ്യാപാരകേന്ദ്രം എന്ന നിലയിലും ആഗോളക്രൈസ്തവ സഭാ ചരിത്രത്തിൽ നിർണ്ണായക പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. ഏതായാലും മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ കേരളത്തിലേക്കു കപ്പൽ കയറിയത് അലക്സാന്ദ്രിയാ തുറമുഖത്തു നിന്നാകണം. അദ്ദേഹം കപ്പലിറങ്ങിയത് മുചിരി എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പൊന്നാനി - ചാവക്കാട് - ചേറ്റുവ എന്നീ തുറമുഖങ്ങളിലൊന്നിലും. പൊന്നാനി - ചാവക്കാട് തുറമുഖങ്ങളോട് ഏറ്റവും അടുത്തു കിടക്കുന്ന കര പാലൂരാണ് (പാലയൂരല്ല, ഇന്ന് പാലയൂർ എന്ന് വിളിച്ചു പോരുന്ന സ്ഥലത്തിന് 1800 വരെ ചാവക്കാട് എന്നായിരുന്നു പേർ. അതിന് അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളുണ്ട്. ഇന്ന് പാലയൂർ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ചാവക്കാട് ഒരു ദേവാലയമുണ്ടാകുന്നത് സെന്റ് കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെ മരണശേഷം (ഏ. ഡി. 4 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം) കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെ നാമത്തിലാണ്. ആ പള്ളി പൊളിച്ചു പണിയുവാൻ നേതൃത്വം

നൽകിയ ഇറ്റലിക്കാർ ഫെനിഷിയോ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1800 ൽ പോലും ഈ പള്ളിയെ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ചാവക്കാട് പള്ളി എന്നാണ്. പള്ളിക്കു തൊട്ടു ഒഴുകുന്ന തോടിനെ നാട്ടുകാർ ഇന്നും വിളിക്കുന്നത് ചാവക്കാട് തോട് എന്നാണ്. മാർത്തോമ്മാ പൈതൃകമുള്ള ചാട്ടുകളുടേതും - പാലൂർ പള്ളി ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ പ്രസിദ്ധമായ നറുകെടുപ്പിലൂടെ നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ, തങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ള ചാവക്കാട് പള്ളിയെ മാർത്തോമ്മാ പൈതൃകവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പ്രചരിപ്പിച്ച് കെട്ടിപ്പൊക്കിയതാണ് പാലയൂർ പള്ളിയുടെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ. കത്തോലിക്കാ ചരിത്ര ഗവേഷകനായ എൻ. കെ. ജോസ് ഈ കാര്യത്തിലേക്കു അതിവിദഗ്ധമായി വിരൽ ചൂണ്ടിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: ‘പാലയൂരിലെ പള്ളിയുടെ സ്ഥാപകൻ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാണെന്ന പാരമ്പര്യത്തിന് തെളിവൊന്നുമില്ല. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പൈതൃകത്വത്തെപ്പറ്റി നിഷ്കളങ്കമായി അഭിമാനിക്കുന്ന പാലയൂർക്കാരോട് മർമ്മഭേദകമായ ഈ പരമാർത്ഥം പറയുവാൻ എനിക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട് (എൻ. കെ. ജോസ്, ജാതിക്കു കർത്തവ്യൻ ഗീവറുഗീസ്, പൃ. IX).

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ വരവിനെപ്പറ്റി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ നല്കുന്ന വിവരണം ഇപ്രകാരമാണ്:

‘അതിനപ്പുറമൊട്ടു കാലമായ്
പതിനാലാം പെരുമാൾക്കു വാഴ്ചയിൽ
യതിസന്നിഭനൊമ്പതാമതാ
ണ്ടതിമാന്യൻ ഭൂവി തൊമ്മനെത്തിനാൻ

ഗുരു ക്രിസ്തു മരിച്ചൊരമ്പതോ
ടിരുവർഷം തികയാകുമണ്ടിലേ
ഒരു ക്രിസ്തു മതപ്രസംഗിയാ-
യ്വരൂ മിത്യാൾ മലയാളമേനി പോൽ

സമബുദ്ധിയുമേകദൈവത
ക്രമസത് ഭക്തിയുമായ്ത്തുടർന്നവൻ
സമയോചിതമിങ്ങു ചുറ്റുമേ
സ്വമതം ക്രിസ്തുമതം പുകഴ്ത്തിനാൻ

ജനപാലകസമ്മതത്തൊടും
ജന മധ്യത്തിലുരക്കുമീമതം
ജിനരും ദ്വിജമുഖ്യജാതിയാം
ജനവും കേട്ടുമയങ്ങി ബൗദ്ധരും

കുറവേൽക്കിലുമീ മതത്തിലായ്
പറവൂർ ഗ്രാമമെഴും ചില ദിജർ
നിറവേ പല മറ്റുജാതിയും
പുറമേ ചേർന്നിതിലാണ്ടുനിന്നുപോൽ

ഇളവില്ലുതുന്നാൾ മുതൽക്കിതാ
വളരെ ക്രിസ്തുമതം പരന്നുപോയ്
ഇളയിൽ ജ്ജിനബുദ്ധയോഗമ-

റ്റളവും മുത്തുവരുനതീമതം" (പു. 78 - 79, ശ്ലോകം, 111 - 116).

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ വരുമ്പോൾ കേരളം ഭരിച്ചിരുന്നത് 15-ാം പെരുമാൾ ആയ രാജരാജേശ്വരൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഗോണ്ട ഫോറസ് എന്നാണെന്നും ആ രാജ്യം വടക്കേ ഇന്ത്യയാണെന്നും പലരും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കേസരി അതെല്ലാം നിഷേധിക്കുന്നു. മക്കൻസി മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് രാജരാജേശ്വരൻ എന്നും മൂഷിക വംശം കാവ്യം ഉല്പലാക്ഷൻ എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പെരുമാൾ ആണ് മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായെ എതിരേറ്റത്. ശില്പസുഗമമായ കൊട്ടാര നിർമ്മാണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാഭിലാഷമായിരുന്നു. തന്റെ മുൻഗാമിയായ രാജശംഭീരന്റെ കാലത്ത് അഭയാർത്ഥികളായി വന്ന യഹൂദർ ശില്പനിർമ്മാണത്തിൽ വരുത്തിയ വിപ്ലവം അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു കാണണം. കൂടുതൽ വിദഗ്ധരായ ശില്പികളെ തേടുവാൻ യഹൂദന്മാരുടെ നാട്ടിലേക്കു തന്നെ ദൂതനെ വിടുവാൻ അതാവാനാകാറണം.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ നൽകിയ മതസന്ദേശങ്ങൾ അതീവ ലളിതമായിരുന്നു. ദൈവം എല്ലാവർക്കും പിതാവകയാൽ, മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിലും പരസ്പരവും തുല്യരും സഹോദരങ്ങളുമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ വിപരീത ദിനങ്ങളായ സുഖദുഃഖങ്ങൾ, ജന്മ - മരണങ്ങൾ, ഉയർച്ച താഴ്ചകൾ തുടങ്ങിയ എല്ലാ ജീവിതാവസ്ഥകളിലും സമബുദ്ധി പാലിക്കുവാൻ ക്രിസ്തുമത സന്ദേശത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ജനങ്ങളോടാവശ്യപ്പെട്ടു. യഹൂദരും ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങളും ചേർന്ന് ഉഴുതുമറിച്ച് നിലത്തു പുതിയ സന്ദേശങ്ങൾ തഴച്ചുവളരുവാൻ എളുപ്പമായിരുന്നു. പെരുമാൾ ഉൾപ്പെടെ വലിയ ഒരു ജനവിഭാഗം ക്രിസ്തുമതാനുയായികളായി. പള്ളികൾ സ്ഥാപിതമായി; പൗരോഹിത്യം നിലവിൽ വന്നു. ആരാധനാ ശൈലികൾ പരിശീലിക്കപ്പെട്ടു. യേശുവിന്റെയും ശിഷ്യന്റെയും ഭാഷ സുറിയാനിയായിരുന്നു. അതിവിടേയും പ്രയോഗത്തിൽ വന്നു. ഇന്ത്യൻ സഭ സുറിയാനി സഭ എന്ന് ലോകമെങ്ങും അറിയപ്പെട്ടു. ശൈവ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നേറ്റം നടന്ന മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയും ക്രിസ്തു മതത്തിന് വളർച്ചയുടെ കാലമായിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 540 ൽ പോലും പെരുമാളായ കേയപ്പെരുമാൾ ക്രിസ്തു മതത്തിലേക്കു മതം മാറത്തക്കവിധം ക്രിസ്തു മതം ആകർഷകം തന്നെയായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ആസ്ഥാനം കക്കാട്ട് (കുന്നംകുളം) ആയിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ക്ഷത്രിയനായ പെരുമാളിന്റെ വാളുനമ്പിയായിരുന്ന കക്കാട്ട് നാടുവാഴി നായർ മതം മാറ്റത്തിന്റെ പേരിൽ പെരുമാളിന്റെ തലയറുത്തു ശിക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ആ മനുഷ്യമേയത്തിന് പ്രതിഫലമായി കക്കാട്ടു നായർ നാടുവാഴി നമ്പിടി ആയി ഉയർത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രാഹ്മണരും മറ്റ് ആര്യൻ വിഭാഗങ്ങളും കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവെങ്കിലും ഒരു ശക്തിയായി വളർന്നിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടല്ലേ പെരുമാളിന്റെ വധത്തിന് രഹസ്യസ്വഭാവം ഉറപ്പുവരുത്തിയത്. കേയപ്പെരുമാളിന്റെ ആസ്ഥാനം കക്കാട്ട് നഗിച്ചു പോയ വട്ടക്കോട്ട ആയിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. (കേയപ്പെരുമാളിന്റെ കാലം എ. ഡി. 540 എന്ന് കേസരി സ്ഥാപിക്കുന്നു. കേയപ്പെരുമാളിനെ മക്കൻസി മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് ജീവോദ്ഭവൻ എന്നും മുഷിക വംശകാവ്യം പാലകൻ എന്നും തമിഴ് സംഘം കൃതികൾ 'പാൽയാനെ ചെൽ കെഴുകുട്ടുവൻ' എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു (കേസരി, ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ, പൃ. 256. കേയപ്പെരുമാളെ വധിച്ചതിന് ബഹുമതിയായി കക്കാട്ട് നാടുവാഴിയെ 'നമ്പിടി' യാക്കി ഉയർത്തി എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിലെ അടിയന്തിരാദികൾ നമ്പൂതിരിമാരുടേതെന്ന പോലെ നടത്തിക്കൊടുക്കുവാൻ ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾ, പയ്യൂർ ഭട്ടതിരി, കാണിപ്പയ്യൂർ നമ്പൂതിരി തുടങ്ങിയവർ സന്നദ്ധരായി എന്നും ചരിത്രമുണ്ട്. കേയപ്പെരുമാളും പള്ളിവാണപ്പെരുമാളും ഭൂതരായ പെരുമാളും സ്വീകരിച്ചത് ക്രിസ്തു മതമായിരുന്നു എന്ന് കേസരി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൈദിക മതങ്ങളെയെല്ലാം ബൗദ്ധം എന്നും ജൈനം എന്നും വൈദിക മതക്കാർ വിളിച്ചിരുന്നതിനാലാണ് അവർ ബൗദ്ധരായി എന്ന ഐതിഹ്യം നിലവിൽ വന്നത്.

കക്കാട്ട് നാടുവാഴി ഭട്ടതിരി ആയിരുന്നെന്നും പെരുമാൾ വധം മൂലം അദ്ദേഹം സ്വയം ആ സ്ഥാനം ത്യജിച്ച് നമ്പിടി സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചതാണെന്നും ഒരു വ്യാഖ്യാനം കേട്ടിട്ടുള്ളത് യുക്തിസഹമായി തോന്നുന്നില്ല. വധം മൂലം ബ്രാഹ്മണൻ ജാതി നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ക്ഷത്രിയവധം ജീവിതശൈലിയാക്കി മാറ്റിയ പരശുരാമനും ആയുധാധ്യാപകനായിരുന്നു. ഭ്രാന്തനും ആജീവനാന്തം ബ്രാഹ്മണൻ തന്നെയായിരുന്നു. ഒരു നാട്ടിൽ വധകൃത്യം കൊണ്ട് ഒരു നമ്പൂതിരി, ആഭിജാത്യം ഉള്ള തന്റെ സ്ഥാനം സ്വയമേവ ത്യജിച്ചു എന്ന ചിന്ത അസീകാര്യമാണ്. ബ്രാഹ്മണരുടെ പിൻബലത്തോടെ നടന്ന ആ വധത്തിന് ശുഭ്രനായ നാടുവാഴിക്കു നമ്പൂതിരിമാരിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച പാരിതോഷികമായിട്ടാണ് നമ്പിടി സ്ഥാനവും മറ്റു ബഹുമതികളും എന്ന് വരുന്നതിനാണ് ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ ന്യായം. കക്കാട് മുപ്പിൽ

വസിച്ചിരുന്ന തലപ്പള്ളി പ്രദേശത്തെ ഭരണം കക്കാട് കാരണവരെ ഏല്പിച്ച് അവർക്ക് തലപ്പള്ളി രാജവംശം എന്ന് അധികാരം നൽകിയതും പിന്നീട് കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സാമന്തന്മാരായി അവരെ അംഗീകരിപ്പിച്ചതും ബ്രാഹ്മണർ തന്നെ. നമ്പിടി എന്ന സ്ഥാനം അവർ സ്വീകരിച്ചതായി ഐതിഹ്യത്തിൽ സൂചനയുണ്ടെങ്കിലും അവർ കാരണവപ്പാട്, രാജാ എന്നുമുള്ള പേരുകളിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എം. കെ. രാജാ, കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ, ഉണ്ണിരാജാ എന്നീ പേരുകൾ കാണുക).

ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തം മാത്രമല്ല ക്രിസ്തുമത സന്ദേശത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഏക ഭർത്താവ്രതം, ഏക ഭാര്യാവ്രതം ഇവ ആളുകളെ ഹഠാദാ കർഷിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ അകത്തളങ്ങളിലേക്കു മതസന്ദേശങ്ങൾക്കു പ്രസക്തിയുണ്ടാകുന്നത് കേരളം ആദ്യമായി കണ്ടു. പാപകൃത്യങ്ങൾക്കു ക്രിയാതലം മാത്രമല്ല, ചിന്താതലവും മാനസികതലവും ഉണ്ടെന്ന് ആ മതം പഠിപ്പിച്ചു. ക്രിയാതലത്തിനപ്പുറം ഒരു മതവും അന്നേ വരെ പാപപുണ്യങ്ങളെ സമീപിച്ചിരുന്നില്ല. ക്രിയാശുദ്ധിയോടൊപ്പം ചിന്താശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധിയും ആ സന്ദേശങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുമായിരുന്നു. ഉരുവിടുവാൻ പ്രാർത്ഥനകൾ, ആരാധനക്കു ദേവാലയം, ജീവിതത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ മേഖലകളെയും ബാധിക്കുന്ന സർവതല സ്പർശിയായ മൂല്യബോധം ഇതൊക്കെ ആ മതം ആളുകൾക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അഹിംസയുടെ സുഗന്ധമുള്ള ബലികൾ ബുദ്ധ - ജൈന മതക്കാർക്കും സ്വീകാര്യമായിരുന്നു. മതപരവും സദാചാരപരവും ആയ മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളിൽ പാടേ പൊളിച്ചെഴുത്തു നടത്തുവാൻ ആ മതം മൗനമായും സൗമ്യമായും ജനങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ രചിച്ച ക്രിസ്തുമതചരിതത്തിൽ വീരനും ത്യാഗശീലനും സുചരിതനും ആയ ഒരു നായകൻ മരണത്തെ അതിജീവിച്ച് ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്ന ചിത്രമാണ് അവർക്കു ലഭിച്ചത്. അതുല്യമായ ആ ജീവചരിത്രത്തിൽ അവതീർണ്ണനായ ഒരു രക്ഷാപുരുഷ സങ്കല്പം അവർ ദർശിച്ച് സംതൃപ്തരായി. ക്രിസ്തുമതചരിത്രം ആരാധനകളിലൂടെ നാടകീയാവിഷ്കാരം സാധിച്ചപ്പോൾ ആളുകളുടെ മനസ്സിൽ ആ ജീവചരിത്രം മായാത്ത മൂദ്രകൾ പതിച്ചു.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച പള്ളി 'തലപ്പള്ളി' എന്ന് പില്ക്കാലത്തു അറിയപ്പെട്ടു. പാലൂർ ജൂതക്കുന്നിലാണ് ഈ ദേവാലയം പണിയപ്പെട്ടത്. സഭ പിന്നീട് പല കാരണങ്ങളാൽ തെക്കോട്ട് വികസിച്ച അങ്കമാലി സഭാ കേന്ദ്രമാവുന്നതു വരെയും ചാട്ടുകളുണ്ടു - പാലൂർ ദൈവമാതാവിന്റെ നാമത്തിലുള്ള പള്ളിയായിരുന്നു കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭാ കേന്ദ്രവും ക്രൈസ്തവരുടെ 'തലപ്പള്ളിയും.'

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചില്ലാ എന്നും കുരിശ് ആരാധനസമൂഹങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതേയുള്ളൂ എന്നും മറ്റും പറയുന്നതിന് ചരിത്രപരമായി

അടിസ്ഥാനങ്ങളൊന്നുമില്ല. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലത്ത് കുരിശു ആരാധ്യമായിരുന്നുവോ എന്ന് വ്യക്തമല്ല (ഏ. ഡി. 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കുസ്തന്തീനോസ് രാജാവ് കുരിശ് മൂലം യുദ്ധം ജയിച്ചതിനെ തുടർന്നാണ് കുരിശ് ആരാധ്യമായ ചിഹ്നമായിത്തീർന്നത് എന്ന് വിശ്വസിക്കുവാനാണ് ന്യായം. കൈ ഉയർത്തി അനുഗ്രഹിക്കുകയല്ലാതെ കുരിശാകൃതിയിൽ അന്ന് വാഴ്ത്തുക പതിവുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന് തീർച്ചയില്ല. ഒറ്റപ്പെട്ടും മറ്റും കാണുമായിരിക്കാം. ഏതായാലും പള്ളി സ്ഥാപിക്കുവാൻ അന്ന് ധാരാളം ന്യായമുണ്ട്. യഹൂദന്മാർ സിനഗോഗുകൾ നിർമ്മിച്ചു ആരാധിച്ചു വരുമ്പോൾ ആ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ മാർത്തോമ്മാ പാലൂരിലെ ജൂതക്കോളനിയിലേക്കു വരികയും അവർ എല്ലാവരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതിനെ തുടർന്ന് അവിടത്തെ സിനഗോഗ് ക്രിസ്തീയ ദേവാലയമായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിൽ അതിന് അസ്വാഭാവികത ഒന്നുമില്ല. ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ആണെന്ന് ഇന്ന് തെളിവുകൾ നിരത്തി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആവശ്യമില്ല. ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ ഇതരപര്യന്തമുള്ള ചരിത്രം ഗൗരവപൂർവ്വം പഠിച്ച ഒന്നാമത്തെ ചരിത്ര ഗവേഷകൻ എന്ന വിശേഷണം അർഹിക്കുന്ന റവ. ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ മാർത്തോമ്മായും ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവ സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സവിസ്തരം പഠിച്ചതിന് ശേഷം എഴുതിയ ഉപസംഹാര വാക്യം ശ്രദ്ധിക്കുക: “But I am satisfied that we have as good authority for believing that Apostle Thomas was died in India as that the Apostle Peter died at Rome.” (റവ. ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ, ക്രിസ്ത്യൻ റിസർച്ചസ് ഇൻ ഏഷ്യ, ലണ്ടൻ, 11 -ാം പതിപ്പ്, 1819, പാ. 138). റോമൻ പണ്ഡിതനായിരുന്ന അസ്സീമാനി എഴുതുന്നത് “that St. Thomas was the Apostle of India is attested by Ecclesiastical records in Greek, Latin or Syriac” (കെ. ദാവീദ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പ, മലങ്കര സുറിയാനി സഭ (മൂന്നാം പതിപ്പ്), 1959, പാ. 14).

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മികച്ച സഭാചരിത്രകാരൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട എ. മിങ്ങാൻ ഇക്കാര്യത്തിൽ ചില വിധോജിപ്പുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹവും ഇന്ത്യൻ സഭാ സ്ഥാപകനെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച ഉപസംഹരിക്കുന്നതിന് പ്രകാരമാണ്: “മാർത്തോമ്മാ ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷമറിയിച്ചു എന്നുള്ളത് പൗരസ്ത്യ സഭയുടെ പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസമാണ്. മാർത്തോമ്മായെ ഇന്ത്യയോട് ബന്ധിപ്പിക്കാത്ത യാതൊരു ചരിത്രകാരനോ കവിയോ ആകട്ടെ തക്സാകളോ പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങളോ ആകട്ടെ ഇല്ല. മാർത്തോമ്മായുടെ നാമം ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും വേർപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല” (മലങ്കര സുറിയാനി സഭ (മൂന്നാം പതിപ്പ്), 1959, പാ. 13). ഇന്ന് മലങ്കര സഭയിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന അന്ത്യോഖ്യൻക്രമങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഇവിടെ

ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന സുറിയാനി ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ പെന്തിക്കൊസ്തി ശുശ്രൂഷയിൽ മൂന്നാം ക്രമത്തിന്റെ പ്രുമിയോൻ കഴിഞ്ഞുള്ള കൂക്കോയോ രാഗത്തിലുള്ള ഗാനത്തിൽ ഇപ്രകാരം ചില വരികൾ ഉണ്ട്. സഭയുടെ വ്യാപനമാണ് അതിലെ പ്രതിപാദ്യം:

“..... ഫർസോ ശെമവൂൻ കീപ്പോമെൻ റുമി
ഉ തോമ്മാശ്ലീഹാ മെൻ അറവോദ്ഹിനു
ഫറസോയുഹാനോൻ ഗബിയോ മെൻ എഫേസുസ്”

അർത്ഥം: ശെമവൂൻ കീപ്പാ റോമ്മായിൽ നിന്ന് (സുവിശേഷ) വല വിരിച്ചു; ഹിനു ദേശത്തു നിന്ന് തോമ്മായും വല വിരിച്ചു; തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട യുഹാനോൻ എഫേസുസിൽ നിന്ന് വല വിരിച്ചു” (ഈ ക്രമമാണ് തൊഴിയൂർ സഭയിൽ ഔദ്യോഗികമായി ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. 1876 വരെ മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ഈ കൈയെഴുത്തു ക്രമം പഴഞ്ഞി ചീരൻ ഗീവറുഗീസ് കശ്ശീശ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു ഈ ലേഖകന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ട്).

ഏ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ നടന്ന ക്രിസ്തുമത സ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയെങ്കിലും സാഹചര്യത്തെളിവുകൾ ലഭിച്ചതിൽ നമുക്കു സംതൃപ്തിക്കു വകയുണ്ട്. പില്ക്കാല നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ചരിത്രസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇതിനേക്കാൾ അവ്യക്തവും മങ്ങിയതുമായ ചിത്രങ്ങളേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ശൈവ വൈഷ്ണവ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ തേരോട്ടവും ആര്യൻ കുടിയേറ്റത്തിന് ശേഷമുള്ള ആര്യവല്കരണത്തെയും തുടർന്ന് കേരളത്തിന്റെ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ച് സർവവും അന്ധകാരത്തിലാക്കപ്പെട്ടു എന്നും പിന്നീട് ഏതാനും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു ശേഷം ചരിത്ര സൂര്യൻ പ്രകാശിച്ചപ്പോൾ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതൊന്നും ഇവിടെ അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത് ശരിയാവാനിടയുണ്ട് (കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരിക ചരിത്രം). വൈദികേതരമായ സർവ വിശ്വാസ വിജ്ഞാന ശാഖകളെയും ‘ബൗദ്ധം’ എന്ന് മുദ്ര ചാർത്തിയാണ് നശിപ്പിച്ചത്. ക്രിസ്തു മതവും ആ അർത്ഥത്തിൽ ‘ബൗദ്ധം’മായിരുന്നു. ആ മത മർദ്ദനത്തിന് ക്രിസ്തു മതവും ഇരയായിട്ടുണ്ടാവാം. ചരിത്രരേഖകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന് അതും ഒരു കാരണമാകാം. 16, 17, 18 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിലാദ്യമായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തി വക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പരശുരാമ കഥയുടെ ഐതിഹ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവശേഷിച്ചില്ല. കേരള മാഹാത്മ്യവും കേരളോല്പത്തിയും അക്കാലത്തുണ്ടായ മറ്റു ചരിത്രങ്ങളും ശുദ്ധാബദ്ധമായ ഐതിഹ്യത്തെ ചരിത്രത്തേക്കാൾ പരിശുദ്ധ വസ്തുതകളായി ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കി. പിന്നീട് ചരിത്രമെഴുതിയ എല്ലാവരും നമ്പൂതിരി സമുദായത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി ചരിത്ര നിർമ്മാണം ആരംഭിച്ചു. കേരളത്തിലെ പ്രബല സമുദായം

എന്ന സ്ഥാനവും ബഹുമാനവും നമ്പൂതിരിമാർക്കാണ് വന്നപ്പോൾ ആ സമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഉണ്ടവിച്ചതാണെന്ന് വരുത്തി വംശവും കുലവും കുലീനമാക്കുവാൻ ക്രിസ്തു മതം ഉൾപ്പെടെയുള്ള മതങ്ങളുടെ ചരിത്ര കാരന്മാർ നിരാസ്പദമായി ശ്രമിച്ചു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ നമ്പൂതിരിമാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി എന്ന കഥ മെനഞ്ഞെടുത്തത് ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ കുലീനത ഉറപ്പു വരുത്തുവാനാണ്. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ഇവിടെവരുമ്പോൾ ഭൗതിക സമൃദ്ധി കൊണ്ട് ആകാശത്തോളം ഉയർന്നതും ആത്മീയതയിൽ ശൂന്യത അനുഭവിച്ചതു മൂലം പാതാളത്തോളം താണതുമായ ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തെ എതിരേൽക്കുവാൻ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലമുള്ള യഹൂദന്മാർക്കു ക്രിസ്തുവിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുക ദുഷ്കരമായിരുന്നില്ല; അവരുടെ പ്രത്യാശാ വിഷയമായിരുന്നുവല്ലോ ക്രിസ്തു. തന്മൂലം ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളെല്ലാം യഹൂദ കോളനികളിലായിരിക്കാം രൂപംകൊണ്ടത്. യഹൂദരുടെ സിനഗോഗു അതേ രൂപത്തിൽ ക്രിസ്തുമത ദേവാലയമായി ഉപയോഗിച്ചു വന്നതും ആകാം. ബുദ്ധ - ജൈന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ക്രിസ്തു മതം അന്യമായി തോന്നാൻ കാര്യമില്ല. ഭൗതികതയെ ക്രിസ്തു ഒരിക്കലും നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ല. അഹിംസാ ധിഷ്ഠിതമായ ക്രിസ്തീയ ബലി ആരാധനകൾ അവർക്കു സ്വീകാര്യവുമായിരുന്നു. അവർ അനുഭവിച്ചു വന്ന ആത്മീയ ശൂന്യതയെ അകറ്റുന്ന ആത്മീയ സമ്പന്നത ക്രിസ്തു മതത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തു മതം സ്വീകാര്യമായിരുന്നു. അവരുടെ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ അവരുടെ പള്ളികൾ തന്നെ ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളികളായി മാറിയിട്ടുണ്ടാകാം. പള്ളി എന്ന പദത്തിന്റെ ബുദ്ധ- ജൈന സ്പർശം ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്ത്യൻ ആരാധനാലയങ്ങൾക്കു പള്ളി എന്ന് പേരായത് അതിന്റെ ജൈന- ബുദ്ധ പശ്ചാത്തലത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു (മുസ്ലീം ആഗമന കാലത്ത് പോലും ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണമതം ആഗമിക്കാതിരുന്നതിനാലാണ് അവരും പള്ളി എന്ന പദം സ്വീകരിച്ചത്. ആദ്യ ഭാഷ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കാലമായിരുന്നതിനാലാണ് അന്നത്തെ ദ്രാവിഡ ജനതയെപ്പോലെ ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസികൾ പിതാവിനെ 'അപ്പാ' എന്ന് വിളിച്ചത് (പില്ക്കാലത്ത് ആര്യാഗമനവും സംസ്കൃത ഭാഷയും കേരള സംസ്കാരത്തിൽ ആധിപത്യം നേടിയപ്പോൾ ദ്രാവിഡ ജനസാമാന്യം 'അപ്പനെ' ഉപേക്ഷിച്ച് 'അച്ഛനെ' സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും ചിരപുരാതനമായ 'ഗുരുവായൂരപ്പനും' 'ഏറ്റുമാനൂരപ്പനും' 'വൈക്കത്തപ്പനും' 'അയ്യപ്പനും' 'വായില്ലാകുന്നിലപ്പനും' ഒക്കെ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോകാതെ നിലനില്ക്കുന്നതായിക്കണാം). അപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ തികച്ചും അനാര്യമായ പശ്ചാത്തലവും സാംസ്കാരിക പരിസരവുമാണ് കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തുമതത്തിനുള്ളത്.

തോമ്മാ ശ്ലീഹാ കേരളത്തിൽ എട്ടു പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചതായി ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഐതിഹ്യത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യമേ അവയ്ക്കു നൽകേണ്ടതുളളു. 17, 18 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പ്രബലമായ പള്ളികളെയൊക്കെ അവർ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പേരിൽ ചാർത്തിക്കൊടുത്തു. അപ്പോഴും ലിസ്റ്റ് ഏകകണ്ഠമായിരുന്നില്ല. എ. മിങ്ങാന നൽകുന്ന ലിസ്റ്റിൽ നാലു പള്ളികളേ ഉള്ളൂ (Early spread of Christianity in India, p. 50 - 53). 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട കൈയെഴുത്തു രൂപത്തിൽ ഇന്നും പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്ന മലങ്കര സഭാചരിത്രത്തിൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച പള്ളികൾ 6 മാത്രം; 1. മാലിയാങ്കര, 2. കോട്ടക്കാവ്, 3. എടപ്പള്ളി, 4. ഗോക്കമംഗലം, 5. നെരണം, 6. തിരുവാങ്കോട്. ഈ ലിസ്റ്റിൽ പാലൂർ (പാലയൂർ) കാണുന്നില്ല (ഈ പുസ്തകം ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ട്).

സ്ഥലങ്ങളുടെ പേരുകളിലും എണ്ണത്തിലും സംഭവിച്ച ഈ വൈവിധ്യങ്ങൾ യാദൃച്ഛികമാവാൻ ഇടയില്ല. അതിന്റെ പിന്നിൽ ശക്തവും ബോധപൂർവ്വമായ പ്രചാരണകലയുടെ തന്ത്രങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിലും ഏ. ഡി. 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു രക്തസാക്ഷിയായി അറിയപ്പെടുന്ന മാർ കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെ നാമത്തിൽ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ പാലയൂരിൽ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു എന്ന് വിശ്വസിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചു പോരുന്ന നമ്മുടെ ചരിത്രബോധത്തിന് എന്തൊക്കെയോ പന്തികേടുകൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ പട്ടം കൊടുത്ത ചില കുടുംബപ്പേരുകളെപ്പറ്റി കുറഞ്ഞപക്ഷം രണ്ടു സമാന്തര ലിസ്റ്റുകൾ സഭയുടെ തെക്കും വടക്കും ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. അതൊക്കെയും പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ജനിച്ചു പ്രചരിച്ച ഐതിഹ്യങ്ങളാകാനേ വഴിയുള്ളൂ.

ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ആരാധന

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ആരാധനയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളും ചരിത്രവും നാളിതു വരെ ഗൗരവപൂർണ്ണമായി പഠനവിധേയമാക്കിയിട്ടില്ല. എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള ആദ്യകാല സഭകളിലെപ്പോലെ ഇന്ത്യയിലും രണ്ടു കുദാശകൾക്കു മാത്രമേ ലിഖിത രൂപത്തിലുള്ള ഒരു ടെക്സ്റ്റ് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ കഴിയും. വി. വേദപുസ്തകത്തിലും കാര്മ്മിക വചനത്തോടുകൂടി നടത്തുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട കുദാശകൾ രണ്ടേ ഉള്ളൂ. മാമ്മോദീസായും വി. കുർബ്ബാനയും. ആദ്യത്തേതിൽ ത്രിത്വവാചകം ചൊല്ലി സ്നാന ശുശ്രൂഷ നടത്തിയിരുന്നു. അതിന് പള്ളിയിൽ ഇന്നുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ അനുണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല. ജലം എന്ന മാധ്യമവും കാര്മ്മികനും സ്നാനാർത്ഥിയും ക്രിയാവാക്യവും എന്ന പരിമിത രൂപമേ അനുണ്ടായിരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളൂ.

കുർബ്ബാനയിലും വി. വേദപുസ്തകത്തിലെ അനുസ്മരണ വാക്യവും കാർമ്മികവും ബലിപദാർത്ഥങ്ങളും സ്വീകാരവും കാണുമായിരിക്കും; ഈ ശുശ്രൂഷകൾ ഏതാനും ദശകങ്ങൾ കഴിയുമ്പോഴേക്കും അല്പംകൂടെ വികസിക്കുന്നതായി 'ഡിഡാക്കേ'യിൽ നാം കാണുന്നുണ്ട്. അവിടെ കൂദാശകളുടെ കാർമ്മികവാക്യങ്ങൾക്കു പുറമേ ചില പ്രാർത്ഥനകളും സ്തോത്രങ്ങളും ആരാധകരോടുള്ള ചില ആഹ്വാനങ്ങളുമൊക്കെയായി കൂദാശകൾ വികസിക്കുന്നുണ്ട്. അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു രൂപത്തെ പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യകാല മാതൃകയായി നമുക്കു 'ഡിഡാക്കേ' യെ കാണാവുന്നതാണ്. ആദ്യകാല തക്സാകൾ ആയ റോമ്മിലെ ഹിപ്പോളിറ്റസിന്റെ കുർബ്ബാന തക്സായും മർക്കോസിന്റെ തക്സായും ആദായിയുടെ തക്സായും സമാനമായും അതേ സമയം വ്യത്യസ്തമായും കാണപ്പെടുന്നത് തന്മൂലമാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ക്രമങ്ങൾക്കു കാലോചിതമായ വികാസം സിദ്ധിക്കുവാൻ പ്രധാന കാരണം അലക്സന്ദ്രിയായുമായുള്ള ബന്ധമാണ്. ലോക ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ സിരാകേന്ദ്രം അക്കാലങ്ങളിൽ അലക്സന്ദ്രിയാ ആയിരുന്നു. പ്രശസ്തമായ ദൈവശാസ്ത്ര കലാലയങ്ങളിലൊന്ന് അലക്സന്ദ്രിയായിലായിരുന്നു. തന്മൂലം ആരാധനാ രംഗത്തും ദൈവശാസ്ത്ര രംഗത്തും ഉണ്ടാകുന്ന ചലനങ്ങൾ അലക്സന്ദ്രിയായിൽ പ്രതിസ്പന്ദനം സൃഷ്ടിക്കും. മുചിരി - അലക്സന്ദ്രിയാ വാണിജ്യപാത സുശക്തവും സജീവവും ആയിരുന്നതിനാൽ അവിടത്തെ ചലനങ്ങളെല്ലാം കേരളത്തിലെത്തുക സുസാധ്യമായിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സുറിയാനി ഭാഷക്കാരനാകയാലും കർത്തൃമൊഴികൾ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരുന്നത് അറമായ സുറിയാനി ഭാഷയിലാകയാലും ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ ആരാധനകൾ നിർവഹിച്ചിരുന്നത് സ്വാഭാവികമായും സുറിയാനിയിലായിരുന്നിരിക്കണം. അലക്സന്ദ്രിയാ വഴി ഗ്രീക്കു ഭാഷയും ഇവിടേക്കു സംക്രമിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നു. പിന്നീടുള്ള ആരാധനാപരമായ എല്ലാ വികാസങ്ങളും അലക്സന്ദ്രിയാ വഴിയാണ് ഇന്ത്യയിലെത്തിയിട്ടുള്ളത്. ക്രിസ്ത്യാബ്ദം മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെങ്കിലും ഈ പതിവ് തുടർന്നിരിക്കണം. അത്രയും കാലം മുചിരി - അലക്സന്ദ്രിയാ ബന്ധം സുദൃഢമായിരുന്നു. അന്നത്തെ ബലി പദാർത്ഥങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു എന്നത് അടുത്ത കാലം വരെ അജ്ഞാതമായിരുന്നു. എന്നാൽ സംഘകാലത്തെ കേരളീയ മതവിശ്വാസങ്ങളെപ്പറ്റി ജെ. ജെ. മോറീസ് എഴുതിയ ചെറു ഗവേഷണ ഗ്രന്ഥം ഈ വിഷയങ്ങളിൽ വിജ്ഞാനപ്രദമായ വെളിച്ചം നൽകുന്നുണ്ട്.

ഏ. ഡി. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളെയാണ് പൊതുവിൽ സംഘകാലം എന്ന് പറയുന്നത്. ഈ കാലത്തു എഴുതിയ ചില തമിഴ് സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിലൂടെ കേരളത്തിലെ മതങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ആരാധനാ സംവിധാനങ്ങളും എന്തൊക്കെയായിരുന്നു

എന്ന് അറിയുവാൻ കഴിയും. അറിയപ്പെടുന്ന ഒന്നാമത്തെ ചേരരാജാവ് 'പെരുംചോറ്റുതിയൻ ചേരലാതൻ' എന്ന ആളാണെന്ന് സംഘം കൃതികളിലൊന്നായ അകനാനൂറിൽ (168) പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. ഉതിയന്റെ രാജധാനി 'കുഴുമൂർ' ആയിരുന്നുവത്രേ. ഉതിയന്റെ തുറമുഖത്തു കപ്പലുകൾ അടുക്കുകയും ഗണ്യമായ തോതിൽ വ്യാപാരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു (പുറം 2). ഹിപ്പാലസ് കാലവർഷക്കാറ്റ് കണ്ടുപിടിച്ചത് ഏ. ഡി. 45 ലാകയാൽ ഈ വ്യാപാരസമൃദ്ധിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഏ. ഡി. 50 മുതൽക്കാണ് ഉതിയന്റെ ഭരണകാലം എന്ന് ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഉദിയൻ ചേരലാതൻ ആണ് മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ കേരളത്തിലെത്തുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരി. ഏതാണ്ട് ഏ. ഡി. 80-ൽ എഴുതപ്പെട്ട അജ്ഞാത കർതൃകമായ 'പെരിപ്ലസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'കൊട്ടനാർ' എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നാണ് കുരുമുളകു കൊണ്ടുവരുന്നതെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുട്ടനാട് ആകാം ആ പ്രദേശം. ചേരരാജാവിന്റെ രാജ്യവിസ്തൃതിയിൽ ആ പ്രദേശം അന്ന് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ആഗമനം മാത്രമല്ല, യേശുശലേമിന്റെ പള്ളി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് അഭയാർത്ഥികളായ ജൂത സംഘത്തിന് അഭയമരുളിയതും ഉതിയൻ ചേരലാതൻ തന്നെ. 'വാനവരമ്പൻ' എന്നൊരു ബഹുമതിപ്പേർ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അശോക ചക്രവർത്തിക്കു 'ദേവനാം പ്രിയ' എന്ന് ബിരുദമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ആ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലമുള്ള ബുദ്ധമതക്കാരാവാം അദ്ദേഹത്തിന് ആ ബിരുദം സമ്മാനിച്ചത്. ഉദിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ പേരോട് കൂടെ കാണുന്ന 'ആതൻ' എന്ന ശബ്ദം ചിന്തനീയമാണ്. ആദം ശബ്ദത്തെ കേരളീകരിച്ച് പുല്ലിംഗവാചിയാക്കിയാൽ 'ആതൻ' ഉണ്ടാകാം. ആദത്തെ ആദൻ എന്ന് കേരളീകരിച്ച് ഇസ്ലാം മതത്തിൽ ആതൻ എന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു രാജാവിന്റെ മതം മാറ്റ കഥ ചരിത്രത്തിലുണ്ട്. ആ കഥയിലെ രാജാവായിരിക്കുമോ ആതൻ? ചേര രാജാക്കന്മാരെ നായകരാക്കി രചിച്ച 'പതിറ്റുപ്പത്ത്' എന്ന സംഘകൃതിയിലെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ പത്തു പാട്ടുകളിലെ നായകൻ ഇദ്ദേഹമായിരിക്കാം. ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിക്കുകയും യഹൂദർക്കു അഭയം കൊടുത്തുസ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടാണോ പത്തുപ്പാട്ട് പരമ്പരയിലെ ആദ്യത്തെ പത്തു പാട്ടുകൾ പില്ക്കാലത്ത് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്? രണ്ടാം ചക്രവർത്തിയുടെയും ആറാം ചക്രവർത്തിയുടെയും പേരുകളുടെ കൂടെ ആദൻ എന്ന് കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ജെ. ജെ. മോറീസ് എഴുതുന്നു: "കുട്ടുവൻ അർപ്പിച്ച ബലിയെപ്പറ്റി" പതിറ്റുപ്പത്തു നൽകുന്ന പൂർണ്ണരൂപം ഇപ്രകാരമാണ്.

അത്യച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങുന്ന മന്ത്രജപത്തോടെ

അനുഗ്രഹം ചൊരിയുന്ന മനോഹരമായ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ ഉയർന്നവർ കയ്യിലേന്തിയ അരുമനിറഞ്ഞ പിണ്ഡവും കറുത്ത കക്ഷി പിശാച് കൈവിറച്ച് നടുങ്ങത്തക്കവിധം പരിശുദ്ധി (തു) നിറഞ്ഞ രക്തമാകുന്ന മദ്യത്തിലുള്ള ബലി ഉറുമ്പ് തൊടാത്തതും മനോഹരവുമാണ്.

ഇത് അസ്സൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന പ്രസക്തഭാഗത്തിന്റെ പദാനു പദതർജ്ജിമയാണ്. അല്ലാതെ വ്യാഖ്യാനം അല്ല.....” മൂലഭാഷയിൽ ഈ ഭാഗം ഇങ്ങനെ:

“കടുഞ്ചിന കടാ ആയ് മുഴങ്ങുക മന്തിരത്തു
അരുന്തിരൻ മരപീർ കടവുട് പേക്കിയർ
ഉയിർത്തോന്നേന്തിയ അരുംപെൻ പിണ്ഡം
കരുങ്ക് കട് പേയ്മകൾ കൈപുടൈയു ഉനടുങ്ങുക
നെയ്ത്തോർ തുളയനിറൈ മകിഴിരും പലി
എറുംപ് മുന്താ ഇറ്റ് പുതു മരപീർ.”

“ഈ പദ്യഭാഗത്തിൽ യുദ്ധദേവതയേയോ ‘കൊറ്റവൈ’ യേയോ ഒന്നും തന്നെ വാസ്തവത്തിൽ കാണുന്നില്ല. മനോഹരമായ ദൈവം എന്ന് മാത്രമാണ് ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ കാണുന്നത്. അസ്സൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിന് കൊടുക്കുന്ന പദപ്രയോഗം ‘മരപീർ കടവുൾ’ എന്നാണ്... ഈ ബലിയിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്ന ബലിവസ്തുക്കൾ ഒരു പിണ്ഡവും മദ്യവുമാണ്. പിണ്ഡമെന്നത് മാംസപിണ്ഡമെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചാണ് നമ്മുടെ ചില പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നത്; ‘മന്ത്രജപത്തോടെ യുദ്ധദേവതയെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാനായി ഇവർ അർപ്പിച്ചിരുന്ന ഉറുമ്പ് പോലും തീണ്ടാത്തതുമായ രക്തബലി’ എന്നാണ് പതിറ്റുപ്പത്തിന്റെ മലയാള വിവർത്തനമായ ശ്രീ. ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ തർജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത് (മരപീർ എന്ന വാക്കിന് നർത്ഥം ‘മനോഹരമായ’ എന്നാണെന്ന് ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിറ്റുപ്പത്തു മലയാള വിവർത്തനത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തു അർത്ഥം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പേജ് 240 - 41 കാണുക).

‘സാക്ഷാൽ ആ ബലി പിണ്ഡം അന്നത്തെ മുഖ്യ ആഹാരസാധനം ആയിരുന്ന അരിയിൽ നിർമ്മിച്ച ഒരു ചോറ്റുപിണ്ഡമായിരുന്നു (ഇതിനെ അനുകരിച്ചാവാം പിതൃക്കൾക്കു ബലിയിടുന്ന കർമ്മത്തിൽ ബലി പദാർത്ഥമായി ചോറ്റുപിണ്ഡം ഇപ്പോഴും കേരളീയർ ഉപയോഗിച്ച് വരുന്നത്. കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും നിലവിലുള്ള ഒരു ഗൃഹാചാരം ഇവിടെ പരാമർശിക്കുവാനുണ്ട്. പെസഹാ ദിനത്തിന്റെ സന്ധ്യയിൽ അരിയും ഉഴുന്നും ചേർത്തു ശുദ്ധമായ അപ്പം തയ്യാറാക്കും. തേങ്ങാപ്പാലും അരിപ്പൊടിയും ചേർത്തു കുറുകിയ ഒരു പാനീയവും തയ്യാറാക്കും. ഗൃഹനാഥൻ അല്പം മുറിച്ച് പാനീയത്തിൽ മുക്കി - പാല് എന്നാണ് അതിന്

പേർ - കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു നൽകും. സംഘകാലത്തെ ബലിപദാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗോതമ്പപ്പത്തിലേക്കു ബലിവസ്തു മാറ്റിയപ്പോൾ പഴയ ആചാരത്തെ പിന്തുടരാൻ ഗൃഹാന്തരീക്ഷത്തിൽ സംരക്ഷിച്ചതാവുമോ ഈ വിശുദ്ധ ചടങ്ങ്? ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അപ്പവും പാലും ഇന്നുമുണ്ട്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പാൽ മാത്രമായി ചടങ്ങു പരിമിതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു - ലേഖകൻ). പതിറ്റുപ്പത്തു അതേ പദ്യത്തിൽ ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിന് അവിടെ 'പെരുഞ്ചോര്' എന്നാണ് നാമകരണം ചെയ്തുകാണുന്നത്. പെരുഞ്ചോര് എന്നാൽ മഹത്തായ ചോര് എന്നാണർത്ഥം (പെരുന്നാൾ മഹത്തായ നാൾ ആണല്ലോ - ലേഖകൻ). അങ്ങനെ ആ ബലി പിണ്ഡം അരുമയേറിയതും മഹത്വമുള്ളതുമായ ഒരു ചോറ്റു പിണ്ഡമായിരുന്നു. അല്ലാതെ അതു 'ഭയങ്കരം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കത്തക്ക ഒന്നായിരുന്നില്ല.

ആ ബലിയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നത് 'മറവർ' ആയിരുന്നു. എങ്കിലും കൂട്ടുവൻ ബലിക്കു ശേഷം ഒരു പെരുഞ്ചോര് നല്കിയത് 'കുത്തർ'ക്കായിരുന്നു എന്ന് എഴുതിക്കാണു്. കുത്തർ എന്നാൽ കുത്തകക്കാർ എന്നർത്ഥം. അതായത് അർഹരായവർ എന്ന്. എല്ലാവർക്കും ആ ബലിവസ്തു കൊടുക്കുന്നില്ല. അത് സ്വീകരിക്കുവാൻ യോഗ്യതയുള്ളവർക്കു മാത്രമേ അതു നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ." (കുത്തർ കുത്തകക്കാർ തന്നെ ആകണമെന്നില്ല. 'കൊല', കുലയാകുന്നതുപോലെയും 'പൊക്' പുകയാകുന്നതുപോലെയും 'കുത്തൻ' കൊത്തൻ ആകാം. കൊത്തൻ എന്ന പദം സുറിയാനിയാണ്. 'പ്രഭു' എന്നർത്ഥം. 'കൊത്തൻ'ന്റെ കൂടെ പൂജകബഹു വചനം ചേർത്താണ് കൊത്തനാർ ഉണ്ടായത് - ഇരവികോർത്തൻ ചെപ്പേട് ശരിയാകാനിടയില്ല. ഇരവികൊത്തൻ ചെപ്പോടാവാം ശരിയായ രൂപം - കോസോ, കൊഹനോ, ഗോഗുൽത്ത തുടങ്ങിയ സുറിയാനി പദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ യഥാക്രമം കാസയും കഹനയും ഗാഗുൽത്തായും ആയി പരിണമിച്ചതുപോലെ 'കൊത്തനാർ' കാലാന്തരത്തിൽ 'കത്തനാർ' ആയതാകണം. ഈ നിഷ്പത്തിക്കു പകരം 'കൊത്തനെ' 'കൊർത്തനും' പിന്നെ 'കർത്തനും' പിന്നെ കർത്തന്റെ ആളുമെന്ന് കത്തനാരെ വിവരിച്ചത് സുറിയാനി ഭാഷാനിഷിത്തതൊക്കൊണ്ടായിരിക്കാം - ലേഖകൻ). മേലുദ്ധരിച്ച പദ്യഭാഗത്തിൽ കൊടുക്കുന്ന പിണ്ഡം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അടുത്തതായി അതിൽ കാണുന്ന മദ്യം എന്താണെന്ന് നോക്കാം. അസ്സൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്തുത മദ്യത്തിന് നൽകുന്ന പേർ 'മകിഴ്' എന്നാണ്. ഈ പദത്തിന് തമിഴ് പണ്ഡിതനായ അവൈ ദ്വാരസ്വാമി പിള്ള കള്ളു എന്നാണ് അർത്ഥം കൊടുക്കുന്നത്. എന്നാൽ പതിറ്റുപ്പത്തിന്റെ മലയാളവിവർത്തകനായ ശ്രീ വൈദ്യനാഥയുരാകട്ടെ ആ പദത്തെ പൂർണ്ണമായും തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ടാണ് പ്രസ്തുത ബലി വിവരം തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം ആ ബലിയെ രക്തം കൊണ്ടുള്ള ഒരു

ക്രൂരബലിയായിക്കൂടി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ അസ്സൽ ഗ്രന്ഥം പ്രസ്തുത ബലി വസ്തുവിനെ വർണ്ണിക്കുന്നത്:

‘നെയ്ത്തോർത്തുയെ നിറൈമകിഴിരും പലി’ എന്നാണ്. അതായത് പരിശുദ്ധി (തു) നിറഞ്ഞ രക്തമാകുന്ന മദ്യബലിയെന്ന്. ഇവിടെ ബലിവസ്തുവായ ‘മകിഴ്’ രക്തമാണ് എന്നാണ് സങ്കല്പം. അതായത് ‘മകിഴ്’ എന്ന ബലിവസ്തു സാരാംശത്തിൽ രക്തമായി മാറുന്നുവെന്ന്. ഈ സാരാംശമാറ്റം ഇവിടെ വളരെ പ്രകടവും വ്യക്തവുമാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ അത് ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുന്നില്ല. അദ്വൈത ദശസ്വാമി പിള്ള പ്രസക്ത പദ്യവരിയെ തർജ്ജിമ ചെയ്യുന്നത് ‘രക്തവും കള്ളും കലർന്ന ബലി’ എന്നാണ്. മകിഴ് എന്ന ഒരു പദം ഇന്ന് തമിഴിലോ മറ്റു ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ഭാഷകളിലോ ഇല്ല. അത് പുരാതന ചെന്തമിഴ് പദമാണ്.

ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. മറ്റു പലയിടത്തും പതിറ്റുപ്പത്ത് കള്ള് എന്ന പദം നിർദ്ദേശം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ബലിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എന്തുകൊണ്ട് ആ ഗ്രന്ഥം കള്ള് എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കാതെ ‘മകിഴ്’ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചു? ഇത് ചിന്താർഹമാണ്. മകിഴ് എന്നതു നിശ്ചയമായും കള്ളിനേക്കാൾ മേന്മയേറിയ ഒരു മദ്യമായിരുന്നിരിക്കണം. ആ കാലയളവിൽ യവനർ (റോമ്മാക്കാരും) അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ച നല്ല കുപ്പികളിൽ മേന്മയേറിയ ഒരു തരം മദ്യം ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്നുവെന്ന് പുറനാനൂറിൽ നിന്നു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം (പുറനാനൂർ 56, 18). അന്നു കള്ളിനേക്കാൾ വീര്യം കുറഞ്ഞതും പുലിക്കണ്ണിന്റെ നിറമുള്ളതുമായ ഒരു തരം മദ്യം ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നും അതേ ഗ്രന്ഥം സൂചിപ്പിക്കുന്നു (269). ആ മദ്യം ‘പിഴിമകിഴ്’ അതായത് പിഴിഞ്ഞെടുത്ത മദ്യമായിരുന്നുവെന്നും പുറനാനൂർ പറയുന്നു (269). അപ്പോൾ പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്ന പുലിക്കണ്ണിന്റെ നിറമുള്ള വീര്യം കുറഞ്ഞ മദ്യം ഏതാണ്? അതു വ്യക്തമായും വീഞ്ഞു തന്നെയാല്ലേ! ഉറുവിനെ ആകർഷിക്കുന്ന മദ്യമായിരുന്നു അതെന്ന വിവരണവും വീഞ്ഞിന് അനുയോജ്യമാണല്ലോ. അതിനാൽ അക്കാലത്ത് യവനർ ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്ന മദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നു വീഞ്ഞു ആയിരുന്നിരിക്കണമെന്ന് ഇതിൽ നിന്നുമെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാം. ആ വീഞ്ഞു മാത്രമേ അന്നത്തെ ബലിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ എന്ന കാരണത്താലാവണം ഇവിടെ കാണുന്ന ബലിവിവരണത്തിൽ കള്ളു എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കാതെ മകിഴ് എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മേൽ വിവരിച്ച ബലിയിലെ ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുതകൾ ഇവയാണെന്ന് കാണാം:

1. അതിലെ ഹോമ (?) ദ്രവ്യങ്ങൾ ഒരു ചോറ്റുപിണ്ഡവും വീഞ്ഞും

ആയിരുന്നു.

2. ആ ബലിയിലെ വീഞ്ഞു സാരാംശത്തിൽ രക്തമായി മാറിയിരുന്നു.

3. ആ ബലി വസ്തുക്കൾ പിശാചുകളിൽ ഭയമുളവാക്കിയിരുന്നു.

... 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടെ കേരളം വാണിരുന്ന 9-ാം ചേര രാജാവായ ഇളംചേരൻ ഇരുമ്പൊരെ പങ്കെടുത്ത ഒരു ബലിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കാണുന്നു:

‘അരുംതിറൽ മരപീർ പെരുഞ്ചതുകമർത്ത
വെന്തിറർ പുതരെ അത്തിവൺ നീറി തു
ആയ്ത്ത മരപീർ ശാന്തിവേട്ടു.’

ഈ പദ്യ ഭാഗത്തിന് അഞ്ചു ദശസ്വാമിപിള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ തമിഴ് വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അർത്ഥമൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ജി. വൈദ്യ നാഥയ്ക്ക് ഈ ഭാഗത്തെ മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: ‘ദേവനഗരിയിലുള്ള ഭൂതങ്ങളെ ഭൂമിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് നാലു വഴികൾ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്ന കവലയ്ക്കൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് വേദവിധിയനുസരിച്ചുള്ള ശാന്തികർമ്മങ്ങളെല്ലാം നടത്തിയവൻ’ (വിവർത്തനം പുറം 282). ശ്രീ. ഇടമറുകു ജോസഫ് ഇതിന് കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥം മറ്റൊരു വിധത്തിലാണ്. ‘ചേരരാജധാനിയുടെ അങ്ങാടിയിൽ വന്നു ചേർന്ന പുതരെ ചേരൻ സ്വാഗതം ചെയ്തു അവിടെ പാർപ്പിച്ച് അവരുടെ വേദമായ നാലാം വേദത്തിലെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചുള്ള മതകർമ്മത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു’ (ഇടമറുകു ജോസഫ്, കേരള സംസ്കാരം, പृ. 101).

‘... വിഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്ന ഈ പദ്യഭാഗത്തിന്റെ... പദാനുപദ തർജ്ജിമ ഇപ്രകാരമാണ്. ‘അനുഗ്രഹം ചൊരിയുന്ന മനോഹരമായ പെരുന്നഗരത്തിൽ വന്നു ചേർന്ന പേർഷ്വാക്കാരെ കൊണ്ടുവന്നിരുത്തി ആ അന്തത്തിന്റെ മനോഹരമായ ശാന്തിബലി അർപ്പിച്ച രാജാവ്’ (ജെ. ജെ. മോറീസ്). ദശസ്വാമി മൗനം പാലിക്കുകയും വൈദ്യനാഥയ്ക്കും ഇടമറുകു ജോസഫും ജെ. ജെ. മോറീസും വ്യത്യസ്തമായി അർത്ഥം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇതിലുള്ള പല പദങ്ങളെയും പരിനിഷ്ഠിതമായ വ്യുല്പത്തിയോടെ വിവർത്തനം ചെയ്തുതന്ന കേസരി ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ശബ്ദം നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കാവുന്നതാണ്. ചില പ്ലതികാരത്തിലെ ചില വരികളെയാണ് കേസരി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്:

“ചതുകപ്പുതരെവഞ്ചിയുട്ടത്തു
മതുകക്കാൾ വേൾവി വേട്ടോനായിനും”

‘ചതുകപ്പുതരെ വഞ്ചിനഗരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അവരുടെ മധു കൊണ്ടുള്ള ആരാധനയിൽ (കുർബ്ബാനയിൽ - കേസരി) ഈ ചേരൻ പങ്കു

കൊണ്ടു എന്നാണീ വരികളുടെ അർത്ഥം. കേസരി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു: 'ഇതിലെ ചതുക്കപ്പുതർ എന്നത് ചതുഷ്കം എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ പ്രാചീന പരിഷ്കാര കേന്ദ്രമായ 'പുത്' എന്ന പ്രദേശത്തു നിന്ന് ക്നായിത്തൊമ്മൻ കൊണ്ടുവന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകിയ ഒരു പേർ ആകുന്നു (കേസരിയുടെ ലോകങ്ങൾ, പৃ. 89).

ബഹുഭാഷാ പണ്ഡിതനും മികച്ച ചരിത്ര ഗവേഷകനുമായ കേസരിയെ അവിശ്വസിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യമില്ല. ജെ. ജെ. മോറീസും ഇടമറുകും നൽകിയ വിവരങ്ങളെ കേസരിയുടെ വ്യാഖ്യാനം പിന്താങ്ങുന്നു. കേസരിയുടെ വ്യാഖ്യാനം ശ്രദ്ധിക്കുക: '... മഹോദയ പട്ടണത്തു ക്നായിത്തൊമ്മൻ ഒരു പള്ളി പണിയിച്ച ശേഷം അതിൽ വച്ച് ആദ്യം നടത്തിയ ആരാധനയിൽ അന്നത്തെ ചേര രാജാവ് പങ്കുകൊണ്ടു എന്ന് ക്രൈസ്തവ ഐതിഹ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചേരൻ ചെങ്കുട്ടവൻ രണ്ടാമൻ (ഏ. ഡി. 670) ഈ കുല ശേഖരപ്പെരുമാളാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെ കേരളോല്പത്തിയിൽ കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ ഒന്നാമൻ എന്നും വൈഷ്ണവ ഐതിഹ്യത്തിൽ കുലശേഖര ആൾവാർ എന്നും പതിറ്റുപ്പത്തിൽ ഇളംചേരലിരുമ്പൊരെ എന്നു ചേര (മുഷിക) വംശത്തിന്റെ ചരിത്രം വർണ്ണിക്കുന്ന മുഷികവംശം കാവ്യത്തിൽ രാമവർമ്മൻ എന്നും പേരിട്ടിരിക്കുന്നു.'

ദൈവസങ്കല്പം ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ

ക്രിസ്തബ്ദം ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളാണല്ലോ സംഘം കാലഘട്ടം. ഇക്കാലത്തെ കേരളത്തിലെ ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങനെ? സംഘം കൃതികളിലെ സൂചനകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത് ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ആരാധനയായ കുർബ്ബാന എന്ന ബലിയർപ്പണം കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ്. പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സത്യത്തെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നതിന് പകരം സത്യത്തെ ഹിരണ്മയമായ പാത്രം കൊണ്ട് മൂടിവെക്കലും ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ദിജർ എന്ന ശബ്ദം കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നത് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കാണെങ്കിലും ആയതു ബ്രാഹ്മണ പക്ഷത്തിലാണ് വ്യാഖ്യാനിക്കാറുള്ളത്. ഉപനയനം ഒരു പ്രധാന ബ്രാഹ്മണാചാരമാണെങ്കിലും അതൊരു ദശാപരിണാമമെന്നല്ലാതെ രണ്ടാം പിറവിയുടെ പ്രാധാന്യമൊന്നും അർഹിക്കുന്നില്ല. തന്നെയുമല്ല ബ്രാഹ്മണ സ്ത്രീകൾക്കു അങ്ങനെയൊരു ചടങ്ങു അനുഷ്ഠിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദിജത്വം ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസികൾക്കു സ്ത്രീപുരുഷ ഭേദമന്യേ അനുഷ്ഠിക്കുവാനുള്ള ഒരു ദിവ്യകുദാശയാണ് സ്നാനകർമ്മം. ആ വിശുദ്ധ കർമ്മത്തിന്റെ പേരുതന്നെ 'വീണ്ടും ജനനം' എന്നാണ്. പുനർജന്മ സ്നാനം, പുതുതായി ജനിക്കുക എന്നീ ശൈലികൾ ബൈബിളിലും ദൈവശാസ്ത്ര ചർച്ചകളിലും പ്രയോഗിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ദിജശബ്ദത്തിന് ഈ അർത്ഥത്തിൽ

കൂടുതൽ അർഹത ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസികൾക്കാണുള്ളതെങ്കിലും ആ പദത്തിന് ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന് മാത്രം അർത്ഥം നൽകിവരുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ താല്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്, തീർച്ച. സംഘകാല കൃതികളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പഠിച്ച ജെ. ജെ. മോറീസ് എഴുതുന്നു: ‘പുരാതന കേരളീയർ ഏക ദൈവ വിശ്വാസികൾ ആയിരുന്നുവെന്നാണ് സംഘകൃതികൾ നൽകുന്ന അറിവ്. നമുക്കിന്ന് ലഭ്യമായിട്ടുള്ള സംഘം കൃതികളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കമേറിയതാണ് പതിറ്റുപ്പത്ത്. അതിന്റെ രചനാകാലം ക്രിസ്തബ്ദം ആദ്യമുണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളാണെന്നാണ് ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതാഭിപ്രായം. അതിലെ ഭാഷാസ്വഭാവവും അതാണ് കാണിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിച്ച് മുഖ്യമായും മൂന്ന് വാക്കുകളാണ് കാണുന്നത്: ദൈവം, കടവുൾ, ഇയരവൻ. ആ ദൈവത്തെ ‘മരപീർകടവുൾ’ (മനോഹരനായ ദൈവം), ക്രമർ കടവുൾ (സ്നേഹനിധിയായ ദൈവം), വാനത്തിൽ നിലലെപെറും കടവുൾ എന്നും മറ്റും പതിറ്റുപ്പത്തു വിശേഷിപ്പിച്ച് കാണുന്നു. പ്രകൃതിശക്തികളെയോ പല ദൈവങ്ങളെയോ അന്നുള്ള കേരളീയർ ആരാധിച്ചിരുന്നതായി യാതൊരു രേഖയും സംഘം കൃതികളിൽ കാണുന്നില്ല. ആദ്യ വൈദിക മതത്തിലെ ഇന്ദ്രൻ, വരുണൻ മുതലായ ദൈവസങ്കല്പങ്ങളും കേരള ജനതയ്ക്ക് അന്ന് അറിവില്ലായിരുന്നു.... ആദ്യന്മാരുടെ അസാന്നിധ്യമാണ് ഈ സവിശേഷത നൽകുന്ന സൂചന (കേരള മതവിശ്വാസങ്ങൾ സംഘകാല കൃതികളിലൂടെ, പ. 29).

അതുപോലെ ശൈവം വൈഷ്ണവം എന്നും മറ്റുമുള്ള ആശയങ്ങളും സംഘകാല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഡോ. എം. ദൈവനായകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡോക്ടറൽ തീസീസിൽ (പുറം 130) ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ‘പുറനാനൂറി’ന്റെ മലയാള വിവർത്തകനായ വി. ആർ. പരമേശ്വരൻ പിള്ള ശിവന്റെയും സുബ്രഹ്മണ്യന്റെയും പേരുകൾ ‘പുറനാനൂറി’ൽ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്ന് എഴുതിക്കാണുന്നു (പ. XXX VI). ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 6-ാം പാട്ടിൽ കൊടുക്കുന്ന ‘മുക്കാട് ചെല്വർ’ എന്ന പദപ്രയോഗമാണ് മൂന്ന് തിരുന്നയനങ്ങളുള്ള ഭഗവാൻ എന്ന് അർത്ഥം നൽകി അതിനെ ശിവനായി അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ശിവന്റെ പേർ പുറനാനൂറിലുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. മുക്കാട് ചെലവർ എന്ന പദത്തിനർത്ഥം മൂന്നു കക്ഷി ദൈവം അതായത് മൂന്നാൾ ദൈവം എന്നാണ്.തിരുക്കുറലിലെ ആദ്യ മൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളും ആ മുവരുടെ വർണ്ണനകളാണ്. ആ സങ്കല്പമാണ് ‘മുക്കാട് ചെല്വർ.’ അതുപോലെ സുബ്രഹ്മണ്യൻ എന്ന ഒരു പദം സംഘകൃതികളിലില്ല. അതിൽ കാണുന്ന മുരുകൻ ആണ് പില്ക്കാലത്ത് സുബ്രഹ്മണ്യൻ ആയി മാറിയത്. ... ശിവൻ എന്ന നാമം സംഘകാലത്തിന്റെ അവസാനത്തോടു കൂടി മാത്രമേ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ രൂപം കൊണ്ടിട്ടുള്ളൂ എന്ന് നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം (മുരുകൻ എന്ന പദത്തിന് ത്രീയേകൻ എന്ന

അർത്ഥം ഭാഷാപരമായി യോജിക്കും. മുർ, മുന്റ്, മൂ എന്നൊക്കെയുള്ള രൂപങ്ങൾ മൂന്ന് എന്നർത്ഥമുള്ള തമിഴ് ശബ്ദങ്ങളാണെന്ന് കേരളപാണിനി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ബഹുവിഷ്ണു മഹേശ്വരന്മാർ എന്ന പൂർണ്ണത്രയിശ വിശ്വാസം രൂപപ്പെട്ടത് ശങ്കരാചാര്യർക്കു ശേഷമേ ആകാൻ വഴിയുള്ളൂ). മൂക്കാട് ചെലവർ, മുരുകൻ എന്നീ പദങ്ങൾ ത്രീയേകൻ എന്ന അർത്ഥമാണ് വഹിക്കുന്നത്.

ബുദ്ധ - ജൈന മതചരിത്രം ആദ്യകാല സംഘകൃതികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെ പോയത് അവയ്ക്കു മതസ്വരൂപം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാകാം. അവർ ഭൗതികതയിൽ വളരെ മുന്നേറിയിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരസേവനം തുടങ്ങിയവകൾക്കു ബുദ്ധവിഹാരങ്ങൾ മുന്തിയ പരിഗണന നൽകിയിരുന്നു. കേരളത്തിൽ പല ഭാഗത്തും ബുദ്ധ - ജൈനപ്പള്ളികളും വിഗ്രഹങ്ങളും കാണുന്നതുകൊണ്ട് പിൽക്കാലത്ത് അവയും ആസ്തിക മതങ്ങളായി വളർന്നു എന്ന് വേണം അനുമാനിക്കുവാൻ. ധർമ്മസന്ദേശങ്ങളിൽ അവർ കടുത്തനിഷ്ഠ പുലർത്തിയിരിക്കണം. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ ഉണ്ടായ മത കലഹങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതത്തെ എതിർത്തതു ബുദ്ധ - ജൈന മതസിദ്ധാന്തങ്ങളായിരുന്നു. അപ്രകാരം ഉണ്ടായ ഒരു മതസംവാദത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുവാനാണ് അവരുടെ ക്ഷണപ്രകാരം അലക്സാന്ദ്രിയൻ വൈദിക കലാശാലയുടെ ഉപാധ്യക്ഷൻ പാൻറീനസ് കേരളത്തിലെത്തിയത്. സംവാദത്തിൽ ക്രിസ്തു മതം വെന്നിക്കൊടി നാട്ടി.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം ശൈവമതം കേരളത്തിലെത്തി. ശ്മശാനവാസിയും ദിഗംബരനും ഭൂതനാഥനുമായിരുന്ന കൈലാസനാഥൻ മംഗളകാരിയായ ശിവൻ ആയി പിൽക്കാലത്തു പരിണമിച്ചു. കടൽ കടന്നും ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്ന് കര വഴിയായും കേരളത്തിലെത്തിയ ശൈവർ ബുദ്ധ -ജൈന മതത്തോട് വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത കർക്കശ നിലപാടുകളാണ് സ്വീകരിച്ചത്. ജൈനരെ കൂട്ടത്തോടെ കഴുവിലേറ്റുന്നതിന് ശൈവന്മാർ ഒരു കാലത്തു പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായിരുന്നുവെന്ന് അവരുടെ പുരാണങ്ങൾ തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (ശൈവ പുരാണമായ പെരിയപുരാണത്തിൽ ഇതിന്റെ പരാമർശങ്ങൾ ധാരാളം കാണാം). കേരളത്തിൽ അവരുടെ ഒരാസ്ഥാനം പോർക്കുളം (കുന്നംകുളത്തിനടുത്തു) ആയിരുന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ജൈന സന്യാസിമാരെ ഇല്ലാതാക്കിയിട്ടാണ് അവിടെ അവർ പ്രവർത്തന കേന്ദ്രമാക്കിയത്. ഇസ്ലാം മതവും അതാരംഭിച്ച ശതകത്തിൽത്തന്നെ കേരളത്തിലെത്തി. വിദേശ വാണിജ്യം മൂലമുള്ള വിദേശ സമ്പർക്കമാണ് അവരുടെ വരവിനും മുഖ്യനിദാനം. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വിമുക്തവും ഏക ദൈവ നിഷ്ഠവും മനുഷ്യ സാഹോദര്യാധിഷ്ഠിതവുമായ ആ മതം അനേകരെ ആകർഷിച്ചത്

സ്വാഭാവികം മാത്രം. കേരളത്തിന്റെ ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിൽ അവരും പങ്കുകാരായി. അവർക്കും 'പള്ളി'കളുണ്ടായി.

ആറും ഏഴും നൂറ്റാണ്ടുകളായപ്പോഴേക്കും ആര്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആദ്യകാല പ്രചാരകർ കേരളത്തിലെത്തി. പുതിയ ദൈവത്തെ - വിഷ്ണുവിനെ - അംഗീകരിക്കുവാൻ ശൈവപ്രസ്ഥാനം മടിച്ചുനിന്നു. ശൈവ വൈഷ്ണവ സംഘർഷം കേരളത്തിലൊരു നിത്യ സംഭവമായതങ്ങനെയാണ്. ആ വിഭാഗത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഭരണാധികാരികളും കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ശൈവ നായനാർമാരും വൈഷ്ണവ ആഴ്വാർമാരും ഉദാഹരണങ്ങൾ. വൈഷ്ണവ പ്രസ്ഥാനമാണ് ദശാവതാര കഥ കേരളത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. ഒടുവിൽ 'അയ്യപ്പൻ' അനുരഞ്ജകനായി രംഗത്തുവന്നു. അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും ആരാധ്യനായി. കുറുപ്പു വസ്ത്രം നിത്യവും അണിഞ്ഞിരുന്ന അയ്യപ്പൻ കടൽ കടന്ന് പന്തളം രാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായിത്തീർന്ന് രാജ്യത്തെ മത കലഹങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തിയ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ സന്യാസ പുരോഹിതനാണോ എന്നും ബുദ്ധമതാനുയായിയോ എന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയ്യപ്പൻ എന്ന പേരിൽത്തന്നെ ആര്യ - ദ്രാവിഡ സമന്വയമുണ്ട്. വിഷ്ണുമാതാവും ശിവൻ പിതാവും എന്ന കല്പനയിൽ ശൈവ - വൈഷ്ണവ ഐക്യമുണ്ട്. സാഹോദര്യം, തുല്യത എന്നിവയിൽ ഇസ്ലാം പരിവേഷമുണ്ട്. ശരണംവിളി, സന്യാഹാരവ്രതം തുടങ്ങിയ നിഷ്കളിൽ ബുദ്ധ - ജൈനമുദ്രകളുണ്ട്. തലയിലും ശരീരത്തിലും കുറുപ്പു വസ്ത്രം അണിഞ്ഞു അനുരഞ്ജന നായകനായതിൽ ക്രിസ്തുമത സ്പർശവും കാണാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും അയ്യപ്പൻ, ശാസ്താവ് എന്ന പേരിൽ പുതിയൊരു ദൈവ സങ്കല്പമായി മാറി.

7-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രഹ്മസങ്കല്പവുമായി വൈദികമതം സാഹോദര്യം കേരളത്തിലെത്തി. ഭാഷ, യാഗ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, ആയോധന - കാർഷിക വിദ്യകളും ഉപകരണങ്ങളും എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ നവീനാഗതർ ഏറെ മുന്നിലായിരുന്നു. ഒരു വലിയ ചെറുത്തു നില്പിനെ തുടർന്ന് ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങൾ നിലംപൊത്തി. 8, 9 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ശങ്കരാചാര്യർ മത സമന്വയത്തിന് ഒരു താത്വിക സംഹിത ചിട്ടപ്പെടുത്തി. ബ്രഹ്മ വിഷ്ണു മഹേശ്വരന്മാർ എന്ന ത്രയീശ സിദ്ധാന്തം ഉടലെടുത്തു. വേദ ഉപനിഷത് പാരമ്പര്യത്തിലൂടെ വൈജ്ഞാനികമായ ഒരു മേധാവിത്തം അവർ ആർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തു. ഋഗ്വേദത്തിലെ ഇന്ദ്രൻ, വരുണൻ തുടങ്ങി നിരവധി ദൈവങ്ങൾ കേരളീയർക്കു പരിചിതരായി.

ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മതസാഹിത്യം

ഏ. ഡി. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മതസാഹിത്യം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ

എന്താണ് കേരളത്തിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്? ബൗദ്ധ - ജൈന മതസാഹിത്യമാണ് അക്കാലത്ത് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ സാധ്യതയുള്ളത്. എന്നാൽ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കുള്ള വൻ മതപരിവർത്തനം കൊണ്ടും അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടന്ന വിപുലമായ കത്തോളിക്കാളും അവർക്കെന്തെങ്കിലും സാഹിത്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പോലും അവ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: “പ്രതിയോഗികളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ബ്രാഹ്മണർ എല്ലാക്കാലത്തും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള കുപ്രസിദ്ധമായ മാർഗ്ഗം അവരുടെ സാഹിത്യം നശിപ്പിക്കലാണ്. ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്റെ ശാഖയിൽ വിടർന്ന ചിന്താപദ്ധതികളുടെ പുഷ്പങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും തന്നെ ഭാരതോദ്യാനത്തിൽ വിടർന്ന് വിലസുവാൻ യാഥാസ്ഥിതിക ബ്രാഹ്മണർ അനുവദിച്ചില്ല. ലോകായത സിദ്ധാന്തവും ജൈന - ബൗദ്ധ ദർശനങ്ങളും ഉപനിഷത് ചിന്തകളെപ്പോലെ തന്നെ ഭാരതം മനുഷ്യ സമുദായത്തിന് കാഴ്ചവച്ച മഹത്വാര്ഹകസുമങ്ങളാണ്. പക്ഷേ ലോകായതം പൂർണ്ണമായും ബൗദ്ധ ദർശനങ്ങൾ മിക്കവാറും ജൈന മത സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒട്ടാകെയും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭൗതികവാദപരമായ ലോകായത ദർശനത്തിന്റെ നേരെ വൈദികമതം സ്വീകരിച്ച നിലപാടിനെപ്പറ്റി ജവഹർലാൽ നെഹ്രു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: ‘നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യകാലോപനിഷത്തുകളെ തുടർന്നുണ്ടായ ഭൗതികവാദപരമായ മുഴുവൻ സാഹിത്യവും ഉൾപ്പെടും. അതിന്റെ വിമർശനങ്ങളിലും അതിനെ ഖണ്ഡിക്കാനുള്ള വിപുലമായ ഉദ്യമങ്ങളിലും മാത്രമേ ഇന്ന് ആ സാഹിത്യ സംബന്ധിയായ പ്രസ്താവനകൾ കാണുന്നുള്ളൂ. ... ഇന്ത്യയിലെ ഭൗതികവാദ സാഹിത്യത്തിലെ ഏറിയകൂറും പില്ക്കാലങ്ങളിൽ പുരോഹിതന്മാരും മാമ്മുൽ മതവിശ്വാസികളായ മറ്റുള്ളവരും നശിപ്പിച്ചതാകാൻ മതി’ (Discovery of India, p. 86).

ബൗദ്ധ ദർശനത്തിന്റെ നേരെ സ്വീകരിച്ച നിലപാടും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഏഷ്യയിൽ മുഴുവൻ പ്രചരിച്ച ബൗദ്ധചിന്തയുടെ ഉറവിടമായ ഉത്കൃഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവ പിറന്ന മണ്ണിൽ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ലോകത്തിലേറ്റവും അധികം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലത് ബൗദ്ധ കൃതികളാണ്. ‘സദ്ധർമ്മ പുണ്ഡരിക’വും ‘ലളിത വിസ്മയവും’ ‘ദിവ്യാപദാന’വും ഉത്തരേന്ത്യയിലെ കുശാന ചക്രവർത്തിമാർ മണ്മറഞ്ഞതിന് ശേഷം അനേക നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തോളം മധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തെയും ദക്ഷിണ പൗരസ്ത്യ ഏഷ്യയിലെയും ദശലക്ഷക്കണക്കിന് ജനങ്ങളിൽ അത്ഭുതാവഹമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. മതവും ആദ്ധ്യാത്മചിന്തയും കവിതയും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചതും കുശാന സാമ്രാജ്യത്തിനകത്തു ഏ. ഡി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിരചിതവുമായ ഒരു കൃതിയാണ്

സദ്യർമ്മപുണ്യരീകം. ഏഷ്യയുടെ പകുതി പ്രദേശത്ത് അത് ബൗദ്ധരുടെ ബൈബിൾ ആയിത്തീർന്നു.അശ്വലോഷന്റെ ബുദ്ധചരിതവും ആര്യശൂര്യന്റെ ജാതകമാലയും ഏഷ്യയിലെ ഏറ്റവും അധികം ജനസമ്മതി നേടിയ കൃതികളിൽ രണ്ടെണ്ണമാണ്.....

പക്ഷേ മഹത്തായ ഈ കൃതികൾക്കു ഭാരതത്തിൽ ഉണ്ടായ അനുഭവം എന്താണ്? നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അവ തിരസ്കൃതങ്ങളും നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അവ വിസ്മൃതങ്ങളുമായി. ആരുടെ ജനനം കൊണ്ട് ഭാരതം ലോകജനതയ്ക്ക് എന്നും ആരാധ്യമായിത്തീർന്നുവോ ആ മഹാത്മാവിന്റെ - ബുദ്ധന്റെ - അപദാനങ്ങൾ നാമാവശേഷമാക്കുവാൻ ബ്രാഹ്മണ മതം നടത്തിയ തീവ്രയത്നങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇത്തരം കാവ്യരത്നങ്ങൾ ഭാരതത്തിന്റെ മണ്ണിൽ നിന്നും ദുരീകരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രതിയോഗികൾക്കെതിരായി ബ്രാഹ്മണമതം കൈക്കൊണ്ട സാഹിത്യ നിഷ്കാസനവും സാഹിത്യ പുനഃസൃഷ്ടിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മധ്യകാലങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാ പള്ളി മതം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന് നേരെ സ്വീകരിച്ച നടപടികൾ നിഷ്പ്രഭങ്ങളായിത്തീരും. കത്തോലിക്കാ പള്ളി മതത്തിന് മുന്നോ നാലോ നൂറ്റാണ്ടുകൾ മാത്രമാണ് വെളിച്ചം തടഞ്ഞുവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞതെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണമതത്തിന് സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ തന്നെ മഹാജ്യോതിസ്സുകളെ മറച്ചുവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നത് മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ അത്ഭുതപ്രതിഭാസമായി അവശേഷിക്കുന്നു (കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, പृ. 106-108).

ജുതന്മാരുടെ പഴയനിയമ വേദപുസ്തകം ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പ് യഹൂദന്മാരോടൊപ്പം കേരളത്തിലെത്തിയിരുന്നു. ഏ. ഡി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം കേരളത്തിൽ വേരുറച്ചതോടെ അവയോടുള്ള പ്രതികരണം ആരംഭിച്ചു. പഴയനിയമ വേദപുസ്തകത്തിലെ ചരിത്രപുരുഷന്മാരെയും ചരിത്രസംഭവങ്ങളെയും പുരാണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി പുരാണങ്ങളുടെ ആഴം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും ലോകവിജ്ഞാനം അവയിൽ സംഭരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് അവകാശപ്പെടുവാനുമാണ് ആദ്യ മതപ്രചാരകർ ശ്രമിച്ചത്. വ്യാസൻ രചിച്ച പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങളിലൊന്നായ 'ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണം' ഇതിനൊരുദാഹരണമാണ്. പുരാണത്തിലെ പ്രസ്താവനകൾ കാണുക:

“ഇന്ദ്രിയാണി ദമിതാ യോ ഹി ആത്മധ്യാനപരായണഃ
തസ്മാദ് ആദമനാമാ അസൗപത്നീ ഹവ്യവതീ സ്മൃതാ.”

‘ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ദമനം (ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം), മനസ്സിൽ ആത്മധ്യാനം ഈ രണ്ടു വിഷയങ്ങളാണ് ആദമനാഃ എന്ന പേരിന്നവലംബം. അദ്ദേഹം മഹായോഗിവര്യനായിരുന്നു എന്ന് സാരം.’ പ്രദാനമെന്ന നഗരത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തായി ഈശ്വരൻ മനോഹരമായതും നാലു കോശം

വിസ്തീർണ്ണമുള്ളതുമായ ഒരു വനം (ഉദ്യാനം) സൃഷ്ടിച്ചു. തനിക്കൊരു പത്നിയെ ലഭിപ്പാനിച്ഛിച്ചുകൊണ്ട് ആദാം ആ ഉദ്യാനത്തിലെ ഒരു പാപവൃക്ഷച്ചുവട്ടിലെത്തി. ഒരു സർപ്പത്തിന്റെ രൂപം ധരിച്ചുകൊണ്ട് കലിയും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. ഭഗവാന്റെ ആജ്ഞയെ ലംഘിച്ച് ആദാം ആ സർപ്പത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലം ഭക്ഷിച്ചു (അതിന്റെ ഫലം ഭക്ഷിക്കരുതെന്ന് ഭഗവാൻ ആദമോട് ഉപദേശിച്ച സ്തോകം ഇപ്പോൾ ലഭ്യമായ മൂലത്തിൽ കാണാനില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതാകാനാണ് സാധ്യത). ആ ഫലം വളരെ സ്വാദുള്ളതായിരുന്നു വെങ്കിലും ലൗകിക വിഷയാസക്തി ജനിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു (ഹവ്യവതിയെ അവിടെ കണ്ടെത്തി). അത്തിവൃക്ഷത്തിന്റെ ഇലകളും കായുമാണ് അവരുടെ ഭക്ഷണം. അവർ ഭാര്യാഭർത്തൃ ബന്ധത്തിലേർപ്പെടുകയും മ്ലേച്ഛ സന്തതികൾ ജനിക്കുകയും ചെയ്തു. തൊള്ളായിരത്തി മൂപ്പതു വർഷമാണവരുടെ ആയുസ്സ്. അവർ ഫലങ്ങൾ കൊണ്ടു ഹോമം ചെയ്തു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തരായി.

ആദാം, ഹവ്യവതി ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠൻ ശോതനാ മാവ് എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ അനൂഹൻ. പിന്നെ പുത്രപൗത്ര പരമ്പര ഇപ്രകാരമാണ്: കീനാശൻ, മഹല്ലലൻ, വിരദൻ. വിരദൻ തന്റെ പേരിൽ ഒരു നഗരം നിർമ്മിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ഹനൂകൻ വിഷ്ണു ഭക്തൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഫലങ്ങൾ ഹോമിച്ച് ഉടലോടെ സ്വർഗ്ഗ പ്രാപ്തി നേടി. ആചാരം, വിവേകം, ബ്രാഹ്മണ്യം, ദേവപൂജ ഇത്യാദികൾ നടത്തിയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ വിവേകികൾ മ്ലേച്ഛനെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഹനൂകന്റെ പുത്രൻ മനോഹ്ശീലൻ, പിന്നെ ലോമകൻ, ന്യൂഹൻ, വിഷ്ണു ഭക്തനായ ന്യൂഹന് ഭഗവാൻ ഒരിക്കൽ സ്വപ്നത്തിൽ ദർശനം നൽകി ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു: 'വത്സാ, ന്യൂഹാ ഇന്നു മുതൽ ഏഴാം ദിവസം പ്രളയമുണ്ടാകും. സ്വന്തക്കാരോടു കൂടി ഒരു കപ്പലിൽ അഭയം തേടിയാലും' എന്ന്. ഇതു കേട്ട ന്യൂഹൻ വലുതായ ഒരു കപ്പൽ നിർമ്മിച്ചു. തന്റെ ജനങ്ങളോടു കൂടി അതിൽ കേറി ഇന്ദ്രനാൽ പ്രേരിതങ്ങളായ സംവർത്തകങ്ങൾ എന്ന മേഘങ്ങൾ നാല്പതു ദിവസം ഘോരമായി മഴപെയ്യിച്ചു. ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവൻ സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങി. നാലു കടലും തമ്മിൽ യോജിച്ചു. ബദർയ്യാശ്രമം സമുദ്രം വിഴുങ്ങിയില്ല. അവിടെയുള്ള എൺപത്തെണ്ണായിരം മഹർഷിവര്യന്മാരും ന്യൂഹനും സ്വജനങ്ങളും മാത്രം അവശേഷിച്ചു. അപ്പോൾ മുനിമാർ മഹായായെ സ്തുതിച്ചു. അതിൽ സന്തുഷ്ടയായ ദേവിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഒരു സംവത്സരം കൊണ്ട് ഭാരതം പ്രളയവിമുക്തമായി. ന്യൂഹൻ അവിടെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

സുതൻ പറയുകയാണ്: ന്യൂഹൻ ഭഗവാനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ഭഗവാൻ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി. വേദവാക്യത്തിന് വിപരീതമായ മ്ലേച്ഛഭാഷയ്ക്കു അദ്ദേഹം രൂപംകൊടുത്തു. വൈദിക ഭാഷയ്ക്കു അപഗർഭ സംയോഗമുണ്ടായതാണ് മ്ലേച്ഛഭാഷ. ഇത് കലിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണ്. ന്യൂഹൻ തന്റെ പുത്രന്മാരുടെ പേരുകൾ സിമൻ, ഹാമൻ, യാകൂതൻ എന്നിങ്ങനെ മാറ്റം ചെയ്തു.

യാകൂതന് ജൂമൻ, മാജജൂജൻ, മാദി, യൂനാനൻ, തുവലൻ, മസകൻ, തീരാസൻ എന്നിങ്ങനെ ഏഴു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. രാജ്യം അവർക്കു വിഭജിച്ചു. അവർക്കോരോരുത്തർക്കും പുത്രന്മാരുണ്ടായി. അവരുടെയെല്ലാം പേരുകളും രാജ്യവിഭാഗങ്ങളും ഗൗനകാദികളെ കേൾപ്പിച്ചു.

മ്ലേച്ഛ വംശത്തിലെ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവാണ് സിമൻ. അദ്ദേഹം അഞ്ഞൂറു സംവത്സരം രാജ്യം ഭരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനാണ് അർക്കൻ സദൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ സിംഹ്ലൻ. സ്വരസ്വതിയുടെ ശാപംഹേതുവായി മ്ലേച്ഛഭാഷ അധമമായി ഭവിച്ചു. അതോടെ ഭാരതത്തിൽ സംസ്കൃത ഭാഷ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ മ്ലേച്ഛ ഭാഷയ്ക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. മ്ലേച്ഛ വംശം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതു പറയാം. കലിയുഗം രണ്ടായിരം വർഷം ചെന്നപ്പോൾ ആണ് മ്ലേച്ഛ വംശം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടത്. അന്നു മുതൽ സരസ്വതീ തീരത്തുള്ള ബ്രഹ്മാവർത്തം എന്ന പ്രദേശം ഒഴികെ ഭൂമി മുഴുവനും മ്ലേച്ഛാധിപത്യമായിരുന്നു. മുശൻ എന്ന ഒരു മ്ലേച്ഛാചാര്യനുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു.

ക്ഷേമക പുത്രനായ പ്രദ്യോതൻ ഹസ്തിനാപുരത്തിൽ കഥാശ്രവണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ ശ്രീ നാരദ മഹർഷി അവിടെ എഴുന്നള്ളി. ... ‘അങ്ങയുടെ പിതാവായ ക്ഷേമകൻ മ്ലേച്ഛന്മാരാൽ നിഗ്രഹിക്കപ്പെടുക കാരണം യഥലോകത്തേക്കാണ് ഗമിച്ചത്. മ്ലേച്ഛ യജ്ഞം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി ലഭിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള നാരദ വാക്യം കേട്ട പ്രദ്യോതന് (മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ) നേരെ ക്രോധമുണ്ടാവുകയും വേദജ്ഞരായ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ട് മ്ലേച്ഛയജ്ഞം നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. പതിനാറു യോജനവിസ്താരത്തിൽ ചതുരാകൃതിയിൽ ഒരു ഹോമകുണ്ഡം നിർമ്മിച്ചു. ഋതിക്കുകൾ ദേവതകളെ വേദമന്ത്രങ്ങൾ ജപിച്ച് ആവാഹിച്ചു ഹോമങ്ങൾ നടത്തി. ഹാരന്മാർ, ഹുണന്മാർ, ബർബ്ബരന്മാർ, ഗരുഡർ, ശകർ, ചന്ദർ, യവനന്മാർ, പല്ലവർ, രോമജർ, ഖരസംഭവർ, ദ്വീപുവാസികളായ കമരുകൾ, ചീനക്കാർ സമുദ്രവാസികൾ എന്നിങ്ങനെ അനേകം മ്ലേച്ഛസംഘങ്ങളെ അതിൽ ഹോമിച്ചു. ... അനന്തരം വിഷ്ണു കർദ്ദമനിൽ നിന്ന് ആദമൻ എന്ന പുരുഷനും ഹവ്യവതിയെന്ന ഒരു സ്ത്രീയും ജനിച്ചു. ഇവരിൽ നിന്നാണ് മ്ലേച്ഛവംശം വർദ്ധിച്ചത്’ (ശ്രീ ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണം - തർജ്ജമ, പൂ. 267-277).

ഈ ദീർഘ പ്രകരണത്തിൽ നാം കാണുന്ന ചില സത്യങ്ങളുണ്ട്:

1. സുറിയാനി ഭാഷയിലെ പഴയനിയമ വേദപുസ്തകം ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിന് മുമ്പേ ഇവിടെ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. നൂഹകൻ, മൂശകൻ എന്ന രൂപഭേദങ്ങളിൽ നൂഹ, മൂശ എന്നത് സെമിറ്റിക് ഭാഷകളിലെ ഉച്ചാരണ രൂപമാണ്. അറബി, സുറിയാനി, ഹീബ്രു ഭാഷകളിലൊന്നിൽ ബൈബിൾ പഴയനിയമം വ്യാസ ഭഗവാൻ വായിക്കുവാൻ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. യഹൂദന്റെ ഈ കൃതിയെ ഭാരതീയ ഭാഷാ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്ത് ഭാരതവൽക്കരിക്കുവാൻ വേദവ്യാസൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദാം ആദമനും, ഹവ്വ ഹവ്യവതിയും ശേം സിമനും ഹനൂക്ക് ഹനൂകനും, മൂശ മൂശകനും ഒക്കെ ആയി മാറിയത് ഭാരതവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ്.

3. ഏദൻതോട്ടവും പ്രളയഭൂമിയും ഭാരതത്തിലാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ച് ബൈബിൾക്കുമധ്യെ ഭാരതീയ കഥയാക്കാൻ വേദവ്യാസൻ കഠിനശ്രമം നടത്തിയിരിക്കുന്നു. യഹോവയെ വിഷ്ണു എന്നും വിഷ്ണുകർമ്മ പ്രജാപതിയെന്നും മറ്റും വിവരിച്ചതിനെ അങ്ങനെയേ മനസ്സിലാക്കാനാവൂ.

4. അപരിചിതരായ ഏവരെയും മ്ലേച്ഛന്മാർ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച് അവരാനിവിടുത്തെ സർവ ദുരന്തങ്ങൾക്കും കാരണമെന്ന് പിൽക്കാല രാജാക്കന്മാരെ ധരിപ്പിച്ച് രാജാക്കന്മാരുടെ ക്രോധാഗ്നി വിദ്വേഷികളുടെ നേരെ തിരിച്ചുവിടുന്ന ഒരു മുഖം നാമദ മഹർഷിക്കുണ്ടെന്ന് ഈ പുരാണം വ്യക്തമാക്കുന്നു (ഏഷണി വീരൻ എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് അർത്ഥമറിഞ്ഞു തന്നെയാകണം).

5. ഭാരതചരിത്രത്തിൽ പലപ്പോഴും മ്ലേച്ഛ യജ്ഞമെന്ന പേരിൽ വൈദിക മതം തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത വിദ്വേഷ സംഘങ്ങളെ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്തിരുന്നു.

വെളിയിൽ നിന്ന് വന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമകളെ യജ്ഞം നടത്തി ഹോമിച്ചുവെങ്കിൽ അവരുടെ മതസാഹിത്യത്തിന്റെ കഥ പറയാനില്ല (ദണ്ഡ പുപികന്യായം ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്). ഇത് പഴയനിയമം എന്ന മതസാഹിത്യത്തിന്റെ കഥ. പുതിയനിയമമോ?

പുതിയനിയമവും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ ഉടലെടുത്ത ഒരു മതസംവാദത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് കേരളത്തിലെത്തിയ അലക്സാന്ദ്രിയായിലെ വേദപാഠശാലയുടെ ഉപാധ്യക്ഷൻ ഒരു സുവിശേഷം കേരളത്തിൽ കണ്ടെടുത്തതായി അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ട വിവരം ഏ. ഡി. 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആഗോള ക്രൈസ്തവ ചരിത്രകാരന്മാരായ യൂസേബിയോസും ജറോമും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (യൂസേബിയോസ് ബുക്ക് 5, അദ്ധ്യായം 10, Nicene and Post Nicene Fathers,

Vol. 1, p. 224 - 225; ജെറോം III ch. 36, Vol. 1, p. 370. Both Cited in History of Christianity in India source materials, M. K. Kuriakose, p. 4; പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, പു. 188; ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, മലങ്കര സഭയും കേരള സംസ്കാരവും, പു. 8). ഏ. ഡി. 190 ലാണീ സംഭവം.

ഈ പുതിയനിയമ സുവിശേഷവും ഭാരതീയപുരാണത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണത്തിലുള്ളതു കാണുക:

“ഒരിക്കൽ ശക രാജാവ് ഹിമാലയ ശൃംഗത്തിൽ ചെന്നു. അതു ഹുണ ദേശമാണ്. ആ രാജ്യ മദ്ധ്യത്തിൽ പർവ്വതത്തിന്മേൽ തേജസ്വിയായ ഒരു പുരുഷൻ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. വെളുത്ത നിറമാണ്. ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയാണ്. മഹാ ബലവാനുമാണ്. അദ്ദേഹത്തോട് ശക രാജാവ് താങ്കൾ ആരാണെന്ന് ചോദിച്ചു. താൻ ഒരു കുമ്മാരിയുടെ ഗർഭത്തിൽ ജനിച്ചവനും ദൈവ പുത്രനുമാണെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു.

കോ ഭവാൻ ഇതി തം പ്രാഹ
സഹോവാച മുദാനിത:
ഈശപുത്രം ച മാം വിദ്ധി
കുമാരീ ഗർഭസംഭവ:

മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം മ്ലേച്ഛധർമ്മത്തിന്റെ വക്താവും സത്യനിഷ്ഠനുമാണ്.

മ്ലേച്ഛദേശത്ത് ‘ഈശാമസി’ യെന്ന ഭയങ്കരിയുടെ സ്വാധീനത്താൽ സത്യവും മര്യാദയും നശിച്ചു. നാം അവളെ മ്ലേച്ഛരുപത്തിൽ പരാജയപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ട് ‘മസീഹൻ’ എന്ന് പേർ സമ്പാദിച്ചു. നാം മ്ലേച്ഛദേശത്ത് ധർമ്മവും സത്യവും പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. ഇപ്രകാരമുള്ള എന്റെ ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലമായി ‘മസീഹ’ വിലയത്തെ പ്രാപിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സർവമംഗള സ്വരൂപിയായ ഈശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ‘ഈശാമസീഹൻ’ എന്നതാണ് എന്റെ പ്രസിദ്ധമായ നാമധേയം” (ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണം, പു. 322).

പുതിയനിയമ ബൈബിൾ ആണ് ഏ. ഡി. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ കേരളത്തിന്റെ ധാർമ്മിക വ്യവസ്ഥകളെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. വേദങ്ങളോ ഉപനിഷത്തുകളോ ഏ. ഡി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ബുദ്ധ - ജൈന - ശൈവ മതങ്ങൾ പോലും പുതിയനിയമ ബൈബിളിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നവീകരിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പശ്ചാത്തലമിതാണ്. ജൈന, ബുദ്ധമതങ്ങൾക്കു ആസ്പതികത്വം കൈവന്നതും ചുടലവാസിയും

സംഹാരരൂപിയും ദിഗംബരനുമായ ദക്ഷിണാമൂർത്തി മംഗള ദേവതയായ ശിവനായി പരിണമിച്ചതും സാത്വിക തത്വസംഹിതയായ പുതിയനിയമ സംഹിതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകാം. തിരുവള്ളുവരുടെ കുറൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ധർമ്മസന്ദേശം അന്ന് കേരളത്തിലെ ഇതര മതസാഹിത്യങ്ങളിൽ ലഭ്യമായിരുന്നില്ല. ദ്രാവിഡ സങ്കല്പത്തിലെ പ്രാചീന ശിവൻ ഭയങ്കരരൂപിയും സംഹാരപ്രിയനും രൂധിര മഹാകാളിയുടെ പ്രിയവല്ലഭനുമായ മഹാകാളൻ ആണ്. ഈ ഭയങ്കരരൂപിയെ മംഗളസ്വരൂപനും നടരാജനും സ്നേഹസ്വരൂപനും ഒക്കെയായി ശൈവ നായനാർമാർ കീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പരിണാമത്തെ ത്വരിപ്പിച്ചവരിൽ പ്രധാനി മാണിക്യവാചകർ എന്നും മാണി എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ദാർശനികനാണ്. പൗരാണിക ശിവശങ്കല്പത്തിൽ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ കലർത്തിയാൽ നായനാർമാർ ഭക്തിഗാനത്തിൽ കീർത്തിച്ച ശിവൻ തന്നെ. ശിവന്റെ സംഹാരരൂപമായ ശക്തിയേക്കുറിച്ചുണ്ടായ ഭീതിയിൽ നിന്ന് ജനിച്ച ഭയം കലർന്ന ആരാധനയും ആ ഉഗ്രമൂർത്തിയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ പോന്ന കഠിന തപസ്സുമായിരുന്നു ശിവാരാധനയിലെ മുഖ്യ ഇനങ്ങൾ. എന്നാൽ ഭക്തിപ്രസ്ഥാന കാലത്ത് ഈ സങ്കല്പമാകെ പരിണാമവിധേയമാവുന്നു. തിരുമൂലർ പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതിയ തേവാരത്തിൽ പാടുന്നതു കാണുക:

സ്നേഹവും ദൈവവും ഭിന്നമാണെന്ന് അജ്ഞർ പറയുന്നു;
സ്നേഹവും ദൈവവും ഒന്നു തന്നെയാണെന്ന് ആരും അറിയുന്നില്ല
സ്നേഹവും ദൈവവും ഒന്നു തന്നെയെന്നറിയുമ്പോൾ
അവർ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ ആശ്വസിക്കും

(Christ and Christianity, P. Thomas, p. 208).

വൈഷ്ണവ പ്രസ്ഥാനത്തിലും ക്രിസ്തുമത സാഹിത്യം വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ക്രിസ്തുമത സ്വാധീനത്തോടുള്ള പ്രതികരണമെന്ന നിലയിലാണ് കേരളത്തിലെ ഭക്തി പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വളർന്ന് വന്നിട്ടുള്ളത്. ക്രിസ്തു മതത്തിലെ അനുകരണീയമായ അംശങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ച് വളരുക എന്നത് ഈ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ നയമായി സ്വീകരിച്ചു. ബഹു ദേവതാ വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ദ്രാവിഡ ദേവതാ സങ്കല്പങ്ങളും ആദ്യവേദതത്വങ്ങളും ഇവിടെ പരിണാമവിധേയമായി. ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ ആരാധ്യനായ ഒരു വ്യക്തിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് മതവിശ്വാസങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കുവാനാണിവിടെ ശ്രമിച്ചത്. ആര്യന്മാർ രാമനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചും ദ്രാവിഡരോട് ചേർന്ന് പിന്നീട് കൃഷ്ണനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചും ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം കെട്ടിപ്പടുത്തു. ഭക്തി പ്രസ്ഥാനത്തിന് സാഹിത്യമുണ്ടായി. ആരാധനാ രൂപമുണ്ടായി. ക്രിസ്തുമത ദേവാലയങ്ങളെ അനുകരിച്ച് ആരാധനാലയങ്ങളുണ്ടായി. ശൈവ വൈഷ്ണവ

പ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ ആദ്യ ദേവാലയങ്ങൾ ബുദ്ധ - ജൈനപ്പള്ളികൾ ആയിരുന്നുവെന്ന് നിർമ്മാണശാസ്ത്രജ്ഞർ സമ്മതിക്കും. യാഗമതത്തിന്റെ സ്ഥിരം ദൈവാലയങ്ങൾ ആവശ്യമായിരുന്നില്ല. വയലുകളിൽ താല്ക്കാലികമായി സജ്ജമാക്കുന്ന യാഗത്തറയാണ് ബ്രാഹ്മണർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ദേവാലയത്തിന് ക്ഷേത്രം എന്ന പേർ ആഗമിച്ചത് അപ്രകാരമാകാം. ആദികാലങ്ങളിൽ രാമപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു പ്രചാരമേറിയതെങ്കിലും വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മപരിപാലനത്തിലധിഷ്ഠിതമായ രാമകഥയേക്കാൾ ജനഹൃദയത്തെ ആകർഷിച്ചത് ദ്രാവിഡ ദേവതയും ആദ്യദേവതയായ ഇന്ദ്രനെ പലവട്ടം തോല്പിച്ച് ശക്തമായ കാർഷിക വ്യവസ്ഥയ്ക്കു ബലഭദ്രരുടെ സഹായത്തോടെ രൂപം കൊടുത്ത വീരനും ആയ കൃഷ്ണദേവനാണ്. രാമാനുയായികളും കൃഷ്ണാനുയായികളും തമ്മിൽ ദീർഘകാലം നടന്ന ഉരസലിൽ നിന്നുവാം ശ്രീകൃഷ്ണനെ സ്ത്രീലമ്പടനായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ശൈലി ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. പില്ക്കാലത്ത് രാമനും കൃഷ്ണനും വിഷ്ണുവിന്റെ യുഗാന്തര അവതാര ഭേദങ്ങളാണെന്ന് സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതോടെ രാമാനുയായികളും കൃഷ്ണാനുയായികളും അനുരഞ്ജനപ്പെടുകയും ആദ്യ ദ്രാവിഡ സംഘർഷങ്ങളുടെ ഒരു മുഖം ശാന്തമാവുകയും ചെയ്തു. ശൈവ വൈഷ്ണവ അനുരഞ്ജനം അരങ്ങേറുവാൻ അയ്യപ്പന്റെ പ്രതീകാത്മക സൃഷ്ടി വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു. ശിവനും രാമനും കൃഷ്ണനുമൊക്കെ ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പുള്ള ചരിത്രപുരുഷന്മാർ ആകാമെങ്കിലും അവർക്ക് ദേവ പരിവേഷം ലഭിക്കുന്നത് ഏ. ഡി. നാലു മുതൽ ഉള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണ്. ഏ. ഡി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിരചിച്ച ഭാഗവതത്തിലൂടെയാണ് (ഏ. ഡി. 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെന്ന് കേസരി) കൃഷ്ണൻ ഭക്തി പ്രസ്ഥാനത്തിലെ വൈഷ്ണവ ദേവതയാകുന്നത്. കൃഷ്ണചരിത രചയിതാവ് കൃഷ്ണനെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ബൈബിൾ ക്രിസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതു രസാവഹമാണ്.

കൃഷ്ണൻ	ക്രിസ്തു
യദുകുല ജാതൻ	യൂദ കുല ജാതൻ
ജനനം രാത്രിയിൽ	ജനനം രാത്രിയിൽ
ബാല്യ പ്രതികൂലതകൾ	ബാല്യ പ്രതിസന്ധികൾ
ശൈശവം മറ്റൊരു നാട്ടിൽ	ശൈശവം മറ്റൊരു നാട്ടിൽ
കംസന് സിംഹാസന നഷ്ടം ഭയം	ഹേറോദോസിന് സിംഹാസന നഷ്ടം ഭയം
ശിശു വധം	ശിശു വധം
ഇടയന്മാർ ആദരിക്കുന്നു	ഇടയന്മാർ ആരാധിക്കുന്നു
അത്ഭുത കഥകൾ	അത്ഭുത കഥകൾ
ഗോപാലൻ	നല്ല ഇടയൻ

(മാർട്ടിൻ പി. ജോസഫ്, ഭഗവത് ഗീതയും ബൈബിളും, പृ. 43-45)

വൈഷ്ണവ ഭക്തിപ്രസ്ഥാന നായകൻ രാമാനുജൻ ബ്രാഹ്മണൻ ആയിരുന്നിട്ടും മനുഷ്യരല്ലാവരും തുല്യരാണെന്ന് പഠിപ്പിച്ചതും രാമാനുജൻ മുടിവെട്ടുകാരൻ, തുകൽപ്പണിക്കാരൻ തുടങ്ങിയവരുൾപ്പെടെ പന്ത്രണ്ടു പേർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന (അംഗസംഖ്യ ശ്രദ്ധേയം - ലേഖകൻ) ശിഷ്യഗണത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചതും ഇത്തരൂണത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാവുന്നു (ഡോ. പോൾ മണവാളൻ, *കേരള സംസ്കാരവും ക്രൈസ്തവ മിഷനറി മാർഗ്ഗം*, പൂ. 43).

ഭാഗവത മതത്തിലെ മഹാപ്രസാദ പൂജയെപ്പറ്റി പ്രൊഫ. ഗാർബേ വിവരിക്കുന്നതു കേൾക്കുക: ‘നിശ്ചിത ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ ഭക്തഗണങ്ങൾ സമ്മേളിക്കും (ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനം സായാഹ്നങ്ങളിലായിരുന്നുവെന്നോർക്കുക - ലേഖകൻ) മുഖ്യപുരോഹിതൻ ഒരു പ്രഭാഷണം നൽകും. അതിനുശേഷം ആരാധകർ അല്പസമയം പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും കഴിയും. തുടർന്നുള്ള കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ വിമുഖതയുള്ളവർ പിരിഞ്ഞുപോകും. ശേഷിച്ചവർ ഓരോരുത്തരായി കാർമ്മികനെ സമീപിച്ച് ഓരോ ചെറിയ അടയും രണ്ടു അപ്പക്കഷണങ്ങളും വീതം വലതു കൈയിൽ സ്വീകരിക്കും. അനന്തരം വേറൊരു ഉപകാർമ്മികനെ സമീപിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഏതാനും ജലകണങ്ങളും കൈയിൽ സ്വീകരിക്കും. അവ ഉടനെ ഭക്ഷിക്കപ്പെടും. അവ വിശ്വാസികൾക്കു നിത്യജീവ ദായകമായ ദിവ്യവസ്തുക്കളാണ്. ബലി സമർപ്പിതമായ ഈ ഭക്ഷ്യങ്ങൾ അല്പം രോഗികൾക്കും നൽകപ്പെടും’ (പ്രൊ. ഗാർബേ, പൂ. 263, 264; മാർട്ടിൻ ജോസഫ്, പൂ. 43).

സംഘകാലത്ത് വിടർന്ന മതസാഹിത്യ പുഷ്പങ്ങളിൽ പ്രമുഖമാണ് തിരുവള്ളുവരുടെ തിരുക്കുറൾ. തിരുവള്ളുവർ കേരളീയനാണെന്ന് പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളെയാണ് തിരുക്കുറൾ പുരുഷാർത്ഥമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അക്കാലത്തു വൈദികമതം കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് വ്യക്തം (അവരുടെ പുരുഷാർത്ഥങ്ങളിൽ മോക്ഷവും ഉൾപ്പെടുന്നു. തിരുവള്ളുവരുടെ തിരുവചനങ്ങൾ പലപ്പോഴും ബൈബിളിലെ പല ഭാഗങ്ങളെയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. “സ്നേഹവും ധർമ്മവും വിളയാടുന്ന ഗൃഹത്തിൽ ആനന്ദവും ഐശ്വര്യവും നിറഞ്ഞ ജീവിതം പ്രകാശിക്കും” (കുറൽ 45), ‘ഗുണവതിയായ ഭാര്യയുള്ള ഗൃഹം എല്ലാം തികഞ്ഞതാണ്; പിഴച്ച ഭാര്യയുള്ളോടും മുടിഞ്ഞതും’ (കുറൽ 53), ‘ഭർത്താവിന്റെ നന്മയ്ക്കു പോലും ഭാര്യയാണുത്തരവാദി; ആ നന്മയുടെ തങ്കക്കട്ടകളാണ് നല്ല കുട്ടികൾ’ (കുറൾ 60), ‘അന്യന്റെ ഭാര്യയെ ആഗ്രഹിക്കരുത്’ (കുറൽ 148), ‘ചുതുകളിക്കാരന്റെ പൈതൃകമായ സ്വത്തും ഉത്കൃഷ്ടമായ പ്രശസ്തിയും നാശഗർഭത്തിൽ അതിവേഗം പതിക്കും’ (കുറൽ 937).

ഈ വാക്യങ്ങളിൽ ചിലത് ‘സദൃശ്യവാക്യ’ങ്ങളിലെയും ഗിരിപ്രഭാഷ

ണത്തിലെയും ചില സന്ദേശങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: ‘സംഘകാലത്തിന്റെ അന്ത്യദശയിൽ (മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലോ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിയിലോ) അതുവരെ തമിഴകത്ത് പ്രവേശിച്ച സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഉദ്ഗ്രഥനം സാധിക്കുക എന്ന ചരിത്രപ്രധാനമായ കൃത്യമാണ് തിരുവള്ളുവർ നിർവ്വഹിച്ചത്. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ശ്രീ ശങ്കരനും ശ്രീ നാരായണനും മുഴക്കിയ അതേ ഉദ്ഗ്രഥന സന്ദേശം തന്നെയാണ് ഈ കർമ്മയോഗിയുടെ അനശ്വരകൃതിയായ തിരുക്കുറലിലെ അമൃതവാണികളിൽ നമുക്കു കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നത്’ (പു. 189, 190).

കേരളത്തിന്റെ മതസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൾച്ചരടായി വർത്തിച്ചതും ഏ. ഡി. 190 ൽ പാൻ്റീനസ് അലക്സാന്ദ്രിയായിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതുമായ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചയിതാവ് ആരാണ്? ആ സുവിശേഷത്തിന് പിൽക്കാലത്ത് എന്തു പറ്റി? ക്രിസ്തുവിന്റെ എല്ലാ അപ്പസ്തോലന്മാരും അവരവരുടെ സുവിശേഷവയലുകളിൽ ക്രിസ്തുചരിതം സുവിശേഷമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കാനോനിക സുവിശേഷങ്ങളായി അവ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും ‘അപ്പോക്രിഫൽ ബൈബിൾ’ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ അവയൊക്കെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതതു സ്ഥലങ്ങളിലെ സംസ്കാരങ്ങൾക്കു സ്വീകാര്യമാകത്തക്കവിധം ക്രിസ്തുചരിതത്തെ അവതരിപ്പിക്കുവാനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കേരളത്തിൽ വന്ന മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായും അന്നു സുവിശേഷ രചനയ്ക്കു അർഹനായിരുന്നു. താൻ കണ്ടതും കേട്ടതും അറിഞ്ഞതുമായ കാര്യങ്ങൾ പിൻതലമുറയ്ക്കു വേണ്ടി രേഖപ്പെടുത്തി വയ്ക്കുവാൻ തോമ്മാശ്ലീഹായ്ക്കു പ്രചോദനം ലഭിച്ചെങ്കിൽ അതു തികച്ചും സ്വാഭാവികം. പാൻ്റീനസ് അതിന്റെ ഒരു പകർപ്പു കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ അതിന്റെ അസംഖ്യം പകർപ്പുകൾ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു തീർച്ച. ഏ. ഡി. 522-ൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച അലക്സാന്ദ്രിയൻ വൈദികനായ കോസ്മോസ് ഇൻഡിക്കോപ്ലൂസ്തസ് കേരളത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും പള്ളിയും ഉണ്ടെന്ന് മാത്രമല്ല അവരുടെ ആരാധനകളിൽ സുവിശേഷ വായനയും ഉണ്ടെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (ആളുകൾ ഇരുന്നു കൊണ്ട് സുവിശേഷം വായിച്ചു എന്നും താൻ അതു തിരുത്തി നിന്നു കൊണ്ട് സുവിശേഷം വായിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തി എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു). കാനോനികമല്ലെങ്കിലും ആ സുവിശേഷം കേരള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന് വേണം മനസ്സിലാക്കുവാൻ. പിൽക്കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട ഭാഗവത കഥകൾക്കു ക്രിസ്തുചരിതവുമായി ചില ആശയങ്ങളിൽ സാമ്യമുണ്ടായതു അതുകൊണ്ടാകാം.

ഏ. ഡി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ രചിക്കപ്പെട്ട സംഘകാല കൃതിയായ “ചിലപ്പതികാരം” എന്ന ഇതിഹാസ മഹാകാവ്യത്തിൽ ബൈബിളിന്റെ

സന്ദേശങ്ങൾ പല ഭാഗത്തും ആവർത്തിച്ച് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു (ഇളങ്കോവടികൾ, ചിലപ്പതികാരം, വിവർത്തനം: എസ്. രമേശൻനായർ, എൻ. ബി. എസ്., 1979):

“കർമ്മം തൻ ഫലമുട്ടും വേളയെ
ന്നങ്ങു ചൊല്ലിയതോർക്കുന്നേൻ” (ക്രമാരംഭം, പൂ. 11)

“പാപങ്ങൾ ആചാരമാക്കാതിരിപ്പിൻ
പാപങ്ങൾ ചെയ്യാതൊഴിഞ്ഞു നടപ്പിൻ
ദുഷ്കർമ്മം ചെയ്യുന്നതാർ തന്നെയാകട്ടെ
ദുഃഖഫലം താനവർക്കു ലഭിക്കും” (മധുരകാണ്ഡം, പൂ. 176).

“ജ്ഞാനോപദേശം ചെവിക്കൊണ്ടിടാതെ
വാഴും ജനങ്ങൾക്കു നന്മ ലഭിക്കാ
ദോഷപ്രദം പാപകർമ്മങ്ങളെല്ലാം
ശേഷകാലത്ത് പിണക്കുന്നു ദുഃഖം” (പൂ. 176)

“ഓരോരുത്തർ ചെയ്തീടും
പാപത്തിന്റെ ദുരന്തഫലം
അവരെത്തേടിത്തേടിവരും
അതിനാൽ ചെയ്വിൻ സത്കർമ്മം” (പൂ. 215, 216)

“പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുവോർക്കു ധർമ്മദേവത
നേരിട്ട് യമനായിവന്ന് തുമ്പങ്ങൾ ചെയ്യും” (പൂ. 241)

“ഒരുവനിവിടപരന് ചേർക്കുന്ന വിന, യതേ
യപരാഹ്നവേളയിൽ അവനെയും തീണ്ടിടും” (പൂ. 241)

“താൻ നിരന്തരമായ് നടത്തിയ
കർമ്മമെങ്ങനെ, യങ്ങനെ
തന്റെ ഉയിർവടിവാണ്ട് ജന്മ
മെടുക്കുമെന്നത് നിശ്ചയം” (വഞ്ചികാണ്ഡം പൂ. 326)

‘മനുഷ്യർ വിതച്ചതു കൊയ്യും’ എന്ന ബൈബിൾ സന്ദേശമാണ് ചിലപ്പതികാരത്തിൽ നിന്ന് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ ആവർത്തിച്ച് കാണുന്നത്. അധർമ്മത്തോട് പലപ്പോഴും ചായ്വുള്ള മനുഷ്യ മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തുവാൻ ആ സന്ദേശത്തിനുള്ള വശ്യശക്തി ഒന്ന് വേറെ തന്നെയാണ്. ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ ബൈബിൾ സ്വാധീനത്തെ ഉദാഹരിക്കുവാൻ വേറെയും ഭാഗങ്ങൾ കാണുക:

“പൊൻ വളയിട്ട സുന്ദരി, പോയ
ജന്മ പാപം നീയോർക്കുക” (ക്രമാരംഭം, പൂ. 12)

പാപവാസന ജന്മാന്തരങ്ങളിലേക്കും തലമുറകളിലേക്കും പകരുമെന്ന് മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ധർമ്മശാസ്ത്ര സമീപനമാണ് ബൈബിളിനു ഉള്ളത്. ക്രിസ്തു മതത്തിലെ പ്രവേശന കർമ്മമായ മാമ്മുദീസ ഈ ജന്മ പാപത്തെ (ആദാമ്യ പാപമെന്ന് ചിലർ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ട്) നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാനാണെന്ന് ആ മതം ബൈബിൾ മുൻനിർത്തി പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 'മുജ്ജന്മ പാപം' എന്നോ 'മുജ്ജന്മ സുകൃതം' എന്നോ 'മുജ്ജന്മ ദുഷ്കൃതം' എന്നോ ഒക്കെയുള്ള പഴഞ്ചൊൽ പദങ്ങളും മഹാ ഭാരത, രാമായണ, ഭാഗവതാതി പുരാണങ്ങളിൽ ഈ നിത്യസത്യത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്ന കഥകളും സാധൂകരണങ്ങളും പുറപ്പെട്ടതും ഈ ജന്മപാപ സങ്കല്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകാനാണ് സാധ്യത. പാപപുണ്യങ്ങളെ നിർവചിച്ച് ധർമ്മ സന്ദേശം നടത്തിയ ബൈബിളിന്റെ ആദ്യഭാഗം (പഴയനിയമം) യഹൂദന്മാർ മുഖേനയും രണ്ടാം ഭാഗം (പുതിയനിയമം) മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ മുഖേനയും ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പും പിമ്പുമായി ലഭിച്ചത് കേരളത്തിന്റെ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തെ സഫലമായി സ്വാധീനിച്ചു എന്നാണ് ഇതും കാണിക്കുന്നത്. ചിലപ്പതികാരത്തിലെ മറ്റൊരു ഭാഗം കൂടെ ഉദ്ധരിച്ച് ഈ പ്രകരണം നിർത്തുകയാണ്. കണ്ണകിയുടെ (ചിലപ്പതികാരത്തിലെ നായിക) കഥ കേൾക്കുന്നതു കൊണ്ടുള്ള ഫലശ്രുതി ഇളങ്കോവടികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിങ്ങനെ:

‘കണ്ണകിയുടെ ഗുണഗണവും കഥയും
ഉള്ളിൽത്തെളിവിയലുംപടി കേട്ട
നല്ലവരാം മാലോകർ നിങ്ങൾ
അപരജനങ്ങൾക്കു ഭയവും
വ്യഥകളുമുണ്ടാക്കാതെ നോക്കി
കരുതലോടു ജീവിക്ക നല്ല
കരുണയോടു വർത്തിക്കനല്ല
ഭഗവത് സാക്ഷാത്ക്കാരം നേടി
തികവാർന്ന മൂനികളെക്കുപ്പി
കളവുകൾ പറയാതെ നോക്കി
കുടിലസംസർഗ്ഗമൊഴിവാക്കി
പരരെപ്പഴിപറയാൻ മുതിരാതെ
പ്രാണികളെ ഹിംസിച്ചിടാതെ
മാംസാശനത്തിനൊരുങ്ങാതെ
ദാനധർമ്മങ്ങൾ തെറ്റാതെ
വേണ്ടും വ്രതങ്ങളനുഷ്ഠിപ്പിൻ
കള്ളമായി സാക്ഷിപറയായ്വിൻ
ഉണ്മകളുടെവഴിയേ ചരിപ്പിൻ
ഉണ്മക്കെതിരായവ നിരസിപ്പിൻ

ദുർമ്മദരുടെ സംഘം വിട്ടൊഴിവിൻ
 സജ്ജനസംസർഗ്ഗങ്ങൾ ചെയ്തിൻ
 പരതരുണിയിൽ ആസക്തിയുണ്ടായ്
 പാതകം ചെയ്യാതിരിപ്പിൻ
 ആർത്തരാജീവികളെയെല്ലാം
 കാത്തുരക്ഷിപ്പിൻ വഴിപോലെ
 നന്നായ് ഗൃഹസ്ഥാശ്രമധർമ്മം
 നിങ്ങൾ പരിപാലിച്ചു കൊൾവിൻ
 പടുപാപ കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നും
 വഴിമാറുവിനൊഴിവാക്കുവിനവയെ
 കള്ളും കവർച്ചയും കളവും
 കൈവിടുവിൻ കാമവും പൊയ്യും
 യൗവനവും ധനശേഷിയുമുടലും
 മണ്ണുലകിൽ നിലനില്ക്കില്ലോർപ്പിൻ
 ആയുർദ്ദിനങ്ങളുടെയന്ത്യം
 മായിച്ചിടുന്നതുമസാധ്യം
 വരുവാനുള്ളതു വെറുതെവഴിയിൽ
 ഒരു വിധവും തങ്ങിയിരിക്കില്ലാ
 പരലോകത്തെത്തുമ്പൊഴുതവിടെ
 തുണയരുളാനീ മണ്ണിൽത്തന്നെ
 ധർമ്മത്തെത്തേടിടുവിൻ നിങ്ങൾ
 പുണ്യഫലം നേടുവിനിവിടെ.” (പു. 359, 60)

ഈ ഫലശ്രുതിയിൽ മറ്റേതൊരു ധർമ്മസന്ദേശത്തേക്കാളും പ്രകടമാവുന്നത് ബൈബിളിലെ സന്ദേശമാണ്. ‘മോശയുടെ പത്തു കല്പന’ കളും ‘സങ്കീർത്തനങ്ങളും’ ക്രിസ്തുവിന്റെ ‘ഗിരിപ്രഭാഷണവും’ പൗലുസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങളിലെ സന്ദേശ സംഗ്രഹവും ഈ വരികളിൽ തുളുമ്പി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഏ. ഡി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സാഹിത്യ രംഗത്തും മതസാഹിത്യ രംഗത്തും ബൈബിളിന്റെ പഴയ - പുതിയനിയമങ്ങൾ സജീവമായ സ്വാധീനമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ നിരീക്ഷണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സംഘകാലത്തെ കൃതികളിൽ ചിലപ്പതികാരം ഒഴിച്ചുള്ള കൃതികളിലും ഈ സ്വാധീനം നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ മതസാഹിത്യങ്ങളെയും മതേതര സാഹിത്യങ്ങളെയും സഫലമായി സ്വാധീനിച്ച ബൈബിൾ പിന്നീട് കേരള ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഏറെക്കുറെ പിൻവാങ്ങിയതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ‘ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീന ബൈബിൾ’ എന്ന പേരിൽ മലങ്കര ചർച്ച് ഹിസ്റ്ററി അസോസിയേഷൻ 2000-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലഘു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ വിഷയം ചർച്ച

ചെയ്തിട്ടുള്ളത് താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്:

“ഏ. ഡി. അമ്പത്തിരണ്ടിൽ ക്രിസ്തുമതം ഭാരതത്തിലെത്തിയെന്ന കാര്യം ഏറെക്കുറെ ചരിത്ര വസ്തുതയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ക്രിസ്തുമത ഗ്രന്ഥമായ ബൈബിളിന് ഭാരതത്തിൽ എത്ര ശതാബ്ദങ്ങളുടെ പഴക്കമുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ഗൗരവമുള്ള പഠനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടില്ല. 1806 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ ബംഗാൾ ഫോർട്ട് വില്യം കോളജിന്റെ ഉപാധ്യക്ഷനും ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിയുമായ റവ. ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ ആണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആദ്യമായി അന്വേഷണം നടത്തിയത്. കേരള സഭയിൽ സുറിയാനി ബൈബിൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്ന് അദ്ദേഹം ഗ്രഹിക്കുകയും ആ ബൈബിളിന്റെ മലയാളം വിവർത്തനത്തിന് ആറാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സഹായം തേടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണ് കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാന്റെയും കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാന്റെയും അധ്യാനഫലമായി സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്ത സുവിശേഷങ്ങൾ നാലും ഡോ. ബുക്കാനൻ 1811-ൽ ബോംബെ കൊറിയർ പ്രസ്സിൽ നിന്ന് കല്പിച്ചിൽ അടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത്.

മറ്റൊരന്വേഷണം (ഇക്കാര്യത്തിൽ) നടത്തിയത് ജെ. ജെ. മോറീസ് എന്ന മലയാളിയാണ്. ‘സംഘകാലത്തെ മതവും വിശ്വാസവും’ എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലം പുസ്തകരൂപത്തിൽ ‘കേരള ഹിസ്റ്ററി അസോസിയേഷൻ’ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംഘകാലത്ത് (ഏ. ഡി. 6-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ) കേരളത്തിന്റെ വിശ്വാസാരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതവും കുർബ്ബാനയും നിർണ്ണായകസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അതിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ സെന്റ് തോമസ് പാരമ്പര്യം സജീവമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ക്രിസ്തവബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യ ശതകങ്ങളിൽ വിരചിതമായ സംഘം കൃതികളിൽ ക്രിസ്തുമത സാന്നിധ്യത്തെപ്പറ്റി സൂചനകൾ ഉള്ളതായി ആരും അതുവരെ നിരീക്ഷിച്ചതായി അറിവില്ല. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യരും ഡോ. പി. എസ്. വേലായുധനും മോറീസിന്റെ വിപ്ലവകരമായ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ വിലമതിക്കുകയും സംഘകാല കൃതികളുടെ നിലവിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കൊണ്ട് സംതുപ്തിപ്പെട്ടു കൂടാ എന്ന് ഗവേഷണ പ്രതിഭകളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കേസരി ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഈ വിഷയത്തിൽ നടത്തിയ ഗവേഷണവും വിലപ്പെട്ടതാണ്. അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു: “മഹോദയപട്ടണത്ത് ക്നായിത്തൊമ്മൻ ഒരു പള്ളി പണിയിച്ചശേഷം അതിൽ വച്ച് ആദ്യമായി നടത്തിയ ആരാധനയിൽ അന്നത്തെ ചേര രാജാവ് പങ്കു

കൊണ്ടു എന്ന് ക്രൈസ്തവ ഐതിഹ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യത്തെ ചിലപ്പതികാരത്തിലെ ചുവടെ ചേർക്കുന്ന വരികൾ പിന്തുണയ്ക്കുന്നുണ്ട്:

‘ചതുഷ്കപ്പുതരെ വഞ്ചിയുട്ടത്തു/മതുകൊൾ വേൾവിവേദേനാ യിനും...’ ഇതിൽ ചതുഷ്കപ്പുതർ എന്നുള്ളത് ‘ചതുഷ്ക്കം’ എന്ന് പേരുണ്ടായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ പ്രാചീന പരിഷ്കാരകേന്ദ്രമായിരുന്ന ‘പൂത്’ എന്ന പ്രദേശത്തു നിന്ന് ക്നായിത്തൊമ്മൻ കൊണ്ടുവന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകിയ ഒരു പേരാകുന്നു. ചതുഷ്കപ്പുതരെ വഞ്ചിനഗരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അവരുടെ മധുകൊണ്ടുള്ള ആരാധനയിൽ - കുർബ്ബാനയിൽ ഈ ചേരൻ പങ്കുകൊണ്ടു എന്നാണീ വരികളുടെ അർത്ഥം (കേസരി ഏ. ബാല കൃഷ്ണപിള്ള കേസരിയുടെ ലോകങ്ങൾ, ‘കേരളം’ എന്ന ലേഖനം. 1989 സമാഹരിച്ചത്, പൂ. 89. കേസരിയുടെ ഈ പരാമർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ‘ഭൂതരായർ’, ‘ഭൂതരായ പാണ്ഡ്യർ’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കേരളചരിത്ര പ്രധാനമായ പേരുകളും വ്യക്തികളും പുനരവേഷണത്തിന് വിധേയമാക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. പള്ളിബാണപ്പെരുമാളും പുനർനിരീക്ഷണം അർഹിക്കുന്നുണ്ട് - ലേഖകൻ).

ക്രിസ്തബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യ ശതകങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു മതവും ക്രിസ്തു മത ആരാധനയും കേരളത്തിലുണ്ടായിരിക്കെ ലോകത്തിലെ മറ്റു പല ക്രിസ്തു മത കേന്ദ്രങ്ങളിലുമെന്ന പോലെ കേരളത്തിലും ഒരു സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന ചോദ്യം സംഗതമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ പാസ്റ്റീനസ് കണ്ടെത്തിയ സുവിശേഷം ഏതാണെന്നോ അതിന് പിന്നീട് ഇന്ത്യയിൽ എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്നോ പാസ്റ്റീനസ് കൊണ്ടുപോയ സുവിശേഷം എവിടെയെല്ലാം എത്തിയെന്നോ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ലോകം അറിയുന്ന രീതിയിൽ കാനോനീകൃതമായ ബൈബിൾ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഡിറ്റു ചെയ്ത് രൂപംകൊള്ളുന്നതിന് വളരെ മുമ്പു തന്നെ മറ്റു പ്രാചീന ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങളിലെന്നപോലെ ഭാരതത്തിലും ഒരു സുവിശേഷം കാണപ്പെട്ടു എന്നത് നമുക്കഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. ‘ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആകെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കോപ്പി പാസ്റ്റീനസ് കൊണ്ടുപോയതോടെ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്ന് കേരളത്തിലെ ബൈബിൾ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചരിച്ചയിൽ ചരിത്ര ഗവേഷകൻ ശ്രീ. എൻ. കെ. ജോസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് ശരിയാവാൻ ഇടയില്ല (ചില കേരളസഭാ ചരിത്ര പ്രശ്നങ്ങൾ, പൂ. 45). ഏ. ഡി. 354 ൽ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെത്തിയ മാല ദ്വീപ് സ്വദേശിയായ തെയോഫിലോസ് ക്രിസ്തുമതാരാധനയിലെ സുവിശേഷ വായനയെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നതായി ജോൺസ് സ്റ്റുവർട്ട് രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (നെസ്തോറിയൻ മിഷനറി എന്റർപ്രൈസസ്, പൂ. 88).

1947 -ൽ അലക്സാണ്ട്രിയൻ പ്രദേശത്തു നിന്ന് മാർത്തോമ്മാ

ശ്ലീഹായുടെ സുവിശേഷം കണ്ടെത്തതായി ഡോ. കശ്മാൻ അവകാശപ്പെട്ടതോടുകൂടി കേരളത്തിൽ നിന്ന് 190 -ൽ പാത്രിയർക്കൽ മുഖേന അലക്സാൻഡ്രിയയിലെത്തിയ സുവിശേഷമാണോ അതെന്ന ചോദ്യത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ടാവുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് അപ്പോക്രിഫൽ പുസ്തകങ്ങളുടെ ശേഖരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അതിൽ സെന്റ് തോമസിന്റെ സുവിശേഷവും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. താൻ കണ്ടെത്തിയ പുതിയ സുവിശേഷം സൂക്ഷ്മ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയനാക്കിയ ഡോ. കശ്മാൻ അതിൽ നിന്ന് കൗതുകം ജനിപ്പിക്കുന്ന ഏതാനും ഉദ്ധരണികൾ നൽകുന്നതു കാണുക.

‘ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു: കണ്ടാലും ആകാശങ്ങളിലാണ് ദൈവരാജ്യമെന്ന് നിങ്ങളെ നയിക്കുന്നവർ നിങ്ങളോടു പറയുകയാണെങ്കിൽ, അപ്പോൾ ആകാശത്തിലെ പക്ഷി പറവകൾ നിങ്ങളെ പിന്നിലാക്കിക്കളയും. എന്നാൽ ദൈവരാജ്യം നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽത്തന്നെയാകുന്നു.’

മറ്റൊരുദ്ധരണി കാണുക: ‘ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു: പരീശന്മാരെ നിങ്ങൾക്കു ഹാ! കഷ്ടം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കന്നുകാലികളുടെ വൈക്കോൽ തൊട്ടിയിൽ കിടക്കുന്ന ശ്വാക്കളെപ്പോലെയാണവർ. വൈക്കോൽ തിന്നുകയില്ല; കന്നുകാലികളെ കൊണ്ടത് തീറ്റിക്കയുമില്ല’ (കേരള ഭൂഷണം, 24-3-59; മലങ്കരസഭാ മാസിക 5 - 4 - 1959).

അലക്സാൻഡ്രിയയിൽ നിന്നും കണ്ടെടുത്ത സുവിശേഷം അപൂർണ്ണമാണെന്ന് ന്യൂയോർക്കിൽ നിന്നും 1959 ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വാർത്തയിൽ ഡോ. കശ്മാൻ പ്രസ്താവിച്ചുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ച ക്രിസ്തു വചനത്തിലെ ‘തിന്നുകയുമില്ല; തീറ്റിക്കയുമില്ല’ എന്ന ശൈലി കേരളത്തിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലവിലുള്ളതാണെന്ന് സാമ്പർഭികമായി അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കോംബ്രിഡ്ജിലെ സുറിയാനി ബൈബിൾ

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിൽ കേരളത്തിന്റെ ബൈബിൾ പൈതൃകം അന്വേഷിച്ച് കേരളത്തിൽ എത്തിയ ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനന് ആറാം മാർത്തോമ്മാ ഒരു സുറിയാനി ബൈബിൾ സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്ത് സുറിയാനിയിലെഴുതപ്പെട്ട ബൈബിൾ കേരളത്തിലെ സുറിയാനി സഭയുടെ പള്ളികളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി ബുക്കാനൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിയിലെഴുതിയ ബൈബിൾ ബുക്കാനന് സമ്മാനിച്ചപ്പോൾ, ഒരായിരം കൊല്ലമായി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം കേരളത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതായി ആറാം മാർത്തോമ്മാ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് അതിശയോക്തിപരമാണ്. ആ പുസ്തകം സിറിയയിലെ മീഖായേൽ റാബോ പാത്രിയർക്കീസ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കോംബ്രിഡ്ജ്

ലൈബ്രറിയിൽ (ഇന്നും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള) ആ പുസ്തകം പരിശോധിച്ച് വാൻഡർ പ്ലോഗ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (സിറിയക് മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ്സ് ഓഫ് സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യൻസ്, പൂ. 204). 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സിറിയൻ സഭയിൽ അവിടുത്തെ പാത്രിയർക്കീസ് ഉപയോഗിച്ച പുസ്തകം ഏ. ഡി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ കേരളത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുവാൻ സാധ്യവുമല്ലല്ലോ. മാത്രവുമല്ല; ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ മുൻഗാമി അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ 1738 ഡിസംബർ 2-ന് വിദേശത്തേക്കെഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ ഇവിടെ അക്കാലങ്ങളിൽ ബൈബിൾ ഇല്ല എന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്:

‘വീണ്ടും ഭാഗ്യവാന്മാരായ പിതാക്കൾ നിങ്ങളോട് അറിയിക്കുന്നു: പുതിയ നിയമ വ്യാഖ്യാനം, ഏവൻഗേലിയോൻ, പ്രക്സീസ്, ലേഖനങ്ങൾ, ദാവീദിന്റെ മസൂമറാകൾ, ഓരൊത്തായുടെ പുസ്തകം, പരിശുദ്ധ സുന്ന ഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾ, ദൈവമാതാവിന്റെ ചരിത്രം എന്നിവ നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരണം.’ കണ്ടനാട് പള്ളിയിൽ വെച്ചെഴുതിയ ഈ കത്തിന്റെ പകർപ്പ് ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെടുക്കുകയും മലങ്കര മല്പാൻ (ദിവംഗതനായ) ഞാർത്താങ്കൽ കോരുത് അച്ചന്റെ സഹായത്തോടെ വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതോടെ ബുക്കാനൻ കൊണ്ടുപോയ സുറിയാനി ബൈബിൾ 1751 -ൽ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ ക്ഷണപ്രകാരം കേരളത്തിൽ വന്ന പിതാക്കൾ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതാണെന്ന് തെളിയുന്നു (ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, *മലങ്കര സഭയും കേരള സംസ്കാരവും*, പൂ. 41 - 47).

1751 -ൽ വിദേശ മെത്രാന്മാർ കേരളത്തിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പ് കേരളത്തിൽ ബൈബിളിന്റെ ഉപയോഗം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലും നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലുമൊക്കെ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന സുവിശേഷത്തിനെതു പറ്റി?

കേരളത്തിൽ ആദ്യവർക്കരണം നടന്ന അഞ്ചു മുതൽ എട്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ മദ്ധ്യേ അവൈദിക സാഹിത്യം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ ബൈബിൾ നശിച്ചു പോയിരിക്കാനിടയുണ്ടെന്ന് എൻ. കെ. ജോസ് അഭ്യൂഹിച്ചിട്ടുണ്ട് (*ചില കേരള സഭാചരിത്ര പ്രശ്നങ്ങൾ*, പൂ. 64). മത സാഹിത്യ നശീകരണത്തെപ്പറ്റി പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണനും ഭയാനകമായ വിവരണം നൽകുന്നുണ്ട് (*കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം*, പൂ. 108).

ഏ. ഡി. 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അലക്സാണ്ട്രിയൻ സന്ദർശകനായ കോസ്മോസ് ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരാൽ പീഡിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തെ കണ്ടു എന്നുള്ളതും ഇതോടൊപ്പം ചേർത്തു വായിക്കാവുന്നതാണ് (എൻ. കെ. ജോസ്, പൂ. 61; കെ. എ. നീലകണ്ഠ

ശാസ്ത്രി, ദക്ഷിണ ഭാരത ചരിത്രം, പൂ. 485). ഭാരത സംസ്കാരത്തിൽ ബുദ്ധമതം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധൻ തന്നെയാണ് ക്രിസ്തു എന്ന് മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ആദ്യകാല ക്രിസ്തുമത പ്രചാരകരും കേരളത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവോ? അതു മറ്റൊരു പഠന വിഷയമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ‘തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിൽ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ചില താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബുദ്ധചരിതം എന്ന പേരിൽ ഒന്നിലധികം കൃതികൾ കാണാം. പേര് ബുദ്ധചരിതം എന്നതാണെങ്കിലും യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ ചരിത്രമാണ് അവയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന എൻ. കെ. ജോസിന്റെ നിരീക്ഷണം കൂടുതൽ പഠനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട് (അതേ പുസ്തകം, പൂ. 58).

ഒരുപക്ഷേ പാന്റീനസിന്റെ കാലത്തു ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സുവിശേഷം, കോസ്മസ് കണ്ട കേരളത്തിൽ പ്രതികൂലതകളെ അതിജീവിക്കുവാനായി ബുദ്ധചരിതം എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃത പരിഭാഷയായും പീഡാ കാലം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും മലയാളത്തിലേയ്ക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടും കാലത്തെ അതിജീവിച്ചിരിക്കാം. ഏതായാലും ഉദയംപേരൂർ കാനോനുകളിൽ (1599) പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സുവിശേഷത്തെപ്പറ്റി ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു കാണുക:

യൗസേപ്പ് എന്ന പുരുഷന് മർത്ത മറിയത്തുമായെ വഴങ്ങപ്പെട്ടപ്പോൾ യൗസേപ്പിനു മക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും റബിമാരോടു പഠിച്ചു എന്നും ... മർത്ത മറിയത്തുമായ്ക്കു അവരസമുണ്ടോ (വൃഭിചാരം) ഇല്ലയോ എന്ന് യൗസേപ്പ് സംശയിച്ച് അതിന് പരീക്ഷിപ്പാൻ പഴേ മാർഗ്ഗത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വെള്ളം അന്നത്തെ പട്ടക്കാരനോട് പറഞ്ഞു ഉമ്മായെക്കൊണ്ട് ആ വെള്ളം കുടിപ്പിച്ചു എന്നും ഇവണ്ണം മറ്റു പല അറിവുകേടും പൊളിയും ആകുന്നതുകൾ ഉണ്ട്” (ഭാഷ ആധുനികമാക്കിയിട്ടുണ്ട് - ലേഖകൻ. സ്കറിയ സക്കറിയ, രണ്ടു പ്രാചീന കൃതികൾ, 13-ാം കാനോന, പൂ. 22). ഇവിടെയുള്ള ബൈബിൾ കാനോനിക ബൈബിൾ അല്ല എന്നും അതുപയോഗിച്ചു കൂടാ എന്നും ഉദയംപേരൂർ കാനോനുകൾ കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിലക്കുന്നുണ്ട്. തുടർന്ന് 150 കൊല്ലത്തോളം കേരളത്തിൽ ബൈബിൾ രംഗത്തു നിന്ന് പിന്മാറി. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 5-ാം മാർത്തോമ്മാ ബൈബിൾ ഇല്ലാ എന്ന വിവരം വിദേശത്തേക്ക് എഴുതിയതും 1751 -ൽ വന്ന വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാർ അതുകൊണ്ടുവന്നതും.

ഇപ്രകാരം രംഗത്തു നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായ സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രാചീനമായ ഒരു പ്രതി പഴഞ്ഞിയിൽ നിന്ന് ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെടുത്തു. ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് നിരോധിക്കുവാൻ ഉന്നയിച്ച വ്യത്യസ്തതകൾ ആ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നു’ (ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ,

ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീന ബൈബിൾ. മുഖവുര. കേരളത്തിന്റെ ബൈബിൾ പാരമ്പര്യം, പृ. 7 - 24). ഈ വ്യത്യസ്ത സുവിശേഷമാണ് ഏ. ഡി. ആദ്യ ശതകത്തിൽ പാത്രിനസ് കണ്ടതെന്നും അതു മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ വിരചിതമാണെന്നും സംഘം കാലത്തുണ്ടായ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ മത സാഹിത്യത്തെയും മതേതര സാഹിത്യത്തെയും അതു സഫലമായും നിർണ്ണായകമായും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കേരള സംസ്കാരത്തെ രൂപപ്പെടുത്താനും വളർത്തുവാനും ബൈബിൾ വഹിച്ച പങ്കാളിത്തം മഹനീയമായിരുന്നുവെന്നുമാണ് ഈ പഠനം തെളിയിക്കുന്നത്. പിൽക്കാലത്ത് അയ്യപ്പനും ശങ്കരാചാര്യരും എന്തിന് നാരായണ ഗുരു പോലും ചരിത്രപരമായി നിർവഹിച്ച മതസമന്വയ യത്നത്തിന്റെ ഉൾച്ചരടായി വർത്തിച്ച ധർമ്മസന്ദേശം എന്ന വിശേഷണം ബൈബിളിനുള്ളതാണ്.

ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പൗരോഹിത്യ സംവിധാനം

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഏ. ഡി. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പൗരോഹിത്യ സംവിധാനത്തെപ്പറ്റി ഗൗരവമുള്ള പഠനങ്ങളൊന്നും നടന്നതായി അറിവില്ല. മലയാളത്തിൽ ചരിത്രരചന എന്ന ഒരു സാഹിത്യ ശാഖതന്നെ ഉടലെടുത്തിട്ട് രണ്ടോ രണ്ടരയോ നൂറ്റാണ്ടു കാലമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഉള്ളവ തന്നെയും 16, 17 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട കേരളോല്പത്തി, കേരള മാഹാരമ്യം എന്നീ കൃതികളിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച പ്രചോദനത്തെ തുടർന്നാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. പരശുരാമ സൃഷ്ടമായ ഭൂമി ഭാഗം, നമ്പൂതിരിമാർക്കു ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട കേരളം, അനാദി കാലം മുതൽ കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ വൈദികാചാരങ്ങൾ തുടങ്ങി അവാസ്തവങ്ങളും അബദ്ധങ്ങളുമായ ചില വിശ്വാസങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ച് നമ്പൂതിരിയുടെ വർഗ്ഗതാല്പര്യങ്ങൾ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാനാണ് അജ്ഞാതകർത്തൃകളായ ആ ചരിത്രാഭാസങ്ങൾ ശ്രമിച്ചത്. പരശുരാമ കഥയ്ക്കു ഒരർത്ഥവുമില്ലെന്ന് ആണയിട്ടു പറയുന്ന ചരിത്രകാരന്മാർ പോലും ചരിത്രമാരംഭിക്കുന്നത് 'മഴുവെറിഞ്ഞു പരശുരാമൻ സൃഷ്ടിച്ച' കേരളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഐശ്വര്യം സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഈ അടിസ്ഥാന പാരമ്പര്യ ധാര എല്ലാ ചരിത്രങ്ങളെയും വലിയോരളവിൽ വഴിതെറ്റിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനിപ്പുറമുണ്ടായ സംഘ കാല കൃതികളുടെ വിവർത്തനങ്ങളെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും ഈ വെറും 'മഴുക്കഥ' അകാരണമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദിജർ, അന്തണർ എന്നീ പദങ്ങൾക്കു ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയതും വൈദിക ശബ്ദത്തിന് ബ്രാഹ്മണ വൈദികൻ എന്ന് അർത്ഥസങ്കോചം വരുത്തിയതും മുരുകൻ എന്ന സംഘകാല ദേവതയെ സുബ്രഹ്മണ്യൻ എന്ന് വ്യാഖ്യാനിച്ചതും ബലി ശബ്ദത്തെ ബ്രാഹ്മണാചാരപ്രകാരമുള്ള യാഗം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വിവക്ഷിച്ചതും ഒക്കെ ഈ മുൻവിധിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. കേരളത്തിലെ ആദിമ ജനത

മത മുക്ത ആത്മീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രകൃതിയാരാധനക്കാരാണ്; നമ്പൂതിരിമാരല്ല. അതിന് മേൽ കേരളത്തിൽ ആഗമിച്ച സംസ്കാരം മദ്ധ്യ പൂർവ ദേശത്തു നിന്ന് എത്തിയ ദ്രാവിഡ പ്രവാഹമാണ്. ഒപ്പം ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്ന് പ്രവഹിച്ച ബുദ്ധ - ജൈന മതക്കാരടങ്ങിയ ദ്രാവിഡ സംസ്കാരവും ഇവിടെ വേർ പിടിച്ചു. ബാബിലോൺ സംസ്കാരത്തിന്റെ അവകാശികളായ അസ്സീറിയൻ ദ്രാവിഡരും സിന്ധു നദീതട സംസ്കാരത്തിന്റെ അവകാശികളായ ഉത്തരേന്ത്യൻ ദ്രാവിഡരും കേരളത്തെ പുതിയ കേരളമാക്കി. ഇവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന വിദേശ വാണിജ്യമാണ് അറബികളെയും യഹൂദന്മാരെയും ഇങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചത്. ഈ സമ്മിശ്ര സംസ്കൃതിയിലേക്കാണ് ക്രിസ്തുമതം പ്രവേശിച്ചത്. പല ജൂത സിന ഗോത്രങ്ങളും ബുദ്ധ - ജൈന പള്ളികളും ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളികളുമായി മാറി. സംഘ കാലകേരളം ഈ മതമൈത്രിയുടെ പതാകയും വഹിച്ചു നില്ക്കുന്ന കഥയാണ് സംഘം കൃതികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ ഈശ്വരാധനയ്ക്കായി കേരളത്തിൽ ആദ്യം ദൈവാലയം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് അതിന്റെ പൂർണ്ണ അർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തു മതക്കാരാണ്.

പള്ളിയോടൊപ്പം പൗരോഹിത്യവും ക്രിസ്തുമത പാരമ്പര്യത്തിൽ അനിവാര്യമാണ്. തമുലം ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ ആരംഭം എല്ലാ സ്ഥലത്തും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല. എന്നാൽ മുൻ പ്രസ്താവിച്ച പോലെ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഭാചരിത്ര രചന നത്തിയ എല്ലാ വരും രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ അബദ്ധ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവർ കണ്ട പൗരോഹിത്യ ശ്രേണി വിഭജനം (- എപ്പിസ്കോപ്പാ - കശ്ശീശാ - ശെമ്മാശൻ) ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടു കാലം മുതൽ സാർവജനീനമായി നിലവിലിരുന്ന ഒന്നാണെന്ന ധാരണ അവരെ സ്വാധീനിച്ചു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിലെ പൗരോഹിത്യ സ്ഥാനത്തിന്റെ കൃത്ഥകക്കാരും അവകാശികളും പകലോമറ്റം കുടുംബക്കാരായിരുന്നുവെന്നും അത് ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽ ആരംഭിച്ച വി. പാരമ്പര്യമാണെന്നും അത് ഭംഗമെന്യേ തുടരേണ്ടത് സഭയുടെ പാവനമായ ബാധ്യതയാണെന്നും അവർ എഴുതിവിട്ടു.

ഈ രണ്ടു ധാരണകളുടെയും പ്രചാരകന്മാരായി ചരിത്രം എഴുതിയതിൽ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനില്ല. ആദ്യത്തെ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം എഴുതിയത് പകലോമറ്റം കുടുംബ പാരമ്പര്യം ദീർഘകാലം മലങ്കരസഭാ ഭരണം നിർവ്വഹിച്ച ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ അനുഗ്രഹത്തോടും നിർദ്ദേശപ്രകാരവും ആണ്. അതെഴുതുവാനുള്ള പശ്ചാത്തലം സജ്ജമാകുമ്പോൾ 1751- ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ വിദേശ മെത്രാന്മാരിൽ ഒരാൾ സിറിയൻ സഭയുടെ സജീവ സാന്നിധ്യമായി 6-ാം മാർത്തോമ്മായുടെ ഉപദേശകനായി കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. സഭാ ചരിത്ര രചന കൊണ്ട് രണ്ടു

മെത്രാന്മാർക്കും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. പകലോമറ്റം മെത്രാൻ, പൗരോഹിത്യം പകലോമറ്റം തറവാടിന് ദൈവികമായി തോമ്മാശ്ലീഹായിലൂടെ ലഭിച്ചതാണെന്നും പകലോമറ്റം സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമേ ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ പൗരോഹിത്യ പ്രവാഹത്തിന്റെ സാധുവായ സാന്നിധ്യമുണ്ടാകൂ എന്നും അതു ലോകാവസാനം വരെ നില നില്ക്കുവാനുള്ളതാണെന്നും ജനം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കണം. അതിന് അന്ത്യോഖ്യാ മെത്രാനായ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ അനുഗ്രഹം വേണം. അന്ത്യോഖ്യാ മെത്രാൻ, അനാദികാലം മുതൽ ഇന്ത്യൻ സഭ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുടെ പുത്രീസഭയാണെന്നും മറ്റേതെങ്കിലും സഭയുമായി ബന്ധപ്പെടുകയോ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെന്നും ഉറപ്പു കിട്ടണം. അതിന് മലങ്കര മെത്രാനായ ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ സഹകരണം വേണം. ഈ രണ്ട് ചരിത്ര വിരുദ്ധവും അവിശുദ്ധവും ആയ താല്പര്യങ്ങൾ നിഗൂഢമായി സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ പകലോമറ്റം കുടുംബ ഡയറിയുടെ (ഭൂരിപക്ഷം ചരിത്രകാരന്മാരും ഇതിനെ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. നിരണം കണിയാത്ര തറവാട്ടിൽ നിന്നാണ് ഈ താളി യോലകൾ കണ്ടുകിട്ടിയത്. 1971 -ൽ ചരിത്രകാരനായ ജോസഫ് ഇടമറു കാണ ഈ താളിയോലക്കുട്ടത്തിന് 'നിരണം ഗ്രന്ഥവരി' എന്ന പേർ ആദ്യമായി നൽകിയത്. 2000 -ൽ കോട്ടയം സോഫിയാ ബുക്സ് *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു) പിറവിയിലായി. ഈ ഗ്രന്ഥം വെട്ടെഴുത്തിൽ നിന്ന് ലിപ്യന്തരം നടത്തി ഫോട്ടോകോപ്പി രൂപത്തിൽ പ്രചരിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ ഭാരത സഭാചരിത്ര രംഗത്തിലെ ഭീഷ്മാചാര്യരെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ദിവംഗതനായ റവ. ഡോ. വി. സി. ശാമുവേൽ പറഞ്ഞു: 'ഈ കൃതി അച്ചടിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് സഭാ ചരിത്ര സാഹിത്യത്തോടു കാട്ടുന്ന ക്രൂരതയാകും' (പില്ക്കാലത്ത് എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ കൂടിയായ എം. കുര്യൻ തോമസ്, ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് എന്നീ യുവ സഭാചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾ വളരെ സാഹസികമായി അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അവരുടെ അദ്ധ്യാനവും ഐക്യവും ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. എങ്കിലും റവ. ഡോ. വി. സി. ശാമുവേൽ പ്രകടിപ്പിച്ച ആശങ്കയിൽ ഈ ലേഖകനും ഉത്കണ്ഠാപൂർവ്വം പങ്കുചേരുന്നു. പകലോമറ്റം ഡയറി അനാവരണം ചെയ്യുന്നത് സഭാചരിത്രത്തിലുമുപരി അന്ത്യോഖ്യൻ അധീശത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള താല്പര്യങ്ങളും പകലോമറ്റം കുടുംബതാല്പര്യത്തിന്റെ വികൃത മുഖവുമാണ്). പില്ക്കാലത്തു മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം രചിച്ച ഇട്ടുപ്പു റൈറ്ററും മറ്റും പകലോമറ്റം കുടുംബ ഡയറിയുടെ 'കാൽ നഖേന്ദു മരീചി'കളെ പിൻതുടരുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒരാധാരവുമില്ലാതെ ഇട്ടുപ്പു റൈറ്ററും ഇ. എം. ഫിലിപ്പും അവരെ തുടർന്ന് മറ്റൊരാൾ സഭാചരിത്രകാരന്മാരും അന്ത്യോഖ്യയുടെ അധീശത്വം ഏറ്റുപാടിയിട്ടുള്ളത് അവരുടെ ഉപബോധ മനസ്സിൽ ഈ കൈയെഴുത്തു ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ദിശ തെറ്റിയ ധാരണകൾ മൂലമാണ്.

ലോക ക്രൈസ്തവ സഭകളിൽ പൗരോഹിത്യവും ആരാധന ക്രമങ്ങളും വളർന്ന് വികസിച്ചിട്ടുള്ളത് ഒരേ തരത്തിലല്ല; ഒരേ ഘട്ടത്തിലുമല്ല. ഇന്നും എപ്പിസ്കോപ്പസി, പ്രസ്ബറ്റേറിയനീസം, അത്മായ പൗരോഹിത്യം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾക്കു ആഗോളാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചത് മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ പൗരോഹിത്യ സംവിധാനം ഓരോ സഭയിലും എങ്ങനെ നടന്നു എന്ന ചരിത്രം ഗ്രഹിക്കണം. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അപ്രകാരമുള്ള സഭാചരിത്രങ്ങൾ നമുക്കിന്നുപോലും പൂർണ്ണ രൂപത്തിൽ ലഭ്യമല്ല.

കർത്താവ് തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകിയ കൈവെപ്പിനെ ‘കഹനൂസാ’ എന്നാണ് സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നത്. ലോകമെങ്ങുമുള്ള സഭകളിൽ അപ്പോസ്തോലന്മാർ തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച ‘കഹനൂസാ’ ആണ് നൽകിയത്. കഹനൂസായുടെ നൽവരം ലഭിച്ചവർക്കു നടത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു കൂദാശയും ആദിമ സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീടാണ് കഹനൂസായുടെ വിപുല വ്യാപാരങ്ങളിൽ അവരെ സഹായിക്കുവാൻ ശെമ്മാശൻ ഉണ്ടാകുന്നത്. അദ്ദേഹം കഹനൂസായിൽ ഉൾപ്പെട്ടവൻ ആയിരുന്നില്ല. തന്മൂലം കൂദാശകളുടെ കാർമ്മികനായി അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സഭയും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കാ സഭയും കൽദായ സഭയും ശെമ്മാശൻ കാർമ്മികന്റെ അടിമയും സഹായിയും ആയിരിക്കണം എന്ന് പട്ടംകൊടയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സുറിയാനി സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച പൂർണ്ണ ശെമ്മാശൻ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളായി രണ്ടു പ്രതീകാത്മക ചിഹ്നങ്ങൾ നൽകുവാൻ പട്ടംകൊട ക്രമീകരണങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു കുരിശുമാല (കഴുത്തിൽ ധരിക്കുവാനുള്ളത്), രണ്ട് ഏവൻഗേലിയോൻ (പള്ളിയിൽ ആരാധനാമദ്ധ്യേ വായിക്കുവാനുള്ളത്). ആദ്യത്തേത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദികസ്ഥാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അയാൾ യേശുവിന്റെ കുരിശു വഹിക്കുവാൻ പ്രതിജ്ഞയെടുത്ത വൈദികസംഘാംഗമാണ്. ഇപ്പോഴും ബൈസന്റിയിൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ ഏത് പാത്രിയർക്കീസ് ഹാജരുണ്ടെങ്കിലും ഏവൻഗേലിയോൻ വായിക്കുന്നത് പൂർണ്ണ ശെമ്മാശനാണ്. നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിലും സ്തേഫാനോസ് സഹദായുടെ പെരുന്നാളിൽ പൂർണ്ണ ശെമ്മാശൻ ഏവൻഗേലിയോൻ വായിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ട്.

കഹനൂസായുടെ നൽവരം രണ്ടാണ്. ഒന്ന്, പ്രകാശിപ്പിക്കുക. മറ്റൊന്ന് ശുദ്ധീകരിക്കുക. അയാൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്ന ദിവ്യനൽവരം പ്രാവർത്തികമാകുന്നത് കാലോചിതമായ വേദവ്യാഖ്യാനങ്ങളടങ്ങിയ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തി ആളുകളെ പ്രബുദ്ധരാക്കി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയാണ്. സുറിയാനിയിലെഴുതിയ പട്ടംകൊട ക്രമത്തിൽ ഈ നൽവരത്തിന് ‘നഹറോനോ’ എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിശുദ്ധാത്മ

വിളിയുടെ (ക്രൈസ്തവ ദുറൂഹോ കാദീശോ) പ്രാർത്ഥനയിൽ 'വി. ഏവർഗേലിയോൻ ആചാര്യവേല ചെയ്യുവാൻ' എന്ന് പ്രത്യേകം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുൾപ്പെട്ട പ്രാചീന സഭകളിൽ കഹനൂസായുടെ നൽവരമില്ലാത്തവർക്കു പ്രസംഗിപ്പാൻ അനുവാദമില്ല. അഥവാ ആരെയെങ്കിലും അനുവദിക്കുകയാണെങ്കിൽത്തന്നെ പ്രസംഗപീഠം നൽകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല; താഴെ നമസ്കാര മേശയിൽ നിന്നേ പ്രസംഗിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. കഹനൂസായുടെ രണ്ടാമത്തെ നൽവരം കർത്താവ് മനുഷ്യാവതാരം കൊണ്ട് സമ്പാദിച്ച രക്ഷയെ വിവിധ അളവുകളിൽ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിൽ പങ്കാളിയാവുകയും കൂദാശകളിലെ ബലിപദാർത്ഥങ്ങളെയും മറ്റും ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. 'കർശോനോ' എന്നാണ് ഈ നൽവരത്തെ സുറിയാനി പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളത്. 'ക്രൈസ്തവ ദുറൂഹോ കാദീശോ'യുടെ (പരിശുദ്ധാത്മ വിളിയുടെ) പ്രാർത്ഥനയിൽ 'നിന്റെ കൂദാശകൾക്കു ആചാര വേല ചെയ്യുവാനും' എന്ന് സഭ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അതിന്റെ പ്രതീകമായി കൈയിൽ പിടിക്കുന്ന സ്തീബാ നൽകുവാൻ പട്ടംകൊട പുസ്തകങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഹനൂസാ സ്ഥാനമേൽക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനവസ്ത്രമായ ഊറാറ രണ്ടുവശങ്ങളിലേയ്ക്കുമായി തിരിച്ചിടുന്നതും രണ്ടു കാൽമുട്ടുകൾ കുത്തി നിൽക്കുന്നതും ഈ രണ്ടു താലന്തുകൾ വാങ്ങുന്നു എന്നതിന്റെ സൂചനയാണെന്ന് പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിലും കൂദാശകളുടെ വ്യാഖ്യാനമായി ബാർ എബ്രായ എഴുതിയ 'സൽഗാ'യിലും കാണാവുന്നതാണ്. ശെമ്മാശൻ ഒരു കാൽ മുട്ടു കുത്തുകയും ഊറാറ ഒരു വശത്തു മാത്രമായി ഇടുകയും ചെയ്യുന്നത് ഒരു താലന്തു മാത്രം പ്രാപിക്കുന്നു എന്ന് കാണിക്കുവാനാണെന്ന് പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിലും സൽഗായിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക്കാ - കൽദായ സഭകളുടെ പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിലും ഈ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പൗരോഹിത്യ സംവിധാനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ കൊഹനോയും 'ശെമ്ശോനോ'യും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നത് സുറിയാനി സാഹിത്യവുമായി ബന്ധമുള്ള ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. പിൽക്കാലത്തു കഹനേന്മാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ മേലന്വേഷണത്തിനായി അവരിലൊരാളെ നിയമിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായി. ഈ മേൽ സ്ഥാനിക്കു ഗ്രീക്കു സംസ്കാരത്തിൽ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്ന് പേരായി. സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽ റീസ് കോഹനേ എന്ന പേരാണ് ഉപയോഗത്തിൽ വന്നത്. ആദ്യത്തേതിന് (ഓവർസീയർ) മേൽനോട്ടക്കാരൻ എന്നും രണ്ടാമത്തേതിന് പ്രധാന പൗരോഹിതൻ എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. പുതിയനിയമസഭയുടെ ആദ്യകാലത്ത് ഒരേ സ്ഥാനിക്കു രണ്ടു വിശേഷണങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നു. പൗലൂസ് സഭയിലെ പ്രസ്ബിറ്റർമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അവരെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത് 'എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരെ' എന്നാണ്.

കഹനസാ നൽവരമാണ് ഗ്രീക്കു പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രസ്ബിറ്ററോസ്, എപ്പിസ്കോപ്പോസ് എന്ന് വിഭജിക്കപ്പെട്ടത്. ഇവർ നൽവരത്തിൽ തുല്യ രാണെങ്കിലും അവരുടെ അധികാരങ്ങൾ തുല്യമല്ല. പഴയനിയമത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പുതിയനിയമ സഭയിലേക്കു സംക്രമിച്ച ഒരു പദമാണ് 'കാശീശ'; മൂപ്പൻ എന്ന് അർത്ഥം. ഗ്രീക്കിലെ പ്രസ്ബിറ്ററോസ് എന്ന പദവും ഇംഗ്ലീഷിലെ എൽഡർ എന്ന പദവും ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. വി. പൗലൂസിന്റെ ഇടയ ലേഖനങ്ങൾ എന്ന് പ്രസിദ്ധമായ തീമോത്തിയോസിനുള്ള ഒന്നാം ലേഖനത്തിന്റെ 4-ാം അദ്ധ്യായം 14-ാം വാക്യത്തിലും 5-ാം അദ്ധ്യായം 22-ാം വാക്യത്തിലും തീമോത്തിയോസിനെ മൂപ്പൻ എന്നാണ് വിളിച്ചിട്ടുള്ളത് (അതായത് കശ്ശീശ). ആ ഭാഗത്ത് പൗലൂസ് മൂപ്പനായ തീമോത്തിയോസിന് നൽകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ 'കൈവെപ്പ്' നൽകുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്. 'മൂപ്പന്മാരുടെ കൈവെപ്പോടു കൂടി നിനക്കു ലഭിച്ച കൃപാവരം ഉപേക്ഷയായി വിചാരിക്കരുതെ'ന്നും 'യാതൊരുവന്റെ മേലും വേഗത്തിൽ' 'കൈവെക്കരുതെ'ന്നും വി. പൗലൂസ് അവിടെ തീമോത്തിയോസിനെ ചട്ടം കെട്ടുന്നു. കശ്ശീശാ ആയ തീമോത്തിയോസിന് പട്ടം കൊടുക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് ഈ വേദഭാഗം കാണിക്കുന്നത്. പുതിയനിയമസഭയിൽ അപ്പോസ്തോലന്മാർ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. ഈ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ കശീശന്മാർ എന്നും എപ്പിസ്കോപ്പന്മാർ എന്നും വിളിച്ചിരുന്നു. അപ്പോസ്തോല പ്രവൃത്തി 20-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 17-ാം വാക്യം കാണുക. 'മിലേത്തോസിൽ നിന്ന് അവൻ (പൗലൂസ് ശ്ലീഹാ) എഫേസോസിലേക്കു ആളയച്ച് സഭയിലെ മൂപ്പന്മാരെ വരുത്തി'. ഇവിടെ മൂപ്പന്മാർ എന്ന സ്ഥാനത്തു 'കശ്ശീശ' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഫേസൂസിൽ വന്ന കശ്ശീശന്മാരോട് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് 19 മുതൽ 35 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ. അതിലെ 28-ാം വാക്യം കാണുക: '.... ദൈവത്തിന്റെ ആലോചന ഒട്ടും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ ഞാൻ മുഴുവനും അറിയിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ. നിങ്ങളെത്തന്നെയും താൻ സ്വന്തരക്തത്താൽ സ്വന്ദീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സഭയെ മേയിപ്പാൻ നിങ്ങളെ അദ്ധ്യക്ഷരാക്കി വച്ച ആട്ടിൻകൂട്ടം മുഴുവനേയും സൂക്ഷിച്ചു കൊൾവിൻ. ..' ഇവിടെ 'അദ്ധ്യക്ഷരാക്കി വച്ച' എന്ന സ്ഥാനത്തു ഉപയോഗിച്ച പദം എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നാണ്. ഒരേ ആളിനെ കശ്ശീശാ എന്നും എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നും പുതിയനിയമ സഭയുടെ ആദ്യകാലത്ത് വിളിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഈ ഭാഗം സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്നില്ല!

1 പത്രോസ് 5:1 ഇപ്രകാരമാണ്: "നിങ്ങളിലുള്ള മൂപ്പന്മാരേ, ഒരു കൂട്ടം മൂപ്പനും ക്രിസ്തുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തിന് സാക്ഷിയും വെളിപ്പെടുവാനുള്ള തേജസ്സിന് കൂട്ടാളിയുമായ താൻ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നത്...." ഇവിടെ പത്രോസ് തന്നെ കൂട്ടം മൂപ്പൻ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിൽക്കാലത്ത് പാത്രിയർക്കീസും പാപ്പായുമൊക്കെയായി വിവിധ കാലങ്ങളിൽ

വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ വികാസ പരിണാമങ്ങൾ പ്രാപിച്ച ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യ സ്ഥാനികളിൽ അത്യുന്നതനെ പുതിയ നിയമസഭ ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളത് കാശീശന്മാർ എന്നാകുന്നു.

അപ്പോസ്തോലന്മാർ സുവിശേഷ ഘോഷണത്തിനായി വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോകും മുമ്പേ ശുശ്രൂഷാ സ്ഥാനിയായ ശെമ്മാശൻ സഭയിൽ ആവിർഭവിച്ചു. ഏഴു ശെമ്മാശന്മാർ സ്ഥാനമേൽക്കുന്ന വിവരം അപ്പോസ്തോല പ്രവൃത്തികൾ നമുക്കു നൽകുന്നുണ്ട്. പിന്നീടുള്ള വികസനങ്ങൾ ഓരോ പ്രദേശത്തു വച്ച് പ്രാദേശിക സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വികസിച്ചുണ്ടായ സ്ഥാനങ്ങളാണ്. സഭയുടെ വികസനമനുസരിച്ച് പുരോഹിത സ്ഥാനികളുടെ പേരും ചുമതലകളും പ്രാദേശികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഉണ്ടായ പുതിയ സ്ഥാനിയാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ. സഭാ വികസന ഘട്ടത്തിൽ നഗര ഇടവകകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് സഭാ പ്രവിശ്യകൾക്കു രൂപം നൽകിയതാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഉത്ഭവിക്കാനുള്ള പശ്ചാത്തലം. ആ നഗര ഇടവകയും ചുറ്റുമുള്ള ഗ്രാമീണ ഇടവകകളും ചേർന്ന് ഒരു യൂണിറ്റായി രൂപീകരിച്ചു. നഗര ഇടവകയിലെ അദ്ധ്യക്ഷന് മെത്രാപ്പോലീത്തൻ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നും ഗ്രാമ ഇടവകകളിലെ എപ്പിസ്കോപ്പന്മാർക്കു പൊതുവായി എപ്പിസ്കോപ്പാ (കാശീശാ) എന്നോ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ കോറിയെപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നോ പേരായി. അവർ തമ്മിൽ അധികാര പരിധിയിലല്ലാതെ നൽവരത്തിൽ വ്യത്യസ്തരായിരുന്നില്ല. നഗരത്തിലെ എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ പ്രഥമ സ്ഥാനവും മേൽ അന്വേഷണവും സഹലവും കാര്യക്ഷമവും ആകണമെങ്കിൽ അവർ തമ്മിൽ വ്യക്തമായ അധികാരപരമായ വേർതിരിവ് ആവശ്യമെന്ന് പിൽക്കാലത്ത് സഭയ്ക്ക് ബോധ്യമായി. അങ്ങനെയാണ് പൊതുവായി കശ്മീശാ/എപ്പിസ്കോപ്പായും മെത്രാപ്പോലീത്തൻ എപ്പിസ്കോപ്പായും കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന ചില അധികാരങ്ങൾ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർക്കു മാത്രമായി ധ്രുവീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അവിടെയും നൽവരത്തിന്റെ വിഭജനമല്ല ഭരണപരമായ ക്രമീകരണമാണ് നടന്നിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോഴും പട്ടക്കാരന്റേയും മേൽപ്പട്ടക്കാരന്റേയും ശവസംസ്കാര വേളയിൽ അവരെ സംബോധന ചെയ്യുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ ഒന്നു തന്നെയാണ്. രണ്ടു വിഭാഗത്തിനും സംസ്കാര ശുശ്രൂഷയും ഒന്നു തന്നെ. അതിന്റെ പേർ 'കഹന്നെത്താ' എന്നാണ്. വേർപെട്ടു പോകുന്ന ആചാര്യനേയോ പ്രധാനാചാര്യനേയോ ആ ശുശ്രൂഷയിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് കാണുക: 'ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതൻ, ദേവാലയത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നവൻ, കുദാശാനുഷ്ഠാനകൻ, വിശുദ്ധ പുരോഹിതൻ, ചൊവ്വുള്ള ഭരണക്കാരൻ, സത്യത്തിന്റെ പ്രഭാഷകൻ, വാത്സല്യ സഹോദരൻ, വൈദിക സംഘ നേതാവ്, വൈദിക സംഘത്തിന്റെ ഭാഗ്യവാനായ പിതാവ്, പറുദീസായുടെ അവകാശി.' ഈ സമാനത ഇവരിലെ നൽവരത്തിന്റെ സമാനതയെല്ലേ കാണിക്കുന്നത്?

പുതിയനിയമ പണ്ഡിതനും കോട്ടയം വൈദിക സെമിനാരിയിൽ അഞ്ചു പതിറ്റാണ്ടിലേറെ കാലമായി പുതിയനിയമ അദ്ധ്യാപകനുമായ ഫാ. ടി. ജെ. ജോഷ്യാ ഈ വിഷയത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്: “പൗലൂസ് ശ്ലീഹാ ലേഖനമെഴുതുന്ന കാലത്തു കശ്ശീശാ, എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ വ്യതിരിക്തങ്ങൾ ആയിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഒരേ സ്ഥാനികൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത വിശേഷണങ്ങളായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. പൗലൂസ് ഫിലിപ്പായിലെ സഭയ്ക്കു എഴുതുമ്പോൾ, അവിടുത്തെ എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും (ഫിലി. 1:1) കുറിച്ച് മാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളൂ. കശ്ശീശന്മാരെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ല. പൗലൂസിന്റെ യാത്രയിൽ എഫേസ്യ സഭയിലെ കാശീശന്മാരെ (പ്രസ്ബിറ്റർമാർ) വരുത്തി അവരോടു സംസാരിക്കുന്നു (അ. പ്ര. 20:17). അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്, ‘പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിങ്ങളെ എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു’വെന്നാണ്. പൗലൂസ് തന്റെ ശിഷ്യനായ തീത്തുസിനെഴുതുമ്പോൾ കാശീശന്മാരെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നു (1:5). അല്പം കഴിഞ്ഞു അവരെ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്ന് വിളിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം (1:7). ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നത് അപ്പോസ്തോലിക കാലത്തു ‘കാശീശാ’യും എപ്പിസ്കോപ്പായും പരസ്പരം കൈമാറാവുന്ന പേരുകൾ ആണ് എന്നതേ” (പുരോഹിതന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ പൗലൂസിന്റെ ദർശനത്തിൽ (ലേഖനം), പുരോഹിതൻ ത്രൈമാസികം, 1983 ജൂൺ). നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിഖ്യായിൽ വെച്ചാണ് ഈ സ്ഥാനങ്ങൾ നിർവചിച്ചതും അവ വ്യതിരിക്തങ്ങളാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചതും. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിൽ അലക്സാണ്ട്രിയ സഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത ബിഷപ്പ് അലക്സാണ്ടർ നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ് തീരുമാനപ്രകാരം അലക്സാണ്ട്രിയായുടെ പാത്രിയർക്കീസായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പാത്രിയർക്കീസിനെ ബിഷപ്പായി അവരോധിച്ചത് പന്ത്രണ്ട് പ്രസ്ബിറ്റർമാർ മാത്രം അടങ്ങിയ അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ വൈദിക കൗൺസിലാണ്. ഫാ. ഡോ. വി. സി. ശമുവേൽ അക്കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു കാണുക: “പട്ടക്കാർ മാത്രം ചേർന്ന് മേൽപട്ടക്കാരെ വാഴിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അന്ന് സഭയുടെ സുപ്രസിദ്ധ കേന്ദ്രമായിരുന്ന അലക്സാണ്ട്രിയായിൽ ബിഷപ്പന്മാരെ വാഴിച്ചിരുന്നത് അവിടുത്തെ പട്ടക്കാരുടെ കൗൺസിൽ ആയിരുന്നു എന്നതിന് അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകൾ നമുക്ക് ലഭ്യമാണ്” (സഭ വളരുന്നു, പുറം. 143). അലക്സാണ്ട്രിയൻ സഭയിലെ ഈ പതിവിന്റെ ചില വിശദാംശങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാണെന്ന് കരുതുന്നു: “Mark, the Evangelist appointed with Hanania, the Patriarch, twelve presbiters to be with the patriarch. So that when he died they should choose one of the twelve presbyters and the other eleven should lay their hands upon his head and bless him, and make

him Patriarch. Afterwards they should elect another eminent man and make him presbyter with themselves in the place of him who had been made Patriarch and they might be always twelve" (Charles Gore: The Ministry of the Christian Church (Alexandria), 1887, p. 358, 359).

ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഈദ്യുശ വികാസ പരിണാമങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചാൽ ഭാരതത്തിലെ ആദ്യകാല പൗരോഹിത്യ സംവിധാനത്തെപ്പറ്റി തെളിഞ്ഞ ചിത്രം ലഭിക്കും. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ എ. ഡി. 52-ൽ അറബി കടൽ തീരത്തുള്ള ജൂതക്കുന്നിലെ ജൂതക്കോളനിയിലെത്തി സുവിശേഷം അറിയിച്ചു. അവരും അവരെത്തുടർന്ന് കുറെ ബുദ്ധ - ജൈന മതാനുയായികളും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. ജൂതന്മാരുടെ സിനഗോഗ് പള്ളിയായി മാറി. ഒരുപക്ഷേ യഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നാവാം ആദ്യത്തെ പുരോഹിതന്മാരെ സ്ഥാനം കൊടുത്തു നിയമിച്ചത്. യഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഈ ആദിമ ക്രൈസ്തവ സഭകളിൽ മുൻഗണന ലഭിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന്റെ സൂചനകൾ ഇന്നും നമ്മുടെ ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ നാം പുലർത്തുന്നുണ്ട്. തന്മൂലമാണ് ആദ്യത്തെ കഹനേന്മാർ അവരായിരിക്കാം എന്ന് അഭ്യൂഹിച്ചത്. മാത്രവുമല്ല തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ആരാധനകൾക്കു നേതൃത്വം നൽകുവാനും അവർക്കായിരുന്നു കൂടുതൽ ഭാഷാപരമായ മെയ്വഴക്കം. ആ പുരോഹിതന്മാർ മറ്റു പുരോഹിതന്മാരെ കൈവപ്പ് നൽകി സ്ഥാനം നൽകുവാൻ നൽവരമുള്ള കഹനേന്മാർ ആയിരുന്നു. അതു ഗ്രഹിക്കാതെ തോമ്മാശ്ലീഹാ പട്ടം കൊടുത്തതു ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലുള്ള കശ്ശീശന്മാർക്കായിരുന്നുവെന്നും അവർക്കു പട്ടം കൊടുക്കുവാൻ അധികാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സഭയിൽ പൗരോഹിത്യവും കുദാശകളും അന്യം നിന്നുപോയി എന്നും പിന്നീട് 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലോ മറ്റോ വന്ന ക്നായിത്തൊമ്മൻ കൊണ്ടുവന്ന യൗസേപ്പ് മെത്രാന്റെ സഹായം കൊണ്ടാണ് കെട്ടുപോയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ തിരി വീണ്ടും കത്തിച്ചത് എന്നും മറ്റുമുള്ള പ്രസ്താവനകൾക്കു ചരിത്രപരമായി യാതൊരു വില യുമില്ല. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നില വച്ച് ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നിലയെ വിലയിരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ തകരാറാണിത്. അക്കാലങ്ങളിൽ കേരളത്തിന് വിദേശ വാണിജ്യം മൂലം ഏറ്റവും ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത് അലക്സാന്ത്രിയായോടായിരുന്നുവെന്ന് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. അലക്സാന്ത്രിയൻ മാതൃകയിൽ ഇവിടെയും പന്ത്രണ്ടു പേർ അടങ്ങിയ വൈദിക കൗൺസിലും അതിന്റെ അധികാരപ്പെടുത്തലുള്ള ഒരു മെത്രാനും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വേണം വിചാരിക്കാൻ. എ. ഡി. 52-ൽ ദക്ഷിണേന്ത്യ സന്ദർശിച്ച അലക്സാന്ത്രിയൻ വ്യാപാരി കോസ്തോസ് മലങ്കരസഭയെപ്പറ്റി നൽകിയിട്ടുള്ള ചില സാക്ഷ്യങ്ങൾ വിലപ്പെട്ടവയാണ്:

1. ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രത്തിൽ ടാപ്പറോബാനിയയിൽ (ശ്രീലങ്ക)

പുരോഹിതന്മാരും വിശ്വാസികളും ചേർന്ന ഒരു സഭയുണ്ട്.

2. കുരുമുളകു വിളയുന്ന മാലെയിലും ഇപ്രകാരം ഒരു സഭയുണ്ട്.

3. കല്യാനയിൽ (കൊല്ലം) പേർഷ്യയിൽ നിന്ന് വാഴിക്കപ്പെടുന്ന മെത്രാന്റെ കീഴിൽ ഒരു സഭയുണ്ട്. മെത്രാനില്ലാതെ പുരോഹിതനും ജനങ്ങളും മാത്രമുള്ള സഭകൾ, പുരോഹിതനില്ലാതെ മെത്രാനും ജനങ്ങളും അടങ്ങിയ സഭ: ഈ പ്രസ്താവനകൾ ആദിമ നൂറ്റാണ്ടിൽ പൗരോഹിത്യ ശൈലികൾ തന്നെയാണ് മലങ്കരയിലും ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പേർഷ്യയിൽ നിന്ന് മെത്രാന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടാകാം. പ്രഥമമായി അവരെ ഇങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചിട്ടുള്ളത് വ്യാപാരമാകാം. 1751 -ൽ പോലും ഇവിടെ വന്ന വിദേശ മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ തികച്ചും വ്യാപാരിയായിട്ടാണ് ഇവിടെ എത്തിയത്. ചിലർ മെത്രാന്മാരെന്ന നിലയിൽ സഭാ ശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കാം. എന്നാലും പൗരോഹിത്യ സംവിധാനത്തിൽ ബിഷപ്പ് ഒരിക്കലും ഇവിടെ ഒരു അനിവാര്യ സ്ഥാനി ആയിരുന്നിട്ടില്ല. പോർച്ചുഗീസ് കാലഘട്ടം വരെ. അലക്സാന്ത്രിയയിലെ മാതൃക ഭാരതത്തിൽ തുടർന്നുവെന്ന് ന്യായമായും അഭ്യൂഹിക്കാവുന്നതാണ്. മറ്റു ക്രൈസ്തവ സഭകളിൽ ഈ സമ്പ്രദായം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു ബിഷപ്പന്മാർ മാത്രം പട്ടം കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ഭാരതത്തിലെ ശൈഹിക പാരമ്പര്യം തുടർന്നിട്ടുണ്ടാകാം. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള കുടിയേറ്റവും മറ്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും ബിഷപ്പ് എന്ന പാരമ്പര്യത്തെ മനസ്സിലാക്കിയ സഭ ഒരു സമാന്തര സംവിധാനമായി അതിനെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പാദത്തിൽ പോലും പട്ടം കൊടുക്കുവാൻ നൽകാത്ത നാട്ടു സ്ഥാനിയെ കേരളസഭ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത് മെത്രാൻ, എപ്പിസ്കോപ്പാ തുടങ്ങിയ പേരുകളാലല്ല, യജമാനൻ എന്നർത്ഥമുള്ള 'അച്ചൻ' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ്. വിദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് വന്ന മെത്രാന്മാരെ യഥാക്രമം എപ്പിസ്കോപ്പാ, മെത്രാപ്പോലീത്താ, മഹിയാന (സഭാ ജനങ്ങൾ എല്ലാ വിദേശ മെത്രാന്മാരെയും 'ബാവ' എന്നു വിളിച്ചു) എന്ന് വിളിച്ചപ്പോൾ പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരെയെല്ലാം 'അച്ചൻ' എന്ന പദം കൊണ്ടാണ് മിക്കവാറും പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്നത്തെ 'അച്ചന്മാർ' അന്ന് കത്തന്മാർ എന്ന് മാത്രമേ വിളിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മെത്രാന്മാരെ അച്ചന്മാർ എന്നും. എന്നാൽ വിദേശ മെത്രാന്മാരെ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നും മറ്റും വിളിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ പകലോമറ്റം കൂടുംബ ഡയറിയിൽ (നിരണം ഗ്രന്ഥവരി) ഒട്ടേറെ കാണാം. ഗ്രന്ഥവരിയുടെ കയ്യെഴുത്തു പ്രതിയിൽ 72, 74, 75, 81, 95, 97, 161, 164 എന്നീ പുറങ്ങളിൽ മാർത്തോമ്മാ അഞ്ചാമൻ, ആറാമൻ, ഏഴാമൻ, എട്ടാമൻ എന്നിവരെ അച്ചൻ, ഇളയ

അച്ചൻ, കാലം ചെയ്ത അച്ചൻ എന്നീ പേരുകളിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മദേശക്കാരായ കുന്നംകുളത്തുകാർ ഇന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചുപോരുന്നത് ‘കാലം ചെയ്ത അച്ചൻ’ എന്നാണ്.

തദ്ദേശീയരായ ഈ അച്ചന്മാരെ ‘പേരെടയുത്താ’ എന്ന് ഏതോ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്. 1665 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ അബ്ദുൾ ജലീൽ ഗ്രീഗോറിയോസ് എഴുതിയ ഒരു പൊതു കല്പനയിൽ അങ്കമാലി, മുളത്തൂരുത്തി എന്നീ ഇടവകകളിൽ കശ്ശീശന്മാരുടെ തലവനായി ഒരു ‘പേരെടയുത്താ’ സ്ഥാനിയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട് (കൽദായ സുറിയാനിയീലെഴുതിയ ഈ കല്പന തൊഴിയൂർ മെത്രാസനാസ്ഥാനത്തുള്ള ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ നിന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെടുത്തത്). പേരെടയുത്തായ്ക്കു വൈദികരെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും പട്ടം കെട്ടുവാൻ അധികാരവും നൽകലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി എ. ഡി. 314-ൽ കൂടിയ അൻസീറാ (ഗലാത്യയുടെ തലസ്ഥാനം) സുന്നഹദോസിന്റെ 13-ാം കാനോനിൽ കാണുന്നുണ്ട് (ചേടിയത്ത്, ആദിമ സഭാ പിതാക്കന്മാർ, 1983, പৃ. 365). അലക്സാന്ദ്രിയൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ കേരളത്തിൽ നിലവിലുള്ള പട്ടംകൊട സംവിധാനത്തെ പില്ക്കാലത്ത് ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദേശ മെത്രാൻ പരിഷ്കരിച്ചുണ്ടാക്കിയതാവണം ഈ പേരെടയുത്താ സ്ഥാനി (ഇപ്രകാരം ഒരു സ്ഥാനി കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നതായി യാതൊരു സഭാചരിത്രകാരന്മാരും പ്രസ്താവിക്കാതിരുന്നത് വിസ്മയകരം തന്നെ). അലക്സാന്ദ്രിയയിലെ സഭാ പൗരോഹിത്യ സംവിധാനത്തിന് സമാന്തരമായി ഇവിടെയും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പന്ത്രണ്ടു കത്തന്മാർമാർ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അവരിലൊരാളെ ‘അച്ചൻ’ എന്ന് (പേരെടയുത്താ) ആയി വാഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം മലങ്കരയിൽ നിലവിലിരുന്നതുകൊണ്ടാകാം മലങ്കരയിൽ മെത്രാന്മാരോ പൗരോഹിത്യമോ ഇല്ലെന്ന് ധരിച്ചുവശാകാൻ കാരണം. പൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് പലപ്പോഴായി ഇവിടെ അഭയം തേടിയ മെത്രാന്മാർ ഇവിടത്തെ മെത്രാൻ സ്ഥാനിയായ അച്ചനെ വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കാതെ, മെത്രാന്റെ അർക്കദിയാക്കോൻ എന്ന് വിളിച്ചെങ്കിൽ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താനാവില്ല. ഭാഷയും ആചാരവും വേഷവും വ്യത്യസ്തമാകുമ്പോൾ ആശയ സംക്രമണം അസാധ്യമാകാവുന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും വിദേശ മെത്രാന്മാർ ഇവിടെ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ വരുമ്പോൾ അവരിൽ നിന്ന് പട്ടമേല്ക്കുവാൻ കേരളീയർ എന്നും സന്നദ്ധത കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടത്തെ അതതു കാലത്തെ അച്ചൻ സ്ഥാനികൾ അതിനെ വിരോധിച്ചിരുന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ അച്ചൻ (പിന്നീട് പേരെടയുത്താ) മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തും ഇവിടെ പട്ടംകൊട നടന്നിരുന്നു. ആ പട്ടംകൊടയുടെ സാധ്യതയെ ആരും

ഒരിക്കലും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടില്ല; സാധുതയിൽ ആർക്കും സംശയം തോന്നിയിട്ടുമില്ല!

ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വിദേശ ബന്ധങ്ങൾ

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ആഗമനത്തോടെ കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിദേശ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നു. നിശ്ചയമായും ആ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നത് അലക്സാന്ത്രിയാ തുറമുഖം വഴിയാണ്. സെന്റ് തോമസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ മാർ ആദായി, മാർ മാറി എന്നിവർ സ്ഥാപിച്ച പേർഷ്യൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിൽ ബന്ധം പുലർത്തിക്കാണാം. ഈ ബന്ധത്തെ അർത്ഥപൂർണ്ണവും സുദീർഘവും ആക്കിയത് മുസ്ലിമിസ് - അലക്സാന്ത്രിയാ വാണിജ്യ ബന്ധമായിരുന്നു. പുതിയ മതം കേരളത്തിൽ പെട്ടെന്ന് വേരോടി എങ്കിലും വിസ്തൃതമായ റോമൻ - പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യങ്ങളിൽ അതിന് സ്വാഗതം ലഭിച്ചുവെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇക്കാര്യങ്ങൾ വാണിജ്യ കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വിദേശികൾ മൂലം വാർത്തകൾ ലഭിക്കുമായിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യായിലും അലക്സാന്ത്രിയയിലും മികച്ച ക്രിസ്ത്യൻ മതപാഠശാലകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതും ഇവിടെ അജ്ഞാതമായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുമത സ്ഥാപനത്തെ തുടർന്ന് ആദ്യകാല പുരോഹിത സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്കാവശ്യമായ മതപരിശീലനം ലഭിച്ചിരുന്നത് അലക്സാന്ത്രിയൻ വേദ കലാശാലയിൽ നിന്നായിരിക്കാം. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച സുറിയാനി പാരമ്പര്യം നിലനിർത്തുവാൻ അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭയ്ക്കു പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. പത്രോസ് ശ്ലീഹായുടെ മകനായ മർക്കോസിൻ നിന്ന് അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭയ്ക്കും ലഭിച്ചത് സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ആരാധനാ പാരമ്പര്യമാണ് (അഥവാ സുറിയാനി ആരാധനാ പാരമ്പര്യം ക്രിസ്തുവിൽ നിന്ന് തന്നെ ലഭിച്ചതാവാം).

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിയിൽ പേർഷ്യയിൽ നിന്ന് മാണിക്യവാചകർ എന്ന പേരിൽ ഒരു ശൈവമത യോഗി കേരളത്തിലെത്തി (കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി പല നിലപാടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർക്കിടയിലുള്ളത്. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ പല ഉപദേശങ്ങളും സ്വീകരിച്ച് പുതുമുഖ ശൈവ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. എ. ഡി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നതിനാൽ ഈ പേരിൽ ഒന്നിലേറെ പേർ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നും സംശയമുണ്ട്). ഇട്ടുപ്പ് എഴുതുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “എന്നാൽ പേർഷ്യാ രാജ്യത്തു നിന്ന് മനീക്കസ് എന്ന എടത്തുട്ടുകാരൻ വന്ന് ഇന്ത്യയിലും ചീനത്തും സഞ്ചരിച്ച് ബുദ്ധമതക്കാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അംഗീകരിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനികളെ തന്റെ എടത്തുട്ടുകളാലെ ഭിന്നിപ്പിച്ചുവരുമ്പോൾ ചോഴ മണ്ഡലത്തിൽ മാണിക്കവാശകർ

എന്നൊരു ശിവഭക്തൻ മലയാളത്തിലേക്കു വന്നു. കുരക്കേണിയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഏറെ വീട്ടുകാർ ഉണ്ടായിരുന്നവരുടെ ഇടയിൽ ഈ മാണിക്യവാചകർ തന്റെ ക്ഷുദ്രങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ച് ഓരോ രോഗവും ജീവ ജന്തുക്കൾക്കു മരണവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഇവനെക്കൊണ്ട് ഓതിക്കയും ഭസ്മം ഇടുവിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ അനർത്ഥങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞു കാണുകയും പിന്നീടു അവൻ പഞ്ചാക്ഷരം ആദിയായിട്ടുള്ള ഗുരു മന്ത്രങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും പശുവിന്റെ പാലും മോരും നെയ്യും ചാണ കവും മൂത്രം ഇവ അഞ്ചും കൂടെ കലക്കിക്കുടിച്ചാൽ സകല അനർത്ഥങ്ങളും ഒഴിഞ്ഞു പോകുമെന്ന് പറഞ്ഞു തട്ടിച്ചതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായ എട്ടു കുടുംബക്കാരിൽ നിന്ന് പെരുകിയ തൊണ്ണൂറ്റാറു വീട്ടുകാരിൽ മിക്കതും പഞ്ചാക്ഷരമാദിയായ മന്ത്രവും മറ്റും അവനിൽ നിന്ന് പഠിച്ച് ദൈവത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ച് മാണിക്കനോട് ചേരുകയാൽ ആ വകക്കാർ ഇന്നോളവും മാണിഗ്രാമക്കാർ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നു” (പു. 85).

മണി ഗ്രാമം എന്ന പദത്തിന്റെ പുറകെ പോയതാണീ വ്യാഖ്യാനത്തിന് കാരണമായത്. മണി ഗ്രാമം ഒരു വ്യാപാര സംഘടനയാണെന്ന് മിക്കവാറും തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മതഭിന്നത മാണിക്കവാചകർ മുഖേന ഉണ്ടായതല്ലെന്നു ബുദ്ധ - ജൈന മതക്കാരുമായുണ്ടായ ധൈഷണിക തലത്തിലുള്ള സംവാദമായിരുന്നുവെന്നും തന്മൂലമാണ് ആ സംവാദത്തിന് അലക്സാന്ത്രിയൻ വൈദിക കലാശാലാദ്ധ്യക്ഷന്റെ സഹായം തേടിയതെന്നും ഉള്ള നിലപാടുകൾക്കു ചരിത്രപരമായ സാധ്യകരണം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്.

ഏതായാലും കേരള സഭയ്ക്കു ആദിമ കാലത്തു ഏറ്റവും അധികം പരിചയമുണ്ടായിരുന്നത് അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭയെ ആണ്. മുഖ്യ ഹേതു വ്യാപാരം തന്നെ. അതുകൊണ്ടാണ് ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങൾ തമ്മിൽ വാഗ്വാദം ആവശ്യമായി വന്നപ്പോൾ അലക്സാന്ത്രിയൻ വൈദിക പാഠശാലയിലെ മുൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആയിരുന്ന കേരളസഭാ വിദ്യാർത്ഥികൾ സഹായാഭ്യർത്ഥനയുമായി അലക്സാന്ത്രിയൻ കലാശാലയെ സമീപിച്ചത്. അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ഡെമിട്രിയസ്, ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ പാൻറീനസിനെ അയച്ചതും അദ്ദേഹം വാഗ്വാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് വിജയിച്ചതും സുറിയാനിയിലെഴുതിയ ഒരു സുവിശേഷം ഇവിടെ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത് കൊണ്ടുപോയതും നേരത്തെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് (പാൻറീനസ് വന്ന ഇന്ത്യ നമ്മുടെ ഇന്ത്യയല്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആധുനിക കാലത്ത് ഒറ്റപ്പെട്ട ശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. പൗരാണിക കാലം മുതൽ ലോകമെങ്ങും പ്രത്യേകിച്ച് മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമായ ഇന്ത്യയെ ലോക ക്രൈസ്തവ സഭാചരിത്ര സാഹിത്യകാരന്മാരായ യൂസേബിയോസും ജെറോമും തെറ്റിദ്ധരിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിലെ യുക്തിശൂന്യതയും

ബുദ്ധിശൂന്യതയും വ്യക്തമാണ്. അപ്രകാരം നടന്ന വാഗ്വാദങ്ങളെപ്പറ്റി കേരളോല്പത്തിയിലും മറ്റും അവ്യക്തങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ കാണുന്നുമുണ്ട്. കേരള സഭയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ അസാന്നിദ്ധ്യമാണ് അതിന്റെ അലക്സാന്ത്രിയൻ ബന്ധത്തിന്റെ മറ്റൊരു തെളിവ്. ലോകത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ട് ആരംഭിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും മെത്രാന്മാർ സർവസാധാരണമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അലക്സാന്ത്രിയയിൽ മാത്രം മെത്രാന്മാരില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നത് 12 പട്ടക്കാരുടെ കൗൺസിൽ മാത്രം. കേരളത്തിലും ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മെത്രാന്മാരില്ലാതിരിയ്ക്കുവാൻ കാരണം ഈ ബന്ധമല്ലാതെ മറ്റൊന്നാകാൻ കാരണം കാണുന്നില്ല. ഈ ബന്ധം സൃഷ്ടിച്ച അടിത്തറ സുശക്തമായിരുന്നതിനാലാണ് മെത്രാന്മാർ മുഖേനയുള്ള ഭരണ സംവിധാനം നടക്കുന്ന മറ്റു സഭകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടപ്പോഴും മലങ്കരസഭ സുദീർഘകാലം പൂർവ്വശൈലിയെ കൈവിടാതിരുന്നത്. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിൽ എപ്പിസ്കോപ്പസിക്കനുക്വലമായ തീരുമാനമുണ്ടായപ്പോൾ പോലും ആ സുന്നഹദോസിൽ പങ്കാളിത്തമില്ലാതെ മലങ്കരസഭ അതിന്റെ പൂർവ സ്വഭാവം ഉപേക്ഷിച്ചില്ല.

എ. ഡി. 522 -ൽ അലക്സാന്ത്രിയക്കാരനായ കോസ്മസ് ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ചതായി രേഖയുണ്ട്. പാന്തീനസിന്റെ കാലത്ത് തുടർന്നു വന്ന അലക്സാന്ത്രിയൻ ബന്ധം എ. ഡി. 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും മലങ്കര സഭ തുടർന്നുവന്നു എന്നാണിതു കാണിക്കുന്നത്. ഒരു പീഡനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കോസ്മസ് കേരള സഭയെ കാണുന്നത്. സിദ്ധാന്തപരവും ബൗദ്ധികവുമായ തർക്കത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിരുന്നു രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലേതെങ്കിൽ ക്രൂരവും മർദ്ദനോന്മുഖവുമായ സമീപനമാണ് 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രൈസ്തവ സഭ കേരളത്തിൽ നേരിട്ടത്. ബുദ്ധ - ജൈന മതങ്ങളെ വേട്ടയാടിയ ശൈവ - വൈഷ്ണവ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ക്രൈസ്തവ മതത്തെയും വേട്ടയാടി എന്ന് വേണം വിചാരിക്കാൻ. ബൗദ്ധരെ വേട്ടയാടി എന്ന് നിരവധി സൂചനകൾ പൂരാണങ്ങളിലുമുണ്ട്. ബൗദ്ധം എന്ന വാക്കിൽ അവൈദികമായ എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും ഉൾപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടാകാം ക്രിസ്തു മത മർദ്ദനം പ്രത്യേകമായി നമ്മുടെ പൂരാണങ്ങളിൽ കാണാത്തതെന്ന് എൻ. കെ. ജോസ് അഭ്യൂഹിക്കുന്നുണ്ട്. കോസ്മസിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തൽ എൻ. കെ. ജോസിന്റെ അഭ്യൂഹത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

എ. ഡി. 695 -ൽ മലങ്കര സഭയിലേക്കു ഒരു മെത്രാനെ വാഴിച്ചുകിട്ടുവാനായി ഒരു നാട്ടുവൈദികനെ അലക്സാന്ത്രിയയിലേക്കയച്ചുവെന്ന് ഡോ. നീൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭയുമായുള്ള മലങ്കര സഭയുടെ ബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ സുദൃഢമാക്കുന്ന ഒന്നാണീ പ്രസ്താവന (History of Holy Eastern Church, Vo II., p. 88, Quoted by

V. Rev. Kaniamparampil Kurian Cor. Episcopa, p. 112).

അലക്സാന്ദ്രിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആസ്ഥാനത്തു നിന്ന് ഒരു മെത്രാൻ 696 -ൽ മലങ്കരയിൽ വന്നിരുന്നു എന്ന് ഡേയ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഇതോടൊന്നിച്ചു ചേർത്തു വായിക്കാവുന്നതാണ് (Land of Perumals, p. 216, Quoted by Ibid, p. 89, 90).

വീണ്ടും 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കുനൻകുരിശു സത്യം കഴിഞ്ഞു ഒരു മെത്രാനെ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് മലങ്കരസഭ പൗരസ്ത്യ സഭാ കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കു കത്തുകളയച്ചതിൽ അലക്സാന്ദ്രിയായും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇത്തരൂണത്തിൽ ഫാ. കുറിയാക്കോസ് ഒ. ഐ. സി. എഴുതിയ യാത്രാവിവരണ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു സംഭവം ഇവിടെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ: “... ഈ ഗുപ്തമായ സഭാ നേതാക്കളുമായി ഈ ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് സംസാരിക്കവേ, അവരിൽ ഒരു ചരിത്ര പണ്ഡിതൻ പുരാതനമായ ഒരറബിഗ്രന്ഥം എടുത്തുകൊണ്ടു വരികയും.... 1653 -ൽ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നും പത്രോസ് കശീശാ എന്ന ഒരു വൈദികൻ അലക്സാന്ദ്രിയ സിംഹാസനത്തിൽ സഹായാഭ്യർത്ഥനയ്ക്കായി വന്നു എന്നും അലക്സാന്ദ്രിയ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു ഒരു പ്രത്യേക മെത്രാനെ വാഴിച്ചുവെന്നും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈജിപ്റ്റ് വിടുന്നതിനു മുമ്പായി മുസ്ലീം ഭരണാധികാരികൾ ആ മെത്രാനെ പിടിച്ച് കൈകാലുകൾ ഛേദിക്കുകയും പത്രോസ് കശീശായെ അവിടെ നിന്നോടിച്ചു കളയുകയും ചെയ്തു.” (ഫാ. കുറിയാക്കോസ് ഒ. ഐ. സി., ‘ഒരു വിദേശ യാത്രയും കുറെ ചിതറിയ ചിന്തകളും’ പৃ. 280). ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചാൽ എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ എ. ഡി. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ മലങ്കരസഭയും അലക്സാന്ദ്രിയ സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മവും സുദീർഘവുമായ ചരിത്രം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും.

മലങ്കര സഭയുടെ പേർഷ്യൻ ബന്ധം

പേർഷ്യൻ രാജാവായ അബ്ഗാർ കുഷ്ഠരോഗ ബാധിതനായിത്തീർന്നതു മൂലം സൗഖ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി യേശു ക്രിസ്തുവിനെ കത്തും മൂലം സമീപിച്ചുവെന്നും ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കർത്താവ് തന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് ശിഷ്യന്മാരിലൊരാൾ അവിടെയെത്തി അബ്ഗാറിനെ സുഖപ്പെടുത്തിയെന്നും ഇങ്ങനെ പേർഷ്യയിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിച്ചുവെന്നുമാണ് പാരമ്പര്യം. സഭാ സ്ഥാപകൻ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാണെന്ന് അവർ അവകാശപ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് ആദായിയും മാറിയും പേർഷ്യയിൽ സുവിശേഷ വേല ചെയ്തു. അങ്ങനെ പേർഷ്യൻ സഭയും ഇന്ത്യൻ സഭയും സഹോദരി സഭകളാകുന്നു. പേർഷ്യൻ സഭയിൽ നിന്നും കേരള സഭയിൽ സന്ദർശകരെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ക്നായിത്തൊമ്മന്റെ

നേതൃത്വത്തിൽ വന്ന സംഘമാണിതിൽ പ്രധാനം.

പേർഷ്യയിൽ രണ്ടു വിഭാഗം ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വിഭാഗം അന്ത്യോഖ്യയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ. മറുഭാഗം നെസ്തോറിയ വിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ. ആദ്യ വിഭാഗത്തിന് മപ്രിയന സഭാധ്യക്ഷൻ. മറു ഭാഗത്തിന് കാതോലിക്കാ സഭാധ്യക്ഷൻ. ഇതിലേതു വിഭാഗവുമായാണ് മലങ്കര സഭയ്ക്കു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത്? ആദ്യ വിഭാഗമായിട്ടാണെന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പും മറ്റും വാദിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗവുമാണ് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് റവ. ഡോ. വി. സി. ശാമുവേൽ വാദിക്കുന്നു. രണ്ടു ഭാഗത്തു നിന്നും ആളുകൾ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് സത്യം.

309 മുതൽ 379 വരെ പേർഷ്യ ഭരിച്ച സാപ്പോർ ദിതീയന്റെ കാലത്ത് ക്നായിത്തൊമ്മന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത ഒരു സംഘത്തിന്റെ വരവ് ഇതിൽ പ്രധാനമാണ്. സാപ്പോർ ദിതീയന്റെ മതമർദ്ദനത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപെട്ടു പോന്ന അഭയാർത്ഥികളാണിവരെന്നും കേരളത്തിൽ പൗരോഹിത്യമില്ലെന്നറിഞ്ഞ് സഹായിക്കാനെത്തിയ രക്ഷക സംഘമാണിവരെന്നും രണ്ട് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇവരുടെ ആഗമനകാലം എ. ഡി. 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്ന് സഭാ ചരിത്രകാരന്മാരും 7-ാം നൂറ്റാണ്ടാണെന്ന് കേസരി എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയും അവകാശപ്പെടുന്നു. എ. ഡി. 669 -ൽ അദ്ദേഹം ഇവിടെ വരുമ്പോൾ അഖണ്ഡകീർത്തി പ്രതാപൻ എന്നും വളഭൻ I എന്നും (മുഷികവംശ മഹാകാവ്യം) ഇളംചേരലിരുമ്പൊരെ എന്നും (സംഘം കൃതികൾ) പള്ളിബാണ പെരുമാൾ എന്നും (കേരളോല്പത്തി) പറയുന്ന ചേരൻ ആയിരുന്നു ഇവിടുത്തെ ഭരണാധികാരി. തോമസ് കാനായുടെ ഉപദേശ പ്രകാരം അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. രാജാവ് 671-ൽ സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്തു. സഹോദരൻ തുളുവൻ പെരുമാൾ ഭരണഭാരമേറ്റു. പണം കൊണ്ടും ക്രൈസ്തവ പടയാളികളെക്കൊണ്ടും തന്നെ സഹായിച്ച ക്രിസ്ത്യൻ നായകനും ഒരു വിദഗ്ദ്ധ ശില്പിയുമായ തോമസ് കാനായെ പെരുന്തച്ചൻ എന്ന ഔദ്യോഗിക നാമത്തിൽ തന്റെ മരാമത്ത് മന്ത്രിയായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു (എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള, ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ, പृ. 31). ബാലകൃഷ്ണ പിള്ള എഴുതുന്നു: 'ഏഷ്യാ മൈനറിലെ പണ്ടത്തെ കപ്പദോക്കിയ സംസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നിരുന്ന കാനെസ് നഗരത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ലൂക്കോ സുറിയാനി (വെളുത്ത സുറിയാനി) ക്രൈസ്തവ സംഘത്തെ 639 എ. ഡി. യിൽ (669?) കേരളത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു കുടിപാർപ്പിച്ച ശില്പ വിദഗ്ദ്ധൻ ആകുന്നു തോമസ് കാനാ അഥവാ ഉളിയന്നൂർ തച്ചൻ അഥവാ പെരുന്തച്ചൻ. 43-ാം ചേരമാൾ പെരുമാൻ പള്ളിബാണനെ തോമസ് കാനാ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നു. 44-ാം പെരുമാൾ തുളുവൻ

(671 - 696 എ. ഡി.) തോമസ് കാനായെ തന്റെ മരമത്ത് മന്ത്രിയായി നിയമിച്ചു. ഇതിൽ നിന്ന് ഇദ്ദേഹത്തിന് പെരുന്തച്ചൻ എന്ന ഔദ്യോഗിക ബിരുദം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ മരമത്തു മന്ത്രിയുടെ ജോലി മുഖ്യമായും ക്ഷേത്രങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും പണിയിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഭാരതപ്പുഴയ്ക്കും പെരിയാറിനുമിടയ്ക്കുള്ള മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങൾ പണിയിക്കുകയോ ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യിക്കുകയോ ചെയ്തത് ഉളിയന്നൂർ പെരുന്തച്ചനായ തോമസ് കാനാ ആകുന്നു. ... കേരളത്തിൽ അറപ്പുവാൾ ഉപയോഗിച്ച് മരം മുറിക്കുന്ന പതിവ് പെരുന്തച്ചനാണ് ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചതെന്ന് ഐതിഹ്യമുണ്ട് (ടി. പുസ്തകം, പൂ. 111-113).

തോമസ് കാനായ്ക്കു അന്നത്തെ പെരുമാൾ വിവിധ പദവികൾ ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് നൽകിയ ചെപ്പേട് ക്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേട് എന്ന പേരിൽ ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമാണ്. അഭയാർത്ഥികളായി വന്നവർക്ക് ബിരുദദാനമോ? അതാവില്ല. അഭയാർത്ഥികൾ കേരളത്തിന്റെ സമഗ്ര വികസനത്തിന് നൽകിയ അതുല്യ സംഭാവനകളാകാം അവകാശ ദാനത്തിന് നിദാനം. രണ്ടു വിധ സംഭാവനകളാണ് അവരിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന് സാമ്പത്തികം. വിദേശ വ്യാപാരത്തിന്റെ പുതിയ വിപണന സാധ്യതകൾ ചൂഷണം ചെയ്തു കേരള ചക്രവർത്തിയുടെ ഭണ്ഡാരം സമൃദ്ധമാക്കിയതാണ് പ്രധാന സംഭാവന. കാലഗണനയെപ്പറ്റി വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും സംഘകാലത്ത് അറബിക്കടലിൽ നിരന്തരം കാണുന്ന വ്യാപാര കപ്പലുകളെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം പുതിയ വിപണികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്നുണ്ടായതാകാം. ഒരുപക്ഷേ ചേരൻ മതം മാറിയതും ഈ ഉജ്ജ്വല സേവനത്തിനുള്ള ഊഷ്മളമായ പ്രതികരണം എന്ന നിലയ്ക്കാകാം. തോമസ് കാനാ പണിയിപ്പിച്ച പള്ളിയിൽ നടന്ന കുർബ്ബാനയിൽ പങ്കുകൊണ്ട ചേരൻ, ഈ മതം മാറിയ ചേരൻ/പള്ളിബാണ പെരുമാൾ തന്നെ ആയിരിക്കാം. മാർ കുറിയാക്കോസ് സഹദാ, വി. ലാസർ പുണ്യവാളൻ എന്നീ വിശുദ്ധരെ കേരളത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തിയത് ക്നായിത്തൊമ്മനാണെന്ന് പാരമ്പര്യമുണ്ട്. ഇത് ശരിയെങ്കിൽ ചാവക്കാട് മാർ കുറിയാക്കോസ് സഹദാ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചതും കോട്ടപ്പടി മാർ ലാസറസ് പള്ളി നിർമ്മിച്ചതും ക്നായിത്തൊമ്മനാകാം. മുഴുവൻ മരം കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച പള്ളിയായിരുന്നു ചാവക്കാട്ടെ മാർ കുറിയാക്കോസ് സഹദാ പള്ളി എന്നു ഇറ്റലിക്കാരൻ ഫാ. ഫെനിച്ച്യോയുടെ പ്രസ്താവനയും ക്നായിത്തൊമ്മൻ മരപ്പണിയിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനായ ശില്പിയായിരുന്നുവെന്ന കേസരിയുടെ പ്രസ്താവനയും ചേർത്തു വായിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരുപക്ഷേ ഈ പള്ളിയിൽ വച്ച് നടന്ന കുർബ്ബാനയിലാകാം ചേരൻ ബങ്കുട്ടവൻ പങ്കുകൊണ്ടത്. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച പാലൂർ- ചാട്ടു കുളങ്ങരപ്പള്ളി വിപുലവും പ്രൗഢവുമായി വികസിപ്പിച്ചതിലും ഈ മികച്ച

ശില്പിയുടെ കരവിരുതു ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകാം. അക്കാലത്തെ പെരുമാളിന്റെ ആസ്ഥാനം പെരുമ്പടപ്പിലോ, കക്കാട് വട്ടക്കോട്ടയിലോ, പുനത്തുരിലോ ആയിരിക്കാം.

ക്നായിത്തോമ്മായുടെ രണ്ടാം പ്രവർത്തന രംഗം ശില്പ നിർമ്മാണമാകാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം എ. ഡി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടാണെന്ന കേസരിയുടെ നിഗമനം ശരിയാണെങ്കിൽ, ആ നൂറ്റാണ്ട് ചേര നാട്ടിൽ ക്ഷേത്ര നിർമ്മാണത്തിന്റെ നൂറ്റാണ്ടാണ്. ബുദ്ധ - ജൈന ക്ഷേത്രങ്ങൾ, ശൈവ - വൈഷ്ണവ ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ സമന്വയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഹിന്ദുമത ക്ഷേത്രമായി പരിണാമം കൊള്ളുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ഈ ക്ഷേത്ര പുനർനിർമ്മാണ പരിണാമ പ്രക്രിയയിൽ തച്ചുശാസ്ത്ര വിശാരദനായ ക്നായിത്തോമ്മൻ അവിസ്മരണീയമായ സംഭാവനകളാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കേസരിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്നായിത്തോമ്മൻ തന്നെയാണ് ചക്രവർത്തിയുടെ ഔദ്യോഗികമായ മരാമത്ത് മന്ത്രിയെന്ന നിലയിൽ പെരുന്തച്ചൻ എന്ന ബിരുദം വാങ്ങിച്ചിരുന്നത് (ചരിത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ, പൂ. 111).

ക്നായിത്തോമ്മാ ചേര ചക്രവർത്തിയെ മതം മാറ്റിയതും കേരള ചരിത്രത്തിലെ നിർണ്ണായക ശക്തിയായി തീർന്നതും കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രത്തിലൊരു വഴിത്തിരിവായി. ചക്രവർത്തിയ്ക്കു പ്രിയങ്കരനായ തോമസിന്റെ സമുദായത്തിന് അന്നേ വരെ ഉണ്ടായ ഭീഷണികൾ അപ്രതൃക്ഷമായി. മഹാദേവർ പട്ടണം അവർക്കു കരമൊഴിവായി കിട്ടി. ആഭരണങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും രാജകീയ പ്രൗഢിയോടെ അണിയുവാൻ അവർക്കനുവാദമായി. അവർക്കു പരിസേവ ചെയ്യുവാൻ 'നാങ്കുടിപ്പരിഷകളെ' വിട്ടുകൊടുത്തു. പല നികുതികളിലും അവർക്കു ഇളവുകൾ ലഭിച്ചു. ചില നികുതികൾ പിരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ അവർക്കനുവാദം ലഭിച്ചു. പേർഷ്യൻ കുടിയേറ്റം കൊണ്ട് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഇതര സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാന്യതയും കുലീനതയും ലഭിച്ചു.

പേർഷ്യൻ സഭയുടെ ആരാധനാ ഭാഷ സുറിയാനി ആയിരുന്നു. തന്മൂലം മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ച് പ്രാവർത്തികമാക്കിയ ആരാധനാ ക്രമങ്ങളോടു സഹകരിയ്ക്കുവാൻ അവർക്കു ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുകയില്ല. പേർഷ്യയിൽ നിന്നുള്ള കുടിയേറ്റമാണ് ഇന്ത്യൻ സഭയ്ക്കു സുറിയാനി സഭ എന്ന് പേരു വരുവാൻ കാരണമെന്ന വാദം സൂചിതിതമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. സുറിയാനി ആരാധനാ ഭാഷയായി ഉപയോഗിക്കുന്നവർ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആദി മുതലേ കേരള സഭ ആ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ അതിൽ അസ്വാഭാവികതയൊന്നുമില്ല. പേർഷ്യൻ സന്ദർശകരെ സംഘകാല കൃതികൾ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു സുറിയാനിക്കാർ എന്നല്ല 'ചതുഷ്കപുതർ' ആണെന്ന് ഇവിടെ

ആവർത്തിച്ചോർക്കാവുന്നതാണ്. ക്നായിത്തോമ്മാ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദാനമായി ലഭിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് അവിടെ താമസമാക്കിയപ്പോൾ നടന്ന ചില ആചാര മര്യാദാ ക്രമീകരണങ്ങളെപ്പറ്റി രസകരമായ ഒരു വിവരണം അപ്രസിദ്ധീകൃതമായ ഒരു സഭാചരിത്രത്തിലുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: “.... ചെപ്പേട് എഴുതിച്ചുകൊണ്ട് കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദേശത്ത് ആറുവളഞ്ഞതിനകം ആനക്കോലാൽ ഇരുന്നൂറ്റിനാല്പത്തിനാലു കോൽ ഭൂമി അളന്ന് അരചങ്ങി (?) രിക്കും നരപതി ചേരകോൻ തേവരി തൂക്കരത്താൽ പൂവും നീരോടു കുടി വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടാർ പരദേശിയായ നസ്രാണി തോമ്മാ. ഇപ്പരിശെ പള്ളിയ്ക്കും പട്ടണത്തിനും തീർമ്മ തട്ടിയപ്പൊഴുതു വാങ്ങിത കുംഭമാസം ഇരുപത്തി ഒമ്പതിന് ശനിയാഴ്ച പക്കം സപ്തമിയും അതിനോടടുത്ത നാൾ ആയില്യവും രാശി കർക്കടകവും അപ്പരിചെ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തന്റെ ആണ്ട് 345 -ൽ ഊരിശലേമിൽ നിന്ന് വന്ന് നിന്ന നസ്രാണികളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നസ്രാണികളും തമ്മിൽ ബന്ധുക്കളായി അവണ്ണമൊക്കെയും കുലഹീനം വരായ്വാൻ വന്നതിൽ അടിമപ്പെട്ടവരും നിന്നതിൽ പരിശപ്പെട്ടവരെയും തങ്ങൾ ബന്ധുക്കളായി ചമച്ച പെരിയോരുടെ ഊരുവ് (ഊർ, നിവാസ സ്ഥലം) 400 പീടിക വടക്കേ പത്തിയിലും ചെറിയോരുടെ ഊരുവ 72 പീടിക തെക്കേ പത്തിയിലും എന്നതു പുരുഷാരത്തിനും മാരാതിരിപ്പാൻ പെരിയോരിടത്തു ഇല്ലപിതുവഴിയും ചെറിയോരിടത്തില്ല മാത്യുവഴിയും പെരിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണ് കെട്ടുനിലനിന്ന്, ചെറിയോരെടുത്തുള്ള പെൺകെട്ട് മുട്ടിന്മേൽ നിന്നും പെരിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിന് കുരിശും ചെറിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിന് തലുവപയും പെരിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിയാൽ ഉടൻ മുട്ടാക്കീട്ടു മുടുകയും ചെറിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിയാൽ ഉടൻ തലവെളിച്ചമാക്കി ഉരം മുടുകയും പെരിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ട് അഴകനായതിൽ പിറക് മധൂരം കൊടുക്കുകയും ചെറിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിന് ആദിയിൽ മധൂരം കൊടുക്കയും പെരിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിന് അയനി അപ്പവും ചെറിയോരിടത്തുള്ള പെണ്ണുകെട്ടിന് അയിനിക്കാരിക മഞ്ഞളിയും പെരിയോരിടത്തുള്ള പൊഴുതിന് വെളക്കത്തലയനും ചെറിയോരിടത്തുള്ള പൊഴുതിന് പാണധനും.... പെരിയോരിടത്തുള്ള വിഴുപ്പെടുപ്പാൻ വെളുത്തേടവും ചെറിയോരിടത്തുള്ള ആയിരം കെല്ലിയും പെരിയോരിടത്തുള്ള ഊണ് ബാവാരുടെ മടിയിൽ ഇരുത്തി, ചെറിയോരിടത്തുള്ള ഊണ് തള്ളയുടെ മടിയിലും പെരിയോരിടത്തുള്ള കച്ചവടം പൊൻവെള്ളിയും ചെറിയോരിടത്തുള്ള കച്ചവടം കായച്ചരക്കും എന്നിങ്ങനെ അതിനും ക്രമങ്ങളും ആയി തമ്പുരാന്റെ മക്കൾ നസ്രാണികൾ ആദിയിൽ നഗരതോരണവും വച്ച് കുടിയിരുന്നതിനാലെ തമ്പുരാന്റെ നഗരി ഓറിശലേമിന്റെ മൂലം ചൊല്ലി പട്ടണത്തിന് പേർ മഹാദേവർ പട്ടണമെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടു ഞായം” (ഈ കൈയെഴുത്തു സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥം ലേഖകന്റെ ലൈബ്രറിയിലുണ്ട്).

മഹാദേവർ പട്ടണത്തിന്റെ വടക്കും തെക്കും ഭാഗത്തുള്ളവർ പിൽക്കാലത്ത് ആ പട്ടണം വിട്ട് പല ദേശങ്ങളിൽ പാർത്തിട്ടും ക്നായിത്തോമ്മായുടെ കൂടെ വന്ന് തെക്കേത്തെരുവിൽ താമസിച്ചവർ ഇന്നും തെക്കുംഭാഗക്കാർ എന്ന പേരിലാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “സാമൂഹികമായി ആലോചിക്കുന്നതാകയാൽ ഒരു തലക്കാല സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ തെക്കുംഭാഗരെന്നും വടക്കുംഭാഗരെന്നും രണ്ടു കൂട്ടരുണ്ട്. ഇവരുടെ പൂർവ്വികർ മഹാദേവർ പട്ടണത്തിന്റെ വടക്കും തെക്കും ഉള്ള തെരുവുകളിൽ അധിവസിച്ചിരുന്നതിനാലാണ് ഇപ്രകാരം പേരുണ്ടായത്. ഈ വേർ തിരിവ് അന്നു മുതൽ തുടർച്ചയായി സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാർ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ വന്ന അവസരത്തിലും ഈ വേർതിരിവ് ജാഗരണപൂർവ്വം പാലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് കാണുന്നു. ഇരു കൂട്ടരും ഏക മതാനുസാരികളും ഒരേ ആരാധനക്രമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരും ആകുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ജാതിവ്യത്യാസം പോലെയുള്ള ഒരു നിലയില്ലെങ്കിലും ഇവർ തമ്മിൽ മിശ്രവിവാഹം നടത്തുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ഓരോ കൂട്ടർക്കും പ്രത്യേക സാമൂഹ്യ നടപടികളുമുണ്ട്. തങ്ങൾക്ക് ക്നായിത്തോമ്മായുടെയും അനുയായികളുടെയും നേർസന്തതികളാണെന്ന് തെക്കും ഭാഗർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരും അവരുടെ പൂർവ ഗോത്ര നാമങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി അവരുടെ താവഴി കുറിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കുടിയേറിപ്പാർത്ത ഏഴു ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഇവയാകുന്നു: ബാജി, ഹാദായി, കോജാ, ബെൽക്കോത്ത്, കുജാലിക്കു, മജമോത്ത്, ജൈമത്ത്” (പു. 65, 66). പൂരാതന കൈയെഴുത്ത് സഭാചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് മേൽ കാണിച്ച വടക്കും തെക്കും എന്ന തെരുവ് വ്യത്യാസങ്ങളും ആചാര വ്യത്യാസങ്ങളും ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ തന്റെ സഭാ ചരിത്രത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട് (പു. 93). ക്നായി തോമ്മായ്ക്കു രണ്ടു ഭാര്യമാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അതിലെ സന്തതി പരമ്പരകളാണ് രണ്ടു തെരുവുകളിലായി വിന്യസിക്കപ്പെട്ടതെന്നും പ്രചരിപ്പിച്ചു പോന്ന ഐതിഹ്യത്തിന് പിൻബലമൊന്നുമില്ല. നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ വടക്കെ തെരുവിലും ക്നായിത്തോമ്മാ കൊണ്ടുവന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ തെക്കെ തെരുവിലും പാർത്തു.

ക്നായി തോമ്മാ മുഖേന നാട്ടിലെ വാണിജ്യവും തദ്ദേശ ഭണ്ഡാരവും മെച്ചപ്പെട്ടത് രാജാവിനെയും ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കി. ഇടത്തട്ടുകാരെ ഒഴിവാക്കിയതു മൂലം വ്യാപാരത്തിന്റെ ലാഭം ഭണ്ഡാരത്തെ പോഷിപ്പിച്ചു. ഇവയ്ക്കു കാരണമായ തോമ്മായുമായി രാജാവ് ഉറ്റ സമ്പർക്കത്തിലായി. പിന്നീട് ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ക്നായി തൊമ്മൻ ചെപ്പേട്, നമ്മുടെ പരിഗണനയിൽ വരുന്നത്. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ എഴുതുന്നു: “ഈ കാലം, മലയാളനാട് വാഴും ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജാവിനെ തൊമ്മച്ചൻ ചെന്നു

കണ്ടു. തിരുമുൽക്കാഴ്ചയും വച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനി ജനങ്ങളുടെ ഞെരുക്കങ്ങളെയും അവരുടെ ബലഹീനതയേയും മറ്റും കുറിച്ച് ഒക്കെയും അറിയിച്ചാറെ രാജാവ് തെളിഞ്ഞു നാട്ടുടയ നമ്മാൽ വേണ്ടതിനെ ഒക്കെയും ചെയ്തുതരുന്നതിന് സംശയമില്ല എന്ന് കല്പിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വേണ്ടുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതിന് കല്പന പുറപ്പെട്ടതു കൂടാതെ ആദിത്യ ചന്ദ്രാദികൾ ഉള്ള നാളും ഭേദം വരാതെ ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം നിശ്ചയിച്ച് ആദിത്യനും ചന്ദ്രനുംസാക്ഷിയാകെ ബഹുമാനത്തിനടുത്ത പദവികൾ ഒക്കെയും ചെമ്പു തകിടിൽ എഴുതി തുല്യം ചാർത്തി ആയതും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദേശത്ത് ഒരു പറ നെല്ല് ചിതറിയതിനകം ആനക്കോലാൽ ഇരുനൂറ്റി നാല്പത്തിനാലു കോൽ ഭൂമി അളന്ന് തിരിച്ച് ആയതും നൽകി (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ ഈ വിവരങ്ങൾക്കാധാരമെന്നെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ ലേഖകൻ മേൽ വിവരിച്ച കൈയെഴുത്തു സഭാചരിത്രം ഉദ്ധരിക്കുകയാണ് റൈട്ടർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒരുപക്ഷേ ആ കൈയെഴുത്തു സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രാചീന പകർപ്പ് അദ്ദേഹവും കണ്ടിരിക്കണം).

പദവികളുടെ വിവരം

‘തണ്ടും പല്ലക്കും പരവതാനിയും പഞ്ചപടവും (പഞ്ചവട്ടം എന്ന് ഇട്ടുപ്പ്) വെഞ്ചാമരയും ആലവട്ടം, തഴയും കൂടയും, നടയും നടത്തും വായ്ക്കുര (വ) യും തകിലും മുരശും വീരമദളവും അഞ്ചു പഞ്ചവാദ്യവും അഞ്ചു വണക്കുടയും (അഞ്ചുവർണ്ണക്കുടയെന്ന് ഇട്ടുപ്പ്) പകൽ വിളക്കും പാവാട മണക്കോലവും (പാവാടയും മണക്കോലവും എന്ന് ഇട്ടുപ്പ്), ചണ്ഡയും ചണ്ഡമേൽ മേൽക്കട്ടിയും (ചണ്ണയും ചണ്ണമേൽക്കട്ടിയും എന്ന് ഇട്ടുപ്പ്), ഉച്ചിപ്പു, നെറ്റിപ്പട്ടം, കച്ചപുറാ (ഇതു ഇട്ടുപ്പ് വിട്ടുകളഞ്ഞു) മുൻ കൈപതക്കം, തോൾ വള, വീരചങ്ങല, വീരദണ്ഡ് (തണ്ട് - ഇട്ടുപ്പ്), കാൽച്ചിലവും ചങ്കും (ശംഖ് - ഇട്ടുപ്പ്), പുണുനൂലും (ഇതു ഇട്ടുപ്പ് വിട്ടുകളഞ്ഞു). ചംങ്കു ചക്രം, ഇടുപടി, നഗരതോരണം, നന്താ വിളക്കു, കടക് (ഹസ്തകടകമെന്ന് ഇട്ടുപ്പ്), കനകമുടി, മുടിക്കീഴാഭരണങ്ങൾ, ചെന്നിഞ്ഞനെ ആനമേൽ മണ്ണ്, നീർ (ആനമേൽ അമ്പാരി എന്ന് ഇട്ടുപ്പ്) മുതലായി 72 പദവികളും അതിനടങ്ങും സാധനങ്ങൾ ആ(രം) നി പോകം (ഭോഗം. ഇതു ഇട്ടുപ്പ് വിട്ടുകളഞ്ഞ് സാധനങ്ങൾ അത്രയും എന്ന് ചേർത്തു). തല, മൂല, ചെല്ലിചെങ്കൊമ്പ് (തല, മൂല, എന്നിടത്ത് അഞ്ചു മൂല എന്ന് ഇട്ടുപ്പ്) ആദ്യവയ്പും പാറ്റു മരവും (പാച്ചിൽ മരം - ഇട്ടുപ്പ്), തെക്കുകുമ്പിൾ ആനിയും നായും വലയും (തെക്കും കുമ്പിളും ആഞ്ഞിലിയും വലയും നായും - ഇട്ടുപ്പ്) നായാട്ടും മറ്റും എപ്പേർപ്പെട്ടതിനും കൂടെ ചെപ്പേട് എഴുതിച്ച് കൊണ്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദേശത്ത്....’ (കൈയെഴുത്തു സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥം).

രാജാവിന് ഇപ്രകാരം പ്രസാദമുണ്ടാവാനുള്ള കാരണവും കയ്യെഴുത്തു

സഭാചരിത്രത്തെ അനുകരിച്ച് ഇട്ടുപ്പ് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്: “വിശേഷിച്ചും ഒരു മുടിമേൽ പതിക്കുന്നതിന് മതിയായ രത്നങ്ങൾ (നിറനാഴി) ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജാവിന് തൊമ്മച്ചൻ കൊടുക്കയും രാജാവിന്റെ നേർക്കു യുദ്ധത്തിനായി വന്ന ശത്രുവിനെ ഒഴിക്കുന്നതിന് തൊമ്മച്ചൻ വേണ്ടുന്ന യത്നങ്ങളും ദ്രവ്യചിലവർപ്പുകളും (ചെലവുകൾ) ചെയ്തയാൽ രാജാവ് അവർകൾക്കു ഈ മലയാള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പേരിൽ വളരെ സന്തോഷവും കൃപയും തോന്നി ഈ വകക്കാരെ ഭൂമിയുടെ ഒടുക്കത്തോളം ആരും ഒരു ഏറക്കുറു ചെയ്യരുതെന്ന് പ്രത്യേക കല്പനയും ഇവരുടെ ആവശ്യത്തിനും ചിറ്റാഴ്ചയ്ക്കും (പരിചരണം) വേണ്ടി വേറെ പതിനേഴ് ജാതിക്കാരെക്കൂടെ ചേർത്തു കൊടുത്തതിന്നു ചെപ്പേടു എഴുതി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു (ഇട്ടുപ്പ്, പৃ. 91). ഇട്ടുപ്പ് അല്പം വിശദീകരണം ചേർത്തെഴുതിയ ഈ കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെഴുത്തു ചരിത്രത്തിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരമാകുന്നു:

“ഇങ്ങനെ ഒരു പട്ടണവും നഗരത്തോരണവും ചമച്ച് ശക്തിയോടു കൂടി ഇരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ രാജകരത്തിന്റെ എശത്തിനും (യശസ്സിനും) ശക്തിയ്ക്കും അതിനു വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളും പ്രയത്നങ്ങളും (പ്രെശ്നങ്ങളും) ചെയ്തുകൊണ്ടും ചേരമാൻ പെരുമാൾ തമ്പുരാൻ മുടിവച്ച് വാഴുവാൻ വേണ്ടുന്ന മുത്തു രത്നങ്ങളും (മുത്ത്, രത്നങ്ങളും) കൊടുക്ക കൊണ്ടും ഈ വംശക്കാർ ഭൂമിയുടെ ഒടുക്കത്തോളം (ലോകാവസാനം വരെ) ഒരുത്തരും ഒരു ഏറക്കുറു (ദ്രോഹം) ചെയ്യരുതെന്ന് കല്പിച്ച് ആയതിനും മറ്റും” ഒരു (ചെപ്പേട് എഴുതുകയും ചെയ്തു).

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചിറ്റാഴ്ചക്കാരായി നിശ്ചയിച്ച ആളുകളുടെ വിവരം ഇട്ടുപ്പ് ഇപ്രകാരം നൽകുന്നു (പൃ. 92): “പാരതിൽ പാക്കനാർ, തിമിശർ, തിരുവരങ്കൻ, നിറമേറും വില്ലൻ, തച്ചൻ, ഇരവിനങ്ങാൻ, ശമയത്തിൻ വിളക്കിത്തലയൻ എട്ടാകും വാണിഭം നാശം ധനം പേറും ചെട്ടിനാലും ശങ്കരൻ പെഷമാണ്ട കുറുക്കളും വിശ്വകർമ്മൻ പോയി ഈഴനാട് വാണകാലം വന്തതാം ചേകവനും ഊഴിയിൽ ഉറവാറൻ മുതലായി പതിനേഴു ജാതിക്കാരെ മാമ്മുദീസാ ചമയക്കാർക്ക് വിഴയക്കാരായിക്കൊടുത്തു. ഈ പതിനേഴു ജാതിക്കാരിൽ ആരോട് എങ്കിലും മാടമ്പിമാർ ആകട്ടെ എടപ്രഭുക്കന്മാർ ആകട്ടെ ക്ഷേത്ര ശക്തി ആകട്ടെ ഗ്രാമശക്തി ആകട്ടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉപദ്രവം ചെയ്താൽ ഈ പതിനേഴു ജാതിയും ക്രിസ്ത്യാനികളോടുകൂടെ ഒരു നിലയായി നിന്നും കൊണ്ട് ചെയ്യപ്പെട്ട കാരത്തിന് തക്ക തിൻവണ്ണം പ്രായശ്ചിത്തം കെട്ടി വയ്പിക്ക എങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെ ഒരു ഹീനജാതിക്കാരൻ അടിച്ചാൽ അതിന്റെ അവസ്ഥ പോലെ അവനെ കൊല്ലുകയെങ്കിലും തക്ക പ്രായശ്ചിത്തം വാങ്ങി ശിക്ഷിച്ചയക്കയെങ്കിലും പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വരൂപമായി ഏകദേശം കൊല്ലം 920 -ാമതു വരെയും നടന്നുവന്നു.” ക്നായി തൊമ്മന്റെ വരവ് വിവരിച്ച ശേഷം ഇട്ടുപ്പ്

തുടർന്നെഴുതുന്നു. “ഈ കാലങ്ങളിൽ അലക്സന്ദ്രിയായും മലയാളവും തമ്മിൽ വൻ കച്ചവടം നടന്നിരുന്നു എന്നും പേർഷ്യ, അലക്സന്ദ്രിയ മുതലായ ദിക്കിൽ നിന്നും വേദത്തലവന്മാർ ഈ മലയാളത്തിൽ വന്നു ഉപദേശിച്ചിരുന്ന പ്രകാരവും കാണാനുള്ളതല്ലാതെ ഏറിയ കാലത്തെ സൂക്ഷ്മ വർത്തമാനങ്ങൾ ഒന്നും അറിവാൻ പാങ്ങില്ല.”

പേർഷ്യയുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന നൂറ്റാണ്ടുകളിലും അലക്സന്ദ്രിയായിൽ നിന്ന് വേദത്തലവന്മാർ ഇവിടെ വന്നിരുന്നുവെന്ന ഇട്ടുപ്പിന്റെ പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. അലക്സന്ദ്രിയായ ബന്ധം നേർത്തു വരികയും പേർഷ്യൻ ബന്ധം സുദൃഢമാവുകയും ചെയ്ത ഒരു ഇടക്കാലത്തെയാണ് ഇട്ടുപ്പ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു കാര്യം വളരെ തീർച്ച. അലക്സന്ദ്രിയായിൽ 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം വന്നവരിലും പേർഷ്യയിൽ നിന്ന് വന്നവരിലും മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കാം. കോസ്മസ് ഇവിടെ മെത്രാനുള്ള സഭയേയും വൈദികരും വിശ്വാസികളും മാത്രമുള്ള സഭയേയും കണ്ട കാര്യം നമുക്കിവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. അലക്സന്ദ്രിയൻ ബന്ധം മുചിരിയെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് വികസിച്ചിരുന്നത്. മുചിരിയിലെ പ്രധാന തുറമുഖങ്ങൾ പൊന്നാനിയും ചാവക്കാടും ചേറ്റുവായും ആയിരുന്നതിനാൽ ആ ബന്ധത്തിന്റെ ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രം ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ആയിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കാം. തലപ്പള്ളിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി ഒരു ക്രിസ്തീയത അങ്ങനെ അവിടെ രൂപപ്പെട്ടിരിക്കാം. ഇന്നും ചാട്ടുകുളങ്ങരയിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ കുന്നംകുളം പട്ടണത്തിലെപ്പോലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മറ്റൊരു പട്ടണം കാണുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഹൈദർ അലിയും ടിപ്പു സുൽത്താനും ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനനും ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനനും ശക്തൻ തമ്പുരാനും ഈ നഗരത്തെ ‘നസ്രാണി ഗുർ’ എന്ന് (നസ്രാണികളുടെ പട്ടണം) വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. വന്നേരി എന്ന രാജ തലസ്ഥാനവും ഇതിനോടടുത്തായിരുന്നു.

എന്നാൽ പേർഷ്യൻ ബന്ധം വികസിക്കുമ്പോൾ തുറമുഖം അല്പം തെക്കോട്ടു നീങ്ങി കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെത്തുന്നുണ്ട്. തുറമുഖം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ ക്നായിത്തോമ്മായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പേർഷ്യൻ കുടിയേറ്റക്കാർ സഹായിച്ചിരിക്കാം. അവർ മികച്ച ശില്പികളായാണല്ലോ അറിയപ്പെടുന്നത്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ തുറമുഖവും തിരുവഞ്ചിക്കുളം എന്ന കൊച്ചു തുറമുഖവും ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ അവരുടെ സേവനം നിർണ്ണായകമായിട്ടുണ്ടാകാം. വ്യാപാര കേന്ദ്രം ചാട്ടുകുളങ്ങര അങ്ങാടിയിൽ നിന്ന് കൊടുങ്ങല്ലൂർ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേക്കു മാറിയതങ്ങനെയാകാം. ചാട്ടുകുളവും വഞ്ചിക്കുളവും ഒരേ അർത്ഥത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. സാമൂതിരിയുടെ ആക്രമണവും കടൽ കൊള്ളക്കാരുടെ ഉപദ്രവവും ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടാൻ

പെരുമ്പടപ്പ് രാജാവ് ഈ വ്യാപാര മാറ്റത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത് മാകാം. ഏതായാലും വ്യാപാര കേന്ദ്രം മാറിയതോടെ 'വന്നേരി'യിൽ നിന്ന് രാജകൊട്ടാരം തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേക്കു മാറ്റപ്പെട്ടു എന്നത് പഠനാർഹമായ ഒരു സംഭവമാണ്.

325-ലെ നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിൽ ഇന്ത്യയെക്കുടി പ്രതിനിധാനം ചെയ്തു പേർഷ്യക്കാരനായ ഒരു യോഹന്നാൻ മെത്രാൻ പങ്കെടുത്തതായി ചരിത്രത്തിൽ പരാമർശമുണ്ട്. സുന്നഹദോസ് നടപടികളിൽ ഇദ്ദേഹം ഒപ്പു വച്ചതായി 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ സൈസിക്കുസിലെ ഗലാ സ്വേറ്റാസ് രചിച്ച ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. 4 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂസേബിയോസും 12 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മീഖായേൽ റാബോ പാത്രിയർക്കീസും ദിവന്നാസ്വേറ്റാസ് ബർസ്ലീബിയും ഈ വിവരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പേർഷ്യയുടെ ബിഷപ്പായി യോഹന്നാനെ കാണുന്നതിൽ ആർക്കും എതിർപ്പില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയുടെയും കൂടെ മെത്രാനാണെന്ന് പറയാൻ പലരും മടിക്കുന്നു. ഗ്രീക്കിലും പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമച്ചവർ പൊതുവെ തെക്കേ ഇന്ത്യയേയും മലങ്കര സഭയേയും പറ്റി കേട്ടിരുന്നില്ല എന്നാണ് യോഹന്നാനെ ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാനായി അംഗീകരിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നവർ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദം. ഈ വാദം ഒട്ടും ശരിയല്ല. അലക്സാന്ത്രിയ നഗരവുമായി നിരന്തരം, കപ്പൽ വ്യാപാരം നടത്തിയ തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ 'മുചിരി'യെപ്പറ്റി യവനർ കേട്ടിരിക്കയില്ലെന്ന വാദഗതി അസ്വീകാര്യമാണ്. വ്യാപാരത്തിന്റെ ഇടനിലക്കാരായി ബുദ്ധ മതക്കാരുടെ ഒരു സംഘം അലക്സാന്ത്രിയായിൽ കോളനിയാക്കി താമസിച്ചിരുന്നുവെന്നും അവരുടെ ഒരു ശ്മശാനം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കെ യവന ലോകത്തിന് കേരളം അജ്ഞാതമായിരുന്നു എന്ന വാദഗതി യുക്തിസഹം അല്ലാതാവുന്നു. താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

'ചെങ്കടൽ തീരത്തു നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന കപ്പൽ 40 ദിവസം കൊണ്ടു മുസ്സിരീസിൽ എത്തിയിരുന്നതായി പ്ലീനി പറയുന്നു. ഇതോടെ ദിനപ്രതി ശരാശരി ഒരു കപ്പൽ വീതം ഈജിപ്റ്റിൽ നിന്ന് പൂർവദേശത്തേക്കു പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ബൈസാന്റിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്ത് കേരളവുമായിട്ടാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ വ്യാപാരം നടന്നിരുന്നതെന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു. അലക്സാന്ത്രിയ ആയിരുന്നു ഇക്കാലത്തെ പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ വ്യാപാരത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രം. ഈജിപ്റ്റിൽ നിന്നും പൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്ന ചരക്കുകൾ അലക്സാന്ത്രിയായിൽ വച്ചാണ് കൈമാറിയിരുന്നത്. പെരിപ്ലസിന്റെ കാലത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പാണ് ഈ സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചത്. അലക്സാന്ത്രിയായുടെ ഈ പ്രാധാന്യം മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയും തുടർന്നു പോന്നു. അതായത് സംഘകാലത്ത് റോമ്മാ

സാമ്രാജ്യവുമായുള്ള സമുദ്ര വ്യാപാരം അലക്സാന്ദ്രിയാ വഴിയാണ് നടന്നിരുന്നത്. അലക്സന്ദ്രിയായും കേരളവുമായുള്ള വേഴ്ച ദൃഢബദ്ധമായിരുന്നു എന്ന് സാരം” (കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, പൂ. 156).

‘കേരളത്തിൽ നിന്ന് ഇക്കാലത്ത് വിദേശങ്ങളിലേക്കു പോലും ബൗദ്ധ സംസ്കാരം പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ സൂചനകൾ ലഭ്യമാണ്. സംഘ കാലത്ത് അലക്സാന്ദ്രിയായും കേരളവും ആയുണ്ടായിരുന്ന അടുത്ത ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഇതിന് മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അലക്സാന്ദ്രിയായിൽ ഇക്കാലത്തു ഒരു ബൗദ്ധ ശ്മശാന ശില സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി സർ ഫ്ളിന്റേഴ്സ് പെട്രി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ശ്മശാന ശിലയിന്മേൽ ചക്രവും ത്രിശൂലവും ഉള്ളതായും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ത്രിശൂലമുള്ളതിനാൽ അത് ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ നിന്ന് പോയതാണെന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. ചക്രം ബൗദ്ധ ധർമ്മത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അലക്സാന്ദ്രിയായുമായി ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന മുസ്ലിംസിൽ നിന്നാകണം ഈ സംസ്കാര പ്രവാഹമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്’ (മേൽ പുസ്തകം, പൂ. 185).

ഇന്ത്യയെ യോഹന്നാൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് പറയുവാൻ കൂടുതൽ തെളിവുകൾ ലഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു വരെ ഗലേഷ്യസിന്റെ രേഖപ്പെടുത്തലിനെ സാധുവായി ഗണിക്കണം. ഒരു വേള മലങ്കര സഭയുടെ പേർഷ്യൻ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യത്തെ കണ്ണിയാവാം ഈ യോഹന്നാൻ മെത്രാൻ.

എ. ഡി. 800 വരെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ സുവർണ്ണ ദശയായിരുന്നു. 4-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിനിടയിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ, തിരുവഞ്ചിക്കുളം എന്നിവിടങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അങ്കമാലി, പറവൂർ പ്രദേശങ്ങളിലെ പള്ളികളും ഇക്കാലത്തുണ്ടായതാവണം. പറവൂരിലെ ജൂതപ്പള്ളിയും ഇക്കാലത്തുണ്ടായതാകാം. മിക്ക ക്ഷേത്രങ്ങളും ബുദ്ധ - ജൈന ദേവാലയങ്ങളുടെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠകളായിരുന്നു. തൃശൂരിലെ വടക്കുംനാഥ ക്ഷേത്രവും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി ക്ഷേത്രവും ഇതിന് മികച്ച ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ശൈവ അധിനിവേശ പ്രഭാവ കാലത്ത് അവിടത്തെ ബുദ്ധപ്പള്ളി ശിവക്ഷേത്രമായി രൂപപ്പെടുകയായിരുന്നു. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ബുദ്ധ സന്യാസികളുടെ വിഹാരം കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. അവരിൽ നിന്ന് അതു പിടിച്ചെടുത്ത് അതു ദേവീ ക്ഷേത്രമാക്കിയതും ബുദ്ധ - ജൈന പ്രഭാവകാലത്തിൽ നിന്ന് വൈദിക പ്രഭാവത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ‘ഭരണി’ എന്ന ഉത്സവത്തിലെ ചടങ്ങുകൾ സുസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചാൽ, ശാന്തശീലരായ ബുദ്ധ സന്യാസികളെ അനുഭവർഷം കൊണ്ടും രക്താഭിഷേകം കൊണ്ടും പ്രഹരം കൊണ്ടും അപായഭീതി സൃഷ്ടിച്ച്

പുറത്താക്കി ആ വിഹാരം കൈവശപ്പെടുത്തിയതിന്റെ വിജയോത്സവമാണ് അതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. ശ്രീ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു: “ഏഴു മുതൽ പതിനൊന്നുവരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ മറ്റൊരു സുപ്രധാനമായ പരിവർത്തനം ബൗദ്ധ - ജൈന മതങ്ങൾ നാമാവശേഷം ആകുകയും ഹിന്ദുമതം പ്രചാരത്തിൽ വരികയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാണ്. ... രക്തപങ്കിലമായ സംഭവങ്ങളുമായി കൂടിക്കലർന്ന ജൈന - ഹൈന്ദവ മതങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്ന, രൂക്ഷസമരത്തിന്റെ തീക്കര സ്മരണകൾ പ്രസിദ്ധമായ മധുര മീനാക്ഷി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സുവർണ്ണ പുഷ്ക്കരണി മണ്ഡപത്തിന്മേലുള്ള നിരവധി ചുമർ ചിത്രങ്ങളിലൂടെ നിരന്തരം സജീവമായി നിലനിർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ...” (എം. എസ്. രാമസ്വാമി അയ്യങ്കാർ, സ്റ്റഡീസ് ഇൻ സൗത്ത് ഇന്ത്യൻ ജൈനീസം, പৃ. 79, ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പൂ. 244).

ഈ മത പരിവർത്തന ദശയിൽ ക്രിസ്തുമതവും പീഡനത്തിന് വിധേയമായിട്ടുണ്ടാവാം. വൈദികമല്ലാത്തതെന്നും ബൗദ്ധം, ജേച്ഛം എന്ന് മുദ്രകുത്തിയാണ് ആക്രമിക്കപ്പെട്ടതും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും. ഇക്കാലത്തു ക്രിസ്തു മതത്തിന് പിടിച്ചുനില്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത് വ്യാപാര രംഗത്ത് അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ച മികവു മൂലം രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. വിദേശ വാണിജ്യത്തിന്റെ ആദായം മുഖ്യമായും ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആശ്രയിച്ചായതിനാൽ അവർക്കു രാജകീയ പരിരക്ഷണം ലഭിച്ചിരുന്നു. പേർഷ്യയിൽ ഇക്കാലത്ത് ക്രൈസ്തവ സഭ അഗ്നി പരീക്ഷണങ്ങളെ നേരിടുകയായിരുന്നു. പേർഷ്യാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെ കീഴിൽ ആയിരുന്ന സഭകളെ ഒരു പൊതു തലവന്റെ കീഴിൽ ഏകീകരിക്കുവാൻ എ. ഡി. 291 -നോടടുത്ത് സെല്യൂഷ്യാ ആസ്ഥാനമാക്കി പാപ്പാ എന്ന പേരിൽ ഒരു ബിഷപ്പ് അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പൊതു പിതാവ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ‘കാതോലിക്കാ’ എന്ന് അറിയപ്പെട്ടു. എന്നാൽ എ. ഡി. 431 -ൽ ചേർന്ന എഫേസൂസ് സുന്നഹദോസ് പുറത്തുള്ള നെസ്തോറിയനെ സെല്യൂഷ്യൻ കാതോലിക്കാ അംഗീകരിച്ചത് പേർഷ്യൻ സഭയിൽ ഒരു പിളർപ്പിനിടയാക്കി. എഫേസൂസ് സുന്നഹദോസിനോട് വിധേയത്വം പുലർത്തിയിരുന്നവർ അന്ത്യോഖ്യൻ പക്ഷപാതികളായിരുന്നു. ഇവരെ സംഘടിപ്പിച്ച് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന അത്താനാസ്യോസ് ഗാമോലോ, കിഴക്കിന്റെ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന സ്ഥാനം നല്കി ഒരാളിനെ വാഴിച്ചു. മെസ്സപ്പട്ടോമ്യായുടെ വടക്കു ഭാഗത്ത് ‘തെഗ്രീസ്’ ആയിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്ഥാനം. ഇദ്ദേഹം കാലക്രമേണ ‘മഫ്രിയാനാ’ എന്ന പേരിലും ‘കിഴക്കിന്റെ കാതോലിക്കാ’ എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം മുതൽ പേർഷ്യൻ സഭ രണ്ടു സമൂഹങ്ങളായി പിരിഞ്ഞുപോയി. അവയിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം

നെസ്തോറിനെ അംഗീകരിക്കുന്നു; ന്യൂനപക്ഷം അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധത്തിൽ കഴിയുന്നു.

മലങ്കര സഭയുടെ പേർഷ്യൻ ബന്ധം ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ പേർഷ്യയിലെ ഏതു വിഭാഗവുമായാണ് കേരള സഭ ബന്ധപ്പെട്ടതെന്ന ചോദ്യം സംഗതമാകുന്നു. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ ഈ വിഷയം പൂർണ്ണമായും അവഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പേർഷ്യയിലെ ന്യൂനപക്ഷവുമായാണ് ഇന്ത്യൻ സഭയ്ക്കു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് വാദിക്കുന്നു. മറ്റാർക്കും വഴങ്ങാത്ത മൂലഭാഷകൾ (സുറിയാനി, ഗ്രീക്ക്, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങിയ നിരവധി ലോക ഭാഷകൾ) അറിയുന്ന ഈ തലമുറയിലെ വിശുത സഭാചരിത്രകാരൻ ഫാ. ഡോ. വി. സി. ശാമുവേൽ ആ ബന്ധം നെസ്തോറിയാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട പേർഷ്യൻ വിഭാഗത്തോടാണെന്ന് പ്രതിപാദിക്കുന്നു (സഭ വളരുന്നു, 1-ാം ഭാഗം). ക്നായിത്തൊമ്മന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വന്ന പേർഷ്യൻ സംഘത്തിന്റെ കാലത്ത് പേർഷ്യൻ സഭ അവിഭക്തമായിരുന്നതിനാൽ ആ കുടിയേറ്റം കഴിഞ്ഞേ ഈ ചോദ്യം സംഗതമാകുന്നുള്ളൂ. ഏതായാലും അക്കാലത്തു ഇവിടെ വന്നിരിക്കാവുന്ന മെത്രാന്മാരാരും ഇവിടെ കബറടങ്ങിയ ചരിത്രം നാളിതു വരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. വല്ലപ്പോഴും അവിടെ നിന്ന് മെത്രാന്മാർ വന്നിരിക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ വരവ് സഭയേക്കാളേറെ വ്യാപാരം ഉന്നം വച്ചായതിനാൽ എല്ലാവരും വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തും മുമ്പേ തിരിച്ചുപോകുക പതിവായിരുന്നു എന്ന് വേണം കരുതുവാൻ. ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ കൈവെപ്പു നൽകുകയല്ലാതെ മറ്റു സഭാകർത്തവ്യങ്ങളൊന്നും അവർ ചെയ്തിരുന്നതായി തെളിവുകളുമില്ല. ഇവിടെ മെത്രാന്മാരില്ലാത്തപ്പോൾ അവർ പേർഷ്യയിൽ പോയി പട്ടമേറ്റു വന്നിരുന്നുവെന്നാണ് കോസ്തസിന്റെ സാക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. അലക്സാന്ത്രിയയ്ക്കു ശേഷം വൈദിക പരിശീലനത്തിന് ഇന്ത്യൻ സഭ പേർഷ്യൻ സഭയെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം.

പേർഷ്യയിലെ വിശ്വാസപരമായ ചാഞ്ചാട്ടങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ സഭ താല്പര്യമെടുത്തിരുന്നുവോ എന്ന് നിശ്ചയമില്ല. ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ ഒരു കേന്ദ്രീകൃത ഭരണം അനുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഓരോ ഇടവകയും പള്ളി യോഗത്തിന്റെ നിശ്ചയങ്ങൾ പ്രകാരം ഭരിക്കപ്പെട്ടു പോന്നു. സമുദായത്തെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുവാൻ ഒരു സ്ഥാനി സ്ഥിരമായി ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാനാവില്ല. അർക്കദിയാക്കോനും ജാതിക്കുകർത്തവ്യവും ഒക്കെ ഉണ്ടാവുന്നത് വളരെ കാലങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ്. തന്മൂലം രണ്ടു ഭാഗത്തു നിന്നുമുള്ള മെത്രാന്മാരെ ഇന്ത്യൻ സഭ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് കരുതാവുന്നത്. രണ്ടു ഭാഗത്തുള്ളവർക്കും കൈവെപ്പിന്റെ സാധ്യത ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മറ്റു വിശദാംശങ്ങളൊന്നും ഇവിടെ കാര്യമാക്കിയില്ല. പില്ക്കാലത്തു മാർ ഗ്രെഗിയേൽ

വന്നപ്പോൾ പോലും ഇരുമ്പഭാവ - ഏകസ്വഭാവ വാദം സംബന്ധിച്ച് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ നിസ്സംഗമായ നിലപാട് രേഖാ മൂലം അവലംബിക്കുന്നതും നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. വി. കുർബ്ബാന, മാമ്മുദീസാ എന്നീ കൂദാശകൾക്കു പുറമെ ക്രൈസ്തവ ലോകത്ത് വികസിച്ചുവന്ന ഇതര കൂദാശകളെയും അവയുടെ ആരാധനക്രമങ്ങളെയും മറ്റും പേർഷ്യൻ സഭയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യൻ സഭ സ്വീകരിച്ചു കാണാം. രണ്ടു വിശ്വാസ വിഭാഗങ്ങൾ മുഖേനയും ഈ പകരൽ നടന്നതു കൊണ്ടാകാം സഭയിലെ പല കേന്ദ്രങ്ങളിലും വ്യത്യസ്തമായ അനുഷ്ഠാന പാരമ്പര്യങ്ങളും വ്യത്യസ്ത ലിഖിത പാരമ്പര്യങ്ങൾ പോലും ഉണ്ടായത്. പഴഞ്ഞി ഓർത്തഡോക്സ് ദേവാലയത്തിലെ പുരാതന ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെടാത്ത ഒന്നു രണ്ടു തക്സാ ക്രമം കണ്ടതായി ഓർക്കുന്നു. പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ഭാഷയിലെഴുതിയ ആ ക്രമം സെലൂഷ്യൻ കാതോലിക്കായുടെ കീഴിലുള്ള ഒരു മെത്രാന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചതാകുന്നു. കോതമംഗലത്തു നിന്നു കിട്ടിയ ഏതാനും പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി പ്രാർത്ഥനാ ക്രമങ്ങൾ നെസ്തോറിയ കാതോലിക്കായുടെ കീഴിലുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക ഹൂദ്രാ (പ്രാർത്ഥനാ ക്രമം, ആണ്ടടക്കമുള്ളത്) ആണെന്ന് തൃശൂരിലെ ഡോ. മാർ അപ്രേം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്മരണാർഹമാണ്.

അന്തോഖ്യൻ ക്രമങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ചില ആണ്ടു തക്സാ ക്രമങ്ങൾ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ, പഴഞ്ഞി പ്രദേശങ്ങളിൽ കാണുന്നത് ഒരുപക്ഷേ തെഗ്രീസിലെ മഹിയാനയുടെ കീഴിലുള്ള മെത്രാന്മാർ മുഖേന മലങ്കര സഭയിൽ എത്തിയതാകാം.

കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ ആധിപത്യം അസ്തമിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി കൊല്ലം നഗരം പ്രശസ്തിയിലേക്കു വരുന്നുണ്ട്. ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രഥമാർദ്ധത്തിൽ തന്നെ കൊല്ലം ഒരു പ്രധാന തുറമുഖമായി മാറിയിരുന്നു. സഞ്ചാരിയായ സുലൈമാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അക്കാലത്തു തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും നല്ല തുറമുഖം കൊല്ലമായിരുന്നു (ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻ പിള്ള, 'അന്നത്തെ കേരളം', പृ. 155).

അഞ്ചുവണ്ണം, മണിഗ്രാമം എന്നീ വാണിജ്യ സംഘടനകളുടെ കേരളത്തിലെ ആസ്ഥാനം കൊല്ലമായിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ... പുനത്തലപ്പതി, ചോളൈകുടിപ്പതി എന്നീ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും കൊല്ലം പട്ടണത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു (തരീസാ പള്ളി ശാസനം കാണുക). ചൈനക്കാരുടെ പ്രധാന വ്യാപാര കേന്ദ്രം കൊല്ലമായിരുന്നു. മഹോദയപുരത്തിന് സമാനവും സമാന്തരവുമായ പ്രാധാന്യമാണ് തന്മൂലം വേണാട്ടരച്ചന്റെ തലസ്ഥാനമായ കൊല്ലത്തിന് കരഗതമായത്.

825 -ൽ കൊല്ലത്തെത്തിയ പേർഷ്യൻ വ്യാപാരിയും അവരോടൊപ്പം വന്ന രണ്ടു മെത്രാന്മാരുമാണ് കൊല്ലം നഗരത്തിന്റെ പ്രശസ്തിയുടെ പ്രധാന ശില്പികൾ. ശാബാർ ഈശോ എന്ന് വ്യാപാരിയുടെ പേർ; മാർ സാബോർ എന്നും മാർ അഫ്രോത്ത് എന്നും മെത്രാന്മാരുടെ പേർ. കൊല്ലത്തെ, വൻ സാധ്യതകളുള്ള ഒരു തുറമുഖ പട്ടണമാക്കാമെന്ന് വിദേശികൾ രാജാവിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അക്കാലം തന്നെ കൊല്ലത്ത് അതിഗംഭീരമായ തുറമുഖമുണ്ടാക്കി. 'കൊല്ലം തോന്റീ' എന്ന പ്രശസ്ത പ്രസ്താവന ഈ 'കൊളം തോണ്ടലിനെ' ആസ്പദിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. പഴയ കുളങ്ങളൊക്കെ ജലവാഹനങ്ങൾക്കു കര പറ്റുവാനുള്ള വൻ ജലാശയങ്ങളായിരുന്നു (കുളിക്കുവാനുള്ള ജലാശയം എന്നു അർത്ഥം വന്നത് വളരെ പില്ക്കാലത്താണ്). 'കൊല്ലം തോന്റീ'യത്തോടെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വാണിജ്യത്തേക്കാൾ കൊല്ലം വാണിജ്യം പ്രബലമായി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ വാണിജ്യം മുഖ്യമായും ആഫ്രിക്കാ, യൂറോപ്പ് തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളുടെ കിഴക്കു ഭാഗവുമായിട്ടായിരുന്നു. ആ വാണിജ്യം ക്രമേണ ദിമുഖ വാണിജ്യത്തിന് സൗകര്യമുള്ള കൊല്ലത്തേക്കു ഗതി മാറി. ചൈനീസ് വ്യാപാര കേന്ദ്രം കൊല്ലമായതിനാൽ ചൈനയുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിന് സൗകര്യം കൊല്ലത്തേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തന്മൂലം കൊല്ലത്തിന്റെ പ്രശസ്തി ഏറെ വർദ്ധിച്ചു. അക്കാലം തന്നെ വേണാടിന്റെ തലസ്ഥാനം കൊല്ലത്തേക്കു മാറ്റി. വിദേശ വ്യാപാരികളുടെയും മതാധ്യക്ഷന്മാരുടെയും വരവ്, അവരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള തുറമുഖ നിർമ്മാണം, വ്യാപാരാഭിവൃദ്ധി, തുറമുഖ പട്ടണ നിർമ്മാണം, തലസ്ഥാന ക്രമീകരണം എന്നീ വിവിധ സംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ട് 825 അവിസ്മരണീയമായി. കൊല്ലവർഷം എന്ന ഒരു നൂതന വർഷം ആരംഭിക്കുവാനുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണം ഇതായിരിക്കണം. ചരിത്രകാരന്മാർ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റുകാരണങ്ങൾ ബാലിശങ്ങളും അസാധാരണങ്ങളുമാണ്.

(ഈ ശബരീശോ ആണ് പില്ക്കാലത്തെ ശബരീശനായി മാറിയതെങ്കിൽ - അങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ പേർ മാത്രമല്ല പല സാഹചര്യങ്ങളും (വിദേശി, കറുത്ത വസ്ത്രധാരണം, സമത്വചിന്ത, അഹിംസാ etc) ഉണ്ട്. കേരളത്തിലെ ബുദ്ധ - ജൈന - ശൈവ - വൈഷ്ണവ - ആര്യ - ദ്രാവിഡ - ക്രൈസ്തവ ഐക്യം കൊണ്ട് കേരളീയ ജീവിതത്തിന്റെ ശാന്തി ഭദ്രമാക്കിയ പ്രവാചകന്റെ ആഗമന വർഷമെന്ന നിലയിലും 825 ന് ആദരണീയമായ പ്രാധാന്യം വന്നു ചേരുന്നു. അതും പുതിയ അബ്ദാരംഭത്തിന് പ്രേരണയായിട്ടുണ്ടാകാം).

ഈ മെത്രാന്മാരുടെ വരവോടെ അല്പാല്പം നെസ്തോറിയ വിശ്വാസം ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയെന്ന് ഇട്ടുപ്പ് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട് (പു. 95). അവർ കേരളത്തിൽ പലയിടത്തും പള്ളികൾ

പണിയിച്ചു. കേരളീയർ അവരെ പരിശുദ്ധനായി ഗണിച്ചിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് വരെയും ഈ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പേരുകളിലാണ് ആ പള്ളികൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവർ യാക്കോബായക്കാരാണെന്ന് നിരാധാരമായി കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ വാദത്തെ അച്ചൻ പിന്താങ്ങിയതാവാം.

കൊല്ലം, കായംകുളം, ഉദയംപേരൂർ, അകപ്പറമ്പ് എന്നീ പള്ളികളാണ് അവരുടെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. നെസ്തോറിയൻ വേദവിപരീതി എന്ന് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് അവരെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പള്ളികളെ 'കാദീശ'ങ്ങളുടെ നാമത്തിൽ പുനർ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏതായാലും രാജപ്രീതി നേടിയ അവർ ക്നായിത്തോമ്മാ കരസ്ഥമാക്കിയതു പോലെ ഒരു ചെപ്പേട് കരസ്ഥമാക്കുന്നുണ്ട്. തരീസാപ്പള്ളി ചെപ്പേട് എന്നാണതിന്റെ പേര്. റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ എഴുതുന്നു: 'തരീസാ' എന്നത് 'ത്രീസാ' എന്ന കൽദായ സുറിയാനി പദത്തെ മലയാളീകരിച്ചുപയോഗത്തിൽ വരുത്തിയ രൂപമാണ്. 'ചൊവ്വായ', 'ശരിയായ' എന്നെല്ലാമാണിതിന്റെ അർത്ഥം. ഇതു തന്നെയാണ് നാമിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനിയിലെ 'ത്രീസോ' എന്ന പദം, 'തരീസാ' പള്ളിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളി എന്നു മാത്രമാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മറ്റേതൊരു പൗരസ്ത്യ സഭയും എന്ന പോലെ പേർഷ്യയിലെ നെസ്തോറിയൻ സഭയും 'ഓർത്തഡോക്സ് സഭ' എന്ന് സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു" (സഭ വളരുന്നു, പു. 37).

ഈ മെത്രാന്മാർ സ്ഥാപിച്ച കൊല്ലത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് (തരീസാ) പള്ളിക്കു സ്ഥാണു രവിവർമ്മ ഒരു ചെപ്പേട്ടു വഴി പദവികൾ ദാനം ചെയ്തു. ക്നായിത്തോമ്മൻ ചെപ്പേട്ടിലെ പദവികൾ തന്നെയാണിവിടെയും കൊടുത്തത്. രാജകീയ അവകാശങ്ങളും നാങ്കുടിപ്പരിഷ്കളും കരം പിരിക്കാനുള്ള അവകാശവുമൊക്കെ ഈ പദവികളുടെ ഭാഗമാണ്. നാടിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും ആയ വളർച്ചയിൽ അസാധാരണമായ പങ്ക് വഹിച്ച വിശ്വസ്ത സമൂഹത്തിന് ലഭിച്ച രാജകീയാംഗീകാരമായിട്ടു വേണം ഈ പദവികളെ കാണുവാൻ. മഹാപിള്ളമാർ, മണിഗ്രാമക്കാർ, വളഞ്ചിയർ തുടങ്ങി ഏതാനും ബഹുമതികളും അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഏതായാലും 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഈ മെത്രാന്മാരോടും കേരള സഭ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരാണ് ഈ ബഹുമതിയുടെ യഥാർത്ഥ അവകാശികൾ.

പക്ഷേ ഈ മെത്രാന്മാരുടെ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റി സൂചനകളൊന്നുമില്ല. ഇവർ ഇവിടെ അന്തരിച്ചതായി യാതൊരു പാരമ്പര്യവുമില്ല. വ്യാപാര പരിപാടികൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ മറ്റു പലരേയും പോലെ തിരികെ

പോയിരിക്കാം. ഇവരെ കേരള സഭയിലേക്കയച്ചതായി പേർഷ്യയിലെ രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളിലും തെളിവില്ലാതിരുന്നത് അവർ വ്യാപാരികളോടൊപ്പം വ്യാപാരാവശ്യത്തിന് പോന്നതു കൊണ്ടാവാം.

പേർഷ്യൻ കുരിശുകൾ

4 -ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 10 -ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ഉയർന്ന വൈഷ്ണവ - ശൈവ - വൈദിക ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഈ പേർഷ്യൻ ബന്ധം എന്ത് സംഭാവനകൾ നൽകി എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. വിദേശീയ യഹൂദരേയും ക്രിസ്ത്യാനികളേയും ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞരായും തച്ചശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായും 'കേരള'ത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനും, കേസരി ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയും അംഗീകരിച്ചിരിക്കേ, കേരളത്തിന്റെ ജ്യോതിഷ - ഗണിത - ശില്പ - തച്ചശാസ്ത്രാദി വിഷയങ്ങളിൽ ഈ വിദേശ ബന്ധങ്ങൾ എന്തെന്ന് സംഭാവനകളാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്ന് അന്വേഷണ വിഷയം ആക്കേണ്ടതാണ്.

പേർഷ്യൻ ബന്ധത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് കേരളത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന പേർഷ്യൻ കുരിശുകളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടത്. ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ എഴുതുന്നു: "മലങ്കരസഭയുടെ പേർഷ്യൻ ബന്ധത്തെക്കുറിക്കുന്ന സ്മാരക ചിഹ്നങ്ങൾ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലുണ്ട്. അവയിൽ സുപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് കല്ലിന്മേൽ കൊത്തിയെടുത്ത ചില കുരിശുകൾ. പേർഷ്യയിൽ പുരാതന കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന ഇവയെ പേർഷ്യൻ കുരിശുകൾ എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നു. ഈദ്യശമായ നാല് കുരിശുകൾ മൈലാപ്പുരിലും, കോട്ടയത്തും, കടമറ്റത്തും, മുട്ടുചിറയിലും ഉള്ള പുരാതന ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളിൽ സ്ഥാപിതമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

16 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പോർത്തുഗീസുകാർ അവരുടെ ആധിപത്യം ഇന്ത്യയിലുറപ്പിച്ച ശേഷം 1547 -ൽ മദ്രാസിലൊരു കുരിശു കുഴിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടായി. താമസം വിനാ അതിനെ പ്രകൃതിക്കതീതമായ അത്ഭുത ശക്തിയുടെ ഉറവിടമായി പരിഗണിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം സംജാതമാകുകയും ചെയ്തു. ഈ കുരിശിനെ പോർച്ചുഗീസുകാർ സെന്റ് തോമസ് മൗണ്ടിലെ അവരുടെ ദേവാലയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഇതിനെ 'മൗണ്ടിലെ കുരിശ്' (Mount Cross) എന്ന് പറഞ്ഞു വരുന്നു. പിൻക്കാലത്ത് ഈ കുരിശിനെ മൈലാപ്പുരിലേക്ക് മാറ്റി.

കോട്ടയം വലിയപള്ളിയിൽ മേൽപറഞ്ഞ നാലു കുരിശുകളിലൊന്നും അതിനേക്കാൾ പഴക്കം കുറഞ്ഞ മറ്റൊന്നും കാണുവാനുണ്ട്. അവയിൽ കൂടുതൽ പഴക്കമുള്ള കുരിശു പ്രധാന ത്രോണോസിന് താഴെ വടക്കു വശത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ചെറിയ ത്രോണോസിനടിമുഖമായി നിലക്കുന്ന

ഭിത്തിമേൽ ഒരു ആർച്ചിനു കീഴിലായി പതിച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റേതു മറുവശമുള്ള ത്രോണോസിന് മുകളിലുള്ള ഭിത്തിയിലും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. വടക്കു വശത്തുള്ള കുരിശു ക്രിസ്തബ്ദം 8 -ാമത്തെയോ 9 -ാമത്തെയോ നൂറ്റാണ്ടിൽ നിർമ്മിതമായിരിക്കാമെന്ന് പുരാവസ്തു ഗവേഷകർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അത്രയും തന്നെ പഴക്കമുള്ളവയാണ് മറ്റേ മൂന്നു കുരിശുകളും. എന്നാൽ കോട്ടയം വലിയ പള്ളിയിൽ തെക്കു വശത്തുള്ള കുരിശു മറ്റേ നാലു കുരിശുകളുടെയത്രയും പുരാതനമല്ല.”

കുരിശിന്മേലുള്ള ലിഖിതം നെസ്തോറിയ വിശ്വാസപ്രകാരമുള്ളതല്ല എന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഇ. എം. ഫിലിപ്പും ആണെന്ന് കാണിക്കുവാൻ ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേലും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടു പേരും അതിൽ വിജയിച്ചുവോ എന്ന് സംശയം.

ഭാഷാ സ്വാധീനം

ഏതായാലും മലയാള ഭാഷ ഒരു സ്വതന്ത്ര ഭാഷയായി പരിണമിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ നെസ്തോറിയ ആയാലും അല്ലെങ്കിലും പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ഭാഷയുടെ സാന്നിധ്യം കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് നിർവിവാദമാണ്. വ്യാകരണ കാര്യങ്ങളിൽ ആ ഭാഷ, മലയാള ഭാഷയുടെ വ്യാകരണ ഘടനയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം എന്ന് നേരത്തെ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. മലയാളി സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് തത്സമങ്ങളായും തത്ഭവങ്ങളായും സ്വീകരിച്ച കുറെ പദങ്ങളെയും ഇവിടെ നാം പരിചയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. പല പദങ്ങളുടെയും ഉച്ചാരണം നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത് അവ സംക്രമിച്ചത് പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിയിൽ നിന്നാണ് എന്നത്രേ. പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഈ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽപ്പോലും മലയാളം നിലനിർത്തുന്നത് പാശ്ചാത്യ രൂപമല്ല, പൗരസ്ത്യ രൂപമാണ് എന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്.

അല്പാന്തി ചുങ്കം	- എൽപോ = കപ്പൽ. കപ്പൽ നികുതി.
അന്നദ	- ആനീദെ. മരിച്ചവരെ ഓർമ്മിക്കുന്ന ആരാധന
അപ്പിസ്കോപ്പാ	- എപ്പിസ്കോപ്പാ. സഭാധ്യക്ഷൻ.
മെത്രാൻ	- മിത്രാൻ (അറബി) സഭാധ്യക്ഷൻ.
അർക്കദിയാക്കോൻ	- ആർച്ച് ഡീക്കൺ. ശെമ്മാശന്മാരുടെ തലവൻ.
ശെമ്മാശൻ	- മ്ശെംശോനോ. ശുശ്രൂഷക്കാരൻ.
അരേമനി	- അൽമേനി (അറബി). അദൈവികൻ.
യൽദാ	- യൽദൊ. ജനനം.
ഏവൻഗേലിയോൻ	- ഏവൻഗേലിയോൻ. സുവിശേഷം.
കത്തനാർ	- കൊത്തൻ + ആർ = പ്രഭു (പുരോഹിതൻ)
കന്ദീശങ്ങൾ	- കാദീശേ = വിശുദ്ധന്മാർ.

കപ്യാർ	- കാപ്പോറെ = ദേവാലയ പരിചാരകൻ.
കമ്മീസ്	- കമ്മീസ് = വസ്ത്രം (വൈദികന്റെ).
കശ്ശീശാ	- കാശീശോ = മുപ്പൻ.
കാനോൻ	- കാനോൻ = അളവുകോൽ (നിയമം).
കാവ്യർ	- കാപ്പിർ = അവിശ്വാസി.
കാസാ	- കോസോ = പാനപാത്രം.
പീലാസാ	- പീലാസോ = പരന്ന പാത്രം.
കുർബ്ബാന	- കുറുബോനോ = കാഴ്ചയർപ്പണം.
കുദാശ	- കുദാശോ = ശുദ്ധീകരണം.
കേത്താന	- കേത്താനോ = കോട്ടൺ (പരുത്തി).
ക്യൂന്താ	- ക്യൂന്തോ = ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ്.
തക്സാ	- തക്സൊ = ക്രമം.
തബിലൈത്താ	- തബിലൈത്തോ = പീഠം.
ത്രോണോസ്	- ത്രോണോസ് = സിംഹാസനം.
തോറാന, ദുക്റാന	- ദുകറോനോ = ഓർമ്മ.
നിബിയന്മാർ	- ന്ബിയേ = പ്രവാചകന്മാർ.
മാലാഖ	- മാലാഖൊ = ദൂതൻ.
പെന്തക്കോസ്തി	- പെന്തക്കോസ്തി = അമ്പതാംനാൾ.
പാത്രിയർക്കീസ്	- പാത്രിയർക്കീസ് = ഗോത്രപിതാവ്.
കാതോലിക്കാ	- കാതോലിക്കോ = സാർവത്രിക പിതാവ്.
ബാവ	- ബാവ (അറബി) = പിതാവ്.
ആബുൻ	- ആബുൻ = ഞങ്ങളുടെ പിതാവ്.
പ്രുമിയോൻ	- പ്രുമിയോൻ = മുഖവുര.
മദ്ബഹാ	- മദ്ബഹോ = ബലിപീഠം.
മാർ	- മോർ = പ്രഭു.
മർത്ത്	- മൊർത്ത് = പ്രഭി.
മല്പാൻ	- മല്പോനോ = ഗുരുനാഥൻ.
മഹറോൻ	- മഹറോൻ = ശാപം.
മാമ്മുദീസാ	- മാമ്മോദീസോ = സ്നാനം.
ഈശോ മശിഹാ	- യേശു മ്ശീഹോ = യേശുക്രിസ്തു.
സുന്നഹദോസ്	- സുന്നഹദോസ് = സമ്മേളനം.
സൈത്ത്	- സൈത്തോ = ഒലിവെണ്ണ.
മുറോൻ	- മുറോൻ = സുഗന്ധ തൈലം.
സ്ലീബാ	- സ്ലീബോ = കുരിശു.
അമ്മീറാ	- അമ്മീറോ = പുളിപ്പുള്ള അപ്പം.
പത്തിറാ	- പത്തിറോ = പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം.
ഹുലാല	- ഹുലോലോ = സങ്കീർത്തന ഖണ്ഡം.

റമ്പാൻ	- റാബാൻ = സന്യാസി.
ദയറാ	- ദയറൊ = ആശ്രമം.
റൂഹാ	- റൂഹോ = ആത്മാവ്.
പറുദീസാ	- പർദൈസോ = പറുദീസാ.

ആരാധന സുറിയാനി ഭാഷയിലായിരുന്നുവെങ്കിലും മതബോധനം മാതൃഭാഷയിലേ സാധ്യമാകുമായിരുന്നുള്ളൂ. തന്മൂലം സാർവത്രികമായ തമിഴ് -മലയാള ഭാഷാ ബോധനവും വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് സുറിയാനി ഭാഷാ ബോധനവും കേരള സഭയിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. അതാവാം പള്ളിക്കൂടവും മല്പാൻ പള്ളിക്കൂടവും കേരളത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യാനുള്ള കാരണം. പള്ളിയോട് ചേർന്ന് മാത്രം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതിനാലാകാം പാഠശാലകൾക്കു പള്ളിക്കൂടം എന്ന പേർ ലഭിച്ചത്. ഈ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഒരേ സമയം ഭാഷാധ്യയന കേന്ദ്രങ്ങളും മത പ്രചാരണ കേന്ദ്രങ്ങളുമായിത്തീർന്നിരിക്കാം. അതിലെ മത പ്രബോധന ശാഖ ഇപ്പോഴും എല്ലാ പള്ളികളിലും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധമതക്കാരും അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന ഈ വിദ്യാദാന പ്രക്രിയ ക്രിസ്തുമതവും ഏറ്റെടുത്തു നടത്തിയതാകാം. ക്രമേണ ബുദ്ധ -ജൈന മതപ്പള്ളികളും പള്ളിക്കൂടങ്ങളും അസ്തമിച്ചു പോയെങ്കിലും ക്രിസ്തുമതക്കാരുടെ പള്ളികളും പള്ളിക്കൂടങ്ങളും കാലത്തെ അതിജീവിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ചെപ്പേട്ടു നൽകി രാജാവ് ആദരിച്ച ഒരു സമൂഹത്തെ പ്രതിരോധിക്കുക സാധാരണ ഗതിയിൽ അസാധ്യം തന്നെയാണല്ലോ. ജാതിമതവ്യത്യാസം കൂടാതെ പ്രവർത്തിച്ച ഈ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ആളുകളെ ആകർഷിച്ചുവെങ്കിലും അവിടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പോകുന്നവർ മത പരിവർത്തനത്തിനനുകൂലമായ മനസ്സുമായി പുറത്തുവരുന്നതും ക്രമേണ മതം മാറുന്നതും ശൈവ - വൈഷ്ണവ - നവോത്ഥാന നായകരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടുണ്ടാകാം. ഈ പ്രവണതയെ പ്രതിരോധിക്കുവാനാകാം ആര്യമതസ്ഥാപനത്തിന്റെയും അദ്വൈത വേദാന്ത മതത്തിന്റെയും സ്ഥാപനകാലത്ത് 'ശാല'കൾ എന്ന പേരിൽ കുറെ വിദ്യാലയങ്ങൾ കേരളത്തിലുണ്ടായത്. എ.ഡി. 860-ൽ ദക്ഷിണ നളന്ദാ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ കാന്തളൂർ ശാല, എ.ഡി. 866 -ൽ കരുനന്ദകൻ സ്ഥാപിച്ച പാർത്ഥിവശേഖരപുരം ശാല, തിരുവല്ല, മുഴിക്കുളം ശാലകൾ എന്നിവയുടെ പശ്ചാത്തലം ഇതായിരിക്കാം. ചാലക്കുടിയും, ചാലശ്ശേരിയും ഇരിഞ്ഞാലക്കുടയും ശാലകളുടെ പേരിൽ വന്ന സ്ഥലസംജ്ഞകൾ ആകാം. ആര്യ വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എ. ഡി. 9 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തൃശ്ശൂർ - തിരുനാവായ സഭാ മഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതും അവയുടെ മധ്യസ്ഥാനമായ കടവല്ലൂരിൽ വേദ വൈദഗ്ദ്ധ്യ പരീക്ഷ ഏർപ്പെടുത്തിയതും ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒമ്പതും പത്തും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടന്നതായി ഇളംകുളം സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ചേര -ചോള യുദ്ധശൃംഖലയിൽപ്പെട്ട് (നൂറ്റാണ്ടു യുദ്ധം) ഈ ശാലകൾ നശിച്ചുപോയതാകാം

(Book of Durate Barbosa, p. 39 - 40. പോൾ മണവാളൻ: ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരം, പൂ. 60).

ഇതിനെത്തുടർന്ന് കേരളത്തിലുണ്ടായ നമ്പൂതിരി പ്രഭാവ ഘട്ടത്തിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് മതപ്രബോധനം കലകളിലൂടെ എന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനം പ്രാവർത്തികമായി. കൂത്ത്, കൂടിയാട്ടം എന്നീ അഭിനയ കലാരൂപങ്ങൾ അപ്രകാരം അവതരിച്ചവയാണ്. ഭക്തിദ്വൈതകമായ പുരാണ സംഭവങ്ങളെ ദൃശ്യമായ മനസ്സിലൂടെ ഒട്ട് വാചികമായും ഒട്ടു 'മുദ്ര'കളിലൂടെയും ആവിഷ്കരിച്ച് നടത്തുന്ന കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും അനുഷ്ഠാന കലകളെന്ന നിലയിൽ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഭാരതത്തിന്റെ പൊതുധാരയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കേരളത്തിൽ ഈ ദൃശ്യകലകൾ രൂപപ്പെട്ടു വന്നതിന്റെ ചരിത്രം അന്വേഷണ വിധേയമാക്കേണ്ടതാണ്. ആര്യ വൈദിക ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളിലൂടെ കഥാവിഷ്ക്കാരം സാധിക്കുക, ഉചിത കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ, ഉചിത വേഷവിധാനങ്ങളിലൂടെ രസാവിഷ്ക്കാരം സാധിക്കുക എന്നതു കൂടിയാട്ടത്തിലും സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ ശ്ലോകം മുഖേന കഥാകഥനം ചെയ്തു, ജനകീയ ഭാഷയിൽ കഥയെ വിശദമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും വർത്തമാനകാല പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ കഥയുടെ പ്രസക്തിയും സന്ദേശവും ഒരു പ്രവാചകനെപ്പോലെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശൈലി കൂത്തിലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് പഠനീയമാണ്. അവ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വച്ച് മാത്രം നടത്തുന്ന അനുഷ്ഠാന കലകളായിരുന്നു എന്നത് വിശേഷിച്ചും ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.

ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളിലെ ആരാധനാ ശൈലിയുടെ പ്രേരണയാണിതിന് പിന്നിൽ എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. ചില സമാനതകൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു:

ക്രൈസ്തവ ആരാധന

വൈദിക ആരാധന

- | | |
|---|--|
| 1. കൂർബ്ബാന (Drama of Redemption) എന്ന പേർ | 1. കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും കേരളീയ നാടക കല |
| 2. പള്ളിയിൽ വച്ച് മാത്രം നടത്തും | 2. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വച്ച് മാത്രം നടത്തും |
| 3. അനുഷ്ഠാന പ്രധാനം | 3. അനുഷ്ഠാനകല |
| 4. കാർമ്മികർ പുരോഹിതർ | 4. പുണ്യനൂലുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വൈദിക വർഗ്ഗം |
| 5. കിരീടം (ശിരോവസ്ത്രം) വസ്ത്രം, ആഭരണം ഇവ പ്രത്യേകം | 5. ശിരോലങ്കാരം, വസ്ത്രം, ആഭരണം ഇവ പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയവ. |
| 6. ഉയർന്ന വേദി | 6. വേദി കുത്തമ്പലം |
| 7. വേദിയും ജനവും തമ്മിൽ മറശ്ശീല | 7. തിരശ്ശീല പിടിക്കുന്നു |

- | | |
|---|--|
| 8. ആംഗിക മുദ്രകൾ ധാരാളം | 8. ആംഗിക അഭിനയ മുദ്രകൾ |
| 9. സുറിയാനി ഭാഷയിൽ വാചികാഭിനയം | 9. സംസ്കൃതത്തിൽ വാചികാഭിനയം |
| 10. പ്രത്യേക വാദ്യ ഉപകരണങ്ങൾ | 10. പ്രത്യേക വാദ്യോപകരണങ്ങൾ |
| 11. ദീപാലംകൃതം | 11. ദീപാലംകൃതം |
| 12. സന്ധ്യാ സമയത്തു നടത്തുന്നു (ആദ്യ കാലത്ത്) | 12. പണ്ടും ഇപ്പോഴും സന്ധ്യാ സമയത്തു |
| 13. പ്രബോധനം മാതൃഭാഷയിൽ | 13. വ്യാഖ്യാനവും പ്രബോധനവും മാതൃഭാഷയിൽ |
| 14. വിഷയം: ക്രിസ്തു ചരിതം | 14. വിഷയം: പുരാണ പുരുഷന്മാർ |
| 15. ലക്ഷ്യം: ഭക്തി സംവർദ്ധന | 15. ലക്ഷ്യം: ഭക്തിസംവർദ്ധന |
| 16. പരിശീലനം ആവശ്യം | 16. പരിശീലനം ആവശ്യം |
| 17. വേദിയിൽ രണ്ടു പേരെങ്കിലും അനിവാര്യം | 17. വേദിയിൽ രണ്ടു പേർ അനിവാര്യം. |

ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ 11 -ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ വളർന്നുവന്ന ക്ഷേത്രം നുഷ്ഠാന കലകളായ കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും ക്രൈസ്തവാരാധനാനുഷ്ഠാനമായ കുർബ്ബാന മുതലായ ക്രിയാ പ്രധാനമായ ആരാധനകളോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു മതം അവയെ കല എന്ന പേരിലല്ല വി. രഹസ്യങ്ങൾ (കൂദാശകൾ) എന്ന പേരിലാണ് വ്യവഹരിക്കാറുള്ളത് എന്നു മാത്രം. പിൽക്കാലത്തെ കഥകളിയിലും ഈ ജനക - ജന്യ ബന്ധം സൂക്ഷ്മ ദർശികൾക്കു നിരീക്ഷിക്കാനാവും. കുർബ്ബാനയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെയും ക്രിസ്തു ശിഷ്യരുടെയും അക്കാലത്തെ എല്ലാ ബൈബിൾ കഥാപാത്രങ്ങളേയും പ്രത്യേക വേഷവിധാനങ്ങൾ അണിഞ്ഞ വൈദികർ ഏകാഭിനയം മുഖേന വാചികമായും ആംഗികമായും അനുകരിക്കുന്നതും കൂത്തിൽ വിവിധ കഥാപാത്രങ്ങളെയും കഥാ സന്ദർഭങ്ങളെയും പ്രത്യേക വേഷ വിധാനമണിഞ്ഞ ചാക്യാർ വാചികാംഗ്യാഭിനയങ്ങൾ മുഖേന ആവിഷ്കരിക്കുന്നതും തമ്മിൽ ഒട്ടേറെ സാമ്യങ്ങളുണ്ട്. പുരോഹിതൻ വേദഭാഗങ്ങളെ കാലദേശോചിതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും ചാക്യാർ കഥാസംഭവങ്ങളെയും പാത്ര വൈവിധ്യങ്ങളെയും കാലദേശാനുയോജ്യമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം വിസ്മയാവഹമാണ്. ആദ്യത്തേതിൽ കലാത്വം ആരോപിക്കാറില്ല; രണ്ടാമത്തേതിൽ കലാത്വമാണ് മുഖ്യമായും ആരോപിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നേ ആവിഷ്കാരത്തിൽ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും ആദ്യ കാലത്തു മതാരാധനയുടെ ഭാഗം ആയിട്ടു തന്നെയാകാം വീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്; തമുലമാണല്ലോ അവയുടെ അവതരണത്തിന് ക്ഷേത്രസാമീപ്യം അനിവാര്യമായിത്തീർന്നതും. ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച വിദ്യാഭ്യാസ പ്രബോധന രീതി കേരളത്തിൽ ഈ പ്രത്യേക ദൃശ്യരൂപങ്ങളായി രൂപം കൊണ്ടതിന്റെ പിന്നിൽ ക്രിസ്തു

മത സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം അനല്പമാണ്.

എ. ഡി. 13 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മഹോദയപുരത്തിലെ വലിയ വാണിജ്യ നേതാവായിരുന്ന ഇരവി കൊത്തൻ വീരരാഘവ ചക്രവർത്തി നൽകിയ ചെപ്പേട്ടം ഈ പ്രകരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. കൊത്തൻ എന്ന സുറിയാനി പദത്തിന് പ്രഭു, യജമാനൻ എന്നൊക്കെ അർത്ഥമാണ്. കൊത്തൻ കത്തൻ ആയും പുജക ബഹുവചന പ്രത്യയമായ 'ആർ' ചേർത്തു 'കത്തനാർ' ആയി രൂപപരിണാമം പ്രാപിച്ചതുമാണ്. വാണിജ്യാർത്ഥം വൈദികർ അന്നും കേരളത്തിലെത്തിയിരുന്നു എന്ന് സാരം. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു വഴിമാറിപ്പോയ വിദേശ വാണിഭം തിരിയെപ്പിടിക്കുവാനാവാം ഈ വ്യാപാരിക്കു വീരരാഘവ ചക്രവർത്തി ചെപ്പേട്ടു മൂലം അവകാശാധികാരങ്ങൾ ദാനം ചെയ്തത്. മണിഗ്രാമ സംഘത്തിന്റെ തലവൻ സ്ഥാനം ഈ ചെപ്പേട് മൂലം രവി കൊത്തൻ ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പതിമൂന്ന് പതിനാല് ശതകങ്ങൾക്കിടയിലാണ് ഈ ചെപ്പേടിന്റെ കാലം.

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച ക്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേട്, തരീ സാപ്പള്ളി ചെപ്പേട്, ഇരവി കൊത്തൻ ചെപ്പേട് എന്നിവയിലെ പദവി ദാനങ്ങൾ സുര്യചന്ദ്രാദികൾ നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തേയ്ക്കായിട്ടാണെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രസക്തിയെല്ലാം ഇന്ന് പൂർണ്ണമായും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവർക്കു പുരാതന കാലം മുതൽ തന്നെ കേരളത്തിൽ സാമൂഹിക - സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമുന്നതമായ നിലയും വിലയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അവ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലും തന്മൂലം ഭാരത സംസ്കാരത്തിലും ശാശ്വത സ്മരണക്കർഹമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയവരാണ് കേരളത്തിലെ പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികൾ. ഈ പരമാർത്ഥം അഭിമാനപൂർവ്വം ഓർക്കുവാൻ ഈ ചെപ്പേടുകൾ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

കേരളീയരുടെ ഔന്നത്യത്തിനും അംഗീകാരത്തിനും നിദാനമായി ഓർക്കാവുന്ന ഒരു ബഹുമതിയാണ് വില്ലാർവട്ടം രാജവംശം. ചേന്ദമംഗലം, ഗോതുരുത്ത്, കടൽവാ തുരുത്ത്, ചാത്തേടം, കല്ലൂർ, കുഴൂർ, തൃക്കൂർ, കരുമല്ലൂർ, നീറിക്കോട്, മുളവ്കാട്, നായരമ്പലം, പള്ളിപ്പുറം എന്നിവ ചേർന്ന ഒരു സ്ഥലം ക്രൈസ്തവ രാജവംശം ഭരണം നടത്തി എന്ന് ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഈ രാജവംശം - വില്ലാർവട്ടം - കൊച്ചി രാജാവിന് കപ്പം കൊടുത്തിരുന്നു പോൽ. ഈ രാജവംശം പെരുമ്പടപ്പ് സ്വരൂപത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയിൽ പെട്ടവരാണെന്ന് പാലിയം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ രേഖയുണ്ടത്രേ (പി. വി. മാത്യു, *കേരളത്തിലെ നസ്രാണി ക്രിസ്ത്യാനികൾ*, വാല്യം 1, പृ. 324). അവസാനത്തെ വില്ലാർവട്ടം രാജാവിന്റെ കുഴിമാടത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ശിലയിലെ വട്ടെഴുത്ത് ലിഖിതം ഏതാണ്ടിങ്ങനെ വായിക്കാം:

“ചേന്ദ്രലത്തു പുറത്തു വില്ലാർവെട്ടം തോമ്മാ രാജാവ്.” ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജചിഹ്നമായ ചെങ്കോൽ ക്രിസ്ത്യാനി നേതാക്കൾ വളരെക്കാലമായി നിധി പോലെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാർ വന്നപ്പോൾ ഗമയ്ക്കതു സമർപ്പിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു.

എ. ഡി. 9 മുതൽ 14 വരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു രാജവംശം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന് മേൽകൊടുത്ത ശിലാലിഖിതം ഒരു പ്രധാന തെളിവു തന്നെയാണ്. 1439 -ൽ യൂജീനിയസ് പാപ്പാ ‘മശിഹായിൽ നമ്മുടെ ഏറ്റവും പ്രിയ പുത്രൻ, ഭാരതീയരുടെ പ്രശസ്ത ചക്രവർത്തിയായ തോമ്മായ്ക്കു’ ഒരു കത്തയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വക സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് അസ്സീമാൻ, ഉദയംപേരൂരിന്റെ ചരിത്രകാരൻ ഗുവയാ എന്നിവരും 1911 -ൽ വിരചിതമായ കൊച്ചി സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിന്റെ ലേഖകനും ക്രൈസ്തവ രാജവംശ ചരിത്രത്തെ ഒരു ചരിത്ര സത്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തലസ്ഥാന നഗരി കൊടുങ്ങല്ലൂർ, ഉദയംപേരൂർ, ചേന്ദമംഗലം, എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കൊക്കെ മാറിയത് ചില മതസംഘർഷങ്ങളെത്തുടർന്നായിരുന്നു.

ഈ രാജവംശ ചരിതം കെട്ടുകഥയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. പക്ഷേ അതിനാധാരമായി വിശ്വാസ്യമായ തെളിവുകളൊന്നും നൽകുന്നില്ല. ഉദയംപേരൂരിലെ പള്ളി ക്രിസ്തബ്ദം 510 -ൽ വില്ലാർവട്ടം രാജാവ് പണികഴിപ്പിച്ചതാണെന്ന് പാരമ്പര്യമുണ്ട്. ‘വില്ലാർവട്ടം പാറ’യിൽ ഈ രാജവാഴ്ച നിന്നു പോയ വിവരം പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത് ഡോ. കൂടപ്പുഴ അച്ചൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അവസാനമായി വാണിരുന്ന തോമ്മാ രാജാവ് മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ മാത്രം രാജവംശത്തിലവശേഷിച്ചു. ആ റാണിയെ കൊച്ചി കുടുംബത്തിലെ രാജകുമാരൻ ക്രിസ്ത്യാനി ആയ ശേഷം വിവാഹം ചെയ്തു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അതുപ്തിക്കു പാത്രമായ കുമാരനു നാടുവിടേണ്ടതായി വന്നു. ഈ ഹൃദയഭേദകമായ അവസ്ഥയിൽ റാണി മരിച്ചുവത്രെ.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സാമൂതിരി കോവിലകത്തു നിന്ന് എൻ. എം. നമ്പൂതിരി കണ്ടെടുത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നാലാം നമ്പർ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അവസാനത്തെ ഓല നമ്മുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമാവേണ്ടതുണ്ട്. “....ാ മത് വൃച്ഛിക ഞായർ 2 ന് വിലാർവട്ട സ്വരൂപത്തിങ്കേന് അടുർ ഗ്രാമത്തിൽ കൊള്ളി വച്ചതിന്നും ദേവന്റെ തോണി കൊണ്ടുപോയതിന്നും മറ്റും ബ്രാഹ്മണരോട് അന്യായം വ്യാപരിച്ചതിന്നും കൂടി പെഴുപരീക്കകളും എഴുതീട്ടെവന്റെ തോണിയും തൊടന്ന് കെട്ടി മാല്ലമ്പള്ളിൽ പാലിയത്തച്ചൻ ഇരിന്നു കല്പിച്ചു....” (സാമൂതിരി ചരിത്രത്തിലെ കാണാപ്പുറങ്ങൾ, എൻ. എം. നമ്പൂതിരി, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 1987, പৃ. 246, അനുബന്ധം 3:2).

ഈ രേഖയിൽ പറയുംപ്രകാരം വില്ലാർവട്ടം രാജവംശം ഹൈന്ദവേതരമാണ്. ഈ ചരിത്ര രേഖ കണ്ടെത്തിയതോടെ വില്ലാർവട്ടം ക്രൈസ്തവ രാജവംശത്തിന്റെ കഥ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ പുകമറ നീക്കി ചരിത്രവസ്തുതയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ വളർച്ചയും ശക്തിയും അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലെത്തിയ ചിത്രമാണ് ഈ രാജവംശം അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

9 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം പൗരസ്ത്യ മെത്രാന്മാർ വന്നിരുന്നുവോ എന്ന് നമുക്കു കൃത്യമായി നിശ്ചയിച്ചില്ല. അന്നൊന്നും സ്ഥിരമായി മെത്രാന്മാരുടെ സാന്നിധ്യം കേരള സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് തോന്നുന്നു. കടൽ വഴി വാണിജ്യം അവിരാമമായി നടന്നതുകൊണ്ട് ഒരു ബിഷപ്പിന് ഇങ്ങോട്ടു വരുവാനോ അവിടെപ്പോയി ബിഷപ്പിനെ സന്ദർശിക്കുവാനോ എളുപ്പമായിരുന്നതാവാം കാരണം. 8 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സെലൂഷ്യൻ കാതോലിക്കായുടെ ആസ്ഥാനം ബാഗ്ദാദിലേക്കു മാറ്റി. 1129 -ൽ ബാഗ്ദാദിലെ കാതോലിക്കാ ഒരു യോഹന്നാൻ മെത്രാനെ മലബാറിലേക്കയച്ചിരുന്നു (ജി. ടി. മെക്കൻസി, Christianity in Travancore, p. 7) 1295 -ൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച മാർക്കോ പോളോ മലബാറിൽ നെസ്തോറിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കണ്ടതായി സാക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1301 -ൽ വിരചിതമായ ഒരു വേദവായനക്കുറിപ്പു വത്തിക്കാൻ സുറിയാനി രേഖകളിലുള്ളതായി മിങ്ങാന പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വായനകളാണ് അതുൾക്കൊള്ളുന്നത്. ഗ്രന്ഥം ഇന്ത്യൻ നഗരമായ ശിങ്കളായിൽ വച്ച് (ചേന്ദമംഗലം) നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്ന യാബാലാഹാ V ന്റെയും ഇന്ത്യൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ യാക്കോബിന്റെയും കാലത്തായിരുന്നു എഴുതിയത്. മാർ യാക്കോബിനെപ്പറ്റി, അദ്ദേഹം വി. തോമ്മസ് അപ്പസ്തോലന്റെ സിംഹാസനത്തിലിരുന്നു ഇന്ത്യയിലെ പരിശുദ്ധ സഭയെ നയിക്കുന്നു എന്ന് അതിൽ എടുത്തു പറയുന്നു (Vatican Codex, XXII; സഭ വളരുന്നു, പു. 75). നെസ്തോറിയൻ ബന്ധം പുരോഗമിക്കുന്ന ഒരു സഭയുടെ ചിത്രമാണ് നമുക്കിവിടെ ലഭിക്കുന്നത്.

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വരവിന് മുമ്പ് മലങ്കര സഭയുടെ സ്വഭാവമെന്തായിരുന്നുവെന്ന് ചർച്ച ചെയ്ത സഭാ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാവരും അത് വിവിധ വിശ്വാസങ്ങളിലായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാക്കുവാനാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇട്ടുപ്പ് ടൈറ്റർ എഴുതുന്നു: “ഇതിന്റെ ശേഷം ക്രിസ്തബ്ദം 988 ന് കൊല്ലം 163 ൽ പരദേശത്തു നിന്ന് മാർ യോഹന്നാൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായും 1056 ന് കൊല്ലം 231 ൽ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനും 1122 ന് കൊല്ലം 297 ൽ മാർ യാക്കോബ് മെത്രാനും 1231 ന് കൊല്ലം 396 -ൽ ഔസേപ്പ് മെത്രാനും പിന്നീട് 1285 ന് കൊല്ലം 490 -ൽ ദാവീദ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും 1407 ന് കൊല്ലം 582 ൽ മാർ യാബാലോഹോ മെത്രാനും

ഇങ്ങനെ ഏകദേശം 1500 -ൽ പറങ്കിയുടെ വരവു വരെ പരദേശത്തു നിന്നും അന്ത്യോഖ്യാ കൈവാഴ്ചയിൽ നിന്നായിട്ടും നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കൽപനയാൽ ബാബിലോണിൽ നിന്നായിട്ടും എപ്പിസ്കോപ്പന്മാർ കൂടെക്കൂടെ മലയാളത്തു വന്നു സുറിയാനിക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി” (പു. 97, 98). യാക്കോബായ - നെസ്തോറിയൻ വിഭാഗങ്ങൾ കേരളത്തിലെ സഭയിലേക്കു മെത്രാന്മാരെ അയച്ചുവെന്ന് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒന്നാം സ്ഥാനം അന്ത്യോഖ്യയ്ക്കാണെന്ന് ഇട്ടുപ്പ് വിശ്വസിക്കുന്നതായി തുടർന്ന് വായിച്ചാലറിയാം.

കേരളത്തിൽ വന്നതായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയവരും രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ വിട്ടുപോയവരുമായ എല്ലാവരും അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരാണെന്ന് ആധാരം കൂടാതെ കണ്ണുമടച്ച് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ആണയിടുന്നു. അലക്സാന്ദ്രിയായിൽ നിന്ന് അയയ്ക്കപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരെക്കൂടിയും അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഗണത്തിലാണുൾപ്പെടുത്തിയത്. അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ അലക്സാന്ദ്രിയ ഒരു സ്വതന്ത്ര പാത്രിയർക്കേറ്റ് ആണെന്നും അതിന് അന്ത്യോഖ്യയേക്കാൾ സീനിയോറിറ്റി കൂടുമെന്നും അദ്ദേഹം നിഷ്കളങ്കമായി വിസ്മരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നിലപാടിനെ സാധൂകരിക്കാൻ ആവശ്യമായ ചില വാദഗതികൾ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുൻവിധികൾ അവയെ ഏകപക്ഷീയമാക്കി എന്ന ഒരു ന്യൂനത ആ വാദഗതികളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം. എന്നാൽ 15 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലങ്കരയിലെ ഒരു നിവേദക സംഘം നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ സമീപിച്ച വിവരം അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: “... ഒടുവിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പുരാതന സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു മെത്രാനെ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് വിശ്വസ്തരായ മൂന്ന് സഭാംഗങ്ങൾ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. 1490 -ൽ ഈ സംഘം ഇവിടെ നിന്ന് യാത്ര ആരംഭിച്ചു. വഴി മദ്ധ്യേ മുവരിൽ ഒരാൾ ചരമം പ്രാപിച്ചു. ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നവർ (ജോസഫും ജോർജും) നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന മാർ ശെമവൂന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. തന്റെ അധികാര സീമ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് അപ്രതീക്ഷിതമായ വിധത്തിൽ അവസരം ലഭിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അനുസ്യൂതമായ സന്തോഷം ഉണ്ടായി (ഫിലിപ്പിന്റെ മുൻവിധി ഈ വാക്യത്തിൽ പുറത്തു ചാടുന്നതായി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട് - ലേഖകൻ). മാർ ഔഗേന്റെ ദയറായിൽ നിന്ന് തോമ്മാ, യോഹന്നാൻ എന്ന രണ്ടു സന്യാസികളെ മെത്രാൻ സ്ഥാനം കൊടുത്ത് ഇന്ത്യൻ പ്രതിനിധികളോടു കൂടെ മലയാളത്തേക്കയച്ചു. മലങ്കര സഭ അധികനാളുകളായി മെത്രാന്മാരില്ലാതെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ പുതിയ സ്ഥാനികൾക്കു പല പള്ളികളും കൂദാശ ചെയ്യേണ്ടതായും പലർക്കും പട്ടം കൊടുക്കേണ്ടതായും ഉണ്ടായിരുന്നു. മാർ യോഹന്നാനെ ഇവിടെത്തന്നെ താമസിപ്പിച്ചിട്ട് ആദ്യ

ഫലങ്ങളോടും കാഴ്ചകളോടും കൂടി മാർത്തോമ്മായും ജോസഫും വീണ്ടും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. 1493 -ൽ മാർത്തോമ്മായെ സ്വദേശത്തു വിട്ടിട്ടു ജോസഫ് (യോഹന്നാൻ) തിരിച്ചെത്തി.

1502 -ൽ ശെമവൂൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പിൻഗാമി മാർത്തോമ്മായോടു കൂടി ദാവീദ്, ദനഹ, യാക്കോബ് എന്നീ മൂന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ മലയാളത്തേക്കയച്ചു. അവർ വന്നപ്പോൾ മാർ യോഹന്നാൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. 1504 -ൽ അവർ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പേർക്കയച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ മലങ്കരസഭയെ കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: “.... നമ്മോട് വിശ്വാസത്തിൽ യോജിപ്പുള്ള കുടുംബങ്ങൾ ഇവിടെ ഏകദേശം മൂപ്പതിനായിരത്തോളമുണ്ട്. അവർ അവിടുത്തെ ശ്രേയസ്സു കൾക്കായി ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ അവർ കൂടുതൽ പള്ളികൾ പണിയുന്നതിന് ശ്രമിക്കുന്നു. ഇവിടെ എല്ലാവിധ സാധനങ്ങളും സുലഭമാകുന്നു. ജനങ്ങൾ സൗമ്യശീലന്മാരും സമാധാന പ്രിയരും ആകുന്നു. ദൈവത്തിന് സ്തുതി. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പള്ളിയും ഇതാ വീണ്ടും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അധിവാസത്താൽ പ്രശോഭിക്കുന്നു. അതു ഇവിടെ നിന്ന് ഇരുപത്തി അഞ്ച് ദിവസത്തെ വഴി അകലെ സമുദ്ര തീരത്ത് സിലാൻ പ്രദേശത്ത് മയിലാപ്പൂർ എന്ന സ്ഥലത്താകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധിവസിയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രവിശ്യയിൽ ഇരുപത് പട്ടണങ്ങളോളമുണ്ട്. അതിന്റെ മേൽ മലബാർ എന്നാകുന്നു. അവിടത്തെ പ്രധാന പട്ടണങ്ങൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ (Carangol), പഴയൂർ (Palor), കൊല്ലം (Colom) ഇവയാകുന്നു. ഇവയോടു മിക്കവാറും സമമായ മറ്റു പട്ടണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇവിടെയെല്ലാം പള്ളികളും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഭവനങ്ങളും കാണപ്പെടുന്നു. അടുത്തു തന്നെ വലിയതും ധാരാളം ധനപുഷ്ടിയുള്ളതുമായ കോഴിക്കോട് എന്നൊരു പട്ടണമുണ്ട്. അവിടെ പുറജാതികൾ വസിക്കുന്നു (അസ്സീമാൻ, ബിബ്ബിയോത്തിക്കാ ഓറിയന്റാലീസ് III, 587; ഫിലിപ്പ്, പൂ. 88-89).

കണിയാമ്പറമ്പിൽ കുരിയൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഫിലിപ്പിനെ അനുകൂലിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുടെ കീഴിലായിരുന്നു മലങ്കരസഭയെന്നും പേർഷ്യായിൽ നിന്ന് ചിലരെൊക്കെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരെൊക്കെ അന്ത്യോഖ്യൻ അധീശത്വം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാകയാൽ അവരെൊക്കെ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധമുള്ളവരാണെന്നും പൗരോഹിത്യം പ്രവഹിക്കുന്നത് പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നാകയാൽ പൗരോഹിത്യമുള്ള സഭകളെല്ലാം അന്ത്യോഖ്യയുടെ പുത്രീ സഭകളാകാതിരിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ല എന്നും അദ്ദേഹം വീരോടെ വാദിക്കുന്നു. 1960 -ന്

ശേഷം ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ കലക്കമുണ്ടാക്കിയ സിംഹാസന വാദത്തിന് അടിത്തറ പാകാൻ വേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വാദഗതികളെ ഖണ്ഡിപ്പാൻ ആവശ്യമില്ല. അവ അത്ര മാത്രം മുൻവിധികൾ നിറഞ്ഞതും പലപ്പോഴും ബാലിശവും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ബുദ്ധിയുള്ളവർക്ക് അംഗീകരിക്കുവാൻ പ്രയാസവുമാണ്. മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗിച്ച സുറിയാനി ഏതെന്ന ചർച്ച മാത്രം മതി ഇത് ഉദാഹരിക്കുവാൻ. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: “നെസ്തോറിയൻ അഥവാ കൽദായ അഥവാ പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി എന്ന് ഒരു വിഭാഗവും പ്ശീത്താ അഥവാ എഡേസ്സൻ - യാക്കോബായ - പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി എന്നും രണ്ടിനും ഉള്ളതിൽ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയാണ് ശരിയായ സുറിയാനി ഉച്ചാരണം കാണിയ്ക്കുന്നത്. ... ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും ഉറപ്പാ എഡേസൻ മെത്രാൻ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചത് പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിൽ ആണെന്ന് കാണാം” (പു. 108).

മലയാളത്തിൽ ഇന്നുചരിയ്ക്കുന്ന സകല സുറിയാനിപദങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നത് അവ കേരളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് പൗരസ്ത്യ രൂപത്തിൽ ആണെന്നാണ്. മദ്ബഹാ, അപ്പിസ്കോപ്പാ, മെത്രാപ്പോലീത്താ, കുർബ്ബാന, കഹന, കശീശ, കുദാശ, ആനീദാ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ഉച്ചാരണത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുവാൻ മലയാള ഭാഷയിൽ ഉള്ളപ്പോൾ ഒരു തെളിവും ഉന്നയിക്കാതെ അതിനെ നിഷേധിക്കുവാൻ അസാമാന്യമായ ചങ്കുറ്റവും സങ്കല്പന ശേഷിയും കൂടിയേ തീരു.

മലങ്കരസഭാ ചരിത്ര രംഗത്ത് ഒരു സങ്കോചവും കൂടാതെ കാലെടുത്തുവെച്ച് അദ്യുഷ്ടപൂർവമായ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നടത്തി സഭയെ രക്ഷിച്ചു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ചരിത്രമെഴുത്തുകാരേയും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാൾ എഴുതുന്നു: “ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ശലമോൻ രാജാവിന്റെ കാലം മുതൽ തെക്കേ ഇന്ത്യയ്ക്കും പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിനും ചെങ്കടൽ തുറമുഖങ്ങളുമായി ഉറ്റ ബന്ധം സുദൃഢമായിരുന്നു എന്ന് തെളിയുന്നു. ഈ ബന്ധം ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തും പിന്നീടും തുടർന്നു വന്നു. അന്ത്യോഖ്യാ മലങ്കര ബന്ധത്തിന് ഇതിൽ കൂടുതൽ തെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല തന്നെ.”

ഇതു കേട്ടാൽ നമ്മുടെ പൂർവകാല വിദേശ ബന്ധം അന്ത്യോഖ്യയുമായിട്ടാണെന്ന് ഈ എഴുത്തുകാരൻ മനസ്സിലാക്കിയതായി വേണം കരുതുവാൻ. വിദേശ വാണിജ്യത്തിന്റെ കവാടങ്ങൾ മുസ്ലിമീസ്ലാം അലക്സാത്രിയയുമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ആധികാരിക വക്താക്കളെ ഉദ്ധരിച്ച് സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെയെങ്ങും അന്ത്യോഖ്യയെ ആരും സൂചിപ്പിക്കുക പോലും ചെയ്തിട്ടില്ല.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ചരിത്രകാരൻ തന്നെ മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്ന്

നേരിട്ട് കേട്ടു ഗ്രഹിച്ചു എന്ന മട്ടിൽ ചില അതിവിചിത്ര പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളത് കാണുക: “പാലയൂർ (ചാവക്കാട്), കോട്ടക്കായൽ (വ. പറവൂർ), കോക്കമംഗലം, കൊല്ലം, നിരണം, ചായൽ, മാലുകൂർ (കൊടുങ്ങല്ലൂർ) എന്നിങ്ങനെ 7 സ്ഥലങ്ങളിൽ പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചു. അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനായി നാല് ബ്രാഹ്മണ ഇല്ലങ്ങളിൽ നിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്തവർക്കു പട്ടം കൊടുത്ത് സഭയുടെ ചുമതല ഏല്പിച്ചു” (കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭകൾ: ഒരു പഠനം, പृ. 3). ഈ പ്രസ്താവന ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അവഗണന മാത്രമേ അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനം. അതിന്റെ കീഴിൽ പള്ളി ഭരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ പുരോഹിതൻ - അപ്രകാരം നിയമിക്കുന്ന മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ. ശൈഹിക കാലം മുതൽക്കേ മാർത്തോമ്മാ, മാർ പത്രോസിന്റെ കീഴ്സ്ഥാനിയായിരുന്നുവെന്നും തന്മൂലം മാർത്തോമ്മായുടെ പിൻഗാമിയായ കാതോലിക്കാ, അന്ത്യോഖ്യൻ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴ്സ്ഥാനിയാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള വിഫല യത്നത്തിന് അടിത്തറയിടുകയാണ് താൻ ചെയ്യുന്നതെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലാകുകയില്ലെന്നാവാം എഴുത്തുകാരൻ ചിന്തിച്ചത് (പാലു കുടിക്കുമ്പോൾ കണ്ണടച്ച പുച്ചയെ പഴിക്കുന്നതെന്തിന്?).

കുറെക്കൂടി ശാസ്ത്രീയമായി സഭാചരിത്രം രചിക്കുകയും ഒരു പുരുഷായുസു മുഴുവൻ സഭാചരിത്രാധ്യാപനവുമായി വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളോടു ഇടപെടുകയും ചെയ്ത ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ കാര്യങ്ങളെ മറ്റൊരു ദിശയിലാണ് വീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുമായി ഇന്ത്യൻ സഭയ്ക്കു 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ യാതൊരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ആദ്യകാല ബന്ധങ്ങളെല്ലാം പേർഷ്യൻ സഭയുമായിട്ടായിരുന്നുവെന്നും അതിൽ തന്നെ പേർഷ്യയിലെ നെസ്തോറിയൻ വിഭാഗമായ സെലൂഷ്യൻ കാതോലിക്കായുമായിട്ടായിരുന്നു വേർപെടുന്നതും 9 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൊല്ലം സന്ദർശകരായ രണ്ടു മേൽപട്ടക്കാരും പേർഷ്യൻ കുരിശുകളും 14 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നിവേദക സംഘവും തൽഫലമായി കേരളത്തിലെത്തിയ 4 മെത്രാന്മാരുമൊക്കെ ഈ നെസ്തോറിയ ബന്ധത്തിന്റെ അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളാണെന്നും അദ്ദേഹം പണ്ഡിതോചിതമായി വാദിയ്ക്കുന്നു (സഭ വളരുന്നു).

മേൽപ്പറഞ്ഞ സഭാചരിത്രകാരന്മാരാരും ഈ മെത്രാന്മാർ ഇവിടെ കബറടങ്ങിയതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഈ സഭയെ രക്ഷിക്കുവാൻ അയയ്ക്കപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരുടെ അന്ത്യമെന്തായിരുന്നുവെന്ന് പറയുവാൻ ആരും ശ്രമിയ്ക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? മലങ്കരയിലെ ഒരു പള്ളിയും ഈ പ്രസ്താവിച്ച ഏതെങ്കിലും മേൽപ്പട്ടക്കാരന്റെ കബറിടം തങ്ങളുടെ പള്ളിയിലുണ്ട് എന്ന ഐതിഹ്യം പോലും രേഖപ്പെടുത്താതിരുന്നതിന്റെ കാരണമെന്ത്?

അവരാരും ഇവിടെ നിര്യാതരായി ഈ മണ്ണിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിട്ടില്ല എന്നതാണ് സത്യം. വ്യാപാരികളുമൊത്ത് ഇവിടെ വരികയും മെത്രാൻ സ്ഥാനോചിതമായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയുമല്ലാതെ ഇന്ത്യയെ ആസ്ഥാനമാക്കി ആരെങ്കിലും സ്ഥിരമായി ഭരിച്ചതിന് തെളിവുകളില്ല. വന്ന വരൊക്കെയും സന്ദർശകരായിരുന്നു. അവരാരും സ്ഥിരമായി തങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ താമസിച്ച് അവരുടെ മേൽക്കോയ്മയ്ക്കു വിധേയപ്പെടുവാൻ അഭിമാനമുള്ള മലയാളി സമ്മതിക്കാഞ്ഞതാവാം കാരണം. അവരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം കൊണ്ട് വിശ്വാസത്തിലും ആരാധനയിലും അവരുടെ സ്വാധീനം പല ഭാഗത്തും പല അളവുകളിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നും അവർ ഈ സഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവുകളായി സ്വീകരിച്ചു കൂടാ. അലക്സാന്ത്രിയാ, എഡേസാ തുടങ്ങിയ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾ അഭ്യസിച്ചിരുന്നു എന്നതും ഇവിടെ നിഷേധിക്കുവാനുദ്ദേശ്യമില്ല. അതൊന്നും ഒരു അധീശബന്ധത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്നേ വിവക്ഷയുള്ളൂ. ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരവും വിശേഷിച്ച് കേരള സംസ്കാരവും ഏക മുഖമല്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം ഏതെങ്കിലും വൈദേശിക സംസ്കാരത്തിന് ഈ നാട് പുത്രിയായി ഇരുന്നുവെന്നല്ല. സംസ്കാരങ്ങളുടെ പ്രവാഹങ്ങൾ ഇന്ത്യയെ തഴുകി ഒഴുകിയപ്പോൾ അതിലെ പല അംശങ്ങളും ഇവിടെ തങ്ങുക സ്വാഭാവികമാണെന്നാണ് നിഷ്പക്ഷ നിരീക്ഷകർക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. സഭയുടെ കാര്യവും അതു തന്നെ. പല മതവിശ്വാസങ്ങളും ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസത്തിൽത്തന്നെ പല വ്യത്യസ്ത വിശ്വാസങ്ങളും ഇന്ത്യൻ സഭയിലൂടെ പ്രവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില പ്രവാഹങ്ങൾ ഒഴുകിപ്പോയി; മറ്റ് ചിലത് കുറച്ച് കാലം ഒഴുകിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ചില ഒഴുക്കുകൾ സർവ്വപ്രദേശങ്ങളെയും സ്വാധീനിച്ചു, ചില ഒഴുക്കുകൾ തീരപ്രദേശത്ത് കുറെ നേരം തങ്ങി തിരിച്ചുപോയി. ഇനിയും ചിലത് കേരളത്തിന്റെ ചില പ്രദേശങ്ങളിലൂടെ മാത്രം ഒഴുകി. ഇവയൊക്കെ ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ വിവിധ അളവുകളിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില സ്വാധീനങ്ങൾ, പ്രാദേശികം. ചില താകട്ടെ സാർവത്രികവും. ഒരു സംസ്കാരവും ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവ സഭാ സംസ്കാരത്തിന്റെ മേൽ സ്ഥിരമായി ആധിപത്യം ചെലുത്തിയതായി വ്യക്തമായ തെളിവുകളില്ല. ഈ പ്രവാഹങ്ങളത്രയും ഉപരിതലത്തിലുള്ള ചില അടയാളങ്ങളും മുദ്രകളും സമ്മാനിച്ചു എന്നല്ലാതെ ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക അന്തർധാരകളെയോ ഭരണപരമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളെയോ ബാധിച്ചിരുന്നതായി തെളിവുകളില്ല. ആ അന്തർധാരകളും ഭരണശൈലികളും മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്നും അലക്സാന്ത്രിയൻ ഇടപെടലുകളിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരവും ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരവും ഏക മുഖമല്ല എന്നും അനേക മുഖങ്ങൾ സമന്വയിച്ചുണ്ടായതാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവ സഭയിലെ ആചാരങ്ങളിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും ഒരു പക്ഷേ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പോലും വിവിധ കാലങ്ങളിലായി സന്നിഹിതമായ മിശ്രണങ്ങളെയും വൈവിധ്യങ്ങളെയും ഒരു പക്ഷേ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെപ്പോലും ഈ കാഴ്ചപ്പാടിലാണ് വിലയിരുത്തേണ്ടതെന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളിയിൽ ഇന്നും യഹൂദ ദേവാലയത്തിന്റെ ശില്പസംവിധാനം ദൃശ്യമാണ്. തൊട്ടടുത്തുള്ള പഴഞ്ഞി ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയിൽ നെസ്തോറിയ ഖന്ധത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ചാവക്കാട് (ഇന്നത്തെ പാലയൂർ) പള്ളിയിൽ ക്ഷേത്ര സംസ്കാരബന്ധിയായ ദൃശ്യങ്ങളും അവഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവയല്ല. പേർഷ്യൻ ചെപ്പേടുകൾ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന കോട്ടയം പള്ളിയും പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള വൈവിധ്യങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്കഭിമതമായുള്ള ഒരേണ്ണം മാത്രമെടുത്ത് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മലങ്കര സഭയുടെ ചരിത്രം എഴുതുന്നവർക്കു തെറ്റു പറ്റാം. ആനയെ 'കണ്ട' കുരുടന്മാർക്കു പറ്റിയ തെറ്റും ഈ വഴിക്കു സംഭവിച്ചതാണെന്നേ പറയാൻ കഴിയൂ. പന്തേനോസും കോസ്മോസും മാർക്കോപ്പോളോയും ഒക്കെ കണ്ടത് ഈ മഹാ സഭാ സൗധത്തിന്റെ വിവിധ ദിശകളിലെ ഭാഗിക ദൃശ്യങ്ങളാണെന്ന നിലപാടാണ് തമുലം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വരവിന് മുമ്പ് കത്തോലിക്കാ സഭ ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവോ? ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവ സഭാചരിത്രം എഴുതുന്നവരിൽ പലരും അവഗണിച്ച ഒരു ചോദ്യമാണിത്. 1288 മുതൽ 1294 വരെ സഭാ മേധാവി ആയിരുന്ന നിക്കോളാസ് നാലാമൻ മാർപ്പാപ്പാ ചൈനയിലേയ്ക്കു ഒരു മിഷനറിയെ അയച്ചു. മോണിക്കോർവിനോയിലെ യോഹന്നാൻ - അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്. ചൈനയിൽ എത്തും മുമ്പ് അദ്ദേഹം ഏതാനും മാസം ഇന്ത്യയിൽ താമസിച്ചു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു സഭയെ ഇവിടെ കണ്ടെത്തിയതായും ഒരു നൂറു പേരെങ്കിലും ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്തിച്ചതായും അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. 1313 -ൽ ജോർദാനസ് എന്ന മറ്റൊരു ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാസ മിഷനറി ചില അനുയായികളോടൊപ്പം ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ തീരം സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾ മുഹമ്മദീയരാൽ വധിക്കപ്പെട്ടു എന്നും അദ്ദേഹം മാത്രം രക്ഷപ്പെട്ടു സ്വദേശത്തു തിരിച്ചെത്തി എന്നും ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു (പു. 90). 1330-ൽ കൊല്ലത്തെ ബിഷപ്പായി നിയമിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പാപ്പാ കേരളത്തിലേക്കയച്ചു. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “വേദവിപരീതം ഉപേക്ഷിച്ച് ‘കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഐക്യതയിലേക്കു’ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് സുറിയാനിക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നതായുള്ള പാപ്പായുടെ ഒരു ബുദ്ധിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മിറാബ്ളിയാ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന പ്രകാരം

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇന്ത്യൻ സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവന അഭിമാനകരമല്ല. അത് ഇപ്രകാരമാകുന്നു: അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന് സ്വയം നാമകരണം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അവർ അപ്രകാരമല്ല. അവർക്കു ജ്ഞാനസ്നാനമോ സത്യവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവോ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അവർ മാർത്തോമ്മാ സ്ലീഹാ ക്രിസ്തുവാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.” (പു. 90).

രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിന് കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ അംഗത്വം അനിവാര്യമാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന കത്തോലിക്കർ ഇതര സഭകളെ ക്രൈസ്തവ സഭകളെന്നു പോലും അംഗീകരിക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കാത്തവരാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ പോലും ആ സഭയുടെ തൃശ്ശൂരിലുള്ള ഒരു വനിതാ കോളജിന്റെ അപേക്ഷാഫാറത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥിനികൾ പൂരിപ്പിക്കേണ്ടതായ ഒരു കോളം, അപേക്ഷക ‘കത്തോലിക്കാ സഭാംഗമാണോ അതോ അക്രൈസ്തവ വിഭാഗമോ’ എന്നതായിരുന്നു (Catholic or Non-Christian?). അവരെ സംബന്ധിച്ച് അകത്തോലിക്കരെല്ലാം അക്രൈസ്തവർ ആയിരുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ എക്യുമെനിക്കൽ പശ്ചാത്തലത്തിൽപ്പോലും ഇതര ക്രൈസ്തവ സഭാ വിഭാഗങ്ങളോട് ഇതാണ് നിലപാട് എങ്കിൽ അഞ്ചാറു നൂറ്റാണ്ടിന് മുമ്പ് ആ വിഷയത്തിൽ ആ സഭ പുലർത്തിയിരുന്ന കിരാതമായ നിലപാട് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. മിറാബ്ലിയാ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രസ്താവനയെ ഒരു മതഭ്രാന്തന്റെ സമനില തെറ്റിയ നിലപാടായിട്ടേ മനസ്സിലാക്കാനാക്കൂ. ഫിലിപ്പും ഈ നിലയിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നതു കാണുക: “നമുക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടിനെ അത്ര സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുകയോ അതിലെ അബദ്ധഭരിതങ്ങളായ പ്രസ്താവനകളെ പ്രതിഷേധിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്കാ മിഷനറി, മതവൈരാഗ്യം പ്രബലപ്പെട്ടിരുന്ന ആ കാലങ്ങളിൽ സ്വസഭയുമായി ഐക്യതയില്ലാത്ത ഒരു ഇതര സഭയെക്കുറിച്ച് സമഭാവനയോടു കൂടി എഴുതി എന്ന് നമുക്കു ന്യായമായി ഊഹിക്കുവാൻ തരമില്ല.”

മറ്റൊരു ലത്തീൻ സഞ്ചാരി ഫ്രയർ ഒഡോറിക് 1321 -ൽ മലബാർ തീരം വഴി തെക്കോട്ട് യാത്ര ചെയ്തു കൊല്ലത്തെത്തുകയും അവിടെ ധാരാളം ക്രിസ്ത്യാനികളെയും മൈലാപ്പൂരിൽ പതിനഞ്ച് നെസ്തോറിയൻ ക്രിസ്തീയ ഭവനങ്ങളെയും കാണുകയും ഉണ്ടായി (Cathey and the way thither, 1. 73 - 81). (മൈലാപ്പൂരിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന നെസ്തോറിയ എന്ന വിശേഷണ പദം കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയം).

1439 -ൽ ‘ക്രിസ്തുവിൽ എന്റെ വാത്സല്യപുത്രനും പ്രശംസാർഹനും ഇന്ത്യാക്കാരുടെ ചക്രവർത്തിയുമായ തോമസിന്’ എന്ന വിലാസത്തിൽ കത്തോടു കൂടി യൂജിൻ നാലാമൻ പാപ്പാ പ്രതിനിധികളെ അയച്ചതായി

പറയപ്പെടുന്നു (ഒരു പക്ഷേ വില്ലാർവട്ടം തോമ്മാ രാജാവിനെ ഇന്ത്യയുടെ മുഴുവൻ ചക്രവർത്തി എന്ന് പാപ്പാ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാവാം. ഗാമായ്ക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ സമ്മാനിച്ച ചെങ്കോൽ ഈ രാജാവിന്റേതാകാം. ഈ സാധ്യതയെ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് നിഷേധിക്കുന്നത് - പു. 91 - എന്തിനാണ് നത്തിലാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല).

‘... 1502 -ൽ ഗാമ രണ്ടാമത് ഇന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിനിധി സംഘം അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് അവരുടെ പുരാതന രാജാവിന്റെ ചെങ്കോൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ ഹിന്ദു - മുഹമ്മദീയ പീഡകരിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഗാമ അവർക്കു സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുകയും അവരെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ... റോമ്മാ സഭയുടെ ക്രമമായ വേല സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ആരംഭിച്ചത് ഗോവയിലെ പ്രഥമ മെത്രാനായിരുന്ന ജോൺ ഡി. ആൽബുക്കർക്ക് എന്ന ആളായിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാരെ റോമൻ സിംഹാസനത്തിനധീനമാക്കണമെന്നുള്ള പ്രത്യേക ആജ്ഞയോടു കൂടി അദ്ദേഹം 1539 -ൽ വിൻസെന്റ് ഡി ലാഗോ എന്ന ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസിയെ മലയാളത്തേക്കയച്ചു. മതവിപരീതികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ച് ശിക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഗോവയിൽ ഒരു ദണ്ഡന സ്ഥലവും ഏർപ്പെടുത്തി. റോം പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ സമാധാനപരമായ ഒരു നയം ആയിരുന്നു സ്വീകരിച്ചത്. സുറിയാനിക്കാരായ അനാഥക്കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞു വിൻസെന്റ് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു അനാഥ ശാലസ്ഥാപിച്ചു. പാപ്പാ മത വിത്ത് വിതരണം ചെയ്യുന്നതിന് കുറെക്കൂടെ ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം വിദ്യാഭ്യാസം ആണെന്ന് കരുതി അദ്ദേഹം കാലവിളംബം കൂടാതെ അനാഥശാലയെ ഒരു വൈദിക വിദ്യാലയമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങളും ധർമ്മ വിദ്യാഭ്യാസവും ചെലവു കൂടാതെയുള്ള ഭക്ഷണവും സുറിയാനിക്കാരിൽ പലരെയും പ്രസ്തുത സെമി നാരിയിലേക്കാകർഷിച്ചു. കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ അവിടുത്തെ ജോലി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. 1559 -ൽ വി. ശൗരിയാർ ജന്മ്യുട്ട് സൊസൈറ്റിയുടെ ജനറലിന്റെ പേർക്കയച്ച ഒരു കത്തിൽ ‘ഈ സെമിനാരിയിൽ ഉദ്ദേശം നൂറോളം നാട്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യയിലും ഭക്തിയിലും അഭ്യസിച്ചു വരുന്നതായി’ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. വി. ശൗരിയാർ സുറിയാനി മെത്രാൻ ആയിരുന്ന മാർ യാക്കോബിനോടും വളരെ സ്നേഹത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു. അതേ സംവത്സരത്തിൽ തന്നെ ശൗരിയാർ പോർച്ചുഗീസിലെ രാജാവിനയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഈ മാർ യാക്കോബിനെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: ‘ആബുൻ യാക്കോബ് എന്ന ഒരു അർമ്മീനിയൻ മെത്രാൻ ഈ നാട്ടിൽ ദൈവത്തേയും തിരുമനസ്സിനേയും സേവിക്കുന്നതിന് ആരംഭിച്ചിട്ട് നാല്പത്തി അഞ്ചു സംവത്സരങ്ങളായിരിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സു കൊണ്ടും പൊതുവെ ഇന്ത്യയിൽ എന്തെങ്കിലും

അധികാരമുള്ള എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ എത്ര അഗണ്യമായി കരുതുകയും പുച്ഛിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അത്രയും അദ്ദേഹം ദൈവസന്നിധിയിൽ തന്റെ സുകൃതവും വിശുദ്ധിയും നിമിത്തം പ്രസാദമുള്ളവൻ ആകുന്നു.' മിഷനറിമാർ ഇവിടെ ഒരു അച്ചടിശാല ആരംഭിക്കുകയും വേദോപദേശം മുതലായ ഏതാനും മത ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അച്ചടിച്ച് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ... ഫാ. വിൻസെന്റ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ സെമിനാരി നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ റോമ്മായ്ക്കു അധീനൻ എന്ന് ഭാവിച്ചുകൊണ്ട് ബാബിലോണിൽ നിന്ന് മാർ ജോസഫ് എന്നൊരു മെത്രാൻ ഇവിടെ വന്നു. സുറിയാനിക്കാരും പോർത്തുഗീസ് ക്രിസ്ത്യാനികളും അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിച്ചു. പക്ഷേ ഇവിടെ ഒരു നിലയുറച്ചു എന്ന് കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ കപടവേഷം മാറ്റി യഥാർത്ഥ നെസ്തോറിയ വിശ്വാസത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള അജ്ഞത കാരണമാക്കി അദ്ദേഹം വിൻസെന്റിന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ഒരുത്തനും പട്ടം കൊടുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ശരിച്ചു. സുറിയാനി ഭാഷയെ ബഹുമാനപൂർണ്ണരും അവരുടെ വൈദിക ഭാഷയായി പരിഗണിച്ചിരുന്ന സമുദായാംഗങ്ങളും അവരുടെ കുട്ടികളുടെ പഠനത്തിനായി സെമിനാരിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മൂലം സുറിയാനി സഭയെ പരിവർത്തനം ചെയ്തിക്കുന്നതിന് ഈ റോമ്മായുടെ പ്രഥമ ശ്രമം വിഫലപ്പെട്ടു. ഇതിലും നിരുത്സാഹരാകാതെ ഈ അപചയത്തിന് കാരണം സുറിയാനിക്കാർക്ക് അവരുടെ വൈദിക ഭാഷയോടുള്ള ബഹുമാനത്തെ ഫാ. വിൻസെന്റ് അവഗണിച്ചതാണെന്ന് സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ജസീത്തുകാർ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവലംബിച്ചു തുടങ്ങി. 1581 -ൽ അവർ വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ ഒരു കോളജും വൈദിക സെമിനാരിയും ആരംഭിച്ചു. അവിടെ വിദ്യാർത്ഥികളെ സുറിയാനി ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുകയും പട്ടക്കാർക്കു പതിവായിട്ടുള്ള വേഷം തന്നെ ധരിക്കുന്നതിന് അനുവാദം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇതു മൂലം സ്വല്പകാലത്തേക്കു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യാനുസരണം സുറിയാനിക്കാർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം അവിടെ അയയ്ക്കുന്നതിന് പ്രേരിതരായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ ക്രമേണ അവരുടെ ഈ തന്ത്രവും വിഫലപ്പെട്ടു എന്ന് മാത്രമല്ല, പ്രസ്തുത സ്ഥാപനം അതിന്റെ സ്ഥാപകന്റെ പ്രത്യാശകളെ സഫലീകരിക്കുന്നതിന് അപര്യാപ്തമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. പോർച്ചുഗീസുകാർ പിന്നീട് ചെയ്ത പ്രവൃത്തി മാർ ജോസഫ് മെത്രാനെ ബന്ധിച്ച് വേദവിപരീതം എന്ന കുറ്റത്തിന് സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കാനായി യൂറോപ്പിലേക്കു കപ്പൽ കയറ്റി അയയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എങ്ങനെയോ പോർച്ചുഗലിലെ രാജ്ഞിയായിരുന്ന കാതറൈന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുകയാൽ മലങ്കരസഭയെ സർവ്വവിധ വേദവിപരീതങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രയാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയോടു കൂടി

തിരികെ തന്റെ ഇടവകയിലേക്കു സജീവമായി പോരുന്നതിന് സാധിച്ചു. എന്നാൽ തിരിച്ച് ഗോവയിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസ രീതിയേയും പ്രതിജ്ഞകളെയും പറ്റി സംശയഗ്രസ്തരായിരുന്ന അവിടത്തെ പോർച്ചുഗീസ് അധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തെ അവിടെത്തന്നെ ബന്ധനത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു.

മാർ ജോസഫിന്റെ നാടുകടത്തൽ ഹേതുവായി സുറിയാനി സമുദായം ഒരു പിൻഗാമിക്കു വേണ്ടി ബാബിലോണിലേക്കു അപേക്ഷ അയയ്ക്കുകയും മാർ അബ്രഹാം എന്ന് പേരായ ഒരു മേൽപട്ടക്കാരനെ അവിടെ നിന്ന് അവർക്കു അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, അവരുടെ പരമോദ്ദേശ്യ സാധ്യത്തിന് മാർ ജോസഫ് കൂടുതൽ സഹായി ആയിരിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയാൽ റോമ്മൻ കത്തോലിക്കർ അദ്ദേഹത്തെ മലയാളത്തേക്കു തിരിയെ പോകുന്നതിന് അനുവദിച്ചു. മാർ അബ്രഹാം അദ്ദേഹത്തെ പ്രതികൂലിക്കയാൽ ഇവർ തമ്മിൽ ഒരു ശണ്ഠ ഉത്ഭവിച്ചു. ഇതൊരു കാരണമാക്കിക്കൊണ്ട് പോർച്ചുഗീസുകാർ മാർ അബ്രഹാമിനെയും യൂറോപ്പിലേക്കു കപ്പൽ കയറ്റി അയച്ചു. ഇങ്ങനെ മലങ്കരയുടെ ഏക ചുത്രാധിപതി ആയപ്പോൾ മാർ ജോസഫ് പഴയ നെസ്തോറിയ വിശ്വാസത്തെ വീണ്ടും സ്വീകരിച്ചു. ഈ പ്രവൃത്തി മൂലം പോർത്തുഗീസുകാരുടെ കഠിനമായ അപ്രീതി സമ്പാദിക്കുകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ അവർ വീണ്ടും പോർച്ചുഗലിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് റോമിലേക്കും അയച്ചു. അവിടെ വച്ച് അദ്ദേഹം അന്ന് ഭരണം നിർവഹിച്ചിരുന്ന പാപ്പായുടെ നിർദ്ദയ ത്വത്തിന് ഇരയായി ഭവിച്ചു. ആ പാപ്പായെ സംബന്ധിച്ച് ലാ ക്രൂസ് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: “ഏതൊരു മനുഷ്യന്റെയും സ്വഭാവം എത്ര നിർമ്മലവും, സാമർത്ഥ്യവും വിദ്യയും എത്ര ബഹുമാനാർഹവും ആയിരുന്നാലും അവൻ റോമ്മാ വിശ്വാസ തത്വങ്ങളോട് സ്വല്പമെങ്കിലും പ്രാതികൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവെങ്കിൽ അവനെ കൊല്ലുന്നതിന് അദ്ദേഹം (പാപ്പാ) ഉത്സാഹി ആയിരുന്നു.’

മാർ ജോസഫിന്റെ മുൻഗാമിയായി (?) യൂറോപ്പിലേക്കു പോയിരുന്ന മാർ അബ്രഹാം ഒരു വിധത്തിൽ പോർച്ചുഗീസുകാരിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു പാപ്പായുടെ അടുക്കലെത്തി. നിന്ദയമായ കീഴ്വഴക്കം മൂലം, സുറിയാനി സഭയുടെ ആർച്ച് ബിഷപ്പായി ഇന്ത്യയിലേക്കു പോരുന്നതിന് അനുവാദം സമ്പാദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെയും ഗോവയിൽ പിടിച്ചു താമസിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം വീണ്ടും രക്ഷപ്പെട്ടു മലയാളത്തെത്തി. സുറിയാനി സമുദായം അദ്ദേഹത്തെ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ പാത്രിയർക്കീസിനയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇദ്ദേഹം തന്റെ ജുഗുപ്സാവാഹങ്ങളായ കൃത്യങ്ങൾക്കു സമാധാനമായി ‘അടകല്ലിന് മീതെ കൂടം എന്നതു പോലെ പോർച്ചുഗീസുകാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയ്ക്കു മീതെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു’ എന്ന്

പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കൂട്ടം മെത്രാനെക്കൂടി അയച്ചു തരുന്നതിന് അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചതിൽ ബാബിലോണിൽ നിന്ന് ഒരു മാർ ശൈമവൂനെ അയച്ചു കൊടുത്തു. നിർഭാഗ്യവശാൽ അദ്ദേഹത്തെയും പോർത്തുഗീസുകാർ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി യൂറോപ്പിലേക്കയക്കുകയും അവിടെവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കുകയും ഉണ്ടായി. മാർ അബ്രഹാമിനെ വീണ്ടും ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ വിവിധ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയെങ്കിലും സകല കൂടുകുങ്കളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെട്ടു. ഗോവയിൽ കൂടിയ പ്രവിശ്യാ സുന്നഹദോസുകളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും വാർദ്ധക്യവും സുഖമില്ലായ്മയും കാരണം പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം അതിൽ നിന്നൊക്കെയും ഒഴിഞ്ഞു. 1597 -ൽ മലങ്കര ഇടവകയെ പുരാതന പകലോമറ്റം തറവാട്ടിലെ ഒരംഗമായ ഗീവറുഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരമേല്പിച്ചിട്ടു അദ്ദേഹം തന്റെ നെസ്തോറിയ വിശ്വാസത്തിൽ തന്നെ ചരമം പ്രാപിച്ചു.

പോർച്ചുഗീസ് സംസർഗ്ഗത്തിനു മുമ്പുള്ള ഇന്ത്യൻ സഭ

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിന് മുമ്പ് ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ ആചാരങ്ങൾ, വിശ്വാസപരമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ നമുക്കു താഴെ പറയുന്ന മൂന്ന് മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്:

1. 13, 14 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യ സന്ദർശിച്ച് അവരുടെ യാത്രാ വിവരണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയ യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരികളുടെ കൃതികളിൽ നിന്നു ലഭിക്കാവുന്ന വിവരങ്ങൾ.

2. 16 -ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്ന പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരുടെ കത്തുകൾ, പ്രബന്ധങ്ങൾ മുതലായവ.

3. 1599 -ൽ നടന്ന ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളിൽ നിന്നും അനുമാനിക്കാവുന്ന സംഗതികൾ. ഈ മൂന്നു തുറകളിൽ നിന്നുമായി ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മലങ്കരസഭയുടെ വിശ്വാസം, ആചാരങ്ങൾ, ഭരണശൈലി എന്നിവയെപ്പറ്റി ഏറെക്കുറെ കൃത്യമായ രൂപത്തിൽ ശേഖരിക്കുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമം നടത്തുകയാണിവിടെ.

ക്രിസ്തു മതത്തിലെ ഉന്നത മൂല്യങ്ങളും ആദർശങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കി ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ജീവിതത്തെ മാതൃകാപരം എന്ന് മറ്റുള്ളവർ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. വ്യക്തിജീവിതത്തിലും സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലും കുറ്റമറ്റ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഈ മതബോധം അവരെ സഹായിച്ചു. കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെപ്പറ്റി ആ മതം

നൽകുന്ന ഉയർന്ന മാനദണ്ഡങ്ങളെ മാനിക്കുക വഴി അനാരോഗ്യകരമായ അധർമ്മീകതകളിൽ നിന്നും അനാശാസ്യമായ കുടുംബ ശൈഥില്യങ്ങളിൽ നിന്നും അവർ വിമോചിതരായിരുന്നു. പാപത്തെക്കുറിച്ചും രക്ഷയെക്കുറിച്ചും കൃത്യമായ നിർവചനങ്ങളും ദർശനങ്ങളുമുള്ള ഒരു മതം എന്ന നിലയിൽ വ്യക്തിജീവിത വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും സാമൂഹ്യ രംഗങ്ങളിൽ ആവശ്യമായ കുലീന സമീപനങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവർക്കു ബോധ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ മിക്ക ഘട്ടങ്ങളെയും മത വിശ്വാസത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ആചാരങ്ങളും മറ്റും ക്രമീകരിച്ചിരുന്നതിനാൽ വളർച്ചയുടെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും സമൂഹത്തോടും ദൈവത്തോടും വിശ്വസ്തത പുലർത്തുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ വിശ്വസ്തത ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല വ്യാപാരങ്ങളിലും രാജ്യകാര്യങ്ങളിലും ബാധകമായിരുന്നു. കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളെ അതത് കാലങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ സാധാരണ പ്രജകളേക്കാൾ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർക്കു പ്രത്യേക സംരക്ഷണവും ചിലപ്പോൾ രാജാവകാശങ്ങളും മറ്റും നൽകിയിരുന്നതിന് പിന്നിൽ ഈ വാത്സല്യവും പ്രകടമാണ്. ആയുധാഭ്യാസികൾ കൂടിയായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ കൊട്ടാരങ്ങൾക്കു ചുറ്റും തെരുവുകൾ സംവിധാനം ചെയ്തു താമസിക്കണമെന്ന് രാജാക്കന്മാർ ആഗ്രഹിച്ചത് വ്യാപാരാഭിവൃദ്ധിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; വിശ്വസ്തരായ ക്രൈസ്തവ ഭടന്മാരുടെ സാന്നിധ്യം തങ്ങളുടെ ജീവരക്ഷയ്ക്കും യശോരക്ഷയ്ക്കും അനിവാര്യമാണെന്ന ചിന്തയും അതോടൊപ്പം നിരീക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. കുന്നുംകുളത്തെ ചിറളയും അങ്ങാടിയും മറ്റും ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ കഴിയും. തങ്ങളുടെ സൈന്യത്തിലെ ക്രിസ്തുമതക്കാരുടെ അംഗസംഖ്യ രാജാവിന്റെ സൈന്യബലത്തിന്റെ നിർണ്ണായക ഘടകമായി എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്നു. രാജ്യഭക്തിയും രാജാവിനോടുള്ള വിശ്വസ്തതയുമായിരുന്നു പ്രധാന കാരണങ്ങൾ.

ദേവാലയത്തിലെ കുടിവരവുകൾ, ആരാധനകൾ, ജനതയെ പ്രബോധിപ്പിക്കുവാനും നയിക്കുവാനുമുള്ള പുരോഹിത നേതാക്കൾ, പള്ളികളിലെ ഉത്സവങ്ങൾ, വീടുകളിലെ പ്രാർത്ഥനകൾ, നോമ്പനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ആചാരങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെ ആദരം പിടിച്ചു പറ്റുവാൻ ഹേതുവായി. ദേഹ ശുദ്ധിയിലും ചിത്തശുദ്ധിയിലും അവർ കാട്ടിയ മികവ് ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. യുദ്ധം കൊണ്ടും കുടുംബ മത്സരങ്ങൾ കൊണ്ടും അധർമ്മിക ബന്ധത്തിന്റെ ശൈഥില്യം കൊണ്ടും താറുമാറായ ഒരു സമകാല ലോകത്തിൽ, ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു, സമാധാനമുണ്ടാക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ തുടങ്ങിയ വേദപുസ്തക സന്ദേശം സൃഷ്ടിച്ച മൂല്യബോധം അവരെപ്പറ്റിയുള്ള മതിപ്പ് വർദ്ധിപ്പിച്ചു. മോഷണത്തിന്റെയും വ്യഭിചാരത്തിന്റെയും മറ്റും

അധർമ്മികതകളുടെയും ക്രിയാ തലങ്ങളുടെയും പ്രേരണയായി വർത്തിക്കുന്ന മാനസികതലം കൂടി പരിഗണിക്കുന്ന ഒരു മതം കേരളത്തിനൊരു പുതുമയും അത്ഭുതവുമായിട്ടുണ്ടാവണം. പില്ക്കാലത്ത് നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ കണ്ട ഉദാത്തമായ ശുചിത്വബോധവും സാമൂഹ്യബോധവും അവരെ ആശ്ചര്യഭരിതരാക്കിയിട്ടുണ്ടാകാം. ഇല്ലങ്ങളിൽ അശുദ്ധി വന്നു പെട്ടാൽ ക്രൈസ്തവ സാന്നിധ്യം കൊണ്ട് അതിന് പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കാമെന്ന് പോലും അവർ ആചാര മര്യാദയായി സ്വീകരിച്ചത് അതുകൊണ്ടാകാം. സന്മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയും ജീവിത വിശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയും യാതൊരു സംഹിതയും ഇല്ലാത്ത ഒരു കാലത്ത് വേദപുസ്തകത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ മൂല്യബോധത്തിന്റെ അരങ്ങേറ്റം ആളുകൾക്കു വിസ്മയമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ത്യാഗത്തെപ്പറ്റിയും സഹനത്തെപ്പറ്റിയും അഭിമാനിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ വിജയവും സമാധാനവും കളിയാടുക സ്വാഭാവികം മാത്രം. ആദ്യകാലത്തെ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വിസ്മയാവഹമായ ഉയർച്ചക്കു കാരണമായ സാഹചര്യങ്ങളാണിവ.

അവരുടെ അധ്വാനശീലവും സാഹസികബോധവും പ്രശംസാർഹം ആയിരുന്നു. വിദേശ വ്യാപാരികളോടു ചേർന്ന് വ്യാപാരത്തിന്റെ കണ്ണികളായതിലൂടെ അവരുടെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും ദ്രുതഗതിയിൽ സംഭവിച്ചു. അച്ചടക്കമുള്ള ഒരു സമൂഹമായതിനാൽ അവരുടെ മിതവ്യയശീലം അവരുടെ ഐശ്വര്യ സമൃദ്ധികളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് ഇതര മതവിഭാഗങ്ങളും സംഘടനകളും പുരോഗതി പ്രാപിക്കുന്നതിന് ഈ സമൂഹം മാതൃകയും പ്രചോദനവും ആയിരുന്നു.

ആരാധനയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമായിരുന്നതിനാൽ താത്വികതലത്തിൽ അവർ മതത്തെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. ദേവാലയങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന പ്രബോധനങ്ങൾ മതത്തിലെ വിശ്വാസകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുവായ അവബോധമല്ലാതെ ആഴമേറിയ ജ്ഞാനം നേടുവാൻ സഹായകമായിരുന്നില്ല. പൊതുവായ മതബോധത്തിൽ അവർ തൃപ്തരും ആയിരുന്നു. വ്യാപാര - വ്യവസായ രംഗങ്ങളിൽ അത്യധ്വാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ മതത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിലേക്കു അവരുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

പ്രാർത്ഥനയുടെ അടിസ്ഥാനരൂപമായ കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയും കൃപനിറഞ്ഞ മറിയമേ എന്ന മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയും ചുരുക്കം പേർക്കേ അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ. പലപ്പോഴും അവ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നവർക്കും അതിന്റെ സന്ദേശങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലായിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഏതോ അജ്ഞാത ഭാഷയിൽ നടത്തുന്ന ആരാധനകളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഉപരിതലത്തിലുള്ള ഭക്തിയെ

വളർത്തിയെടുത്തു എന്നല്ലാതെ ഭക്തിയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്കു അവരെ നയിച്ചിരുന്നില്ല. പത്തു പതിനാറു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രിസ്തുമത ചരിത്രത്തെ മങ്ങലേല്പിച്ച പശ്ചാത്തലമാണിത്.

മതപരിവർത്തനം മൂലം ക്രിസ്തുമതത്തെ സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും സാമൂഹിക ആചാരങ്ങൾ അവർ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രസവാനന്തരം ശിശു ആണായിരുന്നാൽ നാല്പതു ദിവസവും പെണ്ണായിരുന്നാൽ എൺപതു ദിവസവും മാതാവ് പള്ളിയിൽ പോകുമായിരുന്നില്ല. അത്രയും ദിവസം പ്രസവം മൂലം സ്ത്രീകൾക്ക് അശുദ്ധി കല്പിച്ചിരുന്നു. അതിന് ശേഷം അവർ കുഞ്ഞിനെയും കൊണ്ടു പള്ളിയിൽ പോകുകയും കുഞ്ഞിന്റെ മാമ്മുദീസാ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് ഈ രീതി നിറുത്തലാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

പള്ളികളിൽ സാധാരണയായി ഒന്നിലധികം പട്ടക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. മുഴത്തിന് മുഴത്തിന് പള്ളി എന്ന സമ്പ്രദായം അന്നില്ലായിരുന്നു. ധാരാളം അംഗസംഖ്യയുള്ള വലിയ കേന്ദ്രങ്ങളിലേ പള്ളികൾ വച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ പോലും കേരളത്തിലാകെ അറുപതിൽ താഴെ പള്ളികളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വൈദികരിൽ പ്രായക്കൂടുതലുള്ള ആളിന് പ്രത്യേകം ബഹുമാനം നൽകിയിരുന്നു. 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ സീനിയർ വൈദികനെ കത്തനാർമാരുടെ തലവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കത്തനാർച്ചൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദൽ ജലീൽ (1665) പല പള്ളികൾക്കും അയച്ച സർക്കുലറുകളിൽ ആദ്യം സംബോധന ചെയ്യുന്നത് അതത് പള്ളികളിലെ ഈ കത്തനാർച്ചന്മാരെ ആണ്. അവരെ അദ്ദേഹം 'പേരെദ്യൂത്താ' എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് (ഇക്കാര്യം മലങ്കരസഭാ ചരിത്രകാരന്മാരിലാരും ഇതു വരെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദുൾ ജലീൽ മുളന്തുരുത്തി, കണ്ടനാട് പള്ളിക്കാർക്കയച്ച ആ സർക്കുലർ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ദീർഘമായി വിവർത്തനം ചെയ്തു ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ കല്പനയിൽ പ്രാരംഭ ഭാഗത്ത് പേരെദ്യൂത്തന്മാരെ അഭിസംബോധന ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല. അതത് ഇടവകകളിലേക്ക് ആവശ്യമായ വൈദികരെ അതതു പൊതുയോഗങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ആവശ്യമായ വൈദിക പരിശീലനം നൽകിയിട്ടു ശേഷം പേരെദ്യൂത്തെ സ്ഥാനികൾ അവർക്ക് വൈദിക സ്ഥാനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. അലക്സാന്ദ്രിയൻ സഭാ ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് അവർക്കിനുള്ള മാതൃകയും പാരമ്പര്യവും ലഭിച്ചിരിക്കാം. പേർഷ്യൻ ബന്ധത്തിൽ നിന്നാകാം പേരെദ്യൂത്താ എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ സിദ്ധിച്ചത്. ഇപ്പോഴത്തെ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനിക്കു സമമായ പേരെദ്യൂത്താ സ്ഥാനിക്ക് സഭയുടെ സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ വൈദികസ്ഥാനം നൽകാവുന്നതാണെന്ന് കാനോനുകളിൽ നിശ്ചയം

കാണുന്നുണ്ട്. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനകാലത്ത് മലങ്കരയിൽ സാർവത്രികമായി നടപ്പിലിരുന്ന പൗരോഹിത്യ പ്രദാന സമ്പ്രദായം ഇതായിരിക്കാം.

രാജാക്കന്മാരുടെയും മറ്റും മുമ്പിൽ സഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാൻ ഒരു അർക്കദിയാക്കോൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ അർക്കദിയാക്കോൻ സഭയുടെ സാമുദായിക പ്രതിനിധിയായി രാജസദസ്സുകളിലും മറ്റും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. പൊതു സഭയുടെ ക്ഷേമാന്വേഷകർ എന്നല്ലാതെ ഇടവകകളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ അർക്കദിയാക്കോന് എന്തെങ്കിലും കർത്തവ്യമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. പലപ്പോഴും ഇദ്ദേഹത്തെ ജാതിക്കുകർത്തവ്യൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനപ്പേർ പേർഷ്യൻ സഭയുടെ ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചതാകാൻ ഇടയുണ്ട്. എന്നാൽ വികാരി, അസിസ്റ്റന്റ് വികാരി എന്ന വേർതിരിവോ വരുമാനം സംബന്ധിച്ച് വ്യത്യാസമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൈദികർ തവണ മുറയിൽ പള്ളികളിൽ താമസിക്കുകയും അതത് ആഴ്ചകളിലെ ആരാധനകൾക്കു നേതൃത്വം വഹിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. വൈദികർ വീടുകൾ സന്ദർശിച്ച് ആടുകളെ മേയിക്കുന്ന പതിവിന് പകരം ആടുകൾ പള്ളിയിലെത്തി ഇടയന്റെ സാന്നിധ്യവും നേതൃത്വവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുക എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ബൈബിളിൽ പറയുന്നപ്രകാരം അവരെ എണ്ണ പുശി പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കിയിരുന്നത്. ഇതിനുള്ള എണ്ണ വൈദികർ തന്നെ ശുദ്ധീകരണ ശുശ്രൂഷ നടത്തി തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. മൂറോൻ തൈലം ഉപയോഗത്തിലിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. വേദപുസ്തകത്തിലെ ഉപദേശ പ്രകാരവും അപ്പോസ്തോല കാലത്തെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചും കൈവെപ്പ് നടത്തിയാണ് മാമ്മുദീസായും സ്ഥിരീകരണ ശുശ്രൂഷയും നടത്തിയിരുന്നത്. ഇപ്പോഴും ആ നടപടിക്ക് താത്വികമായി കുറ്റമൊന്നും പറയാനാവില്ല. സാർവത്രിക സഭയിൽ മൂറോൻ, അതിന്റെ തയ്യാറാക്കൽ, അതിന്റെ കാർമ്മികൻ എന്നിവയെ കുറിച്ച് പാരമ്പര്യങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടത് ഏക കാലത്തല്ല. ഇപ്പോഴും കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ മൂറോൻ കുദാശയ്ക്കു സെറിമോണിയൽ ചടങ്ങുകൾ ഇല്ല. ഒലിവെണ്ണ സജ്ജീകരണമൊന്നും കൂടാതെ മേല്പട്ടക്കാരനോ അത്യാവശ്യമെങ്കിൽ പട്ടക്കാരനോ ഒരു പ്രാർത്ഥന നടത്തി ശുദ്ധീകരിക്കുകയാണ് പതിവ്. സുറിയാനി സഭയിൽ തൈലം കുദാശ ഒരു സംഭവം തന്നെയാണ്. ഹൂദായ കാനോനിൽ നിർദ്ദേശിച്ച പ്രകാരം നിരവധി ഔഷധങ്ങൾ ചേർത്തു ഒലിവെണ്ണ കാച്ചി തയ്യാറാക്കൽ ഒരു ഭഗീരഥയത്നം തന്നെയാണ്. അതിന്റെ കുദാശ സഭ മുഴുവനും ഒന്നായി ചേർന്നു നടത്തുന്ന ഒരു വലിയ ഉത്സവവും. ഇതൊന്നും പ്രാചീന മലങ്കരസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പരിശുദ്ധാത്മ നൽവരത്തിനും സ്ഥിരീകരണത്തിനും പട്ടംകൊടുക്കും കൈവെപ്പ് തന്നെയായിരുന്നു പ്രധാന

കുദാശാ മാധ്യമം. തന്മൂലം അതിന്റെ സാധുതയ്ക്കു കുറവൊന്നും കല്പിക്കാനാവുകയില്ല. 16 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന് മുമ്പ് വൈദികസ്ഥാനികൾക്കു നടത്തുവാനാത്ത ഒരു കുദാശയെപ്പറ്റിയും ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ അറിവില്ലായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമായ ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്നുണ്ട്.

പരേതർക്കു വേണ്ടി നടത്തുന്ന ശ്രാദ്ധം പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. അതു വൈദികരുടെ വരുമാന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു. പില്ക്കാലത്ത് ബ്രാഹ്മണ മതം കേരളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ വൈദിക മത കർമ്മാനുഷ്ഠാനമായി ശ്രാദ്ധത്തെ വൈദിക ബ്രാഹ്മണർ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും തങ്ങളുടെ പ്രധാന വരുമാന മാർഗമായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്തു (പുനർജന്മം ഒരു അംഗീകൃത വിശ്വാസപ്രമാണമായി അംഗീകരിച്ച വൈദിക ഹിന്ദുമതം ശ്രാദ്ധ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് അടിസ്ഥാനമേതു മില്ല. മരണാനന്തരം ജീവാത്മാക്കൾ ആത്മലോകത്തിൽ കഴിയുന്നില്ലെന്നും അവ പുതിയ ശരീരങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുവെന്നും ഔദ്യോഗികമായി പഠിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഒരു മതത്തിൽ ശ്രാദ്ധ കർമ്മങ്ങൾക്കും മറ്റും പ്രസക്തിയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ക്രിസ്തു മതത്തിൽ അവ വൈദികർക്ക് മാന്യമായ ഒരു ആദായ മാർഗ്ഗമായി തീർന്നതു കണ്ട് ഹിന്ദുമത വൈദികർ അത് അനുകരിച്ചതാവാം. ക്രിസ്തു മതത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല; അവർക്കു ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ജന്മാന്തരങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ല. ഒരിക്കൽ മാത്രമായി സംഭവിക്കുവാനുള്ള പുനരുത്ഥാനത്തിനായി ആത്മാക്കൾ ആത്മലോകത്ത് സജീവരായി വസിക്കുന്നുവെന്നും അവർക്ക് ആത്മാവിൽ വളരുവാൻ കഴിയുമെന്നും ക്രിസ്തു മതം പഠിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് മരണാനന്തര ശുശ്രൂഷകൾക്കും ശ്രാദ്ധ കർമ്മങ്ങൾക്കും ആ മതത്തിൽ പ്രസക്തിയുണ്ടാകുന്നത്).

വൈദികരുടെ ആദ്യ കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനം ആഡംബരപൂർവ്വം നടത്തിയിരുന്നു. പട്ടക്കാരെ സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധികളെന്ന നിലയിൽ അത്യധികം ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ പല പ്രാദേശിക കേന്ദ്രങ്ങളിലും വിശ്വാസാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പല പാരമ്പര്യങ്ങൾ പിന്തുടർന്നിരുന്നു. അതത് കാലത്ത് മലങ്കരയിലെത്തിയ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗം മൂലമാണ് ഈ വ്യത്യസ്തതകൾ വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഉത്ഭവിച്ചത്. തന്മൂലം നെസ്തോറിയ വിശ്വാസം അംഗീകരിച്ച തർശീശിലെ ദിയോദോറോസ്, മൊപ്സെസ്ത്തിയായിലെ തേവോദോറോസ് ആദിയായവരെ സഭാപിതാക്കന്മാരായി ബഹുമാനിക്കുന്ന പാരമ്പര്യവും അർമ്മീനിയൻ, അലക്സാന്ത്രിയൻ, തെഗ്രീസ് എന്നിവിടങ്ങളിലെ പിതാക്കന്മാരെ പെരുന്നാളുകളിലൂടെ ബഹുമാനിക്കുന്ന കലണ്ടറുകളും മലങ്കരയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. കൊച്ചി

കേന്ദ്രമായുള്ള പുരാതന ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനകാലത്ത് നെസ്തോറിയൻ പാരമ്പര്യങ്ങളാണ് നിലനിന്നിരുന്നത്. ആ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ സാർവത്രികമെന്നുള്ള ധാരണയിലാണ് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് പല ആചാരങ്ങളെയും പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതും അവക്കെതിരെ നിലപാടുകൾ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതും. തന്മൂലം ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ നടപടികളെ മാത്രം ആധാരമാക്കി അക്കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ നിലപാടുകൾ എന്തായിരുന്നു എന്ന് വിധിയെഴുതുന്നത് സൂക്ഷിച്ചുവേണം.

‘കൃപ നിറഞ്ഞ മറിയമേ’ എന്ന അപേക്ഷ ആരാധനയുടെ ഭാഗമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ അവസാന ഭാഗം രണ്ടു വ്യത്യസ്ത പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് ചൊല്ലിയിരുന്നത്. ‘ദൈവ മാതാവായ’ എന്ന വിശേഷണം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി ‘ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാവായ’ എന്ന് ചിലർ ഭേദഗതി ചെയ്തുപയോഗിച്ചു വന്നു. മറ്റു പലരും ‘തമ്പുരാന്റെ അമ്മേ’ എന്ന് വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി. ‘തെയോടോക്കോസ്’ എന്നും ‘ക്രിസ്റ്റോടോക്കോസ്’ എന്നുമുള്ള പദപ്രയോഗങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രചരിച്ചില്ലെങ്കിലും തൽസമാന്തരമായി മേൽക്കാണിച്ച രണ്ടു വിശേഷണ പദങ്ങൾ മലങ്കരസഭയുടെ പ്രാചീന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഉദയംപേരൂരിന്റെ സംഘാടകർ ഇവയിൽ ഒന്ന് മാത്രമേ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ എന്ന് പല കാനോനുകളും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മലങ്കരസഭയിൽ വി. കുർബ്ബാനയ്ക്കുള്ള അപ്പം തയ്യാറാക്കുന്നതിന് എണ്ണ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇത് പൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളിലെല്ലാം നിലവിലിരുന്ന ഒരു പതിവാണ്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാർ അതു വലിയ ഒരു അപാകതയായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസ പാരമ്പര്യവും ദേശീയവും വംശീയവുമായ സംസ്കാര പാരമ്പര്യങ്ങളും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്ന് വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള പക്ഷത ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ സംഘാടകർക്കില്ലായിരുന്നുവെന്നത് നിസ്തർക്കമായ കാര്യമാണ്.

പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹവും പുനർവിവാഹവും നടപ്പാക്കിയിരുന്നു. ഇതും സാർവത്രികമെന്ന് പറഞ്ഞു കൂടാ. പേർഷ്യൻ സഭയിൽ ഇതു പൂർവികമായി നിലവിലിരുന്നു. പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹം ലോകസഭകളിൽ തന്നെയും സാർവത്രികമായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യ പിതാക്കന്മാരിൽ തന്നെ പല ബിഷപ്പ്ലുമാരും പാത്രിയർക്കീസന്മാർ പോലും വിവാഹിതർ ആയിരുന്നു. മേല്പട്ടക്കാർ ബ്രഹ്മചാരികളായിരിക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥകൾ സംഘടനാപരമായ താല്പര്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പില്ക്കാലങ്ങളിലുണ്ടായ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യർ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിലൂടെ വൈദികരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം നടപ്പിലാക്കുവാൻ ഔദ്യോഗികമായി ഉദ്യമിച്ചുവെങ്കിലും ആ ഉദ്യമം ഭാഗികമായേ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി നേടിയിട്ടുള്ളൂ.

പട്ടക്കാരുടെ അടുക്കൽ കുമ്പസാരം നടത്തുന്ന പതിവ് സാർവത്രികമായിരുന്നില്ല. 'മവദ' പറയുക എന്ന് 'മൗദ്യോന്നുസോ' എന്ന സുറിയാനി പദത്തിന് തൽഭവമായി ഒരു ക്രിയാപദം മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നത് കുമ്പസാരത്തിന് മതിയായ തെളിവായിരുന്നുവെങ്കിലും ഓരോ കുർബ്ബാനാനുഭവത്തിനും മുമ്പ് കുമ്പസാരിച്ചിരിക്കണം എന്ന നിർബന്ധം സാർവത്രികമായിരുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യ സഭകളിലെല്ലാം ഇതായിരുന്നു പതിവ്. പോർച്ചുഗീസ് ആഗമനത്തിന് ശേഷം ഈ പുരാതന രീതി മലങ്കരസഭയിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതായി തോന്നുന്നു.

13 -ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പാശ്ചാത്യ റോമ്മൻ സഭ, മലങ്കരസഭയിലേക്കു മിഷണറിമാരെ അയച്ച് മലങ്കരസഭയെ അവരുടെ കോളനിയാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും അതൊന്നും വേണ്ടത്ര വിജയിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പോലും മെത്രാന്മാരെ ലഭിക്കുവാൻ ബാബിലോണി ലേയ്ക്കു പ്രതിനിധി സംഘത്തെ അയച്ചത് തെളിയിക്കുന്നത് മലങ്കരസഭാ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ ആദരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നു എന്നാണ്.

ഈ പഠനം മലങ്കരസഭയുടെ വിദേശ ബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി നൽകുന്ന സൂചനകൾ ഇവയാണ്:

1. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച ഇന്ത്യൻസഭ സ്വയം സമ്പൂർണ്ണതയുള്ള ഒന്നായിരുന്നു.

2. സഭയുടെ സ്വയം സമ്പൂർണ്ണത എന്ന ആശയത്തെ അലക്സാന്ത്രിയൻ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ സഭ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. മുസ്ലീം രീസ് - അലക്സാന്ത്രിയാ വ്യാപാരബന്ധമായിരുന്നു ഇതിന് നിദാനം.

3. പേർഷ്യൻ ബന്ധം 4 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആരംഭിച്ചു. പേർഷ്യയിലെ സെലൂഷ്യൻ കേന്ദ്രത്തോടും തെഗ്രീസിലെ കേന്ദ്രത്തോടും അതിന് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബന്ധങ്ങളുടെ എല്ലാം മൂലകൾ കേരളത്തിലെ ഓരോ പ്രാദേശിക പള്ളികളിലായി പതിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു.

4. പോർച്ചുഗീസുകാർ കൂടുതൽ പരിചയപ്പെട്ട കൊച്ചി കേന്ദ്രമായ തുറമുഖ പട്ടണങ്ങളിലെ പള്ളികളിൽ സെലൂഷ്യൻ പാരമ്പര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രകടമായിത്തീർന്നു കേരള സഭ നെസ്തോറിയ എന്ന് അവർ അനുമാനിച്ചു.

5. പോർച്ചുഗീസ് ആഗമനത്തിന് മുമ്പ് റോമ്മൻ സംസർഗ്ഗമോ അന്ത്യോഖ്യൻ സംസർഗ്ഗമോ ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായതായി ആ സഭകൾ അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ സഭയും 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ അപ്രകാരം അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

അദ്ധ്യായം 2

പാക്കികളുടെ ആഗമനം

പുരാതനകാലം മുതൽ തന്നെ ഫിനീഷ്യരും, ഗ്രീക്കുകാരും, റോമാക്കാരും കടൽ വഴി കേരളത്തിൽ വന്നു കച്ചവടം ചെയ്തിരുന്നു. പണ്ടത്തെ റോമൻ നാണയങ്ങൾ കേരളത്തിൽ നിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത് ആ പഴയ കച്ചവടബന്ധത്തിന്റെ അവശേഷിക്കുന്ന തെളിവുകളാണ്. കാലക്രമത്തിൽ ആ കച്ചവടബന്ധം അറുപോയി.

റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനത്തോടുകൂടി, ഇന്ത്യയും യൂറോപ്പും തമ്മിൽ നടന്നിരുന്ന വ്യാപാരം അറബികളുടെ അധീനത്തിലായി. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ വർഷങ്ങളിൽ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ തുർക്കികളുടെ ശല്യം കൂടാതെ ഇന്ത്യയുമായി ബന്ധപ്പെടുവാനുള്ള സുഗമമായ ഒരു സമുദ്ര മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന തീവ്രശ്രമത്തിലായിരുന്നു. ഒരു കൊച്ചു രാജ്യമായ പോർച്ചുഗൽ പുതിയ രാജ്യങ്ങളും, ജലപാതകളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തു വന്നു. പോർച്ചുഗലിലെ ഹെൻറി രാജകുമാരൻ (1394 - 1460) തന്റെ ജീവിതവും ധനവും കപ്പൽ സഞ്ചാരത്തിനായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു. അതിനുവേണ്ടി രാജകുമാരൻ സ്ഥാപിച്ച സമുദ്രയാത്രാ പരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങളും, വാന നിരീക്ഷണ കേന്ദ്രവും, ആയുധശാലകളും പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ദീർഘമായ സമുദ്രയാത്രയ്ക്ക് വളരെയധികം ഉപകരിച്ചു. പോർച്ചുഗീസുകാരെ അനുകരിച്ച് സ്പെയിൻകാരും രാജ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സമുദ്ര പര്യടനത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു.

ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള കടൽമാർഗ്ഗം തേടാൻ കപ്പൽ സഞ്ചാരം ചെയ്തിരുന്ന ബർത്തലോമിയോ ഡയസ് എന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരൻ 1448 -ൽ ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കെ അറ്റമായ ഗുഡ്ഹോപ്പ് മുനമ്പ് കണ്ടുപിടിച്ചുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയില്ല. വാസ്കോഡി ഗാമയ്ക്കാണ് അതിനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചത്.

പോർച്ചുഗീസ് നാവികനായ വാസ്കോഡി ഗാമ 1497 ജൂലൈ 8-ന് ലിസ്ബൺ പട്ടണത്തിനരികെയുള്ള ബിലം നഗരത്തിൽ നിന്ന് നാലു കപ്പലുകളുമായി ഇന്ത്യയിലേക്ക് യാത്ര തിരിച്ചു. ഇതിൽ ഒന്നിന് ഗബ്രിയേൽ മാലാഖയുടെ പേരാണ് കൊടുത്തിരുന്നത്. സാമോ ഗബ്രിയേൽ എന്നു പേർ വിളിക്കപ്പെട്ട ഈ കപ്പലിലായിരുന്നു ഗാമ സഞ്ചരിച്ചത്. സാവോ എന്നാൽ പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിൽ സെയിന്റ് എന്നാണർത്ഥം. വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ സഹോദരൻ പൌലാ ഡി ഗാമയായിരുന്നു ഇതിന്റെ

കപ്പിത്താൻ. മറ്റൊരു കപ്പലിന് വിശുദ്ധ റാഫേൽ ദൂതന്റെ പേരിട്ടു. മൂന്നാമത്തെ കപ്പലിന് ബാറിയോ എന്നും. നാലാമത്തെ കപ്പലിൽ യാത്രക്കാർക്ക് വേണ്ട ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും, മറ്റു സാമഗ്രികളും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. നൂറ്റി എഴുപതോളം നാവികർക്കും അവരെ സംരക്ഷിക്കുന്ന പടയാളികൾക്കും, പുരോഹിതന്മാർക്കും, വിവിധ കപ്പൽ ജോലിക്കാർക്കും വേണ്ട സാധനങ്ങൾ ഈ കപ്പലിൽ നിന്ന് എത്തിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.

ഇന്ത്യയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പ്രയാണമായിരുന്നു വാസ്കോഡി ഗാമയുടെയും കുട്ടുകാരുടെയും. സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ വിളയുന്ന ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് അവർ വളരെയധികം കേട്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള വിവരവും അവരെ അത്യധികം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ആഫ്രിക്ക ചുറ്റി മലിൻഡി തുറമുഖത്ത് എത്തിയപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടു നിന്നു സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ കയറ്റി വന്ന കപ്പലുകൾ അവിടെ നങ്കൂരമിട്ടു കിടക്കുന്നത് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഈ കപ്പലുകളിൽ മലബാറിൽ നിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ അനുജൻ പൌലോഡി ഗാമയ്ക്ക് അറിവു കിട്ടി. ചാൾസ് ഡേവിഡ് ലെ എഴുതിയ പോർച്ചുഗീസ് വോയേജസ് 1498 - 1663 എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 25) ഇതിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. മലിൻഡി തുറമുഖത്ത് കണ്ട മലബാറുകാർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആണോ എന്നറിയാൻ പൌലോ കന്യകമറിയാമിന്റെയും ഉണ്ണിയേശുവിന്റെയും ചിത്രങ്ങൾ കാണിച്ചപ്പോൾ അവർ തലവണങ്ങി എന്നു പൌലോഡി ഗാമ പറയുന്നുണ്ട്.

മലിൻഡി ആ കാലത്ത് ഒരു സുൽത്താൻ ഭരിച്ചുവന്ന തുറമുഖ നഗരമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം നൽകിയ ഒരു നാവികന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി ഗാമയുടെ സംഘം 1498 ഏപ്രിൽ 24 -നു ഇന്ത്യൻ തീരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. തെക്കു പടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റ് കപ്പൽ യാത്രക്കാർക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് ഒരു മാസത്തെ യാത്രക്ക് ശേഷം, അതായത് 1498 മെയ് 20 -ന് ഗാമയുടെ കപ്പലുകൾ കോഴിക്കോടിനു സമീപം വന്നു. പഴയ ചരിത്ര പുസ്തകങ്ങളിൽ ഗാമയുടെ കപ്പൽ ആദ്യം അടുത്തത് കോഴിക്കോടിനു സമീപമുള്ള കപ്പാട് എന്നാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ല, കൊയിലാണ്ടിക്കു സമീപം പന്തലായിനിയിലാണ് ഗാമയും സംഘവും വന്നിറങ്ങിയതെന്നാണ് ഇപ്പോൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ഗാമയുടെ ഇന്ത്യൻ യാത്രയെക്കുറിച്ച് പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും, ഇതര ഭാഷകളിലുമുണ്ട്. 1868 -ൽ ഗുണ്ടർട്ട് സായിപ്പ് കേരളപശമയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധിക്കാം (പേജ് 3 - 4): “ഇടവം 17 -ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച കൊത്തുവാളും (നഗരത്തിലെ പോലീസുകാരുടെ തലവൻ) 200 നായന്മാരും പന്തലായിനിക്കു വന്നപ്പോൾ ഗാമ കപ്പിത്താൻ പറക്കി

മുപ്പൻമാരുമായി വിചാരിച്ചു. “ഞാൻ പോയി രാജാവെ കാണും. ആപത്തുണ്ടായാൽ നിങ്ങൾ ഒട്ടും പാർക്കരുത്”. ഉടനെ നങ്കൂരം എടുത്ത് പോർച്ചു ഗലിൽ ഓടി മലയാളത്തിലെ വഴി അന്വേഷിച്ചു കണ്ട പ്രകാരം എല്ലാം അറിയിക്കണം” എന്നു കല്പിച്ചു വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങളെ ധരിച്ചു വെടിവെച്ചു കൊടി പറപ്പിച്ചു 12 പറങ്കികളോടും കൂടി കരയ്ക്ക് ഇറങ്ങി. അനന്തരം നായന്മാർ എതിരേറ്റു വണങ്ങി തണ്ടിൽ കരേറ്റി എല്ലാവരും ഘോഷിച്ചു നടയായി പുറപ്പെട്ടു. കാപ്പുകാട്ട് എത്തി, സൽക്കാരം വാങ്ങി അനുഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം, ചങ്ങാടത്തിൽ കയറി പുഴവഴിയായി ഒരു മതിലകത്ത് എത്തുകയും ചെയ്തു. അതിൽ വലുതായിട്ടുള്ള ഒരു ചെമ്പ് തൂണും, അതിന്മീതെ ചെമ്പു കൊടിയും പ്രവേശത്തിൽ 7 മണികൾ തൂങ്ങുന്നതും കണ്ടു. ബ്രാഹ്മണർ എതിരേറ്റു കപ്പിത്താൻ മുതലായവരുടെ മേൽ വെള്ളം തളിച്ചു. തീർത്ഥവും പ്രസാദവും കൊടുത്തു. കപ്പിത്താൻ ഇതു പള്ളി മര്യാദ എന്നു വിചാരിച്ച്, നെറ്റിമേൽ തൊട്ടു; പിന്നെ കൈമേൽ തേപ്പാൻ വസ്ത്രം നിമിത്തം സമ്മതിച്ചതുമില്ല. ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി കൊത്തുവാൾ സാഷ്ടാംഗം വീണപ്പോൾ, അവരും മുട്ടുകുത്തി നമസ്കരിച്ചു. നാലു കൈകളും, ദീർഘ പല്ലും മറ്റു ബീഭത്സരൂപങ്ങളായ ബിംബങ്ങളെ കണ്ടാറെ, ഒരു പറങ്കി “ഇതു ദൈവം അല്ല, പിശാച് രൂപമായിരിക്കും. എന്റെ നമസ്കാരം സത്യദൈവത്തിനായിട്ടത്രെ” എന്ന് സ്വഭാഷയിൽ പറഞ്ഞത് കേട്ട് കപ്പിത്താൻ ചിരിച്ചു എഴുന്നേറ്റു. അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു രാജധാനിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ മറ്റൊരു അമ്പലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ഭഗവതിയെ കന്യകമറിയം എന്നു വിചാരിച്ചു വണങ്ങി.”

ഗാമയുടെ ക്ഷേത്ര സന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ച് പറങ്കി ചരിത്രകാരന്മാരും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഫെർനാവാ ലോപസ് ദെ കാസ്റ്റൻ ഫെദാ എന്ന പോർച്ചുഗീസ് ചരിത്രകാരൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “അമ്പലം കണ്ടപ്പോൾ അതൊരു പള്ളിയാണെന്ന് ഗാമയും കൂട്ടരും ധരിച്ചു. അവരെ കൊണ്ടുപോകാൻ വന്ന കൊത്തുവാൾ, അതു വളരെയധികം ഭക്തജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു ‘പള്ളി’യാണെന്നു പറഞ്ഞതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കവാടത്തിൽ ഏഴു മണികൾ, അതിനു മുമ്പിലായി കപ്പൽ കൊടിമരത്തോളം ഉയരമുള്ള ഒരു ചെമ്പു കൊടിമരം. അതിന്റെ അറ്റത്ത് ചെമ്പു കൊണ്ടുള്ള കോഴിപ്പൂവൻ പോലൊരു പക്ഷി. പള്ളിക്ക് ഒരു സന്യാസി മഠത്തോളം വലിപ്പം. ഗാമയ്ക്ക് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവിടെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വളരെയുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. അവിടെ കണ്ട രൂപം വിശുദ്ധ കന്യക മറിയത്തിന്റേതാണെന്നും കരുതി.”

ഗാമയ്ക്ക് കോഴിക്കോട്ട് വെച്ച് ആ അവസരത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞുവോ എന്ന് നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ കൊച്ചി രാജ്യത്ത് ധാരാളം ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉള്ളതായി ഗാമ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

സാമൂതിരി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച് സമ്മാനങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ച് ഗാമ ആശയവിനിമയം നടത്തി. “ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കാനായി കഴിഞ്ഞ അറുപത് വർഷമായി കൊല്ലം തോറും കപ്പലുകൾ അയച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു” എന്നു സാമൂതിരിപ്പാടിനെ ഗാമ അറിയിച്ചു.

കോഴിക്കോട്ട് പട്ടണത്തിൽ ഇറങ്ങി നടന്ന ഗാമയും കൂട്ടരും അവിടെ കച്ചവടക്കാരുടെ പണ്ടികശാലകളിൽ സംഭരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കുരുമുളക്, ചുക്ക്, ഏലക്കായ മുതലായ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ കണ്ട് അമ്പരന്നു പോയി. അവിടെ കണ്ട പട്ടും, മറ്റു വിലപിടിച്ച തുണിത്തരങ്ങളും പോർച്ചുഗലിൽ കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ മേൽത്തരമാണെന്ന് ഗാമയ്ക്ക് തോന്നി. സ്വർണ്ണവും, വെള്ളിയും, മുത്തുകളും, വിശിഷ്ടങ്ങളായ ചീനപ്പാത്രങ്ങളും കണ്ട് ഗാമ സംതൃപ്തനായി. ഇവ വാങ്ങി യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് വിറ്റാൽ വമ്പിച്ച ലാഭം കൊയ്യാമെന്ന് ഗാമാ മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടി.

ഗാമയുടെ സന്ദർശനം, കോഴിക്കോട്ട് പരമ്പരാഗതമായി കച്ചവടം നടത്തിവന്നിരുന്ന അറബികൾക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. മുഹമ്മദീയരുടെ കച്ചവട സാമർത്ഥ്യത്തെ മുൻനിർത്തി സാമൂതിരി രാജാവ് അവർക്കു വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നു. ചുങ്കം പിരിച്ചു കിട്ടുന്നതിൽ നിന്നും സാമൂതിരിക്ക് ഗണ്യമായ ഒരു വിഹിതം അവർ നൽകിപ്പോന്നു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടു തുറമുഖം സാമൂതിരി പൂർണ്ണമായി മുഹമ്മദീയരുടെ കച്ചവടത്തിനായി നൽകിയിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ നവീന രീതിയിലുള്ള കപ്പലുകൾ കണ്ടപ്പോൾ അതിൽ കയറി വന്ന വെള്ളക്കാർ തങ്ങളേക്കാൾ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഉന്നത നിലവാരം പുലർത്തുന്നവരാണെന്ന് അറബികൾ തീരുമാനിച്ചു. അവർക്ക് പറങ്കികളോട് അസുയയും, വിദ്വേഷവും തോന്നി. കോഴിക്കോട്ടെ കച്ചവടം മുഴുവൻ പോർച്ചുഗീസുകാർ കയ്യടക്കുമെന്ന് അവർ ഭയപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ സേവ പിടിച്ച് രാജാവിനെ പറങ്കികളുമായി തെറ്റിക്കാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. കൈക്കൂലി കൊടുത്ത് സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സേവകന്മാരെ സ്വാധീനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ വഴിക്ക് പറങ്കികളെ പല വിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ച് അവരെ കോഴിക്കോടു തുറമുഖത്തു നിന്ന് ഓടിക്കാൻ വേണ്ട ഉപായങ്ങളെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചു.

വാസ്കോഡി ഗാമ എത്തുന്നു

യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളുമായി ബന്ധമൊന്നും ഇല്ലാതെ വേറിട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിലെന്നതുപോലെ കേരള സഭാ ചരിത്രത്തിലും വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ കഴിവുള്ളതായിരുന്നു ഗാമയുടെ ആഗമനം. കേരളവുമായി കച്ചവട ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുക

എന്നതിനോടൊപ്പം ഇവിടെ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യവും പോർച്ചുഗീസുകാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ നാവിക യാത്രോദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ മതപ്രചരണത്തിന് മുഖ്യസ്ഥാനം തന്നെ കൊടുത്തു. വാസ്കോഡിഗാമയ്ക്ക് പോർച്ചുഗലിലെ ഇമ്മാനുവേൽ രാജാവ് കല്പിച്ചു കൊടുത്ത പതാകയിൽ അതിനുള്ള ചിഹ്നം അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഗാമയുടെ കൂടെ രണ്ട് സന്യാസിപ്പട്ടക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. മതപ്രചരണത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ താല്പര്യം. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ നാവിക യാത്രാ സംരംഭങ്ങൾക്ക് മാർപാപ്പാ വേണ്ട പ്രോത്സാഹനവും കൊടുത്തു വന്നു. ഹെൻരി രാജകുമാരൻ ആഫ്രിക്കയുടെ പശ്ചിമ തീരത്തുള്ള ചില ദ്വീപുകൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അവയുടെ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുത്തു. 1441 -ാം ആണ്ടിൽ പല വിദൂര ദേശങ്ങളും പോർച്ചുഗീസുകാർക്ക് അധീനമായി വരുന്നു എന്നും, ആ നാട്ടിലുള്ളവർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അല്ലാത്തതിനാൽ അവരെ ക്രിസ്തു മതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നും മാർ പാപ്പായെ അറിയിച്ചിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാർ കണ്ടെത്തുന്ന രാജ്യങ്ങളെല്ലാം പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിന് ശാശ്വതമായി ലഭിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുന്ന മാർപാപ്പായുടെ ശാസനം കിട്ടണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. അതിന് മാർപാപ്പാ അനുവാദം നൽകി. അങ്ങനെ മതാധികാരത്തിന്റെ അനുവാദ പത്രത്തോടു കൂടിയുള്ള സാമ്രാജ്യ വികസനം 15 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്.

നിക്കോളാസ് മാർപാപ്പാ 1455 ജനുവരി 8 -ന് ഒരു പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ പോർച്ചുഗൽ സാമ്രാജ്യ വികസനത്തിന് മതപരമായി പിൻബലം നൽകുന്ന അധികാര പത്രം കൊടുത്തു. ആ പേപ്പർ ബുളായിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ട്: “All the lands and seas that have been discovered, or will be discovered belong forever to the king of Portugal.”

ഗാമയുടെ കൂടെ വന്ന സന്യാസിപ്പട്ടക്കാരിൽ ഒരാൾ മൊസാംബിക്കിൽ വച്ച് നിര്യാതനായി. അവശേഷിച്ച പെഡ്രാകോവിൽ ഹാമെന്ന വൈദികൻ കേരളത്തിൽ സുവിശേഷ വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. പരങ്കികളുടെ വരവുമൂലം തങ്ങളുടെ കച്ചവടക്കൂത്തക തകരുമെന്ന് ഭയപ്പെട്ട മുഹമ്മദീയർ ക്രിസ്തുമത പ്രചരണത്തിനിറങ്ങിയ പോർച്ചുഗീസ് സന്യാസിയെ കൊന്നു എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ ആദ്യത്തെ വരവിൽ മതപ്രചരണം കാര്യമായി നടത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

കിട്ടിയിടത്തോളം ചരക്കുമായി 1498 നവംബർ 4 -നു ഗാമയുടെ കപ്പലുകൾ മടങ്ങിപ്പോയി. മുഹമ്മദീയ കച്ചവടക്കാരുടെ എതിർപ്പും അവർക്ക് അനുകൂലമായി സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ നിലപാടും കാരണം വിചാരിച്ചത്ര ചരക്കുകൾ സംഭരിക്കാൻ ഗാമയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ഗാമ തിരിച്ചു പോകുമ്പോൾ സാമൂതിരിപ്പാട് പോർച്ചുഗൽ രാജാവ് ഇമ്മാനുവേൽ ഒന്നാമന്

ഒരു കത്തെഴുതി ഏല്പിച്ചു. ആ കത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയത്രെ: “വാസ്കോഡിഗാമ എന്ന നിങ്ങളുടെ പ്രതിനിധി എന്റെ നാട്ടിൽ വന്നെത്തിയതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്റെ നാട് സകലവിധ സുഗന്ധ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതാണ്. ഇവയ്ക്ക് പ്രതിഫലമായി സ്വർണ്ണവും, വെള്ളിയും മറ്റും നൽകിയാൽ മതി.”

ഗാമയുടെ കപ്പൽ വ്യൂഹത്തിലെ ബാറിയോ എന്ന കപ്പലാണ് ആദ്യം ലിസ്ബണിൽ തിരിച്ചെത്തിച്ചേർന്നത്. സാമൂതിരിയുടെ കത്തിന്റെ പകർപ്പ് ഈ കപ്പലിൽ നിന്നു പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന് ലഭിച്ചു. ഗാമ കയറിയ കപ്പൽ ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞാണു ലിസ്ബണിൽ എത്തുന്നത്. അപ്പോൾ സാമൂതിരി കൊടുത്തയച്ച കത്തിന്റെ അസ്സൽ രാജാവിനെ ഗാമ ഏല്പിച്ചു. ഗാമ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ പോർച്ചുഗലിലെ ആഹ്ളാദത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. അങ്ങ് വിദൂരമായ ഇന്ത്യയിൽ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ വിളയുന്ന മനോഹരമായ പ്രദേശത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള വാർത്ത അവർക്ക് ആഹ്ളാദ ലഹരി പകർന്നു. ഗാമ കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കുകൾ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ വിറ്റഴിച്ച് വൻ ലാഭം നേടി.

കബ്രാളിന്റെ വരവ്

വാസ്കോഡി ഗാമ ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് ചരക്കുകളുമായി ലിസ്ബണിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിന് അതിയായ സന്തോഷമായി. ഗാമ കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കുകൾ പ്രതീക്ഷാതീത വൻ വിലയ്ക്ക് വിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇതിൽ സംപ്രീതനായ രാജാവ് മറ്റൊരു സംഘത്തെ ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയയ്ക്കാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. 1500 മാർച്ച് 19 -ാം തീയതി 1200 ഭടന്മാരോടു കൂടി പെദ്രോ അൽവാറിസ് കബ്രാളിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ 13 കപ്പലുകൾ ഇന്ത്യയിലേക്ക് തിരിച്ചു. ഈ സംഘത്തിൽ എട്ട് ഫ്രാൻസിസ്ക്കൻ മിഷനറിമാരും, ഏഴ് ജെസ്സ്യൂട്ട് വൈദികരും ഇവരുടെ നേതാവായി ഒരു വൈദിക ശ്രേഷ്ഠനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ കടൽക്കാറ്റിന്റെ പ്രാതികൂല്യം നിമിത്തം കപ്പൽ പടിഞ്ഞാറ് ഭാഗത്തേക്ക് പോവുകയും അങ്ങനെ ബ്രസീൽ രാജ്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഇടയാവുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് അവിടെ നിന്ന് തിരിച്ച് കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടാണെങ്കിലും കബ്രാളിന്റെ സംഘം 1500 സെപ്തംബറിൽ കോഴിക്കോട്ടു വന്നിറങ്ങി.

സാമൂതിരിപ്പാടിനെ കണ്ട് സമ്മാനങ്ങൾ കാഴ്ച വച്ച് കോഴിക്കോട്ട് ഒരു പണ്ടകശാല പണിയാൻ കബ്രാൾ അനുവാദം വാങ്ങിച്ചു. അമ്പത് പറങ്കി പടയാളികളെ അവിടെ കാവലിനായി താമസിപ്പിച്ചു. ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ പറങ്കികൾ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ തന്റെ മുൻഗാമി വാസ്കോഡി ഗാമയ്ക്ക് ഉണ്ടായ അതേ അനുഭവം കബ്രാളിനും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു.

സമാധാനപരമായി ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ അറബികൾ ക്രബ്രാളിനെ സമ്മതിച്ചില്ല. സാമൂതിരിയോട് പറഞ്ഞു സംഗതികൾ ശരിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. കാത്തിരുന്നിട്ട് പ്രയോജനമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ക്രബ്രാൾ ചരക്കുകൾ സംഭരിച്ചു സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അറബികളുടെ ഒരു കപ്പൽ പിടിച്ചെടുത്തു. ഇതിന്റെ ഫലമായി പറങ്കികളും അറബികളും തമ്മിൽ കോഴിക്കോടു തുറമുഖത്തു വച്ച് ഒരു സംഘട്ടനത്തിന് ഇടയായി. അറബികൾ പറങ്കികളുടെ പണ്ടകശാല വളഞ്ഞ് നാല്പതോളം പറങ്കി ഭടന്മാരെ വധിച്ചു. പട്ടണത്തിൽ കണ്ട പറങ്കികളെ ആക്രമിക്കുകയും ചിലരെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. പറങ്കികൾ ഓടി കപ്പലിൽ കയറി രക്ഷപ്പെട്ടു. ക്രബ്രാൾ തന്റെ കപ്പലുകളിലെ വലിയ തോക്കുകൾ കോഴിക്കോട് പട്ടണത്തിന് നേരെ തിരിച്ച് വെച്ച് വെടിവെച്ചു. ഒരു ദിവസം മുഴുവനും വെടി വെപ്പ് തുടർന്നു. കോഴിക്കോടു പട്ടണം വെടികൊണ്ട് തകർന്നു. ഒട്ടധികം പേർ മരിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ ചരക്കുകൾ കയറ്റിക്കിടന്നിരുന്ന പത്ത് കപ്പലുകൾ ക്രബ്രാൾ പിടിച്ചെടുത്തുകൊണ്ട് തെക്കോട്ട് നീങ്ങി. ഡിസംബർ 24 -ന് ക്രബ്രാളും സംഘവും കൊച്ചിയിൽ എത്തി.

കൊച്ചി രാജാവും, സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ ആ കാലത്ത് സ്വരച്ചേർച്ചയിൽ ആയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സാമൂതിരിയുമായി ഇടഞ്ഞ് കോഴിക്കോടു വിട്ട ക്രബ്രാളിന് കൊച്ചി രാജാവിന്റെ പ്രീതി ലഭിക്കാൻ സാധ്യത ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ വന്നടുത്ത ക്രബ്രാൾ ഒരു ദിഭാഷിയേയും, ഒരു പറങ്കിയേയും രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കാൻ അയച്ചു. കോഴിക്കോട് വച്ച് നടന്ന സംഭവങ്ങൾ അവർ രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കച്ചവടത്തിനായി വന്നവരാണെന്നും തങ്ങൾ വിശ്വസ്തരായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നവരാണെന്നും തിരുമുമ്പാകെ അറിയിച്ചു. കൊച്ചി രാജാവിന് പറങ്കികളുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസനീയമായി തോന്നി. അദ്ദേഹം അവരോട് വലിയ സ്നേഹവും ആദരവും കാണിച്ചു. പറങ്കികൾക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുന്നത്ര ചരക്കുകൾ നൽകുവാൻ കല്പനയായി. കൊച്ചിയിൽ പോർച്ചുഗീസുകാർക്ക് ചരക്കുകൾ സൂക്ഷിക്കുവാൻ പണ്ടകശാല പണിയാനും അനുവാദം കൊടുത്തു. ക്രബ്രാൾ കൊച്ചിയിൽ പണ്ടകശാല പണിത് അഭ്യാസികളായ നാട്ടുകാരെ കാവലിട്ടു.

കൊച്ചിക്കു സമീപമുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ക്രബ്രാൾ സന്ദർശിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ നാട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളെ കാണാനും സംസാരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. പള്ളികൾ കണ്ട് മതപരമായ അവരുടെ നിലപാട് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കൊച്ചിയിൽ നിന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂരെത്തിയ പോർച്ചുഗീസ് കപ്പിത്താനെ, ജോസഫ്, മത്തിയാസ് എന്നീ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ സമീപിച്ച് സംഭാഷണം നടത്തിയതായി ബർണ്ണാർ തോമാ കത്തനാർ

‘മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 97) പറയുന്നുണ്ട്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അതിൽ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“ഞങ്ങളെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനികൾ, നിങ്ങളുടെ കൂടെ കപ്പലേറി യൂറോപ്പും, റോമ മുതലായ ദേശങ്ങളെ കണ്ടും വെച്ച് യെരൂശലേമിലേക്ക് പോയെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. തോമാ ശ്ലീഹാ ഈ രാജ്യത്ത് വന്നു പള്ളി വെച്ചുവെന്ന് കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് പള്ളിയിൽ കുരിശുല്പാതെ രൂപങ്ങളില്ല. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് മെത്രാന്മാരെ അയക്കുന്നത് അസ്സീറിയയിലെ (ബാഗ്ദാദിലെ) കാതോലിക്കായാണ്. പട്ടക്കാർക്ക് പട്ടമായിട്ട് തലയിൽ വട്ടത്തിൽ മുടി നിർത്തുന്നു. കുട്ടികളെ 40 നാൾ കഴിഞ്ഞ് സ്നാനം കഴിക്കും. മരിച്ചാൽ എട്ടു ദിവസം പുലകുളിയുണ്ട്. നോമ്പുകൾ വളരെയുണ്ട്. കർക്കടകം മൂന്നിന് മാർത്തോമ്മായുടെ പെരുന്നാളാകുന്നു. വേദപുസ്തകങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വളരെയുണ്ട്. ഞങ്ങൾ പണ്ടേ ഈ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കുടിയേറിയിരിക്കുന്നു. യഹൂദന്മാരും, മിസ്ര, പാഴ്സി, അറബി മുതലായ കച്ചവടക്കാരുമുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്കും വൃത്തി കച്ചവടം തന്നെ. അതിന് കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാവിന് കപ്പം കൊടുക്കുന്നു.”

കബ്രാൾ ഈ സഹോദരന്മാരുടെ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ച് അവരെ കൂടെ യൂറോപ്പിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. കബ്രാൾ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിനു മുമ്പ് കണ്ണൂരും പണ്ടകശാല നിർമ്മിച്ചു.

കബ്രാളിനോടൊന്നിച്ച് വിദേശത്തേക്കു പോയ സഹോദരന്മാരിൽ ജോസഫിനെക്കുറിച്ച് കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരനായ ജി. റ്റി. മക്കൻസിയുടെ ‘*തിരുവിതാംകൂറിലെ ക്രിസ്തുമതം*’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചില വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്നു പ്രസക്തഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“..... ജോസഫ് 1501 ജനുവരി 10 -നു പോർച്ചുഗീസ് അഡ്മിറൽ കബ്രാളിനോടൊപ്പം യൂറോപ്പിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ലിസ്ബണിൽ എത്തിയ ജോസഫ് അവിടുത്തെ ആളുകളിൽ അതിയായ ഔൽസുക്യം ഉളവാക്കി. അദ്ദേഹം റോമിൽ പോയി മാർപാപ്പായെ കണ്ടു. പിന്നീട് വെനീസ്, യെറൂശലേം എന്നീ നഗരങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് ലിസ്ബണിൽ തിരിച്ചെത്തി. അവിടെ നിന്ന് ഇന്ത്യയിലേക്കു പോയി. ജോസഫുമായുള്ള സംസാരത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച വിവരങ്ങൾ വച്ചു കൊണ്ടു ലത്തീനിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഒരു ഇത്താലിയൻ പരിഭാഷ 1507 -ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി അതിലുള്ള വിവരണം സ്വീകരിക്കുന്നതു ആലോചിച്ചു വേണ്ടതാണ്. ജോസഫ് പറയുന്നത് മലങ്കരസഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷന്റെ കീഴിൽ 12 കർദ്ദിനാളുമാരും രണ്ടു പാത്രീയർക്കീസുമാരും

പല ആർച്ചുബിഷപ്പന്മാരും ഉണ്ടെന്നാണ്. പാത്രിയർക്കീസ് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസാണെന്ന് ഒരു ഭാഗത്തെ വർണ്ണന കാണുമ്പോൾ തോന്നും. എന്നാൽ അദ്ദേഹം നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിനെയാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് അസ്സെമാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഭയിൽ പട്ടക്കാരും ശൈശ്വശാസ്ത്രവും ഉപശൈശ്വശാസ്ത്രവും ഉണ്ടെന്നും ജോസഫ് പറയുന്നു. പട്ടക്കാർ തലയുടെ മുകൾഭാഗം പട്ടമായി വെട്ടുന്നു എന്നും പള്ളികൾ യൂറോപ്പിലെപ്പോലെ വളവു മച്ചുള്ളവയാണെന്നും പള്ളികളിലെ പ്രധാന അലങ്കാരം കുരിശുകളാണെന്നും രൂപങ്ങൾ ഇല്ല എന്നും, ജനങ്ങളെ പള്ളിയാരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ മണിയടിച്ചല്ല, വിളിച്ചറിയിച്ചിട്ടാണ് എന്നും പതിനാലു നാൾ കഴിഞ്ഞാൽ ശിശുക്കൾക്കു മാമോദീസാ കൊടുക്കുമെന്നും വി. കുർബാനയ്ക്ക് പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പമാണ് കൊടുക്കുന്നതെന്നും, കുമ്പസാരം ഉണ്ടെങ്കിലും രോഗികളുടെ തൈലാഭിഷേകം ഇല്ലെന്നും മറ്റും ജോസഫ് പറഞ്ഞുവത്രെ. മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ജോസഫിന്റെ അഭിപ്രായം അധികൃതാഭിപ്രായമായി പല എഴുത്തുകാരും എടുത്തു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ജോസഫുമായി സംസാരിച്ചവർക്ക് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞവ ശരിക്കു മനസ്സിലായി എന്നോ അവർ അതു ശരിക്ക് ഓർത്തിരുന്നു രേഖപ്പെടുത്തി എന്നോ വയ്ക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല.”

ജോസഫ് പറയുന്നതൊന്നും ശരിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്ന് മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തോമസ് അസ്പെയ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ 1745 -ൽ ലണ്ടനിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ‘കപ്പൽ യാത്രകളും കരയാത്രകളും’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ജോസഫിൽ നിന്നു ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി അഡ്മിറൽ കബ്രാളിന്റെ യാത്രയുടെ ഒരു വിവരണം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലാണ് ജോസഫിൽ നിന്നു കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ തൃപ്തികരമല്ലെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വിവരങ്ങൾ എഴുതിയെടുത്ത ആളിന് ജോസഫ് പറഞ്ഞതൊന്നും ശരിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമായി സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അസ്സെമാൻ, കൽദായ പാത്രിയർക്കീസുമാരെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ജോസഫിൽ നിന്നു കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ പ്രധാന തെളിവായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് മക്കൻസി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്ര പുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കുറിപ്പിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്രവസ്തുതകൾ ചൂഴ്ന്നിറങ്ങി പരിശോധിക്കാൻ കഴിവുള്ള സഭാചരിത്രകാരനായ ഇസ്ലാഫ്. എം. പാറേട്ട് (ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുമ്പോൾ പാറേട്ട് എന്ന് ചുരുക്കി എഴുതുന്നതാണ്) ജോസഫിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ചു നമ്മുടെ മുമ്പാകെ നിരത്തി വക്കുന്നുണ്ട്.

“ഇന്നു നമുക്കറിവുള്ള ആദ്യത്തെ നസ്രാണി ചരിത്രകാരൻ” എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂടെ വിദേശത്തേക്കു പോയ ജോസഫിനെ പാരേട്ട് നമുക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്നത്. പരങ്കികളുടെ വരവിനു ശേഷം ജോസഫ് അവരോടൊന്നിച്ച് യൂറോപ്പിൽ പോയ വിവരമാണ് ഗുണ്ടർട്ട് കേരളപഴമയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അത് ജോസഫിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വിദേശയാത്രയായിരുന്നു. പരങ്കികളുടെ കേരളത്തിലേക്കുള്ള വരവിനു മുമ്പ് 1490 -ൽ അദ്ദേഹം മെസപ്പൊട്ടാമിയായിൽ പോയി കാതോലിക്കായെ കാണുകയും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു കത്തനാർ പട്ടം ഏൽക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഗുണ്ടർട്ട് കേരളപഴമയിൽ 1498 മുതൽ 1531 വരെയുള്ള ചരിത്രം മാത്രം ചേർത്തിരിക്കുന്നത് കൊണ്ടാവാം ജോസഫിന്റെ 1490-ലെ വിദേശയാത്രയെക്കുറിച്ച് പറയാതിരുന്നത്.

ജോസഫിനെക്കുറിച്ച് പാരേട്ട് ‘മലങ്കര നസ്രാണികൾ’ വാല്യം 2, പേജ് 125 മുതലുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നോക്കാം. “മലങ്കര നസ്രാണികളെപ്പറ്റി, ആദ്യമായി ഒരു ഗ്രന്ഥം ചമച്ച ആളാണ് ഈ ജോസഫ് എന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പ് മറ്റാരെങ്കിലും ചരിത്രം രചിച്ചു എങ്കിൽ അതു സംബന്ധിച്ചു നമുക്കിന്നു യാതൊരു വിവരവുമില്ല. ജോസഫിന്റെ കാര്യത്തിൽ വേറൊരു വിശേഷം കൂടിയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥം യൂറോപ്പിൽ വച്ചാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത്. ഈ നസ്രാണി ചരിത്രം പരങ്കികളുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പു തന്നെ (1490) രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.”

ജോസഫിനെക്കുറിച്ച് ഫെറോളി എന്ന ജെസ്യിത്ത് ചരിത്രകാരൻ പല വിവരങ്ങളും തരുന്നുണ്ട്. ഫെറോളിയിൽ നിന്ന് ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

“ജോസഫ് ഇൻഡസ് - ഇന്ത്യാക്കാരൻ ജോസഫ് - (1490 - 1507) താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നവ പരങ്കികളുടെ കാലത്തിനു ശേഷമുള്ള രേഖകളാണെങ്കിലും, അവയിൽ പറയുന്ന സംഭവങ്ങൾ പരങ്കികളുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുള്ളവയാണ്. ആദ്യ രേഖ, 1490 -ൽ മലങ്കര (മലബാർ) നിന്ന്, മെസപ്പൊട്ടാമിയായിൽ ‘ഗസാർത്താ - ബത് - സ്ലബ്ദായി’ൽ എത്തി പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിക്കാരുടെ കാതോലിക്കോസിനെ കണ്ട ഇന്ത്യാക്കാരൻ ജോസഫിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. ഇന്ത്യയിലെ സഭയ്ക്കു മെത്രാന്മാരെ അയച്ചു കൊടുക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതിനു ചെന്ന ജോസഫിന്, ഉപദേശാദി കാര്യങ്ങളിൽ നല്ല വിവരം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കാതോലിക്കോസ് അദ്ദേഹത്തെ പുരോഹിതനായി പട്ടം കെട്ടിച്ചു. രണ്ടു മെത്രാന്മാരുമായിട്ടാണ് ജോസഫ് മലങ്കരയിൽ മടങ്ങി എത്തിയത്. 1501 -ൽ, പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൊച്ചിയിൽ വന്നു എന്നറിഞ്ഞ് ജോസഫ് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിന്ന് അവിടെ എത്തി. റോമയിൽ ചെന്ന് പാപ്പായേയും,

പലസ്തീൻ നാട്ടിൽ എത്തി വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം പറങ്കികളുമൊന്നിച്ച് കപ്പൽ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു” (ഗുണ്ടർട്ട്, കേരള പഴമയിൽ എഴുതിയ വിവരങ്ങളും ഇതു തന്നെയാണ്).

ഫെറോളി തുടർന്ന് എഴുതുന്നു: “പോർച്ചുഗൽ രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ ലിസ്ബണിൽ എത്തിയശേഷം അദ്ദേഹം ഒരു കൂട്ടുകാരനും ഒരു മിച്ചു റോമയും വെനീസും സന്ദർശിച്ചു. വീണ്ടും പോർച്ചുഗലിൽ എത്തി ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങി. കണ്ണൂരിൽ ഒരു ഇടവകപ്പട്ടക്കാരനായി 1518 വരെ കഴിച്ചു. റോമിൽ വെച്ചും, കുറെ അധിക ദിവസം താമസിച്ച വെനീസിൽ വെച്ചും ജോസഫ് ചെയ്ത പ്രസ്താവനകൾ ശേഖരിച്ച് ഫ്രാക്കൻമൊന്തൽ ബോഡൊ എന്നൊരാൾ 1507 -ൽ, അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടധികം മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയും പലതും വിട്ടുകളഞ്ഞും, ലത്തീനിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പരിഭാഷ, മറ്റു പല യാത്രാവിവരണങ്ങളോടൊന്നിച്ച് 1532 -ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിൽ 249 മുതൽ 292 വരെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ജോസഫിന്റെ വെനീസിലെ താമസക്കാലത്ത് അദ്ദേഹവുമായി സംഭാഷണം നടത്തിയവരിൽ നിന്നു ലഭിച്ച വിവരങ്ങളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.”

ജോസഫിനെയും മത്തിയാസിനെയും കുറിച്ച്

‘മലബാർ സഭയും റോമായും’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഫെറോളി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്ന പട്ടണത്തിൽ നിന്നു രണ്ടു സഹോദരന്മാർ വന്നു. റോമായും യറുശലേമും സന്ദർശിക്കുന്നതിനായി പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ എത്താൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. അവർ കപ്പൽ കേറി പോർച്ചുഗലിലേയ്ക്കു പോയി. ഈ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുവൻ (മത്തിയാസ്) മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ മരണമടഞ്ഞു. ജോസഫ് എന്നു പേരുള്ള മറ്റൊരാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. 1501 ജൂൺ മാസാവസാനത്തിൽ ലിസ്ബണിൽ എത്തി. ജോസഫ് ജനുവരി മാസം വരെ അവിടെ താമസിച്ചു. അവിടെ നിന്നു പോകുമ്പോൾ അവിടുത്തെ രാജാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച്, ജോസഫിനോടൊന്നിച്ച് റോമാ, വെനീസ്, യെറുശലേം ഇവിടെയെല്ലാം പോകുന്നതിന് ഒരാളെ കൂട്ടിനായി അയച്ചുകൊടുത്തു.”

ഫ്രാക്കൻ മൊന്തൽബോഡൊവിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് ഫാദർ ജോസഫിന്റെ ഒരു തൂലികാ ചിത്രം വായനക്കാർക്ക് കിട്ടുന്നതാണ്. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നു: “മുൻപറഞ്ഞ ജോസഫിന് നാല്പതു വയസ്സുണ്ട്. മെലിഞ്ഞ ശരീരം. തവിട്ടു നിറം. ഒത്ത പൊക്കം. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു സംഭാഷണം നടത്തിയവരുടെ അഭിപ്രായം ജോസഫ് ബുദ്ധിശാലിയും, സത്യസന്ധനും, പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാൻ

കൊള്ളാവുന്നവനും മാതൃകായോഗ്യമായ ജീവിതവും അഗാധമായ ദൈവ വിശ്വാസവും ഉള്ളവനുമാണെന്നാണ്.”

ഹിന്ദു മതാചാരങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു വിവരണം ജോസഫ് കൊടുക്കുന്ന തായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ട്. ‘മറ്റു പല ബലികളും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ജോസഫിന് ഭാഷ (വെനീസിലെ) നല്ല വശമില്ലാത്തതു കൊണ്ടും, കാവ്യരൂപമായി ഇടപോക്ക് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, അവ വിവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.’

അതിനുശേഷം സിന്ധു മുതൽ ഓർമുസ് വരെയും, കൊടുങ്ങല്ലൂരിലും ഉള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ജോസഫിന്റെ വിവരണം ഇപ്രകാരം തുടരുന്നു: “മേൽ പറഞ്ഞ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് (മലബാറിലെ) ആത്മീയ മേലദ്ധ്യക്ഷനായി ഒരു മഹാചാര്യനും (പോണ്ടിഫ് എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ. പാപ്പാ എന്നും അർത്ഥം ഉണ്ട്) പന്ത്രണ്ട് മുഖ്യ ആചാര്യന്മാരും (കർദ്ദിനാൾ എന്നാണ് സമ്പാദകൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. കർദ്ദിനാൾ റോമാ സഭയിൽ പാപ്പായുടെ നേരെ താഴെയുള്ള മഹാപുരോഹിതനാണ്. കർദ്ദിനാൾ എന്ന വാക്കിന് മുഖ്യ ആചാര്യൻ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്) രണ്ടു പാത്രീയർക്കീസന്മാരും, ബിഷപ്പുമാരും, ആർച്ച് ബിഷപ്പുമാരുമുണ്ട്. മുൻ പറഞ്ഞ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് മേലധികാരിയായ ബിഷപ്പും ഒരുമിച്ച് പുറപ്പെട്ട് കപ്പലിൽ ഒർമുസ് ദ്വീപിൽ എത്തി. അവിടെ നിന്ന് കര ഇറങ്ങി മൂന്നു മാസം യാത്ര ചെയ്തു. അങ്ങനെ ബിഷപ്പ് ഒരുമിച്ച് മഹാപുരോഹിതനെ കാണാൻ അർമ്മീനിയ വരെ ജോസഫ് പോയി. ആ പുരോഹിതൻ ബിഷപ്പിനു സ്ഥാനം നൽകുകയും ജോസഫിനെ പുരോഹിതനാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധമാണ് ഇന്ത്യയിലേയും, കാഥേ (ചൈന)യിലേയും ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും ചെയ്യുന്നത്.”

“ജോസഫിന്റെ മഹാപുരോഹിതന്റെ സ്ഥാനനാമം കാതോലിക്കാ എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തല കുരിശിന്റെ ആകൃതിയിൽ ക്ഷൗരം ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിധത്തിൽ കീഴിലുള്ള പാത്രീയർക്കീസന്മാരെ, ഒരാളെ ഇന്ത്യയിലും മറ്റൊരാളെ കാഥേ (ചൈന)യിലും നിയമിക്കുന്നു. മറ്റു ബിഷപ്പന്മാരെയും, ആർച്ച് ബിഷപ്പന്മാരെയും ഇഷ്ടാനുസരണം ഓരോ പ്രവിശ്യയിലേക്ക് അയക്കുന്നു.”

ഫാദർ ജോസഫ് റോമിൽ വെച്ച് അലക്സാണ്ടർ പാപ്പായെ കണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ മതത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുക ഉണ്ടായി. കാതോലിക്കായ്ക്ക് ആർ അധികാരം കൊടുത്തു എന്ന മാർപാപ്പായുടെ ചോദ്യത്തിന് ജോസഫ് ഉത്തരം നൽകുന്നുണ്ട്. ‘സൈമൺ മാഗസിന്റെ കാലത്ത് പത്രോസ് അന്ത്യോഖ്യയിൽ മഹാപുരോഹിതനായിരുന്നു. സൈമൺ മാഗസ് റോമിൽ പലയിടത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉപദ്രവിക്കുകയും,

അയാളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്ന് അവരെ രക്ഷിക്കാൻ ആരുമില്ലാതെ വരികയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ പത്രോസ് റോമിൽ ചെന്നു. തങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ അദ്ദേഹത്തോട് അപേക്ഷിച്ചു. പത്രോസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതി പുരോഹിതനായി ഒരാളെ അന്യോപായത്തിൽ നിയമിച്ചിട്ട് റോമിലേക്ക് പോയി. ആ പുരോഹിതനെയാണ് ഇന്നു കാതോലിക്കാ എന്നു പറയുന്നത്. അദ്ദേഹം പത്രോസിന്റെ നാമത്തിൽ ഭരണം നടത്തുന്നു. കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുന്നതിന് പന്ത്രണ്ടു കർദ്ദിനാളന്മാർ (മുഖ്യാചാര്യന്മാർ) അർമ്മീനിയായിലേക്കു പോയി അവിടെ വച്ച് വാഴിക്കുന്നു. അതിന് റോമാ പാപ്പായിൽ നിന്ന് അവർക്ക് അധികാരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നവർ പറയുന്നു.”

“അവർക്ക് (ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക്) പുരോഹിതന്മാരും, ശെമ്മാശന്മാരും, ഉപ ശെമ്മാശന്മാരും ഉണ്ട്. കുർബാന കൈക്കൊള്ളലും കുവസാരവും ഉണ്ട്. രോഗികളുടെ (അന്ത്യ) തൈലാഭിഷേകം ഇല്ല. അതിനു പകരം വേണ്ട പ്രാർത്ഥനകളോടു കൂടെ ശവം സംസ്കരിക്കും.”

“കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഈ (അഭിമുഖ സംഭാഷണം നടന്ന) പ്രദേശം അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചതിന് റോമും, ഫ്രാൻസും, വെനീസുമെ അറിയുകയുള്ളൂ. വെനീസിലെ സ്വർണ്ണ നാണയങ്ങളോടു ഞങ്ങളുടെ ആളുകൾക്കു വലിയ പദ്ധ്യമാണ് എന്നു പറയുകയും അദ്ദേഹം മലബാറിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വെനീസിലെ സ്വർണ്ണനാണയം ജോസഫ് കാണിക്കുകയും ചെയ്തു.”

“മലങ്കരയിലെ പള്ളികളിൽ പ്രതിമകളില്ല. കുരിശുകളാണ് പള്ളികളെ അലങ്കരിക്കുന്നത്. കുട്ടികളെ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യും. പൂളിപ്പിച്ച അപ്പമാണ് കുർബാനയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുക. ക്രിസ്തുമസ്സിനും ഈസ്റ്ററിനും മുമ്പുള്ള നോമ്പു കാലത്ത് ഉപവസിക്കും. സന്യാസിമാങ്ങളും, പുസ്തകങ്ങളും ഉന്നതന്മാരായ ഉപദേഷ്ടാക്കളും ഉണ്ട്. കോഴിക്കോടു സാമൂതിരിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കും, മുസ്ലീങ്ങൾക്കും, യഹൂദന്മാർക്കും, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും ഓരോ നടപ്പുര ഉണ്ട്.”

ഇങ്ങിനെ പോകുന്നു ഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരുമായി ജോസഫ് നടത്തിയ സംഭാഷണത്തിലെ വിവരങ്ങൾ. പല തെറ്റായ വിവരങ്ങളും ഇതിൽ വന്നു പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസിയായ ഗ്രന്ഥാവതാരകൻ എന്തെല്ലാമാണ് ചോദിച്ചത്, എന്തെല്ലാമാണ് മനസ്സിലാക്കിയതെന്ന് വ്യക്തമല്ല. ഭാഷ അറിയാത്തതുകൊണ്ട് ആംഗ്യഭാഷയിലും മറ്റുമായിരിക്കും ആശയവിനിമയം ചെയ്തിരിക്കുക. ഗ്രന്ഥാവതാരകൻ ഏതാണ്ടെല്ലാം ഊഹിച്ചെടുത്ത് എഴുതി വിട്ടിരിക്കും. കാതോലിക്കാ, ബിഷപ്പുമാരേയും, ആർച്ച് ബിഷപ്പുമാരേയും

നിയമിക്കുന്നത് റോമാ പാപ്പായിൽ നിന്നു ലഭിച്ച അധികാരത്തെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നും മറ്റും ജോസഫ് പറഞ്ഞു എന്നത് അതിനു മുകളിലും താഴെയും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് പാറേട്ട് പ്രസ്തുത ഭാഗത്ത് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട് (പേജ് 130). കർദ്ദിനാളെന്നും, പൊണ്ടിഫ് എന്നും മറ്റും ഉള്ളത് റോമൻ സൂഷ്ടി ആവാനേ വഴിയുള്ളൂ.

“ഇന്ത്യാക്കാർ ജോസഫ് ഒരു അസാധാരണ വ്യക്തിയായിരുന്നു” എന്ന് പാറേട്ട് വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട്.” സഭയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം, പാപ്പായുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു തന്നെ പുറപ്പെടുവിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ തല്പര കക്ഷികൾ വളച്ചു പുളച്ചു വികൃതമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടു പോലും, ജോസഫിന്റെ വ്യക്തിത്വം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്” എന്ന് പാറേട്ട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 134).

കബ്രാളിനു ശേഷം വന്നവർ

കബ്രാൾ മടങ്ങിപ്പോയ ശേഷം രണ്ട് കപ്പൽ വ്യൂഹങ്ങളെ പോർച്ചുഗൽ കേരളത്തിലേക്ക് അയച്ചു. അതിലൊന്നു പഴയ വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ കീഴിലും മറ്റൊന്ന് അൽഫോൻസോ ആൽബുക്കർക്കിന്റെ കീഴിലും ആയിരുന്നു. ആൽബുക്കർക്ക് ധീരനായ ഒരു നാവിക പടത്തലവനായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ കോട്ട കെട്ടാനും സൈന്യങ്ങളെ കാവൽ നിർത്താനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ആൽബുക്കർക്ക് മടങ്ങിപ്പോയ ശേഷം ഡുആർട്ടെ പച്ചികൊ എന്ന പോർച്ചുഗീസ് പടത്തലവൻ കൊച്ചിക്കോട്ട, സാമൂതിരിയുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്ന് അത്ഭുതകരമായ ധീരതയോടെ കാത്തുരക്ഷിച്ചു. അവതിനായിരം അംഗങ്ങളുള്ള സാമൂതിരിപ്പടയെ നാനുറോളം പറങ്കി പടയാളികൾ ആക്രമിച്ച് തുരത്തി ഓടിച്ചു കളഞ്ഞു. കൊച്ചിയുടെ നേർക്ക് കടലിൽ നിന്നും, കരയിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ സാമൂതിരിപ്പടയുടെ ആക്രമണത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തി ശത്രുക്കളെ ചിന്നഭിന്നമാക്കി ഓടിച്ച പോർച്ചുഗീസു ഭടന്മാരുടെ അതുല്യമായ വിജയം പറങ്കികളുടെ പ്രശസ്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

1505 -ൽ ഇരുപത് കപ്പലുകളും, ആയിരത്തി അഞ്ഞൂറ് പട്ടാളക്കാരും മായി ഫ്രാൻസിസ്കൊ അൽമേഡ എന്ന പടത്തലവന്റെ കീഴിൽ പറങ്കി പട്ടാളം കൊച്ചിയിൽ വന്നിറങ്ങി. ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ പോർച്ചുഗീസ് വൈസ്രോയി ആയിരുന്നു ഫ്രാൻസിസ്കൊ അൽമേഡ. ഇന്ത്യയിൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് ശക്തിയായ നാവികസേന ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. മലബാർ തീരത്തെ മുഹമ്മദീയരുടെ ഭീഷണിക്കു പുറമെ മറ്റൊരു അപകടം കൂടി അദ്ദേഹത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നു. ഈജിപ്തിലെ സുൽത്താന്റെ നാവികപ്പടയുടെ ആക്രമണമായിരുന്നു അത്. ഗുഡ്ഹോപ്പ് മുന്നമ്പ് ചുറ്റി യൂറോപ്പിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള ജല

പാതയുടെ കണ്ടുപിടുത്തം തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ കച്ചവട താല്പര്യങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന് സുൽത്താൻ കണക്കുകൂട്ടി. ഏഷ്യയിലെ പോർച്ചുഗീസ് നാവികശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് സുൽത്താൻ ഒരു നാവികസേനയെ അയച്ചു. 1508 -ൽ ബോംബെയിൽ നിന്നു മുപ്പതു നാഴിക തെക്കുള്ള ചൌൽ എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ സുൽത്താന്റെ അഡ്മിറൽ പോർച്ചുഗീസുകാരെ പരാജയപ്പെടുത്തി. അൽ മേഡയുടെ മകൻ ലോറെൻസോ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. എന്നാൽ 1509 ഫെബ്രുവരി രണ്ടിനു ഈജിപ്തിന്റെ സേനയെ ഡ്യുവിൽ വെച്ച് പരാജയപ്പെടുത്തി. അതോടെ ഇന്ത്യയിൽ പോർച്ചുഗീസ് നാവികസേനയുടെ ശക്തി ഉന്നതനിലയിലെത്തി. തുർക്കികളും ഈജിപ്തുകാരും തമ്മിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട യുദ്ധം കാരണം സുൽത്താൻ ഇന്ത്യൻ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്താൻ കഴിയാതെ വന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാർക്ക് ഇന്ത്യയിൽ പിടിമുറക്കാൻ ഇതു സഹായകമായി.

1509 മുതൽ 1565 വരെയുള്ള കാലഘട്ടം പോർച്ചുഗീസുകാർ വെറും കച്ചവടക്കാർ എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് മാറി ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങൾ ആക്രമിച്ച് കീഴടക്കി ഭരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഭരണാധികാരികളായിത്തീരുന്ന കാഴ്ചയാണ് കാണുന്നത്.

വില്ലാർവട്ടം രാജവംശം

കേരളത്തിലെ പുരാതന ക്രൈസ്തവർക്ക് ഒരു നസ്രാണി രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് കൊടുങ്ങല്ലൂരിന് തെക്ക് ചേന്ദമംഗലമായിരുന്നു ആസ്ഥാനം. പിന്നീട് തലസ്ഥാനം ഉദയംപേരൂർക്ക് മാറ്റി. വില്ലാർവട്ടം എന്ന പേരിന്റെ ഉൽപത്തിയെക്കുറിച്ച് വിവിധ അഭിപ്രായങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. 'ആയുധാഭ്യാസ നിപുണൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വില്ലാർവട്ടം എന്ന് വിളിച്ചു വന്നുവെന്നാണ് ഒരു പക്ഷം. വലിയെടത്ത് എന്ന് ബഹുമാനസൂചകമായി പറഞ്ഞുവന്നത് ലോപിച്ചു വില്ലാർവട്ടമായി എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ആദ്യ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന ചേന്ദമംഗലം, പുഴ ചുറ്റി ഒഴുകുന്ന സ്ഥലമാണ്. ഏതാണ്ട് വില്ലിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഒഴുകുന്ന പുഴയാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട പ്രദേശം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വില്ലാറുവട്ടം എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽ നിന്നാകാം വില്ലാർവട്ടം ഉണ്ടായത് എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് കേരളത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നതായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു. തോമ്മാ രാജാക്കന്മാർ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ സ്ഥാനപ്പേർ. ഹിന്ദു രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ അവർക്ക് സ്വന്തം സൈന്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വരവിന് വളരെ മുൻപ് തന്നെ വില്ലാർവട്ടം രാജവംശം സന്തതികളില്ലാതെ അന്യംനിന്നു പോയി. ആ രാജ്യം കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അധികാരത്തിൽ ലയിച്ചതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. വില്ലാർവട്ടം രാജവംശത്തിലെ

അവസാനത്തെ രാജാവ് സന്യാസം വരിച്ച് വിശുദ്ധ തോമാ ശ്ലീഹായുടെ പാദ സ്പർശമേറ്റ മലയാറ്റൂർ മലയിൽ തപസ്സു ചെയ്യാൻ പോയെന്നും പിൻക്കാലത്ത് വനവേടന്മാർ കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ചപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയ സ്വർണ്ണക്കുരിശ് രാജാവ് അണിഞ്ഞിരുന്നതാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്.

വില്ലാർവട്ടം രാജവംശത്തെക്കുറിച്ച് അധികം ചരിത്ര രേഖകളൊന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള ചരിത്ര സ്മൃതിയിൽ ആ ക്രിസ്ത്യൻ രാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ച് ലോലമായ അറിവേ നമുക്ക് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളവ ചരിത്ര ലക്ഷ്യങ്ങൾ വെച്ച് ശരിയായി ഗവേഷണം ചെയ്ത് പഠിക്കാൻ ആരും കാര്യമായി മുതിർന്നിട്ടില്ല.

പറങ്കികൾ കേരളത്തിൽ വരുന്ന കാലത്ത് കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് രാജാവുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതും തീർച്ചയായിരുന്നു. അതേ സമയം രാജാവിനെക്കുറിച്ചും, രാജ ഭരണത്തെക്കുറിച്ചും അവർക്ക് മധുര സ്മരണകൾ നിലനിന്നിരുന്നു. വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ രണ്ടാമത്തെ കേരള സന്ദർശനത്തിൽ അവർ തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന രാജാവിനെ സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

സാമൂതിരിയുമായി വഴക്കിട്ട് പറങ്കികപ്പിത്താൻ കബ്രാൾ മടങ്ങിപ്പോയി ലിസ്ബണിൽ എത്തി പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനോട് ഉണ്ടായ കാര്യമെല്ലാം അറിയിച്ചു. മുഹമ്മദീയരും സാമൂതിരിയും കൂടിച്ചേർന്ന് കബ്രാളിന് ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങൾ രാജാവ് കേട്ട് വല്ലാതെ കൂപിതനായി. ഇതിന് പകരം ചോദിക്കണമെന്നുറച്ച് 1502 മാർച്ച് മൂന്നിനു 15 കപ്പലുകളിൽ 800 പടയാളികളെ വാസ്കോഡി ഗാമയോടൊപ്പം ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയച്ചു. വഴിയെ ഗാമയുടെ സഹോദരനായ സ്റ്റീവൻ ഡി ഗാമയുടെ കീഴിൽ അഞ്ച് ചെറിയ കപ്പലുകൾ കൂടി അയച്ചു. ഇവർ നേരെ കോഴിക്കോട്ടാണ് വന്നിറങ്ങിയത്. ആ പട്ടണം ക്രൂരമായി ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടാണ് നവംബർ 7 -ന് കൊച്ചിയിൽ എത്തിയത്. കൊച്ചിയിൽ താമസിച്ചുവന്നിരുന്ന പോർച്ചുഗീസുകാർ ഗാമയുടെ വരവിൽ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. കൊച്ചി രാജാവ് തങ്ങളെ വേണ്ടവിധം സംരക്ഷിച്ച വിവരം ഗാമയെ അറിയിച്ചു.

രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധികൾ കപ്പലിൽ ചെന്നു ഗാമയെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. പിറ്റേ ദിവസം ഗാമ കരക്കിറങ്ങി കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്ന് രാജാവിനെ കണ്ടു. പോർച്ചുഗീസ് രാജാവ് കൊടുത്തയച്ചിരുന്ന എഴുത്തുകളും സമ്മാനങ്ങളും സമർപ്പിച്ചു. തിരുമുൽക്കാഴ്ച വച്ച സാധനങ്ങളുടെ പട്ടിക താഴെ കൊടുക്കുന്നു. അടപ്പും കാലും ഉള്ളതായ ഒരു കുഴിക്കിണ്ണം. ഇതിൽ 2000 ക്രൂസെഡൊ എന്ന പോർച്ചുഗീസ് നാണുങ്ങൾ നിറച്ചിരുന്നു. ഒരു കുത്തു നീരാളം, 24 ഖണ്ഡം വില്ലീസ്, സൂര്യകാന്തിപ്പട്ട്, പൂക്കളുള്ള പട്ട് നിറം കേറ്റിയത്, നീരാളം കൊണ്ടു മുടപ്പെട്ടതും വെള്ളിക്കുമിളകൾ

പതിച്ചിട്ടുള്ളതും ചേർച്ചയുള്ള കിടക്കയോടു കൂടിയതുമായ ഒരു കസാല, കബ്രാളിന്റെ കൂടെ പോർച്ചുഗലിലേയ്ക്കു പോയ നായർ യുവാവ് അവിടെ കണ്ട വിശേഷങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഒരു എഴുത്ത് തൃക്കയിൽ കൊടുപ്പാൻ ഗാമ വശം അയച്ചിരുന്നതും കൊടുത്തു.

ഗാമയുടെ രണ്ടാമത്തെ വരവിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ താമസിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികൾ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന പോർച്ചുഗൽ രാജ്യത്തെപ്പറ്റിയും, അവിടം ഭരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യൻ രാജാവിനെപ്പറ്റിയും അവർക്ക് അഭിമാനം തോന്നി. അവർ വാസ്കോഡി ഗാമയെ കാണാൻ കൊച്ചിയിൽ വന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഗാമയെ കണ്ട് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും, ആവലാതികളും ധരിപ്പിച്ചു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കേരള പഴമയിൽ ആ വിവരങ്ങൾ വിശദമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പാറേട്ടിന്റെ നോട്ടത്തിൽ നസ്രാണികൾ അപേക്ഷാ രൂപത്തിലല്ല, ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയായ സഹോദരനെ വിവരങ്ങൾ ശരിക്കു ധരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് ഗാമയുമായി സംസാരിച്ചത്.

നസ്രാണികൾ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിന്നു കോഴിക്കുളം, പഴങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് കാഴ്ച വച്ചു. ഇനി കേരള പഴമയിൽ നിന്നു പ്രസ്തുത ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു (പേജ് 33): “ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും നിങ്ങളുടെ വരവു കൊണ്ടുവളരെ സന്തോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്ട് ഈ രാജ്യത്തു ഞങ്ങളുടെ വംശത്തിൽ ഒരു തമ്പുരാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പുരാണ പെരുമാക്കന്മാർ കൊടുത്ത ചെങ്കോലും, രാജപത്രികയും ഇതാ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. 30,000 പേരോളം ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒത്തിരിക്കുന്നു. ഇനി പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനു ഞങ്ങളിൽ മേൽക്കോയ്മ ഉണ്ടായിരിക്കും. അവിടുത്തെ നാമം ചൊല്ലിയല്ലാതെ ഇനി യാതൊരു കുറ്റക്കാരനേയും ഞങ്ങൾ വധിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ആധാരവും ആ ദണ്ഡും കൊടുത്തു. അതു ചുവന്നതും രണ്ടു വെള്ളി വളകളും ഒരു വളയിൽ മൂന്നു വെള്ളി മണികളും ഉള്ളതും ആകുന്നു. പിന്നെയും അവർ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ‘ഞങ്ങളുടെ അരുകിൽ ഒരു കോട്ടയെ എടുപ്പിച്ചാൽ, ഹിന്ദു രാജ്യം മുഴുവനും കരസ്ഥമാക്കുവാൻ സംഗതി വരും.’ ഇതു കേട്ടു ഗാമാ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. എങ്കിലും ഹിന്ദു രാജ്യം മുഴുവൻ കരസ്ഥമാക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഗാമാ മുതൽപ്പേർക്ക് അന്നില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, ഇവരുമായി ആ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സംവാദം അനുചിതമെന്നു കരുതിയിട്ടോ, എങ്ങനെയെങ്കിലുമാവട്ടെ, അതിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും മറുപടി പറയാതെ, ‘നിങ്ങളെ സകല ശത്രുക്കളുടെ കൈയിൽ നിന്നും, വിശേഷാൽ മുസൽമാന്മാരുടെ കൈയിൽ നിന്നും, അതിക്രമത്തിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതിനു ദൈവം മേലിൽ സംഗതി വരുത്തും, നിങ്ങൾ അല്പവും ഭയപ്പെടരുത്’ എന്നു മാത്രം മറുപടി പറഞ്ഞ് അവർ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച് അവരെ അഭിനന്ദിച്ചു.”

പുരാതന കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ വിവരം എല്ലാ സഭാചരിത്ര പുസ്തകങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഗാമയെ വന്ന് കണ്ട് സമ്മാനങ്ങൾ കാഴ്ച വെച്ച് നടത്തിയ സംഭാഷണം വിശദമായ പഠനത്തിന് വിഷയമാക്കേണ്ടതാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഹിന്ദു രാജാക്കന്മാർ പീഡിപ്പിക്കുന്നതായി അവർ ഗാമയോട് പറഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. ഹിന്ദു രാജാവിനെ വിട്ട് സ്വന്തം ജാതിയിൽ പെട്ട ഒരു ക്രൈസ്തവ രാജാവിനെ കിട്ടിയാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നേ അവർക്ക് ആഗ്രഹമുള്ളൂ. 'ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഒരു കോട്ടയെ എടുപ്പിച്ചാൽ ഹിന്ദു രാജ്യം മുഴുവൻ കരസ്ഥമാക്കുവാൻ സംഗതി വരും' എന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദു രാജ്യം എന്നവർ പറഞ്ഞത് കേരളത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം. വിശാലമായ ഇന്ത്യാ രാജ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. മുപ്പതിനായിരം ക്രിസ്ത്യൻ പടയാളികൾ പോർച്ചുഗീസു രാജാവിനെ സഹായിപ്പാൻ സദാ സന്നദ്ധരായിരിക്കും എന്നാണ് ഗാമയോട് കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. പോർച്ചുഗീസുകാർ സഹായിച്ചാൽ രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രയോജനം വളരെ ലളിതമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണവർ ചെയ്തത്. പുരാണ പെരുമാക്കന്മാർ കൊടുത്ത ചെങ്കോലും, രാജപത്രികയും അവർ ഗാമയ്ക്കു നൽകി. അവർ പറഞ്ഞ കാര്യത്തിന്റെ വിശ്വാസയോഗ്യത തെളിയിക്കാനായിരിക്കാം വില്ലാർവട്ടം രാജാവിന്റെ ചെങ്കോലും, രാജപത്രികയും അവർ കൊടുത്തത്. ഒരു ഏകദേശ മലയാളിയുടെ പുരാവസ്തുക്കളോടുള്ള നിസ്സംഗതയാണ് ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. ആ ചെങ്കോലും, പത്രികയും അർക്കദിയാക്കോന്റെ ആസ്ഥാനത്തോ, വില്ലാർവട്ടം രാജവംശത്തിന്റെ ഇടവകപ്പള്ളിയായ ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിലോ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അതും പറക്കിക്ക് കൊടുത്ത് കൈകഴുകി പോരുകയാണ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്തത്. ഇതുപോലെ വില പിടിച്ച പല രേഖകളും മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികൾ കളഞ്ഞു കളിച്ചതായി പിൻക്കാല ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കാൻ കുറെ പേജുകൾ വേണ്ടിവരും എന്നതുകൊണ്ട് മുതിരുന്നില്ല. ആ ചെങ്കോലും പത്രികയും ഇന്ന് എവിടെ? യാതൊരു പിടിയുമില്ല. ഗാമയ്ക്ക് അവ സമ്മാനിച്ചതുകൊണ്ട് വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടായോ? റോമിന്റെ കീഴിൽപെടുത്താൻ പറ്റിയ ഇരയെ കണ്ടുകിട്ടിയ സന്തോഷമായിരിക്കും ഗാമയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കുക. രാജപത്രികയുടെ ഉള്ളടക്കം എന്തായിരുന്നുവെന്നും അറിയില്ല. ഒരു പക്ഷേ ചെമ്പുതകിടിൽ എഴുതിയ രേഖയായിരിക്കാം അത്. അതിന്റെ ഒരു പകർപ്പു പോലും സൂക്ഷിക്കാതെ നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ പുരാതന ചരിത്രത്തോട് പുറം തിരിഞ്ഞു നിന്നു. ഈ മനോഭാവമാണ് സഭാചരിത്രം ഇരുട്ടടഞ്ഞതാവാൻ കുറെയെല്ലാം കാരണം.

വില്ലാർവട്ടം രാജവംശത്തെക്കുറിച്ച് വെളിച്ചം പകരുന്ന കുറച്ചു രേഖകൾ പരിശോധിക്കാം. വില്ലാർവട്ടം ശതാബ്ദി ജൂബിലി വിശേഷാൽ പ്രതിയായി എറണാകുളം പ്രതിമാസ ഗ്രന്ഥ ക്ലബിന്റെ വകയായി ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം എം. ഒ. ജോസഫ് നെടുങ്കുന്നം ഗ്രന്ഥകർത്താവായി പുറത്തിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്നു കുറച്ചുഭാഗം സംഗ്രഹിച്ച് ചേർക്കുന്നു: “14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വില്ലാർവട്ടം രാജാവിന്റെ പ്രശസ്തി യൂറോപ്പിൽ എത്തിയിരുന്നു എന്നതിന് 22 -ാം യോഹന്നാൻ മാർപ്പാപ്പാ ജോർഡാനൂസ് വഴി അയച്ച എഴുത്ത് അനിഷേധ്യമായ ഒരു തെളിവായിരിക്കുന്നു. ടുളോസിലെ ജോർഡാനൂസ് കുറ്റലാനി എന്ന ഡോമിനിക്കൻ വൈദികൻ ഏതാനും ഡോമിനിക്കൻ സന്യാനിമാരോടു കൂടി 1302 -ൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു. ആയിരത്തിൽപരം ആളുകളെ അവിടെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയതായി അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം റോമിൽ തിരിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ 1328 -ൽ 22 -ാം യോഹന്നാൻ മാർപ്പാപ്പാ അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലത്തിന്റെ മെത്രാനായി അവരോധിക്കുകയും നസ്രാണികളുടെ പ്രഭുവിനു ഒരു എഴുത്തോടു കൂടി കേരളത്തിലേക്കു തിരിച്ചയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം കൊല്ലത്ത് എത്തിയോ എന്നു പറയുവാൻ തക്ക രേഖകൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

..... ജോർഡാനൂസിനെ കൊല്ലത്തെ മെത്രാനായി നിയമിച്ചയച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതിനും ആണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാജാവിനു മാർപ്പാപ്പാ പ്രത്യേകം ഒരു തിരുവെഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചതും. ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമായ ആ പഴയ തിരുവെഴുത്ത് ഇങ്ങനെയാണ്:

“നസ്രാണികളുടെ പ്രഭുവായ..... മഹനീയ പുരുഷനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ കൊല്ലത്തുള്ള എല്ലാ നസ്രാണി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും.....” എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന സുദ്വീരഘമായ ഒരു കത്ത് ചേർത്ത ശേഷം വില്ലാർവട്ടം വിശേഷാൽ പ്രതിയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ‘അക്കാലത്തെ കേരളീയ നസ്രാണികൾ മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു വിധേയരായിരുന്നു എന്ന് ഈ തിരുവെഴുത്ത് തെളിയിക്കുന്നു.’ പാറേട്ട് ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലങ്കര നസ്രാണികൾ വാളും 2, പേജ് 138 മുതലുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം എം. ഒ. ജോസഫിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാറേട്ട് പറയുന്നു: “ഉദ്ധരിച്ച കത്തിൽ നസ്രാണികളും അവരുടെ നേതാവോ, പ്രഭുവോ, രാജാവോ ജോർദാനൂസ് നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ശ്രവിക്കുകയും” എല്ലാവിധ ശീശ്മകളുടേയും അബദ്ധങ്ങളെ ദൂരീകരിച്ച് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലേക്കും കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസസെക്യൂന്റിലും, പ. പിതാക്കന്മാരുടെ അധികാര വിധേയത്വത്തിലും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ” എന്നും മെത്രാനെയും

കൂടെ ഉള്ളവരെയും ദയാപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും സ്നേഹപൂർവ്വം പെരുമാറുകയും..... ചെയ്യണം എന്നും പാപ്പാ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായിട്ടാണ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ നിന്ന് “അക്കാലത്തെ കേരളീയ നസ്രാണികൾ മാർപ്പാപ്പയ്ക്ക് വിധേയരായിരുന്നു” എന്നു എങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കുക? കൊല്ലത്തുള്ള നസ്രാണികളുടെ നേതാവിനോ പ്രഭുവിനോ (Chief എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ) കത്തുകൊടുത്തയച്ചു എന്ന് ഒരിടത്ത്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാജാവിനായിരുന്നു കത്തുക എന്ന് അതിനു താഴെ. നസ്രാണികൾക്ക് കൊല്ലത്തൊരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നതായി ആരും അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും കൊല്ലത്തുള്ള ആർക്കോ പാപ്പാ കത്തുകൊടുത്തയച്ചപ്പോൾ, അതു നസ്രാണികളുടെ രാജാവിന് - നൽകാത്ത രാജാവിന് - ആയി. അത് മാത്രമല്ല അദ്ദേഹവും പ്രജകളും റോമാ സഭാംഗങ്ങളുമായി! എന്തുകൊണ്ടാണ് അത് സാധിക്കുന്നത്, എന്തു തത്വം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ആ നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. പാപ്പാ ഒരാൾക്ക് ഒരു കത്തയച്ചു എന്നാണ് പറയുന്നത്. ആ കത്ത് ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥാനത്തു എത്തി എന്നു വാദമില്ല. എത്തിയില്ല എന്നാണ് വയ്പ്. ഏതു വ്യക്തിക്കാണ് കത്ത് എഴുതിയതെന്ന് നിശ്ചയമില്ല. കത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള തരത്തിൽ ഒരു വ്യക്തി ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. കപ്പൽ അപകടം സംഭവിക്കുന്ന സമയം കത്തേഴുതി കുപ്പിയിൽ ഇട്ട് കടലിൽ ഒഴുക്കുമെന്നു പറയുന്ന തരത്തിൽ ഒരു എഴുത്ത് ആർക്കെന്നില്ലാതെ എഴുതിയോർദാനുസിനെ ഏൽപ്പിച്ചു. മലങ്കര നസ്രാണികൾ റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിൽപ്പെടുകയും ചെയ്തു!! വിചിത്രമായ വാദഗതി തന്നെ.”

ഏ. ഡി. 830 -ൽ ചേരമാൻ പെരുമാൾ മക്കത്തു പോയി എന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നത്. പെരുമ്പടപ്പ് സ്വരൂപത്തിന് ചേരമാൻ പെരുമാൾ കൊടുത്ത പ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെടാത്ത ചേന്ദമംഗലം, കോതൂരുത്ത് കടൽവാതുരുത്ത്, ചാത്തോടം, കല്ലൂർ, കുഴൂർ, തൃക്കൂർ, കരമല്ലൂർ, നിറികോട്, മുളവുകാട്, നായരമ്പലം, പള്ളിപ്പുറം എന്നിവിടങ്ങളിലാണ് 1341 -ന് ശേഷം ക്നാനായ വടക്കുംഭാഗക്കാർ കുടിയേറിപ്പാർത്തത്. ഈ പ്രദേശങ്ങൾ എല്ലാം കുടി ചേർന്നാണ് ‘വില്ലാർവട്ടം’ എന്ന രാജ്യം നിലവിൽ വന്നത്. വില്ലാർവട്ടം രാജാക്കന്മാർ കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സാമന്തന്മാരായിട്ടാണ് ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്. ഈ നാടിന്റെ ഭരണകർത്താവിനെ തോമാ രാജാവ് എന്നാണ് വിളിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഏ. ഡി. 1342 -ൽ ചേന്ദമംഗലം സന്ദർശിച്ച വിദേശസഞ്ചാരിയായ ഇബ്ൻബത്തൂത്താ, ഈ രാജാവിനെക്കുറിച്ച് തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ യാത്രാവിവരണത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അവസാനത്തെ തോമാ രാജാവിന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്ന കരിങ്കൽ ശില കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ചരിത്ര ഗവേഷകനായ വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിളയുടെ പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണ് ഈ ശില കണ്ടുകിട്ടിയത്. ഇതിൽ കാണിച്ച തീയതിയെക്കുറിച്ച് ഭിന്ന അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇതിലെ

ലിപികൾ പഴയ കാലത്തെ നാനംമോനമാണ്. പ്രസ്തുത ശില കള്ളത്തരത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ അടുത്തകാലത്ത് നിലയ്ക്കൽ വനത്തിൽ കുരിശ് കുഴിച്ചിട്ട് പുരാതന കുരിശ് കണ്ടുകിട്ടി എന്ന് കൊട്ടിഘോഷിച്ച് ഒടുവിൽ കള്ളി വെളിച്ചത്തായതും പലരും ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അതുപോലെ വല്ല തട്ടിപ്പുമാണോ തോമാ രാജാവിന്റെ ശിലാ ലിഖിതം എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ സംശയിക്കുന്നുണ്ട്.

ആർക്കിയോളജി സൂപ്രണ്ട് പറയുന്നു: “ഈ കല്ലിന്റെ കാലം 1500 എന്നോ 1450 എന്നോ വായിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ഈ റിപ്പോർട്ട് അച്ചടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ സൂപ്രണ്ട് രാമനാഥയുരെ കണ്ടു. 1700 -ൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു രാജാവു വാണതായിട്ടും മറ്റും യാതൊരു രേഖയും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഉള്ള രേഖകൾ ഈ വംശം പോർത്തുഗീസുകാർക്ക് മുൻപ് അന്യംനിന്നു പോയതായിട്ടും (1502 -നു മുമ്പു തീർച്ചയായിട്ടും) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഒന്നുകിൽ കല്ല് കള്ളക്കല്ലായിരിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ കാലം 1500 -നു മുമ്പായിരിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ കല്ലിലെ ഭാഷ 18 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലേതാകയാൽ മലയാളത്തിൽ 7 - 5 ഇവ തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും 15 -ാം നൂറ്റാണ്ടെന്നു വായിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം വില്ലാർവട്ടം രാജവംശം 1701 വരെ നിലനിന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുന്നു (ചേരമാൻ മകുടം, പേജ് 106).

മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്ഥിതി

പുരാതനകാലത്ത് കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മേൽപട്ടക്കാരെ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് സിറിയയിൽ നിന്നും അർമീനിയയിൽ നിന്നും ബാബിലോണിൽ നിന്നും മറ്റും ആയിരുന്നു. ആദ്യ ശതാബ്ദത്തിൽ തന്നെ കേപ്പാ, അന്ത്രയോസ് എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പിന്നീട് ഒരു നീണ്ട കാലം മെത്രാന്മാർ വന്നതായി അറിവില്ല. വളരെ കൊല്ലങ്ങൾ മെത്രാന്മാർ ഇല്ലാതെ വന്നപ്പോൾ മെത്രാന്മാരെ അയയ്ക്കണമെന്ന അപേക്ഷയുമായി 1490 -ൽ മാർ ശിമയോൻ കാതോലിക്കോസിന്റെ അടുക്കലേക്ക് കേരളത്തിൽ നിന്നു പ്രതിനിധികൾ പോയി. നെസ്തോറിയനായിരുന്ന ശിമയോൻ മലങ്കരയിൽ നിന്നു ചെന്ന പ്രതിനിധികളിൽ ഒരാളായ ജോസഫിനെ വൈദിക സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തി. മാർ ശിമയോൻ നിയോഗിച്ച മാർ തോമ്മാ, മാർ യോഹന്നാൻ എന്നീ മെത്രാന്മാർ മലങ്കര വന്നുചേർന്നു. കൽദായക്കാരായ മെത്രാന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നശേഷം 1504 -ൽ ശിമയോന്റെ പിൻഗാമിക്ക് അയച്ച കത്ത് വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത കത്ത് അസ്സേമാൻ പരിശോധിച്ച് വേണ്ട വിശദീകരണത്തോടു കൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മാർ ശിമയോൻ നിയോഗിച്ച മാർ തോമ്മാ, മാർ യോഹന്നാൻ എന്നീ മെത്രാന്മാർ മലങ്കര വന്നു ചേർന്നപ്പോൾ അവർക്ക് വലിയ സ്വീകരണമാണ് ലഭിച്ചത്. കേരള ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരെ വളരെ ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. ഇവരിൽ മാർത്തോമ്മാ മെസപ്പൊട്ടാമിയയിലേക്ക് മടങ്ങുകയും മാർ യോഹന്നാൻ ഇവിടെ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു.

മാർ ഏലിയാസാണ് ശിമയോൻ കാതോലിക്കായുടെ പിൻഗാമിയായി സ്ഥാനം ഏറ്റത്. ഇദ്ദേഹം 1503 -ൽ തുറബ്ദിനു സമീപം ഗസറതാ - ബെത് - സബ്ദായി എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ച് ജബാലാഹാ, ദനഹാ, യാക്കോബ് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പേർക്ക് മെത്രാന്മാരായി പട്ടം കൊടുക്കുകയും അവരെ ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവർ വന്ന ശേഷം ഇവിടത്തെ വിശേഷങ്ങൾ മാർ ഏലിയാസ് കാതോലിക്കായ്ക്ക് അയച്ച കത്താണ് വത്തിക്കാനിൽ ഉള്ളത്. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ച് അവരുടെ കത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

“ഞങ്ങൾ വരുമ്പോൾ മാർ യോഹന്നാൻ മെത്രാൻ സുഖശരീരനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിവാദ്യം അവിടെ അറിയിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ദൈവകൃപയാലും അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനയാലും അപകടങ്ങൾ ഒന്നും പറ്റാതെ അനുഗൃഹീതമായ ഇന്ത്യാ രാജ്യത്തു ഞങ്ങൾ വന്നുചേർന്നു. ഇവിടുത്തെ നസ്രാണികൾ അതിയായ സന്തോഷത്തോടെ ആഘോഷ സമന്വിതം ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. നമ്മുടെ വിശ്വാസമുള്ള മുപ്പതിനായിരം നസ്രാണി കുടുംബങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ട്. അവർ അങ്ങയുടെ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

“ഐശ്വര്യവും അഭിവൃദ്ധിയും എല്ലാറ്റിലും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൗമ്യരും സമാധാനപ്രിയരും ആയ നസ്രാണികൾ പുതിയ ദേവാലയങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ നിന്ന് ഏകദേശം 25 ദിവസത്തെ വഴി ദൂരത്ത് ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രവിശ്യയായ സിലാനിൽ മയിലാപ്ലൂർ പട്ടണത്തിൽ ആണ് പരിശുദ്ധ അപ്പോസ്തലൻ തോമ്മായുടെ ഭവനം. അവിടെ വീണ്ടും വാസം ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതു പുനരുദ്ധരിക്കാൻ ആലോചിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ വളരെയധികം സുശക്തമായ രാജ്യങ്ങൾ ആറു മാസം യാത്ര ചെയ്തു ചെന്ന് എത്തേണ്ട ദൂരത്തു വരെ ഉണ്ട്. ഓരോ രാജ്യത്തിനും പ്രത്യേക പേരുണ്ട്.”

“നമ്മുടെ രാജ്യം - നമ്മുടെ നസ്രാണികൾ താമസിക്കുന്ന രാജ്യം - മലബാർ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ ഇരുപതു പട്ടണങ്ങളോളം ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ക്രാങ്ങോൾ, പാലോൾ, കൊലാം ഇവ പ്രബല പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ഇവയ്ക്കു സമീപം വേരെയും ഉണ്ട്. ഇവയ്ക്കു സമീപമുള്ള പ്രബലവും ധനസമൃദ്ധവും ആയ കോഴിക്കോട് വിഗ്രഹാരാധനക്കാരുടെ വാസസ്ഥലമാണ്.”

മെത്രാന്മാർ ഓർമുസിൽ നിന്നു കണ്ണൂരിൽ എത്തിയപ്പോൾ ‘പോർച്ചുഗൽ’ രാജ്യക്കാരായ പരങ്കി ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളെ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയും വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു എന്നും ഞായറാഴ്ച പരങ്കി വൈദികന്മാർ കുർബാന ചൊല്ലി എന്നും രണ്ടര മാസം അവിടെ താമസിച്ചു എന്നും മറ്റും കത്തിൽ കാണാം. പരങ്കികളെപ്പറ്റി വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണു മെത്രാന്മാർക്കു ലഭിച്ചത്. പരങ്കികളോട് എതിർത്ത മുസ്ലീങ്ങളെയും വിഗ്രഹാരാധനക്കാരെയും കുറ്റപ്പെടുത്തി പലതും എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (പാറേട്ട്, മലങ്കര നസ്രാണികൾ, പേജ് 183).

മെത്രാന്മാരുടെ കത്ത് സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചാൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ മെസപ്പൊട്ടാമിയയിൽ നിന്നു വന്ന മെത്രാന്മാരെ വളരെ കാര്യമായി സ്വീകരിച്ചു എന്നു വേണം കരുതാൻ. വാസ്തവത്തിൽ അത് പരങ്കികളുടെ ഒരു അടവായിരുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ച് പാറേട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം താഴെ കൊടുക്കുന്നു (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, പേജ് 183 ൽ നിന്നും) “നസ്രാണികളെ അടിപ്പെടുത്തി റോമാ സഭയിൽ ചേർക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു പരങ്കികളുടെ ലക്ഷ്യം. അമർത്തുക, കീഴ്പ്പെടുത്തുക എന്ന് അർത്ഥമുള്ള Reduce എന്ന വാക്കാണ് ഗെഡ്ഡസ് ഉൾപ്പെടെ പല ചരിത്രകാരന്മാരും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് (Geddes, p. 6). മുകളിൽ കാണിച്ച കത്ത് എഴുതിയ മെത്രാന്മാർ വന്നപ്പോൾ പരങ്കികൾ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടും പ്രീണിപ്പിച്ചു പാട്ടിലാക്കാമെങ്കിൽ അധികം ആയാസം കൂടാതെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്താമെന്നു വെച്ചും, മെത്രാന്മാരെ ഹാർദ്ദമായി സ്വീകരിക്കുകയും സമ്മാന സൽക്കാരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തതായിരിക്കാം. തങ്കക്കാശു വെച്ചു കൊഴുക്കട്ടെ പുഴുങ്ങി കണ്ടമാനം വിതരണം ചെയ്തവർ, മൂന്നു മെത്രാന്മാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലല്ലോ. മെത്രാന്മാരെ വിഷപ്പല്ലു കാണിച്ചില്ല; അവർ വിഷപ്പല്ലു കണ്ടില്ല എന്ന് ഈ കത്തു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. 1653 -ൽ കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവ കാലത്തു മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ സംഖ്യ രണ്ടു ലക്ഷമായിരുന്നു എന്നതിൽ ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഏകാഭിപ്രായമാണ്. അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, 1504 -ൽ 20000 നസ്രാണി കുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മെത്രാൻ കത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള കണക്ക് ഏറെക്കുറെ ശരിയായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാം. പോർച്ചുഗീസുകാർ കെട്ടിയ വേഷത്തിന്റെ പിമ്പിലൊ, ഉള്ളിലൊ എന്തെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മെത്രാന്മാർ കണ്ടില്ല എങ്കിലും, അവർ കഥ ഒട്ടൊക്കെ മനസ്സിലാക്കി എന്നു പൊതുവെ പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു.”

പരങ്കികളുടെ ആഗമനകാലത്ത് കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ച് സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ ഗിബ്രൺ തന്റെ Decline and

Fall of the Roman Empire എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നോക്കാം (Vol. 5, pp. 54 - 56): “പുരാതന ഇതിഹാസമനുസരിച്ച് വിശുദ്ധ തോമസാണ് ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചത്. ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവകുടീരം - മദ്രാസിനു സമീപത്തായിരിക്കണം - ആൽഫ്രഡിന്റെ പ്രതിനിധികൾ ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം സന്ദർശിച്ചു. പോർച്ചുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള കപ്പൽമാർഗ്ഗം തുറക്കുമ്പോൾ തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മലബാർ തീരത്തു താമസം ഉറപ്പിച്ചിട്ടു യുഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരുടെ സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യവും, ശരീരവർണവും, വിദേശജാതിയുമായുണ്ടായ സമ്മിശ്രത്തിനു തെളിവുകളാണ്. ആയുധ വിദ്യയിലും, കലയിലും സൽഗുണങ്ങളിൽ തന്നെയും അവർ ഇന്ത്യൻ ദേശികരെ അതിശയിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ കർഷകർ തെങ്ങു കൃഷി ചെയ്തു; വണിക്കുകൾ കുരുമുളകു വ്യാപാരം മൂലം ധനം സമ്പാദിച്ചു. പടയാളികൾ മലയാളത്തെ കുലീനരായ നായന്മാരെ പിമ്പിലാക്കി; അവരുടെ പൂർവികമായുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും, പദവികളും കൃത്യത്തോടെ ഭയമോ കാരണം കൊച്ചി രാജാവും സാമൂതിരിയും ബഹുമാനിച്ചു. അവർ പുറജാതിക്കാരനായ ഒരു രാജാവിനെ അംഗീകരിച്ചെങ്കിലും ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ പോലും അങ്കമാലിയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ് അവരെ ഭരിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന സ്ഥാന നാമം അദ്ദേഹം തുടർന്നു സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും യഥാർത്ഥ അധികാര പരിധി ആയിരത്തി നാനൂറു പള്ളികളും അവയിലെ രണ്ടു ലക്ഷം ജനങ്ങളും ആയിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതം അവരെ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ഉത്തമ വിശ്വസ്ത ബന്ധുക്കളാക്കുമായിരുന്നു; പക്ഷേ മതദ്വേഷ വിചാരണ കോടതി അവരിൽ അക്ഷന്തവ്യമായ വേദവിപരീതവും ശീശ്മയും കണ്ടുപിടിച്ചു. ഭൂഗോളത്തിന്റെ ആത്മീയ - ലൗകിക ചക്രവർത്തിയായ റോമാ പാപ്പായുടെ പ്രജകളാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരെപ്പോലെ നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള സംസർഗത്തെ അവർ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു. മൂസലിൽ വെച്ചു അദ്ദേഹം വാഴിച്ച മെത്രാന്മാർ, മലങ്കരയിൽ അവരുടെ ഭദ്രാസനങ്ങളിൽ എത്തുന്നതിനു കടലിലെയും, കരയിലെയും വിപത്തുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചു യാത്ര ചെയ്തു. സുറിയാനി ആരാധനയിൽ തിയദോറിന്റെയും നെസ്തോറിയസിന്റെയും നാമങ്ങൾ അവർ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്ഥിരിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇരുസ്വഭാവങ്ങളെ അവർ യോജിപ്പിച്ച് ആരാധിച്ചു. ദൈവമാതാവെന്നുള്ള സ്ഥാനം അവർക്ക് അരോചകമായിരുന്നു. ലത്തീൻ വർഗ്ഗക്കാരുടെ അന്ധവിശ്വാസം ഏതാണ്ടൊരു ദേവിയായി ഉയർത്തിയ കന്യകമറിയത്തിന്റെ ബഹുമതി അവർ നികൃഷ്ടമായി അളന്നു കുറിച്ചു. കന്യകമറിയത്തിന്റെ പ്രതിമ വിശുദ്ധ തോമസിന്റെ അനുഗാമികൾക്ക് ഇദംപ്രഥമമായി വച്ചു നീട്ടിയപ്പോൾ അവർ വെറുപ്പോടു കൂടി

പറഞ്ഞത്, 'ഞങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ്; വിഗ്രഹാരാധകരല്ല' എന്നായിരുന്നു. അവരുടെ കലർപ്പില്ലാത്ത ഈശ്വരഭക്തി ക്രൂശിനെ വണങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തി അണഞ്ഞു.

പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ട ജീവിതം, ആയിരം വർഷക്കാലത്തെ പുരോഗതി അല്ലെങ്കിൽ വഷളത്തങ്ങൾ എന്തെന്ന് അറിയാതെ കഴിക്കാൻ അവർക്ക് ഇട നൽകി. അഞ്ചാം ശതകത്തിലെ മതവിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ അവരുടെ ഉറച്ച നില പാപ്പാ മതക്കാരനെയും, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു കാരനെയും ഒന്നുപോലെ നെരെശ്വരനാക്കും. റോമിന്റെ സേവകന്മാർ ആദ്യമായി ചെയ്തത്, നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള കത്തിടപാടുകളിൽ കൈവയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബിഷപ്പന്മാരിൽ പലരും റോമൻ മതദ്രോഹ വിചാരണക്കോടതികളുടെ ഇരുട്ടറയിൽ വെച്ചു മരണമടഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സൈനിക ശക്തിയും, ജെസിത്തന്മാരുടെ കൂട്ടന്ത്രങ്ങളും മർദ്ദിച്ചു.”

കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ

കൊല്ലത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളം താമസിച്ചുവന്നിരുന്നു. 6000 കുടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഗുണ്ടർട്ട് കേരള പഴമയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. 300 സ്ത്രീകൾ വീല്ല് ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരാണെന്നും പറയുന്നു. ആത്മീയമായി അവർ വളരെ താഴ്ന്നനിലയിൽ ആയിരുന്നു. അവർ പറങ്കികളോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി കാണുന്നു: “ഞങ്ങൾ നസ്രാണികൾ തന്നെ; ചെറുപ്പത്തിൽ സ്നാനം ഉണ്ടായോ എന്ന് അറിയുന്നില്ല; വളരെ കാലം ഇവിടെ മുപ്പന്മാർ ഇല്ലാഞ്ഞു ഞങ്ങൾ നാട്ടുകാരെപ്പോലെ ആയി പോയി. കഷ്ടം!”

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കേരളപഴമയിൽ നിന്ന് ഏതാനും ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “അപ്പോൾ ഇടവ മാസത്തിലെ മഴ വന്നു. സാമൂതിരി കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ നായന്മാരെ പാർപ്പിച്ചു. ഓണം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും വരും എന്നു കല്പിച്ചു കൊടുങ്ങല്ലൂർക്ക് മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. മാപ്പിള മാറ്റം, ബ്രാഹ്മണരും ജയ സന്തോഷത്താൽ ആ വർഷകാലത്തെ എത്ര നേർച്ചകളും തിരകളും ഘോഷിച്ചു സദ്യകളും നടത്തി എന്ന് പറഞ്ഞു കൂടാ; മറിയ, അന്തോണി എന്ന ആ ഇറ്റലിക്കാർ ഇരുവരും തൊപ്പി ഇട്ട് (മുഹമ്മദീയരായി) മാപ്പിളച്ചികളെ കെട്ടി വെച്ചു. അനേകം തോക്കുകളും വാർത്തുണ്ടാക്കി (പറങ്കികളുടെ പട്ടാളത്തിൽ നിന്നു ചാടിപ്പോന്ന് സാമൂതിരിയോട് ചേർന്ന ഇവർ തോക്കു നിർമ്മാണത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധരായിരുന്നു). വെടി വെക്കുന്നതിൽ മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1503 ചിങ്ങ മാസത്തിൽ ആൾബുക്കെർക്ക് എന്ന വീരൻ (ആൾബുക്കെർക്കിനെ

അൾപോക്കർ എന്ന് മലബാർ മുസ്ലീമുകൾ പറയാറുണ്ട്. ഉറുമിന്റെ 'സുന്ദരമാരും സുന്ദരികളും' എന്ന നോവലിൽ അങ്ങിനെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം: 'അലിഞ്ഞുപോയ ദീപ്.' രണ്ടാം അദ്ധ്യായം - പങ്കുമാനും, പാച്ചു നായരും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ) 6 കപ്പലുകളോടും കൂടെ കണ്ണൂരിൽ എത്തി. സോദ്രയും കപ്പലും മുടിഞ്ഞതും പെരുമ്പടപ്പു തോറ്റതും കേട്ടു. കൊച്ചിക്ക് ഓടി. ... രാത്രിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, വൈപ്പിൻ ഉള്ളവർ എല്ലാവരും രാത്രി മുഴുവൻ വാദ്യഘോഷം പ്രയോഗിച്ചു സന്തോഷിക്കുന്നതിനിടയിൽ സാമൂതിരിയുടെ ആയുധക്കാർ ഭയപ്പെട്ടു. കൊച്ചിക്കോട്ടയെ വിട്ട് ഓടുകയും ചെയ്തു. കപ്പിത്താൻ കരക്കിറങ്ങി പുഴവക്കത്തു വെച്ചു പെരിമ്പടപ്പുമായി കണ്ടു സംഭാഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് അജ്ഞാനാചാരമെല്ലാം വെടിഞ്ഞു, കണ്ണീർ വാർത്തു കപ്പിത്താനെ ആശ്ലേഷിച്ചു. കപ്പിത്താൻ രാജാവിന്റെ ദാരിദ്ര്യം വിചാരിച്ച് ഉടനെ 10000 വരാഹൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം പെരിമ്പടപ്പു 'നിങ്ങൾ എന്നെ രക്ഷിച്ചു. ഞാൻ എന്തു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യേണ്ടു' എന്ന് ചോദിച്ചാറെ, 'പണ്ടകശാലയുടെ രക്ഷക്കായി ഒരു കോട്ട എടുപ്പിപ്പാൻ സ്ഥലം തരേണം' രാജാവ് പുഴവായിൽ തന്നെ ഒരു കുന്നും പണിക്കു വേണ്ടുന്ന മരങ്ങളും കൊടുത്തു. ആൾബുക്കർക്ക് ഉടനെ കോട്ടയാക്കി ക്ഷണത്തിൽ തീർക്കുകയും ചെയ്തു (കന്നി 1503 -ാം).

..... കൊല്ലത്തു കച്ചവടം അധികം ശുഭമായി വന്നു. ... അവിടെ വില്ലു പ്രയോഗിക്കുന്ന 300 സ്ത്രീകൾ ചേകം (സേവനം) ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുന്നു.

..... അന്നു കൊല്ലം നഗരത്തിൽ വേണാട്ടടികളുടെ കാര്യക്കാരനായ നമ്പ്യാതിരി പറങ്കിക്കപ്പൽ വന്നു എന്നു കേട്ട ഉടനെ ചെന്ന് എതിരേറ്റു മാനത്തോടെ കൈക്കൊണ്ടു രാജാവെ ഉണർത്തിപ്പാൻ ആൾ അയക്കുകയും ചെയ്തു. കൊല്ലം മുതൽ കന്യാകുമാരി പര്യന്തം 24 കാതം വേണാടും പാണ്ടിക്കര 30 കാതത്തിൽ അധികവും അവന്റെ കൈവശം ആയതുകൊണ്ടും ഈഴത്തു നിന്നും കപ്പം കിട്ടുകകൊണ്ടും പട കൂടുവാൻ ഒട്ടും മടുക്കാത്തവൻ ആയതുകൊണ്ടും ആൾബുക്കർക്കു വിനയത്തോടെ കാര്യാദികളെ ബോധിപ്പിച്ചു പ്രസാദം വരുത്തി പറങ്കികൾ വന്നു പണ്ടകശാല എടുപ്പിച്ചു പാർത്തു കച്ചവടം ചെയ്യുന്നതിനു വിരോധം ഏതും ഇല്ല എന്നുത്തരം കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തൽക്കാലത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള മുളകിനെ മന്ത്രികൾ താമസം കൂടാതെ കൊടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചതുമല്ലാതെ നസ്രാണി വ്യാപാരികൾ അതിനായി തന്നെ ഉത്സാഹിച്ചു വേണ്ടുന്നത് ഒക്കെയും എത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അൾബുക്കർക്ക് ദസാ എന്ന മേധാവിയെ കൊണ്ടു കൊല്ലത്ത് പാണ്ടികശാലയെ എടുപ്പിച്ചു,

ഇവിടെ അറബികൾ ഇല്ല; ചില ചോനകന്മാരല്ലാതെ മുസൽ മാനരും ഒട്ടും ഇല്ലല്ലോ. ക്രിസ്ത്യാനികൾ 6000 കൂടി ഉണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു. അതു നമുക്ക് എത്രയും അനുകൂലം. ഇവരുമായി കലശൽ ഒന്നും സംഭവിക്കാതെ കണ്ടു ഐക്യപ്പെട്ടു കാര്യം എല്ലാം അവരോടൊന്നിച്ചു വിചാരിച്ചു നടത്തണം എന്നും പറഞ്ഞു. നസ്രാണികൾക്ക് നായന്മാരാൽ തങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ച ന്യായക്കേടു പലവിധം അശ്ബുക്കെർക്ക് അവർക്കു വേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചതിനാൽ, അവർക്കു മുമ്പിലത്തെ ക്രമപ്രകാരം സ്വജാതിക്കാർ മാത്രം ന്യായം വിസ്തരിക്കേണ്ടിയവർ എന്നു വ്യവസ്ഥ വരുത്തി മറ്റു ചില സങ്കടങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ആകയാൽ നസ്രാണികൾ സന്തോഷിച്ച് പരങ്കികൾക്കു പള്ളിയെ കാട്ടി ഇതു തോമ്മാ ശ്ലീഹാ കെട്ടിയതു തന്നെ എന്നും പുണ്യവാളർ ഇരുവരും (സാബോറും, പ്രോത്തും) ഇവിടെ മൺമറഞ്ഞു കിടക്കുകയാൽ എത്രയും പുണ്യമായ സ്ഥാനം എന്നും ചൊല്ലി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പണ്ടകശാലയിൽ ഒരു ദോമിനിക്ക് സന്യാസിയും ഉണ്ട്. അവന്നു റോദ്രിഗ് എന്ന പേർ ഉണ്ട്. ആയവൻ ആ പള്ളിയെ പുതുക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചും പ്രസംഗിച്ചും ഓരോരോ നാട്ടു കാരെ സ്നാനത്താൽ സഭയോടു ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. മൂപ്പതും നാല്പതും വയസ്സുള്ളവർ അനേകർ അതിനെ കേട്ടാറെ, റോദ്രിഗിനെ ചെന്നു കണ്ടു “ഞങ്ങൾ നസ്രാണികൾ തന്നെ; ചെറുപ്പത്തിൽ സ്നാനം ഉണ്ടായോ എന്നറിയാനില്ല; വളരെ കാലം ഇവിടെ മൂപ്പന്മാർ ഇല്ലാത്തു ഞങ്ങൾ നാട്ടുകാരെപ്പോലെ ആയിപ്പോയി. കഷ്ടം! നിങ്ങളുടെ വരവിനാൽ രാജോപദ്രവം അജ്ഞാനവും മറഞ്ഞുപോയി. ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം” എന്നു സന്തോഷിച്ചു പറഞ്ഞു. സ്നാനമേറ്റ പരങ്കികളുടെ ഘോഷമുള്ള പ്രാർത്ഥനകളിൽ കൂടുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പോർച്ചുഗീസർക്കു കൊല്ലത്തും നല്ല പ്രവേശനം വന്നതിന്റെ ശേഷം അശ്ബുക്കെർക്ക് (1504 ജനുവരി 12) ചരക്കു നിറഞ്ഞ കപ്പലോടും കൂടെ പുറപ്പെട്ടു കൊച്ചിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു” (കേരള പഴമ, പേജ് 35-41).

കൊച്ചി രാജാവ് സാമ്പത്തികമായി വലിയ പരാധീനതയിൽ ആയിരുന്നു എന്ന് മേൽ പറഞ്ഞ ഭാഗത്തു നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അതേ സമയം കൊല്ലം രാജാവ് വളരെ പ്രബലനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ കൊല്ലം രാജാവിനോട് അശ്ബുക്കെർക്ക് വളരെ വിനയത്തോടു കൂടി കാര്യങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ച് പ്രസാദം വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അശ്ബുക്കെർക്ക് കൊല്ലത്ത് രാജാവിനെയല്ല കണ്ടത് റാണിയെയായിരുന്നു എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. അശ്ബുക്കെർക്കിന്റെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു ഫെറോളി ‘ജെസ്യൂട്ട്സ് ഇൻ മലബാർ’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചില വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അത് താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “1503, കൊല്ലം റാണിയുടെ ക്ഷണം അനുസരിച്ച് അശ്ബുക്കെർക്കും റാണിയുമായി ഒരു കൂടി ക്ഷാപ നടന്നു.”

ആൾബുക്കർക്കിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ നിന്നു കൊല്ലം നസ്രാണികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില വിവരങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു: റാണിയും ആൾബുക്കർക്കും കൂടി സംഭാഷണം നടത്തി. നസ്രാണികളെ സംബന്ധിച്ച് പൊതുവായ ചില തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്തു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന സിവിലും, ക്രിമിനലുമായ അധികാരങ്ങൾ ഇനിയും തുടരുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ അവ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് അന്റോണിയോസ് എന്ന പരക്കി ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കും. പുണ്യവാളന്മാരായ മാർ അപ്രോത്തും, മാർ സാബോറും പണിയിച്ചു എന്നു പറയപ്പെടുന്ന പള്ളിയും മേൽപറഞ്ഞ പരക്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കൈവശത്തിലാക്കി. നസ്രാണികളിൽ പലരും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവരെ ഡോമിനിക്കൻ പാദ്രി റോഡ്രിഗിനെ ഏല്പിച്ചു. പിന്നീട് നസ്രാണികൾ ഉപവാസ ദിവസം മത്സ്യാഹാരം കഴിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുകയും, വലിയ നോമ്പു ചാവൽ ബുധനാഴ്ച ആരംഭിച്ചാൽ മതിയെന്ന് കല്പിക്കുകയും, അവരുടെ വൈദികൻ കുർബാനയ്ക്കു പുളിപ്പിച്ച അപ്പം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു അനുവദിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവർ (കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ) ഹിന്ദുക്കളും ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനു മലയിലേക്കു പോയി.”

കൊല്ലം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സിവിൽ, ക്രിമിനൽ അധികാരങ്ങൾ തുടർന്ന് നടത്തുന്നതിന് തീരുമാനിച്ചതായി മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിലെ താണു ഇരവി (തരിസാപ്പള്ളി) ചെപ്പേടിൻ പ്രകാരം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലഭിച്ച അധികാരങ്ങളായിരുന്നു അവ. ഇവയിൽ അളവുകൾ, തൂക്കങ്ങൾ, ഇവയോടു ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരാവകാശങ്ങൾ 1348 -ലും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഉണ്ടായിരുന്നു. മരിഞ്ഞോളി എന്ന വൈദികൻ ചൈനയിൽ നിന്നു മടങ്ങുന്ന വഴി കൊല്ലം സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹം കുറേക്കാലം അവിടെ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. മേൽപറഞ്ഞ അധികാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം ആ വിവരം യാത്രാവിവരണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചെപ്പേടിൻ പ്രകാരം ലഭിച്ച അധികാരങ്ങൾ പരക്കികൾ വന്ന പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലും പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്നു എന്ന് കാണുന്നത് കൊല്ലം ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ച് ശ്ലാഘനീയമായ വസ്തുതയാണ്.

കാതോലിക്കാ 1503 -ൽ തുറബ്ദീനു സമീപം ഗസറതാ - ബെത് - സബ്ദായി എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചു വാഴിച്ച് ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയച്ചു മൂന്നു മെത്രാന്മാരിൽ മാർ ജബാലാഹായും, മാർ ദനഹായും ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് അധിക കാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് കാലം ചെയ്തു. മാർ യാക്കോബ് കുറേക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നു. 1530 ഡിസംബർ 17 -ന് അദ്ദേഹം പോർച്ചുഗലിലെ ജോൺ മൂന്നാമൻ രാജാവിന് അയച്ച കത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം

ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് ദീർഘകാലം ഇവിടെ പ്രവർത്തിച്ചതായി മനസ്സിലാക്കാം. ജെസീറ്റ് ചരിത്രകാരനായ ഫെറോളിയുടെ പുസ്തകത്തിൽ മാർ യാക്കോബിന്റെ 1523, 1530 എന്നീ കാലങ്ങളിലെ രണ്ട് കത്തുകൾ കാണാം. രണ്ടും പോർച്ചുഗലിലെ ജോൺ മൂന്നാമൻ രാജാവിന് അയച്ചതാണ്. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ലക്ഷ്യം നേടാനുള്ള അവരുടെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ, കേരളത്തിലെ പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് പരങ്കികളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം എന്നിവയെല്ലാം മാർ യാക്കോബ് 1523 -ൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് എഴുതിയ കത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ആ കത്തും താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

‘ഇന്ത്യയിലെ കൊല്ലത്തു താമസിച്ചു വരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നവരെ ഭരിച്ചുവരുന്ന അർമ്മീനിയൻ സ്വദേശി യാക്കോബ് ആബൂന, അത്യുന്നതനായ രാജാവിന്,

ബാബിലോൺ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ (കാതോലിക്കോസ്) നിയോഗമനുസരിച്ച് ദൈവിക കാര്യങ്ങളിൽ ഞാൻ ഭരണം നടത്തുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ഈ ജനങ്ങളിൽ, അങ്ങയുടെ സഹായത്തോടു കൂടി വിശ്വാസം വളർത്താമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങയുടേയും എന്റെയും രക്ഷകനെ സേവിക്കുന്നതിനായി ഈ ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് സഹായം ലഭിക്കാൻ ഞാൻ ഇത്രയും നാൾ അവിടത്തേക്കു വേണ്ടി എന്തെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കാരൊ എന്ന വൈദികൻ ഈ രാജ്യത്തു വന്നിട്ട് നാലു കൊല്ലമായി കാണും. എന്റെയും ഇവിടെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ഗുണത്തിനും, അവിടത്തെ താല്പര്യത്തിനും വേണ്ട പല നിർദ്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം എനിക്കു തന്നു. അവ താഴെ കുറിക്കുന്നു. ഞാൻ ഭരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ, കൃഷിക്കാരിൽ നിന്നു കുരുമുളക് ശേഖരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർക്ക് അത് പണ്ടകശാലകളിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഭയമാണ്. കുരുമുളകിന് ശരിയായ വില കിട്ടുകയില്ല, തൂക്കത്തിൽ കുറയ്ക്കും, സാധനങ്ങൾ വിൽക്കാൻ കൊണ്ടു ചെല്ലുന്നവരെ അടിക്കും, അടിമകളോടെന്ന പോലെ പെരുമാറും, കുരുമുളക് പിടിച്ചുവാങ്ങിയശേഷം കൊണ്ടുചെന്നവനെ പോർച്ചുഗലിലേയ്ക്ക് കപ്പലിൽ കയറ്റി വിടും എന്നിങ്ങനെ മുഹമ്മദീയർ ഓരോന്ന് പറഞ്ഞ് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഭയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അവരുടെ പക്ഷക്കാരും, കള്ളന്മാരുമായ ചില നസ്രാണികൾ ഇതെല്ലാം സത്യമാണെന്നു പറയുകയും ചെയ്യും. ഇതിന്റെ ഫലമായി പാവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുരുമുളക് മുഹമ്മദീയർക്കു വിൽക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി. സാധനങ്ങൾ നിസ്സാര വിലയ്ക്ക് അവർ വാങ്ങി മായം ചേർത്ത് വിൽക്കും. പരങ്കിക്കപ്പലുകൾക്കു ചരക്കില്ലാതെ തിരിച്ചു പോകാനാവാത്തതു കൊണ്ട് മുഹമ്മദീയർ നൽകുന്ന ഗുണം കുറഞ്ഞ ചരക്ക് അവർ വാങ്ങുന്നു. കേരളത്തിലെ

ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ അപൂർവ്വം ചിലർ ഈ രീതി സ്വീകരിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പേര് ചീത്തയാക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ നില മാറ്റി എടുക്കുന്നതിന് വേണ്ടത് ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുരുമുളകു പണ്ടകശാലയിൽ കൊണ്ടുവന്നാൽ അവരെ പോർച്ചുഗീസുകാർ ഒരു തരത്തിലും ഉപദ്രവിക്കുകയില്ലെന്ന് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ്. മുഹമ്മദീയർ ചെയ്യുന്ന പോലെ കുരുമുളകിൽ മായം ചേർക്കാതിരിക്കുകയും വേണം എന്ന് ജോംകാറൊ എന്നെ അറിയിച്ചു.

മേൽ പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു കാണുകയാൽ ഞാൻ ഉടനെ നസ്രാണി ഗ്രാമങ്ങൾ മുഴുവൻ സന്ദർശിച്ചു. കുരുമുളകും കൊണ്ട് അവ രോടൊന്നിച്ച്, ഞാനും കൊച്ചി പണ്ടകശാലയിൽ പോയി. അവിടുത്തെ അധികാരികൾ എല്ലാം വളരെ മര്യാദയ്ക്കു പെരുമാറിയതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് സന്തോഷമായി. മുഹമ്മദീയർ തങ്ങളെ കബളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു എന്നും അവർക്കു ബോധ്യമായി. ഞാൻ പല പ്രാവശ്യം ഈ വിധം ചെയ്തു. എന്റെ ആളുകൾ ഇനിമേൽ മുഹമ്മദീയർക്കു മുളകു വിൽക്കുകയില്ലെന്നു എനിക്ക് ഉറപ്പു തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കുരുമുളകിന് ഉണക്ക കുറവു കൊണ്ടു കമ്മി വരുന്നില്ലെന്ന് രണ്ടു വർഷത്തെ കച്ചവടത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചാൽ അറിയാം. ഇതിനും പുറമെ, ക്രിസ്ത്യാനികളെ എല്ലാം അങ്ങയെ സേവിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഇരുപത്തിയയ്യായിരത്തിലധികം ഭടന്മാർ യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായിരിക്കും.

അയച്ചു തന്ന കത്തിൽ, എനിക്ക് ആണ്ടിനാൽ ഇരുപതു മിൽറീസ് തരാൻ ദയവായി കല്പന നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടു. കൂടാതെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിന്, അൽവാറൊ പെന്റീഡൊയെ ഞാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും, യേശുക്രിസ്തു ഏവൻഗേലിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ് ഞാൻ മാമ്മോദീസാ നടത്തുന്നതെന്നു ജോംകാറൊയോ മറ്റൊ അങ്ങയെ ധരിപ്പിച്ചു എങ്കിൽ അതു തെറ്റാണ്. പാപ്പാമാരുടെയും, റോമാക്കാരുടെയും നടപടികൾ അറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും, ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയും നിയമങ്ങളും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു വിഡ്ഢിയാണ് ഞാൻ എന്നു ധരിക്കരുത്. എന്നിട്ടും അവർ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുന്നപക്ഷം ഞാൻ സമ്മതിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സൗമനസ്യം അവിടുത്തേയ്ക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നു വരും. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഞാനല്ലാതെ മറ്റാരും അവരെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുവാൻ ഇഷ്ടമില്ല.”

അലോഷ്യസിന്റെ സാക്ഷ്യം

യൂറോപ്പിൽ നിന്ന് 1493 -ൽ പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിക്കാൻ പുറപ്പെട്ട വെനീസുകാരൻ അലോഷ്യസ് കഡാമസ്റ്റസ് എന്ന ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനികൾ താമസിക്കുന്ന കോഴിക്കോട് പട്ടണം സന്ദർശിച്ചതായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പോർച്ചുഗീസുകാർ ആദ്യമായി കോഴിക്കോട്ടു വന്നപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കോഴിക്കോട്ട് താമസമില്ലായിരുന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കാം: ‘കോഴിക്കോട് പോർച്ചുഗലിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരിയായ ലിസ്ബണേക്കാൾ വലുതാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വൈദികർ ആരും ഇല്ല. മണികൾ ഉള്ള പള്ളികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവിടെ കർമ്മങ്ങൾ നടക്കാറില്ല. ജോനകപ്പള്ളികളുടെ രീതിയിൽ, കല്ലും കുമ്മായവും ഉപയോഗിച്ച് പണിത പള്ളികളാണ്. സുഗന്ധ തൈലവും വെള്ളവും കുട്ടിക്കലർത്തി വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പാത്രമൊഴിച്ചാൽ പള്ളികളിൽ ഉപകരണങ്ങൾ മറ്റൊന്നും കാണില്ല. നസ്രാണികൾ എല്ലാം മുമ്മുന്നു വർഷം കൂടുമ്പോൾ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുന്നു. അവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തുന്നത് കോഴിക്കോടു നഗരത്തിനു സമീപത്തു കൂടി ഒഴുകുന്ന പുഴയിലാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആനപ്പുറത്തും സവാരി ചെയ്യാറുണ്ട്. കന്യക മറിയാമിന് പാപം തീണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നും, അവരുടെ മകനാണ് ക്രിസ്തു എന്നും ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെ യഹൂദന്മാർ കുരിശിൽ തറച്ചുവെന്നും യെറുശലേമിൽ കബറടക്കി എന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. മാർപ്പാപ്പാ റോമിൽ വസിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം ഒഴിച്ച് റോമാ തിരുസഭയെപ്പറ്റി ഇവർക്ക് മറ്റു വിവരങ്ങൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടിയിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മാതൃഭാഷ എഴുതാൻ കഴിയും.”

മേൽപറഞ്ഞ അലോഷ്യസിന്റെ വിവരണം പൂർണ്ണമായി വിശ്വാസയോഗ്യമാണോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. കോഴിക്കോട് പട്ടണം ലിസ്ബനേക്കാൾ വലുതായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ശരിയാണോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുമ്മുന്നു വർഷം കൂടുമ്പോൾ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഒട്ടും തന്നെ ശരിയാവാൻ വഴിയില്ല. അലോഷ്യസിന്റെ എഴുത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിച്ച് വൈറ്റ് ഹൗസ് (ലിങ്കറിങ്സ് ഓഫ് വൈറ്റ് ഇൻ എ ഡാർക്ക് ലാൻഡ്, പേജ് 80) ഇപ്രകാരം പറയുന്നുണ്ട്:

“കൽദായക്കാരായ വൈദികർ, ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ പോയി ഇടവകക്കാരുടെ ആത്മീയ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കാൻ വിമുഖരായിരുന്നു. കൊല്ലത്തു താമസിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും ഇതേ അനുഭവം തന്നെയായിരുന്നു.” ഒരുപക്ഷേ ഇതായിരിക്കാം വൈദികരില്ലെന്ന നിഗമനത്തിൽ അലോഷ്യസ് ചെന്നെത്താൻ കാരണം.

1503 -ൽ വാഴിക്കപ്പെട്ട യാക്കോബ് മെത്രാന്റെ അന്ത്യകാലത്തോടടുത്ത് വി. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ കേരളത്തിൽ എത്തി. അദ്ദേഹം 1549 ജനുവരിയിൽ പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന് എഴുതിയ കത്ത് ജേസീത്തു ചരിത്രകാരനായ ഫെറോളി, ‘ജേസീറ്റ്സ് ഇൻ മലബാർ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത കത്തിലെ പ്രസക്ത ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “യാക്കോബ് ആബൂനാ (നസ്രാണികളുടെ കർദായ മെത്രാൻ) കഴിഞ്ഞ 45 വർഷം ഈ രാജ്യത്തു താമസിച്ചു തിരുമേനിയേയും ദൈവത്തേയും സേവിക്കുന്ന പരിശുദ്ധനും, ഉത്തമനും ആയ ഒരു വയോവൃദ്ധനാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തോടു തിരുമേനിക്കും ഇന്ത്യയിലുള്ള എല്ലാവർക്കും (പറങ്കികൾക്ക്) തന്നെ അത്യുപതിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ കരുണ അദ്ദേഹത്തോടു കൂടിയുണ്ട്. ഇവിടെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ വൈദികർ മാത്രം അദ്ദേഹത്തോട് വളരെ അനുഭാവത്തോടു കൂടി വർത്തിക്കുന്നു. അവരില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഉത്തമനും പരിശുദ്ധനുമായ ആ വൃദ്ധൻ പണ്ടേ ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെന്നു ചേരുമായിരുന്നു. തിരുമനസ്സു കൊണ്ട് സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ഒരു കത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും, ആബൂനാ എപ്പോഴെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കാര്യത്തിന് അവരെ സമീപിക്കുന്ന പക്ഷം, അദ്ദേഹം അർഹിക്കുന്ന വിധം സ്വീകരിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു കൊച്ചിയിലെ ഗവർണ്ണർമാർക്കും, കപ്പിത്താന്മാർക്കും ഇതര അധികൃതർക്കും ആജ്ഞ നൽകുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹം നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ കാര്യമായ വേലകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ വാർദ്ധക്യത്തിൽ അദ്ദേഹം റോമാ സഭയുടെ ആചാര നടപടികൾ അത്യന്തം അനുസരണത്തോടു കൂടി പാലിച്ചുവരുന്നു.”

വൃദ്ധനായ യാക്കോബ് മെത്രാൻ 1549 -ൽ അന്തരിച്ചു. കൊച്ചിയിൽ ഫ്രാൻസിസ്കൻ വൈദികരുടെ ആശ്രമത്തിൽ യാതൊരു ഗതിയും ഇല്ലാതെ അദ്ദേഹം അന്ത്യകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതായി പറയപ്പെടുന്നു. കൈയിൽ കാശില്ലാതെ കഷ്ടപ്പാടിലായപ്പോൾ തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ചില പുരാതന ചെപ്പേടുകൾ പറങ്കി പണ്ടകശാലയിൽ 20 ക്രൂസാഡോയ്ക്ക് പണയം വച്ചു. അദ്ദേഹം നിര്യാതനായപ്പോൾ ആശ്രമപ്പള്ളിയിൽ തന്നെ കബറടക്കി. ഈ ദേവാലയമാണ് ഒരു കാലത്ത് ലന്തക്കാരുടേയും, പിന്നീട് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും കൊച്ചിയിലെ വലിയ പള്ളിയായിരുന്ന വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറുടെ പേരിലുള്ള ദേവാലയം. ഇതിലാണ് 1524 ഡിസംബർ 24 -നു കൊച്ചിയിൽ വച്ച് മരണമടഞ്ഞ വാസ്കോഡി ഗാമയുടെ മൃതശരീരം അടക്കം ചെയ്തിരുന്നത്. ഗാമയുടെ കബറിടം പിന്നീട് തുറന്ന് അസ്ഥികൾ പോർച്ചുഗലിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. കബറിടത്തിന്റെ സ്ഥാനം ഇപ്പോഴും പള്ളിയിൽ കാണാം. എന്നാൽ യാക്കോബ് മെത്രാന്റെ കബറിടം എവിടെയാണെന്ന് പള്ളിയിൽ പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാവില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനികളെ പാട്ടിലാക്കാനുള്ള പരീതികളുടെ ശ്രമം

പോർച്ചുഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ പ്രധാന ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞത് ഇവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഏതു തരത്തിലേക്കിലും റോമാ സഭയിലേക്കു പിടിച്ചെടുക്കുക എന്നതിലായിരുന്നു. 1503 -ൽ ജോൺ ആൽബുക്കർക്ക് എന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരൻ ഗോവാ മെത്രാനായി വന്നു. അലക്സാണ്ടർ ആറാമൻ മാർപ്പാപ്പാ 1493 -ൽ ഒരു പ്രത്യേക കല്പനപ്രകാരം ഇന്ത്യ തുടങ്ങിയ കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിന്മേൽ പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിന് സകല അധികാരങ്ങളും നൽകിയിരുന്നു. ഗോവാ മെത്രാന്റെ അധികാര പരിധിയിൽപ്പെട്ട രാജ്യമായിരുന്നു കൊച്ചി. വിൻസെന്റ് എന്നു പേരായ ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കൻ വൈദികനെ കൊച്ചിയിലേക്ക് നിയോഗിച്ചു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും കൊച്ചിയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാ സഭയിലേക്ക് പിടിച്ചെടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു വിൻസെന്റിന് മുകളിൽ നിന്നു കൊടുത്തിരുന്ന കല്പന. അദ്ദേഹം മേലാവിന്റെ കല്പന നടപ്പിൽ വരുത്താൻ പല ഉപായങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് അദ്ദേഹം അവർക്ക് ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുത്ത് അവരെ റോമാ സഭയിലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടൊന്നും വലിയ ഗുണം കിട്ടിയില്ല. ഉടനെ തന്നെ അദ്ദേഹം പ്ലാനും, പദ്ധതിയും കൊച്ചിയിൽ നിന്നു മാറ്റി.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈറ്റില്ലമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്ക് വിൻസെന്റ് തന്റെ പ്രവർത്തനം മാറ്റി. ജെയിംസ് ഹൗ എന്ന ചരിത്രകാരൻ വിൻസെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “.... കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിർബാധം കുറെക്കാലം പ്രചരണ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തു. നസ്രാണികളുടെ പള്ളികൾ കാവ്യരുടെ അമ്പലങ്ങളുടെ രീതിയിൽ പണിയിച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് പിടിച്ചില്ല. ഏതാനും ദേവാലയങ്ങൾ അദ്ദേഹം പണിയിച്ചു. പാതിരിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണെന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇതിനകം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുഖൊരിക്കലും, അറിയുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സഭയിൽ തങ്ങളെ അകപ്പെടുത്തുകയാണ് ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് കണ്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ പാതിരിയെ അനുകൂലിക്കാതെയായി. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ അധികാര കേന്ദ്രമായ കൊച്ചിയിൽ നിന്നു ദൂരത്തിലായതുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയോ ബലം പ്രയോഗിച്ചോ റോമാ സഭയിൽ ചേർക്കാൻ വിൻസെന്റ് ഒരുങ്ങിയില്ല. അതേ സമയം പരാജയം സമ്മതിച്ച് പിൻമാറാനും തയ്യാറായില്ല.”

വിൻസെന്റിന്റെ പുതിയ പദ്ധതി

ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്ന് യുവാക്കളെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ച് അവരെ ലത്തീൻ പഠിപ്പിച്ച് റോമാ സഭയിലെ വൈദികരാക്കിയാൽ അവരിൽക്കൂടി

മറ്റുള്ളവരെ കത്തോലിക്കാ സഭയിലേക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ചേർക്കാൻ കഴി യുമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. ഉടനെ അതിനായി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ഗോവാ ഗവർണ്ണറുടേയും, പോർച്ചുഗീസ് ഗവർണ്മെന്റിന്റേയും സാമ്പത്തിക സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ലോഭമില്ലാതെ കിട്ടിയതുകൊണ്ട് പദ്ധതി അതിവേഗം നടപ്പിൽ വന്നു. 1541 -ൽ നസ്രാണി യുവാക്കന്മാർക്ക് വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിന് ഒരു സെമിനാരി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. വ്യഭനായ യാക്കോബ് മെത്രാന്റെ പിൻതുണയും ഇതിന് ഉണ്ടായിരുന്നു. കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറന്റിന്റെ അഭിപ്രായം താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനപരമായ നയം അഭിനന്ദനീയമായിരുന്നു. അതു പറങ്കികൾക്കു വലിയ അനുഗ്രഹമായി ഭവിച്ചു. ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസിമാർ 1541 -ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു വൈദിക സെമിനാരി ആരംഭിക്കുന്നതിനു നൽകിയ സഹായം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൽഗുണത്തിനു തെളിവാണ്. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ ഈ വിദ്യാലയം സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ നൂറിലധികം നസ്രാണി യുവാക്കന്മാർ ഇവിടെ അഭ്യസനം നടത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു” (Eastern Christianity, p. 32).

കേരളത്തിലെ പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ട് റോമാ സഭയിലേക്ക് പുരോഹിതരെ നേടാനുള്ള വഴി വ്യഭനായ യാക്കോബ് മെത്രാൻ ഏർപ്പാടാക്കിക്കൊടുത്തത് എത്ര കണ്ട് ശരിയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ സംശയം തോന്നാം. ഗതികേടു കൊണ്ടു യാക്കോബ് മെത്രാൻ ചെയ്തുപോയതാണെന്നു വരാം. രണ്ടു സഭകളും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെയുള്ള അകൽച്ച ആ പഴയ കാലത്ത് ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. വ്യഭനായ യാക്കോബ് മെത്രാൻ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസാശ്രമത്തിൽ താമസിക്കുന്നു എന്നാണ് പറച്ചിലെങ്കിലും അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രനല്ലായിരുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത് എന്ന് ടിസ്സെറന്റ് മേൽപറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (Eastern Christianity, p. 31).

“മാർത്തോമാ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് ചേർത്തവരുടെ സന്താന പരമ്പര കൂടിപാർക്കുന്ന അറുപത് ഗ്രാമങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് വൈദിക വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചത് എന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാം ക്രിസ്ത്യൻ പ്രഭു കുടുംബാംഗങ്ങൾ ആയിരുന്നു” എന്നും വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മാർ യാക്കോബ് നിര്യാതനായ 1549 -ാം ആണ്ടിൽ ജെസ്വിത്ത് സന്യാസി സംഘത്തലവനായ ഇഗ്നേഷ്യസ് ലയോളയ്ക്ക് കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ അയച്ച ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: “കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് ഏകദേശം ഇരുപതു മൈൽ അകലെ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വകയായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നൊരു പട്ടണമുണ്ട്. നമ്മുടെ സംഘത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തമ സുഹൃത്തായ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിന്റെ ഓർഡറിൽ പെട്ട വിൻസെന്റ് വളരെ നല്ല ഒരു സെമിനാരി

അവിടെ സ്ഥാപിച്ച് നൂറോളം നാട്ടുകാരായ വിദ്യാർത്ഥികളെ അവിടെ പാഠിപ്പിച്ചു ദൈവഭക്തിയും വിജ്ഞാനവും കൊടുത്തുവരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെമിനാരി നമ്മുടെ സംഘത്തെ ഏല്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു ഫാദർ വിൻസെന്റ് എന്നോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അങ്ങയെ ധരിപ്പിക്കണമെന്നും, വിദ്യാർത്ഥികളെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും, സെമിനാരി അന്തേവാസികളോടും മറ്റു ജനങ്ങളോടും ഞായറാഴ്ചയും പെരുന്നാൾ ദിവസങ്ങളിലും പ്രസംഗത്തിനു നമ്മുടെ സഭയിൽ പെട്ട ഒരു വൈദികനെ അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും വീണ്ടും, വീണ്ടും എന്നോട് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥലത്തു പറങ്കികൾക്കു പുറമെ, സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള അറുപതു ഗ്രാമങ്ങളിൽ, വിശുദ്ധ തോമസ്, ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് ചേർത്തവരുടെ സന്തതി പരമ്പരകളിൽപെട്ട വളരെ അധികം ക്രിസ്ത്യാനികളും താമസിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാവരും ഏറ്റം ഉയർന്ന പ്രഭു കുടുംബാംഗങ്ങളാണ്.”

കൊടുങ്ങല്ലൂർ സെമിനാരിയിൽ വിൻസെന്റ് വളരെ പാടുപെട്ട ക്രിസ്ത്യാനി യുവാക്കളെ ലത്തീനും, റോമാ വിശ്വാസവും പഠിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും അവരെക്കൊണ്ട് വിചാരിച്ച പ്രയോജനം ഉണ്ടായില്ല. സെമിനാരിയിൽ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയവർ പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ താൻ ചെയ്ത കഠിനാധ്വാനമെല്ലാം പാഴായിപ്പോയെന്ന് വിൻസെന്റിന് ബോധ്യമായി. സംഭവിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണിത്. ഈ യുവാക്കന്മാരെ അവരുടെ രക്ഷിതാക്കൾ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവരുടെ മാതാപിതാക്കളോട് ആലോചിക്കാതെ വിൻസെന്റ് അവർക്ക് റോമാ പട്ടം കൊടുത്തത് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ചൊടിപ്പിച്ചു. അവർക്കു ലഭിച്ച റോമാ പട്ടം മാതാപിതാക്കളും, പൊതുജനങ്ങളും അംഗീകരിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഈ കൊച്ചച്ചന്മാർ പള്ളികളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനോ, സഭാപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിനോ ജനങ്ങൾ സമ്മതിച്ചില്ല. സെമിനാരിയിൽ നിന്നു പഠിച്ചിറങ്ങിയവരെ റോമാ സഭയുടെ പണിയാളുകളായിട്ടും, തങ്ങളുടെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസം വിറ്റതിന് കാലുമാറിയ കരിങ്കാലികളായിട്ടുമാണ് പൊതുജനം എണ്ണിയത്. കാര്യങ്ങൾ അവിടം കൊണ്ടും നിന്നില്ല. ഇതുവരെ പോർച്ചുഗീസ് പാതിരിമാർ തങ്ങളുടെ പള്ളികളിൽ കർമ്മം നടത്താൻ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾ അനുവദിച്ചിരുന്നു. സെമിനാരിയിൽ നിന്നു പഠിച്ചിറങ്ങിയ വൈദികരെപ്പറ്റി പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നപ്പോൾ പഴയപടി പാതിരിമാരെ തങ്ങളുടെ പള്ളിയിൽ കർമ്മം നടത്താൻ അനുവദിക്കാതെയായി. സംശയത്തോടുകൂടി പാതിരിമാരുടെ നീക്കം ബഹുജനങ്ങൾ വീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. പാതിരിമാരെ മാത്രമല്ല കൊടുങ്ങല്ലൂർ സെമിനാരിയിൽ പഠിച്ചിറങ്ങിയ പുതിയ വൈദികരേയും പള്ളികളിൽ കയറ്റാതെ പുറത്തുനിർത്തി. ചുരുക്കത്തിൽ കേരളത്തിലെ

പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാ സഭയിലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ ചെയ്ത ജെസിത്തുകളുടെ പരിശ്രമം പാഴായിപ്പോയി.

പഴയ ക്രിസ്ത്യാനി സമൂഹത്തെ ഒന്നടക്കം റോമാ സഭയിലേക്ക് ആട്ടി തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകാൻ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസിമാരുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ പരിശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് ജെയിംസ് ഹൗ എഴുതിയിട്ടുള്ളതും താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “ഫ്രാൻസിസ്കന്മാരുടെ പരിശ്രമം നിഷ്പ്രയോജനമായെങ്കിലും അതിന്റെ അന്തിമ ലക്ഷ്യം പരമ പ്രധാനമായതു കൊണ്ട് ഉപേക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞില്ല. പുതിയ വഴിയിൽക്കൂടി ശ്രമിക്കണം എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ജെസിത്തന്മാരെ രംഗത്തിറക്കി. വിൻസെന്റീനു പരാജയം സംഭവിക്കാൻ കാരണം, സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് സുറിയാനി ഭാഷയോടുള്ള കമ്പം അവഗണിച്ചതാണെന്നായിരുന്നു ജെസിത്തന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ട് പുതിയ ഒരു സെമിനാരി ആരംഭിച്ചു കളയാം എന്നു തീരുമാനമായി. പുതിയ സെമിനാരി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ തന്നെ വീണ്ടും ആരംഭിച്ചാൽ പഴയതിന്റെ പ്രതീതി ഉണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ട് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിന്നു തെന്നിമാറി ‘വയ്പിൻ കോട്ട’ (ചേന്ദമംഗലം) യിൽ സ്ഥാപിക്കാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഇതിലേക്കു പോർച്ചുഗൽ രാജാവ് ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകി. പരങ്കികളുടെ ആശ്രിതനായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കൊച്ചി രാജാവ് ഈ സംരംഭത്തിന് സഹായിച്ചായി വർത്തിച്ചു. 1581 -ൽ സെമിനാരി ആരംഭിച്ചു. വിൻസെന്റീന്റെ സെമിനാരിയിൽ അഭ്യസനം നടത്തിയ യുവാക്കൾ അവരുടെ പൂർവിക പിതാക്കന്മാരുടെ ഭാഷയും, വേഷവും മറ്റും ഉപേക്ഷിച്ചു പരങ്കികളുടെ പുറകെ പോയി എന്നായിരുന്നല്ലോ പരാതി. ആ പരാതിക്കു ഇടംകൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിന് വൈപ്പിൻകോട്ടയിലെ വൈദിക സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സുറിയാനി കത്തനാരന്മാരുടെ തരം കുപ്പായം ഇടണമെന്ന് അധികാരികൾ നിർദ്ദേശിച്ചു. സുറിയാനി പഠനം നിർബന്ധിതമാക്കി. ജെസിത്തുകാരുടെ പദ്ധതി വിജയം പ്രാപിക്കുമെന്നു തോന്നി. അത് തോന്നൽ മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് വളരെ വേഗം തെളിയിക്കപ്പെട്ടു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ സെമിനാരിയിൽ പഠിച്ചിരുന്ന യുവാക്കളുടെ സ്വന്തക്കാരിൽ നിന്നായിരുന്നു അത്യുപതി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതെങ്കിൽ വൈപ്പിൻകോട്ട സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നു തന്നെയാണ് കുഴപ്പം തല ഉയർത്തിയത്. ജെസിത്തന്മാരായ ഗുരുനാഥന്മാരുടെ കാൽക്കീഴിൽ ഇരുന്ന് അഭ്യസനം നടത്തിയവരിൽ നിന്നു വൈദിക പട്ടം ഏറ്റ സുറിയാനി കൊച്ചന്മാർ പൂർവിക ആചാരങ്ങളേയും, അവരുടെ മെത്രാന്മാരെയും കുറ്റപ്പെടുത്തി പ്രസംഗിക്കണമെന്നു സെമിനാരിയിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ നിന്നോ, അധികൃതരിൽ നിന്നോ ഉണ്ടായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ യുവവൈദികർ തിരസ്കരിച്ചു. ജെസിത്തന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും, പഠിപ്പിക്കലിനും എതിരായി,

പൂർവ്വിക വിശ്വാസമാണ് സത്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് സെമിനാരിയിൽ വെച്ചു തന്നെ തുറന്നു പറയാൻ അവർ മടി കാണിച്ചില്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ പൂർവ്വിക ബാബിലോൺ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിനെ പഴയ പോലെ ബഹുമാനപൂർണ്ണരും വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ ഓർക്കുന്നതു കേൾക്കേണ്ട ദുര്യോഗവും ജെസിത്തർക്കുണ്ടായി. നിസ്സാര പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ അത്രവേഗം പിന്മാറുന്നവരോ, ഒച്ചിഴയുന്ന വേഗത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുന്നവരോ അല്ല അവർ. യൂറോപ്പിൽ പടർന്നു പിടിച്ച പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയുടെ നവീകരണ വേലിയേറ്റം തടയുന്നതിനും, പാപ്പായുടെ അധികാരത്തെ ലോകത്തെല്ലാം നാനാ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്ഥാപിതമായതാണ് ജെസിത്ത് സന്യാസ സംഘം. പാപ്പായുടെ കല്പന എന്തു തന്നെയായിരുന്നാലും അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാതെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഈ സംഘാംഗങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ശപഥം ചെയ്തിരിക്കും. ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ ഏതു മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാമെന്നുള്ള ഇവരുടെ കുപ്രസിദ്ധമായ തത്ത്വത്തിൽ ആശ്രയിച്ച്, മതത്തിന്റെ മറവിൽ, നീതിയേയും, മനഷ്യത്വത്തേയും ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുന്ന എന്തെല്ലാമാണു നടക്കുന്നത്....? സുറിയാനിക്കാരുമായുള്ള ഇടപാടുകളിലും ഇതു വേഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സുറിയാനിക്കാർ ചെയ്തതെന്ത് അവർ റോമിന് വിധേയരായി കഴിയുകയില്ല എന്നു ദുഃഖനിശ്ചയം ചെയ്തത് മാത്രമായിരുന്നു.സമത്വത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചും സ്വന്തം പാത്രിയർക്കീസിനെ മറന്നും.... റോമായിൽ ചേരാതെ നിന്നു. തങ്ങളുടെ ശ്രമങ്ങൾ വിഫലമായത് അവരുടെ മെത്രാൻ മാർ യൗസേഫ് കാരണമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തെ തകർത്തുകളയുന്നതിനാണ് അവർ (പറങ്കികളും ജെസിത്തരും) പിന്നെ കരു നീക്കിയത് (James Howgh, Vol. 1, pp. 248 - 250).

മാർ യൗസേഫ് - കൽദായ മെത്രാൻ

മാർ യൗസേഫിനെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കൽദായ സഭയുടെ ചരിത്രം കൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ജെസിത്ത് ചരിത്രകാരനായ ഫെറോളി പറയുന്നത് “പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭദശയിൽ കൽദായ സഭ റോമാ പാപ്പായുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ആയിരുന്നില്ല. ആയിരം കൊല്ലത്തിലധികം റോമാസഭയുമായി കൽദായ സഭയ്ക്ക് യാതൊരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ 1551 -ൽ വൈദികരും ജനങ്ങളും കൂടി ഒരു യോഗം ചേർന്ന് മൂസലിൽ വെച്ച് അവരുടെ പാത്രിയർക്കീസായി ഒരു സുലാക്കായെ സ്വീകരിച്ചു. മുൻ പാത്രിയർക്കീസ് ശീമോൻ ഏഴാമന്റെ കുടുംബക്കാരുടെ തന്ത്രങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഏറ്റവും എളുപ്പ മാർഗ്ഗം റോമിൽ പോയി പാപ്പായിൽ നിന്നു സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുകയാണ്

എന്നു സുലാക്കാ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം 1552 നവംബറിൽ റോമിൽ എത്തി. 1553 -ൽ വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു പാപ്പായിൽ നിന്നു സ്ഥാനം ഏറ്റു; തന്റെ ജനങ്ങളെ റോമുമായി ഐക്യപ്പെടുത്താം എന്നു സുലാക്കാ സത്യം ചെയ്തിരുന്നു. പാപ്പാ നിയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രതിനിധി ഒന്നിച്ചു സുലാക്കാ മൂസലിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട് നവംബറിൽ ഡയർബെക്കറിൽ എത്തി. മുൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പക്ഷക്കാരുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി സുലാക്കാ തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ടു. 1555 -ൽ അദ്ദേഹം കൊല്ലപ്പെട്ടു. സുലാക്കായോടൊപ്പം പാപ്പാ അയച്ചിരുന്ന പ്രതിനിധി യെരൂശലേമിൽ കുറേക്കാലം താമസിച്ചതുകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു. റോമായുടെ അധികാരം അംഗീകരിച്ചിരുന്ന മെത്രാന്മാരെ വിളിച്ചു കൂട്ടാൻ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധിക്കു കഴിഞ്ഞു. അവർ അബ്ദീശൊയെ പാത്രിയർക്കീസായി വരിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ തന്റെ ആളുകൾക്ക് മെത്രാന്മാരെ കൊടുക്കണമെന്ന് അബ്ദീശോയെക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് യൗസേഫ് മെത്രാനെ പട്ടം കൊടുത്ത് ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയച്ചത്.”

തൃശൂർ ആസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള കൽദായ സുറിയാനി സഭയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ മാർ അപ്രേം ‘പൌരസ്ത്യ സഭാചരിത്ര പ്രവേശിക’ എന്ന ഗ്രന്ഥം 1976 -ൽ എഴുതി. അതിൽ ഒൻപതാം അദ്ധ്യായം പേജ് 129-ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “1552 -ൽ കിഴക്കിന്റെ സഭയുടെ ആസ്ഥാനത്തുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളും ഇന്ത്യൻ സഭയെ ബാധിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസുമാരുടെ പാരമ്പര്യ വാഴ്ചക്കെതിരായി യോഹന്നാൻ സുലാക്ക, പാത്രിയർക്കീസായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ജൂലിയാസ് മൂന്നാമൻ എന്ന മാർപ്പാപ്പ സുലാക്കയെ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസായി അംഗീകരിച്ചു പാലിയം നൽകുകയും ചെയ്തു. മാർപ്പാപ്പാ സുലാക്കായ്ക്കു പട്ടം കൊടുത്തു വെന്നും, അല്ല, കിഴക്കിന്റെ സഭയുടെ മെത്രാന്മാർ കൊടുത്ത പട്ടം മാർപ്പാപ്പാ സ്വീകരിക്ക മാത്രമെ ഉണ്ടായുള്ളൂ എന്നും രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് 1694 -ൽ മൈക്കൾ ഹെദ്രസ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.”

“സുലാക്കായുടെ സഹോദരൻ മാർ ജോസഫിനെ സുലാക്കായുടെ പിൻഗാമിയായിരുന്ന മാർ അബ്ദീശൊ പാത്രിയർക്കീസ് ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചു. 1556 -ൽ മൊസാമ്പിക് വഴി മാർ ജോസഫ് ഗോവയിൽ എത്തി. മാർ ജോസഫ് മെത്രാനോടൊപ്പം മാർ ഏലിയാസ് എന്ന മെത്രാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ഇരുവരെയും ബസൈൻ എന്ന സ്ഥലത്തെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസാശ്രമത്തിൽ 18 മാസം താമസിപ്പിച്ചു. മലബാറിലെ വിശ്വാസികളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനിടയിൽ മാർ ജോസഫ് മെത്രാനെ ലിസ്ബണിലേക്കു വിളിച്ചു. പിന്നീടു മലബാറിലേക്കു മടങ്ങുവാൻ അനുവദിച്ചു വെങ്കിലും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടി പോർച്ചുഗലിലേക്കും

റോമിലേക്കുമുള്ള കപ്പലിൽ കയറ്റി. കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സറന്റ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്, മാർ ജോസഫ് 'തന്റെ ദീർഘവും സാവധാനവുമായ രക്തസാക്ഷിത്വത്താൽ കൈവശമാക്കിയ കിരീടം അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ ശവകുടീരത്തിനു സമീപം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു' എന്നാണ്. 1569 -ൽ മാർ ജോസഫ് രക്തസാക്ഷിത്വം വഹിച്ചു.

മെനെസിസ്സിന്റെ ചരിത്രകാരൻ ഗോവിന്ദാ പറയുന്നത് പോർച്ചുഗലിൽ നിന്നു മെത്രാനെ റോമായിലേക്ക് അയച്ചു. മാർ യൌസേഫ് അവിടെ വെച്ചു മരിച്ചു എന്നാണ്. എന്ന് മരിച്ചു എന്നും എങ്ങനെ മരിച്ചുവെന്നും ഗോവിയോ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ ഗോവിയോ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വരികൾക്കിടയിലൂടെ വായിച്ചാൽ മാർ യൌസേഫിന്റെ മരണം ദുരുഹത നിറഞ്ഞതായി കണക്കാക്കാം. അന്നത്തെ മാർപ്പാപ്പാ എന്തു കടുംകൈയും ചെയ്യാൻ മടിയില്ലാത്ത ആളായിരുന്നു. റോമാ സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളോടു വിരോധിക്കുന്നവർ എത്ര നല്ലവരും വിദ്വാന്മാരും, ജനസമ്മതന്മാരും ആയിരുന്നാലും അവരെ കൊല്ലാൻ മടിക്കാറില്ലായിരുന്നു എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മാർ യൌസേഫ് കൊല്ലപ്പെട്ടു എന്നു വേണം വിചാരിക്കാൻ എന്ന് ജെയിംസ് ഹൌ പറയുന്നു.

എന്നാൽ ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ചിത്രമാണ് കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെയാണ്: "പോർച്ചുഗലിലേക്കു വീണ്ടും അയക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മാർ യൌസേഫ് അവിടുത്തെ മേലധികാരികളെ തന്റെ നിരപരാധിത്വം ബോധ്യപ്പെടുത്തി. പോർച്ചുഗലിൽ നിന്നു അദ്ദേഹത്തെ റോമിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹം അകാല ചരമം പ്രാപിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ കർദ്ദിനാളാക്കി ഉയർത്തുമായിരുന്നുവെന്ന് കരുതാൻ വഴിയുണ്ട്."

മാർ അബ്രഹാം വേഷധാരി മാത്രം

'കാത്തലിക് എൻസൈക്ലോപീഡിയാ' മാർ അബ്രഹാമിനെപ്പറ്റി പറയുന്നത് അദ്ദേഹം 'കേവലം വേഷധാരി മാത്രമായിരുന്നു' എന്നാണ്. മലങ്കരയിൽ ഏറ്റവും ഒടുവിൽ വന്ന സുറിയാനി മെത്രാന്മാർ മാർ യൌസേപ്പും, മാർ അബ്രഹാമുമായിരുന്നു. യൌസേപ്പിന്റെ നിയമനം കാനോനികമായിരുന്നു. അബ്രഹാം അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ശിമയോൻ ആണ് നിയമിച്ചത്. പോർച്ചുഗീസ് അധികാരികൾ കണ്ടുപിടിക്കാതെ അബ്രഹാം ഒളിവിൽ മലങ്കരയിൽ കടന്നുപറ്റി. നസ്രാണികൾ ഹർഷാരവങ്ങളോടെ സ്വീകരിച്ചു. ഒരു മഹാ പുരോഹിതന്റെ കർമ്മങ്ങൾ നടത്തിത്തുടങ്ങി. പറങ്കികൾ മാർ അബ്രഹാമിനെ ബന്ധിച്ചു പോർച്ചുഗലിലേക്ക് അയച്ചു. ആഫ്രിക്കയിൽ മൊസാമ്പിക്കിൽ കപ്പൽ അടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെട്ടു. മലബാറിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തണമെങ്കിൽ

അബ്ദേശു എന്ന കൽദായ (റോമൻ പക്ഷം) പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അംഗീകാരം അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അനുഭവത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. കൈവയ്പു വാങ്ങി ഒരു കത്തുമായി പാപ്പായെ സമീപിച്ചു. തന്റെ പട്ടം അസാധുവാണെന്ന് പാപ്പായോട് ഏറ്റു പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ആദിമുതൽ എപ്പിസ്കോപ്പാ വരെയുള്ള പട്ടങ്ങൾ വാങ്ങി. അബ്ദേശുവിനെ അബ്രഹാം കബളിപ്പിച്ചു. പാപ്പാ ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം പെരുമാറി. മാർ അബ്രഹാം അങ്കമാലി ആർച്ചു ബിഷപ്പായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1565 ഫെബ്രുവരി 27 -നു ഗോവ ആർച്ച് ബിഷപ്പിനും കൊച്ചി ബിഷപ്പിനും പാപ്പായുടെ കത്തുകളുമായി പുറപ്പെട്ടു ഗോവയിൽ എത്തിയ മാർ അബ്രഹാമിനെ, പരങ്കി അധികാരികൾ കാരാഗൃഹത്തിൽ അടച്ചു. അബ്രഹാം രക്ഷപ്പെട്ട് മലങ്കരയിൽ എത്തി. ജനങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. പരങ്കികളുടെ സ്വാധീന വലയത്തിൽ നിന്നു മാറി ഉൾനാട്ടിലുള്ള പള്ളികൾ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ താവളം. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പരങ്കികളുടെ ശ്രദ്ധ ആ ഭാഗത്തേക്കു തിരിയാതായി. മാർ അബ്രഹാം നെസ്തോറിയൻ ഉപദേശങ്ങളും നടപടികളും പ്രചരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. പരാതി ഉണ്ടായി. റോമിൽ നിന്നു താക്കീതു വന്നു. 1583 -ൽ അന്നത്തെ ജെസിത്തു മേധാവിയുടെ ശ്രമഫലമായി മാർ അബ്രഹാം ഒരു സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി. തുടർന്ന്, ജെസിത്തരുടെ സഹകരണത്തോടു കൂടി തനിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതെല്ലാം വിവരിച്ച് മാർ അബ്രഹാം, പാപ്പായിക്ക് ഒരു കത്തയച്ചു. ഇത്, 'സുറിയാനിക്കാരും റോമാസഭയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ സന്ധി' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് ഔപചാരികവും, പരസ്യവും ആയിരുന്നെങ്കിലും, പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നന്മയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ആരാധനഗ്രന്ഥങ്ങൾ തിരുത്തിയില്ല. പള്ളികളിൽ കത്തോലിക്കാ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചതുമില്ല" (Catholic Encyclopaedia, Vol. 15, p. 684).

മാർ അബ്രഹാമിന്റെ അന്ത്യം

അസാമാന്യ വിരുതനായിരുന്നു മാർ അബ്രഹാം എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടപടികൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാം. മരിക്കുന്ന നിമിഷം വരെ ആ സാമർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

1597 -ൽ മാർ അബ്രഹാം സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പിലായി. ഈ രോഗത്തിൽ നിന്ന് ഇനി രക്ഷപ്പെടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. റോമൻ കത്തോലിക്കാ വൈദികർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണക്കിടക്കയ്ക്കു സമീപം വട്ടം കുടി നിന്നു. ആ രംഗത്തെക്കുറിച്ച് *കാത്തലിക് എൻസൈക്ലോപീഡിയ* (പേജ് 684) ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: "ചുറ്റിലും കുടിയിരുന്ന റോമൻ കത്തോലിക്കാ വൈദികരുടെ ബോധനം സ്വീകരിക്കുകയോ അന്ത്യകുദാശ കൈക്കൊള്ളുകയോ ചെയ്യാതെ മരിച്ചു."

മാർ അബ്രഹാം ജസിത്ത് ബന്ധം

മാർ അബ്രഹാം റോമാ വൈദികരുമായി, പ്രത്യേകിച്ച് ജസിത്തരുമായി നല്ല സ്വരത്തിലല്ല കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ജസിത്ത് വൈദികർ അദ്ദേഹത്തെ ഒതുക്കുവാൻ കിട്ടിയ സന്ദർഭങ്ങളെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചു. മാർ അബ്രഹാമിനെ അപലപിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ ഒന്നിനു പിന്നാലെ ഒന്നായി റോമിലേക്ക് പറന്നു. ചേന്ദമംഗലം (വൈപ്പിൻകോട്ട) വൈദിക സെമിനാരിയിലെ പഠനം കഴിഞ്ഞ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പട്ടം കൊടുക്കാൻ മാർ അബ്രഹാം തയ്യാറായില്ല. അദ്ദേഹത്തെ ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതിയുടെ പിടിയിൽ പെടുത്താൻ ജസിത്ത് വൈദികർ കിണഞ്ഞ് പരിശ്രമിച്ചു. 1595 -ൽ നിയമിതനായ അലക്സിസ് മെനിസെസ്സിന് മാർ അബ്രഹാമിന്റെ മേൽ കേസെടുക്കുവാൻ അധികാരം കിട്ടിയിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതകാലം അവസാനിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ മാർ അബ്രഹാം തന്റെ ഇടവകയുടെ ഭരണം ഗീവറുഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ ഏല്പിച്ചു. ഒരു മെത്രാനെ കഴിയും വേഗത്തിൽ മലങ്കരയിലേക്ക് അയയ്ക്കാൻ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിന് അപേക്ഷ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെെയെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ച മാർ അബ്രഹാം ഉറച്ച കത്തോലിക്കനായിരുന്നുവെന്നും മാർ അബ്രഹാം മരിക്കുന്ന സമയം റോമാ സഭയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയായിരുന്നു എന്നും ഒരു ചരിത്രകാരൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്! ജാറിക്ക് എന്ന ചരിത്രകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് മാർ അബ്രഹാം മാനസാന്തരപ്പെട്ടു റോമാ സഭയിൽ നില ഉറപ്പിച്ചു എന്നും 1595 -ൽ മരിച്ചു എന്നുമാണ്. മരിച്ചു എന്നു പറയുന്ന വർഷം തെറ്റാണ്. ഗോവിന്ദാ പറയുന്നത് 1597 -ൽ പാഷാഞ്ചനായി മരിച്ചു എന്നാണ്.

ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരണഭാരം ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് മാർ അബ്രഹാം താൻ തന്നെ പണിയിച്ച അങ്കമാലി കിഴക്കെ പള്ളിയിൽ കബറടക്കപ്പെട്ടു. അബ്രഹാം വിദേശത്തേക്ക് അയച്ച ചില കത്തുകൾ പറങ്കികൾ തന്ത്രപൂർവ്വം പിടിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവസാന കാലത്ത് മാർ അബ്രഹാം ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിന് അയച്ച കത്ത് പറങ്കികൾ തട്ടിയെടുത്തതായി മിഖായേൽ ഗെഡ്സ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. റോമാക്കാരുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു മറ്റ് പോംവഴി ഒന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നും, തലയ്ക്കു മീതേ തലനാരിഴയിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വാളു പോലെയാണ് പറങ്കികളുടെ നിലപാടെന്നും താൻ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുഗാമിയും, ആ സഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവനും ആണെന്ന് വിശ്വാസ പ്രതിജ്ഞയിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു എന്നും ആ കത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു” (ഗെഡ്സ്, പേജ് 37 - 38).

തന്റെ അന്ത്യകാലം അടുത്തുവെന്നും ഒരു മെത്രാനെ അയച്ചുതരണമെന്നും

ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിന് മാർ അബ്രഹാം എഴുതിയതിന്റെ ഫലമായി മാർ ശിമവോൻ എന്നൊരു മെത്രാനെ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ചു. അദ്ദേഹം 1578 -ൽ മലങ്കരയിൽ വന്നു. പരങ്കികളുമായി ഇടപഴകിയിരുന്ന മാർ അബ്രഹാമിന്റെ നടപടികളിൽ അത്യുപതരായ ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങൾ മാർ ശിമവോന്റെ പിന്നാലെ കൂടി. ഇതും മാർ അബ്രഹാമിന് ഒട്ടും പിടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം മാർ ശിമവോനെ മുടക്കി. മാർ ശിമവോൻ മാർ അബ്രഹാമിനേയും മുടക്കി. മാർ അബ്രഹാമിന് പരങ്കികളുടെ സഹായം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മാർ ശിമവോനെ പിടികൂടി ലിസ്ബണിലേക്കയച്ച് തടവിലാക്കി.

മാർ ശിമവോനെക്കുറിച്ച് ഫെറോളി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ നോക്കാം. ബാബിലോണിൽ നിന്നു വരുന്ന മെത്രാന്മാർ നെസ്തോറിയരെന്നോ, റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിലുള്ള കൽദായസഭയിൽ പെട്ടവരെന്നോ എന്ന് അക്കാലത്ത് തിരിച്ചറിയാൻ വലിയ പ്രയാസമായിരുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടരും മെത്രാന്മാരെ മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ചിരുന്നു. റോമാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ താവഴിയിൽ പെട്ടവർ നെസ്തോറിയൻ വേദവിപരീതികൾ ആണെന്ന് തീർച്ചയായിരുന്നു. മുസലിലെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായികൾ അപകടകാരികൾ അല്ലെന്ന് തീർച്ചയായിരുന്നു. നെസ്തോറിയൻ വേദവിപരീതികളായ മെത്രാന്മാർ മലങ്കരയിൽ വന്നെത്താതിരിക്കാൻ പരങ്കികൾ ജാഗ്രതയോടെ വർത്തിച്ചു. എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും അതിജീവിച്ച് മാർ ശിമവോൻ മലങ്കരയിൽ വന്നെത്തി. ഉടനെ മാർ അബ്രഹാം ഗോവ ആർച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ മുമ്പാകെ ആക്ഷേപം ബോധിപ്പിച്ചു. പരങ്കികൾ അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ച് ലിസ്ബൺ വഴി റോമിലേക്ക് അയച്ചു. മാർ ശിമവോൻ ഒരു പുരോഹിതൻ പോലും അല്ലെന്ന് തെളിയിച്ചാണ് ലിസ്ബണിലേക്ക് തിരിച്ചയച്ചത്. അവിടെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസാശ്രമത്തിൽ വെച്ച് 1599 -ൽ അദ്ദേഹം ദിവംഗതനായി.

കച്ചവടം ചെയ്യാനെന്നും പറഞ്ഞ് വന്നു കയറിയ പോർച്ചുഗീസുകാർ ഒരു നൂറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ടപ്പോഴേക്കും വലിയ ശക്തിയായി വളർന്ന് വികസിച്ചു. അവർ കേരളത്തിലെല്ലാ ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ സർവ്വാധിപതികളായി വളർന്നപ്പോൾ റോമാ സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും ആ സഭയിലേക്ക് ചതുരോപായങ്ങൾ കൊണ്ട് ആളുകളെ കൂട്ടുന്നതിനും ശ്രമിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും പരങ്കികളുടെ ശക്തി അത്യുച്ചത്തിൽ എത്തി. കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാ വലയത്തിനുള്ളിലാക്കാൻ ഇനി ഒട്ടും വൈകരുതെന്ന് കരുതി അതിനായി തീവ്രശ്രമം ആരംഭിച്ചു. അതിന്റെ പരിണിതഫലമായിരുന്നു ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ്. അതുകഴിഞ്ഞ് അധികം വൈകാതെ പരങ്കികളുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു തുടങ്ങി. കേരളത്തിൽ പരങ്കികളുടെ അധഃ

പതനം ആരംഭിച്ചു. 1663 ജനുവരിയിൽ ലത്തക്കാർ കൊച്ചി കോട്ട പിടിച്ചു തോടുകൂടി പറങ്കികളുടെ ശക്തി അസ്തമിച്ചു.

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ തിരനോട്ടം

പുരാതന സുറിയാനി സഭയെ പൂർണ്ണമായി റോമാ സഭയിൽ ലയിപ്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയിരുന്നു ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. പോർച്ചുഗീസുകാർ മലങ്കരസഭയിൽ സഭാപ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചതു ക്രിസ്തീയ സഹോദരന്മാരും, ഗുണകാംക്ഷികളും എന്ന നിലയിലായിരുന്നു. തുടർന്ന് കേരളത്തിൽ ലത്തീൻ ആരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള തീവ്രശ്രമത്തിൽ പറങ്കികൾ വ്യാപൃതരായി. പോർച്ചുഗലിൽ നിന്ന് പണം വരുത്തി പറങ്കികൾ പള്ളികളും, സന്യാസാശ്രമങ്ങളും, സെമിനാരികളും സ്ഥാപിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂരും, കൊച്ചിയിലുമുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ ലത്തീൻ റീത്തിലേക്ക് ചേർക്കുവാൻ ഫ്രാൻസിസ്കൻ പാതിരി വിൻസെന്റ് ലാഗോസ്സ് 1541 -ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു മതപഠനശാല സ്ഥാപിച്ചത് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. നസ്രാണി യുവാക്കളെ പഠിപ്പിച്ച് ലത്തീൻ വൈദികരാക്കാൻ ശ്രമം നടത്തിയത് വിജയിച്ചില്ലെന്നും നാം കണ്ടു. പിന്നീട് കൊച്ചിയിൽ ഒരു ജസ്യൂട്ട് വൈദിക സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചു. ലത്തീൻ ഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിമുഖത പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു സുറിയാനി ഭാഷയിൽ അഭ്യസനം നൽകാൻ ചേന്ദമംഗലത്തിനടുത്ത് വൈപ്പിൻകോട്ടയിൽ ഒരു സെമിനാരി ആരംഭിച്ചു. ഇക്കാലത്തു സുപ്രസിദ്ധ ജസ്യൂട്ട് മിഷനറിയായ സെയിന്റ് ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ കടലോരപ്രദേശങ്ങളിൽ മതപ്രചരണം നടത്തി. ചേർത്തല തുടങ്ങിയ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ മറ്റ് ജസ്യൂട്ട് സന്യാസിമാരും സുവിശേഷവേലകളിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി വളരെയധികം ജനങ്ങൾ ലത്തീൻ സഭയിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ റോമാ സഭയിൽ ചേർന്നവർക്കായി 1551 -ൽ കൊച്ചി രൂപത സ്ഥാപിതമായി.

ആ കാലത്ത് മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മാർ അബ്രഹാം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ പറങ്കികളുടെ അമിതമായ നിയന്ത്രണത്തിന് വിട്ടുകൊടുക്കാതെ സംരക്ഷിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹം പ്രവർത്തനനിരതനായി കഴിയുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ വളരെയൊന്നും കൈകടത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു പറങ്കികൾ അനുഭവം കൊണ്ട് പഠിച്ചിരുന്നു. വ്യഭനായ മാർ അബ്രഹാമിന്റെ കാലം കഴിയുന്നതുവരെ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുവാൻ തന്നെ പറങ്കികൾ തീരുമാനിച്ചു. മാർ അബ്രഹാമിന്റെ പ്രവർത്തനശേഷിക്ക് ഹാനി സംഭവിക്കുന്ന നാളുകൾ വന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മേലുള്ള പിടിയുറക്കുവാൻ പറങ്കികൾ ഒരുങ്ങി

കാത്തിരുന്നു. ബാബിലോണിൽ നിന്ന് തന്റെ പിൻഗാമിയായി കേരള ക്രിസ്തീയ ജനതയെ ഭരിക്കുവാൻ ഒരു മേൽപട്ടക്കാരനെ അയയ്ക്കണമെന്ന് കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിന് അബ്രഹാം മെത്രാൻ എഴുതിയെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ വിദേശത്തു നിന്നു വൈദികഗണത്തിൽപെട്ട ആരും ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കാൻ ഒർമുസ് തുടങ്ങിയ പോർച്ചുഗീസ് കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്ക് പടയാളികളേയും, ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും നിയോഗിച്ച് കാവൽ ശക്തിപ്പെടുത്തി.

മാർ അബ്രഹാമിന്റെ കാലം കഴിയുന്നതു കാത്ത് മുഷിഞ്ഞ പരങ്കികൾ അദ്ദേഹത്തെ ഗോവായിൽ വെച്ചു നടക്കുന്ന സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുപ്പിച്ച് സൂത്രത്തിൽ തട്ടിക്കളയാൻ കളമൊരുക്കിയെങ്കിലും വളരെ ദീർഘവീക്ഷണമുള്ള മാർ അബ്രഹാം ആ വക കെണിയിൽ ഒന്നും വീണില്ല. 1590 -ൽ ഗോവയുടെ പ്രാന്തപ്രദേശത്തു വെച്ചു നടത്തിയ ഒരു സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിന് മാർ അബ്രഹാമിനു ലഭിച്ച ക്ഷണം അദ്ദേഹം വിനയപൂർവ്വം തിരസ്കരിച്ചു. നേരിട്ടു ചെന്ന് അപകടത്തിൽ പെടേണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം തുറന്നു പറഞ്ഞു. മാർ അബ്രഹാമിനെ ഒരുക്കാൻ പറ്റാതെ വന്നപ്പോൾ ഇനി എന്താണ് വേണ്ടതെന്ന് പരങ്കികളുടെ ബുദ്ധികേന്ദ്രങ്ങൾ ആലോചിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ ഗോവയിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അലക്സിസ് മെനെസിസ്സ് ഇന്ത്യയിലേക്ക് പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറായി റോമിൽ താമസിച്ചു വന്നിരുന്നു.

ആർച്ചുബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ്

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് എന്നു കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിലേക്ക് ഓടിവരുന്ന ഒരു പേരുണ്ട്. ദോം അലക്സിസ് മെനെസിസ്സ്. സുന്നഹദോസിന്റെ മുഖ്യസംഘാടകനും, പ്രധാന കാർമ്മികനും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. സ്പെയിൻ രാജാവായ ഫിലിപ്പ് രണ്ടാമന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ പ്രമുഖ മതപ്രസംഗകനായിരുന്നു മെനെസിസ്സ്. ഗോവ ആർച്ച് ബിഷപ്പായി നിയമിതനാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് 37 വയസ്സേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. യൂറോപ്പിലെ പ്രഭു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനും, അഗസ്തീനിയൻ സന്യാസ സഭാംഗവുമായ മെനെസിസ്സ് അസാധാരണ വിരുതനും, “രാജതന്ത്രം സംബന്ധിച്ച് കപടമാർഗങ്ങളിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനുമായിരുന്നു” (കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം, കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ, 1-ാം വാല്യം, പേജ് 384). ഇന്ത്യയിലെ ഉന്നതമായ വൈസ്രോയി പദവി നോക്കത്തക്ക സ്ഥാനോന്നതിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കത്തോലിക്കാ എൻസൈക്ലോപീഡിയ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “മലബാറിലെ മുസ്ലീങ്ങളെയും, കാവ്യരെയും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുവാനും ഇദ്ദേഹം ശ്രമം ചെയ്തു.”

കെ. എൻ. ദാനിയേൽ പ്രസിദ്ധമായ തന്റെ *ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ*

കാനോനുകൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരമാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളത്: “അങ്ങനെയിരിക്കെ, മെനെസിസ്സ് എന്നു പേരായ ഒരു മഹാവീരൻ ഗോവയിൽ ആർച്ച് ബിഷപ്പായി വന്നു. ഇദ്ദേഹം അനിതരസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യവും, ശ്ലാഘനീയമായ ധീരതയും അജയ്യമായ കർമ്മോത്സുകതയും, എന്തു വന്നാലും വിചാരിച്ച കാര്യം സാധിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിഷ്ഠയും ഉള്ള ആളായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, പരിപൂർണ്ണമായ ശരീര സൗഖ്യത്തോടും നല്ല രക്തത്തിളപ്പുള്ള പ്രായത്തോടും കൂടിയ ആളായിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യപ്രാപ്തിക്ക് ഇന്നു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മാത്രമേ സഞ്ചരിക്കാവൂ എന്ന് അദ്ദേഹം നിർബന്ധം പിടിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച വ്യാജപ്രയോഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇത്ര മാത്രമോ? ഗോവയിലെ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ഒരു വൈദിക പ്രമുഖൻ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിലെ പറങ്കി ഗവർണ്മെന്റിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ആയിരുന്നു. ഗവർണ്ണർമാർ മുതലായവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ആയിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാ സഭയുടെ പൂർണ്ണാധികാരത്തിൻകീഴിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ഗോവ ആർച്ച് ബിഷപ്പായ ഓം അലക്സീസ് ഡി. മെനെസിസ്സിനെ അധികാരപ്പെടുത്തി ക്ലൈമന്റ് എട്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പാ 1595 ജനുവരി 20 -ന് ഒരു കൽപ്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. മലങ്കരയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന കൽദായ മെത്രാൻ മാർ അബ്രഹാമിനെക്കുറിച്ച് മാർപ്പാപ്പാ ചില വിവരങ്ങൾ മെനെസിസ്സിന് കൈമാറുന്നുണ്ട്. പാപ്പായുടെ സർവ്വാധിപത്യത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങി റോമാ വിശ്വാസത്തെ റോമിൽ വെച്ചും, പിന്നീട് ഗോവയിൽ നടന്ന പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസിൽ വെച്ചും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മാർ അബ്രഹാം പഴയ നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയിൽ വീണുപോയെന്നും മലങ്കര ഇടവകയിൽ ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്ന നെസ്തോറിയൻ അബദ്ധ വിശ്വാസങ്ങളടങ്ങിയ സുറിയാനി മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ തിരുത്തുവാൻ മാർ അബ്രഹാം സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നും, പണം വാങ്ങി വിശുദ്ധ കുടാശകൾ നൽകുന്നുവെന്നും അതുകൊണ്ട് മാർ അബ്രഹാമിന്റെ നടപടികൾ അന്വേഷിച്ചു കുറ്റക്കാരനാണെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തെ ഉടനെ തടവിലാക്കി, ഗോവയിൽ വിസ്തരിച്ച് മൊഴി രേഖപ്പെടുത്തി പാപ്പായുടെ തീരുമാനത്തിനായി അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും, മെത്രാന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ ഇടവകജനങ്ങളുടെ ആത്മീയ ആവശ്യങ്ങളും, സിവിൽ സംബന്ധമായ സാമൂഹ്യ ആവശ്യങ്ങളും വിചിന്തം കൂടാതെ നിർവ്വഹിപ്പാൻ ഒരു ഗവർണ്ണറെയോ, അല്ലെങ്കിൽ സുറിയാനി ഭാഷ വശമുള്ള ഒരു ലത്തീൻ വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായെയോ നിയമിക്കണമെന്നും മെനെസിസ്സിനു പാപ്പാ കൽപ്പന നൽകിയിരുന്നു. മാർ അബ്രഹാം മരണമടഞ്ഞാൽ, പകരം ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസ്

അയയ്ക്കുന്നതോ, പാപ്പായാൽ നിയോഗിക്കപ്പെടാത്തതായോ ഉള്ള യാതൊരു മേൽപ്പട്ടക്കാരനെയും മലങ്കരയിലേക്ക് കടത്തിവിടാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും മെനെസിസ്സിനെ പാപ്പാ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു (Hough, Vol. 1, പേജ് 292 - 293).

പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ചരിത്രകാരനായ ജെയിംസ് ഹൗ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സിന്റെ വരവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: “ഹിന്ദുരാജ്യത്തു വസിക്കുന്ന ഒരു ക്രൈസ്തവ ജനതയെ യേശുക്രിസ്തു വിങ്കലേക്കു ആകർഷിച്ച്, അവരുടെ വിവിധങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയ - സാമുദായിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കും കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾക്കും പരിഹാരം കണ്ടെത്തി, അജ്ഞാനികൾക്ക് ഉപദേശം നൽകി, ഉഴലുന്നവർക്ക് ശരിയായ വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്ത് സഹായിക്കുന്നതിന് ഒരു മെത്രാനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ സേവനമനോഭാവവും, സ്നേഹവായ്പും, ചുമതലാബോധവും നിശ്ശേഷം പരിത്യജിച്ച്, ആക്രമണാസക്തിയോടു കൂടി ബലം പ്രയോഗിച്ച് അധർമ്മത്തിലൂടെ അവരെ റോമാ പാപ്പായ്ക്ക് വിധേയരാക്കി കത്തോലിക്കാ മതത്തിലേക്കു നിർബന്ധിച്ച് ചേർക്കുന്നതിനാണ് മെനെസിസ്സ് പുറപ്പെട്ടതും” (Hough, p. 293).

1595-ൽ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് ഗോവയിൽ വന്നെത്തി. മലങ്കരയിലെ സുറിയാനി സഭയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചു. സുറിയാനി സഭയുടെ ശക്തിയും, ബലഹീനതകളും വിലയിരുത്തി. മലബാറിലേക്ക് ഒരു മെത്രാനെ അയച്ചു തരണമെന്ന് മാർ അബ്രഹാം ബാബിലോണിലെ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിനെ എഴുതി അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മെനെസിസ്സിന് അറിവു കിട്ടി. ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ഉടനെ ശുഷ്കാന്തിയോടെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ബാബിലോണിൽ നിന്നോ, പേർഷ്യയിൽ നിന്നോ, അർമേനിയായിൽ നിന്നോ കേരളതീരത്തേക്കു യാതൊരു വൈദികനെയും തന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ കടത്തിവിടരുതെന്ന് ഓർമ്മുസിലെ പോർച്ചുഗീസ് അധികാരികൾക്കും, അറബിക്കടലിനു പടിഞ്ഞാറുള്ള എല്ലാ പോർച്ചുഗീസ് തുറമുഖാധികാരികൾക്കും ഉത്തരവു കൊടുത്തു. പല വൈദികരും ഇതിനിടയിൽ കേരളത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ വന്നവരിൽ ഒരു നെസ്തോറിയൻ മെത്രാനെയും ഒരു പട്ടക്കാരനെയും ഓർമ്മുസിൽ വെച്ച് പറങ്കികൾ പിടികൂടി മടക്കി അയച്ചു. ബാബിലോണിൽ നിന്ന് മെത്രാന്മാരെ ആരെയും കാണായ്കയാൽ സുറിയാനിക്കാർ നിരാശരായി. തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഫലിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കണ്ട മെനെസിസ്സ് ആഘോദിച്ചു. ഈ വിവരം അറിയാൻ ഇടവന്ന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറങ്കികളോട് വിദ്വേഷത്തിൽ പെരുമാറി.

മെനെസിസ്സ് ഗോവയ്ക്ക് വടക്കുള്ള പോർച്ചുഗീസ് കോളനിയായ ദാമനിൽ ഇടവക സന്ദർശനം നടത്തിവരുമ്പോഴാണ് വൈസ്രോയി മുഖേന

മലങ്കരയിലെ വ്യഭനായ മാർ അബ്രഹാം ദിവംഗതനായ വിവരം അറിയുന്നത്. ചരമവാർത്തയുള്ള മത്തിയാസ് ഡി. ആൽബുക്കർക്കിന്റെ എഴുത്ത് 1597 ഫെബ്രുവരി 16 -ന് എഴുതിയതായിട്ടാണ് ജെയിംസ് ഹൗ പറയുന്നത്. അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ സമയം വന്നടുത്തു എന്ന് നിശ്ചയിച്ച ആർച്ച് ബിഷപ്പ് വൈപ്പിൻകോട്ട സെമിനാരിയിലെ ജെസിത്തു പാതിരി ഫ്രാൻസിസ് റോസിനെ മലങ്കര മഹാ ഇടവകയുടെ അങ്കമാലിയിലെ വികാരി ജനറലായി നിയമിച്ചു. എന്നാൽ ഗോവയിലെ ഭരണാധികാര കൗൺസലിന് ഈ നിയമനത്തിൽ ആക്ഷേപം ഉണ്ടായതിനാൽ മെനെസിസ് ആ നിയമനം റദ്ദ് ചെയ്തു. റോസിനു പകരം ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ ആക്കി നിയമിച്ച് പുതിയ കല്പന ഇറക്കി.

റോമൻ കത്തോലിക്കന്മാർക്കെല്ലാത്ത ഒരുവനെയും വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കാ ആയി നിയമിച്ചു കൂടുന്നു മാർപ്പാപ്പാ പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും മലബാറിലെ പ്രത്യേക ചുറ്റുപാടിൽ ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ സഹകരണം അത്യാവശ്യമാണെന്നു ബോധ്യമായതു കൊണ്ട്, ആലോചനാ യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ഉന്നതന്മാർ ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരണത്തിൽ പങ്കാളിയാക്കാമെന്നു തീരുമാനിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. അർക്കദിയാക്കോന്റെ സഹകരണം വേണം, അതേ സമയം ഭരണത്തിൽ ഇടപെടാൻ അവസരം കൊടുക്കുകയും അരുത്; ഇതായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. ഫ്രാൻസിസ്കോ റോസ്, ചേന്ദമംഗലം വൈദിക സെമിനാരി റെക്ടർ എന്നിവരും അർക്കദിയാക്കോനും കൂടിച്ചേർന്ന് ഭരണം നടത്താനാണ് ഗോവയിൽ കൂടിയ യോഗം തീരുമാനിച്ചത്. അർക്കദിയാക്കോന്റെ നിലപാടിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് പയസ്സ് നാലാമൻ പോപ്പ് നിർദ്ദേശിച്ച വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞാ പത്രത്തിൽ ഒപ്പിട്ട് വാങ്ങണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇത് അർക്കദിയാക്കോന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. റോസും, റെക്ടറും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഭരണത്തിൽ കൂട്ടുചേരുവാൻ താല്പര്യമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ഗോവയിലെ തീരുമാനപ്രകാരം വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വൈമുഖ്യമാണ് അർക്കദിയാക്കോന് എന്ന് മെനെസിസ് മനസ്സിലാക്കി. അർക്കദിയാക്കോൻ ആ കാര്യം തുറന്നു പറയാതെ മറ്റു രണ്ടുപേരുമുള്ള കൂട്ടു ഭരണത്തിനില്ല എന്ന് പറയുന്നത് വെറും തന്ത്രമാണ് എന്നും അറിഞ്ഞിട്ടും ആർച്ച് ബിഷപ്പ് അർക്കദിയാക്കോനെ തനിച്ച് ഭരണാധികാരിയാക്കി നിയമിച്ച് പുതിയ ഒരു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. അപ്പോൾ അർക്കദിയാക്കോൻ ആ കല്പന സ്വീകരിച്ചു. പുതിയ കല്പനയിൽ താൻ മുമ്പു തന്നെ നിർവ്വഹിച്ചു പോന്ന അധികാരങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും പുതിയ അധികാരങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നും അർക്കദിയാക്കോൻ പ്രസ്താവിച്ചു. മെനെസിസ് നിർദ്ദേശിച്ച പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിടുന്നതിന് നാലു മാസം

തരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇതും അർക്കദിയാക്കോന്റെ മറ്റൊരു സൂത്രമായിരുന്നു. ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിന് അയച്ച അപേക്ഷ അനുസരിച്ച് മേൽപ്പട്ടക്കാർ ആരെങ്കിലും ശീമയിൽ നിന്നു വന്നെത്തും എന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ് സമയം ആവശ്യപ്പെട്ടത്.

അങ്കമാലി പടിയോല

നാലു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിടണമെന്ന്, അർക്കദിയാക്കോനെ നിർബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. അർക്കദിയാക്കോൻ ഇതിനകം വേണ്ട നടപടികൾ ആലോചിച്ച് ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വേണ്ടപ്പെട്ടവരുമായി കൂടി ആലോചിച്ച് അദ്ദേഹം ചില തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിടുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, റോമാ സഭയ്ക്കു കീഴ്പ്പെടുകയില്ലെന്നും റോമാ സഭയ്ക്കു ക്രിസ്തു ശിഷ്യനായ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സഭയിന്മേൽ അധിനായകത്വം ഒന്നും ഇല്ലെന്നും, അതുപോലെ തന്നെ മാർത്തോമ്മായുടെ സഭയ്ക്കു റോമാ സഭയിന്മേലു മില്ലെന്നും അർക്കദിയാക്കോൻ തുറന്നടിച്ചു. തന്റെ നിലപാട് വിശദീകരിക്കാൻ വൈദികരേയും, സഭാ വിശ്വാസികളേയും ഭദ്രാസനത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമായ അങ്കമാലിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു സുന്നഹദോസ് നടത്തി. മിക്ക വൈദികരും, സമുദായപ്രമാണികളായ ഒട്ടു വളരെപ്പേരും ഇതിൽ സംബന്ധിച്ചു. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വിക പിതാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചുവന്നതും, തങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതുമായ സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നു തെല്ലും വിട്ടുമാറാതെ അർക്കദിയാക്കോനോടൊന്നിച്ച് നിൽക്കുമെന്നും, സത്യവിശ്വാസത്തിൽ തരിമ്പും മാറ്റം വരുത്താൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ലെന്നും അവർ സത്യം ചെയ്തു. ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസ് അയയ്ക്കുന്ന മെത്രാന്മാരെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും അവർ ശപഥം ചെയ്തു. ആ വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പടിയോല തയ്യാറാക്കി. അതിലെ തീരുമാനങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിന് തങ്ങളുടെ ജീവനും സ്വത്തും സമർപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും അവർ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. പ്രസ്തുത പടിയോല കേരളത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അർക്കദിയാക്കോന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നസ്രാണികൾ സംഘടിച്ച് ആവേശപൂർവ്വം സഭാകാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുത്തത് ഒരു നല്ല കാര്യം വെപ്പായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ ഉണർവ് കണ്ടു. പാപ്പാ മതക്കാർ നാട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളോടും അവരുടെ മേൽപ്പട്ടക്കാരോടും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്രൂരതകളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനും വിലയിരുത്താനും അങ്കമാലി സുന്നഹദോസ് വഴിയൊരുക്കി. സഭാവിശ്വാസികൾ ഇളകിവശായി. ലത്തീൻ വൈദികർ അവരുടെ പള്ളികളിൽ കർമ്മം നടത്താൻ ഇനി മുതൽ വന്നുപോകരുതെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. സഭാവിശ്വാസികൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ലത്തീൻ വൈദികർ ഉടൻ സ്ഥലം വിടണമെന്ന്

ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്കമാലിയിൽ താമസിച്ചുവന്ന ഒരു ലത്തീൻ വൈദികൻ ഒഴിഞ്ഞുപോയില്ല. അയാളെ ജനങ്ങൾ ബലമായി ഓടിച്ചുവിട്ടു. ഇപ്രകാരം കടുത്തുരുത്തിയിലെ ലത്തീൻ വൈദികനും പ്രയാസങ്ങൾ അനുഭവി കേണ്ടിവന്നു. ജനങ്ങളുടെ ആജ്ഞ അവഗണിച്ച് കടുത്തുരുത്തിയിൽ പറ്റി കൂടാൻ തുനിഞ്ഞ ആ ലത്തീൻ വൈദികന് ജീവനും കൊണ്ടു പോകാൻ വളരെ വിഷമിക്കേണ്ടി വന്നു.

കാര്യങ്ങൾ ഇത്രമാത്രം ആയിട്ടും ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് തന്റെ പ്ലാനും, പദ്ധതികളുമായി മുന്നോട്ടു തന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. മലങ്കരയിലെ നസ്രാണികളിൽ നിന്ന് ശക്തമായ എതിർപ്പ് നേരിടേണ്ടി വരുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഇതിനകം ഊഹിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മെനെസിസ്സിന്റെ സാഹസികത

ജെയിംസ് ഹൗ ‘ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ചരിത്രം’ എന്ന കൃതിയിൽ (വാല്യം 1, പേജ് 333) ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “മെനെസിസ്സ് മെത്രാൻ, രണശൂരന്മാരും, ജാത്യാഭിമാനികളും അക്കാലത്ത് അതിയായി ക്ഷോഭിച്ചുവശായി കഴിഞ്ഞിരുന്നവരുമായ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ അമർച്ച ചെയ്തു റോമാ സഭയിൽ ചേർക്കാൻ ഒരുങ്ങി പുറപ്പെട്ടത് അസാധാരണമായ മനക്കരുത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന് പല ചരിത്രകാരന്മാരും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മതാന്ധതയോ, മതഭ്രാന്തോ മൂലമാണ് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് വിലയിരുത്തിയവരുമുണ്ട്. കേരളത്തിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാ സഭയുടെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങൾക്ക് വിചാരിച്ച ഫലം കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ താൻ തന്നെ മലബാറിലേക്ക് പോകാം എന്ന് മെനെസിസ്സ് നിശ്ചയിച്ചു. യാത്ര പുറപ്പെടുന്നതിനുള്ള തീയതിയും നിശ്ചയിച്ചു. പ്രസ്തുത വിവരം പോർച്ചുഗീസ് വൈസ്രോയിയും, ഗോവയിലെ വൈദികഗണങ്ങളും അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇത്ര ഭീകരമായ ഒരു അപകടത്തിൽ ചെന്നു ചാടരുതെന്ന് അവർ ബിഷപ്പിനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. “ആറ്റിലേയ്ക്കച്ചുതാ ചാടൊല്ലെ, ചാടൊല്ലെ” എന്ന് കാളിയമർദ്ദനത്തിന് ഒരുങ്ങിയ ശ്രീകൃഷ്ണനോട് അമ്പാടിയിലെ ഇടയ ബാലന്മാർ കരഞ്ഞ് യാചിച്ച പോലെ മെനെസിസ്സ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ഗോവയിലെ മെത്രാസന അരമനയിലെ അന്തേവാസികൾ ഒരുപക്ഷേ കേണ് അപേക്ഷിച്ചുകാണും! “രക്തസാക്ഷിയുടെ പദവി ലഭിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് അവകാശം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ജീവാപായം ഉണ്ടാകുമെന്നു സംശയിക്കാതെ ഇല്ല” എന്നായിരുന്നു മെനെസിസ്സിന്റെ ധീകാരപൂർവ്വമായ മറുപടി. ഇപ്രകാരം വിനയത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ ധീകാരത്തിൽ പറഞ്ഞെങ്കിലും ദേഹരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ട സുശക്തമായ പട്ടാള അകമ്പടിയോടു കൂടിയാണ് പറങ്കി മെത്രാൻ പുറപ്പെട്ടത്.”

മെനെസിസ്സിന്റെ പുറപ്പാടിനെക്കുറിച്ച് വൈറ്റ് ഹൗസ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ 'ലിങ്കിങ്ങ്സ് ഓഫ് ലൈറ്റ് ഇൻ എ ഡാർക്ക് ലേൻണ്ട്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 97) ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: "ഗോവാ വൈസ്രോയിയും, ഭദ്രാസന ദേവാലയത്തിലെ വൈദികരും, കൊച്ചി മെത്രാനും, പാതിരിമാരും, ജനങ്ങൾ പൊതുവേയും അത്യാപൽക്കരമായ യാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതിൽ നിന്നും മെനെസിസ്സിനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ വളരെയധികം ശ്രമിച്ചു. മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിർബന്ധബുദ്ധികളാണ്; അവർക്ക് പറങ്കികളോട് വലിയ വെറുപ്പാണ്. ഉൾനാടുകളിൽ അവരുടെ ദേവാലയങ്ങളിൽ ചെന്നുപറ്റാൻ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. അവരുടെ താമസസ്ഥലങ്ങളായ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും, പട്ടണങ്ങളും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലാണ്. ... എന്നീ വിധം വാദിച്ചിട്ടും മെനെസിസ്സ് പുറപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്തു."

ഇതിനെക്കുറിച്ച് ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: "വൈദികരും, അവൈദികരുമായ ഉപദേഷ്ടാക്കൾ എല്ലാവരും, അവരാൽ ആവുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം ശ്രമിച്ചിട്ടും മലങ്കരയിലേക്കുള്ള യാത്ര വേണ്ടെന്നു വെക്കുന്നതിന് മെനെസിസ്സ് കൂട്ടാക്കിയില്ല" (ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യൻസ് ഓഫ് സെയിന്റ് തോമസ്, പേജ് 28).

വൈസ്രോയിയും കൂട്ടരും എന്തുകൊണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു?

മലങ്കരയിലെ നസ്രാണികൾ ആയുധവിദ്യയിൽ നിപുണന്മാരായിരുന്നു. പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം വരേയ്ക്കും അർക്കദിയാക്കോന്മാരും, മതമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും അവരുടെ അംഗരക്ഷകസൈന്യത്തെ പരിപാലിച്ചുപോന്നു. വാളും പരിചയും കുന്തങ്ങളും പിടിച്ച ഒരു സംഘം സൈനികർ ഒരു രാജാവിനെയെന്ന പോലെ അർക്കദിയാക്കോനെ പിൻതുടർന്നിരുന്നു. ഈ സൈന്യവിഭാഗത്തെ അത്യാവശ്യ ഘട്ടങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. ജെയിംസ് ഹൗ "ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്തുമത ചരിത്രം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "മെത്രാന്മാർക്കു വൈദിക ചുമതലകളെന്ന പോലെ തന്നെ ലൗകിക ചുമതലകളും ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പുറജാതി രാജാക്കന്മാർക്ക് അവർ കപ്പം കൊടുത്തിരുന്നതിനും പുറമെ യുദ്ധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവരുടെ ഭാഗം സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിയുമിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധം വളരെ ദുർലഭവും, ഉണ്ടായാൽ തന്നെ ഹ്രസ്വകാലത്തേക്കുമായിരുന്നതിനാൽ അവർക്ക് ഇത് ഒട്ടും അസൗകര്യപ്രദമായിരുന്നില്ല." (ജെയിംസ് ഹൗ, Vol. 1, പേജ് 384).

ഇങ്ങനെ സമരവീരന്മാരായ നസ്രാണികളോട് ഉറസിയാൽ ചിലപ്പോൾ മെനെസിസ്സ് മെത്രാനും സംഘവും തടിയും കൊണ്ട് തിരിച്ചുപോരില്ലെന്ന്

വൈസ്രോയിയും സിൽബന്ധികളും കരുതിയതിൽ തെറ്റുപറയാൻ വയ്യ. കൂടാതെ കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ സ്ഥിതി വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നസ്രാണികേന്ദ്രങ്ങൾ എത്തിച്ചേരാൻ പണിയുള്ള മലനാട്ടിലായിരുന്നു. ദുഷ്കരമായ പാതകളിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത് ഒറ്റപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന പള്ളികളിൽ ചെന്നെത്താൻ വിദേശികൾ നന്നായി ബുദ്ധിമുട്ടും. വഴിയാത്രക്കിടയിൽ ശത്രുക്കൾ പതിയിരുന്ന് ജീവാപായം വരുത്താനും സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതും പരങ്കി അധികാരികളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകമായിരുന്നു. മെനസിസ് നാട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളോട് ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് കടുത്ത വഞ്ചനയാണെന്നും അത് നസ്രാണികളുടെ രോഷം ആളിക്കത്തിക്കുമെന്നും വൈസ്രോയി കണക്കു കൂട്ടി. കടന്നൽ കൂട്ടിൽ കല്ലെറിയുന്ന അനുഭവമായിരിക്കും മെനസിസ്സിന് ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നതെന്ന് ഒരുപക്ഷേ വൈസ്രോയിക്ക് തോന്നിയിരിക്കാം. അപകടത്തിൽ ചെന്നു ചാടരുതെന്ന് ആർച്ച് ബിഷപ്പിനെ ഉപദേശിക്കാൻ ഇതെല്ലാം കാരണമായി.

മലങ്കരയിലെ റോമൻ വൈദികർ അങ്കലാപ്പിൽ

പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിടുകയില്ലെന്നും, റോമൻ സഭയ്ക്കു കീഴ്പ്പെടുകയില്ലെന്നും, കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്ക് മാർത്തോമായുടെ സഭയിന്മേൽ അധികാരമൊന്നുമില്ലെന്നും അർക്കദിയാക്കോൻ തുറന്നടിച്ച് ലത്തീൻ വൈദികരെ മലങ്കരയിലെ പള്ളികളിൽ നിരോധിച്ച് അവരെ സുറിയാനികേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ഓടിച്ചുവിട്ടപ്പോൾ അവരുടെ നില പരിതാപകരമായി. ഇതിനിടയിലാണ് മെനസിസ് മെത്രാൻ മലങ്കരയിലേക്ക് വരുന്നു എന്ന വാർത്ത പ്രചരിച്ചത്. മെത്രാൻ അകമ്പടിയായി പരങ്കിസൈന്യം ഉണ്ടാവുമെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും സൈനികരെ മലമ്പ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തിച്ച് സമരവീരപരാക്രമികളായ നസ്രാണി യോദ്ധാക്കളെ എങ്ങിനെ എതിരിടും എന്ന് അവർ ശങ്കിച്ചു. ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ആത്മഹത്യക്ക് ഒരു വെടുകയാണെന്ന് ചിലർ പിറുപിറുത്തു. മെനസിസ്സിന് മലങ്കരയിൽ വെച്ച് എന്തെങ്കിലും ആപത്തു പറ്റിപ്പോയാൽ തങ്ങളെ നസ്രാണികൾ അറിഞ്ഞു കളയുമെന്നും അവർ ഭയപ്പെട്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ അവ്യക്തമായ ഭാവിയിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ച് ഭയപ്പാടോടു കൂടി റോമാ വൈദികർ നാളുകൾ എണ്ണിക്കഴിഞ്ഞു.

മെനസിസ് യാത്ര നീട്ടിവെച്ചു

വൈസ്രോയിയും, പ്രധാന വൈദികരും, ഉന്നതരായ പരങ്കി അധികാരികളും ആർച്ച് ബിഷപ്പിനോട് സാഹസികമായ കേരളയാത്രയിൽ നിന്നു പിൻതിരിയണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചിട്ടും മെത്രാൻ കുലുങ്ങിയില്ല. അപ്പോഴാണ് ആലങ്ങാട്ടു രാജാവും, പറവൂർ രാജാവും തമ്മിൽ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന വാർത്ത ഗോവയിൽ അറിഞ്ഞത്. 1598 ൽ ആയിരുന്നു

ഈ യുദ്ധം. മെനെസിസ്സിന്റെ യാത്ര തൽക്കാലം നീട്ടിവെക്കുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലും നസ്രാണികൾ ധാരാളം തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നുണ്ട്. യുദ്ധം നടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അവരെ സമീപിച്ച് റോമാ സഭയിൽ ചേരുന്ന കാര്യം പറയാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് മെത്രാൻ ക്ഷമാപൂർവ്വം കുറച്ചുനാൾ കൂടി കാത്തിരിക്കാമെന്നു വെച്ചു. എന്നാലും തന്റെ മലങ്കര സന്ദർശന കാര്യം ഉണർവോടു കൂടി തന്നെ നിലനിർത്താൻ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻതന്നെ താൻ മലങ്കരയിൽ എത്തുന്നതാണെന്നു കാണിച്ച് ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ മെനെസിസ്സിന് ഒരു നീണ്ട കത്തയച്ചു. പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിടാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ പറ്റില്ലെന്ന് പ്രസ്തുത കത്തിൽ മെനെസിസ്സ് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു.

വിശ്വാസ സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിക്കുവാൻ മെനെസിസ്സ് ജെസിവിത്ത് വൈദികരെയാണ് ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നതും. അർക്കദിയാക്കോനെക്കൊണ്ട് പ്രസ്തുത പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിക്കുവാൻ അവരെക്കൊണ്ട് കഴിയുന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ മെനെസിസ്സ് വേറൊരു അടവ് പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസി പാതിരിയെ ഇതിനായി നിയോഗിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിട്ടു. ഇതിന് അർക്കദിയാക്കോൻ ഒരു പുതിയ ഭാഷ്യം കൊടുത്തു. താൻ കാതോലിക്കായുടെ സഭയിലെ അംഗമാണെന്നും, സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിലും പഠനത്തിലും ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്നും അതിനെയാണ് താൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത് ഉറപ്പിച്ചതെന്നും വിശദീകരിച്ചു. ആകമാനസഭയുടെ സർവ്വാധികാരി മാർപ്പാപ്പയാണെന്നോ, റോമാ സഭയാണു സത്യസഭയെന്നോ ഒന്നും വ്യക്തമായി കാണിക്കാതെയാണ് പ്രതിജ്ഞാവാചകം എഴുതിയിരുന്നത്. മർത്തോമാ ശ്ലീഹായുടെ സഭയുടെ അധിപനല്ല മാർപ്പാപ്പാ എന്ന തത്വത്തിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ ഉറച്ചുനിന്നു.

അർക്കദിയാക്കോൻ - മെനെസിസ്സ്: ഒരു താരതമ്യപഠനം

രണ്ട് യോദ്ധാക്കൾ സമരാങ്കണത്തിൽ ഏറ്റുമുട്ടുവാൻ പോവുകയാണ്. രണ്ടു പേർക്കും ചോരത്തിളപ്പുള്ള പ്രായം. മെനെസിസ്സിന് മുപ്പത്തിഏഴോ മുപ്പത്തിഎട്ടോ വയസ്സ് മാത്രം. ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനും ഏതാണ്ട് അതേ പ്രായമായിരുന്നു. മെനെസിസ്സ് പ്രഭു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച കുലീനൻ. അർക്കദിയാക്കോനും മലങ്കര നസ്രാണികളിലെ പ്രഭു കുടുംബജൻ തന്നെ. പാരേട്ട് ഇരുവരേയും വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട് (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 27). “മെനെസിസ്സിനേക്കാൾ ഒരു തരത്തിലും, സാമൂഹ്യനിലയിലൊ, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിലൊ, താണവനായിരുന്നില്ല അർക്കദിയാക്കോൻ. മെനെസിസ്സിനു പറങ്കിപ്പടയുടെ പിൻബലമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ നസ്രാണി വീരന്മാരുടെ

ആരാധനാപാത്രമായിരുന്നു. ഗോദായിൽ ഇറങ്ങിയ തങ്ങളിൽ ലോകദൃഷ്ടി പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് ഇരുവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. പരങ്കി സർക്കാരിന്റെയും റോമാ സഭയുടെയും അഭിമാനവും തത്വവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആളാണ് എന്നുള്ള ബോധം മനസെസ്സിനുള്ളായിരുന്നു. നസ്രാണി പരിഷയുടെ ജീവിതരീതികളെയും, ആസ്തിക്യം തന്നെയും നിലനിർത്താനുള്ള ബാധ്യത ചുമലിൽ വഹിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധം അർക്കദിയാക്കോനും നന്നായി ഉണ്ട്. പ്രതിയോഗികളായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത ആ മല്ലന്മാർ, പരസ്പരം ഉറ്റുനോക്കി. ശത്രുവിന്റെ ബലവും ബലഹീനതയും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.”

കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ ആ കാലത്ത് വളരെയധികം രാജാക്കന്മാരും ഭരണാധികാരികളുള്ള ഇടക്കുടി രാജാക്കന്മാരും, സാമന്തന്മാരും, പ്രഭുക്കളും, മാടമ്പികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവരുടെയെല്ലാം ബഹുമാനവും, ആദരവും പിടിച്ചുപറ്റിയിരുന്നു. വലിയ പ്രോത്സാഹനങ്ങളും രാജാക്കന്മാരിൽ നിന്നു നസ്രാണികൾക്ക് ലഭിച്ചു. പല പള്ളികളും രാജാക്കന്മാരുടെ ലോപമില്ലാത്ത സാമ്പത്തിക സഹായത്താൽ, പണിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉന്നതമായ സാമൂഹ്യനിലയും, പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന ഉന്നത പദവികളും, സ്ഥാനമാനങ്ങളും, അഭംഗം പരിരക്ഷിച്ചു പോകുന്നതിന് ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവരാണ് തങ്ങൾ എന്ന വിചാരം രാജാക്കന്മാർക്കും, മറ്റു ഭരണാധികാരികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെക്കാലത്തെ തുടർച്ചയായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ആണ് അവർക്ക് ഈ നീതി ബോധം നിലനിർത്താൻ സഹായകമായത്. അവർക്ക് യഥേഷ്ടം ചെയ്യാമായിരുന്ന നസ്രാണികളുടെ ക്ഷേമമെശ്വര്യങ്ങൾക്കുള്ള പ്രവൃത്തികൾ പരക്കികളുടെ കൈകടത്തൽ മൂലം തടസ്സപ്പെടുന്നു എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. പരക്കികളുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ക്രിസ്ത്യാനികളോട് പരക്കൻമട്ടിൽ പെരുമാറാൻ അവർക്ക് വൈമനസ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പരക്കികൾ സൈനികശക്തി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. പരക്കികളുടെ ശത്രുതയ്ക്ക് പാത്രമാകുന്നതിന് രാജാധികാരികൾക്ക് തെല്ലം താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതേസമയം കാലങ്ങളായി സുഹൃത്തുക്കൾ എന്ന നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുവന്ന നസ്രാണി സഹോദരങ്ങൾക്ക് ശല്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുന്നതിനും അവർക്ക് സമ്മതം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പരക്കികളുടെ നാവികപ്പട അറബിക്കടലിന്റെ തീരങ്ങളിൽ കഴുകൻ കണ്ണുകളുമായി കരയിലേക്ക് ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ട് കിടന്നിരുന്നു. ഏതു രാജാവാണ് പരക്കികളുടെ ആജ്ഞ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അനുകൂലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. കടൽക്കരയോട് തൊട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികളെ വാൾമുനയിൽ നിർത്താൻ ഈ നാവികപ്പടയ്ക്ക് കൂറയെല്ലാം സാധിച്ചു.

മലങ്കരയിൽ നിന്ന് അർക്കദിയാക്കോന്റെ നിലപാടിനെക്കുറിച്ച് ഗോവയിലേക്ക് റിപ്പോർട്ടുകൾ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അർക്കദിയാക്കോൻ പറക്കികളോട് കടുത്ത വിരോധത്തിൽ തന്നെയാണെന്ന് ആ റിപ്പോർട്ടുകളിൽ പലതിലും സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഗോവയിൽ ഇരുന്നു കരുക്കൾ നീക്കിയതുകൊണ്ട് അർക്കദിയാക്കോനെയും, നസ്രാണികളെയും കീഴ്പ്പെടുത്താൻ പറ്റില്ലെന്ന് ബോധ്യമായ മെനസിസ് രണ്ടും കല്പിച്ച് മലങ്കരയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

മെനസിസ് മലങ്കരയിൽ

1599 ജനുവരി 26 -ന് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ദോം അലക്സിസ് മെനസിസ് ഗോവയിൽ നിന്നു കപ്പൽ മാർഗ്ഗം കൊച്ചി തുറമുഖത്തു വന്നുചേർന്നു. ജനുവരിയിൽ കൊച്ചിയിൽ കരക്കിറങ്ങേണ്ടെന്ന് കരുതിയിട്ടെങ്കിലും, അതോ ജനങ്ങളിൽ ഭീതി ജനിപ്പിക്കത്തക്ക ആർഭാടത്തോടു കൂടി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തുകളയാം എന്നു വെച്ചിട്ടോ എന്നോ ഫെബ്രുവരി ഒന്നിനാണ് അദ്ദേഹം നല്ലനേരം നോക്കി പരിവാരസമേതം കരക്കിറങ്ങിയത്.

“ആർച്ചുബിഷപ്പിനു കരയ്ക്കിറങ്ങുന്നതിനായി തന്നെ കല്പടകൾ പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കി; കൊച്ചി ഗവർണ്ണർ ഡോൺ അൻറ്റോണിയോ ദൊറോണായും, കൊച്ചി ബിഷപ്പ് ദോം അന്ത്രെയോസ് ദെ സാന്താമരിയായും, ആ തുറമുഖ പട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങളും മഹാനായ അതിഥിയെ ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായി കാത്തുനിന്നിരുന്നു. മറ്റു പല വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരെപ്പോലെ മെനസിസ്സിനും ആഡംബരവും ആർഭാടവും പ്രകടനവും പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു. “റോമായുടെ ബുളായും, പോർച്ചുഗലിന്റെ പീരങ്കിയും ഒരുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് വിരുതനായ ആ പ്രധാനാചാര്യൻ സമരതന്ത്രത്തിലും ഔന്നത്യം പ്രാപിച്ചിരുന്നുവത്രെ. താൻ വന്നതിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം, നസ്രാണികളെ റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്നുള്ളതാണെന്ന് മെനസിസ് മെത്രാൻ മാലോകരെ അറിയിച്ചു” (Lingerings, p. 47).

ജെസിത്തനായ ഫെറോളി മെനസിസ്സിന്റെ വരവിനെപ്പറ്റിയും, പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റും എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധിക്കാം: “മെനസിസ് കൊച്ചിയിൽ കരയ്ക്കിറങ്ങിയത് 1599 ഫെബ്രുവരി ഒന്നിനാണ്. മലങ്കരയിലെ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാക്കുന്നതിന് രണ്ടു വർഷം ശ്രമിച്ചു. ഈ മഹാ ഇടവകയിൽ റോമാ സിംഹാസനത്തിന് എതിരായുള്ള മത്സരവും, ശീശ്മയും വളരെ ആഴത്തിലേയ്ക്കു വേരിറങ്ങി ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് ശ്രമത്തിന് ആഗ്രഹിച്ച ഫലം കിട്ടിയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂന്ന് ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടു കൂടിയാണ് മെനസിസ് വന്നത്. മലങ്കരയെ റോമായുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തിയാക്കുന്നതിനു

കീഴ്പ്പെടുത്തുക, വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുള്ള തെറ്റുകളിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുക, വൈദികരുടെയും, അത്ഭേമനികളുടേയും സദാചാരനിഷ്ഠയെ നവീകരിച്ച് കളങ്കരഹിതമാക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ. ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ കൊച്ചിയിൽ, ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഹാജരാകണമെന്ന് നിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം വരുമ്പോൾ യാതൊരു വിധത്തിലും ശല്യപ്പെടുത്തുകയോ, സ്വാതന്ത്ര്യഹാനിക്ക് ഇടയാക്കുകയോ ഇല്ലെന്ന് അർക്കദിയാക്കോനെ അറിയിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ ആർച്ചുബിഷപ്പിനെതിരെ ജനക്ഷോഭം വളർത്തിയത് ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അർക്കദിയാക്കോൻ ഒരു സൈന്യവുമായി പുറപ്പെട്ടു. എങ്കിലും കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് കുറെ ദൂരത്തു വെച്ച് അഭിപ്രായം മാറി. തമ്മിൽ കാണുന്നതിനു ചേദമം ഗലത്തു ചെല്ലണമെന്ന് ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ അറിയിച്ചു. അവിടെ വച്ച് അവർ തമ്മിൽ കണ്ടു. ദയവു കൊണ്ടും ചാതുര്യം കൊണ്ടും, കൊടുങ്കാറ്റിനെ പരമശാന്തതയായി മെനെസിസ്റ്റ് മാറ്റി എന്നാണ് ഫെറോളി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

നയതന്ത്രത്തിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ ഒട്ടും മോശക്കാരനല്ലെന്നാണ് ഈ സംഭവം തെളിയിക്കുന്നത്. ലിസ്ബണിൽ നിന്നു വരുത്തിയിട്ടുള്ള ആധുനിക യുദ്ധ സാമഗ്രികളുടെ കലവറയായ കൊച്ചി കോട്ടയിൽ പടക്കോപ്പണിഞ്ഞ പാകി പടയാളികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ച് ഇന്ത്യയിലെ പോർച്ചുഗീസ് ഭരണത്തലവനായ വൈസ്രോയിയുടെ സ്ഥാനം തന്നെ അലങ്കരിക്കാൻ യോഗ്യനായ മെനെസിസ്റ്റ് മെത്രാനോട് സന്ധി സംഭാഷണത്തിനു മുതിരുമ്പോൾ അപകടത്തിലേ കലാശിക്കൂ എന്ന് ദീർഘവീക്ഷണപട്രുവായ ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ മുൻകൂട്ടി കണ്ടു. ആ ധീമാൻ തന്ത്രപുർവ്വം പിൻമാറി. കുറേക്കൂടി സുരക്ഷിതമേഖലയായ ചേദമംഗലത്തു വെച്ചാവാം കൂടിക്കാഴ്ച എന്ന് മെനെസിസ്റ്റിനെ അറിയിച്ചു. ആർച്ചുബിഷപ്പുമായി കൂടി കാഴ്ചയ്ക്ക് അന്ന് ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ ആ നസ്രാണികളുടെ ആത്മീയ നേതാവ് പിന്നെ തിരിച്ചു വരുമായിരുന്നില്ല. അറബിക്കടലിലെ കലി തുള്ളുന്ന തിരമാലകൾ അർക്കദിയാക്കോന്റെ ചൈതന്യമറ്റ ഭൗതിക ദേഹം ഏറ്റുവാങ്ങുമായിരുന്നു. യുദ്ധക്കളത്തിൽ പടനായകൻ കൊല്ലപ്പെട്ടെന്ന് അറിഞ്ഞ് ചിതറിപ്പാതുന്ന കാലാൾപടയാളികളെപ്പോലെ മലങ്കര നസ്രാണികൾ അതോടെ ഉഴറിപ്പോയേനെ. അങ്ങിനെയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് തന്നെ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ആവശ്യകത തന്നെ വേണ്ടി വരുമായിരുന്നില്ല. നേതൃത്വം കൊടുക്കാൻ നാഥനില്ലാത്ത നസ്രാണികളെ എളുപ്പം മെനെസിസ്റ്റ് മെത്രാൻ വശപ്പെടുത്തി റോമാ കൂടാരത്തിൽ കയറ്റി കതകടയ്ക്കുമായിരുന്നു.

അർക്കദിയാക്കോന്റെ ശങ്ക ശരിയായിരുന്നുവെന്ന് പിൻക്കാല ചരിത്രം തെളിയിച്ചു. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം ഏതാണ്ട് 57 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് കൊച്ചിയിൽ വന്നെത്തിയ അഹത്തളളാ ബാവാവയെ കഴുത്തിൽ കല്ലു കെട്ടി അറബിക്കടലിന്റെ അഗാധതയിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തുകയാണല്ലോ പറങ്കികൾ ചെയ്തത്. കരിയാറ്റിൽ മെത്രാനെ ഗോവയിൽ വെച്ച് കൊലപ്പെടുത്തിയ ചരിത്രവും നമ്മുടെ മുൻപിൽ ഉണ്ട്. അങ്ങിനെ എത്ര പേർ ക്രൂരമായി വധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! റോമിന് അനഭിമതരായവരെ കേരളത്തിൽ നിന്നു കുറ്റവിചാരണയ്ക്ക് എന്നു പറഞ്ഞ് പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഗോവയിലെ ഇൻക്വിസിഷനു മുൻപിൽ ഹാജരാക്കി. പിന്നീട് ചുട്ടെരിച്ചു കൊന്ന ചരിത്രം ഞെട്ടിക്കുന്നതാണ്. സന്ധി സംഭാഷണത്തിനെന്നും പറഞ്ഞ് ലോഹ്യത്തിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി പ്രതിയോഗിയെ തടവിലിടുകയോ, വധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സംഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം. സന്ധിസംഭാഷണം കഴിഞ്ഞ് രാജസന്നിധിയിൽ നിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ വധിക്കാൻ ഏർപ്പാടാക്കി കിങ്കരന്മാരെ അയച്ച് കൊല്ലിച്ച സംഭവങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽ ധാരാളം കാണാം.

മെനെസിസ്സ് മെത്രാൻ മലങ്കരയിൽ വന്ന് അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ നസ്രാണികൾ നിയമപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകളിൽ ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കി. പാപ്പായുടെ പേരു പോലും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ നടപടി ആർച്ച്ബിഷപ്പ് കർശനമായി നിരോധിച്ചു. ഉടനെ എതിർപ്പായി. അർക്കദിയാക്കോനും, അദ്ദേഹത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന വൈദികരും ഈ നടപടിയെ ശക്തമായി എതിർത്തു. ആർച്ച്ബിഷപ്പും അർക്കദിയാക്കോനും തമ്മിൽ ശീതസമരം ആരംഭിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് വിരോധമായി 38 നസ്രാണി യുവാക്കന്മാർക്ക് ഉദയമ്പേരൂർ വെച്ച് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പട്ടം കൊടുത്തു. കടുത്തുരുത്തിയിൽ വച്ച് ഈസ്റ്റർ അത്യാധംബരപൂർവ്വം ആചരിച്ചു. ഇതു സാമാന്യജനങ്ങളിൽ മതിപ്പുളവാക്കുവാൻ സഹായിച്ചു. മെനെസിസിന്റെ പരിവാരസമേതമുള്ള ഘോഷയാത്രകളും, പത്രാസും ജനങ്ങളുടെ കണ്ണ് മഞ്ഞളിപ്പിച്ചു. പലരും വഴിപ്പിഴ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധിയെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു സത്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഇത് അർക്കദിയാക്കോനെ ക്ഷുഭിതനാക്കി. അദ്ദേഹം ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞു മുടക്കി.

കൊച്ചി രാജാവിന്റെ നിലപാട്

ഹെറോളി പറയുന്നത് പറങ്കികളോടു പിണങ്ങിയാൽ അവരുമായുള്ള കച്ചവടത്തിനു ഹാനി സംഭവിക്കുമെന്നു ഭയം തോന്നിയതു കൊണ്ടു ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ അനുസരിക്കണമെന്നു കൊച്ചി രാജാവ് ക്രിസ്ത്യാനികളോട് കൽപ്പിച്ചു എന്നാണ്. ഇതിനിടയിൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ ഒന്ന്

മയപ്പെടുത്താൻ 'ലത്തീൻകാരുടെ ഉപദേശങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ മാനി കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, താൻ ഒരു നെസ്തോറിയനാണ്. മാർത്തോമായുടെ നിയമങ്ങളും, വിശ്വാസങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു മാർ പത്രോസിന്റേതു സ്വീക റിക്കുന്നത് ലജ്ജാകരമായി ഗണിക്കുന്നു' എന്നൊരു കത്ത് ആർച്ച്ബിഷ പ്പിന് അർക്കദിയാക്കോൻ അയച്ചു. ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ഇതുകൊണ്ടും പ്രസാ ദിച്ചില്ല. അർക്കദിയാക്കോനെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നറിയിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ട് അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നായി.

പത്തു വ്യവസ്ഥകൾ

ഫെറോളിയിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അർക്കദിയാക്കോൻ പത്തു വ്യവ സ്ഥകൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശം 1. നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസം പാടെ ഉപേക്ഷിക്കുക. 2. തോമസിന്റെയും, പത്രോസിന്റെയും ഉപദേശങ്ങൾ തുല്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കുക. 3. അർക്ക ദിയാക്കോനായി പാപ്പാ നിയമിച്ച കാലത്തു ചെയ്ത വ്യവസ്ഥ അനുസരി ച്ചുള്ള വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞയിൽ ഒപ്പു വെയ്ക്കുക (മലങ്കര നസ്രാണികളെ റോമായുടെ കീഴിൽ ആക്കണമെങ്കിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ പാട്ടിലാക്കണമെന്ന് ജെസിത്തർ പാപ്പായെ ധരിപ്പിച്ചു. അതിൻപ്രകാരം മാർപ്പാപ്പാ ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ ആയി നിയമിച്ചുണ്ടായ ബുദ്ധായെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്). 4. അർക്കദി യാക്കോന്റെയും മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെയും വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുക. മതവിരുദ്ധമായവ എല്ലാം തീവെച്ചു നശിപ്പിക്കുക (കുഴപ്പമില്ലാത്തവ മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്). 5. പാപ്പായെ സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ അധിപനായി അംഗീകരിക്കുക. 6. നെസ്തോറിയൻ സഭയുടെ അധിപനെന്ന നിലയിൽ ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാ രത്തെ നിഷേധിക്കുക. 7. പാപ്പാ അനുവദിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരെ മാത്രം മലങ്കരയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അനുവദിക്കുക. 8. ഗോവ ആർച്ചുബിഷപ്പാണ് നിയമാനുസൃതമായ മേലധികാരി എന്നും, മലങ്കരയിലേയ്ക്ക് പുതുതായി ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ നിയമിക്കുന്നത് വരെ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചു കെള്ളാമെന്നും ശപഥം ചെയ്യുക. 9. കത്തനാരന്മാർ കൗൺസലിൽ (സുന്ന ഹദോസിൽ) സംബന്ധിക്കണമെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുന്ന “ഓലകൾ” പ്രസി ദ്ധപ്പെടുത്തുക. 10. ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ ഇടവക സന്ദർശനത്തിൽ അർക്ക ദിയാക്കോൻ പടയാളികളെ കൂടാതെ തുണയായി പോകുക.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിച്ചാൽ കൈയും കാലും കൂട്ടി കൈട്ടിയ അനുഭവമായിരിക്കുമെന്ന് അർക്കദിയാക്കോൻ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞ് സമയം ലാഭിക്കാൻ അർക്ക ദിയാക്കോൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആലങ്ങാട്ടു രാജാവുമായി ചില കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാനുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ ഉടനെ കാണാൻ

കഴിയാതെയാണിരിക്കുന്നതെന്നും അറിയിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോൻ പോരുന്നതിന് തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം രാജാവ് പറങ്കികളുടെ നീരസത്തിന് പാത്രീഭവിക്കുമെന്ന് ആലങ്ങാട്ടു രാജാവിന് മനൈസിസ് ഒരു ഭീഷണി കേന്തയച്ചു.” (ജെസിത്ത് ഇൻ മലബാർ, വാല്യം 1, പേജ് 183 - 184).

അർക്കദിയാക്കോൻ - മനൈസിസ് കൂടിക്കാഴ്ച

വൈപ്പിൻകോട്ടയിലെ ബിഷപ്പിന്റെ അരമനയിൽ വെച്ചാണ് ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നത്. അംഗരക്ഷകരായ മുവായിരം ഭടന്മാരോടും അവരുടെ പടനായകന്മാരായ രണ്ടു പണിക്കരന്മാരോടും കൂടിയായിരുന്നു വരവ്. അർക്കദിയാക്കോന്റെ സൈനിക ശക്തിയും, രാജകീയ പ്രതാപവും കണ്ട് പോർച്ചുഗീസ് ഗവർണ്ണർ തന്നെ പടിവാതിൽ വരെ ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ എതിരേറ്റ് ബിഷപ്പിന്റെ അരമനയിലേക്ക് ആനയിച്ചു. ബിഷപ്പ് സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നു എഴുന്നേറ്റു ചെന്ന് അർക്കദിയാക്കോനെ രണ്ടു കൈയും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് സ്നേഹപൂർവ്വം ചുംബിച്ച് സമീപത്തുള്ള മറ്റൊരു സിംഹാസനത്തിലിരുത്തി. ഈ സമയം കൂടെ വന്ന അംഗരക്ഷകരായ ഭടന്മാരുടെ തലവന്മാരായ പണിക്കരന്മാർ അർക്കദിയാക്കോന്റെ രക്ഷയെക്കുറിച്ച് ഊരിപ്പിടിച്ച വാളുമായി ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ ഇരു വശങ്ങളിലുമായി നിലകൊണ്ടു. പറങ്കികൾ തങ്ങളുടെ സമുദായ നേതാവിനോട് എന്തെങ്കിലും ബലാൽക്കാരമായി ചെയ്തുപോയാൽ ഉടനെ ഒരു വെട്ടിന് ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ തല തറയിൽ വീഴ്ത്തണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ രണ്ടു പണിക്കരന്മാരും ജാഗരൂകരായി നിലയുറപ്പിച്ചു. കുശലാമ്പേഷണങ്ങൾക്കു ശേഷം അർക്കദിയാക്കോനും, ആർച്ചുബിഷപ്പും കാര്യമായ ചർച്ചയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ പുറത്തു കാത്തുനിന്നിരുന്ന ജനാവലിയുടെ തിരക്കും, തിരക്കും മൂലം ആരോ മുറിയുടെ വാതിൽ സാവധാനം അടച്ചു. ഇത് കണ്ട ക്ഷണം പുറത്തുനിന്നിരുന്ന അംഗരക്ഷക സൈന്യം പറങ്കികൾ തങ്ങളുടെ സമുദായാധ്യക്ഷനെ കൈയേറ്റം ചെയ്യുവാൻ മുതിരുകയാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് അക്രമാസക്തരായി മുന്നോട്ടുവന്ന് വാതിൽ തല്ലിപ്പൊളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ അകത്തു വാതിൽക്കൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു കത്തനാർ അപകടം ഒഴിവാക്കാനായി പെട്ടെന്ന് കതകു തുറന്ന് വൈഷമ്യമൊന്നും ഇല്ലെന്നും എല്ലാവരും ശാന്തരായിരിക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ച് അവരെ സമാധാനപ്പെടുത്തി.

ഇടവക സന്ദർശനങ്ങൾ

മനൈസിസ്സും അർക്കദിയാക്കോനും തമ്മിൽ നടത്തിയ സംഭാഷണത്തിനു ശേഷം അർക്കദിയാക്കോൻ അങ്കമാലിയിലേക്ക് പിൻവാങ്ങി. ആർച്ചുബിഷപ്പ് മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രധാന പള്ളികളായ ഉദയമ്പേരൂർ, കടുത്തുരുത്തി, കാഞ്ഞൂർ, പറവൂർ (കൊട്ടയ്ക്കാവ് പള്ളി)

തുടങ്ങിയവ സന്ദർശിച്ച് അവിടെയുള്ള വളരെയധികം ചെറുപ്പക്കാർക്ക് വൈദിക പട്ടം നൽകി. മെനെസിസ് പരിവാരസമേതം പത്തു വലിയ തോണികളിൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്നു വടക്കോട്ട് യാത്ര ചെയ്തു ചേന്ദമംഗലത്ത് എത്തി. അവിടെ നിന്നും അദ്ദേഹം രണ്ടു മൈലകലെ പറവൂരിൽ എത്തി. ഹൌവിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് മെനെസിസിന്റെ പറവൂർ പള്ളി സന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ച് പാറേട്ടു പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: അടുത്ത ദിവസം പറവൂരേയ്ക്കാണ് ഇടവക സന്ദർശനാർത്ഥം മെനെസിസ് പുറപ്പെട്ടത്. നസ്രാണി ജാതിയിൽ കുലീനന്മാർ ധാരാളം അധിവസിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമാണിത്. അവർക്കു പാത്രിയർക്കീസിനോട് അതീവ ബഹുമാനവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പാപ്പാ ബന്ധത്തോട് അത്യധികം എതിർപ്പുണ്ടെന്ന് അവർ പലപ്പോൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ ശ്രേഷ്ഠ കുടുംബാംഗങ്ങളായ രണ്ടു യുവാക്കൾ റോമായിൽ പോയി പഠിച്ചു പട്ടമേറ്റു വന്നപ്പോൾ പള്ളിയിൽ കേറാൻ പറവൂർ നസ്രാണികൾ അനുവദിക്കാഴികയാൽ യുവാക്കൾക്ക് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ പോയി പഠനികളെ അഭയം പ്രാപിക്കേണ്ടതായി വന്നു. റോമാ സഭയോട് അത്യപ്തി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മെനെസിസിന് ആർഭാടപൂർണ്ണമായ ഒരു സ്വീകരണം നൽകണമെന്നു പറവൂർക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. നല്ല സ്വീകരണവും, നല്ല ഭക്ഷണവും കൊടുത്താൽ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടു ശല്യമുണ്ടാക്കാതിരിക്കും എന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. എന്നാൽ ചേന്ദമംഗലത്തു വച്ച് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പേര് പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉച്ചരിക്കരുതെന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചതും മറ്റും അറിഞ്ഞപ്പോൾ പറവൂർക്കാരുടെ ഭാവം മാറി. ആർഭാടത്തിനു കൂട്ടിയ കോപ്പുകൾക്കു പകരം അവർ ആയുധങ്ങൾ എടുത്തു. കടവിൽ വന്നടുത്ത ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ സ്വീകരിക്കാൻ എട്ടോ പത്തോ ആളുകളെയാണ് നിയോഗിച്ചത്. പള്ളിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ നിറയെ ആയുധ ധാരികളായ ആളുകൾ, ഒറ്റ സ്ത്രീയോ, കുട്ടിയോ ഇല്ല. ആ ഒരുക്കം കണ്ടപ്പോൾ പറകിട്ടകളുമായി സംഘട്ടനം ഉണ്ടായേക്കുമെന്നു വച്ച് ആർച്ചു ബിഷപ്പ് പടയാളികളേയും, രണ്ടു പാതിരിമാർ ഒഴിച്ചുള്ള വൈദികരെയും ബോട്ടിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. അദ്ദേഹം പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ഒന്നര മണിക്കൂർ നീണ്ടുനിന്ന ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. റോമാ മതം മാത്രമെ സത്യമായിട്ടുള്ളൂ, എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും പാപ്പായ്ക്കു കീഴ്പ്പെടാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ് എന്നായിരുന്നു പ്രസംഗസാരം. അതു കഴിഞ്ഞ് ആദ്യത്തെ ഉപരിശുമാ - സ്ഥിരീകരണം - സ്വീകരിക്കാൻ ജനങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതുവരെ മൗനം അവലംബിച്ചിരുന്ന ജനതയുടെ ക്ഷമ നശിച്ചു. “ഞങ്ങളുടെ മെത്രാന്മാർ ആരും ഇന്നോളം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈ നടപടി നെറ്റിയിലും ചെവിയിലും ഓരോ “കിഴുക്ക്” കൊണ്ട് റോമാ സഭയുടെ അടികളാക്കാനുള്ള തന്ത്രമാണ്. അതിനു വഴിപ്പെടാനൊരുക്കമില്ല. പറകിട്ടകളുടെ ഇടയിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളുകയാണ് നന്ന്. നസ്രാണികളെ

ശല്യപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരുദ്ധത്യം ഉപേക്ഷിക്കാത്തപക്ഷം അനുഭവം വേറെ ആയിരിക്കും” എന്ന് ജനങ്ങൾ അട്ടഹസിച്ചു. അതുകൊണ്ടൊന്നും മെനെസിസ്സ് മടങ്ങിയില്ല, ഭയന്നില്ല. ഒടുവിൽ പള്ളിയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയ എട്ടു പത്തു കുട്ടികളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു ‘ഉപ്രിശുമാ’ നടത്തി” (ജെയിംസ് ഹൌ, വാല്യം 1, പേജ് 352 - 356).

പറവൂർ മാർത്തോമ്മൻ പള്ളി ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് പ്രസക്തമായ ചില വിവരങ്ങൾ പാരോട്ട് ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്: “.... ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എട്ടു പത്തു ബുദ്ധിയില്ലാത്ത പൈതങ്ങളാണ് മെനെസിസ്സിനു ആദ്യം സ്വാധീനമായവർ ഈ എതിർപ്പുകൊണ്ടും പറവൂർക്കാർ തൃപ്തരായില്ല. മേലദ്ധ്യക്ഷൻ (മെനെസിസ്സ്) ആലങ്ങാട്ടു പള്ളിയിൽ വച്ച്, റോമായ്ക്ക് കീഴ്പ്പെടാൻ ജനങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നതായി പറവൂർക്കാർ അറിഞ്ഞ് ആയുധധാരികളായി കുറേപ്പേർ ആലങ്ങാട്ടേക്കു തിരിച്ചു. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് വഞ്ചി കയറി ചൊവ്വരയ്ക്കു പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. ... മെനെസിസ്സിനോട് പറവൂർക്കാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന വിദ്വേഷം ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ശമിച്ചില്ല. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം ബലപ്രയോഗത്താൽ റോമിനു കീഴ്പ്പെട്ടു എങ്കിലും പോർച്ചുഗീസുകാരോട് വൈരം നിറഞ്ഞവരായി പല പള്ളിക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ ഒന്ന് പാലൂർ പള്ളിക്കാരായിരുന്നു. ഇവർ പോർച്ചുഗീസുകാരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതായി ഒരു പ്രഹസനം രചിച്ചു പള്ളിയിൽ അഭിനയിച്ചു. പറവൂർക്കാർ പ്രഹസനത്തിന്റെ പ്രതി കൊണ്ടുവന്ന് ഇവിടെയും അഭിനയിച്ചു.

പോർച്ചുഗീസുകാരോടും മെനെസിസ്സിനോടും പറവൂർക്കാർ കഠിന വിരോധമാണ് ആദ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ അവസാനം ഇവിടെ ഒരു കക്ഷി സ്വാധീനമാകയും ചെയ്തു. മെനെസിസ്സ് ഈ രാജ്യം വിട്ടു പോകുന്നതിനു മുമ്പായി സ്ഥലത്ത് കോട്ടയ്ക്കാവുപള്ളി വീണ്ടും സന്ദർശിക്കുകയും ആദ്യകാലത്തെ കഠിനമായ വിരോധം പ്രദർശിപ്പിച്ച പറവൂർ കാരിൽ ചിലരെങ്കിലും സ്വാധീനതയിലാക്കുന്നതിന് മെനെസിസ്സ് ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം ധനാധ്യന് ഈ ആഗ്രഹം സാധിക്കുവാൻ വലിയ പ്രയാസമുണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ പാടില്ല. മെനെസിസ്സിന്റെ ധനശക്തിയാണ് പറവൂർക്കാരിൽ ചിലരുടെ ഭാവഭേദത്തിനു കാരണം. (പറവൂർ മാർത്തോമ്മൻ പള്ളി ചരിത്രം, പേജ് 50 - 52).

കല്ലൂർക്കാട്ടു പള്ളിയിലെ പട്ടക്കാർക്കും, പ്രമാണികൾക്കും, തങ്കക്കാൾ കൊഴുക്കട്ടയിൽ വെച്ചു പുഴുങ്ങി കൊടുത്ത് അവരെ വശത്താക്കിയതുകൊണ്ടാണു ‘കുഴലുണ്ടെങ്കിൽ കൊക്കു പിടിക്കാം. കൊഴുക്കട്ടയുണ്ടെങ്കിൽ കല്ലൂർക്കാട്ടു പിടിക്കാം’ എന്ന ചൊല്ലുണ്ടായത്.

മെനെസിസ്സിനെ വധിക്കാൻ പറവൂർക്കാർ രണ്ടു ഗുഡ്ഡോചനകൾ

നടത്തി എന്ന് ഗോവിന്ദാ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അത്തരം നീചകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തക്ക അധമന്മാരല്ല അവർ. വധിക്കണമെങ്കിൽ ഗൃഹലോചന കൂടാതെ തന്നെ അതു സാധിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ല. സമാധാനപരമായി പോകുന്നതിന് അനുവദിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. രക്തസാക്ഷിയുടെ കിരീടം കൊടുക്കാൻ പറ്റിയില്ലെങ്കിലും തന്റെ ചരിത്രപുരുഷന് അതിന്റെ മഹത്വത്തിൽ കുറെ എങ്കിലും കൊടുക്കാമെന്നു വച്ചായിരിക്കും, മെന്നെസിസ്സിന്റെ ചരിത്രകാരൻ (ഗോവിന്ദാ) ഈ വിധം എഴുതിയത് എന്നും, ലാക്രോസ് എന്ന ജർമ്മൻ ചരിത്രകാരനും തന്റെ അഭിപ്രായമാണുള്ളതെന്നും ജെയിംസ് ഹൗ പറയുന്നു (വാല്യം 1, പേജ് 357, 388).

ആലങ്ങാട്ടു പള്ളിയിൽ

ആർച്ചുബിഷപ്പ് പരിവാരസമേതം പറവൂരിൽ നിന്ന് ആലങ്ങാട്ടേയ്ക്കാണ് നീങ്ങിയത്. ആലങ്ങാട്ട് രാജാവും പറവൂർ രാജാവും തമ്മിൽ ആയിടെ യുദ്ധം നടന്ന വിവരം മുൻപ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ യുദ്ധം മൂലമാണ് മെന്നെസിസ്സ് മലങ്കരയിലേക്കുള്ള യാത്ര നീട്ടിവെക്കാൻ കാരണമായത്. യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി വാസസ്ഥലങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നവരുടെ സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും ആലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ഗൃഹോപകരണങ്ങളും പള്ളിയിൽ തന്നെ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിലാണ് ആർച്ചുബിഷപ്പ് അവിടെ ചെന്നത്. ആപത്തിൽപ്പെട്ടവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും, പാപ്പായെ അനുസരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റിയും ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തശേഷം ബോട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. പറവൂർ നിന്ന് പണിക്കരന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നസ്രാണിപ്പോരാളികൾ ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ പിടികൂടാൻ ആലങ്ങാട്ടേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, പള്ളിയിൽ അഭയം തേടിയവരെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് ഓടിച്ച ശത്രുപട ഏതു സമയത്തും എത്താമെന്നും, അറിവു കിട്ടിയതുകൊണ്ട് മെന്നെസിസ്സ് ആലങ്ങാട്ടു നിന്നു വൈകുന്നേരം തന്നെ ചൊവ്വരയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ ചൊവ്വര എത്തി. മെന്നെസിസ്സിന്റെ “സ്നേഹിതൻ” ആയ കൊച്ചി രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആ സ്ഥലത്ത് ആപൽശങ്ക കൂടാതെ ജീവിക്കാമെന്ന് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ആശ്വസിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനും അവിടെ ഒരു വസതി ഉണ്ടായിരുന്നു. കത്തനാർമാരും, ജനങ്ങളും പള്ളിയിൽ വന്നു തന്നെ കാണണമെന്ന്, ചൊവ്വര എത്തിയ ഉടൻ തന്നെ മെന്നെസിസ്സ് ഒരു സന്ദേശവുമായി ദൂതന്മാരെ അയച്ചു. സ്ത്രീകളല്ലാതെ പുരുഷന്മാർ ആരും അവിടെങ്ങും ഇല്ലെന്നും, പള്ളി പൂട്ടികിടക്കുന്നു എന്നും സന്ദേശവാഹകൻ മടങ്ങി എത്തി അറിയിച്ചു. ആർച്ചുബിഷപ്പ് അന്ന് രാത്രി ബോട്ടിൽ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

അർക്കദിയാക്കോൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേടയിൽ ഉണ്ടെന്നു അന്നു രാത്രി അറിവു കിട്ടി. മെനെസിസ്സ് അദ്ദേഹത്തെ സംഭാഷണത്തിനായി ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു കത്ത് കൊടുത്തയച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനോട് ശത്രുത ഒന്നു മില്ല. സ്നേഹിതന്മാരായി കഴിയണമെന്നാണാഗ്രഹം, ആരെയും ഉപദ്രവി ക്കണമെന്നില്ല. വഴി പിഴച്ച വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് എല്ലാവരെയും പിൻ തിരിച്ച് ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കണമെന്നാഗ്രഹം എന്നിങ്ങനെ പലതും എഴു തിയശേഷം, തന്റെ നിലയാണു ശരിയെന്ന്, വേദപുസ്തകത്തിലും, സഭ യുടെ ഉപദേശങ്ങളിലും നിന്നു കാണിച്ചു ബോധ്യപ്പെടുത്താമെന്നും മറ്റും കത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു.

“നാം ഒളിച്ചു കളിക്കുകയാണെന്നു പറയുന്നതിനു പോലും ആളു ണ്ടാകും. ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ നേരിട്ടു കണ്ടു സംസാരിക്കുകയാതിരിക്കും ഉത്തമമെന്നു തോന്നുന്നു” എന്ന് കത്തനാർമാരിലും ജനനേതാക്കന്മാരിലും പ്രധാനികളെ ആലോചനയ്ക്കു വിളിച്ച് അർക്കദിയാക്കോൻ പറഞ്ഞു. ആർച്ചുബിഷപ്പ് സുത്രത്തിൽ തങ്ങളെ ആപ്പിലാക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ട കരു തലോടു കൂടി പോകുക എന്നവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ബോട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി കരയിൽ വച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിന് ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ അർക്ക ദിയാക്കോൻ ക്ഷണിച്ചു. വല്ലാത്ത വെയിലാണ്. ബോട്ടിൽ വച്ചു സൗകര്യ മായി സംസാരിക്കാമല്ലോ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. കര അടുത്തുകിടക്കുന്ന ബോട്ടിൽ കേറിയതുകൊണ്ട് അപകടം പറ്റാനില്ല. ആളുകൾ കരയിലുണ്ട് എന്നുറച്ച് അർക്കദിയാക്കോനും നേതാക്കന്മാരും ബോട്ടിൽ കയറി.

ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ കൂടെ വന്നിരുന്ന ചില പാതിരിമാരും, ജെസിത്ത് പാതിരിമാരും ഏതാനും പറങ്കികളും ബോട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. നെസ്തോ റിയൻ വിശ്വാസത്തെയും, ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിനെയും ഉപേ ക്ഷിച്ചു റോമാ പാപ്പായെ സ്വീകരിച്ചു റോമാ സഭയിൽ ചേരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി മെനെസിസ്സ് ദീർഘമായി സംസാരിച്ചു. ഇരുഭാഗവും അവരവരുടെ നില വിശദീകരിച്ചു (പാരേട്ട് മലങ്കര നസ്രാണികൾ, പേജ് 256 - 267).

ധാരണയിൽ എത്തുന്നു

തന്റെ നിലപാടുകളിൽ നിന്ന് ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാതെ അർക്കദിയാ കോൻ ഉറച്ചുനിന്നു. അർക്കദിയാക്കോനെ മുഷിപ്പിക്കാതെ കാര്യം കാണാൻ മെനെസിസ്സും കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ ഇരുവരും ചില ധാരണയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. വിശ്വാസം സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്കു തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ഒരു സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ ഒടുവിൽ തീരുമാനമായി. ആർച്ചുബിഷപ്പിന് അതുവരെ പള്ളികൾ

സന്ദർശിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ജനങ്ങളെ ആശീർവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ ഉപശുമായോ (സ്ഥിരീകരണം) എപ്പിസ്കോപ്പായിക്ക് അനുയോജ്യമായ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തനങ്ങളോ മഹാഇടവകയിൽ വച്ച് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ചെയ്തുകൂടാ എന്ന് അർക്കദിയാക്കോൻ നിർബന്ധമായി പറഞ്ഞു. മഹാഇടവകയിൽ അധികാരമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ടല്ല, പിന്നെയോ സന്ദർശനത്തിന് അനുവാദത്തോടെ വന്ന ഒരു മേൽപട്ടക്കാർ എന്ന് നിലയിൽ മാത്രമേ മെനെസിസ്സിനെ കണക്കാക്കുകയുള്ളൂ എന്നും അർക്കദിയാക്കോൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു. ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് ഇത് സമ്മതിക്കേണ്ടതായി വന്നു. പൂർണ്ണമനസ്സോടു കൂടി അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു എന്നല്ല; ഇതിനേക്കാൾ നല്ല വ്യവസ്ഥകൾ അർക്കദിയാക്കോനിൽ നിന്നു കിട്ടുകയില്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് സമ്മതിച്ചു പോയതാണത്രെ.

കാഞ്ഞൂരിൽ വച്ചു വാക്കു തെറ്റിച്ചു

മെനെസിസ്സ് മെത്രാൻ ചൊവ്വരയ്ക്ക് ഏതാണ്ട് നാലു മൈൽ കിഴക്കുള്ള കാഞ്ഞൂർ പള്ളിയിലേക്കാണ് പിന്നീട് പോയത്. അർക്കദിയാക്കോൻ കരവഴിക്കും, മെനെസിസ്സ് ബോട്ടിലും കാഞ്ഞൂർ പള്ളിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മെത്രാനോടൊന്നിച്ച് ബോട്ടിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നത് അപകടം വരുത്തിവെക്കാനുള്ള വഴിയാണെന്ന് കരുതി അർക്കദിയാക്കോൻ ഒഴിവാക്കിയതാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. കാഞ്ഞൂർ പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ച് മെനെസിസ്സ് ആത്മസംയമനത്തോടെ പെരുമാറി. “ആദ്യത്തെ ഉപ്രിശുമാ” ശ്രമമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അർക്കദിയാക്കോനുമായി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന ഉടമ്പടിയുടെ ചുട് അദ്ദേഹത്തിന് നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആവേശം മുത്ത് അദ്ദേഹം പലതും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. പുള്ളിപ്പുലിക്ക് അതിന്റെ പുള്ളിയും, എത്യോപ്യന് അവന്റെ നിറവും മായ്ക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന വേദവചനം പോലെ മെനെസിസ്സിന്റെ ഉള്ളിലിരുപ്പ് മറ നീക്കി പുറത്തുവന്നു. റോമാ സഭയുടെ അത്യുന്നത നില; ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ നിസ്വത, സാർവ്വത്രിക സഭയെന്ന റോമിന്റെ കീർത്തി, ഉപദേശങ്ങളുടെ നിർമ്മലത, സർവ്വരും അതിൽ ചേരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത, റോമാ സഭയെ അനുസരിക്കുന്നതിന് മറ്റു സഭകൾക്കുള്ള ചുമതല, ഇവയെല്ലാം വ്യക്തമാക്കിയും, നെസ്തോറിയൻ സഭയുടെ വേദവിപരീതങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാൽ ആത്മത്തിനു വന്നു കൂടുന്ന മഹാവിപത്തുകൾ എന്നിവയെല്ലാം ഉയർത്തിക്കാണിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചു. ചൊവ്വരയിൽ വെച്ചുണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിക്ക് കടകവിരുദ്ധമായിട്ടാണ് മെനെസിസ്സ് ഈ വിധം തുറന്നടിച്ചത് എന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ച് ഇനി ഈ പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കാതിരിക്കുവാൻ നല്ലതെന്ന് അർക്കദിയാക്കോൻ തീരുമാനിച്ചു. യാത്ര ചെയ്യാൻ

തീരെ വയ്ക്കുന്നും ചികിത്സയ്ക്കായി ചൊവ്വരയിൽ താമസിക്കാൻ പോകയാണെന്നും മെനെസിസ്സിനെ അറിയിച്ച് അദ്ദേഹം മെത്രാന്റെ കൂട്ടുകെട്ടിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറി. സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചു കൂട്ടാൻ അർക്കദിയാക്കോൻ സമ്മതിച്ച് ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കി കഴിഞ്ഞിരുന്നതു കൊണ്ട് അർക്കദിയാക്കോൻ കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ മെത്രാൻ വലിയ നിർബന്ധവും ഇല്ലായിരുന്നു. അർക്കദിയാക്കോന്റെ ആസ്ഥാനമായ അങ്കമാലിക്കു ചുറ്റുപാടുമുള്ള പള്ളികളിൽ സന്ദർശനം ഒഴിവാക്കുകയാണ് നല്ലതെന്ന് മെനെസിസ് അനുഭവം കൊണ്ടു ഇതിനകം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ സന്ദർശനത്തിനു പുറപ്പെട്ടാൽ അർക്കദിയാക്കോന്റെ അതുല്യമായ സ്വാധീനത കൊണ്ട് തന്റെ പ്രയത്നം ശോഭിക്കുകയില്ലെന്ന് ആ മഹാചാര്യൻ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് അർക്കദിയാക്കോന്റെ പ്രഭാവം അത്ര തന്നെ ഫലിക്കാത്ത തെക്കൻ ഇടവകകളിലേക്ക് പുറപ്പെടുന്നതിന് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു.

മാർച്ച് ഒന്നിന് മെനെസിസ് കാഞ്ഞൂർ നിന്നു കൊച്ചിയിൽ മടങ്ങി എത്തി. മതകാര്യങ്ങൾക്കു പുറമെ പോർച്ചുഗീസ് ഗവൺമെന്റ് കാര്യങ്ങളും ആർച്ചുബിഷപ്പിനു നോക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാലും കൊല്ലത്തുള്ള പറങ്കിക്കോട്ടയും, കൊത്തളങ്ങളും, കച്ചവട സ്ഥാപനങ്ങളും സന്ദർശിച്ച് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാലും കൊച്ചിയിലെ ഗവർണ്ണറേയും, മറ്റ് ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും കണ്ട് സംസാരിച്ച് ഭാവി പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

പൊറക്കാട്ട് രാജാവ്

മെനെസിസ് കൊല്ലത്തേക്കുള്ള യാത്രക്കിടയിൽ പൊറക്കാട്ട് ഇറങ്ങി അവിടുത്തെ നസ്രാണിപ്പള്ളി സന്ദർശിച്ച് ജനങ്ങളെ ആശീർവദിച്ചു. ഒരു കൊച്ചു രാജ്യമാണ് പൊറക്കാട്ട്. എന്നാലും അവിടുത്തെ രാജാവിന് വലിയ സ്ഥാനമോഹമായിരുന്നു. കൊച്ചി രാജാവിനും മറ്റും 'പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിന്റെ സഹോദരൻ' എന്ന ബഹുമതി ബിരുദം സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു. അതുപോലെ ഒരു ഉന്നത ബിരുദം തനിക്കും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആ ഭാഗ്യാന്വേഷി നിനച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ പൊറക്കാട്ട് സന്ദർശനം. ഏതായാലും ഒന്ന് ശ്രമിച്ചു നോക്കിക്കളയാമെന്ന് പൊറക്കാട്ട് മനസ്സ് നിശ്ചയിച്ചു. മെനെസിസ്സിനെ 'കൈമണി' അടിച്ചാൽ കാര്യം നടക്കുമെന്ന് കരുതി അദ്ദേഹത്തെ പ്രജകളായ നസ്രാണികൾ എല്ലാവരും ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് കല്പനയായി. മെനെസിസ്സിനു വൻ സ്വീകരണം പൊറക്കാട്ട് ലഭിച്ചു. കിട്ടിയ സന്ദർഭം മുതലെടുത്ത് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഘനഗാംഭീര്യത്തോടെ പൊറക്കാട്ട് പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ച് തന്റെ സാധാരണ പ്രസംഗത്തിൽ

കുത്തിച്ചെല്ലുത്താറുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം ലോപമില്ലാതെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു പ്രസംഗം തട്ടിവിട്ടു.

ഇതിനിടെ രാജാവ് തിരുമുൽക്കാഴ്ചകളുമായി വന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ വന്ദിച്ചു. പോർച്ചുഗലിൽ നിന്നും സ്ഥാനബഹുമതി കിട്ടിയാൽ നന്നായിരുന്നു എന്ന കാര്യം രാജാവ് ഉണർത്തിച്ചു. 'പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന്റെ സഹോദരൻ' എന്ന ഉന്നത ബഹുമതി നൽകുന്നത് പരമപ്രധാനമായ വിശിഷ്ടസേവനം മൂലം രാജാവിന്റെ പ്രീതി പിടിച്ചുപറ്റുന്നവർക്കു മാത്രമാണെന്ന് മെനെസിസ്സിന്റെ മറുപടി കേട്ട് പൊറുക്കാട്ട് മന്നൻ ഖിന്നനായി സ്ഥലംവിട്ടു. അർക്കദിയാക്കോനുമായി എത്തിച്ചേർന്നിരുന്ന ഒത്തുതീർപ്പിന് വിരുദ്ധമായി പിറ്റന്നാൾ പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ എല്ലാവരേയും സ്ഥിരീകരിച്ചു. യാതൊരു എതിർപ്പും ഉണ്ടായില്ല. ഒരുപക്ഷേ രാജാവിന്റെ കല്പന ഭയന്ന് ജനങ്ങൾ കണ്ണടച്ചതാവാം. മെനെസിസ്സ് പിന്നീട് കൊല്ലത്തു പോയി ഔദ്യോഗിക കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ച ശേഷം കൊച്ചിയിലേക്ക് മടങ്ങി. കൊല്ലത്തു വെച്ച് കാര്യമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് ഇട കിട്ടിയില്ല. തിടുക്കത്തിലാണു മടങ്ങിയത്. കടൽ കൊള്ളക്കാരായ മുഹമ്മദീയരുടെ വകയായി സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യത്ത് കടൽത്തീരത്തുള്ള കോട്ടയ്ക്കൽ കോട്ടയുടെ നിരോധനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പറങ്കി സൈന്യത്തിനു പറ്റിയ നാശം അറിഞ്ഞ് അതിന്റെ വിവരം കൊച്ചികോട്ടയിലെ സൈന്യാധിപനുമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനാണ് വേഗം മടങ്ങിയത്.

മുളത്തുരുത്തി സന്ദർശനം

അടുത്തതായി മുളത്തുരുത്തി പള്ളിയാണ് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് സന്ദർശിച്ചത്. അർക്കദിയാക്കോനോടു കൂറും, ഭക്തിയും ഉള്ളവരായിരുന്നു മുളത്തുരുത്തി ഇടവകക്കാർ. ജനങ്ങളുടേയും പള്ളി അധികാരികളുടേയും എതിർപ്പു വക വെക്കാതെ മെനെസിസ്സ് മുളത്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ ലത്തീനിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുകയും ചിലർക്കു പട്ടം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വളരെയധികം കുട്ടികളുടെ സ്ഥിരീകരണം നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ചൊവ്വര വെച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒത്തുതീർപ്പു വ്യവസ്ഥകൾക്കെതിരായി ചെയ്ത ഈദ്യുശ പ്രവൃത്തികൾ പള്ളിക്കാർ കഠിനമായി എതിർത്തു. ഇതോടെ മെത്രാൻ ക്ഷുഭിതനായി. അർക്കദിയാക്കോനെ താൻ മുടക്കുമെന്ന് മദ്ബഹായിൽ വച്ചു ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ആക്രോശിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനെ എതിർക്കാനായി നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ മെനെസിസ്സ് പ്രേരിപ്പിക്കാൻ ചില പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു. പക്ഷേ അതു നടപ്പാക്കാൻ ഇടകിട്ടിയില്ല. അതിനു മുമ്പ് സാമൂതിരിയുമായി സന്ധി ഉണ്ടാക്കാൻ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ പോർച്ചുഗീസ് അധികാരികൾ വൈപ്പിൻകോട്ടയിലേക്കു

വിളിക്കയാൽ അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു പോയി. അർക്കദിയാക്കോന് അതോടെ സ്വല്പം സ്വേദം ലഭിച്ചു.

ഉദയമ്പേരൂരിൽ

കഷ്ടാനുഭവാഴ്ച ഉദയമ്പേരൂരിൽ ആവട്ടെ എന്നു കരുതി ആർച്ച് ബിഷപ്പ് കാലേ കുട്ടി ഉദയമ്പേരൂരിൽ വന്ന് താമസമാക്കി. കുറെക്കാലമായി ആർക്കും വൈദികപട്ടം കൊടുത്തില്ല. അതുകൊണ്ട്, ഹോശാന ശനിയാഴ്ച കുറെപ്പേർക്ക് വൈദികപട്ടം കൊടുക്കുന്നതാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. ഒരു സൗമനസ്യ പ്രകടനം എന്ന നിലയിൽ അർക്കദിയാക്കോനെ ആരാധനയിലും, ശുശ്രൂഷയിലും സംബന്ധിക്കുന്നതിന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ക്ഷണിച്ചു.

പാറേട്ടിന്റെ മലങ്കര നസ്രാണികളിൽ നിന്ന് (വാല്യം രണ്ട്, പൂ. 290-291) നിന്ന് അല്പം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ: “ചൊവ്വര വെച്ചുണ്ടായ ധാരണയ്ക്ക് എതിരാണ് ഈ നടപടി; മെനെസിസ്റ്റ് മലങ്കരസഭയിൽ അധികാരമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായാണോ അല്ലയോ എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതിന് ഒരു സുന്നഹദോസ് കൂടണമെന്നാണ് അവിടെ വെച്ച് നിശ്ചയിച്ചത്; അതിനു മുമ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്ന് അർക്കദിയാക്കോൻ മറുപടി കൊടുത്തു. “സുന്നഹദോസ്, സുന്നഹദോസ്” എന്ന് അർക്കദിയാക്കോൻ ആവർത്തിക്കുന്നത് അതു നടത്തുന്നതിനല്ലെന്ന് മെനെസിസ്റ്റ് അനുമാനിച്ചു. ചൊവ്വര വെച്ചുണ്ടായ ധാരണയിൽ നിന്ന്, അർക്കദിയാക്കോൻ പിന്മാറി എന്ന് ആരോപണം പോലും ഉണ്ടായി.

അർക്കദിയാക്കോൻ തടസ്സവാദം പുറപ്പെടുവിച്ചപ്പോൾ മെനെസിസ്റ്റ് തുറന്നടിച്ചു - “പട്ടം കൊടുക്കാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അതിൽ മാറ്റം ഒന്നും വരുത്തുന്നതല്ല. ലോകത്തുള്ള എല്ലാ സഭകളുടെയും പരമാദ്ധ്യക്ഷനായ പാപ്പായുടെ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച്, ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായിക്ക് അടുത്ത എല്ലാ പ്രവൃത്തിയും നടത്തുന്നതാണ്” എന്ന്. ഈ വിവരം അർക്കദിയാക്കോനെ നേരിട്ട് അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. യാതൊരു കൂസലും ഇല്ലെന്നു നടിച്ചു എങ്കിലും, മെനെസിസ്റ്റിന് ആശങ്ക ഉണ്ടായിരുന്നു. അർക്കദിയാക്കോൻ കൊച്ചി രാജാവിനെ സ്വാധീനിച്ചെന്നും, ഉദയമ്പേരൂർ വെച്ച് വിപുലമായ തോതിൽ “പട്ടം കൊട” നടത്താനുള്ള മെനെസിസ്റ്റിന്റെ ശ്രമത്തെ തടയാൻ ഉദയമ്പേരൂരിലെ ഭരണാധികാരിയ്ക്കു രാജാവു കല്പന കൊടുത്തു എന്നും, അവിടെ ചില പ്രകടനങ്ങളും മറ്റും നടന്നു എന്നും ജെയിംസ് ഹൗ പറയുന്നുണ്ട്. പറങ്കികൾക്കു വിധേയരായി കഴിഞ്ഞുവന്ന കൊച്ചി ഭരണകർത്താവ്, മെനെസിസ്റ്റിന് എതിരായി തുറന്നു പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുള്ള പ്രസ്താവന എത്ര കണ്ടു ശരിയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു സംശയം തോന്നുന്നു എന്നു കൂടി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.”

പട്ടംകൊട നിരോധനാജ്ഞയ്ക്കു കീഴിൽ

കാര്യങ്ങൾ ഇത്രയ്ക്കു വന്നു വശായിരുന്നതിനാൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് പട്ടം കൊട നടത്തിയേ കഴിയൂ എന്നാണെങ്കിൽ അത് ലത്തീൻകാർക്ക് മാത്രം മതിയെന്നും സുറിയാനിക്കാരെ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തരുതെന്നും അർക്കദിയാക്കോൻ മെനെസിസ്സിനോട് രേഖാ മൂലം നിർദ്ദേശിച്ചു. ലത്തീനെന്നും, സുറിയാനി എന്നും ഉള്ള വേർതിരിവ് അവസാനിപ്പിച്ച് എല്ലാവരെയും മാർപ്പാപ്പായുടെ കീഴിൽ വരുത്തുകയാണ് തന്റെ ജോലി. അതിൽ നിന്നു പിന്മാറാൻ തയ്യാറില്ലെന്നായിരുന്നു മെനെസിസ്സിന്റെ ഉറച്ച മറുപടി ഈ വിഷമ ഘട്ടത്തിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ കൊച്ചി, അങ്കമാലി, ആലങ്ങാട്, പറവൂർ തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികളുടെ സഹായം തേടി. ഇവരെല്ലാം മെനെസിസ്സുമായി സ്നേഹത്തിൽ കഴിയുന്നവരാണെന്നാണ് വെപ്പ്. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അധികാരാതിർത്തിയിൽ ഉദയമ്പേരൂരിൽ വച്ച് വൈദികപട്ടം കൊടുക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു കൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ട നടപടി എടുക്കാനുള്ള കൊച്ചി രാജാവിന്റെ ധാർമ്മിക അവകാശം അർക്കദിയാക്കോൻ, രാജാവിനു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊടുത്തിരുന്നു. അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു പൊതു സുന്നഹദോസ് നടത്താൻ ഇരു വിഭാഗക്കാരും യോജിച്ചു തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് അതിനു മുമ്പ് വിവാദപരമായ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു നടപടി സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്ന് കൊച്ചി രാജാവ് സമാധാന കാംക്ഷി എന്ന നിലയിൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ അറിയിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ആ പരക്കി മെത്രാൻ തരിമ്പും ഇളകിയില്ല. ക്രൈസ്തവ മതരഹസ്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പുറജാതിക്കാർ പറയുന്നതൊന്നും സ്വീകരിപ്പാനാവില്ലെന്നും തന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുള്ള ദൈവിക ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറില്ലെന്നും, ഇപ്പോൾ താൻ സ്വീകരിക്കുന്ന നടപടികൾ തന്റെ മതാചാരങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ഒഴിച്ചുവെയ്ക്കാൻ പറ്റാത്തതാണെന്നും, ഇങ്ങിനെയുള്ള ഔദ്യോഗിക ചുമതലകൾക്ക് രാജാധികാരികൾ മുമ്പു തന്നെ സഹകരണം വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നും ആ വാഗ്ദത്തം നിറവേറ്റണമെന്നും മെനെസിസ്സ് ഭരണാധിപന്മാർക്ക് മറുപടി കൊടുത്തു. ചുരുക്കത്തിൽ തനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളത് പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും അതിലൊന്നിലും നിങ്ങൾ ഇടപെടേണ്ടതില്ലെന്നും സാരം.

അർക്കദിയാക്കോൻ വീണ്ടും കൊച്ചി രാജാവിനോട് നിർബന്ധമായി ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉദയമ്പേരൂരിലെ ഭരണാധികാരിയ്ക്കു കല്പന കൊടുത്തു. അവിടെ വെച്ചു പട്ടംകൊട നടത്താതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടതു ചെയ്യണമെന്നും പട്ടം ഏൽക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നവർ രാജകോപത്തിന് പാത്രമാകുമെന്ന് പരസ്യമാക്കണമെന്നും അതിൽ ആജ്ഞാപിച്ചിരുന്നു. അവിടുത്തെ നായർ യോദ്ധാക്കൾ പല പ്രാവശ്യം പള്ളിയുടെ കവാടത്തിൽ

വന്ന് പ്രകടനം നടത്തി. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ പ്രജകളായ നസ്രാണികളുടെ മതവികാരങ്ങളെ വ്രണപ്പെടുത്താൻ തുനിയരുതെന്നും ഇതെല്ലാം അവഗണിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മെനെസിസ്സിന്റെ കഥ കഴിച്ചു കളയുമെന്നും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ഉണ്ടായി. ഇതറിഞ്ഞപ്പോൾ ആർച്ചു ബിഷപ്പ് കൊച്ചിയിൽ നിന്നു കൂടുതൽ പറങ്കിപ്പടയാളികളെ ഉദയമ്പേരൂർക്ക് വരുത്തി. 400 പറങ്കി ഭടന്മാർ ആയിരക്കണക്കിന് സാമൂതിരിയുടെ പടയാളികളെ തോല്പിച്ചോടിച്ച് പഴയ ചരിത്രം ഒരുപക്ഷേ മെനെസിസ്സിന് ആത്മധൈര്യം കൊടുത്തിരിക്കാം. “പട്ടികൾ കുരയ്ക്കട്ടെ; സാർത്ഥവാഹക സംഘം മുന്നോട്ട്” എന്നു പറഞ്ഞ പോലെ ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഒട്ടും കൂസാതെ പരിപാടികളുമായി മുന്നോട്ടു പോയി. പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ദിവസം, ഉദയമ്പേരൂർ നിവാസികൾ തങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങരുതെന്നും ഇറങ്ങുന്നവരുടെ ജംഗമ സ്വത്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടുമെന്നും ഭരണാധികാരികൾ പൊതുജനങ്ങളെ ചെണ്ട കൊട്ടി അറിയിച്ചു.

ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പറങ്കി മെത്രാൻ പിൻതിരിഞ്ഞില്ല. സുശക്തമായ പറങ്കിപ്പട്ടാളം ആർച്ചുബിഷപ്പിന് കാവൽ നിന്നു. മുപ്പത്തി എട്ടു യുവാക്കൾ പട്ടം സ്വീകരിപ്പാൻ തയ്യാറായി നിന്നിരുന്നു. അവർ യാതൊരു വിഘ്നവും കൂടാതെ മെനെസിസ്സിന്റെ പക്കൽ നിന്നു റോമാ പട്ടം ഏറ്റുവാങ്ങി. മെനെസിസ്സിന് വിശ്വസ്തരായ 38 ‘കരിങ്കാലികളെ’ ഒറ്റുകാരായും ദാസന്മാരായും കിട്ടി. മെനെസിസ്സിന്റെ വിശ്വസ്ത ചരിത്രകാരനായ ഗോവിന്ദ തന്നെ അങ്ങിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പട്ടം ഏറ്റവർ മെനെസിസ്സിന്റെ ‘അക്രീത അടിമകളായി’ എന്നു ചുരുക്കം. വളരെ ചടുലമായ കരുനീക്കങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഈ വിജയം കൈവരിച്ചത്. അന്യരാജ്യത്തു വന്നു ആ രാജ്യത്തെ രാജാവിനേയും, പ്രബലനായ മതമേധാവിനേയും ധിക്കരിച്ച് ഇത്രയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ അസാമാന്യമായ നെഞ്ചുക്കും, അപാരമായ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും കൂടിയേ തീരൂ. അർക്കദിയാക്കോൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചെന്നു വരും; കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സർവ്വാധികാര്യക്കാരെയും മന്ത്രി പ്രമുഖന്മാരെയും സ്വാധീനിച്ച് നിരോധനാജ്ഞ തന്നെ പുറപ്പെടുവിച്ചേക്കും എന്നെല്ലാം ആർച്ചുബിഷപ്പ് ന്യായമായി ഊഹിച്ചിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് പട്ടം ഏൽക്കാൻ തയ്യാറായി വന്നവരെ പല ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പു തന്നെ വരുത്തി പള്ളിപ്പരിസരങ്ങളിൽ ഒളിപ്പിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ മെനെസിസ്സ് കാര്യം കണ്ടു. നവീന യുഗത്തിൽ ഇന്ത്യ മഹാരാജ്യത്തെ ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവിശ്വാസപ്രമേയം വോട്ടിനിടുന്നതിന് വളരെ മുമ്പു കൂട്ടി ജനപ്രതിനിധികൾ ആരും മുങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കാനും, എതിർ കക്ഷികൾ ചാക്കിട്ടു പിടിക്കാതിരിക്കാനുമായി സ്വകാര്യമായി ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒളിപ്പിച്ച് വോട്ടു ചെയ്യേണ്ട സമയത്ത് മാത്രം എല്ലാവരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു

പോയി വോട്ടു ചെയ്യിക്കുന്ന സൂത്രം രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ പഠിച്ചത് മെനെ സിസ്റ്റിൽ നിന്നാണോവോ?

കടുത്തുരുത്തി ആകെ മാറ്റിയെടുത്തു

ഉദയമ്പേരൂരിൽ കഷ്ടാനുഭവ ആഴ്ച്ചയും ഈസ്റ്ററും കഴിക്കണമെന്നു വെച്ച് താമസമാക്കിയ മെനെസിസ്റ്റ് പ്ലാൻ മാറ്റി കടുത്തുരുത്തിയിൽ വെച്ചാവാം കഷ്ടാനുഭവ ആഴ്ച്ചയും ഈസ്റ്ററും എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങിനെ നിശ്ചയിക്കാൻ വല്ല പ്രത്യേക കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്ന് അറിയില്ല. ഉദയമ്പേരൂരിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട് വഴിക്കു കണ്ട പള്ളികളിലും, ചാപ്പലുകളിലും കേറി. ചിലയിടത്തു നല്ല സ്വാഗതം ലഭിച്ചു. ചിലർ ആർത്തു കുവി അവഹേളിച്ചു. നല്ല തൊലിക്കട്ടിയുള്ള ആളായിരുന്നതിനാൽ അവഹേളനം കാര്യമായി എടുത്തില്ല. 'നിങ്ങളെയൊക്കെ പാഠം പഠിപ്പിക്കും' എന്നു മനസ്സിൽ പറഞ്ഞുകാണുമോ എന്തോ? ആർഭാടം കൊണ്ടു ജനഹൃദയം കവർന്നെടുക്കാമെന്നു വെച്ച് അതിനായി അടുത്ത ശ്രമം. കൊച്ചി മിലിട്ടറി ക്യാമ്പിൽ നിന്ന് സംഗീത ഉപകരണങ്ങളോടു കൂടി പറങ്കിപ്പാട്ടുകാർ കടുത്തുരുത്തിയിൽ ഹാജരാകണമെന്ന് കല്പന കൊടുത്തു. രാത്രിയിൽ, ഇടവക പ്രമുഖന്മാരിൽ പലരെയും ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി സൽക്കരിച്ചു. വീര്യമുള്ള പോർച്ചുഗീസ് വൈൻ അവരിൽ പലരും ആദ്യമായി രുചിച്ചു നോക്കുകയായിരുന്നു. വില പിടിച്ച സമ്മാനങ്ങൾ കൊണ്ട് പലരേയും പാട്ടിലാക്കി. ചക്കരവാക്കിൽ പലരും മയങ്ങി. ഇട്ടി മാത്തു മാപ്പിള, ഇട്ടിമാണി മാപ്പിള എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് നസ്രാണികളെ 'സ്നേഹിതന്മാർ' ആയി സ്വീകരിച്ചു. ആ രണ്ട് നസ്രാണികൾക്കും ലഭിച്ച അംഗീകാരം അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയെന്നും, അവരെ തന്റെ കാര്യ സാധ്യത്തിന് മെനെസിസ്റ്റ് ഉപയോഗിച്ചുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. കടുത്തുരുത്തിയിലെ പൗരമുഖ്യരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും മറ്റു പാരിതോഷികങ്ങളും വാരി വിതച്ചു എന്നും അതിൽ അവർ മയങ്ങിപ്പോയെന്നും പല ചരിത്രകാരന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

വടക്കുംകൂർ റാണി

അക്കാലത്ത് കടുത്തുരുത്തി ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രദേശം വടക്കുംകൂർ റാണിയുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിലായിരുന്നു. മെനെസിസ്റ്റിന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ നീരസം പുണ്ട ഒരു വിഭാഗം നസ്രാണികൾ വടക്കുംകൂർ റാണിയെ കണ്ടു പരാതി പറഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസാചാരങ്ങളെയും, ജീവിതരീതികളെയും താറുമാറാക്കാൻ ഒരു പറങ്കി മെത്രാൻ പുറപ്പെട്ടു വന്നിരിക്കുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞയക്കണം എന്നും മറ്റുമായിരുന്നു അവരുടെ നിവേദനം. റാണി കാര്യം ഗൗരവമായി തന്നെ എടുത്തു. ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ മൂന്നു ദിവസത്തിനകം തന്റെ രാജ്യം വിട്ടുകൊള്ളണമെന്ന് റാണി കല്പനയായി.

റാണിയുടെ കല്പന കിട്ടിയ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം മറുപടി കൊടുത്തു. റാണിയെ സ്വല്പം പുകഴ്ത്തിയും, അല്പം ഉപദേശം കലർത്തിയും, അത്യാവശ്യത്തിന് ഭീഷണിയുടെ മേമ്പാടി കൂട്ടിയും ആ വിദേശ ശ്രേഷ്ഠാചാര്യൻ കൊടുത്ത മറുപടിയുടെ ഉള്ളടക്കം ഏതാണ്ട് ഇപ്രകാരമാണ്: “റാണിയുടെ പൂർവ്വികന്മാർ മലങ്കരയിലെ മെത്രാന്മാർക്കും, അവരുടെ അനുയായികൾക്കും വളരെയധികം പദവികളും മറ്റും കൊടുത്ത് സംരക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വക എല്ലാം വിസ്മരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കണം. താൻ ആരംഭിച്ചത് അവസാനിപ്പിച്ചാൽ ഉടൻ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതാണ്. അതിനു മുൻപ് പോകാൻ കഴിയില്ല. സുശക്തമായ പറങ്കി സർക്കാരിന്റെ രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനമുള്ള ആളാണ് താൻ. ജീവനിൽ കൊതി ഒന്നും ഇല്ല. രാജാക്കന്മാരിൽ നിന്നു പദവികളും, ബഹുമതികളും മറ്റും വാങ്ങിയ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവനാണ്. യൂറോപ്പിലെ പരിഷ്കൃതരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ് താൻ.” ഈ കത്ത് കുറിക്കുക കൊണ്ടു. റാണിക്ക് ഒരു വീണ്ടുവിചാരത്തിന് ഇത് ഇടം കൊടുത്തു. ഇതിന്മേൽ മാത്രം ആശ്രയിക്കാതെ മെനെസിസ്സ് കൊട്ടാരം സർവ്വാധിയെ വേണ്ട പോലെ കണ്ടു. പാരിതോഷികങ്ങൾ കൊണ്ട് സർവ്വാധിയുടെ കൈ രണ്ടും നിറച്ചു. ‘സർവ്വാധിയെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയത് വലിയ പ്രയോജനം ചെയ്തു’ എന്നാണ് പാറേട്ട് ഇതിനെക്കുറിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. പാറേട്ട് തുടരുന്നു: ‘അയാളുടെ പ്രത്യേക നിയോഗമനുസരിച്ച്, ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ ജീവരക്ഷ റാണിയുടെ പടയാളികളുടെ ചുമതല ആയിത്തീർന്നു.’ അവിടെ വിജയം വരിച്ചതോടു കൂടി, ആർഭാടം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ജനങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിജയകരമായി പുരോഗമിച്ചു. ചില കത്തനാർമാർ എതിർത്തെങ്കിലും അവർ ക്ഷണത്തിൽ അടിപ്പെട്ടു പോയി” (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 294).

അർക്കദിയാക്കോനെ മാറ്റാൻ ശ്രമം

പോർച്ചുഗീസ് ഭണ്ഡാരത്തിൽ നിന്നു സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ അടങ്ങിയ കെട്ടുകൾ മെനെസിസ്സ് മെത്രാന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിനു സമീപം നിരത്തി വെച്ചിരുന്നുവത്രെ! അതിൽ നിന്നു വാരി പറങ്കി മെത്രാൻ നസ്രാണി പരിഷകൾക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുത്ത് അനുയായികളെ കൂട്ടി. റോമൻ ചക്രവർത്തിയുടെ തലയുള്ള വെള്ളിനാണയം കൈകൊണ്ട് തൊടാതെ ശിഷ്യന്മാരോട് അതിൽ കാണുന്ന രൂപം ആരുടേതെന്ന് ചോദിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായിയോ പ്രതിനിധിയോ എന്ന് ഭാവിക്കുന്ന മെനെസിസ് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് സ്വർണ്ണ നാണയങ്ങൾ വാരിക്കളിച്ചു. ദുഷ്ടലാക്കോടെ അവ പാവപ്പെട്ട മലങ്കര നസ്രാണികളെ പിടിക്കാൻ ചിലവാക്കി. സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ കൊണ്ടും, പറങ്കി സൈനികശക്തി പ്രകടനങ്ങൾ കൊണ്ടും, തന്ത്രം കൊണ്ടും, ഭീഷണി കൊണ്ടും, പൊങ്ങച്ച പ്രദർശനങ്ങൾ കൊണ്ടും

കടുത്തുരുത്തിയും സമീപ നാടുകളും മെനെസിസ്സ് കൈവശപ്പെടുത്തി. മാർപ്പാപ്പായെ സാർവത്രിക സഭയുടെ 'ഏകചരത്രാധിപതി'യായി സ്വീകരിക്കാത്ത പക്ഷം 'നാട്ടിൽ പൊറുക്കാൻ എളുതല്ല മേലിൽ' എന്നു കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ പാടിയപോലെ വരുത്തിത്തീർത്തു. തനിക്ക് ഒരു മുളളായി കഴിഞ്ഞുവരുന്ന അർക്കദിയാക്കോനെ സ്ഥാനത്തു നിന്നു നീക്കം ചെയ്ത് തന്റെ ചൊൽപ്പടിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ പാകത്തിലുള്ള നട്ടെല്ലില്ലാത്ത ഒരു സാധുവിനെ അർക്കദിയാക്കോൻ പദവിയിൽ ഇരുത്തിയാലോ എന്ന് ആലോചനയായി. കുറവിലങ്ങാട്ടുകാരൻ തോമസ് കരിയ കത്തനാരെ ഒരു പാവ അർക്കദിയാക്കോനായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന് കടുത്തുരുത്തിക്കാരുടെ സമ്മതം ആർച്ചബിഷപ്പ് രഹസ്യമായി ആരാഞ്ഞു. സംഗതി കൊള്ളാമെന്ന് ഏവരും സമ്മതിച്ചു. എന്നാലും അത്ര വരെ പോകണമോ എന്നായി ശങ്ക! അർക്കദിയാക്കോനെ ഒന്ന് ഉപദേശിച്ചു നോക്കാം എന്ന് മെനെസിസ്സിന്റെ ചില ശിങ്കിടികൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അർക്കദിയാക്കോനെ ഒരു പ്രതിനിധി സംഘം സന്ദർശിച്ച് കാര്യത്തിന്റെ ഗൗരവസ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കാമെന്നു വച്ചു. ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ കഴിവും ജനസമ്മതവും എത്രമാത്രമാണെന്ന് അറിയാമായിരുന്നതു കൊണ്ട് കഴിയുന്നിടത്തോളം അദ്ദേഹത്തെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി, കൂടെക്കൊണ്ടു നടക്കണമെന്നായിരുന്നു ആർച്ചബിഷപ്പിന്റെ ഉള്ളിലിരുപ്പ്. അർക്കദിയാക്കോനെ വല്ല വിധേനയും മെരുക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ തന്റെ മലങ്കരയിലെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാരം പകുതി കുറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കി. എല്ലാ വശവും നന്നായി ആലോചിച്ച് കടുത്തുരുത്തിക്കാരുടെ അഭിപ്രായം മെനെസിസ്സ് അംഗീകരിച്ചു. ഇരുപതു ദിവസത്തെ ഇടയാണ് അർക്കദിയാക്കോനുമായി വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിന് കടുത്തുരുത്തിക്കാർ ആവശ്യപ്പെട്ടത്.

ഒന്നു തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കാത്തിരുന്നു സമയം കളയുന്ന പതിവ് ആർച്ചബിഷപ്പിന് തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു. ആറു പൗര മുഖ്യരെ അടുത്ത ദിവസം തന്നെ അർക്കദിയാക്കോനെ കണ്ട് സംസാരിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചു. അവർക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവും മെനെസിസ്സ് തന്നെ നേരിട്ട് നൽകി. ചുരുക്കത്തിൽ അവർക്ക് ഒരു 'സമ്മറി ട്രയിനിംഗ്' കൊടുത്താണ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ അടുക്കലേക്ക് അയച്ചത്. ഗെഡസ്സ് പറയുന്നത് പഠിച്ച പണി പതിനെട്ടും നോക്കിയിട്ടും അർക്കദിയാക്കോനെ സമ്മതിപ്പിക്കാൻ ദൂതഗണത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല എന്നാണ്.

വൈദികരുടെ അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ആർച്ചബിഷപ്പ് ഈസ്റ്ററിന്റെ തലേനാൾ കൈയിൽ ഒത്തുകിട്ടിയ ഒട്ടധികം പേർക്ക് പട്ടം കൊടുത്തു. മുൻപ് വന്നുചേരാൻ സാധിക്കാത്തവരായിരുന്നു അവർ. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ വേണ്ട കഴിവോ മറ്റു യോഗ്യതകളോ പഠിപ്പോ മറ്റോ നോക്കിയല്ല ഈ പട്ടം കൊടുക്കുക. പീയൂസ് നാലാമൻ പാപ്പായെ

അനുസരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളാമെന്നു പട്ടം ഏറ്റവരെ കൊണ്ടു വിശ്വാസ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിച്ചു. പട്ടമേറ്റവർക്കെല്ലാം പോർച്ചുഗീസ് ഗവൺമെണ്ടിൽ നിന്നു നിശ്ചിത തുക മാസം തോറും വേതനമായി ലഭിക്കാൻ മെന്നെസിസ്സ് ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്നു. പട്ടമെടുക്കാനുള്ള ആളുകളുടെ തള്ളിക്കയറ്റത്തിന് ഇത് കാരണമായി. ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ കാണുന്നതിനും ചില പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുമായി അന്ന് ജെസിത്ത് പാതിരി ഫ്രാസിസ്കോ റോസ് കടുത്തുരുത്തിയിൽ വന്നു. ഈ റോസാണ് 1601-ൽ ബിഷപ്പ് സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ട ദേഹം. നസ്രാണികളെ 1601 മുതൽ 1624 വരെ അദ്ദേഹം ഭരിച്ചു. മലങ്കര നസ്രാണികളെ ഒന്നടങ്കം ഭരിച്ച ഒന്നാമത്തെ ലത്തീൻ ബിഷപ്പ് ഇദ്ദേഹമാണ്.

ആർച്ചുബിഷപ്പും റോസും തമ്മിൽ നടത്തിയ ഒരു സംഭാഷണം ഗൈഡസ്സ് തന്റെ വിശ്രുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിപ്രകാരമാണ്: റോസ് പട്ടംകൊടയും അമൃതേത്തും കഴിഞ്ഞ് കടുത്തുരുത്തി പള്ളിമേടയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന മെന്നെസിസ്സിനോട് പറഞ്ഞു - ഇതു കടുത്തുരുത്തി ആണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നുന്നു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ കുർബ്ബാന അണയ്ക്കുന്നതിനു പള്ളി തുറന്നുകിട്ടാൻ റാണിയുടെ പടനായകന്റെ സഹായം ആവശ്യമായി വന്നു; ഞാൻ കാസായും പീലാസായും ഉയർത്തിയ സമയം അതു കാണാതിരിക്കുന്നതിനായി പള്ളിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ കണ്ണടച്ചു കളഞ്ഞു. എന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുവൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ പാപ്പായുടെ പേര് ഉച്ചരിച്ചതിന് ജനങ്ങൾ അവനെ അടിച്ചു. കന്യകമറിയത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിമ അവരെ കാണിച്ചപ്പോൾ “ആ അഴുക്ക് ദൂരത്തു വലിച്ചെറിയണം, ഞങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ്, അതുകൊണ്ട് പ്രതിമകളെ ആരാധിക്കുകയില്ല” എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

മുളത്തുരുത്തിയിലേക്ക്

ഈസ്റ്റർ ഗംഭീരമായി കടുത്തുരുത്തിയിൽ നടത്തി. അടുത്ത ബുധനാഴ്ച മെന്നെസിസ്സും പരിവാരങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു. മുളത്തുരുത്തിയായിരുന്നു അടുത്ത ലക്ഷ്യം. മുളത്തുരുത്തിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ അവിടെ വല്ലാത്ത മാറ്റം സംഭവിച്ചപ്പോലെ അനുഭവപ്പെട്ടു. ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലും അവിടെ കണ്ടില്ല. കരയ്ക്കിറങ്ങുന്നത് ഈ നിലയ്ക്ക് അത്ര പന്തിയല്ലെന്ന് തോന്നി. ബോട്ടിൽ തന്നെ കഴിക്കാമെന്നു വച്ചു. ലഹള പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുമെന്ന ഭീതിയാൽ തൽക്കാലം കരയ്ക്കിറങ്ങേണ്ടതില്ലെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സേനാ നായകനെ വേഗം അവിടേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാട് ചെയ്യണമെന്നു കാണിച്ച് ഒരു സന്ദേശം ഉടൻ തന്നെ കൊച്ചിയിലെ പോർച്ചുഗീസ് ഗവർണ്ണർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. കൊച്ചി രാജാവ് പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ

സ്നേഹിതൻ ആണെന്നാണ് വയ്പ്. എന്നാലും നസ്രാണികൾ ആർച്ചു ബിഷപ്പിന് കീഴ്പ്പെടുന്ന കാര്യത്തിൽ പെരുമ്പടപ്പ് മുപ്പിന്നിന് വലിയ സന്തോഷമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കുറെ കടന്നു ചിന്തിച്ചു. നസ്രാണികൾ പറങ്കി മെത്രാന്റെ സ്വാധീനതയിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞാൽ അവർ പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിനോട് കൂറ് പുലർത്തുന്നവരായിത്തീരാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ വന്നാൽ സുശക്തമായ അമ്പതിനായിരം നസ്രാണി ഭടന്മാരുടെ സേവനം തനിക്കു നഷ്ടമായേക്കും എന്ന് മാടഭൂപതി ചിന്തിച്ചു. ഉള്ളിലെ വിചാരം പുറത്തുവിടാതെ രാജാവ് ഒരു ഇരട്ടത്താപ്പ് നയം സ്വീകരിച്ചു. നസ്രാണികൾ പറങ്കി മെത്രാനെ മതമേലാവായി സ്വീകരിച്ചു കാണാൻ താൻ വളരെ അധികം ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നും അതിനായി വളരെ ജാഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നും ആർച്ചുബിഷപ്പിന് തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ പെരുമാറാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആർച്ചുബിഷപ്പ് എന്ത് കല്പിച്ചാലും അത് ഉടൻ അനുസരിച്ച് വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കൊള്ളണമെന്ന് കല്പനയായി. ആ നാട്യം പുലർത്തുന്നതിനായിരുന്നു കൊട്ടാരം സർവ്വാധികാര്യക്കാരെ മുളത്തുരുത്തിയിലേക്ക് അയക്കണമെന്ന് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ആവശ്യപ്പെട്ട ഉടൻ തന്നെ രാജാവ് അയാളെ ഒട്ടും മടിക്കാതെ അങ്ങോട്ട് അയച്ചത്. സർവ്വാധികാര്യക്കാരെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽ മൈനസിസ്സ് തട്ടിക്കയറി.

മൈനസിസ്സ് വീണ്ടും ഉദയമ്പേരൂരിൽ എത്തി. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സർവ്വാധിയും അവിടെ എത്തുന്നതിന് ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്നു. ഇനി കെ. പി. പത്മനാഭമേനോന്റെ 'കൊച്ചി രാജ്യചരിത്ര'ത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിക്കുന്നു (പേജ് 211 - 213): “ഉദയമ്പേരൂരെ കാര്യക്കാർ തന്റെ ശ്രമങ്ങൾക്ക് എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കൂടാതെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തന്റെ സന്നിധിയിൽ വന്നു കൂടാ എന്നു വിരോധിക്കയും തമ്പുരാന്റെ പ്രജകളായ നായന്മാർ മുതൽക്കുള്ള അവിശ്വാസികളെ കൊണ്ടു തന്നെയും പരിവാരങ്ങളായ ക്രിസ്ത്യാനികളേയും അപമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നും ആർച്ചുബിഷപ്പ് അധികേഷപിച്ചു. സർവ്വാധികാര്യക്കാർ സമാധാനം പറവാൻ ആരംഭിച്ച ഉടനെ സഹിക്കവയ്യാത്ത ശുണ്ഠിയോടു കൂടി ആർച്ചുബിഷപ്പ് തന്റെ കൈയിൽ പിടിച്ചിരുന്ന ചൂരൽവടി കോപത്തോടെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം നിലത്തു കുത്തി ഒച്ച എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ അലറിക്കൊണ്ടും ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ‘എന്നോട് ഒന്നും പറവാൻ തുടങ്ങേണ്ടാ, നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലുള്ളത് എനിക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എന്നോടും ക്രിസ്ത്യൻ മത വിഷയങ്ങളോടും നിങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം വിദ്വേഷമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു നല്ല അറിവുണ്ട്. എന്നാൽ നിങ്ങളേക്കാൾ ഞാൻ അധികം കുറ്റക്കാരനാക്കി പറയേണ്ടത് വേറൊരാളെയാണ്. അത് ആരെ എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ രാജാവിനെയാണ്. അവിടുന്ന് പോർച്ചുഗൽ മഹാരാജാവിന്റെ ‘സേനാ സോദര’നായിരുന്നുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ രാജ്യത്തു വച്ച് എന്നെ ഇങ്ങനെയുള്ള

സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നു. ആട്ടെ, എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതായി തമ്പുരാനെ ഇങ്ങനെ അറിയിക്കൂ. എന്നെ എങ്ങനെയെല്ലാം അവിടുന്ന് ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പോർച്ചുഗൽ മഹാരാജാവ് അറിയും. അധികം താമസത്തിന് എടയാവാതെ തമ്പുരാൻ അതിനെക്കുറിച്ച് വ്യസനിക്കേണ്ടതായും വരും.’

“ഇതു കേട്ടിട്ടു സർവ്വാധികാര്യക്കാർ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ തണുപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ മുമ്പു മുളന്തുരുത്തിയിൽ വെച്ചോ വേറെ എവിടെയെങ്കിലുമോ വെച്ച് ആരെങ്കിലും ഉപദ്രവിച്ചതായി തമ്പുരാന് അറിവു കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും, ഉടനെ ആ കാര്യം വേണ്ടുംവണ്ണം അന്വേഷിച്ചു കുറ്റക്കാരെ കഠിനമായി ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു. ഈ സമാധാനം ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ ശാന്തനാക്കിയില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, കത്തുന്ന തീയിൽ നെയ്യ് ഒഴിച്ചതുപോലെ കോപം ജ്വലിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അട്ടഹസിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഇതെല്ലാം എന്നെ പറ്റിക്കുവാനുള്ള നിങ്ങളുടെ കള്ളപ്പണികളാണ്. ഇത്ര സാരമായ സംഗതികളിൽ മേൽപടിയിലെ കല്പനയില്ലാതെ ജനങ്ങൾ ഈവിധം ഒരിക്കലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതല്ല. എന്റെ നടപടിയിൽ തെറ്റുണ്ടെന്ന് നടിക്കുന്നത് വെറും ധാർഷ്ട്യമാണ്. അതു വൈസ്രോയിയേയും കൊച്ചി ഗവർണ്ണറേയും ചതിക്കുവാനും സമയം കിട്ടുവാനും വേണ്ടി മാത്രം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഞാൻ ഇതിനു മുൻപ് പലപ്പോഴും ഓരോ രാജാക്കന്മാരുമായി കാര്യങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പ്രകൃതവും എനിക്ക് നിശ്ചയമുണ്ട്. അവർക്കു വേണമെന്നു വെച്ചാൽ അവരുടെ അധികാരം നിഷ്കർഷമായി നടത്താൻ കഴിയും. മറിച്ച് എന്നെ ധരിപ്പിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടാ.”

“ഇങ്ങിനെ കോപത്തോടെ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വാഗ്വർഷം കേട്ടു സർവ്വാധികാര്യക്കാർ ഭയന്നു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ കീഴടക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തമ്പുരാൻ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ എല്ലായ്പ്പോഴും സഹായിക്കുമെന്നു ഉറപ്പായി പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു: ‘എനിക്കതു വേഗം അറിയാറാവും. നിങ്ങളുടെ ഈ വാക്കു കള്ളരഹിതമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ, ഉടൻ തന്നെ എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളേയും വിളിച്ചുകൂട്ടി ഭൂമിയിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ക്രൈസ്തവരെല്ലാവരും കീഴടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും, പോർച്ചുഗൽ മഹാരാജാവു കീഴ്വഴങ്ങി വരുന്നതുമായ റോമാ പള്ളിയോടു യോജിച്ച് എന്നെ അവരുടെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനായി സ്വീകരിപ്പാൻ തമ്പുരാന്റെ തിരുനാമത്തിൽ അവർക്കു കല്പന കൊടുക്കിൻ. ആർച്ച്ഡീക്കനെ അവർ എന്നേയ്ക്കും ത്യജിച്ചു കളയണം. എന്നു വേണ്ട, ഒരു വാക്കിൽ പറയുന്നതായാൽ ഞാൻ അവരോട് എങ്ങനെ കല്പിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരമെല്ലാം അവർ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണം.’ അങ്ങനെ തന്നെ എന്നു സർവ്വാധി സമ്മതിച്ച് അവിടെ അടുത്ത്

ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ എല്ലാം പള്ളിയുടെ മുൻവശത്തെ മുറ്റത്തു വിളിച്ചു കൂട്ടി ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമെല്ലാം ഒരു വീഴ്ചയ്ക്കും എടവരുത്താതെ നടന്നുകൊള്ളണമെന്നും, തമ്പുരാന്റെ തിരുവുള്ളം അതാണെന്നും അതു നിരസിക്കുന്നവർ രാജശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രവാന്മാരായിരിക്കുമെന്നും അറിയിച്ചു. ഇതിനു വിപരീതമായി മറ്റൊരുവൻ പറയുന്നതിനെ ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിച്ചു.

സർവ്വാധികാര്യക്കാർ പറഞ്ഞ് അവസാനിച്ച ക്ഷണത്തിൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെവിയിൽ ഇങ്ങനെ മന്ത്രിച്ചു: ‘സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളിൻ; മുളന്തുരുത്തിയിൽ വെച്ചു ചെയ്തതുപോലെ ഇപ്പോൾ പരസ്യമായി പറഞ്ഞതിന് എല്ലാം വിപരീതമായി സ്വകാര്യത്തിൽ ജനങ്ങളെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ നിങ്ങൾ എന്നെ വഞ്ചിക്കുവാനായി എല്ലായ്പ്പോഴും ധാർഷ്ട്യം കാണിക്കുകയാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമാവും.’ ഇതിനു സർവ്വാധികാര്യക്കാർ ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു രാജ്യഭാര വിഷയമായ ചില സംഗതികളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനുണ്ടെന്നു പറയുകയാൽ കൂട്ടം എല്ലാം പിരിവാൻ പറഞ്ഞു.

“പോർച്ചുഗീസ് ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നു തമ്പുരാനു കൊടുക്കുവാനുണ്ടായിരുന്ന ചില കടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും മുമ്പ് കൊല്ലത്തോറും പോർച്ചുഗീസുകാർ തമ്പുരാനു കൊടുത്തുപോന്നതും ഇപ്പോൾ കുറെക്കാലമായി നിർത്തൽ ചെയ്തതുമായ ഒരു സംഖ്യയെ സംബന്ധിച്ചും സർവ്വാധികാര്യക്കാർ സംസാരിച്ചു. തന്റെ മനോഗതം പോലെയുള്ള സന്ദർഭം നേരിട്ടു എന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് നിശ്ചയിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ ചെയ്യുന്നതിന് എല്ലാം വിരോധമായി നിൽക്കുന്ന തമ്പുരാൻ അവിടേയ്ക്കു വേണ്ടി ഞാൻ ഒരു കാര്യം ചെയ്വാൻ തയ്യാറായിരിക്കുമെന്ന് എങ്ങനെയാണ് വിചാരിക്കുന്നത്? അവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ പ്രജകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്റെ മനോരഥങ്ങൾ എല്ലാം അവിടുന്ന് എനിക്കു സാധിച്ചുതരട്ടെ. പിന്നെ അവിടുത്തെ കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനോടും വൈസ്രോയിയോടും പറയാം. അവിടുത്തെ കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു വളരെ പ്രത്യേകമുള്ളതായിരിക്കയും ചെയ്യും’ (ഹൌ, വാല്യം 1, പേജ് 429 - 433).

കൊടുങ്ങല്ലൂർ സന്ദർശനം

മനൈസിസ്സ് കോട്ടയ്ക്കലൈ യുദ്ധത്തിനു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്വാൻ കൊച്ചിക്കും ആ വഴി കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കും പോന്നു. ആർച്ച്ബിഷപ്പ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ എത്തി. പിറ്റേ ദിവസം സാമൂതിരിയുടെ ഒരു കത്തു കിട്ടി. കൊരട്ടിക്കയ്ക്കും കൊച്ചിത്തമ്പുരാനുമായുള്ള യുദ്ധം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് അതിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത്. കൊരട്ടിക്കയ്ക്കുമേളോട് ഇപ്പോൾ

യുദ്ധത്തിനു പോവുന്നതായാൽ കോട്ടയ്ക്കലേക്കു സാമൂതിരിയുടെ സഹായമില്ലാതാവും. അവിടെയുള്ള സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം മടക്കിവിളിക്കപ്പെടും. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ പോർച്ചുഗലിൽ നിന്നു കപ്പൽ സൈന്യം വരുന്നതിനു കാത്തു കോട്ടയ്ക്കൽ കിടക്കുന്ന സൈന്യങ്ങൾക്കു വലുതായ അപചയം നേരിടും എന്നും മറ്റും വളരെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു നിർദ്ദേശം തമ്പുരാന്റെ പേർക്ക് അയച്ചു. കൊച്ചിയിൽ നിന്നു ഗവർണ്ണറേയും ഖജാൻജിയേയും വരുത്തി ഉടനെ തമ്പുരാന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു 'സാദ്ധ്യം' പറഞ്ഞു. സൈന്യത്തെ കൊരട്ടിക്കുള്ള വഴിയിൽ നിന്നു വിളിപ്പിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞയച്ചു.

ഇവർ തമ്പുരാനെ കണ്ടു വളരെ സാദ്ധ്യം പറഞ്ഞു സൈന്യങ്ങളുടെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയെ നിർത്തിവെപ്പിച്ചു. മടക്കയാത്രയിൽ തമ്പുരാനും പരിവാരങ്ങളും ഇരുപത് നായർ പ്രഭുക്കന്മാരും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഇറങ്ങി. ആർച്ച് ബിഷപ്പ് പുഴക്കടവിൽ ചെന്ന് എതിരേറ്റു കോട്ടയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വളരെ ബഹുമാനിച്ചിരുത്തി. മുമ്പത്തേതിൽ അധികം ആദരവും മര്യാദയും കാണിച്ചു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ട് തമ്പുരാനും ആർച്ച്ബിഷപ്പും കൂടി സ്വകാര്യമായി സംസാരിക്കുന്നതിനായി അടുത്തുള്ള സന്യാസാശ്രമത്തിലേക്കു പോയി. കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചതിന്റെ ശേഷം തമ്പുരാൻ പ്രധാനമന്ത്രിയേയും ചില പ്രധാനികളേയും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയുടെ നായകനേയും ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ പരിവാരങ്ങളിൽ പലരേയും ആശ്രമത്തിലേക്കു വിളിച്ചു. ഇവരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച് ആർച്ച്ബിഷപ്പ്, കൊരട്ടിയുമായുള്ള യുദ്ധം നിർത്തിവെച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അഭിനന്ദിച്ചു തന്റെ കൃതജ്ഞത അറിയിക്കുകയും പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന് ഇതിനാലുള്ള സന്തോഷത്തേയും തമ്പുരാനോടുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന എഴുത്ത് ഉടനെ വരുത്തുന്നുണ്ടെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് വീണ്ടും ഉദ്ധരിക്കുന്നു (പേജ് 214): “ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് തിരുമനസ്സിനോട് അത്യുപതിക്ക് എനിക്കു വകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട” എന്നു കൂടി ഉടൻ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു. സുഖക്കേടിനു കാരണമെന്താണെന്നു തമ്പുരാൻ ചോദിച്ചതിന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് നീരസഭാവത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

“തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യത്തു തിരുമനസ്സിലെ രക്ഷയിൽ ഒട്ടു വളരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധിവസിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നും അവരുടെ തെറ്റായ വിശ്വാസത്തേയും, നടപടികളേയും ഭേദപ്പെടുത്തി നേരായ മാർഗ്ഗത്തിലാക്കേണ്ടതിനു തിരുമനസ്സിലെ സഹായമുണ്ടാവുമെന്നും ഉള്ള പൂർണ്ണ വിശ്വാത്തിന്മേലാണ് തിരുമനസ്സിലെ സഹോദരനായ പോർച്ചുഗൽ രാജാവ് എന്നെ യാതൊരു രക്ഷകന്മാരേയും കൂടാതെ തനിയെ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യത്തേക്ക് അയച്ചത്. ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാജാവായിരുന്ന

ഉദയമ്പേരൂർ രാജാവിന്റെ സ്ഥാനം അവിടേയ്ക്ക് ഒരുങ്ങി അവകാശിയായി വന്നതോടു കൂടി മൂൻ രാജാക്കന്മാർ രക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ അവരെ രക്ഷിക്കേണ്ട ബാധ്യത തിരുമനസ്സിലേക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല തിരുമനസ്സ് കൊണ്ടു പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന്റെ സഹോദര യോദ്ധാവും മലയാളക്കരയിൽ വെച്ചു ശക്തിയേറിയ രാജാവുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് തിരുമേനി എന്നെ എല്ലാ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുമെന്നും ഈ രാജ്യത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ എനിക്കു വഴിപ്പെടുത്തിത്തരുമെന്നും എന്റെ യജമാനനായ പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനു മനോവിശ്വാസമുണ്ടാകുവാൻ കാരണമായത്. ഈ നിശ്ചയം കൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഞാൻ ഗോവയും, എന്റെ നാടും വിട്ട് ഇത്ര ദൂര ദിക്കിലേക്കു പോന്നത്. എന്നാൽ എന്റെ ഈ വിശ്വാസം തീരെ അന്ധവിശ്വാസമാണെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാൻ മലയാള രാജ്യത്തുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ നാട്ടിലെല്ലാം സഞ്ചരിച്ചു. തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യത്തു വച്ചു ഞാൻ അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെപ്പോലെ മറ്റൊരിടത്തു നിന്നും എനിക്കു നേരിടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. തിരുമനസ്സ് കൊണ്ടു എന്നെ മാനിച്ചതിനേക്കാൾ തുലോം അധികം അവർ എന്നെ മാനിച്ചു. തിരുമനസ്സിലെ കാര്യക്കാരന്മാരും നായന്മാരും എന്നെ പലവിധത്തിൽ അലോക്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ല അപമാനിക്കുകുടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നെ ലോഗ്യത്തോടും ആദരവോടും കൂടി സ്വീകരിച്ചു എന്നുള്ള ഏക കാരണത്തിന്മേൽ അവിടുത്തെ പ്രജകളായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉപദ്രവിക്കുകയും അവരവരാൽ വഹിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത നികുതികൾ അവരുടെ മേൽ ചുമത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നെ കൊലപ്പെടുത്തുമെന്ന് ദിവസേന ഭയപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്.”

“ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ തമ്പുരാന്റെ രാജ്യത്തു വച്ച് എന്ത് ഉപദ്രവങ്ങളും അപമാനങ്ങളുമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് വ്യക്തമായി വിവരിക്കണമെന്നു പ്രധാനമന്ത്രി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ഏറ്റവും കൃപിതനായി ഉച്ചത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ‘എന്തല്ലാമാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിവുള്ളത് പോലെ ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇതെല്ലാം ഉണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ദുഷ്ടിക്കു നേരെ വച്ചാണല്ലോ. നിങ്ങൾ കണ്ണു ചിമ്മുകയല്ലേ ചെയ്തത്. അതെല്ലാം നിങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്തിച്ചതല്ലേ എന്നും കൂടി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു നടിക്കേണ്ട. തമ്പുരാനിൽ നിന്ന് ഇത് ഒക്കെ മറയ്ക്കുവാനും ശ്രമിക്കേണ്ട.”

“തന്റെ രാജ്യത്ത് എവിടെയെങ്കിലും വച്ച് ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് അവമാനമോ ഉപദ്രവമോ നേരിട്ടതായി ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ല എന്നു തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തു. ഇത് അശേഷം നേരല്ലെന്നും തമ്പുരാന്റെ പ്രജകളിൽ നിന്നു തനിക്കു നേരിട്ട സംഭവങ്ങൾ താൻ എഴുത്തു വഴി തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പക്ഷേ, ഉപശാന്തി ഒന്നും ഉണ്ടാക്കി തന്നിട്ടില്ലെന്നും

ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മറുപടി പറഞ്ഞു. പോർച്ചുഗീസുകാരോട് തമ്പുരാൻ പല വിധത്തിലും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗതിയെ വിചാരിച്ചാൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് സഹിക്കേണ്ടതായി വന്ന അപമാനങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി ശരിയായി നടത്തുന്നതിൽ വരുത്തി കുട്ടിയിട്ടുള്ള തടസ്സങ്ങൾക്കും എന്തെങ്കിലും ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നത് എന്നു കൂടി പറഞ്ഞു. “തിരുമനസ്സിലെ വിചാരം അവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യാനി പ്രജകളെ അവിടേയ്ക്കു വിരോധമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നാണ്. കുറച്ച് ആലോചിച്ചാൽ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ശ്രമം തമ്പുരാന്റെ പ്രജകളെ അകറ്റുവാനല്ല, കൂടുതൽ പ്രജകളെ ഉണ്ടാക്കിത്തരുവാനാണ് എന്നു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു തന്നെ ബോധ്യപ്പെടും. അവിടുന്ന് ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞുവരുന്നത് പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സഹായം കൊണ്ടാണ്. അവർ ആദ്യം കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ മലയാള രാജാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെച്ച് അതുന്തം ദരിദ്രനായിരുന്നു. കുറച്ചു ചില പ്രജകൾ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പോർച്ചുഗീസുകാർ തമ്പുരാനെ ശേഷമുള്ള രാജാക്കന്മാരേക്കാൾ ധനവാനും, ബലവാനും ആക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്തുതന്നതിനു തിരുമേനി അവരോടു കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, തിരുമനസ്സിലേയും പൂർവ്വന്മാരേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അവർ പൊഴിച്ചിട്ടുള്ള രക്തത്തെപ്പോലും ചിന്തിക്കാതെ ഇതെല്ലാം ചെയ്ത പോർച്ചുഗൽ രാജസ്ഥാനത്തേക്കുള്ളും അവിടുത്തെ ആളായ എന്നേക്കുള്ളും ഉപരിയായി തിരുമനസ്സു കൊണ്ടു വിചാരിക്കുന്നതു തിരുമനസ്സിലെ പ്രജയായ ആർച്ച്ഡീക്കനെ ആയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു ഗോവയിലെ അരമനയിൽ എത്രയോ സൗഖ്യത്തോടും ആഡംബരത്തോടും വസിച്ചിരുന്ന എന്നെ ഈ നാട്ടിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്ന് ഉണ്ടാവുന്ന അപമാനങ്ങളെ സഹിക്കുവാനായി അയച്ച പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനോടല്ലാതെ വേറെ യാതൊരുവനോടും മേലിൽ എനിക്കു പരിഭവിക്കാറില്ല.”

ദുരഹങ്കാര സമ്മിശ്രമായ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട് ഇതിന്റെ സാരമെന്താണെന്നും തന്റെ രാജ്യത്തു വച്ച് എന്ത് അപമാനങ്ങളാണ് നേരിട്ടത് എന്നു പറയണമെന്നും ഈവിധമുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു യാതൊരു കാരണവുമില്ലെന്നും തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ തനിക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള അപമാനങ്ങളെ കൊണ്ട് ഒന്നും പറയുന്നില്ല, ഏറിയാൽ തന്റെ പ്രാണഹാനി വരുത്തുമായിരിക്കും, അതിനാണ് തമ്പുരാന്റെ പ്രജകൾ ഇടവിടാതെ ഉത്സാഹിക്കുന്നത് എന്നു മെനെസിസ്സ് മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ മുളത്തുരുത്തിയിലും, ഉദയമ്പേരൂരും വച്ചുണ്ടായ സംഗതികളെ പറഞ്ഞിട്ടു തമ്പുരാന്റെ പ്രേരണയിന്മേലാണ് ആർച്ച്ഡീക്കൻ തന്നോടു തീരെ എതിർത്തു

നിൽക്കുന്നത് എന്നും പറഞ്ഞു. ഇതിനു ലക്ഷ്യമായി തമ്പുരാൻ ആർച്ച് ഡീക്കനെ വഴിയാത്രയിൽ കോപ്പു കൂട്ടി കൊടുക്കുവാൻ കല്പന കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും എന്നാൽ തനിക്ക് അതുപോലെയുള്ള കല്പന കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ആർച്ച്ഡീക്കൻ തന്നെ വഴങ്ങണമെന്ന ഒരു കല്പനയ്ക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നും ആർച്ച് ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു. ഇതിനു തമ്പുരാൻ കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ ഗവർണ്ണറോടു പറഞ്ഞു വേണ്ടതുപോലെ ഒരു കല്പന ആർച്ച്ഡീക്കനെയ്ക്കിരിക്കാമെന്ന രുളിച്ചെഴുത്തു. ഈ മറുപടി ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് ഒട്ടും രസമായില്ല. തന്നെ നേരിട്ടു സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു ഗവർണ്ണറുമായി പറഞ്ഞു തീർച്ചയാക്കാമെന്നു വെച്ചതു തന്നെ മനഃപൂർവ്വം അപമാനിക്കാനാണെന്നു മെനെസിസ്സ് കരുതിയിട്ട്, ഇങ്ങനെ ഓരോരോ ഒഴികഴിവുകൾ പറഞ്ഞു കാലതാമസം വരുത്തുന്നതു തമ്പുരാന്റെ സമ്പ്രദായമാണെന്നും, തനിക്കു യാതൊരു കല്പനയും വേണമെന്നില്ലെന്നും, തോമാ ശ്ലീഹാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ശരിയായ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു എങ്കിൽ തങ്ങളെ മതവിഷയമായ കാര്യങ്ങളിൽ, തമ്പുരാനെപ്പോലെയുള്ള വിഗ്രഹാരാധനക്കാരും ദൈവത്തെ വന്ദിക്കാതെ കല്ല്, മരം എന്നു വേണ്ട പിശാചുക്കളെ കൂടി വന്ദിക്കുന്നവരുമായ ആ വിശ്വാസികളെ, തങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കയില്ലായിരുന്നു എന്നും, ഈ രാജ്യത്തുള്ള ജൂതന്മാർക്കും, മഹമ്മദീയർക്കും വേണ്ടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുന്നു എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ നാട്ടാചാരങ്ങളെ അനുസരിക്കണമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതിനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും, ശരിയായ മേലദ്ധ്യക്ഷനോട് എതിർത്തുനിൽക്കുന്ന ആർച്ച്ഡീക്കനെ സഹായിക്കുകയും റോമിലെ പോപ്പും, ബാബിലോണിലെ പാത്രിയർക്കീസും തമ്മിലുള്ള മതവ്യത്യാസം എന്താണെന്നറിവില്ലെങ്കിലും, പാത്രിയർക്കീസിനെ അനുസരിച്ച് നിൽക്കുന്നവരെ തമ്പുരാൻ സഹായിക്കുന്നു എന്നും, തമ്പുരാന്റെ പ്രജകളായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ അവരുടെ ശരിയായ മേലദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ അധീനത്തിലിരിക്കട്ടെ എന്നും വെച്ച് അവരുടെ കാര്യത്തിൽ തമ്പുരാൻ പ്രവേശിക്കാതെ അടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത് എന്നും ആർച്ച്ബിഷപ്പ് വളരെ നീരസത്തോടെ പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ആർച്ച്ഡീക്കൻ പിന്നത്തെ ശനിയാഴ്ചയ്ക്കകം വന്നു തന്നെ വഴങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു വേറെ ആളെ നിശ്ചയിക്കുമെന്നും ക്രിസ്തുമത വിഷയമായ കാര്യങ്ങളെ അജ്ഞാനിയെന്നു ജഗൽപ്രസിദ്ധിയുള്ള തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ ആർച്ച്ഡീക്കനെ ഒരു ശരിയായ ക്രിസ്ത്യാൻ എന്നു വിചാരിച്ചു കൂടാ എന്നും ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു.

തന്റെ മതവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപമായി പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ

കേട്ടിട്ടു തമ്പുരാൻ ഏറ്റവും കുപിതനായി എങ്കിലും വളരെ വിവേകമുള്ള ആളായിരുന്നതിനാൽ കോപത്തെ അടക്കിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു: “ഒന്നോ, രണ്ടോ, മൂന്നോ ശനിയാഴ്ചക്കകം ആർച്ച്ബിഷപ്പ് നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വരും.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് കോപാസ്മയമായി തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വടി സാഹസത്തോടെ നിലത്തു കുത്തി ഒച്ച കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ വാഗ്ദർശനം ചെയ്തു. ‘ഒന്നോ, രണ്ടോ, മൂന്നോ ശനിയാഴ്ചക്കകം വന്നാൽ മതിയെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇനിയത്തെ ശനിയാഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പ് വന്നു വഴക്കം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത പക്ഷം ഞാൻ ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നതായാൽ അയാളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിക്കളയുന്നതാണ്. വേറെ യാതൊരു കാരണമില്ലെങ്കിലും ക്രിസ്തുമത വിഷയങ്ങളിൽ തമ്പുരാനെ ഒരു അവിശ്വാസിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്, പ്രവേശിപ്പിച്ച ഏക സംഗതി അയാളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുവാൻ ധാരാളം മതിയായിരിക്കുന്നു.”

“അനീതിയും അവിവേകവുമായ ഈ വാക്കുകളെ കേട്ടിട്ട് ഇനിയും ഈ സംഭാഷണത്തെ തുടരുന്നു എങ്കിൽ മതാസ്മയമായ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പിന്നെയും കലശൽ കൂട്ടുകയേ ഉള്ളൂ എന്നു കരുതി തമ്പുരാൻ ഏറ്റവും ശാന്തമായി ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു. “ആട്ടെ അവർ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ പ്രീതിയെ ഞാൻ എപ്പോഴും കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ ആർച്ച്ബിഷപ്പും ശാന്തനായി താൻ എല്ലായ്പ്പോഴും ഇതു തന്നെയാണ് കരുതിയിരിക്കുന്നത് എന്നും ഇങ്ങനെ കോപം കാണിച്ചതിനു ക്ഷമ യാചിക്കുന്നു എന്നും ക്രിസ്തുമതത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു താൻ ബന്ധിതനാകയാൽ അതിൽവെച്ച് ആരെങ്കിലും തന്റെ തല വെട്ടിക്കളയുന്നതായാൽ കൂടി താൻ വഴുതുന്നതല്ലെന്നും, ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മറുപടി പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്റെ തലയെ എങ്ങനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ അതു പോലെ തന്നെ നിങ്ങളുടെ തലയും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. ആരെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ തലയെ എടുത്തുകളയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അവരുടേത് അവരുടെ ചുമലിൽ പിന്നെ അധികം നിലക്കയില്ല. നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നേരിട്ടാൽ അതിനു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയാണ്” എന്നു തമ്പുരാനും അരുളിച്ചെയ്തു.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണം നിറുത്തുക എന്നു വെച്ചു തന്റെ രാജ്യത്തു പോർച്ചുഗീസുകാർ നടത്തുന്ന ചില അനീതികളെ സംബന്ധിച്ചു തമ്പുരാൻ അല്പം സൂചിപ്പിച്ചു. ന്യായമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നീതിപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറുണ്ടെന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു. പിന്നെ വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്പനേരം കൂടി സംസാരിച്ച് ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം തമ്പുരാൻ എഴുന്നേറ്റു. അനുയാത്രക്കായി ആർച്ച്ബിഷപ്പ്, തമ്പുരാന്റെ കൂടെ പുഴക്കടവോളം പോയി. അവിടെനിന്നു തമ്മിൽ

പിരിയുവോൾ സാന്ത്വനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു വളരെ മമതയോടെ പിരിഞ്ഞു.

ഈ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു ഹിന്ദുമത വിശ്വാസി ആകയാൽ അജ്ഞാനി എന്നു ഹസിച്ചിരുന്ന തമ്പുരാൻ ജ്ഞാനം നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞു ഒലിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്ത്യൻ ആർച്ചുബിഷപ്പിനേക്കാൾ ശാന്തതയും, വിവേകവും, മനസ്സമാധാനവും, സ്ഥിരബുദ്ധിയും, മഹാമനസ്കതയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്നു റവറണ്ട് ഹാഫ് പറയുന്നു.

“തമ്പുരാനുമായി പിരിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഉദയമ്പേരൂർ വച്ചു കൂടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന സഭയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന കോപ്പു കൂട്ടുവാൻ ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഉത്സാഹിച്ചു തുടങ്ങി.”

പത്മനാഭമേനോന്റെ കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിൽ നിന്നും സാമാന്യം ദീർഘമായി മുകളിൽ ഉദ്ധരിക്കുക ഉണ്ടായി. ആർച്ചുബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ക്രിസ്ത്യൻ ചരിത്രകാരന്മാർ ഇംഗ്ലീഷിലും, മലയാളത്തിലും മറ്റു ഭാഷകളിലും അവരവരുടെ സ്ഥാപിത താല്പര്യമനുസരിച്ച് ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനിയല്ലാത്ത ഒരാളുടെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു നിഷ്പക്ഷമായ വിവരണം വായനക്കാർക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ് പത്മനാഭമേനോന്റെ കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രമെന്ന ബൃഹത് ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചത്.

അർക്കദിയാക്കോൻ ഒറ്റപ്പെടുന്നു

കേരളത്തിലെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ പലരും മെനെസിസ്സിന്റെ പാർശ്വ വർത്തികളായിക്കഴിഞ്ഞു. ചെമ്പകശേരി, കായങ്കുളം, പറവൂർ തുടങ്ങി ആദ്യകാലത്ത് അർക്കദിയാക്കോന്റെ സഹായികളായി നിന്നിരുന്ന രാജാക്കന്മാരും, ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായി നിൽക്കുന്ന ദുഃഖകരമായ കാഴ്ച അർക്കദിയാക്കോൻ കണ്ടു. മെനെസിസ്സിന്റെ കെണിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ബുദ്ധി സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു കൊണ്ടു മാത്രമേ വഴിയുള്ളൂ എന്ന് ആ ധീമാൻ മനസ്സിൽ ഉറച്ചു. അദ്ദേഹം വളരെ ആലോചിച്ച ശേഷം ഒരു തന്ത്രം മെനഞ്ഞെടുത്തു. അദ്ദേഹം ഒരു കത്തനാറെ മെനെസിസ്സിന്റെ അടുക്കൽ ദൂതുമായി അയച്ചു. അർക്കദിയാക്കോൻ ഭയന്നു കഴിയുകയാണെന്നും ആർച്ചുബിഷപ്പുമായി രമ്യതയിൽ കഴിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നും കത്തനാർ പറങ്കി മെത്രാനെ അറിയിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഒരു നീണ്ട കത്തെഴുതി അർക്കദിയാക്കോന് അയച്ചു. ഏകരക്ഷാ മാർഗ്ഗമായ റോമാ സഭയിൽ നസ്രാണികൾ ചേരുന്നതിനു തടസ്സമായി നിന്നു, അനേകം ആത്മാക്കളെ നിത്യ നരകത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്നതിനു ദൈവതിരുമുന്വാകെ സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതായി വരുമെന്ന് പ്രസ്തുത കത്തിൽ കാണിച്ചിരുന്നു. അതിന്

അനുകൂലമായ ഒരു മറുപടി അർക്കദിയാക്കോൻ അയച്ചു. അത് വായിച്ചപ്പോൾ കത്തനാർ അറിയിച്ചത് വാസ്തവമാണെന്ന് മെനെസിസ്സിനു ബോദ്ധ്യമായി. കഴിഞ്ഞ കാലത്തു വന്നുപോയ തെറ്റുകളും, പിഴകളും മാപ്പാക്കണമെന്നും, മഹത്തായ റോമാ സഭയ്ക്കു കീഴ്വഴങ്ങാൻ താൻ ഉറച്ചിരിക്കയാണെന്നും, ആർച്ചുബിഷപ്പ് പറയുന്നതെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു കത്തിൽ കാണിച്ചിരുന്നത്. കത്തു വായിച്ച് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് തീർത്തും സന്തുഷ്ടനായെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സുപ്രഭാതകാലം വന്നടുത്തുവെന്നും, തന്റെ ഇതേവരെയുള്ള പ്രയത്നത്തിന് ഫലം കണ്ടുവെന്നും ഓർത്ത് പറങ്കി മെത്രാൻ ആഹ്ളാദചിത്തനായി.

വ്യവസ്ഥകൾ ഒപ്പിടണമെന്ന്

അർക്കദിയാക്കോൻ ബഹു സൂത്രക്കാരനാണെന്നും, തന്നെ പല പ്രാവശ്യം വഞ്ചിച്ചുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് താൻ എഴുതിത്തരുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിച്ച് ഒപ്പിടാത്ത കാലത്തോളം അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റില്ലെന്നും മെനെസിസ്സ് നിർബന്ധം പിടിച്ചു. കത്തും കൊണ്ടു വന്ന കത്തനാരോട് വിവരം പറഞ്ഞശേഷം ആർച്ചുബിഷപ്പ് വ്യവസ്ഥകൾ എഴുതി തയ്യാറാക്കി. അവ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. നെസ്തോറിയൻ വേദ വിപരീതങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുക.
2. ഒരു ഒറ്റ ക്രൈസ്തവസഭയും വിശ്വാസവും മാത്രമെ ഉള്ളൂ എന്നു ഏറ്റു പറയുക.
3. ഗോവയിൽ നിന്ന് അയച്ചുകൊടുത്ത വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞയിൽ ഒപ്പിട്ടു കൊടുക്കുക.
4. മലങ്കര ഇടവകയായുള്ള എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും, ആവശ്യാനുസരണം തിരുത്തുകയോ ദഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ ഏല്പിക്കുക.
5. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയും, ഇഹത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയും, എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും, ബിഷപ്പന്മാരുടേയും, പ്രധാനാചാര്യന്മാരുടേയും, പാത്രിയർക്കീസന്മാരുടേയും പരമാദ്ധ്യക്ഷനും ആണ് പാപ്പാ എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുസരണയിൽ കൂടല്ലാതെ രക്ഷ ലഭിക്കുകയില്ലെന്നും സത്യം ചെയ്യുക.
6. ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസ്, നെസ്തോറിയനും പാഷണ്ഡനും ആണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു ശപിക്കുക, അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയോ, എഴുത്തുകുത്തു മൂലമോ മറ്റോ എടപാടുകൾ യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുക.
7. പാപ്പാ അയയ്ക്കുന്ന ബിഷപ്പന്മാരെയോ, പ്രധാനാചാര്യന്മാരെയോ അല്ലാതെ ആരെയും മലങ്കരയിൽ സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നും അർക്കദിയാക്കോൻ അനുസരിക്കയില്ലെന്നും ഉടമ്പെടുക.
8. പാപ്പാ നിയമിച്ച ആളായ മെനെസിസ്സ് ആണ് ശരിയായ മേലദ്ധ്യക്ഷൻ എന്നു സമ്മതിക്കുകയും ഉടമ്പെടുകയും ചെയ്യാമെന്നു ശപഥം ചെയ്യുക.
9. ആർച്ചുബിഷപ്പിനു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ഊവക

സംഗതികളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു തീരുമാനിക്കുന്നതിന് ഒരു സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ ആവശ്യമായ രേഖകൾ നിർമ്മിക്കുകയും, സുന്നഹദോസിൽ നേരിട്ട് ഹാജരാകാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും ചെയ്ക. 10. ആർച്ചുബിഷപ്പിനു പോകണമെന്നു തോന്നുന്ന പള്ളികളിൽ എല്ലാം അർക്കദിയാക്കോൻ അംഗരക്ഷകരെ കൂടാതെ മെനെസിസ്സിന്റെ ബോട്ടിൽ തന്നെ സഞ്ചരിക്കുക.

മേൽപറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകൾ എഴുതി തയ്യാറാക്കി കത്തനാർ വശം അർക്കദിയാക്കോന് കൊടുത്തയച്ചു. വ്യവസ്ഥകൾ പഠിച്ച് ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിന് ഇരുപതു ദിവസം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തു. വ്യവസ്ഥകൾ എല്ലാം പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കാത്തപക്ഷം പിന്നീട് ഇതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാൻ തന്റെ അടുക്കൽ വരേണ്ടതില്ലെന്നും കത്തനാരോട് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞ് ഏല്പിച്ചിരുന്നു. കത്തനാരെ ഇതിനകം റോമാ സഭയിൽ ചേർത്ത് വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിച്ചതായും പറയപ്പെടുന്നു.

അർക്കദിയാക്കോൻ വഴങ്ങുന്നു

വ്യവസ്ഥകൾ വായിച്ച് അർക്കദിയാക്കോൻ എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുമെന്ന് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വ്യവസ്ഥകളിൽ ഒന്നു പോലും അർക്കദിയാക്കോൻ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയില്ലെന്നും മെനെസിസ്സിന് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. കത്തനാർ വശം അർക്കദിയാക്കോൻ ആർച്ചുബിഷപ്പിനോട് പറഞ്ഞയച്ച വസ്തുതകൾ - അർക്കദിയാക്കോൻ ആകെ വിഷമത്തിലാണെന്ന കാര്യം - എന്തു മാത്രം ശരിയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ അറിയാം എന്നു കരുതി മെനെസിസ്സ് കാത്തു പാർത്തിരുന്നു. ഈ സമയം അർക്കദിയാക്കോൻ തന്റെ ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ യഥാർത്ഥമായി വിലയിരുത്തുകയായിരുന്നു. കൊച്ചി രാജാവ് പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന്റെ സുഹൃത്തും സേനാ സഹോദരനുമാണെന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ആലങ്ങാട്ടു രാജാവും പറങ്കികളുമായി ലോഹ്യം പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഈ ചെറിയ രണ്ടു നാടുവാഴികൾക്കും പറങ്കികളുമായുള്ള വേഴ്ച കൊണ്ട് നല്ല സാമ്പത്തിക സഹായം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. പറങ്കികളെ മുഷിപ്പിച്ച് ഈ ആദായം വേണ്ടെന്നു വെക്കാൻ അവർ തയ്യാറായി എന്നു വരില്ല. അതേസമയം നസ്രാണികളെ റോമാ സഭയിൽ ചേർക്കുന്നതിന് ഈ രാജാക്കന്മാർ സന്തോഷത്തോടെ കൂട്ടുനിൽക്കുകയില്ലെന്നുള്ളത് ചിത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശമാണ്. എന്നാലും ശക്തിപ്രാപിച്ചുവരുന്ന പോർച്ചുഗീസ് ഭരണകൂടത്തിനെതിരെ എത്രനാൾ നാട്ടു രാജാക്കന്മാർ പിടിച്ചുനിൽക്കും? കൊച്ചി രാജാവ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ വെച്ച് ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ സന്ദർശിച്ചതും അപ്പോൾ പറങ്കി മെത്രാൻ രാജാവിനെ വേട്ടനായ്, മൂയലിനെ പിടിച്ച് കൂടുന്നതു പോലെ കൂടഞ്ഞതും അർക്കദിയാക്കോൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. ആലങ്ങാട്ടു രാജാവ് വെറും നാമമാത്രമായ

നാടുവാഴിയായതിനാൽ നേരിട്ടു കണ്ട് സംസാരിക്കാൻ മാത്രമുള്ള പ്രാധാന്യമില്ലെന്ന് കണക്കാക്കി ഒരു പ്രതിനിധിയെ അയയ്ക്കുകയാണ് മെനെസിസ് ചെയ്തത്. പരങ്കികളുടെ ശക്തിക്കും അധികാരത്തിനും അനുയോജ്യമായവിധം നല്ലൊരു പരിവാരത്തോടു കൂടിയാണ് പരങ്കി പ്രതിനിധി പുറപ്പെട്ടത്. അർക്കദിയാക്കോന്റെ അരമന സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന അങ്കമാലി പ്രദേശം ആലങ്ങാടിന്റെ അധികാരാതിർത്തിക്കുള്ളിൽപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതാണ്. ഈ കാരണത്താൽ മെനെസിസ് സ്വല്പം ഭീഷണിയുടെ സ്വരത്തിലാണ് പ്രതിനിധിയെ ആലങ്ങാട്ടു രാജാവിന്റെ അടുത്തേക്ക് അയച്ചത്. ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞയച്ചു: “നിങ്ങളുടെ പ്രദേശത്ത് താമസിച്ചുവരുന്ന അർക്കദിയാക്കോൻ റോമാ സഭയിൽ ചേരുന്നതിന് ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്നപക്ഷം ആ വിവരവും, മുമ്പു ചെയ്തിട്ടുള്ള ദ്രോഹങ്ങളും പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതും യുക്തമായ പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നതുമാണ്.” വക്കീലന്മാർ രജിസ്റ്റർ നോട്ടീസ് അയയ്ക്കുംപോലെ ‘നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പേരിൽ സിവിലായും, ക്രിമിനലായും നടപടി നടത്തുന്നതും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സകല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കും നിങ്ങളും സ്വത്തുക്കളും ഒരു പോലെ ഉത്തരവാദിയായിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു’ എന്ന തരത്തിലുള്ള മെനെസിസിന്റെ വാക്കാൽ നോട്ടീസ് കിട്ടിയപാട് ആലങ്ങാട് വിരണ്ടു. അർക്കദിയാക്കോൻ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും കാണുന്നതിന് തനിക്ക് യാതൊരു വിരോധമില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തെ തടസപ്പെടുത്തുന്നതിന് മനസാ, വാചാ, കർമ്മണാ യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും ബലഹീനനായ ആലങ്ങാട്ടരചൻ അറിയിച്ചു.

ഉദയമ്പേരൂർ വച്ച് കൊച്ചി രാജാവിനെ കൂടി പിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാ വിവരങ്ങളും കാണിച്ച് അർക്കദിയാക്കോൻ മെനെസിസിന് എഴുതി. വ്യവസ്ഥകൾ പത്തും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം. ചില ക്രമീകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന് സ്വല്പം സാവകാശം തരണം എന്നതായിരുന്നു കത്തിലെ ഉള്ളടക്കം. ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. കാത്തിരുന്ന് മെനെസിസിന്റെ ക്ഷമ കെട്ടു. അർക്കദിയാക്കോൻ ഹാജരാകുന്ന മട്ടുമില്ല. മെനെസിസ് ഒരു അന്ത്യശ്വാസനം അർക്കദിയാക്കോന് അയച്ചു. രണ്ടു മിടുക്കന്മാരായ ജെസിത്ത് പാതിരിമാരെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ച് അവരെയാണ് സന്ദേശവും കൊണ്ട് അയച്ചത്. “എട്ടു ദിവസത്തിനകം തന്റെ മുമ്പാകെ ഹാജരായി വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളണം. അല്ലാത്തപക്ഷം സ്ഥാനത്തു നിന്നു നീക്കി പകരം ആളെ നിയമിക്കുന്നതാണ്. ഒടുവിൽ ദുഃഖിക്കാൻ ഇടവരരുത്.”

ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ ആക്രോശവും, സംഹാരദ്രവണപ്പോലെയുള്ള അട്ടഹാസവും, കൊച്ചി രാജാവിനെ ഉദയമ്പേരൂർ വച്ച് അടിപ്പെടുത്തി എന്ന്

മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പോർച്ചുഗലിന്റെ സൈനികബലത്തിന്റെ പിൻ താങ്ങുള്ള പരങ്കി മെത്രാനെ പിണക്കാതെ വല്ല വിധേനയും ബാധ ഒഴിവാക്കുകയാണ് നല്ലതെന്ന് കൊച്ചി രാജാവ് ഉറച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആർച്ച് ബിഷപ്പിനെ നേരിട്ട് കണ്ട് കീഴ്പ്പെടുകയാണ് നല്ലതെന്ന് അർക്കദിയാക്കോനെ കൊച്ചി രാജാവ് സ്നേഹബുദ്ധ്യം ഗുണദോഷിച്ചു. മെന്നെസിസ്സ് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഗോവയിലേക്കും പിന്നീട് പോർച്ചുഗലിലേക്കും മടങ്ങിപ്പോകും. അതുവരെയുള്ള ഒരു ഒത്തുകളിയായി കണക്കാക്കിയാൽ മതി എന്നും രഹസ്യമായി അർക്കദിയാക്കോനെ അറിയിച്ചു. കൂടാതെ അർക്കദിയാക്കോനെ വല്ല വിധേനയും പറഞ്ഞ് സമ്മതിപ്പിച്ച് ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു അയയ്ക്കണമെന്ന് ഒരു സന്ദേശം ആലങ്ങാടിന് കൊച്ചി രാജാവ് അയച്ചു. തന്റെ ശക്തികേന്ദ്രമായ കൊച്ചി - ആലങ്ങാട് നാടുവാഴികളുടെ സംരക്ഷണം തനിക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ വയ്യാതെയായി എന്നറിഞ്ഞ അർക്കദിയാക്കോൻ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തളർന്നു. ഇനി കാത്തിരുന്നിട്ട് പ്രയോജനമില്ലെന്നു കരുതി അർക്കദിയാക്കോൻ തനിക്ക് ഉറ്റവരായിട്ടുള്ള കത്തനാർമാരോട് സംഭവ വികാസങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു. ഈ വിഷമഘട്ടം തരണം ചെയ്യാൻ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിക്കുകയാണ് ഉത്തമം എന്ന് അവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിച്ച് കീഴ്പ്പെടാൻ ഒരുക്കമാണ്. അതു കൊടുങ്ങല്ലൂർ വച്ചല്ലാതിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട് എന്ന് അറിയിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ വിശുദ്ധ തോമാ ശ്ലീഹായുടെ പാദസ്പർശമേറ്റ കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ മണൽത്തരികളിൽ ചവിട്ടിനിന്നു കൊണ്ട് താൻ ജനിച്ചു വളർന്ന സഭയെ തള്ളിപ്പറയേണ്ട എന്നു കരുതിയാവും കൊടുങ്ങല്ലൂർ വെച്ചുവേണ്ടെന്ന് അർക്കദിയാക്കോൻ പരങ്കി മെത്രാനെ അറിയിച്ചത്. ഏതായാലും ആ അപേക്ഷ മെന്നെസിസ്സിന് സ്വീകാര്യമായി. ചേന്ദമംഗലത്തുള്ള ജെസിത്ത് വൈദിക സെമിനാരിയിൽ വച്ചാവാം സത്യപ്രതിജ്ഞ എന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. അപ്രകാരം ചേന്ദമംഗലം വൈദിക സെമിനാരിയിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ ചെന്ന് ചെയ്ത തെറ്റുകൾ ഏറ്റുപറയുകയും ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ പത്തു വ്യവസ്ഥകളിൽ ഒപ്പും മുദ്രയും വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഉദയമ്പേരൂരിൽ വെച്ച് സുന്നഹദോസ് ജൂൺ 20 -ന് കൂടണമെന്ന് അടുത്ത ദിവസം തന്നെ തീർച്ചയാക്കി. അതിനായി ആർച്ച്ബിഷപ്പും, അർക്കദിയാക്കോനും പ്രത്യേകം, പ്രത്യേകം 'ഓലകൾ' എല്ലാ പള്ളികളിലേക്കും അയച്ചു. മെയ് 11 ആണ് അതിലെ തീയതി.

കാനോനാകൾ മെന്നെസിസ്സ് തന്നെ എഴുതി

മീഖായേൽ ഗെയസ് ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്തുമത ചരിത്രം എന്ന വിശുതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “ഇതിനു ശേഷം മെന്നെസിസ്സ് കൊടുങ്ങല്ലൂരിലേക്കു മടങ്ങി. അവിടെവെച്ച് സുന്നഹദോസിന്റെ

നിശ്ചയങ്ങൾ എല്ലാം സ്വന്തം കൈ കൊണ്ട് എഴുതി ശരിപ്പെടുത്തി. പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ (കാനോനാകൾ) വള്ളിപുള്ളി വിസർഗ്ഗ വ്യത്യാസം കൂടാതെ മെനെസിസ്സ് എഴുതിയവ തന്നെയാണ്. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ് പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിൽ നിന്നു അവയെല്ലാം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷ ചെയ്തിട്ടു. സുന്നഹദോസിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി, ത്രിത്വോത്സവ ഞായറാഴ്ച പറവൂർ പള്ളിയിൽ വെച്ച് അമ്പതു പേരെ വൈദിക സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തി. ഉദയമ്പേരൂരിൽ വെച്ച് പട്ടം കെട്ടിയ മുപ്പത്തിഎട്ടും, കടുത്തൂരുത്തിയിൽ വച്ച് പട്ടംകൊടുത്ത വളരെപ്പേരും ഈ അമ്പതും കൂടിയായപ്പോൾ, ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ ഹാജരായ 153 വൈദികരിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗവും മെനെസിസ്സിന്റെ സൃഷ്ടികളായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ഭൂരിപക്ഷം സുരക്ഷിതമാക്കി ... മെനെസിസ്സ് ജൂൺ ഒമ്പതാം തീയതി ആറു യേശു വിത്തരും, ഒട്ടധികം കത്തനാർമാരും ഒരുമിച്ച് ഉദയമ്പേരൂർ എത്തി. ... പ്രധാനന്മാരായ എട്ടു കത്തനാർമാരെ ഒരു ഗുപ്തസംഘമായി നിയോഗിച്ച് താൻ തയ്യാറാക്കിയ കാനോനാകൾ നോക്കി അഭിപ്രായം പറയുന്നതിനാവശ്യപ്പെട്ടു. നസ്രാണികളുടെ സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള കാനോനാകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, നാല് അൽമായക്കാരെ മെനെസിസ്സ് തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് രഹസ്യമായി ആ കമ്മിറ്റിയിൽ ചേർത്തു. കമ്മിറ്റി അല്പം ചില ആലോചനകളോ വാദപ്രതിവാദങ്ങളോ നടത്തി എന്നു പറയാം. അതിനുശേഷം ആ രഹസ്യസംഘം മെനെസിസ്സ് തയ്യാറാക്കിയ നിശ്ചയങ്ങൾ എല്ലാം സ്വീകരിച്ചു. അക്കാരണത്താൽ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനാകളുടെ പിതൃത്വം അവർക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു” (ഗെഡസ്, പേജ് 107, 108).

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ്

മലങ്കര നസ്രാണികളെ റോമാ നുകത്തിൻകീഴിൽ പൂട്ടുക എന്നത് ദോഷം അലക്സിസ് മെനെസിസ്സിന്റെ ചിരകാലലിലാഷമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായിട്ടാണ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തുന്നതിന് ആവശ്യമായ നിശ്ചയങ്ങൾ, ഉദയമ്പേരൂരിൽ കൂടുന്ന നസ്രാണികളുടെ സുന്നഹദോസിനെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ മെനെസിസ്സ് സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് എഴുതി തയ്യാറാക്കി. ചില പാർശ്വവർത്തികളെ കൊണ്ട് നിശ്ചയങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി അംഗീകരിപ്പിച്ചു. പാരേട്ടിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ “മെനെസിസ്സ് ജനിപ്പിച്ചതും, ഗൂഢ സംഘം “തല തൊട്ടതും” കാനോനാകൾ എന്നു പേർ വിളിക്കപ്പെട്ടതും ആയ നിശ്ചയങ്ങളുടെ പിതൃത്വമാണ്, ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവച്ചത്” (പേജ് 304, മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2).

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് ഒരു തിക്താനുഭവമായി മലങ്കരയിലെ

പൂർവ്വിക ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് തോന്നിയിരിക്കാം. എന്നാലും സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ വിലപിടിച്ച് ചരിത്രരേഖയാണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്തിമഘട്ടത്തിൽ റോമാ സഭയുടെ വീക്ഷണവും, കേരളത്തിലെ സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവ എപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ചരിത്രരേഖയാണ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ. ഇന്ത്യയിൽ റോമൻ സഭ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന പിടിവാശിയിന്മേൽ മെനെസിസ് അത്യന്തം സൂക്ഷ്മതയോടെ എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയ പ്രസ്തുത കാനോനുകൾ റോമാ സഭയുടെ സ്വഭാവ വിശേഷത്തെ ശരിക്കും എടുത്ത് കാണിക്കുന്ന രേഖയാണ്. ഈ കാനോനുകൾ റോമിലെ അധികാരികളുടെ ശ്രേഷ്ഠാനുമതിയോടു കൂടി അച്ചടിച്ചു ലോകമെങ്ങും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതിനെക്കുറിച്ച് വിവിധ ഭാഷകളിലുണ്ട്.

ഗോവിയ എഴുതിയ ചരിത്രം

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ സൂത്രധാരനായ മെനെസിസ് ഗോവയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടതു മുതൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ പര്യടനങ്ങൾ, സുന്നഹദോസ് നടപടികൾ, കാനോനുകൾ, നസ്രാണികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ചേർത്ത് ജോർണാദാ (JOURNEY യാത്ര എന്ന് അർത്ഥം) എന്ന പേരിൽ ആന്റണിയോ ഗോവിയോ പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്നും പലപ്പോഴായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെനെസിസ് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന അഗസ്തീനിയൻ സന്യാസിസഭയിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്നു ഗോവിയ. ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ മലങ്കരയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും കൊടുത്ത് ആകപ്പാടെ കൂട്ടപ്പനാക്കിയിട്ടാണ് ഗോവിയ ചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ഗോവയിൽ വൈദിക വകുപ്പിൽ ജോലിയായിരുന്ന ഗോവിയ 'ജോർണാദാ' എഴുതിയത് ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ കൂടെ യാത്ര ചെയ്തവെ തയ്യാറാക്കിയ കുറിപ്പുകൾ അനുസരിച്ചായിരുന്നു എന്ന് ഒരു ധാരണ ഉണ്ടായി. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഗോവിയ കേരളം സന്ദർശിച്ചിട്ടേ ഇല്ലത്രേ! മെനെസിസ് എഴുതിയ ചരിത്രം ഗോവിയായുടെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ജോർണാദായിൽ അതിന്റെ കർത്താവായ ഗോവിയ ഒരു ചരിത്ര പണ്ഡിതനായിട്ടല്ല സ്തുതിപാഠകനായിട്ടാണ് കാണുന്നതെന്ന് കർദ്ദിനാൾ റ്റിസെറന്റ് തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിലും നല്ല സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ജോർണാദായ്ക്കും ഗോവിയായ്ക്കും വേറെ കിട്ടാനില്ല!

മിഖായൽ ഗെഡ്സ്

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ ഗോവിയായുടെ

ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു പദാനുപദമെന്ന വിധം എടുത്ത് മിലായൽ ഗെഡ്സ്സ്, ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ദ ചർച്ച് ഓഫ് മലബാർ എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലും (1694) ജെയിംസ് ഹൗ, ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇൻഡ്യ (1839) എന്ന ചരിത്രത്തിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ നിന്നും ഉദ്ധരണികൾ ഇതിനു മുകളിൽ പല ഭാഗത്തും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും കൊടുക്കേണ്ടതായി വരും. ഗെഡ്സ്സ് ലിസ്ബണിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സ്ഥാനപതി കാര്യാലയത്തിൽ ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്ന കാലത്ത് പോർച്ചുഗീസുകാരെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ ഇടയായതുകൊണ്ടാണ് ഈ ചരിത്രം എഴുതാൻ ഇടയായതും. ലിസ്ബണിൽ ജോലിയായി താമസിക്കുന്നതിനെ നിരോധിച്ചുകൊണ്ട് ഗെഡ്സ്സിന് ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതി ആജ്ഞ നൽകി. ഇൻക്വിസിഷന്റെ കൈ ഊക്ക് നേരിട്ട് അനുഭവിച്ച ആളാണ് ഇദ്ദേഹം.

മെനെസിസ്സിന്റെ സർക്കുലർ

ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് സുന്നഹദോസ് കൂടുന്നതിന് അയച്ച സർക്കുലറിൽ സുന്നഹദോസിന്റെ പശ്ചാത്തലവിവരണം ശരിയായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ സർക്കുലർ വളരെ ദീർഘിച്ചതാണ്. അത് അപ്പാടെ കൊടുക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും അനവധി പേജുകൾ വേണ്ടിവരുമെന്നതിനാൽ സംക്ഷേപം മാത്രമേ കൊടുക്കാനാവൂ.

“..... ദൈവത്തിന്റെയും പ. റോമാ സിംഹാസനത്തിന്റെയും കൃപയാൽ ഗോവയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും പൗരസ്ത്യ പ്രദേശങ്ങളുടെ അദ്ധ്യക്ഷനും ആയ ദോം അലക്സിസ് മെനെസിസ്സ് മലങ്കരയിലെ സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അർക്കദിയാക്കോൻ ഫാദർ ജോർജിനും വിവിധ നിലകളിലുള്ള മറ്റ് എല്ലാ വൈദികർക്കും, എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള അൽമായക്കാർക്കും നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ സ്വസ്തി നേരുന്നു.

റോമായിലെ ബിഷപ്പും, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഇഹത്തിലെ വികാരിയും ആയ ക്ലൈമെന്റ് എട്ടാമൻ പാപ്പാ 1595 ജനുവരി 27, 1597 ജനുവരി 21, ഈ തീയതികളിൽ രണ്ടു കല്പനകൾ നമുക്ക് തന്നിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തു ഈ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ സഭകളിന്മേലും പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പരമാധികാരത്തെ ആശ്രയിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ കല്പനകൾ അബ്രഹാം മെത്രാൻ അന്തരിച്ചതോടു കൂടെ, മലങ്കരസഭയെ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനും, ഇക്കാലമെല്ലാം നടന്നുവന്ന പതിവുപോലെ ബാബിലോണിൽ നിന്നു മെത്രാന്മാരോ മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരോ അവിടെ കടക്കാതെ തടയുന്നതിനും നമ്മെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ബാബിലോണിൽ നിന്നു വരുന്നവർ റോമാ സഭയുടെ അനുസരണത്തിൽ പെടാത്ത ശീശ്മക്കാരും, വേദവിപരീതികളും

നെസ്തോറിയരുമാണ്. അവർ ഇപ്പറഞ്ഞ വേദവിപരീതത്തിന്റെ അധ്യക്ഷനായ ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായികളാകുന്നു. ഈ മഹാ ഇടവകയെ ഭരിക്കുന്നതിനു ശരിയായ ഒരു ഇടയനെ പ. റോമാ സഭ നിയമിക്കുന്നത് വരെ, ഈ സഭയുടെ ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ സംഗതികൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു ഒരു ഗവർണ്ണറെയൊ വികാരി അപ്പോസ്തലിക്കായെയൊ നിയമിക്കുന്നതിനും, നമ്മെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന നിലയിൽ ഈ ആജ്ഞ നിറവേറ്റുക നമ്മുടെ കർത്തവ്യവും ചുമതലയും ആകുന്നു.

..... വളരെ കാലമായി ശീശ്മ വേരുറപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ റോമായിലെ ബിഷപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വിഘാതപ്പെടത്തക്കവിധം റോമാ സിംഹാസനത്തോടുള്ള അനുസരണക്കേടു ദിവസംപ്രതി വളർന്നു. നമ്മുടെ രണ്ടു വർഷത്തെ ശ്രമം ഫലശൂന്യമായി നമ്മുടെ ആജ്ഞകൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. തോമസ് അപ്പോസ്തലൻ മാർഗ്ഗം അറിയിച്ചപ്പോൾ മുതൽ ഇക്കാലമെല്ലാം, ചിന്നിച്ചിതറി, കാവ്യരുടെ ഇടയിൽ അവരുടെ ഭരണാധികാരികളുടെ കീഴിൽ അവലങ്ങളാലും, വിഗ്രഹങ്ങളാലും ചുറ്റപ്പെട്ട നിലയിൽ, പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനം വരെ മറ്റു ക്രൈസ്തവ സഭകളുമായി ഇടപോക്കു കൂടാതെ കഴിഞ്ഞ ജനതയുടെ ദൈവ ഭക്തി നമ്മെ ആകർഷിച്ചു. തോമസ് അപ്പോസ്തലന്റെ ഫലത്തിൽ ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നവ ശരിയായ ഉപദേശത്തിന്റെ അഭാവം ഹേതുവായി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കണം.”

ഇത്രയും ആമുഖമായി പറഞ്ഞ് മെനെസിസ്സ് കാര്യത്തിലേക്ക് കടന്നു. ഇനി ചെയ്യാനുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ സംക്ഷിപ്ത വിവരണം അദ്ദേഹം കൊടുക്കുന്നു. വേദവിപരീതത്തെ തുത്തു മാറ്റണം. പാഷണ്ഡപദേശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നീക്കിക്കളയാമെന്നും, മലങ്കരസഭയെ റോമാ സഭയുടെ കീഴിൽ, അനുസരണത്തിൽ കൊണ്ടുവരാമെന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചാണ് മലങ്കരസഭയിലേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടത് എന്നും (അതിനായി) ഉദയമ്പേരൂർ പള്ളിയിൽ വെച്ച് 1599 ജൂൺ 20 ന് ഒരു സുന്നഹദോസ് കൂടുന്നതാണെന്നും, എല്ലാ ജനങ്ങളെയും - ക്രിസ്ത്യാനികളെയും - വൈദികരെയും - അറിയിക്കുന്നു എന്നും, ആ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിക്കാത്ത പക്ഷം അർക്കദിയാക്കോനെയും മറ്റും മുടക്കുന്നതാണ് എന്നും സർക്കുലറിൽ പ്രത്യേകം കാണിച്ചിരുന്നു.

സർക്കുലർ തുടരുന്നു: “ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഭരിക്കുന്നതിനും, അവരോടും അവരുടെ സഭയോടും ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും ഉള്ള അധികാരം സഭയിലും മതാധ്യക്ഷനിലും നിക്ഷിപ്തമാണ്. ഇവിടെ സഭ സ്ഥാപിച്ച കാലം മുതൽ തന്നെ ഈ രീതി നടപ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അക്രൈസ്തവരായ ഭരണാധിപന്മാരും ഈ അവകാശം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു.

സഭ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശദവിവരങ്ങൾ - അവ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിന് കൂടുതൽ സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നതിനായി - ജനങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതും പ്രാചീനകാലം മുതൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ ആചാരവും നടപടിയും അനുസരിച്ചു കാര്യങ്ങൾ നടത്തത്തക്കവിധം, ഈ മഹാഇടവകയിലുള്ള പട്ടണങ്ങളിലെയും ഗ്രാമങ്ങളിലെയും ജനങ്ങൾ പള്ളികളിൽ സമ്മേളിച്ച് ഉത്തമന്മാരായ നാലുപേരെ വീതം പ്രതിനിധീകളായി തെരഞ്ഞെടുത്ത് അധികാരപ്പെടുത്തി സുന്നഹദോസിലേക്ക് അയയ്ക്കണം. സുന്നഹദോസ് വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ വേണ്ട വിധം പരിഗണിക്കുന്നതിനും ശരിയായി തീരുമാനിക്കുന്നതിനും ആയി എല്ലാവരും പ്രാർത്ഥിക്കണം. ഈ സർക്കുലർ എല്ലാ പള്ളികളിലും വായിക്കുകയും, പള്ളികളുടെ പടിവാതിലുകളിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്യണം” എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജെയിംസ് ഹൗ, വാല്യം 2, പേജ് 1-7).

ഈ സർക്കുലർ 1599 മെയ് മാസം 14 -ന് ചേന്ദമംഗലത്തു നിന്നാണ് എഴുതിയതായി കാണുന്നത്. പിന്നീട് സുന്നഹദോസിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ധൃതഗതിയിൽ നടത്തി. ഇതിനിടെ അദ്ദേഹവും പരിവാരങ്ങളും ചില പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചു. സന്ദർശിച്ച പള്ളികളിലെല്ലാം സുന്നഹദോസിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. സുന്നഹദോസ് ആരംഭിക്കുന്നതിന് പതിനൊന്നു ദിവസം മുമ്പ് ആറ് ജെസിത്ത് സന്യാസിമാരും, തന്റെ കുമ്പസാര പിതാവും, പാർശ്വവർത്തികളായ കുറെ വൈദികരുമൊത്ത് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെന്നെസിസ്റ്റ് ഉദയമ്പേരൂർ പള്ളിയിൽ എത്തി.

സുന്നഹദോസ് തുടങ്ങി

ചരിത്രപ്രധാനമായ ആ ദിവസം വന്നുചേർന്നു. 1599 ജൂൺ 10. സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുത്ത ആളുകളുടെ അംഗസംഖ്യയെ സംബന്ധിച്ച് റോമൻ ചരിത്രകാരന്മാരും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ചരിത്രകാരന്മാരും തമ്മിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. 153 കത്തനാരന്മാരും 671 അത്മായരും സംബന്ധിച്ചു എന്നും ശരിയായ പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ഒരു മതസമ്മേളനം തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും റോമൻ കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

133 വൈദികരും, 20 ശെമ്മാശന്മാരും, 660 ജനപ്രതിനിധികളുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നാണ് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത്. വൈദികർക്കും, ജനപ്രതിനിധികൾക്കും പുറമെ അത്യന്തം പരിഗണനാർഹരായ ഒരു വിഭാഗം അവിടെ ഹാജർ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ പറങ്കി ഭദ്രാസന പള്ളിയിലെ ഡീനും, പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സകലരും, വേറെ ഒട്ടധികം വൈദികരും, കൊച്ചിയിലെ ഗവർണ്ണറും ഉദ്യോഗവ്യന്തവും, നഗര കാര്യവിചാരകന്മാരെല്ലാവരും പ്രധാനപ്പെട്ട പറങ്കി കച്ചവടക്കാരിൽ മിക്ക

വരും ഉത്സവ വെടിക്കെട്ട് കാണാൻ എന്ന പോലെ ഉദയമ്പേരൂർ പള്ളി മുറ്റത്ത് തടിച്ചുകൂടി. മെനെസിസ്സിന്റെ പ്രത്യേക കല്പനപ്രകാരം അവരെ ആട്ടിപ്പെറുക്കിക്കൊണ്ടു വന്നതാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. കൊച്ചി കോട്ടയുടെ അത്യാവശ്യ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ട പരങ്കി പടയാളികളെ മാത്രം അവിടെ കാവൽ നിർത്തി. പിന്നെയുള്ള തൊലി വെളുത്ത സകല ഭടന്മാരെയും നിറതോക്കുമായി വരുത്തി ഉദയമ്പേരൂർ പള്ളിക്ക് ചുറ്റും കാവൽ നിർത്തി. സമാധാനം പാലിക്കുന്നതിനും, നസ്രാണികൾ പ്രകോപിതരായി വല്ല തൊന്തരവും ഉണ്ടാക്കിയാൽ അതിനെ അമർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുമാണ് ഈ വമ്പിച്ച സേനാ സന്നാഹം. ഈ സേനാ സന്നാഹം കണ്ട് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഭയവിഹ്വലരായി.

ആദ്യമായി ആർച്ചുബിഷപ്പ് പ്രധാന കാർമ്മികനായി വിശുദ്ധ കുർബാന അർപ്പിച്ചു. നെസ്തോറിയ വേദവിപരീതത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നൽവരം ലഭിപ്പാനായി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ചു. സുന്നഹദോസ് കൂടുന്നതിന്, തന്നെ മാർപ്പാപ്പാ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കല്പന ആർച്ചുബിഷപ്പ് മഹായോഗത്തിൽ വായിച്ചു. ജെസിത്ത് വൈദികനായ ഫ്രാൻസിസ് റോസ് എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും മാർപ്പാപ്പായെ അനുസരിച്ച് വഴങ്ങേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് ജനങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. സുന്നഹദോസിലെ കാനോനുകൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയിരുന്നത് പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ അത് മലയാളത്തിലേക്ക് പരിഭാഷ ചെയ്യുന്നതിന് പള്ളുരുത്തി പള്ളിയിലെ യാക്കോബ് കത്തനാറെ ആർച്ചുബിഷപ്പ് നിയോഗിച്ചിരുന്നു.

സുന്നഹദോസിൽ എതിരഭിപ്രായങ്ങൾ ഒന്നും പൊന്തിവരാതിരിപ്പാനായി മെനെസിസ്സ് ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച വേണമെന്ന് അഭിപ്രായമുള്ളവർ മെനെസിസ്സിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുവാദം വാങ്ങേണ്ടിയിരുന്നു. സാധാരണഗതിയിൽ ഭയപ്പെട്ട് ആരും ഇതിന് മുതിരില്ല. ഹൗ പരഞ്ഞിരിക്കുന്നത് (വാല്യം 2, പേജ് 516) സുന്നഹദോസ് അവസാനിച്ച്, അതിലെ നിശ്ചയങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ ഒപ്പ് വെയ്ക്കുന്നതു വരെ യാതൊരു പട്ടക്കാരനും ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഉദയമ്പേരൂർ പള്ളിപ്പരിസരം വിട്ട് പുറത്തുപോകാൻ പാടില്ലെന്ന് ആദ്യയോഗത്തിലെ രണ്ടാം കാനോനാ അനുശാസിച്ചിരുന്നു എന്നാണ്. സുന്നഹദോസിന്റെ നടപടികൾ ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിരുന്നത്. യോഗാരംഭത്തിൽ വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും, പിന്നീട് കാര്യഭാഗം നിർണ്ണയിച്ചശേഷം മുൻകൂട്ടി എഴുതി തയ്യാറാക്കി കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന കാനോനുകൾ ഓരോന്നായി യോഗം അംഗീകരിക്കുകയുമായിരുന്നു.

യോഗത്തിൽ പരിപൂർണ്ണ ശാന്തത കളിയാടിയിരുന്നുവെങ്കിലും വൈദികരുടെയും പ്രധാനികളായ ജനപ്രതിനിധികളുടെയും മുഖത്ത് ക്ഷോഭലക്ഷണങ്ങൾ കാണാമായിരുന്നു എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഒന്നാം യോഗം ശാന്തമായി കഴിഞ്ഞെങ്കിലും തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിനെ വേദവിപരീതിയായി മുദ്ര കുത്തി ആ മഹാപുരോഹിതനിൽ നിന്നും തങ്ങളെ ബലാൽക്കാരമായി മാന്യത കൂടാതെ വിച്ഛേദിച്ചു കളഞ്ഞതിൽ പഠിപ്പും, വിദ്യാഭ്യാസവുമുള്ള വൈദികരുടെ ഇടയിൽ പ്രതിഷേധം ഉണ്ടായി. ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് ഈ മുറുമുറപ്പിനെക്കുറിച്ച് അറിവു കിട്ടിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം അത് പ്രതീക്ഷിച്ചത് തന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ ക്ഷുഭിതനായില്ല. അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞഭാവം പോലും കാണിക്കാതെ ശാന്തനായിരുന്നു. രണ്ടാം യോഗത്തിൽ സുന്നഹദോസിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. പിന്നീട് കാനോനാകൾ ഓരോന്നായി വായിച്ചു. ട്രെന്റ് സുന്നഹദോസിലെ തീരുമാനങ്ങൾക്കും, റോമാ സഭ സത്യമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനുമെല്ലാം എതിരായ സർവ്വ ദുരാചാരങ്ങളെയും, വിശ്വാസങ്ങളെയും ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ശപിച്ചു. നെസ്തോറിയൻ വേദവിപരീതങ്ങളെയും, അതിന്റെ പ്രണേതാക്കളെയും ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ശപിച്ചു തള്ളി. തുടർന്നു റോമാ പാപ്പായാൽ നിയോഗിക്കപ്പെടാത്ത യാതൊരു മെത്രാനെയും, സഭയിലോ, മഹാ ഇടവകയിലോ കടത്തുകയോ, സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെന്ന് ഒരു പ്രതിജ്ഞയും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. നെസ്തോറിയന്റെ അനുഗാമികളെ ശപിച്ചതു പോലെ ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിനെയും പരസ്യമായി നിഷേധിക്കുകയും കഠിനമായി ശപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അർക്കദിയാക്കോൻ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ആദ്യാവസാനം പങ്കെടുത്തിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തില്ലെന്നും ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പങ്കെടുത്തിരിക്കാനാണ് സാധ്യത എന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ സാഹചര്യം അങ്ങനെ ആയിരുന്നു. പീയൂസ് നാലാമന്റെ വിധിപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസ പ്രതിജ്ഞയിൽ അർക്കദിയാക്കോനും, അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ച് എല്ലാ പട്ടക്കാരും, ശെമ്മാശന്മാരും, പള്ളി പ്രതിപുരുഷന്മാരും ഒപ്പു വെച്ചു എന്നാണ് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇടവഴിക്കൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ‘മാർത്തോമാ ശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ സഭ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനായി നീക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു (പേജ് 99): “പ്രസിദ്ധമായ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചിത ദിവസം തന്നെ കൃത്യമായി ആരംഭിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനും രണ്ടു പള്ളികളൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാ പള്ളികളുടേയും പ്രതിപുരുഷന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു.” ‘മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഭാചരിത്രം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇടുപ്പ് റെറ്റർ പറ

യുന്നത് (പേജ് 105) സുന്നഹദോസിന് “സുറിയാനിക്കാരുടെ വേദതലവൻ അർക്കദിയാക്കോനെയും ഏതാനും കത്തങ്ങളെയും ചില അയ്മെനികളെയും ബലത്താൽ വരുത്തി കൂട്ടി” എന്നാണ്.

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനെക്കുറിച്ച് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് വളരെ കാര്യമാത്ര പ്രസക്തമായ ഒരു റിപ്പോർട്ട് തന്റെ മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പറയുന്നു (പേജ് 100 - 103): “സുന്നഹദോസ് കൂടിയതിന്റെ ശേഷം കുർബാനയും ശീശ്മയെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗവും കഴിഞ്ഞ് സംഘ നടപടികൾ ആരംഭിച്ചു. സന്നിഹിതരായിരുന്ന ഓരോരുത്തനും അവനവന്റെയും, അവനവൻ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചിരുന്നവരുടെയും നാമത്തിൽ സുന്നഹദോസ് തീരുമാനിക്കുന്ന വിശ്വാസരീതിയെ സ്വീകരിച്ചു കൊള്ളാമെന്നു നിർബന്ധം ഹേതുവായി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ഓരോന്നായി വായിക്കുകയും അംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്വീകരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. റോമാ പാപ്പായാൽ നിയമിക്കപ്പെടുന്ന മെത്രാന്മാരെയും പട്ടക്കാരെയും ഭരണാധിപന്മാരെയും മാത്രമേ സ്വീകരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തുകയുള്ളൂവെന്ന് അവരെ കൊണ്ട് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിച്ചു. സുന്നഹദോസ് നടപടികൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാകയാൽ ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പ്രാചീന കാലം മുതൽ സുറിയാനിസഭയിൽ നടപ്പിലിരുന്ന ഉപദേശങ്ങളേയും ആചാരമര്യാദകളെയും ഭരണരീതിയെയും പരിത്യജിച്ചു തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ റോമൻ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നു മാത്രം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

എന്നാൽ പള്ളി ശുശ്രൂഷയിൽ കൽദായ സുറിയാനി ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു മാത്രം അനുവദിച്ചു. സുറിയാനി സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം അഗ്നിക്കിരയാക്കി. പുരോഹിതന്മാരുടെ വിവാഹത്തെ വിരോധിച്ചു. വിവാഹിതരായ പട്ടക്കാരെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന് നിർബന്ധിതരായി. ഇടവകപ്പട്ടക്കാരുടെ സമ്മതം കൂടാതെ തന്നെ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു ജെമ്പിത്തു പാദ്രിമാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല “ഈ പുരാതന സഭാംഗങ്ങൾ ഈ ദേശത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ശുദ്ധമാന ദണ്ഡനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിക്കേണ്ടതായും വന്നു.” ആകപ്പാടെ ഒമ്പതു ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട 267 നിശ്ചയങ്ങൾ സുന്നഹദോസിൽ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു.” അവയിൽ മിക്കതും സുദീർഘവും ന്യായാനുസരണം ഗാഢമായ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയീഭവിപ്പിക്കേണ്ടവയുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ആറാം ദിവസം സുന്നഹദോസ് അവസാനിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ നടപടികൾ അത്ര തിടുക്കത്തിൽ നടത്തി. ഈ അനാശാസ്യ ഗതിവേഗം തന്നെ, സുന്നഹദോസ് എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ആ സംഘത്തിന് ഒരു ആലോചനായോഗത്തിന്റെ ബാഹ്യസ്വരൂപം മാത്രമേ

ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, അതിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യം യോഗനട പടികളുടെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവം നിഗൂഢനം ചെയ്തിട്ട് കുതന്ത്രക്കാരനായ മെനെസിസ്സ് തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന നിശ്ചയങ്ങളെ ഭേദഗതി ലേശവും കൂടാതെ പാസ്സാക്കുകയും പീഡിതയായ സുറിയാനി സഭയെ വിജയിയായ പാപ്പായ്ക്ക് സർവ്വകാലത്തേയ്ക്കും അധീനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും വിശദമാക്കുന്നു” (റവ. അലക്സ്, പോർച്ചുഗീസ് ഡിസ്കവറീസ്, പേജ് 230 - 231).

ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് തുടരുന്നു: “ഒരു നൂറ്റിഅൻപതു പട്ടക്കാരും അറു നൂറ്റി അറുപത്തിമൂന്നു അത്മായക്കാരും അവരുടെയും അവരെ നിയോഗിച്ചിരുന്ന ഇടവകകളുടെയും നാമത്തിൽ, അത്യുപ്തിയുടെ പ്രതിഫലനമായ പിറുപിറുപ്പോടു കൂടി നിശ്ചയങ്ങൾക്ക് ഒപ്പുവച്ചു. ഇതേപ്പറ്റി സുറിയാനി ക്ലാർക്കുടെ ഇടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരമായ ഒരു ഐതിഹ്യം ഇപ്രകാരമാണ്: ആർച്ചുബിഷപ്പ് സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾക്കു ഒപ്പുവെക്കുന്നതിനായി അംഗങ്ങളോടു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു പട്ടക്കാരൻ കാൽക്കുപ്പായം തോളിലും കമ്മീഴ് കാലിന്മേലും ഇട്ടുകൊണ്ട് സംഘത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് “സംഗതികൾ എല്ലാം കിഴക്കാമ്പാട് ആയി” എന്നു വിളിച്ചുപറുകയും ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ സംഘത്തിൽ നിന്ന് ബലാൽ നിഷ്കാസനം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ജഗൽപ്രസിദ്ധമായ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് ഇപ്രകാരം 1599 ജൂൺ 26 ന് അവസാനിച്ചു. മലങ്കരസഭ “വിശ്വാസിയായ പോർച്ചുഗൽ രാജാവിന്റെ” സംരക്ഷണയിൽ വയ്ക്കപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം വികാരിമാരുടെ ശമ്പളച്ചെലവിനായി ആണ്ടിനാൽ പതിനയ്യായിരം (ക്രൂസേഡു) നാണയങ്ങളും കൂർബാന ആവശ്യത്തിലേക്കു ധാരാളം വീഞ്ഞും കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു ഭരമേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ വിശദമായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും സ്ഥലപരിമിതി മൂലം അതു വിടുന്നു. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് എന്ന പേരിൽ ഒരു ബൃഹത്തൻ ഗ്രന്ഥം തന്നെ എഴുതാനുള്ള വകയുണ്ട്. ചില ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുമുണ്ട്. അതിലെ കാനോനുകൾ മാത്രം എടുത്ത് വിശദീകരിച്ച് ചിലർ പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുന്നഹദോസിൽ വച്ചു തന്നെ മലയാളത്തിൽ കാനോനുകൾ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. അന്നത്തെ മലയാള ഭാഷ എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു എന്നറിയാൻ കാനോനുകളുടെ ആദ്യ ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

“..... തമ്പുരാന്റെ ശുദ്ധമാന പള്ളി അടക്കിവാഴുന്ന ശുദ്ധമാന മാർ ക്ലീമീസ് എന്ന പാപ്പാടെ പ്രമാണത്താലെ പോർത്തുക്കാൽ രാജ്യത്തിന്ന കെഴക്കൊള്ള മെത്രാന്മാർക്ക് ഒക്കെക്കും തലവൻ ആകുന്ന മാർ അല്ലേസോസു മെത്രാപ്പോലീത്താ മലങ്കര പണ്ടുപണ്ടെ ഒള്ള മാർത്തോമാ നസ്രാണികളുടെ എടവകയിലെ പട്ടക്കാരെയും എണങ്ങരെയും യോഗം കൂട്ടി കല്പിച്ച സുന്നഹദോസ ഇത.”

1-ാം മൗത്ഥ 1-ാം യോഗവിചാരം

നസ്രാണികളുടെ ഒരിംപാടിനുവേണ്ടി മെത്രാൻ താൻ റാസാ കുറുബാ നയും ചെയ്ത പൊരുൾ പടാർത്ഥവും കുന്നാൽ മേല്പട്ടക്കാരന്റെ അമിശത്തിന്നു തക്കവണ്ണം ഒള്ള ശമയങ്ങളും ചമഞ്ഞ തന്റെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരുന്ന തക്കസായിൽ എഴത്തുപെട്ട അപ്പഴത്തെ ക്രിയകളും ചെയ്ത തെകച്ച ഈ യോഗത്തിന്ന ഈ എടവകയിലെ മര്യാദക്കു തക്കവണ്ണം വിളിക്കപ്പെട്ടു വന്ന പട്ടക്കാരരും എന്ന ആരും ക്രമത്താലെ ഒരിമിച്ച ഇരുന്നാറെ അനേകമനേകം ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ അല്ലേൾ മെത്രാപ്പോലിത്താ ചൊല്ലിയത ഇത. തനിക്കു മലയാംപേച്ച അറിയപ്പെടായ്ക കൊണ്ടു വിശ്വാസവും പള്ളിക്കടുത്ത വസ്തുക്കൾ മേൽ അറിയും ഒള്ള ഒരുത്തൻ താൻ പറയുന്നതു കൂടിയ യോഗത്തോട പറഞ്ഞ അറീപ്പാനും ആ യോഗം പറയുന്നതു തന്നോട് അറിയിപ്പാനും അതിന്ന ഏതു മൊരന്തരം കൂടാതെയും ഇതുമ്മേൽ മനസ്സു ചെലുത്തുവാനും ഒരുത്തൻ വേണമെന്നു കല്പിച്ചാറെ പള്ളുരുത്തിലെ പള്ളിക്കൽ ഇരുന്ന യാക്കോവാ പാതിരിയെ വിളിപ്പിച്ച ഇപ്രവൃത്തിക്ക ആക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രവൃത്തിക്ക് അന്തരം കൂടാതെ ഇരിപ്പാൻ എന്ന യോഗത്തിങ്കേന് അയാളെകൊണ്ടു സത്യവും ചെയ്യിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മൂവരുടെ വായാൽ ഒള്ളതിന്നു പട്ടാങ്ങക്ക ഒറ്റപ്പങ്ങനന മശിഹാ കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തതിനെക്കൊണ്ട ഈ എടവകയിൽ ഇരിക്കുന്ന സമ്പാളുക്കുട്ടത്തിൽ മലയായ്മക്കു തെളിവൊള്ള അപ്രാനാസീസക്രോസ പാതിരിയും അന്തോനീസു സംകാനു പാതിരിയും യാക്കോബു പാതിരിയും സാക്ഷിപ്പെടുവാൻ കൂടെ കല്പിച്ചു. മറ്റും പ്രത്തുക്കാൽ ഭാഷയും മലയായ്മയും അറിഞ്ഞവരെ യോഗത്തിങ്കൽ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത് ഇങ്ങനെ ആയാൽ യോഗത്തിന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടു വന്ന പട്ടക്കാരരേയും എണങ്ങരേയും ഓരോരുത്തരുടെ പേര വെവ്വേറെ തിരിച്ചു വിളിച്ചു എല്ലാവരും അവിടെ ഒണ്ടെന്ന അറിഞ്ഞു.

ഒന്നാം കാനോനോ

എല്ലാവരും കൂടെ യോഗം ആയാറെ മെത്രാൻ തന്റെ സിംഹാസനത്തു മേൽ ഇരുന്ന മറ്റെല്ലാവരും തങ്ങളുടെ എടങ്ങളിൽ ക്രമത്താലെ ഇരുന്നാമെ മെത്രാൻ ചൊല്ലിയത് ഇത ബാവാടയും പുത്രന്റെയും റൂഹാദകുദിശാടയും മൂവരൊരുവൻ തമ്പുരാന്റെ നാമത്താലെ ആമ്മെൻ. എന്നതിന്റെ ശേഷം എല്ലാവരോടും കൂടെചോദിച്ചത ഇത. തമ്പുരാന്റെ പെരിമ സൊകത്തിനും പൊകഴ്ച്ചക്കും ശുദ്ധമാന കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസത്തിനും അതിന്റെ മുഴുപ്പിനും തെളിവിനും ഈ എടവകയിലെ പട്ടക്കാരരുടെയും എണങ്ങരുടെയും മര്യാദകൾക്കു വേണ്ടുന്ന വെടിപ്പിനും ഒരപ്പിന്നും സുറിയാനി പൊസ്തകങ്ങളുടെ തുമക്കും മാനം കാലുന്നിയതിനകത്തൊള്ള പള്ളികളോട് ഈ

പള്ളി ഐമോസ്യപ്പെട്ട ഒന്നിപ്പാനും നസ്രാണികൾ ഒക്കെും തലയായ ശുദ്ധമാന മാർപ്പാപ്പാനെ വേണ്ടുന്ന മുഴുവനാകുന്ന വഴക്കത്തിനും വേണ്ടിട്ടു ഈ സുന്നഹദോസ തൊടങ്ങണമെന്നു മശിഹായാലെ സ്നേഹി ക്കപ്പെട്ട എന്റെ പുത്രരും ജേഷ്ടൻ അനുജന്മാരും ആകുന്ന തങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതോ? ഇത് എല്ലാവരോടും കൂടെ ചോദിച്ചാറെ അവണ്ണമെന്ന് അവര ചെല്ലുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾ മെത്രാൻ അവരോടു ചൊല്ലി ബഹുമാനപ്പെട്ട പട്ടക്കാരെ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ട ജേഷ്ടൻ അനുജന്മാരെ തമ്പുരാന്റെ ലോകരെ ഈ സുന്ന ഹദോസ് തുടങ്ങണമെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതിനാം പക്കം തമ്പുരാ നോടു അനേകം നമസ്ക്കരിച്ചു ഇരുന്നും കൊണ്ടുവേണം ഈ സുന്നദോസ് തുടങ്ങുവാൻ. വിശേഷിച്ചും ഈ സുന്നദോസ് കല്പിക്കുന്നതൊക്കയും മാർഗ്ഗത്തിന്റെ മുഴുപ്പിനും, നമ്മുടെ ലോകരുടെ നന്മക്കും ആയതിനെ കൊണ്ടു ഇവിടേന്നു കല്പിക്കുന്നതൊക്കയും പ്രിയത്തോടു കൂടെ കൈക്കൊൾകയും വേണം. തമ്പുരാന്റെ മനഗുണത്താലെ അതെല്ലാം തെക പ്പാൻ എല്ലാവരും തന്നാൽ ആകുംവണ്ണം ശ്രമിക്കുകയും വേണം. നെറിവു കേടാകുന്നത ഏതാനും ഒണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ നെറിവു വരുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയും വേണം. ആർക്കാനും ഗുണമായ വസ്തു ഏതാനും പറ വാൻ ഒണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഏതിനെ ഏതും അറിയാതെ വെളിച്ചമെ പറ കയ്യുമാം. പട്ടാങ്ങ എന്നതിനെ അറിവാൻ എല്ലാവരും തങ്ങളിൽ തങ്ങ ലിൽ ഐമോസ്യപ്പെട്ടും നെല അല്ലാത്ത ഉത്സാഹത്തോടു കൂടെ തെരഞ്ഞ അന്വേഷിച്ചു ഉണ്ടാക്കുകയും വേണം.”

ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിലെ കാനോനാകൾ. സാമ്പിളിനായി ഒന്ന് മുകളിൽ കൊടുത്തു എന്നു മാത്രം. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിലെ കാനോനാകൾ എല്ലാം വിലപിടിച്ച് ചരിത്രരേഖകളാണെന്ന് മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നു രണ്ടു കാനോനാകൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു. മാർപ്പാപ്പായെ വഴങ്ങാത്ത വർക്കു മോക്ഷം ഇല്ല, വിഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണം, വന്ദിക്കണം തുടങ്ങിയ റോമൻ വിശ്വാസങ്ങൾ മലങ്കര നസ്രാണികൾക്ക് ഒട്ടും ദഹിക്കാത്ത ആശ യങ്ങളായിരുന്നു.

സുന്നഹദോസിലെ രണ്ടാം മൗത്വാ രണ്ടാം യോഗവിചാരം ഇപ്ര കാരമാണ്. “പഴെ സുന്നാദോസുകളുടെ കല്പനകൾക്കു തക്കവണ്ണം നട പ്പാനും തെന്ത്രോസ എന്ന സുന്നാദോസിലെ കല്പനകൾക്കു തക്കവണ്ണം ഇരിപ്പാനും വിശ്വാസത്തിന്റെ വെടിപ്പിനും ഈ എടവകയിൽ ഒള്ള ഭക്തി കേടുകളെ തീർപ്പാനും മെത്രാനും ഈ കൂടിയ സുന്നഹദോസും കൂടെ കല്പിച്ചു വിശ്വാസത്തിന്മേൽ മെത്രാനും അർക്കദിയാക്കോനും ശേഷം പട്ടക്കാരും എണങ്ങരും കൂടെ സത്യം ചെയ്യണമെന്ന. എന്നാൽ ഉടനെ

അത തികപ്പാനായിട്ടു മെത്രാൻ തന്റെ അംഗത്തിനടുത്ത കുപ്പായങ്ങളും ഇട്ട മുടി കൂടാതെ ത്രോണോസുകൾ മൂട്ടും കുത്തി ഏവൻഗേലി പൊസ്തകവും തൊട്ടു മലങ്കര ലോകർക്കു വേണ്ടി താൻ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ മുമ്പിൽ താൻ സത്യവും ചെയ്ത. ഇതിന്നു സത്യം ചെയ്തുവെന്നു ലോകരോട് അറിയിക്കുകയും വേണം. ഇതിന്റെ ശേഷം താൻ തന്റെ സിംഹാസനത്തുന്മേൽ ഇരുന്നു മുടിയും വെച്ചു ഏവൻഗേലി പൊസ്തകവും തന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ച മലങ്കരക്ക് അർക്കദയാക്കോൻ ആകുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗീവറുഗീസ് തന്റെ സാക്ഷിയാലുള്ള മലയാം ഭാഷയിൽ എല്ലാവർക്കും കേൾപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ശത്തത്താലെ മെത്രാന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന ശുദ്ധമാന പൊസ്തകം തൊട്ടു വിശ്വാസത്തുന്മേൽ സത്യം ചെയ്തു അതിന്റെ ശേഷം കുടിയ പട്ടക്കാരരും എണങ്ങരും കൂടെ മഗദു ബഹായിൽ മൂട്ടുംകുത്തി. പള്ളുരുത്തി പള്ളിയിലെ യാക്കോബ് പാട്രി വിശ്വാസത്തിന്മേൽ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം മലയാഴ്മയിൽ വായിച്ചു. മൂട്ടുകുത്തിയവർ അതു കൂടെ ചൊല്ലി മെത്രാന്റെ പക്കലെ പൊസ്തകം തൊട്ടു സത്യവും ചെയ്താര. അപ്പോൾ മെത്രാൻ ഓരോരുത്തരോടു ചോദിച്ചുതന്നു. വിശ്വാസത്തിന്മേൽ മലയാഴ്മയിൽ വായിച്ചു കേട്ടതെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നതോ എന്നും നെസ്തോറീസിന്റെയും അവന്റെ കൂട്ടത്തിന്റെയും പരിതാപം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതോ എന്നും എല്ലാ പള്ളികൾക്കും അമ്മയും, തലയും മല്പാനുമാകുന്നത റോമാ പള്ളി എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതോ എന്നും ഭൂമിയിൽ മശിഹാടെ എടുത്തിലും ശൈമൊഓൻ കേപ്പായ്ക്ക് അനന്തരവനും, നസ്രാണികൾ ഒക്കെയും തലവനും ആകുന്ന ശുദ്ധമാന പാപ്പാ യിന്നു പട്ടാങ്ങയാലെ വഴക്കം ചെയ്യുന്നതോ എന്നും, ഈ വഴക്കം ശുദ്ധമാന റോമാ പള്ളിടോടു മറുത്തു നിൽക്കുന്ന നെസ്തോറീസക്കാർൻ ആകുന്ന വഗുദാശിയിലെ (ബാഗ്ദാദിലെ) പാത്രിയർക്കീസിനു ഒത്തവണ്ണം അല്ലാതെ ആകണം. റോമാ പള്ളിയുടെ കല്പന അല്ലാതെ ഇപ്പോഴെങ്കിലും പിന്നെ മറ്റൊരിക്കൽ എങ്കിലും മലങ്കരയ്ക്കു മെത്രാനായി വരുന്നവരെ കൊക്കൊള്ളുക ഇല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യുന്നതോ? റോമാ പള്ളിയുടെ കല്പനയായിട്ടു മലങ്കരയ്ക്കു വരുന്ന മേൽപട്ടക്കാരരെ നിങ്ങളുടെ മേൽപട്ടക്കാരനായിട്ട് ഒരുമയാലെ വഴക്കം ചെയ്യുന്നതോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഒത്തവണ്ണം ഇരിപ്പാൻ എന്ന് ഓരോരുത്തർ വെവ്വെറെ വഴിയെ മൂളി ഏവൻഗേലിയും സ്തീവായും തൊട്ട സത്യം ചെയ്താര. കുർബാന പട്ടം ഒള്ളവരെ ഇങ്ങനെ ചെയ്താറെ ആറു പട്ടമുള്ളവരും ചെയ്തു. പിന്നെ പട്ടക്കാരും ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം മറ്റുള്ള ശൈമാശന്മാര ഒക്കെയും അതാതു ദേശത്തു നിന്നു വന്നവര നന്നാലുപേരും ചെയ്തു. വിശ്വാസത്തുന്മേൽ വേണ്ടുന്ന സത്യത്തിന്റെ വചനം ബാവായും പുത്രനും റൂഹാക്കുദിശായും പട്ടാങ്ങയായ മൂവരൊരുവൻ തമ്പുരാന്റെ നാമത്താൽ മശിഹാ പിറന്നിട്ട് 1599 -ാം കാലം നസ്രാണികൾ ഒക്കെയും തലയാകുന്ന ക്ലൈമീസ

എന്ന ശുദ്ധമാന പാപ്പാടെ ഏഴാം ആണ്ടിൽ മലങ്കര രാജ്യത്തെ ഉദിയൻ പേരൂരെ മർത്തമറിയം ഉമ്മാടെ പള്ളിക്കൽ നിന്നു മിഥുന ഞായർ 21 -ാം തീയതി പ്രത്തുക്കാൽ രാജ്യത്തിനു കിഴക്കുള്ള മെത്രാന്മാർക്കു ശുദ്ധമാന മാർപ്പാപ്പാടെ പ്രമാണത്താലെ തലവനായ മാർ അലക്സീസ മെത്രാൻ ഈ എടവകയിൽ കൂടിയ സുന്നഹദോസുകേന്നു ഞാൻ ഇന്നാര ഒരുത്തരുടെ ബലത്താൽ അല്ലാതെ എന്റെ ആത്മാവിന്റെ നന്മക്കും എന്റെ മനസ്സിലെ ഒറപ്പോടും കൂടെ ശുദ്ധമാന റോമാ പള്ളി പെരുമാറുന്നമ്മ ഹൈമനീനായിൽ എഴുത്തു പെട്ടതു ഒക്കയും വിശ്വസിക്കുന്നേൻ തമ്പുരാനിൽ നിന്നു തമ്പുരാനും വെളിവിൽ നിന്നു വെളിവും പട്ടാങ്ങയായ തമ്പുരാനിൽ നിന്നു പട്ടാങ്ങയായ തമ്പുരാനും പടയ്ക്കപ്പെട്ടതല്ല പിറക്കപ്പെട്ടവൻ അത്രെ. ബാവായ്ക്കു കാതലാലെ സമം. തന്നാലെ സർവ്വതും പടക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ താൻ നമ്മെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ചും ആകാശത്തിൽ നിന്നു എറങ്ങി കന്നിയായ മറിയത്തിൽ നിന്നു റൂഹാക്കു ദിശായാലെ മാനുഷസുഭാവം എടുത്തു മനുഷ്യനായി വിശേഷിച്ചു പത്തിയോസ് പീലാത്തോസിന്റെ നാളുകളിൽ കുരിശിന്മേൽ പതിക്കപ്പെട്ട പാടു പെട്ട അടക്കപ്പെട്ട എഴുത്തുപെട്ട പോലെ മൂന്നാം നാൾ ഉയർത്തു ആകാശത്തിൽ കരേറി ബാവാടെ വലത്തു ഭാഗത്തു ഇരിക്കുന്നേൻ. അവിടെ നിന്നു മരിച്ചവരേയും ഉയിരവരേയും വിധിപ്പാൻ സ്തുതിയോടുകൂടെ വരും. തന്റെ രാജ്യത്തിനു ഒടുക്കും വരാ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നേൻ. വിശേഷിച്ചു ബാവായിൽ നിന്നും പുത്രനിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ജീവിപ്പിക്കുന്ന കർത്താവു റൂഹാദക്കുദിശാമേലും വിശ്വസിക്കുന്നേൻ. ബാവാ യോടും പുത്രനോടും കൂടെ വന്ദിക്കപ്പെട്ടു സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവൻ നിബൃന്ധാരാലെ പരഞ്ഞവൻ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നേൻ. വിശേഷിച്ചു ശുദ്ധമാന ഗ്ലീഹന്മാർക്കടുത്ത കത്തോലിക്കാ ഒരു പള്ളിയെ വിശ്വസിക്കുന്നേൻ. പെഴകളുടെ പൊറുതിക്ക് ഒരു മാമോദീസായും മരിച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പും എന്നേക്കുമുള്ള ആയുസ്സും പാർക്കുന്നേൻ. ആമ്മീൻ.”

വിഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും അവയെ വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് തുടർന്ന് കാനോനുകളിൽ പറയുന്നുണ്ട്: “..... വിശേഷിച്ചും മശിഹാടെയും മർത്തമറിയത്തുമ്മാടെയും ശേഷം പുണ്യവാളരുടെയും രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണമെന്നും, അതിനെ അവരെ ഓർത്തു വന്ദിക്കണമെന്നും ഉള്ള കല്പനകളും കൈക്കൊണ്ടു വിശ്വസിക്കുന്നേൻ....”

മാമോദീസാ ഉള്ളവരെല്ലാം പാപ്പായുടെ കീഴിൽപെട്ടവരായിരിക്കണമെന്ന് ആർച്ചുബിഷപ്പ് മൈനസിസ്സിന് നിർബന്ധമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ കാര്യം അദ്ദേഹം ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകളിൽ തിരുകി കയറ്റാൻ മറന്നില്ല.

പത്രണ്ടാം സഹായിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: “മാനം വളഞ്ഞതിനകത്ത്

ആകനാൽ ഒരു പള്ളിയെ ഒള്ളു. ഇപ്പള്ളിക്കു തലവനും എടയനും ആയതു ശുദ്ധമാന പാപ്പാ അത്രെ. എന്നാൽ ശ്ലീഹന്മാർക്കു തലവനായ ശെമെ ഹോൻ കേപ്പാടെ പക്കൽ നസ്രാണികളെ എല്ലാവരെയും വഴങ്ങി പട്ടക്കാർക്കും മേൽപട്ടക്കാർക്കും മറ്റെല്ലാവർക്കും തലവൻ ആക്കിയപോലെ ഇവണ്ണം തന്നെ കേപ്പായുടെ അനന്തക്കാർൻ ആകുന്ന ശുദ്ധമാന പാപ്പാ നസ്രാണികൾ ഒക്കെക്കും തലവനും കാരണവനും മല്പാനും മേല്പട്ടക്കാർനും ആകുന്നത. ശുദ്ധമാന പാപ്പാ ഇവണ്ണം തന്നെ പള്ളികൾ ഒക്കെക്കും തലയും അമ്മയും ആകുന്നതു. ശുദ്ധമാന റോമ്മാപ്പള്ളി ഇതിനെക്കൊണ്ടു പട്ടക്കാർനും, മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും അപ്പസ്കോപ്പന്മാരും മെത്രാന്മാരും പാത്രിയർക്കീസന്മാരും കത്തോലിക്കന്മാരും മാടംപിള്ളും കർത്താക്കളും രാജാക്കളും ശേഷം മാമ്മോദീസാ ഉള്ളവര ഒക്കെയും ശുദ്ധമാന പാപ്പാടെ കീൾ അടങ്ങുന്നു. ഇതിനെക്കൊണ്ടു പാപ്പാടെ കീൾ അടങ്ങാത്തവർക്കു മോക്ഷം ഇല്ല. പിന്നെയോ തമ്പുരാന്റെ മറുതലക്കാരായി നരകത്തിൽ പോയി ദുഷ്കർമ്മപ്പെടുവോര.”

കാനോനുകളിൽ കള്ളക്കളി

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ മെന്നെസിസ്സ് മെത്രാൻ സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിലും, അതിന്റെ പദാനുപദ പരിഭാഷ മലയാളത്തിലും അറിവുള്ളവരെക്കൊണ്ട് എഴുതിച്ചു തയ്യാറാക്കി എന്നാണ് വിശ്വാസം. എന്നാൽ പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിലുള്ളതും മലയാളത്തിലുള്ളതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. കല്പിച്ചു കൂട്ടി അങ്ങിനെ വ്യത്യാസം വരുത്തിയതാണെന്നതാണ് ഏറ്റവും രസകരം. പാറേട്ട് മലങ്കര നസ്രാണികൾ, രണ്ടാം വാല്യം പേജ് 329 മുതലുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ഈ കള്ളക്കളി തുറന്നു കാട്ടുന്നുണ്ട്. പാറേട്ട് പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കാം: “മലയാള മയിലുള്ള കാനോനുകളിൽ നിന്നാണ് ഇതുവരെ പ്രധാനമായി ഉദ്ധരിച്ചത്. മലയാളമയിൽ ‘രണ്ടാം യോഗവിചാരം’ ഇരുപതാം കാനോനായോടു കൂടി അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പോർച്ചുഗീസു ഭാഷയിൽ എഴുതിയ ഔദ്യോഗിക രേഖയുടെ അംഗീകൃത ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയിൽ ‘രണ്ടാം യോഗവിചാരം’ത്തിൽ 23 കാനോനുകൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ 22-ാം കാനോനാ, അന്നത്തെ മലങ്കര നസ്രാണികളെ വളരെ സാരമായി ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു നിശ്ചയമായിരുന്നു. അതു മലയാളമയിൽ ചേർക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞത് ഒളിച്ചുകളിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. ഗോവയിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മതദ്രോഹവിചാരണക്കോടതി (ഇൻക്വിസിഷൻ) യുടെ പ്രവർത്തനം മലങ്കരയിലേക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ‘അത്യുത്തമമായ’ ആ കോടതിയുടെ അധികാരത്തിന് ഈ സുന്നഹദോസും മലങ്കരയിലെ വൈദികരും ജനങ്ങളും എല്ലാം ബഹുമാനപൂർവ്വം വിധേയരാകുന്നു എന്നാണ് കാനോനായുടെ

സാരാംശം. കോടതിയുടെ കിങ്കരന്മാരോ അവരെ നിയന്ത്രിക്കുന്നവരോ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ അപ്പാടെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുക്കമില്ലാത്തവരെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരുക്കമില്ലെന്ന് അക്കൂട്ടർ വിചാരിക്കുന്നവരെ, നരകയാതനകൾക്കു വിധേയരാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സംഘടനയായിരുന്നു ഈ കോടതി. ഈ കോടതിയുടെ അധികാരം മലങ്കരയിലേക്കു വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നും, ചേന്ദമംഗലത്തുള്ള ജെസിത്തന്മാരുടെ വൈദിക സെമിനാരിയിലെ വൈദിക സംഘടനയുടെ നടത്തിപ്പുകാരെ അധികാരികളോ ആയി നിയമിക്കണമെന്നും, കാവ്യരുടെ നടപ്പിൽ ജീവിക്കുന്ന നസ്രാണികളുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്ക് ഈ നടപടി ആവശ്യമാണെന്നും, സുന്നഹദോസ് തീരുമാനിച്ചതായിട്ടാണ് കാനോനായിൽ കാണുന്നത്. മെനെസിസ്ക് മെത്രാന്റെ ഭീഷണികൾ അവഗണിച്ച്, സമുദായത്രാണനാർത്ഥം സ്വജീവൻ പോലും അപകടത്തിലാക്കി പറങ്കി ശക്തിയോടും ശക്തനായ മെനെസിസ്കിനോടും പടവെട്ടിയ ധീമാനായിരുന്നു ഗീവറുഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ. അദ്ദേഹത്തെ ഇൻകിസിഷന്റെ വിചാരണയ്ക്കു വിധേയനാക്കുമെന്നു ഭീഷണി ഉണ്ടായപ്പോൾ ബോധരഹിതനായി വീണുപോയി എന്ന് ലാൻണ്ട് ഓഫ് പെരുമാൾസ് എന്ന ചരിത്രത്തിൽ (പേജ് 231) കാണാം.

“ഗീവറുഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ ഇൻകിസിഷൻ കോടതി മുമ്പാകെ ഹാജരാകാൻ ഒരിക്കൽ നിർബന്ധിതനായി എന്നു കാർഡിനൽ ടിസ്സെറന്റ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇൻഡ്യ, പേജ് 74). ആ സിംഹത്തെ വിറപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ ഇൻകിസിഷൻ, മലങ്കരയിൽ പ്രവർത്തനത്തിനു വരണമെന്ന് ഉദയവേരൂർ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം ചെയ്തു എന്നാണ് ശ്രേഷ്ഠാനുമതി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയിൽ കാണുന്നത് (ജെയിംസ് ഹൗ, വാല്യം 2, പേജ് 556 - 557). ആ കാനോനാ മലയാം പേച്ചിൽ പള്ളികളിൽ സൂക്ഷിക്കണം, പതിവായി വായിക്കണം എന്നു നിർദ്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ ഇല്ലാത്തതും. അത് ഒളിച്ചുകളി ആണെന്ന് ഏറ്റം മിതമായ സ്വരത്തിൽ പറയുന്നതു തെറ്റാ വാനാവില്ലല്ലോ. ഇതായിരുന്നു പരിശുദ്ധ സുന്നഹദോസിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി.”

സമാപനം

കാനോനാകൾ അംഗീകരിക്കുക എന്നത് ഒരു പ്രഹസനം മാത്രമായിരുന്നു എന്ന് ആ സുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി വായിക്കുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മെത്രാനും അവിടെ കൂടിയ വൈദികരും അത്മായ പ്രതിനിധികളും കാനോനാകളിൽ ഒപ്പുവെച്ചു. ചില മുറുമുറുപ്പുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം ആർച്ച്ബിഷപ്പ് തന്ത്രപൂർവ്വം ഇല്ലായ്മ ചെയ്തു. എല്ലാവരും അടയാളം വെച്ചു കഴിഞ്ഞ് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പ്രധാന ത്രോണോസിന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു. തുടർന്ന് പള്ളി ചുറ്റി

ഘോഷയാത്ര നടന്നു. അതിൽ സംബന്ധിച്ച പരക്കുകൾ ലത്തീനിലും നസ്രാണി വൈദികർ സുറിയാനിയിലും, അത്മായക്കാർ മലയാളത്തിലും ഗീതങ്ങൾ ആലപിച്ചു. ഭാഷ പലതായിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ ഏക സ്വരത്തിൽ ദൈവത്തെ വാഴ്ത്തിപ്പാടി എന്നും ആനന്ദാശ്രുക്കൾ ധാരധാരയായി ഒഴുക്കി എന്നും, വളരെ നാളായി കാത്തിരുന്നതു സാധിച്ചതിൽ എല്ലാവരും അതിയായി സന്തോഷിച്ചു എന്നും ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രം എഴുതിവെക്കാൻ മെനെസിസ്സ് നിയോഗിച്ച ഗോവിന്ദ തട്ടിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. മെനെസിസ്സ് പുസ്തകമെഴുതാൻ വല്ല പാരിതോഷികവും ഗോവിന്ദയ്ക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അറിവില്ല. സമാപന സമ്മേളനത്തിന് ഒരു ദൈവികപരിവേഷം കൊടുക്കാൻ ഗോവിന്ദാ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോവിന്ദാ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാം: ‘പ്രദക്ഷിണത്തിനായി കുരിശും കൊണ്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ ഒരുങ്ങിയ ആൾ മഴ വീണതു കൊണ്ട് പിമ്പോട്ട് മാറി. നസ്രാണികളും പോർച്ചുഗീസുകാരുമായി യോജിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മഴ പെയ്ത് പ്രദക്ഷിണം മുടങ്ങിയത് എന്ന് അതു കണ്ടപ്പോൾ നസ്രാണികൾ പറഞ്ഞു. ഈ വിവരവും ആളുകൾ ദേവാലയത്തിൽ നിന്നു വെളിയിലേക്ക് ഇറങ്ങാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നു എന്നതും മെത്രാൻ അറിഞ്ഞു. പ്രദക്ഷിണം ഉടൻ നടത്തണം എന്ന് അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. കുരിശു വഹിച്ചിരുന്നവൻ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയ ക്ഷണത്തിൽ അതിശയകരമാംവണ്ണം മഴ നിന്നു. കാലാവസ്ഥ ലോകത്തിലേക്ക് ഏറ്റം മെച്ചമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഒറ്റ ഒരുവൻ പോലും നനഞ്ഞില്ല. ഈ അത്ഭുതം ജനങ്ങളെ വിസ്മയഭരിതരാക്കി. പരാതി അവസാനിച്ചു സന്തോഷാധികൃത്താൽ എല്ലാവരുടേയും കണ്ണുകൾ നിറയുകയും ചെയ്തു’ എന്നും പറഞ്ഞ് ഗോവിന്ദാ നിർത്തുന്നു. മെനെസിസ്സിന്റെ മഹാ പരിശുദ്ധതയാൽ മഴ പെയ്ത് നിലത്തുണ്ടായ ചെളിയെല്ലാം പെട്ടെന്ന് ഉണങ്ങി, വരണ്ട നിലത്തിലൂടെയായിരുന്നു ഘോഷയാത്ര നീങ്ങിയതെന്ന് എഴുതാത്തത് ഭാഗ്യം!

സംബന്ധിക്കാത്തവർ

ഏതെങ്കിലും പള്ളിക്കാർ സുന്നഹദോസിനു പ്രതിപുരുഷന്മാരെ അയക്കാതിരിക്കുന്നതായാൽ അങ്ങനെയുള്ള പള്ളികളുടെ സർവ്വ വസ്തുക്കളും കണ്ടുകെട്ടി സർക്കാരിലേക്കു മുതൽക്കുട്ടുന്നതാണെന്നുള്ള ഭീഷണിയോടു കൂടി കൊച്ചി രാജാവ് ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും ചില പള്ളിക്കാർ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുത്തില്ല. ഇട്ടുപ്പ് റൈറ്റർ *മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഭാചരിത്രം* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 105) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: “എന്നാൽ തിരുവിതാംകോട്ടുകാരും, ചാട്ടുകുളങ്ങരക്കാരും ഇത് റോമ്മായിൽക്കൂടെ ചെർപ്പാനുള്ള വഴി എന്നറിഞ്ഞിട്ട് ഇവർ ഈ കൂട്ടത്തിൽ കൂടിയില്ല.”

കുന്നുകളത്തിന് സമീപം ഉള്ളതും മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ചതുമായ വലിയ ആർത്താറ്റ് പള്ളിയെയാണ് ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളിയെന്ന് ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ചാട്ടുകുളം എന്ന വിസ്തൃതമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന് സമീപമുള്ള പള്ളി ആയതിനാലായിരിക്കാം ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളി എന്നു വിളിച്ചുവന്നത്. ആ കുളം ഇന്നും ഉണ്ട്. ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ട് എന്ന പഴയ ഒരു പാട്ടിൽ ‘എട്ടു ദിക്കിൽ കേളി കേട്ട ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളി’ എന്നാണ് ആർത്താറ്റ് പള്ളിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ചെന്ന ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളിപ്രതിനിധികൾ റോമയിൽ ചേർക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള കാനോനുകൾ മെനെസിസ്സ് മെത്രാൻ മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് വായിപ്പിച്ച് ചുമ്മാ പാസ്സാക്കുന്നതു കണ്ട് പ്രതിഷേധിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോകുകയാണ് ഉണ്ടായതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഉദയമ്പേരൂരിനു ശേഷം മെനെസിസ്സ് മെത്രാൻ ഓരോ പള്ളിയിലും ജൈത്രയാത്രയായി പ്രവേശിച്ച് സുറിയാനിക്കാരുടെ പഴയ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീയിട്ട് ചൂട്ട് വരുന്ന വഴി ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളിയിലും പ്രവേശിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. വീരന്മാരായ ചാട്ടുകുളങ്ങര നസ്രാണികൾ പറങ്കി മെത്രാനെയും കിങ്കരന്മാരെയും ആട്ടിപ്പായിച്ചു. അങ്ങിനെ ‘അയർത്ത’ അറ്റത്തെ പള്ളിയായി ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളി. അയർത്ത എന്ന പഴയ മലയാളം പദത്തിന് എതിർക്കുക എന്ന് അർത്ഥം. അയർത്ത അറ്റത്തെ പള്ളി എന്ന പദ സമുച്ചയം പിന്നീട് ആർത്താറ്റ് എന്നായി. അങ്ങിനെ ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളി ആർത്താറ്റ് പള്ളിയായി. ഓർത്തഡോക്സുകാർക്ക് പഴയകാലത്ത് കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ തെക്കെ അറ്റത്ത് കിടന്ന പള്ളിയായിരുന്നു ആർത്താറ്റ് പള്ളി. അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിൽ എഴുതിയ *ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടും ചരിത്രരേഖകളും* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കാണാം.

തിരുവിതാംകോട് പള്ളി കേരളത്തിന്റെ തെക്കെ അറ്റത്ത് കിടക്കുന്ന പള്ളിയാണ്. കരിങ്കല്ലു കൊണ്ട് ചുമരും തട്ടും ഇട്ടിട്ടുള്ള ഈ പുരാതന ദേവാലയത്തിൽ നിന്നു പ്രതിനിധികൾ സുന്നഹദോസിന് പോയിരുന്നില്ല. കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ, തോടമല തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന നസ്രാണിപ്പള്ളിക്കാരും സംബന്ധിച്ചില്ലെന്ന് ബർനാർ തോമാ കത്തനാർ *മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു (പേജ് 24, വാല്യം 2).

പാരമ്പര്യം തോമാ കത്തനാർ തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ *വർത്തമാനപ്പുസ്തകം* എന്ന യാത്രാവിവരണ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിക്കാതിരുന്ന പള്ളികളെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു (പേജ് 426): “പല പല നാടുകളിൽ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ്സ് എന്ന നാമം പോലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഏറിയ വിശ്വാസികളുണ്ട്. എന്നു തന്നെയല്ല

നമ്മുടെ മലങ്കരത്തനെയുള്ളതിൽ വടക്കുപുറത്ത് ഉള്ള പള്ളിക്കാർ മേൽപറഞ്ഞ സുന്നഹദോസ് ഉണ്ടായ നാളുകളിൽ തന്നെ ആയത് കൈക്കൊണ്ടതുമില്ല. ഇതിൻവണ്ണം ഈ സുന്നഹദോസ് കൈക്കൊള്ളാത്ത നാടുകൾ പലതുണ്ട്.”

മെനെസിസ് ഇടവകകളായി തിരിച്ച അർക്കദിയാക്കോന്റെ സ്വന്തം നാടായ അങ്കമാലിയിലും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള 80 സുറിയാനിക്കാരുടെ പള്ളികളിൽ 48 പള്ളികളെ ഇടവകകളായിട്ടുള്ളു. ബാക്കിയുള്ളവ കുരിശു പള്ളികളായിരുന്നു. അങ്കമാലി രൂപതയിലെ ചില പള്ളിക്കാരും സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. അർക്കദിയാക്കോനോടുള്ള അതിയായ സ്നേഹം കൊണ്ട് അവർ പോകാതിരുന്നതാവാം.

വത്തിക്കാന്റെ പ്രതികരണം

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസു പോലുള്ള പ്രാദേശിക സമ്മേളനങ്ങളിലെ നടപടികളോ തീരുമാനങ്ങളോ വത്തിക്കാൻ അറിയാതെ ഇല്ല. അല്ലെങ്കിൽ അംഗീകരിക്കാറില്ല. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങിനെയല്ല ഉണ്ടായത്. ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ 1906, വാല്യം 2, പേജ് 177 - 178 ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന് അംഗീകാരം മാത്രമല്ല 1601 മെയ് മാസം 19 -ാം തീയതിയിലെ ഒരു നീട്ടിൽ അവിടുത്തെ തീരുമാനങ്ങളെ ക്ലൈമെന്റ് എട്ടാമൻ പാപ്പാ പ്രശംസിക്കുക തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ രേഖ പരസ്യം ചെയ്തിട്ടില്ല. അത് അവിടുത്തെ നയത്തിന് അനുയോജ്യമാണല്ലോ. എന്നാൽ നശിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. ആ രേഖ വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന്റെ രഹസ്യവിഭാഗത്തിൽ ക്ലൈമെന്റ് എട്ടാമന്റെ പത്താം വർഷത്തെ കല്പനകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ട്. അതിന്റെ നമ്പർ ARM 44. 10 M 45. F 131 ആണ്.”

ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സിന് റോമിൽ നിന്നു ശക്തിയായ പിൻതുണയും പ്രോത്സാഹനവും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നതിന് വേണ്ടത്ര തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. ഈ പിൻബലത്തിൽ ഊന്നി നിന്നുകൊണ്ടാണ് ആ പറക്കി മെത്രാൻ ഇക്കണ്ട കളികളെല്ലാം മലങ്കരയിൽ കളിച്ചത്. സുന്നഹദോസ് വേണ്ട പോലെ നടത്തുന്നതിനുള്ള ധാർമ്മിക പിൻതുണ നൽകിക്കൊണ്ട് ക്ലൈമെന്റ് എട്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പാ 1599 ഏപ്രിൽ 1 -ന് ഒരു ബുളാ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് എഴുതി. പക്ഷേ അത് ഗോവയിൽ വൈകിയാണ് എത്തിച്ചേർന്നത്. സുന്നഹദോസ് കഴിഞ്ഞു മലങ്കരയിൽ ഉടനീളം ഘോഷയാത്രയും നടത്തി വിജയശ്രീലാളിതനായി ഗോവയിലെ ആസ്ഥാനത്ത് തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴാണ് മാർപ്പാപ്പായുടെ കല്പന കിട്ടിയത്. പ്രോത്സാഹനം നൽകുവാൻ ആ കല്പനക്ക് കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും മലങ്കരയിലെ ഭൗമപ്രയത്നം വിജയിച്ചതിൽ പാപ്പാ അഭിനന്ദിക്കുന്ന സാക്ഷിപ്പത്രം

ആയിട്ടാണ് ആ കല്പനയെ ഗണിച്ചത്. ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് ഉദയമ്പേരൂരിൽ നടന്നതും, നടത്തിച്ചതും എല്ലാം യുവാവായ ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ എടുത്തുചാട്ടത്തിന്റെ ലക്ഷണമായിരുന്നില്ല; പിന്നെയോ റോമിന്റെ ഒത്താശയോടും ഉന്നതന്മാരുടെ ആലോചനയോടും കൂടിയുള്ളതായിരുന്നു എന്നാണ്.

എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും മെനെസിസ്റ്റ് ചെയ്തത് വലിയ സാഹസവും കടുംകയ്യും ആയിപ്പോയെന്ന് കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഫാദർ സി. ഡി. ക്ലൈക്ക് എന്ന ദേഹം ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നുണ്ട്: “പിന്നീട് ആവിർഭവിച്ച അഭിപ്രായാന്തരങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം മെനെസിസ്റ്റിന്റെ അതിരുകടന്ന നവീകരണവും, മലങ്കരയിലെ ഹയറാർക്കിയും, റീത്തും നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാകുന്നു.”

ടിസ്സെറന്റിന്റെ അഭിപ്രായം

‘ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറന്റ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ കൂടി പരിശോധിച്ച ശേഷം ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം. മെനെസിസ്റ്റിന്റെ മലങ്കരയിലെ പരാക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ഇന്ന് റോമൻ കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു പോലും മതിപ്പില്ല. ചെയ്തുപോയ അതിക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ ജോൺ പോൾ മാർപ്പാപ്പാ ഓരോ രാജ്യത്തു പോയി മാപ്പ് പറയുന്നത് പത്രങ്ങളിൽ നമ്മൾ വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭാവിയിൽ മെനെസിസ്റ്റ് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനോട് അനുബന്ധിച്ച് ചെയ്ത അതിക്രമങ്ങൾക്ക് മാപ്പ് പറയുമോ എന്തോ? ടിസ്സെറന്റ് പറയുന്നു: “റോമാ മതക്കാരുടെയും, പരങ്കികളുടെയും ആചാര മര്യാദകൾ ആണ് അത്യുത്തമമായിട്ടുള്ളത് എന്നും, മറ്റുള്ളവർ എല്ലാം അവ സ്വീകരിക്കണമെന്നും ശരിക്കുന്നത് ഇന്നു മാലോകരെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. മെനെസിസ്റ്റും മറ്റും സ്വീകരിച്ചത് ആ രീതി ആയിരുന്നു” (ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി, പേജ് 63).

കഴിഞ്ഞില്ല; ടിസ്സെറന്റ് തുടർന്നു പറയുന്നു: “പാസ്റ്റായി കഴിഞ്ഞശേഷം മെനെസിസ്റ്റ് തനിയെ അവയിൽ ചിലതിൽ വെട്ടിത്തിരുത്തി മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുകയും ചില പുതിയ കാനോനുകൾ എഴുതിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും ഇതൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ തന്നെയും ആചാര്യമര്യാദകൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില തീരുമാനങ്ങൾ ദുർവ്വഹങ്ങളായിരുന്നു എന്നും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.” ആ പരങ്കി മഹാപുരോഹിതൻ വിശ്വാസ വഞ്ചനയും, കളവും കാണിച്ചു എന്ന് അല്ലെ അത്യുന്നത കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറന്റ് എഴുതിയതിന്റെ സാരം?

സുന്നഹദോസിനു ശേഷം

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം മലങ്കര സഭയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും സന്ദർശിച്ച് റോമിന്റെ മേൽക്കോയ്മ അരക്കിട്ട് ഉറപ്പിക്കുന്നതിനായി മെനെസിസ്സ് തന്റെ പരിവാരങ്ങളുമായി പുറപ്പെട്ടു. അത് നാട് പിടിച്ചടക്കിയ ഒരു സേനാധിപന്റെ ജൈത്രയാത്ര പോലെ ഘനഗംഭീരമാക്കാൻ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. വല്ല പള്ളികളിലും അല്പസ്വല്പം എതിർപ്പുകളോ, മുറുമുറുപ്പോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം തന്റെ സന്ദർശനത്തോടെ ബാലാർക്കകിരണങ്ങൾ തട്ടി മഞ്ഞിൻതുള്ളികൾ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്ന പോലെ മാഞ്ഞുപോകാൻ മെനെസിസ്സ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. പരങ്കിപ്പടയുടെയും, പോർച്ചുഗീസ് സർക്കാരിന്റേയും പരിപൂർണ്ണ പിൻതുണയും, പ്രീണിപ്പിച്ചും, പ്രലോഭിപ്പിച്ചും മുതലെടുക്കുന്നതിന് കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങിയ വൈതാളികരുടെ ജയ് വിളികളും ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ മഹാപര്യടനത്തിന് ഒരു ത്രിലോക ജൈത്രയാത്രയുടെ പരിവേഷം നൽകി. ഉറക്കു മുഷ്ടി കൊണ്ട് നസ്രാണികളെ ഞെരിച്ച് ഇട്ടതിനു മുകളിലൂടെ നടത്തിയ എഴുന്നള്ളത്ത് ഇനി ഒരിക്കലും നസ്രാണി തല പൊക്കുകയില്ലെന്ന് തെളിയിച്ച് കാണിക്കാനായിരുന്നു. ഇനി നമുക്ക് പരങ്കി മെത്രാന്റെ ജൈത്രയാത്രയിലേക്ക് ഒന്ന് എത്തി നോക്കാം.

കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയ വിവരങ്ങളാകയാൽ അതിൽ വിരോധം കൊണ്ട് എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളാണെന്നുള്ള അപരായം കേൾക്കാതെ കഴിക്കാം. മെനെസിസ്സിന്റെ ജൈത്രയാത്രയെപ്പറ്റിയും അതിന് അണിയറ തയ്യാറാക്കിയ ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റിയും വിജ്ഞാനപ്രദമായ പല വിവരങ്ങളും, വസ്തുതകളും കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറെന്റീന്റെ “ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി” എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ട്. പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെ കാര്യത്തിൽ അഗാധ പാണ്ഡിത്യവും വത്തിക്കാനിൻ ഉന്നത സ്ഥാനവും അലങ്കരിച്ച ദേഹമായിരുന്നല്ലോ ടിസ്സെറെന്റ്. ഇൻഡ്യാ സന്ദർശന വേളയിൽ കേരളത്തിലും വന്നിരുന്നു. അലങ്കരിച്ച രഥത്തിൽ ഇരുത്തി അദ്ദേഹത്തെ എറണാകുളം ബ്രോഡ്വേയിലൂടെ കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ഹാരമണിയിക്കാനും ബൊക്ക കൊടുക്കാനും ബ്രോഡ്വേയിലെ കച്ചവടക്കാർ മത്സരിച്ചത് ഓർക്കുന്നു. അടുത്ത മാർപ്പാപ്പാ അദ്ദേഹമാകുമെന്നായിരുന്നു അന്ന് പറഞ്ഞ് കേട്ടിരുന്നതും. അതൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. അത് എന്തെങ്കിലുമകട്ടെ. കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറെന്റ് റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ ഉന്നതനായിരുന്നു എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. മേൽപറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് ഏതാനും ഭാഗം സംഗ്രഹിച്ച് ചേർക്കുന്നു:

ടിസ്സെറന്റെ എഴുത്തുന്നു

സുന്നഹദോസിന്റെ അവസാന സമ്മേളനത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളെയും ജീവിത രീതിയെയും മറ്റും പറ്റിയുള്ള 24 കാനോനുകൾ പാസ്സാക്കി. ദായക്രമം, ദത്ത്, അക്രൈസ്തവരുമായുള്ള ഇടപോക്കുകൾ, മതേതര സമ്മേളനങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കൽ, ഉച്ചവർണ്ണ ജാതികളായ നമ്പൂതിരി ബ്രാഹ്മണർ, നായന്മാർ എന്നിവരോടും, അയിത്ത ജാതിക്കാരോടും പെരുമാറേണ്ട രീതികൾ എന്നിവയെ എല്ലാം സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു നിശ്ചയങ്ങൾ. നസ്രാണികളുടെ കുലീനതയ്ക്കും അവരുടെ ഔന്നത്യത്തിനും തെളിവായി നിൽക്കുന്ന ആചാരങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ പല രീതികളും നീക്കിക്കളയണമെന്നു മെനെസിസ്സിനു ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ആചാര മര്യാദകൾ ക്രിസ്തീയ സമത്വം പരിപാലിക്കുന്നതിനു തടസ്സമാകുമെന്നു വച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഈ വിധം ആഗ്രഹിച്ചത്. താനേ സാമൂഹ്യനിലയുള്ള നിർഭാഗ്യവാന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് നസ്രാണികളുടെ രീതികൾ പ്രതിബന്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരോടും നായന്മാരോടും സമന്മാരെന്ന നിലയിൽ വർത്തിക്കുന്നതിന് ഉപയുക്തമായ നടപടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. സുന്നഹദോസിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്ന നസ്രാണികൾ അവരുടെ സാമൂഹ്യ ഔന്നത്യം എന്തായാലും ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല.

ജെയിംസ് ഹൗ, തോമസ് വുഡ് ഹൗസ് എന്നീ വിശ്രുത ചരിത്രകാരന്മാർ മെനെസിസ്സിന്റെ ജൈത്ര യാത്രയെക്കുറിച്ച് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പാറേട്ട് അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ എടുത്ത് *മലങ്കര നസ്രാണികൾ*, വാല്യം 2, പേജ് 351 മുതൽക്കുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്: “മെനെസിസ്സിന്റെ അധികാരപ്രയോഗം അഥവാ നവീകരണം ഉദയമ്പേരൂരിൽത്തന്നെ ആരംഭിച്ചു. അവിടുത്തെ പള്ളി സാബോർ, അഫ്രോത്ത് എന്നീ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ നാമത്തിലായിരുന്നു. അവർ ശീശ്മക്കാരാണെന്നു സുന്നഹദോസ് വിധി കല്പിച്ചതു കൊണ്ട്, അവരുടെ നാമം മാതിരിക്കുകയായിരുന്നു മെനെസിസ്സ് ആദ്യമായി ചെയ്തത്. പിന്നീട് പള്ളി എല്ലാ പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും നാമത്തിലേക്കു മാറ്റി.”

ഇന്നും ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് നടന്ന പള്ളിയുടെ പേര് എല്ലാ പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും നാമത്തിൽ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ സുന്നഹദോസിലെ ഒന്നാം കാനോനാ സത്യപ്രതിജ്ഞ മെനെസിസ്സ് മെത്രാൻ നടത്തുമ്പോൾ സുന്നഹദോസ് നടന്ന പള്ളിയുടെ പേര് മലയാം പേച്ചിൽ ‘ഉദയൻപേരൂരെ മർത്തമറിയം ഉമ്മാടെ പള്ളി’ എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈ പേരു വ്യത്യാസം എങ്ങനെ വന്നുചേർന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ഇനി നമുക്ക് മെനെസിസ്സിന്റെ യാത്രാവിവരണം തുടരാം: “പിന്നത്തെ ഒരു നടപടി, കടുംകൈ ആയി എല്ലാവർക്കും തോന്നി. നസ്രാണികളുടെ ജ്ഞാതസ്നാനം അസാധുവെന്ന് വിധിച്ച് അദ്ദേഹം വളരെ അധികം ആളുകളെ “രണ്ടാം മാമോദീസാ”യ്ക്കു വിധേയരാക്കി. ഈ നടപടിയുടെ അനൗചിത്യം സൂചിപ്പിച്ച കത്തനാർമാരും വീണ്ടും ജ്ഞാതസ്നാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അത് ഏറെക്കുറെ രഹസ്യമായിട്ടായിരുന്നു. മെനെസിസ്സ് കോട്ടയത്ത് എത്തി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന യുവാവായ ഒരു കത്തനാർ വിവാഹം കഴിച്ച് അധികനാളായിരുന്നില്ല. സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയമനുസരിച്ച് കത്തനാർ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു മെത്രാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. കത്തനാർ അക്ഷണം അനുസരിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അയാളെ അദ്ദേഹം മുടക്കി. ആ യുവ വൈദികൻ അധികം ദിവസം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് കാലഗതി അടഞ്ഞു. മെത്രാനോട് എതിർത്തതുകൊണ്ടാണ് കത്തനാർ മരിച്ചത് എന്ന് പ്രചരണം നടത്തി. മെത്രാൻ പരിശുദ്ധനാണ്. ആ പരിശുദ്ധനോട് എതിർത്തതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചത് എന്ന് പറക്കി പക്ഷക്കാർ പറഞ്ഞു പറത്തി.

കോട്ടയത്തു നിന്ന് കൂടമാളൂർ, തെക്കൻപറവൂർ മുതലായ പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ച ശേഷം മെനെസിസ്സ് മുളത്തൂരുത്തിയിൽ എത്തി. സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ, ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിക്കാത്തവരായി ഉണ്ടായിരുന്ന കത്തനാർമാരെ കൊണ്ട്, റോമാ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നതിനു സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിക്കുകയും സ്ഥിരീകരണം (ആദ്യത്തെ ഉപ്രശുമാ) നടത്തുകയും റോമൻ രീതിയിൽ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഉപദേശം നൽകുകയും ചെയ്തു. മുളത്തൂരുത്തിയിൽ ആർഭാടപൂർവ്വമായ സ്വീകരണമാണ് മെത്രാൻ ലഭിച്ചത്. ഹോശാന ദിവസം, യേശുക്രിസ്തു യെറുശലേമിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ലഭിച്ച സ്വീകരണത്തിന്റെ രീതിയിൽ മെത്രാൻ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്നുവരെ വർണ്ണിച്ചു വരുന്നുണ്ട്.”

പുസ്തക ദഹനം

രാമായണത്തിൽ ലങ്കാദഹനം എന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ടല്ലോ. ഹനുമാൻ രാവണന്റെ രാജധാനി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ലങ്കാനഗരം ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കിയതാണ് സംഭവം. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുസ്തകദഹനം സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലങ്ക കത്തിച്ചത് ഹനുമാനെന്ന കുരങ്ങനായിരുന്നു. ഇവിടെ പുസ്തകദഹനം നടത്തിയത് പറക്കി മെത്രാനായിരുന്നു എന്ന വ്യത്യാസമുണ്ട്. ജെയിംസ് ഹൗ, തോമസ് വുഡ് എന്നീ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് പാറേട്ട് സംഗ്രഹിച്ച് ചേർത്തിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം: “മുളത്തൂരുത്തിയിൽ നിന്ന് അങ്കമാലിയിലേയ്ക്കാണ് മെത്രാൻ നീങ്ങിയത്. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയപള്ളി ഒരു

നെസ്തോറിയൻ രക്തസാക്ഷിയുടെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നതാണ്. അത് അതേപേരുള്ള ഒരു റോമൻ രക്തസാക്ഷിയുടെ നാമത്തിലേയ്ക്കു മാറ്റി. നസ്രാണികളുടെ മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനം ഇവിടെ ആയിരുന്നു. അതോടനുബന്ധിച്ച് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം അദ്ദേഹം അഗ്നിക്കിരയാക്കി. വളരെ പ്രാചീനവും മലങ്കര സഭയുടെ ആരംഭത്തോട് ബന്ധമുള്ളവയും ആയ വളരെയധികം രേഖകളും മെത്രാൻ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള പൂർവ്വികബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഉപയുക്തമായ രേഖകൾ ആകൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു വച്ചായിരിക്കണം എല്ലാം നിഷ്ക്കരുണം നശിപ്പിച്ചത്.

അങ്കമാലിയിൽ നിന്ന് അകപ്പറമ്പിലേയ്ക്കും, അവിടെ നിന്ന് ആലങ്ങാട്ടേയ്ക്കും, അവിടെനിന്ന് യേശുവിത്തന്മാരുടെ ആസ്ഥാനവും വൈദിക സെമിനാരിയും ഉള്ള ചേന്ദമംഗലത്തേയ്ക്കും ആണ് മെനെസിസ് പോയത്. അവിടെ നിന്ന് പറങ്കികൾക്ക് ഒരു നഗരവും കോട്ടയും ഉള്ള, അവരുടെ ബലവത്തായ ആസ്ഥാനമായ കൊടുങ്ങല്ലൂരേയ്ക്കു പോയി. നസ്രാണികൾക്ക് വളരെ പ്രാബല്യമുള്ള അങ്കമാലിയിൽ മെത്രാസനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അവരുടെ സംഘടിത ശക്തിയെ ദുർബലപ്പെടുത്താൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്ന് മെനെസിസ് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനൊരു പരിഹാരവും അദ്ദേഹം കണ്ടു. മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനം പറങ്കികൾക്ക് പ്രാബല്യമുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂരേയ്ക്ക് മാറ്റുക. അവരുടെ മെത്രാൻ പറങ്കികളുടെ വലയത്തിനുള്ളിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ നസ്രാണികൾ എതിർക്കുകയില്ല; ഞെയ്യുകയില്ല എന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാണ് മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനം അങ്കമാലിയിൽ നിന്ന് കൊടുങ്ങല്ലൂരേയ്ക്കു മാറ്റുന്നതിന് പോർച്ചുഗൽ രാജാവിനും പാപ്പായ്ക്കും മെനെസിസ് എഴുതിയത്.

ആർച്ചുബിഷപ്പ് പിന്നീട് തെക്കൻ ദേശത്തേയ്ക്ക് പോയി. പൊറക്കാട്, കൊല്ലം, കാർത്തികപ്പള്ളി, മാവേലിക്കര, നിരണം തുടങ്ങി പല പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ച് ചെങ്ങന്നൂർ എത്തി. ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണർക്ക് വളരെ പ്രാബല്യം ഉണ്ട്. ഇവിടുത്തെ രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വലുതിന് ഒട്ടധികം സ്വത്തുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെമ്പു തകിട് പൊതിഞ്ഞ മേൽക്കുരയോടുകൂടിയ ആ ക്ഷേത്രം ഒരു വമ്പിച്ച എടുപ്പായിരുന്നു. വിലയേറിയ വിശിഷ്ട സാധനങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നു. ക്ഷേത്രം വകയായി എത്ര മാത്രം സ്വർണ്ണവും, വെള്ളിയും, രത്നങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

നഗരത്തിൽ നിന്ന് അല്പം ദൂരത്തായിരുന്ന ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയുടെ അറ്റകുറ്റം പോക്കുന്നതിനു തന്നെ ബ്രാഹ്മണരുടെ അനുമതി ആവശ്യമായിരുന്നുവത്രെ! പള്ളിക്ക് ഓടുമേയുന്നതിനു അവരുടെ അനുമതി ലഭിച്ചത്

ഒരു അത്ഭുതപ്രവർത്തനം കൊണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഗോവിന്ദാ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പള്ളിക്ക് ഓടു മേഞ്ഞാൽ ക്ഷേത്രത്തേക്കാൾ പ്രാധാന്യം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഭയമുണ്ടായിരുന്നു പോലും. വളരെ അധികം സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവയെല്ലാം മെത്രാൻ അഗ്നിക്കിരയാക്കി.

മെന്നെസിസ്റ്റം ചെങ്ങന്നൂടെ രാജാവും

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് കഴിഞ്ഞ് മെന്നെസിസ്റ്റ് പള്ളി തോറും ചുറ്റി നടക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ചെങ്ങന്നൂട്ടേയ്ക്ക് (കൊല്ലം) ചെന്നു. അവിടുത്തെ രാജാവ് ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ വന്നു കണ്ടു. അവർ തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം *കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിൽ* (പേജ് 234) ഇങ്ങിനെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു: “രാജാവ്: ‘എന്റെ രാജ്യത്ത് വസിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മുഹമ്മദീയർ, ജൂതന്മാർ മുതലായവർ അവരവരുടെ മതാചാരങ്ങൾ ശരിയായി നടത്തേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ നിശ്ചയം. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ മതാചാരങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നില്ല. അവർ പള്ളിയിൽ പോകുന്നില്ല; കുരിശിനെ വന്ദിക്കുന്നതിൽ ഉപേക്ഷ ചെയ്യുന്നു; ഞായറാഴ്ച ദിവസം പണിയെടുക്കുന്നു. പുരോഹിതന്റെ അനുഗ്രഹം കൂടാതെ വിവാഹം നടത്തുന്നു; ഇതൊന്നും ശരിയല്ല. അതുകൊണ്ട് അവരെ വേണ്ടവിധം ശിക്ഷിക്കണം. ഇതെല്ലാം മതവിരുദ്ധമായുള്ളതാണെന്നു എനിക്കറിയാം. എന്റെ പ്രജകൾ ശരിയായി നടക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.’ ഇതു കേട്ടിട്ട് മെന്നെസിസ്റ്റിന് ആശ്ചര്യം തോന്നി. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ഇത്ര അഭിമാനമുണ്ടെങ്കിൽ ആ മതത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത് എന്ന് ആർച്ചുബിഷപ്പ് രാജാവിനോട് ചോദിച്ചു. അതിന് “ഞാനൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയാകണമെന്നായിരുന്നു ഈശ്വരേഷ്ഠ എങ്കിൽ എന്റെ ജനനം മുതൽക്കേ അങ്ങനെ ആയിരിക്കുമായിരുന്നു” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റു ക്ഷണത്തിൽ പൊയ്ക്കളഞ്ഞു.” ഇത് ജെയിംസ് ഹൗ എഴുതിയ *ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇൻഡ്യ*, വാല്യം 2, പേജ് 184 - 185 ഭാഗത്തിൽ നിന്നും *കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിലേക്ക്* എടുത്തതാണെന്ന് സൂചനയുണ്ട്.

കൊച്ചി രാജാവിനെ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കാൻ ശ്രമം

പെരുമ്പടപ്പു വലിയ തമ്പുരാനെ ക്രിസ്തു മതത്തിൽ ചേർക്കാൻ മെന്നെസിസ്റ്റ് ഒരു വിഫലശ്രമം നടത്തി. *കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിൽ* നിന്നും ആ ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു (പേജ് 218 - 219): “.... തമ്പുരാനോട് ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “ഞാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്നേഹിതനായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും, തിരുമേനിയെ വിട്ട് വളരെ ദൂരെ സ്ഥലത്തേയ്ക്ക്

പോകുവാൻ ഉള്ള കാലം സമീപിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും എനിക്ക് അവിടത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ചില സാരമായ ഉപദേശങ്ങൾ ചെയ്യാതെ കഴിയില്ലെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു.” ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി രാജാവ് ക്രിസ്ത്യാനി ആവേണ്ട ആവശ്യകത മെനെസിസ് അറിയിച്ചു. അതിലൊന്നും രാജാവ് വഴിപ്പെട്ടില്ല. ഒടുവിൽ സ്വീകാര്യയോഗ്യമായ സത്യവചനങ്ങളെ വേണ്ടുവിധം പറഞ്ഞു കൊടുത്തിട്ടും ഗ്രഹിക്കാത്ത തമ്പുരാൻ ഒടുവിലത്തെ വിധി ദിവസം ദണ്ഡശിക്ഷയിൽ അകപ്പെടുമെന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ശപിച്ചു. തമ്പുരാൻ ഉടനെ എഴുന്നേറ്റിട്ട് ഹാസ്യരസത്തെ സ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു: “ആട്ടെ. ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി നമുക്ക് അന്ന് അവിടെ വച്ച് സംസാരിക്കാം.”

മെനെസിസ് മടങ്ങുന്നു

മെനെസിസ് പിന്നെയും വളരെ പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് ഇദംപ്രഥമമായി വിജയം ലഭിച്ച കടുത്തുരുത്തിയും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കുറവിലങ്ങാട് അടുത്ത് നാഗപ്പാറ എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ച് (ഗോവിന്ദാ ഇതിന് നാഗപ്പള്ളി എന്നും, ഇഗ്നപ്പെള്ളി എന്നും പേരു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്) സ്വസഹോദരിയും, പോർച്ചുഗൽ രാജാവും അന്തരിച്ചു എന്നുള്ള വിവരം ലഭിക്കുകയാൽ മെനെസിസ് പര്യടനം മതിയാക്കി കൊച്ചിയിലേക്ക് മടങ്ങി.

തിരിച്ചുപോകുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നവേളയിൽ വടക്കൻപറവൂർ വച്ച് മെനെസിസ് കത്തനാർമാരെയും, ജനനേതാക്കന്മാരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി, അർക്കദിയാക്കോനെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ ആയും, ചേന്ദമംഗലം സെമിനാരി റെക്ടർ ഫാ. റോസിനെ കോ - അഡ്ജൂറ്റർ ആയും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചു. പാപ്പാ ഒരു മെത്രാനെ നിയമിക്കുന്നതുവരെ അവർ ഭരണം നടത്തണമെന്നു നിർദ്ദേശവും നൽകി. ഭരണകാര്യങ്ങൾ ഈവിധം ക്രമപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞ് കൊച്ചിയിൽ എത്തി രാജാവിനെ കണ്ട് അദ്ദേഹം ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിച്ചു. അതിനു ശേഷം ഗോവയ്ക്കു കപ്പൽ കയറി. എട്ടു മാസത്തെ മലബാർ പര്യടനത്തിനു ശേഷം 1599 നവംബർ 16 ന് ഗോവയിൽ മടങ്ങിയെത്തി എന്ന് തോമസ് വൈറ്റ് ഹൗസ് “ലിംഗറിങ്ങ് ഓഫ് ലൈറ്റ് ഇൻ എ ഡാർക്ക് ലാന്റണ്ട്” എന്ന ചരിത്ര ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മെനെസിസിന്റെ അന്ത്യം

മലങ്കരയിൽ വീരശൂരപരാക്രമിയായി വിലസിയ ദോം അലക്സിസ് മെനെസിസ് 1605 -ൽ യൂറോപ്പിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. സ്പെയിനിന്റെയും, പോർച്ചുഗലിന്റെയും രാജാവായിരുന്ന ഫിലിപ്പ് മൂന്നാമന്റെ കീഴിൽ പോർച്ചുഗലിലെ വൈസ്രോയ് ആയി രണ്ടു വർഷക്കാലത്തേക്ക് നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

പിന്നീട് മാഡ്രിഡിലെ പോർച്ചുഗീസ് കൗൺസിലിന്റെ അധ്യക്ഷനായി മെനെസിസ്സ് നിയമിതനായി. ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കവെ അദ്ദേഹം ദുഷ്കീർത്തി നേടി മരിച്ചുവെന്നാണ് ജെയിംസ് ഹൗ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. മെനെസിസ്സ് ഇന്ത്യയിൽ വെച്ച് സമ്പാദിച്ച എല്ലാ കീർത്തിയും അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നാണ് ലോകാഭിപ്രായം എന്നാണ് പോർച്ചുഗീസ് ചരിത്രകാരനായ മാനുവൽ ഡി. ഫാറിയ മെനെസിസിന്റെ ലജ്ജാകരമായ അന്ത്യത്തെക്കുറിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തെ മാർപ്പാപ്പാ, കർദ്ദിനാൾ ആക്കുമെന്ന് പലരും കരുതിയിരുന്നു. അതൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കദിയാക്കോന്റെയും നസ്രാണികളുടേയും ഉള്ളു ചുട്ട ശാപം നിഴലെന്ന പോലെ ആ പറങ്കി മെത്രാനെ പിൻതുടരുമ്പോൾ എവിടെ ഗുണം പിടിക്കാനാണ്? വിവാഹം കഴിച്ച വൈദികർ ഭാര്യമാരെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന പൈശാചിക നിയമം കൊണ്ടുവന്ന ആ മഹാപുരോഹിതന്റെ ശിരസ്സിൽ എത്ര വൈദികരുടെ ഭാര്യമാരുടെ ശാപം ചെന്ന് ആവസിച്ചുകാണും? അധികാരപ്രമത്തനായി മനുഷ്യത്വഹീനമായ നീചപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്ത ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസിന് ലജ്ജാകരമായ അന്ത്യം സർവ്വശക്തനായ ദൈവം തമ്പുരാൻ ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു!

റോമൻ ഭരണം

ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം മലങ്കര നസ്രാണികൾ ഭൂരിഭാഗവും റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിൽ 54 വർഷത്തോളം കഴിയേണ്ടി വന്നു. 1599 ജൂൺ മാസം 26 നാണ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് അവസാനിച്ചത്. അന്ന് മെനെസിസിന്റെ കെണിയിൽ അകപ്പെട്ട നസ്രാണികൾ 1653-ലെ കുന്നൻകുരിശ് സത്യം വരെ അടിമകൾക്കു തുല്യം കഴിഞ്ഞുകൂടി. പറങ്കി സൈനികശക്തി കൊണ്ട് ബലംപ്രയോഗിച്ച് നസ്രാണികളെ റോമാ സഭയിൽ ചേർത്തെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ അവർ അവരുടെ പൂർവ്വിക നില കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. അമർഷത്തോടു കൂടിയാണവർ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. അവസരം വന്നാൽ റോമൻ നുകം വലിച്ചെറിഞ്ഞ് സ്വതന്ത്രരാവാൻ അവർ തക്കം പാർത്ത് കഴിയുകയായിരുന്നു. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് കഴിഞ്ഞുണ്ടായ ഓരോ സംഭവവികാസവും പരിശോധിച്ചാൽ ഇത് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. “മലങ്കരസഭയുടെ ആരംഭകാലം മുതൽ തന്നെ ഉണ്ടായ ബന്ധങ്ങളും തൻമൂലം ഉത്ഭവിച്ച പരസ്പരസ്നേഹ വിശ്വാസാദരങ്ങളും നിമിഷനേരം കൊണ്ട് ഉപേക്ഷിച്ചും വിസ്മരിച്ചും, റോമാ സഭാധികൃതരെ യജമാനൻമാരായി സ്വീകരിച്ച് അവരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചില്ല എന്നുള്ളത് അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമായി എണ്ണപ്പെട്ടു” എന്ന് പാറേട്ട് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട് (പേജ് 360). ഉദയമ്പേരൂരിന് ശേഷം കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഏകോപിപ്പിച്ച് ഭരിക്കാനായി ജെസിത്ത് സന്യാസി വൈദികൻ ഫ്രാൻസിസ്കൊ റോസ്

മെത്രാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. മെനെസിസ്സിന്റെ താല്പര്യപ്രകാരമാണ് റോസ് മെത്രാനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടത്. മലങ്കരയെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ അതിരൂപതയുടെ കീഴിലാക്കിയ ശേഷം, മെത്രാനായി നിങ്ങൾക്ക് ആരെ വേണം എന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് നസ്രാണികളോട് ചോദിച്ചു. മെനെസിസ്സ് തന്നെ മതിയെന്ന് ചിലർ പറഞ്ഞു. മെനെസിസ്സിന് ഗോവയിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ നിർദ്ദേശം ശരിയാവില്ലെന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു. ജെസിത്തൻ ഫ്രാൻസിസ്ക്കോ റോസിനെ മെത്രാനായി സ്വീകരിപ്പാൻ മെനെസിസ്സ് ഒരു നിർദ്ദേശം വച്ചു കൊടുത്തു. മെത്രാനായി ഒരു ലത്തീൻകാരൻ വാഴിക്കപ്പെടുകയാണ് നല്ലതെന്ന് മെനെസിസ്സ് ഉപദേശിച്ചു എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഒക്കെ പരിണിതഫലമായി റോസ് മെത്രാനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടു. 1601 ൽ മലങ്കരസഭയുടെ മെത്രാനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട റോസ് 1624 ഫെബ്രുവരി 16 -നാണ് മരിച്ചത്. അർക്കദിയാക്കോനുമായി വലിയ രസത്തിലല്ല അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. “അർക്കദിയാക്കോനും മെത്രാനും ആയി നല്ല ചതുരംഗായോ ധനമാണ് നടന്നത്” എന്നു പാരറ്റ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഫ്രാൻസിസ്ക്കോ റോസ് (1601 - 1624)

മലങ്കര നസ്രാണികളെ ആകമാനം അടക്കി ഭരിച്ച പ്രഥമ ലത്തീൻകാരനായ മേൽപ്പട്ടക്കാരൻ റോസ് ആണ്. വ്യഭനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന മാർ അബ്രഹാമിനെ നിയന്ത്രിക്കാനും, സഹായിക്കാനുമായിരുന്നു 1585 -ലെ ഗോവാ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം റോസ് നിയമിതനായത്. മാർ അബ്രഹാം റോമാ പാപ്പായേയും, ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസിനെയും മാറി മാറി സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ കണ്ണ് വേണമെന്ന് റോമാ സഭാ അധികൃതർക്കു തോന്നി. മാർ അബ്രഹാമിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുക എളുപ്പമല്ലെന്ന് ബേദ്ധ്യമായപ്പോഴാണ് നിയന്ത്രണത്തിനായിട്ടെങ്കിലും ഒരാൾ ഇരിക്കട്ടെ എന്ന് തീരുമാനിച്ചത്. മാർ അബ്രഹാമിന്റെ കരുനീക്കങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ എഴുതി അറിയിക്കുക, അദ്ദേഹം നിരന്തരം ബന്ധപ്പെടുന്നവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ ചാരദൃഷ്ടിയോടെ സൂക്ഷിക്കുക തുടങ്ങിയ വേലകളായിരുന്നു റോസിനെ ഏല്പിച്ചിരുന്നത്. അതെല്ലാം റോസ് ഭംഗിയായി ചെയ്ത് പാസ്റ്റ് മാർക്ക് വാങ്ങി. റോസിന് മറ്റൊരു ഗുണം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സുറിയാനി ഭാഷ നല്ല വശമായിരുന്നു. സൂത്രത്തിൽ പള്ളികളിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പുരാതന രേഖകളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും പരിശോധിക്കുക തുടങ്ങി ചാരന്റെ പണികളൊക്കെ റോസ് വളരെ കാര്യക്ഷമമായി നിറവേറ്റി എന്ന് കർദ്ദിനാൾ ടിസറെന്റ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പാപ്പായ്ക്കു കീഴ്വഴങ്ങിയെങ്കിലും പഴയ നെസ്തോറിയ വിശ്വാസത്തിൽ കഴിഞ്ഞുവന്ന മാർ അബ്രഹാമിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരനായി ആരെ എങ്ങനെ നിയോഗിക്കണമെന്ന് ഗോവയിലേയും റോമിലെയും മത

മേധാവികൾ തലപുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലാണ് അബ്രഹാം മെത്രാൻ അന്തരിച്ചത്.

ഗോവാ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ അധികാര പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു മലങ്കര മഹാ ഇടവക. മാർ അബ്രഹാം അന്തരിച്ച വേളയിൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് യാത്രയിലായിരുന്നു. മെത്രാൻ മരിച്ചു എന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു വർഷം മാർ അബ്രഹാമിനെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ സഹായിച്ചുപോന്ന റോസിനെ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായായി നിയമിച്ചു കല്പന ഇറക്കി. യാത്ര മതിയാക്കി മെനെസിസ്സ് ഗോവയിൽ മടങ്ങി എത്തിയപ്പോഴാണ് മാർ അബ്രഹാം മരിച്ച ഉടൻ തന്നെ ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ മലങ്കര ഭരണം ഏറ്റെടുത്തു എന്ന് മെനെസിസ്സ് അറിയുന്നത്. ഇനി എന്താണ് വേണ്ടതെന്ന് ആലോചനയായി. അർക്കദിയാക്കോനെ ഉടനെ ആ സ്ഥാനത്തു നിന്നു നീക്കി മറ്റൊരാളെ നിയമിക്കുന്നത് ഒട്ടും ഭംഗിയാവില്ലെന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ ഉപദേശിക്കാൻ ധരിപ്പിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനോട് പിന്മാറാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ മാറുകയില്ലെന്നും, മാറ്റാൻ ശ്രമം നടത്തിയാൽ കുഴപ്പത്തിൽ ചെന്നു ചാടുമെന്നും ഒരുപക്ഷേ സുഹൃത്തുക്കൾ ഉപദേശിച്ചിരിക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഒരു മുട്ടുശാന്തി എന്ന നിലയിൽ ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ സ്ഥാനത്തു സ്ഥിരപ്പെടുത്തി, റോസിനേയും ചേന്ദമംഗലം വൈദിക സെമിനാരി റെക്ടറേയും ഉപദേശിക്കാൻ നിയമിച്ചു മെനെസിസ്സ് കല്പന അയച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരണാധികാരിയായി നിയമിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നസ്രാണികൾ തൃപ്തരാകുമെന്നാണ് മെനെസിസ്സ് കരുതിയത്. വൈദിക സെമിനാരി റെക്ടറേയും റോസിനെയും പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കൂട്ടുകക്ഷി ഭരണം ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. നസ്രാണികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഈ സംവിധാനത്തിന് എതിരായിരുന്നു. അവർ പുരാതന ആചാരക്രമങ്ങളും നടപടികളും ഉപേക്ഷിക്കാതെ അവയെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് തുടരാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ നിലപാട് മലങ്കരയിൽ റോമാ അനുകൂലികളും, അർക്കദിയാക്കോന്റെ അനുയായികളും എന്ന വേർതിരിവ് ഉണ്ടാക്കിയേക്കുമെന്ന് ഭയന്നാണ് മെനെസിസ്സ് മലങ്കര സന്ദർശനത്തിന് ഇറങ്ങി തിരിച്ചത്. ഇനി ലത്തീനും സുറിയാനിയും എന്ന് രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളില്ല; എല്ലാം ഒന്നാണ് എന്ന് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ പ്രഖ്യാപിച്ച് നസ്രാണികളെ ബന്ധിച്ച് മേൽപറഞ്ഞ വേർതിരിവ് ഒഴിവാക്കുകയാണ് പറങ്കി മെത്രാൻ ചെയ്തത്. ആ മഹായത്നത്തിൽ മെനെസിസ്സിനു താങ്ങും, തണലുമായ റോസ്, ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ പ്രീതി വാത്സല്യങ്ങൾക്ക് പാത്രമായി. ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിലെ കാനോനുകൾ മെനെസിസ്സ് സ്വന്തം കൈ കൊണ്ട് എഴുതിയതാണ്. എന്നാൽ എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് കാനോനുകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്,

നസ്രാണികളുടെ ഇടയിലുള്ള ദുരാചാരങ്ങൾ ഏതൊക്കെയാണ്, എന്തെല്ലാമാണ് പരിഷ്കരിക്കേണ്ടത് എന്ന് ആർച്ച്ബിഷപ്പിന് വിദഗ്ദ്ധോപദേശം നൽകാൻ പറ്റിയ ഉത്തമ സുഹൃത്തായിരുന്നു റോസ്. മലയാളം സംസാരിക്കാൻ അറിയാമെന്നത് റോസിന് ഒരു മുതൽകൂട്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ പന്ത്രണ്ടു വർഷം കേരളത്തിൽ താമസിച്ചു ഇവിടുത്തെ നസ്രാണികളെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സുറിയാനി അറിയാമെന്നതും മറ്റൊരു യോഗ്യതയായി മെന്നെസിസ്സ് കരുതി. നസ്രാണികളുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ തെറ്റുകളും കുറവുകളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും, അതെല്ലാം മെന്നെസിസ്സിന്റെ ചെവിയിൽ ഓതിക്കൊടുക്കുന്നതിനും റോസിന് കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കണക്കിലെടുത്താണ് റോസിനെ വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായുടെ ഉപദേഷ്ടാവായും പിന്നീട് മെത്രാനായും നിയമിക്കുന്നതിന് മെന്നെസിസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അങ്ങിനെ മെന്നെസിസ്സിന്റെ പ്രത്യേക താല്പര്യപ്രകാരം റോസ് 1601 ജനുവരി 25 ന് ഗോവയിൽ വെച്ച് മെത്രാനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടു.

റോസ് മെത്രാൻ ഇടവക ഭരണത്തിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളും നേരിടേണ്ടതായി വന്നു. രൂപതയുടെ ദരിദ്രാവസ്ഥയാണ് ആദ്യമായി അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നത്. സാമ്പത്തികനില മെച്ചപ്പെടുത്താൻ റോമിൽ നിന്നു സഹായം വരുത്തുകയല്ലാതെ മറ്റു വഴി ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഫെറോളി 'റിലാസിയോണി'ൽ നിന്നു താഴെ വരുമ്പിടം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്: “ബാബിലോണിൽ നിന്നല്ലാത്ത ഒരു മെത്രാനെ സ്വീകരിക്കാൻ നസ്രാണികളെ സമ്മതിപ്പിച്ചത് വളരെയധികം പ്രയാസപ്പെട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട് ആരംഭത്തിൽ പാപ്പാ പുതിയ ബിഷപ്പിന് പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകേണ്ടതാണ്. അതിൽ നിന്നു പാപ്പായുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം അവർ മനസ്സിലാക്കണം. അവിടുത്തെ വൈദികരും നിർദ്ധനരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ പള്ളികളിൽ പ്രതിമകൾ ഇല്ല. വത്തിക്കാനിൽ നിന്നു പള്ളി ഉപകരണങ്ങളും രൂപങ്ങളും - പഴയതായാലും വേണ്ടില്ല - അയച്ചു കൊടുക്കണം. അങ്ങിനെ അവർ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ അനുസരിച്ച് ഭക്തിയോടെ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ സഹായിക്കണം. ...” (ജെസ്യൂട്ട്സ് ഇൻ മലബാർ, വാല്യം 1, പേജ് 292 - 293).

പുതിയ മെത്രാന്റെ പ്രധാന പ്രശ്നം ഇടവകയിലെ വൈദികരുടെ ദാരിദ്ര്യമാണെന്ന് മുകളിൽ പറഞ്ഞല്ലോ. എന്നാൽ അതിനേക്കാൾ ഗുരുതരമായ അവസ്ഥ അർക്കദിയാക്കോന്റെ ‘ഇടത്തടിച്ചുള്ള’ നിലപായിരുന്നു. മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിന് എല്ലാം കൊണ്ടും യോഗ്യനായ തന്നെ തഴഞ്ഞു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിയത് സ്വാഭാവികം. മലങ്കരയെ ഭരിക്കുവാൻ ഒരു വിദേശി വേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലും അമർഷം ഉള്ളിൽ ഒതുക്കി കാത്തിരുന്നു. ഇടവകയിലെ ബഹു

ഭൂരിപക്ഷം വൈദികരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകെ ആയിരുന്നു. കുമ്പസാരി പ്പിക്കുന്നതിനും, കൂദാശകൾക്കു കാശു വാങ്ങുന്നതിനും മുകളിൽ നിന്ന് അനുവാദമില്ലാതെ അച്ചന്മാർ നിരാശയിലായിരുന്നു. വിവാഹിതരായ പലർക്കും ഭാര്യമാരെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നതിലുള്ള ധർമ്മസങ്കടം പല രേയും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ വിഷമിപ്പിച്ചു. അവരെല്ലാം അർക്കദിയാക്കോ നുമായി നിത്യ സമ്പർക്കത്തിലായിരുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥിതിയെ തകർക്കാൻ എന്താണ് വഴിയെന്ന് അവർ ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനോടൊപ്പം ചിന്തിച്ചു. ഇനി മറ്റൊരു കൂട്ടർ ഉണ്ടായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരും, ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും, മാടമ്പികളുമായിരുന്നു അവർ. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളിൽ നിന്ന് മുതലെടുക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ളവരായിരുന്നു അവർ. അങ്കമാലി അതിരൂപതയെ വെറുമൊരു മെത്രാസനമാക്കി അതിനെ ഗോവയിലെ ആർച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവന്നത് മെന്നെസിസ്സിനു പറ്റിയ ഒരു വലിയ തെറ്റു തന്നെ ആയിരുന്നു. അത് വൈദികരെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. കലാപം ഉടനെ ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഭയം തോന്നിയതായി റോസ് പോർച്ചുഗലിലെ അസിസ്റ്റന്റ് ഫാ. അൻവാറെസിനയച്ച കത്തിൽ പറയുന്നതായി *ജെസ്യൂട്ട്സ് ഇൻ മലബാർ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ട് (വാല്യം 1, പേജ് 293 - 294).

മെന്നെസിസ്സിനെപ്പോലെ റോസു മെത്രാനും ഇടവകയിലെ വിവിധ പള്ളികൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിൽ ഉപേക്ഷ കാണിച്ചില്ല. യാത്രയും രാജകീയമായിട്ടു തന്നെ. തന്റെ ചുറ്റും പറക്കിപ്പട്ടാളം വേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ജീവനിലുള്ള കൊതി കൊണ്ടായിരിക്കാം ഇത്. സ്വന്തം നാട്ടിൽ നിന്ന് അനവധി മൈൽ ദൂരെ, ശത്രുക്കൾ ധാരാളം ഉള്ള ഒരു പ്രദേശത്ത് വസിക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെ തോന്നിപ്പോയതിലും കാര്യമുണ്ടെന്നു വയ്ക്കാം. ഇടവകയുടെ ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിലും റോസ് മെത്രാൻ ശ്രദ്ധ വെച്ചു. റോമൻ ആരാധനാക്രമങ്ങളും, കൂർബ്ബാന തക്സാ, നിത്യ പ്രാർത്ഥനാ സംഗ്രഹം ഇവ എല്ലാം സുറിയാനിയിലേയ്ക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യിച്ച് അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിനും ഏർപ്പാട് ചെയ്തു.

അർക്കദിയാക്കോനുമായി ഇടയുന്നു

റോമൻ ഭരണത്തിൽ മെത്രാൻ ഇടവകയുടെ ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ലൗകിക കാര്യങ്ങളിലും കൈകടത്താൻ തുടങ്ങിയതോടെ മുൻപ് പതിവില്ലാത്ത ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അർക്കദിയാക്കോൻ എതിർത്തു. പഴയ കാലത്ത് ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമായിരുന്നു മെത്രാൻ ഇടപെട്ടിരുന്നത്. മലയാള ഭാഷ അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത വാർദ്ധക്യ ദശയിലെത്തിയ കൽദായ മെത്രാന്മാർക്ക് ആത്മീയ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ മാത്രമേ കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. അതിന്റെ കുറവ് അർക്കദിയാക്കോൻ തീർക്കുമായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം തന്നെ ഉന്നതമായ ഒരു പദവിയായിട്ടാണ് മലങ്കര

ഇടവക ജനങ്ങൾ കരുതിപ്പോന്നിരുന്നത്. സാമൂഹ്യമായി ഉന്നത നിലവാ
രമുള്ള പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിൽ നിന്നാണ് അർക്കദിയാക്കോന്മാരെ
പരമ്പരാഗതമായി തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. പാരേട്ട് പറയുന്നു:
“ജനപ്രീതിയും, സാമ്പത്തികമായ കഴിവും ഭരണ സാമർത്ഥ്യവും, സമര
യോധനാദി കാര്യങ്ങളിൽ നൈപുണ്യവും ധാരാളം പിൻബലവുമുള്ള
അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരണാധികാരത്തിൽ നിന്നു മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചതു
കൊണ്ടു ഫലം ഇല്ല. അത് ദുരനുഭവങ്ങൾക്ക് ഇടവരുത്തും എന്ന് അധി
കാര ഭ്രമക്കാരായി രൂപംപ്രാപിച്ച വിദേശീയരായ മെത്രാന്മാർക്ക് മനസ്സി
ലാക്കാൻ പ്രയാസം വരാറില്ലായിരുന്നു. അതും അധികാരത്തിനുള്ള
വടംവലിയിൽ നിന്നു സമുദായത്തെ രക്ഷിക്കാൻ സഹായിച്ചു. മറ്റൊരു
തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മെത്രാന്റെയും അർക്കദിയാക്കോന്റെയും അധി
കാരപരിധി രണ്ടായിരുന്നു. റോസ് മെത്രാനായതോടെ അർക്കദിയാ
ക്കോന്റെ അധികാരപരിധി എന്നെന്നില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം വച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ,
ഇല്ലാതാക്കണമെന്നു വച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ തോന്നത്തക്ക പലതും നടന്നു. പറ
ങ്കിപ്പടയുടെയും, ഗോവയുടെയും പിൻബലം തനിക്കുണ്ടെന്നുള്ള
വിശ്വാസവും നാട്ടുകാരോടുള്ള പുഷ്ടവും ഇതിന്റെ പിന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്നി
രിക്കണം. അർക്കദിയാക്കോൻ റോസിനെ കാണുന്നതു തന്നെ, തനിക്ക്
അവകാശപ്പെട്ട മെത്രാൻ സ്ഥാനം അപഹരിച്ചവനായിട്ടാണ്. അതിനു
പുറമെ കാലങ്ങളായി അർക്കദിയാക്കോന്റെ അധികാരപരിധിയായി അംഗീ
കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള, സ്ഥിരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭരണപരമായ സംഗതിക
ളിലും മെത്രാൻ ഇടപെടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗീവറഗുസിസ് അർക്കദിയാ
ക്കോന് സഹിക്ക വയ്ക്കാത്ത നിലയിലായി. കുലീനനും, അഭിമാനിയും
അതിസമർത്ഥനും ആയ അദ്ദേഹം ഇനി പിന്മാറാൻ ഇടം ഇല്ല, നിന്നു
പൊരുതുക തന്നെ എന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ നിർബന്ധിതനായി” (മലങ്കര
നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 365 - 366).

വിദേശ മെത്രാന്മാർ തമ്മിലടി

മലങ്കരയിൽ അന്ന് രണ്ടു വിദേശ മെത്രാന്മാരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്.
ഒന്ന് റോസും, അപരൻ കൊച്ചിയിൽ ബിഷപ്പായിരുന്ന ഡോൺ ആന്റിയും.
രണ്ടു പേരും ആദ്യം സന്യാസിപ്പട്ടക്കാരായിരുന്നു. റോസ് ജെസിത്തൻ
സന്യാസ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ആളും ആന്റി ഫ്രാൻസിസ്ക്കൻ സന്യാസി
സഭയിൽ പെട്ട ദേഹവും. റോസും ആന്റിയും സഭയെയും, ദൈവത്തെയും,
മനുഷ്യരെയും സേവിപ്പാൻ സകലതും ഉപേക്ഷിച്ചു സന്യാസാശ്രമത്തിൽ
പ്രവേശിച്ചവരായിരുന്നു. എന്നാലും ഈ വിദേശ മേൽപ്പട്ടക്കാർ തമ്മിൽ
കടുത്ത അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. “എന്റെ ശത്രുവിന്റെ ശത്രു
എന്റെ ബന്ധു” എന്ന ന്യായം അവലംബിച്ച് കൊച്ചി മെത്രാനും, അർക്ക
ദിയാക്കോനും ചങ്ങാതിമാരായിത്തീർന്നു. കൊച്ചി, ആലങ്ങാട്, പറവൂർ

തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ നാടുവാഴികൾ മെനെസിസ്സ് മടങ്ങിപ്പോയതോടു കൂടി സ്വതന്ത്രരായി. അവരുടെ ഭയം നീങ്ങി. അവർ നിവർന്ന് നിന്ന് കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ തുടങ്ങി. വിദേശികളായ രണ്ട് ബിഷപ്പന്മാർ കൊമ്പു കോർക്കുന്നത് കണ്ട് അവർ രസിച്ചു. രാജാക്കന്മാർക്ക് ചായ്വ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ ഭാഗത്തേക്കായിരുന്നു. അവർ അർക്കദിയാക്കോനു വേണ്ടി ഒത്താശകൾ ചെയ്തു കൊടുത്തു. നാട്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ ചുറ്റുവട്ടത്തിൽ കിടക്കുന്നതും, അർക്കദിയാക്കോന് വലിയ സ്വാധീനമുള്ള പ്രദേശത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ അങ്കമാലി ആസ്ഥാനം ഒരു മുളളായി റോസിന് തോന്നി. കൊച്ചി മെത്രാനിൽ നിന്നു സഹകരണം പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല. രാജാക്കന്മാരുടെ പഴയ മത ഇപ്പോൾ കാണാനില്ല. ഇതെല്ലാം റോസിനെ ഭയപ്പെടുത്തി.

ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം മോചനം ലഭിക്കാൻ തന്റെ ആസ്ഥാനം കൊടുങ്ങല്ലൂരാക്കുകയാണ് ഉത്തമം എന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മലങ്കരയിൽ ക്രിസ്തുമതം നാവെടുത്തത് കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നുവല്ലോ. ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇന്ത്യയിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ കേന്ദ്രവും കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. റോസിന്റെ കാലത്ത് അവിടെ ഒരു പോർച്ചുഗീസ് കോട്ടയും, സൈനിക കേന്ദ്രവും ഉണ്ട്. അങ്ങോട്ട് ആസ്ഥാനം മാറ്റാൻ ശക്തിയായ ആലോചനയായി. ഇതിനിടെ അർക്കദിയാക്കോനെ ഇൻക്വിസിഷന്റെ പിടിയിൽപെടുത്തി ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ റോസ് പരിശ്രമിച്ചു നോക്കി. അന്വേഷണത്തിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട അഗസ്തീനിയൻ സന്യാസി സഭയിലെ ഒരു അംഗം കൊച്ചിയിൽ വന്നു. അയാളെ കൊച്ചി ബിഷപ്പ് ഭീഷണിപ്പെടുത്തി വിരട്ടി ഓടിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനുമായുള്ള സമരത്തിൽ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും പരാജയം ഏറ്റുവാങ്ങിയ റോസ് 1610 -ൽ കർദ്ദിനാൾ ബെല്ലർമാന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ, 'സഹോദരനായ കൊച്ചി ബിഷപ്പിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല ശല്യം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും, നെസ്തോറിയൻ പാൽ കുടിച്ചു വളരുന്ന അർക്കദിയാക്കോൻ സഭ വിട്ടു പോകാൻ കൂടെക്കൂടെ ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്' എന്ന് എഴുതി. ഈ കത്ത് വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. നസ്രാണികളെ റോമാ സഭയിൽ ചേർത്തിട്ട് അന്നു പത്തു വർഷം ആയിട്ടേ ഉള്ളൂ. അതിനിടയിൽ, ആ സഭയിൽ നിന്ന് പുറത്തു ചാടുവാൻ പലപ്പോൾ കൂടെക്കൂടെ അവർ ആലോചിച്ചു, ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് റോസ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഉദയമ്പേരൂരിൽ വെച്ച് കെന്നിയിൽ അകപ്പെട്ട നസ്രാണി പരിഷ ആ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുചാടി രക്ഷപ്പെടുവാൻ അന്നു മുതൽ തന്നെ തല പുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ചു വരുന്നതായിട്ടു വേണമല്ലോ ഇതിനെ കണക്കിലെടുക്കാൻ. റോസ് തുറന്നു പറയുന്നു: "..... അയാൾ (അർക്കദിയാക്കോൻ) കഴിഞ്ഞ ആണ്ടിൽ പരമാധിപതിയായ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തെ തുറന്നു നിഷേധിച്ചു. ഞാൻ പലപ്പോഴും യാഥാർഥ്യം മറച്ച് ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ലെന്ന്

നടിക്കുകയോ, കണ്ണടയ്ക്കുകയോ ചെയ്തു. നേരെ വരുത്താൻ ശാസിച്ചു; ന്യായവാദം ചെയ്തു നോക്കി, ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് അയാളെ മുടക്കുന്നതിനു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ... അവിശ്വാസി എന്നുള്ള കുറ്റം ചുമത്തി അയാളുടെ പേരിൽ മതദ്രോഹ വിചാരണ കോടതി (ഇൻക്വിസിഷൻ) മുമ്പാകെ ഞാൻ പരാതി ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഗസ്തീനിയൻ സന്യാസ സഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠൻ അതേപ്പറ്റി വിചാരണ നടത്തി. സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു. തീർപ്പു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഞങ്ങൾ.”

ശത്രുവായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന അർക്കദിയാക്കോനെ വല്ല വിധേനയും പിടിച്ച് ഗോവയ്ക്ക് കപ്പൽ കയറ്റി അയച്ചാൽ രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നാണ് റോസ് കരുതിയിരുന്നത്. ഗോവയിൽ ഇൻക്വിസിഷന്റെ മുമ്പിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ ചെന്നുപെട്ടാൽ പിന്നെ നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുവരില്ലെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നുകിൽ ഗോവയിൽ വെച്ച് വധിക്കപ്പെടും, അല്ലെങ്കിൽ ഗോവയിൽ നിന്നു പോർച്ചുഗലിലേക്ക് നാടുകടത്തി അവിടെ ലിസ്ബണിലെ ജയിലിൽ കിടന്ന് സിദ്ധി കൂടും. പക്ഷേ ആ വക പ്ലാനൊന്നും നടന്നില്ല. സാമൂതിരിയും കൊച്ചിയും തമ്മിൽ സമരം ഉണ്ടായപ്പോൾ കൊച്ചി രാജാവിനു പണം കൊടുത്തു പാട്ടിലാക്കി രാജകീയ ബലം കൊണ്ട് ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ പറ്റുമോ എന്ന് റോസ് ശ്രമിച്ചു.

1622 ഡിസംബറിൽ റോസ് എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നുണ്ട്: “ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ കഴിഞ്ഞ 39 വർഷമായി എനിക്ക് നന്നായി അറിയാം. അന്നത്തെ നിലയിൽ നിന്ന് ഒരു മാറ്റവും അയാൾക്ക് വന്നിട്ടില്ല. കൊച്ചി രാജാവിന്റെയും മറ്റു പല ചെറിയ രാജാക്കന്മാരുടെയും പിൻതുണയും പ്രോത്സാഹനവും അയാൾക്ക് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ എല്ലാവരെയും ധിക്കരിക്കുകയാണ്. 1619 -ൽ അയാൾ തുറന്നു മത്സരിച്ചു. ഈ കള്ളന്റെ കഥ കഴിക്കാൻ കൊച്ചി രാജാവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, അയാൾ ഒരു ഭണ്ഡാരമാണെന്നായിരുന്നു രാജാവിന്റെ മറുപടി.”

അർക്കദിയാക്കോനെ വധിക്കുന്നതിന് മെത്രാൻ വളരെ പണം കൈക്കൂലി കൊടുത്തു എന്നും ഒരു മലയാളി വൈദികനെ മെത്രാൻ കുന്തം കൊണ്ട് കുത്തി മുറിവേൽപ്പിച്ചു എന്നും മറ്റും ഉണ്ടായ ശ്രുതി അർക്കദിയാക്കോന്റെ കൂപ്രചരണമാണെന്നായിരുന്നു റോസിന്റെ ഭാഷ്യം.

റോസ് മെത്രാൻ 1624 ഫെബ്രുവരി 16 ന് 67 -ാം വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ പള്ളിയിൽ അടക്കി. പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ജെസിത്ത് സന്യാസി സഭയിൽ ചേർന്ന അദ്ദേഹം 49 വർഷം ആ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ചു. പതിനെട്ടാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ കേരളത്തിൽ എത്തുകയും ഇവിടെ കുറെക്കാലം താമസിക്കുകയും, “വോയെജ്

ടു ദി ഈസ്റ്റ് ഇൻഡീസ്” എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥം എഴുതുകയും ചെയ്ത പയോളി എന്ന സന്യാസി വൈദികൻ, പാലൂർ (പറവൂർ) പള്ളിയുടെ പൂമുഖത്ത് റോസിനെപ്പറ്റി വിവരങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു ശിലാരേഖ 1785 -ൽ കണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വഴക്കു കാരണം അങ്കമാലിയിലും, കൊടുങ്ങല്ലൂരിലും സ്വസ്ഥമായി താമസിക്കാൻ പറ്റാത്തതു കൊണ്ട് പാലൂർ പള്ളിയിൽ താമസമാക്കിയതായിരിക്കാം.

ലത്തീൻ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ നോട്ടത്തിൽ

“സുറിയാനിക്കാരുടെ അർക്കദിയാക്കോനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളും കൂടെ റോസിനെ കഠിനമായി ഉപദ്രവിച്ചു. റോസ് മലങ്കര ഇടവകയെ നന്നായി ഭരിച്ചു എന്ന് ലത്തീൻ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. റോസ് പതിവായി താമസിച്ചിരുന്ന പറവൂർ പള്ളിയുടെ ചുറ്റും ഒരു പ്രതിരോധ ദുർഗ്ഗം പോലെ വൻ മതിൽ കെട്ടി സുരക്ഷിതമാക്കി വെച്ചത് സുറിയാനിക്കാരെയും, ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെയും പേടിച്ചായിരിക്കണം” എന്നു റവ. തോമസ് വൈറ്റ് ഹൗസ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. റോസ് 1624 ഫെബ്രുവരി 16-ന് 67 -ാം വയസ്സിൽ നിര്യാതനായെന്ന് പാറേട്ട് പറയുന്നു. റോസ് 1617 -ൽ മരിച്ചു എന്ന് റോളിനും പറയുന്നു. പയോളി പറവൂർ പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കല്ലറ എഴുത്തിന്റെ ശരിപ്പകർപ്പ് കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പറയുന്നത് റോസ് 1624 ഫെബ്രുവരി 18 -ന് അന്തരിച്ചു എന്നാണ്. ടിസ്സെറന്റെ ഈ തീയതിയോട് യോജിക്കുന്നു.

സ്റ്റീഫൻ ബ്രിട്ടൊ (1624 - 1641)

ഫ്രാൻസിസ്ക്കോ റോസ് മെത്രാൻ നിര്യാതനായതിനെ തുടർന്ന് രണ്ടാമത്തെ ലത്തീൻ മെത്രാനായി സ്റ്റീഫൻ ബ്രിട്ടൊ നിയമിതനായി. ജെസിത്ത് സന്യാസി അംഗമായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം 1624 നവംബർ 20 മുതൽ മലങ്കര സഭയുടെ ചുമതലയേറ്റു.

ബ്രിട്ടൊ ഇന്ത്യയിൽ വന്ന കാലം മുതൽ മലങ്കരയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു താമസം. നസ്രാണികൾക്കു പൊതുവെ പ്രിയങ്കരനായിരുന്നു ബ്രിട്ടൊ അച്ചൻ. മലയാളം ഒരുവിധം ഭംഗിയായി സംസാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സുറിയാനി വായിക്കാൻ അറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടൊ കുറെക്കാലം ചേന്ദമംഗലം സെമിനാരിയുടെ റെക്ടർ ആയിരുന്നു. റോസിന്റെ ഗുഡ് ബുക്ക്സിൽ പെടാത്ത ആളും, നസ്രാണികളുമായി ഇടപെടേണ്ട രീതികളെക്കുറിച്ച് രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസവും ഉണ്ടായി. ബ്രിട്ടൊയ്ക്കു സുറിയാനി അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നത് വലിയൊരു ന്യൂനതയായിട്ടാണ് റോസ് കരുതിയിരുന്നത്. അർക്കദിയാക്കോനെ പിണക്കാതെ അദ്ദേഹവുമായി ലോഹ്യത്തിൽ വർത്തിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വഴിക്ക് കൊണ്ടുവരണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ബ്രിട്ടോയുടെ അഭിപ്രായം.

എന്നാൽ ഈ നയം സർവ്വാംബദ്ധമാണെന്നായിരുന്നു റോസിന്റെ നോട്ടത്തിൽ. ബ്രിട്ടൊയെ റോസിന്റെ പിൻതുടർച്ചാവകാശത്തോടു കൂടി കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ആയി 1620 -ൽ മെത്രാൻ പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തി. അർക്കദിയാക്കോനും ബ്രിട്ടൊയെപ്പറ്റി വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമായിരുന്നു.

റോസ് മെത്രാൻ തരംകിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം തന്റെ കോ അഡ് ജൂട്ടറെക്കുറിച്ച് റോമിലേക്കും, ലിസ്ബണിലേക്കും കത്തുമുനകൾ വെച്ച കത്തുകൾ അയക്കുമായിരുന്നു. ജെസിവിത്ത് സന്യാസി സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷൻ ബിഷപ്പ് റോസ് എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ തന്റെ കോ അഡ് ജൂട്ടറും പിൻഗാമിയും ആയ ബ്രിട്ടോയ്ക്കു സുറിയാനി അറിയാൻ പാടില്ലാത്തത് വലിയ ആപത്തു വരുത്തി വെയ്ക്കുമെന്നും, “നെസ്തോറിയനൊ അന്ത്യോഖ്യനൊ ആയ ചെന്നായ് വന്നാൽ കണ്ടുപിടിച്ച് ഓടിക്കാൻ പറ്റാതെ വരുമെന്നും മൂന്നറിയിപ്പു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ ബ്രിട്ടൊ, അർക്കദിയാക്കോനെ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കാതെയിരിക്കണമെന്നും” ഉപദേശിക്കുന്നു.

ജെസിവിത്ത് മലങ്കരയിൽ ശക്തിയായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് നടന്നത്. അന്ന് പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ശക്തി കേരളത്തിൽ ഉച്ചകോടിയിലായിരുന്നു. 1628 -ൽ ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസി സമൂഹങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിനു വന്നു. അന്നു വരെ ജെസിവിത്ത്മാരുടെ പ്രവർത്തനം മലങ്കരയിൽ അവരുടെ കൂത്തകയായി കണക്കാക്കിയിട്ടായിരുന്നു. ഈ കൂത്തക മനസ്ഥിതി റോമാ സഭയിലെ ഇതര മിഷനറി സമൂഹങ്ങളുടെ അസൂയക്ക് കാരണമായി. 1628 -ൽ ഇറ്റലിക്കാരനായ ഫ്രാൻസിസ് ദൊണേത്തോ എന്ന ഡോമിനിക്കൻ മിഷനറി ഗോവാ സന്ദർശിച്ച ശേഷം കൊച്ചിയിൽ വന്നു. ഒരു ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസി മലങ്കരയിൽ വരുന്നത് ഇത് ആദ്യമാണത്രെ. അയാൾ കടുത്തുരുത്തിയിൽ ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു. പുറകെ ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസിമാർ പലരും കേരളത്തിൽ വന്നു. ജെസിവിത്ത് ഇത് ഒട്ടും രസിച്ചില്ല. പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതിനായി രാജാവിന് കൈക്കൂലിയും വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തതായി പറയപ്പെടുന്നു. നവാഗതർ മലങ്കരയിൽ ശീശ്മ ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് കണക്കു കൂട്ടി ഡോമിനിക്കന്മാരെ മലങ്കരയിൽ നിന്നു പിൻവലിക്കാൻ പാപ്പായെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിന് ജെസിവിത്ത് സന്യാസി സംഘത്തിന്റെ തലവന് ബ്രിട്ടൊ മെത്രാൻ എഴുതി അയച്ചു. കൊച്ചി മെത്രാനാണ് ഇപ്പോഴത്തെ താല്ക്കാലിക ഗോവാ വൈസ്രോയി; അതിനാൽ കാര്യസാധ്യത്തിനു വഴിയില്ല എന്നും ബ്രിട്ടൊ എഴുതി അയച്ചു. ഒട്ടും വൈകാതെ റോമിലെ ‘പ്രൊപ്പഗാന്റ്’ സംഘത്തിനും ഒരു കത്തയച്ചു. “മലങ്കരയിലെ സ്ഥിതി വിശേഷം സംഘത്തെ വിശദമായി ബ്രിട്ടൊ അറിയിച്ചു. പരമ്പരാഗതമായി ബാബിലോണിൽ നിന്നാണ് മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മേൽപട്ടക്കാർ

വന്നുകൊണ്ടിരുന്നത്. മെത്രാന്മാരെ ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസ് അയയ്ക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ് നസ്രാണികൾ ഇപ്പോഴും കഴിയുന്നത്. അതിനിടയ്ക്കാണ് ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസിമാർ തങ്ങളെ ബാബിലോൺ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ചതാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച് ഇവരുടെ പ്രീതി പിടിച്ചുപറ്റാൻ നോക്കുന്നു. ഡോമിനിക്കന്മാർ രാജപ്രീതി സമ്പാദിക്കാനായി രാജാക്കന്മാർക്ക് കൈക്കൂലി കൊടുക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അക്രൈസ്തവനായ രാജാവിന്റെ ചിത്രം പള്ളികളിൽ വയ്ക്കുന്നു. നവാഗതർ ഇവിടെ തുടർന്നാൽ സംഗതികളെല്ലാം കുഴപ്പത്തിൽ വന്നു ചാടും. അതിനാൽ ഡോമിനിക്കർ വച്ച പള്ളിയും അവരുടെ സന്യാസാശ്രമവും ഉപേക്ഷിച്ച് എത്രയും വേഗം അവരെ ഇവിടെ നിന്നു വിടർത്തണം.”

സംഗതികൾ വിലയിരുത്തി പാറേട്ട് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “ജെസിത്തർക്ക് ഒരു ‘എതിരു കടയും’ കൊണ്ടു ഡോമിനിക്കന്മാർ വന്നതു പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ അർക്കദിയാക്കോൻ ആവും മട്ടു ശ്രമിച്ചു. ബാബിലോണിലേക്കുള്ള ചായ്വ് ജനങ്ങൾക്കും അർക്കദിയാക്കോനും നല്ല വണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നതു മറച്ചുവയ്ക്കാതായി. ജെസിത്തരെ ചാടിയാൽ അടുത്ത കാലത്ത് വന്നു കൂടിയ ഡോമിനിക്കരെ പറഞ്ഞയക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടാകാനിടയില്ലെന്നായിരുന്നു അഭിപ്രായമെന്നു തോന്നുന്നു. അത് സാധിക്കുന്നതിന് ജെസിത്തന്മാരെയും ഡോമിനിക്കന്മാരെയും തമ്മിലടിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗം അർക്കദിയാക്കോൻ ആരാഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. ജെസിത്തരുടെ അനേകം കത്തുകൾ ഫെറോളി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ എല്ലാറ്റിലും തന്നെ ‘ജെസിത്തന്മാരെ ഓടിക്കാൻ പറ്റിയാൽ ബാബിലോൺ കാരെ കൊണ്ടുവരാമെന്നാണ് എപ്പോഴും അതിനായി ദാഹിച്ചുകഴിയുന്ന അർക്കദിയാക്കോന്റെ പ്രതീക്ഷ’ എന്നീ തരത്തിലുള്ള പ്രസ്താവനകൾ കാണുന്നുണ്ട്. റോമാ നുകം എങ്ങനെയും വലിച്ചു ദൂരത്തെയൊന്ന് നസ്രാണികൾ എന്നും എപ്പോഴും അവസരം പാർത്തു കഴിയുകയാണ് ചെയ്തത്. അല്ലാതെ റോമായിൽ ലയിക്കുകയല്ല ഉണ്ടായത് എന്നതിന് ജെസിത്തന്മാരുടെ ഈ കത്തുകളേക്കാൾ നല്ല തെളിവ് വേറെ ഉണ്ടാകാനില്ല” (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 373).

നയതന്ത്രത്തിൽ ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ മെനെസിസ്സിന് കിടപിടിക്കാൻ പറ്റിയ പ്രതിയോഗിയാണെന്ന് മുൻപ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാജാക്കന്മാരുടെ സഹായം കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ ഉദയമ്പേരൂരിൽ വെച്ച് മെനെസിസ്സിന് അടിമപണി പരയുകയായിരുന്നു. മെനെസിസ്സ് മടങ്ങിപ്പോവുകയും രാജാക്കന്മാരുടെ സഹായ സഹകരണം വീണ്ടും അർക്കദിയാക്കോനെ തേടി വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ ഒരു കളി കളിക്കാമെന്ന് ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ നിശ്ചയിച്ചു എന്നു വേണം കരുതാൻ. ജെസിത്തന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കാര്യകാരണ സഹിതം കുറ്റപ്പെടുത്തി ഒരു കത്ത്

1628 -ൽ അദ്ദേഹം മാർപ്പാപ്പായുടെ ലിസ്ബണിലെ പ്രതിനിധിയ്ക്ക് അയച്ചു. ജെസിത്ത് സന്യാസിമാരെ കൂടാതെ വേറെയും സന്യാസി സംഘങ്ങളെയും മലങ്കരയിൽ പ്രവർത്തനം നടത്താൻ അനുവദിക്കണമെന്നും മലങ്കര സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിന് നല്ല വളക്കൂറുള്ള മണ്ണാണെന്നും കാണിച്ചിരുന്നു. ഫ്രാൻസിസ് ദൊണേറ്റോ എന്ന വൈദികനെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ കോ അഡ് ജൂട്ടറായി നിയമിക്കണമെന്നും ആകത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അത് ലിസ്ബണിൽ നിന്ന് റോമിലേയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും അതിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ട് ആവശ്യങ്ങളും കർദ്ദിനാൾ സംഘം അനുവദിച്ച് കല്പനയാവുകയും ചെയ്തു. ഇതോടെ സ്റ്റീഫൻ ഡി. ബ്രിട്ടോ കുഴങ്ങി. മെത്രാൻ ഒരു അടവു പ്രയോഗിച്ചു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു പ്രയാസമാണെന്ന് നടിച്ച് ഭരണച്ചുമതല എല്ലാം തന്നെ അർക്കദിയാക്കോനെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. നസ്രാണികളും, അർക്കദിയാക്കോനും സംതൃപ്തരാകും, കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി നടന്നുകൊള്ളും എന്നു വെച്ചും, ജെസിത്തരായ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകർക്കു കാര്യശേഷി പോരെന്നു കണ്ടും ആയിരിക്കാം അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരണം ഏല്പിച്ചതെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. വ്യഭനായ ബിഷപ്പിനെ അർക്കദിയാക്കോൻ കബളിപ്പിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞു ജെസിത്തർ മുറുമുറുത്തു. ഒരു കത്തനാരെയും അർക്കദിയാക്കോന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ നിയമിക്കുകയോ, നീക്കുകയോ, സസ്പെൻഡ് ചെയ്യുകയോ ഇല്ല. അർക്കദിയാക്കോന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ ആരെയും മുടക്കുകയില്ല തുടങ്ങിയ വ്യവസ്ഥകൾ ജെസിത്തൻ സന്യാസിമാരെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. 1636 -ൽ ഗോവായിൽ നിന്ന് പോർച്ചുഗീസ് വൈസ്രോയി കൊച്ചി സന്ദർശിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ ജെസിത്തൻ സന്യാസിമാർ വേണ്ട കരുക്കൾ എല്ലാം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. കൊച്ചി രാജ്യമാണ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ പ്രധാന ശക്തിയെന്ന് അവർ പറക്കി വൈസ്രോയിയെ ധരിപ്പിച്ചു. വൈസ്രോയി ജെസിത്തന്മാരെ സഹായിക്കാമെന്ന് ഏറ്റു. അദ്ദേഹം സകലവിധ ആശംബരങ്ങളോടും കൂടി രാജാവിനെ സന്ദർശിച്ചു. സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ബ്രിട്ടോ മെത്രാൻ അധികാരങ്ങൾ അർക്കദിയാക്കോന് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്ത രേഖകൾ വാങ്ങി നൽകിയാൽ ഉചിതമായ സമ്മാനങ്ങൾ രാജാവിന് തരുന്നതാണെന്ന് അറിയിച്ചു. പോർച്ചുഗലിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന നവീന സാധന സാമഗ്രികൾ രാജാവിന് പ്രിയം കരമായിരുന്നു. അതിന്മേൽ കണ്ണുവെച്ച രാജാവ് അർക്കദിയാക്കോനോട് പറഞ്ഞ് രേഖകൾ തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. അതിനിടയിൽ നടന്ന കള്ളക്കളി വൈസ്രോയി അറിഞ്ഞില്ല. രേഖകൾ മടക്കിവാങ്ങി കുറെക്കുറിച്ചെപ്പോഴാണ് കിട്ടിയതു പകർപ്പു മാത്രമാണെന്ന് പറകികൾ മനസ്സിലാക്കിയത്.

പറക്കികളുമായി മല്ലടിച്ച് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ സ്വസ്ഥത എന്തെന്ന റിയാതെ മരണഭീതിയോടെ കഴിയേണ്ടിവന്ന ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ 1637 -ൽ ചരമമടഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിൽ പെട്ട തോമസ് എന്ന വൈദികനെ അർക്കദിയാക്കോനായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ, വയസ്സനായ ബ്രിട്ടോ മെത്രാനെ കുറങ്ങു കളിപ്പിക്കുകയാണെന്നായിരുന്നല്ലോ പരാതി. എന്നാൽ തോമസ് അർക്കദിയാക്കോൻ വന്നിട്ടും ബ്രിട്ടോയുടെ സ്ഥിതിക്കു വ്യത്യാസം ഒന്നും കണ്ടില്ല. മലങ്കരയിലെ കുഴപ്പങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും അർക്കദിയാക്കോനെ വേണ്ടവിധം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും ബ്രിട്ടോയെ കൊണ്ടും സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് പറക്കി അധികാരികൾക്കു തോന്നിയപ്പോൾ ഫ്രാൻസിസ് ഗാർസിയായെ ബ്രിട്ടോയുടെ കോ - അഡ് ജ്യൂട്ടറും പിൻഗാമിയും ആയി 1633 -ൽ നിയമിച്ചു. ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോൻ മരിക്കുന്നതിനു നാലു വർഷം മുൻപായിരുന്നു ഈ നിയമനം. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. ഉദയമ്പേരൂരിൽ വെച്ച് ഭൂരിപക്ഷം നസ്രാണികളെ റോമാ സഭയിൽ ചേർത്തു എന്ന് മെനെസിസ് വിശ്വസിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോനെയും ഒട്ടു മിക്കവാറും വൈദികരേയും റോമാ സഭയിലെ അംഗങ്ങളാക്കി. മലങ്കരയിലെ അർക്കദിയാക്കോന്മാരുടെ പൂർവ്വികാധികാരാവകാശങ്ങൾ എല്ലാം എടുത്തുകളഞ്ഞു എന്നൊക്കെയായിരുന്നു പറക്കി സങ്കല്പങ്ങൾ. പാറേട്ടിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇതെല്ലാം ഏട്ടിൽ ഒരുങ്ങി നിന്നു. പയറ്റിൽ നസ്രാണികളിൽ മഹാ ഭൂരിഭാഗവും അർക്കദിയാക്കോനെ ഭരണാധികാരിയായി കണക്കാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചു പോന്നു. വൈദികർ ഭൂരിപക്ഷവും അർക്കദിയാക്കോന്റെ പിൻപിൽ അണി നിർന്നു നിന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വേർതിരിവ് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദൃശ്യമായിരുന്നു. റോമാക്കാരെ മറ്റൊരു വർഗ്ഗമായി അല്പം വെറുപ്പോടു കൂടിത്തന്നെ നസ്രാണികൾ വീക്ഷിച്ചുപോന്നു. റോമാക്കാർക്കും നസ്രാണികളോട് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവരായി അവർ വേർ തിരിഞ്ഞു നിന്നു. “എണ്ണയും വെള്ളവും ഒരേ പാത്രത്തിലായി എങ്കിലും അവ കുടിക്കലർന്നില്ല” എന്ന് മനോഹരമായ ഒരു ഉപമ കൊണ്ട് പാറേട്ട് ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന് ആരെയും കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല. ബ്രിട്ടോയെയോ, ഗാർസിയായെയോ, ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനേയോ ഇളമുറക്കാരൻ തോമസ് അർക്കദിയാക്കോനെയോ ഇക്കാര്യത്തിൽ കുറ്റപ്പെടുത്താനാവില്ല. അവരുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റാരെങ്കിലും ആയിരുന്നെങ്കിലും ഏറെക്കുറെ ഇങ്ങിനെ തന്നെയായിരിക്കും സംഭവിക്കുക. തമ്മിൽ യാതൊരു അടുപ്പവും സാമ്യവുമില്ലാത്ത രണ്ട് വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരങ്ങളെ - ഒന്ന് യൂറോപ്പിൽ നാഗരിക പരിഷ്ക്കാരത്തിൽ വളർന്ന് വികസിച്ച സംസ്കാരം, മറ്റൊന്ന് ആർഷഭാരതത്തിന്റെ ശാലീനത ആവാഹിച്ച നിർമ്മല സംസ്കാരം - ഇരുമ്പു മുഷ്ടി

കൊണ്ട് ബലം പ്രയോഗിച്ച് ഒന്നിപ്പിക്കാനാണ് റോമാ സഭ യത്നിച്ചത്. അത് പരാജയപ്പെടുന്നതിൽ - അല്ല തികച്ചും പരാജയപ്പെട്ടതിൽ എന്നു പറയണം - അത്ഭുതമില്ല. പാറേട്ടിനെ വീണ്ടും ഉദ്ധരിക്കട്ടെ: “ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ വെച്ചും, പിന്നീട് കുന്നൻകുരിശിൽ വച്ചും, നസ്രാണികൾ മൃഗങ്ങളിൽ കിടന്ന് ഉരുകി എന്നു തന്നെ പറയാം. അങ്ങനെ ഉരുകിയതിൽ ഒരു വിഭാഗത്തെ റോമായോട് ഉരുകിയ നിലയിൽ ചേർത്തു എന്നാണല്ലോ വയ്പ്. എന്നിട്ടു പോലും അങ്ങനെ ചേർന്നവർ ഇന്നും, നാനൂറ് അഞ്ഞൂറ് വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും പഴയ റോമാക്കാരിൽ ലയിച്ചുപോയിട്ടില്ല; രണ്ടും ഏകീഭവിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ സംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇന്നും ചിലപ്പോഴോ, ചിലയിടങ്ങളിലോ പൊരുത്തമില്ലാത്ത അവസ്ഥ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ ഉദയമ്പേരൂർ ബലാൽക്കാരം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ സംജാതമായ സ്ഥിതിഗതികൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നിരിക്കാം എന്ന് അനുമാനിക്കാൻ പണിയില്ല (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 375).

ബ്രിട്ടോയുടെ ഭരണകാലത്ത് 75 പള്ളികളുടെ നടത്തിപ്പിനായി 300 -ൽ പരം പട്ടക്കാരും, ശെമ്മാശന്മാരും ആണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇത് സഭയ്ക്ക് ദുർവഹമായി കണ്ടതിനാൽ 1627 -ൽ ബിഷപ്പും, അർക്കദിയാക്കോനും വളരെ അധികം ജെസിത്ത് മിഷനറിമാരും ഒരു യോഗം കൂടി ആലോചിച്ചു. സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനം നിയന്ത്രിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഏറ്റവും സമർത്ഥരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കേ പട്ടം കൊടുക്കാവൂ എന്നും ശേഷിച്ചവരെ അഞ്ചാറു വർഷത്തെ പഠനത്തിനു ശേഷം പിരിച്ചയക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ഇടവകയുടെ നന്മയ്ക്കായി വൈദിക സെമിനാരിയിൽ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ‘ഹൗസ് ഓഫ് റിക്കലക്ട്സ്’ ബ്രിട്ടോ ആരംഭിച്ചെങ്കിലും അത് വിജയിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് 1634 -ൽ വൈപ്പിൻകോട്ട സെമിനാരി അടച്ചുപൂട്ടേണ്ടി വന്നു. 1641 ഡിസംബർ രണ്ടിനു സ്റ്റീഫൻ ബ്രിട്ടോ മെത്രാൻ അന്തരിച്ചു.

ഫ്രാൻസിസ് ഗാഴ്സ്യ (1641 - 1659)

സ്റ്റീഫൻ ബ്രിട്ടോ മെത്രാന്റെ കാലശേഷം ആർച്ച്ബിഷപ്പായി ഭരണം ഏറ്റെടുത്തത് ബ്രിട്ടോയുടെ കോ അഡ് ജൂട്ടർ ആയി 1633 -ൽ വാഴിക്കപ്പെട്ട ഫ്രാൻസിസ് ഗാഴ്സ്യ എന്ന ജെസിത്ത്നാണ്. നസ്രാണികളെ ഒന്നിച്ചു ഭരിച്ച മൂന്നാമത്തെ ലത്തീൻ മെത്രാനായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. തത്വശാസ്ത്രത്തിലും, വേദശാസ്ത്രത്തിലും നിപുണനായിരുന്നു. രണ്ടു വിഷയങ്ങളും വൈദിക സെമിനാരിയിൽ ദീർഘകാലം പഠിപ്പിച്ചു. കാനോൻ നിയമത്തിൽ മഹാപണ്ഡിതനായിരുന്നു. ഗാഴ്സ്യ 1659 സെപ്തംബർ മൂന്നിനു കാലം ചെയ്യുമ്പോൾ ജെസിത്ത് സന്യാസി സംഘത്തിൽ ചേർന്നിട്ട് 57 വർഷം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നസ്രാണികളെ ലത്തീൻകാരായി മാറ്റി എടുക്കുവാൻ ഗാഴ്സ്യ തന്റെ മുഴുവൻ ശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചു. ഗാഴ്സ്യ

മെത്രാനെപ്പറ്റി ഫെറോളി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “കാർമേലം ഉരുണ്ടു കൂടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉഗ്രതയേയും തീക്ഷ്ണതയേയും അവർ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയോ, നിഷ്ഠൂരതയോ ദയയോടു കൂടിയതായിരുന്നു. അന്നത്തെ ശിഥിലീകൃത വാസനയെ തടുത്തുനിർത്താൻ അതു ആവശ്യവുമായിരുന്നു.” ഇതിനെക്കുറിച്ച് പാറേട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “മലങ്കര നസ്രാണികൾ ആയിരത്തിഅഞ്ഞൂറിലധികം വർഷക്കാലം, അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ നിരവധി തലമുറകൾ തുടർച്ചയായി, സ്വീകരിച്ചുവന്ന നടപടികളിലും, മതത്തിലും, വിശ്വാസാചാരങ്ങളിലും ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളെ തട്ടി തകർക്കാൻ ജെസിത്തൻ ഗാഴ്സ്യോ “ദയയോടു ചേർന്ന നിഷ്ഠൂരത” എടുത്തു വിളമ്പിയതിനെ ജെസിത്തൻ ഫെറോളി നീതീകരിക്കുകയാണ്. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല” (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 376).

വൈദികരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം, പള്ളികളിൽ രൂപങ്ങളുടെ പ്രതിഷ്ഠ, ആരാധനകളിൽ സുറിയാനി ഭാഷയ്ക്കു പകരം ലത്തീൻ ഭാഷയുടെ ഉപയോഗം എന്നിവയും, ജെസിത്തൻ സന്യാസിമാരുടെ അഹങ്കാര മനോഭാവവും പെരുമാറ്റവും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ വേദനിപ്പിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല അവരെ വല്ലാതെ പ്രകോപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അർക്കദിയാക്കോൻ കാലാകാലങ്ങളിലായി അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്ന അധികാര അവകാശങ്ങൾ തുടർന്നും കാത്തുസൂക്ഷിക്കണമെന്ന് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോന്റെ സഹായം കൂടാതെ മലങ്കര ഭരിക്കണമെന്ന് ഗാഴ്സ്യായും തീരുമാനിച്ചു. ഈ രീതിയിൽ രണ്ടുപേരും വഴക്കിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടി.

ഈ ഗാഴ്സ്യായുടെ കാലത്താണ് കുന്നൻകുരിശു സത്യം നടന്നത്. കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവത്തെക്കുറിച്ച് പാറേട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു: “രണ്ടു ലക്ഷം മലങ്കര നസ്രാണികൾ ഒറ്റക്കെട്ടായി എണീറ്റ് കുന്നൻകുരിശു സത്യം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന വിപ്ലവത്തിലൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ചു. രണ്ടു ലക്ഷത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നാനൂറു കരിങ്കാലികളെന്ന പുളിപ്പു പ്രയോഗിച്ച്, അപ്പത്തിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും റോമാക്കാർ പിന്നീട് പുളിപ്പിച്ചു എന്നത് ഞങ്ങൾ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.”

ഗാഴ്സ്യായുടെ ഭരണകാലം കുന്നൻകുരിശു സത്യ കാലമായിരുന്നതിനാൽ രണ്ടും കൂടി വേർതിരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവം വിശദമായി എഴുതേണ്ടതുള്ളതുകൊണ്ട് ഗാഴ്സ്യായുടെ ഭരണചരിത്രം ദീർഘിപ്പിച്ചു എഴുതുന്നില്ല. സുറിയാനിക്കാരുടെ വികാരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ അർക്കദിയാക്കോനുമായി രമ്യതയിൽ കഴിയുന്നതിനോ

ഇദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ലെന്ന് റോമൻ ചരിത്രകാരന്മാർ തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അർക്കദിയാക്കോന്റെ അധികാരത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിലുള്ള ബിഷപ്പിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അർക്കദിയാക്കോനും, നസ്രാണികളും ഒരുപോലെ ആശങ്കാകുലരായിത്തീർന്നു. ജനങ്ങൾക്ക് ഈശോ സഭക്കാരോടുള്ള വിരോധം അതിന്റെ മുർദ്ധ്യാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിരുന്നു. പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിപർവ്വതത്തിനു തുല്യമായിരുന്നു അന്നത്തെ മലങ്കരസഭയിലെ നില.

ഗാഴ്സുവാ മെത്രാന്റെ ഭരണകാലത്താണ് കർമ്മലീത്താ സന്യാസികൾ പ്രവർത്തനത്തിനായി മലങ്കരയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. ജെസിത്തർ മലങ്കരയിൽ മുടിച്ചുടാമന്നന്മാരായി കഴിയുന്ന കാലമായിരുന്നു. ഡോമിനിക്കൻ സഭക്കാർ സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിനായി വന്നതു തന്നെ ജെസിത്തന്മാർക്ക് പിടിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനിടയിലാണ് കർമ്മലീത്തക്കാരുടെ എഴുന്നള്ളത്ത്! കർമ്മലീത്തക്കാർ വത്തിക്കാന്റെ ശീതളഹാരയിൽ വളരുന്നവരാണ്. മാർപ്പാപ്പായുടെ വാത്സല്യവാന്മാരാണ് തങ്ങൾ എന്ന ഭാവത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ വരവ്. മൂന്നു സന്യാസ സഭകളും കൂടി മലങ്കരയിൽ ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ പോർ തുകോണ മത്സരമായി രൂപംപ്രാപിച്ചു.

ഗാഴ്സുവാ മെത്രാന്റെ ഭരണകാലം ആയതോടു കൂടി പരങ്കികളുടെ കേരളത്തിലെ അധഃപതന കാലം ആയിത്തുടങ്ങി. പോർച്ചുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രബലന്മാരായിരുന്നപ്പോൾ അവരുടെ കാലത്തെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായിട്ടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയുമായി ബന്ധം ആരംഭിച്ച പതിനഞ്ചാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യം മുതൽ 1561 വരെ ബാല്യം. 1561 മുതൽ 1600 വരെ പൂർണ്ണ യൗവ്വനം. 1600 -നു ശേഷം വാർദ്ധക്യത്തിലേക്ക് അതിവേഗം അവർ അവരോഹണം ചെയ്തു തുടങ്ങി. ആദ്യ കാലത്ത് മുന്നേറണം എന്ന് ആഗ്രഹിച്ച് അവർ പ്രയത്നിച്ചു. മുന്നേറി എന്നു കണ്ടപ്പോൾ പിന്നെ അഴിമതിയും തോന്നാസ്യവും തുടങ്ങി. വൈസ്രോയി ആയി നിയമിക്കപ്പെടുന്ന ആൾ പോലും അഴിമതിക്കും അതിക്രമ പ്രവർത്തികൾക്കും കുപ്രസിദ്ധി ആർജ്ജിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഓരോ കൊല്ലം ചെല്ലുന്നതോറും പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ അതിക്രമ പ്രവൃത്തികൾ കൂടിക്കൂടി വന്നു. കേരളപ്പശ്ചിമയിൽ ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. “സ്വന്തം നിലയിൽ ധനമാർജ്ജിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നും നീതിന്യായ ഭരണം വളരെ ചീത്തയാക്കി എന്നും ഉള്ള സംഗതിക്കു പിന്നെ വൈസ്രോയിയായി വന്ന ഡാം ഡ്യുമാർട്ടി മൈനസിസ്റ്റ് എന്ന ആളും മടക്കി വിളിക്കപ്പെട്ടു” (കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം, പേജ് 198). ഈ അവസരത്തിലാണ് ഇന്ത്യ കണ്ടുപിടിച്ച വാസ്കോഡി ഗാമയെ വൈസ്രോയി ആയി അയച്ചത്.

കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ആ ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “ഈ വിധ

മുള്ള ക്രമക്കേടുകളെ നിറുത്തൽ ചെയ്യാൻ മാത്രം പ്രാപ്തിയുള്ള ഒരാളെ വൈസ്രോയി ആയി അയക്കണമെന്നു പോർച്ചുഗൽ രാജാവ് നിശ്ചയിച്ചു. മുമ്പ് ഇന്ത്യാ രാജ്യം കണ്ട് എത്തിയ വാസ്കോഡി ഗാമയെ 1524 -ൽ അയച്ചു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായം കുറെ അധികമായിരുന്നു. ഇവിടെ എത്തി മൂന്നു മാസത്തിനകം മരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനിടയിൽ അക്രമനടപടികളെ നിർത്തൽ ചെയ്യാനും പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ പേരിനെ പിന്നെയും നല്ല നിലയിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും അദ്ദേഹം വളരെ ഉത്സാഹിച്ചു. 1524 ഡിസംബർ 24 -നു കൊച്ചിയിൽ വെച്ചു മരിച്ചു. ഇപ്പോഴുള്ളതായ ഗവർമേണ്ടു പള്ളിയിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവം മറവു ചെയ്തു. വാസ്കോഡി ഗാമ മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തന്റെ അഭീഷ്ടം പറഞ്ഞു വെച്ചിരുന്നതു പോലെ, 13 കൊല്ലത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരാവശിഷ്ടം കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് പോർച്ചുഗലിലേയ്ക്കു നീക്കം ചെയ്തു.”

വാസ്കോഡി ഗാമ മരിച്ച് മൂക്കാൽ നൂറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞാണ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് കൂടുന്നത്. ഗാമയുടെ കാലത്തു തന്നെ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ഇന്ത്യയിലെ ഭരണം കുത്തഴിഞ്ഞ രീതിയിലായിരുന്നു. കൊള്ളരുതായ്മകളെ നിർത്തൽ ചെയ്യാനാണല്ലോ വ്യഭനായ ഗാമയെ വീണ്ടും കേരളത്തിലേക്ക് അയച്ചതും. മെന്നെസിസ്റ്റ് കേരളത്തിൽ വന്ന് കാട്ടികൂട്ടിയതും ആ കൊള്ളരുതായ്മയുടെ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കാം! കാലം കഴിയും തോറും പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ അക്രമപ്രവൃത്തികളും മറ്റും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഗാഴ്സുവയുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കും കൊള്ളരുതായ്മ പാരമ്പര്യത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. “ക്രി. അ. 16 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടു കൂടി പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ അധഃപതനകാലത്തിന്റെ ആരംഭമായി. അവർ ആദ്യം മുതൽക്കേ ജനോപദ്രവവും, അനീതിയും, ചെയ്യുന്നതിൽ മടിയുള്ളവരായിരുന്നില്ല. ഐശ്വര്യം വർദ്ധിച്ചതോടു കൂടി ഡംഭം, ദ്രവ്യത്തിൽ അധിയായ ആസക്തിയും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഏതു വിധവും വിത്തമാർജിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ദ്രവ്യലാഭം ഉണ്ടാകുന്ന സംഗതിയിൽ സ്നേഹവും, വിശ്വാസവും, നന്ദിയും, ഉപകാര സ്മരണയും എല്ലാം വിസ്മരിച്ചു കളഞ്ഞു” (കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം, പേജ് 208).

ഗാഴ്സുവയുടെ ഭരണകാലം ആയപ്പോഴേക്കും പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ അധഃപതനത്തിന്റെ പല ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഡച്ചുകാർ ഇതിനകം പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വക സ്ഥലങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. 1639 -ൽ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ഇന്ത്യയിലെ തലസ്ഥാനമായ ഗോവാ ഡച്ചുകാർ വളഞ്ഞു. പക്ഷേ കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 1655 -ൽ വിംഗോർള എന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സ്ഥലം കൈവശപ്പെടുത്തി. 1658 -ൽ സിലോണിൽ നിന്ന് പോർച്ചുഗീസുകാരെ

ഓടിച്ചുകളഞ്ഞു. ലത്തക്കാർ പറങ്കികളെ ഇടവും വലവും അടിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴാണ് നസ്രാണികൾക്ക് ഉശിരുണ്ടായതെന്ന് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ കുറച്ചു തമാശയായും, കുറച്ചൊക്കെ കാര്യമായും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതു മുഴുവൻ ശരിയാകണമെന്നില്ല. ഡച്ചുകാർ പോർച്ചുഗീസുകാരെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തി കൊച്ചിക്കോട്ട പിടിച്ചത് 1663 -ലാണ്. അതിന് പത്ത് വർഷം മുമ്പാണ് പറങ്കികൾ അഹത്തളമാ ബാവാവയെ അകപ്പെടുത്തിയതും നസ്രാണികൾ കുനൻകുരിശു സത്യം ചെയ്തതും.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ വിജ്ഞാനകോശത്തിൽ ഫ്രാൻസിസ് ഗാർസിയാ ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെക്കുറിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു (പേജ് 552): “മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭാ വിശ്വാസികളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ ഗാർസിയാ വളരെയധികം പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു. വൈദികരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം, പള്ളികളിൽ രൂപങ്ങളുടെ പ്രതിഷ്ഠ, ആരാധനകളിൽ സുറിയാനി ഭാഷയ്ക്കു പകരം ലത്തീൻ ഭാഷയുടെ ഉപയോഗം എന്നിവയും ജെസ്യൈറ്റരുടെ അഹങ്കാര മനോഭാവവും പെരുമാറ്റവും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ വേദനിപ്പിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല പ്രകോപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മലങ്കരസഭയിൽ അർക്കദിയാക്കോന്മാർ പരമ്പരാഗതമായി അനുഭവിച്ചു വന്നിരുന്ന അവകാശങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കണമെന്ന് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അർക്കദിയാക്കോന്റെ സഹകരണം കൂടാതെ സ്വയമേ ഭരിക്കണമെന്ന് ഗാർസിയയും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഈ രീതിയിൽ രണ്ടു പേരും പിണക്കത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

ഗാർസിയയും അർക്കദിയാക്കോനും വിരോധത്തിൽ കഴിഞ്ഞുവരവേ, അർക്കദിയാക്കോൻ 1645 -ൽ ഗാർസിയായ്ക്ക് എതിരെ പോർച്ചുഗീസ് വൈസ്രോയിക്ക് പരാതി ബോധിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന്, 1653 -ൽ കുനൻകുരിശു സത്യം മൂലം അർക്കദിയാക്കോൻ ഗാർസിയായ്ക്കെതിരെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രഖ്യാപനം നടത്തി. കുനൻകുരിശു സത്യം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ തദ്ദേശീയ മുന്നേറ്റത്തെ അടിച്ചമർത്തുവാൻ ഗാർസിയ പോർച്ചുഗീസ് സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. നാട്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ സഹകരണവും തേടി. എന്നാൽ ഗോവയിലെ അധികാരികൾ അതിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പിന്തിരിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ഗാർസിയ, മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമനെ (തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ) ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതിന് പോർച്ചുഗീസ് ഭടന്മാരെ നിയോഗിച്ചിരുന്നു.”

കുനൻകുരിശു സത്യത്തിന് വളരെ മുമ്പു തന്നെ ഗാർസിയയും, തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദം താറുമാറായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അർക്കദിയാക്കോനെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള സുറിയാനിക്കാരെയും

അമർച്ച ചെയ്യാനായിരുന്നു ആർച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ ഓരോ നീക്കവും. ഈ കാര്യത്തിൽ തന്റെ മുൻഗാമി തോറ്റു പോയിടത്ത് വിജയിക്കുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. ജെസിത്തരെ നസ്രാണികൾ കഠിനമായി വെറുക്കുന്നു എന്നും, റോമാ നുകം വലിച്ചെറിയാൻ അവർ തക്കം നോക്കിയിരിക്കുകയാണെന്നും ഏറെക്കുറെ ഗാർസിയായ്ക്കു തന്നെ അറിയാമായിരുന്നു. ഉദയമ്പേരൂർ നിശ്ചയങ്ങളെ ഗാർസിയാ തിരസ്കരിക്കുന്നു എന്ന് കുറ്റപ്പെടുത്തി ഒരു ഹർജി തയ്യാറാക്കി രാജാക്കന്മാരെ കൂടാതെ പ്രമുഖ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ഒപ്പുകൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ട് ഗോവയ്ക്ക് അയച്ചു കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ ഒപ്പിട്ടവരുടെ കൂട്ടത്തിലെ രണ്ടു കത്തനാരന്മാരെ ഗാഴ്സിയാ മുടക്കി. എന്നാൽ അതിനു തിരിച്ചടി എന്നവണ്ണം തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ അവരെ തന്റെ പള്ളികളിലെ വികാരിമാരാക്കി നിയമിച്ചു. അർക്കദിയാക്കോൻ ഒരു ഹർജി റോമിലേക്കും അയച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ആർച്ച്ബിഷപ്പും, അർക്കദിയാക്കോനും തമ്മിലുള്ള മത്സരം മുത്തുവശായി. ഇതെല്ലാം കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവത്തിനു വഴിമരുന്നിട്ടു.

കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവം

മലങ്കരയിലെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 54 വർഷം നീണ്ടുനിന്ന റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് 1653 -ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച് അവർ ഏകകണ്ഠമായി പ്രഖ്യാപിച്ച പ്രതിജ്ഞയാണ് കുന്നൻകുരിശ് സത്യം. ലോകചരിത്രം ആകെ തപ്പിയാൽ കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തെപ്പോലെ ഒരു മഹാ സംഭവം വേറെ കാണില്ല. ഇതിന്റെ വീറും, തീക്ഷ്ണതയും കണക്കിലെടുത്ത് ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാർ അതിനെ കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവം എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുന്നത്. 1653 ജനുവരി 3 നാണ് മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ആ സംഭവം നടന്നത്. അതിന്റെ സ്മരണ ഇന്നും ജനഹൃദയങ്ങളെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നു.

വളരെയധികം ആഴവും പരപ്പുമുള്ള കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തെ സ്പർശിക്കാതെ യാതൊരാൾക്കും സഭാചരിത്രം എഴുതാൻ പറ്റില്ല. ഒട്ടു വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ ഇതിനെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാറേട്ട് 'കുന്നൻകുരിശ്' എന്ന പേരിൽ നാനൂറു പേജു വരുന്ന ഒരു ചരിത്രാഖ്യായിക തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രമാകുന്ന ആഴിയുടെ അഗാധ നീലിമയിൽ നിന്ന് മുങ്ങിത്തപ്പി എടുത്ത മുത്തുകളും, രത്നങ്ങളും മാത്രമാണ് ആ ചരിത്രാഖ്യായികയിൽ പാറേട്ട് കാഴ്ചവച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നതാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മേന്മ. കുന്നൻകുരിശ് സത്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോ ചരിത്രകാരനും ഓരോ തരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ എഴുതിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം ഉദ്ധരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം അതിനായി വേണ്ടിവരും. പരമാവധി ചുരുക്കി പ്രധാന ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രം ഉദ്ധരിച്ച് കടന്നുപോകാം.

വിപ്ലവ ചരിത്രം ചുരുക്കത്തിൽ

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വരവിനു മുമ്പ് മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരു ഇടയന്റെ കീഴിൽ സമാധാനപൂർവ്വം കഴിഞ്ഞുവന്നു. 16 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകത്തോടു കൂടി ഇന്ത്യയുടെ പശ്ചിമ തീരത്ത് പിടിമുറുക്കിയ പോർച്ചുഗീസ് സൈനികശക്തിയുടെ തണലിൽ റോമ്മൻ സഭ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ മതകാര്യങ്ങളിൽ കൈകടത്താൻ തുടങ്ങി. 1599 -ൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് നടത്തി മലങ്കര സഭയെ റോമിലെ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൽ കീഴിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട മലങ്കരസഭയുടെ മക്കൾക്ക് പാശ്ചാത്യ സഭാ വിശ്വാസ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഭരണപരമായ നിഷ്കർഷയും ക്രൂരവും ദുസ്സഹവുമായി തോന്നി. പൗരസ്ത്യ സഭാ വിശ്വാസവും ആരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങളും, ആചാരരീതികളും പാലിച്ചുപോന്ന നസ്രാണികൾക്ക് റോമ്മൻ ആചാരങ്ങളും നിയന്ത്രണവും അസഹ്യമായി. റോമൻ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുവാൻ ഒരു പൗരസ്ത്യ സഭാ മേലദ്ധ്യക്ഷന്റെ സാന്നിധ്യം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അവർക്ക് ബോധ്യമായി. തുടർന്ന് സഭാ നേതാവായ തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ 1648 - 49 കാലങ്ങളിൽ ഒരു മേൽപ്പട്ടക്കാരനെ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നെസ്തോറിയൻ, കോപ്റ്റിക്, യാക്കോബായ എന്നീ മൂന്നു പൗരസ്ത്യ സഭാ പാത്രിയർക്കീസുമാർക്ക് അപേക്ഷ അയച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി 1652 -ൽ അഹത്തള്ളാ എന്ന പൗരസ്ത്യ സഭാ മേൽപ്പട്ടക്കാരൻ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു ചേർന്നു.

സുറത്തിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ അഹത്തള്ളാ ബാബായെ റോമൻ അധികാരികൾ തടവിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തെ തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കബറിടം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മൈലാപ്പുരിൽ കൊണ്ടുവന്നു. മലങ്കരയിലെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതിൽ നിന്നു റോമാക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞു. ഗോവയിലെ ഇൻക്വിസിഷനു മുൻപാകെ അദ്ദേഹത്തെ ഹാജരാക്കാനായിരുന്നു റോമൻ അധികാരികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഇതിനിടയിൽ മലങ്കരയിൽ നിന്നു മൈലാപ്പുരിൽ തീർത്ഥാടനത്തിനു പോയിരുന്ന രണ്ടു വൈദികർ - ചെങ്ങന്നൂർ കല്ലിശ്ശേരി ആഞ്ഞിലിമൂട്ടിൽ ഇട്ടിഞ്ഞാമ്മൻ കത്തനാരും, കുറവിലങ്ങാട് കിഴക്കേടത്ത് കുര്യൻ ശെമ്മാശനും - മാർ അഹത്തള്ളായെ കാണുന്നതിനിടയായി. ബാബാ റോമൻ അധികാരികളുടെ ദുരുദ്ദേശ്യം അവരെ അറിയിക്കുകയും, കൊച്ചിയിൽ കപ്പൽ മാർഗ്ഗേണ തന്നെ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ പരങ്കികളുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് വിടുവിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോന് ഒരു കത്തും ഇവർ വശം കൊടുത്തയച്ചു.

അഹത്തള്ളാ ബാവായുടെ ആഗമനം

മലങ്കര സഭയെ തേടി എത്തിയ ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് (വിദേശത്തു നിന്നും വന്നിരുന്ന മെത്രാന്മാരെ മലങ്കര നസ്രാണികൾ ‘ബാവാ’ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യോ കാതോലിക്കാ ബാവാ യോ ആയിരുന്നോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്) ചരിത്രകാരന്മാർ അഹത്തള്ളാ, ഇഗ്നാത്തിയോസ്, തിയഡോർ എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ അഹത്തള്ളാ എന്ന പേരിനാണ് കൂടുതൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചത്. പേർഷ്യൻ ഉൾക്കടൽ പ്രദേശത്തെ പരങ്കി താവളങ്ങൾ കടന്നുവന്ന ഇദ്ദേഹം ആരായിരുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ചിലർ അദ്ദേഹം ഒരു ഈശ്വരപ്രിയ മെത്രാനാണെന്നും മറ്റു ചിലർ അദ്ദേഹം യാക്കോബായ മെത്രാനാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇ. എം. ഫീലിപ്പോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഒരു പ്രതിനിധിക്കല്ലാതെ ലഭിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു വിചാരിക്കത്തക്ക ഒരു സ്വീകരണമാണ് മലങ്കരസഭയിൽ നിന്നു അഹത്തള്ളായ്ക്കു ലഭിച്ചതെന്നാണ്. ഇട്ടുപ്പ് റെറ്ററുടെ അഭിപ്രായം അഹത്തള്ളാ അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ആണെന്നാണ്. സുറിയാനിക്കാരുടെ അടുക്കൽ വന്നു ചേരുന്നതിനായിട്ട് അദ്ദേഹം വന്നതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെ മലങ്കരയ്ക്ക് അയച്ചാൽ തല്ക്കാലം നടന്നുവരുന്ന പരങ്കി മര്യാദ വിട്ടു വീണ്ടും സുറിയാനി മര്യാദ തന്നെ നടപ്പായി പോകുമെന്ന് ഭയപ്പെട്ടു. പരങ്കിക്കൂട്ടം തടഞ്ഞു താമസിപ്പിച്ചു. ആ സമയത്ത് മലങ്കരയിൽ നിന്നുള്ള വൈദികർ മൈലാപ്പുരിൽ ചെല്ലുകയും അദ്ദേഹത്തെ കാണുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് ഇട്ടുപ്പ് റെറ്ററുടെ അഭിപ്രായം.

“1652 -ൽ വസന്തകാലത്ത് സുറിയിലെ കപ്പുച്ചിൻ കൊവേന്തയിൽ ഒരു പൗരസ്ത്യ സന്യാസി വൈദികൻ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി ചെന്നു. അവർ മര്യാദയായി സ്വീകരിച്ചു. സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് പോകുന്ന ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് ആണ് താൻ എന്ന് അദ്ദേഹം അവരോടു പറഞ്ഞു. ഈ വിവരം അവർ ഗോവയിൽ ഇൻക്വിസിഷനെ അറിയിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞ് ഓഗസ്റ്റ് മൂന്നാം തീയതി മൈലാപ്പുരിലെ കബറിടം സന്ദർശിക്കവെ ആണ് അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തത്. തൽക്കാലത്തേയ്ക്ക് മൈലാപ്പുരിലെ ജെസിത്ത് കോളജിൽ ബന്ധനത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു. പാപ്പാ മലബാറിലെ സുറിയാനിക്കാരുടെ പാത്രിയർക്കീസായി നിയമിച്ച ആളാണ് താനെന്നും, സൈനികരെ അയച്ച് തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് പോകണമെന്നും അദ്ദേഹം സുറിയാനിയിൽ ഒരു കത്ത് അർക്കദിയാക്കോസ് ഒരു തരത്തിൽ കൊടുത്തയച്ചു.” എന്നാണ് കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറൈറ്റ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് (ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി, പേജ് 78 - 79).

അഹത്തള്ളാ ഈഗുപ്തായക്കാരനായിരുന്നു എന്നും, നെസ്തോറിയൻ ആയിരുന്നു എന്നും, യാക്കോബായക്കാരൻ ആയിരുന്നു എന്നും, അതല്ല അന്ത്യോഖ്യായുടെ സാക്ഷാൽ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നു എന്നും, പാപ്പാ മലയാളത്തെ നസ്രാണികളുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് അയച്ച ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നു എന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ ഓരോ തരത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അഹത്തള്ളാ എഴുതിയ കത്തെന്ന് പറഞ്ഞ് ജെയിംസ് ഹൗ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥം വാല്യം 2 പേജ് 303 ൽ ഒരു കത്ത് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്:

“അഹത്തള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് - മലബാറിലെ സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇന്നസെന്റ് പത്താമൻ മാർപ്പാപ്പാ എന്നെ നിയോഗിച്ചതാണ്. പീഡിപ്പിക്കൽ തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർ കലാമിനായിൽ വച്ചു എന്നെ തടവുകാരനാക്കി. അവർ എന്നെ വേഗത്തിൽ കൊച്ചിയിലേക്കും, അവിടെ നിന്നു ഗോവയിലേക്കും അയക്കും. എന്നെ വിടുവിപ്പിക്കാൻ നിങ്ങളുടെ കുറെ ആളുകളെ ആയുധം ധരിപ്പിക്കുക.”

അഹത്തള്ളാ, പാപ്പായുടെ കല്പന അനുസരിച്ചു വന്ന പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ തടവിലാക്കി? ഇതിന് കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറന്റ് ചില സമാധാനമെല്ലാം പറയുന്നുണ്ട്. അതൊന്നും വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

അഹത്തള്ളാ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നു എന്ന് ചില അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തർ അന്നും ഇന്നും പറഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. പാറേട്ട് കാര്യ കാരണസഹിതം അതു തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. പാറേട്ട് പറയുന്നു: “.... അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അല്ലായിരുന്നു എന്നതിന് ഔദ്യോഗിക രേഖാ സാക്ഷ്യം തന്നെ ഉണ്ട്. ആലുവാ ത്രൂക്കുന്നത്തു സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന ‘സഭാ ചന്ദ്രിക’ ഒരു ഔദ്യോഗിക പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. ആ മാസികയുടെ 1124 ഇടവം 15-ാം തീയതിയിലെ ലക്കത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പത്രോസു മുതൽ അപ്രേം ഒന്നാമൻ വരെ 141 പേരുകൾ കാണാം. ആ പട്ടിക പാത്രിയർക്കാ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നു നേരിട്ടു വരുത്തിയ അധികൃതമായ ലിസ്റ്റ് ആണെന്നുള്ള കുറിപ്പോടുകൂടെയാണു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അഹത്തള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനെ 1653 -ൽ കൊച്ചി അഴിമുഖത്ത് കെട്ടിത്താഴ്ത്തി എന്നാണല്ലോ ഐതിഹ്യം. “അധികൃതമായ ലിസ്റ്റിൽ” 1653 -ൽ ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് മരിച്ചതായി കാണിച്ചിട്ടില്ല. 1653 ഉൾപ്പെടുന്ന കാലത്ത് ഭരണം നടത്തിയത് 124 -ാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന ശെമൗൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1640 മുതൽ 1659 വരെ ഭരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1659 -ൽ മരിച്ച ശെമൗൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ

1653 -ൽ പറങ്കികൾ കൊലപ്പെടുത്തിയില്ല എന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. എന്നാലും മലങ്കരയിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ടാകാൻ കാര്യമോ കാരണമോ എന്താണെന്നു ചോദിക്കാം. നാനൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്ന സംഭവം സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും തുമ്പുണ്ടാക്കാൻ ഇന്നു സാധ്യമല്ലെന്നാണ് ചോദ്യത്തിനു കൊടുക്കേണ്ട മറുപടി” (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 2, പേജ് 384 - 385).

മെക്കൻസിയുടെ അഭിപ്രായം

ഗോവയുടെ വിലക്കിനെ ധിക്കരിച്ച് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ തരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം യാത്രക്കാർ വശം കത്തുകൾ വിദേശത്തേക്ക് അയച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബാബിലോണിലെ നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിനും, അന്ത്യോഖ്യയിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കീസിനും രഹസ്യമായി എഴുതി. ഇതിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച ആളാണ് അഹത്തള്ളാ എന്നാണ് മെക്കൻസിയുടെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: “.... സുറിയാനിയിൽ അഹത്തള്ളാ എന്നും, ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ തിയദോർ എന്നും, ലത്തീനിൽ അദിയോദാത്തസ്സ് എന്നുമായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്. ഇന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എന്ന പേരും, പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പദവിയും സ്വീകരിച്ചു. മയിലാപ്പുരിൽ തടങ്കലിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ സുറിയാനിക്കാർക്ക് അയച്ച കത്തിൽ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു വളരെയധികം ധനവും നിക്ഷേപങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് കാണിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കൊച്ചി അഴിമുഖത്തു കെട്ടി താഴ്ത്തി കൊന്നു എന്നാണ് സുറിയാനിക്കാർ ഇന്നും വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഗോവയിൽ ഇൻകിസിഷൻ അദ്ദേഹത്തെ വിസ്തരിച്ച് ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു വിധി കല്പിച്ചു എന്നു ചില ലത്തീൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇതു രണ്ടും ശരിയാകാൻ തരമില്ലല്ലോ. രണ്ടും മിക്കവാറും തെറ്റാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഗോവയിലെ ഗവർണ്മെന്റ് അധികാരികൾ, മറ്റുള്ള ബിഷപ്പന്മാരോടു ചെയ്തതു പോലെ ഇദ്ദേഹത്തോടും ചെയ്തു എന്ന് - പോർച്ചുഗലിലേക്കു അയച്ചു എന്ന് - ആണ് അവിടെയുള്ള രേഖകൾ കാണിക്കുന്നത്. അയാൾ ഒരു വേദവിപരീതി ആണെന്ന് ഗോവയിൽ വച്ചു തെളിഞ്ഞു. തന്നെ റോമിൽ നിന്ന് അയച്ചതാണെന്നു കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ രേഖ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു.” (ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ, 1906)

മുകളിൽ വിവരിച്ച കത്തിൽ അഹത്തള്ളാ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു വളരെ അധികം ധനവും നിക്ഷേപങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണിച്ചിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. അത് എന്തുമാത്രം ശരിയായിരിക്കാമെന്ന് സംശയമുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യയിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കേറ്റിൽ നിന്നു മലങ്കരയിലേക്ക് പിൽക്കാലങ്ങളിൽ വന്നവർ വെറും കയ്യോടെ വന്ന

ചരിത്രമേ കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ പള്ളി തോറും നടന്ന് യാചിച്ച് കൈനിയെ പണവുമായി പോയ അനവധി സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആ നിലക്ക് അഹത്തള്ളായുടെ നിധിയും നിക്ഷേപവും കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയുന്ന കത്ത് വിശ്വാസയോഗ്യമായി തോന്നുന്നില്ല.

അഹത്തള്ളാ മലങ്കരയിലെ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് വൈദികരിൽ നിന്ന് അറിഞ്ഞ്, അവർ വശം ഒരു മേലധികാരിയെ വാഴിക്കുന്നതിനു അധികാരം നൽകുന്ന കല്പന കൊടുത്തയച്ചു. പട്ടംകൊടയ്ക്കു, വിശുദ്ധ തൈലം കുദാശ ചെയ്യുക മുതലായ സ്ഥാനോചിത ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തരുതെന്നുള്ള പ്രത്യേക നിബന്ധനയോടു കൂടി താൽക്കാലിക മെത്രാനായി തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു കല്പനയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഈ കല്പന കിട്ടിയ അർക്കദിയാക്കോൻ ഉണർന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. മേൽനടപടി നടത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിന് പള്ളി പ്രതിപുരുഷന്മാരുടെ ഒരു യോഗം ആലങ്ങാട്ടു വെച്ചു കൂടണമെന്നു കാണിച്ച് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ കല്പന അയച്ചു. ലത്തീൻ മെത്രാൻ ഫ്രാൻസിസ് ഗാഴ്സ്യായെ ഈ യോഗത്തിൽ കൂടുന്നതിന് അർക്കദിയാക്കോൻ ക്ഷണിച്ചു. ക്ഷണിച്ചത് അദ്ദേഹത്തെ തടങ്കലിൽ വെച്ചു കൊണ്ട് അഹത്തള്ളായെ വിട്ടുതന്നാൽ ഗാഴ്സ്യായെയും വിടാം എന്നു പറഞ്ഞ് വിലപേശാൻ ആയിരുന്നു എന്നു സംശയിക്കുന്നുണ്ട്. യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ പോയാൽ മടങ്ങാൻ കഴിയാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്നു കരുതി ഗാഴ്സ്യോ പോയില്ല. അഹത്തള്ളായിക്ക് പാപ്പായുടേയോ, പോർത്തുഗൽ അധികാരികളുടെയോ അധികാരപത്രമൊന്നും ഉള്ളതായി അറിയില്ലെന്ന് അർക്കദിയാക്കോനെ കത്തു മൂലം ധരിപ്പിക്കുകയാണ് ഗാഴ്സ്യോ ചെയ്തത്. ഇതിനിടയിലാണ് അഹത്തള്ളായെ ഗോവയ്ക്കുള്ള കപ്പലിൽ മെലാപ്പരിൽ നിന്നു കയറ്റി അയച്ചതെന്നാണ് മെക്കൻസിയുടെ അഭിപ്രായം.

ആലങ്ങാട്ട് യോഗം

അർക്കദിയാക്കോന്റെ കല്പന പോലെ ആലങ്ങാട്ട് യോഗം കൂടി. അപ്പോഴാണ് അഹത്തള്ളായെ കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു, കപ്പലിൽ ആണ് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്, പുറത്തിറങ്ങാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല; ഇൻക്വിസിഷന്റെ വിചാരണയ്ക്കായി ഗോവയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോവുകയാണ് എന്നൊരു സന്ദേശം യോഗസ്ഥലത്ത് ലഭിച്ചത്. ഇതു കേട്ട നസ്രാണികൾ എല്ലാവരും ഇളകിവശായി. ഇരുപത്തിയൊന്നായിരം പോരാളികൾ ഉടനെ കൊച്ചിക്കു പുറപ്പെടണമെന്ന് യോഗത്തിൽ തീരുമാനമായി.

മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ സംഭവിച്ചത്

മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ നടന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറൈറ്റ്

ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: “വളരെയധികം നസ്രാണികൾ കൊച്ചി നഗര കവാടത്തിൽ എത്തി. അവർ അഹത്തളമായെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയോ അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിക്കുന്നതിന് അവസരം കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നു ഏകശബ്ദത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തന്ത്രപരമായി ഒഴിവുകഴിവുകൾ പറയുന്നതിനു പകരം, പാത്രിയർക്കീസാണെന്ന് പറയപ്പെട്ട ആളെ അധികാരികൾ രാത്രി തന്നെ ഗോവയിലേയ്ക്കയച്ചു. പട്ടണം ആക്രമിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനായി, നിർഭാഗ്യവാനായ ആ മേൽപട്ടക്കാരൻ യാദൃശ്ചികമായി വെള്ളത്തിൽ വീണു മരിച്ചു എന്നുള്ള ആസ്വാദ്യമല്ലാത്ത കഥ അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചു” (ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി, പേജ് 79).

നസ്രാണികൾ ആയുധധാരികളായി കോട്ടവാതിൽക്കൽ തടിച്ചുകൂടിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ രംഗവിശേഷം പാരേട്ട് ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “കോട്ടയും കൊത്തളവും വലിയ തോക്കും, എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, നസ്രാണിപ്പടയുടെ കാൽപെരുമാറ്റം കേട്ടു പറങ്കികൾ കോട്ടവാതിൽ കൊട്ടി അടച്ചു. തൂക്കുപാലം ഉയർത്തി. മെത്രാനെ വിട്ടു കൊടുക്കണമെന്നു നസ്രാണികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കപ്പിത്താൻ അവരുടെ അഭ്യർത്ഥന അവഗണിച്ചു. കൊച്ചി മഹാരാജാവിനെ കണ്ട് വിവരങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ച് മെത്രാനെ സ്വതന്ത്രനാക്കാനാണ് നസ്രാണികൾ പിന്നീട് ശ്രമിച്ചത്. പറങ്കികൾക്കു ആഗമനത്തോട് അടുത്തു തന്നെ കൊച്ചി രാജാവിനെ കൈക്കൂലി കൊണ്ടു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി എന്നു പ്രസ്താവനയുണ്ടായി.” ഫെറോളി പറയുന്നു: “..... കൊച്ചി രാജാവ്, അയാൾക്കു അതതു സമയം കൂടുതൽ മദ്യം കൊടുക്കുന്നതാരോ അവരുടെ പക്ഷം പിടിച്ചു വന്നു” (ഫെറോളി, വാല്യം 2, പേജ് 28).

കൊച്ചി രാജാവിനെ കണ്ട് സങ്കടം അറിയിച്ചിട്ടും പ്രയോജനം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. മെത്രാനെ വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന് പോർച്ചുഗീസുകാരോട് രാജാവ് പറഞ്ഞെങ്കിലും ഒന്നും നടന്നില്ല. ‘രാജാവ് പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സംഭാവനകളിൽ മയങ്ങിപ്പോയി’ എന്നാണ് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പറയുന്നത്.

പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ഇട്ടുപ്പ് റെറ്റർ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (ഇട്ടുപ്പ്, പേജ് 115): “സുറിയാനിക്കാരോട് നേരെ പറങ്കികൾ വിരോധമായി ചെയ്ത കാരിന്യ പ്രവർത്തികൾക്ക് ദ്രവ്യലാഭം വിചാരിച്ച രാജാവും മനസ്സു വച്ചു ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവനെ കൊല്ലിക്കയാൽ സർഗ്ഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന രാജാക്കളുടെ രാജാവായ സർവ്വശക്തിയുള്ള ദൈവം ആ നാഴികയിൽ തന്നെ രാജാവിന്മേലും ശിക്ഷ ഇറക്കി. എന്തെന്നാൽ കെട്ടി താഴ്ത്തുന്നതിനു പറങ്കികൾ കൊട്ടയിൽ വട്ടംകൂട്ടിയ സമയം തന്നെ, രാജാവ് കോവിലകത്ത് മാളികയുടെ ഗോവണിമേൽ വീണു തലകീറി ഉടനെ തീപ്പെടുകയും ചെയ്തു.” ഇ. എം. ഫിലിപ്പോസ് ഈ സംഭവത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. രാജാവ് വീണ് മരിക്കാൻ ഇടവന്നത്

തങ്ങളോടു ചെയ്ത വൻ ചതിവിനു ലഭിച്ച ശിക്ഷയാണെന്ന് നസ്രാണികൾ ബലമായി വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ ഉത്സാഹത്തെ ഈ സംഭവം തട്ടി ഉണർത്തി. അവർ എല്ലാവരും കൂടി മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളി പരിസരങ്ങളിൽ ഒത്തുകൂടി. റോമാക്കാരുടെ ദ്രോഹ പ്രവൃത്തികളാൽ സഹിക്കെട്ട നസ്രാണികൾ അവരുമായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇനി വേണ്ടെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഒടുവിൽ അർക്കദിയാക്കോനുമായുള്ള ചർച്ചയ്ക്കു ശേഷം അവർ ഇങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഇനി മേലിൽ റോമാ സഭയുമായി യാതൊരു ബന്ധവും പുലർത്തേണ്ടതില്ലെന്നും, ജനങ്ങളെല്ലാം കുരിശിൽ തൊട്ട് അപ്രകാരം സത്യം ചെയ്യണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ആ വിധം ഒരു പടിയോല എഴുതി. അവിടെ കൂടിയ ജനക്കൂട്ടം കുരിശിൽ തൊട്ട് സത്യം ചെയ്യുന്നതിന് പല ദിവസങ്ങൾ വേണ്ടിവരുമെന്ന് കണ്ടതിനാൽ സൗകര്യത്തെ പ്രതി മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളിയുടെ കരിങ്കൽ കുരിശിൽ ആലാത്തു കെട്ടി, ആ ആലാത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവർ സത്യം ചെയ്തു. മാനവ ചരിത്രത്തിൽ അത്യപൂർവമായ ഈ സംഭവത്തെ കുന്നൻകുരിശു സത്യം എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവം തൊട്ട് അനേകം വിപ്ലവങ്ങളെ കണ്ടും കേട്ടും പരിചയിച്ച ആധുനിക മനുഷ്യൻ കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തെ കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവം എന്നു വിളിച്ച് കൂതാർത്ഥനാകുന്നു.

അന്ന് മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു ലക്ഷം നസ്രാണികളിൽ നാനൂറ് പേർ ഒഴിച്ച് എല്ലാവരും ഈ ദൈവനടത്തിപ്പിനു പിന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സത്യം ചെയ്തതും റോമാ സഭയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നുവെന്നല്ല; ജെസിത്തന്മാരെയും, പരങ്കി മെത്രാനെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു, അവരുമായി ഇനിമേൽ യാതൊരു ബന്ധവും പുലർത്തുന്നതല്ല എന്നായിരുന്നു എന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ മിക്ക കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാരും, കേരള കത്തോലിക്കാ സഭയും വാദിക്കുന്നുണ്ട്. അടി കിട്ടി വീണാൽ വീണിടത്തു കിടന്നുരുണ്ട് തനിക്കൊന്നും പറ്റിയില്ലെന്ന് വിളിച്ചു പറയുന്ന തരത്തിൽ കുന്നൻ കുരിശു സത്യത്തിലെ വാചകം അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല; ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു എന്ന് വിളിച്ചു പറയുന്ന റോമൻ എഴുത്തുകാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ട്. കാര്യസാധ്യത്തിനായി ഇക്കൂട്ടർ ചരിത്രരേഖകൾ വരെ സൃഷ്ടിച്ചുകളയും! വിദഗ്ദ്ധമായി കള്ളരേഖ വരെ സൃഷ്ടിച്ച് വായനക്കാരെയും, ചരിത്ര വിദഗ്ദ്ധർ തമികളെയും ഇക്കൂട്ടർ വഴി തെറ്റിച്ച പല ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ട്.

കുന്നൻകുരിശു വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം സുറിയാനിക്കാരുടെ ഒരു സമ്മേളനം ആലങ്ങാട്ടു പള്ളിയിൽ കൂടി അഹത്തളായുടെ കല്പനപ്രകാരം അർക്കദിയാക്കോനെ മാർത്തോമ്മായെന്ന സ്ഥാന നാമത്തോടുകൂടി മെത്രാനായി ഉയർത്തി. മാർത്തോമ്മായുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ നാല് അംഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഘത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് താൽക്കാലിക ഭരണക്രമവും

ഉണ്ടാക്കി. 1653 മെയ് മാസം 22 നാണ് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ ആലങ്ങാട്ട് പള്ളിയിൽ വെച്ച് മെത്രാൻ പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തിയതെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. കുന്നുകുരിശ് സത്യം കഴിഞ്ഞ് നാലഞ്ചു മാസത്തെ ആലോചനക്കു ശേഷമാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു നടപടി സ്വീകരിച്ചത്.

അദ്ധ്യായം 3

പകലോമറ്റം മെത്രാനാർ

മാർ അഹത്തള്ളാ

ആരാണീ അഹത്തള്ളാ? അന്ത്യോഖ്യായുടെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ആണ് അദ്ദേഹമെന്ന് പിൽക്കാല സഭാചരിത്രകാരന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 1652 നോടടുത്തുള്ള അന്ത്യോഖ്യായിൽ അങ്ങനെ ഒരു പാത്രിയർക്കീസുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഇതിനോടകം തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കടൽ കടന്ന് ഇവിടെ എത്തിയവരെല്ലാം അന്ത്യോഖ്യായുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിൽ അഹത്തള്ളായെ അന്ത്യോഖ്യായുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി എന്നേ ഉള്ളൂ.

കത്തോലിക്കാ പശ്ചാത്തലമുള്ള സഭാചരിത്രകാരന്മാർ അദ്ദേഹം കത്തോലിക്കാ സഭയോട് ബന്ധമുള്ള കൽദായ മെത്രാനാണെന്ന് അവ കാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (ഫാ. ബർനാഡ് തോമ്മാ, *മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനി കൾ*, രണ്ടാം ഭാഗം, പৃ 70-71). അഹത്തള്ളാ കേരളസഭയ്ക്ക് കൊടുത്ത യച്ച കത്തിൽ 'താൻ മാർപ്പാപ്പായാൽ അയക്കപ്പെട്ടു' എന്ന പരാമർശമാണ് ആ വാദഗതിയ്ക്ക് ആധാരം. പാപ്പാ എന്നാൽ റോമിലെ പാപ്പാ എന്ന് അവർ ധരിച്ചുവശായതിൽ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനില്ല. എന്നാൽ അലക്സാന്ത്രിയാ പാത്രിയർക്കീസും റോമിലെ പാത്രിയർക്കീസിനെപ്പോലെ പാപ്പാ എന്ന് അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. അഹത്തള്ളാ, തന്നെ അയച്ചത് പാപ്പാ ആണെന്ന് എഴുതുമ്പോൾ അത് അലക്സാന്ത്രിയയിലെ പാപ്പാ ആണെന്നും ചിന്തിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്നത്തെ അധികാരികൾ പോർച്ചുഗീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായതിനാലും അവർ റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിലുള്ളവരായതിനാലും അവർ 'പാപ്പാ' എന്ന പദത്തെ റോമാ പാപ്പായെന്ന് വ്യാഖ്യാനിച്ചു. പല സഭാചരിത്രകാരന്മാരും അത് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ത്യോഖ്യാൻ പക്ഷപാതികൾ അഹത്തള്ളാ എന്ന പേരിനോടൊപ്പം പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന് കണ്ടതോടെ അദ്ദേഹത്തെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസായി വ്യാഖ്യാനിച്ചതിന് സമാനവും സമാന്തരവും ആയിരുന്നു ഈ വ്യാഖ്യാനവും.

ഭാഗ്യവശാൽ മാർ അഹത്തള്ളാ മലങ്കരയിലേക്കയച്ച കത്ത് വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരയിലേക്കയച്ച കത്ത് വത്തിക്കാനിലെത്തിയതെങ്ങനെയെന്നറിഞ്ഞു കൂടാ. പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ലിപിയിൽ എഴുതിയ ആ കത്ത് വേങ്ങൂർ ഗീവറുഗീസ് കശ്ശീശാ

വായിച്ചതായി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കത്തിന്റെ ഫോട്ടോകോപ്പി ഈ ലേഖകന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിവർത്തനമായി ഫാ. ബർനാഡ് നൽകിയ തർജ്ജിമ വിശ്വാസയോഗ്യം തന്നെ. ആകത്ത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“ഇന്ത്യ ഒക്കെയുടെയും ചീനയുടെയും പാത്രിയർക്കീസും ഇഗ്നാത്തിയോസും ആയ ഞാൻ, നിങ്ങളുടെ ദിക്കിൽ നിന്ന് ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ള ശെമ്മാശന്മാർ വശം ഒരേഴുത്തു അയയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ എഴുത്തു വായിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു വൈദികന്മാരേയും നാല്പത് ആളുകളെയും എന്റെ പക്കൽ അയയ്ക്കണം. എന്റെ വരവിന് തടസം നേരിടാതിരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കഴിയുന്ന വേഗത്തിലും വേണ്ടുന്ന ജാഗരൂകതയോടും കൂടി നിങ്ങൾ അവരെ അയയ്ക്കണം. എന്റെ മക്കളേ, വരുവിൻ, എന്റെ വാക്കുകളെ ശ്രദ്ധിപ്പിൻ. നമ്മുടെ നാഥനായ പാപ്പായിൽ നിന്ന് സമസ്താധികാരങ്ങളും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ. ഇഗ്നാത്തിയോസിന് സമസ്താധികാരങ്ങളുമുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന് ഉതകുന്നതായ വളരെ നിക്ഷേപങ്ങളും മറ്റനേകം ദ്രവ്യങ്ങളും ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ അവിടെ വന്നുചേരുന്നതിന് കഴിയുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾ ചെയ്‌വീൻ. മൈലാപ്പൂർ എന്ന ഈ പട്ടണത്തിൽ ദൈവമാതാവായ മറിയാമിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ എത്തിയിരിക്കുന്നത്, ഇന്ത്യയിൽ നിങ്ങളുടെ നാട്ടിലേക്കു എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുന്ന അനവധി പുരോഹിതന്മാരും ശെമ്മാശന്മാരും ജനങ്ങളും ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞതിനാൽ ആണെന്ന് വൈദികന്മാരും ശെമ്മാശന്മാരും ജനപ്രധാനന്മാരുമായ നിങ്ങൾ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ. ഞാൻ 1652 ഓഗസ്റ്റ് 2 ന് മൈലാപ്പൂരിൽ ഈശോ സഭക്കാരുടെ ഭവനത്തിൽ എത്തി. അതിൽ ഞാൻ താമസിച്ചുവരുന്നു. അവർ എന്നോട് കരുണാപൂർവ്വം വർത്തിയ്ക്കുന്നു. ഭൂമിയിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലും അവരുടെ സമ്മാനം വർദ്ധിക്കുമാറാകട്ടെ. അവർക്കും നിങ്ങൾക്കും നമുക്കും എന്നേരവും സമാധാനം ഉണ്ടാകട്ടെ. ആമ്മേൻ. എന്ന് ഇന്ത്യ ഒക്കെയുടെയും ചീനത്തിന്റെയും പാത്രിയർക്കീസായ ഇഗ്നാത്തിയോസ്” (പു. 68).

റോമ്മിലെ പാപ്പാ നിയോഗിച്ച ഒരു പാത്രിയർക്കീസിനെ അതേ പാപ്പായുടെ കീഴിലുള്ള ഒരു സഭ പീഡിപ്പിക്കുകയില്ല എന്നത് നിർവിവാദമാണ്. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തെ അയച്ച പാപ്പാ റോമ്മിലെ പാപ്പാ അല്ലെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. കോപ്റ്റിക് പാത്രിയർക്കീസ് (അലക്സാന്ത്രിയാ) അന്നും പാപ്പാ എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അഹത്തളമായെ അയച്ച പാപ്പാ അലക്സാന്ത്രിയൻ പാപ്പാ എന്നാണ് ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. ഇന്ത്യൻ - അലക്സാന്ത്രിയൻ വ്യാപാരത്തിന്റെയും സഭാസമ്പർക്കത്തിന്റെയും പൗരാ

ണിക പശ്ചാത്തലവും ഈ സത്യത്തെ മാത്രമാണ് പിന്താങ്ങുന്നത്. എന്തു കൊണ്ടോ സഭാചരിത്രകാരന്മാരാരും ഈ സത്യത്തെ കാണാതിരുന്നത് ദൗർഭാഗ്യകരമായിപ്പോയി.

ഒരു മെത്രാനെ ലഭിക്കാനായി മലങ്കരസഭ മൂസലിലെ പാത്രിയർക്കീസ്, കോപ്റ്റിക് സഭയുടെ പാത്രിയർക്കീസ്, സിറിയയിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കീസ് എന്നിവർക്കു നിവേദനങ്ങൾ അയച്ചതിൽ കോപ്റ്റിക് പാത്രിയർക്കീസാണ് ആദ്യം പ്രതികരിച്ചതെന്നും ആ പ്രതികരണമാണ് അഹത്തള്ളായുടെ വരവിന്റെ പശ്ചാത്തലമെന്നും ജെയിംസ് ഹൗ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇന്ത്യ: ബുക്ക് 6, പൂ. 299). അദ്ദേഹം തുടർന്നെഴുതുന്നു: ‘ആ സമയത്തു കോപ്റ്റിക് പാത്രിയർക്കീസ് ഗ്രാൻ്റ് കെയ്റോവിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നിവേദനം ലഭിച്ചപ്പോൾ അഹത്തള്ളാ എന്നു പേരായ ഒരു സുറിയാനി മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തോടു കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. തേവോദോറോസ് എന്ന ഗ്രീക്ക് നാമത്തിന്റെ അറബി രൂപമാണ് ‘അഹത്തള്ളാ’ (പൂ. 300). റോമൻ മിഷനറി റോളിൻ, അഹത്തള്ളാ ഒരു യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരൻ എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ സിറിയയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കിയെന്നും തുടർന്ന് അദ്ദേഹം അലക്സാണ്ട്രിയാ പാത്രിയർക്കീസിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചതായും പറയപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് കത്തുകിട്ടിയപ്പോൾ സുറിയാനി ഭാഷ വശമായിരുന്ന അഹത്തള്ളായെ ഈ ദൗത്യവുമായി നിയോഗിക്കാമെന്ന് അലക്സാണ്ട്രിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് വിചാരിച്ചു. ഈ നിർദ്ദേശം അഹത്തള്ളായ്ക്കും സമ്മതമായിരുന്നു’ (അതേ പുസ്തകം, പൂ. 301).

ആലങ്ങാട്ട് വച്ച് നടന്ന മെത്രാൻ വാഴ്ച

ആലങ്ങാട്ടു വച്ച് നടന്ന ഈ എപ്പിസ്കോപ്പൽ വാഴ്ചയെ അസാധുവെന്ന് വിപുലമായ പ്രചാരവേല കത്തോലിക്കർ അഴിച്ചുവിട്ടു. പ്രചാരവേലയ്ക്കു ഫലമുണ്ടായി. കുന്നൻകുരിശിലെ പ്രതിജ്ഞയിൽ പങ്കെടുത്ത പലരും അചിരേണ പകലോമറ്റം മാർത്തോമ്മായെ കൈവിട്ടു. പിന്നീട് മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനേറ്റു പീഡനങ്ങൾ നിരവധിയായിരുന്നു. മറുഭാഗത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുവാൻ കർമ്മലീത്താ സന്യാസികൾ റോമ്മിൽ നിന്ന് അയക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “അവർ പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം യോഗം കൂടുകയും നേതാക്കന്മാരുമായി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനസാധുത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് ജനതതിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സംശയത്തെ മുൻനിർത്തി വേല ചെയ്യുന്നതു കൂടുതൽ ഫലപ്രദമെന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ആത്മിക ആവശ്യങ്ങൾക്കു നിദാനമായി ശരിയായ

കൈവെപ്പ് ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മെത്രാനെ ആശ്രയിക്കുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യൽഫലങ്ങളെപ്പറ്റി നയത്തോടും തുടർച്ചയായും സംസാരിച്ച് സുറിയാനിക്കാരിൽ ഗണ്യമായ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ ഹൃത്തടങ്ങളിൽ അവർ ബലമായ ഒരു സംശയത്തെ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചു. ഇതിനാലും ധാരാളമായ ധനവിതരണത്താലും കുന്നൻകുരിശിങ്കൽ വച്ച് ചെയ്ത സത്യത്തെ അവഗണിപ്പിച്ച് മെത്രാന്റെ ഉപദേഷ്ടാക്കളായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിൽ രണ്ടുപേരെപ്പോലും അവർ വശീകരിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു കർമ്മലീത്താ പട്ടക്കാരനായ ഫ്രയർ ജോസഫിനെ മലയാളത്തിന്റെ വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കാ (മെത്രാൻ) ആയി അഭിഷേകം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മാർത്തോമ്മായുമായി പല ആലോചനകൾ നടത്തുകയും അദ്ദേഹത്തെ യുക്തിവാദത്താലും സമ്മാനദാനത്താലും വശപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വപ്രയത്നം വിഫലമായി ഭവിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഏതദ്ദേശീയ രാജാക്കന്മാരുടെ സഹായത്തെ അർത്ഥിച്ചു. അവരിൽ പലരും വിശിഷ്ടാപൊറക്കാട്ടിലെ ഭരണാധിപനും താന്താങ്ങളുടെ രാജ്യസീമയിലുള്ള സുറിയാനിക്കാരെ വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായ്ക്കു (മെത്രാന്) അധീനപ്പെടുന്നതിന് നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഇപ്രകാരം ഏതദ്ദേശീയ ഭരണാധിപന്മാരുടെ സഹായത്തെ ആലംബമാക്കിക്കൊണ്ട് ജോസഫ് മെത്രാൻ മാർത്തോമ്മായെ പിടിയ്ക്കുവാൻ ഓരോ പള്ളിയിലും അന്വേഷിച്ചു. മാർത്തോമ്മായെ പിടിച്ച് പോർച്ചുഗീസുകാരെ ഏല്പിക്കാത്തപക്ഷം വലിയ പിഴശിക്ഷ കല്പിക്കുന്നതാണെന്ന് മുളന്തുരുത്തി, കണ്ടനാട് മുതലായ പള്ളി ഇടവകക്കാർക്കു കൊച്ചി രാജാവ് ഉത്തരവ് കൊടുത്തു. മെത്രാൻ ഒരു പള്ളിയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഒരു ശ്രുതിപുറപ്പെട്ട മാത്രയിൽ പ്രസ്തുത പള്ളിയുടെ ചുറ്റും കൊച്ചിയിലെ ഒരു രാജകുമാരൻ കാവൽ നിർത്തി. ഉടൻ തന്നെ ആയുധപാണികളായ ഭടന്മാരോടു കൂടി ജോസഫ് മെത്രാൻ കുമാരന്റെ സഹായത്തിനായി അവിടെ എത്തി. ഒടുവിൽ മാർത്തോമ്മായേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്ത സ്നേഹിതനും ഉപദേഷ്ടാവുമായിരുന്ന ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാരെയും പിടികൂടി അവരെ, പോർച്ചുഗീസുകാരെ ഏല്പിക്കുന്നതിന് തക്ക അവസരം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കൊച്ചി രാജാവിന്റെ വക ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ ബന്ധനസ്ഥരായി പാർപ്പിച്ചു. തടവുകാരനായ മെത്രാനെയും ഉപദേഷ്ടാവിനെയും സന്ദർശിക്കുന്നതിനും അവസാന യാത്ര പറയുന്നതിനുമായി മുളന്തുരുത്തിക്കാരായ രണ്ടു വൃദ്ധ അരമായക്കാർ ഭാഗ്യവശാൽ അവിടെ വരികയുണ്ടായി. തടവിൽ വസിച്ചിരുന്ന മഹാപുരുഷന്മാരെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ജീവനെപ്പോലും ത്യജിക്കുന്നതിന് അവർ സന്നദ്ധത കാണിച്ചു. അതിനാൽ കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അവർ പരസ്പരം വേഷം മാറി. അരമായക്കാർ ഇരുവരും മെത്രാന്റെയും കത്തനാരുടെയും വേഷം ധരിച്ച് അവിടെ താമ

സിക്യൂകയും സാക്ഷാൽ മെത്രാനും കത്തനാരും അത്തായ വേഷധാരി കളായി ഹിന്ദുക്കളായ കാവൽക്കാർക്കു ആളു മനസ്സിലാകാതെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വല്പ ദിവസങ്ങളുടെ ശേഷം വേഷപ്രച്ഛന്നരായ അത്തായക്കാർ പോർച്ചുഗീസ് ഗവർണ്ണറുടെ പക്കൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടു. കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുത ഗ്രഹിച്ച ഗവർണ്ണർ അവരെ കഠിനമായി താഡിച്ചു സ്വഭവനങ്ങളിലേക്കു അയച്ചു. ബന്ധനവിമുക്തരായ ഉടൻ തന്നെ മാർത്തോമ്മായും ഇട്ടിഞ്ഞാമ്മൻ കത്തനാരും പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സ്വേച്ഛാധികാര പ്രമത്തതയെയും ജോസഫ് മെത്രാന്റെ കുതന്ത്രങ്ങളെയും ഭയന്ന് ഉൾനാടുകളിലെ മലമ്പ്രദേശങ്ങളിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. ശത്രുക്കളുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രാപ്തിയിൽ വൈരാഗ്യം വർദ്ധിച്ച ജോസഫ് മെത്രാൻ മുളത്തുരുത്തിയിൽ വന്ന് മാർത്തോമ്മായുടെ സകല സ്വത്തുക്കളും കൈവശപ്പെടുത്തി. അവയിൽ ചില ആഭരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്നേഹിതനായ കൊച്ചി രാജാവിന് സമ്മാനിക്കുകയും പുസ്തകങ്ങൾ, വി. തൈലം, കുപ്പായങ്ങൾ, പല്ലക്കു മുതലായവ അഗ്നിക്കിരയാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവയെ ദഹിപ്പിച്ച അവസരത്തിൽ അതേ വിധത്തിൽ തന്നെ മാർത്തോമ്മായുടെ ശരീരത്തോടും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് സാധിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ എന്ന് അദ്ദേഹം ക്ലേശിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. “മെത്രാനിരുന്ന തണ്ടോടിത്രയെങ്കിൽ മെത്രാനെ കണ്ടെങ്കിലെത്ര” എന്നുള്ള പഴമൊഴിയുടെ ഉത്ഭവം (കാരണം) ഈ സംഭവമാണ് (പു. 148 - 150).

അനിവാര്യമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം നടപടികളെ സാധൂകരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ഉണ്ട്. ജെയിംസ് ഹൗ എഴുതുന്നു: “... an ancient Canon of the Syrian Church sanctioned such as course in case of necessity, and that it was not without precedent in their churches, as instances of such a consecration having, it is said, occurred in the Church of Alexandria in the 10th Century” (p. 306). ബിഷപ്പ് ദേവാനന്ദ് ഇക്കാര്യത്തിൽ നൽകുന്ന വിശദീകരണം ഇപ്രകാരമാണ്: “അത്യാവശ്യം നേരിട്ടാൽ കീഴ്പുരോഹിതസ്ഥാനികൾക്കു ബിഷപ്പിനെ വാഴിക്കാമോ? എന്റെ മറുപടി ഇതാണ്: അപ്പോസ്തോലിക സഭയുടെ ക്രമീകരണമെന്ന നിലയിൽ പട്ടം കൊടുക്കുന്നത് ബിഷപ്പുമാരാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതസഭയിൽ ഒരു പ്രസ്ബിറ്റർ പട്ടം കൊടുത്താൽ അത് നിയമാനുസൃതമല്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, വ്യർത്ഥവും അസാധുവും ആണ്. ... എന്നാൽ അസ്വസ്ഥമായ ഒരു സഭയിൽ ബിഷപ്പുമാരെല്ലാം വേദവിപരീതികളോ വിഗ്രഹാരാധികളോ ആവുകയോ, ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസമുള്ള വൈദികരെ പട്ടം കെട്ടുവാൻ വിസമ്മതിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ..., സഭ നശിക്കാതിരിക്കുവാൻ പ്രസ്ബിറ്റർമാരെ വാഴിക്കുക അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് പ്രസ്ബിറ്റർമാർക്കു ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ അത് വ്യർത്ഥവും അസാധുവും ആണെന്ന് പ്രഖ്യാ

പിക്കുവാൻ മാത്രം സാഹസം ഞാൻ കാട്ടിക്കൂടാ” (അതേ പുസ്തകം, പു. 307).

ഏതായാലും സുറിയാനിക്കാരുടെ നിലവിളി ദൈവം കേട്ടു. മലങ്കര സഭയെ ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടോളമായി വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ അധികാരം കേരളത്തിൽ അസ്തമിച്ചു. 1663 -ൽ അവരിൽ നിന്ന് കൊച്ചിക്കോട്ട ഡച്ചുകാർ പിടിച്ചെടുക്കുകയും ജെസീത്, കർമ്മ ലീത്താ മിഷനറിമാർ രാജ്യം വിടണമെന്ന് ഉത്തരവാകുകയും ചെയ്തു. ജോസഫ് മെത്രാനും ഈ ഉത്തരവുപ്രകാരം ഇന്ത്യ വിടേണ്ടിവന്നു. സ്ഥലം വിടുന്നതിനു മുമ്പ് ഗത്യന്തരമില്ലാതെ പറമ്പിൽ ചാണ്ടിക്കത്ത നാർക്ക് ‘അലക്സാണ്ടർ ഡി കാമ്പോ’ എന്ന പേരിൽ തന്റെ സ്ഥാനത്തേക്ക് മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. മാർത്തോമ്മായുടെ നാലു ഉപദേശകരായി നേരത്തെ 1653 മെയ് 22 -ന് ആലങ്ങാട്ട് യോഗത്തിൽ വെച്ച് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും പിന്നീട് റോമ്മൻ പക്ഷത്തേക്കു കുറുമാറുകയും ചെയ്ത ഇദ്ദേഹവും പകലോമറ്റം തറവാട്ടുകാരനായിരുന്നു. നേരത്തെ പല അർക്കദിയോക്കന്മാരും ഈ കുടുംബക്കാരായിരുന്നതുകൊണ്ട് കുടുംബ മാഹാത്മ്യം കൊണ്ടും റോമ്മൻ ക്യാമ്പിൽപ്പോയവരെ മാതൃസഭയിലേക്കു ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വന്നു. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മാർത്തോമ്മായ്ക്കു സാധുവായ പൗരോഹിത്യം ഉണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുവാൻ കുന്നൻകുരിശു പ്രതിജ്ഞക്കാർ നിർബ്ബദ്ധരായി. 1663 വരെയും ഈ ശ്രമം പോർച്ചുഗീസുകാർ പരാജയപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ഡച്ചു സർക്കാരിന്റെ മതനയം ഉദാരമായിരുന്നതിനാൽ ഈ ശ്രമം തുടരുവാൻ സാധിച്ചു. അടിയന്തിര സാഹചര്യമായിരുന്നതിനാൽ പൂർവികമായ പൗരസ്ത്യ സഭയിലേയ്ക്കു മലങ്കരസഭ കണ്ണുകൾ പായിച്ചു. ഡച്ചുകാരുടെ കൈവശമായിരുന്ന കൊച്ചി 1663 ന് ശേഷം അപകടരഹിതമായിരുന്നുവെങ്കിലും മാർ അഹത്തളായുടെ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി കയ്പേറിയ ഓർമ്മകൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് സഹായാഭ്യർത്ഥന കൊച്ചി തുറമുഖം വഴി നടത്തുന്നതിൽ അവർക്ക് ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. സുരക്ഷിതമായി അവർ കണ്ടെത്തിയത് പൊന്നാനിയെ ആയിരുന്നു. പൊന്നാനിയുടെ ഉപതുറമുഖമായിരുന്ന ചാവക്കാട് അക്കാലത്തും അതിനുശേഷവും ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ (ഇന്നത്തെ ആർത്താറ്റ് - കുന്നംകുളം) ഇടവക്കാരായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൈവശമായിരുന്നു. സംഘകാലത്തെ വിദേശ വ്യാപാരത്തിന്റെ സുവർണ്ണദശ കൊടുങ്ങല്ലൂരിലേയ്ക്കും കൊച്ചിയിലേയ്ക്കും കൊല്ലത്തേയ്ക്കുമൊക്കെ മാറിപ്പോയിരുന്നുവെങ്കിലും പ്രതാപം നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാനം പൊന്നാനിയ്ക്കും ഉപതുറമുഖമായ ചാവക്കാടിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ അപ്രധാന തുറമുഖങ്ങൾ വഴിയായും പരിമിതമായ തോതിൽ വിദേശ വാണിജ്യം നടന്നുപോന്നു. 1800 വരെയും പ്രവർത്തിച്ചുപോന്ന ചാട്ടുകുളം,

ചെമ്മണ്ണൂർ കമ്പോളങ്ങൾ ഈ വാണിജ്യത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്. അക്കാലത്തെ സഭാകേന്ദ്രം കൊച്ചിയും അങ്കമാലിയുമൊക്കെ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും അപകടഘട്ടം വന്നപ്പോൾ അവർ തലപ്പള്ളിയെ സമീപിച്ചു. ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവക മുഖേന അലക്സാന്ത്രിയാ, ബാബിലോൺ, അർമ്മീനിയ, അന്ത്യോഖ്യാ എന്നീ പൂർവിക ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കു നിവേദനങ്ങൾ അയച്ചു (കെ. ദാവീദ് കോറെപ്പി സ്കോപ്പാ: *മലങ്കര സഭാചരിത്രം*, പৃ. 60). കുന്നൻകുരിശു സത്യം കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ഒരു പത്രോസ് കശീശായെ മലങ്കര സഭ, ഒരു മെത്രാനുവേണ്ടി അലക്സാന്ത്രിയയിലേക്കയച്ചതായും തൽഫലമായി മാർ അഹത്തളാ ആഗമിച്ചതും അദ്ദേഹം പോർച്ചുഗീസുകാരാൽ വധിക്കപ്പെട്ടതുമൊക്കെ ഇത്തരുന്നത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു.

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദൽ ജലീൽ

ഈ അപേക്ഷകൾക്കു പ്രതികരണമായി മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദൽ ജലീൽ എന്ന ഒരു യെറുശലേം മെത്രാൻ കേരളത്തിലെത്തി. ഇദ്ദേഹം പൊന്നാനി തുറമുഖത്താണ് കപ്പലിറങ്ങിയത് (ഫാ. റോയി കൊച്ചാട്ടിന്റെ ലേഖനം, മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സുവനീർ, വടക്കൻപറവൂർ, പൃ. 10). പൊന്നാനി തുറമുഖത്തു നിന്ന് ചാവക്കാട്ട് ഉപതുറമുഖത്തേയ്ക്കും പിന്നീട് 'നസ്രാണികളുടെ നഗരം' എന്ന് ഹൈദർ അലിയും ടിപ്പു സുൽത്താനും ശക്തൻ തമ്പുരാനും ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനനും വിശേഷിപ്പിച്ച കുന്നംകുളത്തേക്കും പുതിയ മെത്രാൻ ആഗതനായി. പുതിയ മെത്രാനും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു വന്ന രണ്ടു സന്യാസ വൈദികരും മാർത്തോമ്മായെ സന്ധിക്കുവാൻ കൊച്ചിയിലേക്കു യാത്രയായി (കൊച്ചിയും ചാവക്കാടും തമ്മിൽ അന്ന് കുന്നംകുളം നസ്രാണികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സർവസാധാരണമായ വ്യാപാരം നടത്തിയിരുന്നു. റോഡ് വഴിയായി ഗതാഗതം ആരംഭിച്ച ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയും ഈ ജലഗതാഗതം സജീവം തന്നെയായിരുന്നു).

യെറുശലേമിൽ നിന്നെത്തിയ ഈ മെത്രാൻ യെറുശലേമിന്റെ അഞ്ചാം പാത്രിയർക്കീസെന്ന് ഹുദായ കാനോൻ ബഹുമതി നൽകിയിട്ടുള്ള ആളാണെന്നും അദ്ദേഹത്തെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് കല്പന നൽകി ഇന്ത്യയിലേക്കയക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ സംശയലേശമെന്നു എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇട്ടുപ്പ് റൈറ്ററും ഇ. എം. ഫിലിപ്പും, റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേലും കണിയാംപറമ്പിലുണ്ടും ഒക്കെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു രേഖകളും ലഭ്യമല്ലാതിരിക്കെ പില്ക്കാലത്ത് ആരൊക്കെയാണ് പ്രചരിപ്പിച്ച ഒരു കേട്ടു കേൾവിയിലെ എല്ലാവരും ചേർന്ന് ചരിത്രമാക്കി ചമയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. അദ്ദേഹം കണ്ണടക്കപ്പെട്ട വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ

അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനവസ്ത്രങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചതായി ആ പള്ളിയിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു സുവനീറിൽ കണ്ടതുകൊണ്ട് അവ പരിശോധിക്കുവാൻ ആ പള്ളി ഈ ലേഖകൻ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നവിടത്തെ വികാരി വന്ദ്യ മുളയിരിക്കൽ ഗീവറുഗ്ഗീസ് കോരപ്പിസ്കോപ്പാ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ ചില അറിവുകൾ, ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു പുനരന്വേഷണവും പുനർവായനയും അനിവാര്യമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നവ ആയിരുന്നു. അവ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

1. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ബാവായെ ആ ഇടവകക്കാർ പരിശുദ്ധനെന്ന് കരുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെരുനാൾ എല്ലാ മാസങ്ങളിലും കൊണ്ടാടി വരുന്നു. വഴിപാടായി ആളുകൾ ഈ പ്രതിമാസ ഉത്സവം സ്പോൺസർ ചെയ്യുന്നു. വാർഷികപ്പെരുനാൾ വേറെയുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിധം പ്രതിമാസപ്പെരുനാൾ അവിടെ ആരംഭിച്ചത് 1983 നവംബർ 27 -ാം തീയതി മുതൽക്കാണ്.

2. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ജലിൽ ബാവായെ കബറടക്കിയിരുന്നത് വടക്കൻ പറവൂർ പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ ആയിരുന്നു. ശീമയിൽ നിന്ന് വന്ന ഏതോ ഒരു ബാവ മദ്ബഹായിലെ കബർ നീക്കം ചെയ്തതിനാൽ ഭൗതികാവശിഷ്ടം മദ്ബഹായിൽ നിന്ന് നീക്കം ചെയ്തു ഹൈക്കലായിൽ വടക്കു ഭാഗത്തു സ്ഥാപിച്ചു. അതാണ് ഇന്ന് കാണുന്ന കബറിടം (ഈ ശീമ ബാവ ആരെന്ന് അവിടെ ആർക്കും അവിശ്വതമായ അറിവുപോലും ഇല്ല).

3. പഴയ കബർ മദ്ബഹായുടെ തെക്കേ ഭിത്തിയോട് ചേർന്നായിരുന്നു. ആ ഭാഗത്ത് തെക്കേ ഭിത്തിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റേതെന്ന് പറയപ്പെട്ടുവന്ന ഒരു ഛായാചിത്രം ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. മുഖഛായയും, വേഷവിധാനവും അവിശ്വതമായിരുന്നതു മൂലം അന്ത്യോഖ്യൻ വേഷവിധാനങ്ങളോടെ പുതിയതായി വരച്ചുണ്ടാക്കിയ ചിത്രമാണ് ബാവായുടേതായി ഇപ്പോൾ പ്രചരിക്കുന്ന ചിത്രം. അതിന് കാൽ നൂറ്റാണ്ടിലേറെ പഴക്കമില്ല.

4. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദൽ ജലിൽ ഉപയോഗിച്ചതെന്ന് അസന്നിദ്ധമായി തെളിവുകളുള്ള യാതൊരു രേഖയും വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 'പരിശുദ്ധ പിതാവ് മലങ്കരയിലേക്കു എഴുന്നള്ളിവന്നപ്പോൾ കൊണ്ടുവന്നതായ സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നും ഈ പള്ളിസൂക്ഷിപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്' എന്ന് 1991 -ൽ വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സുവനീറിൽ കണ്ടതുകൊണ്ട് ബഹു. വികാരിയച്ചന്റെ അനുവാദത്തോടെ മദ്ബഹായുടെ കിഴക്കേ ഭിത്തിയോടു ചേർന്ന അലമാരിയിൽ സൂക്ഷിച്ച സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ ലേഖ

കൻ പരിശോധിച്ചു. ബാവാ യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട യാതൊരു പുസ്തകവും രേഖകളും അവിടെ കണ്ടില്ല (അബ്ദൽ ജലീൽ ബാവാ ഉപയോഗിച്ച തെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ആണ്ടു തോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്ന അംശവസ്ത്രങ്ങൾ പരിശോധിക്കുവാൻ അനുവാദം അഭ്യർത്ഥിച്ചുവെങ്കിലും അത് നിരസിക്കപ്പെട്ടു. ഫോട്ടോയിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത് അത് അന്ത്യോഖ്യൻ സഭാവസ്ത്രങ്ങളല്ല എന്നാണ്).

5. ടിപ്പു സുൽത്താൻ ഈ പള്ളി ആക്രമിച്ചപ്പോൾ ബാവാ യുടെ കബറിൽ നിന്ന് അസ്ഥികൾ ഉയർന്നുവന്നു എന്നും അതു കണ്ടപ്പോൾ ടിപ്പുവും കുട്ടരും ഭയപ്പെട്ടു സ്ഥലം വിട്ടുവെന്നും, അതിനെ തുടർന്ന് കബറിലെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഹൈക്കലായിലേക്കു മാറ്റിയെന്നും ഐതിഹ്യമുണ്ട് (വടക്കൻപറവൂരിലെ ഈ പള്ളി ടിപ്പു ആക്രമിച്ചുവോ എന്ന് കൃത്യമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. സെന്റ് തോമസ് സ്ഥാപിച്ചത് എന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുപോരുന്നതും കത്തോലിക്കരുടെ കൈവശമുള്ളതുമായ ദേവാലയം ടിപ്പുസുൽത്താൻ അഗ്നിക്കിരയാക്കി. ആ ദേവാലയത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും അവിടെ പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്ത സ്ഥലത്താണ് അവർ പുതിയ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചത്).

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ ലേഖകന്റെ ചില ഗവേഷണ ശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നു. യൂനൈറ്റഡ് ബോർഡ് ഓഫ് ക്രിസ്ത്യൻ ഹയർ എജുക്കേഷൻ ഇൻ ഏഷ്യ, എന്ന സംഘടനയുടെ റിസർച്ച് സ്കോളർഷിപ്പിന്റെ സഹായത്തോടെ ഈ ലേഖകൻ 1990 കളിൽ നടത്തിയ വിപുലമായ അന്വേഷണം വിലപ്പെട്ട പല അറിവുകളും സഭാചരിത്ര ശാഖയ്ക്കു നൽകുവാൻ സഹായകമായിരുന്നു. ബാവായെ സംബന്ധിച്ച് കണ്ടെത്തിയ രേഖകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

1. ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സുസ്താത്തിക്കോൻ.
2. ജലീൽ ബാവാ ഉപയോഗിച്ച തക്സാ.
3. അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഒരു കല്പനയുടെ കൈയെഴുത്തു പകർപ്പ്.

സുസ്താത്തിക്കോൻ കണ്ടെടുത്തത് തൊഴിയൂർ മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭയുടെ ആസ്ഥാനത്ത് സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള സുറിയാനി കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ നിന്നാണ്. അശ്രദ്ധമായും അവഗണിക്കപ്പെട്ടും ഒരു മേശയ്ക്കുള്ളിൽ കുട്ടിയിട്ടിരുന്ന കടലാസു ചുരുളുകളെല്ലാം സുസ്താത്തിക്കോനുകൾ ആയിരുന്നു. അതിലൊന്നു ജലീൽ ബാവാ യുടേതെന്ന് ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെത്തി. രണ്ടറ്റങ്ങളും ജീർണ്ണിച്ചുപോയിരുന്നു. തന്മൂലം നൽകിയ ആളിന്റെ പേര്, സ്ഥലം,

തീയതി ഇവയൊന്നും അറിയാൻ വഴിയില്ലായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും അറബി ഗാർസുനിയിൽ (അറബി ഭാഷ സുറിയാനി ലിപി ഉപയോഗിച്ചെഴുതിയത്. ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സുറിയാനി ലിപി പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയാണ്). എഴുതപ്പെട്ട ആ സുസ്താന്തിക്കോൻ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ ചില വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. അബ്ദൽ ജലീൽ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ തെന്ന് സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ട നിയമന പത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഊർശ്ലേമിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഊർശ്ലേം സഭാധ്യക്ഷൻ, ഹുദായ കാനോൻ വ്യക്തമാക്കുന്നപ്രകാരം ബഹുമാനത്തിൽ പാത്രിയർക്കീസും നൽവരത്തിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായും, ഭരണപരമായി കൈസര്യായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു വിധേയനുമാണ്. 13 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കാനോൻ സമാഹർത്താവും സഭാചരിത്രകാരനും പൗരസ്ത്യ മഹിയാനുമായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ബാർ എബ്രായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പാത്രിയർക്കാ ബഹുമതി മൂലം പാശ്ചാത്യ സുന്നഹദോസിൽ ഇദ്ദേഹം സന്നിഹിതനാകുമ്പോൾ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെ സിംഹാസനത്തോടൊപ്പം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സിംഹാസനം ക്രമീകരിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും മെത്രാപ്പോലീത്താ അല്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുസ്താന്തിക്കോനിൽ അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന് മാത്രമേ വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. തന്മൂലം ഹുദായ കാനോനിൽ വിവരിച്ച ഊർശ്ലേമിന്റെ അഞ്ചാം പാത്രിയർക്കീസ് ആണ് അബ്ദൽ ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്ന പരമ്പരാഗത വിശ്വാസം ചരിത്രപരമായി ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല (ചരിത്രകാരന്മാർ പരമ്പരാഗത വിശ്വാസത്തെ ചരിത്രമായി എഴുതി പ്രചരിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു അന്വേഷണവും നടത്തിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഈ അബദ്ധധാരണ സ്വാഭാവികമാണ്).

അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചതെന്ന് ന്യായമായും അനുമാനിക്കാവുന്ന ഒരു കുർബ്ബാന തക്സാ കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1660 -ൽ റോമ്മിൽ അച്ചിച്ച കുർബ്ബാന തക്സായിൽ ഒരു കോളത്തിൽ അറബി ഗാർസുനിയിലും ഒരു കോളത്തിൽ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിലുമാണ് പ്രാർത്ഥനകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് (നമ്മുടെ പാമ്പാക്കൂട തക്സായിൽ ഒരു കോളത്തിൽ സുറിയാനിയും ഒരു കോളത്തിൽ മലയാളവും അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതു പോലെ). ഈ പുസ്തകം മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ കേന്ദ്രമായ തിരുവല്ലാ പുലാത്തിൻ അരമനയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെടുത്തത്. അതിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിശ്വാസപ്രമാണത്തിലെ ഒരു വാക്യം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിയ്ക്കുന്നു. അതിപ്രകാരമാണ്: “ഹാവ് ദ് മേത്തു ലോസൻ ബ്നായ് നോശോ ന്ഹെസ് മെൻ ശ്മായോ വെസ് ഗാശാം മെൻ റുഹോ കാദീശോ ഉമെൻ മറിയാം ബ് സുൽത്തോ വഹവോബർ നോശോ. ...” വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ മറിയാമിനെ ദൈവമാതാവ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു

ശ്രദ്ധേയം. ഇത് നെസ്തോറിയ കാൽഡിയൻ നിലപാടിനെയാണുദാഹരിയ്ക്കുന്നത്. വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്ത് “ഹാവ് ദ്മെൻ ആബോ വബ്റോ നോഫെക് ഉഅം ആവോ ഉ അം ബ്രോ മെസ്ത്ഗേദ് ഉമേശത്താബാഹ്....” എന്ന് കാണുന്നു. ‘റൂഹാ പിതാവിൽ നിന്നും പുത്രനിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നു’ എന്നാണ് ഈ പരാമർശത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഇത് അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണമല്ല. കൽദായ - കത്തോലിക്കാ പാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു സഭയുടെ ഊർശ്ലേം സഭാധ്യക്ഷനാണ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്ന് ഈ പ്രയോഗം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

(മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഇവിടെ വന്ന് ആദ്യ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചപ്പോൾ ആരാധനയുടെ അപരിചിതത്വം മൂലം ജനങ്ങൾ പിറുപിറുത്തതായി ബിഷപ്പ് (ഉഗണ്ടാ) ബ്രൗൺ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്)

കുർബ്ബാനയിൽ അദ്ദേഹം പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം ഉപയോഗിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാപരമായ നിലപാടുകളിൽ സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം അദ്ദേഹത്തെ കത്തോലിക്കാ പക്ഷപാതിയാണെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. 1685 -ൽ കോതമംഗലത്ത് കബറടങ്ങിയ യൽദോ മാർ ബസ്സേലിയോസ് മന്ദിരാനയുടെ കൂടെ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് അയച്ച കല്പനകളിൽ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന് പകരം പുളിപ്പുള്ള അപ്പം വി. കുർബ്ബാനയിൽ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ആവർത്തിച്ച് നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ അർത്ഥം 1665 -ൽ വന്ന ഗ്രീഗോറിയോസ് വി. കുർബ്ബാനയ്ക്കു പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ചു എന്നല്ലേ? ഇക്കാര്യവും അദ്ദേഹത്തിന് സുറിയാനി പാരമ്പര്യം ഇല്ലെന്നാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

1875 -ൽ പത്രോസ് മൂന്നാമൻ പാത്രിയർക്കീസ് ആണ് മെത്രാന്മാരുടെ അന്ത്യോഖ്യൻ ചുമയങ്ങൾ മലങ്കരസഭയിൽ നടപ്പിലാക്കിയത്. അതിന് മുമ്പ് മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പരിചയപ്പെടുത്തിയ ചുമയങ്ങളാണ്. പത്രോസ് മൂന്നാമൻ പാത്രിയർക്കീസിന് മുമ്പ് മലങ്കരസഭയിൽ നിന്ന് ബഹിഷ്കൃതരായ തൊഴിയൂർ സഭയിലെ മെത്രാന്മാരും പത്രോസ് ബാവായോട് വിയോജിച്ച് നവീകരണ സഭാവിഭാഗമായി മാറിയ മാർ തോമ്മാ സഭയും ഉപയോഗിച്ചു വന്നത് ഈ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പരിചയപ്പെടുത്തിയ മെത്രാൻ ചുമയങ്ങളാണ്. അക്കാലത്ത് മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ഈ ചുമയങ്ങൾ ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരിയുടെ കോട്ടയത്തുള്ള ആർക്കൈവ്സിൽ ചരിത്ര സ്മാരകമായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലം ചെയ്ത മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കായും ഇപ്പോഴത്തെ പ. മാത്യൂസ് ദിതീ

യൻ ബാവായും ആ ചമയങ്ങൾ ധരിച്ച് നില്ക്കുന്ന ഫോട്ടോകൾ ഇപ്പോൾ ലഭ്യമാണ്. രണ്ടു ചമയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസം ശിരോലങ്കാരത്തിലാണ്. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പരിചയപ്പെടുത്തിയത് മുതലവായൻ തൊപ്പി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കിരീടമാണ്. അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യമാകട്ടെ ഇന്ന് നമ്മുടെ മെത്രാന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'മത്തങ്ങാ മുടിയും.' മുതലവായൻ തൊപ്പിയും സൂർപ്പിസ് തുടങ്ങിയ വസ്ത്രങ്ങളും ഒരു കാലത്തും അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയ്ക്കു പരിചിതമായിരുന്നില്ല. മലങ്കരസഭയിൽ 6 -ാം മാർത്തോമ്മാ, കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് ദിവന്നാസ്യോസ്, പുനത്ര മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്, ചേപ്പാട്ട് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്, പാലക്കുന്നത്തു മാർ അത്താനാസ്യോസ് എന്നീ പിതാക്കന്മാർ അണിഞ്ഞിരുന്ന ചമയങ്ങൾ അന്ത്യോഖ്യൻ മാതൃകയിലുള്ളതായിരുന്നില്ല. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പരിചയപ്പെടുത്തിയ കാൽഡിയൻ കത്തോലിക്കാ മാതൃകയിലുള്ളവയായിരുന്നു.

(പ്രസക്തമായ ഈ വിഷയങ്ങൾ നാളിതുവരെ മലങ്കരസഭാചരിത്രം രചിച്ച അറൈവദികരും വൈദികരുമായ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിഷയമാകാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്ന് ഈ ലേഖകൻ അന്വേഷിക്കുന്നു).

അബ്ദൽ ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് റോമ്മൻ പാപ്പായുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മെത്രാനാണെന്ന് മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമനും ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ ഇട്ടിത്തോമ്മൻ കത്തനാരും (ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ ഉപദേശക സംഘത്തിലൊരാളായി ആലങ്ങാട് സമ്മേളനം 1653 -ൽ നിശ്ചയിക്കുകയും അവസാന ശ്വാസം വരെ കുന്നുകുരിശ് സത്യത്തോട് കുറു നിലനിർത്തിയ ആളുമാണിദ്ദേഹം). അക്കാലത്തു തന്നെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരുന്നു എന്ന സമകാല സാക്ഷ്യം ഇവിടെ ഗൗരവപൂർവ്വം ഓർക്കാവുന്നതാണ് (ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ, *സഭ വളരുന്നു*, പृ. 158).

അബ്ദൽ ജലീൽ ബാവാുടെ കബർ വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ ആയിരുന്നുവെന്നും അതു പിന്നീട് ഹൈക്കലായിലേക്കു മാറ്റപ്പെട്ടതാണെന്നും നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഈ കബർ പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവാ വെട്ടിപ്പൊളിച്ചതിനെ തുടർന്നാണ് ഹൈക്കലായിലേക്കു മാറ്റിയതെന്നും (റവ. ആർ. എച്ച്. മഡോക്സ്: *The Report of the Missionary Conference, South India & Ceylon 1879, Vol. II, p. 181*). 1856 -ൽ മലങ്കര സന്ദർശിച്ച ഊർശ്ലേമിന്റെ അഞ്ചാം പാത്രിയർക്കീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മദ്ബഹായിൽ നിന്ന് മാറ്റിയതാണെന്നും (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പൃ. 283) അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ട്. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തനായിരുന്നതിനാൽ ഐതിഹ്യത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ചുമലിൽ കെട്ടിവച്ച പാപഭാരം

ഊർശ്ലേം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ചുമലിലേയ്ക്കു ഇറക്കിവച്ചതാകാം. മിഷണറി രജിസ്റ്റർ രേഖ സമകാലരേഖയാണ്. 1929 ൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ സഭാചരിത്രം പുറത്തുവരുന്നതു വരെ 1879 -ലെ മിഷണറി രജിസ്റ്ററിലെ പ്രസ്താവന ആരും നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലെന്നതും ശ്രദ്ധേയമത്രെ. അബ്ദൽ ജലീലിന്റെ കബർ വെട്ടിപ്പൊളിക്കാൻ മാത്രം തീക്ഷ്ണത കാട്ടിയത് പത്രോസ് തൃതീയനോ, 1856 ലെ ഗ്രീഗോറിയോസോ എന്നത് ഈ ചർച്ചയിൽ ഒഴിവാക്കുകയാണ്. പക്ഷേ രണ്ടു പേരിൽ ആരായിരുന്നാലും ഐതിഹ്യപ്രകാരം അവർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സംസർഗ്ഗത്തിലുള്ള സഭയുടെ പിൻഗാമികൾ ആയിരുന്നു. ഒരാൾ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ അയച്ചു എന്നു ഐതിഹ്യം പറയുന്ന അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പിൻഗാമി. അപരൻ യരുശലേം പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന് ഐതിഹ്യം പറയുന്ന സ്ഥാനിയുടെ പിൻഗാമി. ഈ രണ്ടു പേർക്കും ഐതിഹ്യം വാസ്തവം വാധിഷ്ഠിതമാണെങ്കിൽ ആ കബറിനോട് ആദരവാണ് തോന്നേണ്ടിയിരുന്നത്. അവർ മുൻഗാമിയുടെ കബർ വെട്ടിപ്പൊളിച്ചെങ്കിൽ ഐതിഹ്യത്തിലെന്തൊക്കെയോ പന്തികേടുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. കബർ പൊളിയ്ക്കുന്നതിന് അതീവ ദുർബ്ബലമായ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ തൽപ്രണേതാക്കൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. 'കബറിലുണ്ടായിരുന്ന നിധി എടുക്കുവാൻ' അത് പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവാ വെട്ടിപ്പൊളിച്ചുവെന്ന് മിഷണറിരേഖ സമകാലീന വാർത്ത വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കബറിടം മൂലം മദ്ബഹായിൽ സ്ഥലം പോരാതെ വന്നതിനാൽ കബർ മദ്ബഹായിൽ നിന്ന് മാറ്റി എന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് കാരണം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

കബറിൽ നിധിയോ? തികച്ചും അവിശ്വസനീയം. കബർ പൊളിക്കുന്നതിന് ന്യായീകരണമായി പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവാ അങ്ങനെയൊരു കാരണം അന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. മതിയായ കാരണം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താതെ തങ്ങൾ പരിശുദ്ധനായി ആദരിയ്ക്കുന്ന ഒരാളിന്റെ കബറിടം പൊളിച്ചുമാറ്റുവാൻ മനുഷ്യർ സമ്മതിക്കുകയില്ലല്ലോ. മദ്ബഹായിലെ സ്ഥല പരിമിതിയുടെ കാര്യം വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയുടെ കാര്യത്തിൽ അസ്വീകാര്യമാണ്. ആ പള്ളിയുടെ മദ്ബഹാ അതീവ വിശാലമാണ്. അല്ലെങ്കിലും സ്ഥലപരിമിതിയുടെ പേരിൽ തങ്ങൾ പരിശുദ്ധൻ എന്ന് ആദരിയ്ക്കുന്ന ഒരാളിന്റെ കബറിടം പൊളിച്ചു നീക്കംചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യർ സമ്മതിക്കാനിടയില്ല. ഒരു കാര്യം വ്യക്തം. അപ്രിയമായ ഒരു സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വൈമനസ്യമാണ് രണ്ടു കഥയിലും കാണുന്നത്. എന്താണ് ആ അപ്രിയ സത്യം? അബ്ദൽ ജലീൽ ബാവാ വേദവിപരീതിയായ ഒരു സ്ഥാനി ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബറിടം മദ്ബഹായിൽ നിലനിർത്തിക്കൂടാ എന്നതായിരുന്നില്ലേ ആ അപ്രിയ സത്യം? ഊർശ്ലേമിൽ നിരവധി സഭകളുടെ മെത്രാന്മാർക്കു ആസ്ഥാന

മുണ്ട്. അതിൽ കൽദായ - കത്തോലിക്കാ വിഭാഗത്തിന്റെ മെത്രാനായിരിക്കാം അബ്ദൽ ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് (വേദവിപരീതികളുടെ കബറിടം മദ്ബഹായിൽ ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്ന് ഹുദായ കാനോൻ).

പില്ക്കാലത്ത് പരിശുദ്ധനും മല്പാനും സഭാചരിത്ര പണ്ഡിതനുമായ ചാത്തൂരുത്തിൽ (പരുമല) മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പിതാവ് ഊർശ്ലേം മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ, ആ ആസ്ഥാനത്തു നിന്ന് മലങ്കരസഭയുടെ അതിനിർണ്ണായകമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയിൽ മലങ്കരയിലെത്തിയ ആൾ എന്ന് മലങ്കരസഭ വിശ്വസിച്ചുപോന്ന അബ്ദൽ ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെപ്പറ്റി പ. പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പിതാവ് നന്ദിപൂർവ്വം പരസ്യമായി തന്നെ അനുസ്മരിക്കേണ്ടത് സാമാന്യ മര്യാദയും സ്വാഭാവികവുമാണ്. എന്നാൽ അതുണ്ടായില്ല. തന്റെ മുൻഗാമി രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് മലങ്കരയിലേക്കുള്ള ശ്രമസാധ്യമായ സാഹസിക യാത്ര നടത്തുകയും സഭയെ ഉദ്ധരിക്കുകയും ആ മണ്ണിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുകയും ചെയ്ത കാര്യം ആതിഥേയനും സംസാരമദ്ധ്യേയോ പ്രസംഗമദ്ധ്യേയോ അനുസ്മരിച്ചില്ല. അബ്ദൽ ജലീൽ ഗ്രീഗോറിയോസിന് ആ സിംഹാസനവുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് ഇരുവരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നാണ് ഈ സംഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

അപൂർണ്ണമായിരുന്ന ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ മെത്രാൻ സ്ഥാനം ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പൂർത്തീകരിച്ചു എന്നും ഇല്ലെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ എഴുതുന്നു: ‘മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനം മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സ്ഥിരീകരിച്ചു എന്നും ഇല്ലെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരുണ്ട്. എന്നാൽ ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുവാൻ തെളിവൊന്നും ഇല്ലെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. അവർ ഇരുവരും ആറു കൊല്ലങ്ങളോളം കാലം സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നത് സ്ഥാനം സ്ഥിരീകരിച്ചു എന്നതിന് മതിയായ തെളിവാണ്’ (സഭ വളരുന്നു, പृ. 158).

സംഭവങ്ങൾക്കല്ലാതെ അസംഭവങ്ങൾക്കു തെളിവോ സാക്ഷികളോ ഉണ്ടാവുക സാധ്യമല്ല എന്നതിനാൽ ബഹു. സാമുവേൽ അച്ചൻ ‘ഇല്ലെന്ന് വാദിക്കുവാൻ തെളിവൊന്നുമില്ല’ എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ സാംഗത്യം സംശയാതീതമല്ല. അവർ ഇരുവരും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു എന്നത് സ്ഥിരീകരിച്ചതിന്റെ തെളിവാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നതിനും ഒരു മറുവശം ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലായ്കയില്ല. അലക്സാന്ത്രിയായിലും മറ്റും ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പതിവുണ്ടായിരുന്ന പൗരോഹിത്യ സ്ഥാനദാന സമ്പ്രദായമാണ് 12 പട്ടക്കാർ ചേർന്ന് നടത്തിയ പട്ടംകൊടയിൽ (1653 ൽ) സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അതിന്റെ സാധ്യതയെ സംശയിക്കുന്നത് അനാവശ്യമാണെന്നുമുള്ള തിരിച്ചറിവു മൂലം അവർക്കു സഹകരിച്ച്

പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണ് എന്ന മറുവശം നമുക്കു കാണാതിരുന്നു കൂടാ. അന്നത്തെ കാലാവസ്ഥയിൽ സ്ഥാന സ്ഥിരീകരണം നടന്നെങ്കിൽ അതിന് മലങ്കരസഭയുടെയും റോമൻ ക്യാമ്പിന്റെയും ഭാഗത്തു നിന്ന് മതിയായ പ്രചരണം ലഭിക്കുകയാണ് സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത്. തങ്ങളുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നതായി എതിർകക്ഷികൾ നടത്തി വന്ന ആരോപണത്തിന് പരിഹാരമായി എന്ന് സുറിയാനിക്കാരും തങ്ങൾ ഇക്കാലമത്രയും ആരോപിച്ചിരുന്നത് പരമാർത്ഥമെന്ന് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി മറുക്കുകക്കാരും സ്ഥാനദാനത്തെ ചൂണ്ടി കാണിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു; അതുണ്ടായതായി ചരിത്രത്തിലെങ്ങും സൂചനകൾ കാണുന്നില്ല.

ഈ ഗ്രീഗോറിയോസിനെപ്പറ്റി ബഹു. കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചന്റെ സഭാ ചരിത്രത്തിൽ ചില വിവരങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: 'മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദൽ ജലിൽ മൂസലിൽ ഭൂജാതനായി. 1654 -ൽ തിമോത്തേവോസ് എന്ന പേരിൽ ഓമീദിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി അന്ത്യോഖ്യായുടെ മോറാൻ ശൈഖ് ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായാൽ വാഴിക്കപ്പെട്ടു. അവിടത്തെ പത്തു വർഷത്തെ പ്രഗത്ഭമായ ഭരണത്തിന് ശേഷം ഊർശ്ലേമിലേക്കു പരിശുദ്ധ പിതാവ് ഇദ്ദേഹത്തെ മാറ്റിയപ്പോൾ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്ന പേരു നൽകി. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞു മോറാൻ അബ്ദുൾ മശിഹാ പ്രഥമൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായാണ് (1662-1686) അദ്ദേഹത്തെ മലങ്കരയ്ക്കയച്ചത്. ... ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ഒരു ധനാധ്യനായിരുന്നതുകൊണ്ട് പിതൃസ്വത്തിൽ നിന്നും ഒരു നല്ല അംശവും സ്വർണ്ണം, വെള്ളി കൊണ്ടുള്ള വി. ഉപകരണങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അവയെല്ലാം മലങ്കരയ്ക്കു അദ്ദേഹം ദാനം ചെയ്തു.' (പു. 148-150).

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബഹു. അപ്രേം പൗലോസ് റമ്പാൻ എഴുതിയ ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാർ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണ് കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ ഈ വസ്തുതകൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കുവാനുള്ള ഒന്നാമത്തെ കാര്യം മലങ്കരയിൽ കക്ഷിഭിന്നതയുണ്ടായ കാലത്ത് അന്ത്യോഖ്യാൻ കക്ഷിയുടെ കേന്ദ്രമായ മഞ്ഞനിക്കരയിൽ ആ കക്ഷിയെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച പ്രചാരകനാണ് അപ്രേം പൗലോസ് റമ്പാച്ചൻ. അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യാൻ കക്ഷിയ്ക്കു പ്രാചീനമായ ഒരു മേൽവിലാസവും ത്യാഗനിർഭരമായ ഒരു പാരമ്പര്യവും സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം. പക്ഷേ, മൂന്നൂറ് കൊല്ലക്കാലം ആ പിതാവിനെപ്പറ്റി ആർക്കും ലഭിക്കാതിരുന്ന വിവരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആ കണ്ടെത്തലിനാധാരമായി അദ്ദേഹം കണ്ടെടുത്ത പ്രമാണരേഖകൾ എന്തെല്ലാമെന്നും അവയുടെ വിശ്വാസ്യതയും

പ്രഭവകേന്ദ്രവും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ റമ്പാച്ചൻ ബാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇക്കാര്യങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. തന്മൂലം ‘ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാർ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് ചരിത്രപരമായി ഒരു വിലയും കല്പിക്കാവതല്ല. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ ആധാരമാക്കിയാണ് ബഹു. കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല വാദമുഖങ്ങളും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നതുകൊണ്ട് അച്ചന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ മൂല്യം വളരെ കുറഞ്ഞുപോവുന്നുണ്ട്).

1668 കുംഭം അഞ്ചാം തീയതി പറവൂർ, മുളത്തൂരുത്തി, കണ്ടനാട് എന്നീ പള്ളികളിലെ പട്ടക്കാർക്ക് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അയച്ച ഒരു കല്പനയെപ്പറ്റി ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് സൂചിപ്പിക്കുകയും കത്തിലെ ചില വിവരങ്ങൾ ദീർഘമായി ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (പു. 154-158). ഈ കല്പനയുടെ പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ലിപിയിലെഴുതിയ ഒരു പകർപ്പ് ഈ ലേഖകൻ തൊഴിയുരിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത് ഫോട്ടോകോപ്പി രൂപത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു (അത് പകർപ്പാണോ ഒറിജിനൽ ആണോ എന്ന് ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്കു ഇപ്പോഴും തീർച്ചയില്ല. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സുസ്താത്തിക്കോനോടൊപ്പം കണ്ടെടുത്ത ഈ പുസ്തകത്തിൽ പല പുറങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദ്യഭാഗം നീലണ്ടു ആണ്. സുറിയാനി പദങ്ങൾക്കു കർസോനിയിൽ അർത്ഥം കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. മലയാളം പദങ്ങൾ സുറിയാനി ലിപിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതാണ് കർസോനി - സുറിയാനി ലിപി പൗരസ്ത്യ ലിപിയാണ്. അല്പം കഴിയുമ്പോൾ അറബി അക്ഷരമാല കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അറബി - മലയാളം നീലണ്ടുവാണ്. പദങ്ങൾ അറബി ലിപിയിലും അർത്ഥം മലയാളം ലിപിയിലും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അത് കഴിഞ്ഞാൽ വീണ്ടും നീലണ്ടു ആദ്യ ഭാഗത്തിലേതുപോലെ തുടരുന്നു. അതിനിടയിലാണ് മേല്പറഞ്ഞ കല്പന ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. അതു കഴിഞ്ഞു സുറിയാനി വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ അക്കമിട്ട് കർസോനിയിലും സുറിയാനിയിലുമായി വിവരിക്കുന്നു. അവസാനഭാഗവും നീലണ്ടുവാണ്. എഴുതിയ ആളിന്റെ പേരോ കൊല്ലമോ ചേർത്ത പേജ് നഷ്ടപ്പെട്ടതാവാം. ഏതോ ഒരു വിദേശ മെത്രാന്റെ പുസ്തകമാണിതെന്ന് തീർച്ചയാണ്. ആ വിദേശ മെത്രാൻ ആരാണെന്ന് പറയുവാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുകൾ ഇനിയും ലഭിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു).

കല്പനയിൽ അദ്ദേഹം ‘വിശുദ്ധ പട്ടണമായ ഊർശ്ശേമിന്റെ പാത്രിയർക്കീസായ ഗ്രീഗോറിയോസ്’ എന്ന് അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രസ്താവന ആരെയും ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണ്. എന്നാൽ കല്പനയിലെ ഒരു ഭാഗം കാര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഫിലിപ്പിന്റെ വാക്കുകളിൽ ആ പ്രസ്താവനയെ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം: “..... വീണ്ടും

നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാ പുസ്തകത്തിൽ വ്യാഴാഴ്ച ദിവസത്തെ സന്ധ്യാ പ്രാർത്ഥനയിൽ രക്തസാക്ഷിക്കാണെന്നുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് 'ഞങ്ങൾ അവനെയോ അവന്റെ പുത്രനെയോ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അബ്രഹാമിന്റെ വംശക്കാരും ഇസഹാക്കിന്റെ അവകാശികളുമാകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവത്തെപ്രതി ഞങ്ങൾ മരിക്കുകയും നിത്യജീവൻ അവകാശികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് രക്തസാക്ഷികൾ പറയുന്നതായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു.' തലമുറകളായി സുറിയാനിക്കാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സുറിയാനി പ്രാർത്ഥനകൾ ഈ ലേഖകൻ പരിശോധിച്ചു. വ്യാഴാഴ്ച നമസ്കാരത്തിന്റെ സന്ധ്യക്കെന്നല്ല ഏഴു യാമങ്ങളിലും അങ്ങനെ ഒരു പ്രാർത്ഥനയില്ല. സുറിയാനി സഭ സഹദേന്മാരെ മുഖ്യമായും സ്മരിയ്ക്കുന്നത് വെള്ളിയാഴ്ചത്തെ പ്രാർത്ഥനകളിലാണ്. അന്നും മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തന്റെ കല്പനയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയില്ല. മറ്റൊരാൾ തെളിവുകളും മാറ്റിവച്ചാലും മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനി സഭയിൽപ്പെട്ട മേല്പട്ടക്കാരനല്ല എന്നല്ലേ ഈ ഉദ്ധൃത പ്രാർത്ഥന നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്? (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ഈ പ്രാർത്ഥന ഉൾപ്പെടെയുള്ള കല്പനയുടെ പ്രസക്തഭാഗം മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു ഏഴ് പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടും സഭാചരിത്രകാരന്മാരാരും അത് ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്ന് അത്ഭുതപ്പെടുകയാണ്).

ആ കല്പനയിൽ തന്നെയുള്ള മറ്റൊരു പ്രസ്താവനയും ഇവിടെ ചിന്താവിഷയമാകേണ്ടതുണ്ട്. കല്പനയുടെ സംബോധനാവേളയിൽ കശ്ശീശന്മാർക്കു മുമ്പായി പേരെടുത്തന്മാരെ സംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വലിയ പള്ളികളിലെല്ലാം അക്കാലത്ത് ഒന്നിലേറെ പട്ടക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ സീനിയർ വൈദികൻ പേരെടുത്താ സ്ഥാനി ആയിരുന്നു. ഹുദായ കാനോനിലും മറ്റും ഇപ്രകാരം ഒരു സ്ഥാനിയെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അപ്രകാരം ഒരു സ്ഥാനി ഇന്ത്യൻ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നതായി യാതൊരു സഭാചരിത്രകാരനും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. പേരെടുത്താ നമ്മുടെ കോരേപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു തുല്യനായ സ്ഥാനിയാണെന്ന് സുറിയാനി ഭാഷയിലും ആരാധനയിലും അഗ്രേസരനും കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിലെ മല്പാനും ലോകതലത്തിൽ തന്നെ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ മഹാപണ്ഡിതനായിരുന്ന പ. ഔഗേൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ പ്രഗത്ഭ ശിഷ്യനും ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ ഗുരുവും ആയിരുന്ന യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ വ്യക്തിഗതമായ സംശയനിവാരണ വേളയിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഹുദായകാനോന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ അതു ശരിയായിരിക്കണം. എന്നാൽ മറ്റു ചില കാനോനുകൾ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു കൂടുതൽ അവകാശങ്ങളും ചുമത

ലകളും നൽകിയിട്ടുള്ളത് കാണുക.

“വൈദികരേയോ ഡീക്കൻമാരേയോ വാഴിയ്ക്കുവാൻ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു അനുവാദമില്ല. മെത്രാന്റെ രേഖാമൂലമായ അനുവാദം കൂടാതെ പട്ടണത്തിലെ മറ്റൊരിടവകയിൽ പ്രസ്ബിറ്റർമാരെ വാഴിയ്ക്കുവാൻ നിശ്ചയമായും കോറെപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു അനുവാദമില്ല.” എ. ഡി. 314 -ൽ അൻസീറായിൽ കൂടിയ (അങ്കാറ) സിനഡ്.

ഈ കാനോൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ചില ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്.

1. സാധാരണഗതിയിൽ വൈദികരെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും പട്ടംകൊടുത്തു നിയമിക്കുവാൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പന്മാർക്കു അനുവാദമില്ല. ഇവിടെ പ്രയോഗം അനുവാദമില്ല എന്നാണ്. അധികാരമില്ല എന്നല്ല. ഇത് മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർക്കും എപ്പിസ്കോപ്പന്മാർക്കും മലങ്കരസഭയിൽ മൂറോൻ കൂദാശ നടത്തുവാനോ മെത്രാന്മാരെ വാഴിയ്ക്കുവാനോ അനുവാദമില്ല എന്ന് പറയുമ്പോലെയാണ്. അതിനും അവർക്കധികാരവും നൽകലും ഉണ്ടെങ്കിലും കാനോലിക്കാ എന്ന സഭാതലവൻ മലങ്കരയിലുള്ളതുകൊണ്ട് സഭാതലവന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം രണ്ട് കർമ്മങ്ങളും ഭരണഘടന അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണ്. ഗ്രാമത്തിന്റെ മെത്രാന്മാരായ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പന്മാരുടേയും കാര്യത്തിൽ, മെത്രാപ്പോലീത്താ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ആ അധികാരം മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു.

2. മെത്രാന്റെ രേഖാമൂലമായ അനുവാദമുണ്ടെങ്കിൽ കോറെപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു കശീശന്മാരെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും വാഴിക്കാം. തന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൻകീഴ് കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു ആവശ്യമെങ്കിൽ കശീശായെ പട്ടം കൊടുത്ത് നിയമിക്കാം. നൽകലുമുണ്ടെങ്കിലും ആ നൽകലും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അംഗീകാരത്തിനും അനുവാദത്തിനും വിധേയമാണ്.

3. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കല്പനയുണ്ടെങ്കിൽ പട്ടണത്തിലെ ഇടവകകളിലും പട്ടക്കാരെ വാഴിയ്ക്കുവാൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു അനുവാദവും നൽകലുമുണ്ട്.

മലങ്കരസഭയിലെ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ ആയ പേരെടുത്താ മലങ്കരസഭയിൽ പട്ടം കൊടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാകാം കേരളസഭയ്ക്കു ഒരു കാലത്തും മെത്രാൻ സ്ഥാനി അനുപേക്ഷണീയൻ അല്ലാതായത്. മെത്രാന്മാരുള്ളപ്പോൾ അവരും അവരുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ പേരെടുത്തായും അതതു ഇടവകകളിലേക്കാവശ്യമായ വൈദികർക്കു പട്ടം നൽകിയിരുന്നി

രിക്കണം. അതുകൊണ്ടാണ് പല വലിയ ഇടവകകളിലും പേരെടുത്തുത്തൊന്മാരുടെ സാന്നിധ്യം നാം കാണുന്നത്. 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടോടു കൂടി ആ കണ്ണി മലങ്കര സഭയിൽ അസ്തമിച്ചത് സ്ഥിരമായ ഒരു മെത്രാൻ സ്ഥാനി അന്നു മുതൽ മലങ്കരയിൽ നിലനിന്നതു കൊണ്ടാകാം. പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരുടെ പരമ്പര മലങ്കരയിൽ ആരംഭിക്കുന്നത് 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലാകയാൽ, പട്ടം കൊടുക്കുവാൻ അധികാരമുള്ള ഒരു പേരെടുത്തുത്താ (കോർഎപ്പിസ്കോപ്പാ) ആവശ്യമില്ലാതായിത്തീർന്നു (ഇന്നിപ്പോൾ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു മെത്രാന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ത്രിത്വസ്തുതി പാടുവാനോ, വി. കുർബ്ബാനയിൽ കർത്തൃപ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുവാനോ, വിവാഹ ശുശ്രൂഷയിൽ കിരീടം ആശീർവദിക്കുവാനോ താലി ചാർത്തുവാനോ പോലും അനുവദിക്കാറില്ല. പിന്നെയല്ലേ പട്ടംകൊട. കൂദാശാപരമായ പെസഹായിലെ 'കാലുകഴുകൽ ശുശ്രൂഷ' പോലും മെത്രാന്മാരിൽ കുറഞ്ഞ സ്ഥാനി നടത്തിയാൽ അപാകതയുണ്ട് എന്നാണ് മെത്രാന്മാരുടെ നിലപാട്. ഈ തലമുറയിൽ മേല്പട്ടക്കാരന്റെ അനുമതിയോടു കൂടി നടത്തുവാനുള്ള സകല കൂദാശകളും നടത്തുവാൻ യുഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്ന് രേഖാ മൂലം അനുമതി പ്രാപിച്ച ഒരു വൈദികൻ, ഇടവക പൊതുയോഗത്തിന്റെ തീരുമാനപ്രകാരം ഒരു കുരിശിന് ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിയതു വകവയ്ക്കാതെ മെത്രാൻ വീണ്ടും ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിയതും, മറ്റൊരു സീനിയർ വൈദികൻ നടത്തിയ കുരിശു കൂദാശയെ വകവയ്ക്കാതെ വീണ്ടും മെത്രാൻ അതിന്റെ കൂദാശ നടത്തിയതും, ശ്മശാന കൂദാശ നടത്തുവാൻ ഒരുങ്ങിയ ഒരു വൈദികനെ തടഞ്ഞ് മെത്രാൻ തന്നെ വന്ന് ആ തിരുക്കർമ്മം നടത്തിയതും ഓർത്തുപോകുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ മാമ്മുദീസായ്ക്കാവശ്യമായ മൂറോൻ പോലും ശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ, മാമ്മുദീസായുടെ കാർമ്മികനായ സാധാരണ വൈദികനെ അധികാരപ്പെടുത്തുന്ന ആകർഷകമായ വികേന്ദ്രീകരണ ശൈലി നടപ്പിലാക്കുമ്പോഴാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ അകാനോനികമായ കേന്ദ്രീകൃത ശൈലികൾ പരീക്ഷിച്ച് സ്വയം പരിഹാസ്യരായിത്തീരുന്നത്. കാനോനികമായ സഭാ വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റിയും സഭാചരിത്രം പിന്നിട്ടുപോന്ന വഴികളെപ്പറ്റിയും അജ്ഞരായ ആളുകൾ അനർഹമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിപ്പറ്റിയ സ്ഥലങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുക സ്വാഭാവികം മാത്രം).

ഒരു ചരിത്ര രേഖ എന്ന പ്രാധാന്യം പുരസ്കരിച്ച്, മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പറവൂർ, കണ്ടനാട്, മുളന്തുരുത്തി എന്നീ പള്ളികൾക്കയച്ചതായി മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സർക്കുലർ കല്പന ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർക്കുന്നു:

“സുറിയാനി സഭയിലെ സത്യമുള്ളതും സ്തുതിചൊവ്വകപ്പെട്ടതുമായ

കാനോനുകളെ തൃജിച്ച് വിഗ്രഹാരാധനക്കാരായ ഫ്രങ്കായക്കാരോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന അന്ധന്മാരായ ആളുകളിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന പീഡകളെക്കുറിച്ച് നാം അറിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. അവർ പണ്ടു നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ അനുസരിച്ച് നടന്നിരുന്ന സുറിയാനിക്കാരായിരുന്നു. പോർട്ടുഗലിലെ ദോഷികളായ രാജാക്കന്മാരുടേയും രാജ്ഞികളുടേയും സ്വാധീന ബലത്താൽ ഇപ്പോൾ അവർ വേദവിപരീതികളായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുകയാണ്. അവർ നിയമാനുസരണമല്ലാത്ത ഒരു സംഘം നടത്തുകയും അപ്പോസ്തോലികമായ നമ്മുടെ സത്യവിശ്വാസത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. നിഖ്രായിലെ പരിശുദ്ധ സുന്നഹദോസിനാൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട കാനോനുകളെ അവർ കീഴ്മേൽ മറിച്ചുകളഞ്ഞു. വിലയേറിയ പൂർവാചാര മര്യാദകളെ അവർ നാനാവിധമാക്കി. അശുദ്ധമായ വേദവിപരീതത്തിൽ അവർ വീണ്. അവരുടെ കുഴികളിൽ മറ്റുള്ളവരെ വീഴിയ്ക്കുന്നതിന് അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ ലേഖനത്തിൽ വിവരിക്കുവാൻ അസാധ്യമാകുമ്പോൾ ഫ്രങ്കായക്കാരുടെ വേദവിപരീതങ്ങൾ അത്ര വളരെയുണ്ട്!! നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമയം അവയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാമെന്ന് ആശിക്കുന്നു.

സുറിയാനി സഭയുടെ കാനോനുകളിൽ നിങ്ങൾ വൈരാഗ്യമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിലെ ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ പരലോകത്തിലെ സൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കു നിങ്ങളെ യോഗ്യരാക്കുമെന്ന് ഓർക്കുവിൻ. 'അവസാനം വരെ സഹിക്കുന്നവർ രക്ഷപ്പെടും,' 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ബലത്താൽ പിടിച്ചടക്കപ്പെടും' എന്നല്ലയോ നമ്മുടെ കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്യുന്നത്. 'ഇതിനായിട്ടല്ലോ നിങ്ങൾ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവും നമുക്കു വേണ്ടി കഷ്ടമനുഭവിക്കുകയും അവന്റെ കാൽച്ചുവടുകളിൽ നടപ്പാനായിട്ട് ഈ ദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കു തരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു' എന്ന് ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനായ ശു. പത്രോസും തന്റെ ലേഖനത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. വി. സഭയുടെ നാവായിരിക്കുന്ന ശു. പൗലോസ്, സുവിശേഷത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തിനായി പോരാട്ടം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഏക മനസ്സോടു കൂടി ഏക ആത്മാവിൽ ഉറച്ച് നില്പിൻ എന്ന് ഫിലിപ്പു ലേഖനത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനായശു. യാക്കോബ് പറയുന്നത്: 'സഹനത്തിനും കഷ്ടാനുഭവത്തിനും ദീർഘക്ഷമയ്ക്കും ദൃഷ്ടാന്തമായി ദീർഘദർശിമാരെ എടുത്തുകൊൾവിൻ. യോബിന്റെ ക്ഷമയും അവന്റെ അവസാന മഹത്വവും നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ' എന്നാണ്. സുറിയാനിക്കാരൻ മാർ അപ്രേം മല്പാൻ പറയുന്നത്: 'കഷ്ടതകളെ സഹിക്കുവിൻ. സത്യത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറരുത്. നിങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിന് വേണ്ടി ജീവനെ ബലികഴിപ്പാൻ പോലും ഒരുക്കമുള്ളവരായിരിപ്പിൻ' എന്നാണ്. വീണ്ടും നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകത്തിൽ വ്യാഴാഴ്ച ദിവസത്തെ

സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയിൽ രക്തസാക്ഷിക്കാരെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് ഞങ്ങൾ അവനെയോ അവന്റെ പുത്രനെയോ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അബ്രഹാമിന്റെ വംശക്കാരും ഇസഹാക്കിന്റെ അവകാശികളുമാകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവത്തെ പ്രതി ഞങ്ങൾ മരിക്കുകയും നിത്യജീവൻ അവകാശികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് രക്തസാക്ഷിക്കാർ പറയുന്നതായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ സഹദേന്മാരെ നോക്കുവിൻ. അവർ അവരുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ വിശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി മരിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ സുറിയാനിക്കാർ പരിശുദ്ധ നിയമങ്ങളെ ധിക്കരിക്കുകയും മാർ തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ആഗമനത്തിന് 1600 കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം വ്യത്യസ്ത നിയമങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 1600 കൊല്ലങ്ങളോളം ഈ മഹാ ഇടവകയിൽ ഫ്രങ്കായക്കാർക്ക് ഒരധികാരവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഈ ഇടവകയിലെ അസംഖ്യം മെത്രാന്മാരും പട്ടക്കാരും ശെമ്മാശന്മാരും സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും 1600 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ മരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. അവരെല്ലാവരും നരകത്തിന് അവകാശികളായിപ്പോയി എന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അങ്ങനെ പറയുന്നവർ ദൈവദൂഷകന്മാരാകുന്നു. അവരിൽ പിശാചു വസിക്കുന്നു. ഇക്കാലം വരെയും കാനോനാകൾക്കു അനുസരണമായി വിവാഹം ചെയ്യാൻ പട്ടക്കാരെ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഫ്രങ്കായക്കാർ പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹം വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ പലരും വേശ്യാദോഷമെന്ന അശുദ്ധിയിൽ വീണുപോകുന്നു. ദൈവം നോഹിനെയും ഭാര്യയേയും പുത്രന്മാരെയും അവരുടെ ഭാര്യമാരേയും മാത്രം രക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ലോകത്തെ ജലപ്രളയത്തിൽ നശിപ്പിച്ചത് ഈ പാപം നിമിത്തമായിരുന്നു. സോദോം, ഗോമോറാ എന്ന പട്ടണങ്ങളുടെ മേൽ അഗ്നിയും ഗന്ധകവും വർഷിപ്പിച്ച് അവയെ നശിപ്പിച്ചതും ഈ പാപം ഹേതുവായിട്ടായിരുന്നു. അശുദ്ധ മനുഷ്യർ ഇപ്പോൾ പരിശുദ്ധ വിവാഹത്തെ ശപിക്കുകയും വ്യഭിചാരത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ അവർക്കു ദൈവശിക്ഷ ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. വിവാഹം ശുദ്ധമുള്ളതും വിവാഹശയ്യ വെടിപ്പുള്ളതുമാണെന്നും വ്യഭിചാരികളെയും വേശ്യാദോഷികളെയും ദൈവം ന്യായം വിധിക്കുമെന്നും അറിവിൻ. വീണ്ടും നാം ആചരിച്ചുവരുന്ന നിന്ദുവയക്കാരുടെ നോമ്പ് അവർക്കില്ല. നമ്മെപ്പോലെ ചിങ്ങമാസത്തിൽ പതിനഞ്ചു നോമ്പോ ധനു മാസത്തിൽ ഇരുപത്തിഅഞ്ചു നോമ്പോ അവർ ആചരിക്കുന്നില്ല. വലിയ നോമ്പിൽ തന്നെയും അവർ മത്സ്യം ഭക്ഷിക്കുകയും ലഹരിപാനീയങ്ങൾ കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ നാമും ഫ്രങ്കായക്കാരും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ വചനം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചതിനെയും തന്റെ ദൈവത്വത്തിന്റെയും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും യോജിപ്പിനെയും തന്റെ ക്നുമ്മാ, സ്വഭാവം, ഇഷ്ടം എന്നിവയെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അവരുടെ പാഷാഢ്യ തത്വ

ങ്ങളെപ്പറ്റി നാം മുൻ ഒരു അവസരത്തിൽ നിങ്ങളോട് സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇവിടെയും ആവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. റോമ്മാ സഭ എന്ന നാമം തിരുവെഴുത്തിൽ ന്യായപ്രമാണങ്ങളിലോ, ദീർഘദർശനങ്ങളിലോ, സുവിശേഷങ്ങളിലോ, നടപ്പുകളിലോ, യാക്കൂബ്, പത്രോസ്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരുടെ ലേഖനങ്ങളിലോ, പൗലൂസിന്റെ പതിനാലു ലേഖനങ്ങളിലോ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. സത്യവിശ്വാസിയായ കുസ്തന്തിനോസ് രാജാവിന്റെ കാലത്ത് നടത്തിയ നിഖ്യാ സുന്നഹദോസുകളിലെ മൂന്നു റ്റിപ്പതിനെട്ട് പിതാക്കന്മാരാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പരിശുദ്ധ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന് 'കാതോലിക്കായ്ക്കടുത്തതും, ഗ്ലിഹായ്ക്കടുത്തതുമായ ഏക സഭയിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. റോമ്മാ സഭയിലുള്ള വിശ്വാസമല്ല അവർ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. 'സർവശക്തിയുള്ള ദൈവമായ കർത്താവേ, പരിശുദ്ധ കാതോലിക സഭ നിന്റെയാകുന്നു' എന്നും 'സർവശക്തിയുള്ള ദൈവമായ കർത്താവേ പരിശുദ്ധ കാതോലിക സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ഈ കാഴ്ചയെ അംഗീകരിക്കേണമേ' എന്നും 'സ്വർഗീയഗണങ്ങളുടെ സമാധാനവും ഭൗമിക വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആശാബന്ധവും ആയിരിക്കുന്ന മശിഹാ, ലോകത്തിന്റെ നാലു ഭാഗങ്ങൾക്കും വിശേഷാൽ പരിശുദ്ധ കാതോലിക സഭയ്ക്കും സമാധാനവും സ്വസ്ഥതയും നൽകണമേ' എന്ന് കുർബ്ബാന തക്സായിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയെങ്ങും 'റോമ്മാ സഭ' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. റോമ്മാക്കാരായ സാമ്പാളൂർ മിഷണറിമാരാണ് ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമ്മാ സഭയിൽ വിശ്വസിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചത്. അവർ സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെയും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ അതിലെ ആചാരങ്ങളെയും തുജിച്ച് ദ്രവ്യാഗ്രഹം നിമിത്തം റോമ്മാക്കാരുടെ വേദവിപരീതത്തിൽ വീണിരിക്കുന്നു. വലിയ ന്യായാധിപതി പന്ത്രണ്ടു സിംഹാസനങ്ങളിലിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധ അപ്പോസ്തോലന്മാരോടു കൂടി തന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന പ്രതികാരത്തിന്റെ ആ ദിവസത്തിൽ അവർക്കു കഷ്ടം! നിങ്ങൾ സത്യത്തെ പൂർണ്ണമായി വിലമതിക്കുന്നതിനും അന്ത്യത്തോളം അതിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനും നല്ല അവസാനത്തിന് യോഗ്യരായി തീരുവാനും പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ" (ഫിലിപ്പ്, പാ. 154-158).

പ്രസ്തുത കല്പനയിൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ മൂന്ന് നിലപാടുകൾ വ്യക്തമാണ്. ഒന്ന്, അദ്ദേഹം റോമ്മാ സഭയെ എതിർക്കുന്നു; കാതോലിക സഭയുടെ വക്താവാകുന്നു. രണ്ട്, പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നു. മൂന്ന്, ഇന്ത്യൻ സഭയെ നിരന്തരം സുറിയാനിസഭയെന്ന് മാത്രം വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു (യാക്കോബായ സഭ എന്നോ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭ എന്നോ പ്രസ്താവിക്കാൻ ഈ കല്പനയിൽ ധാരാളം അവസരം ഉണ്ടെങ്കിലും ആ പദങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല). കൈവെപ്പിന്റെ ന്യൂനതയെപ്പറ്റി റോമ്മൻ ക്യാമ്പുകൾ ആവർത്തിച്ച് പുറപ്പെടു

വിചിത്രരൂപങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സാന്നിധ്യം സഹായകമാകയാൽ മലങ്കരസഭ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു എന്നേ ഒരു ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിക്കു കാര്യങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കാനാവൂ.

1670 മേടം 14 -ന് ആ ജീവിതം അവസാനിച്ചു; പറവൂർ പള്ളിയിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു. മലങ്കരസഭയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ അങ്കമാലി മെത്രാൻ തോമസ് മാർ ദീവന്നാന്യോസ് സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിയതിനെ തുടർന്ന് സഖാ പ്രഥമൻ പാത്രിയർക്കീസ് 2000 ൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തെ പള്ളികൾക്കു സർക്കുലർ അയച്ചതായി അറിയുന്നു. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് കാലം ചെയ്ത വർഷത്തെപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായമാണുള്ളത്. ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ 1671 ഏപ്രിൽ 24 -നു എന്നാണ് നിര്യാണത്തിന് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ നിര്യാണത്തിന് നൽകിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതും പിന്നീട് ആലുവാ വലിയ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ കൈവശം വരികയും അവിടെ നിന്ന് പൗലോസ് മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ചുമതലയിൽ കൊരട്ടി സീയോൻ സെമിനാരിയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു കയ്യെഴുത്ത് സുറിയാനി ഗ്രന്ഥത്തിൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ നിര്യാണത്തിന് മശിഹാ കാലം 1671 നീസാൻ (മേടം - ഏപ്രിൽ) 14 -ാം തീയതി വെള്ളിയാഴ്ച എന്ന് പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ആ പുസ്തകത്തിൽ മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് കർസോനിയീലും (പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ലിപി) ഇതേ വർഷവും തീയതിയും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അതേ പുസ്തകത്തിൽ തന്നെ മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമന്റെ നിര്യാണ തീയതി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: “മശിഹാ പെരന്നിട്ട് ഒരായിരത്തി അറനൂറ്റി എഴുപത്തിമൂന്നാം കാലം മേട മാസം പന്ത്രണ്ടാം ദിവസി ശനിയാഴ്ച നാൾ മാർത്തോമ്മാ എപ്പിസ്കോപ്പാ കാലം ചെയ്തു എന്നറിക (പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ലിപിയും കർസോനി ഭാഷയും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു). ഈ തീയതിയിലും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇട്ടുപ്പ് 845 (1770) മേടം 12 ന് വലു മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ കഴിഞ്ഞു അങ്കമാലിക്കര ചെറിയ പള്ളിയിൽ അടക്കപ്പെട്ടു എന്നെഴുതുന്നു. ഫിലിപ്പിന്റെ പക്ഷം ഇപ്രകാരമാണ്: ‘ഒന്നാം മാർത്തോമ്മാ 1670 മേടം 12 ന് ചരമം പ്രാപിക്കുകയും അങ്കമാലി പള്ളിയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1673 ഏപ്രിൽ 22 ന് എന്ന് ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ. ഈ രണ്ട് വിഷയത്തിലും സുറിയാനി കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കർസോനിയീലും സുറിയാനിയീലുമായി രേഖപ്പെടുത്തിയ തീയതികൾ ആണ് ഈ ലേഖകൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായും ചേർന്ന് നാട്ടു മെത്രാന്റെ അനന്തരവനെ മാർത്തോമ്മാ രണ്ടാമൻ എന്ന പേരിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്ത് വാഴിച്ചു. ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ നിര്യാണാനന്തരം ഇദ്ദേഹം ഭരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് 1678 ൽ പരദേശത്തുനിന്ന് മാർ അന്ത്രയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വന്നു. ഇട്ടുപ്പ് എഴുതുന്നു:



അന്ത്രയോസ് ബാവാ

“അന്ത്രയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വന്നു. താൻ 867 (1692) കുറേം 19 -ാം തീയതി കല്ലട പള്ളിയിൽ മരിച്ച് അടക്കപ്പെട്ടു. താൻ വീഞ്ഞിൽ പ്രിയൻ ആയിരുന്നു. മലയാളത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനായി നിരപ്പായിരുന്നില്ല. കല്ലട ആറ്റിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ നിലവിട്ടു പോകയാൽ വെള്ളത്തിൽ വച്ച് മരണം പ്രാപിച്ചു (പു. 122). ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ നൽകുന്ന കൊല്ലങ്ങളിൽ വലിയ വ്യത്യാസം കാണുന്നു. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് (മാർത്തോമ്മാ രണ്ടാമൻ) അന്ത്രയോസ് എന്ന പേരോടു കൂടി ഒരു വിദേശി കേരളത്തിൽ വന്നു. അയാൾ ഏത് സഭക്കാരുമായിരുന്നുവെന്നോ ഒരു പുരോഹിതൻ തന്നെ ആയിരുന്നുവോ എന്നും യാതൊന്നും ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. മെത്രാൻ സ്ഥാനോചിതമായ കർമ്മങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും അയാൾ അനുഷ്ഠിച്ചതായും ഒരിടത്തും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമില്ല. ഒരു പുരാതന കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് അയാൾ വി. കുർബ്ബാന പോലും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് കാണുന്നു. 1692 -ൽ കല്ലട നദിയിൽ കുളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അയാൾ മുങ്ങിമരിച്ചു പോയി (പു. 161).

(ഈ അന്ത്രയോസിനെ കല്ലട മുത്തപ്പൻ/ പാത്രിയർക്കീസെന്നും ആദരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മ ദിവസം പെരുന്നാൾ ആഘോഷിക്കുന്ന പള്ളികളും പെരുന്നാളുകൾക്കു മുഖ്യകാർമ്മികത്വം വഹിക്കുവാൻ എഴുന്നള്ളിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും ഇന്നുമുണ്ട്!!).

രണ്ടാം മാർത്തോമ്മാ നിരണം പള്ളിയെ ആസ്ഥാനമാക്കിയാണ് സഭാഭരണം നിർവഹിച്ചു വന്നത്. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും തമ്മിൽ ഉരസലുകളുണ്ടായിരുന്ന ആ കാലത്ത് നിരണം ആസ്ഥാനമാക്കി ഭരണം നടത്തുന്ന മാർത്തോമ്മാ രണ്ടാമന്റെ ഭരണം വിദൂരസ്ഥവും തന്മൂലം അപ്രായോഗികവും ആയി തോന്നിയിരിക്കണം. രണ്ടാം മാർത്തോമ്മാ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിലധികം സഭാഭരണം നിർവ്വഹിച്ചുവെങ്കിലും അതിന്റെ യാതൊരു വിശദാംശങ്ങളും സഭാചരിത്രത്തിൽ ലഭ്യമാകാതെ

പോയതിന് മറ്റു കാരണങ്ങളൊന്നും കാണുന്നില്ല. കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തേക്കു മാത്രമായി മേല്പട്ടക്കാറെ ആവശ്യമെന്ന് വടക്കൻ ഇടവകകൾക്കു തോന്നുവാൻ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രേരിപ്പിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ആ വഴിയ്ക്കു ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ഈ ശ്രമങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ സഭാചരിത്രങ്ങളിൽ ആരും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല.

1685-ൽ എത്തിയ വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാർ

അങ്ങനെയൊക്കാം മാർ ബസ്സേലിയോസ് മഹിയാനയും മാർ ഈവാനിയോസും 1685 -ൽ കേരളത്തിലെത്തുന്നത്. അവരെപ്പറ്റി ഐതിഹ്യമാത്രാധിഷ്ഠിതമായ പല അഭ്യൂഹങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ച സഭാചരിത്രങ്ങൾ മിക്കവാറും കക്ഷിഭിന്നതയുടെ കാലത്തുണ്ടായവയാണ്. അവയിൽ പലതും അന്ത്യോഖ്യൻ പക്ഷപാതികളായ എഴുത്തുകാർ രചിച്ചവയുമാണ്. വിദേശത്തു നിന്നു വന്ന എല്ലാ സഭാധ്യക്ഷന്മാരെയും അന്ത്യോഖ്യയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അവർക്കു പ്രേരണയുണ്ടായത് സ്വാഭാവികം. അവരിലൊരാളായ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ഈ സംഭവം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: “അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് അബ്ദൽ മശിഹാ പ്രഥമനാൽ നിയുക്തനായ മാർ ബസ്സേലിയോസ്, മാർ ഈവാനിയോസ് എന്ന രണ്ട് യാക്കോബായ മേല്പട്ടക്കാർ 1685 -ൽ കേരളത്തിൽ വന്നെത്തി” (പു. 161).

ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ‘പാത്രിയർക്കീസിനാൽ നിയുക്തരായ’ എന്നെഴുതിയത് വന്ധ കണിയാമ്പറമ്പിൽ കുരിയൻ കോറേപ്പിസ്ക്കോപ്പാ, വികസിപ്പിച്ച് ഒരു കഥയാക്കി മാറ്റിയിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്: ‘1683 -ൽ മാർത്തോമ്മാ രണ്ടാമൻ യൗസേപ്പ് എന്ന ഒരു വണിക് ശ്രേഷ്ഠൻ വശം അന്ത്യോഖ്യായുടെ മോറാൻ അബ്ദേദോശീഹോ പ്രഥമൻ പാത്രിയർക്കീസിന് ഒരപേക്ഷ കൊടുത്തയച്ചു. അതിൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് റോമ്മാ സഭയിൽ നിന്നും തങ്ങളെ വിടർത്തി എടുക്കുന്നതിന് സഹിച്ച ത്യാഗങ്ങളെയും യാക്കോബായ വിശ്വാസികളെ വീണ്ടും റോമ്മാ വിശ്വാസത്തിലാക്കുവാൻ പോർച്ചുഗീസുകാർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന (നോക്കണേ, രണ്ടാം മാർത്തോമ്മാ സ്ഥാനമേൽ കുന്നതിന് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പോർച്ചുഗീസുകാർ കേരളം വിട്ടുകഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ആ തലമുറയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു മെത്രാന് ആ ചരിത്ര സംഭവം അറിയാൻ വെച്ചെന്നോ? അതോ ചരിത്രകാരന്റെ ചരിത്രബോധക്കുറവോ? ലേഖകൻ) ഉപദ്രവങ്ങളെയും കുറിച്ച് വിശദീകരിച്ച ശേഷം മലങ്കരയിൽ സത്യവിശ്വാസം നിലനിർത്തുവാനായി ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായെയും നാലു മല്പാന്മാരേയും അയച്ചു കൊടുക്കണമെന്നുമായിരുന്നു ആ അപേക്ഷയുടെ ഉള്ളടക്കം. ഈ അപേക്ഷയ്ക്കും പുറമേ അതേ വർഷം തന്നെ മലങ്കരയിൽ നിന്നും

ഒരു നിവേദകസംഘം മർദ്ദീൻ കുർക്കുമ ദയറായിൽ പ. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അടുക്കൽ എത്തുകയും മലങ്കരയിൽ സത്യവിശ്വാസവും വി. പത്രോസിൽ നിന്നുള്ള കൈവെപ്പും നിലനിർത്തുവാനായി മേൽപട്ടക്കാരിയെ അയക്കണമെന്ന് നിവേദനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആ സമയത്ത് 1684 -ൽ പ. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവ വീ. മൂറോൻ കുദാശ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഇന്ന് മുസലിന് സമീപം 'കാറക്കോൾ' എന്നു വിളിക്കുന്ന ബാക്കു ദയിദാക്കാരനായ കിഴക്കിന്റെ മഹിയാന മാർ ബസ്സേലിയോസ് യൽദോയും പ. അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തിൻകീഴുള്ള ഭൂരിഭാഗം എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരും സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവർ തിരികെ പോരുന്നതിനു മുമ്പായി പ. പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിലെ സഭയുടെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് വികാരനിർഭരമായി പ്രസ്താവിച്ചു. അപ്പോൾ മാർ ബസ്സേലിയോസ് തന്റെ അവിടത്തെ ഭരണം ഉപേക്ഷിച്ച് ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന മലങ്കരയിലേക്കു പോകുവാൻ ഒരുക്കമാണെന്നറിയിച്ചു. പിതാക്കന്മാർ ആസകലം ഈ മഹത്യാഗത്തെ പ്രശംസിച്ചു. അനന്തരം മാർ ബസ്സേലിയോസ് തന്റെ ആസ്ഥാനമായ മാർ മത്തായിയുടെ ദയറായിലേക്കു വരികയും മലങ്കരയാത്രയ്ക്കു ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്തു. 1685 -ൽ അദ്ദേഹം തന്റെ സഹോദരനായ 'ജൂമന്ത്'യോടും മാർ മത്തായി ദയറായിലേയും മാർ ബഹനാം ദയറായിലേയും ദയറാക്കാരോടും - അവർ ജോക്കോ റമ്പാൻ, മത്തായി റമ്പാൻ - മലങ്കരയിൽ ഭരണസംബന്ധമായി തന്നെ സഹായിക്കുവാനായി മാർ ഈവാനിയോസ് എന്ന പേരിൽ എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനം കൊടുത്ത ബക്കുദൈദാ ഗ്രാമക്കാരനായ ശമ്മോവിന്റെ പുത്രൻ ഹിദായത്തുള്ള ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നിവരുമായി ബെസ്രാ വഴി പുറപ്പെട്ടു. പക്ഷേ മലങ്കരയിൽ എത്തിയവർ മാർ ബസ്സേലിയോസ് യൽദോ മഹിയാനയും മത്തായി റമ്പാനും മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായും മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് 1720 -ൽ ഈലൂൻ (സെപ്റ്റംബർ) 25 -ാം തീയതി മാർത്തോമ്മാ നാലാമൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കയച്ച കത്തിൽ നിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു' (പു. 152-153). അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തിലുള്ള രേഖയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ച ബ. അപ്രേം പൗലൂസ് റമ്പാൻ എഴുതിയ 'ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാർ' ആണ് ഈ കഥയ്ക്കവലംബമെന്ന് ബ. കോറിയച്ചൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട് (അന്ത്യോഖ്യൻ സിംഹാസനത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഈ രേഖയുടെ റഫറൻസ് നമ്പർ ചേർത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ആർക്കെങ്കിലും എന്നെങ്കിലും അതു പരിശോധിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. അതുണ്ടായില്ല. ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷപാതികളായ ചരിത്രകാരന്മാരും മറ്റു പിതാക്കന്മാരും അപ്രകാരം പല രേഖകളും കക്ഷിയെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്).

കക്ഷിഭിന്നതയുടെ കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രങ്ങളായിരുന്നതിനാലും അതിൽ ഒരു കക്ഷിയുടെ പ്രബലമായ വക്താക്കളും പ്രചാരകന്മാരുമായ ആളുകൾ എഴുതിയതാകുകൊണ്ടും റമ്പാച്ചന്റെയും കോറിയുടേയും കഥകൾ ചരിത്രപരമായി വിലയില്ലാത്തവയാണെന്നേ പറയാനാവൂ. എന്നാൽ കക്ഷിവഴക്കുകൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഈ കാര്യമെഴുതിയ ചരിത്രകാരന്മാരെ നമുക്കു വിശ്വസിക്കാമെന്ന് തോന്നുന്നു. അവരിലൊരാളാണ് ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ. അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“ഇതിനിടയിൽ 1685 ന് കൊല്ലം 861 ൽ മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കായും മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായും രണ്ടു അർമ്മനായ പട്ടക്കാരും ഒരു ഗ്രീക്കു പട്ടക്കാരനും വന്ന് തലശ്ശേരിൽ ഇറങ്ങി അവിടെ നിന്ന് കര വഴി പ്രയാസപ്പെട്ടും ക്ഷീണിച്ചും കോതമംഗലത്ത് പള്ളിയിൽ വന്നുചേർന്നു” (പു. 122).

കഴിയുന്നത്ര ലഭ്യമായ രേഖകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചരിത്രമെഴുതുന്ന ശൈലിയാണ് ഇട്ടുപ്പിന്റേത്. നവീകരണം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം ചില ചായ്വുകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പക്ഷപാതം കാണിച്ചുവെന്ന് പറയാനാവില്ല. കൈയെഴുത്തു രൂപത്തിൽ അക്കാലത്തു പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള ചില രേഖകളെ (നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയെയും മറ്റും) ഇട്ടുപ്പ് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നുമെന്നാണ് ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ വിശ്വാസം.

തന്നെയുമല്ല മാർത്തോമ്മാ രണ്ടാമൻ അയച്ചതായി ‘ശീമയിലെ പിതാക്കന്മാരും’ അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വന്യ കണിയാംപറമ്പിലച്ചനും നടത്തുന്ന വാദങ്ങൾക്കു ചരിത്രത്തിന്റെ പിൻബലമില്ല. താഴെ പറയുന്ന അസത്യകഥനങ്ങൾ ആ കത്തിലുണ്ട്:

1. 1684 -ൽ മലങ്കരസഭയെ പോർച്ചുഗീസുകാർ ഉപദ്രവിക്കുന്നു എന്ന പ്രസ്താവന. ഇതിന് ഒരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. പോർച്ചുഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ നിന്ന് ബഹിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ട് അന്നേക്ക് ഇരുപത് കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1684 -ൽ കേരളം ഡച്ച് സംസർഗ്ഗത്തിലാണ്. അവരാകട്ടെ മലങ്കര സഭയെ പീഡിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. തന്മൂലം പോർച്ചുഗീസുകാർ സഭയെ പീഡിപ്പിച്ചു എന്നത് ചരിത്രബോധമില്ലാതെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചിലർ തട്ടിവിട്ട കഥകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചിലർ രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അങ്ങനെ ഒരു കത്ത് മാർത്തോമ്മാ രണ്ടാമൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളതല്ല.

2. പത്രോസിൽ നിന്നുള്ള കൈവെപ്പ് നിലനിർത്തുവാനായി മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അയച്ചുതരണം. 1684 -ൽ മലങ്കരസഭയുടെ തലവൻ ഇപ്രകാരം എഴുതുമായിരുന്നില്ല എന്നത് തീർച്ചയാണ്. 1665 -ൽ വന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ കൈവെപ്പിനെ എതിർചേരികൾ പോലും ചോദ്യം

ചെയ്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് കൈവെപ്പ് സ്വീകരിച്ച് നിരപവാദ്യനായി സഭാഭരണം നിർവ്വഹിക്കുന്ന രണ്ടാം മാർത്തോമ്മാ തന്റെ കൈവെപ്പിനെ സംശയിച്ചു വെന്ന് പറയുന്നത് അസംബന്ധമാണ്. രണ്ടാം മാർത്തോമ്മാ അന്തരിച്ച് കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞാണ് ഈ 1685 ലെ പിതാക്കന്മാർ വന്നത് എന്ന് ഇട്ടുപ്പ് എഴുതിയ അബദ്ധം സ്വാധീനിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് ഈ പ്രസ്താവന കത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

നിവേദകസംഘം എന്ന ആശയവും ഭാവനാസൃഷ്ടിയാണ്. ഇവിടെ ഒരു സ്ഥാനസാധുതയുള്ള ആരോപണവിയേതനല്ലാത്ത ഒരു മെത്രാൻ - രണ്ടാം മാർത്തോമ്മാ - ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സാഹസികവും വ്യയഹേതുകവുമായ ഒരു യാത്രക്കു ഒരു സംഘം തയ്യാറായി എന്ന ഭാവന ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ അംഗീകരിക്കാനാവില്ല. കഥയിലെ മുറോൻ കുദാശയും മന്ദിയാനയുടെ സാന്നിധ്യവുമൊക്കെ മറ്റു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടുള്ള ശരപ്രയോഗങ്ങളാണ്. അതൊന്നും വിശ്വാസ്യമല്ലെന്ന് പിൽക്കാലത്തെ പല സംഭവങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നതായി വഴിയേ നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ കണ്ടെടുത്ത ഒരു ചരിത്രരേഖ പ്രസക്തമാകുന്നു. മുളന്തുരുത്തി പള്ളി വികാരിയും പിന്നീട് കൊച്ചിയുടെ സഹമെത്രാനുമായിത്തീർന്ന യാക്കോബ് മാർ പോളിക്കർപ്പോസിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ ആ രേഖ കണ്ടെടുത്തത്. ആ വിവരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് മാതൃഭൂമി പത്രം അതിന്റെ ഒന്നാം പേജിൽ പരാമർശ രേഖയുടെ ഫോട്ടോ സഹിതം താഴെ പറയുംപ്രകാരം ഒരു റിപ്പോർട്ട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു (1993 ആഗസ്റ്റ് 4 ബുധൻ):

**സഭാചരിത്രത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്ന
രേഖ കണ്ടെത്തി**

സ്റ്റാഫ് റിപ്പോർട്ടർ

തൃശൂർ: മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിലെ ഓർത്തഡോക്സ് - യാക്കോബായ വിഭാഗങ്ങൾ ഒരുപോലെ വിശുദ്ധനായി അംഗീകരിച്ച് വണങ്ങുന്ന 'കോതമംഗലം ബാവ' യൽദോ ബസ്തേലിയോസ് മന്ദിയാന മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കേരള സന്ദർശനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്ന അമൂല്യമായ ചരിത്രരേഖ കണ്ടെത്തി. നിലവിലുള്ള ഐതിഹ്യാധിഷ്ഠിതമായ വിശ്വാസങ്ങളുടെ സാധുത ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ പരാമർശ രേഖ.

കേരളത്തിൽ നിന്ന് 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സിറിയയിലെത്തിയ സഭാ നിവേദക സംഘത്തോടൊപ്പം അന്നത്തെ പാത്രിയർക്കീസ് യൽദോ ബ

സ്റ്റേലിയോസ് ബാവായെയും മാർ ഈവാനിയോസിനെയും കേരളത്തിലേക്കയച്ചു വെന്നാണ് സഭാചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി മലങ്കര സുറിയാനിസഭ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ സാധ്യതയാണ് സഭാചരിത്രഗവേഷകനായ ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ കണ്ടെത്തിയ രേഖ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്.

സുറിയാനി ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ട ഒരു പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖക്കുറിപ്പായി മലങ്കര വികാരിയായിരുന്ന കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ കത്തനാർ കുറിച്ചിട്ടതാണ് സഭാചരിത്രത്തിൽ അമൂല്യമായേക്കാവുന്ന ഈ രേഖ.

യൽദൊ ബസ്റ്റേലിയോസ് മഫ്രിയാനയും മാർ ഈവാനിയോസും അർമ്മീനിയൻ വ്യാപാരികളോടൊപ്പമാണ് കേരളത്തിലെത്തിയതെന്ന് രേഖ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒരു വ്യാപാരക്കരാറിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യാത്ര ചെലവ് നൽകാൻ പോലും കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിലാണ് ഇരുവരും കേരളത്തിലെത്തിയതെന്നും രേഖ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അർമ്മീനിയൻ വ്യാപാരികളോടൊപ്പം ഇരുവരും ആദ്യം കോതമംഗലത്തും പിന്നീട് മുളന്തുരുത്തിയിലുമാണ് വന്നുചേർന്നത്.

യൽദൊ മഫ്രിയാനയും മാർ ഈവാനിയോസും അളവറ്റ ധനവുമായാണ് കേരളത്തിൽ വന്നതെന്നും ആ ധനമുപയോഗിച്ചാണ് കേരളത്തിലെ പല പ്രമുഖ പള്ളികളും പണിതതെന്നും സഭാചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ധാരണ പുതിയ രേഖ പാടേ പൊളിച്ചെഴുതുന്നു.

മുളന്തുരുത്തി പള്ളി വികാരിയായിരുന്ന കൊച്ചി ഭദ്രാസന (സഹായ) മെത്രാപ്പോലീത്താ യാക്കോബ് മാർ പോളിക്കർപ്പോസിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ നിന്നാണ് ആലുവ യു. സി. കോളജ് അധ്യാപകനും പഴഞ്ഞി (സ്വദേശിയും) പെരുന്തുരുത്തി - കോട്ടോൽ ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയുടെ (അസി.) വികാരിയും ആയ ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ പരാമർശ രേഖ കണ്ടെത്തിയത്.

രേഖയുടെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാണ്: “കൊല്ലം എണ്ണുറ്റി അറുപതാമാണ്ട് മഫ്രിയാനയും മാർ ഈവാനിയോസും വന്നപ്പോൾ അവരെ കൊണ്ടുവന്ന അറിവാസും കുത്തനീനും എന്ന രണ്ടു അർമ്മീനിയക്കാർ ചെലവിട്ടു കൊണ്ടുവന്ന പണം 26 -ാം തീയതി കൊടുക്കാൻ കൊണ്ട്, ദേശക്കാർ കുറിച്ച് കുറിച്ച് (അവധി കുറിച്ച്) പോകുന്നതല്ലാതെ പണം കിട്ടുകയില്ലെന്ന് ആ കച്ചോടക്കാർ കണ്ടമ്പോൾ മുളന്തുരുത്തി പള്ളിയുടെ പുമത്തിന്റെ (പുമുഖത്തിന്റെ) എറയ്ക്കു വെട്ടി. ഒറ്റ നാൽ വിരൽ മരം കണ്ടിച്ചപ്പോൾ കൂടെ പോരാമെന്ന് പറഞ്ഞു മാർ ഈവാനിയോസ് കൂടെ

ഇറങ്ങിപ്പോയി. അപ്രകാരം കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ കത്തനാർ കേട്ടപ്പോൾ ഓടിപ്പോയി കളപ്പുരയ്ക്കൽ കയ്യേറ്റ് (ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുത്ത്) തിരിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന് മാർ ഈവാനിയോസിനെ പള്ളിയിലിരുത്തി. പീടിക തോറും നടന്ന് ഉള്ള പണ്ടപ്പാടുകളും പണവും പെണ്ണുങ്ങളുടെ കാതിലയും തളയും കൂടെ വാങ്ങിച്ച് പണയം വച്ച് കച്ചവടക്കാരുടെ കടവും വീട്ടി 'മലങ്കര വികാരി' എന്ന് കല്പിച്ച് 'പേരും സാധനവും' (ബിരുദവും ഉത്തരവും) കൊടുത്ത് പള്ളികളിൽ ഒക്കെയും നടന്ന് കണക്കു കേട്ട് പണം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു പണയപ്പാടുകൾ അവരവരുടേത് എടുപ്പിച്ചു കൊടുത്ത കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ കത്തനാർക്ക് തമ്പുരാൻ മനഗുണം ചെയ്യും."

കോതമംഗലത്തു കബറടക്കിയിട്ടുള്ള യൽദൊ ബസ്സേലിയോസ് മഠിയാനും മുളത്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്ന മാർ ഈവാനിയോസുമാണ് രേഖകൾ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നവർ.

കേരളസഭ അക്കാലത്ത് സിറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലാകയാൽ കീഴ്വഴക്കമനുസരിച്ച് കേരളസഭയിലേക്കു സിറിയയിൽ നിന്ന് മെത്രാന്മാരെ അയച്ചിരുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഇവരെ കേരളത്തിലേക്കയച്ചതെന്നാണ് സഭാചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നത്. പക്ഷേ പരാമർശ രേഖ ഈ നിഗമനത്തിന്റെ സാധുത ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസ് പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽപ്പെട്ട നിനവേ സ്വദേശിയാണെന്ന് 1686 -ൽ അദ്ദേഹം കടമറ്റം പള്ളിയിൽ വെച്ചെഴുതിയ ഒരു രേഖയിൽ കാണാം. മഠിയാന പേർഷ്യൻ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക തലവനുമാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ 1685 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയവർ രണ്ടു പേർക്കും സിറിയയിലെ സഭാ അധികൃതരുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ലെന്നാണ് ഫാ. ചീരൻ കരുതുന്നത്.

ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, ഇം. എം. ഫിലിപ്പ്, കണിയാമ്പറമ്പിൽ കുരിയൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ തുടങ്ങിയവരുടെ സഭാചരിത്രത്തിലും നെടുത്തള്ളിൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ, ഡി. ബാബുപോൾ എന്നിവർ രചിച്ച കോതമംഗലം മഠിയാനയുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലും സിറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രതിനിധികളാണിരുവരുമെന്ന് വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1751 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാരായ മൂന്നു പേർ അർമ്മീനിയൻ സഭാധ്യക്ഷന്മാരായിരുന്നുവെന്ന് അവരുടെ സമകാലീനനായിരുന്ന കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പ് മല്പാൻ *വേദതർക്കം* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യവും ഫാ. ചീരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

(ഈ ഗവേഷണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സുദീർഘമായ മേൽകാണിച്ച പത്ര

വാർത്ത സഭാചരിത്ര വൃത്തങ്ങളിൽ വലിയ ചലനമുണ്ടാക്കി. വാർത്തയോട് ശക്തമായി പ്രതികരിച്ചത് കണിയാമ്പറമ്പിൽ കുരിയൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പായാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതികരണവും അതിന് ഈ ലേഖകൻ നൽകിയ മറുപടിയും ‘മാതൃഭൂമി’ വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് (6 കോളം തലക്കെട്ടും പ്രതിപാദ്യവും) താഴെ ചേർക്കുന്നു (1993 സെപ്തം. 9 വ്യാഴം, പृ. 8):

സഭാചരിത്രരേഖ വിവാദമാകുന്നു

തൃശ്ശൂർ: കോതമംഗലത്തു കബറടങ്ങിയ പ. യൽദോ മാർ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായും മുളത്തൂരുത്തിയിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായും അർമ്മീനിയക്കാരാണെന്നു ഫാ. ജോസഫ് ചീരന്റെ കണ്ടെത്തൽ അബദ്ധമാണെന്ന് പ്രമുഖ വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനും ഗവേഷകനും മലങ്കര മല്പാനുമായ ഡോ. കുരിയൻ കണിയാമ്പറമ്പിൽ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇവർ അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രതിനിധികൾ ആയിരുന്നുവെന്നതിന് അനിഷേധ്യമായ ചരിത്രരേഖകൾ തെളിവായുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

മലങ്കരയുടെ പരിശുദ്ധനായ പരമല കൊച്ചു തിരുമേനി മുൻകൈ എടുത്ത് മുളത്തൂരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ എഴുതിവച്ച പടിയോലയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചു: 1686 -ൽ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായും ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായും മൂപ്പത് സംവത്സരം ജീവനോടിരുന്ന് ഞങ്ങൾ മുൻ നടന്നുവന്നിരുന്ന പറങ്കി മര്യാദകളെ നീക്കി യാക്കോബായ സുറിയാനി മര്യാദപ്രകാരം നടത്തിക്കയും ചെയ്തു (അർമ്മീനിയൻ മര്യാദയല്ല എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണെന്നു എപ്പിസ്കോപ്പാ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി).

ഫാ. ചീരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുള്ള 1686 ൽ മാർ ഈവാനിയോസ് എഴുതിയ കടമറ്റം രേഖ സുറിയാനി ഭാഷയിലാണ്. അർമ്മീനിയക്കാരൻ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹമെങ്കിൽ രേഖ സുറിയാനി ഭാഷയിലാവില്ലല്ലോ എഴുതുക എന്നും 85-ാം വയസ്സിൽ മൂലഭാഷയായ പശ്ചിമത്തോ സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കു ബൈബിൾ പരിഭാഷ നിർവ്വഹിച്ച ഡോ. കുരിയൻ കണിയാമ്പറമ്പിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ സുറിയാനി ഭാഷയിലെഴുതിയിട്ടുള്ള പട്ടംകൊട പുസ്തകവും മൂറോൻ കുദാശ പുസ്തകവും എപ്പിസ്കോപ്പാ തെളിവായി കാട്ടുന്നു. പട്ടംകൊടപ്പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് അന്ത്യോഖ്യായുടെ അബ്ദൽ മശിഹാ പ്രഥമൻ പാത്രിയർക്കീസിനാൽ അവർ അയക്കപ്പെട്ടതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബസ്സേ

ലിയോസ് ബാവായുടെ മാതാപിതാക്കളുടേയും പേരുകളും അതിലുണ്ട്. 1684 ൽ പകർത്തി എഴുതിയ മുറോൻ കുദാശ പുസ്തകത്തിൽ പാത്രിയർക്കീസ് ചെയ്ത കാര്യങ്ങളും വ്യക്തമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

മാർ പൗലോസ് അപ്രേം അത്താനാസ്യോസ് എഴുതിയ 'മലങ്കര സഭ സന്ദർശിച്ച ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാർ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായേയും മാർ ഈവാനിയോസിനെയും കുറിച്ച് വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മാർ ഈവാനിയോസ് പള്ളികൾക്കയച്ച കല്പനയും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് രചിച്ച സഭാചരിത്രത്തിൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പരങ്കികളുടെ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം മാറ്റി പുളിപ്പുള്ള അപ്പം വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയ്ക്കുപയോഗിക്കണമെന്ന് കല്പനയിലുണ്ട്. അർമ്മീനിയക്കാരാകട്ടെ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം ഉപയോഗിക്കുന്നവരാണ്.

ബസ്സേലിയോസ് ബവാ കബറടങ്ങിയ കോതമംഗലം പള്ളിയും മാർ ഈവാനിയോസ് കബറടങ്ങിയ മുളന്തൂരുത്തി പള്ളിയും സിംഹാസനത്തിലെ പാത്രിയർക്കീസുമാരായ പരിശുദ്ധ പത്രോസ്, പ. അബ്ദുള്ളാ, പ. ഏലിയാസ്, പ. യാക്കൂബ് മൂന്നാമൻ, പ. സക്കാ എന്നിവർ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരാരും ഈ സഭാപിതാക്കന്മാർ അർമ്മീനിയക്കാരാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും ഡോ. കുരിയൻ കോറപ്പിസ്കോപ്പാ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

കർദ്ദിനാൾ തിസറാങ്ങിന്റെ 'ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇന്ത്യാ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ 191-ാം പേജിൽ മാർ ബസ്സേലിയോസും മാർ ഈവാനിയോസും സിറിയൻ ബിഷപ്പുമാരായിരുന്നുവെന്നും അവരെ അബ്ദൽ മശിഹാ ഒന്നാമൻ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ചതായിരുന്നുവെന്ന് സീറോ മലങ്കരസഭ എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 53-ാം പേജിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായും മാർ ഈവാനിയോസും അർമ്മീനിയക്കാരാണെന്ന ഫാ. ചീരന്റെ വാദത്തിന് അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

പ്രാർത്ഥനാ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖക്കുറിപ്പായി കുറിച്ചിട്ടതായി പറയുന്ന രേഖയുടെ വിശ്വാസ്യതയും എപ്പിസ്കോപ്പാ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. മുഖക്കുറിപ്പെഴുതിയ കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ കത്തനാർ ആരെന്നോ, ജീവിതകാലമേതെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വദേശമേതെന്നോ പോലും പറയുന്നില്ല. കൈപ്പട അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെയാണോ എന്നതിനും തെളിവില്ല. രേഖയുടെ കൈവശക്കാരനായിരുന്ന യാക്കൂബ് മാർ പോളിക്കർപ്പോസ്

മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്തുകൊണ്ട് ഈ രേഖ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചില്ല എന്ന ചോദ്യവും പ്രസക്തമാണ്.

ഏതു ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകത്തിലാണ് രേഖ കാണപ്പെട്ടത് എന്ന് ഫാ. ചീരൻ വ്യക്തമാക്കണമെന്നും എപ്പിസ്കോപ്പാ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

കത്തനാർ എന്ന പ്രയോഗം താരതമ്യേന വളരെ പുതിയതാണ്. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടരുടെ കാലത്തു പോലും കത്തനാർ പ്രയോഗമില്ല; മറിച്ച് കത്തങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ആ സാഹചര്യത്തിൽ ഫാ. ചീരൻ കണ്ടെത്തിയതായി പറയുന്ന രേഖ ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർക്കു ശേഷമുള്ള കാലത്തേതാകാനാണ് സാധ്യത. ഇതുവരെ ആരും കേൾക്കാത്ത രേഖാകാരനും ഏതു പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് എന്നറിയാത്ത രേഖയും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ചരിത്രത്തെയും സഭാവിശ്വാസത്തെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും യാക്കോബായ സഭയുടെ വിശ്വാസ സത്യങ്ങൾ ഐതിഹ്യമായി ഷ്ഠിതമല്ലെന്നും വൈദിക ട്രസ്റ്റി കൂടിയായ കണിയാമ്പറമ്പിൽ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ വിശദീകരിച്ചു.

ഫാ. ചീരന്റെ വിശദീകരണം

കണിയാമ്പറമ്പിൽ കുരിയൻ കോർ എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ ചരിത്ര ഗവേഷണ പാടവത്തെ മാനിക്കുന്നുവെങ്കിലും പുതുതായി കണ്ടെത്തിയ രേഖയെ വിലയിരുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഗുരുതരമായ പാളിച്ചകൾ സംഭവിച്ചതായി ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

1685 -ൽ വന്ന ബസ്സേലിയോസ് ബാബായും മാർ ഈവാനിയോസും അർമ്മീനിയക്കാരുമായിരുന്നു എന്ന് സ്ഥാപിക്കാനാണ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ മുഖ്യമായും ശ്രമിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ ഇരുവരും അർമ്മീനിയൻ വ്യാപാരികളോടൊപ്പം വന്നുവെന്നേ താൻ അനുമാനിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അവരുടെ വരവിന് സിറിയൻ സഭ മുൻകൈ എടുത്തു എന്ന ധാരണ ശരിയല്ലെന്നും അർമ്മീനിയൻ വ്യാപാരികളുമായി മലങ്കരസഭ ഒരു വ്യാപാരക്കരാർ ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെ ഫലമായാണ് ഇരുവരും കേരളത്തിൽ എത്തിയതെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ മാത്രമാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. സഭാ ചരിത്രകാരന്മാർ പലരും മാർ ഈവാനിയോസ് അളവറ ധനവുമായാണ് വന്നതെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ യാത്രച്ചെലവ് പോലും നൽകാൻ കഴിയാത്തവിധം നിസ്വൻ ആയാണ് അദ്ദേഹം എത്തിയതെന്ന നിലയ്ക്കു ആ ധാരണ തിരുത്തേണ്ടതാണെന്നും സൂചിപ്പിച്ചുവെന്ന് മാത്രം. പക്ഷേ ഇതിനെ (ഖണ്ഡിക്കുന്നതിന്) പകരം ബസ്സേലിയോസ് ബാബായും മാർ ഈവാനിയോസും അർമ്മീനിയക്കാരാണെന്ന് താൻ സ്ഥാപിച്ചു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ (ഭാവത്തിൽ) കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ

ഉന്നയിക്കുന്ന വാദമുഖങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിഴൽ യുദ്ധം മാത്രമാണ്.

അർമ്മീനിയർ സുറിയാനി ഭാഷയിലെഴുതുമോ എന്ന ചോദ്യം തികച്ചും ബാലിശമാണെന്ന് ഫാ. ചീരൻ പറയുന്നു. എത്രയോ മലയാളികളും മറ്റു ഭാഷക്കാരും ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ സാഹിത്യ രചന നടത്തിയ നെഹ്രുവും കമലാദാസുമൊന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരായതുമില്ലല്ലോ! അതുപോലെ തന്നെ സുറിയാനിയിലെഴുതി എന്ന ഒറ്റക്കാരണം കൊണ്ട് മാത്രം മാർ ഈവാനിയോസ് സിറിയക്കാരുനാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കാനും കഴിയില്ല. മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമനും നാലാമനും അഞ്ചാമനും സുറിയാനി ഭാഷയിൽ എത്രയോ കത്തുകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവർ സിറിയക്കാർ അല്ലായിരുന്നല്ലോ.

ഈവാനിയോസ് നിനവേ സ്വദേശിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഹിദായത്തുള്ള എന്ന് സഭാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നതും ശരിയല്ല. 1686 -ലെ ലേഖനത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തം പേർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് യൂഹാനോൻ മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നാണ്. നിനവേ നഗരം പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിലായതിനാൽ അദ്ദേഹം പേർഷ്യൻ സഭയുടെ മെത്രാൻ ആയിരുന്നുവെന്നേ താൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്ന് ഫാ. ചീരൻ പറയുന്നു. ആരാധനാ മാധ്യമമായി മലങ്കരസഭയെപ്പോലെ പേർഷ്യൻ സഭയും സുറിയാനി ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഇരു സഭയിലും പരിചിതം എന്ന നിലയിൽ സ്വാഭാവികമായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനം സുറിയാനിയിലായി.

(ഈ) സഭാപിതാക്കന്മാർ സിറിയക്കാരുമായിരുന്നുവെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള രേഖകൾക്കു ചരിത്രപരമായി യാതൊരു മുഖ്യവും ഇല്ല. രേഖയുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു ചില യോഗ്യതകൾ ആവശ്യമാണ്. അവ വിവാദത്തിന് മുമ്പ് രചിക്കപ്പെട്ടതാകണം, അവിഭക്ത സഭാ സമൂഹം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാകണം. വിവാദ കക്ഷികളിൽ പെട്ടവർ രചിച്ചതാവരുത് എന്നിവയാണവ. പക്ഷേ, ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട രേഖകൾക്കു ആ യോഗ്യതയില്ല. 20 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തിൽ കക്ഷി തർക്കം മുർദ്ധന്യാവസ്ഥയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം എഴുതപ്പെട്ട 'ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാർ' എന്ന ഗ്രന്ഥം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു കക്ഷിയുടെ പ്രചാരണായുധം മാത്രമല്ലേ?

അതുപോലെ നവീകരണക്കാർ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കേരളത്തിലെ അധീശത്വം നിഷേധിച്ചപ്പോൾ അതിനെതിരെ സിറിയക്കാരുനായ യുയാക്കിം കുറിലോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കേസിന്റെ ബലത്തിലേ

ക്കായി കൃത്രിമ രേഖകൾ ചമച്ചു. ഇക്കാര്യം ജഡ്ജി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിലൊരു രേഖയാണ് എപ്പിസ്കോപ്പാ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ 1751 ലെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കത്തെന്നും ഫാ. ചീരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. യഥാർത്ഥ കത്തായിരുന്നു അതെങ്കിൽ ശാക്രളോ ബാബായുടെ കാലശേഷം അത് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനും പിന്നീട് തൊഴിയൂർ സഭാസ്ഥാപകനായ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിനും ലഭിക്കുമായിരുന്നു. തൊഴിയൂർ ആർക്കൈവ്സിൽ അവിഭക്ത കാലത്തെ പല രേഖകളും സസൂക്ഷ്മപഠനം നടത്തിയ ശേഷമാണ് ഇതു പറയുന്നതെന്നും ഫാ. ചീരൻ പറയുന്നു.

കോതമംഗലം പള്ളി സന്ദർശിച്ചു എന്ന് പറയുന്ന പാത്രിയർക്കീസു മാരിൽ പത്രോസ് ബാവാ അവിടം സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല. ഏലിയാസ് ബാവ, ബസ്സേലിയോസ് ബാബായുടെ പെരുന്നാളിൽ സംബന്ധിച്ചതിനെപ്പറ്റി നെടു നള്ളിൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബസ്സേലിയോസ് ബാബായെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ പള്ളിക്കാരും മലങ്കരയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ മെത്രാന്മാരും നിവേദനം നടത്തിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ഏലിയാസ് ബാവാ കോതമംഗലത്തെത്തിയപ്പോൾ ഈ വാദം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അജ്ഞാതമായ കാരണങ്ങളാൽ പ്രഖ്യാപനം നടന്നില്ല.

പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞ ശേഷം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന കുറ്റിക്കാട്ടിൽ വലിയ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമേനിയാണ് ബസ്സേലിയോസ് ബാബായെ 'പരിശുദ്ധൻ' എന്ന് ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് എന്തുകൊണ്ട് പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഉദാസീനത കാണിച്ചു? പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ എന്തുകൊണ്ട് കോതമംഗലത്തെ കബറിടം സന്ദർശിക്കാതെ പോയി എന്നീ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരണം അർഹിക്കുന്നു.

കൽദായ സുറിയാനിയിലെഴുതപ്പെട്ട ഗ്ഹീമാ പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖക്കുറിപ്പായിട്ടാണ് പരാമർശ രേഖ കണ്ടെത്തിയത്. പോളിക്കർപ്പോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ മുളന്തുരുത്തിയിൽ നിന്ന് ശേഖരിച്ചതാകാം ആ രേഖ. കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ കത്തനാർ പോളിക്കർപ്പോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പൂർവ്വികനാണോ എന്നറിയില്ല. എന്തായാലും പരാമർശ രേഖയുടെ ചരിത്ര പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് വേണം കരുതുവാൻ. പക്ഷേ ആരും കാണാത്തവയോ കണ്ടിട്ടും ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോവുകയോ ചെയ്ത രേഖകൾ ചരിത്ര ഗവേഷകർക്ക് വിലപ്പെട്ടതാകും.

കൃത്രിമ രേഖയല്ലാത്തതിനാൽ അപൂർണ്ണതകളുണ്ടാകും. ഗവേഷകന് യുക്തിസഹമായ അനുമാനങ്ങളിലൂടെ ഗ്യാപ്പുകൾ യോജിപ്പിക്കാനാകും.

കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ കത്തനാരുടെ പേരിന് അമിത പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ട കാര്യമില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്ന പിതാക്കന്മാർ വിലയേറിയവരാണ്. അവരെക്കുറിച്ച് ഐതിഹ്യങ്ങളും കക്ഷി താല്പര്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി രചിച്ച (കഥകളുമേ ഉള്ളൂ) ആ കഥകളുടെ സാധുത രേഖ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. പുതിയൊരു പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം പുനർ വിചിന്തനം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് പരാമർശ രേഖയുടെ പ്രാധാന്യവും പ്രസക്തിയും.

കത്തനാർ എന്ന പദം പ്രാചീനമല്ലാത്തതിനാൽ രേഖയ്ക്കു പഴക്കമില്ലെന്ന വാദവും ഫാ. ചീരൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ എ. ഡി. 1869 -ൽ എഴുതിയ സഭാചരിത്രത്തിൽ 'കത്തങ്ങൾ' പ്രയോഗം പോലെ 'കത്തനാർ' പ്രയോഗവും സുലഭമാണ്. 1906 -ലെ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ 118, 119, 137, 144, 157 പുറങ്ങളിൽ 'കത്തനാർ' പ്രയോഗമുണ്ട്. കടവിൽ ചാണ്ടി കത്തനാർ, പനംകുഴ ചാണ്ടി കത്തനാർ, പാറേമ്മാക്കൽ തൊമ്മൻ കത്തനാർ, വേങ്കടത്തു അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ, ചീരൻ കത്തനാർ, കിടങ്ങൻ കത്തനാർ, പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി പേരെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യം ഫാ. ചീരൻ ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർക്കു വളരെ മുമ്പ് മുതലേ 'കത്തനാർ' പ്രയോഗം പ്രാബല്യത്തിലുണ്ടെന്ന് കാട്ടാൻ 1677 -ലെ പാലയൂർ ചെപ്പേടുകളും ഈയിടെ വെളിച്ചം കണ്ട നിരണം ഗ്രന്ഥവരി എന്നും പകലോമറ്റം കുടുംബഡയറി എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന 18 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ അപ്രകാശിത സഭാചരിത്രവും ഫാ. ചീരൻ തെളിവായി നിർത്തുന്നു.

1685 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ യൽദോ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായെ കുറിച്ചല്ല 1751 -ൽ വന്ന ശക്രളാ മഹിയാനയെക്കുറിച്ചാണ് വിവാദരേഖ പരാമർശിച്ചതെന്ന് യാക്കോബായ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് ക്രിസ്ത്യൻ യൂത്ത് അസോസിയേഷനു വേണ്ടി ഡീക്കൻ എബി. പി. കുര്യൻ നടത്തിയ വിശദീകരണവും ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ നിഷേധിച്ചു. 1751 ൽ ഒരു മഹിയാന കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചു പേരടങ്ങിയ ഒരു വൈദിക സംഘത്തിന്റെ തലവനായി വന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രച്ചെലവ് സംബന്ധിച്ച് തർക്കമുണ്ടായ കാര്യം സഭാചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യവും ശരിയാണ്.

പക്ഷേ, പരാമർശ രേഖയിൽ 'കൊല്ലം എണ്ണുറ്റി അറുപതാമത് മഹിയാന' എന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞത് ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോയതാകാം. കൊല്ലം 860 എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അത് എ. ഡി. 1685 തന്നെയാണ് (കൊല്ലവർഷത്തോട് 825 കൂട്ടിയാൽ എ. ഡി. ലഭിക്കും). അതുകൊണ്ടു പരാമർശ രേഖയിലെ മഹിയാന കോതമംഗലത്തു കബറടങ്ങിയ യൽദോ

ബസ്സേലിയോസ് മഠിയാന തന്നെ.

ഐതിഹ്യത്തെ ചരിത്രമെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചതിന്റെ പല പ്രമാദങ്ങളും ഡീക്കൻ എബി. പി. കുര്യന്റെ വിശദീകരണത്തിലുണ്ട്. കേരളത്തിൽ 'പള്ളി' എന്ന വാക്കു പൂർവപദമായും ഉത്തരപദമായും ഉള്ള നിരവധി സ്ഥലനാമങ്ങളുണ്ട്. പള്ളിക്കര, പള്ളിപ്പുറം, ചന്ദനപ്പള്ളി, കാർത്തികപ്പള്ളി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ ഉദാഹരണം. ഇതൊക്കെ 'പള്ളി' എന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ബുദ്ധ - ജൈന സങ്കേതങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രപഠനം നടത്തിയവർക്കറിയാം. ഇതുകൊള്ളാതെ യൽദോ ബാവ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു സ്ഥലം പള്ളിവാസൽ എന്നറിയപ്പെട്ടു എന്ന വാദം യുക്തിസഹമല്ല.

1685 -ൽ പറങ്കികളെ ഭയന്ന് യൽദോ ബാവ കാട്ടും മലയും താണ്ടി പള്ളിവാസലിലെത്തി എന്ന പ്രസ്താവത്തിലും കഴമ്പില്ല. 1665 ന് മുസ്ലീം കേരളത്തിൽ പറങ്കികളുടെ ശക്തി നാമാവശേഷമായിരുന്നു. പറങ്കി മെത്രാൻ പോലും ഡച്ചുകാരുടെ ഉത്തരവിൻപടി കേരളം വിട്ടോടിയ കാലമാണിത്. ബാവ തലശ്ശേരിയിൽ നിന്ന് ദുർഗമമായ കാട്ടുപാത താണ്ടി കോതമംഗലത്തെത്തി എന്ന ചരിത്രത്തെ ഊതിവീർപ്പിച്ചതാണീ അബദ്ധത്തിന് കാരണം.

പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്ന് മൂറോൻ തൈലം യൽദോ ബാവ കൊണ്ടുവന്നു എന്ന് പറയുന്നതിലും അവാസ്തവമുണ്ട്. മഠിയാന, എത്തിന്, മെത്രാപ്പോലീത്താ പോലും മൂറോൻ തൈലം ശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ള സ്ഥാനിയായിരിക്കേ ദുർഗമമായ യാത്രയിൽ ആ തൈലം കൊണ്ടുവന്നതെന്തിന്? യൽദോ ബാവ തന്റെ കൂടെ വന്ന ഈവാനിയോസിനെ (എപ്പിസ്കോപ്പായെ) മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യിച്ചപ്പോൾ നൽകിയ സുസ്താത്തിക്കോനിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മൂറോൻ കുദാശ ചെയ്യുവാൻ അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സുസ്താത്തിക്കോൻ ഏതാനും വർഷം മുമ്പ് താൻ തന്നെ കണ്ടെടുത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കാര്യവും ഫാ. ചീരൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

പരാമർശ രേഖയുടെ വിശ്വാസ്യതയെക്കുറിച്ചും പഴക്കത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള സംശയങ്ങളും തികച്ചും അസ്ഥാനത്താണ്. രേഖയിലെ കൊല്ലം 860 എന്ന സംഖ്യ എഴുതുവാൻ അസാധാരണമായ സങ്കേതമാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. എട്ടിനും ആറിനും ശേഷം യഥാക്രമം നൂറിന്റെയും പത്തിന്റെയും സങ്കേത ചിഹ്നങ്ങൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അക്കങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കൊണ്ട് പത്ത്, നൂറ്, ആയിരം എന്ന സംഖ്യകളെ ഇന്ന് തിരിച്ചറിയാം. എന്നാൽ പുരാതനകാലത്ത് അവയ്ക്കു പ്രത്യേക ചിഹ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1811 വരെ ഈ സങ്കേതം ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ഉദയം

പേരൂർ കാനോനുകളുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി (1599), റോസിന്റെ നിയമാവലി (1603), സംക്ഷേപ വേദാർത്ഥം(1772), മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒന്നാമത്തെ ബൈബിൾ എന്നീ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ, എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതം, രാമായണം തുടങ്ങിയവയുടെ താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഈ സങ്കേതം ഉപയോഗിച്ചതായി കാണാം. പരാമർശ രേഖയിൽ ഈ സങ്കേതം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ രേഖയുടെ പ്രാചീനതയ്ക്കു അത് തെളിവാണ്. മാത്രമല്ല, ഈ കുറിപ്പ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥന പുസ്തകം പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ഭാഷയിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് (1685 -ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ആണ് ഇവിടെ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ലിപി പ്രചരിപ്പിച്ചത്. അതുവരെയും പൗരസ്ത്യസുറിയാനി (കൽദായ സുറിയാനി) ലിപിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്).

1685 -ൽ വന്ന പിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിൽ, നാളിതുവരെ സഭാ ചരിത്രകാരന്മാരാരും പരിശോധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഏതാനും രേഖകൾ ഈ ലേഖകന്റെ ഗവേഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത് വെളിപ്പെടുത്തുവാനുണ്ട്.

1. മരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മഠിയാന കൂടെ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസിനെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി നിയമിച്ചുകൊണ്ടു നൽകിയ സുസ്താത്തിക്കോണാണ് ഒരു രേഖ.

2. യൽദോ മാർ ബസ്സേലിയോസ് ഉപയോഗിച്ച കുർബ്ബാന തക്സാ, പട്ടംകൊട ക്രമങ്ങൾ, പള്ളി കുദാശ, തൈലം കുദാശ, മൂറോൻ കുദാശ ഇവയുടെ ക്രമപ്പുസ്തകം.

സുസ്താത്തിക്കോൻ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വി. മൂറോൻ കുദാശ നടത്തുവാൻ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്; മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കുവാനും അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിൽ ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളിലെ അധികാരപ്പെടുത്തലുകളും അതീവ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. പാത്രിയർക്കീസിനല്ലാതെ മറ്റൊരു സ്ഥാനിക്കും മൂറോൻ കുദാശ നടത്തുവാൻ കാനോനികമായി അധികാരമില്ലെന്നാണ് പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗം എന്നാലും അവരുടെ കാനോന്റെ (18 അക്കം) അടിസ്ഥാനത്തിൽ വാദിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. കോതമംഗലം മഠിയാന ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മൂറോൻ കുദാശ നടത്തുവാൻ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് മഠിയാന 18 അക്കം ഹുദായ കാനോൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആളല്ല എന്നും തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന് പാത്രിയർക്കീസുമായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല എന്നും വരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മഠിയാനയും പാത്രിയർക്കീസുമൊക്കെ സ്വീകരിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള കാനോൻ, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മൂറോൻ

കുദാശ നടത്തുവാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഹുദായ കാനോൻ എ. അക്കം ആണെന്നും ഹുദായ കാനോന്റെ 18 അക്കം കോപ്പികൾ വ്യാജനിർമ്മിതവും മലങ്കരയിലെ കേസുകളുടെ ആവശ്യത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതാണെന്നും പറയേണ്ടി വരും (രണ്ടാമത്തേതാണ് സത്യം എന്ന് രണ്ടു കൂട്ടർക്കും അടുത്തകാലം വരെ അറിയാമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു തന്നെ 18 അക്കം കോടതി ആവശ്യങ്ങൾക്കല്ലാതെ മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്കു ഉപയോഗിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ 18 അക്കം സത്യകാനോൻ ആണെന്ന് നിഷ്കളങ്കമായി തെറ്റിദ്ധരിച്ച ഈ തലമുറയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ മല്പാമ്പാർ അത് മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു മൂലം ആ തെറ്റിദ്ധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്കു അഴിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു. ആ ഭൂതത്തെ ഇനിയും തിരിച്ച് കൂടത്തിലടയ്ക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല). പള്ളിക്രമപുസ്തകത്തിൽ നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന പല വിവരങ്ങളും ഉത്ഭവിക്കുന്നു.

1665 -ൽ പകർത്തിയെഴുതിയ ഈ പുസ്തകം യൽദോ മാർ ബസ്സേലിയോസ് ഉപയോഗിച്ചതെന്ന് കശീശ്ശന്മാരുടെ പട്ടംകൊടയുടെ അന്ത്യ ഭാഗത്തു (പുറം 100) രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് മഹിയാന കുടിയായ കിഴക്കിന്റെ കാതോലിക്കാ എന്നാണ്. സെലൂഷ്യയിലെ പൂർവിക കാതോലിക്കാ നെസ്തോറിയനായപ്പോൾ വ്യത്യസ്തനായ ഒരു സ്ഥാനിയെ തെഗ്രീസ് കേന്ദ്രമാക്കി മഹിയാന എന്ന പേരിൽ വാഴിച്ചുവെന്നും ആണ് നാം ചരിത്രത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു വഹിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാനിയായിട്ടാണ് കോതമംഗലം മാർ ബസ്സേലിയോസിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടംകൊടക്രമപുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്! സെലൂഷ്യ ആസ്ഥാനമായ നെസ്തോറിയൻ കാതോലിക്കാ പിന്നീട് ബാഗ്ദാദ് ആസ്ഥാനമാക്കിയ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന നാമം സ്വീകരിച്ചെങ്കിൽ തെഗ്രീസിലെ കാതോലിക്കാ പൂർവ്വനാമം കൂടി ചേർത്തു കാതോലിക്കായും മഹിയാനയും എന്ന വിശേഷണം സ്വീകരിച്ചതാണോ? ഏറെ അന്വേഷണം കൊണ്ടേ ഇതിന് ഉത്തരം ലഭിക്കൂ. പക്ഷേ, അത്തരമൊരന്വേഷണം ഈ പുസ്തകം അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവകാശിയും കൈവശാധികാരക്കാരിയുമായ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ തന്നെയാണീ അന്വേഷണച്ചുമതല ഏറ്റെടുക്കേണ്ടത്. ഏതായാലും മാർ ബസ്സേലിയോസ് ഒരു മഹിയാന അഥവാ കാതോലിക്കോസ് അല്ലായിരുന്നു എന്ന നിലപാടിന്റെ (ഇസ്ലാം. എം. പാറേട്ട്, *മലങ്കര നസ്രാണികൾ*, വാല്യം 3, 1976, പৃ. 21, 22) അസാധാര്യം ഈ പള്ളിക്രമപുസ്തകം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന് അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു പാരമ്പര്യം അവകാശം

പ്പെടുവാനുണ്ടെന്ന് അതിന്റെ 222 -ാം പേജിന്റെ മാർജിനിൽ എഴുതിയ അറബിഭാഷയിലുള്ള കുറിപ്പ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെ പട്ടംകൊട ക്രമത്തിന്റെ അവസാന പേജിൽ എഴുതിയ കുറിപ്പിന്റെ വിവർത്തനം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

‘രാജാധിരാജനും ഉദാരനുമായ ദൈവസഹായത്താൽ പുസ്തകം പൂർത്തിയായി. റബ്ബൻ അബ്ദൽ ഫറജിന്റെ പകർപ്പ്. പരിശുദ്ധ മാർ മീഖായേൽ പാത്രിയർ മന്നീഹിന്റെ പകർപ്പിൽ നിന്ന്. നാം പാവപ്പെട്ടവർ. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പകർപ്പിൽ നിന്ന്. പരിശുദ്ധ പുരോഹിതൻ യൂസഫ് കർജിയുടെ പകർപ്പിൽ നിന്ന്. ദിവംഗതനായ മന്നീഹ് റബ്ബൻ അബ്ദുല്ല അൽ കഫ്ലിന്റെ കൈയക്ഷരത്തിൽ (അദ്ദേഹം എന്റെ പിതാവിന്റെ - ദിവംഗതനായ ചുരിയുടെ - പിതൃവ്യനാണ്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രകാശവും കരുണയും അദ്ദേഹത്തിനെന്നും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ വർഷം 1973.”

കോഴിക്കോട് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ അറബി അദ്ധ്യാപകൻ ഡോ. വീരാൻ മൊയ്തീൻ 7 - 2 - 89 ൽ വിവർത്തനം ചെയ്തതാണിത്. 1973 യനായ വർഷമാണ്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലൊക്കെ ഗ്രീക്കു വർഷമാണ് ക്രിസ്തുവർഷത്തേക്കാൾ സർവസാധാരണമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. 1973 ക്രിസ്തുവർഷത്തിലാക്കുമ്പോൾ എ. ഡി. 1662 എന്ന് കിട്ടും. അബ്ദൽ ഫറജ് നമുക്കു ഹുദായ കാനോന്റെ മലയാള പരിഭാഷയിലൂടെ സുപരിചിതനായ ബാർ എബ്രായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മഹിയാന ആണ്. അദ്ദേഹവും മഹാനായ മീഖായേൽ റാബോ പാത്രിയർക്കീസും യഥാക്രമം കാനോലിക്കാ - പാത്രിയർക്കാ സിംഹാസനങ്ങളിൽ ഇരുന്നിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രാമാണികന്മാരാണ്. പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അവർ സഭാചരിത്രം മാത്രമല്ല സർവശാസ്ത്ര ശാഖകളിലും വിശാരദർ തന്നെ. അവർ ഉപയോഗിച്ച പള്ളിക്രമപുസ്തകത്തിൽ നിന്നുള്ള പകർപ്പാണ് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്നുള്ളത് അതിന്റെ മൂല്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

കുർബ്ബാനാ തക്സാകൾ നാം ഇന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നവ തന്നെ. എന്നാൽ മറ്റു ക്രമങ്ങൾക്കെല്ലാം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിലെ മുറോൻ കുദാശയുടെ ക്രമം അത്യന്തം ലളിതമാണ്. ഇന്ന് നടത്തുന്ന മുറോൻ കുദാശയുടെ സെറിമോണിയൽ ശൈലികളെല്ലാം 13 -ാം നൂറ്റാണ്ടിനും 17 -ാം നൂറ്റാണ്ടിനും ശേഷം വന്നു ചേർന്നതാകണം.

പട്ടംകൊട ക്രമത്തിലെ ചില ചടങ്ങുകൾ ഇപ്പോഴത്തെ ക്രമത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ശെമ്മാശന്റെ പട്ടംകൊടയിൽ സ്ഥാനചിഹ്നമായി ഏവൻഗേലിയോനും കുരിശുമാലയും നൽകുവാൻ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായുടെ ക്രമത്തിൽ നിർദ്ദേശമുണ്ട്. ഇതേറെ നല്ല സമീപനമെന്ന് കാണാൻ വിഷമമില്ല. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു പടിയിലും

പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ദയറായക്കാർക്കും ദയറായക്കാരികൾക്കു പോലും കുരിശുമാല നൽകുന്ന ഔപചാരികമായ ചടങ്ങ് ദയറായക്കാരുടെ സ്ഥാനദാനക്രമത്തിൽ ഇന്നും കാണാം. ആ ചടങ്ങ് ഇന്നും പ്രയോഗത്തിലുള്ളതുമാണ്. ലോകത്തുള്ള മറ്റു പല ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലും ശെമ്മാശന്മാർക്കിന്നും കുരിശുമാല പട്ടംകൊടുത്തിൽ നൽകുന്നുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യൻ സഭ പിൽക്കാലത്ത് അതെടുത്തു കളഞ്ഞതാകാം. ശെമ്മാശൻ ഏവൻഗേലിയോൻ പുസ്തകം നൽകുന്നതിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. അയാളുടെ പ്രധാന ജോലികളിലൊന്ന് ആരാധനാ മദ്ധ്യേയുള്ള ഏവൻഗേലിയോൻ വായനയാണ്. ഇതും സാർവത്രിക സഭയിൽ പതിവുള്ളതായിരുന്നു. സ്തേഫാനോസ് ശെമ്മാശന്റെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാളിൽ പൂർണ്ണ ശെമ്മാശൻ ഏവൻഗേലിയോൻ വായിക്കാമെന്ന ഒരു പാരമ്പര്യം മലങ്കരസഭയിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇന്ന് അത് പ്രയോഗത്തിലുണ്ടോ എന്ന് അറിവില്ല. എന്നാൽ ഈസ്റ്റേൺ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ (ബൈസന്റീൻ/ഗ്രീക്ക്) ആരാധനാ മദ്ധ്യേ ഏവൻഗേലിയോൻ വായിക്കുവാനുള്ള അവകാശവും ചുമതലയും ശെമ്മാശന്മാരുടേതാണ്. സഭയുടെ പാത്രിയർക്കീസ് ഹാജരുണ്ടെങ്കിലും ഏവൻഗേലിയോൻ വായിക്കുന്നത് ശെമ്മാശന്മാരാണ് (റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ഈ പതിവ് 1960 കളിൽ ആ സഭ സന്ദർശിച്ച അഭിവന്ദ്യ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസിൽ നിന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ അറിഞ്ഞത്. പിന്നീട് മറ്റു പല മെത്രാന്മാരും ഈ വാർത്ത സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്). നമ്മുടെ സഭയിൽ പല മേൽപട്ടക്കാരും പട്ടംകൊടുയുടെ അവസാന ഭാഗത്ത് നിർവഹിക്കേണ്ടുന്ന സ്ഥാനചിഹ്ന ദാനം നടത്തുക പതിവില്ല. മ്സമ്രോനായ്ക്കു സങ്കീർത്തന പുസ്തകവും കോറുയോയ്ക്കു ഏവൻഗേലിയോൻ ഒഴിച്ചുള്ള വേദപുസ്തകവും യൗപ്പദ്യക്കിനോയ്ക്ക് കത്തിച്ച മെഴുകുതിരിയും കൊടുക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശം പട്ടംകൊടു പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്പോൾ നിലനിർത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പൂർണ്ണ ശെമ്മാശൻ തൊട്ട് മേലോട്ടുള്ള സ്ഥാനികൾക്കു നൽകുവാനുള്ള സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളുടെ കാര്യം ഇപ്പോഴത്തെ പട്ടംകൊടു പുസ്തകങ്ങളിൽ അനധികൃതമായി അന്ത്യോഖ്യൻ സഭ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുള്ള രൂപത്തിൽ നാം സ്വീകരിച്ചുപയോഗിക്കുകയാണ്.

അതുപോലെ കശ്ശീശായുടെ പട്ടംകൊടുയിൽ സ്ലീബാ, ഏവൻഗേലിയോൻ, ഐക്കൺ, തിരുശേഷിപ്പ് പേടകം എന്നിവ സ്ഥാനചിഹ്ന ദാന സമയത്ത് നൽകുവാൻ കോതമംഗലം ബാവായുടെ പുസ്തകത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുദാശകളെ ആശീർവ്വദിക്കുവാനുള്ള നൽവരത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് കൈയിൽ പിടിക്കുന്ന സ്ലീബാ. ഏവൻഗേലിയോൻ ആകട്ടെ വേദഭാഗങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന നൽവരത്തിന്റെ പ്രതീകവും.

ഈ രണ്ടു നൽവരങ്ങളും കശ്ശീശാ സ്ഥാനത്തിലാണ് നൽകുന്നത്. ഈ ദാനത്തിന് സുറിയാനി ഭാഷയിൽ നഹറോനോ, ദക്കിയോനോ (പ്രകാശിപ്പിക്കുക, ശുദ്ധീകരിക്കുക) എന്നീ താലന്തുകൾ എന്നാണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ വ്യാഖ്യാനം പഴയ പട്ടംകൊട ക്രമങ്ങളിലും 'സൽഗാ'യിലും ഈ ലേഖകൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടു നൽവരങ്ങൾ - താലന്തുകൾ - പ്രാപിക്കുന്നതിന്റെ സൂചനയായിട്ടാണ് കശ്ശീശാ സ്ഥാനാർത്ഥി പട്ടംകൊട സമയത്ത് രണ്ടു കാലുകളുടെയും മുട്ടുകൾ മടക്കി നിൽക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ നിർദ്ദേശവും പട്ടംകൊടപ്പുസ്തകത്തിലും സൽഗായിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൽദായ, റോമ്മൻ കത്തോലിക്കാ സഭകളുടെ പട്ടംകൊട ക്രമത്തിലും ഈ താലന്ത് വിതരണവും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും ഇതേ മട്ടിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ഇത് സാർവത്രിക സഭയുടെ പൊതു പാരമ്പര്യമാണെന്ന് വരുന്നു. വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം (വ്യാഖ്യാന വരം), സ്ലീബാ (അനുഗ്രഹിക്കാനുള്ള നൽവരം), എന്നിവയുടെ സൂചനയായിട്ടാണ് നൽകുന്നത്. വേദപുസ്തകം വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനും അനുഗ്രഹം നൽകുവാനും കശ്ശീശായിൽ കുറഞ്ഞ ഒരാളെ സഭ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ഐക്കൺ കശ്ശീശായുടെ തലവൻ സ്ഥാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശെമ്മാശന്മാരുടെ തലവനാണല്ലോ കശ്ശീശാ. തിരുശേഷിപ്പ് പേടകം (ഗ്ലൂസ്കോമെ എന്ന് സുറിയാനി പദപ്രയോഗം) അതത് പള്ളികളിലെ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ തിരുശേഷിപ്പ് അടക്കം ചെയ്ത പേടകമാകാം. ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ ത്രോണോസിന്റെ കൂദാശാപരമായ ശിലാസ്ഥാപനത്തിൽ വലിയ കല്ലിനുള്ളിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്ന വെള്ളിച്ചെപ്പിൽ അതതു പള്ളികളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ സ്വർണ്ണകുരിശിനോടൊപ്പം നിക്ഷേപിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭ ഇപ്പോഴും കുർബ്ബാനകളിൽ (തബിളൈത്തായിൽ) തിരുശേഷിപ്പ് അടങ്ങിയ ചെറിയ ചെപ്പ് ഉള്ളടക്കം ചെയ്യാറുണ്ട്. നമ്മുടെ ആണ്ടു തക്സായിലെ പെരുന്നാൾ പ്രദക്ഷിണങ്ങളിൽ ഈ തിരുശേഷിപ്പ് പേടകവും വഹിക്കുവാൻ സുറിയാനിയിലെഴുതിയ കുറിപ്പുകളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പള്ളിയിലേക്കുള്ള കശ്ശീശാ പട്ടംകൊട നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ ആ പള്ളിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനെ സ്ഥാനമേൽക്കുന്ന കശ്ശീശായുടേയും മദ്ധ്യസ്ഥനായി ചുമതലപ്പെടുത്തി ഭരമേല്പിക്കുക എന്നതാവാം തിരുശേഷിപ്പ് പേടകം ഔപചാരികമായി കശ്ശീശായെ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ സഭ അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

ഈ സ്ഥാനചിഹ്ന ദാനങ്ങളും അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമങ്ങളിൽ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതെഴുതുന്ന ആളിന് സ്ഥാനചിഹ്ന ദാനമായി യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ നൽകിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗവടിയാണ്. കശ്ശീശായെ അർക്കദിയാക്കോന്റെ സ്ഥാനത്തു

കാണുന്ന പാരമ്പര്യത്തിൽ അർക്കദിയാക്കോന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നമായ അംശവടി, കശ്ശീശായ്ക്കു സ്ഥാനചിഹ്നമായി നൽകുന്നതിൽ അപാകതയില്ല.

വാസ്തവത്തിൽ അംശവടിയും മേലധികാരത്തിന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നമാണ്. ശെമ്മാശന്മാരുടെ തലവൻ എന്ന നിലയിൽ അർക്കദിയാക്കോൻ അംശവടി നൽകുവാൻ അർക്കദിയാക്കോന്റെ ക്രമത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെത്രാന്റെ സഹചാരിയായ ആർച്ച് ഡീക്കൻ വി. കുർബ്ബാനയിലും പട്ടംകൊട, മൂറോൻ കുദാശ തുടങ്ങിയ ശുശ്രൂഷകളിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അംശവടി ആർച്ച് ഡീക്കന്റെ അംശവടി തന്നെയാണ്. മെത്രാന്റെ അംശവടി അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് പിടിക്കേണ്ടത്; അത് മറ്റുള്ളവരെ കൊണ്ടു പിടിപ്പിക്കുന്നത് അനുചിതമാണ്. മെത്രാന്മാർക്കു അവരുടെ സ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷയിൽ സ്ഥാനചിഹ്നമായി നൽകുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് അംശവടി മാത്രമാണ്: മേലന്വേഷണത്തിന്റെ പ്രതീകം. മെത്രാൻ പട്ടംകൊടയിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റ ആൾ ജനങ്ങളെ ആശീർവ്വദിക്കുന്നത് അംശവടി കൊണ്ടാണെന്ന് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ ഇന്നു നാം കാണുന്നത് ശെമ്മാശൻ നൽകുന്ന കുരിശുമാലയും കശ്ശീശായ്ക്കു നൽകുന്ന സ്ലീബായും അവർക്കു നൽകാതെ മെത്രാന്മാർക്കു നൽകുന്ന കാഴ്ചയാണ്. വടി, മുടി, സ്ലീബാ എന്നിവ മേൽപട്ടക്കാരന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും നവീനമായി നിലവിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. മേൽപട്ടക്കാരന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നം അംശവടി മാത്രമാണ്. മുടി മേൽപട്ടക്കാരന്റെ സ്ഥാനവസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാഗം മാത്രമാണ്. കശ്ശീശന്മാരുടെ തൊപ്പിയുടെ സെറിമോണിയൽ രൂപം മാത്രമാണ് മെത്രാന്മാരുടെ തൊപ്പി. അറിവുള്ള മെത്രാന്മാർ പണ്ട് ഇവയിലൊന്നും അഹങ്കരിച്ചിരുന്നില്ല; തലക്കനം ഭാവിച്ചിരുന്നുമില്ല. കശ്ശീശന്മാരെ കുദാശാനുഷ്ഠാനകരായ സഹപ്രവർത്തകരായി കാണുവാനും അംഗീകരിക്കുവാനുമുള്ള കാനോനിക വിജ്ഞാനവും സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള കൃലീനമായ അഭിവിക്ഷണവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗത്തിൽ നമ്മുടെ സഭയോടൊപ്പമുള്ള കോപ്റ്റിക് (അലക്സാണ്ട്രിയ) സഭയിൽ വൈദികർക്കു സ്ലീബായും ശെമ്മാശന്മാർക്കു കുരിശുമാലയും ഇന്നും നൽകി വരുന്നുവെന്നത് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്.

അലക്സാണ്ട്രിയൻ സഭയിലെ ഈ പതിവാനോ മന്ദിരാനയുടെ പട്ടംകൊട ക്രമത്തിൽ കാണുന്നത് എന്ന് സംശയിക്കാൻ വേറെയും ഒരനുകൂല സാഹചര്യമുള്ളത് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുകയാണ്. വി. യാക്കോബിന്റെ തക്സായിലെ ഒന്നാം തുബ്ദേന്റെ സമയത്തുള്ള രഹസ്യപ്രാർത്ഥനയാണത്. അതിൽ പാത്രിയർക്കീസിന്മാരെ ഓർക്കുന്നിടത്തു അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ പാത്രിയർക്കീസിനെ മാത്രം ഓർക്കുവാനാണ് നിർദ്ദേശി

ച്ചിട്ടുള്ളത് (പുറം 422). പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ത്രൈഗ്രീസിന്റെ മഹിയാന കാതോലിക്കാ എന്ന നാമം കൂടിയും സ്വീകരിക്കുകയും അലക്സാണ്ട്രിയാ പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തുവോ എന്ന് സംശയിക്കണം. തന്മൂലം ആ സിംഹാസനത്തെയും സ്ഥാനികളെയും ശത്രുതാഭാവത്തിൽ പാത്രിയർക്കീസുമാർ വിചാരിച്ചുപോന്നു എന്നു വേണം കരുതുവാൻ. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ പോലും അത്തരമൊരു മനോഭാവത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്. കോതമംഗലം മാർ ബസ്സേലിയോസ് മഹിയാനയുടെ ജീവചരിത്രകാരനായ ആ പള്ളി വികാരി നെടുന്തളളിൽ പൗലൂസ് സ്കറിയാ കത്തനാർ എഴുതുന്നു: “നി. വ. ദി. ശ്രീ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 1052 -ൽ മലങ്കരയിലെത്തി അകപ്പറമ്പ് പള്ളിയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ഈ പള്ളിക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യേകം ചെന്നു കണ്ടു” (പു. 28). ബാവാ അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ബസ്സേലിയോസ് ബാവായുടെ കബറിടം ആരും ചവിട്ടരുതെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തതല്ലാതെ ആ കബറിടം സന്ദർശിച്ചില്ല. ഒരു കൊല്ലക്കാലത്തിലേറെ മലങ്കരയിൽ വിവിധ പള്ളികളിലായി താമസിച്ച പാത്രിയർക്കീസ്, തന്റെ മുൻഗാമിയാൽ അയക്കപ്പെട്ട ആളെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു വരികയും പരിശുദ്ധനെന്ന് കൊണ്ടാടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മഹിയാനയുടെ കബർ സന്ദർശിച്ചില്ല എന്നത് എന്തൊക്കെയോ നാനാർത്ഥങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ലേ? പിന്നീട് ആ കബറിടം സന്ദർശിച്ച പ. ഏലിയാസ് തൃതീയൻ ബാവായുടെ പെരുമാറ്റവും സംശയാതീതമല്ല. ജീവചരിത്രകാരൻ എഴുതുന്നു:

“.... എന്നാൽ മാർ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായെ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിന് ഈ പള്ളിക്കാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം മലങ്കരയുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും അന്ത്യോഖ്യാ പ്രതിനിധി മാർ യൂലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കൂടി അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തിലേക്കു അപേക്ഷ അയച്ചു. സിംഹാസനത്തിങ്കൽ അന്നു വാണിരുന്ന ഏലിയാസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അതിനെ സ്വീകരിച്ച് അവിടത്തെ പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസു വിളിച്ചു കൂട്ടി. താഴെ വിവരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ച് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കി സുന്നഹദോസിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ഇപ്പോഴത്തെ പാത്രിയർക്കീസായ അന്നത്തെ മാർ അപ്രോ സേവേരിയോസ് ബാവായെ ഏല്പിച്ചു.

തെളിവു വിഷയം: 1. വി. ബസ്സേലിയോസ് ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴത്തെ അത്ഭുതങ്ങൾ.

2. മരണാനന്തരമുള്ള അത്ഭുതങ്ങൾ.

3. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മ മലങ്കരസഭയിൽ ഇപ്പോൾ ആചരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എത്ര പള്ളികളിൽ? അദ്ദേഹം മൂലം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അത്ഭുതശക്തികൾ ഏതെല്ലാം?

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി മാർ അപ്രേം ബാവാ തന്നെ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായുടെ സ്വദേശമായ “കുദേദി”ലും ബാവാ വളരെ നാൾ താമസിച്ചിരുന്ന മാർ മത്തായിയുടെ ദയറായിലും മറ്റും അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞും രണ്ടും മൂന്നും കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഈ ഇടവകയിൽ (കോതമംഗലം) മാരാച്ചേരിൽ അബ്രഹാം കത്തനാരോട് അപ്രേം ബാവാ എഴുതിച്ചോദിക്കുകയും അച്ചൻ അതിനാവശ്യമായ തെളിവുകൾ വിശദമായി എഴുതി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തതിനെ ആസ്പദമാക്കിയും റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കി സുന്നഹദോസിൽ സമർപ്പിച്ചു. ടി. സുന്നഹദോസ് ബാവായെ പരിശുദ്ധനായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തി പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ചേർത്തു.

കാലവിളംബമെന്നു ഏലിയാസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരയ്ക്കു എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ ബാവായെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി യൂലിയോസ് ബാവായും അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കറാച്ചിക്കു പോയപ്പോൾ ഞാനും അബ്രഹാം കത്തനാരും കൂടെ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായും ഞങ്ങളും കറാച്ചിയിൽ നിന്നും ഡൽഹിയിൽ എത്തി താമസിക്കവേ ബസ്സേലിയോസ് ബാവായെ പരിശുദ്ധനാക്കിയ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങളും യൂലിയോസ് ബാവായും കൂടി പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായോട് ചോദിച്ചു. ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ബസ്സേലിയോസിനെ പരിശുദ്ധനായി സുന്നഹദോസ് സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണെന്നും അവിടെ (കോതമംഗലം) എത്തുമ്പോൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതാണെന്നും ബസ്സേലിയോസ് ഒരു പരിശുദ്ധനാണെന്ന് മാത്രമല്ല, പരിശുദ്ധ നാട്ടിൽ അതായത് മർത്ത് ശ്മുനിയുടെ നാട്ടിൽ ജനിച്ചവനാണെന്നും അദ്ദേഹവും പരിവാരങ്ങളും ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട വിവരം സിംഹാസന ഡയറിയിലും മറ്റും ഉണ്ടെന്നും ഏറ്റവും സന്തോഷത്തോടെ ഞങ്ങളോട് കല്പിച്ചു.

അനന്തരം ബാവാ മലങ്കരയിൽ എത്തി ഈ പള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളും യൂലിയോസ് ബാവായും അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കൂടെ, ബസ്സേലിയോസ് ബാവായെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ അറിയിച്ചു. പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ദിവസം തീർച്ചപ്പെടുത്തിപ്പറയാമെന്ന് ബാവാ കല്പിച്ചു. അന്നത്തെ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പതിവനുസരിച്ച് കബറിൽ ധൂപം വച്ചതിന് ശേഷം സാധാരണ രീതി വിട്ടു പാത്രി

യർക്കീസ് ബാവാ അറബി ഭാഷയിൽ ഒരു ഗീതം ചൊല്ലി. ഇതിൽ കേൾവി ക്കാരായ ഞങ്ങൾക്കു ഒരു പ്രത്യേകത ഉളവാക്കിത്തീർത്തു.

മലങ്കരയിൽ നിന്നുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ ഒരപേക്ഷയും കൂടെ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്ക് കൊടുക്കുന്നതു കൊള്ളാം എന്ന് യൂലിയോസ് ബാവാ ഗുണഭോഷിച്ചതനുസരിച്ച് അപേക്ഷ തയ്യാറാക്കി യൂലിയോസ് ബാവായും അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും അതിൽ ഒപ്പിട്ട് അത് മറ്റ് തിരുമേനിമാരെക്കൊണ്ട് ഒപ്പിടുവിക്കുന്നതിന് എന്റെ സഹോദരൻ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ തിരുമേനിമാരുടെ അടുക്കൽ പോയി ഒപ്പിടുവിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു സമർപ്പിച്ചു. ഏതോ ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങൾ കൊണ്ട് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവധി മാറ്റിവയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു ബസ്സേലിയോസ് ബാവായെ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയപ്രകാരം പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാതെ പോയെങ്കിലും തൽപരിഹാരാർത്ഥം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായിൽ നിന്ന് സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടും ഈ പള്ളിക്കാരുടെ പ്രത്യേകം അപേക്ഷയാലും മലങ്കരയുടെ നി. വ. ദി. ശ്രീ. പൗലോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 1947 കന്നി 19 ന് രാത്രി സന്ധ്യാ നമസ്കാരത്തിന് ശേഷം കബറികൽ ധൂപം വയ്ക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മദ്ബഹായിൽ പ്രവേശിച്ച് ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ പരിശുദ്ധതയുടെ അനുഭവ തെളിവുകളും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചതോടു കൂടി ഈ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കാ ബാവായെയും പരിശുദ്ധനായി നിങ്ങൾ ഓർത്തുകൊള്ളണം എന്ന് കല്പിച്ചു. അനന്തരം നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സഹകരണത്തോടു കൂടി അനേകം വൈദികരും അനേകായിരം ജനങ്ങളും കൂടി പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന പ്രാർത്ഥന ബാവായുടെ കബറികൽ നടത്തി. ഇങ്ങനെ ബാവാ പൊതു സുന്നഹദോസിനാൽ (?) പരിശുദ്ധനായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും മലങ്കരസഭയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു” (കോതമംഗലത്തു മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കാബാവായുടെ ജീവചരിത്രം, പৃ. 23-27).

ഈ ദീർഘവിവരണം ഏറെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തുന്നു. ശീമയിലെ സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനം ഏലിയാസ് തൃതീയൻ ബാവാ എന്തു കൊണ്ട് പ്രഖ്യാപിച്ചില്ല? ഈ ചോദ്യം സഭാചരിത്രകാരന്മാരാരും അഭിമുഖീകരിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. സുന്നഹദോസ് തീരുമാനിച്ചു എന്ന വിവരം സത്യമായിരുന്നുവോ? മന്ദിയാന അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തോട് വിപ്രതിപത്തി കാണിച്ച് അലക്സാണ്ട്രിയാ ബന്ധത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആളാണോ? അതോ മലങ്കരയിൽ കബറടങ്ങിയ ഒരാളെ

പരിശുദ്ധനാക്കി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിന് മറ്റു വല്ല സഭാ ബാഹ്യങ്ങളായ ചടങ്ങുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? നമുക്കറിഞ്ഞു കൂടാ! 'ഏതോ ചില കാരണങ്ങൾ' എന്നേ ജീവചരിത്രകാരൻ പോലും സംഭവങ്ങൾക്കു ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നിട്ടും വിശദീകരിക്കുന്നുള്ളൂ.

കുറ്റിക്കാട്ടിൽ പൗലൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, ശീമയിലെ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം അനുസരിച്ച് നടത്തിയ പ്രഖ്യാപനം ശീമക്കാർ അംഗീകരിച്ചുവോ ഇല്ലയോ എന്ന് ജീവചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ആ സുപ്രധാന പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പ്രതിനിധി മാർ യൂലിയോസ് പങ്കെടുത്തിരുന്നതുമില്ല. ശീമയിലെ മെത്രാന്മാർ ഈ പ്രഖ്യാപനത്തെ അംഗീകരിച്ചില്ല എന്ന് അനുമാനിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മാർ ഏലിയാസ് തൃതീയൻ ബാവായ്ക്കു ശേഷം യോജിച്ച മലങ്കരസഭയിൽ ഔദ്യോഗിക സന്ദർശനം നടത്തിയ യാക്കോബ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസും ആ പ്രഖ്യാപനം നടത്തുവാൻ പ്രസാദിച്ചില്ല. 'ഇപ്പോഴത്തെ പാത്രിയർക്കീസായ മോറാൻ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് സഖാ പ്രഥമൻ ബാവ 1987 ഒക്ടോബർ 20 ന് യൽദൊ ബാവായെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു (മാതൃഭൂമി - പത്രസമ്മേളനം വാർത്ത - 1993 സെപ്തംബർ 30, വ്യാഴം, പৃ. 8).

യൽദൊ മാർ ബസ്സേലിയോസിന്റെ പട്ടംകൊട പുസ്തകം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചതിന്റെ അണിയറ സത്യങ്ങളിലേക്കു ചർച്ച നീണ്ടുപോയി. മന്ദിരാനയുടെ പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിലെ ആദ്യ പട്ടംകൊടയായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് 1668-ൽ മൂസൽ ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിക്കു വേണ്ടി അബ്ദൽ അഹദ് കശ്ശീശായുടെ പട്ടംകൊടയാണ്. അതിന് ശേഷം കൂദേദ് മാർ മത്തായിയുടെ ദയറാ, ബൽശീക്കോയിലെ മർത്തസ് മൂനിയുടെ പള്ളി എന്നിവയിലെ പട്ടംകൊടകൾക്കു ശേഷം അവസാനമായി ബസ്രായിലെ ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിയിൽ വച്ച് മാർ മത്തായിയുടെ ദയറായിലെ സിംഹാസനത്തിലേക്കു മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായെ യൗനായ വർഷം 1996 (എ. ഡി. 1685) ൽ പട്ടംകെട്ടിയതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിന് ശേഷം ഈ പട്ടം കൊടപ്പുസ്തകം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് മാർ ഈവാനിയോസ് ആണ്. അദ്ദേഹം ആദ്യം നടത്തിയ രണ്ടു പട്ടംകൊടകളിലും സ്ഥലം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അവ പിറവത്ത് ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിയാണെന്നും പട്ടമേറ്റവർ ഗീവറുഗീസ് ശെമ്മാശനും മത്തായി കശ്ശീശായും ആണെന്നും ഊഹിക്കാം. പിന്നീട് കോതമംഗലം ഗീവറുഗീസ് കശ്ശീശാ, കടമറ്റം പത്രോസ് കശ്ശീശാ, കോലഞ്ചേരി അബ്രഹാം ശെമ്മാശൻ, കാർത്തികപ്പള്ളി തോമ്മാ ശെമ്മാശൻ, തോമ്മാ കത്തനാർ, കോട്ടയം ഗീവറുഗീസ് ശെമ്മാശൻ, പറവൂർ ഗീവറുഗീസ്

ശെമ്മാശൻ, കോട്ടയത്ത് ഗീവർഗ്ഗീസ് കശ്ശീശാ, കോട്ടയം സെന്റ് തോമസ് പള്ളിയിൽ ഗീവറുഗീസ് ശെമ്മാശൻ, മത്തായി ശെമ്മാശൻ, ഗീവറുഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശൻ, ഗീവർഗ്ഗീസ് കശ്ശീശാ, സെന്റ് ജോൺസ് പള്ളിയിൽ അലക്സന്ദ്രയോസ് കശ്ശീശാ, കണ്ടനാട് പള്ളിയിൽ യാക്കോബ് ശെമ്മാശൻ, യാക്കോബ് കശ്ശീശാ എന്നിവരെ 1886 -ൽ പട്ടം കെട്ടി. അതേവർഷം കണ്ടനാട്ട് വി. ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിയിൽ വച്ച് ഇന്ത്യയുടെ മാർത്തോമ്മാ മൂന്നാമനെ എപ്പിസ്കോപ്പായായി പട്ടം കെട്ടി. സുറിയാനിയിലെഴുതിയ വാക്യം ഇപ്രകാരമാണ്. “അസറാഹ് റൂഹാ കാദീശോ എപ്പിസ്കോപ്പാ തോമ്മാ ത്ലീസോയോ അൽ ഹിന്ദു.” കൊല്ലവും സ്ഥലവും മേൽക്കൊടുത്ത പട്ടംകൊടുകളിൽ എഴുതിയിരുന്നതിനാൽ ആവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. മാസവും തീയതിയും ഒരു പട്ടംകൊടയിലും ചേർത്തിട്ടില്ല. പട്ടം കൊട പുസ്തകത്തിൽ പട്ടംകൊടയുടെ വാക്യമെഴുതി സ്ഥാനാർത്ഥി സ്ലീബാ ഭാഷയിൽ ഒപ്പിടുന്ന മുറയിൽ ഇവിടെ മാർത്തോമ്മാ മൂന്നാമനും ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നു.

മൂന്നാം മാർത്തോമ്മാ

മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാർക്കു സാധുവായ കൈവെപ്പ് ലഭിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന് കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാളാണ് പ്ലാസിഡ്. എത്ര നിരാധാരമായും ഉത്തരവാദിത്തരഹിതമായും ചരിത്രരേഖകളെ ധിക്കരിച്ചുമാണ് അവർ ചരിത്രരചന നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്ലാസിഡിന്റെ ഈ പ്രസ്താവന തെളിയിക്കുന്നു.

മാർത്തോമ്മാ മൂന്നാമന്റെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സ്ഥാനാരോഹണം സംബന്ധിച്ച് കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല അവ്യക്തത കാണുന്നത്. ഈയിടെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ, പകലോമറ്റം കുടുംബഡയറി എന്ന് പ്രസിദ്ധമായ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ സംശോധകൻ എഴുതിയ കുറിപ്പിലും മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ മെത്രാൻ പട്ടംകൊടയെപ്പറ്റി സന്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലെ പ്രസക്ത ഭാഗം കാണുക: “.... മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായെ വാഴിച്ചതാരാണെന്ന് തെളിവില്ല. നാളാഗമത്തിലെ പരാമർശപ്രകാരം രണ്ടും മൂന്നും മാർത്തോമ്മാമാരെ വാഴിച്ചത് അന്ത്രയോസ് പാത്രിയർക്കീസാണ്. ... അന്ത്യോഖ്യൻ പക്ഷപാതിയായ ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ ‘അജ്ഞതയും’ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധം ഉറച്ചശേഷം രചിച്ച ഗ്രന്ഥവരിയിലെ നിശ്ശബ്ദതയും ഇദ്ദേഹം കൽദായ മെത്രാൻ (അന്ത്രയോസ്) ആണെന്ന വസ്തുതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ... മാർത്തോമ്മാ മൂന്നാമനെ ആർ, എന്ന് വാഴിച്ചുവെന്ന് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ഇല്ല. മാർത്തോമ്മാ മൂന്നാമനെ വാഴിച്ചത് മണർകാട്ട് പള്ളിയിൽ വച്ചാണെന്ന് ഒരു പാരമ്പര്യമുണ്ട്. അന്ത്രയോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മണർ കാട് ബന്ധവും കാലവും ഇതിനോട് യോജി

ക്കുന്നുണ്ട്. മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായെ വാഴിച്ചത് മാർ ഈവാനിയോസ് ഹിദായത്തുള്ള ആണെന്ന് പല ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം നാലാം മാർത്തോമ്മായെ പട്ടമന പറവൂർ വച്ച് വാഴിച്ചതായി മാത്രമേ ഈ കൃതിയിൽ (*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*) ചേർത്തിട്ടുള്ള മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മെത്രായിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം മാർ അന്ത്രയോസ് എന്ന കൽദായ (നെസ്തോറിയൻ) മെത്രാനായിരുന്നു മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായെ വാഴിച്ചത് എന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്നു (എം. കുര്യൻ തോമസ്, *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, സോഫിയാ ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2000, പৃ. 200 - 201).

*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യെ അന്ധമായി വിശ്വസിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് പറ്റിയ സ്പെലിതമാണിത്. മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായെ എപ്പിസ്കോപ്പാ പട്ടംകെട്ടിയത് അന്ത്രയോസ് അല്ല. മാർ ഈവാനിയോസ് തന്നെയാണ്. ഇക്കാര്യം അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളുടെയും രേഖയുടെയും പിൻബലത്തോടെ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ, 'മലങ്കരസഭയും കേരള സംസ്കാരവും', 1994, പേജ് 36 കാണുക). ഈ പട്ടംകൊട മണർകാട് വച്ച് നടന്നുവെന്നാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകാരനും കരുതിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ഉപരിപഠനത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്, അതു കണ്ടനാട് വച്ച് നടന്നുവെന്നാണ് (പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിൽ പട്ടംകൊടകൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു ശൈലിയുണ്ട്. സ്ഥലവും കൊല്ലവും ഒരിക്കൽ രേഖപ്പെടുത്തിയാൽ ആ സ്ഥലത്തും കൊല്ലത്തിലും (തീയതിയിലും) വെച്ചു നടത്തുന്ന പില്ക്കാല പട്ടംകൊടകളുടെ സ്ഥലവും കൊല്ലവും രേഖപ്പെടുത്തുക പതിവില്ല. മുറി മറ്റത്തിലെ ബാവാരുടെയും (ഒന്നാം കാതോലിക്കാ) യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് പിതാവിന്റെയും പട്ടംകൊട പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ടാണ് ഇതെഴുതുന്നത്).

1686 മുതൽ 1688 വരെ യാതൊരു പട്ടംകൊടയും പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മലങ്കരയിലെ പട്ടംകൊടയുടെ അവകാശത്തെപ്പറ്റി മാർ ഈവാനിയോസും മാർത്തോമ്മാ മൂന്നാമനും തമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നതാവാം കാരണം. 1688 ന് ശേഷം വീണ്ടും പട്ടംകൊട നടത്തിയതായി പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പിറവം മത്തായി കശ്ശീശ, കടമറ്റം അബ്രഹാം ശെമ്മാശൻ, കുറുപ്പംപടി ഗീവറുഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശൻ, കടമറ്റം അബ്രഹാം കശ്ശീശ, കുറുപ്പംപടി പൗലൂസ് ശെമ്മാശൻ, മണർകാട് മത്തായി കശ്ശീശ, പിറവത്ത് ഗീവറുഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശൻ, കണ്ടനാട് മത്തായി ശെമ്മാശൻ, പിറവത്ത് ഗീവറുഗ്ഗീസ് കശ്ശീശ, കണ്ടനാട് മത്തായി കശ്ശീശ, മാമ്മലശ്ശേരി ഗീവറുഗ്ഗീസ് കോറുയോ, മത്തായി ശെമ്മാശൻ, കോതമംഗലം

ഗീവറുഗ്രീസ് ശെമ്മാശൻ, യാക്കോബ് കശ്ശീശാ, ഗീവറുഗ്രീസ് കശ്ശീശാ, മാർക്കോസ് ശെമ്മാശൻ, കോതമംഗലം ചെറിയപള്ളി ഗീവറുഗ്രീസ് ശെമ്മാശൻ, കോട്ടയം തോമസ് ശെമ്മാശൻ, മണർകാട് തോമ്മാ കോറുയോ, കോലഞ്ചേരി സ്കറിയ കോറുയോ, റാക്കാട് സ്കറിയ കശ്ശീശാ തുടങ്ങിയവരുടെ പട്ടംകൊടകൾ മാർ ഈവാനിയോസ് 1688, 1689 എന്നീ വർഷങ്ങളിലായി നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പട്ടംകൊടുക്കാനുള്ള തന്റെ അവകാശത്തെ മൂന്നാം മാർത്തോമ്മാ എതിർത്തതു കൊണ്ടാവാം 4-ാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാര്യത്തിൽ പുനർവിചിന്തനം ആവശ്യമായി വന്നത്. മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തികൾ രേഖപ്പെടുത്തിയതായി കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം 1688 ഏപ്രിൽ 19 ന് കടമ്പനാട് സെന്റ് തോമസ് പള്ളിയിൽ കബരടങ്ങി.

നാലാം മാർത്തോമ്മാ

1889 -ൽ മാർ ഈവാനിയോസ്, മാർത്തോമ്മാ നാലാമനെ മണർകാട് വച്ച് വാഴിച്ചു (മൂന്നാം മാർത്തോമ്മായെ വാഴിച്ച വാക്യം പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തിൽ 'ഹിന്ദു ദേശത്തിന് വേണ്ടി തോമ്മാ മൂന്നാമനെ എപ്പിസ്കോപ്പാആയി വാഴിച്ചു' എന്നാണെങ്കിൽ, നാലാം മാർത്തോമ്മായെ 'ഹിന്ദുദേശത്തെ മുഴുവൻ പള്ളികൾക്കുവേണ്ടി തോമ്മാ കശ്ശീശായെ പട്ടം കെട്ടി' എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. മൂലഭാഷയിൽ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. "അസറാഹ് റുഹോ കാദീശോ എപ്പിസ്കോപ്പോ തോമ്മാ ത്ലീസോയോ അൽ ഹിന്ദു."
2. "അസറാഹ് റുഹോ കാദീശോ ല്തോമ്മാ കാശീശോ ല് ഈദോസോ കുലഹുൻ ദ് ഹിന്ദു."

1685 -ൽ വന്ന ഈവാനിയോസിനെപ്പറ്റി ഏതാനും വിവരങ്ങൾ ഇന്ന് ലഭ്യമാണ്. മാർ ഈവാനിയോസ് ആണ് മലങ്കരസഭയിൽ ആദ്യമായി ഹുദായ കാനോൻ എന്ന നിയമസംഹിതയെ ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. സഭയിലെ നോമ്പുകൾ, വി. കുർബ്ബാനയ്ക്കു പുളി പ്ലുള്ള അപ്പം ഉപയോഗിക്കണം, അതിൽ ഉപ്പ് ചേർത്തിരിക്കണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിയമങ്ങൾ അദ്ദേഹം കല്പനകളിലൂടെ മലങ്കരയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തി. കുറിയോക്കോസ് പാത്രിയർക്കീസ്, ബസ്സേലിയോസ് റാബോ, ആദായ് ശ്ലീഹാ, തെല്ലേയിലെ യൂഹാനോൻ, പൗലൂസ്, ശ്ലീഹന്മാരുടെ പതിനാലു കാനോനുകൾ എന്നീ നിയമങ്ങൾ മാർ ഈവാനിയോസിൽ നിന്ന് ഒരു യൗസേഫ് കശ്ശീശാ പകർത്തിയെടുത്തത് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കയ്യെഴുത്ത് കൃതി പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിയിലാണ്. എന്നാൽ വെള്ളം റൂശ്മാ ചെയ്യാനും, വീട് റൂശ്മാ ചെയ്യാനും ഉള്ള ക്രമങ്ങൾ ഇതി

ലുണ്ട്. ഇയ്യോബിന്റെ പുസ്തകവും ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ ചരിത്രം, കുറിലോസിന്റെ ചരിത്രം, മക്കാറിയോസിന്റെ ചരിത്രം, ന്യായപ്രമാണം, സഭയുടെ കല്പനകൾ, മരണകരങ്ങളായ പാപങ്ങൾ, ഏഴു കുറ്റാശങ്കൾ, മനോഗുണ പ്രവൃത്തികൾ (ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ അഞ്ചുകൂട്ടങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് കർസോനിയിലാണ്), തോബിത്തിന്റെ പുസ്തകം, ശുശാന്റെ പുസ്തകം, പാൽപുസ്തകം (ഭാവി ലക്ഷണം അറിയാൻ മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ഈ പുസ്തകം ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് വിലക്കിയിട്ടുണ്ട്). തുടങ്ങിയ നിരവധി കൃതികൾ ഈ കൈയെഴുത്തു കൃതിയിൽ കാണുന്നു. അതിന്റെ അർത്ഥം 1685 -ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ആണ് ഇന്ന് സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന പല പാരമ്പര്യങ്ങളും നിയമങ്ങളും നമുക്കു നൽകിയത് എന്നാണ്. അന്തോഖ്യൻ സഭയിലും പേർഷ്യൻ സഭയിലും ഒരുപക്ഷേ അലക്സാണ്ട്രിയൻ സഭയിലും നിലവിലിരുന്ന പൊതു പാരമ്പര്യങ്ങളായിരിക്കണം ഇവ. എന്നാലും മാർ ബസ്സേലിയോസ് മഹിയാനയുടെ പള്ളിക്രമ പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഐക്കൺ കുറ്റാശയുടെ ക്രമവും മാർ ഈവാനിയോസിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ഹന്നാൻ വെള്ളം ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന ക്രമവും വീടു വാഴ്വിന്റെ വ്യത്യസ്ത ക്രമവും ഇവരെ അന്തോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തരാക്കുന്നു. അവരെ അലക്സാണ്ട്രിയ സഭയോട് അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

1693 ആഗസ്റ്റ് 13 ന് മാർ ഈവാനിയോസ് മുളന്തുരുത്തി മാർത്തോമ്മൻ പള്ളിയിൽ കബറടങ്ങി. നാലാം മാർത്തോമ്മാ കർമ്മരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയതോടെ എതിർപ്പുകളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. മാർത്തോമ്മാ നാലാമന്റെ സ്ഥാന സാധ്യത വിവാദമായി. ഇതിന് കാരണമായി യാതൊന്നും സഭാ ചരിത്രകാരന്മാർ അന്നും ഇന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടില്ല. നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ പശ്ചാത്തലത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും വലിയ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. പകലോമറ്റം തറവാട്ടിന്റെ സ്ഥാനമഹിമയെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകളും തന്മൂലമുണ്ടായ അഹന്തകളും സഭയുടെ ശാപമായിത്തീരുന്ന അവസ്ഥ സഭയെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. “പകലോമറ്റം കുടുംബക്കാരനാവുക എന്നതു മാത്രമാണ് മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ ഏക യോഗ്യത എന്ന നില വന്നതോടെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിന്റെ വിലയിടിഞ്ഞു. 1653 മുതൽ 1686 വരെ പകലോമറ്റം തറവാട്ടിലെ രണ്ടു മെത്രാന്മാർ ഭരിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും മെത്രാൻ സ്ഥാനം പകലോമറ്റം തറവാട്ടിലേയ്ക്കു മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതലേ നൽകപ്പെട്ടതാണെന്ന് പ്രചരിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു. ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കും രണ്ടാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കും മരണവഴികളിലൂടെയാണ് സഞ്ചരിക്കേണ്ടി വന്നത്. അനേകരും ആ സ്ഥാനത്തേക്കു വരുവാൻ മടിച്ചതാവാം പകലോമറ്റം തറവാ

ട്ടിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഉറച്ചതിന്റെ ഒരു കാരണം. ഒന്നാം മാർത്തോമ്മാ യോടു മലങ്കര സഭയ്ക്കുള്ള കൂതലത്തേ മറ്റൊരു കാരണമാകാം. ഏതാ യാലും കുടുംബപ്പേർ നോക്കിയുള്ള ഈ സ്ഥാനദാനപരമ്പരയും സഭയെ ദരിദ്രമാക്കി. മൂന്നാം മാർത്തോമ്മാ അപ്രഗത്ഭനായിരുന്നു. നാലാം മാർത്തോ മ്മായാകട്ടെ അനർഹനും. അദ്ദേഹത്തെ മലങ്കരസഭ സഹിക്കുകയായി രുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനോടുള്ള എതിർപ്പിന് കാരണമായി മാർ ബസ്സേലി യോസ് മഹിയാനയുടെ പട്ടംകൊട പുസ്തകം ആധാരമാക്കി ഒരു സംഗതി ഇവിടെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനുണ്ട്. മാർ ഈവാനിയോസ് നാലാം മാർത്തോമ്മായെ മെത്രാനായിട്ടല്ല വാഴിച്ചത്. 1689 -ൽ മണർകാട്ട് വച്ച് നടന്ന പട്ടംകൊട ഇപ്രകാരമാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്: “അസറാഹ് റുഹോ കാദീശോ ല് തോമ്മാ കാശീശോ ല് ഈത്തോ കുലഹുൻ ദ് ഹിനു” (അർത്ഥം - ഇന്ത്യയുടെ മുഴുവൻ പള്ളികൾക്കും വേണ്ടി തോമ്മാ കാശ്ശീശായെ പരിശുദ്ധ റുഹാ പട്ടം കെട്ടി). ഒരു പക്ഷേ ചെറുപ്പക്കാര നായ ഒരു ശെമ്മാശനെ ആദ്യം ഇന്ത്യയുടെ കശ്ശീശാ എന്ന നിലയിൽ ആദ്യം അർക്കദിയാക്കോനായി പട്ടം കെട്ടിയതാകും. മതിയായ പക്ഷത ലഭിച്ചതിന് ശേഷം എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനം നൽകാമെന്നും അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കാം. പക്ഷേ അതിന് മുമ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ് അപ്രതീ ക്ഷിതമായി അന്തരിച്ചിരിക്കാം. നാലാം മാർത്തോമ്മാ - കശ്ശീശായുടെ പട്ടംകൊടയുടെ ശേഷം മാർ ഈവാനിയോസ് അതേ വർഷം കോല ബ്ലെയിയിലും റാക്കാട്ടുമായി മൂന്ന് പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷകളേ നടത്തിയി ടുള്ളൂ. 1693 -ലേ അദ്ദേഹം നിര്യാതനാകുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും 1689 -ന് ശേഷം യാതൊരു പട്ടംകൊടയും നടത്തിയിട്ടില്ല (നാലു കൊല്ലക്കാലം അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായി കിടന്നു എന്ന് വേണം കരുതുവാൻ. ഈ കാലത്ത് നാലാം മാർത്തോമ്മാ പട്ടംകൊട നടത്തിയതിനെ മാർ ഈവാ നിയോസ് വിരോധിച്ചിരിക്കാം. നാലാം മാർത്തോമ്മായോട് മലങ്കരയ്ക്കു വിരോധം തോന്നുവാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിൽ ആളു കൾക്കു അതുപ്തിയുണ്ടാവാാനും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ നിരോധനം കാരണമായിട്ടുണ്ടാവകാം. മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കൈവെപ്പ് മൂലം തനിക്കു ലഭിച്ചത് മുൻഗാമിയെപ്പോലെ മെത്രാന്റെ നൽവരമാണെന്ന് മാർത്തോമ്മാ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കാം. ഭാഷാപരമായ അവ്യക്തതകൾ ആശയവിനിമയത്തിൽ തടസ്സമുണ്ടാക്കിയതാകാനും മതി. ഏറെ മെത്രാൻ സ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷകൾ മലങ്കര സഭയിൽ നടക്കാത്തതു മൂലം ഒരു ശുശ്രൂഷയെ വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വിഷമമുണ്ടാകുന്നതും സ്വാഭാവികം. എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പട്ടം കൊട ക്രമം ഉപയോഗിച്ച് ഏതെങ്കിലും പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷകൾ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ വരവിന് മുമ്പ് മലങ്കരയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതും ഈ തെറ്റിദ്ധാരണയെ ന്യായീ കരിക്കുന്നു).

സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകൾ മലങ്കരയിൽ പാകി യുറപ്പിച്ചു എന്ന സംതൃപ്തിയോടെ 1693 ചിങ്ങം മൂന്നാം തീയതി മാർ ഈവാനിയോസ് മുളന്തുരുത്തിയിൽ കബറടങ്ങി.

1689 മുതൽ 1729 വരെ ഏതാണ്ട് 40 കൊല്ലം മലങ്കരസഭയിൽ നാലാം മാർത്തോമ്മാ ഭരണം നിർവ്വഹിച്ചു. 1729 മീനം 13 ന് അദ്ദേഹം കാലം ചെയ്തു. കണ്ടനാട് പള്ളിയിൽ കബറടക്കി.

മാർ ഗബ്രിയേൽ

നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് മാർ ഗബ്രിയേൽ എന്ന ഒരു നെസ്തോറിയ മെത്രാൻ കേരളത്തിലെത്തി. 1708 ൽ കൊച്ചിയിലെത്തിയ അദ്ദേഹം തന്ത്രജ്ഞൻ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും മലങ്കരയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്ത്രങ്ങൾ വിജയിച്ചില്ല. റോമ്മൻ പക്ഷപാതികളോട് അവർക്കനുകൂലമായും സുറിയാനിക്കാരോട് അവർക്കനുകൂലമായും അദ്ദേഹം അഭിനയിച്ച് രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുടെയും പിന്തുണ ആർജ്ജിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവത്രെ. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “ഗബ്രിയേൽ കാലദേശാ വസ്ഥകൾ അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് സമർത്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം നെസ്തോറിയ വിശ്വാസ പ്രചാരണത്തിന് വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നതിന് പകരം സ്വകാര്യ ലാഭത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിലേക്കു തിരിച്ചപ്പോഴേക്കു തന്നെ അദ്ദേഹം റോമ്മാ വിശ്വാസം അംഗീകരിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിച്ചും തന്നെ മലങ്കര മെത്രാനായി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചും ഒരു കത്ത് പാപ്പായ്ക്ക് അയച്ചു. ആ വഴി തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കാതെയായപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ആരാധനകളിൽ യാക്കോബായ കർമ്മാചാരങ്ങളെ അനുകരിച്ച് യാക്കോബായരുടെ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ശ്രമിച്ചു. തന്മൂലം ഏതാനും ഇടവകക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. മെത്രാൻ സ്ഥാനോചിതമായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാതെ ഒരു സന്യാസി ജീവിതം നയിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഒരു ഉടമ്പടി അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് വരാപ്പഴയിലെ ഒരു കർമ്മലീത്താ പട്ടക്കാർൻ എഴുതി വാങ്ങിച്ചു (History of the Syrian Church by a Carmelite Missionary of Veerapolay, p. 208). പ്രസ്തുത ശാസനം ഇപ്പോഴും വാരാപ്പഴ സൂക്ഷിച്ച് വച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. നാലാം മാർത്തോമ്മാ ഗബ്രിയേലിനെ സ്വീകരിച്ചില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, ഒരു മതവിപരീതിയായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഗബ്രിയേലിന്റെ അനാശാസ്യങ്ങളും അനുചിതങ്ങളും ആയ കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആവലാതിപ്പെട്ടും തന്റെ മഹാഇടവകയിൽ നിന്ന് ഗബ്രിയേലിനെ വെളിയിലാക്കിത്തരണമെന്ന് അർത്ഥിച്ചും ഒരപേക്ഷ, കൊച്ചിയിലെ ഡച്ചു ഗവർണ്ണറുടെ പേർക്ക് അയച്ചു” (പു. 163, 164).

മാർ ഗബ്രിയേൽ നെസ്തോറിയൻ വിഭാഗക്കാരനും വിശ്വാസപരമായ നിലപാടുകളിൽ അസ്ഥിരനും അവിശ്വസ്തനുമാണെന്ന് ഏവർക്കും അറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനസാധുതയിലുള്ള സംശയം നിമിത്തം പലരും അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. മാർത്തോമ്മായുമായി രസക്ഷയമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സുറിയാനിക്കാരൻ, ഗബ്രിയേലിന്റെ ആഗമന വൃത്താന്തം കേട്ട് കൊച്ചിയിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതിന്റെ ശേഷം തിരികെ വന്നപ്പോൾ ‘അയാൾ അപ്പനുമല്ല, ചിറ്റപ്പനുമല്ല. എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ കാര്യത്തിനു കൊള്ളാം’ എന്ന് പറഞ്ഞതായി ഒരു കഥ ഫിലിപ്പ് വിവരിക്കുന്നുണ്ട് (പു. 163). അന്നുണ്ടായിരുന്ന 64 പള്ളികളിൽ 20 എണ്ണം കർമ്മലീത്തരുടെയും 44 എണ്ണം സുറിയാനിക്കാരുടെയും കൈവശമെന്ന് മാർ ഗബ്രിയേൽ ഡച്ച് അധികാരികൾക്കെഴുതിയ ഒരെഴുത്തിൽ (1721) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാർത്തോമ്മാ നാലാമനെ കുറിച്ച് ‘ഡച്ച് ഇൻ മലബാർ’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വിഷർ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

"He is a black man, dull and slow of understanding. He lives in great state and when he came to the city to visit the commandant, he was attended by a number of soldiers, in imitation of the princes of Malabar. ... According to his own account he has 45 churches under his own authority."

ഇടവകകളുടെ എണ്ണത്തിൽ L. W. ബ്രൗൺ (ഉഗാണ്ടയിലെ ബിഷപ്പ്. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ ചർച്ച് ഓഫ് സെന്റ് തോമസ് എന്ന ഒരു സഭാചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്) വ്യത്യസ്താഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. റോമൻ ആധിപത്യത്തിലായിരുന്ന ചില പള്ളികൾ പോലും ഗബ്രിയേലിനെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതായും ഗബ്രിയേൽ അന്തരിച്ചതോടെ അവർ റോമൻ വിശ്വാസത്തിലേക്കു തിരികെ പോയതായും ഒരു പ്രാചീന കയ്യെഴുത്തു മലങ്കരസഭാചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവമുണ്ട്. “42 ഇടവകകൾ മാർ ഗബ്രിയേലിനെ അനുകൂലിച്ചപ്പോൾ 22 ഇടവകകളേ നാലാം മാർത്തോമ്മായെ അനുകൂലിച്ചുള്ളൂ” (ബ്രൗൺ, പു. 116). മാർ ഗബ്രിയേൽ മലങ്കരയിലുണ്ടാക്കിയ കലക്കത്തെപ്പറ്റി പിൽക്കാലത്ത് 5-ാം മാർത്തോമ്മാ വിവരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “ഊർശ്ശേമിൽ നിന്ന് മാർ ഗബ്രിയേൽ മെത്രാൻ വരുകയുണ്ടായി. കൊല്ലം, പറവൂർ, കായംകുളം എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് പട്ടണങ്ങളിലേക്കായി മൂന്ന് കത്തുകൾ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. മശിഹായിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും രണ്ടു ക്നുമ്മാകളും എന്ന് അവയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തമുലം ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായി. സുറിയാനിക്കാരും പരങ്കികളുമായ ഇരുഭാഗക്കാരെയും യോജിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ...” (ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, മലങ്കരസഭയും കേരള സംസ്കാരവും, പു. 38). ഈ

ഐക്യശ്രമത്തിന്റെ പേരിലാകാം രണ്ടു ഭാഗത്തേയും ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തത്.

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ

മാർത്തോമ്മാ നാലാമൻ അയച്ച ചില കത്തുകളെക്കുറിച്ച് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പരാമർശങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ നിജസ്ഥിതി അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഗ്രബിയേലിനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കാൻ നാലാം മാർത്തോമ്മാ ഡച്ചു സർക്കാരിനെഴുതിയ അപേക്ഷ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. മാർ ഗ്രബിയേൽ 1731 ഫെബ്രുവരി 19 -ന് കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ കബറടക്കപ്പെട്ടു. “പിന്നീട് ചെറിയപള്ളിക്കാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്ലറ പൊളിച്ചുകളയുകയും പള്ളി മുറിയുടെ ഒരു കോവണി പണിയുന്നതിനായി ആ കല്ലുകൾ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു” (വൈറ്റ് ഹൗസ്, ലിംഗറിംഗ്സ് ഓഫ് ലൈറ്റ് ഇൻ എ ഡാർക്കു ലാൻഡ്, പൂ. 45, 46).

സ്വന്തം മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിന്റെ സാധുത വിവാദ വിധേയമായിരിക്കേ, നാലാം മാർത്തോമ്മാ തന്റെ അനന്തരവനെ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ ആയിട്ട് സ്ഥാനം കൊടുത്തു. സ്ഥാനദാനത്തിന്റെ സ്ഥലവും തീയതിയും കൊല്ലവും ലഭ്യമല്ല. പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽ നിന്ന് മെത്രാൻ സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കണം എന്ന ചിന്ത മാത്രമേ നാലാം മാർത്തോമ്മായെ ഭരിച്ചുള്ളൂ. ഏതായാലും അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനാരോഹണവും വിവാദത്തിന് കാരണമായി. ഒരു മെത്രാൻ തനിച്ച് മറ്റൊരു മെത്രാനെ വാഴിച്ചതാണ് വിവാദകാരണമെന്ന് ഇടുപ്പ് റെറ്ററും (പൂ. 123) റവ. ഡോ. വി. സി. ശാമുവേലും (പൂ. 163) അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിനിധിയെങ്കിലുമോ കൂടാതെ വാഴ്ച നടന്നതാണ് കാരണമെന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പും (പൂ. 166) ഒരു പ്രമാണത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ലാതെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കണിയാം പറമ്പിൽ കുരിയൻ കോർപ്പിസ്കോപ്പാ ‘ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാരെ’ അവലംബമാക്കി അതിലെ ഒരു കഥ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: ‘1728 -ൽ മാർത്തോമ്മാ നാലാമൻ മുളന്തൂരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ രോഗിയായി. അപ്പോൾ കണ്ടനാട്ട് പള്ളിയിൽ 13 പള്ളികളുടെ പ്രതിനിധികൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി ആലോചിച്ച് അവർ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടനാട്ട് പള്ളിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. നെസ്തോറിയനായ ഗ്രബിയേൽ വക്രബുദ്ധി ആകയാൽ അനന്തരകരണീയമെന്നെന്ന് ആലോചിച്ചു. അപ്പോൾ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരീ പുത്രൻ തോമ്മാ പിൻശാമിയാകട്ടെ എന്ന് ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മീനമാസം 13-ാം തീയതി പള്ളി പ്രതിനിധികൾ അദ്ദേഹത്തോട്, ‘ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോകാം. തോമ്മാ റമ്പാച്ചൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലട്ടെ.

അങ്ങു സഹോദരീപുത്രന്റെ മേൽ കൈവച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കണം' എന്ന് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം, 'അത് സാധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ റമ്പാനാണ് ടിയാന് പട്ടം കൊടുത്തതെന്ന് പിന്നീട് ജനങ്ങൾ പറയാനിട വരുമെന്ന്' പറഞ്ഞ് നിഷേധിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ബോധക്കേട് വന്നു. ബോധം തിരികെ വന്നപ്പോൾ റമ്പാച്ചൻ ഒരു പുസ്തകമെടുത്ത് സമീപം നിന്ന് വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധം വീണ്ടും മറയുകയും സമീപം നിന്നിരുന്ന ഒരു പുരോഹിതൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ നിന്ന് മുടി എടുത്തു അനന്തരവന്റെ തലയിൽ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു മാർത്തോമ്മാ നാലാമൻ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അനന്തരവൻ അരികെ നിന്നവരോട് 'എനിക്കു പള്ളികൾക്കു എഴുതി അയക്കണം. പേര് എങ്ങനെയാണ് വയ്ക്കേണ്ടത്?' എന്ന് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഏബ്രഹാം അച്ചൻ 'കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നെഴുതുക' എന്ന് പറയും അവരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടാകുകയും അനേകരും അനന്തരവന്റെ കൈമുത്താതെ പോകുകയും ചെയ്തു' (പു. 157, 158). മലങ്കരയിലുള്ള സഭാ ചരിത്രകാരന്മാർക്കാരും ശേഖരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഈ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം ഏതാണ്ട് 300 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു ബഹു. അപ്രേം പൗലൂസ് റമ്പാച്ചൻ ലഭിക്കുകയും ആയത് കണിയാംപറമ്പിലുന്ന് സ്വീകാര്യമായി തോന്നുകയും ചെയ്തത് ആശ്ചര്യം തന്നെ. തോമ്മാ റമ്പാൻ, ഏബ്രഹാം കത്തനാർ, മെത്രാന്റെ തലയിൽ അണിഞ്ഞ മുടി ഇതൊക്കെ ഈ വിവരണത്തെ വിശ്വാസ്യമാക്കുന്നതിനു പകരം പരിഹാസ്യമാക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് റമ്പാൻ സ്ഥാനം മലങ്കരയിലുണ്ടായിരുന്നതായി തെളിവുകളില്ല. അക്കാര്യം ആരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമില്ല. മെത്രാന്മാരണിയുന്ന മുടി അക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ല. പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽ നിന്നു തന്നെ മൂന്ന് നാല് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കകം എഴുതപ്പെട്ട നിരണം ഗ്രന്ഥവരി ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. കാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ആയിരിക്കെ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനാരോഹണം സംബന്ധിച്ച് 'ശീമയിലെ പിതാക്കന്മാരിൽ' കാണുന്ന ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം അതൊരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമല്ല എന്ന് വീണ്ടും തെളിയിക്കുകയാണ്. മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമന്റെ സ്ഥാനാരോഹണവും കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിന്റെ ചെയ്തികളും സമ്മിശ്രമായി കിടക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ ഭാവനാമാത്രമായ രചനയായി ആ കൃതിയെ, അല്ല - വികൃതിയെ - കണക്കാക്കാമെന്ന് തോന്നുന്നു.

1685 ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് നാലാം മാർത്തോമ്മായെ മെത്രാനായിട്ടല്ല, ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും കശ്ശീശായായിട്ടാണ് വാഴിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടംകൊട പുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ.

പട്ടമന പറവൂർ വച്ചു നടന്ന ഈ സ്ഥാനദാനത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ വിവരമില്ലാത്തതാണ് വാസ്തവത്തിൽ അന്നത്തെ തർക്കത്തിന് കാരണം.

നോമൻ മിഷനറിയായ പയോളി, അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ വെറും അത്മായക്കാരൻ ആണെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ഒരു സംസ്കാരച്യുതിയായിട്ട് കണ്ടാൽ മതിയാകും. ചരിത്രകാരന്മാർ അതീവ ലാഘവമായി സംഭവങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമായിട്ട് ഇത് സ്മരിക്കപ്പെടും. ഏതായാലും അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായെ ജനങ്ങൾ മെത്രാനായി സ്വീകരിച്ചില്ല എന്ന് ശരി തന്നെ. അവർ “കൊടുക്കപ്പെട്ട സ്ഥാനം വാസ്തവമല്ലെന്ന് വ്യവഹാരപ്പെടുകയും കമ്പിനിയാരോട് സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കുകയും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ അഞ്ചാമത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം കൈക്കൊള്ളപ്പെടുന്നതല്ല എന്ന് ബഹുജനം കൂടി നിശ്ചയിക്കുകയും പരദേശത്തു നിന്ന് ഒരു സുറിയാനി മെത്രാനെ വരുത്തി കൊടുക്കണമെന്ന് ലത്തക്കമ്പനിയാരോട് അപേക്ഷിച്ചത് സാധിക്കുകയും ചെയ്തായ്കയാൽ എസക്കിയേൽ റാബി എന്ന വലിയ യഹൂദ കച്ചവടക്കാരന്റെ വ്യാപാരം ഏതു ദിക്കിലും നടപ്പായിരിക്കേ, അയാളോട് മുട്ടിച്ച് ഈ യഹൂദ കച്ചവടക്കാരന്റെ ശുപാർശ നിമിത്തം ബസ്സറായിൽ നിന്നും മാർ ഈവാനിയോസ് മൽപ്രിയാനയെ വരുത്തി. ഇദ്ദേഹം 1748 -ന് കൊല്ലം 922 (?) ൽ കച്ചവടക്കാരൻ അന്തോണിയസ്സ് ശെമ്മാശന്റെ ഉരുവിൽക്കൂടെ മലയാളത്തിൽ വന്നു” എന്ന് ഇട്ടുപ്പ് അനന്തര നടപടികളെ വിവരിക്കുന്നു (പു. 124). മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ നടപടികളെപ്പറ്റി ഇട്ടുപ്പ് തുടർന്നെഴുതുന്നു: “ഈ മാർ ഈവാനിയോസ് മപ്രിയാന സുറിയാനി പള്ളികളിൽ സഞ്ചരിച്ചാറെ പള്ളികളിൽ രൂപങ്ങൾ വച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ട് ശാസിക്കുകയും രൂപം വക്കയും ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ദൈവകല്പനക്കു വിരോധം എന്ന് ജനങ്ങളെ ബോധ്യം വരുത്തി പള്ളികളിൽ നിന്ന് രൂപങ്ങളെ മിക്കവാറും നീക്കിക്കളഞ്ഞു. ഇത് നിമിത്തം മെത്രാനും ജനങ്ങളും ഒന്നായി ബാവാ യോടു വിരോധം തുടങ്ങി. അതിനെ ബാവാ പ്രമാണിക്കാതെ ചില പള്ളികളിൽ ചെന്നാറെ രൂപങ്ങളെ എടുത്തു തല്ലിപ്പൊട്ടിക്കുകയും തീയ്യിലിട്ട് ചൂടുകയും ചെയ്കയാൽ താൻ അഞ്ചാമത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്റെയും പ്രമാണികളുടെയും കോപത്തിന് പാത്രവാനായിട്ടും തീർന്നു. താൻ ആരുടെ ഇഷ്ടത്തെയും നോക്കാതെ ഓരോരോ ക്രമക്കേടുകളെ നീക്കുന്നതിന് വളരെ ഉത്സാഹിച്ചു. കത്തങ്ങളെയും അയ്മേനികളിൽ വയസ്സുമാരേയും പട്ടത്തൊപ്പിയും ധരിപ്പിച്ചു.”

നവീകരണപക്ഷപാതിയായിത്തീർന്ന ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറർ, മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ചെയ്തികളിൽ ഒരു വശമേ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് മറ്റൊരു വീക്ഷണം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്: “മാർത്തോമ്മാ അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കു കത്തുകൾ കൊടുത്തയച്ചു കൊണ്ടി

രുന്ന ഒരു യഹൂദ വ്യാപാരിയായ ഹെസക്കിയേൽ 1739 -ൽ ഈവാനിയോസ് എന്ന് പേരായ ഒരു മെത്രാനെ കേരളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു മുൻകോപിയും നയമില്ലാത്തവനും ആയിരുന്നതിനാൽ വേഗത്തിൽ സമുദായാംഗങ്ങളുടെ അത്യുപ്രതി സമ്പാദിച്ചു. കൂടാതെ(യും) നാട്ടുമെത്രാനെ വീണ്ടും സ്ഥാനാഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് അധികാരം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ, മാർത്തോമ്മാ പിന്നീടു തന്റെ സ്ഥാനം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിന് അധികാരമുള്ള പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പാത്രിയർക്കീസിന് അപേക്ഷ അയച്ചു” (പു. 167) ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ നൽകുന്ന വർഷം 1748 ഉം ഫിലിപ്പ് നൽകുന്ന വർഷം 1739 ഉം ആണ്. ഇട്ടുപ്പിന്, മാർ ഈവാനിയോസ് മന്ദ്രിയാന ആണ്; ഫിലിപ്പിന് മെത്രാനും. നിരണം ഗ്രന്ഥവരി ഇട്ടുപ്പിന്റെ മന്ദ്രിയാന എന്ന സ്ഥാനത്തെ അനു കൂലിക്കുന്നില്ല; ഫിലിപ്പിന്റെ വർഷത്തെയും അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഗ്രന്ഥവരി പറയുന്നത് ‘1748-ന് ചെന്ന കൊല്ലം 923-ാം ആണ്ട് മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ വന്നു’ എന്നാണ് (പു. 86). ‘മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിച്ച ഫാ. തോമ്മാ ബർനാഡ് എഴുതുന്ന വിവരണവും ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയം തന്നെ. ഡച്ചു അധികാരികളുടെ അനുമതിയോടു കൂടി യോഹന്നാൻ എന്ന് പേരുള്ള ഒരു മെത്രാനെ ഒരു ഡച്ചു കപ്പലിൽ 1747 -ാം മാണ്ട് കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിറക്കി. ഈ മാർ യോഹന്നാൻ ഒരു യൂദൻ മാത്രമല്ലാതെ മെത്രാൻ പദത്തിലുള്ള ഒരാൾ അല്ലായിരുന്നെന്നും മറ്റും ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. ... വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം മെത്രാൻ തന്നെ ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ഗുണവാൻ ആയ ഒരാൾ അല്ലായിരുന്നെന്ന് താഴെ വിവരിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ നിന്ന് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്.

മാർ യോഹന്നാൻ മുളന്തുരുത്തി, കണ്ടനാട്, പിറവം, കായംകുളം ആദിയായ പള്ളികളിലെ കുരിശുരൂപങ്ങളും കൊത്തുരൂപങ്ങളും തകർത്തു കളകയും ദഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ലഹരി പദാർത്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അത്യധികമായ ആസക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പള്ളിയിലെ വെള്ളി സാമാനങ്ങളെല്ലാം മോഷ്ടിച്ച് കൊച്ചിയിലെ യൂദന്മാർക്കു അദ്ദേഹം കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്ന പണത്തിന് പകരം കൊടുക്കയുണ്ടായി. എങ്കിലും പള്ളിക്കാർ വിവരം അറിഞ്ഞു സാമാനങ്ങളെല്ലാം തിരിച്ചെടുത്തു. പല പള്ളികളിൽ നിന്നു പണം അപഹരിക്കുക മൂലം കൊച്ചി രാജാവ് മാർ യോഹന്നാനെ ബന്ധനത്തിൽ ആക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉമാദാസക്തിയും അദ്ദേഹം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ ക്ഷോഭങ്ങളും ഹേതുവായിട്ട് കൊച്ചിയിലെ ഡച്ച് അധികാരി 1751-ൽ അദ്ദേഹത്തെ ബെസ്രായിലേക്കു അയച്ചുകളയുകയും ചെയ്തു” (16-ാം അധ്യായം, പു. 176).

തനിക്കെതിരെ ജനരോഷം ഉയരുന്നതു കണ്ടു അസ്വസ്ഥനായ അഞ്ചാം

മാർത്തോമ്മാ തന്റെ മുൻഗാമിയായ നാലാം മാർത്തോമ്മാ ചിന്തിച്ചതു പോലെ റോമൻ ആധിപത്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടാലോ എന്ന് ചിന്തിച്ചു പോയി (നാലാം മാർത്തോമ്മാ 1704 ഡിസംബറിൽ തന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന 29 പള്ളിക്കാര്യുടേയും 12 വൈദിക പ്രധാനികളുടേയും കയ്യൊപ്പോടുകൂടിയ ഒരപേക്ഷ മാർപ്പാപ്പയ്ക്കു അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ എന്ന കർമ്മലീത്താ വൈദികൻ മുഖേന റോമിൽ എത്തിച്ച അപേക്ഷയിൽ അഞ്ചു കാര്യങ്ങൾ ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു: 1. പുത്തൻകുറു കാർ കത്തോലിക്കാ സഭയെ പരിത്യജിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണം പോർച്ചുഗീസുകാരായ ജസ്യൂട്ട്സ് മുഖേനയുണ്ടായ ഉപദ്രവങ്ങളാണ്. 2. കർമ്മലീത്താ വൈദികരെ കേരളത്തിലേക്കയച്ചതിൽ മാർപ്പാപ്പായോട് കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. 3. സുറിയാനി ക്രമം മലങ്കരയിലെങ്ങും ആചരിക്കപ്പെടുവാൻ അനുവാദം നൽകണം. 4. വരാപ്പുഴയിലെ ആഞ്ചലോസ് ഫ്രാൻസിസ് മെത്രാനുമൊന്നിച്ച് മലങ്കരയിലെ കത്തോലിക്കരെ ഭരിക്കുവാനുള്ള അധികാരപത്രം അയച്ചു കിട്ടണം. 5. വി. കുർബാനയിൽ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം എന്നപോലെ പുളിപ്പുള്ള അപ്പവും ഉപയോഗിക്കുവാൻ അനുവദിക്കണം. ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ കീഴിൽ മലങ്കരയിലെ ഇരുകുറ്റുക്കാരും ഒന്നിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്ന് നാലാം മാർത്തോമ്മാ അപേക്ഷയിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. ഫാ. ഇഞ്ചക്കലോടി എഴുതിയ ‘മാർ ഈവാനിയോസ്’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പു. 214) ഇത്യാ ഓറിയന്റാലീസ് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൗലോനീസ് എഴുതിയ ഈ കാര്യം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാലാം മാർത്തോമ്മാ അന്ത്യോഖ്യയ്ക്കയച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന കത്തുകളെപ്പറ്റി വിശദമായി എഴുതുന്ന ചരിത്രകാരന്മാർ അദ്ദേഹം റോമിലേക്കെഴുതിയ കത്തുകളെപ്പറ്റി മൗനം അവലംബിക്കുന്നതിന്റെ യുക്തി ദുരുഹമായിരിക്കുന്നു. ചഞ്ചലചിത്തരെന്ന് സ്വയം തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരുടെ കത്തുകളും അവയിലെ പദപ്രയോഗങ്ങളും വച്ചുകൊണ്ട് ചരിത്രമെഴുതിയാൽ സംഭവിക്കാവുന്ന അബദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റി ചരിത്രവിദ്വാർത്ഥികൾ നിതാന്ത ജാഗ്രത പുലർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു).

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായും റോമിലേക്കു 1748 -ൽ തത്തുല്യമായ ഒരപേക്ഷ താഴെ പറയുംപ്രകാരം അയച്ചു: “.... ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവൻ എന്ന് പത്രോസിന്റെ കുർബാനക്രമത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന വി. പത്രോസിന്റെ നാമത്തിൽ അങ്ങയോട് അപേക്ഷ ചെയ്യുന്നു. അത് എന്തെന്നാൽ, ഗ്രീക്കു കാർക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ‘പുളിച്ച അപ്പം’ ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഞങ്ങൾക്കു തരണം. ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ അവിടുന്ന് സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഉടൻ തന്നെ അവിടത്തെ സിംഹാസനത്തിന് അനുസരണമുള്ളവരായിത്തീരുന്നതാണ്. ...” (ഫാ. ഇഞ്ചക്കലോടി, പു. 216).

ഈ അപേക്ഷയും നിരസിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ഈ അപേക്ഷ കളിലെ അസ്ഥിരതകൾ റോം തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാം. റോമ്മിലേക്കെഴുതുമ്പോൾ റോമ്മാ പാപ്പായെ തലവനെന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന അതേ കൈകൾ കൊണ്ടു തന്നെ, അന്ത്യോഖ്യയിലേയ്ക്കെഴുതും ഇസ്രായേലിനോട് പാത്രീയർക്കീസ് തങ്ങളുടെ തലവൻ ആണെന്ന്.

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ കത്തുകൾ

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ 1728 മുതൽ സഭാ ഭരണഭാരം കൈയേറ്റതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ചരിത്രരേഖകൾ അധികമില്ലെന്നാണ് അടുത്തകാലം വരെയും വിശ്വസിച്ചുപോന്നിരുന്നത് (ഫാ. വി. സി. ശാമുവേൽ, *സഭ വളരുന്നു*). എന്നാൽ കൊരട്ടി സീയോൻ സെമിനാരി ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ നിന്ന് ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ ഗുരുവും ആത്മീയ പിതാവുംമായ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കണ്ടെടുത്ത 3 കത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയും പല വിവരങ്ങളും നമുക്കു നൽകുന്നു. മലങ്കര മല്പാൻ ഞാർത്താങ്കൽ കോരതു കത്തനാരുടെ സഹായത്തോടെ സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്ത മൂന്ന് കത്തുകളും ഇവിടെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണ്. അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ വിദേശത്തേക്കയച്ച കത്തുകൾ മറ്റാരും പരിശോധിച്ചതായി അറിവിൽപെട്ടിട്ടില്ല.

എ. ഡി. 1738 ലെ കത്ത്

“..... ദൈവപരിപാലനയിൽ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കലേക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ (1665 -ലെ അബ്ദൽ ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്) വരവുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം ഞങ്ങൾ വളരെ വിഷമതയിലായി. അപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരായ ബസേലിയോസ് യൽദൊ പാത്രീയർക്കീസും മാർ ഈവാനിയോസും അയക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യയിൽ അദ്ദേഹം രോഗിയായിത്തീർന്നപ്പോൾ മൂന്ന് ദിവസം മാത്രമേ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബറടക്കം ആഘോഷപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന നമ്മോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ. ആമ്മീൻ.

പാത്രീയർക്കീസിന്റെ മരണശേഷം മാർ ഈവാനിയോസ്, അതിന് ശേഷം 40 കൊല്ലക്കാലം ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരാരും വന്നില്ല. ആയതിനാൽ ഞങ്ങൾ അനാഥരായി. ഞങ്ങൾ ഭോഷന്മാരും അന്ധന്മാരായി. പാപത്തിന്റെ അഗാധക്കയത്തിൽ മുങ്ങി. ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെയാക്കി. ആയതിനാൽ പ. പിതാക്കന്മാർ വരികയും ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുകയും വേണം. ഈ അന്ധതയിൽ പ്രകാശം തരണം. അനേകം എഴുത്തുകൾ ഞങ്ങൾ അയച്ചു. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരെ

കാണുവാനും സംസാരിക്കുവാനും ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്മൂലം സങ്കടപ്പെട്ടു അപേക്ഷിക്കുന്നു. കർത്താവും രക്ഷിതാവുമായ മശിഹായുടെ നാമത്തിൽ പ. പിതാക്കന്മാർ പരാതിപ്പെട്ട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. എത്രയും വേഗം വന്ന് സഹായിക്കേണമേ. സത്യവിശ്വാസികളായ പിതാക്കന്മാർ സ്നേഹപൂർവ്വം അപേക്ഷിക്കുന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ പ്രമാണങ്ങളുടെ വൈരാഗ്യത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയരുതേ. ഈ ലോകത്തിൽ ഞെരുക്കങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നുവെങ്കിലും നിങ്ങൾ അവസാനം സന്തോഷിക്കുമെന്ന് കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

വീണ്ടും ഭാഗ്യവാന്മാരായ പിതാക്കന്മാർ നിങ്ങളോട് അറിയിക്കുന്നു. പുതിയനിയമ വ്യാഖ്യാനം, ഏവൻഗേലിയോൻ, പ്രക്സീസ്, ലേഖനങ്ങൾ, ദാവീദിന്റെ മസ്മുറാകൾ, ഓറൈത്തായുടെ പുസ്തകം, പരിശുദ്ധ സുന്ന ഹദോസ് തീരുമാനങ്ങൾ, ദൈവമാതാവിന്റെ ചരിത്രം എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ടുവരണം. കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ കുമുദോർ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ അദ്ദേഹം സഹായിക്കുന്നു. ഈ കുമുദോർ ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും അധികാരി ആണെന്ന് അറിഞ്ഞു കൊൾ വിൻ. അദ്ദേഹം പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ശത്രുവാണ്. സുറിയാനി പിതാക്കന്മാരെ വരുത്തി തരാമെന്ന് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം അപകടശങ്ക കൂടാതെയും നിർഭയമായും നിങ്ങൾക്കു യാത്ര ചെയ്യാം. നിനവെയിൽ നിന്നും സുറത്തിൽ നിന്നും ബ്രെസ്രായിൽ നിന്നും കൊച്ചിയിൽ വന്ന കച്ചവടക്കാരോട് ഞങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചതിൻ പ്രകാരം ഞങ്ങൾ അയക്കുന്ന ഈ നിസ്സാരന്മാരുടെ കത്ത് നിങ്ങൾ സ്വീകരിപ്പിൻ. കമ്പനിക്കപ്പലിൽ കയറി നിങ്ങൾ കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ എത്തിച്ചേരണം. അപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ, ശപിക്കപ്പെട്ട ലെയോന്റെയും കുട്ടുകാരുടെയും വഞ്ചനയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യ തിരിച്ച് വരും; സത്യവിശ്വാസികൾ ജീവിക്കും. ഇപ്പോൾ വഞ്ചനക്കാരും വ്യാജക്കാരായ പറങ്കികൾ അലറുന്ന സിംഹത്തെപ്പോലെ ആരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ തലകളെ ഉയർത്തി, മുമ്പേ തന്നെ കൊയ്ത്തിന് വിളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വയലുകളെ നോക്കുവിൻ എന്ന് ഏവൻഗേലിയോനിൽ നീതിമാനായ ന്യായാധിപൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യ മുഴുവനെയും വലവീശി പിടിക്കുവാനുള്ള സമയം ഇതാകുന്നു. കൊയ്യുന്നവൻ കൂലി പ്രാപിക്കുന്നു. നിത്യജീവനിലേക്കു ഫലങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നു. വിതക്കുന്നവനും കൊയ്യുന്നവനും ഒരുമിച്ച് സന്തോഷിക്കുന്നു എന്ന് ഏവൻഗേലിയോനിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ആകയാൽ ഞങ്ങളുടെ സഹായത്തിനായി ധൃതിയിൽ യാത്ര ചെയ്തു വരണം. നിങ്ങളുടെ ആഗമനമാകുന്ന ഉദയത്തെ, ദൈവമാതാവിൽ നിന്ന് ജഡമെടുത്ത വചനത്തിന്റെ ഉദയത്തെ നോക്കിപ്പാർത്ത, പാതാളത്തിലെ പൂർവീകര

പോലെ നോക്കിപാർക്കുന്ന ഞങ്ങളെ മറക്കരുതേ. ആമ്മീൻ. ആകാശത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ ബാവാ..

യവനായ വർഷം 2049 കോനൂൻക്ദീം മാസം 2-ാം ദിവസം വെള്ളിയാഴ്ച കണ്ടനാട്ട് വിശുദ്ധ മർത്തമറിയാമ്മിന്റെ പള്ളിയിൽ വച്ച് ഈ കത്ത് എഴുതപ്പെട്ടു.”

ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ ഈ കത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്കു നിരീക്ഷിക്കാൻ കഴിയും:

1. കോതമംഗലത്ത് കബറടങ്ങിയ മാർ ബസ്സേലിയോസിനെ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ, പാത്രിയർക്കീസെന്ന് പരാമർശിക്കുന്നു. ആറു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നടന്ന സംഭവത്തെപ്പറ്റി ഒരു സഭാധ്യക്ഷന്റെ ബോധ്യം എത്ര മേൽ അവി്യക്തമായിരുന്നു എന്ന് ഈ പരാമർശം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

2. അന്ന് കേരളത്തിൽ മാത്രം ഒരുങ്ങിനില്ക്കുന്ന സഭയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്ന പദം ഇന്ത്യൻ സഭ എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശീയബോധത്തെയാണിത് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അക്കാലത്തെ സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള മിക്ക രേഖകളിലും അർക്കദിയാക്കോൻ ദ് ഹിന്ദു (ഹിന്ദു ദേശത്തിന്റെ അർക്കദിയാക്കോൻ), എപ്പിസ്കോപ്പാ ദ് ഹിന്ദു (ഹിന്ദു ദേശത്തിന്റെ എപ്പിസ്കോപ്പാ) എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ അന്ന് സർവസാധാരണമായി കാണുന്നുണ്ട്.

3. ഇന്ത്യയുടെ സുവിശേഷീകരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉത്കണ്ഠയാണ് കത്തു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരു വിവരം. വിപരീത സാഹചര്യങ്ങളിൽ സുവിശേഷ വയലുകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ മലങ്കരസഭ അശക്തയാണെന്നും വിദേശ സഹായം ലഭിച്ചാൽ ഇത് സാധ്യമാകുമെന്നും ഉള്ള ശുഭാപ്തി വിശ്വാസം കത്ത് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. സുവിശേഷീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു തുറന്ന ക്ഷണമാണീ കത്ത്.

4. സഹയാഭ്യർത്ഥനയാണ് കത്തിലെ ഉള്ളടക്കമെങ്കിലും ഇരു സഭകളും തമ്മിലുള്ള തുല്യതാബോധം എഴുത്തുകാരനിൽ തുടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ‘ഇവിടത്തെ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ’ എന്ന പ്രയോഗം അപകർഷതാബോധം ഒട്ടുമില്ലാത്ത ഒരു മനസ്സിന്റെ ഉടമയാണ് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ എന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. തന്റെ സഭയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും ന്യൂനതയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

5. തന്റെ സ്ഥാന സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് നാട്ടിൽ തർക്കം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കത്തിൽ അതു വിളിച്ചു പറയാതിരുന്നത് മനഃസാന്നിധ്യമുള്ള ഒരു ഇടയന്റെ വ്യക്തിത്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

6. ഒരു സഭയുടെ നിലനില്പിനും വളർച്ചയ്ക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളത് മനുസാന്നിധ്യമാകയാൽ അക്കാര്യത്തിൽ ഇടയത്ത ബോധത്തോടെ ആവശ്യമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ ലിസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നു. വേദപുസ്തകം, അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം, കാനോൻ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നിവ മുന്തിയ പരിഗണനയോടെ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. അതിപ്രാചീനമായി ഭാരതത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ബൈബിൾ അകാനോനികമെന്ന് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് മുദ്രകുത്തി അതിന്റെ പ്രചാരവും ഉപയോഗവും നിരോധിച്ചിരുന്നു. കാനോനീകൃത ബൈബിൾ ഇന്ത്യയുടെ ആവശ്യമായിരുന്നു. 1685 -ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ഹുദായ കാനോൻ എന്ന നിയമപുസ്തകത്തെ ഭാഗികമായി പരിചയപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ പൂർണ്ണ രൂപമാണ് 'സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥം തേടലിലൂടെ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ആരാധനാ ക്രമങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആരാധനാ ക്രമങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നാണ് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. 1685 -ലെ പിതാക്കന്മാരുടെ ആഗമനം ഇക്കാര്യത്തിലെ പോരായ്മകൾ പരിഹരിച്ചിരുന്നു.

7. കൊച്ചിയിലെ നാവിക ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിയുമായി നല്ല പരിചയവും ബന്ധവുമുള്ള ഒരാളാണ് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ എന്ന് ഈ കത്ത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

8. ഉചിത സന്ദർഭങ്ങളിൽ വേദഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് ശ്രോതാവിന്റെ ആദരം പിടിച്ചുപറ്റുവാൻ കത്തിലൂടെ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു എഴുത്തുകാരനെ കത്തിൽ കാണാം.

9. ഉചിതമായ അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ ആശയത്തേയും സന്ദേശത്തെയും അവിസ്മരണീയമായ സാഹിത്യ സൃഷ്ടി ഈ എഴുത്തിനെ കടാക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

10. സർവ്വോപരി വാചംയമിത്വം മുഖമുദ്രയാക്കിയ ഒരെഴുത്തുകാരനെ ഈ കത്ത് അനാവരണം ചെയ്യുന്നു (യൗനായ വർഷം 2049 = എ. ഡി. 1738, കോന്നൂർക്ദീം 2 = ഡിസംബർ 2).

1745 ലെ കത്ത്

“ദൈവകൃപ വെളിപ്പെട്ട അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തെ ഭരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അന്ത്യോഖ്യായുടെ ഇഗ്നാന്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസിനും കർത്താക്കന്മാരുടെ കർത്താവിന്റെ സിംഹാസനവും ദൈവത്തിന്റെ നഗരവും ആയ ഊർശ്ശേമിന്റെ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കായ്ക്കും ശ്ലീഹന്മാരിൽ നിന്ന് പ്രാപിച്ച വിശ്വാസത്തെ ഭംഗം കൂടാതെ പരിരക്ഷിച്ചുപോരുന്ന സിറിയായിലെ എപ്പിസ്കോപ്പാമാർക്കും ശോഭയുള്ള

അഹറോന്യ പുരോഹിതർക്കും പരിപാകതയുള്ളവരും അനുഗൃഹീതരുമായ സ്തേഫാനോസിനടുത്ത ശെമ്മാശന്മാർക്കും ഊർശ്ശേമിലും പരിസരത്തുമുള്ള വിശ്വാസികൾക്കും, അങ്ങനെ പുകൾപെറ്റ സുറിയാനി സഭയിലെ സത്യവിശ്വാസികളായ നേതാക്കൾക്കും തേനിനേക്കാളും തേൻകട്ടയേക്കാളും മാധുര്യമുള്ളതും സ്നേഹവും ശാന്തിയും ഉള്ളതുമായ സമാധാനം ഞങ്ങൾ അയക്കുന്നു.

പരിശുദ്ധ ചുംബനങ്ങളാൽ നിങ്ങളോരോരുത്തരോടും സമാധാനം ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലേയും മലബാറിലേയും അങ്കമാലിയിലേയും ബലഹീനരും പാപികളും മക്കളും ആയ കാശീശന്മാരും ശെമ്മാശന്മാരും ആബൂൻ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനും നിങ്ങളോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. മലബാറിൽ വന്ന ബസ്സേലിയോസ് മന്ദിരാനയോടു കൂടെ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസിൽ നിന്ന് അധികാരം പ്രാപിച്ചവനാണ് ഈ മാർത്തോമ്മാ എപ്പിസ്കോപ്പാ. നിങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠതയോട് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. വ്യാകരണം, നിയമപുസ്തകങ്ങൾ തുടങ്ങി ഉചിതമായ പുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ടുവരണം. കൂടുതൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുമോ എന്ന് ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു. ഈ കത്തുകളിൽ ധാരാളം തെറ്റുകൾ കാണാം. ആവശ്യത്തിനുള്ള പിതാക്കന്മാരെ അയച്ചു തരണം. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽ പറങ്കികൾ വരുന്നതു വരെ പിതാക്കന്മാർ ഇവിടെ വരികയും ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളോട് അവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഞങ്ങളുടെ അടുക്കലേക്കു പിതാക്കന്മാർ വരുവാൻ കർത്താവ് വഴി തെളിയിച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞു മല്പാനും ക്യാപ്റ്റനും പുണ്യവാനുമായ അബ്ദൽ ജലീൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ദൈവപരിപാലനയിൽ ഇവിടെ വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവു മൂലം പിതാക്കന്മാർ ധൈര്യം പ്രാപിച്ച് സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പുള്ളവരായി. എ. ഡി. 1667 വരെ (?) പിതാവ് ഞങ്ങളോടൊത്തു ജീവിച്ചു. മേടം 14 -ാം തീയതി വെള്ളിയാഴ്ച അവർണ്ണനീയ അന്ത്യതന്ത്രോടെ കാലം ചെയ്തു. മസൂമുറാകൾ പാടി ബഹുമതിപൂർവ്വം നഗരി കാണിച്ച് പറവൂർ മാർത്തോമ്മൻ പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ കബറടക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മ, പെരുന്നാളായി ഞങ്ങൾ കൊണ്ടാടുന്നു. പള്ളിയിൽ ആളുകൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാർ ആവശ്യത്തെ പ്രതി അങ്ങോട്ട് കത്തുകൾ അയച്ചിരുന്നു. ബലഹീനരുടെ കത്ത് അവിടെ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. മശിഹായുടെ സ്നേഹത്തെ പ്രതി പിതാക്കന്മാരെ അയക്കുകയും ചെയ്തു. യൽദൊ മാർ ബസ്സേലിയോസും മ്ശീഹായുടെ പ്രമാണങ്ങളിൽ വൈരാഗ്യമുള്ളവനും ജ്ഞാനിയും ആയ ഈവാനിയോസും കോതമംഗലത്ത് വന്നു. താമസംവിനാ മാർ ബസ്സേലിയോസ് രോഗിയാവുകയും മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി

പൂർത്തീകരിച്ച് നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോടൊത്തു താമസിക്കുകയും സത്യവിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പൂർവ്വിക സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിലെങ്ങും പ്രചരിച്ചിരുന്ന പറങ്കികളുടെ വഷളായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം ആട്ടിപ്പായിച്ചു. ഏതാനും കാലങ്ങൾക്കു ശേഷം എ. ഡി. 1694 -ൽ (?) ചിങ്ങം മൂന്നാം തീയതി ആ ശ്രേഷ്ഠൻ അന്തരിച്ചു.

ഈ കാലത്ത് നിനവേയിലും ഊർശ്ശേമിലും ഭരണം നടത്തുന്ന ഈലിയാ കാതോലിക്കായുടെ നിയോഗപ്രകാരമാണെന്നവകാശപ്പെട്ടു കൊണ്ട് ഊർശ്ശേമിൽ നിന്ന് മാർ ഗബ്രിയേൽ മെത്രാൻ വരികയുണ്ടായി. കൊല്ലം, പറവൂർ, കായംകുളം എന്നീ മൂന്ന് പട്ടണങ്ങളിലേക്കായി മൂന്ന് കത്തുകൾ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. മശിഹായിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും രണ്ടു ക്നൂമ്മാകളും എന്ന് അവയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തയ്യലം ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായി. സുറിയാനിക്കാരും പറങ്കികളുമായി ഇരുവിഭാഗക്കാരെയും യോജിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ ആ കത്ത് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പലരും ആ കത്തുകളിലെ രഹസ്യം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏക സ്വഭാവത്തിന്റെയും ഇരു സ്വഭാവത്തിന്റെയും വ്യത്യാസം അതിൽ ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞു. ചില മല്പാന്മാർ ഒന്നാണ് എന്ന് പറയുന്ന, വേറെ ചിലർ രണ്ടു എന്ന് പറയുന്നു. അതിൽ വ്യത്യാസം ഒന്നും ഇല്ല. അവനിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഉണ്ട് എന്ന മല്പാന്മാരുടെ ഉപദേശം സുവിദിതമാണ്. അതിനാൽ അവിടുത്തെ കർതൃത്വത്തോട് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത് സഹായത്തിന് വരണം. പ്രയോജനകരവും മധുരവുമായ വാക്കുകൾ കേൾപ്പാനും സുന്ദരമായ മുഖം കാണുവാനും ഞങ്ങൾ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സത്യവിശ്വാസക്കാരുടെ തലവനും പുണ്യവാനും വെടിപ്പിന്റെ ഉറവിടവും ആശ്വാസകനും ആയ അവിടുത്തോട് മ്ശീഹായുടെ സ്നേഹത്തെ പ്രതി പഠനത്തിൽ നിസ്സാരമായ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന പിതാക്കന്മാരെ അയച്ചു തരണം; വന്ന് സഹായിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും കുറവുകൾ പരിഹരിക്കുകയും തുണയ്ക്കുകയും വേണം. സ്നേഹം ഔദാര്യവും നിമിത്തം ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ.”

(എ. ഡി. 1745 -ൽ എഴുതപ്പെട്ടത്. ബെസ്രാ തുറമുഖത്തു വച്ച് ഞങ്ങൾ ഈ എഴുത്ത് കണ്ടു. പുറത്ത് കറുത്ത മുദ്രയാൽ മുദ്രിതം. അകത്ത് മാർത്തോമ്മായുടെ മുദ്ര).

ബ്രാക്കറ്റിൽ മേൽ കൊടുത്തത്, അറബി ഭാഷയിൽ എഴുതിവച്ച ഒരു കുറിപ്പാണ്. ആ കുറിപ്പ് എഴുത്തിന്റെ മേൽക്കുറിപ്പായി കാണപ്പെട്ടു.

താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ ഈ കത്ത് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു:

1. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എന്ന പൊതു പേരിലല്ലാതെ കൃത്യമായ പേരിൽ സംബോധന ചെയ്യുവാൻ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ.

2. മാർ ബസ്സേലിയോസിനെ ഊർശ്ശേമിന്റെ കാതോലിക്കായായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

3. സംബോധനയിൽ ഒരു സഭാധ്യക്ഷന്റെ ശൈലിയും ഗൗരവബോധവും പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്.

4. അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് സഭയിൽ പേരെടുത്തൊരാൾ നിലച്ചിരുന്നു (1647 -ൽ തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ റോമ്മിലേക്കയച്ച കത്തിലും ജലീൽ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സർക്കുലറും പേരെടുത്താ പരാമർശം ഉണ്ട്).

5. തന്റെ സ്ഥാനത്തിന് എന്തെങ്കിലും സംശയം അദ്ദേഹത്തിനില്ല.

6. സിറിയയിൽ നിന്ന് വന്നവരിൽ ആദ്യൻ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ആണെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുക മൂലം അഹത്തളളായുടെ അന്ത്യോഖ്യാൻ ബന്ധം അദ്ദേഹം നിഷേധിക്കുന്നു.

7. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദൽ ജലീൽ സാന്നിധ്യം കൊണ്ട് സഭയെ ഉറപ്പിച്ചു എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് അർത്ഥവത്താണ്. അദ്ദേഹം പട്ടം കൊട നടത്തുകയോ ഉപദേശപരമായ തിരുത്തലുകൾ നടത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

8. ഉപദേശപരമായ അടിയുറപ്പ് ഈ സഭയ്ക്കു നൽകിയത് 1685 -ലെ മാർ ഈവാനിയോസ് ആണ്.

9. മുൻഗാമികളുടെ ജീവചരിത്രം സംബന്ധിച്ച വർഷങ്ങൾ, വിശ്വാസപരമായ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഇവയിൽ നിഷ്ഠയും ജാഗ്രതയും കാണിച്ചിട്ടില്ല.

10. മലങ്കരസഭ ക്ഷയിച്ചു വരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ബോധവാനും ദുഃഖിതനുമാണ്.

എ. ഡി. 1746 -ലെ കത്ത്

“ജനകനായ പിതാവും ജനിച്ചവനായ പുത്രനും പുറപ്പെടുന്ന പ. റൂഹായുമായ വന്ദ്യങ്ങളായ മൂന്ന് ക്നുമാകളുള്ള ഏക സത്യദൈവത്തിന്റെ തിരുനാമത്തിൽ തനിയ്ക്കു സ്തുതി. നമ്മുടെ മേൽ തന്റെ കരു

നെയും മനോഗുണവും എന്നേയ്ക്കും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ. ആമ്മീൻ.

ദൈവകൃപയാൽ ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും എപ്പിസ്കോപ്പാലായും യേശു മശിഹായുടെ ദാസനും ബലഹീനനുമായ മാർത്തോമ്മാ ആയ ഞാൻ, പ്രസിദ്ധമായ ബാബേലിൽ ഇരിക്കുന്ന യാക്കൂബ് കശീശായുടെ പുത്രൻ സ്കറിയാ കശീശാ ആയ നിന്റെ സ്നേഹത്തോട് അറിയിക്കുന്നു.

താങ്കൾ ഞങ്ങൾക്കയച്ച കത്ത് എന്റെ അടുക്കൽ കിട്ടിയെന്ന് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ സത്യമുള്ളവരും ബലഹീനരും പാപികളും എളിയവരുമായ സുറിയാനിക്കാർ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു എന്റെ അടുക്കൽ സമ്മേളിച്ചു. താങ്കളുടെ എഴുത്തു വായിച്ചപ്പോൾ അവരെല്ലാം സന്തോഷിച്ചു. അതിനാൽ എന്റെ സഹോദരാ, ഞാൻ താങ്കൾക്കു മറുപടി അയയ്ക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മരണശേഷം 52 -ാം ആണ്ടിൽ തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ഇന്ത്യയിൽ മലബാർ എന്ന സ്ഥലത്തു വന്നു. അക്കാലം മുതൽ അന്ത്യോഖ്യയിലെ മഹത്വമുള്ള സിംഹാസനത്തിൽ ഭാഗ്യമോടെ വാണരുളുന്ന മാർ ഇസ്രായീലായോസിന്റെ കല്പന പ്രകാരം പാത്രിയർക്കീസും അനേകം മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ വരികയുണ്ടായി. അവർ സത്യവിശ്വാസികളായ സുറിയാനിക്കാരുടെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് കുർബ്ബാനയും നോമ്പാചരണവും ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു. തന്മൂലം യാക്കോബായക്കാരുടെയല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെ സ്വീകരിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സത്യവിശ്വാസികളായ യാക്കോബായക്കാരുടെ വിശ്വാസത്തെയാണല്ലോ ഞങ്ങൾ അനുഗമിച്ചിരുന്നത്. ഞങ്ങൾക്കു എപ്പിസ്കോപ്പാ ഇല്ലാത്തതല്ല പ്രശ്നം. ഞങ്ങളിൽ ചിലർ ഫ്രങ്കായക്കാരുോട് ചേർന്നു. ശുദ്ധമുള്ള മത്തായി വെടിപ്പുള്ള ഏവൻഗേലിയോനിൽ പറഞ്ഞതു പോലെ 'ഒരു പ്രവാചകൻ സ്വന്തപട്ടണത്തിൽ ബഹുമാനിതനാകുന്നില്ല.' അപ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽ എപ്പിസ്കോപ്പാ ആയി എന്നെ ചിലർ സ്വീകരിച്ചില്ല. അവർ പരക്കിളെ വിട്ട് ഞങ്ങളോട് ചേർന്നെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നുവെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

വീണ്ടും പ്രിയ സ്നേഹിതനായ സ്കറിയാ കശീശായെ രൂപായുടെ കാര്യം ഞങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നു. ഞങ്ങളിലാരും കടലിൽ കപ്പൽ യാത്ര ചെയ്തിട്ടില്ല. തന്മൂലം താങ്കളുടെ എഴുത്തിലെ താല്പര്യപ്രകാരം രൂപ, ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്ന കപ്പൽക്കാരുടെ പക്കൽ കൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ അവരെ അറിയുകയുമില്ല. ഇപ്പോൾ മലബാറിലെ കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ ഭരണം നടത്തുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമാരോർ ഇന്ത്യയിലെ സുറിയാനി സത്യവിശ്വാസികളെ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ വളരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം താങ്കളുടെ എഴുത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ച രൂപ കൊച്ചിക്കോട്ട യിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമാരോറിനെ ഏല്പിക്കുന്നു. എപ്പിസ്കോപ്പാ ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വരുമ്പോൾ ഏല്പി

പ്പിക്കാനായി. അപ്പോൾ താങ്കൾ താല്പര്യപ്പെടുന്ന പണം തരും. അതു കൊണ്ട്, എപ്പിസ്കോപ്പാ ഇവിടെ വരുവാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയിലെ സത്യവിശ്വാസികൾ മൂലം ദൈവത്തിന്റെ കരുണയും മനോഹൃദയവും നിനക്കുണ്ടാകും. ഞങ്ങളിൽ നിന്ന് പണം കിട്ടുകയില്ല എന്ന് നീ നിരൂപിക്കുന്നെങ്കിൽ, പാത്രിയർക്കീസ് വരുമ്പോൾ അധികം പണം കൊടുക്കാം. നീതിമാന്മാരെ കൊല്ലുവാൻ അവർ ഒളിവിടങ്ങളിൽ പതിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ദാവീദ് സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ പാടിയപോലെ പറകുക സത്യവിശ്വാസികളുടെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആഗമനത്തെ നോക്കി ഒളിവിടങ്ങളിൽ ഇരിക്കും. ബഹുമാനപ്പെട്ട അന്ത്യോഖ്യായിലെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പനയാലെ നിങ്ങൾ വരണം. ആമ്മീൻ. ആകാശത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ ബാവ.....

ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും വാതിലായ മൻറത്തു മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ പള്ളിയിൽ വച്ച്.

എ. ഡി. 1746 കോന്തൻക്ദീം 7-ാം തീയതി ശനിയാഴ്ച (കോന്തൻക്ദീം = ഡിസംബർ).

ഈ കത്തുകളുടെ ആമുഖമായി എഴുതപ്പെട്ട അറബി ഭാഷയിലുള്ള വാക്യവും വിവർത്തനം ചെയ്തു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“ഇതു ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് വന്ന എഴുത്തിന്റെ രൂപം. ബാത്ഷ്കായുടെ മകൻ മൂസാ ഈ കത്തുകൾ കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നു. ബൈസാന്തുമുഖത്ത് നിന്നു കിട്ടി.” 1751 -ൽ വിദേശ മെത്രാന്മാർ കൊണ്ടുവന്ന പുസ്തകങ്ങളിലൊന്നിന്റെ ആദ്യ പേജുകളിലായി പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ കത്തുകൾ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ അജ്ഞാത അദ്ധ്യായങ്ങളിലേക്കു ചില പ്രകാശരശ്മികൾ വീശുന്നുണ്ട്.

ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. 1655 ന് മുമ്പും ശേഷവും മലങ്കരസഭയ്ക്കുണ്ടായ വിദേശ സംസർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആവശ്യമായ അന്വേഷണവും ഗവേഷണവും നടത്താതെ കുറെ കഥകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനാണ് പല ചരിത്രകാരന്മാരും പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ കഥകൾ അധികവും 1751 -ന് ശേഷം അന്ത്യോഖ്യയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഇന്ത്യയിലെത്തിയ ശേഷം അവരുടെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ പ്രചരിക്കപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നു. ഈ പ്രചാരണത്തിന്റെ മുഖ്യ വക്താക്കൾ പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർ ആയിരുന്നു. അതൊരു പരസ്പര സഹായ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽ മലങ്കരസഭയുടെ പൗരോഹിത്യവും ഭരണവും പകലോമറ്റം കുടുംബക്കാരുടെ കൈവ

ശമാണെന്ന് അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാപ്പോലീത്ത 'പകലോമറ്റം' പുകഴ്ചയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രചരണം അഴിച്ചുവിടുകയും രേഖകൾ ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവോൾ, പ്രത്യുപകാരമെന്നോണം, അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാന്മാരാണ് മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽ മലങ്കരയെ കൈവെപ്പ് നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചതെന്ന് പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും രേഖകൾ ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മെത്രാന്മാരുടെ കൈകൾ എപ്പോഴും വിശുദ്ധവും അവരുടെ നാവ് സത്യനിഷ്ഠയുള്ളതുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചു വർക്കൊക്കെ തെറ്റുപറ്റി.

2. 1751 -ൽ വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാരെ കൊണ്ടുവരുന്നതു സംബന്ധിച്ച് ഒരു അന്തോനീസ് ശെമ്മാശൻ മുഖേന കത്തിടപാട് നടത്തി എന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് (പു. 167) എന്തിനാണെന്നതിലേന്നത് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. ഇവിടെ ലഭിച്ച കത്തുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത് ഒരു സ്കറിയാ കശീശയുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തി എന്നാണ്.

3. അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ മേൽ കാണിച്ച കത്തുകൾ എഴുതുവോൾ മാർ ഈവാനിയോസ് (പ്രതിമാധംസകൻ) മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് രണ്ടു ബാലന്മാർ (പിന്നീട് തൊഴിയൂരിലെ കുറിലോസ് ഒന്നാമനും, രണ്ടാമനും) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരായി സുറിയാനി പഠനം നടത്തി എന്നെല്ലാം ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ നിയോഗപ്രകാരം മലങ്കരയിലെത്തി എന്നാണ് എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരും എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. 1751-ൽ അദ്ദേഹം തിരിച്ചയയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അന്ത്യോഖ്യായിലേക്കു അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ അയച്ച ഈ മൂന്ന് കത്തുകളിലും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പേരോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെയ്തികളോ, മറ്റു മെത്രാന്മാരെ ആവശ്യപ്പെടത്തക്കവണ്ണം, മാർ ഈവാനിയോസ് എന്തുകൊണ്ട് അസീകാര്യനായി എന്നോ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടു പോലുമില്ല!

4. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതലേ അന്ത്യോഖ്യായിൽ പാത്രിയർക്കീസ് ഉണ്ടെന്ന് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ വിശ്വസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ആഗോള സഭാചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിലോ മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പോലുമോ ഒരു സഭാധ്യക്ഷന് ആവശ്യമായ ജ്ഞാനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് കത്തുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കത്തിലുപയോഗിച്ച സുറിയാനി ഭാഷയുടെ നിലവാരവും പ്രസംഗനീയമല്ലെന്നാണ് വിവർത്തകന്റെ വിലയിരുത്തൽ. ദൈവശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഉദാസീനനാണെന്ന് നാം നേരത്തെ കണ്ടു. ആകപ്പാടെ പ്രകാശം മങ്ങിയ ഒരു സഭയുടെ ചിത്രമാണ് ഈ കത്തുകൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്.

5. മലങ്കരസഭയിലെ തർക്ക വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് തെളിച്ചമുള്ള ഒരു നിലപാട് ഇവിടെയുള്ളത് അദ്ദേഹം കത്തുകളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'എപ്പിസ്കോപ്പാ ഇല്ലാത്തതല്ല ഇവിടത്തെ പ്രശ്നം. പരക്കി കളുടെ സ്വാധീനം മൂലം ചിലർ തന്റെ എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല' എന്നതാണ് എന്നു അദ്ദേഹം കാര്യങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. ഒരു പ്രവാചകൻ സ്വന്തം പട്ടണത്തിൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന ഏവർഗ്ഗേലിയോനിലെ വാക്യം അദ്ദേഹം അർത്ഥാന്തരന്യായസാലങ്കാര ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സ്വന്തം സ്ഥാനത്തിന്റെ സാധ്യതയിൽ അദ്ദേഹം സംശയാലു ആണെന്ന് കത്തുകളിൽ സൂചനയില്ല. കത്തുകളിൽ അപകർഷബോധമല്ല, ആത്മവിശ്വാസമാണ് തുടിച്ചുനില്ക്കുന്നത്. കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയായിരിക്കേ, 'അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നും തന്റെ സ്ഥാനം പൂർത്തീകരിച്ചു കിട്ടാതെ സ്ഥാന സാധ്യതയില്ല എന്നറിയാമായിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ അഞ്ചാമൻ... മാർ ഈവാനിയോസിനെ കൊണ്ടും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു എഴുതിക്കുകയും" എന്നൊക്കെ വന്ദ്യ കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് (പു. 162) നിരാധാരമായ ഭാവന മാത്രമാണ്. കത്തുകളൊന്നും പാത്രിയർക്കീസു ബാവയുമായി വ്യക്തിബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഒരാളാണ് എഴുത്തുകാരൻ എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരല്ലാതെ വ്യക്തിനാമമോ ശരിയായ വിലാസമോ അദ്ദേഹത്തിനജ്ഞാതമായിരുന്നു.

മലങ്കരയിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള വേറെയും കഥകളെ ഈ കത്തുകൾ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ കഥകൾ മുഖ്യമായും ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ 169 മുതൽ 173 വരെ പുറങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അടിക്കുറിപ്പുകളെ ആധാരമാക്കി ഭാവനാശാലികൾ പില്ക്കാലത്ത് രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ കക്ഷി വഴക്കുകൾ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്ത് നിലയുറപ്പിച്ച ഫിലിപ്പും അന്ത്യപാദത്തിൽ കക്ഷിവഴക്കു പുനരാരംഭിച്ചപ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തിന്റെ സഭാചരിത്ര വക്താവായ കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചനും കാര്യങ്ങളിൽ പാത്രിയർക്കാ കക്ഷി താല്പര്യം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം തന്നെ. എന്നാൽ കക്ഷി വൈരാഗ്യത്തിമിരം ബാധിക്കാത്ത കണ്ണുകൾക്ക് അപ്രകാരം ചമയ്ക്കപ്പെട്ട കഥകളിലെ യുക്തിരാഹിത്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ല (പരശുരാമൻ കടലിൽ മഴുവെറിഞ്ഞ് കേരളം സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന് ഐതിഹ്യം ചമച്ചവർ മുൻ അവതാരമായ വാമനന്റെ കാലത്ത് മഹാബലി ചക്രവർത്തി കേരളം വാണിരുന്നു എന്ന മറ്റൊരു ഐതിഹ്യത്തെ ഓർക്കാത്തതു പോലെയാണ് ഈ വൈരുദ്ധ്യവും).

1751 -ൽ വന്ന വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാർ

മലങ്കരസഭയിൽ നിന്ന് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ അയച്ച കത്തുകൾ 'യൗനായ വർഷം 2061 -ൽ (അതായത് ഏ. ഡി. 1750 -ൽ) ബാതഷ്കായുടെ മകൻ മൂസാ കൊണ്ടുവന്നു. ബസ്രാ തുറമുഖത്തു വെച്ചു കിട്ടി എന്ന് കത്തുകളുടെ മുഖക്കുറിപ്പായി എഴുതിയിട്ടുള്ളത് പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. 1750 -ൽ കത്ത് കിട്ടിയതനുസരിച്ച് നടപടികൾ അതിന് ശേഷമല്ലേ നടത്താനാവൂ. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ഒരു സുറിയാനി പുസ്തകത്തിലെ വിവർത്തനമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് എഴുതുന്നതുകാണുക:

“അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് മാർ ഇഗ്നാത്യാസ് ഗീവറുഗീസ് മൂന്നാമന്റെയും എന്റെയും (ശാക്രള മഠിയാന) പേർക്കുള്ള മാർ ഈവാന്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും മാർത്തോമ്മായുടെയും കത്തുകൾ സഹിതം അന്തോണിയോസ് ശെമ്മാശൻ 1748 മീന മാസത്തിൽ ബെറുവ പട്ടണത്തിൽ വന്നു” (കൊരട്ടി ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ മാർ ശാക്രള ബാവാന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുന്ന കത്തുകളനുസരിച്ച് മലങ്കരയിൽ നിന്നുള്ള കത്തുകൾ 1750 -ലേ ബെസ്രാ തുറമുഖത്ത് എത്തുന്നുള്ളൂ. ആ ചിത്രത്തിൽ അന്തോണീസ് ശെമ്മാശനല്ല; മൂസ എന്ന വ്യാപാരിയാണുള്ളത്. 1948 -ൽ കത്ത് കിട്ടി എന്ന അവകാശവാദത്തെ ഈ രേഖ നിഷേധിക്കുന്നു. 1948 -ൽ കത്തുകൾ കിട്ടി എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കത്ത് തുടരുന്നത്. മലങ്കരയിലേക്കുള്ള അതീവ ദുർഘടം പിടിച്ച യാത്രയ്ക്കു അന്ത്യോഖ്യാൻ സഭ 3 കൊല്ലം ഒരുങ്ങി ക്ലേശിച്ചാണ് ഒരു സംഘത്തെ മലങ്കരയിലേക്കയച്ചതെന്നും ആ മൂന്ന് കൊല്ലത്തെ വിവിധ ചെലവുകളാണ് 12000 രൂപ എന്ന അതീവ ഭീമമായ യാത്രച്ചിലവെന്ന നിലയിൽ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ തോളിൽ പതിച്ചതെന്നും വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള യത്നമാണ് ഫിലിപ്പ് ഉദ്ധരിക്കുന്ന രേഖയുടെ എഴുത്തുകാരൻ നടത്തുന്നത് - ഗ്രന്ഥകാരൻ).

ഏതാണ്ടു തത്തുല്യമായ ഒരു വിവരണമാണ് വന്ദ്യ കണിയാമ്പറമ്പി ലച്ചനും നൽകിയിട്ടുള്ളത്: ‘1748 മീന മാസത്തിൽ അന്തോണീസ് ശെമ്മാശൻ പ. പാത്രിയർക്കീസിനും ശാക്രള രമ്പാച്ചനുമുള്ള മാർ ഈവാനിയോസിന്റെയും മാർത്തോമ്മായുടേയും എഴുത്തുകളുമായി ആലപ്പോയിൽ ശക്രള രമ്പാച്ചന്റെ അടുത്തെത്തി. ബാവ ശക്രള രമ്പാനെ തന്റെ അടുക്കൽ വരുത്തി 1748 ചിങ്ങ മാസത്തിൽ മഠിയാന ആയി പട്ടം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു” (പു. 162). മീന മാസത്തിൽ കിട്ടിയ കത്തിലെ താല്പര്യമനുസരിച്ച് 1748 ചിങ്ങ മാസത്തിൽ (എട്ടു മാസം നേരത്തെ) പട്ടം കൊടുത്തു എന്നെഴുതിയത് കക്ഷി താല്പര്യത്തിന്റെ അന്ധത - അതോ വന്ധ്യതയോ? - അദ്ദേഹത്തെ വിഴുങ്ങിയതു കൊണ്ടല്ലേ?

കഥ വീണ്ടും തുടരുകയാണ്. 1750 -ൽ കിട്ടിയ കത്തിന് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ 1749 ചിങ്ങം 15 -ന് മറുപടി എഴുതുന്നു. 'നാം നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിങ്ങളെ പകലും രാവും സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. വിശുദ്ധന്മാരുടെ തിരുശേഷിപ്പുകൾക്കു മുമ്പിലും വി. കുർബാനയിലും നാം നിങ്ങളെ ഓർക്കുന്നു. നമ്മുടെ അനുഗൃഹീത പുത്രനായ ശക്രളാ മപ്രിയായുടെ ദീനത്തെക്കുറിച്ച് നാം നിങ്ങളുടെ പേർക്കു എഴുതിയിരുന്നുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം സുഖം പ്രാപിക്കുകയും ആലപ്പോയിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ അടുക്കൽ വരികയും അദ്ദേഹത്തിന് നാം മപ്രിയന ആയിട്ട് പട്ടം കൊടുക്കുകയും യോഗ്യമായ ദൈവാശ്രയത്തിലും മശിഹായുടെ ഇടവകയേ ഭരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം നാം അദ്ദേഹത്തെ നിങ്ങളുടെ അടുക്കലേക്കു അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ... നിങ്ങളുടെ പട്ടം അദ്ദേഹം നേരെയാക്കും." *ശീമയിലെ പിതാക്കന്മാരെ* ഉദ്ധരിച്ച് കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ എഴുതിയ ഈ പ്രകരണത്തിൽ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ കത്ത് രണ്ടര നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ശേഷം '*ശീമക്കാരായ പിതാക്കന്മാരുടെ*' ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എവിടെ നിന്നാണ് കണ്ടെടുത്തതെന്നും ഈ കത്ത് ഇപ്പോൾ എവിടെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും വ്യക്തമാക്കേണ്ടതായിരുന്നു; അതുണ്ടായില്ല. നിരാധാരമായി ചമക്കപ്പെട്ട ഐതിഹ്യ കഥനങ്ങളെ ചരിത്രകാരൻ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു; അതുമുണ്ടായില്ല.

1751 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ വിദേശ മെത്രാന്മാരെ എത്രമാത്രം ക്ലേശിച്ചാണ് കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ മൂന്നാമത്തെ കത്തു വ്യക്തമാക്കുന്നു. സ്കറിയാ കശീശാ ആദ്യ കത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ രണ്ടു മൂന്ന് വ്യവസ്ഥകൾ ഉന്നയിച്ചിരുന്നു.

1. ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥി ബ്രെസ്രായിലേക്കു വരട്ടേ. മെത്രാൻ സ്ഥാനം കൊടുത്തു ഇന്ത്യയിലേക്കയക്കാം.

2. മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ കേരളത്തിൽ വരണമെങ്കിൽ യാത്രച്ചെലവ് മുൻകൂട്ടി ഇടനിലക്കാരനായ വ്യാപാരിവശം കൊടുത്തയക്കണം.

3. ഒരു മെത്രാൻ കേരളത്തിൽ വരുവാൻ കേരളം എന്തു തുക മുടക്കണമെന്ന് സ്കറിയാ കശീശാ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ മൂന്ന് വ്യവസ്ഥകൾക്കും വ്യക്തമായ മറുപടി മൂന്നാമത്തെ കത്തിലുണ്ട്.

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായെ മാർ ദീവന്നാസോസ് എന്ന പേരിൽ വാഴിക്കുവാനുള്ള കല്പനയും തദ്വസരത്തിൽ കൊടുക്കാനുള്ള സുസ്താത്തിക്കോനും വടി, മുടി, സ്ലീബാ, മുറോൻ, നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവ

സഹിതം മെത്രാന്മാരെ പാത്രിയർക്കീസ് 1751 -ൽ അയച്ചു എന്ന് ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറും (പു. 126) ഇ. എം. ഫീലിപ്പോസും (പു. 174), *നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയം* (പു. 87 അച്ചടി), *ശീമയിലെ പിതാക്കന്മാരുടെ* ഗ്രന്ഥകാരനും (പു. 31) രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇവയൊന്നും മാർത്തോമ്മാ അഞ്ചാമൻ കൊണ്ടുവരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടാതിരിക്കേ കൊടുത്തയയ്ക്കുവാൻ എന്തു കാര്യം? ഏതായാലും 'മുടി' ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞു പത്രോസ് തുതീയൻ ബാവായുടെ കാലത്തേ മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന് ആഗമനത്തിന് മുമ്പ് സഭയിൽ നിന്ന് വേർപെട്ട പുതിയ സ്വതന്ത്രസഭ സ്ഥാപിച്ചു എന്നവകാശപ്പെടുന്ന തൊഴിയൂർക്കാരും പത്രോസ് തുതീയൻ ബാവായെ ബഹിഷ്കരിച്ച നവീകരണ സഭയും നാളിതു വരെ 'മുടി' ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. സാധാരണഗതിയിൽ മൂന്ന് എപ്പിസ്കോപ്പന്മാർക്കു ഒരു മെത്രാനെ വാഴിക്കാം. അത്യാവശ്യം പ്രതി മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകുവാൻ കാർമ്മികനായി ഒരു മെത്രാൻ മാത്രമായാലും മതി. പാത്രിയർക്കീസും മന്ദിരാനയും മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വാഴിക്കുവാൻ അനുവാദവും നൽകുവുമുള്ള അധ്യക്ഷ സ്ഥാനികൾ ആണ്. അങ്ങനെയിരിക്കേ മെത്രാനെ വാഴിക്കുവാൻ പാത്രിയർക്കീസ് എന്തിന് കല്പന കൊടുത്തയക്കണം?

പട്ടമേല്ക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥിക്കു പട്ടം നൽകുന്ന കാർമ്മികൻ നൽകുന്ന രേഖയാണ് സുസ്താത്തിക്കോൻ. അതിൽ കാർമ്മികനു പുറമേ രണ്ടു മെത്രാന്മാരെങ്കിലും സാക്ഷികളായി ഒപ്പു വെയ്ക്കുന്ന പാരമ്പര്യം സഭയിലുണ്ട്. മലങ്കരയിൽ നടക്കുവാനിരിക്കുന്ന മെത്രാൻ സ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷയുടെ രേഖ കാർമ്മികൻ അല്ലാത്ത പാത്രിയർക്കീസ് നൽകുന്ന തെങ്ങനെ? പട്ടം ഏല്ക്കുന്ന സ്ഥലം, തീയതി ഇവയൊക്കെ സുസ്താത്തിക്കോനിൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. മുൻകൂട്ടി എഴുതുന്ന ഒരു സുസ്താത്തിക്കോനിൽ ഇവയൊക്കെയെങ്ങനെയാണ് രേഖപ്പെടുത്തുക? ഈ വക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സഭാചരിത്രകാരന്മാരാരും സംശയിച്ചിട്ടില്ല!

നിരണം ഗ്രന്ഥവരി രചിക്കപ്പെടുന്ന കാലത്തു തന്നെ സഭാചരിത്രത്തിൽ കൃത്രിമരേഖകളും അവാസ്തവ കഥനങ്ങളും സ്ഥാനം പിടിച്ചു എന്നു വേണം കരുതുവാൻ. പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയെ നില നിർത്തുവാൻ മലങ്കര സഭ നൽകേണ്ടി വന്ന വില.

ഒരു സഭാധ്യക്ഷൻ പുസ്തകങ്ങളുമായി വരുവാനുള്ള യാത്രച്ചിലവ് നൽകാമെന്നാണ് ഡച്ച് അധികൃതരുമായി അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ കരാറിലേർപ്പെട്ടത്. 1751 -ലെ വിദേശാധ്യക്ഷന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ കുറഞ്ഞത് ഒരു ഡസൻ പേരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ചെലവിനത്തിൽ ഡച്ച് അധികൃതർ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതാകട്ടെ

പന്തിരായിരം രൂപയും! ഏതായാലും 1751 -ന് മേട മാസം 24 -ാം തീയതി കൊച്ചിയിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ വിദേശ മെത്രാന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള വിദേശ സന്ദർശകരുടെ സംഘം മലങ്കരസഭയിൽ പുതിയ വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. സംഘത്തിലെ ശാക്രളോ മാർ ബസ്സേലിയോസ്സ് മഹിയാന, മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നിവരുടെ പേരുകൾ സഭാചരിത്രങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂടെ വന്നവരിൽ ഒരു ഗീവറുഗീസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പായും (ഇദ്ദേഹത്തെ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ് പില്ക്കാലത്ത് ഗുരുനാഥനായി സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്) ഈശോ റമ്പാനും (ഇദ്ദേഹം ദയറോയുസോ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചത് മലങ്കരയിൽ വെച്ചാണ്. കൊട്ടാരക്കര പള്ളിയിൽ 1758 വ്യഗ്രികം 29 -ാം തീയതി 30 -ാം വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി), ഹിദായത്തുള്ള ശെമ്മാശൻ (ഇദ്ദേഹം 1792 -ൽ മിഥുനം 11 ന് കൊച്ചിയിൽ വെച്ച് മരണമടഞ്ഞു; 73-ാം വയസ്സിൽ. കണ്ടനാട്ട് പള്ളിയിൽ കബറടക്കി) എന്നിവരുടെ പേരുകൾ മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രാചീന സുറിയാനി ഗ്രന്ഥത്തിലെ കുറിപ്പുകളിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ മൂന്നാമത്തെ കത്തു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന് പ്രകാരം സ്കറിയാ കശ്ശീശാ പണം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഒരു കപ്പൽ ജോലിക്കാരനെ അയച്ചിരുന്നു. അപരിചിതനായ ഒരാളിനെ പണം ഏല്പിക്കുകയില്ലെന്നും കുമദോർ വശം പണം ഏല്പിക്കാമെന്നും എപ്പിസ്കോപ്പാ കൊച്ചിയിലെത്തുമ്പോൾ പണം ലഭിക്കാനേർപ്പാട് ചെയ്യാമെന്നുമാണ് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ കരാറിൽ സമ്മതിച്ചിരുന്നത് (ശീമയിൽ നിന്ന് അനേക ദ്രവ്യം ചെലവാക്കി പിതാക്കന്മാർ മലങ്കരയിൽ വന്ന് പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു എന്നും മറ്റും അപകർഷ മനോഭാവക്കാരായ ചില ചരിത്രകാരന്മാരും മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന് ശേഷം പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവായ്ക്കു രജിസ്റ്റർ ഉടമ്പടി നൽകിയ ചില പള്ളിക്കാരും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് എത്രയോ വാസ്തവ വിരുദ്ധമായ സംഗതികളാണ്. യാത്ര ചെലവ് മുൻകൂറായി കൊടുത്തയച്ചാൽ ഒരു മെത്രാനെ അയക്കാം എന്ന് സ്കറിയാ കത്തന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ഒരു വ്യാപാരക്കരാറിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. 1685 ലെ വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാരുടെ യാത്രച്ചെലവ് സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ തർക്കങ്ങളെപ്പറ്റി മുളന്തുരുത്തി രേഖ നൽകുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഈ വ്യാപാരക്കരാർ സ്വാഭാവികവും വിശ്വാസ്യവും ആകുന്നു). യാത്ര ചെലവിനത്തിൽ 12000 (കൃത്യമായി 11454) രൂപയുടെ കണക്ക് വിവരിക്കുന്ന ഒരു രേഖയെപ്പറ്റി ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കത്ത് വ്യാജരേഖയാകാനേ തരമുള്ളൂ. 1749 മകരം 7 -ാം തീയതി മലങ്കരയിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചതായി ഒരു രേഖയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളത് വാസ്തവമാകാനിടയില്ല. അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ അയച്ച മൂന്നു

കത്തുകളുടെയും പകർപ്പുകൾ വിദേശ മെത്രാന്മാർ ഇവിടേക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. കത്തുകൾ ബ്രഹ്മസാ തുറമുഖത്ത് ലഭിച്ചത് 1750-ൽ ആണെന്ന് ആ കത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കേ 1749 -ൽ തന്നെ യാത്ര യാരംഭിച്ചു എന്ന് പറയുന്നത് വാസ്തവവിരുദ്ധമല്ലേ? ഇത്രയും ഭീമമായ തുക അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ മേൽ ഭാരപ്പെടുത്തിയ വിദേശ സഭാ ഭ്യക്ഷന്മാരെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ ഏതോ പില്ക്കാല ഭക്തന്മാർ സൃഷ്ടിച്ചതാവാം ആ കത്ത്. കൃത്രിമ രേഖകൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ നവീകരണ കാര്യമായി നടന്ന സെമ്മിനാരിക്കേസിന്റെ കാലത്ത് സംഘടിതമായ ശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ബ്രഹ്മസാ തുറമുഖത്തു നിന്ന് കപ്പൽ വഴി കൊച്ചിയിലെത്താൻ ഒരാളിന് ഭക്ഷണച്ചെലവും യാത്രച്ചെലവും ഉൾപ്പെടെ 18 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ 100 രൂപാ പോലും വരികയില്ല. ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ കത്തിൽത്തന്നെ പത്തോളം പേർ എഴു പത്തി രണ്ടു ദിവസം താമസിച്ചതിന് വാടകയും ഭക്ഷണവും കൂടി 429 രൂപയാണ് ഡച്ചു കമ്പനിക്കാർ ആവശ്യപ്പെട്ടതെന്ന് കാണുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഒരാൾക്കു ഒരു ദിവസത്തെ ചെലവ് വാടകയും ഭക്ഷണവും ഉൾപ്പെടെ 60 പൈസയിൽ താഴെയേ വരൂ. അപ്രകാരം ഉള്ള നിരക്കു മനസ്സിൽ കണക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടാവാം പാവം മാർത്തോമ്മാ, സഭാഭ്യക്ഷന്റെ ചെലവുകൾ വഹിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഡച്ച് അധികൃതരോട് സമ്മതിച്ചത്. കരാറിന് വിരുദ്ധമായി ഒരാൾക്കു പകരം ഒരു ഡസൻ ആളുകൾ വന്നതും വ്യക്തിപരമായി അവർ കടം വാങ്ങിയ 6666 രൂപയും പലിശയും അടക്കം 8000 രൂപയും മാർ ഈവാന്റിയോസ് കടം വാങ്ങിയ 2000 രൂപയും ഇന്ത്യൻ മെത്രാനിൽ അടിച്ചേല്പിച്ചവരാണ്, സ്വദേശത്തു നിന്ന് സമൃദ്ധിയായി പണം ഇന്ത്യയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഇവിടെ പള്ളി പണിയിച്ചെന്നും മറ്റും ചിലർ അവകാശപ്പെട്ടുപോരുന്നത്? ഇത്തരൂണത്തിൽ 1751 -ൽ വന്ന മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ സഹകരണത്തിലും ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ നേതൃത്വത്തിലും രചിതമായ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിലെ ചില പരാമർശങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാവുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ സംഗ്രഹം താഴെ ചേർക്കുന്നു: 'കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് രണ്ടു മാസം വടക്കോട്ട് കപ്പൽ യാത്ര ചെയ്താൽ ബാഗ്ദാദ് ആയി. ഈ യാത്രയ്ക്കു ഒരാൾക്കു 90 രൂപ കപ്പൽ കൂലി വരും. ഭക്ഷണച്ചിലവ് ആളൊന്നിന് 40 രൂപാ വേറെയും കൊടുക്കണം. അവിടെ നിന്ന് പത്തു ദിവസം കരയിലൂടെ നടന്നാൽ നിനവേ. വീണ്ടും വടക്കോട്ട് ഏഴു ദിവസം നടന്നാൽ അന്ത്യോഖ്യാ. വീണ്ടും പടിഞ്ഞാട്ട് ആറു ദിവസം കരയ്ക്കു നടന്നാൽ ബുർപ്പാ നഗരി. വീണ്ടും ആറു ദിവസം കര വഴി നടന്നാൽ ഹാലവൻ. വീണ്ടും പടിഞ്ഞാട്ട് അഞ്ചു ദിവസം നടന്നാൽ ബെറുവാ. അവിടെ നിന്ന് പടിഞ്ഞാട്ട് കപ്പലിൽ 10 ദിവസം യാത്ര ചെയ്താൽ ഊർശ്ശേമിലെത്തും (*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* കൈയെഴുത്തു പ്രതി, മുഖവുര). ഈ വിവരണ പ്രകാരം കണക്കാക്കിയാൽ പത്തു പേർക്കും

കൂടി 2000 രൂപയിൽ കൂടുതൽ ചെലവ് വരികയില്ല. ഒന്നോ രണ്ടോ പേർക്കു വേണ്ടി 4000 രൂപ നൽകാമെന്നാണ് മാർത്തോമ്മാ കരാറിൽ സമ്മതിക്കുമായിരുന്നത്. മെത്രാന്മാർ കപ്പൽക്കാരോട് യാത്രാരംഭത്തിൽ 8000 രൂപ കടം വാങ്ങിയത് അവരവരുടെ കുടുംബങ്ങളെ സഹായിക്കാനായിരിക്കാം. സമ്പന്നമാണ് മലങ്കരസഭ എന്നാണല്ലോ അവർക്കു കിട്ടിയ ചിത്രം. ആ പ്രതിഫലത്തിന്റെ ഭാരം കൂടിചേർന്നപ്പോഴാണ് 4000 എന്ന കരാർ തുക 8000 കൂടെ ചേർന്ന് 12000 രൂപയായി അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ യുടെ നേരെ വാ പിളർന്ന് വിഴുങ്ങുവാനായി വന്നത്.

യാത്രച്ചെലവ് കൊടുത്തുതീർക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സാഹചര്യത്തോടൊപ്പം തന്നെ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായെ പ്രകോപിപ്പിച്ച മറ്റൊരു സംഭവമുണ്ടായി. മാർത്തോമ്മായെ കാണുന്നതിന് മുമ്പ് മെത്രാൻ മലങ്കരയിലെ ഒരാൾക്ക് - കോതമംഗലത്തുകാരൻ നെല്ലിമറ്റത്തിൽ കത്തനാർ - 'തലചിരെപ്പിച്ച് പട്ടവും കൊടുത്തു തൊപ്പി ഇടുവിച്ചു.' വിദേശ മെത്രാന്മാരെ സന്ദർശിച്ച്ക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ ഇതറിഞ്ഞതോടെ സന്ദർശനം മാറ്റിവെച്ചു. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* എഴുതുന്നു: "..... പിടിച്ചുകൊണ്ട് ചെല്ലത്തക്കവണ്ണം ലന്തക്കമ്പനിയുടെ ആളുകൾ ഒരു കപ്പിത്താനും തുപ്പായിയും തുളുദാസന്മാരും കൂടെ അമ്പതു പേരോളം വരുന്നുണ്ടെന്നും കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് രഹസ്യമായ എഴുത്തു വരികകൊണ്ട് ഇനിയും ഇക്കാര്യം കൊണ്ട് ഏതു പ്രകാരം വേണ്ടു എന്ന് പള്ളിക്കരെ മുത്തേടത്തു പണിക്കരെ വരുത്തി, എഴുതി വന്നതും കാണിച്ച് പള്ളിക്കാരും ആയിട്ടും കല്പിച്ചാറെ, ഒരു നാഴിക പോലും അവിടെ പാർക്കണ്ടായെന്നും ഇപ്പോൾ തന്നെ യാത്ര പുറപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഒന്നിനൊന്നായിട്ട് വരുമെന്ന് പണിക്കർ പറക കൊണ്ട് അപ്പോൾ തന്നെ യാത്ര പുറപ്പെട്ട് റാക്കാട്ട് പള്ളിയിൽ ചെന്നു പാർത്തു. ആളുകളും ഏറ്റം ഉണ്ടായിരുന്നു. പിറ്റെ ദിവസം അവിടെനിന്നും നാലു പേരെ പറഞ്ഞയച്ച് ദേശത്തു മൂന്നാംകൂർ കൈയ്മളെ പള്ളിയിൽ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തെ ഭരമേല്പിച്ചും വച്ച് മുത്തേടത്തു പണിക്കർ പോവുകയും ചെയ്തു. അന്നു തന്നെ ലന്തന്മാർ പള്ളിക്കരെ വന്നാറെ ആരെയും കാണായ്ക കൊണ്ട് പള്ളിയും അങ്ങാടിയും കുത്തിവാരിക്കൊണ്ട് പോകുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ആ ദിക്കുകാർ ആയുധവും കൊണ്ട് മതിലിന് ചുറ്റും വളഞ്ഞാറെ, പോയ്കുടായ്ക കൊണ്ടു, അവർ കോട്ടയിൽ എഴുതി അയച്ച് അവിടെനിന്ന് പെരുമ്പടപ്പി ലേക്കെഴുതി അയച്ചാറെ, കോട്ടയിലെ ആളാക കൊണ്ട് അവരെ വിട്ടുകിട്ടണമെന്നും എടുത്ത മുതൽ തരുവിക്കാമെന്നും തീട്ടരം വരിക കൊണ്ട് ഒഴിഞ്ഞു വിടുകയും ചെയ്തു. ആ മുതൽ കിട്ടിയതുമില്ല."

വിദേശ മെത്രാന്മാർ ലന്തക്കാരുടെ ബന്ധനത്തിലായെന്നും അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ ഒളിവിലായെന്നും എല്ലാ സഭാചരിത്രകാരന്മാരും വിവരി

ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മെത്രാന്മാർ എങ്ങനെ ബന്ധന വിമുക്തരായി എന്ന് ആരും അന്വേഷിച്ചതായി കണ്ടിട്ടില്ല. നിരണം ഗ്രന്ഥവരി പോലും അക്കാ ര്യത്തിൽ മൗനം പാലിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിദേശ മെത്രാന്മാരുടെ തലവനായ ശക്രളളാ മഹിയാന ഏതാനും മാസങ്ങൾ കുന്നംകുളത്തു ചിറളയം സെന്റ് ലാസറസ് പള്ളിയിൽ താമ സിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാത്രക്കുലിയുടെ തർക്കം പരിഹരിക്കാതെ ശക്രളളാ മഹി യാന കുന്നംകുളത്തെത്തിയതെങ്ങനെ? മോചനദ്രവ്യത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം സംഖ്യ ഡച്ച് കമ്പനിയിൽ അടച്ചിട്ടാകാം ശക്രളളാ മഹിയാ നയെ മോചിപ്പിച്ചത്. ചാവക്കാട് - കൊച്ചി വ്യാപാരത്തിന്റെ കൃതകക്കാ രായിരുന്ന കുന്നംകുളം സുറിയാനിക്കാർ അതിന് കെല്പുള്ളവർ ആയി രുന്നു. പോരാത്തതിന് അവരെ സഹായിക്കുവാൻ കൊച്ചി രാജാവുമായി ബന്ധമുള്ള തലപ്പള്ളി രാജാക്കന്മാരിലൊരാളായ ചിറളയം രാജാവ് സർവ്വാരത്നനാ സന്നദ്ധനും ആയിരുന്നു. അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാല ത്താകണം ചാട്ടുകുളങ്ങൾ ഇടവകയിൽ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ ഉടലെടുത്ത ത്. അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായെപ്പറ്റിയുള്ള വിവാദങ്ങൾ തന്നെ കാരണം. വിവാദം വളർന്ന് പള്ളി പുട്ടൽ വരെ സംഭവിച്ചു.

ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനെ ധീരമായി ചെറുക്കുകയും ആ സുന്ന ഹദോസിന്റെ സുത്രധാരനായ ആർച്ച് ബിഷപ്പിനെ സാഹസികമായി ബഹിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്ത ആ തലപ്പള്ളിയിൽ കക്ഷിഭിന്നത പില്ക്കാ ലത്തു തലപൊക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ചാട്ടുകുളങ്ങൾ പള്ളിയുടെ ചാപ്പൽ ആയി പ്രവർത്തിച്ചു വന്ന ചാവക്കാട് സെന്റ് കുറിയാക്കോസ് പള്ളിയെ - ഇന്നത്തെ പാലയൂർ പള്ളി - കേന്ദ്രീകരിച്ച് കത്തോലിക്കാ വിഭാഗം രൂപപ്പെടുകയായിരുന്നു. ചാട്ടുകുളങ്ങൾയിലെ വൈദികർ ചാവക്കാട് മാർ കുറിയാക്കോസ് പള്ളിയിലെ ആരാധനകൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഭിന്നതയു ണ്ടായപ്പോൾ ഈ പതിവിനെ എതിർക്കുവാൻ ചാവക്കാട് കത്തോലിക്കാ പക്ഷപാതികൾ തയ്യാറായി. നേരത്തെ 1607 -ൽ ഇറ്റാലിയൻ മിഷനറിമാ രുടെ സഹായത്തോടെ അവർ ആ ചാപ്പലിനെ ഒരു വിസ്തൃതമായ ദേവാ ലയമാക്കി പുതുക്കിപ്പണിതിരുന്നു. എന്നാലും അവർ ചാട്ടുകുള ങ്ങരപ്പള്ളിയെ തലപ്പള്ളിയായി ആദരിക്കുകയും അവിടത്തെ വൈദികർ മുൻപതിവു പോലെ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മാറി മാറി നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. “കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെ - എ. ഡി. 4-ാം നൂറ്റാ ണ്ടിലെ വിശുദ്ധൻ - നാമത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന പാലയൂർ - ചാവ കാട് - പള്ളി മലബാറിലെ ദേവാലയങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും പ്രാചീനമാ ണ്. പുണ്യവാളന്റെ മാധ്യസ്ഥം മൂലം അനേകം അനുഗ്രഹങ്ങൾ സിദ്ധി ക്കാറുള്ളതുകൊണ്ട് ധാരാളം ഭക്തജനങ്ങൾ അവിടെ വന്നു ചേരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ പള്ളി പുതുക്കി പണിയാനാണ് ഞാൻ കൂടു

തൽ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ... മനോഹരമായ പുതിയ ദേവാലയം അനേകം ഹിന്ദുക്കളെയും മുസ്ലീങ്ങളെയും യഹൂദന്മാരേയും ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു” (1607 -ൽ ചാവക്കാട് (പാലയൂർ) പള്ളി പുതുക്കിപ്പണിത ഈശോ സഭാ മിഷണറിയായ ജെയിംസ് ഫെനിചിയോ അക്കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തി അയച്ച ഒരു കത്ത്. വിവ. പ്രൊഫ. സി. എൽ. ആന്റണി, സെന്റ് തോമസ് സുവനീർ, പാലയൂർ, 1972, പৃ. 13-14). ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിലും പാലയൂർ പള്ളിയിലും കത്തോലിക്കരും ഓർത്തഡോക്സുകാരും തവണമൂറ അനുസരിച്ചാണ് ആരാധനകൾ നടത്തിവന്നിരുന്നത് (കുന്നംകുളത്തെ പ്രബലമായ പാരമ്പര്യം. ഫാ. പി. എം. ജോസ്, *പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്*, രണ്ടാം പതിപ്പ്, 1987, പৃ. 11).

എന്നാൽ പിന്നീട് ഈ സൗഹൃദം അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്തു അസ്തമിച്ചു. അക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി *ഇടവകപ്പത്രിക* മാസികയുടെ ഒരു പഴയ ലക്കം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

“പറങ്കികളുടെ കാലത്ത് റോമ്മാ മതത്തിലേക്കു സുറിയാനിക്കാരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ചേർന്നുനിന്ന കൂട്ടത്തിൽ ആർത്താറ്റ് ഇടവകയിലും ആ കക്ഷികൾ ഉണ്ടാകാതെയിരുന്നില്ല. റോമ്മാക്കാരുടെ ബലവും സ്വാധീനവും മൂലം അവരെ പള്ളിയിൽ നിന്നിറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും റോമ്മാക്കാരും സുറിയാനിക്കാരും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിരുദ്ധം മൂത്ത് പള്ളി വളരെക്കാലത്തോളം ശുശ്രൂഷ കൂടാതെ പൂട്ടിക്കിടക്കേണ്ടി വന്നു” (1905 ചിങ്ങം, പുസ്തകം 4).

1825 -ൽ രചിച്ച ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടും ഈ പ്രസ്താവനയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നുണ്ട്:

“റോമ്മാ പാപ്പാ ജനസംഘം, സുറിയാനിക്കാരുമൊന്നായ്
സോമേശൻ മാതാവു തന്റെ പള്ളിയിലേറി - ഒരു കാലവും കഴിഞ്ഞ
ശേഷം
കലഹത്താൽ റോമ്മാ വൃന്ദം കലഹിച്ചു മുടിപ്പാനായ്
ആലാഹാ നീതി മര്യാദകൾ ഹനിച്ചിട്ട് - ദുഃഖിതരായി വാഴുമ്പോൾ

.....
അന്നുതൊട്ടു തിരുശാല തെളിയിപ്പാനാരുമില്ല
നിന്ദയായി സകലവും പള്ളിയും പറങ്കിയും ലോകരും പിരിഞ്ഞു നന്നായി
കുറു രണ്ടിൽ മൃത്യു വന്നാൽ നരദേഹമവിടത്തിൽ
കുറോടടക്കുന്നല്ലാതെ, യാതൊരു കാര്യവുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞ ശേഷം...”

തർക്കങ്ങളെ തുടർന്ന് ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളി പൂട്ടിക്കിടന്നതിനെ തുടർന്നാകാം ശക്രളളാ മഫ്രിയാന ചിറളയം പള്ളിയിൽ താമസി

ച്ചത്; ചിറളയം രാജാവിന്റെ സംരക്ഷണം മറ്റൊരു കാരണമാകാം. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം കുന്നംകുളം പള്ളിയുമായി രമ്യപ്പെടാനാവാതെ അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്ന് താമസം മാറ്റി വീണ്ടും കൊച്ചിയിലെത്തി. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മുളത്തുരുത്തിയെ വാസസ്ഥാനമാക്കിയതും മാർ ഈവാനിയോസ് ചെങ്ങന്നൂർ താമസിച്ചതുമെല്ലാം അതു പള്ളിക്കാർ നൽകിയ മോചന ദ്രവ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകാം.

വിദേശ മെത്രാന്മാർ ചെയ്ത പ്രധാന സേവനം പൗരോഹിത്യ ദാന കർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു. നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലം മുതൽ വിവാദങ്ങളെ തുടർന്ന് പട്ടമേൽക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ച പലരും പുതിയ മെത്രാന്മാരിൽ നിന്ന് സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. ഈ ഒരു നീക്കം അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. മലങ്കരയിൽ സ്വന്തം സ്ഥാനത്തിന്റെ അരക്ഷിതാവസ്ഥയും അവിശ്വാസ്യതയും അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞ സാഹചര്യമായിരുന്നു അത്. തന്റെ അനുകൂലികളായ ഇടവകകൾ പോലും ശക്തമായ മന്ദിരാനയിൽ നിന്ന് പട്ടമേൽക്കുന്നത് നിസ്സഹായനായി നോക്കി നിൽക്കാനേ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഇതിനിടയിൽ ഡച്ചു കമ്പനിയ്ക്കു കൊടുക്കാനുള്ള ശിഷ്ട ബാധ്യതകൾ കൊടുത്തു തീർത്ത് അദ്ദേഹം ഡച്ചു കമ്പനിയുമായി രമ്യതയിലെത്തിയിരുന്നു. വിദേശ മെത്രാന്മാരുടെ അനധികൃത പട്ടംകൊടെയെ സംബന്ധിച്ച് നാട്ടുമെത്രാൻ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരോടും ഡച്ച് സർക്കാരിനോടും പരാതിപ്പെട്ടു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതപരമായ ഭിന്നതകളിൽ ക്രൈസ്തവരായ ഡച്ചു സർക്കാർ തീരുമാനമെടുക്കട്ടെയെന്നു കരുതിയാവാം നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉദാസീനത ഭാവിച്ചത്. പ്രശ്നം ഡച്ചു സർക്കാർ ഏറ്റെടുത്തു. ചർച്ചകളും മദ്ധ്യസ്ഥതകളും കൂടിയാലോചനകളും പലവട്ടം നടന്നു. ഒടുവിൽ 1754 -ൽ ധനു 18 ന് ബസ്സേലിയോസ് ശക്തമായ മന്ദിരാനയും 'ആത്മീയ പുത്രൻ' മാർത്തോമ്മാ അഞ്ചാമനും തമ്മിൽ ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടായി. "... മാർത്തോമ്മായുടെ അനുമാനം കൂടാതെ ബസ്സേലിയോസ് പട്ടക്കാരേയും ശെമ്മാശന്മാരേയും വാഴിക്കുന്നതല്ല. തോമ്മസ് എപ്പിസ്കോപ്പായിൽ നിന്ന് പട്ടക്കടലാസ് ഇല്ലാതെ ഒരാൾക്കും പട്ടം കൊടുത്തു കൂടാ. ..." (സെമിനാരി കേസ് ഡയറി) എക്സിബിറ്റ്സ് ഭാഗം 2, പു. 258-59. ഇസഡ്. എം. പാറേട്ട്, *മലങ്കര നസ്രാണികൾ*, വാല്യം 3, പു. 29). ഈ ഉടമ്പടി അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു അനുകൂലമായ വിധിയാണെന്ന് പാറേട്ട് വിശദമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉടമ്പടിയിൽ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായെ 'തോമ്മാ എപ്പിസ്കോപ്പാ' എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുനീങ്ങാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മെത്രാൻസ്ഥാനം വിദേശ മെത്രാന്മാർ അംഗീകരിച്ചുവെന്ന് പാറേട്ട് വാദിക്കുന്നു. അക്കാര്യം ശരിയുമാണ്. എന്നാൽ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു

പട്ടം കൊടുക്കുവാനുള്ള അനുമതി ഈ ഉടമ്പടിയിൽ പരോക്ഷമായി നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് കാണാതിരുന്നു കൂടാ. വൈദിക സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഹാജരാക്കിയാലേ, പട്ടം കൊടുക്കാവൂ എന്ന നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിലെ വ്യവസ്ഥയുടെ രൂപവും ശൈലിയുമാണ് ഉടമ്പടിയിലുള്ളത്. സ്ഥാനാർത്ഥികളുടെ അർഹതയും ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വൈദിക തസ്തികകളും കണക്കാക്കി ആവശ്യമുള്ള വൈദിക സ്ഥാനാർത്ഥികളെ മാർത്തോമ്മാ നിർദ്ദേശിക്കും. അവർക്കു മാത്രമേ വിദേശ മെത്രാന്മാർ പട്ടം കൊടുക്കാവൂ.

ഈ ഉടമ്പടിയിൽ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ തൃപ്തനായിരുന്നില്ല. തമ്മുലമാണല്ലോ അദ്ദേഹം ആറാം മാർത്തോമ്മായെ വാഴിച്ചത്. വിദേശ മെത്രാന്മാർ വന്നതോടെ ജനവും നാട്ടു മെത്രാനെ കൈവിട്ടതായിട്ടാണ് പല സംഭവങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാന സാധ്യതയിൽ സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ച ജനത്തിനോട് അദ്ദേഹം പ്രതികരിച്ച ശൈലിയാവാം അദ്ദേഹത്തെ അസ്വീകാര്യനാക്കിയത്. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ കുന്നൻകുരിശിൽ എടുത്ത പ്രതിജ്ഞയെ ലംഘിച്ച് സഭയെ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ലയിപ്പിക്കുവാൻ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ ഏകപക്ഷീയമായി നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ സംശയദൃഷ്ടിയോടെയാണ് ആളുകൾ കണ്ടത്.

വിദേശ മെത്രാന്മാർ ഏതൊക്കെ സഭാകേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നാണ് വന്നതെന്ന് ഒരന്വേഷണം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. എല്ലാ വിദേശ മെത്രാന്മാരും അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്ന് എന്ന മുൻവിധി വച്ച് ഇവരെ അന്ത്യോഖ്യയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന സമീപനമാണ് സഭാചരിത്രകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പരമ്പരാഗതമായ ഈ ഊഹാപോഹങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ചില രേഖകൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1. മാർ ശക്രളോ ബാവാ കുന്നംകുളങ്ങര, ചിറളയം പള്ളിയിൽ നിന്ന് കലഹിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോയി. സുറിയാനിക്കാരുടെ ആചാരവിധികളോടും അനുഷ്ഠാനങ്ങളോടും അദ്ദേഹം വിരോധിച്ചുവെന്നല്ലേ അതിനർത്ഥം? (ഇടവകക്കാർക്കു മഹിയാനയോട് വിപ്രതിപത്തി തോന്നിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിപ്പോയതിന് ശേഷവും അവർ അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. അദ്ദേഹം മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഒരു പുതിയ പള്ളി സ്ഥാപിച്ച് അവിടെ താമസിക്കേണ്ടി വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം ചിറളയം പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ ഒരു സ്മാരക കബറിടം പണിത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഛായാപടം വരച്ച് സ്മാരക കബറിടത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു. അന്നു മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മ (ഒക്ടോബർ - 22 - തുലാം 9) അവിടെ പെരുന്നാളായി ആഘോഷിച്ചു വരുന്നു. പില്ക്കാലത്തു വന്ന ഒരു ബാവാ (പത്രോസ് തൃതീയനോ യൂയാക്കിം കുറിലോസോ എന്ന് വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞുകു

ടാ) കബറിടം നീക്കം ചെയ്തു. പിന്നീട് അവർ മദ്ബഹായിൽ ഒരു ക്വട്ടർക്വട്ടർഗീസ് പണിത് മഹിയാനയുടെ പടം അതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇപ്പോഴും കാണാം. ബാവായുടെ അംശവടിയിന്റെ ഒരു ഭാഗവും മറ്റും അവിടെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്).

2. വിദേശ മെത്രാന്മാർ വേദവിപരീതികൾ ആണെന്ന് അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ സുറിയാനിക്കാരോട് പറയുമായിരുന്നു (പ്രൊഫ. ജോർജ്ജ് മേനോച്ചേരി, *ദി സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യൻ എൻസൈക്ലോപീഡിയ ഓഫ് ഇന്ത്യ*, പৃ. 45).

3. ഈ വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാരെപ്പറ്റി 1768 -ൽ കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പ് മല്പാൻ രചിച്ച 'വേദതർക്ക'ത്തിൽ കാണുന്ന ചില സൂചനകൾ വർത്തമാനകാല സാക്ഷ്യം എന്ന നിലയിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയം ആണ്. "അവരും തുല്യക്കന്റെ നാട്ടിൽ അല്ലാ പിന്നെയോ തുല്യക്കന്റെ കീഴ്വഴങ്ങിയ അർമ്മീനിയ രാജ്യത്തിൽ നിന്നും വന്നു എന്റു നിർണ്ണയം തന്നെ. അത് എന്നതായ് അവർ നടക്കുന്റ പാഷയം പെർ കൃതിയും സൂക്ഷിച്ചാൽ അറിയാമല്ലോ" (ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, *മിഷനറി ഗദ്യമാതൃകകൾ*, പৃ. 110, ഈ രചനകൾ കർസോനിയൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്). കരിയാറ്റി മല്പാൻ റോമ്മിൽ പഠിച്ച ആളും ലോക ക്രൈസ്തവ സഭകളെപ്പറ്റി അന്നുള്ള ഏതൊരു ഇന്ത്യക്കാരനെയുംകാൾ അറിവുള്ള ആളും ആയിരുന്നു. തന്മൂലം ആ സാക്ഷ്യത്തിന്റെ മൂല്യം വർദ്ധിക്കുന്നു.

4. വിദേശ മെത്രാന്മാരുടെ പള്ളികളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പള്ളികളിലെ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു പകർപ്പ് തൊഴിയൂർ പള്ളിയിൽ ആർക്കൈവ്സിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലെ കാശീശായുടെ പട്ടം കൊടയിൽ 'എത്തസ്രാഫ്' എന്ന പട്ടംകൊട പ്രഖ്യാപന വാക്യത്തിന് ശേഷം തിരുശരീരവും തിരുരക്തവും അടങ്ങിയ കാസാ പീലാസാകൾ ഒരു പ്രത്യേക വാക്യം ചൊല്ലി അഭിനവ കശ്ശീശായെ ഏല്പിക്കുന്ന ചടങ്ങ് - സ്ഥാനചിഹ്ന ദാന ചടങ്ങ് - രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ചടങ്ങ് അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതായും പില്ക്കാലത്തു നിറുത്തൽ ചെയ്തതായിട്ടും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിലെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം തൊഴിയൂർ സഭയിൽ ഈ ചടങ്ങ് അടുത്ത കാലം വരെയും അനുവർത്തിച്ചിരുന്നു. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന് അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധമല്ല മറ്റേതോ പൗരസ്ത്യ സഭയുമായിട്ടാണ് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ഈ പട്ടംകൊട ക്രമം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

5. ആചാര്യസ്ഥാനി പട്ടം കെട്ടപ്പെടുമ്പോൾ തലയ്ക്കു ചുറ്റും ധൂപം

ആഘോഷിച്ച് വീശുന്ന ഒരു ചടങ്ങും പ്രസ്തുത പട്ടംകൊട ക്രമത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമത്തിൽ ഈ ചടങ്ങ് കാണുന്നില്ല.

6. പട്ടമേറ്റ കശ്ശീശായ്ക്കു സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളായി സ്ലീബാ, ഏവൻഗേലിയോൻ, ഐക്കൺ, തിരുശേഷിപ്പ് പേടകം എന്നിവ നൽകുന്ന ചടങ്ങ് ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതും അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിലില്ല, കോപ്റ്റിക് പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ടു താനും.



ആറാം മാർത്തോമ്മാ

7. 1789 -ന് മുമ്പ് മലങ്കരയിൽ വി. കുദാശാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു പട്ടക്കാരും മേൽപട്ടക്കാരും കാപ്പാ ധരിക്കുന്ന പതിവില്ലായിരുന്നു. കാപ്പാ ധരിക്കാതെ വി. കുർബ്ബാന അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പതിവ് കോപ്റ്റിക് സഭയിലെ പാരമ്പര്യമാണ് (പാരേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാർ: വർത്തമാന പുസ്തകം, പৃ. 74). മലങ്കര സഭയിൽ കാപ്പയിട്ട് കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാനുള്ള തീരുമാനമുണ്ടായത് 1789 -ൽ പുത്തൻകാവിൽ ചേർന്ന ഒരു സമ്മേളനത്തിലാണ് (നിരണം ഗ്രന്ഥവരി, കൈയെഴുത്ത്, പൃ. 95). ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചത് മാർ ഈവാനിയോസ് (ചെങ്ങന്നൂർ) ആണ്.

8. മാർ ശാക്രളളാ മഠ്രിയാന കുറിലോസ് കശീശ്ശായ്ക്കു (കാട്ടുമങ്ങാട്ട്) മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ നൽകിയതായും ആയത് തൊഴിയൂർപ്പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതായും തൊഴിയൂർ പള്ളി ആർക്കൈവ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു സുറിയാനി കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതെഴുന്ന ആൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത് കോപ്റ്റിക് സഭയിൽ സെന്റ് ജോർജ്ജ് കത്തീഡ്രലിൽ ആണ്.

ഈ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന നിഗമനങ്ങൾ സാധ്യമാണ്:

1. മാർ ശാക്രളള കോപ്റ്റിക് സഭയുമായി ബന്ധമുള്ള പേർഷ്യൻ മഠ്രിയാനയാണ് (യൽദൊ ബാവായുടെ കുർബ്ബാനക്രമത്തിൽ അലക്സാന്ത്രിയൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ ഓർക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. 1685 ന് ശേഷവും പേർഷ്യൻ മഠ്രിയാനയ്ക്കു അന്ത്യോഖ്യായോട് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് വേണം കരുതുവാൻ.
2. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അർമ്മീനിയൻ പാരമ്പര്യമുള്ള മെത്രാൻ

ആയിരുന്നു. കരിയാറ്റി മല്പാന്റെ നിരീക്ഷണമാണ് ഈ നിഗമനത്തിനാധാരം.

3. മാർ ഈവാനിയോസ് അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനി സഭയിലെ മേൽപട്ടക്കാരനാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ റമ്പാൻ സ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷയുടെ കൈയെഴുത്തു ക്രമം ഇതെഴുന്ന ആളിന്റെ കൈവശമുണ്ട്. അത് പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. മാർ ശക്രളാബാവായും മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും കാലം ചെയ്ത ശേഷമാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ചിലതെങ്കിലും മലങ്കരയിൽ നടപ്പിലാക്കിയത് (ഉദാ. കാപ്പ).

ആറാം മാർത്തോമ്മാ

വിദേശ മെത്രാന്മാരുമായുള്ള ഉടമ്പടി അസ്വീകാര്യമായിത്തീരുകയും റോമ്മുമായി ബന്ധപ്പെടുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ 5-ാം മാർത്തോമ്മാ നിരാശനായി. പകലോമറ്റം കുടുംബ പാരമ്പര്യം നിലനിർത്തുവാൻ ഒരൊറ്റ വഴിയേ അദ്ദേഹം കണ്ടുള്ളൂ. അനന്തരവനെ മെത്രാനാക്കുക. അതദ്ദേഹം ചെയ്തു. കൊല്ലം 936 -ൽ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ തന്റെ അനന്തരവനെ 6-ാം മാർത്തോമ്മാ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്ന സ്ഥാനനാമത്തിൽ നിരണത്തു വച്ച് വാഴിച്ചു (ഇട്ടപ്പ് റെട്ടർ, പു. 129).

1764 -ന് കൊല്ലം 929 തുലാം 9 ന് മാർ ബസ്സേലിയോസ് മഹിയാന, കണ്ടനാട്ട് വച്ച് കാലം ചെയ്തു അവിടെ അടക്കപ്പെട്ടു. നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് ആരംഭിച്ച ഭിന്നത 6-ാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്തും തുടർന്നു. സംഭവബഹുലമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം. 1765 -ൽ അദ്ദേഹം ഭരണഭാരം തുടങ്ങി.

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഔദ്യോഗിക അംഗീകാരത്തോടെയാണ് ഇദ്ദേഹം ഭരണം തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനവും അധികാരവും തന്മൂലം ഏറ്റവും വർദ്ധിച്ചു. നിരണം ഗ്രന്ഥവരി അക്കാര്യം പറയുന്നത് കാണുക:

“... പള്ളി എടപെട്ടും ജാതി മര്യാദ എടപെട്ടും ഉള്ള കാർയ്യങ്ങളൊക്കെയും കീഴ്മര്യാദ നടന്ന് വന്നതിൻവണ്ണം നടന്നുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചു നീട്ടും, സുബ്ബയൻ ദളവായുടെ സാധനവും വാങ്ങിച്ച്, ദൈവ സഹായത്താൽ ഏറിയ ബഹുമാനത്തോടു കൂടെ പള്ളികളിലൊക്കെയും ചെന്ന് വിചാരിച്ചും, സ്ഥാനികളായിട്ടും ഇടപ്രഭുക്കളായിട്ടും ഉള്ള ആളുകളെ കണ്ടുംപറഞ്ഞും നടത്തിവരുമ്പോൾ, പരരാജ്യക്കാരുമായിട്ടുള്ള പിണക്കത്തിന് നമ്മിലുള്ള ആളുകൾതന്നെ ശത്രുതയായിട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കയാൽ ദ്രവ്യവും ആളാണയും ഉള്ളവരാക കൊണ്ട് അവരെ ജയിച്ച്

ഇസ്ഥാനം നിലനിർത്തിക്കൊള്ളുവാൻ പരാദീനമെന്നും അങ്ങും ഇങ്ങും രണ്ട് യജമാനന്മാർ കഴിവോളം നിരപ്പിന് സംഗതി വന്നില്ലെന്നും പുത്തൻ കുറ്റുപിറത്തുള്ള ആളുകൾതന്നെ രണ്ടു പകുതി ആയിട്ടുനിന്ന് തമ്പുരാന്റെ മാർഗ്ഗത്തോട് മറുത്ത് സിദ്ധാന്തമായിട്ടു നടപ്പാക്കുകൊണ്ടും, പള്ളി കളിലൊക്കെയും പല മര്യാദയും മറുകുറ്റുകാരുടെ പരിഹാസവും, ഇങ്ങനെ ആകയാൽ മാർഗ്ഗത്തിന് അഴിവു വരുമെന്നും ബോധജ്ഞാനപ്പെട്ട് അശ്വൻ (ആറാം മാർത്തോമ്മാ) നിശ്ചയിച്ച് ഏതു പ്രകാരമെങ്കിലും നിരപ്പായിട്ടു നടക്കണമെന്നും തമ്പുരാനിൽ ശരണപ്പെട്ട് നിരൂപണ ഉറച്ച് സ്വഭാവക്കേടുള്ള ആളുകളെ നീക്കി, മാറീവാനിയോസ് അപ്പസ്കോപ്പാ കല്ലിശേരി വന്നപ്പോൾ ചെങ്ങന്നു നിന്നും കല്ലിച്ചേരി ചെന്ന് തമ്മിൽ കണ്ടു പറഞ്ഞ് ശത്രുക്കളുടെ വാക്കുകൾ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും നീക്കി ഏകോൽഭവിച്ചു. അശ്വൻ ചെങ്ങന്നൂർക്ക് പോരികയും ചെയ്തു. ... ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപോലിത്തായും മാറീവാനിയോസു അപ്പസ്കോപ്പായും കൂടെ നിരണത്തു പള്ളിയിൽ വച്ച് മിശിഹാകാലം 1770 -ൽ കൊല്ലം 945-മാണ്ട് മിഥുനമാസം 29 നു (ജൂലൈ 10 ന്) മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനെ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപോലിത്താ ആയിട്ട് വാഴിക്കയും ചെയ്തു" (*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*, സോഫിയാ ബുക്സ്, കോട്ടയം, പൃ. 90, 91).

ദീർഘമായ 19 കൊല്ലക്കാലം വിദേശ മെത്രാന്മാരുമായി നിലനിന്ന ഭിന്നത ഇപ്രകാരം നീങ്ങി. ഈ യോജിപ്പിനെപ്പറ്റി ഫിലിപ്പ് നാടകീയമായ ഒരു വർണ്ണന അവിശ്വസനീയമാംവിധം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു മുൻ ചർച്ചയും കൂടാതെയാണത്രേ ആ നിരപ്പാകൽ ഉണ്ടായത്. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്, മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നിരണം പള്ളിയിൽ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുമ്പോൾ ആറാം മാർത്തോമ്മാ നാടകീയമായി മദ്ബഹായിൽ പ്രവേശിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് നിലവിളിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവർ ആറാം മാർത്തോമ്മായെ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എന്ന പേരിൽ അഭിഷേകം ചെയ്തു എന്നാണ് ഫിലിപ്പ് പറയുന്നത്. അപ്പോഴേക്കും കാലം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ശാക്രളള ബാവാരുടെ വടിയും മുടിയും സ്ത്രീബായും പുതിയ മെത്രാന് നൽകിയിട്ടുണ്ടാവാം. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും മാർ ഈവാനിയോസും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കിയ സുസ്താത്തിക്കോനും നൽകിയിരിക്കാം. ഇതിനെയാണ് പിന്നീട്, അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് മുൻഗാമിക്കുവേണ്ടി പാത്രിയർക്കീസ് കൊടുത്തയച്ച സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങൾ എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാവരും എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. വിദേശ മെത്രാന്മാരെ അന്ത്യോഖ്യായുമായി എപ്പോഴും ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന പകലോമറ്റം പ്രവണത *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യെയും ഗ്രസിച്ചിരുന്നു.

ആറാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു ലഭിച്ച സുസ്താത്തിക്കോനെപ്പറ്റി ഇ. എം.

ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ വാണരുളുന്ന ഉന്നതപ്പെട്ട മോറാൻ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യുടെ ആജ്ഞാനുസരണം ക്ഷീണിതനും ബലഹീനനുമായ ഊർശ്ശേ മിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഗ്രീഗോറിയോസും ഇന്ത്യയുടെ എപ്പിസ്കോപ്പാ ഈവാന്യോസ് എന്നീ ഞങ്ങളുടെ കൈകൾ മുഖേന മാർത്തോമ്മാ എന്ന് മറുപേരുള്ള ജോസഫ് മലങ്കര വസിക്കുന്ന യാക്കോബായക്കാരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ വാഴിക്കപ്പെട്ടു” (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, അനുബന്ധം, പৃ. 472).

ഈ ആമുഖ പ്രസ്താവനയ്ക്കു, താഴെ പറയുന്ന അവ്യക്തതകളുണ്ട്:

1. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എന്ന് മാത്രം വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഔദ്യോഗികമായ ഒരു രേഖയിൽ പാത്രിയർക്കീസ് സന്ദാരുടെ പൊതുവായ സ്ഥാനിക നാമം മാത്രമായി പരാമർശിക്കുക സാധാരണമല്ല. വ്യക്തി നാമം ചേർക്കാത്ത യാതൊരു സുസ്താത്തിക്കോ നുകളും നാളിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. പാത്രിയർക്കീസ്സന്ദാർ ഉൾപ്പെടെ വിവിധ സ്ഥാനികൾ നൽകിയ ഒരു ഡസനിലേറെ സുസ്താത്തിക്കോനുകൾ പരിശോധിച്ചിട്ടാണിതെഴുതുന്നത്. സ്ഥാനനാമം സമാനമായതിനാൽ അവ റൊക്കെയും അറിയപ്പെടുന്നത് അവരുടെ വ്യക്തിനാമങ്ങളിലാണ്. പത്രോസ് മൂന്നാമൻ, അബ്ദുള്ള, അബ്ദുൾ മ്ശിഹാ, ഏലിയാസ് തൃതീയൻ, അപ്രേം പ്രഥമൻ, യാക്കൂബ് തൃതീയൻ, സഖാ പ്രഥമൻ എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഈ സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ മാത്രം വ്യക്തിനാമം ചേർത്തിട്ടില്ല എന്നത് രണ്ട് സംശയങ്ങൾ ഉണർത്തുന്നു.

a. സുസ്താത്തിക്കോൻ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് കൊടുത്ത യച്ചു എന്ന കഥ വ്യാജമാണ്.

b. പിൽക്കാലത്ത് ഈ സുസ്താത്തിക്കോൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ വർക്കു അന്നത്തെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വ്യക്തിനാമം അപരിചിതമായിരുന്നിരിക്കണം (അന്ത്യോഖ്യാ, ഇഗ്നാത്തിയോസ്, പാത്രിയർക്കീസ് എന്നീ പദങ്ങളുടെ മാസ്മര സ്വാധീനശക്തിയല്ലാതെ മലങ്കരസഭയ്ക്കു ഒരു നാളും അന്ത്യോഖ്യയുമായി ഒരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ആ സുസ്താത്തിക്കോൻ രചയിതാക്കൾക്കറിയാമായിരുന്നിരിക്കണം. നാലാം മാർത്തോമ്മാ മുതൽ എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ വരെയുള്ള പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർ മന്ത്രശക്തിയുള്ള ഈ പദങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവർ ക്കാർക്കും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വ്യക്തിനാമമോ, മേൽവിലാസം പോലുമോ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. കൂനർകുരിശു സത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഇവിടെ വന്ന അഹത്തള്ളാ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രി

യർക്കീസായിരുന്നുവെന്ന് ഇവിടെ എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരും എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അപ്രകാരം ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായി അന്ത്യോഖ്യൻ സഭാചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. 1685 -ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ആകാം പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പദം മലങ്കരയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. 1751 ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ആ പദത്തെ അന്ത്യോഖ്യയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം. 1685 -ൽ കേരളത്തിലെത്തിയ യർദോ മഛ്രിയാനയെ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന് ലേഖനമെഴുതുവാനുള്ള സഭാചരിത്ര ജ്ഞാനമേ അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ പോലും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. റോം, കൂസ്തന്തീനോപ്പോലീസ്, അലക്സാന്ത്രിയാ എന്നീ മൂന്ന് ഇതര പാത്രിയർക്കാര കേന്ദ്രങ്ങളെപ്പറ്റി 18 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽപ്പോലും മലങ്കരസഭക്കു തികഞ്ഞ അജ്ഞതയായിരുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുവാനാണ് ന്യായം. അന്ത്യോഖ്യായിൽ തന്നെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എന്ന് സ്ഥാനനാമമുള്ള വിവിധ സഭകളുടെ പാത്രിയർക്കീസുമാർ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതായും മലങ്കരസഭ അക്കാലങ്ങളിൽ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇവിടെ വന്ന മെത്രാന്മാരാരും അത് വെളിപ്പെടുത്തിയുമില്ല. തന്മൂലമാണ് കടൽ കടന്നെത്തിയ എല്ലാ സ്ഥാനികളെയും പാത്രിയർക്കീസെന്ന് നാം കരുതിയത്).

2. സുസ്താന്തിക്കോന്റെ അവിശ്വാസ്യതയ്ക്കു മറ്റൊരു കാരണം, അതിൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ ഊർശ്ലേമിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചതാണ്. അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനി സഭയുടെ കാനോൻ പ്രകാരം ഊർശ്ലേം നഗരം ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തൻ പ്രവിശ്യ അല്ല. ഊർശ്ലേമിന്റെ ബഹുമാനാതിരേകം മൂലം അതിനെ പാത്രിയർക്കാ സ്ഥാനത്തേക്കുയർത്തിയതാണ്. അതൊരു എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഇടവകയും കൈസരിയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തൻ പ്രവിശ്യയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥലവുമാണ് ('ഫീലിപ്പോസ് കേസറിയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയമായി എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്ന ഊർശ്ലേമിന് ഇനിമേലാൽ അഞ്ചാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസെന്ന ബഹുമതി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും അവിടത്തെ മേലധികാരം കേസറിയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു" - ഹുദായ കാനോൻ: 7 -ാം കേപ്പാലയോൻ ഒന്നാം പോസൂക്കോ, പൂ. 88). സുസ്താന്തിക്കോൻ എഴുതിക്കൊടുത്തയച്ച അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസിന് (?) ഈ സഭാ കാനോൻ അറിയില്ലെന്ന് വരുമോ? തന്മൂലം ചില വസ്തുതകൾ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. a. ഈ സുസ്താന്തിക്കോൻ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് കണ്ടിട്ടില്ല; എഴുതിയിട്ടുമില്ല. b. 1751 -ൽ ഇവിടെ വന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സിറിയൻ സഭയുടെ യെരൂശലേം മെത്രാൻ അല്ല.

സിറിയൻ സഭയിലെ ഊർശ്ലേം മെത്രാൻ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹം സുസ്താത്തിക്കോനിൽ ഊർശ്ലേം പാത്രിയർക്കീസ് എന്നോ ഗ്രീഗോറിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്നോ മാത്രമേ എഴുതുമായിരുന്നുള്ളൂ; മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതുമായിരുന്നില്ല. സഭാ നിയമത്തിൽ വേണ്ടത്ര പരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഒരാൾ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ മറ്റേതോ കാര്യ സാധ്യത്തിനായി സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു രേഖയാണീ സ്ഥാനപത്രമെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു (നവീകരണക്കാർക്കെതിരായ കേസിൽ ഹാജരാക്കിയപ്പോൾ മുതലാണീ രേഖ മനുഷ്യർ കണ്ടത് എന്ന സാഹചര്യം അതീവ ശ്രദ്ധേയമാണ്. നവീകരണ കേസിൽ രണ്ടു ഭാഗത്തും കേസിനനുക്രമമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട രേഖകളുടെ ചില വിവരങ്ങൾ പിന്നീട് വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്).

3. സുസ്താത്തിക്കോനിൽ മാർ ഈവാനിയോസിനെ ഇന്ത്യയുടെ എപ്പിസ്കോപ്പാ ആയി വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദേശത്തു വച്ച് ആ ബഹുമതി മാർ ഈവാനിയോസിന് നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടി ശക്തമായ മഠിയാന ആയിട്ട് വാഴിച്ചു എന്ന് പറയുന്നവർ തന്നെ ഈവാനിയോസിനും അതേ ബഹുമതി നൽകുന്നതിലെ അനൗചിത്യം വൈരുദ്ധ്യമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഈവാനിയോസ് ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാൻ എന്ന വിശേഷണം പ്രാപിക്കുന്നത് ശാക്രളളാ ബാവായുടെ നിര്യാണശേഷം മാത്രമാണ്.

4. സുസ്താത്തിക്കോനിൽ മഠിയാനയുടെ പേർ കാണുന്നില്ല. വിദേശത്തു നിന്ന് പോരുമ്പോൾ കൊടുത്തയച്ച രേഖയായിരുന്നു ഇതെങ്കിൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സംഘത്തിന്റെ നേതാവായ ശാക്രളളാ മഠിയാനയുടെ പേർ ആണ് ഒന്നാമതായി ചേർക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. 1764 -ൽ മഠിയാന അന്തരിച്ചതിന് ശേഷം എഴുതിയതാണ് ഈ സുസ്താത്തിക്കോൻ എന്നത് തീർച്ചയാണ്.

5. ഒരാളെ പുനരഭിഷേകം ചെയ്യുമ്പോൾ, അതെന്തു കൊണ്ട് ആവശ്യമായി വന്നുവെന്ന് സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ വിശദീകരിക്കുവാൻ സ്ഥാനഭാതാക്കൾക്കു ചുമതലയുണ്ട്. അക്കാര്യം സുസ്താത്തിക്കോനിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടേ ഇല്ല.

6. പുനരഭിഷേകം നടന്ന സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി സുസ്താത്തിക്കോൻ ദീക്ഷിക്കുന്ന മൗനം അർത്ഥവത്തായിരിക്കുന്നു.

7. പുനരഭിഷേകത്തിന്റെ വർഷവും തീയതിയും കൃത്യമായി സുസ്താത്തിക്കോനിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (യൗനായ വർഷം 2081 - ഹസീറോൻ മാസം 19 -ാം തീയതി = 1770 ജൂൺ 19). 1751 ൽ കൊടുത്തയച്ച

ഒരു രേഖയിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ഈ തീയതി കൃത്യമായി പ്രവചിച്ചതെങ്ങനെ?

(ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ സഭാചരിത്രകാരന്മാരാരും ചിന്തിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ശീമയിൽ നിന്ന് ഇരട്ടപ്പത്തിയുള്ള വടി, മുടി, സ്ലീബാ, സുസ്താത്തിക്കോൻ, മുറോൻ ഇവ കൊടുത്തയച്ചു എന്ന് അതിവിദഗ്ദ്ധമായി എഴുതി വച്ച വിദ്വാന്മാർ, അദ്ദേഹത്തിന് ഉപവിഷ്ടനാകുവാൻ ദന്തനിർമ്മിതമായ ഒരു സിംഹാസനവും കൊടുത്തയച്ചു എന്ന് എഴുതി വക്കാത്തതിന് നാം നന്ദി പറയുക. മലങ്കര മെത്രാനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതി ആരായാതെ 12000 രൂപായുടെ കടക്കാരനാക്കിയ ഒരു സംഘം അതീവ നിസ്വരായ ഒരു സംഘം മെത്രാന്മാരെപ്പറ്റി എഴുതിവച്ച ഭാവനൈകസാധ്യമായ ഈ ആഖ്യാനത്തിന് വിദൂര നമസ്ക്കാരം. ഈ വക കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചിട്ടാകാം റോയൽ കോടതി വിധിയിൽ ഒരു ജഡ്ജി ഈ സുസ്താത്തിക്കോന്റെ വാസ്തവികതയിൽ സംശയവും അത്ഭുതവും പ്രകടിപ്പിച്ചത്.

1770 -ൽ സ്ഥാനസാധ്യതയുടെ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം സർക്കാരിന്റെ പ്രീതിയും അംഗീകാരവും നേടാൻ അത്യധ്വാനം ചെയ്തു. “മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ സർക്കാരിൽ അടിയറ തീർത്ത് പ്രീതി വരുത്തി....” എന്ന് ഈ അധ്വാനത്തെ ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട് (പു. 130). സർക്കാരിന്റെ നീട്ടും ദളവായുടെ സാധനവും (ഉത്തരവ്) മറ്റും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ്.

റോമുമായി അനുരഞ്ജനത്തിന് ശ്രമിക്കുന്നു

പുനരഭിഷേകവും സർക്കാർ അംഗീകാരവും നേടിയ ആറാം മാർത്തോമ്മാ അഥവാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് റോമുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെടുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ച്ചയ്ക്കെതിരെ മലങ്കരസഭയുടെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളിലായി നടന്നുവന്ന വിമർശനങ്ങളുടെയും എതിർപ്പുകളുടെയും മുന്നയൊടിക്കുവാൻ ഈ അനുരഞ്ജനം അനിവാര്യമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കണം. അനുരഞ്ജന ശ്രമം പല ഘട്ടങ്ങളിലായിട്ടാണ് നടന്നത്. ഒന്നും ഫലവത്തായില്ലെങ്കിലും ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ പഠിക്കുവാനും അക്കാലത്തെ മലങ്കര സഭയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ശരിയായും വിശദമായും ഗ്രഹിക്കുവാനും ആ അന്വേഷണങ്ങൾ സഹായിക്കാതെ ഇരിക്കുകയില്ല.

ഒന്നാമത്തെ ശ്രമം

വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്താ മുഖേന റോമ്മിലേക്കയച്ചതാണ് ഒന്നാമത്തെ അപേക്ഷ. റോമ്മിലെ കർദ്ദിനാൾ സംഘം ഈ അപേക്ഷ പരിഗ

ണിച്ച് 1771 ആഗസ്റ്റ് 31 -ന് മറുപടി നൽകി: ‘പ്രോനോട്ടോറി’ എന്ന മാന്യ പദവിയും അദ്ദേഹത്തെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നവരുടെ മേൽ ആത്മീയ ഭരണമൊഴിച്ചുള്ള ലൗകികാധികാരങ്ങൾ നൽകാൻ തയ്യാറാണെന്ന്. ആത്മീയാധികാരമില്ലാത്ത ഒരു മെത്രാൻ സ്ഥാനം! അചിന്ത്യമായിരുന്നു ആ അവസ്ഥ. മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ ആ ഓഫർ നിരസിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ ശ്രമം

1772 -ൽ ആറാം മാർത്തോമ്മാ റോമ്മിലേക്കു വീണ്ടും ഐക്യത്തിനായി അപേക്ഷിച്ചു. ഇതിനെപ്പറ്റി റോം നടത്തിയ അന്വേഷണങ്ങൾക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതിയ കത്ത് ഇപ്രകാരമാണ്: ‘മാർത്തോമ്മാ വായ് പിളർന്ന ഒട്ടകത്തിന് സമനാണ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെപ്പറ്റി സംശയിക്കുന്നു. “മാർത്തോമ്മായുടെ കാര്യം യഥാവിധി ആലോചിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനസഞ്ചയത്തിന്മേൽ ആത്മീയാധികാരമൊഴിച്ചുള്ള ലൗകികാധികാരം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുക്കുകയും ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി പ്രതിവത്സരം 100 സ്കൂടി നാണയം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുക്കുകയും” ചെയ്യുവാൻ റോം വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായ്ക്കു എഴുതി. ഇതും മാർത്തോമ്മായ്ക്കു സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല.

മൂന്നാമത്തെ ശ്രമം

റോമ്മിലെ പ്രൊപ്പഗന്റാ കോളജിൽ പഠിച്ച കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പ് മല്പാനുമായി അചിരേണ ആറാം മാർത്തോമ്മാ ബന്ധപ്പെട്ടു. കേരളത്തിലെ വിദേശിയരായ കത്തോലിക്കാ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്ക് ആറാം മാർത്തോമ്മാ - കരിയാറ്റിൽ സമ്പർക്കം രൂപിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന് പാരേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാരുടെ *വർത്തമാനപുസ്തകം* വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ ദൗത്യവും വഹിച്ച് കരിയാറ്റിൽ മല്പാൻ 1778 -ൽ റോമ്മിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഈ സംഘത്തിൽ ആരെക്കൊണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് യാതൊരു മലങ്കരസഭാ ചരിത്രവും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* എഴുതുന്നു: “..... അച്ചൻ (6-ാം മാർത്തോമ്മാ) നിരണത്തിരിക്കുമ്പോൾ മല്പാനും ശിഷ്യനും കൂടെ 953 ചിങ്ങം 30-ാം തീയതി വന്ന് റോമ്മായ്ക്കു എഴുത്തും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയതിന്റെ ശേഷം ഇടവ മാസത്തിൽ കരിയാറ്റിൽ മല്പാനും പാരേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരും അല്ലാതെ രണ്ടു കത്തങ്ങളും വാലിക്കാരും കൂടെ റോമ്മായ്ക്കു പോയി...” (പു. 81). മെത്രാൻ കൊടുത്തയച്ച കത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം മെക്കൻസിയുടെ *ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ട്രാവൻകൂർ* എന്ന കൃതിയിലും ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള തയ്യാറാക്കിയ ദി ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ എന്ന കൃതിയുടെ രണ്ടാം പതിപ്പിലുമുണ്ട്. അതിന്റെ മലയാള വിവർത്തനം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

‘ലോകത്തിലുള്ള പള്ളികളൊക്കെയുടെയും മാതാവാകുന്നു എന്ന ശുദ്ധ റോമ്മാപ്പള്ളിയുടെ തലവനാകുന്ന മശിഹായുടെ സ്ഥാനത്തിലിരിക്കുന്ന എത്രയും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ട ഞങ്ങളുടെ പിതാവും അച്ഛനും (യജമാനൻ) ആയിരിക്കുന്ന ആറാമത്തെ പീയൂസ് പാപ്പായുടെ തിരുമനസ്സിൽ ബോധിപ്പാൻ എഴുതുന്നത്.

കെൽപിൽ ക്ഷയപ്പെട്ട ദിവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ ഞാൻ, മുമ്പിൽ മലയാളത്തിന്റെ തോമ്മാ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്ന പേരും കയ്യേറ്റിരുന്നു. ശുദ്ധ റോമ്മാപ്പള്ളിയുടെ വിശ്വാസത്തിന് പുറമേ കിഴക്കിനടുത്ത കൽദായ സുറിയാനിക്കാരുടേയും യാക്കോബായക്കാരുടേയും വിശ്വാസത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മുമ്പിൽ കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന ചെറിയ പട്ടങ്ങളും വലിയ പട്ടങ്ങളും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനങ്ങളും പട്ടാങ്ങയുള്ളതല്ലെന്ന് ഞാൻ അറികകൊണ്ടും യാക്കോബായക്കാരൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈയാലെ പട്ടവും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനവും രണ്ടാമത് ഞാൻ കയ്യേൽക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ തമ്പുരാന്റെ കടാക്ഷത്താലും ശുദ്ധ റോമ്മാ പള്ളിയുടെ സഭക്കൂട്ടത്തിന്റെ അപേക്ഷയാലെയും ശുദ്ധ റോമ്മാപ്പള്ളിയുടെ വിശ്വാസമത്രേ പട്ടാങ്ങയുള്ളതാകുന്നതിനും ഈ വിശ്വാസം കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല എന്ന ആത്മാവുകൾ ഒക്കേക്കും രക്ഷയില്ലെന്നും പട്ടാങ്ങയാലേ ഞാൻ അറിക കൊണ്ടും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രൂപതയുടെയും കൊച്ചി ഇടവകയുടെയും മേൽപട്ടക്കാരനോട് എന്റെ മനസ്സ് ഞാൻ പരസ്യപ്പെടുത്തി അറിയിക്കുകയും ശുദ്ധ റോമ്മാ പള്ളിയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ എന്നെയും എനിക്കു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജനം 50,000 പേരോളം ഉള്ളവരെയും ചേർപ്പിക്കണമെന്നും റോമ്മാ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടക്കാരെയും മാപ്പിളമാരേയും പറഞ്ഞറിയിച്ചാറെയും ഈ രൂപതയുടെ യജമാനന്മാർ എന്റെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ടില്ല എന്ന് തന്നെയല്ല, മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന ഞാൻ അൽമേനി ആയിരുന്നു കൊണ്ട് ശുദ്ധ പള്ളിക്കു വഴക്കം ചെയ്യണമെന്നും അവർ പറകയും ഇതു കേട്ടാറെ ഇടത്തൂട്ടുകാരിൽ ഒരുത്തൻ ശുദ്ധ പള്ളിക്കു വഴക്കം ചെയ്യുവാൻ മനസ്സാവാൽ വെളിവോടുകൂടി അവനെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ കാവ്യരെക്കൂടെയും മശിഹായുടെ പഠിത്തത്തിൽ വരുത്തുവാനായിട്ട് അപേക്ഷിച്ച അച്ച സുഖത്തിന്റെ (പൗരോഹിത്യം) സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നും യാത്രയാക്കപ്പെട്ട മേൽപട്ടക്കാർ എന്തുകൊണ്ട് ഈവണ്ണം പറഞ്ഞതെന്ന് വിചാരിച്ചാറെ എനിക്കു വളരെ ദുഃഖമാകയും ചെയ്തു. വിശേഷിച്ച് ഈ മേൽപട്ടക്കാരുടെയും അവരുടെ പാതിരിമാരുടെയും കാരണത്താൽ മലയാളത്തിലുള്ള പട്ടാങ്ങയുള്ള വിശ്വാസക്കാരർക്ക് ഏറിയ ഉതപ്പുകളും (എതിർപ്പുകൾ) കുറവുകളും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ, ഒരു മേൽപട്ടക്കാരൻ കെട്ടുന്നത് മറ്റേ മേൽപട്ടക്കാരൻ അഴിക്കുന്നു. ഒരു മേൽപട്ടക്കാരൻ

അഴിക്കുന്നത് മറ്റൊരു മേല്പട്ടക്കാർ കെട്ടുന്നു. അവരുടെ നടപടികളുടെ അവസ്ഥ തമ്പുരാൻ തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അങ്ങേ അച്ചസുഖത്തിൽ ഇതൊക്കെയും ബോധിപ്പിപ്പാൻ എനിക്കു വളരെ ശങ്ക തന്നെയാകുന്നു. ഇതു കാരണത്താൽ ഞാനും ശുദ്ധമുള്ള പള്ളിക്കു വഴക്കമുള്ള മലയാളത്തിലുള്ള പട്ടക്കാരും വിശ്വാസക്കാരും കൂടി വിചാരിച്ച് ഞങ്ങളുടെ ആവലാതികളും സങ്കടങ്ങളും ശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിങ്കൽ എത്തിക്കേണ്ടതിന് ഉടയതമ്പുരാന്റെ സഹായത്താലെ അങ്ങേ അച്ചസുഖം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പത്രോസിനടുത്ത സിംഹാസനത്തിന്റെ മുഷ്കരത്വത്തിൽ നിന്ന് കല്പിച്ച് തരുന്ന ഗുണങ്ങളാലെ ഞങ്ങൾക്കു തണുപ്പും രക്ഷയും ഉണ്ടാകേണ്ടിട്ടും ബ. കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പ് മല്പാനെയും പാരേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാരച്ചനെയും ശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിങ്കൽ യാത്രയാക്കുന്നു. കാവ്യ രാജാവിന്റെ ഇടയിൽ കിടക്കുന്ന ഞങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവരും പിച്ചാറും ആക കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ പലരും കൂടി ചെലവിനെടുത്തു കൊടുത്തത്രേ അങ്ങേ അച്ചസുഖത്തിങ്കൽ ഇവരെ യാത്രയാക്കുന്നത്. ഇതിനെക്കൊണ്ട്, കെല്പിൽ ക്ഷയപ്പെട്ട മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ, ദീവന്നാസ്യോസ് ആയ, ഞാൻ അങ്ങേ ശുദ്ധതയോട് അപേക്ഷിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, അങ്ങേ സിംഹാസനത്തിങ്കൽ യാത്രയാക്കുന്ന പട്ടക്കാരുടെ അപേക്ഷകൾ കൈക്കൊണ്ട് എന്റെ കുറ്റങ്ങളും ദോഷങ്ങളും പോക്കി എന്നെയും എന്റെ കീഴിലുള്ള ജനങ്ങളെയും ശുദ്ധ റോമ്മാ പള്ളിയുടെ സഭക്കൂട്ടത്തിൽക്കൂട്ടി ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകയും വിശേഷിച്ച് ഞങ്ങളുടെ സുറിയാനിപ്പേച്ചുകൾ കുറവു തീർത്തു ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന് നല്ലവണ്ണം സുറിയാനി അറിയാവുന്നവരിൽ നാലു മല്പാനാരെ ഇവരോടു കൂടെ അയയ്ക്കുകയും വേണം. യജമാനന്മാരുടെ കീഴ്വഴങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന പട്ടാങ്ങയുള്ള വിശ്വാസക്കാർ ഒക്കെയ്ക്കും, രക്ഷയ്ക്കും പരിപാലനത്തിനും ഒരു യജമാനനെ കല്പിക്കുകയും വേണം. ശേഷ സങ്കടപ്രകാരങ്ങളൊക്കെയും ഞങ്ങൾ അയയ്ക്കുന്ന പട്ടക്കാർ അങ്ങേ അച്ചസുഖത്തിങ്കൽ ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോഴോ അച്ചന്മാരുടെ അച്ചനും ഇടയന്മാരുടെ ഇടയനും ആയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ ബാവാതേ, ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെയും അച്ചനില്ലാത്ത അടിയാരെപ്പോലെയും താങ്കൾ ആയിരിക്കുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ മേൽ അനുഗ്രഹിച്ച് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ച സഹായങ്ങളൊക്കെയും ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരണമെന്ന് വീണ്ടും ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മ അന്വേഷിച്ച് പുറപ്പെട്ട് തെളിവാലെ, ദോഷത്താ നാരെ, (പാപികളെ) തന്റെ ശങ്കകൾ (?) വിളിക്കുന്നു എന്ന മശിഹായുടെ പേർക്കുള്ളൊൻ ആയിരിക്കുന്നു എന്ന ഞങ്ങളുടെ ബാവാതേ, മശിഹാ തമ്പുരാന്റെ പങ്കപ്പാടെ കുറിച്ചും കുരിശുമരണത്തെക്കുറിച്ചും മലയാളത്തിലുള്ള ആരോരുമി

ല്ലാത്ത ജനങ്ങളായിരിക്കുക കൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ട് ദോഷങ്ങളെ പോക്കി ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

1778 -ാം കാലം മീനം 10 -ാം തീയതി എഴുതി (ഫാ. ഇഞ്ചക്കലോടി, പു. 220 - 222).

മെക്കൻസിയും ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ളയും ഉദ്ധരിച്ച ഈ കത്ത് വ്യാജ സൃഷ്ടിയല്ലെന്ന്, നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിലെ മേലുദ്ധരിച്ച പ്രസ്താവന വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കത്ത് റോം ഗൗരവപൂർവ്വം പരിഗണിച്ചു. ഫാ. ഇഞ്ചക്കലോടി എഴുതുന്നു: “.... അന്വേഷിച്ച് റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുന്നതിന് ഗോവാ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു റോമ്മിൽ നിന്ന് എഴുതി അയച്ചു. ഗോവാ മെത്രാപ്പോലീത്താ 1782 -ൽ അതിനായി കൊച്ചി മെത്രാനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി.... കാനോൻ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ പരിശോധനയിൽ, മാർത്തോമ്മായെ സഭയിൽ മെത്രാനടുത്ത അധികാരത്തോടു കൂടി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ... സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരങ്ങളെല്ലാം കരിയാറ്റിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു റോമ്മാ സിംഹാസനം നൽകുകയും ചെയ്തു....” (പു. 224). എന്നാൽ കൊച്ചിയിലെ കത്തോലിക്കാ മെത്രാനും മറ്റും ഈ തീരുമാനം ഹിതകരമായില്ല. മാർത്തോമ്മായെ സ്വീകരിക്കുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കരിയാറ്റിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയില്ല. 1786 മേയ് 1 ന് ഗോവയിൽ വച്ച്, റോമ്മിൽ നിന്നുള്ള മടക്കയാത്രയിൽ സംശയാസ്പദമായ സാഹചര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി.

ഈ ശ്രമങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ആറാം മാർത്തോമ്മാ നിരാശനായില്ല. ശിഷ്ടജീവിതത്തിലും, ആ ശ്രമങ്ങൾ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. അക്കാര്യങ്ങൾ പിന്നീട് പരിശോധിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് നടന്ന മറ്റ് സംഭവങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം. നിരണത്തു വച്ച് 1770 -ൽ നടന്ന പുനരഭിഷേകം കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷം മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് കായംകുളത്തും ദിവന്നാസേട്ട്യാസ് (ആറാം മാർത്തോമ്മാ) ഓമല്ലൂരും മാർ ഈവാന്യോസ് പുതിയകാവിലും പാർത്തുവന്നു.

കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ്

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് കണ്ണറിവാൻ വയ്യാതെയും ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന അണക്കാതെയും കഴിഞ്ഞുകൂടിയ കാലമായിരുന്നു അത്. ഈ കാലത്താണ് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുരിയൻ കത്തനാർ സഭാചരിത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒട്ടുവളരെ തെറ്റായ വിവരങ്ങൾ സഭാചരിത്രത്തിൽ വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അല്പം

വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. എന്താണദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരിയായ പേര്? അവിടം മുതൽ സംശയങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു. മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭയുടെ ചരിത്രം എഴുതിയ ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് അദ്ദേഹത്തെ അബ്രഹാം എന്ന് നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിന് പ്രമാണമെന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ അദ്ദേഹത്തെ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാൻ എന്നല്ലാതെ പേർ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല (പുറം 130). കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ എന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു (പു. 175). കുറുപ്പംപടി പള്ളിയുടെ ചരിത്രകാരൻ ആത്തുങ്കൽ ഗീവറുഗീസ് കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായും അദ്ദേഹത്തെ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. *കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സഭകൾ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കെ. യു. ജോൺ, കുരിയൻ കത്തനാർ എന്നു പറയുന്നു (പു. 246). കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ കെ. സി. വർഗീസച്ചന്റെ പുസ്തകം ആധാരമാക്കിയാവാം അദ്ദേഹത്തെ അബ്രഹാം കത്തനാർ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (പു. 171). കാട്ടുമങ്ങാട്ട് യോഹന്നാൻ എഴുതിവച്ച കൈയെഴുത്തു കുടുംബചരിത്രത്തിൽ നിന്നാണ് ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ്, കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന്റെ വംശാവലി എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ആ കൈയെഴുത്തു വംശാവലിയിൽ കാണുന്ന പേർ കുരിയൻ എന്നാണ്. അബ്രഹാം എന്ന് ബ്രാക്കറ്റിൽ നൽകിയിട്ടുള്ളത് ഇന്ന് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നത് അബ്രഹാം എന്നും വലിയ ബാവാ എന്നും ആണെന്ന് അറിയിക്കുവാനാകാം രണ്ടിനും വേറെ വേറെ ബ്രാക്കറ്റുണ്ട് (പു. 25). കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ അദ്ദേഹത്തെ കുരിയൻ കത്തനാർ എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (പുറം 129).

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കുരിയൻ എന്ന് സ്വീകരിക്കുന്നു. കാരണം പിന്നീട് വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വികർ കല്ലട മുത്തപ്പൻ എന്ന പേരിൽ മദ്യലഹരി മൂലം അന്തരിച്ച അന്ത്രയോസിന്റെ സഹോദരങ്ങളായിരുന്നു. അന്ത്രയോസിന്റെ മരണശേഷം അവർ പിറവത്തും മുളന്തുരുത്തിയിലും ശുശ്രൂഷകരായി ഉപജീവനം കഴിച്ചു. പിന്നീടതിലൊരാൾ മുളന്തുരുത്തിയിലെ പാലത്തിങ്കൽ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് വിവാഹം കഴിച്ചു. അവർക്കു രണ്ടു പുത്രന്മാർ. മുത്തരൂർ തണങ്ങാട്ടിലേക്കും (തണങ്ങ് കാട് വെട്ടിത്തെളിയിച്ച്) അനുജൻ കാട്ടുമങ്ങാട്ടേക്കും മാറി താമസിച്ചു. ഈ താവഴിയിൽ ഒരു അബ്രഹാമിന് ജനിച്ച 10 മക്കളിൽ (എട്ട് ആൺ മക്കളും 2 പെൺമക്കളും) അഞ്ചാമനാണ് ഈ കുര്യൻ. ഏഴാമൻ ഗീവറുഗീസ് (ഇദ്ദേഹമാണ് പിന്നീട് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ് രണ്ടാമൻ ആയി തീർന്നത്). മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളി പലപ്പോഴും വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠനകേന്ദ്രം ആയിരുന്നു. പല വൈദിക തലമുറകൾ അവിടെ വന്ന് വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തി

യാക്കിപ്പോയിരുന്നു. കുരിയനും ഗീവറുഗീസും പള്ളിയിലെ ശുശ്രൂഷകർ എന്ന നിലയിൽ അവിടെ മാറി മാറി വരുന്ന വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സുപരിചിതരായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കേയാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് (ഇദ്ദേഹമാണ് ക്ഷിപ്രകോപസ്വഭാവം മൂലം തിരിച്ച് 1751-ൽ ശീമയിലേക്കു മടക്കി അയയ്ക്കപ്പെട്ടത്) മുളന്തുരുത്തിയിൽ താമസത്തിനെത്തിയത്. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ബാലന്താർ അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന് അവരോട് പ്രീതി തോന്നിയിരിക്കാം. അചിരേണമെന്നു പേരും ശൈശ്വശാസ്ത്രമായി. ഇടവകയോഗത്തിന്റെ സമ്മതപത്രം കൂടാതെയുള്ള ഈ സ്ഥാനദാനം അനേകരുടെ നീരസത്തിനിടയാക്കി. മാർ ഈവാനിയോസ് 1751 -ൽ കപ്പൽ കയറി അയയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ യുവശൈശ്വശാസ്ത്ര അനാഥരായി. മാർ ഈവാനിയോസുമായുള്ള പരിചയം മൂലം അറബിയിലും സുറിയാനിയിലും അല്പാല്പം ഭാഷാ പരിചയം നേടിയത് ശൈശ്വശാസ്ത്രകർമ്മങ്ങൾക്കു സഹായമായി. ശാക്രളള മാർ ബസ്സേലിയോസ്, മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നിവരുടെ ദീർഘാഷി സ്ഥാനത്ത് ശൈശ്വശാസ്ത്ര നിരൂപകരായി. മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ പള്ളി പണിത് മാർ ബസ്സേലിയോസ് അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയപ്പോൾ യുവശൈശ്വശാസ്ത്രവും അവിടെ താമസമാക്കി. മഹിയാന അവരെ കശ്ശീശാസ്ത്രരാക്കി. കശ്ശീശാ സ്ഥാനമേറ്റപ്പോൾ കുരിയൻ എന്ന പേർ കുറിലോസ് എന്ന് വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി.

മലങ്കരസഭയിൽ ഇത് ഒരു പുതിയ സംഭവമായി. പട്ടംകൊടയിൽ മാമ്മുദീസാപ്പേർ നല്കിയാണ് പ്രഖ്യാപനം നടത്താൻ എങ്കിലും കുരിയനെ കുരിയാക്കോസ് എന്നല്ലാതെ കുറിലോസ് എന്ന് പേർ പ്രഖ്യാപിക്കുക പതിവില്ല. നമുക്കു കുറിലോസ് എപ്പിസ്കോപ്പൽ നാമമാണ്. എന്നാൽ വിദേശങ്ങളിൽ അങ്ങനെയല്ല. 1685 -ൽ വന്ന് കോതമംഗലത്തു കബറടങ്ങിയ യൽദോ മാർ ബസ്സേലിയോസ് മഹിയാനയുടെ പട്ടംകൊടപുസ്തകം തന്നെ ഉദാഹരണം. അതിൽ, മഹിയാനയുടെ ആസ്ഥാനമായ മാർ മത്തായിയുടെ ദയറായിൽ വച്ച് എ. ഡി. 1671 -ൽ ഒരു ദീവനാസ്യോസിനെ ശൈശ്വശാസ്ത്ര പട്ടംകെട്ടിയതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1676 -ൽ മൂസലിലെ ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിയിലേക്കു കുറിലോസ് കശ്ശീശായെ പട്ടംകെട്ടിയ വിവരവും ആ പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും മാർ യൽദോ ബാവാ നടത്തിയതാണ് (ഈ പട്ടംകൊടപുസ്തകം ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്). കുപ്രിയാനോസ് കശ്ശീശായുടെ പട്ടംകൊടയും രേഖപ്പെടുത്തി കാണുന്നുണ്ട്. കുരിയൻ കുറിലോസ് ആയത് ഈ കശ്ശീശാ പട്ടംകൊടയിലാണ്. ഇതിന് അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകൾ കുറിലോസിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുർബ്ബാന തക്സായാണ് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ തെളിവ്. ഈ

കൂർബ്ബാന തക്സാ കോട്ടയത്തുള്ള സീറി ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തക്സാ ആരും വേണ്ടവിധം പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല.

ഒരന്വേഷണവും കൂടാതെ ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറുടെ വിവരണം ഈഷദ് ഭേദങ്ങളോടെ എല്ലാവരും പകർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ‘മുമ്പേ പോയ ഒരു പശുവിന്റെ പിന്നാലെ മറ്റു പയ്ക്കളും എന്ന പഴമൊഴി ഇവിടെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ അന്വർത്ഥമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ വിവരണം ഇപ്രകാരം: “... മുളത്തൂരുത്തിയിൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുരിയൻ കത്തനാർ, ബെസ്രായ്ക്കു കയറ്റി അയക്കപ്പെട്ടു എന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് മഹിയാനാ (?) യുടെ കൂടെ പഠിച്ച് തെളിഞ്ഞു വിദ്ഗ്ദ്ധനായി തീർന്ന് ചെമ്മാച്ചന്മാരെയും പൈതങ്ങളെയും പഠിപ്പിച്ചു വരുന്ന താല്പര്യത്തിൽ മാർ ബസേലിയോസ് ഏറ്റവും തെളിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന് റമ്പതം കൊടുത്തു. ... മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായും കൂടെ 945 മിഥുനമാസം 29 -ാം തീയതി (ഏ. ഡി. 1770) ആറാമത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനെ, മാർ ദീവന്നാസ്കോസ് എന്നു സ്ഥാനപ്പേർ കൊടുത്തു മലങ്കരയ്ക്കു പൂർണ്ണാധികാരമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി നിരണത്തു വച്ച് വാഴിച്ചു. ... അപ്പോൾ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാൻ മാർ ദീവന്നാസ്കോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചെന്ന് കണ്ട് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന് വയസ്സും ക്ഷീണവും കണ്ണിൽ ദീനവും ആകയാൽ മുളത്തൂരുത്തിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ചികിത്സിപ്പിക്കാമെന്ന് ഒരു ഉപായം അറിയിച്ച് അനുവാദത്തോടു കൂടി വള്ളത്തിൽ കയറ്റി മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഈ ബാവമാർ പണിയിപ്പിച്ച പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. എന്നാറെ കാറ്റാടികുരുവിളക്കത്തനാറെ കൊണ്ട് കൂർബ്ബാന ചൊല്ലിച്ച് 1772 -ന് കൊല്ലം 945 വൃശ്ചികമാസം 17-ാം തീയതി (? 948) വെള്ളിയാഴ്ച ദിവസം മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാനെ കുറിലോസ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ കൊടുത്തു വാഴിക്കുകയും തന്റെ വടിയും മുടിയും സ്ത്രീബായും ഈ മാർ കുറിലോസിന് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു” (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പৃ. 129 -131).

ഈ അവതരണത്തിൽ തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്നും ‘കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ് 1767 ലോ അതിനു മുമ്പോ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം’ എന്ന് ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ് സ്വാഭാപ്രായം ഒരു സിദ്ധാന്തമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (പൃ. 37). ‘പരിശുദ്ധ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ബാവമാർ’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ എം. പി. കൊച്ചുമോൻ ഈ വക കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു സമാഹരിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

“ഇത്രയും വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് അബ്രഹാം മാർ കുറിലോസ്, മെത്രാൻപട്ടം ഏല്ക്കുന്നത് 1772 -ൽ അല്ല, അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ കാലം ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് 1766 -ൽ തന്നെയായിരുന്നെന്ന്

ന്നുവെന്നും വീണ്ടും അഞ്ചോ ആറോ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം മാത്രമാണ് വലിയ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്, മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തെത്തുന്നതെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു” (പു. 26). 1766 -ൽ സ്ഥാനമേറ്റ കുറിലോസിന് ജനപ്രീതിയും അംഗീകാരവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ആറാം മാർ തോമ്മാ 1770 -ൽ വിദേശ മെത്രാന്മാരിൽ നിന്ന് സ്ഥാനസാധുത നേടുവാൻ തയ്യാറായതെന്ന് കൊച്ചുമോൻ പിന്നീട് കാര്യങ്ങൾ അവലോകനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (പു. 27). ഈ നിരീക്ഷണം കൊണ്ട്, നിലവിലുള്ള മലങ്കര മെത്രാൻ (വലിയ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്) അറിയാതെ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസ് പട്ടമേറ്റതിനാൽ ആ പട്ടം സാധുവല്ല എന്ന തടസ്സവാദത്തിന് പരിഹാരമായി എന്ന് ‘ദി മലബാർ ഇൻഡിപ്പെൻഡന്റ് സിറിയൻ ചർച്ച്’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ജോൺ ആർ. കെ. ഫെൻവിക്ക് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (പു. 16).

‘മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭാ സ്ഥാപകൻ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു അബ്രഹാം മാർ കുറിലോസ് മേല്പട്ട സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച കാലം വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം തെറ്റായ കാലയളവിലേക്കു തിരിച്ചുവിടുവാൻ പൂർവ്വ ചരിത്രകാരന്മാർ സംഘടിതമായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും സഭാചരിത്ര സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാം എന്നും “പരിശുദ്ധ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ബാവാമാരുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതാൻ അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾ വളരെ, വളരെ കുറച്ചേ, വിപണിയിൽ ഉള്ളൂ. അവയിൽ പലതും മായം ചേർത്തതാണ്. ആ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരെ തേജോവധം ചെയ്യാൻ ഉപകരിക്കുന്ന പല സൂചനകളും തല്പരകക്ഷികളായ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കുത്തിനിറച്ചിട്ടുണ്ട്” എന്നും എഴുതിയ അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു ഈ വിവാദങ്ങളിൽ സ്വന്തം നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (കുഞ്ഞാടുകളുടെ വെളിച്ചം മാസിക, 1995 ഡിസം., പു. 21).

ഇതെഴുതുന്ന ആളും ഈ നിലപാടുകളെ അനുകൂലിച്ച് ധാരാളം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേൽ ഒരു സ്വകാര്യ കത്തിൽ ഈ ചിന്തയെ അനുകൂലിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഉപരിചിന്തയിൽ ചില വസ്തുതകൾ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. കുറിലോസ് എന്ന എപ്പിസ്കോപ്പൽ നാമമാണ് എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരിലും ചിന്താക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. മേല്പറഞ്ഞ ചരിത്ര പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് മാത്രമേ തന്റെ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഒരു പ്രമാണം ഹാജരാക്കിയിട്ടുള്ളൂ. ആ രേഖയിൽ വിവാദപുരുഷനെ കുറിലോസ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1767 -ൽ തേവനൽ മലയിലേക്കു ഓടിപ്പോയതിനാൽ അതിന് മുമ്പ് മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റുവെന്നാണ് നിഗമനം. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ പീഡനങ്ങളെ ഭയന്ന് തേവനൽ വനത്തിൽ അജ്ഞാതവാസം നടത്തുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ്

ആ നിഗമനത്തെ ഒരപസർപ്പക കഥയാക്കി വികസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

കാട്ടുമങ്ങാട്ട് സഹോദരങ്ങൾ തേവനൽ തടത്തിൽ താമസിയ്ക്കുമ്പോൾ ‘ഇളയ ബാവാ’ എന്ന പേരിൽ പിന്നീട് അറിയപ്പെട്ട ഇളയ സഹോദരൻ വടിവൊത്ത സുറിയാനി കൈയക്ഷരത്തിൽ പകർത്തിയെഴുതിയ പുതിയനിയമത്തിന്റെ ഒടുവിൽ എഴുതിയതാണ് ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് അവലംബമാക്കുന്ന ഏക പ്രമാണം. ഇതെഴുതുന്ന ആളും ആ രേഖ പരിശോധിച്ച് ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിപ്രകാരമാണ്:

“ജീവസന്ധർണ്ണമായ ഈ പുസ്തകം എഴുതിത്തീർന്നത് തേവനൽ മലയിലുള്ള മാർ ബഹനാൻ സഹദായുടെ ദയറായിൽ വച്ച് ക്രിസ്തബ്ദം 1771. നീസാൻ (ഏപ്രിൽ) മാസം 16-ാം തീയതി ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. ഈ പരിശുദ്ധമായ അദ്ധ്യാനത്തിനായി ക്ലേശിച്ചത്.... കർത്താവിന്റെ കൃപയാൽ ഗീവറുഗീസ് എന്ന് നാമമുള്ളവനുമായ ഒരാളാണ്. സമർത്ഥനും വിജ്ഞാനിയുമായ മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കായുടെ ശിഷ്യനും അദ്ദേഹത്താൽ പട്ടം കെട്ടപ്പെട്ടവനുമാണീ എഴുത്തുകാരൻ. ... ആകയാൽ എന്റെ സഹോദരന്മാരേ, ക്രിസ്തീയ സ്നേഹത്താൽ നിങ്ങളോടു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അരിഷ്ടനായ എന്റെ ആത്മാവിന് വേണ്ടിയും വൈദികരായ എന്റെ സഹോദരൻ ബന്ധുവിന്റെ ആത്മാവിന് വേണ്ടിയും യാക്കോബിന്റെ ആത്മാവിന് വേണ്ടിയും കുറിലോസിന്റെ ആത്മാവിന് വേണ്ടിയും പാപമോചന വചനം ആശംസിക്കേണമേ. അവർ ക്രിസ്തബ്ദം 1767 ഈയോർ (മെയ്) 10-ാം തീയതി ബാഹ്യലോകം വിട്ട് മലയിലേക്കു ഓടിപ്പോകയും മാർ ബഹനാമിന്റെ നാമത്തിൽ അവിടെ ഒരു ദയറാ പണിയുകയും ചെയ്തു. ഈ പുസ്തകം അവിടെ വച്ച് എഴുതപ്പെടുകയും മാർ ബഹനാമിന്റെ സഹായത്താൽ അവിടെത്തന്നെ പാർക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന നമ്മോടു കൂടെയും അവരോടു കൂടെയും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടേ” (പു. 37).

ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ഇളയ ബാവാ എന്ന് പില്ക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധനായ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഗീവറുഗീസ് കത്തനാർ തന്റെ ഗുരുവും ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനും ആയ ഒരാളെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മെത്രാന്മാരുടെ പേരിന് മുമ്പ് ചേർക്കുന്ന ‘മാർ’ എന്ന അംഗീകൃതമായ വിശേഷണമോ ആബുൻ എന്ന സാധാരണപദമോ വിശേഷണമായി ചേർത്തിട്ടില്ല എന്നത് ചിന്തനീയമാണ്. കുറിലിൽ പരാമർശിച്ച കുറിലോസ് വൈദിക സഹോദരങ്ങളിൽ പ്രഥമൻ പോലുമായി ചേർക്കപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ മൂന്നാമതായിട്ടാണ് ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. ഇതിന് കാരണമെന്ത്? ‘ബ്നായ് ക്ലീറുസ്’ എന്നാണ് ആ സഹോദരങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ച പദം. അതിനാകട്ടെ പുരോഹിത സന്താനങ്ങൾ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. കുറിലോസിനെ മെത്രാനായി ഗീവറുഗീസ്സ് കശ്ശീശാ മനസ്സിലാ

ക്കിയിട്ടില്ല എന്നാണീ കുരിപ്പിന്റെ അർത്ഥം.

അബ്രഹാം മാർ കുറിലോസ്

തൊഴിയൂർ സഭാസ്ഥാപകൻ ഈ പേരിലാണറിയപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ അബ്രഹാം എന്നാണെന്നും എപ്പിസ്കോപ്പൽ നാമം കുറിലോസ് ആണെന്നും പ്രചരിക്കുന്നു. അബ്രഹാം എന്ന പേർ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്, എഴുതിയ വർഷം രേഖപ്പെടുത്താതെ 1980 കളിൽ കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് കശ്ശീശാ എഴുതിയ 'മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭാ ചരിത്ര'ത്തിലാണ് (പു. 25). അതിന് അദ്ദേഹം പ്രമാണമാക്കുന്നത് 1905 -ൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഗീവറുഗീസ് മകൻ യോഹന്നാൻ എഴുതിവച്ച ഒരു കൈയെഴുത്തു പുസ്തകമാണ്. ആ കൈയെഴുത്തു പുസ്തകം ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പരിശോധിച്ചു. അതിൽ ആ പേരില്ല. 'അബ്രാമൻ മാർ കുറിലോസ്' എന്നേ കാണുന്നുള്ളൂ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസച്ചൻ അത് കുരിയൻ (അബ്രഹാം) എന്ന് ഭേദപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് അദ്ദേഹം തന്നെ കുരിയനെ വിട്ട് അബ്രഹാമിനെ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് അബ്രഹാം മാർ കുറിലോസ് എന്ന പദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.

കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഒരു അബ്രഹാം റമ്പാൻ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പകർത്തിയെഴുതിയ കൽദായ സുറിയാനിയിലുള്ള ഒരു മസുമുറാ പ്ലസ്തകം ഇതെഴുതുന്ന ആൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇളയബാവാ യോടു കൂടി 1792 -ൽ കരിങ്ങാച്ചിറ പള്ളിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണ് മസുമുറാ പുസ്തകം എഴുതിയതെന്ന് എസ്ത്രംഗേലി ലിപിയിൽ ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുറിലോസിന്റെ ശിഷ്യനാണ് താനെന്ന് അദ്ദേഹം അതിൽ അവകാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അബ്രഹാം റമ്പാനെ (ദയറോയോ അബ്രഹാം ദ് കാട്ടുമങ്ങാട്ട്) കാലം ശ്രദ്ധിക്കാതെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച് (രേഖ കണ്ടിരിക്കാനിടയില്ല; കേട്ടുകേൾവി മാത്രമാകാം ആധാരം) ചരിത്രകാരൻ അത് കുറിലോസിന്റെ പൂർവാശ്രമ നാമമാണെന്ന് എഴുതിച്ചേർത്തതാവാം. അതിൽ ആരെയും കുറ്റപ്പെടുത്താനില്ല. വ്യക്തി നാമവും എപ്പിസ്കോപ്പൽ നാമവും ഒരേ സമയം മെത്രാന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പാരമ്പര്യമാണ് നമുക്കുള്ളത്. തന്മൂലം കുറിലോസ് എന്നത് എപ്പിസ്കോപ്പൽ നാമമാണെങ്കിൽ ഒരു വ്യക്തി നാമം വേറെ ഉണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. കേട്ടുകേൾവിയിലുള്ള അബ്രഹാം റമ്പാനിൽ നിന്ന് 'അബ്രഹാം' എന്ന പേർ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ ചരിത്രകാരൻ, സ്വന്തം സഭയുടെ സ്ഥാപകന്റെ വ്യക്തിനാമം ഇക്കാലമത്രയും അജ്ഞാതമായിരുന്നതിന്റെ പോരായ്മ പരിഹരിച്ചെന്ന് ആശ്വസിച്ച് ഇട്ടുണ്ടാവാം (പേർ മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റേതും സഹോദരന്റേതുമായി പ്രചരിച്ച ചിത്രങ്ങളും

അപ്രകാരം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ ഭാവനയിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ കബറടങ്ങിയ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമന്റെ ചിത്രവും വടക്കൻപറവൂർ കബറടങ്ങിയ അബ്ദുൾ ജലീൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ചിത്രവും തൊഴിയൂരിലെ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു പിതാക്കന്മാരുടെ ചിത്രങ്ങളെപ്പോലെ ഭാവനയിൽ നിന്നു വരച്ചിട്ടുള്ളതാണ്).

ശാക്രളള മഫ്രിയാനയും കുറിലോസും

ശാക്രളള ബാവാ റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി എന്ന അവകാശവാദമാണ് കുറിലോസിനെ മഫ്രിയാനയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഏക കണ്ണി. റമ്പാൻ സ്ഥാനമേറ്റ ആളിനെ സുറിയാനിയിൽ ദയറോയോ എന്നും റാബാൻ എന്നും ആണ് വികല്പേന ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. മേൽ ഖണ്ഡികയിൽ പ്രസ്താവിച്ച കാട്ടുമങ്ങാട്ട് അബ്രഹാം തന്റെ മസൂമൂറാ പുസ്തകത്തിന്റെ പകർപ്പിൽ സ്വന്തം പേർ 1792 -ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ദയറോയോ അബ്രഹാം എന്നാണ്. വെട്ടിക്കൽ ദയറായിൽ ആശ്രമജീവിതം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പരുമല പിതാവ് (അന്ന് ചാത്തുരുത്തിൽ ഗീവറുഗ്ലീസ് റമ്പാൻ) സ്വന്തം പേർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ദയറോയോ ഗീവറുഗ്ലീസ് എന്നാണ്. മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥികൾ എല്ലാവരും മെത്രാൻ സ്ഥാനശുശ്രൂഷയിൽ, സഭയുടെ മുമ്പാകെ വായിക്കുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണമായ 'ശൽമൂസാ' ഉടമ്പടിയിൽ 'ദയറോയോ' എന്ന് ചേർത്താണ് സ്വന്തം പേർ എഴുതുക പതിവ്. ശാക്രളള മഫ്രിയാനയിൽ നിന്ന് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ്, റമ്പാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചുവെങ്കിൽ ഇളയ ബാവാ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറിപ്പിൽ ജ്യേഷ്ഠനെ ദയറോയോ എന്നോ റാബാൻ എന്നോ വിശേഷിപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ലേ? അതുണ്ടായില്ല. 1764 -ൽ ശാക്രളള മഫ്രിയാന നിര്യാതനായി. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ദയറോയോസോ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചെങ്കിൽ 1771 -ൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഗീവറുഗ്ലീസ് കശ്ശീശാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറിപ്പിൽ ജ്യേഷ്ഠനെ റമ്പാൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ലേ? കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഗീവറുഗ്ലീസ് കശ്ശീശാ, താൻ ശാക്രളള മഫ്രിയാനയുടെ ശിഷ്യനും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് പട്ടമേറ്റവനും ആണെന്ന് മേൽപറഞ്ഞ കുറിപ്പിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മുളന്തുരുത്തിയിൽ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ഈവാനിയോസിന്റെ (ഇദ്ദേഹം പിന്നീട് നാട്ടിലേക്ക് കപ്പൽ കയറ്റി അയയ്ക്കപ്പെട്ടു) ശിഷ്യരാണെന്നും പ്രഗത്ഭമതികളായ ഇരുവരും ഗുരുവിനു വേണ്ടി മുളന്തുരുത്തിയിലെ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരിശീലനം നൽകിയിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ നിരായാശമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇളയ ബാവാ, തന്റെ ഗുരുനാഥനായി മാർ ഈവാനിയോസിനെ അല്ല, ബസ്സേലിയോസ് മഫ്രിയാനയെ ആണ് സ്മരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മഫ്രിയാന ഇളയ ബാവായെ കശ്ശീശായാക്കി പട്ടം കെട്ടി എന്ന്

കുറിപ്പിൽ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ജ്യേഷ്ഠനായ കുറിലോസും മഠിയാനയിൽ നിന്ന് കശ്ശീശാ പട്ടം ഏറ്റു എന്നതിനാൽ മാത്രം കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ്, ശാക്രളള മഠിയാനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ശാക്രളള മഠിയാനയും കാട്ടുമങ്ങാട്ടു പിതാക്കന്മാരും തമ്മിലുള്ള ഗുരു ശിഷ്യ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുവാനും തൊഴിയൂർ സഭാചരിത്രം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കഥ ഇപ്രകാരമാണ്:

“മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ മുളന്തുരുത്തിയിൽ താമസിച്ച് ശെമ്മാശന്മാരെയും മറ്റും സുറിയാനി പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. കാട്ടുമങ്ങാട്ടെ അബ്രഹാമും (?) ഗീവറുഗ്ഗീസും ദിവസേന പള്ളിയിൽ വരികയും പ്രാർത്ഥനകളിൽ സംബന്ധിക്കുകയും ശെമ്മാശന്മാരും മറ്റും സുറിയാനി ഗീതങ്ങൾ പാടുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം വിദ്യാർത്ഥികൾ തെറ്റി ചൊല്ലിയ ഒരു ഗീതം ശരിയായ രീതിയിൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ബാലന്മാർ ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. ഇതറിഞ്ഞ ബാവായ്ക്കു (മാർ ഈവാനിയോസ്) വളരെ സന്തോഷമായി. അവരെക്കൂടി തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ചേർത്തു. പഠിത്തത്തിലുള്ള അവരുടെ ശുഷ്കാന്തിയും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും കണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ ഇവർക്കു മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ വച്ച് ശെമ്മാശ് പട്ടവും പിന്നീട് കശ്ശീശാ പട്ടവും നൽകി. എന്നു തന്നെയല്ല തന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് അബ്രഹാം (?) കശ്ശീശായെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു” (പു. 26).

താൻ പട്ടമേറ്റത് ശാക്രളള മാർ ബസ്സേലിയോസ് മഠിയാനയിൽ നിന്നാണെന്ന് സ്വന്തം കൈയക്ഷരത്തിലെഴുതിയ കുറിപ്പിൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഗീവറുഗ്ഗീസ് കശ്ശീശാ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം കെ. സി. വർഗ്ഗീസച്ചൻ, ആ പട്ടംകൊട നടത്തിയത് മാർ ഈവാനിയോസ് ആണെന്ന് ദൃക്സാക്ഷിയുടെ നിസ്സംഗതയോടെ എഴുതിച്ചേർക്കുന്നു. കാര്യങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം വായനക്കാർക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. ഈ കഥ വളരെ മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്, രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും ഭാവനയിലും. സ്വന്തം സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ ബാല്യം മുതലേ അസാധാരണ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും നേതൃത്വഗുണവും ഉള്ള ആളാണെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ കഥ സഹായിക്കും. പക്ഷേ ഈ കഥയെ പിന്താങ്ങുന്ന യാതൊരു പ്രമാണവും ചരിത്രകാരൻ ഹാജരാക്കുന്നില്ല എന്ന നഗ്നയാഥാർത്ഥ്യം അപ്പോഴും അവശേഷിക്കുന്നു.

തേവനാൽ വാസം

1766 ലോ 67 ലോ മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റു എന്നും അതേ തുടർന്നാണ്

പിഡനത്തെ ഭയന്ന് അവർ തേവനാൽ മലയിൽ അജ്ഞാതവാസം നടത്തിയത് എന്നും തൊഴിയൂർ ചരിത്രകാരൻ അഭ്യൂഹിച്ചിരിക്കുന്നു. 1767 മേയ് 10 -ന് തേവനാൽ കുന്നിൽ മാർ ബഹനാം സഹദായുടെ നാമത്തിൽ ഒരു ദയറാ പണിത് അവർ അവിടെ താമസമാക്കിയെന്ന് തീർച്ച. ബന്യാമിൻ, മാർക്കോസ്, യാക്കോബ്, ഗീവർഗ്ഗീസ്, കുറിലോസ് എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു വൈദിക സഹോദരങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചു എന്നതും നേരു തന്നെ. പ്രഖ്യാപിച്ചില്ലെങ്കിലും മലങ്കരസഭയിലെ ഒന്നാമത്തെ ദയറാ ആയി അതിനെ കണക്കാക്കാനും വിരോധമില്ല. സുറിയാനിപ്പുസ്തകങ്ങൾ പകർത്തി എഴുതുവാനും ശെമ്മാശ്വാസരെ പഠിപ്പിക്കുവാനും ഈ ദയറാ ജീവിതം ഉപയോഗപ്പെട്ടിരിക്കാം. അതൊരജ്ഞാത വാസക്കാലം എന്ന് കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് അച്ചന് മുമ്പ് ആരും എഴുതിയിട്ടില്ല.

തേവനാൽ വനപ്രദേശം വൈദ്യശാസ്ത്ര രഹസ്യങ്ങളും ഒറ്റമൂലി പ്രയോഗങ്ങളും അറിയുന്ന ആദിവാസി വൈദ്യന്മാരുള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ബാവാമാരുടെ പ്രവർത്തനമേഖലയായി പ്രസിദ്ധമായ പല ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങളും അവർ പരിശീലിച്ചത് തേവനാൽ വാസക്കാലത്താകാം. തേവനാൽ വെച്ചെഴുതിയ പല പുസ്തകങ്ങളിലും പച്ചമരുന്നുകളടങ്ങിയ കഷായ വിധികൾ, നെയ്യ് കാച്ചുന്ന വിധം, ചില ഒറ്റമൂലി പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ കർസോനിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ഇതെഴുതുന്ന ആൾ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർപ്പവിഷത്തിനും പേപ്പട്ടി വിഷത്തിനുമുള്ള ഒറ്റമൂലികളും അവയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.

ഇടവകയുടെ അറിയും അനുമതിയും കൂടാതെ പള്ളിയിലെ ശുശ്രൂഷകർ പട്ടമേറ്റപ്പോൾ അവരെ വൈദികസ്ഥാനത്തു സ്വീകരിക്കുവാൻ കൂലീനമായ മുളത്തുരുത്തിപ്പള്ളി വിസമ്മതിച്ചതു മൂലമാകാം അവർ തേവനാൽ വനപ്രദേശത്ത് ഒരു ദയറായും ചാപ്പലും പണിത് അവിടെ ആരാധന നടത്തിവന്നത്. ഏതാനും വർഷം കൊണ്ട് എതിർപ്പുകൾ അടങ്ങിയിരിക്കാം. കായംകുളത്തു നിന്ന് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനെയും കൂട്ടി മുളത്തുരുത്തിയിലെത്തിയപ്പോൾ അവർ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനോടുള്ള ബഹുമാനം നിമിത്തമാകാം.

മേൽക്കാണിച്ച എല്ലാ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കും മുമ്പെ ആലംബം കാട്ടുമങ്ങാട് കുറിലോസിന്റേതായി മുൻപ് പ്രസ്താവിച്ച കുർബ്ബാന തക്സായാണ്. അസുന്ദരമായ കൽദായ സുറിയാനിയിൽ പകർത്തിയെഴുതപ്പെട്ട ആ കുർബ്ബാന തക്സായിൽ ആകെ 374 പുറങ്ങളുണ്ട്. ഇതിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പകർത്തിയെഴുതിയ ആളിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മാർ യാക്കോബിന്റെ ക്രമം (പു. 255), മാർ ഈവാന്റോസിന്റെ ക്രമം (പു. 296), മാർ യൂഹാനോൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ

ക്രമം (പു. 315) എന്നീ തക്സാകൾ അവസാനിക്കുന്ന വേളകളിൽ 'അനാഹൂറ' പകർത്തിയ ആൾ 'കുറിലോസ് കശ്ശീശ' ആണെന്ന് വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 255 -ാം പേജിലെഴുതിയ കുറിപ്പിൽ ആ അനാഹൂറ എഴുതി പൂർത്തിയാക്കിയ വർഷം 1768 ആണെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 332 -ാം പേജിൽ മാർ ക്സെന്തോസിന്റെ ക്രമത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്ത് ആ അനാഹൂറ എഴുതിത്തീർന്നത് 1769 കോന്നൂർ ക്ദീം (ഡിസംബർ) 19-ാം തീയതി വെള്ളിയാഴ്ചയാണെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തേവനിലെ കുറിലോസ് കശ്ശീശ എന്ന് സ്വന്തം പേർ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഗുരുനാഥൻ 'വിജ്ഞാനിയും സമർത്ഥനുമായ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ' ആണെന്ന് ഈ സമാപനക്കുറിപ്പിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (ഇവിടെയും ശീമയിലേക്കു മടക്കി അയക്കപ്പെട്ട മാർ ഈവാനിയോസിനെ ഗുരുനാഥനായി കുറിലോസ് കശ്ശീശാ സ്മരിച്ചിട്ടില്ല).

ചരിത്രകാരന്മാരാരും നാളിതുവരെ പരിശോധിക്കാത്ത ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ മേൽക്കൊടുത്ത 'കുറിലോസ് കശ്ശീശാ' എന്ന പ്രയോഗം (എ. ഡി. 1769 ൽ) കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പുനർവായനക്കും പൊളിച്ചെഴുത്തിനും സഭാചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് നിര്യാണകാലത്തെഴുതിയ മരണപത്രത്തിലും സ്വത്തുക്കൾ നൽകുന്നത് ജോർജ്ജ്, കുറിലോസ് എന്നിവർക്കാണ്. അവിടെയും 'മാർ', അബൂൻ, മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നീ വിശേഷണങ്ങളൊന്നും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമായി തോന്നുന്നുല്ലേ?

മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ നടന്നത്

1772 വൃശ്ചികം 17 -ന് കുറിലോസ് റമ്പാൻ മെത്രാൻ പട്ടമേറ്റതായാണ് ഇടുപ്പ് റൈട്ടറും കൂട്ടരും നിരാസ്പദമായി എഴുതിയിട്ടുള്ളത് (ഒരു ചരിത്രകാരന് വേണ്ട അടിസ്ഥാന യോഗ്യതകൾ പലതും നേടാത്ത ആളായതിനാൽ ഇടുപ്പ് റൈട്ടറുടെ സഭാചരിത്ര പ്രസ്താവനകളെ പ്രാമാണികം എന്ന് സ്വീകരിച്ചു കൂടാ എന്ന് റോയൽ കോടതി വിധിയിലെ (ഓറംസ്ബി) ജഡ്ജി എഴുതിയിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യം).

മേല്പട്ടഭാഗ ശുശ്രൂഷയിൽ കാറ്റാടി കുരുവിള കത്തനാർ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചു എന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെ ഒരു മെത്രാൻ പട്ടംകൊടയെന്നല്ല, ഏറ്റവും ചെറിയ ശെമ്മാശു സ്ഥാനത്തേക്കുള്ള പട്ടംകൊട പോലും അസാധ്യവും അകാനോനികവും ആണ്. തന്മൂലമാകാം 1772 -ൽ അല്ല 1766 ലോ മറ്റോ അദ്ദേഹം മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റു എന്ന് തൊഴിയൂർ സഭാചരിത്രകാരൻ സിദ്ധാന്തിച്ചത്. എന്നാൽ ഈ വാദം കുറിലോസ് എന്ന പേരിൽ ഭ്രമി

ച്ചതു മൂലമുണ്ടായ അബദ്ധമാണെന്ന് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കുറിലോസ് 1769 ലും 1771 ലും കശ്ശീശാ മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് തെളിവുള്ളതിനാൽ 1772 -ൽ അദ്ദേഹം പ്രാപിച്ചത് റമ്പാൻ സ്ഥാനമാകാനേ തരമുള്ളൂ. റമ്പാൻ സ്ഥാനം പൗരോഹിത്യ സ്ഥാനമല്ല. അതേ ല്ക്കുന്നതിന് കുർബ്ബാനാർപ്പണം അനിവാര്യമല്ല. ചൊല്ലുന്നെങ്കിൽ അതാർക്കു വേണമെങ്കിലും ചൊല്ലാം. പ്രധാന കാർമ്മികൻ ചൊല്ലണമെന്നില്ല. തമ്പുലം കാറ്റാടി കത്തനാർ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചതായുള്ള ഐതിഹ്യം സത്യമായിരിക്കാം. കാറ്റാടി കുരുവിള കത്തനാർ ദയറായക്കാരനായതിനാൽ മറ്റൊരാളെ റമ്പാനാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനധികാരമുണ്ട്. ശുശ്രൂഷയുടെ അന്ത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാന വസ്ത്രദാനവും ധാരണവും മദ്ബഹായിൽ സന്നിഹിതനായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് നിർവഹിച്ചിരിക്കാം. ഇതിനപ്പുറം 1772 ലെ മട്ടാഞ്ചേരി ശുശ്രൂഷയിൽ എന്തെങ്കിലും ‘കർമ്മ’ങ്ങൾ ചെയ്യാൻ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന് കാനോനികമായി അനുവാദമില്ല. അങ്ങനെ 1772 -ൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ വച്ച് കുറിലോസ് കശ്ശീശാ, കുറിലോസ് റമ്പാനായി.

ഈ ചരിത്ര രഹസ്യം ഒരു അപ്രസിദ്ധ സഭാചരിത്ര സാഹിത്യകാരൻ മാത്രം ഗ്രഹിച്ച് കുറിച്ച് വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പുസ്തകം ഇതെഴുതുന്ന ആൾ കണ്ടിട്ടില്ല. ബഹു. കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ അക്കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ആണ് കാറ്റാടി കുരുവിള കത്തനാർക്കും ഇദ്ദേഹത്തിനും (കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുര്യൻ കത്തനാർ) റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകിയതെന്ന് പാലപ്പിള്ളിലച്ചന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു” (കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചന്റെ സഭാചരിത്രം, പृ. 171).

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിനെ മെത്രാനാക്കി എന്ന് കർണ്ണാകർണ്ണികയാ അറിയേണ്ടവരൊക്കെയും അറിഞ്ഞു. ആ സംഭവ വികാസങ്ങളെപ്പറ്റി *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* നൽകുന്ന സമകാലസാക്ഷ്യം കാണുക:

“പിന്നെത്തേതിൽ ഇക്കാര്യങ്ങളൊക്കെയും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായും കേൾക്ക കൊണ്ട്, മുമ്പിലത്തെ കുഴപ്പങ്ങൾ തീർത്ത് നടന്നുവരുമ്പോൾ പിന്നെയും ഇതിൻവണ്ണം ഉണ്ടായതിന് എന്തു വേണ്ടു എന്ന് രണ്ടു പേരും കൂടെ നിരണത്തു പള്ളിയിൽ ചെന്ന് വിചാരിച്ച് വടക്കോട്ട് യാത്രയെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് മശിഹാകാലം 1772 ന് കൊല്ലം 947-മാണ്ട് മീന മാസം 12 ന് കണ്ടനാട്ട് പള്ളിയിൽ ചെന്നിരുന്നതിന്റെ ശേഷം ഇക്കാര്യം കൊണ്ട് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ചോദിപ്പാൻ ആയിട്ട് കല്ല്യാപ്പാറ പിറത്തേട്ട് ചാണ്ടി കത്തനാരെയും ചെങ്ങന്നൂർ പ്രയാറ്റിൽ തൊമ്മൻ

കത്തനാരെയും അവരുടെ കൂടെ ഏതാനും കത്തങ്ങളും മാപ്പിളമാരും മുളത്തൂരുത്തിന് ചെന്ന് അറുവിച്ചാറെ, 'ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്തില്ല' എന്ന് കല്പിച്ചതിനെക്കേട്ടെ ആളുകൾ പോരികയും ചെയ്തു" (പു. 91). മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാൻ കുറിലോസിന് മേല്പട്ടം നൽകി എന്ന കേൾവിയെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തന്നെ നിഷേധിച്ച വിവരം സഭാചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാകേണ്ടതായിരുന്നു. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* പുറത്തുവരുന്നതു വരെ (1990 - കളിൽ) ആരും അത് അറിഞ്ഞില്ല, അറിഞ്ഞവർ അതു വെളിപ്പെടുത്തിയുമില്ല. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ സംശോധകൻ എം. കുര്യൻ തോമസ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എഴുതിയ കുറിപ്പ് ഇപ്രകാരമാണ്: ഈ പ്രസ്താവന (മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ 'ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്തില്ല' എന്ന പ്രസ്താവന) തികച്ചും വ്യാജമാണ്. കാട്ടുമങ്ങാടന് മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഗ്രീഗോറിയോസ് മനസ്സോടെ നൽകിയതാണ്. ചിലർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു പോലെ വഞ്ചിച്ച് എടുത്തതല്ല. മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ വച്ച് 1772 മകരം 23 ന് ഗ്രീഗോറിയോസ് ഡച്ച് ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ കമ്പനിക്കാരുടെ മുമ്പാകെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത വിൽപ്പത്രത്തിലൂടെ തന്റെ ഭൗതികസ്വത്തുക്കൾ മുഴുവൻ കാട്ടുമങ്ങാട് ഗീവറുഗീസ് മാർ കുറിലോസിന് ദാനം ചെയ്തു (ഇട്ടുപ്പ്, പു. 131-132). ഇതിൽ നിന്നും കാട്ടുമങ്ങാടന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനം സാധുവും ഗ്രീഗോറിയോസ് മനസ്സോടെ നൽകിയതുമാണെന്ന് തെളിയുന്നു (പു. 208, കുറിച്ചുകൾ). കുര്യൻ തോമസ് പ്രമാണമാക്കുന്നത് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ വിൽപ്പത്രമാണ്. അതിൽ മാർ കുറിലോസ് എന്ന പ്രയോഗം ഉണ്ടെങ്കിൽ കുര്യൻ തോമസിന്റെ നിഗമനം സ്വീകരിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ വിൽപ്പത്രത്തിൽ 'മാർ' എന്ന വിശേഷണം ഇല്ല. തന്മൂലം കുര്യൻ തോമസിന്റെ നിരീക്ഷണം (ടെക്സ്റ്റിന് വിരുദ്ധമായ നിരീക്ഷണം) ചീട്ടുകൊട്ടാരം പോലെ നിലംപതിക്കുന്നു.

നിരണം ഗ്രന്ഥവരി തുടർന്നെഴുതുന്നു: "പിന്നത്തേതിൽ ഒരുത്തരേയും മുറിയിൽ കരേറ്റണ്ടതില്ലെന്നു ചട്ടംകെട്ടി പാർക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ദീനമാകുകൊണ്ട് (മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്) കണ്ടനാട്ടേക്ക് (മാർ ദീവനാസ്യോസും മാർ ഈവാനിയോസും മുളത്തൂരുത്തിയിൽ നിന്നും ഒന്നര കിലോമീറ്റർ ദൂരെയുള്ള കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിലായിരുന്നു അന്നു താമസം) ഒരെഴുത്തെഴുതിയാറെ കൊടുത്തയച്ചുമില്ല. കണ്ടനാട്ടേക്കു ഒരെഴുത്ത് എഴുതിയാറെ കൊടുത്തയച്ചതുമില്ല" (പു. 91). ഈ എഴുത്തു കൊടുത്തയക്കാത്തത് കാട്ടുമങ്ങാടൻ ആണെന്ന് കുര്യൻ തോമസ് സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടാകാം ആ കത്ത് കാട്ടുമങ്ങാടൻ തടഞ്ഞത്? കാട്ടുമങ്ങാടന്റെ യഥാർത്ഥ വിവരങ്ങൾ ആ കത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയതു കൊണ്ടും ആ വെളിപ്പെടുത്തൽ കാട്ടുമങ്ങാടന് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടുമല്ലേ ആ

കത്ത് മേൽവിലാസക്കാരന് കൊടുത്തയക്കാതിരുന്നത്? കത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും കത്തിലെ വിവരങ്ങൾ ആറാം മാർത്തോമ്മാ ഗ്രഹിച്ചു എന്നാണ് പിൽക്കാല സംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചത്.

‘മിശിഹാകാലം 1773 ചെന്ന കൊല്ലം 948-ാമാണ്ട് മിഥുനമാസം 27 ന് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപൊലിത്താ കാലം ചെയ്തു മുളന്തുരുത്തിയിൽ വടക്കെക്കബറുകൾ അടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കണ്ടനാടു സമീപം ആകകൊണ്ടും രണ്ടു പേർ (രണ്ടു മെത്രാന്മാർ - മാർ ദിവന്നാസ്യോസും മാർ ഈവാനിയോസും) അവിടെ ഇരിക്കുകൊണ്ടും എഴുത്തും ആളും ചെന്നില്ല. കാലം ചെയ്തതിന്റെ മൂന്നാം ദിവസം അത്രെ അറിവാൻ ഇടവനുള്ളൂ. ഉടൻ തന്നെ സങ്കടമായിട്ട് മാറീവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ ചെന്നപ്പോൾ കബറടക്കിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മറ്റേ ദേഹം (കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ്) മാളികയിൽ നിന്ന് എറങ്ങാഴിക കൊണ്ടും ഉടൻ കണ്ടനാട്ടിനു പോരികയും ചെയ്തു ” (പു. 91, 92).

സംഭവങ്ങളിലെല്ലാം ദുരുഹത നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. ശീമയിൽ നിന്ന് മലങ്കരയിൽ 1751 -ൽ വന്നവരിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് മാത്രമാണ് അന്ന് ജീവിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹവും മലങ്കരയുടെ മാർ ദിവന്നാസ്യോസും തൊട്ടടുത്ത് ഒന്നര കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള കണ്ടനാട്ട് പള്ളിയിൽ സന്നിഹിതരായിട്ടും മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ നിര്യാണവാർത്ത അവരെ അറിയിക്കാൻ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ് തയ്യാറാകാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? കബറടക്കത്തിന് ശേഷം വിവരം അറിഞ്ഞ് മാർ ഈവാനിയോസ് മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ എതിരേല്ക്കുവാനോ കാണുവാൻ പോലുമോ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ് തയ്യാറാകാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റി എന്തൊക്കെയോ രഹസ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് വെളിപ്പെടാതെ മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചതാകാം ദുരുഹമായ വിചിത്ര പെരുമാറ്റങ്ങൾക്കു കാരണമെന്ന് മറ്റു സമാധാനങ്ങൾ കണ്ടെത്തും വരെ ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിശദീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്.

ഏതായാലും കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന്റെ ഈ ദുരുഹത കൾക്കെതിരെ മറ്റു രണ്ടു മെത്രാന്മാരും പ്രതികരിച്ചു. ഗ്രന്ഥവരി തുടർന്നെഴുതുന്നു:

“ഇപ്രകാരം കാട്ടുമങ്ങാടൻ ചെയ്ത(ത്) സംകടമെന്നും മുൻപിൽ മുളന്തുരുത്തിയിൽ കബറടങ്ങിയ മാറീവാനിയോസിന്റെയും മൽപ്പ്രിയനാ മാർ ബെസെലിയോസിന്റെയും ഇപ്പോൾ ഗ്രിഗോറിയസിന്റെയും മുതൽകാര്യങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും അടക്കിയിരിക്കുകൊണ്ടും ബോധിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ബോധിപ്പിച്ച് നിലവരുത്തിയല്ലാതെ നമുക്ക് ഇവിടെനിന്നും

പൊയിക്കൂടായെന്നു ബാബാ കൽപിക്കുകൊണ്ടും വരുത്തേണ്ടുന്ന ആളുകളെ ഒക്കെയും വരുത്തി വിചാരിച്ച് (വിചാരണ ചെയ്ത്) തിരുവനന്തപുരത്തിന് കത്തങ്ങളെയും മാപ്പിളമാരെയും അയച്ച് തിരുമനസ്സ് അറുവിച്ചാറെ പട്ടരുണ്ണി വല്യസർവാധികാരിക്കാർക്ക് നീട്ടു വരികകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പെരുമ്പട്ടപ്പിൽ ചെന്ന് തിരുമനസ് അറിയിച്ചതിന്റെ ശേഷം കോട്ടയിൽ എതിരേൽക്കൂടെ (?) ബോധിച്ച് ചെയ്തിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അവിടെവെച്ചുതന്നെ കെട്ടുതീരുന്നതെന്ന കൽപന വന്ന് പിറത്തേട്ടു കത്തനാരും അയിപ്പുകോരത്തരകനും മുതൽപേർ കൊച്ചിയിൽ ചെന്ന് കാട്ടുമങ്ങാടനെയും വരുത്തി കുമുദസലിൽ (?) കേട്ടാറെ കീഴ്മര്യാദ ഇല്ലാത്തതാകകൊണ്ട് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാനെ മെത്രാന്മാരുടെ അടുക്കൽ കൂട്ടി അയയ്ക്കണമെന്നും മേലിൽ ഇപ്രകാരം ഉള്ള ദുഷ്പ്രേതനം ചെയ്യരുതെന്നും നിശ്ചയിച്ച് കോട്ടയിൽ നിന്ന് കടുദാസും വല്യതമ്പുരാന്റെ തീട്ടൂരവും പാലിയത്തച്ചന്റെ നീട്ടും വാങ്ങിച്ച് കൊല്ലം 949-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 22 ന് റമ്പാനെയും കൂട്ടി അയച്ച് കണ്ടനാടു പള്ളിയിൽ വന്നാറെ ആദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചതിന് ശേഷമായിട്ടൊന്നും ചെയ്തില്ല” (പു. 92).

(മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാന്റെ ഒസ്യത്തു പ്രകാരം കാട്ടുമങ്ങാട്ട് റമ്പാന് ലഭിച്ച ധനം ചെറുതായിരുന്നില്ല. 1772 മകരം 23 -ാം തീയതി എഴുതിയ ഒസ്യത്ത് Ancient Dutch Records ൽ 27-ാം നമ്പരായി ഫയൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 12 പത്താക്കു മട്ടാഞ്ചേരി സുറിയാനിപ്പള്ളിയും 12 പത്താക്കു പള്ളിപ്പുറത്തെ ദീനപ്പുര വകയ്ക്കും തന്റെ വടി, മുടി, സ്ത്രീബാളർപ്പെടെ 2000 പത്താക്കു കുറിലോസ്, ജോർജ്ജ് എന്നിവർക്കു നൽകുവാൻ ഒസ്യത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പത്താക്കിന് 36 രൂപ വില വച്ച് 2000 പത്താക്കിന് 72000 രൂപ വില വരും. കനകപ്പൊടി തുടങ്ങിയ വിലയേറിയ പല വസ്തുക്കളും ഗ്രിഗോറിയോസിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു).

കണ്ടനാട്ട് നടന്ന വിസ്താരം നടത്തിയത് തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഡച്ചുകാർ ആയിരുന്നു. കുറിലോസിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനം തെളിയിക്കുവാൻ യാതൊരു രേഖയും സാക്ഷികളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ഥാനം നൽകിയതായുള്ള വാർത്ത നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് നൽകിയ പ്രസ്താവന പാറത്തേട്ട് കത്തനാർ സാക്ഷി എന്ന നിലയിൽ ഡച്ച് അധികാരികളെ ധരിപ്പിച്ചു. സ്ഥാനം ലഭിച്ചതിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രമായി സുസ്താന്തിക്കോൻ പോലും ഹാജരാക്കാൻ കുറിലോസിന് കഴിഞ്ഞില്ല. മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെയും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെയും അനുമതി കൂടാതെ പട്ടമേറ്റിനാലാണ് ഈ വ്യവഹാരം നടന്നത് എന്ന് പല ചരിത്രകാരന്മാരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യവഹാരത്തിന്റെ പ്രധാന വിഷയം കുറിലോസ് മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റിരുന്നുവോ അതോ

അതൊരു വ്യാജ അവകാശവാദമായിരുന്നുവോ എന്നാണ്. കുറിലോസ് തന്നെ സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ കർസോനിയിൽ എഴുതിവച്ച ഡയറിക്കു റിപ്പുകൾ തൊഴിയൂർ ആർക്കൈവ്സിൽ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന് മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം ഇല്ലെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ('അവന്റെ' എന്നാണ് കുറിലോസ് എഴുതിയിട്ടുള്ളത്) അളിയൻ അയ്പോരത്തരകനും തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ പരാതിപ്പെട്ടു എന്നാണ്. സംശയഗ്രസ്തമായ ആ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുവാൻ ഒരു തെളിവും കുറിലോസിന് ഹാജരാക്കുവാൻ കഴിയാതെ വന്നതിനാൽ ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി വിധി പ്രസ്താവിക്കാതെ മെത്രാന്റെ പദവിയിലുള്ള യാതൊരു കർമ്മവും അനുഷ്ഠിക്കാതെ മലങ്കര മെത്രാന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തിയായിരുന്നു ചിലവ് പറ്റിക്കൊള്ളാൻ 949 (1774) മിഥുനം 22 -ാം തീയതി വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതനുസരിച്ച് അല്പ കാലം കഴിഞ്ഞു (ഈ കാലത്തെയാണ് കാരാഗൃഹവാസം എന്ന് മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭയുടെ ചരിത്രകാരൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്). കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ എഴുതുന്നു (പു. 172): “ഒരു രാത്രിയിൽ അദ്ദേഹം മട്ടാഞ്ചേരിക്കും അവിടെ നിന്ന് റോമ്മാ മെത്രാന്റെ സഹായത്തോടെ വരാപ്പുഴക്കും പോകാനായി പോഞ്ഞിക്കര എത്തിയപ്പോൾ പിടിക്കപ്പെട്ടു. കണ്ടനാട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അടുക്കൽ ഹാജരാക്കപ്പെട്ടു. വടി, മുടി, സ്ലീബാ എന്നിവയെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. റമ്പാൻ എന്ന നിലയിൽ പിറ്റേദിവസം കുർബ്ബാന ചൊല്ലണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം രാത്രിയിൽ നനച്ച തുണി തലയിൽ ഇട്ടു സ്വയം പനി പിടിപ്പിച്ച്, അതിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു” (ഈ സംഭവം നടന്നതു 1767 ന് മുമ്പാണെന്നും ഇതിനു ശേഷം തേവനാൽ വനത്തിൽ 1771 വരെ ഉപവാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും അവർ കഴിഞ്ഞു എന്നും 1772 ൽ കുന്നംകുളം വഴി തൊഴിയൂരിലെത്തി തൊഴിയൂരിലെ ഭദ്രാസന പള്ളിക്കു തറക്കല്ലിട്ടു എന്നും തൊഴിയൂർ സഭാചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിന് യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസ് ശക്തൻ തമ്പുരാന് അയച്ചതായി ബഹു. കെ. സി. വർഗ്ഗീസച്ചൻ ഉദ്ധരിച്ച കത്തിൽ തന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാരോഹണം 947 -ൽ ആണെന്ന് കുറിലോസ് തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് കാണുക: “.... 947 -ൽ കുറിലോസ് മെത്രാൻ പട്ടവും സ്ഥാനവും തികച്ചു കൊടുത്തു. പെരുമ്പടപ്പിൽ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കല്പിച്ചനുവദിച്ച മോതിരവും ഇടുവിച്ച്, മലങ്കര പുത്തൻകുറിലുള്ള പള്ളി എടവകയ്ക്കു ഒക്കെയും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കല്പിച്ച് തീട്ടൂരവും കൊടുത്ത് നടത്തിച്ചു പോരികയും ചെയ്തു” (ശക്തൻ തമ്പുരാൻ, പു. 286, 287). താൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റത് 1772 ലാണെന്ന് സഭാ സ്ഥാപകൻ സംശ

യലേശമെന്നേ ഒരു ഔദ്യോഗിക രേഖയിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കേ, ആ സംഭവം നടന്നത് ആറേഴു കൊല്ലം മുമ്പാണെന്ന് തൊഴിയൂർ സഭാചരിത്രകാരനായ ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസും ജീവചരിത്രകാരനായ എം. പി. കൊച്ചുമോനും എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽ ദുരുഹത നിറഞ്ഞതിൽക്കുന്നു.

കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തെ അംഗീകരിച്ച ചിലരും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ ഒരു പ്രജ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റതിലുള്ള അസഹിഷ്ണുതയാണ് തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രജയായ ആറാം മാർത്തോമ്മാ കാണിച്ചതെന്ന് അവർ കാര്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. മെത്രാൻ സ്ഥാനം പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽ നിന്ന് കാലക്രമേണ തെരിച്ചുപോയേക്കാമെന്ന ഭയമാണ് ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു പിന്നിലെ പ്രേരണ എന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു. ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവകയും അതിന്റെ അന്നത്തെ നേതാവായ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനും ആ വീക്ഷണമാണ് സ്വീകരിച്ചത്. മതമേലധികാരിയായ ആറാം മാർത്തോമ്മായും, രാഷ്ട്രീയ മേലധികാരികളായ തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരും, മാതൃ ഇടവകയായ മുളത്തൂരുത്തിപ്പള്ളിയും കൈവിട്ട കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിനെ അതിസാഹസികമായി കുന്നംകുളത്തേക്കു ആനയിക്കുവാൻ പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാനെ പ്രേരിപ്പിച്ച സാഹചര്യം ഇതായിരിക്കാം. മാർത്തോമ്മാ നാലാമനും അഞ്ചാമനും റോമ്മൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി തത്ത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി അനുരഞ്ജനപ്പെടുവാൻ ഒട്ടൊക്കെ രഹസ്യമായും ഒട്ടൊക്കെ പരസ്യമായും നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവകയെ സടകുടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനോട് സാഹസികമായി നിസ്സഹകരിച്ചതും ആർച്ച്ബിഷപ്പിനെ ബഹിഷ്കരിച്ചതും കുന്നൻകുരിശിൽ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തതുമൊക്കെ ഈ പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർ നിസ്സാരമായി അവഗണിക്കുന്നതായി ആ തലപ്പള്ളി ഇടവകയ്ക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടാകാം. ആറാം മാർത്തോമ്മാ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു മെത്രാന്റെ സഹായം അനിവാര്യമാവുമെന്നും ആ ആപൽഘട്ടത്തിലേക്കു കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നും ആ ഇടവക ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചു. പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മെത്രാൻ എന്നു വില കൊടുത്തും അഭയം കൊടുക്കുവാൻ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവക തയ്യാറായി. കുന്നംകുളത്തെ പ്രശസ്ത തറവാടുകളിലൊന്നായ പനക്കൽ വീട്ടിലെ ഒരു താരാ മുതലാളിയാണ് മല്പാനെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയ അത്മായ നേതാക്കളിൽ പ്രമുഖൻ. എം. പി. വർക്കി എഴുതുന്നു:

“നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ പൂർവികനായ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസോസ് (കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ) മെത്രാപ്പോലീത്താ അന്ന് കത്തനാർ ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം മാർ കുറിലോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനുമായിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ ആപത്തിനെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ട് ഇട്ടുപ്പ കത്തനാർ ഒരു രാത്രി, വള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നുരുത്തിക്കു സമീപമുള്ള കരിങ്ങാച്ചിറ പാലത്തിങ്കൽ എത്തി, മാർ കുറിലോസിനെ വള്ളത്തിൽ കയറ്റി കുന്നംകുളത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി’ (മാർ ദീവന്നാസോസ് - ജീവചരിത്രം, പൂ. 13).

കുന്നംകുളത്ത് കിഴക്കേ അങ്ങാടിയുടെ പുറകിലുള്ള ഇരുനില മാളിക കെട്ടിടം (ഇപ്പോൾ ആ കെട്ടിടത്തിൽ നിര്യാതനായ ചെറുവത്തൂർ പീറ്റർ കോറേപ്പിസ്ക്കോപ്പായുടെ - പാത്തുക്കുട്ടി അച്ചന്റെ - കുടുംബം താമസിക്കുന്നു). കാട്ടുമങ്ങാട് മെത്രാന്റെയും അനുചരന്മാരുടെയും അഭയ കേന്ദ്രമായി ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടു. കൊച്ചി രാജാർത്തിയിൽ പെട്ട കുന്നംകുളം ഒരു ശാശ്വത അഭയകേന്ദ്രമാകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് കുന്നംകുളത്തു നിന്ന് രണ്ടു കിലോമീറ്റർ ദൂരെ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ അതിർത്തിയിൽ പുനത്തൂർ രാജാവിന്റെ വക സ്ഥലം പനക്കൽ താരു തീറു വാങ്ങി. അവിടെ ഒരു പള്ളിയും ആസ്ഥാനവും നിർമ്മിച്ചു. എം. പി. വർക്കി എഴുതുന്നു: “കുന്നംകുളങ്ങര, കൊച്ചി ശീമയാ യതു കൊണ്ട് അവിടെയും ഇദ്ദേഹത്തിന് അധികകാലം ഗൃഹമായി താമസിക്കുവാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിന് ജനങ്ങളില്ലാത്ത ഈ മെത്രാന് നിരൂപദ്രവമായിരിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ ഒരു പള്ളി പണിയണമെന്ന് തീർച്ചയാക്കി. ഇവിടേക്കു, അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രഭുവിനെപ്പോലെ ആഞ്ഞുരിന് സമീപം പാർത്തിരുന്ന ഔർസുകുട്ടി (ഹൈദ്രാസ്) മുപ്പനെന്ന മുസൽമാനെ ചെന്ന് കണ്ട് സ്വാധീനപ്പെടുത്തി, ചാവക്കാട് താലൂക്കിൽ ചേർന്ന തൊഴിയൂരിൽ ഒരു പള്ളിയ്ക്കു സ്ഥലം വാങ്ങി 949 -ൽ (1774) ഒരു ചെറിയ പള്ളിയും മുറിയും പണിയിക്കയും മാർ കുറിലോസ് അവിടെ സ്ഥിരതാമസം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു’ (പൂ. 13). പുനത്തൂർ രാജാവിൽ നിന്ന് പനക്കൽ താരുവിന്റെ പേരിൽ വില കൊടുത്തു വാങ്ങിയ ഈ ഭൂമിയുടെ ആധാരം പില്ക്കാലത്ത് യുയാക്കീം മാർ കുറിലോസുമായി നടന്ന വ്യവഹാരത്തിൽ ആലത്തൂർ പനക്കൽ യൗസേഫ് മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഹാജരാക്കിയതായി മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആധാരത്തിലെ വർഷവും 1774 എന്നാണ്. ഇവിടെയും തൊഴിയൂർ സഭാചരിത്രം സഭാചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ചിത്താക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നത് കാണുക: “1772 ഇടവം 15 -ാം തീയതി തൊഴിയൂർ ഭദ്രാസനപ്പള്ളിക്കു അടിസ്ഥാനമിട്ടു” (പൂ. 46).

1773 മിഥുനം 27 -ന് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് നിര്യാതനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബറടക്കം മറ്റു മെത്രാന്മാർ അറിയാതെ നിർവഹിച്ചത് മാർ കുറിലോസ്. അതേ തുടർന്നാണ് വ്യവഹാരം. അതിനുശേഷം വിധി 1774ൽ. അതു കഴിഞ്ഞു ഏതാനും മാസം കുന്നംകുളത്ത് താമസം. അതു കഴിഞ്ഞു പള്ളിക്കുള്ള സ്ഥലം വാങ്ങുന്നത് 1774 -ൽ. അവിടെ 1772 -ൽ പള്ളിക്കു ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിയെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ എന്തൊക്കെയോ ദുരുഹതകളുണ്ട്. തൊഴിയൂർ ദേവാലയവും ആസ്ഥാന മന്ദിരവും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്ല മല്പാൻ രൂപകല്പന ചെയ്തു പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. തച്ചുശാസ്ത്ര വിശാരദനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർമ്മാണശൈലിയും ചാതുരിയും അദ്ദേഹം പില്ക്കാലത്ത് കോട്ടയത്തു നാലുകെട്ടിന്റെ മട്ടിൽ പണിയിച്ച പഴയസെമിനാരിയിലും തൊഴിയൂർ മെത്രാസനാസ്ഥാനത്തിലും തെളിഞ്ഞുകാണാം. ആസ്ഥാനം പണിയാനുള്ള ദ്രവ്യശേഖരം നടത്തിയത് കുന്നംകുളത്തു നിന്നാണ്. ആസ്ഥാനം പണിതതിന് ശേഷവും ദ്രവ്യശേഖരം തുടരുന്നതിന്റെ ചിത്രം എം. പി. വർക്കി നല്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “ഈ തൊഴിയൂർ പള്ളി അതിന്റെ യോഗക്കാരെന്ന് പറയപ്പെടുന്നവരുടെയോ അവരുടെ കാരണവന്മാരുടെയോ അപേക്ഷയോ ആവശ്യമോ പ്രകാരം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നും ഇതു കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മെത്രാന്റെ അഭയസ്ഥാനമായി പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ... ഈ പള്ളിയുടെ രക്ഷയും അഭിവൃദ്ധിയും മിക്കവാറും ആർത്താറ്റ് യോഗത്തിൽ ചേർന്നവരായ കുന്നംകുളങ്ങര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ ജനങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. ... തൊഴിയൂർ പള്ളി സ്ഥാപിച്ച നാൾ മുതൽക്കു ആ പള്ളിയിൽ നിന്ന് ധർമ്മശേഖരണത്തിനായി ഒരു ചെപ്പ് കുന്നംകുളങ്ങര അങ്ങാടിയിലേക്കു ശനിയാഴ്ച തോറും അയയ്ക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ നാലും അഞ്ചും രൂപാ ആഴ്ചതോറും തൊഴിയൂർ പള്ളിക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ...” (മേൽ പുസ്തകം, പുറം 14, 17, 18).

പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയ്ക്കെതിരെ മലങ്കരസഭയുടെ നാനാഭാഗത്തും ഉയർന്ന അസംതൃപ്തിയാണ് ആറാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു നേരിടേണ്ടി വന്ന മറ്റൊരു പ്രതിസന്ധി. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിനെതിരെ സ്വീകരിച്ച നടപടികളിൽപ്പോലും കുടുംബ താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഉണ്ടായിരുന്നതായി നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് കാണുക: “.... The object of Mar Thoma, in apprehending Cyril, as saw from the correspondence of that time, appears to have been to safeguard the rights of Pakalomattom family for the headship of the Syrian Church (T. K. Velu Pillai, *Travancore State Manuel*, p. 717). ശക്തിയുപയോഗിച്ചോ തന്ത്രങ്ങളുപയോഗിച്ചോ അത്തരം ശ്രമങ്ങളെ ചെറുക്കുവാൻ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം ലഭിച്ച

ഒരു മേലദ്ധ്യക്ഷൻ കഴിയുമായിരുന്നു. 1788 -ൽ കരിയാറ്റിൽ മല്പാണെ റോമ്മിലേക്കയച്ചുകൊണ്ട് റോമ്മുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെട്ട് ശക്തി മേഖല വിപുലമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ പിന്നിലും ഈ കുടുംബ താല്പര്യ സംരക്ഷണതര പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കാം. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യ ശുദ്ധി ഇതോടെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. റോമ്മൻ ക്യാമ്പിലേക്കുള്ള ചായ്വിനെ പരസ്യമായി എതിർക്കുകയും കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന് അഭയമരുളുകയും ചെയ്ത പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്ല മല്പാണെതിരെയും അദ്ദേഹം അതൃപ്തനായിരുന്നു. ആ അതൃപ്തിയുടെ പേരിൽ ചാട്ടുകളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവകയുടെ പിന്തുണ നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ കുന്നംകുളം ഇടവക നല്കിയിരുന്ന പിൻബലം ഹേദിച്ചു കളയുവാൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളും വിജയിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ സ്വന്തം കുടുംബ ഡയറിയായ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാണെപ്പറ്റി നിരാധാരമായ ചില കുപ്രചരണം രേഖപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിന് സംതൃപ്തനാകേണ്ടി വന്നു.

1786 മെയ് 1 ന് ഗോവയിൽ വച്ച് കരിയാറ്റിൽ മല്പാൻ ജോസഫ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അന്തരിച്ചതോടെ മാർത്തോമ്മായുടെ റോമ്മുമായുള്ള അനുരഞ്ജന ശ്രമം വിഫലമായി. എങ്കിലും അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ യത്നിച്ചു. തച്ചിൽ മാത്തുതരകൻ ഈ ഘട്ടത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പിന്തുണച്ചു. 1796 വരെ ഈ ശ്രമങ്ങൾ തുടർന്നു. രണ്ടു വ്യവസ്ഥകൾ ആറാം മാർത്തോമ്മാ ഉന്നയിച്ചു.

1. റോമ്മാ വിശ്വാസവും ഭരണനേതൃത്വവും സ്വീകരിച്ച് താൻ ആ സഭയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടു ഭാഗത്തിന്റെയും മേലധികാരിയായ മെത്രാനായി തന്നെ റോം അംഗീകരിക്കണം. വിദേശ മെത്രാന്മാർ തന്റെ സഹായികളായിരിക്കണം.

2. ഈ അധികാരം തനിയ്ക്കു ശേഷം വരുന്ന പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർക്കു പാരമ്പര്യമായ പിന്തുടർച്ചാവകാശമെന്ന നിലയിൽ നിലനില്ക്കുകയും വേണം.

1785 ൽ കർമ്മലീത്താ വികാരി ജനറൽ ഫാ. പോൾ ആറാം മാർത്തോമ്മായെ കണ്ട് സംസാരിച്ചതിന്റെ വിവരണം മെക്കൻസി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ തന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: “When I entered his Chamber, I saw an oldman seated among his kattanars, with a long white beard, holding in his hand a silver crozier curved at the top in Greek style, wearing a pontifical cope, on his head a round mitre, such as oriental bishops wear, bearing a cross worked on it Phrygian fashion from which a white veil flowed from head to shoulders. I tried him in a long discourse. I found him shrewd enough, talking grandly of his house

and dignity, the matter of his conversion putting by some other occasion and striving that his nephew may succeed him. I knew the beast by its horns, and having left it, hastened on my Journey" (Brown: The Church of St. Thomas, p. 124 - 125). അന്നത്തെ കത്തോലിക്കാ മെത്രാൻ ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്പഷ്ടമായ വിധോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി: 'തിരുസഭയിലേക്കു മടങ്ങി വരുന്നതൊക്കെ കൊള്ളാം. പക്ഷേ മെത്രാൻ പദവിയിലിരുന്ന് മലങ്കരസഭ ഭരിയ്ക്കുവാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല' (പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാർ: *വർത്തമാനപുസ്തകം*, പৃ. 74).

‘ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയം. ആറാം മാർത്തോമ്മാ പരമ പ്രാധാന്യം നൽകിയത് പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയുടെ അംഗീകാരത്തിൽ മാത്രമാണ്. സഭയുടെ യാതൊരു താല്പര്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഗണനയിൽ വരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വിരചിതമായ *നിരണം ശ്രമവരി*യിലും റമ്പാൻപാട്ടിലും ഈ വീക്ഷണം പ്രകടമാണ്’ (ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ: *മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ*, പৃ. 60).

ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് മലങ്കരസഭയുടെ വടക്കൻ ഭാഗത്തുണ്ടായ ചില സംഭവ വികാസങ്ങൾ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുവാനുണ്ട്. 1775 ലെ ഹൈദർ അലിഖാന്റെ ആക്രമണവും 1789 ലെ ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ ആക്രമണവും ആണ് അവയിൽ മുഖ്യം. ഹൈദർ ആലി കുന്നംകുളങ്ങര വലിയ അങ്ങാടിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിനെ ‘നസ്രാണി ഗുൾ’ (നസ്രാണികളുടെ പട്ടണം) എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചതായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരം ഒരു പേരിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ പ്രദേശങ്ങൾ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അഭിമാനപൂർവ്വം ചേർക്കാമായിരുന്ന ഈ സംഭവം എല്ലാ സഭാചരിത്രകാരന്മാരും അവഗണിച്ചപ്പോൾ ‘ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ’ ജീവചരിത്രകാരനായ പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ മാത്രം സാഭിമാനം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1789 -ൽ ടിപ്പു സുൽത്താൻ കുന്നംകുളത്തെത്തി. അതൊരു ധനു മാസമായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം - തിരുവിതാംകൂർ പിടിച്ചെടുക്കാൻ - പൂർത്തീകരിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം സൈന്യസമേതം എത്തിയത്. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച ദേവാലയം - ചാട്ടുകുളങ്ങര പാലൂർ പള്ളി - അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭടന്മാർ അഗ്നിക്കിരയാക്കി. പ്രാണഭയത്തോടെ ചാട്ടുകുളങ്ങര - ചെമ്മണ്ണൂർ കമ്പോളക്കാർ കേരളത്തിന്റെ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും മറ്റും പലായനം ചെയ്തു. ചാട്ടുകുളങ്ങര തലപ്പള്ളി ഇടവകയിലെ അനേകം സുറിയാനിക്കാർ മതം മാറ്റത്തിന് നിർബ്ബദ്ധരായി. മതം മാറ്റത്തെ ചെറുത്തവർ ആർത്താറ്റുള്ള ഉയർന്ന വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ തൂക്കി കൊല്ലപ്പെട്ടു. ആഗോള ചരിത്രത്തിൽ ‘ദീത്തോ ദ് സെഹദെ’

- 'രക്തസാക്ഷികളുടെ നഗരം' എന്ന് കാർത്തേജ് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ സഭയിൽ അപ്രകാരം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന പട്ടണമാണ് കുന്നംകുളം. അതു ഒരേ സമയം നസ്രാണികളുടെ പട്ടണവും രക്തസാക്ഷികളുടെ പട്ടണവും ആകുന്നു (*മെമ്മോയേഴ്സ് ഓഫ് ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ*). രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ച ഈ നസ്രാണി വീരയോദ്ധാക്കളുടെ കഥയും *നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുൾപ്പെടെ* യാതൊരു സഭാചരിത്രവും രേഖപ്പെടുത്താതിരുന്നത് അത്ഭുതകരം തന്നെ (കുന്നംകുളം നസ്രാണികൾ പോലും തങ്ങളുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർ സത്യവിശ്വാസത്തിന് വേണ്ടി രക്തം ചീന്തിയ കഥ ഒരു ചരിത്രസ്മാരകം നിർമ്മിച്ച് ശാശ്വതീകരിക്കാതെ കഴിയുന്നതും ഭൂഷണമല്ലെന്ന് വേണം പറയാൻ).

18 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളിക്കേറ്റ വിവിധ ക്ഷതങ്ങളെപ്പറ്റി പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടിൽ വിശദമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ പടനായകന്മാർ ചാട്ടുകുളങ്ങര, അങ്കമാലി, വടക്കൻ പറവൂർ എന്നീ പള്ളികൾ തീവച്ച് നശിപ്പിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ടിപ്പുവിന്റെ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിലെ ആസ്ഥാനം ആക്രമിക്കുകയാൽ ആലുവാ വരെ എത്തിയ സുൽത്താൻ തിരിച്ചുപോയി മരണം വരിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവഗത്യാ തിരുവിതാംകൂർ യുദ്ധത്തിൽ നിന്ന് അങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടു.

ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണകാലത്തു പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് കത്തനാർ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിൽ നിന്ന് റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച് സുഖമായി ജീവിച്ചു എന്നും അതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം പിഴ കെട്ടേണ്ടി വന്നുവെന്നും *നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുടെ* കൈയെഴുത്തു പകർപ്പിൽ മാർജ്ജിനിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (ആയത് സംശോധനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ ഈ പ്രസ്താവന മാർജ്ജിനിൽ എഴുതി ചേർക്കപ്പെട്ടതെന്ന് കൊണ്ട് എന്ന് സംശോധകൻ ഒരു കുറിപ്പ് നൽകേണ്ടതായിരുന്നു. അതുണ്ടായില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, മാർജ്ജിനിൽ ആയിരുന്ന ഈ പ്രസ്താവന അച്ചടിച്ചു വന്നപ്പോൾ പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഗമാകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അത്ഭുതം തന്നെ!).

ഇതിന്റെ പേരിൽ ഇടുപ്പ് കത്തനാരെ കുന്നംകുളത്തുകാർ ബഹിഷ്കരിച്ചുവെന്നും അദ്ദേഹം പിന്നീട് അങ്കമാലിയിലേക്കും മറ്റും പ്രവർത്തന മേഖല മാറ്റി എന്ന് മറ്റൊരു ചരിത്രകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (പി. വി. മാത്യു). എന്നാൽ അക്കാലങ്ങളിലും അതിന് ശേഷവും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇടുപ്പ് മല്പാൻ കുന്നംകുളങ്ങര ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം കുന്നംകുളത്തുകാർക്കു പ്രിയങ്കരനായിരുന്നുവെന്നും

ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളിയിലെ തർക്ക പരിഹാരത്തിന് മുൻകൈ എടുക്കണമെന്ന് ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ നിവേദനം നടത്തുന്നത് ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാരാണ്. 'കഹന യൗസേപ്പ്, പള്ളിക്കു കർത്തവ്യൻ യൗസേപ്പ്' എന്നൊക്കെയാണ് പാട്ടിലെ പ്രയോഗങ്ങൾ. ഇട്ടുപ്പ് എന്ന വിളിപ്പേരിന്റെ മാമ്മുദീസാ നാമമാണ് യൗസേപ്പ് എന്ന അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ആ രണ്ടു പേരുകളും ഒരാളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് ചിലർ ധരിക്കാതെ പോയത് (അങ്ങനെ ധാരാളം പദങ്ങളുണ്ട്: ഇട്ടി + യൗസേപ്പ് = ഇട്ടുപ്പ്; താവു = ദാവീദ്; പാത്തു = പീറ്റർ; ചേറു = സഖറിയാ; കാക്കു = യാക്കോബ്; ചാക്കു = ഇസഹാക്ക്; ഇട്ടിയേച്ചൻ = അബ്രഹാം etc).

കുന്നംകുളം സെന്റ് ലാസറസ് പള്ളിയിൽ വച്ച് പകർത്തിയെഴുതിയ കൽദായ സുറിയാനിയിലെഴുതിയ ഒരു പുതിയനിയമം കോട്ടയം 'സീറി' ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒടുവിൽ ചേർത്ത കുറിപ്പിൽ അതിന്റെ എഴുത്തുകാരൻ കുത്തൂർ ഗീവറുഗീസ്റ്റ് ശെമ്മാശനാണെന്നും അദ്ദേഹം പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് കശ്ശീശായുടെ ശിഷ്യനാണെന്നും പുസ്തകം എഴുതിയത് എ. ഡി. 1794 -ൽ ആണെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു കാര്യം ഇവിടെ സിദ്ധിക്കുന്നു. 1. 1794 -ൽ ഇദ്ദേഹം റമ്പാനല്ലൂ; കശ്ശീശയാണ്. 2. അദ്ദേഹം 1794 -ൽ അങ്കമാലിയിൽ ഒളിച്ചുതാമസിക്കുകയായിരുന്നില്ല. കുന്നംകുളം സെന്റ് ലാസറസ് പള്ളിയിൽ താമസിച്ച് വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വൈദിക പരിശീലനം നൽകുകയായിരുന്നു.

1800 -ൽ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ കണ്ട യഹൂദ സാദുശ്യമുള്ള പാപ്പായും അനുചരനായ ശിഷ്യനും ഈ മല്പാനും ശിഷ്യനുമല്ലാതെ വേറെ ആരുമല്ല (ഗുരുവും ശിഷ്യനും പിന്നീട് മെത്രാന്മാരായി: മല്പാൻ - പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പ്രഥമൻ (കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ) ശിഷ്യൻ - തൊഴിയൂരിന്റെ കുത്തൂർ ഗീവറുഗീസ് മാർ കുറിലോസ്). ഈ രേഖകൾ നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിലും പി. വി. മാത്യുവിന്റെ ചരിത്രത്തിലും കാണുന്നതിനാധാരമായ ആരോപണങ്ങളുടെ സാധ്യതയെ പൂർണ്ണമായും നിഷേധിക്കുന്നു. പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയ്ക്കെതിരെ നിലകൊള്ളുകയും കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന് അഭയം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ പേരിലുണ്ടായ പ്രതികാരമാണ് നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുടെ എഴുത്തുകാരനെ ഈ മാർജിൻ ലിഖിതം എഴുതിവയ്ക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. (ക്രമയറിയാതെ ആട്ടം കണ്ട ചരിത്രകാരൻ ക്ഷമ അർഹിക്കുന്നു, ഒപ്പം സഹതാപവും).

മാർത്തോമ്മാ ആറാമന്റെ അപേക്ഷയുമായി റോമ്മിൽ പോയ കരി യാറ്റിൽ മല്പാൻ മെത്രാനായി തിരിച്ചുവരികയും മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ ഗോവ യിൽ വച്ച് സംശയകരമായ സാഹചര്യത്തിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്ത സംഭവം നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ച പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാർ ഗോവർണ്ണദോർ (വികാരി ജനറൽ) ആയിട്ട് നിയമിതനായി.

ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “ജോസഫ് മെത്രാന്റെ കൊലപാതകത്തിൽ അവർക്കുണ്ടായ കോപം ഹേതുവായി റോമ്മാ സുറിയാനിക്കാർ ഒരു യോഗം കൂടി വരാപ്പുഴയിലും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ഉള്ള ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരുടെ അധീനതയിൽ മേലാൽ അവർ ഇരിക്കുന്നതല്ലെന്നും ബാബിലോണിലെ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിനാൽ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുവരെ വികാരി ജനറാലിനെത്തന്നെ അവരുടെ നേതാവായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും നിശ്ചയങ്ങൾ തീർപ്പാക്കി (ഈ നിശ്ചയങ്ങൾ അങ്കമാലി പടിയോല എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭാചരിത്രത്തിന്റെ അനിവാര്യഭാഗമല്ലാത്തതിനാൽ അങ്കമാലി പടിയോല ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. ആവശ്യമുള്ളവർക്കു ഇട്ടുപ്പ് റൈറ്ററുടെ സഭാചരിത്രം 135 മുതൽ 139 വരെയുള്ള പുറങ്ങളിൽ പടിയോലയുടെ പൂർണ്ണരൂപം കാണാവുന്നതാണ്). ഇപ്രകാരം റോമ്മാ വിശ്വാസികളായ സുറിയാനിക്കാരെ ഏകീകരിച്ചതിന്റെ ശേഷം മാത്തുത്തരകൻ റോമ്മാക്കാരേയും യാക്കോബായക്കാരേയും ഏക റോമ്മൻ കത്തോലിക്കാ നാട്ടു മെത്രാന്റെ അധീനതയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. റോമ്മിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കൽദായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്ന പക്ഷം മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെത്തന്നെ സംയുക്ത സഭയുടെ ഭരണകർത്താവായി നിയമിക്കാമെന്നും അയാൾ സമ്മതിച്ചു. നയവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആദ്യം സ്വല്പം വിട്ടുവീഴ്ചകൾ മൂലം അവരെ പാട്ടിലാക്കുന്നതിന് ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും തരകൻ പ്രഭൃതികൾ യോജിപ്പിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പ്രസ്താവിച്ചതോടു കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നു. അപ്പോൾ റോമ്മാ സഭയുടെ വിശ്വാസ സത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി യാക്കോബായക്കാരെ മനസ്സു തിരിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരു വലിയ വാദപ്രതിവാദം നടത്തണമെന്ന് തരകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് തന്റെ സേവകന്റെ സകല ആഗ്രഹങ്ങളെയും യഥാശക്തി സാധിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിൽ സദാ ജാഗരൂകനായിരുന്നു. അതിനാൽ വൈമനസ്യത്തോടെയെങ്കിലും മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് അത് സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലാതെയായി. 1791 സെപ്തംബർ 20 -ാം തീയതി ഇരു കക്ഷികളും കായംകുളത്തു കൂടി. വാദം ആരംഭിക്കാറായപ്പോൾ തരകന്റെ മാതാവ് പെട്ടെന്ന് മരിച്ചു എന്നുള്ള ദുഃഖവാർത്ത ഗ്രഹിക്കുകയും

തമുലം യോഗം നവംബർ 22 -ാം തീയതിയിലേക്കു മാറ്റിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മുൻ നിശ്ചയമനുസരിച്ച് രണ്ടാമത്തെ യോഗം നിരണത്തു വച്ചു കൂടി. യോഗത്തിൽ ജയം നിശ്ചയമെന്നുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന റോമ്മാക്കാർ റോമ്മൻ കൽദായ റീത്തനുസരിച്ച് വി. കുർബ്ബാന അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് വേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ പോലും സജ്ജീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു വന്നത്. എന്നാൽ വാദപ്രതിവാദം ആരംഭിക്കാനായപ്പോൾ ഒരു ദൂതൻ, രോഗശയ്യയെ അവലംബിച്ചിരുന്ന തരകന്റെ പുത്രന്റെ നിര്യാണവാർത്തയും കൊണ്ട് വരികയാൽ യാതൊന്നും നടത്താതെ ഇരുപക്ഷക്കാരും പിരിയേണ്ടി വന്നു. ഏവംവിധങ്ങളായ ഗാർഹിക സംഭവങ്ങൾ നിമിത്തം തരകൻ കുറെ നാളത്തേക്കു പ്രസ്തുത ഉദ്ദേശ്യ നിർവഹണത്തിൽ നിന്ന് പിൻമാറി നിന്നു.

1789 -ൽ പുതിയകാവ് പള്ളിയിൽ വച്ച് മാർ ഈവാനിയോസും മാർ ദീവന്നാസ്യോസും നേതൃത്വം നൽകി ഒരു പടിയോല എഴുതിയതായി *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* സാക്ഷിക്കുന്നു (പു. 97). അതിൻപ്രകാരമാണ് മലങ്കരയിലെ പഴയ പല അനുഷ്ഠാനങ്ങളും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയത്. "... 964-ാമാണ്ട് പുതിയ കാവിൽ വച്ച് പുത്തൻ ക്രമം നമസ്ക്കാരവും പട്ടം കെട്ടുകയും കാപ്പയിട്ടു കുറുവാൻ ചൊല്ലുകയും പെൺകെട്ടും മാമോദി സായും പഴയക്രമം നടന്നു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണവും ഒരു പടിയോല എഴുതി. അതിൻവണ്ണം നടന്നുവന്നു." ഈ പടിയോലയുടെ വിവരം മറ്റു സഭാചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഇതിൻപ്രകാരം മലങ്കരസഭ അന്ത്യോപ്യൻ ശൈലിയിലേക്കു ചായുകയായിരുന്നു.

1794 മേടം 6 ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അനന്തരവൻ മാത്തൻ കത്തനാരെയും കായംകുളത്ത് ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാരെയും ചെങ്ങന്നൂർ താമസിച്ചിരുന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് റമ്പാന്മാരാക്കി. അനന്തരവനെ പിൻഗാമിയായി ഈവാനിയോസിനെ കൊണ്ടു അഭിഷേകം ചെയ്തിക്കുവാൻ ആറാം മാർത്തോമ്മാ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അതിന് സംഗതി വന്നില്ല. മാർ ഈവാനിയോസ് 1794 മേടം 7 ന് നിര്യാതനായി. ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയിൽ കബറടക്കപ്പെട്ടു. ഉടനെ തന്നെ ആറാം മാർത്തോമ്മാ തന്റെ അനന്തരവൻ റമ്പാനെ 1796 (മേടം 24) ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഏഴാം മാർത്തോമ്മായായി പട്ടം കെട്ടി തന്റെ സഹായിയായി നിയമിച്ചു. പുത്തൻകാവ് പള്ളിയുടെ നിർമ്മാണം ഇക്കാലത്താണ് നടന്നത്. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് നടന്ന ഏറ്റവും സുപ്രധാന സംഭവമായി *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* ആഘോഷമായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ പള്ളിയുടെ നിർമ്മാണം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളാണ്; 1793 വൃശ്ചികം 17 ന് വെള്ളിയാഴ്ച പണിയാരംഭിച്ച് 1795 കുുംഭം 2 ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് കുദാശ ചെയ്തു അവിടെ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചു.

ഇത് കഴിഞ്ഞു ഏറെ താമസിയാതെ മാത്തു തരകൻ തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പുനർജീവിപ്പിക്കുകയും കായംകുളത്ത് വീണ്ടും ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു. പതിനഞ്ച് ദിവസത്തേക്കു കഠിനമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നുവെങ്കിലും യാതൊരു തീരുമാനവും ഉണ്ടായില്ല. യോജിപ്പിന് ന്യായമായ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ലെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ തരകൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ സഹായം അർത്ഥിച്ചു. അടുത്ത കാലത്തു ഔദ്യോഗിക വീഴ്ചകൾക്കായി പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട ഒരു ദിവാന്റെ സ്വത്തുക്കൾ അപഹരിച്ചു എന്നുള്ള കള്ളക്കാരണത്തിന്മേൽ രാജാവ് മെത്രാപ്പോലീത്താ യ്ക്കു ഇരുപത്തി അയ്യായിരം രൂപാ പിഴ കല്പിച്ചു. നിരണത്തെയും ചെങ്ങന്നൂരെയും പള്ളികളും അവയുടെ വസ്തുക്കളും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അംശവടി, സ്ലീബാ മുതലായ സാമാനങ്ങളും കണ്ടുകെട്ടി അയ്യായിരം രൂപയോളം വസൂലാക്കി (ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം കോട്ടയുടെ കിഴക്കേ വാതില്ക്കൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന വലിയ മണി ഈ അവസരത്തിൽ കണ്ടുകെട്ടി എടുത്ത നിരണം പള്ളി വക സ്വത്തുക്കളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു). വേറൊരു അയ്യായിരം രൂപാ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒടുക്കി. ബാക്കി സംഖ്യ പല പള്ളികളിൽ നിന്നും പിരിച്ച് പിഴ ഒടുക്കി. പ്രസ്തുത ബഹളക്കാലത്ത്, റോമ്മാ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച് ഉടമ്പടി കൊടുക്കുന്നതായാൽ, മുഴുവൻ സംഖ്യയും താൻ കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് തരകൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ പൂർവ്വികരുടെ വിശ്വാസം വിലക്കുന്നതിനേക്കാൾ നിർദ്ധനാവസ്ഥയിൽ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത് സ്വീകാര്യമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിശ്ചയിച്ചു. തന്ത്രപ്രയോഗങ്ങളും ധനനഷ്ടവും തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിന് സുറിയാനികളെ അനുകൂലികളാക്കുവാൻ അപര്യാപ്തങ്ങളാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ തരകൻ മെനസിസിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. തരകൻ ആയുധപാണികളായ പടയാളികളോടു കൂടി വന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായെയും സുറിയാനി സമുദായ പ്രധാനന്മാരിൽ പലരെയും ബന്ധനസ്ഥരാക്കി ആലപ്പുഴയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പൂ.177 - 180).

1794 -ൽ മാർ ഈവാനിയോസ് നിര്യാതനായതിനു ശേഷം 1796 -ൽ കൊല്ലത്തു വച്ചു നടന്ന കുടിയാലോചനകൾ തകർന്നതിന് ശേഷം മാത്തു തരകനും പ്രഭൃതികളും മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനോടുള്ള നിലപാട് കർക്കശമാക്കിയിരുന്നു. 1796 -ലെ ആ കുടിയാലോചന തകർത്തത് ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ സ്വാർത്ഥപരമായ ദുഷ്കാഠ്യം കൊണ്ടാണെന്ന് തരകനും സുഹൃത്തുക്കളും വിശ്വസിച്ചു. *തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ* എഴുതിയ ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള ടി. കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (പൂ. 719): “ഒടുവിൽ 1796 -ൽ കൊല്ലത്ത് വച്ച് ഒരു കോൺഫ്രൻസ് നടന്നു. പക

ലോമറ്റം കുടുംബത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശക്കാര്യത്തിൽ മാർ ദീവനാ സ്യോസ് ഉറച്ചു നിന്നതിനാൽ അനൂരഞ്ജനം അസാധ്യമായി. റോമൻ സഭാധികൃതർക്കു ഈ കുടുംബാവകാശവാദം സ്വീകാര്യമായില്ല. വിദേശികളുടെ കൈവെപ്പവകാശം സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും അർക്കദിയാക്കോനെ കുടുംബാവകാശമായി നിയമിക്കാനുള്ള അംഗീകാര വിഷയത്തിൽ ആറാം മാർത്തോമ്മായും കൂട്ടരും ഉറച്ചു നിന്നു. തന്മൂലം സമ്മേളനം പരാജയപ്പെട്ടു.”

കുറവിലങ്ങാട് കത്തോലിക്കാ ഇടവകയിൽ ജനിച്ച് വളർന്ന അദ്ദേഹത്തിന് കുന്നൻകുരിശ് വികാരമോ പൈതൃകമോ വലിയ പരിഗണനാ വിഷയമേ ആയിരുന്നില്ല (പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിൽ മെത്രാനാവൻ ആളില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ ദത്തു മുഖേന പകലോമറ്റം കുടുംബത്ത് അതിഥിയായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട ആളെപ്പോലും പകലോമറ്റം കുടുംബക്കാരൻ എന്ന് അംഗീകരിച്ച് മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഏല്പിക്കാൻ മാത്രം മലങ്കരസഭയെ, പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ച അധഃപതിപ്പിച്ചു എന്നാണ് ഈ സംഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പകലോമറ്റം മെത്രാൻ പരമ്പരയിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒമ്പതു പേരിൽ മാതൃവഴിക്കാരും ദത്തു പുത്രന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു!!) ആലപ്പുഴയിലെ മാർ സ്ലീബാ പള്ളിയിൽ വച്ച് താഴെ പറയുന്ന വിധം ഒരു പടിയോലയിൽ 1799-ൽ അദ്ദേഹം ഒപ്പുവെച്ചു.

“.... നമ്മുടെ കാരണവന്മാരായിട്ട് ശുദ്ധ മാർപ്പാപ്പായെ കീഴ്വഴങ്ങി ഈശോ മശിഹായുടെ 1590 -ാം കാലത്തോളവും റോമ്മാപ്പള്ളിക്കു വഴക്കമുള്ള കൽദായ സുറിയാനിക്കാരുടെ ക്രമം പോലെ നാം എല്ലാവരും അനുസരിച്ച് നടന്നുവരുമ്പോൾ സുറിയാനിക്കാരിൽ നിന്ന് റോമ്മാ വഴക്കമുള്ള മേല്പട്ടക്കാർ മലയാളത്തിൽ വരായ്കകൊണ്ടും നമ്മുടെ മേല്പട്ടക്കാർ ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ഗോവയുടെ മാർ അല്ലെസോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മാർപ്പാപ്പായുടെ കല്പനയാലെ മലങ്കര വന്ന് ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് കൂടി കല്പിച്ചിരുന്ന പ്രകാരം 1652 കാലത്തോളം നാം എല്ലാവരും ഏകോത്സവിച്ച് നടന്നുവരുമ്പോൾ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഒരു മേല്പട്ടക്കാർ വന്നാറെ, സമ്പാളൂർക്കാർ അന്ന് കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ പ്രമാണമായിരിക്കുന്ന പറങ്കികളെ സ്വാധീനമാക്കി, അപായം വരുത്തുക കൊണ്ട് മലങ്കര ഇടവകക്കാർ എല്ലാവരും മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ കൂടി സാമ്പാളൂർക്കാരെ ജാതിയജമാനന്മാരായിട്ട് കൈക്കൊള്ളുകയില്ലെന്ന് സത്യവും ചെയ്തു. ഉടനെ ആലങ്ങാട്ടു പള്ളിയിൽ വച്ച് മേല്പട്ടക്കാർ കൂടാതെ യോഗമായിട്ട് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ മെത്രാനായി വാഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഓരോ കർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ട് വിചാരിച്ച് രണ്ടു തലസ്ഥാനമായിട്ടും രണ്ടു ക്രമമായിട്ടും നടന്നുവരുമ്പോൾ, മുമ്പേ നമ്മുടെ കാരണവന്മാർ ഏകോത്സവിച്ച് നടന്ന് വന്നതിനേണ്ണം ശുദ്ധമാർപ്പാപ്പായെ കീഴ്വഴങ്ങി

ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിൽ കല്പിച്ചതിൻ വണ്ണം കുർബ്ബാനയും നമസ്കാരവും നോമ്പും ശേഷം കാര്യങ്ങളും ക്രമങ്ങളും നാം രണ്ടു കുറ്റുവുറത്തുള്ളവരും ഒന്നായിട്ട് അനുസരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണവും ശുദ്ധ മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരുമനസ്സറിയിച്ച് അനുവാദം നടത്തിക്കൊണ്ട് ശുദ്ധ റോമ്മാപ്പള്ളിക്കു വഴക്കമുള്ള കൽദായ സുറിയാനി ക്രമം പോലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നടന്നുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണവും ഇപ്പോൾ യാക്കോബായക്കാരുടെ വിശ്വാസവും ക്രമവും എടുത്ത് നടന്ന് വരുന്നത് ഉപേക്ഷിച്ച് ഉർബാനോസ് എന്ന എട്ടാം മാർപ്പാപ്പായുടെ കാലത്തിൽ കിഴക്കിനടുത്ത പള്ളിക്കാർക്കു കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസ സത്യങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം അനുസരിച്ച് സത്യവും ചെയ്തു മാർപ്പാപ്പായുടെ കല്പന പോലെ വഴങ്ങി നടന്നുകൊള്ളുമാറു സമ്മതിച്ച് മിശിഹാ പിറന്നിട്ട് 1799 -ാം കാലം പഴയ കണക്കിൽ ഇടവമാസം 20 -ാം തീയതി ആലപ്പുഴ മാർ സ്ലീബാ പള്ളിയിൽ വച്ച് ബാവായുടെയും പുത്രന്റെയും റൂഹാദ് കുദിശായുടെയും നാമത്താലെ രണ്ടു കുറ്റുവുറത്തുള്ള പള്ളിക്കാരും കൂടി സത്യമായ് എഴുതി വച്ച പടിയോല” (*‘മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ സത്യവിശ്വാസം,’* പൂ. 200, ഫാ. ഇഞ്ചക്കലോടി: ‘മാർ ഈവാനിയോസ്’, പൂ. 226). പഴയകുറ്റിലെ മെത്രാൻ പണ്ടേരി പൈലോയുടെ മുമ്പാകെയാണ് ആറാം മാർത്തോമ്മാ ഈ പടിയോല ഒപ്പിട്ടു നൽകിയത്. ഈ പടിയോലയുടെ വിവരം അദ്ദേഹം സ്വന്തം അനുയായികളെ അറിയിച്ചില്ല. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* മറ്റു സുപ്രധാനമായ പല വിവരങ്ങളിലും പ്രദർശിപ്പിച്ച അജ്ഞതയും അജാഗ്രതയും ഈ സന്ദർഭത്തിലും കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ആറാം മാർത്തോമ്മാ പുലർത്തിയിരുന്ന അബദ്ധധാരണകളെ ഈ പടിയോല അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.

ഇട്ടുപ്പ് പിന്നീടുണ്ടായ കാര്യങ്ങളെ നാടകീയമായ വിധത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “പുത്തൻകുറു സുറിയാനിക്കാരെയും റോമ്മാ വഴക്കത്തിലേക്കു ചേർക്കേണമെന്ന് വച്ച് മാത്തുതരകൻ ഏറിയ നാളായി ഉദ്യേശിച്ചത് നടക്കാതെകയാൽ മേൽപ്രകാരം മുതലും പിടിച്ചുപറിപ്പിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചതിലും പുത്തൻകുറു സുറിയാനിക്കാർ അനുസരിക്കാതെയിരുന്നതിനാൽ ഒടുവിൽ സർക്കാർ മുഖാന്തിരം ഉത്തരവയച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ആലപ്പുഴയ്ക്കു വരുത്തി. തത്തമ്പിള്ളിപ്പള്ളിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് സുറിയാനിക്കാരിൽ പ്രമാണപ്പെട്ട കത്തങ്ങളെയും അയ്മേനികളേയും ഉത്തരവിൻപ്രകാരം അരീക്കാർ ചെന്ന് കൊണ്ടുവന്ന് അവിടെ വച്ച് അമ്മീറാ വച്ച് പത്തീറാ എടുത്ത് സുറിയാനിക്കാരെ കൊണ്ട് കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുന്നതിനും അതിൽ മുമ്പിനാലെ നടപ്പായി ആചരിച്ചുവരുന്ന ബുധനാഴ്ച നോമ്പിൽ അവരെ ഇറച്ചി തീറ്റിച്ച് നോമ്പ് ലംഘിപ്പിക്കുന്നതിനും കല്പിച്ചു കൂട്ടിയും കൊണ്ട് ബുധ

നാഴ്ച ദിവസത്തെ വലു സഭ്യവട്ടം കൂട്ടിയതിൽ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ ചെന്നവരിൽ ചിലർ സഭ്യയിൽ കൂടി. എന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു തന്നെയും മാത്തുതരകന്റെ ഉപദ്രവത്തെയും മറ്റു ചില ആന്തരങ്ങളെപ്പറ്റിയും റോമ്മായ്ക്കു കീഴ്വഴങ്ങിക്കൊള്ളാമെന്ന ഒരു ചെറു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നു. സമ്മതം വരായ്കയാൽ ഖണ്ഡിച്ച് ഒന്നു പ്രവർത്തിപ്പാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. തരകന്റെ നിർബന്ധത്താൽ എന്ന ഭാവം നടിച്ചും കൊണ്ട് 'അമ്മീറാ വച്ച് പത്തീറാ എടുത്ത് കുർബ്ബാന ചൊല്ലട്ടെ' എന്ന് പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ നിന്നു കൊണ്ട് ദുഃഖത്തോടെ കൂട്ടരോട് വിട ചോദിച്ചും കൊണ്ട് തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കു അന്നത്തെ പ്രമാണക്കാരൻ കോട്ടയത്തു താടിക്കാരൻ എടവഴിക്കൽ കുഞ്ചെറിയാൻ, കിഴക്കേതിൽ കൊച്ചു പോത്തൻ, വെട്ടിക്കുന്നൻ വേങ്കടത്ത് അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ മുതൽ പേരുടെ ഭാഗം സുറിയാനിക്കാരിൽ മിക്ക കത്തങ്ങളും മൂപ്പന്മാരും ജനങ്ങളും ഒത്തുനിലക്കയാൽ 'അങ്ങു തന്നെ കഴിച്ചുകൊണ്ടാട്ടെ, ഞങ്ങൾ ഇതാ പോകുന്നു' എന്ന് പറഞ്ഞുംവെച്ച് ചിലർ ഉടൻ വള്ളം കയറി അതുവഴി നിരണത്ത് ചെന്ന് ഈ വസ്തുത അറിയിച്ച് നമുക്ക് ഇനി വേറെ ഒരു മെത്രാനെ നിശ്ചയിക്കണമെന്ന് അവിടെ കൂട്ടരുമായി ആലോചിച്ചു.

തത്തവള്ളിയിൽ നിന്ന് കൂട്ടം മുഴുവൻ പിരിയുന്നതിന് മുമ്പ് മേലിൽ നിങ്ങൾ പത്തീറ എടുത്തു പഴയ ക്രമം പോലെ ചൊല്ലണമെന്ന് തരകൻ നിർബന്ധമായി പറകയാൽ 'പത്തീറായുടെ അച്ച് എത്തിച്ചു തരു മാറാകണ'മെന്ന് തരകനെ ഹസിച്ച് കോട്ടയത്തു വേങ്കടത്തു അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാറും വെട്ടിക്കുന്നൻ മുതൽപേരും കൂടെ യാത്ര ചോദിച്ച് സമയം പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞ് അവരും നിരണത്തു ചെന്നു" (പു. 143-145).

മുമ്പ് പലവട്ടം റോമ്മിന് കീഴ്വഴങ്ങുവാൻ അപേക്ഷ അയച്ച ആറാം മാർത്തോമ്മാ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങിയാണ് റോമ്മിൽ ചേർന്നതെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘകാലത്തെ സ്വപ്നം പരിമിതമായ അളവിലേ നിറവേറിയുള്ളൂ. കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ തന്നോടൊപ്പം തന്റെ ജനങ്ങളും ചേരുമെന്ന പ്രതീക്ഷ മുഴുവനായും തകർന്നു പോയി; സഭാഭ്രംശം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ ഇരു ഭാഗത്തെയും ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്ന പ്രതീക്ഷയും നിറവേറിയില്ല. തന്നോടു കൂടെ തത്തവള്ളിയിലേക്കു പോയ കത്തങ്ങളും ജനപ്രമാണികളും സഭാഭ്രംശത്തെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾ മറ്റൊരു വഴിയ്ക്കു നീങ്ങുമായിരുന്നു. തന്റെ സമുദായത്തിൽ തനിയ്ക്കുള്ള പിന്തുണയും പ്രതിച്ഛായയും എന്തെന്ന് ആറാം മാർത്തോമ്മാ കയ്പോടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ നാളുകളായിരുന്നു അത്. തത്തവള്ളിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഏഴു മാസങ്ങൾ ഒരാത്മപരിശോധനയുടെ നാളുകളായി മാറി.

വിജയാഹങ്കാരത്താൽ ഉന്മത്തനായ മാത്തു തരകന്റെ ശുക്രദശയും ഇതോടെ അസ്തമിച്ചു തുടങ്ങി. ഉപ്പിന് ക്ഷാമം വരികയാൽ ഉപ്പിന്റെ കുത്ത കക്കാരനായ തരകനോട് ജനം പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടി. അഞ്ചുതെങ്ങിൽ പള്ളിയിലൊളിച്ച തരകനെ ജനം പിടികൂടി അയാളുടെ ഒരു ചെവി അറുത്തു; ഉപ്പില്ലാതെ തകര വേവിച്ചത് തരകനെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു തീറ്റിച്ചു. സുറിയാനി സമുദായത്തെ ദ്രോഹിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഇപ്രകാരമെല്ലാം സംഭവിച്ചതെന്ന് ആളുകൾക്കു ബോധ്യമായി. കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്ന ആറാം മാർത്തോമ്മായും ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾ അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. “ഈ ഉണ്ടായ വിവരങ്ങൾ ഒക്കെയും നിരണത്ത് കൂട്ടംകൂടിയിരിക്കുന്നെടത്തു കേൾക്കപ്പെടുകയാൽ ഉടനെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അവിടെ വരുത്തി. പത്തീറാ എടുത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ തത്തമ്പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയതിന് തനിക്കു പ്രായശ്ചിത്തമായി അന്നത്തെ 72 ൽ പള്ളികൾക്കും ഇരുപത് മൂന്നുമേൽ കുർബ്ബാന വീതം മെത്രാപ്പോലീത്താ ചിലവ് ചെയ്തു കഴിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം യോഗം നിശ്ചയിക്കയാൽ അതിനണ്ണം പള്ളികൾക്കു സാധനം അയച്ച് തിരികെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു” (ഇട്ടുപ്പ് റെട്ടർ, പৃ. 145).

ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ മേൽ വന്നുചേർന്ന ഈ കളങ്കം *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* രേഖപ്പെടുത്താത്തത് എത്രയോ സ്വാഭാവികം. മെത്രാന്മാർ വ്യക്തി, കുടുംബ - പ്രാദേശിക താല്പര്യങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിൽ അകപ്പെടുന്നതിന്റെ ദൗർഭാഗ്യകരമായ അനുഭവങ്ങൾ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള താളുകളിൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്.

(ഈ ബന്ധനത്തിൽ മെത്രാന്മാർ അകപ്പെടാതിരിക്കുവാനാണ് മെത്രാന്മാർ അവിവാഹിതരായിരിക്കണമെന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ നിശ്ചയിച്ചത്. വിവാഹിതരെ മാത്രം മെത്രാന്മാരാക്കുന്ന പാരമ്പര്യമാണ് ആദിമ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് വി. പൗലൂസ് ശ്ലീഹാ, തീമോത്തിയോസിനും തീത്തോസിനും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ സംശയരഹിതമായി സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ‘എപ്പിസ്കോപ്പാ ഏകഭാര്യയുടെ ഭർത്താവും മക്കളെ ക്രമത്തിൽ പരിപാലിക്കുന്നവനും എന്നത് ഒരു മെത്രാന്റെ അടിസ്ഥാനപരവും പ്രഥമവുമായ യോഗ്യതയാകണമെന്ന് പൗലൂസ് ശ്ലീഹാ നിബന്ധന വച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരുടെ പട്ടം കൊട ശുശ്രൂഷയിൽ വായിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ ഇവ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഒരു മെത്രാൻ, വ്യക്തി - കുടുംബ - പ്രാദേശിക താല്പര്യങ്ങൾക്കടിമയാകാതെ ഉയർന്ന സഭാ താല്പര്യങ്ങളുമായി അഭ്യൂഹമായ ദർശനങ്ങളുമായി വിഹരിക്കണമെന്ന സഭാ താല്പര്യപ്രകാരമാണ് മെത്രാന്മാരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം കാനോനാകളിലൂടെ സഭ പ്രഖ്യാപിച്ച് നടപ്പിലാക്കിയത്. മലങ്കരസഭയിൽ, ഈയിടെ മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം എന്ന കാലോചിതവും വേദപുസ്തകാനു

സുതവും ആയ സഭാ താല്പര്യം ഉയർന്നുവന്നപ്പോൾ സഭ വിഭാവനം ചെയ്ത ഉയരത്തിലേക്കു അവിവാഹിത എപ്പിസ്കോപ്പസി അല്പം പോലും ഉയർന്നിട്ടില്ലെന്നും അവർ വ്യക്തി - കുടുംബ - പ്രാദേശിക താല്പര്യങ്ങളുടെ തടവറയ്ക്കുള്ളിലാണെന്ന് സ്വയം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്ത സമീപകാല സംഭവം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല).

ആറാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു ഇടവകകളിന്മേലുള്ള പിടി അയഞ്ഞു കൊണ്ടേ ഇരുന്നു. ഈ പിടി അയഞ്ഞതിന്റെ ചിത്രം സുവ്യക്തമാക്കുന്ന രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും.

1. പണ്ടേതി പൈലോയുടെ മുമ്പാകെ എഴുതി വച്ച പടിയോലകളിൽ ഒപ്പിടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളിൽ ഒരാളും ഉണ്ടായില്ല. അന്നന്തരവൻ ആയ ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ പോലും അതിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിന്നു. പത്തീറാ വച്ച് കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ ജനങ്ങളുടെ പരസ്യാനുവാദം അഭ്യർത്ഥിച്ച മെത്രാൻ കേട്ടത് 'അങ്ങു തന്നെ ചൊല്ലിയാട്ടെ, ഞങ്ങളിതാ പോകുന്നുവെന്ന്' മൂപ്പൻ കശീശായുടെ പ്രതിവാക്യമാണ്. 1799 ലെ സംഭവമാണിത്.

2. തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി പ്രദേശത്തു നിന്ന് തന്റെ നല്ല കാലത്ത് താൻ മുൻകൈ എടുത്തു ബഹിഷ്കരിച്ച കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗം - മാർ കുറിലോസ് രണ്ടാമൻ - സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചു വന്ന് കരിങ്ങാച്ചിറ, മുളത്തൂരുത്തി, വെട്ടിക്കൽ എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ താമസിക്കുകയും വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1795 -ൽ രണ്ടാം കുറിലോസ് തന്റെ ശിഷ്യനുമായ കാട്ടുമങ്ങാട്ട് അബ്രഹാം റമ്പാനുമൊന്നിച്ച് കരിങ്ങാച്ചിറ താമസിച്ച് വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരിശീലനം നൽകിയിരുന്നതായി മേൽക്കാണിച്ച അബ്രഹാം റമ്പാൻ എഴുതിയ സുറിയാനി സങ്കീർത്തന പുസ്തകത്തിൽ എഴുതി വച്ചിട്ടുള്ളത് തൊഴിയൂർ ആർക്കൈവ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇതെഴുതുന്ന ആൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ പല്ലിന്റെ മുർച്ചയും നഖത്തിന്റെ ശൗര്യവും 'പണ്ടേപോലെ ഫലിക്കുന്നില്ല' എന്ന് സുവ്യക്തമാക്കുന്ന സംഭവമാണിത്. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ ജീവിതകാലത്ത് ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിലധികം തന്റെ അധികാര പരിധിയിൽ താൻ ബഹിഷ്കരിച്ച സംഘത്തിലെ മെത്രാനായിത്തീർന്ന ഒരംഗം പ്രവർത്തനനിരതനായി ജീവിച്ചിട്ടും അതിനെതിരെ ചെറുവിരൽ അനക്കാൻ പോലും ആറാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന് അടിയറ തീർത്തു പ്രബലനായി തീർന്ന് പല പ്രബലതകളും അരങ്ങേറ്റിയ ആ മെത്രാൻ ക്രമേണ രാജാവിൽ നിന്നും പ്രജകളിൽ നിന്നും അന്യനാക്കപ്പെട്ട് തികച്ചും ദുർബ്ബലനാ

യിത്തീർന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ രണ്ടു പ്രബല ഭീഷണികൾ ഉയരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയെ അറബിക്കടലിലേക്കു വലിച്ചെറിയുവാൻ മലങ്കരസഭയുടെ തെക്കും വടക്കുമായി രണ്ടു ശക്തികൾ രൂപപ്പെട്ടു വരുന്നത് അദ്ദേഹം നിസ്സഹായമായി നോക്കിക്കണ്ടു. ചെങ്ങന്നൂർ കബറടങ്ങിയ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി ദീർഘകാലം സേവനം ചെയ്ത ഒരു മല്പാൻ എന്ന് തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധനായ കായംകുളത്ത് ഫീലിപ്പോസ് മല്പാൻ ആയിരുന്നു ഒരു ഭീഷണി. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു മെത്രാന്മാർക്കു അഭയം നൽകി മലങ്കരസഭയുടെ തലപ്പള്ളിയുടെ പിന്തുണയോടെ മല്പാൻ എന്ന് മലങ്കരയുടെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധനായ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാൻ ആയിരുന്നു മറ്റൊരു ഭീഷണി.

തന്റെ അനന്തരവൻ - മാത്തൻ റമ്പാനെ - ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ ആയി വാഴിച്ചുകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ ഭീഷണിയെ ആറാം മാർത്തോമ്മാ തൽക്കാലം അതിജീവിച്ചു. പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനെതിരെ ജനങ്ങൾക്കു അപ്രീതി തോന്നാവുന്ന ചില വ്യാജ വാർത്തകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് രണ്ടാം ഭീഷണിയെ ആറാം മാർത്തോമ്മാ നേരിട്ടത്. രണ്ട് അപകീർത്തികരമായ പ്രസ്താവനകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചത്.

1. ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവകയിൽ ടിപ്പു സുൽത്താൻ 1789 -ൽ ആക്രമണം നടത്തിയതിനോടൊപ്പം നടന്ന മതപരിവർത്തന ശ്രമങ്ങളെ ചെറുക്കുന്നതിന് പകരം മല്പാൻ 'ചേല ചെയ്ത്' ഇസ്ലാം മതത്തിൽ ചേർന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം സഭാ സേവനരംഗത്ത് അപ്രത്യക്ഷനായി.

2. പിൽക്കാലത്ത് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മൂപ്പിൽ (ഇത് കുറിലോസ് രണ്ടാമൻ ആണെന്ന് പോലും *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ എഴുത്തുകാരന് അറിഞ്ഞുകൂടാ) കരിങ്ങാച്ചിറ ചെന്നപ്പോൾ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാൻ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു. *ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ ഗ്രന്ഥസ്വരൂപത്തിലില്ലാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തെഴുതിയതായിക്കാണുന്ന പ്രസ്താവന ഇപ്രകാരമാണ്:

‘പട കേറിയാറെ ഏറിയ ആളുകളെ ചേലയിൽ കൂട്ടി. അന്നത്തെ തിടുക്കത്തിൽ അഞ്ഞൂരിരുന്ന മെത്രാപോലിത്താ കോട്ടയ്ക്കകത്ത് കരേരി മുളംതുരുത്തിയിലും കരിങ്ങാച്ചിറയും വന്നു പാർത്തിരിക്കുമ്പോൾ, ചാട്ടുകുളങ്ങര പുലിക്കോട്ട് ഇട്ടുപ്പു കത്തനാരെ ചേലയിൽ കൂട്ടുക കൊണ്ട്, അതിനെക്കുറിച്ച് കരിങ്ങാച്ചിറ ചെന്ന് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മൂപ്പിലെക്കൂടെ റമ്പസുഖം ഏൽക്കയും ചെയ്തു. ആയവസ്ഥ പെരുമ്പടപ്പിൽ അറിഞ്ഞ്

റമ്പാന്റെ വസ്തുവകയും കണ്ടുകെട്ടി എടുപ്പിച്ചു കാട്ടുമങ്ങാട്ടു മുപ്പിലെ അനുഷ്ഠാന (അനുജൻ) ചാലിക്കോരയെക്കൊണ്ട് 7000 പുത്തൻ പ്രാച്ചിത്തയും ചെയ്യിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം അഞ്ഞൂക്കു പോകയും ചെയ്തു. കൊല്ലം 966 -മാണ്ട് മീനമാസത്തിൽ (1791) പുലിക്കോട്ടിൽ കത്തനാർ ചങ്ങന്നൂർ ചെന്ന് അയാൾ ചെയ്ത കാര്യം പിഴ അനുസരിച്ച് കച്ചിട്ടും വച്ചു' (ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 95).

ഈ പ്രസ്താവനകളിൽ പല സ്ഖലിതങ്ങൾ വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്.

1. പട കേറിയത് 1789 -ൽ ആണ്. അക്കാലത്ത് കുറിലോസ് ഒന്നാമന്റെ ഭരണകാലമാണ്. അദ്ദേഹം കോട്ടക്കകത്ത് കരേരിയില്ല. മുളത്തുരുത്തിയിലും വെട്ടിക്കലിലും പാർത്തിട്ടുമില്ല.

2. പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ ആ കാലത്ത് ടിപ്പുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന മതംമാറ്റ ശ്രമങ്ങളെ ചെറുത്ത് വിശ്വാസികളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ആയിരുന്നു. വിശ്വാസികളെയല്ലാതെ വൈദികരുടെ മതപരിവർത്തനത്തിന് ടിപ്പു ശ്രമിച്ചില്ല. അപ്രകാരം ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പ്രതിരോധിക്കാനാവാത്ത ജനരോഷം തനിക്കെതിരെ ഉയരുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു.

3. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മുപ്പിൽ ആരാണെന്ന് നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുടെ എഴുത്തുകാരന് കൃത്യമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണകാലത്ത് മാർ കുറിലോസ് രണ്ടാമൻ കരിങ്ങാച്ചിറക്കു പോയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം മെത്രാൻ സ്ഥാനമേല്ക്കുന്നത് ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തിന് ശേഷം അഞ്ചു വർഷം കഴിഞ്ഞ് 1794 -ൽ ആണ്. അതിന് ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം കരിങ്ങാച്ചിറയിലുമെത്തുന്നത്. ഈ കാലവ്യത്യാസം നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുടെ എഴുത്തുകാരൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

4. പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ 1790 കളിൽ കുന്നംകുളം മാർ ലാസറസ് പള്ളിയിൽ ക്രമീകരിച്ച മല്പാൻ പാഠശാലയിലെ അദ്ധ്യാപനം നിർവഹിക്കുകയായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം റമ്പാൻ ആയിരുന്നു എന്ന് നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവനയ്ക്കു പിൻബലം നൽകുന്ന യാതൊരു ചരിത്ര രേഖകളുമില്ല. 'പട കേറിയ' കാലം 1789 ആണ്. ആ കാലത്ത് അദ്ദേഹം റമ്പാൻ സ്ഥാനമേറ്റിരുന്നെങ്കിൽ 1794 ലെ ബൈബിൾ പകർത്തിയെഴുത്തുകാരനും പില്ക്കാലത്ത് തൊഴിയൂർ മെത്രാനുമായിത്തീർന്ന കുത്തൂർ ഗീവറുഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശൻ സ്വഗുരുനാഥനെ മല്പാൻ ജോസഫ് കശീശാ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാതെ 'ദയറോയോ യൗസേപ്പ്' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

5. 1800 -ൽ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ കണ്ടതും അതിന് ശേഷം

നാലഞ്ചു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു ശക്തൻ തമ്പുരാൻ കണ്ടതും പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാനെ അല്ല, കഹനാ യൗസേപ്പിനെ ആയിരുന്നു.

6. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മെത്രാനിൽ നിന്ന് റമ്പാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റിരുന്നെങ്കിൽ പ്പോലും അതിന് പിഴ കൊടുക്കേണ്ട കാര്യമെന്ത്? റമ്പാൻ സ്ഥാനം പട്ടമല്ല. അതാർക്കും സ്വീകരിക്കാം. അതിന് തെരഞ്ഞെടുപ്പും മറ്റും ആവശ്യമില്ല. സ്ഥാനം കെട്ടുന്ന ആൾ ദയറാക്കാരൻ ആയിരിക്കണമെന്നേ നിയമമുള്ളൂ. മെത്രാൻ പോലും ആകണമെന്നില്ല. തൊഴിയൂർ മെത്രാന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയല്ലാതെ റമ്പാൻ സ്ഥാനത്തിൽ മലങ്കരസഭയോ ആറാം മാർത്തോമ്മാ പോലുമോ ഒരിക്കലും സംശയം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടില്ല. തന്മൂലം കാട്ടുമങ്ങാട്ട് മെത്രാന്മാരിൽ നിന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ, റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽപ്പോലും അത് കുറ്റകരമോ പിഴയ്ക്ക് ഹേതുവോ ആകുമായിരുന്നില്ല.

7. പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനകാംക്ഷി ആയിരുന്നില്ല. മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിന് മുന്നോടിയായി റമ്പാൻ സ്ഥാനമേല്ക്കുന്ന പാരമ്പര്യമേ അന്നും മലങ്കരസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പില്ക്കാലത്ത് അനിവാര്യമായ ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ് മല്പാൻ റമ്പാനും പിന്നീട് മെത്രാനും ആകുന്നത്. ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടക്കാലത്ത് അപ്രകാരം ഒരു സാഹചര്യവും നിലവിലില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹം അക്കാലത്ത് റമ്പാൻ സ്ഥാനമേറ്റു എന്നു പറയുന്നത് നിരാധാരമാണ്.

ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യന്റെ തേജസ്സുള്ള പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ പകലോമറ്റം പരമ്പരയിൽ ക്ഷീണിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്ന മെത്രാൻ സ്ഥാനികൾക്കു ഭാവിയിൽപ്പോലും ഭീഷണിയാകാതിരിക്കാൻ ആറാം മാർത്തോമ്മായും ആ കുടുംബ ഡയറിയുടെ എഴുത്തുകാരും നടത്തിയ തീവ്രശ്രമമായിട്ടേ ഈ ദുരാരോപണങ്ങളെ കാണാൻ കഴിയൂ. അദ്ദേഹത്തെ, റമ്പാൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന അക്കാലത്തെ ഏതെങ്കിലും ഒരു രേഖകണ്ടെത്തുവരെ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുടെ* ഈ 'മാർജിൻ പ്രസ്താവന' അവഗണിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്ത് നടന്ന ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ ആക്രമണം തിരുവിതാംകൂറിലെ മലങ്കരസഭയുടെ വികസനത്തിന് അനുകൂല പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. ഇന്ന് അങ്കമാലി, കണ്ടനാട്, കൊച്ചി ഭദ്രാസനങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്ന പല വൻ ഇടവകകളും രൂപപ്പെടുവാൻ പ്രധാന കാരണം ടിപ്പുവിന്റെ കുന്നംകുളം ആക്രമണമാണ്. യുദ്ധമുഖത്തു നിന്ന് കടൽ മാർഗ്ഗം പ്രാണനും സ്വത്തും കൊണ്ട് ഓടിപ്പോയ കുന്നംകുളം ചാട്ടുകളുടേതല്ല നസ്രാണികളാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ പല പള്ളികളും പില്ക്കാലത്ത് പണിയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവ മിക്കതും 1790 -ന്

ശേഷം പണിയപ്പെട്ടവയാണ്. കുറുപ്പമ്പടി, ചെറായി, തൃപ്പൂണിത്തുറ തുടങ്ങിയ വൻ ഇടവകകളിലെ പ്രാചീന കുടുംബങ്ങൾ, തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പ്രദേശത്തു നിന്ന് കുടിയേറി പാർത്തവരാണെന്ന് ഇപ്പോഴും സാദിമാനം അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. അമ്പാട്ട് വടക്കർ, കുറ്റിക്കാട്ടിൽ, കുളങ്ങര, ചേട്ടാകുളങ്ങര, മൂക്കഞ്ചേരി എന്നീ കുടുംബങ്ങൾ ഈ പാരമ്പര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഓമല്ലൂർ വിളവിനാൽ കുടുംബത്തിന്റെ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ചരിത്രം, അവർ കുന്നംകുളത്തെ ‘പനക്കൽ’ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് പോന്നവരാണെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഈവക കാര്യങ്ങൾ നിരണം ഗ്രന്ഥവരിക്കാരന്റെ സമകാല സംഭവങ്ങളാണെങ്കിലും അവയൊന്നും ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ചേർത്തുകാണുന്നില്ല. ഒരു സഭാചരിത്രമാവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതല്ല; ഒരു കുടുംബ ഡയറി എന്ന നിലയിൽ അറിയപ്പെടാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട രേഖയാണ് ആ കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥമെന്നാണ് അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം. അതിലെ നായകന്മാർ മിക്കവാറും മെത്രാന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ട് സഭാ കാര്യങ്ങൾ - അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള സഭാ കാര്യങ്ങൾ - അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നേ ഉള്ളൂ. ഇടുപ്പ് റൈറ്ററുടെ കാലം മുതൽ പലരും ഈ കൃതി വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് മുതിരാതിരുന്നത് അത് മുഖ്യമായി ഒരു പ്രതാപം നശിച്ച കുടുംബത്തിന്റെ അതിശയോക്തികളും വ്യാജങ്ങളും നിറഞ്ഞ കഥകളുടെ സമാഹാരം ആയതിനാലാകാം.

ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ

ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്തു മലങ്കരസഭ സന്ദർശിച്ച ചില സന്ദർശകരെ ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരിക്കുവാനുണ്ട്. 1800 -ൽ മലബാർ സന്ദർശിച്ച ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ ആണ് അവരിലൊരാൾ. മലങ്കരസഭയുടെ തലപ്പള്ളിയുടെ തട്ടകമായ കുന്നംകുളം പ്രദേശത്തു കൂടെ കടന്നു പോയതിന്റെ ചില വിവരങ്ങൾ അദ്ദേഹം കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ പകർത്താം. 1800 ഡിസംബർ 9 ന് അദ്ദേഹം കുന്നംകുളത്തെത്തി. ‘മലബാർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ’ എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഡോ. ബുക്കാനൻ എഴുതുന്നു:

“ഞങ്ങൾ കുടാരമടിച്ചതിന്റെ (കുടാരമടിച്ചത് ‘കക്കാട്’ എന്ന സ്ഥലത്താണ്). എതിർവശത്ത് നസ്രാണികളുടെ - ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. കുന്നംകുളങ്ങര അങ്ങാടി എന്നാണിതിന്റെ പേര്. മനോഹരമായ വെറ്റിലത്തോട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ അല്പം ഉയർന്ന സ്ഥലത്ത് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രദേശം കാഴ്ചയിൽ കൗതുകമുള്ളതാണ്. അവിടത്തെ പാപ്പാ - അല്ലെങ്കിൽ പുരോഹിതൻ - ഞങ്ങളെ വന്നു കണ്ടു. അദ്ദേഹം

ത്തിന്റെ കൂടെ ഒരു ശിഷ്യനുമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഗുരുവിനോട് ശിഷ്യൻ കാണിക്കുന്ന ബഹുമാനാദരവുകൾ അവിസ്മരണീയമാണ്. നീല നിറത്തിലുള്ള മനോഹരമായ അങ്കിയാണ് പാപ്പാ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികൾ അനേകം തലമുറകളായി ഇവിടെ ജീവിച്ചുപോന്നവരാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൽ ജുതന്മാരുടെ ശരീരപ്രകൃതികൾ വളരെ വ്യക്തമായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ മതത്തിൽപ്പെട്ട ഭൂരിപക്ഷം അനുയായികളും ഇവിടത്തെ തനി നാട്ടുകാരെപ്പോലെ തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

ആന്റിയോക്കിലെ യാക്കോബാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലാണ് തന്റെ അനുയായികളെന്നാണ് പാപ്പാ പറയുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇവരുടെ ഒരു മതാധ്യക്ഷൻ ഉണ്ടെന്നും ഇപ്പോഴുള്ള ആളെ പാത്രിയാർക്കു നിയമിച്ചയച്ചത് അതിന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആൾ മരണമടഞ്ഞപ്പോഴാണെന്നും പാപ്പാ വിശദീകരിച്ചു. ... മലയാള ഭാഷയിലാണ് അദ്ദേഹം മതപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യാറുള്ളത്. എന്നാൽ ആരാധനകളെല്ലാം സിറിയക്കു ഭാഷകളിലാണ് നടത്തുക. ഇവരുടെ പള്ളികളിൽ വിഗ്രഹങ്ങളോ പടങ്ങളോ ഇല്ല. നസ്രാണികൾ കുരിശിനെ ആരാധിക്കുന്നവരാണ്. അവരുടെ പുരോഹിതർക്കു വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ അനുമതിയുണ്ട്. എന്നാൽ എന്നെ വന്നു കണ്ട പുരോഹിതൻ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നവനും സന്യഭൂക്കുമായിരുന്നു.” (ഡോ. ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ, ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനന്റെ കേരളം, പൂ. 44).

കുന്നംകുളം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അന്നത്തെ നേതാവ് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനെപ്പറ്റിയാണിവിടെ പരാമർശം. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു.

1. അദ്ദേഹം ഒരു മല്പാനാണ്.
2. അദ്ദേഹം സന്യഭൂക്കാണ്.
3. അദ്ദേഹം പുരോഹിതനാണ്.
4. അദ്ദേഹം നീല നിറത്തിലുള്ള അങ്കി ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തലയിൽ മസ്നപ്സാ ഉള്ളതായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല.
5. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ ജുതപ്രകൃതി പ്രകടമാണ്.

ബുക്കാനൻ തുടരുന്നു: “നസ്രാണികൾ വളരെ അധ്വാനശീലന്മാരും അച്ചടക്കമുള്ളവരുമാണ്. പ്രധാനമായും കൃഷിയും കച്ചവടവും ചെയ്താണ് അവർ ജീവിക്കുന്നത്.

വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ ഈ നസ്രാണികൾ താമസിക്കുന്ന വില്ലേജ് സന്ദർശിച്ചു. ധാരാളം വീടുകൾ വളരെ ചിട്ടയിലും ഒതുക്കത്തിലും നിർമ്മി

ച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങൾ ഈ വീടുകളിൽ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ പട്ടണങ്ങളുടെ നിലവാരം വച്ചു നോക്കിയാൽ ഇവിടം വളരെ ഭംഗിയായി സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായും മറ്റുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ച് വൃത്തിയുള്ളവയായും അനുഭവപ്പെടും. അല്പം ഉയർന്നു കിടക്കുന്ന ഭംഗിയുള്ള സ്ഥലത്ത് ഒരു പള്ളി കാണാനുണ്ട്. അതിന്റെ മേൽക്കൂര ഇപ്പോൾ ഇല്ല. ചുമരുകൾ ചളിയും കളിമണ്ണും കൂഴച്ചുണ്ടാക്കിയതും പഴകിയതുമാണെങ്കിലും ഇപ്പോഴും വളരെ ഉറപ്പുള്ളതായും പുതിയതായും തോന്നുന്നു. അൾത്താരയുടെ മുകൾഭാഗം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതും ഇവ കൊണ്ടുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ കാഴ്ചയിൽ പ്രൗഢി തോന്നിക്കുന്ന നിർമ്മാണ വിശേഷം അതിനുണ്ട്. പള്ളിയുടെ പ്രധാന വാതിലിന്റെ നേരെ ആയിട്ടാണ് ശ്മശാനം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.ഇവിടെ നിന്ന് ഞങ്ങൾ ചാവക്കാട്ടേക്കു പോയി, പട്ടണം വളരെ ചെറുതാണ്. താമസിക്കുന്ന വർ പ്രധാനമായും മാപ്പിളമാരും നസ്രാണികളുമാണ്. ‘കുന്നംകുളങ്ങര’ എന്ന നസ്രാണികളുടെ പട്ടണത്തിന്റെ കീഴിൽ ആണ് ഇവിടത്തെ തുറമുഖം. ...

ചാവക്കാട്ടുള്ള നസ്രാണികളുടെ പാപ്പ എന്നെ വന്നു കണ്ടു. ...” (പു. 46, 61).

ഈ വിവരണങ്ങൾ നമുക്കു സമ്മാനിക്കുന്ന ചില സഭാചരിത്ര വിവരങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

1. ആദ്യം വിവരിക്കുന്ന പള്ളി ചാട്ടുകളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളിയാണ്. 1789 -ൽ ടിപ്പു തീ കത്തിച്ചതിനാൽ മേൽക്കൂര ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലാണ് ആ പള്ളി കാണപ്പെട്ടത്. പതിനൊന്നു കൊല്ലം മഴ നനഞ്ഞ് മേൽക്കൂര ഇല്ലാതെ കേടുപാടുകൾ നോക്കാതെ കിടന്നിട്ടും ആ പള്ളി പുതിയതും പ്രൗഢിയുള്ളതുമായി ഒരു വിദേശിയി്ക്കു തോന്നി.

2. ചാവക്കാട് ഒരു പള്ളിയുണ്ട് (ആ പള്ളി ഇന്നരിയപ്പെടുന്നത് സെന്റ് തോമസ് സ്ഥാപിച്ച (?) പാലൂർ പള്ളിയെന്നാണ്). എന്നാൽ 1800 -ൽ ആ സ്ഥലം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് ചാവക്കാട് പള്ളി എന്നാണ്. അതിന്റെ സെന്റ് തോമസ് ബന്ധമോ അതിന് പാലൂർ എന്ന് പേരുള്ളതായോ ആരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ആവ പിന്നീട് ചമച്ച കഥകൾ ആണെന്നർത്ഥം.

3. കുന്നംകുളം പാപ്പായും ചാവക്കാട് പാപ്പായും തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ഒരേ മെത്രാന്റെ കീഴിൽ ആണ്. ചാവക്കാട് പള്ളി അക്കാലത്തു കത്തോലിക്കരുടെ കൈവശം വന്നിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. ആർത്താറ്റും ചാവക്കാട്ടും ഒരേ വൈദികൻ തവണമുറയിൽ ആരാധന നടത്തിയ പാരമ്പര്യത്തെ ഈ ഡയറിക്കുറിപ്പ് ശരിവയ്ക്കുന്നു.

4. തന്മൂലം 1800 ന് ശേഷമാണ് ചാവക്കാട് പള്ളിയ്ക്കു പാലയൂർ പള്ളി എന്നു പേർ ചാർത്തപ്പെട്ടതും സെന്റ് തോമസ് ബന്ധം ആരോപിക്കപ്പെട്ടതും (ഈ സന്ദർശന വിവരവും പരാമർശങ്ങളും സമകാലീനമായിരുന്നിട്ടും നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നത് ആശ്ചര്യകരം തന്നെ).

ഇതിനിടെ ഡച്ചുകാരിൽ നിന്ന് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഭരണം പിടിച്ചെടുത്തു. ടിപ്പു കൈവശപ്പെടുത്തിയ പ്രദേശങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികൾ പിടിച്ചടക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന് രാഷ്ട്രീയ താല്പര്യവും മിഷണറി താല്പര്യവും ഒരുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം സ്വാഭാവികമായും അവർ സുറിയാനി സഭയോടു ബന്ധപ്പെട്ടു. ആ ബന്ധം മലങ്കരസഭയുടെ പ്രവാഹദിശയെ അഭിലഷണീയമായ വിധത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു. ആ സ്വാധീനത്തിന് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും പ്രതികരണമുണ്ടായി. ആ പ്രതികരണങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം.

അതിന്റെ മുഖവുരയായി കൊച്ചി രാജാവായ ശക്തൻ തമ്പുരാനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില കാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുവാനുണ്ട്. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദേശീയബോധവും രാജ്യത്തോടുള്ള കുറും എക്കാലവും പ്രശംസാർഹമായിരുന്നു. അവരുടെ ആചാരങ്ങളും ചര്യകളും ചരിതങ്ങളും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും അവരുടെ ജീവിതത്തെ മാത്രമല്ല നാടിന്റെ ചരിത്രത്തേയും സംസ്കാരത്തേയും സ്വാധീനിച്ച് പവിത്രീകരിച്ചിരുന്നതായി ദേശ ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സുറിയാനിക്കാരല്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഭരണകൂടത്തിന് നിരന്തരം തലവേദനയായി ഭവിച്ചിരുന്നുവെന്നും നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ കാര്യങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “.... ഈഴവരോടും ക്രിസ്ത്യാനികളോടും തമ്പുരാന് പ്രത്യേക ദാക്ഷിണ്യം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു വേണ്ടുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനും അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും വിമുഖൻ ആയിരുന്നില്ല. പട്ടാളത്തിൽ ചേർത്തും സ്വന്തം കൃഷികൾ ഏല്പിച്ചും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കല്പിച്ച് നൽകിയും അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു നൽകാവുന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുത്തും മറ്റും അവിടുന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികളെയും അവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കളെയും സദയം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു പോന്നു. പല സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും ക്രിസ്ത്യാനി കുടുംബക്കാരെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി സ്ഥലം കൊടുത്തു കച്ചവടക്കാര്യങ്ങൾ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. തൃശ്ശിവപേരൂർ പട്ടണത്തിലേക്കു ഏതാനും - അറുപത്തിനാല് എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു - ക്രിസ്ത്യാനി വീട്ടുകാരെ വിളിച്ചു

വരുത്തി, അവർക്കു പുത്തൻപേട്ട സൗകര്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്ത് കച്ചവടം വർദ്ധിപ്പിച്ചത് ശക്തൻ തമ്പുരാൻ ആണെന്നത് പ്രസിദ്ധമാണ്. അതു പോലെ തൃപ്പൂണിത്തുറ, ഇരിങ്ങാലക്കുട, ചാലക്കുടി, കുന്നംകുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും അവിടുന്ന് തന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വലിയ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പല പള്ളികൾക്കും അവിടന്ന് സ്ഥലം കൊടുക്കുകയും പല പല സംഭാവനകൾ നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ... എന്നാൽ, മറ്റൊരു വശത്തുകൂടി നോക്കിയാൽ ശക്തൻ തമ്പുരാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെ അതികഠിനമായി ശിക്ഷിച്ചിരുന്നതായും വളരെ കർക്കശമായി അവരോടു പെരുമാറിയിരുന്നതായും കാണാവുന്നതാണ്. അത് ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നുള്ള വിരോധത്തിൽ അല്ലെന്നും കീഴ്മർന്ന് നിലക്കാത്തവർ എന്ന കാരണത്താൽ മാത്രമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. ... പാങ്കികളുടെ കാലം മുതൽക്കു, അവരുമായുള്ള സാമീപ്യ സമ്പർക്കങ്ങളാൽ കൊച്ചിയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചില വിഭാഗക്കാർക്ക് അശേഷം അഭിലഷണീയമല്ലാതിരുന്ന ഒരു അഹംഭാവമോ, അനാദരമോ കൈവന്നു. തങ്ങൾ കൊച്ചി രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു പാർക്കുന്നവരെങ്കിലും, രാജാവിന്റെ കുടിയാന്മാരെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ മേലധികാരം ക്രിസ്ത്യാനികളായ പാങ്കികൾക്കോ ലത്തക്കാർക്കോ മാത്രമല്ലാതെ, ക്രിസ്ത്യേതരനായ കൊച്ചി തമ്പുരാന് ഇല്ലെന്നും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്നും ഉള്ള ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ അവർ പെട്ടുപോകുകയും അർത്ഥശൂന്യമായ ആ വിചാരഗതിക്കു അതത് കാലത്തെ കമ്പനി യജമാനന്മാർ നിർഭാഗ്യവശാൽ വളം വെച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ... ഏതായാലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആർക്കു ചേർന്നവരാണ് എന്ന സംഗതി ഒന്നു മാത്രമാണ് അന്നത്തെ വാദവിഷയം. അതിൽ കമ്പനി പക്ഷം ചേർന്ന് നിന്ന് രാജശാസനയെ സ്വീകരിക്കാത്തവർക്കാണ് ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ പരിഭവങ്ങളോടു എതിർക്കേണ്ടി വന്നതും ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നതും” (പു. 282, 283).

മലങ്കരസഭയുടെ ‘തള്ളപ്പള്ളി’ എന്ന് വാർദ്ധ്യം കോർണറും വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ചാട്ടുകളും - പാലൂർ പള്ളി 18 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കക്ഷിവഴക്കിനെ തുടർന്ന് (അന്നത്തെ കക്ഷികൾ പുത്തൻകൂർ - പഴയ കൂർ) പുട്ടിക്കിടന്ന് അനാഥമാകുകയും 1789 -ൽ ടിപ്പുവിന്റെ പടനായകന്മാർ തീവച്ച് നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ നിസ്സഹായരായി നോക്കിനില്ക്കുവാനേ ഏവർക്കും കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഇപ്രകാരം മേല്പുര കത്തി നശിച്ച തലപ്പള്ളിയെ ആണ് 1800-ൽ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ കണ്ടത്. പത്തുപന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം മഴ നനഞ്ഞ് നശിച്ച അനാഥമായ ഒരു പള്ളി ആ തലമുറയിലെ, ആ പള്ളിയുടെ പൂർവികാവകാശികളെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു. അവരുടെ നേതാവ് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാന്റെ അപേക്ഷക്കു പ്രതികരണ

മായി തമ്പുരാൻ ആ പള്ളി വഴക്കിൽ ഇടപ്പെട്ടു. പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു; 1805-ൽ. പിൽക്കാലത്തെഴുതപ്പെട്ട ആർത്താറ്റ് പള്ളി പ്ലാട്ടിൽ (രചന: 1825) ആ കാര്യങ്ങൾ വിശദമായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ശക്തിദുർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നായ ആർത്താറ്റ് - പാലൂർ ഇടവകയിലെ സുറിയാനിക്കാരോട് രാജാവിനുള്ള സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ ഈ നടപടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശക്തൻ തമ്പുരാന്, ദേശസ്നേഹികളായ സുറിയാനിക്കാരോടുള്ള സ്നേഹ വാത്സല്യങ്ങൾക്ക് അനിഷേധ്യമായ തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന ഒരു സംഭവം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർക്കാനുണ്ട്. ഒരു പക്ഷേ, അതൃപ്തമായ മതസൗഹാർദ്ദത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അത്തരം സംഭവങ്ങൾ ലോക ചരിത്രത്തിൽ തന്നെ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ആ സംഭവവും പുത്തേഴത്തു രാമമേനോന്റെ വാക്കുകളിൽ പകർത്താം:

“ശക്തൻ തമ്പുരാൻ കുന്നംകുളത്ത് എഴുന്നള്ളിയ അവസരത്തിൽ, പഴയ പള്ളിയിൽ നിന്ന് ആർത്താറ്റേക്കു പോകുമ്പോൾ, വലിയങ്ങാടിയിൽ ‘നടുപ്പത്തി’ എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. ഹൈദരാലി ഖാനെക്കൊണ്ട് ‘നസ്രാണിക്കുമോളം’ എന്ന് പറയിപ്പിച്ച ആ അങ്ങാടിയെ നോക്കിക്കാണുകയും, ‘ഇവിടെ പണ്ടാര വക എന്തൊക്കെ?’ എന്ന് കല്പിച്ചു ചോദിച്ചതിന്, ‘ഇവിടെ ഒക്കെ തലപ്പള്ളി രാജാക്കന്മാർക്കാണ്’ എന്ന് ആരോ മറുപടി പറഞ്ഞത് കേട്ട് ‘എന്നാൽ ഇന്നു മുതൽക്ക് ഇവിടുന്നങ്ങോട്ട് നമ്മുടെ ജന്മം’ എന്ന് കല്പിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ. എങ്ങനെ ആയാലും കുന്നംകുളം അങ്ങാടിയിൽ അത്രയും സ്ഥലം മാത്രം ഇന്നും പണ്ടാര വക കാണ്വയും ബാക്കി മുഴുവനും കുന്നംകുളം മറപ്പാട്ടുകാരുടെ വക കാണ്വയും ആകുന്നു.

അതോടുകൂടി പണ്ടാരവക കാണ്ക്കുടിയാന്മാരായിത്തീർന്ന പ്രജകൾ മണക്കുളം ജന്മത്തിലായിരുന്ന അവരുടെ പഴയപള്ളിയെക്കുറിച്ച് ആവലാതിപ്പെട്ടപ്പോൾ, തെക്കേ അങ്ങാടിയുടെ മധ്യത്തിൽ ജീർണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ച് കിടന്നിരുന്ന ‘അന്തിമാളൻകാവ്’നെ പള്ളിയായി ഉപയോഗിച്ചു കൊള്ളുവാൻ അനുമതി നൽകുകയും കൂടി ചെയ്തുവത്രെ. അതിപ്പോഴും ഏതാണ്ട് ആ നിലയിൽ തന്നെയുണ്ട്. അതിന്റെ പിന്നിലായി വേറെ പള്ളി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഇന്നും അവിടെവെച്ച് കുർബ്ബാന ചൊല്ലിവരുന്നുണ്ട്” (പു. 239, 294).

കിഴക്കേ അങ്ങാടിയിൽ തലപ്പള്ളി രാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ അധിവസിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു ആരാധിപ്പാനായി കിഴക്കേ അങ്ങാടിയിലുണ്ടായിരുന്ന അന്തിമാളൻകാവ് രാജാവ്

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പള്ളിയായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ നൽകിയിരുന്നു. അത് കുറെക്കാലം അതേ രൂപത്തിൽ നിലനിർത്തിയിരുന്നതായി പി. സി. കുഞ്ഞാത്തു എഴുതിയ *ആർത്താറ്റ് പള്ളി ചരിത്രത്തിൽ* ഫോട്ടോ കൊടുത്ത് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് അതു രൂപഭേദം വരുത്തി സെന്റ് കുറിയാക്കോസ് ചാപ്പൽ ആയി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. ചിറളയത്ത് ഇന്നുള്ള പള്ളിയും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ അധിവസിപ്പിച്ചപ്പോൾ പണിയിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അപ്രകാരം തലപ്പള്ളി രാജാക്കന്മാരിൽ രണ്ടു പേർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ആരാധനാ സൗകര്യം നൽകിയ പാരമ്പര്യം അറിഞ്ഞതു കൊണ്ടു കൂടിയാണ് തെക്കേ അങ്ങാടിയിലെ അന്തിമാളൻകാവ് ശക്തൻ തമ്പുരാൻ പണ്ടാരവക ഭൂമിയിലെ പ്രജകളായിത്തീർന്ന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകിയത്. തെക്കേ അങ്ങാടിയിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആ അന്തിമാളൻകാവിൽ പണ്ടു നടന്നിരുന്ന 'ചുറ്റുവിളക്കുത്സവ'ത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പള്ളിയും അങ്ങാടി മുഴുവനും ചുറ്റുവിളക്കിന്റെ ദീപാലങ്കാരം ഒരുത്സവമായി ആരംഭിച്ചു. ജനുവരി 6 -ാം തീയതി ആ ഉത്സവം ഇന്നും തുടരുന്നു. ദേശസ്നേഹവും രാജഭക്തിയും ഉള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൊച്ചി - തലപ്പള്ളി രാജാക്കന്മാരോടും അവർ പ്രജകളോടും കാണിച്ച അന്യോന്യ സ്നേഹവും ആദരവും വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവങ്ങളാണിവ.

അതുപോലെ പരാമർശം അർഹിക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഭവവും കൂടെ ഉണ്ട്. തലപ്പള്ളിയിലെ പെരുന്നാൾ ആണ് ആ രംഗം. പള്ളിയിലെ പെരുന്നാളും തൊട്ടടുത്തുള്ള കാവിലെ ഉത്സവവും നടത്തിയിരുന്നത് ഒരേ ദിവസമാണ്! കന്നി 8 -ാം തീയതി. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ പിന്നീട് ഗ്രീഗോറിയൻ കലണ്ടർ സ്വീകരിച്ച് പെരുന്നാൾ സെപ്തംബർ 8 -ാം തീയതിയിലേക്കു മാറ്റിയപ്പോൾ കാവിലെ ഉത്സവതീയതിയും തദനുസൃതമായി മാറ്റി. പെരുന്നാളിന് പള്ളിയിലെ പ്രദക്ഷിണവും മറ്റും അവസാനിച്ചാൽ കാവിലെ താളവാദ്യമേളങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെ വെളിച്ചപ്പാടും തിറയും മറ്റും ആർത്താറ്റ് പള്ളി നടയിലെത്തും. ചാട്ടുകുളങ്ങര ദൈവമാതാവിന്റെ ദർശനത്തോടനുബന്ധിച്ച് അവർ നടത്തുന്ന ഈ പ്രകടനം അവസാനിക്കുന്നതോടെ പള്ളിയുടെ വികാരി അവർക്കു ഒരു വലിയ കൊട്ട നിറയെ, പെരുന്നാൾ സദ്യയ്ക്കു തയ്യാറാക്കിയ ചോറും കറികളും ദക്ഷിണയും നൽകി അവരെ ആദരിച്ച് യാത്രയാക്കും. ഇന്നും തുടർന്നുവരുന്ന ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തെക്കുറിച്ച് ആർക്കും കൃത്യമായ അറിവുകളൊന്നുമില്ല. ഏതായാലും മലങ്കരസഭ, ദേശീയ സംസ്കാര ധാരകളെ ആദരിക്കുകയും ഭരണാധികാരികൾ അവർക്കു അംഗീകാരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഹൃദയരഞ്ജകമായ പ്രതി

ഫലനമായി ഈദ്യുശ സംഭവങ്ങളെ കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.

ബുദ്ധമതത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്ത കണ്ണികളായി കേരളത്തിലെത്തിയ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ആ സമൂഹത്തിന്റെ പല സാംസ്കാരിക അംശങ്ങളും കാണാം. ബുദ്ധമത ഉത്സവങ്ങളുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു ഗജ ഘോഷയാത്രകൾ. തലപ്പള്ളിയിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആ പാരമ്പര്യം ഏറ്റെടുത്തു. ഗജഘോഷയാത്രകളില്ലാത്ത പള്ളിപ്പെരുന്നാളുകൾ തലപ്പള്ളി പ്രദേശത്തുള്ള പള്ളികൾക്കില്ല. പില്ക്കാലത്ത് കേളത്തിലുണ്ടായ ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങൾ ഈ ആഘോഷം സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിലും 'തള്ളപ്പള്ളി'യോടു ചേർന്ന് കിടക്കുന്ന എല്ലാ പള്ളികളും ഈ പാരമ്പര്യത്തെ അഭിമാനപൂർവ്വം പിന്തുടർന്ന് വരുന്നു. പിന്നീട് ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളും ഹിന്ദുക്ഷേത്രോത്സവങ്ങളും ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവരും ഈ നയനാനന്ദകരവും പ്രൗഢവും ആയ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിൽ പങ്കാളികളായി.

ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ

1806 -ൽ റവ. ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ മലങ്കരസഭ സന്ദർശിച്ചു. രണ്ടായിരുന്നൂ സന്ദർശനോദ്ദേശ്യം.

1. ഇന്ത്യയിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രവും സാഹിത്യവും പഠനവിഷയമാക്കുക; ബൈബിൾ കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ ശേഖരിക്കുക.

2. തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഉള്ള തത്നത്തിൽ ഈ പ്രാചീന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക; അവരുടെ ബൈബിൾ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലേക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തു കൊണ്ട്.

1806 ഒക്ടോബർ 19 ന് അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെ കണ്ട് ഇംഗിതം അറിയിച്ചു. ഒരു സുറിയാനി വേദപുസ്തകം രാജാവിന് സമ്മാനിച്ചു. അദ്ദേഹം അതു കൗതുകപൂർവ്വം നോക്കിയിട്ട് തന്റെ പ്രജകളിൽ ആർക്കും അതു വായിക്കാനാവുകയില്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു (തന്റെ പ്രജകളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ അവർക്കു സുറിയാനി ഭാഷയുമായി ബന്ധമുള്ള കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന് അജ്ഞാതമായിരുന്നുവോ?). ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റ് കേണൽ മെക്കാളിയുടെ കത്തുമായി വന്ന ബുക്കാനന് ഒരു രത്നമോതിരം സമ്മാനിച്ചാണ് ആ കുടിക്കാഴ്ച അവസാനിച്ചത് (*ക്രിസ്ത്യൻ റിസർച്ച്സ് ഇൻ ഏഷ്യ*, 1819, പൂ. 111 - 135).

അതിന് ശേഷം സുറിയാനിക്കാരുടെ പള്ളികൾ അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചു

തുടങ്ങി. നഷ്ട പ്രതാപത്തിന്റെ (fallen greatness) അന്തരീക്ഷമാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടത്. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന കണ്ട നാട്ട് പള്ളിയിൽ വച്ച് ബുക്കാനൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സന്ദർശിച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ടപ്പോൾ ആദ്യ വീക്ഷണത്തിൽ തന്നെ, താൻ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ മാർ ഈവാനിയോസിനെ കാണുകയാണോ എന്ന് അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചുവത്രേ. പക്ഷേ, ആറാം മാർത്തോമ്മാ; ബുക്കാനനോടു പറഞ്ഞത്: 'ക്ഷയോന്മുഖമായ ഒരു സഭയെയാണ് നിങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നത്' എന്നാണ് (You have come to visit a declining church). നാലു പതിറ്റാണ്ടു കാലം മലങ്കരസഭയിലെ അധികാരമുള്ള ഏക മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് സഭയെ പറ്റി പറയാൻ കഴിഞ്ഞത് - അതും ആദ്യമായി തന്നെ കാണാൻ വന്നെത്തിയ ഒരു വിദേശ മിഷണറിയോട് - വിഷാദത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ ഈ വാക്കു മാത്രം. സംഭവബഹുലമായ തന്റെ ജീവിതം ഒരു മുഴുപ്പരാജയമെന്നാണോ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അർത്ഥമാക്കിയത്?

1806 നവംബർ 23, 24 തീയതികളിലായി നടന്ന കുടിക്കാഴ്ചകളിൽ മലയാളത്തിലേക്കുള്ള ബൈബിൾ വിവർത്തനം എന്ന ആശയം ഡോ. ബുക്കാനൻ അവതരിപ്പിച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ആ ആശയം സമ്മതമായിരുന്നു. രണ്ടാഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞു കേണൽ മെക്കളിയുമൊന്നിച്ച് ബുക്കാനൻ വീണ്ടും ആറാം മാർത്തോമ്മായെ സന്ദർശിച്ചു. ബൈബിൾ വിവർത്തനം തുടങ്ങി എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ ബുക്കാനനെ അറിയിച്ചു (ബുക്കാനന്റെ സന്ദർശനത്തിന്റെ അവസരത്തിൽ തന്നോടൊപ്പമുണ്ടാവാൻ സഭയിലെ പ്രധാന വൈദികരെ എല്ലാം മെത്രാപ്പോലീത്താ അറിയിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തെ മലങ്കരസഭയിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തരായ വൈദികർ തെക്കു കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും, വടക്കു പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനും ആയിരുന്നു. ബൈബിൾ വിവർത്തനം, സഭാസംയോജനം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളുടെ തുറന്ന ചർച്ചകൾക്കായി ഈ രണ്ടു വൈദികരെ മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയോഗിച്ചു എന്നു വേണം കരുതുവാൻ. രണ്ടു വർഷം കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഇവരാണ് മലങ്കരയിലെ വിശ്വസ്തരും പണ്ഡിതരും സഭാസന്നേഹികളുമായ വൈദികർ എന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. തന്റെ ഭാവി പ്രതിയോഗികൾ ആകാം എന്ന് ഒരായുഷ്കാലം മുഴുവൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ വൈദികരെത്തന്നെ സുപ്രധാനമായ ഈ ദൗത്യം മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏല്പിച്ചത് ഒരു നയം എന്ന നിലയിൽ കണ്ടാൽ മതിയാകും).

ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിൽ ആരെല്ലാം പങ്കാളികളായി? സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ഉള്ളൂർ പറയുന്നത് കായംകുളം പീലിപ്പോസ് കത്തനാണ് വിവർത്തകൻ എന്നാണ്. അതിനെ പലരും അവലംബമാക്കു

ന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാരും ചേർന്നാണ് ആ വിവർത്തനം നടത്തിയതു എന്ന് വേറെ ചിലർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. താഴെപ്പറയുന്ന പ്രകാരം ഒരു കത്ത് ബുക്കാനൻ, പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ എഴുതിയതേ:

“അങ്കമാലിയിൽ വച്ച് വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഞാൻ കാണുകയും സുറിയാനി ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേദപുസ്തകത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി അദ്ദേഹം എനിക്ക് സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു അമൂല്യ നിധിയായി ഞാൻ ആ പുസ്തകം സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. അതിന്റെ അച്ചടിച്ച കുറച്ച് പ്രതികൾ അങ്ങോട്ടു കൊടുത്തയക്കുന്നുണ്ട്. അച്ചന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം വേദപുസ്തകം മലയാള ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു അച്ചടിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് എന്റെ എല്ലാ സഹകരണവും ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. വേദപുസ്തകം സുറിയാനി ഭാഷയിൽ നിന്ന് മലയാള ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു എനിക്ക് അയച്ചു തരുന്നതിന് താല്പര്യപ്പെടുന്നു. പുസ്തകം ഇവിടെ മുദ്രണം ചെയ്തു കുറെ പ്രതികൾ അങ്ങോട്ടു അയച്ചുതരുന്നതാണ്.”

ഇങ്ങനെ ഒരു കത്തിനെപ്പറ്റി മറ്റു സഭാചരിത്രങ്ങളിൽ പരാമർശമില്ല. എന്നാൽ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ ജീവചരിത്രം ആദ്യം രചിച്ച ഫാ. പി. എം. ജോസ്, ആ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഈ കത്ത് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട് (പു. 20). പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിൽ സേവനം ചെയ്യുമ്പോൾ അയച്ച ഈ കത്ത് പിൽക്കാലത്ത് ആ പള്ളി സഹവിക്കാരിയായും വികാരിയായും ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ച ജീവചരിത്രകാരൻ പഴയ പള്ളി റിക്കാർഡുകളിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തതാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു ബുക്കാനൻ ആർത്താറ്റ് പള്ളി സന്ദർശിച്ചതും മറ്റും വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഈ കത്ത് വിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നുണ്ട്. മറ്റു നിലകളിൽ മലയാളം ബൈബിളിനെപ്പറ്റി പഠിച്ചവരും ഈ സത്യത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബൈബിൾ സൊസൈറ്റിയുടെ കേരളാ വിഭാഗത്തിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന റവ. ടി. വി. തോമസ്, ‘മലയാളം ബൈബിൾ: ചരിത്ര പശ്ചാത്തലം’ എന്ന ലേഖനത്തിൽ ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“മലയാളം ബൈബിൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയത് സുറിയാനി ബൈബിളിൽ നിന്നായിരുന്നു. തിമ്മയാപ്പിള്ള, കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ, പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ എന്നിവർ ചേർന്നാണ് സുവി

ശേഷങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജിമ ചെയ്തത്. ഭാഷാന്തര ജോലിക്കുള്ള സർവ്വ ചെലവുകളും പുരോഹിതന്മാരുടെ ശമ്പളവും ഡോ. ബുക്കാനൻ ആണ് വഹിച്ചത്. 1811 -ൽ മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്ത നാലു സുവിശേഷ പ്രതികൾ ബോംബെയിൽ വച്ച് മുദ്രണം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു” (ചർച്ച് വീക്കിലി, മെയ് 29, 1983, വാല്യം 37, ലക്കം 21, Special issue on the Holy Bible).

ബൈബിൾ സൊസൈറ്റിയുടെ കേരളാ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെല്ലാം ഇപ്പോഴും ഈ നിലപാടാണുള്ളത്. ഇതു കൂടാതെ, പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാരുടെ പങ്കിനെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്ന മറ്റു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗവേഷകനായ ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്:

‘ബൈബിൾ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, മലയാളം ബൈബിൾ എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ പി. ടി. കുരുവിള എഴുതുന്നു: “ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ കേരളം സന്ദർശിക്കുന്നുവരെയും മലയാളത്തിൽ ബൈബിൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. തിമ്മയ്യാപ്പിള്ളയും മൂന്ന് പുരോഹിതന്മാരും തിരുവചനത്തിന്റെ മലയാളത്തിലേക്കുള്ള ഭാഷാന്തര ജോലിയിൽ സഹായിച്ചു. കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാച്ചനും പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് റമ്പാച്ചനും ഇവരിൽ പ്രധാനികൾ ആയിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരുടെ ശമ്പളം ഉൾപ്പെടെ ഭാഷാന്തര ജോലിക്കുള്ള സർവ്വ ചെലവുകളും ബുക്കാനൻ ആണ് നിർവഹിച്ചത്” (പി. ടി. കുരുവിള, ‘ബൈബിൾ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ’, കോട്ടയം, 1971, പৃ. 108. ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യ സമിതിയുടെ - ടി. എൽ. സി. - യുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ബാംഗ്ലൂർ യൂണൈറ്റഡ് തിയോളജിക്കൽ കോളജ് ലൈബ്രറിയിൽ പോയി പ്രത്യേക ഗവേഷണം നടത്തി എഴുതിയതാണീ ഗ്രന്ഥം).

‘കേരള ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ റവ. മാത്യു ഡാനിയേൽ എഴുതുന്നു: “കായംകുളത്തുകാരൻ പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ ആണ് വിവർത്തനത്തിൽ മുഖ്യ പങ്ക് വഹിച്ചത്. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് റമ്പാന്റെയും തിമ്മയ്യാപ്പിള്ളയുടെയും സഹകരണം അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചു” (പു. 88).

സഭാചരിത്ര ഗവേഷകനും സ്റ്റീബാദാസ സമൂഹ സ്ഥാപകനുമായ മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 1948 കുംഭം ലക്കം ‘മലങ്കര സഭ’യിൽ, ‘മലയാള ഭാഷയിൽ അച്ചടിച്ച ഒന്നാമത്തെ വേദപുസ്തകം’ എന്ന ശീർഷകത്തിൽ എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ, സെറാമ്പൂർ കോളജിലെ പുസ്തക സഞ്ചയത്തിൽ കണ്ട 1811 ലെ വിവർത്തനത്തിന്റെ കോപ്പിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്:

“പുസ്തകസഞ്ചയത്തിലെ പഴയ ലിസ്റ്റിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കാ

ന്നു: ‘മലയാള വേദപുസ്തകം. നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ. തിമയ്യാപ്പിള്ളയും റമ്പാന്നാരും കൂടി തർജ്ജിമ ചെയ്തത്. മലയാളത്തിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വക. ഫാബ്രീഷിയസ്സിന്റെ തമിഴ് തർജ്ജിമയിൽ നിന്ന് - ബോംബെ, 1811.’ കായംകുളത്തു മനങ്ങനഴിയം കൂടും ബത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ, പിന്നീട് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാരും വേറൊരു കത്തനാരും ഭാഷാന്തരത്തിൽ റമ്പാനെ സഹായിച്ചു.”

ബുക്കാനൻ സായ്പിന്റെ സന്ദർശനം മലങ്കരസഭയിൽ ഉന്മേഷം പകരാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ‘പറങ്കികളുടെ വരവ് മൂലം മലയാളത്തിലെ പുരാതന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ വളരെ ഞെരുക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും മ്ശിഹായെ പ്രതി ആ കഷ്ടങ്ങളെ സഹിച്ച് സത്യവിശ്വാസം കൈവിടാതെ കാത്തുവന്നവരാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ കേൾക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.’ ഇട്ടുപ്പ് റൈറ്റർ തുടർന്നെഴുതുന്നു: “എന്നാൽ 1599 ൽ അല്ലേഗു ദെ മെനസ്സീസ് എന്ന മെത്രാൻ ബലമായി ഉദിയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് കൂടി എല്ലാ സുറിയാനിക്കാരെയും റോമ്മായിൽ ചേർപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചതിന് ശേഷം ഇവരുടെ സ്ഥിതി ഏതുപ്രകാരമെന്ന് ഏകദേശം 200 സംവത്സരത്തോളം ഇംഗ്ലീഷുകാർ കേൾക്കുകയാൽ സുറിയാനിക്കാർ ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് സന്ദേഹമായിട്ടും ഉണ്ടെങ്കിൽ സത്യക്രിസ്ത്യാനി മതത്തിനടുത്ത തക്ക ആധാരങ്ങൾ അവരിൽ കാണാൻ സംഗതി ഉണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയമാകുന്നു ബഹു. ഡോക്ടർ ബുക്കാനൻ സായ്പവർകൾ സത്യവേദത്തിനടുത്ത പുരാണ ആധാരങ്ങളെ എവിടെയും തിരക്കി സമ്പാദിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി അയക്കപ്പെട്ടത്. താൻ ഓരോ ദിക്കിൽ സഞ്ചരിച്ച് 1806 -ാം കാലം തുലാമാസത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറും എത്തി. ... ചെങ്ങന്നൂർ, റാന്നി, കണ്ടനാട്, ഉദിയംപേരൂർ, പറവൂർ, അങ്കമാലി മുതലായ സുറിയാനി പള്ളികളിൽ സഞ്ചരിച്ചതിനിടയിൽ ചില പട്ടക്കാരെ കണ്ട് സുറിയാനിക്കാരുടെ വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് സംഗതി വരികയും വിശേഷാൽ കണ്ടനാട് വച്ച് തനിക്കു സുറിയാനി ഭാഷയും ശീലമായിരിക്കുകയാൽ തമ്മിൽ അന്യോന്യമായി സംസാരിപ്പാനും പരസ്പരം സ്നേഹിപ്പാനും സന്തോഷിപ്പാനും ഗുണമായ ചില കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനും കൂടെ സംഗതിയായി. ബുക്കാനൻ സായിപ്പവർകൾ ചെങ്ങന്നൂർ എത്തിയാറെ ഇംഗ്ലീഷുകാരെന്ന് സുറിയാനിക്കാരിലും അപ്പോൾ കേൾവി ഉള്ളതല്ലാതെ ഇവരും പാപ്പായുടെ കൈവഴിയിലുള്ളവരാണ് ശങ്കിച്ചും മുമ്പിലത്തെ ഭയത്തെ ഓർത്തും സായ്പിനെ ആദ്യം ആ പള്ളിക്കാർ സല്ക്കരിപ്പാൻ മടിച്ചു. വേദപുസ്തകത്തെയും വിശ്വാസപ്രമാണത്തെയും കുറിച്ച് കുറഞ്ഞൊന്ന് തമ്മിൽ സംസാരിച്ച് വിവരം അറിഞ്ഞ ഉടനെ അന്യോന്യ

ത്തിന്റെ വലത്തുകെ മടിയാതെ കൊടുത്ത് വേണ്ടും പ്രകാരം ബഹുമാനിച്ചു.

200 സംവത്സരത്തിനിപ്പുറം സുറിയാനിക്കാർ റോമ്മക്കാരുടെ നുകത്തിൻ കീഴിൽ കിടന്ന് തെരുക്കും ഏല്ക്കുക കാരണം രാജകോയ്മയെ സേവിച്ച് പാർക്കയും അതിനാൽ അടിമയിൽ എന്ന പോലെ കിടന്ന് സുറിയാനിക്കാർ വലയുന്നു എന്നും മുമ്പിലത്തെ തേജസ് കുറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു എന്നും വേദപുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ചുരുക്കവും എഴുതിപരത്തുന്നതിന് പ്രയാസവും ആകയാൽ മുമ്പിലത്തെ ഭക്തിയും കുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നും ചെങ്ങന്നൂർ സക്കറിയാ കത്തനാർ മുതൽപേരുമായി ഉണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽ വച്ച് ഡോ. ബുക്കാനൻ സായ്പ് ഗ്രഹിക്കയാൽ അച്ചടിച്ചതിൽ ഒരു സുറിയാനി സുവിശേഷ പുസ്തകം തന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനെ കാണിച്ചാറെ ഇതിന് മുമ്പിൽ അച്ചടിച്ച പുസ്തകം കാണാൻ സംഗതി വന്നിട്ടില്ലായ്കയാൽ കത്തങ്ങൾ പ്രതിവാങ്ങി അവിടവിടെ തുറന്നു വായിച്ചു നോക്കി അതിശയമായി സന്തോഷിച്ചു. എന്നാറെ ബിലാത്തിയിൽ നിന്ന് ഏതാനും പുസ്തകങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊടുക്കാമെന്ന് സായ്പവർകൾ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തത് സ്വർണ്ണം കിട്ടുന്ന വാശി എന്ന് വച്ച് സായ്പിനെ വളരെ സ്തുതിച്ചു. വേദപുസ്തകം ജനങ്ങളും അറിവാൻ തക്കവണ്ണം മലയാള ഭാഷയിൽ ശീലമുള്ള കത്തങ്ങളെക്കൊണ്ട് പൊരുൾ തിരുപ്പിച്ചാൽ അച്ചടിപ്പിച്ച് ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു പള്ളികൾക്കു ആവശ്യമുള്ളവയെ കൊടുക്കാമെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുടെ രാജനീതിയും ചട്ടങ്ങളും വേദപുസ്തകത്തിനടുത്തതാകയാൽ അപ്രകാരം കഴിയുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു സുറിയാനിക്കാരെയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്പെടുത്താമെന്നും സായ്പവർകൾ പറഞ്ഞു ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

അവിടെ നിന്ന് മറ്റു പല പള്ളികളിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിച്ച് കണ്ടനാട്ട് വന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ടാറെ, വേദപുസ്തകം മലയാള ഭാഷയിൽ അച്ചടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം കൊണ്ട് ആലോചിക്കുകയും പൊരുൾ തിരിപ്പ് ഉത്സാഹിച്ച് നടത്തിവരുന്ന പ്രകാരം കേൾക്ക കൊണ്ട് വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. റോമ്മക്കാരുടെ ശക്തിയെ വിചാരിച്ചാൽ ഇംഗ്ലീഷ് സഭയും സുറിയാനി സഭയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ യോജിപ്പായി നടന്നാൽക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള ഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ആദ്യം മല്പാതുമായി ഗുണദോഷം ചിന്തിച്ചതിൽ വച്ച്, അല്പം തർക്കത്തിന് ഇടയാക്കാതിരുന്നില്ല. അതായത് ഇംഗ്ലീഷ്കാർക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന പട്ടത്തെക്കുറിച്ച് സുറിയാനിക്കാരിൽ വളരെ സംശയമെന്നും പക്ഷേ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ വലിയ ജനവും യുദ്ധത്തിന് കീർത്തിപ്പെട്ടവരും ആയിരിക്കും എന്നാലും മാർഗ്ഗവും പള്ളിയും ഉണ്ടായിട്ട് ഏറെ കാലമായിട്ടില്ലല്ലോ. പട്ടം ലഭിക്കപ്പെട്ടതും ഞങ്ങളുടെ പഴയ ശത്രുക്കളായ റോമ്മക്കാരിൽ നിന്നും

അല്ലയോ? സുറിയാനി സഭയോ ആദ്യകാലം മുതൽ കറ കൂടാതെയും ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലത്തിൽ അവരിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എന്ന ആ പട്ടത്വത്തിനടുത്ത വാഴ്ചക്രമം ഇന്നോളവും മൂടക്കും വരാതെ നിലനിന്നും ഇരിയ്ക്കുന്നതും വേറൊരു സഭയ്ക്കു ഈ ക്രമം ഉണ്ടായ പ്രകാരം വിചാരിപ്പാൻ സംശയവും ആയിരിക്കുകയാൽ തമ്മിൽ യോജിച്ചു പോവാൻ പ്രയാസമായി വരുമെന്ന് മല്പാമ്പാർ പറഞ്ഞതിന് സായ്പ് അവർകൾ റോമ്മായ്ക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന വാഴ്ചയും ശ്ലീഹന്മാരിൽ നിന്നു തന്നെ ആകുന്നു എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറയുംപ്രകാരം റോമ്മാ സഭയ്ക്കു വിശ്വാസത്തിൽ ഭേദമുണ്ടായിരുന്നാലും കൈവെപ്പിൽ ഒന്നും വ്യത്യാസം വരാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ ഇസ്രായേലിൽ ഒരു മഹാചാര്യൻ ഭ്രഷ്ടനായിരുന്നതിനെക്കൊണ്ട് തന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാർ ഒക്കെയും ഭ്രഷ്ടരായി വരികയില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെ സായിപ്പ് അവർകളും ഉത്തരം പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി ആലോചിച്ച് യോജിക്കുന്നതിൽ വച്ച് എന്തെല്ലാം ഗുണങ്ങളെ സിദ്ധിക്കുമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ താല്പര്യപ്പെടുകയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാരെ അയച്ച് സുറിയാനി പള്ളികളിൽ വേദകാര്യം പ്രസംഗിക്കുവാനും റോമ്മാക്കാരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്ന് അവരെ പുലർത്തി സത്യവേദ അറിവ് അവരിൽ വസിപ്പിപ്പാനും ഇംഗ്ലീഷ് സഭകളിൽ പ്രസംഗക്കാർ ചുരുക്കവും ഉള്ളവർ തന്നെയും നാട്ടുഭാഷാ ഗ്രഹിതം ഇല്ലായ്കയാൽ സുറിയാനി മെത്രാന്മാരോട് പട്ടം ഏല്ക്കുന്നവർ ഇംഗ്ലീഷ് സഭകളിലും നാട്ടു ഭാഷയിൽ പ്രസംഗിപ്പാൻ സംഗതി ആയി വരുമെന്നും മറ്റും സായ്പ് അവർകൾ പറഞ്ഞാറെ തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നത് കൊള്ളാകുന്ന കാര്യം തന്നെ. എന്നാൽ പള്ളി ക്രമങ്ങളിൽ ഒന്നും വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നത് ശരി ആയി വരികയില്ല എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ പറയുമ്പോൾ അങ്ങനെ കഴിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. കഴിയുംപോലെ സഹായിച്ച് സുറിയാനിസഭയെ കൂടെ താങ്ങി ബലപ്പെടുത്തി കൊണ്ടുപോകണമെന്നും മേലിൽ സുറിയാനി സഭ തന്നെ മലയാളത്തിൽ ഗുണീകരണത്തിന് ആയുധമായി തീരുമെന്ന് ഉറപ്പ് പറയുകയും സുറിയാനിക്കാരിൽ ചില ക്രമഭേദങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും നടന്നു കാണുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് സഭയ്ക്കു ചേരുന്നതല്ലായ്കയാൽ, എങ്ങനെ എന്ന് ചോദിച്ചതിന്, മുമ്പിലത്തെ ഞ്ഞെരുക്കങ്ങളിൽ പറങ്കിയുടെ ഹേതുവാൽ അനാവശ്യമായി കൂട്ടത്തിൽ വ്യാപരിച്ചവരെ ഇപ്പോൾ പ്രയാസം കൂടാതെ ഒഴിക്കാമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായും സമ്മതിച്ചാറെ യോജിപ്പിനെക്കുറിച്ച് ഒരു തീർച്ചസ്ഥിതി ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷ് സഭയുടെ അനുവാദം കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു സമ്മതമായിരുന്നാൽ എഴുതി അയച്ച് നിദാനം വരുത്താമെന്നും ആലോചിച്ചതിനെ പ്രമാണിച്ച് യോജിപ്പിനാൽ വേദ വർദ്ധനവിനും മേലിൽ ഐശ്വര്യഗുണത്തിനും ഇടയായി വരുമെന്ന് ഉറച്ച് സുറിയാനി ക്രമ

ങ്ങൾക്കു അധിക ഭേദങ്ങൾ വരുത്താതെയുള്ള മൂറയിൽ യോജിച്ച് നടക്കുന്നത് സമ്മതമെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരു പടിയോല എഴുതി കൈയൊപ്പും മുദ്രയും ഇട്ടു ബഹുമാനപ്പെട്ട ബുക്കാനൻ സായ്പിന്റെ പക്കൽ കൊടുത്തു. പിന്നെ സായിപ്പ് പറവൂർ, അങ്കമാലി മുതലായ പള്ളികളിലും സഞ്ചരിച്ചാറെ എത്രയും പുരാണമായും പഴമയും പുതുമയും കൂടിയതിൽ ഒരു സുറിയാനി വേദപുസ്തകം അങ്കമാലി പള്ളിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുവാദം വരുത്തി സായിപ്പ് അവർകൾക്കു കൊടുത്തു. ആയത് ബിലാത്തി റാണി മഹാരാജ്ഞിയുടെ പുസ്തകശാലയിൽ ഏല്പിക്കപ്പെടുകയാൽ അവിടെ എത്രയും താല്പര്യമായി ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു.

പിന്നത്തേതിൽ ഒരിക്കൽ കൂടി ബുക്കാനൻ സായ്പ് കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ രണ്ടു സംസ്ഥാനത്തേയും റസിഡണ്ടായി ആദ്യം നിശ്ചയിച്ച് അയക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കർണൽ മക്കാളി സായിപ്പുമൊരുമിച്ച് കണ്ടനാട്ട് വച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി കാഞ്ചാൻ സംഗതിവന്നപ്പോൾ, വേദപുസ്തകം മലയാളത്തിൽ പൊരുൾ തിരുപ്പിച്ച് വരുന്ന ഉത്സാഹം കണ്ട് വളരെ സന്തോഷിപ്പിച്ച് യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. ... പൊരുൾ തിരിപ്പ് സായിപ്പിനെ ഏല്പിക്കുകയും ആയതു ബോംബായിൽ വച്ച് അച്ചടിപ്പിച്ച് സുറിയാനിപ്പള്ളികൾക്കു എത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ തനിക്കു അങ്കമാലി പള്ളിയിൽ നിന്ന് എത്രയും പുരാതനമായിട്ടുള്ളതിൽ ഒരു സുറിയാനി പഴമയും പുതുമയും കൂടിയ വേദപുസ്തകം ലഭിച്ചതിനെക്കൂടെ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ അച്ചടിപ്പിച്ച് സുറിയാനിക്കാർക്കു സൗജന്യമായി കൊടുക്കപ്പെടണമെന്ന് ബിലാത്തിയിൽ തന്റെ മേല്പടിയിൽ ബോധിപ്പിച്ച് മേൽപ്പടി താൻ ശുപാർശ ചെയ്തത് മതിയായ കാരണങ്ങളോടു കൂടി അത്രേ ആയിരുന്നു.

അതായത് 1. ഏറിയ കാലമായി റോമ്മാക്കാരുടെ കഠിനമായ ഞരക്കങ്ങളിൽ പോലും കൈവിടാതെ നിർമ്മലതയോടെ സൂക്ഷിച്ച ഇവർ ഈ പുസ്തകത്തെ തന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഔദാര്യത്തെയും, 2. ഭൂമിയിടത്തിൽ വച്ച് നമ്മുടെ രക്ഷിതാവായ മശിഹാ തിരുവാ മൊഴിഞ്ഞത് സുറിയാനി ഭാഷ ആകയാൽ അതിനെക്കുറിച്ചും, 3. താൻ സംസാരിച്ചു എന്ന ഭാഷയേയും തന്റെ ഉപദേശത്തെയും കാത്തുപോന്നിരിക്കുന്ന ഈ പുരാതന സഭയുടെ ബഹുമാനത്തെക്കുറിച്ചും, 4. ഇനിയത്തെ കാലത്തിലും ഈ സഭയിൽ സത്യവിശ്വാസം നിലനില്ക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയും, 5. കിഴക്ക് ഒക്കെയും സുറിയാനി ഭാഷയും അതിന്റെ വിഭക്തികളും വെടിപ്പായി തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നതിനും, 6. സുറിയാനി ഭാഷ, ഇംഗ്ലീഷ് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും പരക്കുന്നതിന് ഇതിനാൽ സംഗതി വരുന്നതുകൊണ്ടാൽ സൗജന്യമായി അച്ചടിപ്പിച്ച് കൊടുക്കണമെന്നും മിഷണറി സായ്പന്മാരെ

അയക്കണമെന്നും വളരെ ദയയോടെ ശുപാർശ ചെയ്തിരുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ബിലാത്തിയിൽ നിന്നും പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിച്ചതിൽ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ സുറിയാനിക്കാർക്കു കർണൽ മൺറോ സായിപ്പ് മുഖാന്തിരം കിട്ടിയിരിക്കുന്നതിന്റെ നന്ദി സുറിയാനിക്കാരിൽ നിലനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു്” (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പৃ. 146-151).

മലങ്കരയുടെ തലപ്പള്ളി ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ സഹായത്തോടെ തർക്കമൊഴിഞ്ഞു കിട്ടിയ വിവരം നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. പതിനാറു വർഷം മേൽക്കൂരയില്ലാതെ അടച്ച് പൂട്ടിക്കിടന്ന ആ ബൃഹദ് ദേവാലയം കേടുപാടുകൾ എല്ലാം പോക്കി ഒരു വർഷത്തിനകം ആരാധനാ സജ്ജമാക്കുന്നതിന് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ നേതൃത്വം നൽകി. 1805 തുലാം 7 ന് ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടിയ പള്ളി 1806 മകര മാസത്തിൽ - പതിനാറു മാസം കൊണ്ട് - കേടുപാടുകൾ പോക്കി ഉപയോഗ്യമാക്കിയ പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാന്റെ സംഘാടക ശേഷിയും ശില്പ വൈദഗ്ദ്ധ്യവും ആരെയാണ് അത്ഭുതപ്പെടുത്താത്തത്?

ആർത്താറ്റ് പടിയോല

ഇതു വെറും ഒരു പള്ളി പുതുക്കിപ്പണിയലായിട്ടല്ല മല്പാൻ കണക്കിലെടുത്തതെന്ന് പില്ക്കാല സംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. സഭാ ഭ്രംശങ്ങളുടെ ചാഞ്ചാട്ടങ്ങൾക്കു അറുതിവരുത്തി പുനർജനിക്കുന്ന മലങ്കരസഭയുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പായി അദ്ദേഹം ഇതിനെ പരിഗണിച്ചു എന്ന് വേണം കരുതുവാൻ. ദശാബ്ദങ്ങളായി ആരാധനയില്ലാതെ ശൂന്യമായിക്കിടന്ന തലപ്പള്ളിയിൽ മലങ്കര മെത്രാൻ തന്നെ ആരാധനാ പുനരാരംഭിക്കണമെന്ന് മല്പാൻ ചിന്തിച്ചത് സാഭാവികം. മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിൽ അപൂർവ്വവും അതുല്യവുമായ ഒരു പടിയോലക്കു മല്പാനച്ചൻ രൂപം നൽകി. മുപ്പച്ചനും പന്ത്രണ്ട് പ്രധാനികളും ഒപ്പിട്ട ആ ചെപ്പേട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മടക്കുവാനോ ചുരുട്ടി വയ്ക്കുവാൻ പോലുമോ കഴിയാത്ത അത്ര കട്ടിയുള്ള ചെമ്പ് പലകയിൽ വട്ടെഴുത്തിൽ എഴുതിയ ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ അസ്സൽരൂപം ഇതെഴുതുന്ന ആൾ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലെ വട്ടെഴുത്ത് ലേഖനത്തെ താഴെ പറയും പ്രകാരം ഭാഷാന്തരം ചെയ്യാം:

കൊല്ലം 981 -ാമത് മകരം ഞായറ്റിൽ പുത്തൻകുറു സുറിയാനിക്കാരായ ആർത്താറ്റ് എടവകക്കാർ എല്ലാവരും കൂടി നമ്മുടെ വാവാ ദീവന്നാത്യോത് തിരുമുമ്പിൽ എഴുതിവച്ച പടിയോലയാവിത്.

നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ചിലർ പരദേശക്കാരുടെ എടത്തുട്

ഉപദേശം കേക്കയാൽ റോമ്മാ വിചാതത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞുപോയി വഴക്കു പിടിച്ചു പള്ളിയും പറമ്പും പകുത്ത് നറുക്കിട്ട് എടുപ്പാൻ ഇടവന്നു. അബദ്ധം കൊണ്ട് വളരെ വ്യാകുലത്തിന് ഇടവന്നതിനാൽ മേലാൽ അങ്ങനെ വരാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, റോമ്മായിൽ നിന്നോ ബാബേലിൽ നിന്നോ അന്തിയോഖ്യായിൽ നിന്നോ മറ്റു വല്ല പരദേശത്തു നിന്നോ യാതൊരു മെത്രാന്മാരുടെയും ഉപദേശവും നടപ്പു കളും ഒരുന്നാളും കേട്ടു വഴങ്ങി നടക്കാതെ നമ്മുടെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പൂർവിക വിശ്വാസവും ചട്ടങ്ങളും അനുസരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളുമാറ് സമ്മതിച്ച് തമ്പുരാനെ പെറ്റ അമ്മയുടെ ആർത്താറ്റ് പള്ളിനടയിൽ വച്ച് എഴുതിയ (ത്). (ഭാഷയും ലിപിയും ആധുനികമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയത്: ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ).

തെക്കേക്കര കുരിയത് കത്തനാർ. ഒപ്പ്

- | | |
|---------------------------|-------|
| 1. ചെറുവത്തൂർ കുഞ്ഞാത്തു | ഒപ്പ് |
| 2. പനക്കൽ താരു | ഒപ്പ് |
| 3. കുത്തൂർ ചുമ്മാർ | ഒപ്പ് |
| 4. കോലാടി ഇട്ടുപ്പ് | ഒപ്പ് |
| 5. കാക്കശേരി മാത്തു | ഒപ്പ് |
| 6. ചുങ്കത്തു ഇയ്യാവു | ഒപ്പ് |
| 7. തോലത്തു പാത്തു | ഒപ്പ് |
| 8. ചീരൻ പാത്തു | ഒപ്പ് |
| 9. പുലിക്കോട്ടിൽ താരു | ഒപ്പ് |
| 10. കിടങ്ങൻ ചേറുണ്ണി | ഒപ്പ് |
| 11. മണ്ടുമ്പാൽ കുഞ്ഞാത്തു | ഒപ്പ് |
| 12. തെങ്ങുങ്ങൻ കുരിയാക്കു | ഒപ്പ് |

ഇതാണ് ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ അസ്സൽ. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കൈയിൽ സമർപ്പിച്ച ഈ പടിയോലയെപ്പറ്റി നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയോ സഭാചരിത്രകാരന്മാരാറെങ്കിലുമോ അറിഞ്ഞതായി ഭാവിച്ചിട്ടില്ല. പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാൻ ആസൂത്രണം ചെയ്ത ഈ പടിയോല പാനാർഹമാണ്. ഇടവകയിലെ വൈദികരെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് മുപ്പച്ചനായ കത്തനാറും ഇടവകക്കാരെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് പന്ത്രണ്ടു കസേരക്കാരും (അവൈദിക പ്രതിനിധികളെ ആ പേരിൽ വിളിക്കുമായിരുന്നു) ഒപ്പിട്ടു സമർപ്പിച്ച പടിയോലയിൽ ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ അദ്ധ്യക്ഷ പദവിയെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഏറ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതോടൊപ്പം റോം,

ബാബേൽ, അന്ത്യോഖ്യാ, യൂറോപ്പ് എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കുള്ള ചായ്വിനെ പരോക്ഷമായി പ്രതിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിൽ നാളിതുവരെ നാലു വിദേശസഭാ മേൽക്കോയ്മകളാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിൽ പടിയോല എഴുതുന്ന കാലം വരെയും പ്രബല സ്വാധീനങ്ങളായി കാലാകാലങ്ങളിൽ വർത്തിച്ച മൂന്ന് വിദേശ കോയ്മകളെയും ആർത്താറ്റ് പടിയോല തള്ളിപ്പറയുന്നു. ആ മൂന്ന് ശക്തികളുടേയും ആഗമനത്തിന് മുമ്പ് മലങ്കരസഭ പുലർത്തിയിരുന്ന തനിമ നില നിർത്തുവാനുള്ള ആഹ്വാനമാണീ പടിയോല.

(ഈ പടിയോല ലഭിച്ചത് പാലിയത്ത് അച്ചന്മാരുടെ ആസ്ഥാനത്ത് നിന്നാണ്. കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിമാർ ആയിരുന്നു അവർ. ആറാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു പടിയോല സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരു കോപ്പി തങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരിയുടെ പ്രതിനിധിയായി ആർത്താറ്റ് എത്തിയ പാലിയത്താലെയും ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. ആറാം മാർത്തോമ്മായെ ഏല്പിച്ച പടിയോലയുടെ അസ്സൽ എവിടെയാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർക്കു അഭിമാനകരമല്ലാത്ത ചില പദപ്രയോഗങ്ങൾ പടിയോലയിലുള്ളതുകൊണ്ട് അത് വെളിച്ചം കാണേണ്ടതില്ലെന്ന് കുടുംബ താല്പര്യക്കാർ വിചാരിച്ചു കാണും. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ സഹപ്രവർത്തകനായ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസർ വി. എം. ജോണപ്പയുടെ വസതിയിലെ ചെപ്പേട് ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ നിന്ന് ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഈ പടിയോല കണ്ടെടുത്തതോടെ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഭാഗമായി അത് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പടിയോലയുടെ ഭാഷാന്തരത്തിൽ നേരത്തെ സംഭവിച്ച ചില തെറ്റുകൾ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തപ്പോൾ പരിഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്).

റോമ്മിനെ മാത്രം തള്ളിപ്പറഞ്ഞ 1653 -ൽ കുനൻകുരിശു പ്രതിജ്ഞയിൽ നിന്ന് കരുത്താർജ്ജിച്ച് വളർന്ന് മലങ്കരസഭയ്ക്കു കൂച്ചുവിലങ്ങുകളുമായി വരുന്ന സകല വിദേശ മേധാവിത്തങ്ങളെയും ഒരുപോലെ തള്ളിപ്പറയുന്ന പക്ഷതയിലേക്കും പുരുഷത്വത്തിലേക്കും മലങ്കരസഭ എത്തിച്ചേർന്നു എന്നാണ് ധ്വനിമര്യാദയിൽ 'ആർത്താറ്റ് പടിയോല' പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഒന്നാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരമെന്ന് ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രം വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള 'ശിപായി ലഹള'യിലൂടെ വിദേശ ഭരണത്തിനെതിരെ ഭാരതം പ്രതികരിച്ചത് വീണ്ടും ഒരമ്പത് കൊല്ലത്തിന് ശേഷമാണെന്നുള്ള വസ്തുത സ്മരിക്കുമ്പോൾ ആർത്താറ്റ് പടിയോലയും അതിന്റെ ശില്പിയും പ്രകടമാക്കിയ ക്രാന്തദർശിത്വം നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുക തന്നെ ചെയ്യും. ഏതെങ്കിലും പില്ക്കാല മെത്രാന്മാർ ഏതെങ്കിലും വിദേശ സഭകളോട് കുറു പ്രഖ്യാപിച്ചു, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ

പൈതൃകത്തെ ധ്വംസിച്ച് സഭാ ദ്രോഹപരമായ ആ നടപടികളെ ധീരമായി ചെറുക്കുവാൻ മലങ്കരയുടെ തലപ്പള്ളി കൂടെയായ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവക നേതൃത്വം നൽകുമെന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാൻ ഗംഭീരമായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്, ആരൊക്കെ മറച്ചുവെച്ചാലും അഭിമാനികളായ മലങ്കര നസ്രാണികൾക്കു മറക്കുവാനോ മറയ്ക്കുവാനോ സാധ്യമാകുകയില്ല. ചരിത്രത്തിൽ പൊടി പിടിച്ച് മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഇത്തരം അധ്യായങ്ങളെ മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാകാം, മലങ്കരസഭയുടെ പ്രവാചകൻ എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് താഴെ പറയും പ്രകാരം എഴുതിയത്: “..... യരുശലേമിലും അന്ത്യോഖ്യായിലും റോമ്മിലും സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട അതേ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ കുന്നംകുളത്തും അപ്പോസ്തോലിക സ്ഥാപിതമായ ഒരു സഭ ഉണ്ടായി എന്നത് ഏവർക്കും അഭിമാനകരമാണ്. പൊടിപടലം കൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടും സൂര്യപ്രകാശം ഏല്ക്കാതെയും കിടന്നിരുന്ന അന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെയും വിശിഷ്ടാ കുന്നംകുളത്തിന്റെയും ... ചരിത്രങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു വരുമ്പോൾ കുന്നംകുളത്തിനെ ആർക്കും അവഗണിക്കുവാൻ സാധ്യമാവുകയില്ല” (ഫാ. പി. എം. ജോസ്, കാലം ചെയ്ത അച്ചൻ, ആശംസ, പു. 2).

ആർത്താറ്റ് പള്ളിയുടെ എന്ന പോലെ, ഗർജ്ജന സ്വഭാവമുള്ള ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെയും ശില്പി പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാൻ ആണെന്നിരിക്കെ, അക്കാര്യം പടിയോലയിൽ രേഖപ്പെടുത്താത്തതെന്തുകൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമാണ്.

നമ്മുടെ പഴയ പള്ളികളുടെ ഭരണപരമായ സംവിധാനം ഇന്നത്തേതിൽ നിന്ന് ഏറെ ഭിന്നമായിരുന്നു അന്ന്. ഒരു പള്ളിയിൽ ഒന്നിലേറെ വൈദികരുണ്ടാവും. അവർ തവണപ്രകാരം കർമ്മാദികൾ നടത്തും. അതത് ആഴ്ചയിലെ കർമ്മാദികളുടെ വരുമാനം അതതു വൈദികർക്കും വിവാഹം, പെരുന്നാൾ തുടങ്ങിയ പ്രത്യേക കാര്യങ്ങളുടെ വരുമാനം സമമായി വിഭജിച്ച് ഇടവകയിലെ എല്ലാ വൈദികർക്കും നല്കുക - ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ പതിവ്. എന്നാൽ വൈദികരിൽ പ്രായം കൂടിയ വൈദികൻ - പഴയ പേരെ ദയ്യത്തായുടെ പിൻഗാമി - പ്രത്യേകമായി ആദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ‘മുപ്പച്ചൻ’ എന്ന പേരിലാണ് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു പ്രാദേശിക സഭയിലെ മെത്രാൻ എന്ന പദവി, ഇതര വൈദികർ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകിയിരുന്നു (അക്കാലങ്ങളിൽ മലങ്കരയിൽ ഒരു മെത്രാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പള്ളികളിലെ ആണ്ടടക്കം, പെരുന്നാളുകൾ, ധനിക കുടുംബങ്ങളിലെ വിവാഹം, മാമ്മുദീസാ, ശവസംസ്കാരം, അടിയന്തിരങ്ങൾ, ശ്രാദ്ധം, വിവാഹ നിശ്ചയം, ജന്മദിന - വിവാഹദിന വാർഷിക വിരുന്നുകൾ, വീടുകൾ, പള്ളികൾ ഇവയുടെ ശിലാസ്ഥാപന കർമ്മങ്ങൾ, ഷോപ്പുകൾ, വാഹനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടെ

കുദാശകൾ എന്നീ ചടങ്ങുകൾക്കു ഒരു മെത്രാൻ നേതൃത്വം നൽകണമെന്ന് ആരും വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഒരു മെത്രാൻ ഇടവക കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാൻ സമയവും ലഭിക്കാറില്ല. മെത്രാൻ സ്ഥാനോചിത കർമ്മങ്ങൾക്കു മാത്രമേ അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെടാറുള്ളൂ. മറ്റു കാര്യങ്ങൾ കുരിശിൻതൊട്ടികളുടെ കുദാശ, ശ്മശാന കുദാശ, പള്ളികളുടെ താലിക്കാലിക കുദാശ തുടങ്ങിയവയൊക്കെയും നടത്തുവാൻ ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നത് മേൽപറഞ്ഞ മൂപ്പച്ചനാണ്. ഇന്നത്തെ മെത്രാന്മാർ പഴയ മൂപ്പച്ചന്മാരുടെ നിലയിൽ എത്തിനില്ക്കുകയാണോ? ഇടവകയുടെ തീരുമാനപ്രകാരം ഒരു വൈദികൻ കുരിശിൻതൊട്ടിയ്ക്കു ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിയതിൽ കുപിതനായ ഒരു മെത്രാൻ മുൻ ശിലാസ്ഥാപന ശുശ്രൂഷയെ റദ്ദാക്കി വീണ്ടും ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിയതും വൈദികൻ നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ശ്മശാന കുദാശ റദ്ദാക്കി, മെത്രാൻ തന്നെ വന്ന് കുദാശ ചെയ്തതും ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ സ്മരണയിലുയരുന്നു. രേഖകളിൽ ഒപ്പു വയ്ക്കുവാനും യോഗങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിക്കുവാനും കർമ്മങ്ങളിൽ പ്രഥമ സ്ഥാനം വഹിക്കുവാനും മൂപ്പച്ചന്മാർക്കായിരുന്നു അവകാശം. ഒരു പള്ളിക്കു വേണ്ടി പട്ടം കെട്ടപ്പെട്ട എല്ലാ വൈദികരും ആ പള്ളിയിൽ ആജീവനാന്ത വികാരിമാർ ആയിരുന്നു. നാമിന്ന് ഇടവകയ്ക്കായിട്ട് പട്ടം കൊടുക്കാറില്ല എന്ന് സാമാന്യേന പറയാറുണ്ടെങ്കിലും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ മൂലഭാഷയിലുള്ള പട്ടംകൊട ക്രമങ്ങൾ, സ്ഥാനാർത്ഥി ഒരിടവകയുടെ മദ്ബഹാ യ്ക്കായിട്ട് പട്ടമേല്ക്കുന്നു എന്ന ശൈലിയാണ് പട്ടംകൊടയുടെയും പ്രഖ്യാപനങ്ങളുടെയും വാക്യ പ്രയോഗത്തിൽ കാണുന്നത്. അതത് ആഴ്ചയിലെ സാധാരണ കാര്യങ്ങളെ തവണ വികാരിയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ വരികയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആഴ്ചയുടെ പരിധിയ്ക്കു അതീതമായ കാര്യങ്ങൾക്കു മുഖ്യ വികാരി കൂടെയായ മൂപ്പച്ചൻ ആണ് അവകാശി. ആ അധികാരസ്ഥാനത്തെയാണ് ആർത്താറ്റ് പടിയോലയിലെ മൈക്ക വികാരി തെക്കേക്കര കുരിയതു കത്തനാർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ആ തലമുറയിൽ ആർത്താറ്റ് (ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ) ഇടവകയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച അഞ്ചു വൈദികരെക്കുറിച്ച് നമുക്കറിയാം: 1. തെക്കേക്കര കുരിയതു കത്തനാർ (മൂപ്പച്ചൻ), 2. കിടങ്ങൻ ഗീവറുഗീസ്സ് കത്തനാർ (പിന്നീട് തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാൻ), 3. പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാൻ (കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ കൂടിയായ മലങ്കര മെത്രാൻ), 4. കുത്തൂര ഗീവറുഗീസ് മല്പാൻ (പിന്നീട് തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാൻ. ഇദ്ദേഹത്തെ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാൻ വാഴിച്ചു. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുത്തു), 5. കോലാടി തരുത് കത്തനാർ(ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാരുടെ മാതൃസഹോദരീ പുത്രൻ). കാലാതീത പ്രസക്തിയുള്ള രേഖയായതിനാലാണ് സ്ഥാന

ന്യായേന ആർത്താറ്റ് പടിയോലയിൽ തെക്കേക്കര കുരിയതു കത്തനാർ ഒപ്പു വച്ചത്. കർമ്മശേഷിയിൽ അന്നും നേതൃത്വം ഇട്ടപ്പ് മല്പാൻ തന്നെ യായിരുന്നുവെന്ന് അക്കാലത്തെപ്പറ്റി ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം എഴുതിയ ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടിലും ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സമകാല സഭാചരിത്ര സംഭവങ്ങളാണ് ഈ പടിയോലയെ അനിവാര്യമാക്കിയത്. മെത്രാന്മാർക്കു യാതൊരു സഭാനിയമങ്ങളും ബാധകമല്ലെന്നും അവർ നിയമങ്ങൾക്കതീതരാണെന്നും അതാണ് എപ്പിസ്കോപ്പസിയുടെ അർത്ഥമെന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്തു മുഖ്യമായും അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചിരുന്നത് ഈ എപ്പിസ്കോപ്പൽ അഹന്തയാണ്. അദ്ദേഹത്തെയും സഭയേയും വിലയിടിച്ചു കാണുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും മറ്റൊന്നല്ല (പി ല്ക്കാലത്ത് എം. ഡി. സെമിനാരിയും പരമല സെമിനാരിയും സ്ഥാപിച്ച പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ദിതീയൻ ആ അഹന്തയെത്തന്നെയാണ് 'മെത്രാന്മാരുടെ ഏകനായകശക്തി' എന്ന പദപ്രയോഗം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കിയതെന്ന് തോന്നുന്നു). പൊതുസഭയുടെ അറിവോ അനുമതിയോ കൂടാതെ മെത്രാന്മാരാകുക, ആരോടും ആലോചിക്കാതെ പുനരഭിഷേകത്തിന് വേദിയൊരുക്കുക, മാർത്തോമ്മാ എന്ന എപ്പിസ്കോപ്പൽ നാമം ഭേദപ്പെടുത്തി മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന സ്ഥാനനാമം സ്വീകരിക്കുക, സഭാ ലയനത്തിന് സമ്മതമെന്ന് റോമ്മിലേയ്ക്കു കത്തയക്കുക, വ്യയഹേതുകമായ വിദേശയാത്രക്കു കരിയാറ്റിൽ മല്പാനെ നിയോഗിക്കുക, സഭയെ തൃജിച്ച് പടിയോലയെഴുതുക, റോമ്മൻ സഭയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു ആറേഴു മാസം സസുഖം വാഴുക എന്നിങ്ങനെ ആറാം മാർത്തോമ്മാ ഏകപക്ഷീയമായ തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളാൻ പാടില്ലെന്നും ജനഹിതം ആരായാതെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതിനെതിരെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുമുള്ള അക്കാലത്തെ മുഴുവൻ മലങ്കര സഭയുടെയും പ്രതിഷേധ സ്വരമാണ് പടിയോല പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ബൈബിൾ വിവർത്തനശ്രമങ്ങളിലും മാർ ഈവാനിയോസുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചകളിലും സുപരിചിതനായ കായംകുളത്തു റമ്പാനും ഈ ചിന്ത സ്വീകാര്യമായി. അപ്രകാരം തെക്കു ഭാഗത്തെ ഇടവകകളിൽ കായംകുളത്ത് പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും വടക്കൻ പ്രദേശത്തെ ഇടവകകളിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടപ്പ് മല്പാനും ഒരു പുതിയ സുപ്രഭാതത്തിന്റെ ശംഖധനികൾ മുഴക്കി. ആ ശംഖനാദമാണ് ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ സഭാചരിത്രമുഖ്യം. കേവലം ആറു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പകലോറ്റം കുടുംബവാഴ്ച സഭയിൽ നിന്ന് എന്നെന്നേക്കുമായി അപ്രത്യക്ഷമാകാനിടയായതും ഈ പടിയോലയിലെ വികാരം മലങ്കരസഭയ്ക്കു മുഴുവനും സ്വീകാര്യ

മായതു കൊണ്ടു തന്നെ. ഈ പടിയോല തന്മൂലമാകാം ആധുനിക മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിലെ 'മാഗ്നാ കോർട്ട്' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

സാമൂഹികാധഃപതനത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പലക കണ്ട കാലഘട്ടമായിരുന്നു 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദം. 1792 -ലെ ശ്രീരംഗപട്ടണം ഉടമ്പടിയോടു കൂടി മലബാർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന് ശേഷം ബ്രിട്ടീഷ് സ്വാധീനം വർദ്ധിച്ചു. പാലിയത്തച്ചനിലൂടെ കൊച്ചി രാജ്യവും ബ്രിട്ടീഷ് നിയന്ത്രണത്തിൽ വന്നു. ഇങ്ങനെ കേരളം മിക്കവാറും ഇംഗ്ലീഷ് ഭരണത്തിലേക്കു വഴുതിമാറുന്ന നിർണ്ണായക കാലഘട്ടത്തിലാണ് 19 -ാം ശതകം പിറക്കുന്നത്. ബ്രിട്ടനെതിരായ പട നയിച്ച ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ പതനത്തോടെ എല്ലാ ദേശാഭിമാനികളും അവരുടെ ആവേശത്തെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ചു. ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിൽ വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെ പരിപാലനം തങ്ങളുടെ മുഖ്യ ധർമ്മമായി കരുതിയ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണം നീതി നിഷേധത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം നാട്ടിലെങ്ങും സൃഷ്ടിച്ചു. ഭോഗലാലസമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമകളായിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തെ അതിഭീകരമായ ഒരു സാംസ്കാരികത്തകർച്ചയിലേക്കാണ് നയിച്ചത്. ആ സാംസ്കാരിക തകർച്ചയുടെ ദുർഗന്ധം പോലും സുഗന്ധമെന്ന് വാഴ്ത്തിപ്പാടിയ വൈതാളികന്മാരുടെ ശബ്ദനിർഘോഷങ്ങളിൽ മുഴുകിയ കേരളം ഒരു ഭ്രാന്താലയമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമായി അതിനെ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വർണ്ണ വിവേചനത്തെയും സവർണ്ണ മേധാവിത്വത്തെയും ധർമ്മമെന്നു വാഴ്ത്തിയ സ്മൃതികളും അവർക്കാധാരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ട ശ്രുതികളും സവർണ്ണരല്ലാത്ത ഭൂരിപക്ഷം കേരളീയരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭദ്രതയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ഒരു പടുകുഴിയിലേക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ നാളുകൾ വഴുതിവീണപ്പോൾ മിഷണറി പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ അല്പം പ്രകാശവീചികൾ വിതറിയത് അനേകർക്ക് പ്രതീക്ഷ നൽകി. വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഈ വെളിച്ചം നുകർന്ന മനുഷ്യ സ്നേഹികൾ പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ തങ്ങളുടെ ശ്രുതി - സ്മൃതികളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. പിൽക്കാലത്തു നടന്ന ഹിന്ദു മത നവോത്ഥാനത്തിന് അടിത്തറ പാകിയത് ആ വെളിച്ചമാണ്. ദൈവത്തിന്റെയും നിയമത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ മനുഷ്യരെല്ലാവരും തുല്യരാണ് എന്നതാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം കാഴ്ചവച്ച പ്രകാശം. ഈ പ്രകാശം മുഖ്യമായും പുറപ്പെട്ടത് ബൈബിൾ സന്ദേശത്തിൽ നിന്നാണ്. പ്രാദേശിക ഭാഷകളിൽ ബൈബിൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുപോന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ശ്രുതികളെയും സ്മൃതികളെയും വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തുവാൻ അനേകർ ഈ ബൈബിൾ പശ്ചാത്തല

ത്തിൽ ധൈര്യപ്പെട്ടു. കേരളത്തിൽ ആ പ്രകാശകിരണങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ചില ദശാബ്ദങ്ങൾ കൂടി വേണ്ടി വന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷു സംസ്കാരത്തിന്റെ പരിമളം കേരളീയർക്കും ആസ്വാദ്യമായി തോന്നി. അച്ചടക്കം, കൃത്യനിഷ്ഠ, സത്യസന്ധത, വിശ്വസ്തത തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങൾക്കു ആ സംസ്കാരം വില കല്പിക്കുന്നത് കേരളത്തിൽ വലിയോരാകർഷണമായി. ധർമ്മികതയും സംസ്കാരവും അക്കാലങ്ങളിൽ എന്തുമാത്രം ഇരുട്ടിലായിരുന്നു എന്നറിയാൻ അക്കാലത്തെ നമ്മുടെ മണിപ്രവാള സാഹിത്യകൃതികൾ വായിച്ചാൽ മതിയാകും. കാലഘട്ടത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാണ് സാഹിത്യം എന്ന നിർവചനം ശരിയാണെങ്കിൽ, അക്കാലത്തെ കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ വികൃത മുഖം ആരേയും ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം അല്പം കുറഞ്ഞാലും മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ അനുഭവിക്കലാണ് പ്രധാനമെന്ന് കരുതിയ കേരളീയർ വിദേശാധിപത്യം ആഗ്രഹിക്കുക പോലും ചെയ്തു. വിദേശ ഭരണം അടിമത്തമായി തോന്നിയത് യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ ജീവിച്ച മേലാളുസമുദായങ്ങൾ കാണ്. രാഷ്ട്രീയ - സാംസ്കാരിക രംഗമെന്ന പോലെ സഭാ രംഗവും ഏറ്റവും അധികം തകർന്ന ഒരു ഘട്ടമായിരുന്നു അത്. 'അധോഗതിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സഭയെയാണ് നിങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നത്' എന്ന് പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭമതിയായ മാർത്തോമ്മാ, 40 വർഷത്തെ തന്റെ ഭരണത്തിന് ശേഷവും 1806 -ൽ ഡോ. ബുക്കാനനോട് പറഞ്ഞ സാക്ഷ്യം നമുക്കിവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ആപൽഘട്ടത്തിൽ, 'മാർത്താണ്ഡവർമ്മ'യിലെ (സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ചരിത്രനോവൽ) ഭ്രാന്തൻ ചാന്നാന്റെ വേഷത്തിൽ ചാടി വീണ് മഹാരാജാവിനെ മരണത്തിൽ നിന്ന് 'അടിമൻ ലച്ചിപ്പോം' എന്ന് പ്രാകൃത ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിച്ച് രക്ഷിച്ച അനന്തപത്മനാഭനെപ്പോലെ നിഷ്കളങ്കമായി ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്യാൻ മലങ്കരയുടെ തലപ്പള്ളിയായ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളിയിലെ ഒരു വൈദികൻ തയ്യാറായി. അദ്ദേഹമാണ് 'സഭാജ്യോതിസ്സെന്ന് പിന്നീട് ആദരപൂർവ്വം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പ്രഥമൻ. രാഷ്ട്രവും സഭയും ഒന്നുപോലെ വിദേശ മേല്ക്കോയ്മക്കു വിധേയമായപ്പോൾ ആദിത്യവംശത്തിൽ നിന്ന് (ആർത്താറ്റ് പള്ളിപ്പാട്ടിൽ കുന്നം കുളത്തുകാരായ സുറിയാനിക്കാരെ ആദിത്യവംശം എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു) സൂര്യോദയമുണ്ടായി. ആ സൂര്യോദയത്തിന്റെ രേഖയായും 'ആർത്താറ്റ് പടിയോലയെ' കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.

981 കന്നി 18 ന് തിങ്കളാഴ്ച പരദേശത്തു നിന്ന് ഒരു ദീയസ്ക്കോറോസ് മെത്രാനും അന്തോണിയോസ് ശെമ്മാശനും കൊച്ചിയിൽ കപ്പലിറങ്ങി. ഈ മെത്രാന്റെ ദൗത്യം എന്തെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ആറാം

മാർത്തോമ്മായും ഏഴാം മാർത്തോമ്മായും ഇവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, ഇദ്ദേഹത്തെ 1806 മീനം 26 ന് ഇഗ്നാത്തിയോസ് മത്തായി പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി വാഴിക്കുകയും എപ്പിസ്ക്കോപ്പന്മാരെ വാഴിക്കാനുള്ള അധികാരം കൊടുത്തു ഐക്യപ്രതിനിധിയായി മലങ്കരയ്ക്കയക്കുകയും ചെയ്തു. ... അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലങ്കര വാസം ഹ്രസ്വമായിരുന്നു. 1809 മേടം 3 -ാം തീയതി അദ്ദേഹം തിരിച്ചയക്കപ്പെട്ടു എന്ന് അന്നെ കണിയാമ്പറമ്പിലെ കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി എഴുതിയവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ അത്ര ഭംഗിയായിരുന്നില്ലെന്ന് നിരണം ഗ്രന്ഥവരി അക്കാലത്തെ കാര്യങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്:

“അവിടെ നിന്നും (വൈപ്പിൻ) എഴുതി വന്നാറെ പീലിപ്പോസ് റമ്പാ നെയും വടക്കെത്തലയും ഏതാനുംപേരെയും അയച്ചു അവരെ കണ്ട ഉടൻ റമ്പാന്റെ തലയിൽ കിടന്ന മസനപ്പിസ എടുത്തുകൊണ്ട് സങ്കടം പറഞ്ഞ് വാങ്ങിച്ചു..... വടക്കെത്തലമുതൽ പേരുടെ പറ്റിൽ (അവർ വശം) തൊപ്പിയും കുപ്പായവും കൊടുത്തയച്ചാറെ, (അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ഐക്യപ്രതിനിധിയായി അയച്ച ദിയസ്ക്കോറോസിന് മസ്നപ്സായും തൊപ്പിയും കുപ്പായവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തം) അവരു ചെല്ലുംമുമ്പിൽ കരവഴിക്കു വന്ന്, തൃപ്പൂണിത്തറ പള്ളിയിലും കരിങ്ങാചിറ പള്ളിയിലും കരേരി. അവിടെത്ത കാസാ രണ്ടും എടുത്തും കൊണ്ട് കൂത്തുപറമ്പിൽ കൂടെ തുലാമാസം 7 ന് ശനിയാഴ്ച കണ്ട നാട്ടു വന്നു. സൌത്താത്തിക്കോൻ ചോദിച്ചാറെ പിന്നെ കാണിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. പള്ളിക്കാരുടെ കാസാ രണ്ടും കൊടുപ്പിച്ചു. കൊല്ലത്തിനു പോകുവാൻ കടമുറത്തു നിന്നും ചെറിയച്ചനെ (7-ാം മാർത്തോമ്മാ) വരുത്തി. ഇദ്ദേഹത്തെയും കൂട്ടിപ്പിരിച്ച് വടിയും ശ്ലീവായും ഒരു മോതിരവും കൊടുത്തു.

10 ന് വള്ളം കരേരി കോട്ടയത്തിനു പോയി. മെക്കാളി കൊച്ചിക്ക് പോയെന്നു കേട്ടു. അവിടെ പാർക്കുമ്പോൾ വാവാ കോട്ടയത്തു വന്നു ഒരു കുറുവാൻ ചൊല്ലി. അന്നു തന്നെ കണ്ടനാട്ടിനു പോയി. ചെറിയച്ചനുമായിട്ട് കലശൽ കൂടി. പല പള്ളിയിലും പോയി. പിന്നെയും തിരിച്ചു വന്നു. കണ്ടനാട്ടു ചെന്നു കോടാലി കൊണ്ട് വാതിൽ തല്ലിത്തുറന്ന്, കുമ്പുതി പലതും കാണിച്ച് വ്യക്തിക മാസം 9 ന് വീണ്ടും കോട്ടയത്തു വന്നു. ചെങ്ങന്നൂർ നിന്ന് ഇളയ വാവായുടെ അംശ വടിയും കുപ്പായം ചൂങ്കാനവും (?) വരുത്തികൊടുത്താറെ, വടി മൂന്നായിട്ടു ചവിട്ടി ഒടിച്ച്, 19 ന് കുറുവാൻ അദ്ദേഹം ചൊല്ലി. കൈ മുത്തിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ കള്ളൻമാർ മുറിയിൽ കേറിയെന്നും പറഞ്ഞ് ഇറങ്ങി ഓടി. അന്ന് വളരെ ആളുകൾക്ക് അപായം വന്നു.

കുപ്പായത്തിനു കൊടുത്തിരുന്ന കറുപ്പുശീല വലിച്ചുകീറി കീൽപ്പോട്ടു

തൂക്കി.. 22- ന് പുനത്ര കുര്യൻ കത്തനാറെ അടിപ്പാൻ ഓടിച്ചു. തേവർ വേലിക്കത്തനാരുടെ തലത്തല്ലിക്കീറി ചോരയൊഴുക്കി. ആറിൽ കൊണ്ടു പോയി ധാര കഴിച്ചു. അന്ന് വലു പള്ളിയിൽ ഇരുന്നു. പിറ്റെ ദിവസം ചുവന്ന കുപ്പായവും ഇടക്കെട്ടും മുദ്രികയും തീർപ്പിച്ചു കൊടുത്തു. തെക്കെ ദിക്കിലുള്ള പള്ളികളിൽ പോകണമെന്നു പറകകൊണ്ട് വടക്കെത്തലയിന്റെകൂടെ അയച്ചു. അച്ചന്റെ പൊൻ സുരാലിപ്പു കാസായും കാപ്പയും കൊടുത്തു. പലേടത്തും പോയി. ചെന്നടത്തൊക്കെയും ഉണ്ടായത് എഴുതുവാൻ വളരെയുണ്ട്. വീണ്ടും കോട്ടയത്തു വന്നു. ധനുമാസം 19 ന് പുത്തൻകാവിന് പോയി.

പല ദിക്കിലും പോയി മെത്രാപൊലിത്താ കാലം ചെയ്തെന്ന് സ്വപ്നം കണ്ടുയെന്നും പറഞ്ഞ് ഓടി. പുത്തൻകാവിങ്കാരും മറ്റു പലരും കൂടെ മകരമാസം 1-ന് രാത്രിയിൽ കോട്ടയത്തു വന്നു. സൌത്താത്തിക്കോൻ ചോദിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും കലശലുണ്ടാകുകയും പണം കൊടുക്കുന്നതൊന്നും പോരായെന്നും പറകയും. അതിന്റെ ശേഷം കണ്ടനാട്ടിനു പോയി. ചെറിയച്ചൻ കടമറ്റത്തിനും പോയി. ഇദ്ദേഹം കണ്ടനാട്ടു ചെന്ന് കരിങ്ങാച്ചെറക്കു പോയി. ഇതിനിടയിൽ മട്ടാഞ്ചേരി മുറിയിൽ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ഇളയദേഹവും കണിയാവെള്ളിക്കാരനും കൂടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ബാബാ അവിടെ ചെന്നു. അവർ തമ്മിൽ പിണങ്ങി.

മേടമാസം 12-ന് ഒരയിത്തായും, ബെസ് മൌത്തായും, സ് പറു മൽത്തയും, നിവൃസായും, ഏവൻഗെലിയും, എംകറുത്തായും, പ്രക്കു സെസും, ഗെലിയാനായും ഇങ്ങനെ എട്ടു പൊസ്തകവും, പഴമ എഴുതിയതും കൂടെ പീലിപ്പോസു റമ്പാനും അങ്കമാലി ഇടുപ്പു കത്തനാറും പോഞ്ഞിക്കര കൊണ്ട് ചെന്നുകൊടുത്തു. ... ഇതൊക്കെയും നോക്കട്ടെയെന്നും, നാലു തിയതിക്കകം ഞാൻ കണ്ടനാട്ടു മെത്രാപൌലിത്തായെക്കാണുമാൻ വരുന്നുയെന്നും പറഞ്ഞയക്കയും ചെയ്തു.

ബാവാ അഞ്ഞൂർ ചെന്നാറെ മട്ടാഞ്ചേരിമുറിയുടെ കാർത്തും കൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ പിണങ്ങി. പാർത്ത് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നമസ്കാര പൊസ്തകവും, കുറുവാനത്തക്ക്സായും, ഊലാലയും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് മഴക്കാലം കൂടാറവുകൊണ്ടു വരാമെന്നു പറഞ്ഞു പോകയും ചെയ്തു. മക്കാളിക്ക് ബാവാക്കൊന്നെന്നെന്നും പറഞ്ഞ് എഴുത്തുകൊണ്ട് ആളു വന്നു. ആ എഴുത്തു കൊടുത്ത് കാട്ടുമങ്ങാട്ട് ഇട്ടിയവിരാ കത്തനാറെയും കൊച്ചിട്ടിയെയും അയച്ച് കരിങ്ങാച്ചിറ ചെന്ന് ബാവാക്കൊന്നെന്നെന്നും, കലശലായിട്ട് പറഞ്ഞ്, പിന്നത്തേതിൽ കൂടെ പോയി കണ്ടപറഞ്ഞു പോരികയും ചെയ്തു. 82-മാണ്ട് ചിങ്ങമാസം 12 ന് കണ്ടനാട്ട് ബാവാ വന്ന് കൊച്ചവിര കത്തനാറെ അടിച്ചു പോയി. കന്നിമാസം 10 ന് വന്നു. പള്ളിയകത്തു കരേറി രൂപങ്ങളും കപറുങ്കലൈ രൂപവും തല്ലിപ്പിളർന്നു. മാളിക

യിൽ കരേറി അന്ന് പാർത്തു. പിറ്റെ ദിവസം കരിങ്ങാച്ചിറയ്ക്ക് പോയി. പിന്നെയും പലേടത്ത് നടന്ന് കർക്കടകമാസം 3 ന് പെരുനാൾക്കു തൃപ്പൂണിത്തുറ ചെന്നാറെ, കൊടിയും കുരിശും എടുക്കുന്നതിന് പല കൂട്ടം വികൃതികളുണ്ടായി.ബാബായുടെ കാര്യം കൊണ്ട്, ഇപ്രകാരമുള്ള നാനാവിധങ്ങൾ മേപ്പട്ടക്കാർ ചെയ്യുന്നതിനെ അനുസരിച്ച് കൊള്ളുന്നത് ഞായമല്ലെന്നും, വളരെയൊക്കെയും പറഞ്ഞാറെ അദ്ദേഹത്തോട് ഒന്നും ചെയ്യരുതെന്നും, പരദേശക്കാരുടെ ശീലം ആകുന്നു എന്നും കൽപ്പിച്ച് വേണ്ടും വണ്ണം പറഞ്ഞു പോകയും ചെയ്തു.....

ഇതിന്റെ ശേഷം മെക്കാളിയുടെ ആൾ വന്ന് ബാബായെ കൊണ്ടു പോയി. സൗത്താത്തിക്കോൻ ചോദിച്ചാറെ, 'നിന്നെ കാട്ടുകയില്ലെന്നും നീയ് ഇംഗ്രീസിന്റെ ഒരു ശിപായി ആകുന്നു' എന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ, താൻ വ്യാജക്കാരൻ ആകുന്നുവെന്നും പള്ളികളിൽ ഒരിടത്തും പോകരുതെന്നും വിലക്കിയപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സില്ലെന്ന് പറയുകൊണ്ട് അപ്പോൾ തന്നെ 100 രൂപയും കൊടുത്തു ബാബായെ കപ്പൽ കരേറ്റി അയക്കണമെന്നും അവർ നിശ്ചയിച്ച്, കുസ്താദീന്യോസ എന്ന വെള്ളക്കാരന്റെ പറ്റിൽ 150 രൂപ കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടു. കപ്പൽ കരേറുവാൻ തുടങ്ങുന്നുയെന്ന് ബാബായുടെ എഴുത്തു കാണുകൊണ്ട് എല്ലസ്ക്കോൽ എന്ന പൊസ്തകവും കാസായും കൊച്ചി മുറിയുടെ കടുദാസുകളും കൊടുത്തയക്കണമെന്നു കണ്ടനാട്ടു പുനച്ചാലിക്കത്തനാരുടെ പറ്റിൽ എഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചാറെ, അയാളെ വാക്കിലധികേഷപം പറഞ്ഞ് അടിപ്പാൻ ചെല്ലുക കൊണ്ട്. പോണിക്കരെച്ചെന്ന് മക്കാളിയെക്കണ്ടു. മുണ്ടു മുറികൊടുക്കണമെന്നു കലശലായിട്ട് എഴുത്തും ആളും വന്നതിനെ അനുസരിച്ചില്ലാ. പുനച്ചാലിക്കത്തനാരു വന്ന വർത്തമാനം കേട്ടാറെ, മുണ്ടു മുറിയൊന്നും വേണ്ടായെന്നും ബാബായോടു ഒന്നും ചെയ്യരുതെന്നും, മക്കാളിക്കു എഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചു. മക്കാളി കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കും പോയി.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ കുംഭം 30-ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെമ്മാശിനെ കപ്പൽകരേറ്റി പരദേശത്തിനയച്ചു. കോട്ടയത്തു ചെറിയ പള്ളിയിൽനിന്നു ചിലർ കൊച്ചിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവരുടെ വള്ളത്തേൽ ബാബായെക്കരേറ്റി കോട്ടയത്തു കൊണ്ടുപോയി. പള്ളികളിൽ കരേറ്റരുതെന്നു വിലക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം ചെയ്തത് മെത്രാപൗലിത്താ ബോധി ചോയെന്നു രണ്ടു എഴുത്തു വന്നതിനു വേണ്ടും വണ്ണം മറുപടിയും കൊടുത്തു. ഓശാനെക്കു കോട്ടയത്തു ചെറിയ പള്ളിയിൽ കുരുത്തോല കൊടുക്കുന്നതിനു നൂറുകി ലെസിനകത്തു വാരിക്കെട്ടി. പണം വച്ചാൽ ഓല തരാമെന്നും പറഞ്ഞ്, പണം വാങ്ങിച്ച് ഓല കൊടുത്തു. പിന്നെ തെത്തിൽ മേടമാസം 14 -ന് നോൻപു വിടുകയും അതിനകം നമസ്കാരവും കഴിച്ചത് എഴുതുവാൻ കഴികയില്ല.

പുതുത്തായരാഴ്ച പുത്തനങ്ങാടിയിൽ ചെന്നാറെ , വച്ചുണ്ടായ പണം എടുത്തും കൊണ്ടു 24 -ന് പെരുന്നാൾക്കു പുതുപ്പള്ളിച്ചെന്നു. നടവരവും വാരിയെടുത്ത് പണ്ടാരക്കുറ്റിയും വെട്ടിക്കീറി. അവിടെനിന്നും പ്രപ്പെട്ടു പുതിയ കാവിൽച്ചെന്നു. ഇടവമാസം 26-ന് രണ്ടു പെൺകെട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നത് അദ്ദേഹം തന്നെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ താലികെട്ടിയതും, കായംകുളത്തുചെന്നു അൻപതാം പെരുന്നാൾക്കു തെരുവിൽ ഓടി പിന്നെ കുറുവാറ ചൊല്ലിയതും, കാർത്തികപ്പള്ളിയിൽ ചെന്നതും, വീണ്ടും പുതിയകാവിൽച്ചെന്ന് പീടികയിലെ പുലകുളിക്ക് ആ വീട്ടിൽച്ചെന്ന് മരത്തുംമുട്ടിൽ കത്തനാരെ അടിച്ചതും, അവരുടെ ചെറുക്കനെ പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നിട്ട് കഴി ഇട്ടുകൊണ്ടു ചീലാന്തിയേൽക്കെട്ടിത്തൂക്കിയതും, അവരുചെന്ന് അറത്തുവിട്ടതും, തീയും കൊണ്ടു പീടികയുടെ പിരെക്കു വച്ചതും, വെളിപ്പറമ്പിൽപ്പോയിരുന്ന് കരഞ്ഞതും, ഇതൊക്കെയും എഴുതുവാൻ കഴികയില്ലാ (നിരണം ഗ്രന്ഥവരി, സോഫിയാ ബുക്സ്, പൂ. 110-117).

ദിയോസ്കോറോസ്സിന്റെ ഈ വക ചെയ്തികളെക്കുറിച്ച് പര്യാലോചന ചെയ്യുവാൻ 1807 ധനു അഞ്ചിന് എല്ലാവരും നിരണത്ത് സമ്മേളിച്ചു. മാർ ദിയോസ്കോറോസ്സിനെ അനുസരിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് യോഗം നിശ്ചയിച്ചു (പൂ. 116). അക്കാലം മകരം 6 ന് അദ്ദേഹം (ദിയോസ്കോറോസ്) സൈത്തു കൂദാശ ചെയ്തു. കുംഭം 14 ന് കണ്ണംകോടിന് പോയി വഴക്കുണ്ടാക്കി. 25 ന് പുതിയകാവിൽ വന്നു. പാതി നോമ്പിന് പണിക്കർ കത്തനാരെ പിടിച്ചു തള്ളി.

ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ ദീനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. മീനം 16 മുതൽക്കു രോഗം കലശലായി. പീലിപ്പോസ് റമ്പാച്ചൻ തൈലാഭിഷേകം നടത്തി. 1808 ന് (983) മീനം 27 ന് വെള്ളിയാഴ്ച (40-ാം വെള്ളി) അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി. മൃതശരീരം നിരണത്തു നിന്ന് പുത്തൻകാവിൽ കൊണ്ടുപോയി. 29 ന് ഓശാന ഞായറാഴ്ച കബറടക്കി. 400 പര അരിവച്ച് പുതുത്തായർ മേടം 12 ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിയന്തിരം പുത്തൻകാവ് പള്ളിയിൽ വച്ച് നടത്തി.

1808 ജനുവരിയിൽ കേണൽ വെല്ലസ്ലിയുമൊത്ത് ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ രണ്ടാം കേരള സന്ദർശനത്തിന്റെ ഭാഗമായി തൃശൂർ വഴി ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളിയിലെത്തി. പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാണെ മുൻ സന്ദർശന വേളയിൽ കണ്ടനാട്ട് വച്ച് പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും കുന്നംകുളം സന്ദർശനം അന്നു നടന്നിരുന്നില്ല. എന്നാലും മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച ആ ദേവാലയം സന്ദർശിക്കുവാൻ ബുക്കാനൻ അന്നേ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു.

ചാട്ടുകളുണ്ടാകാത്ത പള്ളി തർക്കമൊഴിഞ്ഞു കിട്ടിയതിനെ തുടർന്ന് അതിന്റെ പുനർനിർമ്മാണം പൂർത്തിയാക്കുകയും ആരാധനാസജ്ജമാക്കുകയും ആർത്താറ് പടിയിലേയ്ക്കു രൂപം നൽകുകയും ചെയ്ത കാലമായിരുന്നു അത്. പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടപ്പ് മലപ്പാന്റെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും സുറിയാനിയിലും മലയാളത്തിലുമുള്ള പാണ്ഡിത്യവും ശില്പശാസ്ത്ര വിശാരദത്വവും അദ്ദേഹത്തിന് ജനങ്ങളിലും ഭരണകൂടത്തിലും ഉള്ള സ്വാധീനവും മതിപ്പും ബുക്കാനൻ നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പുനർനിർമ്മാണം പൂർത്തിയാക്കിയ ആർത്താറ് പള്ളിയുടെ വിസ്തൃതിയും ചാരതയും സന്ദർശകരുടെ വിസ്മയം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. '168 അടി നീളം 53 അടി വീതി. ഭിത്തിയുടെ കനം 5 അടി. പള്ളിക്കകത്ത് പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്ത് 25 അടി നീളത്തിൽ 15 അടി ഉയരത്തിൽ മരം മാത്രം ഉപയോഗിച്ച് ഒരു ബാൽക്കണി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അക്കാലത്തു മലങ്കരയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏതു ദേവാലയത്തേക്കാളും ബൃഹത്തും ഗംഭീരവും ആയിരുന്നു ഈ പള്ളി' (ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ, *സഭാജ്യോതിസ് മാർ ദിവനാസ്യോസ്*, പൂ. 106).

ഡോ. ബുക്കാനൻ ആ സന്ദർശനത്തെപ്പറ്റി തന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: "... Colonel Macaulay has accompanied me thus far. We first proceeded from Cochin to the famous sanskrit College at Trichur, and there to a district of the Syrian Christians which I had not before visited. It was named by Hyder Ali, Nazarani Gour, or a city of Nazaranes. It is a beautiful place, fertile, and populous. The town is four square, having four gates, built on the side of a hill, with steps cut in the rock from street to street surrounded by lofty groves of palm and other trees. A verdant meadow winds about the fort of the hill, and the whole country is a scene of hill and dale. The priests and people knew me, and received us with great affection. Col. Macaulay accompanied me to the principal church. Having signified my intention of presenting a large gold medal to this church, in the name of all the syrian churches in Malayalam, a vast concourse of people assembled. There is no person in the town but Nazaranes. The medal which I presented to them was that which Mrs. J. gave me before I left Calcutta. It is about three times as large as a college medal and exhibits the baptism of Jesus in Jordan, elegantly executed and on the reverse a child brought to be baptised. I placed it on the altar in the presence of the people with due solemnity and beside it, a gift to the poor. The town in the territory of the rajah of Cochin, whom I visited a fortnight ago. Tipu invaded this syrian colony in 1789. The people pointed out to me the grove of trees on which the christians were hanged. ... Nazarani Bazar (as it is sometimes called) is due east from Paniyani and is near Palghat cheri. The second visit to the

Syrian church has been useful' (Memoirs of Dr. Buchanan, p. 154, 156).

ഈ ഡയറിക്കുറിപ്പ് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുണ്ട്.

1. മലങ്കരസഭയിലെ പല പള്ളികളിലേക്കും ബുക്കാനൻ യാത്ര ചെയ്തു വെങ്കിലും ബുക്കാനനെ ഇത്രമാത്രം ആഘാദിപ്പിച്ച മറ്റൊരു സന്ദർശനമില്ല.

2. ഹൈദർ ആലിയെക്കൊണ്ട് നസ്രാണികളുടെ പട്ടണം എന്ന് വിളിപ്പിച്ച ആ പട്ടണവും അതിന്റെ നഗര സംവിധാനവും അദ്ദേഹത്തിൽ വലിയ മതിപ്പുളവാക്കി.

3. മലങ്കരയിലെ എല്ലാ പള്ളികളുടെയും നാമത്തിൽ ഒരു വലിയ സുവർണ്ണ മെഡൽ ഈ പള്ളിക്കു അദ്ദേഹം സമ്മാനിച്ചു.

4. മലങ്കരസഭയുടെ പില്ക്കാല സാരഥിയാവാനുള്ള ഒരു മഹാപ്രതിഭയെ ബുക്കാനൻ അടുത്തു പരിചയപ്പെട്ടത് ഈ സന്ദർശനത്തിലാണ്.

5. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതം എന്ന പ്രശസ്തിയും മലങ്കരയുടെ തള്ളപ്പള്ളി എന്ന ബഹുമതിയും ഈ മെഡൽ സമർപ്പണത്തിലൂടെ ബുക്കാനൻ അംഗീകരിക്കുകയായിരുന്നു.

ആർത്താറ്റ് രക്തസാക്ഷികൾ

ഇതിനേക്കാൾ ഒക്കെ പ്രധാനമാണ് ബുക്കാനനോട് കുന്നംകുളം രക്തസാക്ഷികളെപ്പറ്റി ദുക്സാക്ഷികളായ പിൻഗാമികൾ വെളിപ്പെടുത്തിയ ഹൃദയ സ്പർശകമായ കഥ. ആർത്താറ്റ് പള്ളി പരിസരത്തുണ്ടായിരുന്ന വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിൽ, മതപരിവർത്തനത്തിന് വിസമ്മതിച്ച വിശ്വാസവീരന്മാരായ നസ്രാണികളുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ കഥ യാതൊരു സഭാചരിത്രകാരന്മാരും രേഖപ്പെടുത്താതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? അതാദ്യം നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. സംഭവത്തിന് ശേഷം അവിടെ എത്തിയ ആറാം മാർത്തോമ്മായോട്, ബുക്കാനനോട് ഈ വിവരം പറഞ്ഞവർ തന്നെ ഇക്കാര്യം വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കാനിടയില്ല. കുന്നംകുളത്തിനേറ്റ ആ മുറിവുകളെ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തി അനശ്വരമാക്കുവാൻ പകലോമറ്റം കുടുംബചരിത്രകാരന്മാർ തയ്യാറായില്ല. ആർത്താറ്റ് പടിയോലയെ അവഗണിച്ചതുപോലെ അവർ ആർത്താറ്റ് രക്തസാക്ഷികളെയും അവഗണിച്ചു.

ബുക്കാനൻ ഈ കേൾവി തന്റെ സഞ്ചാരഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തി വയ്ക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സത്യം എന്നെന്നേക്കും വിസ്മരിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. നിരണം ഗ്രന്ഥവരിക്കും അതിനുശേഷവും മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം രചിച്ചവരാരും ഒരു ചരിത്ര രചനയ്ക്കാവശ്യമായ ഗൗരവപൂർവ്വമായ

ചരിത്രഗവേഷണം നടത്തിയവരല്ല. തന്മൂലമാണ് ബുക്കാനൻ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഈ അവഗണിക്കാനാവാത്ത പരാമർശം അനവധി പേരുടെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയീഭവിക്കാഞ്ഞത്.

ആഗോള സഭാചരിത്രത്തിൽ രക്തസാക്ഷികളുടെ നഗരം (ദീത്തോർ സൊഹദെ) എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നഗരമുണ്ട്: കാർത്തേജ് (മിയാ ഫ്രിക്കാത്ത്). ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ആ വിശേഷണം നൽകി ബഹുമാനിക്കാവുന്ന ഏക നഗരമാണ് കുന്നംകുളം. മലങ്കര സഭയുടെ തലപ്പള്ളിയായ ആ പ്രദേശം ദീത്തോർ സൊഹദെ ല് മലങ്കര (മലങ്കരയിലെ രക്തസാക്ഷികളുടെ നഗരം) എന്ന് ഔദ്യോഗികമായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് ന്യായവും അനിവാര്യവുമായ കർത്തവ്യമാണ്. പല പ്രാദേശികതകളുടെയും പേരിൽ പല 'മേല്പട്ടക്കാറേയും' പരിശുദ്ധന്മാരെന്ന് നാമകരണം ചെയ്യാൻ അനാവശ്യമായ ധൂതിയും ആവേശവും കാണിച്ചു പോരുന്ന നമ്മുടെ സഭാ ചരിത്രസമ്മതമായ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അംഗീകരിക്കുവാൻ വൈമനസ്യം കാണിക്കുന്നതേതേ എന്ന് അന്വേഷിക്കുവാൻ കാലമായി.

ഈ രണ്ടാം സന്ദർശന വേളയിൽ മലങ്കരയുടെ തള്ളപ്പള്ളിയെ എന്ന പോലെ ആ ഇടവകയുടെ വീരപുത്രനെ - പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്ല മല്പാണെ - അടുത്തു പരിചയപ്പെടുവാനും ആ ആംഗ്ലേയ മിഷണറിയ്ക്കു അവസരം ലഭിച്ചു. ശക്തൻ തമ്പുരാനുമായുള്ള ബന്ധം, ആർത്താറ്റ് പള്ളിയുടെ തർക്കമൊഴിവാക്കൽ, പള്ളിയുടെ പുനർനിർമ്മാണം, വേദപുസ്തക തർജ്ജിമ, ആർത്താറ്റ് പടിയോല, കുന്നംകുളം മല്പാൻ പാഠശാലയിലെ മല്പാൻ, കുർബ്ബാനക്രമം, സങ്കീർത്തന പുസ്തകം ഇവയുടെ വിവർത്തനം, കുന്നംകുളം - പഴഞ്ഞി എന്നീ ക്രിസ്ത്യൻ നഗരങ്ങളുടെ സംവിധാനം തുടങ്ങിയ നിരവധി പ്രവർത്തനമേഖലകളിൽ അദ്ദേഹം പുലർത്തിയിരുന്ന നേതൃത്വം ആർക്കാണ് അവഗണിക്കുവാൻ കഴിയുക?

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ ആ മിഷണറി മല്പാനുമൊത്ത് ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളിയിൽ താമസിച്ചു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. മല്പാൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെ പരിമിതിയിൽ വീർപ്പുമുട്ടിയിരുന്ന വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മോചിപ്പിച്ച് ഒരു വൈദിക സിമ്മനാരിക്കു രൂപം കൊടുക്കുവാനുള്ള പദ്ധതി മനസ്സിലാളിപ്പിച്ചു നടക്കുന്ന മല്പാന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ ആ മിഷണറി ധരിക്കുവാൻ ഇടവന്നതങ്ങനെയാണ്. ഈ ഹൃദയ സംവാദമാണ് പില്ക്കാലത്ത് കേണൽ മൺറോയെ പരിചയപ്പെടുവാനും ആ പരിചയത്തെ ഓരോരുത്ത സുഹൃത്ബന്ധമായി വളർത്തിയെടുക്കുവാനും തന്മൂലം മലങ്കര സഭയുടെ ചക്രവാളസീമകൾ വിശാലമാകുവാനും ഇടയായത് എന്നോർക്കുമ്പോൾ, ഡോ. ബുക്കാനന്റെ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളി സന്ദർശനം വെറും ഒരു സന്ദർശനത്തിനുപരി, മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിലെ

ഒരു വഴിത്തിരിവിന്റെ പ്രഭാതമായിരുന്നു എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാമെന്ന് തോന്നുന്നു. ആറാം മാർത്തോമ്മാ ആംഗ്ലേയ മിഷണറിമാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ കവാടം തുറന്നുവെച്ചുവെങ്കിലും ആ കവാടത്തിലൂടെ നിർഭയം ഭാവനാപൂർവ്വം യാത്ര ചെയ്തു ആ ബന്ധത്തെ മലങ്കരസഭയ്ക്കു ആരോഗ്യകരമായ ചവിട്ടുപടികളായി വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ ദൈവം നിയോഗിച്ചത് തലപ്പള്ളിയുടെ അഭിമാനമായ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാ നെയാണ്.

സുദീർഘമായ നാലു പതിറ്റാണ്ടുകൾ ആറാം മാർത്തോമ്മാ, മലങ്കര സഭയിൽ മെത്രാനായി ജീവിച്ചു. ഒരു സഭാ അദ്ധ്യക്ഷന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ വിജയപരാജയങ്ങൾ വിലയിരുത്തുവാനുള്ള മാനദണ്ഡം എന്താണ്? കാല ദൈർഘ്യം മാത്രമാണോ? അതോ അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കു നൽകിയ ദർശനമോ? ഒരു കാര്യം നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ബുക്കാനനോട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പറഞ്ഞ വാക്യം പല അർത്ഥങ്ങളിലും വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ വക തരുന്നു: “ക്ഷയോന്മുഖമായ ഒരു സഭയെയാണ് നിങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.” ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടോളം നീണ്ടുനിന്ന പകലോമറ്റം കുടുംബ വാഴ്ചയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന നേതാവിന് ആ ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടു കാലം സഭയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുവാനുള്ള നേതൃത്വമാണ് തങ്ങൾ നൽകിയത് എന്നാണ് വിലയിരുത്തുവാനുണ്ടായിരുന്നത്.

1751 -ൽ വന്ന വിദേശ മെത്രാന്മാരോടുള്ള പോരാട്ടം, കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിനെ നേരിടുവാനുള്ള നെട്ടോട്ടം, റോമ്മാ സഭയെ പുണരു വാനുള്ള അഭിനിവേശം എന്നിങ്ങനെ മരീചികൾക്കു പിന്നാലെ ഓടുമ്പോൾ സഭയുടെ മാർഗ്ഗദർശിയാകലാണ് തന്റെ ദൗത്യം എന്ന് അതതു കാലത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാർ മറന്നു പോയി. അത് സഭയെ പ്രതിദിനം ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. റോമ്മൻ ക്യാമ്പുകളെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കുടുംബ താല്പര്യവും പ്രാദേശിക താല്പര്യങ്ങളും മെത്രാന്മാരെ വിഴുങ്ങുന്ന ഏതൊരു കാലഘട്ടത്തിലും സംഭവിക്കാവുന്നത് ഈ ക്ഷയോന്മുഖതയാണ്.

ഈ സത്യങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ആളായിരുന്നു ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ. 1808 മേടം 23 ന് അദ്ദേഹം നിരണത്തു ചെന്ന് ആറാം മാർത്തോമ്മാ യുടെ മുറി തുറപ്പിച്ച് സഭാ ഭരണം ആരംഭിച്ചു. 981 (1806) ൽ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ തുടർന്നു. അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിക്ക് 3000 പൂവരാഹൻ എട്ടു ശതമാനം പലിശയ്ക്കു കടം നൽകി.

പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരിൽ ഏറ്റവും വിവേകമതിയായി സഭയെ നയിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചത് ഏഴാം മാർത്തോമ്മായാണ്. കാലത്തിന്റെ ചുവരെഴു

ത്തുകൾ വായിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. എപ്പിസ്കോപ്പസിയും ജനാധിപത്യവും കൂടി ആരോഗ്യകരമായ ഒരനുപാതത്തിൽ സമ്മിശ്രമാക്കിയാൽ മലങ്കരയ്ക്കു ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ ഭരണരീതിയാവും അതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യമായി. മലങ്കരസഭയുടെ സമാധാനജീവിതത്തിന് ഭീഷണിയായി തീർന്ന മാർ ദീയസ്കോറോസിനെതിരെ നിരന്തരം പരാതികൾ ലഭിച്ചതിനെ തുടർന്ന് കേണൽ മെക്കാളെ 1809 മേടം 3 ന് അദ്ദേഹത്തെ കപ്പൽ കയറ്റി തിരിച്ചയച്ചു. മൂന്നു കൊല്ലക്കാലം മലങ്കരയിൽ താമസിച്ച് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ സഭക്കകത്തും പുറത്തും പരിഹാസ്യനായിത്തീർന്ന മാർ ദീയസ്കോറോസിനെ 'ശൈശ്വഹിത പ്രതിനിധി' എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച ചരിത്രകാരൻ, കാര്യങ്ങളെ മുൻവിധി കൂടാതെ വിലയിരുത്തുവാനുള്ള സ്വന്തം കഴിവുകേടിനെയാണ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

തന്റെ മുൻഗാമി സഭാ ഭരണത്തിൽ നിന്ന് ബോധപൂർവ്വം മാറ്റി നിർത്തിയ കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാനെയും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനെയും ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ മുഖ്യ ഉപദേശകരായി സ്വീകരിച്ചു. മെത്രാനും ഉപദേശകരും തമ്മിൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* യിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പൊതുവെ ജനസമ്മതവും സാത്വികവും ആയിരുന്നു. ഉപദേശകർക്കു മെത്രാനോട് വിരോധിക്കുവാനും ശാസിക്കുവാൻ പോലും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ശുഭലക്ഷണമാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം പൊതുവെ ശാന്തമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കൊടുങ്കാറ്റിന് മുമ്പുള്ള ശാന്തതയായിരുന്നു അതെന്ന് പിൽക്കാല സംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു.

ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ 1809 ജൂലൈ 4 ന് ദിവംഗതനായി കോലഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ കബറടക്കപ്പെട്ടു. സാധുവായ കൈവെപ്പോടു കൂടി മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റ് സഭാ ഭരണം നിർവഹിച്ച പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരുടെ യുഗം ഇതോടെ അവസാനിച്ചു. ജനങ്ങൾ മാറ്റങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ദാഹിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു (ചിലരുടെ ഉറക്കം ഉണരുവാൻ അല്പകാലം കൂടെ വേണ്ടിവന്നു എന്നതും ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല).

അദ്ധ്യായം 4

മിഷനറി ഘട്ടം

എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ

പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയോടുള്ള അതുപ്തി സഭയിലാകെ നിറീപ്പുകഞ്ഞ കാലമായിരുന്നു അത്. ഏഴാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു സ്ഥാനം നേരത്തെ നൽകപ്പെട്ടുപോയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ എല്ലാവരും പിന്തുണക്കാമെന്നും ഇനിയുമൊരാളെ പിൻഗാമിയായി വാഴിയ്ക്കുകയില്ലെന്ന് ഏഴാം മാർത്തോമ്മായും തമ്മിൽ ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു. മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥികളായി പകലോമറ്റം ശാഖയിൽ ആരുമില്ലാതിരുന്നത് ദൈവനിശ്ചയമെന്ന് ഏവരും കരുതി. അങ്ങനെയിരിക്കവെയാണ് പെട്ടെന്ന് ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ നിര്യാതനായത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാതത്തിന്റെ അവസാന നിമിഷങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചലനമറ്റുകൊണ്ടിരുന്ന കൈ തന്റെ ശിരസ്സിലേറ്റിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന അവകാശവാദവുമായി ഒരു തോമ്മാ കത്താൻ ഏഴാം മാർത്തോമ്മായുടെ പിൻഗാമിത്വം അവകാശപ്പെട്ടു. ദത്തു മൂലം പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിലേക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ അഭിനവ മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനാരോഹണം സാധുവല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരവും മുൻചരിത്രവും കളങ്കരഹിതം ആയിരുന്നില്ലെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായക്കാർ സഭയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു (പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് 'സ്യം ഈദോ', കൈവെപ്പ് എന്ന് പറയുമെങ്കിലും അതു വെറും തലയിൽ കൈവയ്ക്കലല്ല. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ കാനോനുകൾ അനുസരിച്ച് പട്ടംകൊടയ്ക്കു അവിഭാജ്യമായ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെങ്കിലുമുണ്ട്. ഒന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ്. മെത്രാനാവാനുള്ള ആളിനെ സഭ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സ്ഥാനാർത്ഥി സ്വീകരിക്കുകയും വേണം. പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷയിൽ ഇതു ഉറപ്പു വരുത്തുന്നത് ഒരനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെയാണ്. മേല്പട്ടക്കാരുടെ പട്ടം കൊടയാണെങ്കിൽ പ്രധാന കാർമ്മികൻ പടിഞ്ഞാറോട്ടു തിരിഞ്ഞ് 'ഈ സഭയിലെ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കു പ. റൂഹാ അങ്ങയെ ക്ഷണിക്കുന്നു' എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് മുട്ടുകുത്തും. പ്രധാന കാർമ്മികനോടൊന്നിച്ച് സുന്നഹദോസ് മുഴുവൻ മുട്ടുകുത്തി സഭയുടെ വിളിയുടെ ആ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ മുട്ടുകുത്തി പങ്കുചേരും. സഭയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ് ആ വിളിയിലൂടെ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്നത്. സ്ഥാനാർത്ഥി കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞു മുട്ടുകുത്തി ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ പ്രഖ്യാപനത്തിനും പരിശുദ്ധാത്മവിളിക്കും സ്വീകരണം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. കശ്ശീശായുടെ പട്ടംകൊടയിൽ പ്രധാന കാർമ്മികൻ രണ്ടു കാൽമുട്ടുകളും കുത്തി കിഴക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞു മദ്ബഹായെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന

സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ വലതുകൈ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് ‘പരിശുദ്ധ റൂഹാ അങ്ങയെ വിളിക്കുന്നു’ എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച് (റൂഹോ കാദീശോ കോറെ ലോക്) മദ്ബഹായിലേക്കുനയിക്കുന്നു.

രണ്ട്: കൈവെപ്പ് ശുശ്രൂഷ. ഇത് ഒരു മണിക്കൂറിലായി നടത്തുന്ന കുർബ്ബാനയുടെ അവസാന സമയത്ത് വേറെ ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കും വായനകൾക്കും പ്രബോധനങ്ങൾക്കും ശേഷം നടത്തുന്ന ഒരു ക്രിയാനുഷ്ഠാനമാണ്. മേല്പട്ടസ്ഥാനദാനമാണെങ്കിൽ ഈ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു മാത്രം രണ്ടു മണിക്കൂറോളം ദൈർഘ്യം വരും. അതിന്റെ അവസാനത്തിൽ പ്രധാന കാർമ്മികൻ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലെ തിരുശരീര രക്തങ്ങളിൽ നിന്ന് പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ ശക്തി ശേഖരിച്ച് മൂന്നു വട്ടം സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ ശിരസ്സിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യും. പരിശുദ്ധാത്മദാനത്തിന്റെ ഈ കൈവെപ്പ് പ്രധാന കാർമ്മികൻ പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാനത്തിന്റെ രഹസ്യപ്രാർത്ഥന ചൊല്ലി കണ്ണീരോടെ - പട്ടം കൊട ക്രമത്തിന്റെ മൂലഭാഷയിൽ ഇപ്രകാരമാണ് വ്യക്തമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് - നടത്തുമ്പോൾ, സന്നിഹിതരായ എല്ലാ മേല്പട്ടക്കാരും കഹനേന്മാരും പ്രധാന കാർമ്മികന്റെ അംശവസ്ത്രങ്ങളിൽ പിടിച്ചോ മറ്റോ ഈ ഗംഭീര ക്രിയാനുഷ്ഠാനത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും ‘നീസെ റൂഹോ കാദീശോ’ എന്നാരംഭിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാന ഗാനം പാടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് പട്ടംകൊടയിലെ ഔപചാരികമായ കൈവെപ്പ് ശുശ്രൂഷ. ഓർത്തഡോക്സ് പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇത് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ ഭാഗമായേ നടത്താനൊക്കൂ. ഇതു വേണ്ടത്ര മനസ്സിലാക്കാതെ ‘തലയിൽ കൈവെയ്ക്കു’ന്നതെല്ലാം കൈവെപ്പ് ആണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ പലരും എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ആരാധനയുടെ മർമ്മങ്ങളെ കൃത്യമായി ഗ്രഹിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. കുഞ്ഞുങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും രോഗിയെ സന്ദർശിക്കുമ്പോഴും കുമ്പസാരിക്കുമ്പോഴും തലയിൽ കൈ വെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അതൊന്നും പട്ടംകെട്ടുക എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള കൈവെപ്പ് ആകുന്നില്ല. ഒരു കൂദാശയുടെ സാധുതയ്ക്കു അനിവാര്യമായ ഒരു ഘടകം ക്രിയാനുഷ്ഠാനം നടത്തുന്ന കാർമ്മികന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ആണ്. മറ്റൊരു ഘടകം വിശ്വാസം ആണ്; ശുശ്രൂഷാക്രമവും ശുശ്രൂഷയുടെ ശരിയായ മാധ്യമങ്ങളും കാർമ്മികന്റെയും സ്വീകാരകന്റെയും അർഹതകളുമാണ് ഇതര ഘടകങ്ങൾ. ഇവയൊക്കെ ചേർന്ന ഒരു സമവായമാണ് കൈവെപ്പ് ‘സ്തോം ഈദോ’ എന്ന പദഭയം കൊണ്ട് വി. സഭ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥാനാരോഹണം സംബന്ധിച്ച് പൂലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനും കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും ചേർന്ന് കേണൽ മൺറോയ്ക്കു നൽകിയ പരാതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്: “.... മാർ ദിവന്നാസ്പോസ് ബിഷപ്പിന്റെ അനന്തരവൻ മാർത്തോമ്മൻ ബിഷപ്പിന് രോഗം പിടിച്ച് പരമ്പരമായപ്പോൾ

തന്റെ അടുക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചിലർ 'ഇനി കടമറ്റത്ത് തൊമ്മൻ കത്താ നാരെ വരുത്തി ഈ സ്ഥാനം കൊടുക്കണമെന്ന്' ചിന്തിച്ചത് ദീനത്തിൽ കിടക്കുന്ന ബിഷപ്പ് കേട്ടപ്പോൾ അരിശപ്പെടുകയും അയാൾ ഈ സ്ഥാനത്തിന് തെരഞ്ഞെടുപ്പാൻ യോഗ്യനല്ലെന്ന് കല്പിക്കുകയും ചെയ്തയാൽ തല്ക്കാലം ഈ ആലോചനക്കാർ ഒഴിഞ്ഞുമാറി നില്ക്കയും പിന്നെ നാലഞ്ച് ദിവസം കഴിഞ്ഞു മെത്രാന് ദീനം കൂടുതലായി ബോധക്കേടായി കിടക്കുമ്പോൾ ചക്കരയകത്തുട്ട് (അങ്കമാലി) ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ മുതൽ പേർ രഹസ്യമായി മേലെഴുതിയ തൊമ്മൻ കത്തനാരെ വരുത്തി. 'ഇനി നമുക്കു ഒരു വേദത്തലവൻ വേണമല്ലോ. ഇയാളെ ഇപ്പോൾ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ എന്ന് പേർ വിളിക്കാഞ്ഞാൽ പല കൂട്ടം വൈഷമ്യം ഉണ്ടെന്ന്' പറഞ്ഞതിനെ ആ ശേഖരത്തിലുള്ളവർ അനുസരിക്കുകയും അതിലേക്കു വേണ്ടുന്ന വട്ടംകൂട്ടുന്നതു കണ്ട് കോനാട്ട് മല്പാനും മറ്റു കത്തങ്ങളും കൂടെ 'ഈ കാര്യം ഒരു പ്രകാരവും ചെയ്തു കൂടാ' എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സിദ്ധാന്തികളുടെ കൗശലത്താൽ ആളുകൾ വന്ന് 'അയ്യോ ബിഷപ്പ് മരിക്കാനായി, വേഗത്തിൽ എല്ലാവരും വരുവിൻ' എന്ന് വ്യസനധൂതിയോടെ പറയുന്ന സ്വരം കേട്ട് മുറിത്തട്ടേൽ നിന്ന് എല്ലാവരും ചമയപ്പുരയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ മുതൽപേർ തൊമ്മൻ കത്തനാരെ മെത്രാന്റെ ചമയങ്ങൾ ഇടുവിച്ച് മെത്രാന്റെ വിരലിന്മേൽ കിടന്ന വാഴ്ചമോതിരം ഊരിയെടുത്തു അയാളുടെ വിരലിന്മേൽ ഇടുവിക്കുകയും, പട്ടം കൊടുക്കുകയും സൈത്ത് റൂൾമാ ചെയ്യാൻ വരട്ടെ എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കട്ടിലിന്റെ അരികെ മുട്ടുകുത്തിച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ കൈ ചക്കരയകത്തുട്ട് ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ എടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലമേൽ വയ്ക്കുകയും ചിലർ വടിയും മുടിയും സ്ലീബായും കൊടുത്ത് ഏതാനും മൊഴികൾ ചൊല്ലി 'മാർത്തോമ്മാ എപ്പിസ്കോപ്പാ' എന്ന് സ്ഥാനപ്പേർ വിളിക്കുകയും വലത്തുകൈ മുത്തുവാൻ സംഗതിയാകാതെ ഇടതുകൈ മുത്തി മുട്ടിന്മേൽ നിന്ന് എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തു കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു എന്ന് പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ മുതൽപേരോട് കൂടിയ ജനങ്ങളിൽ ചിലർ ചോദിച്ചാറെ, 'തന്റെയും മറ്റും ആലോചന കേൾക്കാതെ തന്നിഷ്ടമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു' എന്നത്രേ മറുപടി പറഞ്ഞത്. ബിഷപ്പുമാർ ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന ചൊല്ലുമ്പോൾ, കൂടെ മെത്രാന് സ്ഥാനം നൽകുകയും വാഴിക്കുന്ന മൊഴികൾ ചൊല്ലി ഈ സ്ഥാനം തികക്കേണ്ടതുമായിരിക്കുമ്പോൾ അതിന് സംഗതി വരാതെ ഇരിക്കുന്ന മുറയിൽ ഈ ആളിന്റെ സ്ഥാനം പുസ്തകവിധിയാൽ ശരി അല്ലാത്തതും അതിനാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടാവുന്നതുമല്ല എന്ന പ്രസ്താവം നീളേ പരക്കുന്നു" (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പൃ. 168).

ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ 1809 ജൂലൈ 4 ന് കോലഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ

അടക്കപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്ന് എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതോടെ സഭാന്തരീക്ഷം പ്രകുബ്ധമായി. എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥാനാരോഹണച്ചടങ്ങിന്റെ അകാനോനികതയും വ്യർത്ഥതയും സഭയിലെ തെക്കും വടക്കുമുള്ള അനേകരെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കി. പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയിൽ താല്പര്യമുള്ള ഏതാനും വൈദികരും ഇടവകകളും എട്ടാം മാർത്തോമ്മായെ പിന്താങ്ങി. പുതിയ മെത്രാന്റെ കൈകളിൽ മലങ്കരസഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ഭാവി ഇരുട്ടടഞ്ഞതായിരിക്കുമെന്ന് ഭൂരിപക്ഷം സ്ഥിതിഗതികളെ വിലയിരുത്തി. ക്ഷോഭജനകമായ ഈ പിരിമുറുക്കം വ്യക്തിഗതമത്സരമാവാതെ സഭയുടെ ഭാവി ശോഭനമാക്കുവാനുള്ള അവസരമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ പക്ഷമതികളായ പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാനും കായംകുളം മല്പാനും രംഗത്തിറങ്ങി. അവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട ഒരനുരഞ്ജന ഫോർമുലയായിട്ടാണ് കണ്ടനാട് പടിയോല ജനിച്ചത്.

കണ്ടനാട് പടിയോല

ഏഴാം മാർത്തോമ്മായുടെ 40-ാം അടിയന്തിരം പ്രമാണിച്ച് മലങ്കരയിലുണ്ടായിരുന്ന അമ്പത്തിഅഞ്ചു പള്ളികളിലെ പ്രതിനിധികളും 1809 ചിങ്ങം 1-ാം തീയതി കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ സമ്മേളിച്ചു. സമ്മേളനത്തിന്റെ പൊതുവികാരം തനിക്കനുകൂലമല്ലെന്ന് എട്ടാം മാർത്തോമ്മായ്ക്കു ബോധ്യമായി. മെത്രാന്റെ ഏകനായക ശക്തിക്കെതിരെ മലങ്കരസഭ ആദ്യമായി പ്രതികരിച്ചത് കണ്ടനാട് സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചാണ്. സ്പഷ്ടമായി നിർവചിക്കപ്പെട്ട ഒരു നിയമ വ്യവസ്ഥിതിക്കു വിധേയപ്പെടുവാൻ എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ തയ്യാറുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഭയുടെ ഭരണാധികാരിയായി അംഗീകരിക്കാമെന്ന് യോഗത്തിൽ ധാരണയായി.

പൂർണ്ണ ഗൈമാൾ, കശ്ശീശാ തുടങ്ങിയ പട്ടംകൊടകളും മറ്റും സ്ഥാനപൂർത്തീകരണത്തിന് ശേഷം മാത്രമേ നടത്തേണ്ടതുള്ളൂ എന്നും സമ്മേളനത്തിൽ ധാരണയായി എന്ന് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട് (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പൂ. 187). നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ഈ പടിയോലയെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പടിയോലയുടെ അസ്സൽ രൂപം കൊടുത്തിട്ടില്ല. ഇടുപ്പ് റൈട്ടർ നല്കുന്ന പടിയോലയുടെ രൂപം നവീകരണാശയങ്ങൾക്കു അനുയോജ്യമാം വിധം ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു പുരാതന കൈയെഴുത്തു പ്രതിയിൽ നിന്നാണ് ഇതെഴുതുന്ന ആൾ കണ്ടനാട് പടിയോലയുടെ സത്യസന്ധമായ അസ്സൽ ക്രമം കണ്ടെടുത്തത്. ഈയിടെ കണ്ടെടുത്ത കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിലെ പകർപ്പും മേൽപ്രകാരം കണ്ടെത്തിയ പകർപ്പും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. താരതമ്യ പഠനത്തിനായി രണ്ടു പകർപ്പുകളും താഴെ ചേർക്കുന്നു:

യഥാർത്ഥ പടിയോല

മശിഹാ പെരന്നിട്ട് 1809 -ാം കാലം 985 -മാണ്ട് ചിങ്ങ മാസം 1 -ാം തീയതി എഴുതിവച്ച പടിയോല.

1. ഉണ്ണികൾ പിറന്നാൾ 90 ദിവസത്തിനകം മാമ്മുദീസാ മുക്കുകയും
2. പൈതങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന നമസ്കാരവും നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയവും വിശ്വസിക്കുന്നതും ഞായറാഴ്ചയും മാറാനായതും പ്രമാണങ്ങളും ഭൂഷകളും കുദാശകളും പഠിക്കയും
3. കുരിശുമണി നേരത്ത് ഓരോരോ നന്മനിറഞ്ഞ മറിയവും ഒരു ആകാശത്തിലിരിക്കുന്നതും ചൊല്ലും കൗമ്മാപ്പടി നമസ്കാരങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി അന്തിയിലും മയ്യലിലും കൂടി നമസ്കരിക്കയും
4. ഞായറാഴ്ചകളിലും പെരുന്നാളുകളിലും പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന കാണുകയും
5. കല്പിക്കപ്പെട്ട നോമ്പുകൾ അഞ്ചും നോൽക്കയും 25 നോമ്പിലും 50 നോമ്പിലും കുമ്പസാരിച്ച് കുർബ്ബാന കൊള്ളുകയും ദ്രോഹപ്പെട്ടവർക്കു ന്യായത്ത് നോക്കുന്നതിന് വശമില്ലെങ്കിൽ വികാരിയും ദേശത്ത് പട്ടക്കാരും ബോധം വന്നാൽ അനുവാദം പോലെ നടന്നുകൊൾകയും
6. പെണ്ണുങ്ങളെ പതിനാലു വയസ്സിനകം കെട്ടിക്കയും പെണ്ണുകെട്ടുന്നതലേ ഞായറാഴ്ച വന്ന് നമസ്കാരങ്ങൾ കേൾപ്പിച്ച് കുമ്പസാരിപ്പിക്കുകയും തലേ ഞായറാഴ്ച തന്നെ വിളിച്ചു ചൊല്ലുകയും പെണ്ണുകെട്ടുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പ് ചെറുക്കന് ഒരു

ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറുടെ ഭാഷ്യം

1. ഉണ്ണികൾ പിറന്നാൽ 90 ദിവസത്തിനകം മാമ്മുദീസാ മുക്കുകയും
2. പൈതങ്ങൾ ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന നമസ്കാരവും നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയമെന്ന നമസ്കാരവും വിശ്വസിക്കുന്നതും പ്രമാണങ്ങളും ചാവുദോഷങ്ങളും കുദാശകളും മറ്റു മനോഗൂണപ്രവൃത്തികളും പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും വേണമെന്നും
3. കുരിശുമണി നേരത്ത് നമസ്കാരത്തിന് പള്ളിയിൽ ചെല്ലുകയും വീടുകളിലും കൗമ്മാപ്പടി നമസ്കാരങ്ങൾ അന്തിയിലും മയ്യലിലും കൂടി നമസ്കരിക്കുകയും
4. ഞായറാഴ്ചകളിലും പെരുന്നാളുകളിലും എല്ലാവരും പള്ളിയിൽ ചെന്ന് ശുദ്ധമുള്ള കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുകയും
5. കല്പിക്കപ്പെട്ട നോമ്പുകൾ അഞ്ചും നോക്കുകയും 25 നോമ്പിലും 50 നോമ്പിലും ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുകയും നോമ്പ് എടുപ്പാൻ രോഗം കൊണ്ട് പാടില്ലെന്ന് വികാരിക്കും പട്ടക്കാർക്കും ബോധം വന്നാൽ അനുവാദം പോലെ നടന്ന് കൊൾകയും
6. പെൺ പൈതങ്ങളെ 14 വയസ്സിനകം മാത്രമേ കെട്ടിക്കാവൂ. കെട്ടിന്റെ തലേ ഞായറാഴ്ച വിളിച്ചു ചൊല്ലുകയും കുർബ്ബാനയ്ക്കു മുമ്പിൽ മണവാളനും മണവാട്ടിയും തോഴ്മക്കാരും പള്ളിയിൽ ചെന്ന് ചേരപ്പെടുകയും മണവാളന് ഒരു കുരിശും ഉണ്ടെങ്കിൽ 3 മുതൽ

കുരിശും മൂന്ന് മുടുകും (?) പെണ്ണിന് കാതിലയും മൂന്നു കൂട്ടം കാശും ഒറ്റഴയും (?) കൊടുത്തു കൊന്തയും ഇടുവിച്ച് വടക്കേ ദിക്കിൽ ചെറുക്കനെ ഏഴുമൊടുകും ഒരു കുരിശും അരഞ്ഞാണവും നെറ്റിപ്പട്ടവും കഴുത്തിൽ ഏഴുരുപൊന്നിട്ടു കൊൾ കയും പെണ്ണുകെട്ടി കരേറിയാൽ ഞായറാഴ്ച ഒരു നേരത്തെ വിരുന്നു കൊടുക്കുകയും കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പ് പെണ്ണുകെട്ടുകാർ പള്ളിയിൽ വരികയും പസാരം കെട്ടിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ മുമ്പും പിറകും തർക്കിക്കുന്ന കാര്യം മരിയാദ അല്ലാത്ത താക കൊണ്ടും കുദാശകൾക്കും തമ്പുരാന്റെ മനോഗുണങ്ങൾക്കും ഭേദാഭേദം ഇല്ലാത്തതാക കൊണ്ടും വയസ്സു മൂപ്പ് പോലെ നിർത്തി കെട്ടിച്ച് കൊള്ളുകയും പിറ്റേ ഞായറാഴ്ചയ്ക്കകം കുടിവയ്ക്കലും വിരുന്നു കൂടാതെ തേനുണ്ടു കുളിക്കുകയും പുളി കുടിക്കുകയും വാവുസാവാഴ്ചയ്ക്കു (?) ഓണപ്പൂടവയും കൊടുക്ക വേണം.

7. പട്ടക്കാർ രണ്ടു നേരം കുടി നമസ്കരിച്ച് പള്ളിയിൽ പാർക്കയും മദ്യപാനം ചെയ്യാതെയും ആൾക്കാരുള്ള പള്ളിയിൽ ഞായറാഴ്ചയും പെരുന്നാൾക്കും കാലത്തും ഉച്ചനേരത്തും കുർബ്ബാന ചൊല്ലുകയും ഇടവകക്കാർ പട്ടക്കാർക്കു പസാരം കൊടുക്കുകയും

8. തെക്കും വടക്കും ഓരോ പഠിത്തവീട്ടിൽ ഓരോരോ മല്പാഥാർ ഇരുന്ന് പൈതങ്ങളെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും പഠിപ്പിക്കുകയും പള്ളിയിൽ നിന്നും വരിയിട്ടെടുത്തു അവർക്കു വേണ്ടത് ആണ്ടു തോറും കൊടുക്കയും പട്ടക്കാർ പള്ളിക്കടുത്ത ക്രമങ്ങൾ ഒക്കെയും തഴക്കി കുറവ് തീർത്തു

5 വരെ മുടുകും അരഞ്ഞാണവും മണവാട്ടിക്കു കാതിലയും തളയും 1 മുതൽ 3 വരെ കോർമ്പലും കൈയ്ക്കൊറ, തോൾ വള, നെറ്റിക്കെട്ട് മുതലായ ആഭരണങ്ങൾ ചമഞ്ഞും കെട്ടുകേറിയാൽ അവിടെ ഒരു നേരത്തെ വിരുന്നു കൂടി വെച്ചാൽ അവിടെ ഒരു നേരത്തെ വിരുന്നു ആവാം. കൈപിടിപ്പിപ്പാൻ നിർത്തി പ്പെടുമ്പോൾ മൂന്നുപിന് നിൽക്കുന്നതിൽ വച്ച് തർക്കപ്പെടാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി മേലിൽ മണവാളന്റെ വയസ്സുമൂപ്പ് പോലെ നിർത്തി കൈപിടിപ്പിച്ചയക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

7. പട്ടക്കാർ രണ്ടു നേരവും പള്ളിയിൽ കുടി നമസ്കരിക്കുകയും പള്ളിയിലും പള്ളിയോട് അടുത്തും അവർ പാർക്കയും മദ്യപാനത്തിൽ നിന്ന് അവർ ഒഴിഞ്ഞിരിക്കയും ഞായറാഴ്ചയിലും പെരുന്നാളുകൾക്കും രണ്ടു പട്ടക്കാർ കാലത്തും ഉച്ചപാത്തും കുർബ്ബാന അണക്കുകയും പട്ടക്കാർക്കു പസാരം കൊടുക്കപ്പെടുകയും

8. തെക്കും വടക്കും സുറിയാനിക്കാരുടെ പൊതുവിലുള്ള ഉപകാരത്തിനു വേണ്ടി ഓരോ പഠിത്തവീട് തീർപ്പിക്കുകയും അതിൽ ഓരോ മല്പാഥാരിരുന്ന് പൈതങ്ങളെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും വേദന്യായത്തിലും മറ്റും പഠിപ്പിക്കയും പള്ളികളിൽ നിന്ന് വരിയിട്ട് മുതൽ എടുത്തു ഇവരുടെ ചെലവ് നട

മല്പാമ്പാരുടെ എഴുത്തു യജമാനസ്ഥാനത്തു കൊണ്ടുവന്ന് കൊടുത്തു കൂദാശ പ്രവൃത്തികൾക്കു അനുവാദം വാങ്ങിച്ചു കൊൾകയും

9. പള്ളി മര്യാദകളും നടത്തേണ്ടതിനുള്ള ആണ്ടു തക്സാ ക്രമപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകം പള്ളിക്കാര്യത്തിൽ നിന്നും വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളുകയും

10. എല്ലാ പള്ളികളിലും നിര ഇറക്കുകയും 16 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് അവരുടെ പേർക്കു മുറി എഴുതി നടയിൽ വച്ച് അതിൽ മുറിയെടുത്തു വരുന്ന ആൾ ആ വത്സരം കൈ സ്ഥാനം നടന്ന് പതിവിൻപടി ചെലവിട്ട്, വിശേഷാൽ ഉള്ളതിന് യോഗത്തെ ബോധിപ്പിച്ച് ചിലവർത്ത്, ആണ്ട് തെക്കയു ബോൾ വികാരിയെയും യോഗത്തെയും ബോധിപ്പിച്ച് മുതൽ ചെലവിന്റെ കണക്കു എഴുതിത്തീർത്തു ഇരിപ്പുള്ള പണവും കെട്ടിവച്ച കൈസ്ഥാനവും മാറ്റി വീണ്ടും മുറിയെടുത്ത് വരുന്ന ആളിന്റെ പറ്റിൽ പണവും മുണ്ട് കൃതിയും പെട്ടി പ്രമാണവും ശേഷമുള്ള മുതൽ കാരിയാൾ വശം ഏല്പിച്ച് മേല്പട്ടിൽ വച്ച്, യജമാന സ്ഥാനത്തെ ആളായിട്ട് ഇടവക കത്തങ്ങളിൽ ഒരുത്തനെ നിശ്ചയിച്ച് മൂന്ന് പേരും തെരട്ടും പടിയോലയും കണ്ടിട്ട് അതിനോട് വച്ച് മൂന്ന് പുട്ടും പുട്ടി സൂക്ഷിച്ചുകൊൾകയും ആ വക പുട്ടിൽ നിന്ന് എടുത്തുവെക്കേണ്ടും നാളിൽ യജമാന സ്ഥാനത്തേയും വികാരിയേയും യോഗവും ബോധിപ്പിച്ച് ചിലവിട്ടുകൊള്ളുകയും 16 പേർ പ്രാപ്തിയുള്ളവർ ഇല്ലാത്ത പള്ളികളിൽ 4 പേരായിട്ടെങ്കിലും എഴുതിവച്ച

ത്തിക്കയും ശെമ്മാശന്മാർക്കും പട്ടക്കാർക്കും പള്ളിക്കടുത്ത ക്രമങ്ങൾ വശമായാൽ യോഗ്യതപോലെ മല്പാമ്പാരുടെ എഴുത്തോടു കൂടി യജമാന സ്ഥാനത്തു നിന്നും കൂദാശ പ്രവൃത്തികൾ തികച്ചു കൊടുത്തു അനുവാദം വാങ്ങിച്ച് നടക്കാം

9. പള്ളി മര്യാദകൾക്കു വേണ്ടുന്ന ആണ്ടു തക്സാ പുസ്തകം പകർത്തി എഴുതി വരുന്നതിനെ അതത് പള്ളിയിൽ നിന്ന് കൈവിലയ്ക്കു വാങ്ങിച്ചു കൊൾകയും

10. എല്ലാ പള്ളികളിലും യോഗ്യന്മാരെ നോക്കി 16 പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് അവരുടെ പേർക്കു മുറി എഴുതി നടയിൽ വച്ച് അതിൽ നാലു നറുക്കു എടുത്തു വരുന്ന 4 പേർ ഓരോ സംവത്സരം അതതു പള്ളിയിൽ വീത വച്ച് കൈസ്ഥാനം നടത്തുകയും പതിവുള്ളത് ചെലവിട്ട് ശേഷം മുതൽ യോഗത്തെ ബോധിപ്പിച്ച് വെക്കയും കണക്കും തെരട്ടും എഴുതി തീർത്തു ബോധപ്പെടുത്തി ഇരിപ്പു മുതലും കെട്ടിവച്ച് കൈസ്ഥാനം ഒഴിയേണ്ടതും വീണ്ടു മേൽപ്രകാരം തന്നെ ആളെ നിയമിച്ച് മുതലും കണക്കും സാമാനം പെട്ടി പ്രമാണം മുതലയാവകൾ ഏല്പിച്ച് കൊടുക്കയും ഇവയെ യജമാന സ്ഥാനത്തെ ആളായിട്ടു എടവക പട്ടക്കാരിൽ ഒരുവനെ കൂടെ നിശ്ചയിച്ച് മേൽപട്ടിൽ വച്ച് മൂന്ന് പുട്ടും പുട്ടി സൂക്ഷിക്കയും അതിൽ നിന്ന് എടുത്ത് ചിലവിട്ടേക്കും നാളിൽ യജമാനനെയും വികാരിയെയും യോഗത്തെയും അറിയിച്ച് യജമാനന്റെ അനുവാദത്തോടെ ചെലവിട്ടുകൊൾകയും 16 ആൾ യോഗ്യന്മാരായി ഇല്ലാത്ത എടവകയിൽ നാലഞ്ചു പേരായിട്ട് എങ്കിലും നറുക്കിട്ട് നടത്തികൊൾകയും കൈ സ്ഥാനക്കാർ കുറികൾ

മുറയ്ക്കു നടത്തിക്കൊള്ളുകയും കൈസ്ഥാന ചീട്ടിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളുകളും വികാരിയും ഇടവക പട്ടക്കാരും കൂടി നിരൂപിച്ച് യോഗക്കുറി യോഗക്കാരിയം വിചാരിച്ചു കൊള്ളുകയും

എഴുതുന്നത് വികാരിയും പട്ടക്കാരുമായി കൂടി നിരൂപിച്ച് എഴുതിക്കൊള്ളുകയും

11. നമസ്കാരവും കുർബ്ബാനയും മാമ്മുദീസായും പെൺകെട്ടും യൽദായും ദനഹായും ഓശാനയും ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചയും കൃതായും പന്തെക്കുസ്തിയും യാക്കോബായ കാർ സുറിയാനിക്കാരുടെ ക്രമത്തിന് നടന്നു കൊള്ളുകയും

11. നമസ്കാര കുർബ്ബാന, മാമ്മുദീസാ, പെൺകെട്ട്, പെരുന്നാളുകൾ മുതലായവ ഒക്കെയും യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ ക്രമം പോലെ നടന്നുകൊള്ളുകയും

ഈ എഴുതിവച്ച ക്രമങ്ങൾ ഒന്നിനും ഭേദം വരുത്താതെ നടന്നുകൊള്ളുമാറും ആയതിന് ഭേദം വരുത്തി നടക്കുന്നുവെങ്കിൽ പള്ളിക്കു പുറത്തുനിന്ന്, കല്പിച്ച് ചെയ്യുന്ന ശിക്ഷയും പ്രായശ്ചിത്തവും ചെയ്തു വീണ്ടും ഈ എഴുതിവച്ചതിൻവണ്ണം നടന്നുകൊള്ളുമാർ സമ്മതിച്ച് ഈ പടിയോല എഴുതിവച്ച് അങ്കമാലി മുതൽപേർ ശേഷം അമ്പത്തിനാലു പള്ളിക്കാരും കൂടി എഴുതിവച്ച പടിയോല.

ഈ മേലെഴുതിയ ക്രമങ്ങൾ ഒന്നിനും ഭേദം വരുത്താതെ നടന്നു കൊള്ളുമാറും ഭേദം വരുത്തി നടക്കുന്നു എങ്കിൽ പള്ളിക്കു പുറത്തു തിരിച്ച് കല്പിക്കുന്ന ശിക്ഷയും പ്രായശ്ചിത്തവും അനുസരിച്ച് വീണ്ടും കൂടി നടന്നുകൊള്ളുമാറും സമ്മതിച്ച് പടിയ്ക്കു അങ്കമാലി മുതൽ 54 പള്ളിക്കാർ കൂടി എഴുതിയ പടിയോല.

കണ്ടനാട്ടു പടിയോലയെ മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണഘടന എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ പോരാ; ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ കാനോൻ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടത്. മാമ്മുദീസായുടെ പ്രായം, വിവാഹ സമ്പ്രദായത്തിലെ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും സാമുദായികവുമായ ആചാരങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ തദ്സംബന്ധമായി ദേവാലയത്തിന് നൽകേണ്ടുന്ന ഭോഗങ്ങൾ, ദേവാലയാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, വൈദികരുടെ പ്രത്യേക വരുമാനങ്ങൾ, സഭയിലെ നോമ്പുകൾ, നോമ്പിന്റെ ആചരണശൈലികൾ, വീട്ടിലും ദേവാലയത്തിലും നടക്കേണ്ടുന്ന നമസ്കാരങ്ങളുടെയും മറ്റ് ആരാധനകളുടെയും മുറകൾ, ഞായറാഴ്ചകളിലും പെരുന്നാളുകളിലും ഉള്ള പ്രത്യേക ആരാധനകൾ, അഖൈദികരുടെയും വൈദികരുടെയും മതേതരവും മതപരവുമായ വിദ്യാഭ്യാസവും വൈദിക പരിശീലനവും, ഇടവകയുടെ ഭരണം, അതിൽ വൈദികന്റെയും മെത്രാന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും പങ്കാളിത്തം, മല്പാമ്പാരുടെയും മെത്രാമ്പാരുടെയും പ്രത്യേക സ്ഥാനങ്ങൾ, സഭയിലെ പെരുന്നാളുകളും ആരാധന ക്രമങ്ങളും, പടിയോലയുടെ അലംഘനീയത തുടങ്ങി ഒട്ടുവളരെ വിഷയങ്ങൾ കണ്ടനാട്ടു പടിയോല ദീർഘ

വീക്ഷണത്തോടെ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. 1809 ന് മുമ്പ് ഏതെങ്കിലും ലോക സഭകളിൽ ഇത്രയും സർവതലസ്തർശിയായ ഒരു നിയമസംവിധാനം രൂപപ്പെട്ടതായി അറിവില്ല. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽത്തന്നെയും അലിഖിതമായ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണഘടനയും അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയും മാത്രമേ അക്കാലങ്ങളിൽ വ്യാപകമായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന ചില സഭാ ദർശനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നു കൂടാ.

1. പകലോമറ്റം കുടുംബക്കാരുടെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാവകാശത്തെപ്പറ്റി പടിയോല അർത്ഥഗർഭമായ മൗനം പാലിക്കുന്നു.

2. ഇടവകകളിലെ സാധാരണ ഭരണം ഇടവക പട്ടക്കാരും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട കൈസ്ഥാനികളും ചേർന്ന് നിർവ്വഹിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം സവിശേഷമായ കാര്യങ്ങളിൽ മെത്രാന്റെ പങ്കാളിത്തം അനുവദിക്കുന്നു.

3. 'അവൈദികർക്ക്' മതപരവും മതേതരവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. അവയുടെ നിർവ്വഹണച്ചെലവുകൾ എല്ലാ ഇടവകകളും ചേർന്ന് വഹിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

4. പട്ടക്കാരുടെ സേവന വേതന വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റി കൃത്യമായി പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നു.

5. ജനങ്ങളുടെ വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹികവും ആത്മീയവുമായ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ആഴമേറിയ ഉത്കണ്ഠ പടിയോല പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

6. ഏതെങ്കിലും വിദേശ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുമായി ഈ സഭയ്ക്കു ബന്ധമുണ്ടെന്നോ, ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെന്നോ പടിയോല ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടില്ല.

7. ആരാധനാക്രമങ്ങൾ ഏകീകരിക്കുവാൻ ഉള്ള ആശയം ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

8. പടിയോലയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിക്കുന്ന ആൾ പുറത്തുപോകുമെന്നും സഭ നിശ്ചയിക്കുന്ന പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾക്കു ശേഷം പടിയോലയിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്കു വിധേയമായി മാത്രം വീണ്ടും സ്വീകരിക്കാമെന്നും ദീർഘദൃഷ്ടിയോടെ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചു.

9. ഏതെങ്കിലും മെത്രാനെ വ്യക്തിപരമായി മുറിപ്പെടുത്തുവാൻ പടിയോല ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.

10. തെക്കും വടക്കും ഓരോ പഠിത്തവീടുകൾ എന്ന പരാമർശത്തിലൂടെ, സഭയിൽ പലപ്പോഴും സമരസപ്പടാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ

ഉണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും രണ്ടിന്റെയും സമതുലിതാവസ്ഥ പാലിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയിലെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളനുസരിച്ച് സഭാ ഭരണം നിർവ്വഹിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച എട്ടാം മാർത്തോമ്മായെ സമ്മേളനം മോതിരമിട്ട് സഭാ ഭരണാധികാരിയായി അംഗീകരിച്ചു. പടിയോലയുടെ സമീപനം എപ്പിസ്കോപ്പലും ജനാധിപത്യപരവുമായ തത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കണ്ടനാട്ട് സമ്മേളിച്ച സഭാ സുന്നഹദോസ് ഈ പടിയോലയ്ക്കു നൽകിയ ഗൗരവം അതിന്റെ അധ്യക്ഷൻ വേണ്ടത്ര കാര്യമായി പരിഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് നിരണം ഗ്രന്ഥവരി നൽകുന്ന സൂചന. അതിസാഹസികമായി മലങ്കരസഭ തനിമയ്ക്കു വേണ്ടി നടത്തിയ ഒരു പോരാട്ടത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയെപ്പറ്റി പകലോമറ്റം കുടുംബ ഡയറി - നിരണം ഗ്രന്ഥവരി - ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് വിചിത്രമായി തോന്നാതിരിയ്ക്കുകയില്ല: “.... പുലകുടിയും കഴിച്ച്, നാൽപ്പതാം ദിവസം കണ്ടനാട്ടു വച്ച് കഴിക്കയെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, പള്ളിക്കാരെ ഒക്കെയും അവിട വരുത്തി. കുന്നംകുളങ്ങരെ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടപ്പു കത്തനാരു തൊമ്മൻ മെത്രാശ്വനോടു റമ്പസുഖവും ഏറ് അയാളുടെ അനന്തിരവൻ ഇട്ടപ്പിനു പട്ടവും കൊടുപ്പിച്ച് യാക്കോബായെക്കാരുടെ മർയാദപോലെ ഒക്കെയും നടന്നുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും ഒരു പടിയോലയും എഴുതിവച്ച് 85-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം മുതൽ ഒരു സംവത്സരം ഒരു വിധത്തിൽ നടന്നു” (പു. 120).

കണ്ടനാട്ടു സുന്നഹദോസിന്റെ മറ്റു രണ്ടു തീരുമാനങ്ങൾ കൂടി ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്:

1. കുന്നംകുളം പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടപ്പ് കത്തനാരെ റമ്പാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തു.

2. കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയുടെ വ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ച് സഭാ ഭരണം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടപ്പ് കത്തനാരെയും കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാനെയും തെരഞ്ഞെടുത്ത് എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ ഉപദേശകരായി നിയമിച്ചു. ഇട്ടപ്പ് റൈട്ടർ എഴുതുന്നു: “.... അപ്പോൾ കൂടിയിവരെല്ലാവരും ഈ പടിയോലയിൽ ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തശേഷം മെത്രാനെ മോതിരം ഇടുവിച്ചു. കുന്നംകുളങ്ങരക്കാരൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടപ്പ് കത്തനാർക്കു റമ്പതം കൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തെയും കായംകുളത്തുകാരൻ പീലിപ്പോസ് റമ്പാനെയും മേലിൽ മെത്രാന്റെ കൂടെ കാര്യവിചാരത്തിനായി നിശ്ചയിച്ചുവച്ച് യോഗം പിരിയുകയും ചെയ്തു” (പു. 157).

ഇട്ടപ്പ് റൈട്ടർ സഭാചരിത്രത്തിൽ കണ്ടനാട്ട് പടിയോല ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന് ശേഷം സഭാചരിത്രം രചിച്ച മിക്ക സഭാ ചരിത്രകാരന്മാരും

കണ്ടനാട്ട് പടിഞ്ഞാറേ കണ്ടതായി ഭാവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറെ കമ്പിന് കമ്പിന് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള മിക്ക സഭാചരിത്രകാരന്മാരും തങ്ങളുടെ അതിവിസ്തൃതമായ സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ പടിഞ്ഞാറേയുടെ വൃത്താന്തം ഒഴിവാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതായി കാണുന്നു. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതൽക്കു ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അന്ത്യോഖ്യയിലെ സിറിയൻ സഭയുടെ പുത്രീസഭയാണെന്ന് പ്രമാണരഹിതമായി സമർത്ഥിക്കുവാൻ വേണ്ടി ചരിത്രമെഴുതിയവർക്കു അന്ത്യോഖ്യ ഭരണാധികാരത്തിന്റെ ബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു പരാമർശവുമില്ലാത്ത കണ്ടനാട്ട് പടിഞ്ഞാറേ കാണാൻ കഴിയാതെ വന്നതാവാം. എന്നാൽ മലങ്കരസഭയുടെ തനിമയെപ്പറ്റിയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയും ഇടവിടാതെ എഴുതുന്നവരും ഈ പടിഞ്ഞാറേ കണ്ടതായി ഭാവിച്ചിട്ടില്ല എന്ന സത്യം അവശേഷിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം വളരെ തീർച്ച. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകത്തിൽ മലങ്കര സഭ സൂചിപ്പിതമായി സംവിധാനം ചെയ്ത ആർത്താറ്റ് - കണ്ടനാട്ട് പടിഞ്ഞാലുകളെ അവഗണിച്ച് രചിക്കുന്ന ഒരു സഭാ ചരിത്രവും പൂർണ്ണമാവുകയില്ല. ഈ പടിഞ്ഞാലുകൾ സഭാചരിത്രത്തിൽ മാത്രമല്ല, ദേശീയ ചരിത്രത്തിന്റെ ചക്രവാളത്തിൽപ്പോലും നവോത്ഥാനോദയ സൂര്യന്റെ കുമ്പുകരിണങ്ങളെ പ്രസരിപ്പിച്ച അഗ്നിജ്വാലകൾ ആയിരുന്നു. ചരിത്ര വീക്ഷണഗതിയിൽ പുതിയ അധ്യായങ്ങൾ വിരചിക്കുവാൻ ഈ ചരിത്ര രേഖകൾക്കും കഴിയും.

ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, നവീകരണ ചിന്തകൾക്കനുകൂലമായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയശേഷമാണ് കണ്ടനാട്ടു പടിഞ്ഞാറേയെ തന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതെന്ന് നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പടിഞ്ഞാലേ എഴുതിയ കാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ട സഭാചരിത്രത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തു പകർത്ത് ഇതെഴുതുന്ന ആളുടെ ഗവേഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ കണ്ടുകിട്ടിയതും ഈയിടെ കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരി പരിശോധിക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചതും ആ ഭേദഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അവ താഴെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:

പടിഞ്ഞാല 3 -ാം ഖണ്ഡിക: നമസ്കാരത്തോടു ചേർത്തു 'നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയം' ചൊല്ലണമെന്ന ഭാഗം ഇട്ടുപ്പ് അവതരിപ്പിച്ച പടിഞ്ഞാലയിൽ വിട്ടു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നവീകരണത്തോട് അനുഭാവമുണ്ടായിരുന്ന പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ നിലപാടിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനാകാം ഇട്ടുപ്പ് ഈ കടുംകൈ ചെയ്തത്. പൂർവിക മലങ്കരസഭയിൽ 'നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയം' ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന് വാദിച്ചിരുന്ന നവീകരണക്കാർക്കു കണ്ടനാട്ടു പടിഞ്ഞാല കണ്ണിലെ കരടായിത്തീരരുതെന്ന് ഇട്ടുപ്പ് ചിന്തിച്ചിരിക്കാം.

ഖണ്ഡിക 5: കുമ്പസാരിച്ച് കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളണമെന്ന് സാക്ഷാൽ

പടിയോല; കൂർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളണമെന്ന് മാത്രം ഇട്ടപ്പിന്റെ ഭേദഗതി.

കുമ്പസാരം മലങ്കരസഭയിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിൽ നവീകരണക്കാർ വ്യക്തിഗത കുമ്പസാരത്തെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നില്ല. അവർക്കെതിരായി ചരിത്രത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു തെളിവ് ഒഴിവാക്കാനാവാം ഇട്ടപ്പ് 'കുമ്പസാരിച്ച്' എന്ന പൂർവ്വപദം വിട്ടുകളഞ്ഞത്. അഞ്ചാം ഖണ്ഡികയിൽ തന്നെ 'ദേശത്തു പട്ടക്കാർ' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ നിന്ന് 'ദേശത്ത്' എന്ന പദം ഇട്ടപ്പ് ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'ഇടവകപ്പട്ടക്കാർ' എന്ന ആശയം നവീകരണക്കാർക്കു പൊതുവിൽ സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. 'പട്ടക്കാർ പൊതുസഭയുടേത്' എന്ന സമീപനമാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. നവീകരണക്കാർ പിന്നീട് മെത്രാന്മാർക്കും സ്ഥലംമാറ്റം ഏർപ്പെടുത്തി (ഓർത്തഡോക്സ് സഭ 1934 ലെ ഭരണഘടനയിൽ 'ഇടവകപ്പട്ടക്കാർ' എന്ന ആശയത്തെ നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളർച്ച മുരടിച്ച് ഇടവകകൾ, ഇടവകപ്പട്ടക്കാർ എന്ന ഇടർച്ചപ്പാറ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അത്യുത്സാഹത്തോടെ വളർന്നതിന്റെ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. ഭരണഘടനയെ മറികടന്ന് ഇടവക പട്ടക്കാരെ നിലനിർത്തിയ മെത്രാസനങ്ങളും ഇടവകകളും സ്തംഭനത്തിൽ തുടരുന്നതിന്റെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ തന്നെയുണ്ട്. മേല്പട്ടക്കാരെ സ്ഥലംമാറ്റത്തിനു വിധേയരാക്കണമെന്ന ചിന്ത ഇപ്പോൾ സഭയിലാകെ പ്രബലമായിട്ടുണ്ട്. 2002 -ൽ കാലാവധി അവസാനിച്ച സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി ഇക്കാര്യത്തിൽ ശക്തമായി പ്രതികരിച്ചു. പക്ഷേ മേല്പട്ടക്കാരിൽ പലരും അനിവാര്യമായ ഈ പുരോഗമന വീക്ഷണത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ല എന്നാണ് അറിഞ്ഞത്. കുടുംബസ്ഥരായ വൈദികർ സ്ഥലംമാറ്റത്തിന് വിധേയരാവുന്ന ഒരു സഭയിൽ സന്ന്യാസിമാരായ മേല്പട്ടക്കാർ സ്ഥലംമാറ്റത്തിന് വിധേയരാവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതിന്റെ വൈപരീത്യം ആർക്കാണ് മനസ്സിലാവുക. ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ മണവാളന്മാരാണ് മെത്രാന്മാർ; അവരെ മാറ്റുന്നത് അനുചിതമാണ് എന്ന വാദഗതി തന്നെയാണ് അര നൂറ്റാണ്ടിന് മുമ്പ് വൈദികരും ഉന്നയിച്ചിരുന്നത്. അവരെ പട്ടം കെട്ടിയിരുന്നതും തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതും അതത് ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥം പോലും മെത്രാന്മാരുടെ വാദഗതിയിൽ പിൻതുണയ്ക്കുന്നില്ല. മെത്രാന്മാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പും പട്ടംകൊടയും ഒരു ഭദ്രാസനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലേ. അല്ലെങ്കിലും മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥലം മാറ്റത്തിന് അവരുടെ സമ്മതം അനിവാര്യമെന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതിൽ എന്ത് നീതിയാണുള്ളത്? വൈദികരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം നിശ്ചയിച്ചതും അവരെ സ്ഥലം മാറ്റുന്നതും വൈദിക സംഘം അല്ലല്ലോ. പ. എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് ഈ കാര്യത്തിൽ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ അന്തിമ തീരുമാനത്തിന് വിധേയമാവാനുള്ള നീതിബോധം പ്രദർശിപ്പിക്കുമെന്ന് നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം. മാനേജിംഗ്

കമ്മിറ്റിയിൽ സഭയിലെ എല്ലാ മേൽപട്ടക്കാരും അംഗങ്ങളും വൈസ് പ്രസിഡന്റുമാരും ആണെന്നത് പ്രത്യേകം സ്മരണീയം.

ഇടവക പട്ടക്കാർ എന്ന ആശയം ഉപേക്ഷിച്ചത് സഭയ്ക്കു വളരെ ഗുണം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഒഴിവാക്കണമായിരുന്നോ? പട്ടം കൊടയിൽ ഭരണീയരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഒരാവശ്യ ഘടകമാണ്. ബൈബിളിലെ നിർദ്ദേശവും അതാണ്. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അക്കാര്യം പരിഷ്കാര ഭ്രമത്തിനിടയിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞു. വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളാവാൻ ഉള്ളവരെ മേൽപട്ടക്കാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പതിവാണ് സഭയിൽ ഇന്ന് കാണുന്നത്. ആചാര്യ സ്ഥാനത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന ആദ്യഘട്ടത്തിലാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ആദ്യം നടത്തേണ്ടത്. മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു മാത്രമായി തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നത് കതിരിന്മേൽ വളം വെക്കുന്നതുപോലെയാണ്. ഭദ്രാസനത്തിന് വേണ്ടി പട്ടംകൊടുക്കുന്ന ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ അതത് ഇടവക പൊതുയോഗം ശുപാർശ ചെയ്യുകയും ഭദ്രാസനപ്പൊതുയോഗം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെയാണ് വൈദിക പരിശീലനത്തിനയക്കേണ്ടത്. വൈദികർ ഇടവകയോട് ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുവാൻ ഇത് അനിവാര്യമാണ്. കേരളത്തിലെ പുരാതന പതിവും അതു തന്നെ. ആ പതിവിനെയാണ് കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയിലെ പദ പ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇട്ടുപ്പ് ആ പദം ഒരു ചരിത്രരേഖയിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കിയത് അനുചിതമായിപ്പോയി എന്നേ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. വൈദികൻ വികാരി എന്ന നിലയിൽ ബിഷപ്പിനോട് മാത്രം ഉത്തരവാദപ്പെട്ടാൽ മതി എന്ന ചിന്ത ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന് ശേഷം റോമ്മൻ കത്തോലിക്കാ സഭ ബോധപൂർവ്വം പ്രചരിപ്പിച്ച ‘എപ്പിസ്കോപ്പസി’യുടെ അനുബന്ധമാണ്. നമ്മുടെ സഭാ ഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വം എപ്പിസ്കോപ്പലിയും ജനായത്തശൈലിയും സമന്വയിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒന്നാണ്. അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ പല സ്ഥാനികളും പല സഭകൾ തന്നെയും കഥയറിയാതെ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ പാതയിൽ പ്രയാണം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയായി പ്രഖ്യാപിക്കുവാനുള്ള അപേക്ഷ സഭാ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ബഹു. സുപ്രീം കോടതി, 1995 ൽ വിധി പറഞ്ഞ സഭാ കേസിൽ, നിരസിച്ചത് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. സഭാ ഭരണഘടനയുടെ ജനായത്തശൈലിയിലുള്ള പ്രബലമായ അടിത്തറ തകർത്ത് അതിനെ ‘എപ്പിസ്കോപ്പൽ’ മാത്രമാക്കാനുള്ള ചില നീക്കങ്ങൾ ഏതൊക്കെയോ തലങ്ങളിൽ സംഘടിതമായി നടക്കുന്നുണ്ടെന്ന്, 1934 മുതൽ സഭാ ഭരണഘടനയിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ള ഭേദഗതികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷനും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും ഇക്കാര്യത്തിൽ നിതാന്ത ജാഗ്രത പുലർത്തിയേ തീരൂ).

ഖണ്ഡിക 6: ഏറ്റവും അധികം കൈക്രിയകൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളത് വിവാഹത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ ഉന്നയിക്കുന്ന ആറാം ഖണ്ഡികയിലാണ്. വധുവരന്മാർ വിവാഹത്തിനു മുമ്പായി കുമ്പസാരിച്ചിരിക്കണമെന്ന് പടിയോലയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇട്ടുപ്പ് വിട്ടുകളഞ്ഞു. ഏത് കുദാശകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മുമ്പും കൗൺസെലിംഗിന്റെയും കൂടെ സ്ഥാനമുള്ള കുമ്പസാരത്തിന് വിശ്വാസികൾ വിധേയരായിരിക്കണമെന്നുള്ളത് സഭയുടെ പ്രാചീനമായ പാരമ്പര്യമാണ്. നവീകരണക്കാർക്കു കുദാശ സ്വീകരണത്തിന് മുമ്പ് വ്യക്തിഗത കുമ്പസാരം പതിവില്ലല്ലോ. ആ വഴിക്കാവാം ഇട്ടുപ്പ് ചിന്തിച്ചത്.

മലങ്കരസഭയിൽ പൂർവികമായി വിവാഹദിനം ഞായറാഴ്ച ആയിരുന്നു. വിശുദ്ധ ദിനത്തിൽ തന്നെ വിശുദ്ധ വിവാഹ കുദാശയും നടക്കട്ടെ എന്ന താവാം അതിന്റെ പിന്നിലെ യുക്തി. അപ്രകാരമുള്ള പതിവിന്റെ വ്യക്തമായ രേഖയാണ് കണ്ടനാട്ട് പടിയോല. നവീകരണക്കാർ ഞായറാഴ്ചയിലെ വിവാഹം എന്ന ആശയത്തെ നഖശിഖാന്തം എതിർത്തിരുന്നു. ആ നിലപാടിനെതിരെ ചരിത്രത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്ന അവസാന രേഖയും ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കാനാവാം ഇട്ടുപ്പ് പടിയോലയിലെ ആ ഭാഗം വിട്ടു കളഞ്ഞത്.

വിവാഹത്തോടൊപ്പം പള്ളികളിൽ പസാരം (ദശാംശം) ഈടാക്കി വരുന്നതിന്റെ സൂചന പടിയോലയിലുണ്ട്. ഇട്ടുപ്പിന്റെ പടിയോലയിൽ ഈ സൂചന ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പടിയോലയിൽ വിവാഹ വിരുന്ന് ഒരിടത്ത് എന്ന നിലപാടാണ് കാണുന്നത്. ഇട്ടുപ്പ് അത് രണ്ടു വിരുന്ന് എന്ന് ചേർത്തത് പ്രാദേശിക സമ്പ്രദായം ഉൾപ്പെടുത്തുവാനായിരിക്കാം (എന്നാലും ഭേദങ്ങൾ ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുക്കുകയായിരുന്നു ഉചിതം).

ഖണ്ഡിക 8: മല്പാന്റെ എഴുത്ത് ഹാജരാക്കുന്ന വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കുദാശ പ്രവൃത്തികൾക്കു അനുവാദം യജമാനൻ കൊടുക്കണമെന്നേ പടിയോല ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കുദാശ തികച്ചു കൊടുത്ത് അനുവാദം നൽകണമെന്ന് ഇട്ടുപ്പ് കാര്യങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പൂർവിക കാലത്ത് മലങ്കരസഭയിലെ പട്ടംകൊട സമ്പ്രദായം എങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്ന് ഗവേഷണം നടത്തുവാൻ സഹായകമായ വ്യവസ്ഥ എന്നതിനാൽ ഈ വാക്യം ചരിത്രപ്രധാനമാണ്.

യാക്കോബായക്കാരുടെ പള്ളിക്രമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പടിയോല നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയും മലങ്കരയിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമങ്ങൾ സാർവത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നത് അനുകൂലസിദ്ധമാണ്. 1751 - ലെ മാർ ഈവാനിയോസ്, തന്റെ കൂടെ വന്ന

രണ്ടു മേല്പട്ടക്കാരുടെയും കാലശേഷം 1789 -ലാണ് സിറിയൻ ക്രമങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപ്രധാനരായ ഏഴാം മാർത്തോമ്മാ, കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാൻ തുടങ്ങിയവരിലൂടെ ആ വക ക്രമങ്ങൾ മലങ്കരസഭയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചിരിക്കാമെങ്കിലും അവയ്ക്ക് ഔദ്യോഗികവും സാർവ്വത്രികവുമായ അംഗീകാരവും പ്രചാരവും ലഭിച്ചത് 'കണ്ടനാട് പടിയോല' മുഖേനയാണ്.

നമുക്കു സഭാചരിത്രത്തിൽ, പല സഭാ സമ്മേളനങ്ങളെക്കുറിച്ചും സുപനകളും അറിവുകളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ കാനോനുകൾ ലിഖിത രൂപത്തിൽ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. തന്മൂലം മലങ്കരയിലെ എല്ലാ പള്ളിക്കാരും ഒത്തുചേർന്ന സഭാ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഇദംപ്രഥമായ രേഖ എന്ന നിലയിൽ കണ്ടനാട് പടിയോലയുടെ സ്ഥാനം അതുല്യമാണ്. ആ സഭാ രേഖയിൽ അന്ത്യോഖ്യയിലെയോ മറ്റേതെങ്കിലും ദേശത്തേയോ സഭാസ്ഥാനികളെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശങ്ങൾ, മലങ്കരസഭാ ഭരണം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥകളിലോ പട്ടംകൊടയുടെ ഭാഗത്തോ കാണുന്നില്ല എന്നതു അതീവ ശ്രദ്ധേയമത്രേ. പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാർ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും അന്ത്യോഖ്യാ എന്നും പാത്രിയർക്കീസ് എന്നും മന്ത്രിച്ച് നടന്ന കാലത്ത്, സഭ ഒട്ടാകെ സമ്മേളിച്ച് ആ കിംവദന്തികളെ അവയർഹിക്കുന്ന അവഗണനയോടെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്ന് കണ്ടനാട് പടിയോല വ്യക്തമാക്കുന്നു. തികച്ചും ദേശീയവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു സഭയുടെ സങ്കല്പം മാത്രമേ, കണ്ടനാട് സുന്നഹദോസിനും അതിന്റെ സംഘാടക നേതാക്കൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 1653 ലെ കുനൻകുരിശു പ്രതിജ്ഞയ്ക്കു ശേഷം മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിലെ മറ്റൊരു നാഴികക്കല്ല് എന്ന വിശേഷണം കണ്ടനാട് സമ്മേളനം അർഹിക്കുന്നു. നവീകരണക്കാർക്കു അനുകൂലമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഇടുപ്പ് ഉദ്ധരിച്ച 'പടിയോല'യിൽ കണ്ടതു കൊണ്ടാകാം മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ചരിത്രമെഴുതിയ ശ്രീ. ചാക്കോ, ഇടുപ്പിന്റെ പടിയോല ഉദ്ധരിച്ചത്. പുരാരേഖകൾ അന്വേഷിച്ച് കണ്ടെടുത്തു ഗവേഷണങ്ങളിലൂടെ തയാറാക്കിയ സഭാചരിത്രങ്ങൾ നമുക്കധികമില്ലല്ലോ.

1809 ചിങ്ങം 15 ന് പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ, കണ്ടനാട് സുന്നഹദോസിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ തുടർന്ന് എട്ടാം മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്ന് റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു. മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കല്ലാതെ കേവലം സന്യാസ സ്വീകരണം മാത്രമായ റമ്പാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ആവശ്യമോ, അപ്രകാരം ഒരു കീഴ്വഴക്കമോ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിലും മല്പാന്റെ പൊതുജന സമ്മതിയുടെ പ്രഖ്യാപനമായി ആ തീരുമാനം ചരിത്രത്തിൽ തിളങ്ങുന്നു. ആർത്താറ്റ് പടിയോലയുടെ ശില്പി എന്ന നിലയിൽ ലഭിച്ച അംഗീകാരം കണ്ടനാട് പടിയോലയുടെ ശില്പി ആയതോടെ

പരമാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചേർന്നു. മലങ്കര മെത്രാൻ എന്ന മഹോന്നത പദ വിധിലേക്കു അർഹതയുള്ള ഒരു തേജോമയമായ വ്യക്തിത്വത്തെ കണ്ട നാട്ട് സുന്നഹദോസ് അദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ മിഷണറി രേഖകളിൽ മെത്രാൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് (പി. ചെറിയാൻ ജഡ്ജി എഴുതിയ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ അനുബന്ധമായി കൊടുത്ത മിഷണറിമാരുടെ കത്തുകൾ പരിശോധിക്കുക). ഫലത്തിൽ പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിന്റെ പൗരാണികത്വം എന്ന വ്യർത്ഥതയ്ക്കെതിരെ മലങ്കരസഭയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രേമികൾ ഏകകണ്ഠമായി പ്രതികരിച്ച വേദി എന്ന നിലയിലും കണ്ടനാട് സഭാസമ്മേളനം സഭാചരിത്രത്തിലൊരു നാഴികക്കല്ലായി മാറുന്നുണ്ട്.

പാരമ്പര്യമായി ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടു കാലം തങ്ങൾ കയ്യാളി വന്ന കുടുംബാവകാശമായ മെത്രാൻ വാഴ്ചയെ വേരോടെ പിഴുതു കളയാനുള്ള ശ്രമമാണ് കണ്ടനാട്ട് സുന്നഹദോസിൽ പ്രകടമായതെന്ന് എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തന്റെ പൂർവികർ അനുഭവിച്ചുപോന്ന നിഷ്കളങ്കമായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുവാനോ പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ പോലുമോ ആരെയും അനുവദിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതായി വേണം മനസ്സിലാക്കുവാൻ.

ഇടവകയുടെ സാധാരണ ഭരണത്തിൽ മെത്രാൻ മേലധികാരിയാണെന്നും ഇടവകയുടെ വരവ് ചെലവ് കണക്കുകൾ പൂർണ്ണമായും തന്റെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലും ആയിരിക്കണമെന്നും എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ ശഠിച്ചു. ഇത് കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയുടെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശക തത്ത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണെന്ന കാര്യവിചാരകന്മാർ കൂടിയായ ഉപദേശകരുടെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിന് സ്വീകാര്യമായില്ല. പള്ളികളുടെ ദൈനംദിന പ്രവർത്തനത്തിൽ തന്റെ മേൽനോട്ടം അനുവദിക്കാത്ത വൈദികർക്കെതിരെ അദ്ദേഹം നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ നടപടികളുടെ പ്രത്യക്ഷ ഉദാഹരണമാണ് തന്റെ കാര്യവിചാരകന്മാരിലൊരാളായ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനെതിരെ മെത്രാൻ, കേണൽ മൺറോവിന് നൽകിയ പരാതി. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ എഴുതുന്നു: “.... എന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ, പടിയോലയിൽ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ താല്പര്യം വക്കാതെയും അന്യോഘ്യയ്ക്കു സാധനം അയയ്ക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കാതെയും ചക്കരയകത്ത് ഇട്ടുപ്പ് കത്തന്മാരുടെ ദുരാലോചന നിമിത്തം നൂതനമായി ചിലതൊക്കെയും നടത്തുവാൻ ആരംഭിക്കുകയാൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനും പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും ഏതാനും ചില പള്ളിക്കാരും കൂടെ മെത്രാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ശരി അല്ലെന്ന് പ്രസ്താവം തുടങ്ങുക കൊണ്ട് മെത്രാനും ഇവരും രണ്ടു പക്ഷമായിത്തീർന്നു.

റമ്പാൻമാരുടെ പക്ഷത്തിൽ കണ്ടനാട്, മുളത്തുരുത്തി, കരിങ്ങാശ്രം,

നടമേൽ ഈ പള്ളിക്കാരും കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളി ഇടവകയിൽ പാലാ കൊച്ചിട്ടൻ മുതൽ പേരും കൂടെ ഈ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം പല സംഗതികളാലും വാസ്തവമല്ലായ്മയ്ക്കുതാൽ അംഗീകരിച്ചു കൂടാ എന്നും അതിനാൽ അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് വേദത്തലവന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും എത്തി സ്ഥാനം തികയ്ക്കുന്നതുവരെ ഈ മെത്രാൻ മേല്പട്ടത്തിനടുത്ത ക്രിയകൾ ഒന്നും നടത്താതെ ഇരിപ്പാനും പടിയോല പ്രകാരം പഠിത്തവീട് തീർപ്പിച്ച് അവിടെ താമസിച്ച് പഠിത്തം നടത്തിക്കുന്നതിന് യാതൊരു ഉത്സാഹവും മെത്രാന്റെ പേരിൽ കാണാനില്ലെന്നും മറ്റും മെത്രാൻ ഓരോ വീഴ്ചകൾ ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ച് മെത്രാന്റെ പേരിൽ മേലെഴുതിയവരും ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മുതൽപേരും, രണ്ടു നാലു പള്ളിക്കാരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയും കൊണ്ട് കീഴ്നാളിൽ നടന്നിട്ടില്ലാത്ത ചട്ടങ്ങളെ മര്യാദ ആക്കി നടത്തണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് വേദത്തലവനായ മെത്രാനെ കീഴ്വഴങ്ങാതെയും യോഗത്തെ അനുസരിക്കാതെയും നടക്കുന്നതിനാൽ അമർച്ച വരുത്തി തരുമാറാകണമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കേണൽ മെക്കാളി സായ്പ് അവർകൾ സന്നിധിയിലും പിന്നീട് റസിഡണ്ട് മൺറോ സായ്പ് അവർകളുടെ അടുക്കലും ആയി കൊല്ലം 986 മുതൽ 922 വരെ തമ്മിൽ വ്യവഹരിച്ച് നടന്നിരുന്ന സംഗതികൾ താഴെ സംക്ഷേപിക്കുന്ന പ്രകാരമാകുന്നു:

മെത്രാനും റമ്പാന്മാരും തമ്മിൽ വഴക്കു തുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ തന്റെ സ്വന്തം ഇടവക ആകുന്ന കുന്നംകുളങ്ങര - ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിലെ നടവരവ് മുതലായത് തനിക്കു യുക്തമായി തോന്നിയ പ്രകാരം ചിലവഴിക്കുകയും ആർത്താറ്റ് പള്ളിയോട് ചേർത്തു ഒരു മുറി തീർപ്പിച്ച് അവിടെ താമസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ ഈ വഴക്കു മുതിരുന്നതിന് മുമ്പിൽ കർണ്ണൽ മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് മുൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന പ്രകാരം പുത്തൻകുറ്റ് സുറിയാനിക്കാരുടെ പൊതുവിലുള്ള ഉപകാരത്തിനായി വേദത്തലവൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിൽ മദിരാശി ഗവണ്മെണ്ടിൽ ആണ്ടൊന്നുക്ക് നൂറ്റുക്ക് 8 വീതം പലിശ കിട്ടത്തക്കവിധം വട്ടി കിട്ടിരിക്കുന്ന മൂവായിരം പൂവരാഹന്റെ ആധാരം മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളെ മെക്കാളി സായ്പ് ഏല്പിക്കുകയും 1809 -ന് കൊല്ലം 985 -ാം ആണ്ടു മുതൽ ആണ്ടു തോറും അതിന്റെ വട്ടിപ്പണം തിരുവിതാംകൂർ റസിഡണ്ട് സായ്പിന്റെ ഖജനാവിൽ നിന്ന് പറ്റുശീട്ട് കൊടുത്ത് വാങ്ങിച്ചു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം സായ്പ് അവർകളുടെ കല്പനയും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു എത്തി:

‘പുത്തൻകുറു സുറിയാനി പള്ളികളിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ അവർകളെ കേൾപ്പിപ്പാൻ മഹാരാജശ്രീ കർണ്ണൽ മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകൾ കല്പനയ്ക്കു എഴുതുന്നത് എന്തെന്നാൽ: അങ്ങേ

കീഴിലുള്ള പള്ളികളിലെ മനോഗുണ പ്രവൃത്തി ചിലവ് വകയ്ക്കു ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയിൽ മൂവായിരം പൂവരാഹൻ പലിശക്കിട്ടിരിയ്ക്കുന്നതിന് ആണ്ടു തോറും 240 വരാഹൻ വീതം പലിശ കൂടുന്നത് തിരുവിതാംകൂർ റസിഡണ്ടു സായ്പ് അവർകളുടെ ഖജനാവിൽ നിന്ന് രണ്ടു പറ്റ് ശീട്ട് എഴുതി കൊടുത്തു പലിശ വരാഹൻ 240 ഉം വാങ്ങിച്ചു കൊള്ളുവാനുള്ളതാകകൊണ്ട് ഇതോടു കൂടി രണ്ടു പറ്റുശീട്ട് അയച്ചിരിക്കുന്നതിൽ അങ്ങേ കൈ ഒപ്പിട്ടു കൊച്ചിയിൽ ഖജനാ സറാപ്പ് മായ പെയ്ക്കു കൊടുത്തയച്ച് മേൽ പ്രകാരം പലിശ വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം. കമ്പനിയിൽ മുതൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നത് പള്ളിക്കണക്കിൽ ധനു മാസം 1 ന് ആകയാൽ പറ്റുശീട്ടുകളിലും ആ തീയതി തന്നെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പറ്റുശീട്ടുകൾ കൊടുത്തയച്ച് പലിശ വരാഹൻ ഇരുനൂറ്റിനാല്പതും സറാപ്പിനോട് വാങ്ങിക്കുന്ന അവസ്ഥക്കും വേണ്ടും കാര്യങ്ങൾക്കും എഴുതി വരുവാനാകയും വേണം.' ഈ ചെയ്തിയ്ക്കു എഴുതിയത് റയിട്ടർ ജാഞ്ചി തുപ്പാശി അനന്തപരമനാഭൻ പുത്തൂരിൽ നിന്നും, 1809 ന് കൊല്ലം 985 വൃശ്ചികം 20 ന്.'

.... ഇപ്രകാരം ഈ ഒരാണ്ടത്തെ പലിശ മെത്രാപ്പോലീത്താ പറ്റുശീട്ട് കൊടുത്തു വാങ്ങിച്ചതല്ലാതെ പിന്നീട് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ് റമ്പാന്റെയും മറ്റും വിരോധവും വ്യവഹാരങ്ങൾ നിമിത്തവും വട്ടിപ്പണം മെത്രാപ്പോലീത്താ വാങ്ങുവാൻ സംഗതി വന്നില്ല.

അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് ഒരു മെത്രാനെ വരുത്തുന്ന സംഗതിക്കു മലങ്കര പള്ളിക്കാരുടെ ഒരു സാധനം മെത്രാൻ തയാറാക്കി സായ്പ് അവർകളെ ഏല്പിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കാതെയും നടന്നുവരുന്ന ക്രമങ്ങളിൽ ചിലതിന് അഴിച്ചിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്കയാൽ ജനങ്ങൾ മെത്രാനോട് നിരപ്പല്ലാതെയും തീർന്നു. എന്തെന്നാൽ കണ്ടനാട്ട് ഇടവകയിൽ പൊൻവാണിയിൽ പോത്തൻ വർക്കി മുതൽ പേരും, മുളത്തൂരുത്തിയിൽ ചാലിൽ എന്നു പറയുന്ന ത്ലാക്കുളത്തിൽ കുര്യനും, കരിങ്ങാശ്ശ പാലത്തിങ്കൽ മത്തായി മുതൽ പേരും കോലഞ്ചേരിൽ കളപ്പുരയ്ക്കൽ കൊച്ചിട്ടൻ, മൂന്പീടികയ്ക്കൽ ഇത്താപ്പിരി മുതൽപേരും വയ്പിൽ മഴുവഞ്ചേരി അവിരാ ചാക്കോയും മറ്റും കൂടി മെത്രാന്റെ പേരിൽ ചില വീഴ്ചകൾ കാണുന്ന പ്രകാരം പഠിത്തവീട് തീർപ്പിക്കുന്നതിന് അടിയന്തിരമാകയാൽ ആ വക ചെലവിന് ഏതു പ്രകാരമെന്നും പള്ളി മര്യാദകൾ നടത്തുന്നതിന് ഇപ്പോഴത്തെ കത്തങ്ങൾക്കു പ്രാപ്തി പോരായ്കയാൽ ഞെരുക്കമായിട്ട് തീർന്നിരിക്കുന്നതുമാകകൊണ്ട് ഈ കാര്യങ്ങൾക്കു ഏതു പ്രകാരമെന്ന് മേലെഴുതിയവർ കൂടി കുംഭ മാസം 1 ന് മെത്രാനെ റമ്പാന്മാർ ബോധിപ്പിച്ചാറെ, മെത്രാന്റെ മറുപടിയിൽ 'നാം എപ്രകാരം വേണം എന്ന് എല്ലാവരും കൂടി നിശ്ചയിച്ചാൽ അതിന് ഭേദം വരിക ഇല്ലെന്നും തെക്കും

വടക്കും ഓരോ പഠിതവീട് തീർക്കണമെന്നല്ലോ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു വകയിൽ (ഒരാണ്ടത്തെ പലിശ കിട്ടിയത്) ഏതാനും മുതൽ കൈക്കൽ വന്നിരിയ്ക്കുന്നത് എല്ലാവർക്കും ബോധിച്ചപോലെ ചെലവിലിടുന്നതിന് മടിയില്ലെന്നും മറ്റും ഒരു മറുപടി അവർക്കു കൊടുക്കുകയും പിന്നീട് പഠിത്തവീട് പണിയ്ക്കു ആയിരം രൂപാ വരെ തയ്യാറുണ്ടെന്നും പണി നടത്താൻ റമ്പാൻ വേഗത്തിൽ വരണമെന്നും എഴുതി അയയ്ക്കുകയാൽ ഇട്ടപ്പ് റമ്പാൻ കണ്ടുനാട്ട് എത്തി. എന്നാറെ, മൺറോ സായിപ്പ് തെക്കുനിന്ന് വരുന്നതുവരെ താമസിക്കണമെന്ന് മെത്രാൻ കല്പിച്ചതല്ലാതെ വേറെ ആലോചനക്കിടയും തമ്മിൽ കാണാൻ സംഗതിയും ഉണ്ടായില്ല. തെക്കുനിന്ന് സായിപ്പും വടക്കുനിന്ന് യോഗവും എത്തുന്നതുവരെ താൻ ഇടയിൽ പാർക്കുന്നതിനേക്കാൾ സ്വസ്ഥതക്കേടും ചിലവർപ്പിന് മുട്ടും ആയിത്തീരുകയാൽ തിരികെ പോയി വരാമെന്ന് കരുതി താഴെ പറയുംപ്രകാരം മെത്രാന്റെ പേർക്കു ഒരേഴുത്തയച്ചു. ആയ്തു അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കു സാധനം എഴുതുന്നതിന് പള്ളിക്കാർ ഇന്നപ്പോൾ ഇന്നടത്ത് കൂടണമെന്ന് സാധനം അയച്ച്, കൂടുന്ന പള്ളിക്കാരെയും മല്പാമ്പാരെയും കൊണ്ട് അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കുള്ള സാധനത്തിൽ ഒപ്പിടുവിച്ച് വയ്ക്കയും വരാത്തവർക്കു കൊടുത്തയച്ച് അവരെ കൊണ്ടു എഴുത്തിടുവിച്ച് വരുത്തുകയും ചെയ്തു സായിപ്പ് അവർക്കെ ഏല്പിക്കയും പഠിത്തവീട് തീർപ്പിച്ച് അതിൽ പീലിപ്പോസ് റമ്പാനെ ആക്കി ഒരു പള്ളിക്കു ഒരു കത്തനാരെയും ഒരു ചെമ്മാശിനെയും ഒരു പൈതലിനേയും വീതം എങ്കിലും വരുത്തി പഠിത്തം തുടങ്ങേണ്ടത് ആവശ്യം എന്നും അണ്ടുതക്സാ പുസ്തകം എഴുതി വരത്തുന്നതിന് ഒട്ടും താമസിച്ച് കൂടാ എന്നും പഠിത്തവീട് പണിയ്ക്കു മുതൽ ഏതാനും ഇപ്പോൾ തയ്യാറുണ്ടെന്ന് വരികിൽ രണ്ടു നാലു മാസത്തിനകം പണി തീർത്തു പഠിത്തം തുടങ്ങാമെന്നും, ഒന്നും കൂടാതെ ഞാൻ ഉഴലുന്നതേക്കാൾ, ചാട്ടുകളങ്ങര തമ്പുരാനെപ്പറ്റ അമ്മയുടെ പള്ളിമേൽ ശരണപ്പെടേണ്ടതത്രേ ആകുന്നു എന്നും കരയ്ക്കു നടപ്പാൻ സ്വസ്ഥതയും വാഹനമേറുവാൻ വകയും ഇല്ലാതെ പാരം വലകയും ചെയ്യുന്നു എന്നും അത്രേ എഴുത്തിലെ താല്പര്യം.

ഇതിനിടയിൽ സായിപ്പ് അവർകൾ ആലുവാ എത്തി എന്ന് കേട്ട് ഉടനെ റമ്പാനും ഏതാനും പള്ളിക്കാരും കൂടെ ചെന്ന് സായിപ്പ് അവർക്കെ കണ്ട് സങ്കടങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ചതിൽ, കുറവിലങ്ങാട്ട് പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽ നിന്നായിരുന്നു മെത്രാന്മാർ ഇതുവരെയും മലങ്കര സുറിയാനിപ്പള്ളികളെയും അതിലെ ജനങ്ങളെയും ഭരിച്ചുവന്നത്. ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാൻ ആ തറവാട്ടിൽ നിന്നുള്ള ആളല്ല. എന്നാൽ പകലോമറ്റത്തു തറവാട്ടിൽ നിന്ന് മുൻ കടമറ്റത്തു ഒരാളെ ദത്തു എടുത്തിരുന്ന വകയിൽ നിന്നുള്ള ആളാക കൊണ്ട് ഈ സ്ഥാനത്തിന് അവകാശിയും അല്ല. സ്വാധീനക്കാരായ

ചിലരുടെ സിദ്ധാന്തത്താൽ അത്രേ മെത്രാന്റെ വേഷം ധരിപ്പാൻ സംഗതി ആയത്. ഇതിന് മുമ്പിൽ കഴിഞ്ഞ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവൻ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്റെയും മുതൽ കാര്യങ്ങൾ സംഗതി അല്ലാതെ ഈ മെത്രാൻ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥാനം തന്നെയും തികഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആളും ആകയാൽ ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാൻ ബിഷപ്പന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത ക്രിയകൾ നടത്താതെയും പട്ടം കൊടുത്ത് പണം വാങ്ങിക്കാതെയും പട്ടക്കാരുടെ പേരിൽ കുറ്റം കണ്ടാൽ പണം വാങ്ങിയും കൊണ്ടു വിടുകയും പണം കൊടുക്കാത്ത വരെ താഴും തുടലും ഇട്ടു പൂട്ടി ഇരുത്തുകയും ഈ വക അഴിമതികൾ ചെയ്യാതെ ഇരിപ്പാനും എല്ലാ പള്ളികളിലും കുലങ്ങളെ മാമ്മുദീസാ മുക്കി ചേർത്തു വരുന്ന നടപ്പിനെ മെത്രാൻ വിരോധം ചെയ്യാതെ ഇരിപ്പാനും, ഇങ്ങനെ മെത്രാന്റെ പേരിൽ ബോധിപ്പിച്ച് കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മെത്രാനും യോഗവും എത്തി ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മുതൽ പേർ മെത്രാന്റെ ആജ്ഞയിൽ ഉൾപ്പെടാതെയും അനുസരണമില്ലാതെയും തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും താഴെ പറയും പ്രകാരം അവരും ബോധിപ്പിച്ചു:

“മശിഹാ കാലം 52 ൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ മലയാളത്തിൽ വന്ന് മാർഗ്ഗം അറിയിച്ചതു മുതൽ ശങ്കരപുരി, പകലോമറ്റം ഇങ്ങനെ രണ്ടു തറവാട്ടിൽ പട്ടം കൊടുക്കയും അതു മുതൽ ഇതു വരെ പകലോമറ്റത്തു എന്റെ തറവാട്ടിലെ എന്റെ കാരണവന്മാരത്രേ സുറിയാനി പരിഷക്ക് വേദകർത്താക്കളായി കർത്തവ്യം നടത്തിവന്നത്. എന്നാൽ 1653 -ാം കാലം വരെയും അർക്കദുയാക്കോയുടെ സ്ഥാനമായിട്ടു നടന്ന് വരുമ്പോൾ അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പനയാൽ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ എന്ന് സ്ഥാനം കെട്ടി ഇന്നു വരെ ഏഴു മെത്രാന്മാർ തറവാട്ടിൽ തന്നെ വാണു മാർഗ്ഗ മര്യാദകൾ നടത്തി വരികയും എന്റെ കാരണവൻ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കായംകുളം പീലിപ്പോസ് കത്തനാർക്കു റമ്പത്വം കൊടുത്തു കൂടെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കയും 983 ൽ കാരണവൻ കഴിഞ്ഞാറെ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ കാര്യം വിചാരിക്കയും 984 മിഥുനം വരെ അദ്ദേഹവും കഴിഞ്ഞു പോകയാൽ അനന്തരത്വം മുറയ്ക്കു ഞാൻ ആ സ്ഥാനത്തിൽ കയറുകയും 985-ാമാണ്ട് ചിങ്ങത്തിൽ കുന്നംകുളങ്ങരക്കാർ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർക്കു റമ്പാന്റെ സ്ഥാനം ഞാനും കൊടുത്തു. റമ്പാന്മാരെ ഇരുവരെയും നാം ചെറുപ്പമാകയാൽ ആലോചനക്കായി നമ്മുടെ അടുക്കൽ പാർപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുമ്പോൾ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ പീലിപ്പോസ് റമ്പാനെയും രണ്ടു മൂന്ന് പള്ളിക്കാരെയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തി കീഴ്മര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായി ചില മുറകൾ നടത്തുകയും ജനങ്ങളെ ഓരോ തരത്തിൽ പറഞ്ഞു വികടിപ്പിച്ച് കലഹം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു വരുന്നതിനാൽ

സങ്കടമായിട്ട് തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ഇവരെ മെത്രാന്റെ വരുതി കേട്ട് നടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അമർച്ച വരുത്തി തരുന്നതിന് കല്പന ഉണ്ടാകണമെന്നും” മറ്റും മെത്രാനും ഹർജികൾ ബോധിപ്പിച്ചാറെ, വേദമര്യാദ ഇടപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് ഇരുഭാഗക്കാരും തമ്മിൽ നിരപ്പായി പോകുന്നതിനു, കൂടി ആലോചിച്ച് നിരപ്പാക്കുന്ന വിവരത്തിന് സായിപ്പ് അവർകളെ അറിയിക്കണമെന്ന് കല്പിച്ച് യാത്ര പറഞ്ഞ് എല്ലാവരെയും അയച്ചു.

എന്നാൽ നിരപ്പിനുള്ള വഴി ഇരു ഭാഗക്കാരും ചിന്തിക്കാതെ ഓരോ പ്രകാരത്തിൽ പിന്നെയും ബോധിപ്പിച്ചു വരുന്ന മദ്ധ്യേ ജാതി മര്യാദ കൊണ്ട് വിചാരിച്ച് ഒരു സ്ഥിതി നിശ്ചയിപ്പാൻ വേണ്ടി സായിപ്പ് അവർകളുടെ കല്പനപ്രകാരം 986 -മാണ്ട് മിഥുന മാസത്തിൽ മെത്രാനും പള്ളിക്കാരും റമ്പാന്മാരും ആ ശേഖരത്തിലുള്ളവരും മാവേലിക്കര കൂടി.

റമ്പാന്മാർക്കു സായിപ്പ് അവർകൾ അയച്ച കല്പനയുടെ പകർപ്പ്: കായംകുളത്ത് പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനും കൂടെ എഴുതുന്നത് എന്തെന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ ജാതിമര്യാദ ഇടപ്പെട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുന്നതിനായിട്ട് മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ മാവേലിക്കര പള്ളിയിൽ നീങ്ങി പള്ളിക്കാർ എല്ലാവരും അവിടെ എത്തത്തക്കവണ്ണം എഴുതി അയച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരവും നിങ്ങൾ രണ്ടാളും കൂടെ ചെല്ലേണ്ടുന്നതാകുന്നുവെന്നും മെത്രാന്റെ കടലാസ് എഴുതി വന്നിരിക്കുകൊണ്ടും ജാതി മര്യാദ ഇടപെട്ടുകാര്യം വേഗത്തിൽ വിചാരിച്ച് നിദാനം വരുത്തുവാനുള്ളതുമാകുകൊണ്ട് എഴുത്തു കണ്ടുകൂടുമ്പോൾത്തന്നെ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും മാവേലിക്കര ചെന്ന് എല്ലാവരും കൂടി യോജിച്ച് ജാതിമര്യാദ കൊണ്ട് വിചാരണ കഴിച്ച് ആയവസ്ഥയ്ക്ക് എഴുതി അയക്കയും വേണം. ഇതിന് മുമ്പിൽ നിങ്ങൾ നമുക്കയച്ച ഹർജി ഇവിടെ വന്ന് ചേർന്നിരിക്കുന്നു. നമുക്കിപ്പോൾ കുറെ ജോലി ആകയാൽ ഹർജിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ താമസിയാതെ വിചാരിച്ച് നിദാനം വരുത്തി എഴുതി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ ജാതിമര്യാദ പോലെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടന്നു കൊള്ളണം. ആയതിന് നാം വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു തരികയും ചെയ്യും. എന്ന് 986 മിഥുനം 16 -ാം തീയതി ആലപ്പുഴ നിന്നും.”

സായിപ്പ് അവർകളുടെ കല്പനപ്രകാരം മെത്രാനും പള്ളിക്കാരും റമ്പാന്മാരും മാവേലിക്കര എത്തിയാറെ മാർഗ്ഗ മരിയാദയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതിന് മുമ്പിൽ റമ്പാന്മാരും രണ്ടു ആളും കൂടി ഒരു സാധനം കൂടിയ യോഗത്തിലേക്കു എഴുതി അയച്ചു. അതായത്, ‘യൗസേപ്പ് റമ്പാനും പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും കൂടെ എഴുത്ത്: ഇപ്പോൾ പുതിയകാവിൽ പള്ളിയിൽ കൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഉപവിയാകപ്പെട്ട കൂടപ്പുറപ്പുകൾ എല്ലാവരും അറിയേണ്ടും അവസ്ഥ എന്നാൽ, കൊടുത്തയച്ച എഴുത്തുകൾ വായിച്ച്

വസ്തുത അറിഞ്ഞു. പല കൂട്ടം കാര്യങ്ങൾ നിരൂപിച്ച് നിശ്ചയിക്കത്തക്ക വണ്ണം ഞങ്ങൾ ഇരുവരും വരണമെന്നല്ലോ കുറികളിൽ എഴുതിയിരുന്നത്. വേണ്ടും കാര്യങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടെ ആലോചിച്ച് നിശ്ചയിച്ചുറക്കുന്ന അവസ്ഥക്കു എഴുതി അറിയിക്കണമെന്ന് സായിപ്പ് അവർകൾ കല്പന ആയിട്ടുണ്ടെന്നും എഴുത്തിൽ കാണുന്നു. കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷിച്ച് വിചാരിച്ചെങ്കിൽ അന്ത്യോച്യയ്ക്കു എഴുത്തു കൊടുത്തയക്കേണ്ടുന്ന സംഗതി കൊണ്ട് 985 -മാണ്ട് ധനു മാസത്തിൽ മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകളെ ബോധിപ്പിച്ചാറെ, എല്ലാവരും കൂടെ കടലാസെഴുതി ഒപ്പിട്ടുവന്നാൽ ആയ്ത് കൊടുത്തയച്ച് മേല്പട്ടക്കാരനെ വരുത്തിത്തരാമെന്ന് കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും മറ്റും സുറിയാനി സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഞങ്ങൾ ഇരുവരും അകപ്പറമ്പിൽ യൗസേപ്പ് കശ്ശീശായും കൂടെ മെത്രാന്മാർ ആലോചിച്ചാറെ രൂപമായിട്ട് ഒന്നും മറുപടി കല്പിക്കാതെയും സുറിയാനി മര്യാദകൾക്കു അഴിമതികൾ ചെയ്തു വരികയും നിമിത്തം ഞങ്ങളും ചില പള്ളിക്കാരും കൂടെ 986 -ാം ആണ്ട് മകരം മുതൽ ചില സങ്കടങ്ങൾ സായിപ്പ് അവർകളുടെ അടുക്കൽ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിന്മപെട്ടവൻ സർപ്പത്തിൽ പൂക്കു അവന്റെ ഉപദേശത്താലും നമ്മുടെ ബാബ, ആദത്തിന്റെ പരമാർത്ഥതയാലും തമ്പുരാന്റെ പ്രമാണം കടന്ന് പിഴച്ചതിനെക്കൊണ്ട് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിൽ താൻ പശ്ചാത്താപപ്പെടുന്നു എന്നും നമ്മുടെ തിന്മ ഹേതുവാൽ തമ്പുരാന്റെ അരുളപ്പാടും ശൗലിനെ വാഴിച്ചതിൽ താൻ പശ്ചാത്താപപ്പെടുന്നു എന്നും ദൈവം തമ്പുരാന്റെ അരുളപ്പാടു പോലെയും വീണ്ടും പുണ്യപ്പെട്ട രാജാവും നിബിയുമായ തമ്പുരാന്റെ തിരുമനസ്സിൻ പ്രകാരം ഉള്ളവനും ആയ നമ്മുടെ ബാവാ ദാവീദ്, പിഴപ്പെട്ടതുപോലെയും ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവൻ മാർ പത്രോസ് പേടികൊണ്ട് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചതുപോലെയും, പലവട്ടവും നിങ്ങളുടെ പക്കൽ വരുവാൻ ഞാൻ തിരുമനസ്സായി എന്നാൽ ശെയ്ത്താൻ എന്നെ അവൻ മുടക്കി എന്ന് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ചൊല്ലിയ പോലെയും നമ്മുടെ വിചാരക്കുറവു കൊണ്ടെങ്കിലും സിദ്ധാന്തികളുടെ വ്യാപ്തികൊണ്ടെങ്കിലും പരമാർത്ഥികളുടെ എരിവു കൊണ്ടെങ്കിലും ശക്തിക്ഷയപ്പെട്ടവരുടെ പേടി കൊണ്ടെങ്കിലും നമുക്കു ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥകൾ വഴിപോലെ സൂക്ഷിച്ച് നമ്മുടെ മാർഗ്ഗത്തോട് ഇനിയും ദൈവം തമ്പുരാന്റെ തിരുവുള്ളക്കേട് വരാതെ ഇരിപ്പാനുള്ള വഴി നാമെല്ലാവരും നിരൂപിപ്പാനുള്ളതല്ലോ ആകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ കാതലാകുന്ന കുദാശകളുടെ മുളപ്പ് പട്ടത്വത്തിൽ നിന്നല്ലോ ആകുന്നു. ഈ മുളപ്പ് വളരെപ്പെട്ടതാകുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങളും നഷ്ടമായി വരുമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ മര്യാദയെ പ്രതി തമ്പുരാന്റെ വചനം നിങ്ങൾ മായിച്ചു എന്ന് നമ്മുടെ കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തു എന്ന് യഹൂദന്മാരോട് കൂടെ നാമും എണ്ണപ്പെടാതെ ഇരി

പ്പാനും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവർ നാം ആകാമെന്നും ആവോളം നാം ശ്രമിക്കണം. ശുദ്ധമുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളും നാം ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്ന മറയും സൂക്ഷിച്ചാൽ ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തിന് നാം പാത്രവാന്മാരായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവനവന് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പദവിയിൽ എല്ലാവരും അടക്കമായി പാർത്തുകൊള്ളണം. കോരഹ് എടുത്തുള്ളവരും ഒസീയാ രാജാവ് തമ്പുരാന്റെ പ്രമാണം മറുത്ത് മേൽപട്ടത്ത് ചമഞ്ഞു എന്നുള്ളതുപോലെ പട്ടത്ത് നാം ചമഞ്ഞു തമ്പുരാനെ അരിശപ്പെടുത്തരുത്. അതുകൊണ്ട് അവരിൽ ചിലർ തീയാലെ എറിഞ്ഞു പോകയും ചിലർ കുഷ്ഠം വ്യാധി പിടിച്ച് മരിക്കുകയും ചെയ്തുവല്ലോ. അപ്പോഴും തന്നെ ശൗൽ രാജാവ് പട്ടക്കാരെ കൂടാതെ തമ്പുരാന് പുജ കഴിച്ചതിനെക്കൊണ്ട് ദോഷവും മഹറോനും അവന്റെ മേൽ വരികയും ചെയ്തു. ഇതിനെക്കൊണ്ട് കശ്ശീശന്മാർ പട്ടം കൊടുപ്പാൻ ന്യായമാകുന്നില്ല എന്ന് മാർ പത്രോസും മാർ പൗലുസും കാനോനായിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് പട്ടാങ്ങ എന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അതിനോട് മറുതലിക്കുന്നത് റൂഹാദ്കുദിശായോട് മറുത്തുള്ള ദോഷമാകുന്നു എന്നും ഈ ലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും അതിന് പൊറുതി ഇല്ലെന്നും അല്ലയോ നമ്മുടെ കർത്താവിശ്വേ മശിഹാ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നമുക്കു ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വിചാരക്കുറവിന്മേൽ നാം സൂക്ഷിക്കാതെ നടന്നാൽ പന്തങ്ങളോടു കൂടെ എണ്ണ കരുതാതെ പാർത്തിരുന്ന ഭോഷികളെപ്പോലെ നാമും ആയിത്തീരുമെന്ന് എത്രയും വിറയലോടും പേടിയോടും നാം ഓർപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

കഴിഞ്ഞ മകര മാസം മുതൽ മെത്രാന്റെ അടുക്കൽ ഞങ്ങൾ അയച്ച കുറികളുടെയും അതിന് എത്തിയ മറുപടി സാധനങ്ങളുടെയും പകർപ്പുകളും സായിപ്പ് അവർകളുടെ അടുക്കൽ ഏതാനും പള്ളിക്കാരും ഞങ്ങളും കൂടെ ബോധിപ്പിച്ച ഹർജിപ്പകർപ്പുകളും ഇതോടു കൂടെ കൊടുത്തയക്കുന്നു. ആയത് ഒക്കെയും വഴിപോലെ വായിച്ച് അറിഞ്ഞു നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടെ ആലോചിച്ച് ഒരു മറുപടി കൊടുത്തയക്ക വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന് മുമ്പ് ഞങ്ങൾ അവിടെ വന്നാൽ ചിലരുമായി വ്യഥാ തർക്കത്തിനും വാദത്തിനും ഇട ആയി ഇനി അനർത്ഥങ്ങൾ വന്നു കൂടുമെന്ന് ശങ്കിക്കുന്നു. നിന്റെ വചനത്തിൽ നീ പുണ്യപ്പെടും. നിന്റെ വചനത്താൽ നീ കടപ്പെടും എന്നുള്ള അരുളപ്പാട് നാം പൂർത്തിയാക്കത്തക്ക മാത്രം ചെയ്യും. നമ്മുടെ ശരീരം ഒക്കെ കുറയും. നമ്മുടെ യോജിപ്പിനെ അത് നശിപ്പിക്കും. പിന്നെ ഞങ്ങളെ അതു മുഴുപ്പിക്കും. എന്നാൽ ഉപവിധം സ്നേഹവും ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യരോടുകൂടെ കൂടിയിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സിംഹത്തിനോടു കൂടെയും പെരുമ്പാമ്പിനോടു കൂടെയും സഹവാസം ചെയ്യുന്നത് നല്ലതാകുന്നു എന്ന് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനെ നിരൂപിച്ചും ഇപ്പോഴത്തെ

സ്ഥിതിയെ ഓർത്തും അത്രേ ഇപ്രകാരം എഴുതിയത്. ഇനിയും തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ ഒരു സംവാദത്തിനും തർക്കത്തിനും സംഗതി വരാതെ ഇരുന്നാൽ കൊള്ളായിരുന്നു.

അന്ത്യോപ്യയ്ക്കു കടലാസ് എഴുതുന്നതിൽ ഞങ്ങളും ഒപ്പുവയ്ക്കണമെങ്കിൽ ആയ്തിന് ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സായിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെ ഒരു സ്ഥലത്ത് പാർത്തു ഞങ്ങളുടെ കാലം കഴിച്ചു കൂടുവതിന് സംഗതി വരുവാൻ വേണ്ടി നിങ്ങൾ എല്ലാവരോടും ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്ന്, കർക്കിടകം 13 ന് കണ്ടനാട് പള്ളിക്കാർ മുതലായവർ” (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പൂ. 158 - 167). പുതിയകാവിൽ വച്ച് കാര്യാദികളെക്കുറിച്ച് കുറഞ്ഞൊന്ന് യോഗക്കാരുമായി സംസാരിച്ചാറെ ചേരായ്കയാൽ ഇനി കന്നി മാസത്തിൽ എല്ലാവരും കൂടി വിചാരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് കൂട്ടം പിരിഞ്ഞു.

എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിന്റെ വൃർത്ഥതയെപ്പറ്റി പള്ളിക്കാരും ഹർജി മുഖേന മൺറോ സായിപ്പിന്റെ അടുക്കൽ പരാതി ബോധിപ്പിച്ചു (ടി., പൂ. 168).

കൊല്ലം 987-ാം ആണ്ട് വൃശ്ചികം 30 ന് ഹജൂർ കോടതിയിൽ ശ്രീപണ്ടാരക്കാര്യം ചെയ്വാർകൾ മുമ്പാകെ അങ്കമാലിക്കര പള്ളിയിൽ ചക്കരയകത്ത് ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാരും ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിൽ കിടങ്ങൻ വർഗ്ഗീസ് കത്തനാരും മാമ്മലശ്ശേരിയിൽ മല്പാൻ കോനാട്ട് കത്തനാരും കോട്ടയത്തു പള്ളിയിൽ കുരിയൻ കത്തനാരും എഴുതിവച്ച ഒരു കച്ചീട്ട് ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്.

“84- ാമാണ്ട് ഇടവ മാസത്തിൽ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ വന്ന് പാർത്തിരിക്കുമ്പോൾ മിഥുന മാസത്തിൽ കാലം ചെയ്യുകയും ഇപ്പോൾ ഇരിയ്ക്കുന്ന മെത്രാൻ കാലം ചെയ്ത മെത്രാന്റെ ചിറ്റപ്പന്റെ മകൻ ആക കൊണ്ട് ഈ മെത്രാന് തന്നെ കണ്ടനാട്ടു പള്ളിക്കാർ മുതൽ പന്ത്രണ്ടു പള്ളിക്കാരും കൂടി മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം, കാലം ചെയ്ത മെത്രാൻ മരിക്കുന്നതിന് മുമ്പിൽ അയാളെ കൊണ്ടു കൊടുപ്പിച്ചു. മെത്രാൻ മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം 55 പള്ളിക്കാർ കൂടി പടിയോല എഴുതി മോതിരവും ഇട്ട് കീഴ്മര്യാദ മെത്രാന്മാരെ അനുസരിക്കുന്നതുപോലെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. കാലം ചെയ്ത മെത്രാന്റെ മുതൽ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെയും ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്ന മെത്രാന് അവകാശം ആക കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടെ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. 86 -ാമാണ്ട് മേട മാസം മുതൽ കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ വർഗ്ഗീസ് കത്തനാരും യൗസേപ്പ് റമ്പാനും കരിങ്ങാശ്ശ പള്ളിക്കാരും മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളിക്കാരും കണ്ടനാട്ടു പള്ളിക്കാരിൽ ചിലരും കൂടി മെത്രാന് സ്ഥാനം തികഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും കാലം ചെയ്ത മെത്രാന്റെ മുതൽ

കാര്യങ്ങൾക്കു ഈ മെത്രാൻ അവകാശി അല്ലെന്നും തർക്കം പറക കൊണ്ടും ആ കാര്യത്തിന് ഹജൂർ കോർട്ടിൽ നിന്നും ജാതിമര്യാദയിൽ പഴമ പരിചയമുള്ളവരെയും പഴേ കുറുകാരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവരായി ചില കത്തങ്ങളെയും ഹിന്ദുക്കളിൽ ശാസ്ത്രമര്യാദ അറിയുന്നതിൽ ചിലരെയും കൂട്ടി വിസ്തരിച്ച് കീഴ്മര്യാദയും കൂടെ അനുസരിച്ച് തീർപ്പിക്കയാൽ ആ വിധിപ്രകാരം അനുസരിച്ച് നടന്നു കൊൾകയും ആം. ഇപ്പടി സമ്മതിച്ച് ഇത കച്ചീട്ട് എഴുതിവെച്ചു. ഉടുപ്പ് കത്തനാർ മുതൽ പേർ.

പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ

‘സായ്പ് അവർകൾ തിരികെ വന്ന് കൊല്ലത്തിന് പോകയാൽ ഇടുപ്പ് റമ്പാനും മറ്റും ചാത്തന്നൂർ നിന്നും ചെന്ന് സായ്പിനെക്കണ്ട് സങ്കടങ്ങൾ ബോധിപ്പിക്കുകയാൽ മെത്രാനെയും കൂട്ടരെയും കൊല്ലത്തു കൂട്ടി അയക്കുന്നതിന് മാവേലിക്കര റാണാനായ്ക്കന് ഉത്തരവ് എഴുതി. എന്നാൽ മെത്രാന് ദീനമാകയാൽ ചെല്ലുന്നതിന് സംഗതി വരാതെ സായിപ്പ് അവർകൾ തൃക്കുത്താലത്തിന് യാത്ര പുറപ്പെട്ടുപോയി. സായ്പ് ഒരുമിച്ച് ഇടുപ്പ് റമ്പാനും രണ്ടു നാലു പേരും കൂടെ പോയിരുന്നു. സമയം കണ്ട് സായ്പ് അവർകളോട് മെത്രാന്റെ വിവരത്തെക്കുറിച്ചും പള്ളിമര്യാദകൾ നടത്തേണ്ടതിന് കത്തങ്ങളിൽ നല്ല ശീലമുള്ളവർ ചുരുക്കവും ആണ്ടു തക്സാ പൊസ്തകം എല്ലാ പള്ളികളിലും ഇല്ലായ്കയാൽ ശീലമുള്ളവരെക്കൊണ്ട് എഴുതിച്ച് കൊടുക്കേണ്ടത് ആവശ്യവും ആകുന്നു എന്നും ഈ വകയ്ക്കു ഏതാനും മുതലും അനുവാദവും ഉണ്ടായാൽ താൻ ഉടസാഹിച്ച് പണി വേഗത്തിൽ തീർത്തു അവിടെ പാർത്തു പഠിത്തം നടത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മറ്റും വഴിപോലെ ബോധിപ്പിച്ചും പഠിതാവീട് എന്ന് പറയുന്ന സെമിനാരിയുടെ ഒരു പടം വരച്ച് കാണിച്ചും സായിപ്പ് അവർകളെ പ്രീതിവരുത്തി താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു’ (പു. 174).

ഇതിനിടയിൽ നടന്ന രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു. 1811 -ൽ ബോംബെ കൊറിയർ പ്രസ്സിൽ, കല്ലച്ചിൽ അച്ചടിച്ച നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ കേരളത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിലാരംഭിച്ച ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തെപ്പറ്റി *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* പിന്നീട് നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചിരിക്കുന്നു. ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലശേഷം ബുക്കാനൻ സായ്പ്, ബൈബിൾ തർജ്ജിമ, സഭാ ഐക്യം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നത് ഇടുപ്പ് റമ്പാനോടാണ്. അച്ചടിച്ച ബൈബിളിന്റെ നൂറു കോപ്പികൾ ബുക്കാനൻ സായിപ്പ് റമ്പാനെ ഏല്പിച്ചു എന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിലൊരു കോപ്പി ഇതെഴുതുന്ന ആൾ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. വിവർത്തനത്തിന്റെ ശൈലിയും ഭാഷയും പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാൻ നേരത്തെ നടത്തിയ സങ്കീർത്തന

വിവർത്തനത്തോട് സാമ്യം വഹിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ റമ്പാൻ ബൈബിൾ, ബുക്കാനൻ ബൈബിൾ എന്നിങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്ന ആ രചന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സമുദായത്തിന് മാത്രമല്ല, ഒരർത്ഥത്തിൽ കേരളത്തിന് മുഴുവൻ പ്രയോജനപ്പെട്ടു.

1811 ലെ കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെയും മലയാള ഭാഷയുടെയും അവസ്ഥ അറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ റമ്പാൻ ബൈബിൾ കേരളത്തിലുണ്ടാക്കിയ ചലനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനൊക്കൂ. വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ കൃത്യമായി പാലിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരമാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നത്. മനുഷ്യനെ വർണ്ണമായും വർഗ്ഗമായും തിരിച്ച് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും കല്പിച്ച് ആ ആചാരങ്ങൾ ദൈവാനുശാസനങ്ങളാണെന്ന് വിശ്വസിച്ച ഒരു പാരമ്പര്യം നമ്മുടെ പൈതൃകമാണ്. സമുദായത്തിലെ അതീവ ന്യൂനപക്ഷമായ ബ്രാഹ്മണർ ഭൂദേവന്മാരാണെന്നും അവരെ സേവിക്കലാണ് ശിഷ്ടജനങ്ങളുടെ പരമമായ കർത്തവ്യമെന്നും നിഷ്കളങ്കമായി നമ്മുടെ പൂർവീകർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, ഈശ്വരാധന തുടങ്ങിയ ഉത്കൃഷ്ട കർമ്മങ്ങൾക്ക് അവർക്കേ അവകാശമുള്ളൂ എന്നും ശേഷം പേർ ആ രംഗത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത് അഭിശപ്തമാണെന്നും അവർ നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കി. സാമ്പാർഗ്ഗികമായ ആ തകർച്ചയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുവാനല്ലാതെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ എല്ലുറപ്പുള്ള ഒരു ധർമ്മശാസ്ത്രവും നമുക്കു പരിചിതമായിരുന്നില്ല. മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട പുരാണങ്ങളും അവയുടെ പോഷണാർത്ഥം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കൂത്ത്, കുടിയാട്ടം തുടങ്ങിയ കലകളും വരേണ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ താന്തോന്നിത്തങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനല്ലാതെ വിമർശനാത്മകമായി ചിത്രീകരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. ഭക്തി സാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്തംഭങ്ങളായി പില്ക്കാലത്ത് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട തുഞ്ചൻ കൃതികൾ പോലും ആര്യൻ താല്പര്യങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുകയായിരുന്നു. സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസം സമൃദ്ധിയായി നേടിയ ത്രൈവർണ്ണികരെയല്ലാതെ അക്ഷരാഭ്യാസം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങൾക്കു അവ അപ്രാപ്യം തന്നെയായിരുന്നു. യുദ്ധവും ആര്യ സംസ്കാര പ്രകീർത്തനവും നിർവഹിക്കുവാനല്ലാതെ അടിസ്ഥാന വർഗ്ഗ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ അവ അല്പമെങ്കിലും ഉതകിയെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. കേരളത്തിലെ സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷത്തെ 'ഭ്രാന്താലയ' സമാനമാക്കി വളർത്തിക്കൊണ്ടേയിരുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ തുഞ്ചൻ കൃതികൾ വിജയിച്ചുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. ആര്യ സമുദായത്തെ ഭൂസുരന്മാരായി വാഴ്ത്തുന്ന രാമായണ ഭാരതാദി രചനകൾക്കു മാനവികതയുടെ ഉദാത്ത മേഖലകൾ ആരചിക്കുവാനാകാതെ വന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. കുടുംബ സങ്കല്പത്തെപ്പറ്റി പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള

നിലപാടുകൾ ആശാസ്യമായിരുന്നില്ല. പരിമിതമായ മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളെ അവ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. സാംസ്കാരികമായി കേരളത്തെ ഉണർത്തുവാൻ അവർക്കു തെല്ലും പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. തുഞ്ചൻ കൃതികൾ ഉയർത്തിവിട്ട ഭക്തിവീചികൾ കേരള നവോത്ഥാനത്തിന് വേദിയൊരുക്കി എന്ന് പറയുന്നതിൽ എത്രത്തോളം വാസ്തവീകതയുണ്ടെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാമായണ ഭാരതാദികളുടെ രചനയ്ക്കു ശേഷവും രണ്ടു നൂറ്റാണ്ട് കാലത്തേക്കു കേരള ധാർമ്മികതയുടെ തകർച്ചയ്ക്കു ആക്കം കൂടുകയല്ലാതെ വ്യത്യാസമൊന്നും വന്നിരുന്നില്ല എന്നാണ് വിവേകാനന്ദ സ്വാമികളുടെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വിമർശനം - ഭ്രാന്താലയ പരാമർശം - നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. മണിപ്രവാള കൃതികൾ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ട മലീമസമായ ജീവിതത്തകർച്ചയുടെ ദുർഗന്ധത്തെ ആ രചനകൾ ഒഴിവാക്കി എന്നതു സത്യം തന്നെ. എന്നാൽ കട്ടപിടിച്ച ഒരു സാംസ്കാരിക തമസ്സിനെ ദുരീകരിക്കുവാനുള്ള സന്ദേശ ഗൗരവമൊന്നും തുഞ്ചൻ കൃതികൾക്കില്ലായിരുന്നു. ഭാഷാപരമായ ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടം തുഞ്ചൻ കൃതിയിൽ പ്രകടമാണെങ്കിലും ആരുബലമുള്ള ഒരു സന്ദേശത്തിന്റെ അഭാവം ആ ശ്രേഷ്ഠകൃതികളുടെ സാംസ്കാരിക ഗൗരവത്തെ പ്രശംസാവാഹനമാക്കിയിരുന്നില്ല. മണിപ്രവാള സാഹിത്യകൃതികളുടെ ആവിർഭാവത്തെ തടയുവാൻ അവയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നത് ഒരു ചരിത്ര സത്യം തന്നെ. എന്നാൽ മണിപ്രവാള കാലഘട്ടത്തിൽ തഴച്ച് പൊങ്ങിയ ദുർഗ്ഗന്ധപൂർണ്ണമായ അന്തരീക്ഷം 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽപ്പോലും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സ്മൃതി ശ്രുതികൾക്കു പകരം വക്കാവുന്ന തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മെച്ചപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്ന ഉദാത്ത ദർശനങ്ങളുടെയും അഭാവമാണ് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ ഗുണപരമായി ചികിത്സിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിന്റെ മൂല്യഹേതു. ആ ഒരു ദർശന ശൂന്യതയിലാണ് ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിന്റെ അവതാരം മലയാളത്തിൽ സംഭവിച്ചത്. ദേവാലയരാധനകളിൽ പരിമിതിപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്ന ആ വിശ്വദർശനം മലയാളികൾക്കു കരഗതമായി. സുറിയാനിയിൽ നിന്നുള്ള വിവർത്തനമെന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ ഭാഷാപരമായ ഗുണനിലവാരത്തെക്കുറിച്ച് പല പോരായ്മകളും ഇന്ന് നമുക്ക് കാണാനാവുമെങ്കിലും സംസ്കൃത ഭാഷയുടെ കലർപ്പും തമിഴിന്റെ കലർപ്പും അതത് കാലത്തെ മലയാളത്തിൽ പ്രകടമായി കാണുന്നതുപോലെ അതിനെ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ബൈബിൾ അവതരിപ്പിച്ച ഉദാത്തമായ മാനവിക മൂല്യങ്ങളും സാമൂഹിക ദർശനവും ആര്യസംസ്കാരം നൂറ്റാണ്ടുകളായി കെട്ടിപ്പൊക്കിയ സ്മൃതി സന്ധത്തിന് നേരെ ഉയർത്തിയ വെല്ലുവിളികൾ പഠിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യന്റെ തുല്യത എന്ന വിപ്ലവകരമായ മുദ്രാവാക്യം കേരളത്തിന് നൽകിയതു ബൈബിൾ വിവർത്തനമാണ്. സ്ത്രീ പുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ വ്യാഖ്യാനം,

അയൽക്കാരനായ അപരനോട് പുലർത്തേണ്ടുന്ന ചൂഷണവിമുക്തമായ സമീപനങ്ങൾ, പാപം സാമൂഹ്യ തിന്മയാണെന്ന ബോധം, പാപങ്ങൾക്കു ക്രിയാത്മകതലം മാത്രമല്ല, മാനസികവും ബുദ്ധിപരവും ആയ തലങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന അതി സൂക്ഷ്മമായ മൂല്യബോധം, വ്യക്തിക്കു സമൂഹത്തോടും പ്രകൃതിയോടുമുള്ള പാവനമായ കടമകൾ, ദൈവം എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും പിതാവായെന്ന ദർശനം, സ്നേഹത്തിലൂടെയാണ് ദൈവ സാക്ഷാത്കാരം എന്ന വ്യാഖ്യാനം ഇങ്ങനെ വ്യക്തി, സമഷ്ടി തലങ്ങളിൽ ചിന്തോദ്ദീപകങ്ങളായ നിരവധി ആശങ്കളും ആശയങ്ങളും ബൈബിൾ വിവർത്തനം മലയാളിയുടെ മുമ്പിൽ നിരത്തിവെച്ചു. അദ്ധ്വാനത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ തത്ത്വശാസ്ത്രം ആർക്കും നിരാകരിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു ഏറ്റവും അധികം പേർ ആവേശപൂർവ്വം മതപരിവർത്തനം ചെയ്തത് ഇക്കാലത്താണെന്ന് ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും. അതീവ സാത്വികവും ലളിതവും പുരോഗമനപരവുമായ ബൈബിൾ സന്ദേശങ്ങളുടെ സ്വാധീനമാണ് ആ മതപരിവർത്തന സംരംഭങ്ങളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയത്.

മതപരിവർത്തനത്തിന്റെ ഈ അനിവാര്യ പ്രവാഹത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും പ്രതിരോധിക്കുവാനും ഒരൊറ്റ പരിഹാരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മതനവോത്ഥാനം. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി നാം കാണുന്ന മതപരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയെല്ലാം ജനിപ്പിച്ച പശ്ചാത്തലമാണിത്. ക്രൂര മുർത്തികളായി ആരാധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദേവതകൾക്കും സാത്വിക പരിവേഷം നൽകിയതും പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളെ മൂല്യബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുനർവ്യാഖ്യാനം നൽകി സൃഷ്ടിച്ചതും ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും സ്ഥാപിച്ചുറപ്പിച്ചിരുന്ന അപമാനവീകരണ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്തതും അവർണ്ണ സമുദായങ്ങൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റതും സമുദായ സംഘടനകൾക്കു രൂപം കൊടുത്തതും ഒക്കെ ഈ പശ്ചാത്തലവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ചിന്തിക്കാവുന്ന വിഷയങ്ങളാണ്. ബൈബിൾ നൽകിയ വീക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, റാജാറാം മോഹൻ റോയിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബംഗാൾ കേന്ദ്രമായി ആരംഭിച്ച മത നവോത്ഥാന ശ്രമങ്ങൾ പഠിച്ച് വിലയിരുത്തുവാൻ കുമാരഗുരു (കുമാരനാശാൻ) നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതും ആ പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളീയ മത നവോത്ഥാനത്തിന് നാരായണഗുരു നേതൃത്വം നൽകിയതും നമുക്കു വിസ്മരിക്കാമായിട്ടില്ല. സത്യത്തിൽ ദേവാലയത്തിനകത്തു മാത്രമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ആ വെളിച്ചം സമൂഹ മദ്ധ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ച ഫലമാണ് ബൈബിൾ വിവർത്തനം കൊണ്ട് സംഭവിച്ചത്. അതേവരെ അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ആരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങൾ

പോലും പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കിക്കാണുവാനും പുനർ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുവാനും ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ആവേശകരമായ അത്തരം ശ്രമങ്ങൾ ഇപ്പോഴും തുടരുകയാണ്. 1811 ലെ സാഹചര്യത്തിൽ അക്ഷരാഭ്യാസം ലഭിച്ച ഏതാനും പേർക്കേ, ആ വെളിച്ചത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസവും അച്ചടിയും സാർവ്വത്രികമായപ്പോഴാണ് അതൊരു സർവ്വതല സ്പർശിയായ പരിഷ്കരണ ഔഷധമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടാമെന്ന് ബോധ്യമായത്. ഏതാണ്ട് നൂറു വർഷം കഴിഞ്ഞാണ് ഒരു സ്ഫോടനമായി നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചതെങ്കിലും അണിയറയ്ക്കകത്ത് അതിന്റെ ആരംഭങ്ങൾ ദൃശ്യമായിരുന്നു. തന്മൂലം റമ്പാൻ ബൈബിൾ വിവർത്തനം മതചരിത്രത്തിന്റെ മാത്രം വിഷയമായിട്ടല്ല അറിയപ്പെടേണ്ടത്. മതപരവും സാംസ്കാരികവും ദേശീയവുമായ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെ നിർണ്ണായകമായി സ്വാധീനിച്ച ഘടകമായി അറിയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.

റമ്പാൻ ബൈബിളിന് ഭാഷാപരമായും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മലയാള ഭാഷയിലെ പദങ്ങളെയും വ്യാകരണത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എ. ഡി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിനിപ്പുറം നാട്ടിലെത്തിയ സംസ്കൃതവും വളരെക്കഴിഞ്ഞു മാത്രം എത്തിയ ഇംഗ്ലീഷും വഹിച്ച പങ്ക് നിരീക്ഷണവിധേയമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവർഷാരംഭം മുതൽ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ഇരുപതോളം നൂറ്റാണ്ടുകളായി കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖ വിഭാഗമായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആരാധനാ ഭാഷയായി നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്ത സുറിയാനി ഭാഷ മലയാള ഭാഷയുടെ പദ, വാക്യ, വ്യാകരണങ്ങളുടെ പരിണാമ പ്രക്രിയയിൽ വഹിച്ച പങ്കു ഇനിയും പഠനവിഷയമായിട്ടില്ല. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു: “ഞാൻ” എന്ന ഉത്തമ പുരുഷ സർവനാമപദത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ - കേരള പാണിനി - എൻ, ഏൻ, യാൻ ക്രമാൽ ഞാൻ ആയി എന്ന് ഒരു രൂപ പരിണാമ ചിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ദ്രാവിഡ ഭാഷകൾക്കു പൊതുവായ ഈ പൂർവരൂപം എങ്ങനെ സിദ്ധമായി എന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല. സുറിയാനി ഭാഷയിലെ ‘ഏനോ’ (അർത്ഥം - ഞാൻ; ഹ്നാൻ - ഞങ്ങൾ) എന്നീ പദങ്ങളുടെ തത്ത്വമാണ് ദ്രാവിഡ ഭാഷകളിലെ ഉത്തമ പുരുഷ സർവനാമ പ്രത്യയങ്ങളുടെ രൂപമെന്ന് നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. അതുപോലെ ക്രിയാപദങ്ങളോടൊപ്പം ലിംഗവചന വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുന്ന രീതി ആര്യ ഭാഷയിൽ നിന്ന് ദ്രാവിഡ ഭാഷകൾ സ്വീകരിച്ചു എന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിലും നോട്ടപ്പിശക് വന്നുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സുറിയാനി ഭാഷാ ക്രിയാ രൂപങ്ങളിൽ ലിംഗവചന വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുന്ന പതിവാണുള്ളത്. ക്രിസ്തുവർഷാരംഭത്തിന് വളരെ മുമ്പു മുതൽ വിദേശ വ്യാപാരം മുഖേനയുണ്ടായ സെമിറ്റിക് ഭാഷകളുടെ

സംസർഗ്ഗമാവാം അതിന്റെ പുരാതനഹേതു. ആര്യ ഭാഷയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പ് തമിഴു കൃതികളിൽ ഈ സമ്പ്രദായം കാണുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു പുനരന്വേഷണം ആവശ്യമാണ്; അത് സാധ്യവുമാണ്.

അതുപോലെ വിശേഷ്യ വിശേഷണപ്പൊരുത്തവും സുറിയാനി ഭാഷയിലും ഇതര സെമിറ്റിക് ഭാഷയിലും ഉള്ളതാണ്. നാമപദങ്ങളുടെ ലിംഗവചനങ്ങൾ വിശേഷണപദങ്ങൾക്കും വേണമെന്ന് സുറിയാനി വ്യാകരണം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. നാം അറിയുന്ന പല പാശ്ചാത്യ ഭാഷകൾക്കും ഇതില്ല. ഇതോ - യൂറോപ്യൻ ഭാഷാ കുടുംബത്തിലെ അംഗമെന്ന് ഡോ. കാൽഡൽ വിശേഷിപ്പിച്ച സംസ്കൃതത്തിന് പോലും ഈ ശീലമുണ്ടായത് സെമിറ്റിക് ഭാഷകളുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം മൂലമാണോ എന്ന് അന്വേഷിക്കാവുന്നതാണ്. 'പരിശുദ്ധമായ വലിയ ദേവാലയം' എന്നതിന് സുറിയാനിയിൽ 'ഈത്തോ റബ്ബത്തോ ഉകാദീശ്ത്തോ' എന്നാണ് പറയുക. റാബോ (വലിയ) കാദീശോ (പരിശുദ്ധ) തുടങ്ങിയ വിശേഷണപദങ്ങളോടു കൂടെ 'താവ്' എന്ന സ്ത്രീലിംഗ പ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടുള്ളത് വിശേഷ്യ പദമായ 'ഈത്തോ' സ്ത്രീലിംഗത്തിലുള്ള പദരൂപമായതിനാലാണ്.

മലയാളത്തിലെ കർമ്മണി പ്രയോഗങ്ങൾ അസാഭാവികമാണെന്നും ആര്യഭാഷാ സംസർഗ്ഗം കൊണ്ട് പകർന്നു കിട്ടിയതാണ് ആ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ എന്ന ചിന്തയും പുനരന്വേഷണത്തിന് വിധേയമാക്കേണ്ടതാണ്. 'പെടുക' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു ക്രിയകളെ കർമ്മണി പ്രയോഗമാക്കുവാൻ മലയാളത്തിൽ ഏർപ്പാടുള്ളതുപോലെ 'എത്ത്' എന്ന് പ്രത്യയം ചേർത്തു ക്രിയാപദങ്ങളെ കർമ്മണി പ്രയോഗമാക്കാൻ സുറിയാനി വ്യാകരണത്തിൽ ഏർപ്പാടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം സുറിയാനി ഭാഷയിലെ പദങ്ങൾ, വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഏതെല്ലാം അളവിൽ മലയാള പദകോശത്തെയും വ്യാകരണത്തെയും മറ്റും സമ്പന്നമാക്കി എന്ന് പഠിക്കുവാൻ സഹായകമായ മുഖ്യ മലയാള ഗ്രന്ഥം എന്ന നിലയിലും റമ്പാൻ ബൈബിളിനുള്ള പ്രാധാന്യം അനിഷേധ്യമാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗവേഷണ പ്രാധാന്യം ഈയിടെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഏറ്റവും ഒടുവിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ചില ഗവേഷണ പ്രബന്ധങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പല പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിൽ അതതു കാലത്തെ പകർത്തിയെഴുത്തുകാർ കുട്ടിച്ചേർത്ത് പരിഷ്കരിച്ച ഉപകഥകളിലും കഥാപാത്രചിത്രണവേളകളിലും ബൈബിളിന്റെ പരോക്ഷവും പ്രത്യക്ഷവും ആയ സാന്നിദ്ധ്യം കാണുന്നുണ്ട്. ഭവിഷ്യ മഹാപുരാണത്തിലെ നൂഹകൻ (നോഹ), ആദമൻ (ആദം), ഹവ്യവതി (ഹവ്വ), മസീഹൻ (മശിഹാ),

മുശകൻ (മുശ) എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകൾ ഇന്ന് പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി സുറിയാനി രൂപങ്ങളുടെ ഭാരതവത്കരണ ശ്രമമാകാൻ മറ്റൊന്നാണ് കാരണം. നോഹ എന്ന് ഇന്ന് പ്രചരിച്ച നാമ പദത്തിന്റെ സുറിയാനി രൂപം 'നൂഹ്' എന്നാണ്. പുരാണം പരിചയപ്പെട്ടത് 'നോഹ' എന്ന പേരല്ല, നൂഹ് എന്ന സുറിയാനി രൂപമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സംസ്കൃതത്തിലും മലയാള വിവർത്തനത്തിലും അതു 'നൂഹകൻ' ആയത്.

നാടകകൃത്തായ ഭാസൻ 'ഊരുഭംഗ'ത്തിലെ നായകനായ ദുര്യോധനന്റെ ചിത്രത്തിൽ കലർത്തിയ വ്യതിയാനവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. തുടച്ചതെന്ത് ആസന്നമരണനായി കിടക്കുന്ന ദുര്യോധനൻ മൂലകഥയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തനാണ്. പശ്ചാത്താപ വിവശനായ അദ്ദേഹം മകനോടാവശ്യപ്പെടുന്നത് പകരം വീട്ടി ക്ഷത്രിയധർമ്മം ആചരിക്കണമെന്നല്ല, പിതൃസഹോദരന്മാരോട് വൈരാഗ്യം വിട്ടു പൊരുത്തപ്പെടുവാനാണ്. ഈ പശ്ചാത്താപത്തിന്റെയും ക്ഷമയുടെയും തത്ത്വശാസ്ത്രം ചാതുർവർണ്യ സങ്കല്പപ്രകാരം ക്ഷത്രിയോചിതമല്ല. അവന്റെ സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനം പൊരുതുന്ന വീരധർമ്മമാണ്. ഫല ചിന്ത അവിടെ പ്രവേശിച്ചു കൂടാ. മഹാഭാരതവും അതിലെ ഒര്യുദ്ധമായ ഭഗവത്ഗീതയും അക്കാര്യം തറപ്പിച്ചു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ദുര്യോധനനെ പശ്ചാത്താപക്കയത്തിലിട്ട് നീറ്റി ശുദ്ധീകരിച്ച് - അതാണ് മാമ്മുദീസാ അഥവാ സ്നാനം - മറ്റൊരു ജന്മത്തിലേക്ക് നയിച്ച് പുതിയ സൃഷ്ടിയായി വളർത്തിയത്. അവന്റെ വീക്ഷണവും ശബ്ദവും ആകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. ഈ പുതിയ സൃഷ്ടി സാധ്യമാക്കിയത് ബൈബിൾ ദർശനമല്ലെന്ന് ആർക്കറിയാം. ഈ നൂതന ദർശനവിശേഷം സമകാല ഭൂരിപക്ഷ സമുദായങ്ങളെ പ്രകോപിച്ചതുകൊണ്ടാണോ ഭാസ നാടകങ്ങൾ അഗ്നിക്കിരയാക്കി എന്ന ഐതിഹ്യമുണ്ടായത്? ഭാസനെപ്പോലെ ചുരുക്കം ചില ഋഷി കവികളെ മാത്രം ആവേശം കൊള്ളിച്ച ബൈബിൾ സന്ദേശം റമ്പാൻ ബൈബിൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമായതോടെ പ്രതിഭാശാലികളായ എല്ലാ എഴുത്തുകാരെയും സ്വാധീനിച്ചു. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭക്തിസാഹിത്യ കൃതികൾക്കുണ്ടാക്കാൻ കഴിയാത്ത സാമൂഹ്യ ശുദ്ധീകരണം നടത്തുവാൻ സാധിച്ചത് ബൈബിൾ പരിഭാഷ പുറത്തുവന്നതോടെയാണ്. ആ സ്വാധീനത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളാണ് ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം കേരളത്തെ സമഗ്ര നവോത്ഥാനത്തിന് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ചട്ടമ്പി സ്വാമികളും, നാരായണഗുരുവും, സഹോദരൻ അയ്യപ്പനും അയ്യങ്കാളിയുമൊക്കെ ആ സ്വാധീനം ആവോളം ഉൾക്കൊണ്ടവരാണ്. നാരായണ ഗുരുവിന്റെയും ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെയും ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ അത് വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അനാവശ്യമായ അപകർഷബോധം കൊണ്ടാകാം അനൂയായികൾ അത് മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചത്. കേരള

നവോത്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം പൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ, കേരളത്തിലെ ബൈബിൾ സ്വാധീനത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചേ മതിയാവൂ.

ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ സംഭവിച്ച രണ്ടാമത്തെ സുപ്രധാന സംഭവം കായംകുളം പീലിപ്പോസ് റമ്പാന്റെ നിര്യാണമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ നിര്യാണം മാത്രമായിട്ട് അതിനെ കണ്ടാൽ പോരാ. ഒരു തേജോഗോളത്തിന്റെ അസ്തമയമായിട്ടു വേണം അതിനെ വിലയിരുത്തുവാൻ. തകർച്ചയിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന സഭയുടെ കെടുതികൾ ആ വലിയ മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പകലോമറ്റം കുടുംബവഴിയിൽ നിന്ന് ഇനിയും ഒരു രക്ഷകനെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിലർത്ഥമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യമായി. കാലത്തിന്റെ ചുവരെഴുത്തുകൾ വായിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായി. സമാന വീക്ഷണം വച്ചു പുലർത്തിയിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പു മല്പാനുമായി സൗഹൃദത്തിലായി. ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിൽ സമസ്തനായ ആ മല്പാനാരുടെ സൗഹൃദം പ്രബലമായി. അവരുടെ വീക്ഷണവും സുദൃഢവും സുവ്യക്തമാകുവാൻ ആ സൗഹൃദം ഇരുവരെയും സഹായിച്ചു. ആർത്താറ്റ് പടിയോല പ്രദർശിപ്പിച്ച ക്രാന്തദർശിത്വവും പ്രവാചകത്വവും റമ്പാനെ ചിന്താധീനനാക്കി. സാദൃശ്യമായ ചിന്തകളെ തെക്കൻ ദിക്കിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ റമ്പാൻ സന്നദ്ധനായി. തേജോമയമായ ആ പ്രതിഭകളുടെ സംഗമത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് റമ്പാൻ ബൈബിൾ എന്ന പോലെ കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയും. കണ്ടനാട്ട് പടിയോല അംഗീകരിച്ച, സമ്മേളനത്തിൽ വച്ച് രണ്ടു പേരുടേയും പ്രശസ്തമായ ദർശനവും നേതൃത്വവും മലങ്കരസഭ അംഗീകരിച്ചു. വടക്കു നിന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാനും തെക്കുനിന്ന് കായംകുളം റമ്പാനും എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ ഉപദേശകരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടത് സോദൃശ്യമായിരുന്നു. തെക്കും വടക്കുമായി രണ്ടു പഠിത്തവീടുകൾ എന്ന ആശയം കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചതും ഈ രണ്ടു മല്പാനാരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു. മെത്രാന്മാർക്കുൾ ഉയർന്ന സഭാ ദർശനവും സഭാ സ്നേഹവും അവരിൽ തിളച്ചു മറിയുന്നത് സഭ ശ്രദ്ധിച്ചു. സംശുദ്ധമായ അവരുടെ പൂർവകാല ജീവിതവും സഭയുടെ ഭാവിയിലേക്കുറിച്ച് അവർ പുലർത്തിയ സ്വപ്നങ്ങളും സഭ അംഗീകരിച്ചു. അനഭിമതരായ വൈദികരെന്ന് അന്നത്തെ മെത്രാൻ എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ അവരെ മുദ്ര കുത്തിയിട്ടും അവർ പിന്മാറാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. അവരുടെ സഭാ സങ്കല്പ ചക്രവാളം മെത്രാൻ സ്ഥാനിയിൽ സീമിതമായിരുന്നില്ല. മെത്രാൻ പശ്ചാത്ഗമനത്തിന്റെയും റമ്പാനാർ പുരോഗമനത്തിന്റെയും വക്താക്കൾ ആയിരുന്നു. പാണ്ഡിത്യത്തിലും കർമ്മതേജസ്സിലും ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയിലും അവർ മെത്രാന്മാർക്കുൾ ഏറെ മുന്നോട്ടു പോയിരുന്നു. ഒരാൾക്കു മറ്റൊരാൾ തുണ എന്ന് മഹാകവി നാലപ്പാടൻ പാടിയതുപോലെയാണ് അവർ പുലർത്തിയ ആത്മബന്ധം എന്ന്

വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനവ്യർത്ഥതയെക്കുറിച്ചും റമ്പാന്മാർക്കു ഏകാഭിപ്രായമായിരുന്നു. അതവർ പരസ്യമായും നിർഭയമായും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മൺറോ സായിപ്പിന് അവർ യോജിച്ചെഴുതിയ കത്ത് അവരുടെ വേദപുസ്തക ജ്ഞാനത്തെയും സഭാ സ്നേഹത്തെയും വിപ്ലവബോധത്തെയും നീതിബോധത്തെയും നേതൃത്വശേഷിയെയും സംശയലേശമെന്നേ വിളംബരം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മെത്രാൻ പിണങ്ങിയാൽ പല ജീവിത സൗകര്യങ്ങളും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടേക്കുമെന്ന അല്പബുദ്ധിയും സ്വാർത്ഥതയും അന്നും അനേകം വൈദികരെ മൗനികളും നിഷ്ക്രിയരുമാക്കി; ചിലരെ മെത്രാന്റെ വക്താക്കളുമാക്കി. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽ അവരൊക്കെ പിഴുതെറിയപ്പെട്ടു. റമ്പാന്മാരാകട്ടെ വർദ്ധിതവീര്യരായി സഭാചരിത്രത്തിൽ ജ്യോതിസ്സുകളായി സ്ഥാനം പിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ വിലാപകാവ്യം

അപ്രകാരമുള്ള ഒരു തേജോഗോളത്തിന്റെ അസ്തമനമാണ് 1811 തുലാം 28 ന് സംഭവിച്ചത്. തങ്ങൾക്കെതിരായ ജനകീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു ചിറക് നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ ചിലരെക്കെ ആഹ്ലാദിച്ചിരിക്കാമെങ്കിലും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ് റമ്പാന് അതൊരു ശക്തമായ ആഘാതമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. കൂട്ടായി ആരംഭിച്ച പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും കെട്ടിപ്പൊക്കിയ പല സ്വപ്നങ്ങളും പരിമിതപ്പെട്ടുപോകുമെന്ന അവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെ തല്ക്കാലത്തേയ്ക്കു തളർത്തി. അന്ന് അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച മനോവേദനയും സംഘർഷവും ഒരു വിലാപകാവ്യമെഴുതി അദ്ദേഹം ലഘൂകരിച്ചു. സുറിയാനി ഭാഷയിൽ 'കൂക്കോയോ' രാഗത്തിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച അതിദീർഘമായ ആ കാവ്യം റമ്പാന്റെ കൽദായ സുറിയാനി കൈയക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് തൊഴിയൂർ ആസ്ഥാനത്തുള്ള ആർക്കൈവ്സിൽ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കാവ്യത്തിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്ന ആർദ്രമായ ശോക പ്രവാഹം ആ രണ്ടു വ്യക്തിത്വങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ആത്മബന്ധത്തെ അനാവരണം ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാണ്. സുറിയാനി ഭാഷയിലാണെങ്കിലും കേരളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ വിലാപകാവ്യം 1811 ലെ പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാന്റെ ഈ രചനയാണ്.

എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനും സുറിയാനി സമുദായവും തമ്മിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ 'തിരുവിതാംകൂർ ഉള്ള സുറിയാനി ക്കാരുടെ ക്രമവും അവർക്കു പള്ളി ഉണ്ടായതിന്റെ മൂലവും മറ്റും എങ്ങനെ എന്ന് 17 കൂട്ടം കാര്യത്തിന്റെ മറുപടി മെത്രാൻ മദ്രാസ് ഗവണ്മെണ്ടിൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന് എഴുതി വരികയാൽ സായിപ്പ് അവർകൾ 988 മീനം 18-ാം തീയതി (1813) ആ വക ചോദ്യങ്ങളെ മെത്രാന് കൊടുത്തയച്ചു'

(ഇട്ടുപ്പ്, പൂ. 175). ചോദ്യങ്ങളും മറുപടിയും താഴെ ചേർക്കുന്നു:

ചോദ്യം 1: സുറിയാനിക്കാരുടെ ക്രമവും പള്ളിയും ഈ രാജ്യത്ത് ആദിയിൽ വന്നതു എപ്പോൾ? ആയതു ഏതുപ്രകാരം ആരു സംഗതിയാൽ? പിന്നത്തേതിൽ നിദാനപ്പെട്ടതും നടപ്പായതും എങ്ങനെ?

ഉത്തരം: നമ്മുടെ കർത്താവീശോമീശിഹാ ആകാശമോക്ഷത്തിൽ എഴുന്നള്ളിയതിന്റെ ശേഷം തന്റെ പറഞ്ഞൊപ്പുപോലെ സെഹിയോന്റെ മാളികയിൽ ശ്ലീഹന്മാർ കൂടപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെമേൽ റൂഹാ തീയുടെ നാവുപോലെ ഇറങ്ങി ആവസിച്ച് ഭൂമിയുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളിലും അവർ മാർഗ്ഗം അറിയിച്ച് എണ്ണമില്ലാത്തുള്ള ലോകരെ മാർഗ്ഗവാസികളാക്കി ചമയ്ക്കുന്ന കാലത്തിൽ അരുളിച്ചെയ്തതുപോലെ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ആണ്ട് 52 ൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ ഈ മലയാളത്തിൽ വന്ന് മാർഗ്ഗം അറിയിച്ചു. പാലൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പട്ടമന പറവൂർ, പള്ളിപ്പുറം, ചായൽ, നിരണം, കുരക്കേണിക്കൊല്ലം ഇങ്ങനെ ഏഴു സ്ഥലങ്ങളിൽ കുരിശു പള്ളികളും ചമയ്ക്കുകയും പല ഗ്രാമക്കാരും വിശ്വസിച്ചു ചെന്നതിൽ ശങ്കരപുരി, പകലോമറ്റം ഈ രണ്ടു തറവാട്ടിൽ പട്ടവും കൊടുത്തു. അതു മുതലാകുന്നു ഈ മലയാളത്തിൽ മശിഹാ മാർഗ്ഗവും പള്ളികളും ഉണ്ടായത്. എന്നാൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ പാണ്ടി രാജ്യത്ത് അറിയിപ്പാൻ പോകും വഴി കാവ്യരുടെ കൈകളാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. മൈലാപ്പൂർ അടക്കപ്പെട്ടു. വീണ്ടും 345 -ൽ കാനായിലെ തോമ്മായോടു കൂടെ ഏറിയ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പായും കത്തങ്ങളും ഇങ്ങനെ ഏറിയ ആളുകൾ സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് കപ്പൽ വഴി വന്നു മലയാള സുറിയാനിക്കാരുമായി ചേർന്നു. അതു മുതൽ മാർഗ്ഗത്തിന് വിഘ്നം കൂടാതെ നടപ്പായിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

ചോദ്യം 2: സുറിയാനിപ്പള്ളികൾ ഏത് യജമാനന്റെ മുഷ്കരത്തിൻ കീഴായിട്ട് ചട്ടവട്ടങ്ങൾ പ്രമാണിച്ച് നടന്നിരിയ്ക്കുന്നു? മെത്രാന്മാരും സ്ഥാനക്കാരും ആരുടെ ഇടത്തിൽ നിന്ന് എന്നും കർത്തവ്യമായിട്ട് കണ്ടുവരുന്നതും ബോധിപ്പിച്ച് കഴിയുന്നതും കർത്തവ്യഭേദിനാകുന്ന മുട്ടുദിഷ്ടതികൾക്കു കണ്ടുവരുന്നതും ആരെ ആകുന്നു?

ഉത്തരം: അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുഷ്കരത്വത്തിൻ കീഴത്രേ മലയാളത്തിൽ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ പ്രമാണിച്ച് നടന്നിരിക്കുന്നത്. മെത്രാന്മാരും അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് മലയാളത്തുവന്ന മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായിൽ നിന്ന് പട്ടം കൈക്കൊണ്ടു നടക്കുന്ന തറവാട്ടിൽ തന്നെയുള്ള ആളുകൾക്കു സ്ഥാനം കൊടുക്കയും അവർ ദിഷ്ടതികൾ കഴിച്ചുവരികയും കർത്തവ്യമായിട്ട് മുട്ടുദിഷ്ടതികൾക്കു അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ ബോധിപ്പിച്ചും അത്രേ കണ്ടുവരുന്നത്.

ചോദ്യം 3: അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസായിട്ട് സുറിയാനി പള്ളികളുടെമേൽ ഏതുപ്രകാരത്തിലുള്ള മുഷ്കരണം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു?

ഉത്തരം: മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായിൽ നിന്ന് പട്ടംകെട്ടിയ പട്ടക്കാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞ ശേഷം 293 സംവത്സരത്തോളം വേദാന്തലവന്മാർ ഇല്ലാതെ ആവലാതിപ്പെട്ടും സങ്കടപ്പെട്ടും വരുന്ന കാലങ്ങളിൽ തമ്പുരാന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളാലെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് കല്പിച്ച് ഉറപ്പായുടെ യൗസേപ്പ് എന്നു പേരായ മെത്രാനെയും കത്തങ്ങളെയും ശെമ്മാശന്മാരെയും ഏറിയ ക്രിസ്ത്യാനികളെയും യെരൂശലേം നഗരിയിൽ കൂടിയിരുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട കച്ചവടക്കാരൻ കാനായിലെ തോമ്മായുടെ കൂടെ കപ്പൽ കയറ്റി മലയാളത്തിന് യാത്രയാക്കി. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ആണ്ട് 345 -ൽ അവർ ഇവിടെ കരയിറങ്ങി ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജാവിനെ കണ്ട് തിരുമുൽക്കാഴ്ചയും വച്ച് വേണ്ടുന്ന പദവികളും കല്പിച്ച് കൊടുത്ത് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൂടിയിരുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം മുൻ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ പട്ടം കൊടുത്തിരുന്ന തറവാട്ടിൽ തന്നെ ഒരാൾക്കു പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രമാണത്താലെ യൗസേപ്പ് മെത്രാൻ അർക്കദിയാക്കോന്റെ സ്ഥാനവും കൊടുത്തു മലയാളം ഒക്കെയുടെയും ജനങ്ങളെ ശിക്ഷിച്ചും രക്ഷിച്ചും മാർഗ്ഗം നടത്തിവന്ന കാലം ഒക്കെയും അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്നും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പനയാൽ മലയാളത്തിൽ വരുന്ന മെത്രാന്മാർക്കെയും അർക്കദിയാക്കോന്മാർക്കു മലയാളത്തെ മുഷ്കരത്വം കൊടുത്തു. 480 സംവത്സരം ഭരിച്ചുവന്നതിനിടയിൽ കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ പറങ്കി വന്നതു മുതൽ അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്നും മെത്രാന്മാരുടെ വരവ് മുടങ്ങി. വീണ്ടും 825 -ാം കാലം തൗറിയോസ് എന്നവർക്കുള്ള കച്ചവടക്കാരന്റെ കൂടെ മാർ ശാബോർ എന്നും മാർ അഫർ ഇത്ത (അഫ്രേമത്?) എന്നും പേരായ രണ്ടു മെത്രാന്മാർ വന്നു. ഇങ്ങനെ അത്രേ അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്ന് മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനികളുടെ മേൽ മുഷ്കരത്വം നടത്തിയിരുന്നത്.

ചോദ്യം 4: മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനന്തരത്വം സുറിയാനി പള്ളികളിൽ നടത്തിയിരുന്നതും കാലം ചെയ്താൽ കഴിഞ്ഞു വരുന്നതിന്റെയും പ്രകാരങ്ങൾ എങ്ങനെ ആകുന്നു?

ഉത്തരം: 1653 -ാം കാലം അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്ന് മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് പാത്രിയർക്കീസ് മലയാളത്തിൽ വരുവാനായിട്ട് മയിലാപുർ എത്തിയാറെ പറങ്കികൾ തടഞ്ഞു പാർപ്പിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ നിന്നും രണ്ടു ശെമ്മാശന്മാർ മയിലാപ്പുരിൽ ചെന്നിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസിനെ പറങ്കികൾ അപായം വരുത്തുമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് അന്നു മലയാളത്തിലെ അർക്കദിയാക്കോനെ മെത്രാനായിട്ട് വാഴിച്ചുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം മേലെഴുതിയ ചെമ്മാശന്മാരുടെ പറ്റിൽ സ്ഥാനക്കടലാസ് കൊടുത്തയച്ചു. ഉടനെ

പാത്രിയർക്കീസിനെയും പഠിക്കുയും കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് കടലിൽ കെട്ടി താഴ്ത്തി അപായം വരുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അർക്കദിയാക്കോനും പള്ളിക്കാരും കൂടി, മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ കൂടി. ഇനി മേലിൽ സന്തതി കാലം വരെയും പഠനങ്ങളെ അനുസരിക്കരുതെന്ന് സ്ലീബാ പിടിച്ച് സത്യം ചെയ്തു. എല്ലാവരും ആലങ്ങാട് പള്ളിയിൽ കൂടി, മുൻ ചെമ്മാശ്വാരുടെ പക്കൽ പാത്രിയർക്കീസ് കൊടുത്തയച്ചിരുന്ന സ്ഥാനക്കടലാസ് പിടിച്ച് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ മെത്രാനായിട്ട് വാഴിച്ച് മെത്രാന്റെ അംശപ്രവൃത്തികൾ നടത്തി വന്നിരുന്നതും പിന്നീട് 1665 -ാം കാലം ഊർശ്ശേമിന്റെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് മലയാളത്തിൽ വന്ന് അന്നിരുന്ന മെത്രാന് വാഴ്ചയും തികച്ച് അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്ന് കൊടുത്തയച്ച പുസ്തകങ്ങളും മൂറോനും സൈത്തും കൊടുത്ത് വിചാരിച്ച് വരുന്ന കാലങ്ങളിൽ തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോന്റെ അനന്തിരവന് മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം കൊടുത്തു നടത്തിവന്നു. ആ ദേഹത്തിന്റെ ഒടുക്കം അയാളുടെ അനന്തിരവന് മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം കൊടുത്തു. ഇതിനപ്പുറം അത്രേ മെത്രാശ്വാരുടെ സ്ഥാനം ഈ തറവാട്ടിൽ മുറയ്ക്കുള്ള ആളുകൾ ഏറ് നടത്തി വരുന്നത്.

ചോദ്യം 5: സുറിയാനി പള്ളികളിൽ മാർഗ്ഗ വർദ്ധിപ്പിച്ചെടുത്തതു ഇപ്പോഴത്തെ നിദാനം ഏത് പ്രകാരത്തിൽ നടക്കുന്നു? അതിൽ പട്ടാമ്പതിനടുത്ത സ്ഥാനങ്ങളും പട്ടക്കാരുടെ എണ്ണവും അവരുടെ ഉദ്യോഗങ്ങളുടെയും അനുഭവങ്ങളുടെയും വിവരവും പള്ളികളുടെയും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന നസ്രാണികളുടെയും എണ്ണത്തിന്റെ നിദാനം എന്താകുന്നു?

ഉത്തരം: മാർഗ്ഗ വർദ്ധിപ്പിനടുത്ത മര്യാദകൾ ഒക്കെയും 85 -ാം മാണ്ട് (985 ചിങ്ങം) പള്ളിക്കാർ എല്ലാവരും കൂടി ഒരു ക്രമവും മര്യാദയുമായിട്ട് നടത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു പടിയോല നമ്മുടെ അടുക്കൽ എഴുതി വച്ച പ്രകാരം നടന്നും നടത്തിയും വരുന്നു. നമ്മുടെ വിചാരത്തിൽ ഇപ്പോൾ 55 പള്ളികൾ ഉണ്ട്. പട്ടക്കാരുടെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഞായറാഴ്ചയും പെരുന്നാളുകൾക്കും ശുദ്ധ കുർബ്ബാന അണയ്ക്കുകയും, മാമ്മോദീസാ, പെൺ കെട്ട്, ഉപ്രിൾമ, കുമ്പസാരം മുതലായ നമ്പ്രവർത്തികൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ചെയ്ക, അവരിൽ നിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങൾ വാങ്ങുകയും രണ്ടു നേരവും പള്ളിയിൽ നമസ്കാരം കഴിക്കുകയും വിശേഷാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മരിക്കപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി പട്ടക്കാരെക്കൊണ്ട് കുർബ്ബാന അണപ്പിക്കുകയും ആയതിന് ഒരു കലിയൻ വീതം പട്ടക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയും പിന്നെ ഈ ദിവസങ്ങളിൽ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നതിന് ഒന്നു മുതൽ നാലു ചക്രം വരെയും കൊടുക്കുകയും അതാതു പള്ളിയിൽ പെൺകെട്ടിന് പധാരം അവനവന്റെ ഗതിപോലെ നടയിൽ വയ്ക്കുന്നതിൽ പാതി പട്ടക്കാർ എടുക്കുകയും പാതി പള്ളിക്ക് മുതൽ കൂട്ടുകയും ഇതിൻവണ്ണം

ക്കെയും ജനങ്ങളുടെ ദിഷ്ടിതിപോക്കി നന്മയ്ക്കടുത്ത പ്രവർത്തികൾ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പഠിപ്പിച്ച് നടത്തിക്കൊള്ളത്തക്കവണ്ണവും പട്ടക്കാരനും നാം ഭരമേൽപ്പിച്ച് നടത്തിവരുന്നു.

ചോദ്യം 6: മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ട് പട്ടക്കാരന്റെ മേൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മുഷ്കരത്വങ്ങളുടെ പ്രകാരവും അയാൾ പള്ളിപരിപാലനം കഴിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ നടത്തിക്കുന്ന പ്രകാരവും മേൽ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പട്ടക്കാരനെ കഴലപ്പടുത്തുന്നതും ഏതു പ്രകാരമാകുന്നു? പട്ടക്കാർ ഇട പെട്ടിട്ടുള്ള കല്പന ചട്ടങ്ങളും ആയതിന്റെ നടപ്പുമാർഗ്ഗവും ആയതിനു വെച്ചിരിക്കുന്ന കല്പന നിദാനങ്ങളും ശിക്ഷയുടെ പ്രകാരവും അയ്‌മേനി പള്ളിക്ക് പിഴച്ചാൽ ശിക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ പ്രകാരവും എങ്ങനെയാകുന്നു?

ഉത്തരം: ശുദ്ധമാന പുസ്തകങ്ങളും പള്ളിമര്യാദയ്ക്കുള്ള ആണ്ടു തക്സായും വശമായിരിക്കുന്ന പട്ടക്കാരെ പള്ളികളിൽ വികാരിയായി പ്രമാണിക്കയും അയാൾ മാറുമ്പോൾ ആ സ്ഥാനം വേറെ പട്ടക്കാർക്ക് കൊടുത്ത് മേൽ ഉദ്യോഗത്തിന് പ്രമാണിക്കുകയും ക്രിസ്ത്യാനികൾ പള്ളിയിൽ വന്ന് കർമ്മങ്ങൾ കാണാതെയും നോമ്പ് നോക്കാതെയും ആണ്ട് കുമ്പസാരം മുടക്കമുള്ള ആളുകളേയും മാമ്മോദീസായുടെ പ്രമാണത്തോട് മറുത്ത് കാവ്യരീടത്തുചെന്ന് ദേവസക്കടുത്ത പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്കയും ചെയ്യിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആളുകളേയും പള്ളിയിൽ വരുത്തി അവിടെ നിന്നും മുടക്കി അവരെ വരുത്തി ദോഷങ്ങളുടെ കാരണംപോലെ കാനോനായും അവരുടെ മേൽ വ്യവസ്ഥ വരുത്തി അവരെ ശിക്ഷിച്ച് മേലിൽ ഇതിൻവണ്ണം വരാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നിദാനം വരുത്തി അവരെ പള്ളിയിൽ കൂട്ടി നടത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. പള്ളി മര്യാദയ്ക്കടുത്ത പ്രമാണം പോലെ നടക്കാതെ അഴിമതിയായിട്ടു നടക്കുന്ന പട്ടക്കാരെ അംശത്തിനടുത്ത പ്രവൃത്തി മുടക്കി കാനോനാ വിധിപോലെയുള്ളത് ചെയ്തു നടത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.

ചോദ്യം 7: പട്ടക്കാരുകേയും അയ്‌മേനികളുകേയും നെറിവിനും ഗ്രഹിപ്പിനും വെച്ചിരിക്കുന്ന ചട്ടങ്ങൾ എന്ത്? പഠിത്തത്തിന് നിദാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആയത് എത്ര? അതിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത് എന്തൊക്കെയാകുന്നു? ഏതു പുസ്തകങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു? അവിടെ മേൽവിചാരങ്ങളുടെ പ്രമാണവും ഏതു പ്രകാരമാകുന്നു?

ഉ.: ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഗ്രഹിപ്പിന് അതാതു പള്ളിയിലുള്ള പട്ടക്കാർ പഠിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം മുമ്പിനാലെ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന പ്രകാരം അല്ലാതെ വിശേഷാൽ ഒരു ചട്ടവും വെച്ചിട്ടില്ല. പട്ടക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിപ്പാൻ വടക്കുള്ള പള്ളികളിൽ മല്പാൻ കോനാട്ടു വർഗ്ഗീസ് കത്തനാരും തെക്കു പള്ളിപ്പാട്ട് ഗീവർഗീസ് കത്തനാരും മാരാമണ്ണിൽ പാലക്കുന്നത്ത് വർഗീസ്

കത്തനാരും ശുദ്ധമാന പുസ്തകം നാലും പട്ടക്കാരെ സാമാന്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ചുവരുന്നു. അതിൽ അധികം ഗ്രഹിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. കുറഞ്ഞതാനു ഗ്രഹിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ സ്ഥലങ്ങൾ ഒന്നും നിശ്ചയിച്ച് ചട്ടംകെട്ടിയിട്ടില്ല.

ചോദ്യം 8: ബോധജ്ഞാനം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതിനായിട്ട് സുറിയാനിക്കാരുടെ വിധത്തിൽ എന്തെല്ലാം പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്? ബിബിളിയാ എന്ന ശുദ്ധമാന പുസ്തകം സാമാന്യം ഗ്രഹിച്ചു വരുമാറുണ്ടോ?

ഉത്തരം: ബോധജ്ഞാനം ഗ്രഹിക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ട് പഴമയുടെയും പുതുമയുടേയും പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആയത് ചില പട്ടക്കാർ ഗ്രഹിച്ചു വരുന്നു. പുതിയ സുവിശേഷം നാലും സാമാന്യം ഗ്രഹിതം തന്നെ. 982-ാമാണ്ട് ബുക്കാനൻ സായിപ്പ് അവർകൾ പള്ളികൾ കാണാനും നമ്മുടെ കാരണവൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കാണാനും വന്നപ്പോൾ പഴമയുടേയും പുതുമയുടേയും പുസ്തകങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്ന് പറക കൊണ്ട് മുമ്പ് മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകൾ പക്കൽ കൊടുത്തിരുന്ന പുസ്തകം കൂടാതെ മുസിനാലെ ഉണ്ടായിരുന്ന പഴമയുടെയും പുതുമയുടെയും ഒരു പുസ്തകം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വീണ്ടും മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകളും ബുക്കാനൻ സായിപ്പവർകളും കൂടെ കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽവന്ന് നമ്മുടെ കാരണവൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയികണ്ടപ്പോൾ അന്നു നാലു പുസ്തകവും കൊടുത്തു. ഏവൻഗേലി പുസ്തകം മലയാള ഭാഷയിൽ പൊരുൾ തിരിച്ച് തരണമെന്നും എന്നാൽ ആയത് പരദേശത്തു കൊണ്ടുപോയി അച്ചടിപ്പിച്ച് ഏറിയ പുസ്തകം പള്ളികൾക്ക് കൊടുത്തയക്കാമെന്നും ആയതിന് വേണ്ടുംവണ്ണം ഉത്സാഹിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ പ്രകാരം ആറു മാസം കൊണ്ട് എഴുതിതീർത്തു കല്പന വന്ന പ്രകാരം കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെത്തേതിൽ ആണ്ടു വരെയുള്ള സുറിയാനിക്കാരുടെ പള്ളി മര്യാദ പുസ്തകവും ദാവീദിന്റെ ഊലാലാ പുസ്തകവും കൊടുത്തയക്കണമെന്ന് മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകളുടെ കല്പന വരികകൊണ്ട് ആയത് നാം തന്നെ 925 -ാം ആണ്ട് കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ചോദ്യം 9: സുറിയാനി പള്ളികൾക്ക് സ്വന്തമായിട്ടുള്ള ധനങ്ങൾ എന്ത്? ലോകരിൽ നിന്ന് എന്ത് അനുഭവങ്ങൾ പറ്റിവരുന്നു? പള്ളികളിൽ നിദാനമായിട്ടുള്ള ചിലവ് എന്ത്? ആയതിന് വച്ചിരിക്കുന്ന വഴിയും എന്ത്?

ഉത്തരം: സുറിയാനി പള്ളികൾക്കു മൂണ്ട് മുറി വൃന്തജനാദികൾ അല്ലാതെ ധനങ്ങൾ വേറൊന്നും ഇല്ല. ലോകരിൽ നിന്ന് കൂഴിക്കാണവും പെൺകെട്ടിന് നൂറു പണമിട പൊന്ന് ഒത്താൽ 75 ചക്രം പള്ളിക്ക് വെച്ചു വരുത്തുന്നതിൽ പാതി പട്ടക്കാർക്കും പാതി പള്ളിക്കും അത്രേ ആകുന്നു.

കുറഞ്ഞ ഒരു കാലത്തിന് അപ്പുറം ധർമ്മമായിട്ട് കെട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നവരത്രേ ഏറ്റം കാണുന്നത്. പള്ളിക്കു വേറെരു വരവും ഇല്ല. വരവു കൊണ്ട് നിദാന ചെലവു കഴിയാത്ത പള്ളികളും പണിയിപ്പാൻ ഗതിയില്ലാതെ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന പള്ളികളും ഉണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള പള്ളികളിലും കൈസ്ഥാനം മാപ്പിളമാർ നടന്നു വരവെടുത്തതു ചോദിച്ചാൽ വഴിപ്പെട്ടു തരാതെ പാർക്കുന്ന മാപ്പിളമാരും ഉണ്ട്.

ചോദ്യം 10: പഠിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥലവും ബാലപ്രായക്കാർക്കു താല്പര്യമായ ഗ്രഹിപ്പുകൾക്ക് ഉപകാരമായി ഏതെങ്കിലും ധനവും ഉണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ആയതിന് എന്ത് സഹായം വേണ്ടി വരുമെന്ന് വിവരം ബോധിപ്പിക്കണം?

ഉത്തരം: ബാലപ്രായക്കാർക്ക് പഠിത്തത്തിന് സ്ഥലം ഒന്നും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. അവർക്കു താല്പര്യമായ ഗ്രഹിപ്പിന് ഉപകരിക്കുന്നതായി ഒരു ധനവും വെച്ചിട്ടുമില്ല. എന്തെങ്കിലും സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു തന്നാൽ മനോഗുണം തന്നെ.

ചോദ്യം 11: സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉൾപ്പെട്ട ആളുകൾ സുറിയാനിക്കാരുടെ നേർ വല്ല ഞ്ഞെരുക്കങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? വേദകാര്യങ്ങൾക്ക് വിശേഷാൽ വിഘ്നം വരുത്താൻ തക്കവണ്ണം എന്തെങ്കിലും അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഉത്തരം: സർക്കാർ കാര്യവിചാരക്കാർ സുറിയാനിക്കാരുടെമേൽ ഞ്ഞെരുക്കങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്യാറുണ്ട്. വേദകാര്യങ്ങൾക്ക് അധിക വിരോധമൊന്നുമില്ല.

ചോദ്യം 12: സുറിയാനി പള്ളികളുടെ ഗുണത്തിനും അനുകൂലത്തിനുമായിട്ട് ഏത് കല്പന നിദാനങ്ങൾ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു?

ഉത്തരം: സുറിയാനി പള്ളികളുടെ ഗുണത്തിന് വേണ്ടുന്ന കല്പന നിദാനങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തു തന്ന് രക്ഷിക്കുമാറാകണം.

ചോദ്യം 13: കാവ്യപരിഷയിൽ നിന്ന് സുറിയാനി മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ജനങ്ങൾ വന്നു കൂടുമാറുന്നുണ്ടോ? സുറിയാനിക്കാർ കാവ്യരിലേക്കും പോകുമാറുന്നുണ്ടോ?

ഉത്തരം: കാവ്യപരിഷയിൽ നിന്ന് സുറിയാനി മാർഗ്ഗത്തിൽ അധികം വന്നു ചേരുന്നില്ല. സുറിയാനിക്കാരിൽ ആരും കാവ്യരിലേക്ക് തിരിയുന്നതും ഇല്ല.

ചോദ്യം 14: വിശ്വാസത്തിനടുത്ത പ്രമാണങ്ങളായി സുറിയാനി പള്ളിക്കാർ കൈക്കൊണ്ട് വിശ്വസിക്കുന്നത് എന്തെല്ലാം? ഗ്രേക്ക് പള്ളിക്കാരുടെ

എടത്തുട്ടിൽ നിന്നുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?

ഉത്തരം: ഈശോമശിഹായുടെ ശിഷ്യരായ ശ്ലീഹന്മാർ കല്പിച്ചു എന്ന കല്പനപോലെയും നിഖ്രായിൽ സ്തുതിചൊവ്വുകളുണ്ടു 318 ബാവാരും കൂടി നിശ്ചയിച്ച പ്രമാണം പോലെയും അവർ ക്രമപ്പെടുത്തിയ ക്രമം പോലെയും സുറിയാനിക്കാർ കാത്ത് വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു.

ചോദ്യം 15: സുറിയാനിക്കാരുടെ വന്ദനയ്ക്കടുത്ത ക്രമങ്ങളുടെ പ്രകാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ആകുന്നു? പട്ടക്കാർക്ക് വിവാഹം സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഉത്തരം: അന്ത്യോഖ്യായിലെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് കല്പിച്ച് കൊടുത്തയച്ച പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്ന മര്യാദകൾ പ്രകാരം യാക്കോബായക്കാരായ സുറിയാനിക്കാർ നടന്നുവരുന്നു. പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹം മുടക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല.

ചോദ്യം 16: സുറിയാനിക്കാരുടെയും ലത്തീൻകാരുടേയും പള്ളി തമ്മിൽ ഒരുമ്പാടായിട്ട് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഏതു പ്രകാരത്തിൽ ആകുന്നു? സുറിയാനിക്കാരുടെ ക്രമങ്ങളും മര്യാദകളും വിശ്വാസത്തിന്റെ ആദികളും റോമ്മാ കാസോലിക്കാക്കാരുടെ ക്രമങ്ങളോട് പുത്തനായിട്ട് ഏതാനും ചേർച്ചയും ഉണ്ടോ?

ഉത്തരം: മശിഹാകാലം 1599 -ൽ അല്ലേശു പറങ്കി മെത്രാൻ മലയാളത്തിൽ വന്നു. ആ മെത്രാൻ ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിൽ ഒരു സുന്നഹദോസ് കൂടി. അന്നു മലയാളത്തിലെ അർക്കദിയാക്കോനും പള്ളിക്കാരും പറങ്കികളോട് ചേരുകയില്ലെന്ന് വിരോധം പറഞ്ഞു പാർക്ക കൊണ്ട് പെരുമ്പടപ്പ് സ്വരൂപത്തിങ്കൽ പറങ്കികൾ ബോധിപ്പിച്ച് അർക്കദിയാക്കോനെയും പള്ളിക്കാരെയും ഏറിയ തെരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യിച്ച് സുറിയാനി മര്യാദ നീക്കി പറങ്കി മര്യാദ നടത്തി. അന്ന് പട്ടക്കാരുടെ പെൺകെട്ടും അവർ ബലത്താൽ മുടക്കി. സുറിയാനിക്കാരും ലത്തീൻകാരുമായി പിന്നെ 55 സംവത്സരം ഒരിമ്പാടായിട്ട് നടന്നുവന്നു. ഇങ്ങനെ നടന്നുവരുമ്പോൾ മൈലാപ്പുരു നിന്നും മാർ ഇഗ്നാത്യോസിനെ പറങ്കികൾ കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കെട്ടിത്താഴ്ത്തി അപായം വരുത്തുകയാൽ ഇവർ സത്യവേദ വിപരീതികൾ എന്ന് നിശ്ചയിച്ച് സത്യം ചൊല്ലി റോമ്മാക്കാരെ പിരിഞ്ഞു മേലെഴുതിയ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രമാണത്താൽ മെത്രാനെയും നിശ്ചയിച്ച് സുറിയാനി ക്രമപ്രകാരം നടന്നുവരുന്നു. ഇങ്ങനെ റോമ്മാക്കാരുോട് ചേരുവാൻ ഇടവന്നതല്ലാതെ വേറൊരു ചേർച്ചയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. 1685 -ൽ പരദേശത്തുനിന്നും മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാസോലിക്കായും മാർ ഈവാനുയോസ് മെത്രാനും വന്നു. ഇവരിൽ ബസ്സേലിയോസ് 13 ദിവസം ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളു. അന്ന് മലയാളത്തിൽ വാഴുന്ന പകലോമറ്റത്ത് തറവാട്ടിൽ നിന്നുള്ള മൂന്നാമത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്റെ അനന്തിരവന് മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം

മേലെഴുതിയ ഈവാനിയോസ് മെത്രാൻ കൊടുത്തു. മാർ ഈവാനിയോസ് കഴിഞ്ഞ ശേഷം സ്ഥാനം ഏറ്റിരുന്ന മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തിരവന് സ്ഥാനം കൊടുത്തു. താനും തന്റെ കാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ വേറൊരു അനന്തിരവന് സ്ഥാനം കൊടുത്തു. 1748 -ൽ മാർ ഈവാനിയോസ് എന്ന് പേരുള്ള ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ വന്നു. ആ ദേഹം പള്ളി കളിൽ ഓരോ അനർത്ഥങ്ങൾ കാണിക്കുകയും പട്ടക്കാരെ അടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുകൊണ്ട് വേറെ മെത്രാന്മാരെ അയക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഈ വിവരങ്ങൾ കാണിച്ച് അന്ന് മലയാളത്തിൽ വാഴുന്ന തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനും പള്ളിക്കാരും കൂടി പരദേശത്തേക്കു എഴുത്തുകൾ അയച്ചാറെ, പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ കല്പിച്ച് മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കായേയും മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാനേയും മറ്റും വേണ്ടുന്ന സൈത്തും മൂറോനും പുസ്തകങ്ങളും മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനെ, മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി വാഴിക്കത്തക്കവിധം സ്ഥാത്തിക്കോനും വടിയും മുടിയും സ്ലീബായും കൊടുത്തു അവരെ യാത്രയാക്കിയാറെ, 1751 -ൽ അവർ മലയാളത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. തങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞൊന്ന് പിണക്കം ഉണ്ടായി എന്ന് വരികിലും ആയത് തീർന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് കൊടുത്തയച്ചിരുന്ന സ്ഥാത്തിക്കോനും വടിയും മുടിയും സ്ലീബായും കൊടുത്ത് മാർത്തോമ്മൻ മെത്രാനെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന് സ്ഥാനപ്പേരും കൊടുത്തു വാഴിച്ചു. താൻ തന്റെ അനന്തിരവനെ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചോദ്യം 17: മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്ഥാനം ഇപ്പോഴത്തെ തറവാട്ടിൽ എത്ര കാലമായി നിലനിൽക്കുന്നത്? അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനോട് സംസർഗ്ഗം മുടങ്ങിയതിൽപ്പിന്നെ മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനം ഇല്ലാതിരുന്ന സമയങ്ങളിൽ ആ വാഴ്ച ഉണ്ടായതും അതിന്റെ സ്ഥിതിയും ഏത് പ്രകാരത്തിൽ ആയിരുന്നു?

ഉത്തരം: മേലെഴുതിയ 345 -ാം കാലം മുതൽ 1653 -ൽ മാർ ഇസാക് ത്യാസ് മലയാളത്തിൽ വന്ന കാലം വരെയും 1308 സംവത്സരക്കാലം ഈ പകലോമറ്റം തറവാട്ടിലെ ആളുകൾക്കു അർക്കദിയാക്കോന്റെ സ്ഥാനം കൊടുത്തു മാർഗ്ഗകാര്യത്തിൽ കർത്തവ്യമായിട്ട് അവർ തന്നെ വിചാരിച്ചു വന്നു. മാർ ഇസാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വന്ന കാലം മുതൽ മശിഹാ കാലം 1813 വരെയും അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് വരുന്ന മെത്രാന്മാർ ഈ തറവാട്ടിൽ തന്നെ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം കൊടുക്കുകയും അങ്ങനെ സ്ഥാനം ഏൽക്കുന്നവർ സഭയെ വിചാരിച്ച് വരികയും പരദേശത്തു നിന്നും വരുന്നവരെ വേണ്ടും പ്രകാരം രക്ഷിച്ച് ഇരുത്തുകയും ഇന്നേവരെ ഈ തറവാട്ടിൽ അർക്കദിയാക്കോന്മാർ കൂടാതെ ആറു മെത്രാന്മാരും ഒരു

മെത്രാപ്പോലീത്തായും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു എന്ന് 1812 മേടം 20-ാം തീയതി നിരണത്തു പള്ളിയിൽ നിന്നും (ഇട്ടുപ്പ് റെട്ടർ, പൂ. 185).

ഇക്കാലത്തു എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ അനുയായികൾ മൺറോയ്ക്കു താഴെ പറയും പ്രകാരം ഒരു പരാതി ബോധിപ്പിച്ചു: “ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ കുന്നം കുളങ്ങര പള്ളിയിലെ നടവരവ് എടുത്തു ചെലവിടുകയും മെത്രാനെ കണക്കു കേൾപ്പിക്കാതെയും വിളിപ്പിച്ചാൽ വരാതെയും ഒന്നു രണ്ടു പള്ളിക്കാരെയും സ്വാധീനം വരുത്തിയും കൊണ്ട് മെത്രാൻ വിരോധമായിട്ടും അനുസരണമില്ലാതെയും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും ഈ മെത്രാൻ സ്ഥാനമില്ലെന്നും അതിനാൽ മെത്രാനെ അനുസരിച്ചുകൂടായെന്നും ഏറിയ ദ്രവ്യം മെത്രാനെടുത്ത് ഒതുക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു നടക്കുന്നത് വളരെ സങ്കടവും ഈ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനും മറ്റും കല്ലിക്കോട് ശീമയിൽ മെത്രാന്റെ ചമയം എടുത്ത് പാർത്തിരുന്ന ആളിന്റെ ശേഷക്കാരും ശിഷ്യരും ആകകൊണ്ട് ഈ തറവാട്ടിൽ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം നടന്നുവരുന്നത് അഴിക്കണമെന്നും വിചാരിച്ച് പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് പരമാർത്ഥങ്ങൾ സായിപ്പ് അവർകൾ അറിഞ്ഞു മെത്രാനെയും ഞങ്ങളെയും മാമുൽ പ്രകാരം നടത്തിച്ച് കൊള്ളേണ്ടതിന് മനഗുണമുണ്ടാകണമെന്ന് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു (ഇട്ടുപ്പ്, പൂ. 186).

രണ്ടു ഭാഗത്തേയും പരാതികളും വിശദമായി പഠിച്ച സായിപ്പ് സ്വീകരിച്ച നടപടികളെക്കുറിച്ച് ഇട്ടുപ്പ് തുടർന്നെഴുതുന്നത് കാണുക: “സായിപ്പ് അവർകൾ തിരിയെ എത്തിയ ഉടനെ, മെത്രാൻ പള്ളി മര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായി നടത്തിവരുന്നതായി മെത്രാന്റെ പേരിൽ 11 കുട്ടം കാര്യങ്ങൾ റമ്പാൻ ബോധിപ്പിച്ചത് വിസ്തരിക്കുന്നതിന് 55 പള്ളിക്കാരെയും വരുത്തി. അതാതു പള്ളിക്കാരെ സത്യം ചെയ്യിച്ച് എഴുതി വയ്പിക്കുകയും എഴുതിച്ചാലുടൻ എഴുതിച്ച വിവരം ആരോടും പറകയില്ലെന്ന് രണ്ടാം പ്രാവശ്യവും ഏവൻഗേലി പുസ്തകവും സ്ലീബായും പിടിച്ച് സത്യം ചെയ്യിച്ച് എഴുതി വയ്പിച്ചതിൽ ഒട്ടു മെത്രാന്റെയും ഒട്ടു റമ്പാന്റെയും ഇങ്ങനെ രണ്ടുപക്ഷമായിട്ടത്രേ വിസ്താരം നടന്നത്. ദത്തുവച്ച കാര്യത്തിന് മെത്രാന്റെ പക്ഷത്തിൽ ചക്കരയകത്ത് ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ മുതലായ ആളുകൾ 989 മിഥുനം 11-ാം തീയതി (1814) എഴുതിയ കച്ചീട്ടിൽ കുറവിലങ്ങാട്ട് പകലോമറ്റത്തു തറവാട്ടിൽ നിന്നും തൊമ്മൻ കത്തനാർ എന്നൊരാളിനെ അഞ്ചാമത്തെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ കല്പിച്ച് കടമറ്റത്ത് പള്ളിക്കാരും വിചാരിപ്പാൻ ആക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ അനുജൻ കുർച്ചാത്തു എന്ന ആളെ കടമറ്റത്തു വരുത്തി ഒരു പുരയും വയ്പിച്ചു കൊടുത്തു പെണ്ണും കെട്ടിച്ച് പാർപ്പിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ കുര്യാളയുടെ മകൻ ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാൻ അങ്കമാലി പള്ളിക്കൽ വച്ച് പട്ടവും കൊടുത്ത് കടമറ്റത്തെ എടവകയിൽ നടന്നുവന്നു. മെത്രാന്റെ തറവാട്ടുകാർ അവർ ആക കൊണ്ട് ആ തറവാട്ടിൽ പട്ടം

ഏല്ക്കുന്നവർക്കു മെത്രാൻ പട്ടക്കടലാസ് കൊടുത്തുവരുമാറില്ലെന്നും കൂർച്ചാളയെയും മറ്റും കടമറ്റത്തു ദത്തു വച്ചിട്ടില്ലെന്നും കടമറ്റത്തു എടവകയിൽ കണ്ടമംഗലത്ത് പണിക്കരും കാരക്കുന്നത്തു പണിക്കരും കാരക്കുന്നത്തു കുറുപ്പും നായരു മുത്ത പണിക്കരും ഈ നാലു തറവാട്ടുകാരും ബോധിക്കാതെ ഒരു കാര്യവും ഉണ്ടാക പതിവില്ല എന്നുമായിരുന്നു.

ഈ വിസ്താരത്തിലും മറ്റും മെത്രാനെ അധികം അനുകൂലമായി ഒന്നും തെളിവില്ലാതെ മെത്രാൻ കടമറ്റത്തു ദത്തുവച്ച തറവാട്ടിൽ നിന്നുള്ള ആളെന്നും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ മുതലിനും സ്ഥാനത്തിനും അവകാശി അല്ലെന്നും നടത്തിവരുന്ന മര്യാദകളിലും ഭേദങ്ങളായി കാണുന്നു എന്നും അതിനാൽ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനക്കടലാസ് വയ്പിച്ച്, ഇനി അന്ത്യോച്ഛായിൽ നിന്നും ഒരു മേല്പട്ടക്കാരൻ വരുന്നവരെ ഈ മെത്രാൻ മേല്പട്ടത്തിനുടെ ക്രിയകൾ ഒന്നും നടത്തിക്കൂടെന്നും ഒരു സ്ഥിതി നിശ്ചയിച്ചശേഷം കണ്ടനാട്, കടമറ്റം, അങ്കമാലി, മാമ്മലശ്ശേരി, ചെങ്ങന്നൂർ, കോലഞ്ചേരി ഈ ആറു പള്ളിക്കാർ ഒഴികെ ശേഷം എല്ലാവരും പോകുന്നതിന് അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ മെത്രാനോട് സ്ഥാനക്കടലാസും മെത്രാന്മാരുടെ മുതൽ വിവരത്തിന്റെ കണക്കും എടുപ്പിച്ച് കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ഉത്തരവും കൊടുത്ത് ഹജൂർ ശിപായികളെ അയച്ചു. അവർ നിരണത്തു വന്ന് ഉത്തരവ് കാണിച്ചാറെ സ്ഥാനക്കടലാസ് മുതലായത് കൊടുക്കായ്കയാൽ അവർ മെത്രാന്റെ മുറി പൂട്ടി മുദ്രവച്ചു പോയി.

കോട്ടയം സെമിനാരി

ഒരു പഠിത്തവീട് തീർന്ന് പഠിത്തം നടക്കായ്കയാൽ സുറിയാനിക്കാർക്കുള്ള ഞെരുക്കവും ബുദ്ധിമുട്ടും മെത്രാൻ ഇടപെട്ട വഴക്കിന്റെ സ്വഭാവവും സായ്പ് അവർകൾക്കു നല്ലപോലെ മനസ്സിലാകയാൽ സുറിയാനിക്കാർക്കു പൊതുവിൽ ഉപകാരത്തിന് വേണ്ടി ഒരു പഠിത്തവീട് പണിയിക്കുന്നതിന് ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനെ ഭരമേല്പിച്ച് പണി വകയ്ക്കു 1809 -ാം ആണ്ട് മുതൽ 1813 -ാമാണ്ട് വരെ നാലാണ്ടത്തെ വട്ടിപ്പണം കൂടിയിരുന്ന വരാഹൻ 960 ക്കു തല രൂപ 3360 കണ്ടനാട്ട്, മുളത്തുരുത്തി, നടമേൽ, കരിങ്ങാച്ചിറ, ചാട്ടുകുളങ്ങര ഈ പള്ളിക്കാരോടും പാലാ കൊച്ചിട്ടൻ ഇട്ടിമാത്തു തരകൻ ഇവരോടും പറ്റുശീട്ട് എഴുതി വാങ്ങിച്ചും കൊണ്ട് രൂപ മുവ്വായിരത്തി മൂന്നുറ്റി അറുപതും ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനെ ഏല്പിച്ചു പഠിത്തവീടിന് കോട്ടയത്ത് റമ്പാന് ബോധിച്ച സ്ഥലത്ത് ആറു ദണ്ഡ് സ്ഥലം അളന്നു കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം തഹസീൽദാർക്കു ഉത്തരവും കൊടുത്തു ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനെയും ആ ശേഖരത്തിലുള്ള പള്ളിക്കാരെയും 989 മകരം (1814) ആദിയിൽ യാത്ര പറഞ്ഞയച്ചു.

തെക്കും വടക്കും രണ്ടു പഠിത്തവീട് എന്ന കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയിലെ നിർദ്ദേശം രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ അപ്രായോഗികമെന്ന് തീർച്ചയായി. എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ ഇക്കാര്യത്തിൽ പുലർത്തിയ നിഷേധാത്മകമായ നിലപാടാണ് ഒരു കാരണം. ശരിയായാലും തെറ്റായാലും മെത്രാൻ സ്ഥാനിയെ പിന്തുണയ്ക്കുവാനാണ് അന്നും ജനങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചത്. തന്മൂലം നിഷ്ക്രിയനും പ്രതിലോമകാരിയുമായ ഒരു മെത്രാന്റെ ഭരണകാലത്ത് സ്വപ്ന സാഹചര്യം ഏറെ പരിമിതമാവുമെന്ന് റമ്പാന് അറിയാമായിരുന്നു. കണ്ടനാട്ടും നിരണത്തുമായി രണ്ടു സെമിനാരികൾ - അതായിരുന്നു കണ്ടനാട്ട് പടിയോല അവതരിപ്പിയ്ക്കുമ്പോൾ രണ്ടു റമ്പാന്മാരുടെയും ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നം. സഭയിൽ മുഴുവനും ഔദ്യോഗിക കൃത്യനിർവഹണത്തിനായി പല്ലക്കും പരിവാരവുമായി സഞ്ചരിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന മെത്രാൻ ഇടവകകളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിലേക്കു സമാഹരിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. മെത്രാന്റെ നിസ്സഹകരണവും വൈതാളികന്മാരുടെ കൂപ്രചരണങ്ങളും ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ തെക്കൻ ദിക്കിലെ ഇടവകകളുടെ സഹകരണം നേടുക അസാധ്യം തന്നെയായിരുന്നു (കൊച്ചിക്കാരനായ ഒരു സന്യാസ വൈദികൻ തിരുവിതാംകൂർകാരനും പരമ്പരാഗതമായി പകലോമറ്റം തറവാട്ടുകാരനും ആയ മെത്രാന്റെ തിരുവിഷ്ടങ്ങളെ മറികടന്ന് മെത്രാന്റെ നിസ്സഹകരണത്തെ നിസ്സാരമെന്ന് അവഗണിച്ച് തിരുവിതാംകൂറിനെ പ്രവർത്തനമേഖലയാക്കുവാൻ നടത്തുന്ന ഉദ്യമത്തിന്റെ സാഹസികതയെ ചെറുക്കുവാൻ പ്രാദേശിക വികാരം ഒരു ഘടകമായി വർത്തിച്ചിരിക്കാം). രണ്ടാമത്തെ കാരണം കായംകുളം റമ്പാന്റെ നിര്യാണത്തോടെ, വൈദികസെമിനാരിയുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുവാൻ യോഗ്യനായ മറ്റൊരാളെ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയാതെ വന്നതാണ്. സഭാ താല്പര്യം മാത്രം മുൻനിർത്തി ത്യാഗപൂർവ്വമായ ഒരു സേവന രംഗത്തെ ആദ്യ പ്രവർത്തകനാകുവാൻ യോഗ്യനായ ഒരാളെ കിട്ടുക എന്നത് ഏതു കാലത്തും ദുഷ്കരമാണ് (പ്രത്യേകിച്ചും ഇസ്രായേൽ ജനതയെ ഈജിപ്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിലേക്കു നയിച്ച മോശയ്ക്കു, താല്ക്കാലികമായ വിശപ്പും ദാഹവും പോലും അസഹ്യമായി കരുതിയ അനുയായികൾ സ്ഥിരമായ 'തലവേദന' സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നതുപോലെ) അസംതൃപ്തനായ ഒരു മെത്രാന്റെ സാന്നിധ്യം പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും സൃഷ്ടിച്ചേക്കാവുന്ന പ്രതിസന്ധികളും ഇടുപ്പ് റമ്പാൻ കണക്കിലെടുത്തിട്ടുണ്ടാവാം. തന്മൂലമാകാം മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരക്കെ പാർത്തിരുന്ന തിരു - കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തായി ഒരു പഠിത്തവീട് എന്ന ആശയത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിശീലനമാണ് പഠിത്തവീടിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യമെങ്കിലും അതോടൊപ്പം ആ പാഠശാലയെ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യത്തിന് മുഖാന്തിരമാക്കുവാനും റമ്പാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സെമിനാരി

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വേദിയാവുക. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാരാണിയോട് റമ്പാൻ ഈ ആഗ്രഹം അറിയിച്ചു. കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാല തന്റെ സംസ്ഥാനത്ത് ആരംഭിക്കുന്നത് റാണിയ്ക്കു സന്തോഷവുമായിരുന്നു. സ്വന്തം സഹോദരനെപ്പോലെ റാണി സ്നേഹിച്ചാദരിച്ചിരുന്ന മൺറോ സായിപ്പിനും റമ്പാന്റെ ചിന്തയോടു സഹകരിക്കുവാൻ സന്തോഷമായിരുന്നു. പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസമല്ല, ലോകത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിലേക്കു നാടിനെ നയിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെയാണ് കൂടുതൽ സഹായകം എന്ന് ആ റമ്പാനിലെ ക്രാന്തദർശി ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ രാജശില്പി എന്ന് ആദരിക്കപ്പെടുന്ന രാജാറാം മോഹൻ റോയിയും ഭാഷാ വിഷയകമായി സംസ്കൃതത്തെ പിൻതള്ളി ഇംഗ്ലീഷിനെ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തേക്കു പിന്തുണച്ച നയം ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. യാഥാസ്ഥിതിക സമൂഹം നെറ്റിച്ചുളിച്ച് വിമർശന ശരങ്ങൾ വർഷിയ്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഉത്തരേന്ത്യയിൽ മോഹൻ റോയിയും ഈ കൊച്ചു കേരളത്തിൽ ഇടുപ്പ് റമ്പാനും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്കു പടർന്ന് പന്തലിക്കുവാൻ വേദി സൃഷ്ടിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു.

പുതിയപാത വെട്ടുന്നവന്റെ മുമ്പിലെ എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളും റമ്പാന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സഭയുടെ പ്രബല കേന്ദ്രം ദശാബ്ദങ്ങളായി കണ്ട നാട്ട് പ്രദേശമാകയാൽ വൈദിക സെമിനാരി മുൻധാരണയനുസരിച്ച് അവിടെത്തന്നെ പണിയണം. മലങ്കരയുടെ തലപ്പള്ളി ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവകയായതിനാൽ സെമിനാരി നിർമ്മിക്കേണ്ടത് കുന്നംകുളത്താണ്. പ്രാദേശിക താല്പര്യങ്ങളുടെ അലയടികൾ എത്രമാത്രം ശക്തമാകാമെന്ന് ഗ്രഹിക്കുവാൻ സഭാചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രയാസമില്ല. അതത് കാലത്ത് സഭയേയും മെത്രാസനങ്ങളെയും ഭരിക്കുന്നവർക്കു പ്രാദേശിക വികാരത്തിന്റെ നീരാളിപ്പിടുത്തത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുക ദുഷ്കരമെന്ന് മിക്ക സഭാധ്യക്ഷന്മാരും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന വടംവലികളിലും പ്രാദേശികത്വത്തിന്റെ കരിനിഴലുകൾ രണ്ട് ക്യാമ്പുകളിലും നിർബ്ബാധം വിഹരിക്കുന്നത് സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകർക്കു കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല. കുന്നംകുളം ജന്മദേശമെന്ന നിലയിലും കണ്ടനാട് കർമ്മരംഗം എന്ന നിലയിലും റമ്പാന് പ്രിയങ്കര ദേശങ്ങൾ ആയിരുന്നു എങ്കിലും സഭയുടെ ഉത്തമ താല്പര്യ സംരക്ഷണത്തിനും വികസനത്തിനും സെമിനാരിയുടെ ആസ്ഥാനം കോട്ടയം തന്നെയാകണമെന്ന് ആ പ്രവാചക മനീഷി തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു.

മലങ്കരസഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത്, സെമിനാരി പണിയാൻ ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലം തിരുവിതാംകൂർ റാണിയോട് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇടുപ്പ് റമ്പാൻ ഔപചാരികമായി അപേക്ഷിച്ചു. മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമൻ അപ്പോഴും

ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും നിഷ്ക്രിയനായും സഭാകാര്യങ്ങളിൽ ഉദാസീനനായും കഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹം സഭാരംഗത്ത് അപ്രസക്തനാവുകയായിരുന്നു; ഒരുവേള അതിനെ പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയുടെ തന്നെ അസ്തമനമായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിലും അപാകതയില്ല. പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ച സത്യത്തിൽ ഏഴാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതോടെ അസ്തമിച്ചു. എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ ഏകപക്ഷീയമായ ഒരു പരീക്ഷണം മാത്രമായിരുന്നു. അതിന്റെ ദയനീയ പരാജയമാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നത്. കുറുപ്പമ്പടി പള്ളിയുടെ ചരിത്രകാരൻ ഇക്കാര്യങ്ങളെ അവലോകനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്: “.... പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിൽ പെട്ട കുറവിലങ്ങാട്ടുള്ള അർക്കദിയാക്കോന്റെ കുടുംബം അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ മുതൽ മുഴുവനായി പഴയകുറ്റിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടും ആ താവഴിയുള്ള മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെ ബന്ധുക്കൾ പറങ്കി ശീശ്മയിൽ പെട്ടിരുന്നതിനാലും പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽ പെട്ടവരെ മെത്രാന്മാരായി വാഴിച്ചാൽ പറങ്കി ശീശ്മയിലേക്കു അവർ ജനങ്ങളെ വഴി നടത്തുമെന്ന് വിചാരിച്ചും താവഴിയായി ഒരു കുടുംബത്തിൽത്തന്നെ മെത്രാൻ ആയിരിക്കുന്നത് ശരി അല്ലാത്തതിനാലും എട്ടാം ഒമ്പതാം മാർത്തോമ്മാ മാർ പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽപ്പെടാതെ പെൺവഴിക്ക് ആയിരുന്നതിനാലും പകലോമറ്റം തറവാടിനെ മുഴുവനായി മലങ്കരസഭ ഉപേക്ഷിച്ചു (ആത്തുങ്കൽ ഗീവറുഗീസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ, പৃ. 118).

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് കേരളത്തിൽ വേദിയൊരുങ്ങുന്നത് ഉത്കണ്ഠയോടെയാണ് കേരളത്തിൽ സവർണ്ണസമുദായങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൊൻപ്രഭ ഏറ്റ് ഭാരതമാകെ ഒരു നവോന്മേഷത്തിലേക്കു കുതിയ്ക്കുന്ന കാലമായിരുന്നിട്ടും മെക്കായുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവർക്കു ജോലി സാദ്ധ്യത വർദ്ധിക്കുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ശാസ്ത്രവും ഇതര വിജ്ഞാനമേഖലകളും കീഴടക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ ജ്ഞാനം അനിവാര്യമെന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ പഠനം പരീക്ഷിച്ച ബംഗാൾ പുതിയ ഭാഷാ സംസ്കാരത്തിന്റെ കൈത്താങ്ങലോടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്നതായി കൺമുമ്പിൽ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടും കേരളത്തിലെ സവർണ്ണ മേധാവിത്വത്തിന് അതിനോട് പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തന്മൂലം ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ഒരു ഏജൻസിയും അന്ന് രംഗത്തെത്തിയിരുന്നില്ല. മാമ്മൂൽ പ്രിയരായ യാഥാസ്ഥിതിക കേരളം മാറ്റങ്ങൾക്കു മാനസികമായി തയ്യാറെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം മൂലം തങ്ങളുടെ പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും സ്ഥാനങ്ങൾക്കും സങ്കല്പങ്ങൾക്കും താല്പര്യങ്ങൾക്കു പോലും ഇളക്കം തട്ടിയേക്കുമോ എന്ന് അവർ ഭയന്നു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ നാടായിരുന്നുവല്ലോ കേരളം.

ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും ദേശചരിത്രങ്ങളും തങ്ങൾക്കനുക്യുലമായി രചിച്ചും വ്യാഖ്യാനിച്ചും കേരളത്തെ വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മത്തിന്റെ ബലമുള്ള കയറുകൾ കൊണ്ട് ബന്ധിക്കുവാനുള്ള സംഘടിത ശ്രമം നാടുവാഴികളുടെയും മറ്റും അനുഗ്രഹാശ്ശിസുകളോടെ വിജയകരമായി പരിസമാപ്തിയിലേക്കു ആഘോഷപൂർവ്വം മുന്നേറുമ്പോൾ, അതിനൊരു തിരിച്ചടി ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാവുമെന്ന് അവർ ഭയന്നു. ജാതിയും ഉപജാതിയും അയിത്തവും നരബലി പോലും കൊടികുത്തിവാഴുന്ന ഒരു മേലാളത്ത സവർണ്ണസമൂഹം, അവർ അനുഭവിച്ചു പോന്നിരുന്ന പദവികളും അധികാരാവകാശങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമാവുന്ന ഒരു പുതിയ സാമൂഹ്യ കാലാവസ്ഥ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം മൂലം സംജാതമാവുമോ എന്ന് ഭയപ്പെട്ടു. ശുഭ്രൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച് സർക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ കയറുപ്പറ്റുകയും അവരുടെ കീഴിൽ തങ്ങൾ വെറും ഭരണീയർ ആവുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥ അവർക്കു സങ്കല്പിക്കുവാൻ പോലും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസം, ഏകപത്നീവ്രതം, വസ്ത്രധാരണ സമ്പ്രദായം, ഏക ദൈവ വിശ്വാസം ഇവയിലേക്കു ജനങ്ങൾ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും കേരളത്തിലെ 'പരിശുദ്ധ'ങ്ങളായ അനാചരങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷ് കണ്ണടയിലൂടെ കാര്യങ്ങൾ കാണുന്ന പുതിയ തലമുറ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും തച്ചുടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭാവിയെ ഭാവനയിൽപ്പോലും കണ്ടു പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ ബന്ധങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചുപോന്നിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ സങ്കല്പങ്ങളും സ്ത്രീ പുരുഷ - കുടുംബ ബന്ധങ്ങളിൽ എപ്പോഴും മേലാളരെ ന്യായീകരിക്കുന്ന 'സ്മൃതി' സങ്കല്പങ്ങളും കീഴ്മേൽ മറിയുന്ന ഒരവസ്ഥ അവർക്കു അചിന്ത്യം ആയിരുന്നു. ക്ഷേത്ര പ്രവേശനം, വസ്ത്രധാരണം, അടിമപ്പണി, ഊഴിയവേല തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വെളിച്ചം വീണാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങളെ അവർക്കു സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല (ഉത്തരേന്ത്യൻ സംസ്കാരങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ വിദ്യാവിതരണം നടത്തുന്ന മിഷണറിസമൂഹങ്ങളോട് ആ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സങ്കുചിത താല്പര്യങ്ങളും ചൂഷക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ദേശീയതയുടെ കപടമുഖങ്ങളുണിഞ്ഞ് നിഷേധാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുന്നതിന്റെ ക്രൂരവാർത്തകൾ ഇന്നും ഒരു നിത്യ സംഭവമാണല്ലോ). ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും അതേറ്റ് നടത്തുവാൻ ഒരുക്കമുള്ള ഒരു ഏജൻസിക്കുവേണ്ടി ഏറെക്കാലം അവർക്കു നിഷ്പഫലമായി അന്വേഷിക്കേണ്ടി വന്നു. ആ അവസരത്തിലാണ് ഇടുപ്പ് റമ്പാന്റെ അപേക്ഷ ലഭിച്ചത്. രോഗി ഇച്ഛിച്ചതും വൈദ്യൻ കല്പിച്ചതും പാലു തന്നെ. വളരെ സന്തോഷത്തോടെ റാണി റമ്പാച്ചന് മറുപടി നല്കി:

‘അവുസേപ്പ് റമ്പാൻ,

നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഹാജരായി പുത്തൻകൂർ നസ്രാണികൾക്കു വേദം പഠിക്കുന്നതിന് സെമിനാരി ഇല്ലെന്നും ഒന്നു പണിയുന്നതിന് സ്ഥലം വേണമെന്നും അപേക്ഷിക്കുകയാൽ ആയതിലേക്കു

കോട്ടയം പ്രവൃത്തിയിൽ ഗോവിന്ദപുരം കരയിൽ നിശ്ചയിച്ച സ്ഥലത്തിന്റെ അതിരുകൾ: തിരുനക്കര തേവരെ ആറാട്ടിന് ആറ്റുകടവിലേക്കു എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതും, വടക്കു തെക്കായി കിടക്കുന്നതുമായ നാട്ടുവഴിക്കു പടിഞ്ഞാറും ഇടനട പടിഞ്ഞാറും കവനാറിന് കിഴക്കു ഈ നാലു എല്ലാ കകൾക്കുള്ളിൽ വടക്കുതെക്ക് 120 ദണ്ഡും കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറു 60 ദണ്ഡും 990 കാർത്തിക 6-ാം തീയതി മുതൽ പണിയുന്നതിന് അനുഭോഗമൊഴിവായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിന് സർക്കാരിലേക്കുള്ള കരം പണം ആറേ കാലും ഒരു വിളക്കു വക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ചെലവിലേക്കു അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിന് സർക്കാരിലേക്കുള്ള കരം പണം ആറേ കാലും ഒരു വിളക്കു വക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ചെലവിലേക്കു അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സെമിനാരി കെട്ടിച്ചും വിളക്കു വയ്പിന് അനുവദിച്ച സംഖ്യ അതിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയും റമ്പാനും പിന്നാലെ വരുന്ന റമ്പാന്മാരും കൈവശം വച്ച് അനുഭോഗമായി അനുഭവിച്ച് കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു’ (ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരി, 175-ാം വാർഷിക സുവനീർ, 1990, പৃ. 211).

റാണിയുടെ ഔപചാരികമായ കല്പന വരുന്നതിന് മുമ്പ് തന്നെ പണിക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ആരംഭിക്കുവാൻ മൺറോ സായിപ്പിന്റെ അനുവാദം റമ്പാച്ചന് ലഭിച്ചിരുന്ന കാര്യം നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ‘റമ്പാൻ പരിത്തവീട് പണിയുന്നതിന് സായിപ്പിന്റെ കല്പന പ്രകാരം മുതലും വാങ്ങി കോട്ടയത്തു വന്ന് സ്ഥലവും പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ താമസിച്ച് പണിക്കുവേണ്ടിയ കല്ലും മരങ്ങളും അടുപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹവും സായിപ്പവർകളുടെ സഹായവും കൊണ്ട് കൊല്ലം 989 കുംഭ മാസം 3-ാം തീയതി (സുറിയാനിക്കണക്കിന് 1814 ഫെബ്രു 15 ന്) ചൊവ്വാഴ്ച കോട്ടയത്തു സെമിനാരിയ്ക്ക് കല്പിച്ച് പണി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇടുപ്പ് റമ്പാന്റെ പാർശ്വത്തിലുള്ളവർക്ക് സെമിനാരി കണ്ടനാട്ടേക്കടുത്ത ഒരു ദിക്കിൽ ആയാൽ കൊള്ളാമെന്ന പക്ഷമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും റമ്പാൻ, സായിപ്പിന്റെ ഹിതം പോലെ കോട്ടയത്തു തന്നെ വേണമെന്നുറച്ചും കൊണ്ട് മറ്റു സ്ഥലങ്ങളെ ആഗ്രഹിക്കാതെ മൂന്നു വശവും ആറു ചുറ്റി ഒഴുകുന്നതായും അന്ന് തരിശായിട്ടും ഒട്ടൽകാട് പിടിച്ചും കിടന്ന സ്ഥലമത്രേ താൻ ബുദ്ധിയോടെ തെരഞ്ഞെടുത്തത്.

സായിപ്പ് അവർകൾ മുഖാന്തിരം സർക്കാരിൽ നിന്നുണ്ടായ സഹായവും

റമ്പാന്റെ ഉത്സാഹവും കൊണ്ട് ഒരു മെത്രാനും നാലു റമ്പാന്മാരും ഇരിക്കാൻ തക്കവണ്ണവും ശെമ്മാച്ചന്മാർക്കും പിള്ളേർക്കും വെളുരെ മുറികളും തെക്കും വടക്കും ഓരോ നിലയും കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും രണ്ടു നിലയും നാലു കെട്ടുമായിട്ട് റമ്പാന്റെ ചട്ടപ്രകാരം 990 മീന മാസത്തിൽ (1815) പണികൾ മിക്കവാറും കുറവ് തീർത്തശേഷം.... (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പു. 188).

കെട്ടിടം പണിയുന്നതിന് സ്ഥലത്തിന് പുറമേ 2000 രൂപയും തടിയും റമ്പാന് ലഭിച്ചു. ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ താലോലിച്ച് ഹൃദയത്തിൽ സംവഹിച്ചിരുന്ന മഹാസ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുവാൻ താൻ ദിവ്യമായ ഒരു ശക്തിയുടെ കൈകളിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ട വെറും ഒരു ഉപകരണമാണെന്ന് റമ്പാന് ബോദ്ധ്യമായിട്ടുണ്ടാകാം. കെട്ടിട നിർമ്മാണത്തിനിടയിൽ ക്ലേശങ്ങൾ നിരവധി ഉണ്ടായി എങ്കിലും അവിചാരിതമായും അത്യന്താകരമായും വിഘ്നപ്പെട്ടും പ്രതിബന്ധികളും അനായസമായി പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ട് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു പോയിട്ടുണ്ടാകാം. കുറുപ്പംപടി പള്ളിയുടെ ചരിത്രകാരൻ എഴുതുന്നു: “അക്കാലത്ത് പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാച്ചന് ഈ പള്ളിയിൽ നിന്ന് ചെലവിന് കൊടുത്തയച്ചു. സെമിനാരിപ്പണിയുടെ ആവശ്യത്തിന് ഈ പള്ളിയിൽ നിന്നും ആവശ്യമായ സഹകരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു” (പു. 111). കുറുപ്പംപടി പള്ളിക്കാർ സെമിനാരിപ്പണിയെ പിന്തുണച്ചതുപോലെ മലങ്കര സഭയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അമ്പത്തിഅഞ്ചു പള്ളികളും അക്കാത്യത്തിൽ യഥാശക്തി സഹായം നൽകിയിരുന്നു. റമ്പാച്ചന്റേതുപോലെ വൈദിക സെമിനാരി എന്ന സ്വപ്നം മലങ്കരസഭ മുഴുവന്റേതുമായിരുന്നുവല്ലോ. ആ സ്വപ്ന സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ അവർ പങ്കുകൊണ്ട് സ്വാഭാവികം മാത്രം. വൈദിക സെമിനാരിയുടെ നിർമ്മാണത്തിന് വേറെയും കുറെ പണം ലഭിച്ച കാര്യം ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് വിവരിക്കുന്നത് കാണുക:

‘തിരുവല്ലായിലെ സുറിയാനിക്കാർ സ്ഥലവാസികളും ധനികരുമായ ചിലരുടെ പ്രബലമായ പ്രതിഷേധം വകവയ്ക്കാതെ 1815 -ൽ അവിടെ ഒരു പുതിയ കുരിശുപള്ളി സ്ഥാപിച്ചു. ഒരു ദിവസം രാത്രി പ്രാദേശിക സാമൂഹിക നേതാക്കൾ കൂടി ആ താല്ക്കാലിക പള്ളിക്കെട്ടിടത്തിന് തീ വയ്ക്കുകയും അതിനുള്ളിൽ സുഖശയനം ചെയ്തിരുന്ന പുരോഹിതനെ വെട്ടി മുറിവേല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കേസ് റസിഡണ്ടിന്റെ അടുക്കലെത്തി. വിസ്തരിച്ചപ്പോൾ കുറ്റം കഠിനമായി തെളിഞ്ഞു. പോറ്റിമാർ, പട്ടന്മാർ ഇവരെക്കൊണ്ട് അറുപതിനായിരം കലിയാൻ പ്രായശ്ചിത്തം കെട്ടിവയ്പിച്ചു. തിരുവല്ലായിലെ സുറിയാനിക്കാർ തിരുവിതാംകൂർ മഹാറാണിയുടെ അടുക്കൽ അപേക്ഷ ബോധിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, പിഴയായി സർക്കാരിലേക്കു ലഭിച്ച തുകയുടെ പകുതി 30,000 കലിയാൻ കോട്ടയം സിമ്മനാരിപ്പണിക്കും, 30000 കലിയാൻ തിരുവല്ലായിലെ പള്ളി പുനർ

നിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നതിനും സഹായധനമായി ലഭിച്ചു' (പു. 201, ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പു. 190).

അചിരേണ മീനച്ചിലാറിന്റെ തീരത്തുള്ള പതിനാറേക്കർ സ്ഥലത്ത് ഒന്നാന്തരമൊരു വൈദിക പരിശീലനക്കളരി രൂപപ്പെട്ടു. തൊഴിയുതിൽ നിന്ന് കിടങ്ങൻ ഗീവർഗ്ഗീസ് മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പൊലീത്ത കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ താമസിപ്പിച്ച് വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കാമെന്നായിരുന്നു റമ്പാച്ചന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ. എന്നാൽ സെമിനാരിയുടെ നിർമ്മാണത്തിന്റെ കയ്പുള്ളനാളുകളിൽ ഉദാസീനത കാണിച്ച എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ കിടങ്ങൻ മെത്രാപ്പൊലീത്ത സാന്നിധ്യം എന്ന റമ്പാച്ചന്റെ ആശയത്തെ അകാരണമായി എതിർത്തു (ഇട്ടുപ്പ്, പു. 188). അനിവാര്യമല്ലാത്ത ഒരു പ്രതിസന്ധി ഒഴിവാക്കുവാനായി റമ്പാച്ചൻ ആ പദ്ധതി ഉപേക്ഷിച്ചു.

1815 മീന മാസത്തിൽ (മാർച്ച് - ഏപ്രിൽ) 25 വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സെമിനാരിയുടെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ മലപ്പാറയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ആ എഴുപത്തിയഞ്ചുകാരൻ റമ്പാച്ചൻ തന്നെയായിരുന്നു പ്രിൻസിപ്പലും മുഖ്യഅദ്ധ്യാപകനും. തുടക്കം മുതലേ തൊഴിയൂർ മെത്രാപ്പൊലീത്ത പ്രോത്സാഹനവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കൊക്കെ അദ്ദേഹം സെമിനാരി സന്ദർശിച്ചിരുന്നത് പ്രവർത്തകർക്കു പ്രോത്സാഹനമായി (ടി. പു. 193).

വൈദിക സെമിനാരിയിൽ നിന്നു പരിശീലനം നേടി പുറത്തുപോകുന്നവരെപ്പറ്റി സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ വലിയ പ്രതീക്ഷകളാണുണ്ടായിരുന്നത്. പള്ളികളിലെ മാത്രം ശീലിച്ച് വൈദിക ശിക്ഷണം അവസാനിപ്പിക്കുന്ന മലപ്പാറ പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെ പരിമിതികൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം വേണ്ടുവോളം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ആ പരിമിതികൾ ഇല്ലാതാക്കി വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അധുനാതനധാരകൾ ഉൾക്കൊണ്ട ദർശനശേഷിയുള്ള വൈദികരുടെ ഒരു തലമുറ സെമിനാരിയിൽ പിറന്ന് വളരുമെന്ന് അദ്ദേഹം ആശിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും വേദവ്യാഖ്യാനങ്ങളും അഭ്യസിക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിയായ റവ. തോമസ് നോർട്ടനെ അദ്ദേഹം നിയമിച്ചു. തന്റെ സഭയിലെ വൈദികർ പണ്ഡിതരായിരിക്കേണെന്ന സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസത്തോടും ആരാധനാ പാരമ്പര്യങ്ങളോടും വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത കുറു പുലർത്തണമെന്ന് സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ നിർബന്ധമായിരുന്നു. സെമിനാരി സ്ഥാപിക്കുവാനും പരിരക്ഷിക്കുവാനും ഏറെ സഹായ സഹകരണങ്ങൾ നൽകിയ മിഷണറിമാർ സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ വിമർശിക്കുകയോ ഭേദപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. റവ. നോർത്ത് സായിപ്പ് സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാര്യം കേണൽ മൺറോ നേരിട്ട് നിർദ്ദേശിച്ചപ്പോൾ 'ഞങ്ങളുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെയും

വിശ്വാസങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാകയാൽ അദ്ദേഹം സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കുന്നത് മതപരമായ തർക്കങ്ങൾക്കും തന്മൂലം അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾക്കും' (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പു. 195) ഇടയാക്കിയേക്കുമെന്നതിനാൽ സാധ്യമല്ല എന്ന് മുഖം നോക്കാതെ പറഞ്ഞ സെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ മറുപടിയിലെ സ്വൈര്യം ലോകാവസാനം വരെ പഴയസെമിനാരിയിൽ മുഴങ്ങേണ്ടതാണ് (ഈ സ്വൈര്യം ചോർന്നുപോയ പിൻഗാമികളുടെ കാലത്താണ് പഴയ സെമിനാരിയുടെ ഉടമസ്ഥത ആർക്കാണെന്ന തർക്കം ഉയർന്നുവന്നത്).

എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ മുൻ മെത്രാന്മാരുടെ പിൻഗാമിയാകുവാൻ അർഹനല്ലെന്നും മെത്രാൻ പദവിക്കടുത്ത കർത്തവ്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൂടെന്നും 1814 -ൽ കേണൽ മൺറോയുടെ ഒരു വിധി ഉണ്ടായ വിവരം മുൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. സ്വാഭാവികമായും ആ വിധിയിൽ എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ അസം തൃപ്തനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തൽസംബന്ധമായി പരാതി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആയിടക്കാണ് വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ നാലു കൊല്ലത്തെ പലിശ ഇട്ടുപ്പറമ്പാൻ ലഭിച്ചത്. റിലേ ഓട്ടത്തിലെ ഫൈനൽ റൗണ്ട് ഓട്ടക്കാരനെപ്പോലെ ഇട്ടുപ്പറമ്പാൻ അനുകൂല പരിതസ്ഥിതികൾ ഒത്തുവന്നപ്പോൾ ദ്രുതഗതിയിൽ സെമിനാരിയ്ക്കു രൂപം നൽകി. അക്കാദമിയിൽ എല്ലാ വിവാദങ്ങൾക്കും അതീതമായി മലങ്കരസഭ അചിരേണ ഇട്ടുപ്പറമ്പാന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. തന്മൂലം എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ പരാതികളെയോ മെത്രാനെത്തന്നെയോ ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

എന്നാൽ എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ ഒരു പരാതിയിലെ ഒരു സാങ്കേതിക വിഷയം സർക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ചു. മെത്രാനല്ലാത്ത ഒരാൾക്കു വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശ നൽകിയതിൽ സാങ്കേതികമായ ക്രമക്കേടുണ്ടെന്ന് മദ്രാസിൽ നിന്ന് ഉത്തരവ് പുറപ്പെട്ടു. സാങ്കേതിക ക്രമക്കേട് പരിഹരിക്കുവാൻ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഒന്ന്, വാങ്ങിയ പലിശ തിരിച്ചടക്കുക.

രണ്ട്, പലിശ വാങ്ങിയ റമ്പാൻ മെത്രാനാവുക.

ഒന്നാമത്തെ കാര്യം അസാധ്യമായിരുന്നു. ലഭിച്ച പലിശത്തുക സെമിനാരി നിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ടി ചെലവാക്കിയിരുന്നു. അത്രയും തുക സമാഹരിക്കുക എളുപ്പവുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടും അതിനേക്കാൾ ഭേദം ഇട്ടുപ്പറമ്പാൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഏല്ക്കുകയാണെന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഉർവശീശാപം ഉപകാരമായി എന്നായിരുന്നു സർക്കാർ ഉത്തരവിനെപ്പറ്റി

സഭയുടെ പ്രതികരണം.

റമ്പാൻ ഇട്ടുപ്പിനെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തതായി സഭാചരിത്രങ്ങളിൽ പരാമർശമില്ല. എന്നാൽ 1810 മുതൽ 1819 വരെ തിരു. - കൊച്ചിയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റായിരുന്ന കേണൽ മൺറോ ചർച്ച് മിഷണറി സൊസൈറ്റിക്കയച്ച ഒരു കത്തിൽ അപ്രകാരം ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സൂചനയുണ്ട്. അതിപ്രകാരമാണ്:

“.... I am sorry to say that the internal dissensions among the Syrians have increased since Ramban Joseph has been elected to the office of Bishop” (പി. ചെറിയാൻ, *ദി മലബാർ സിറിയൻസ് ആൻഡ് ദി ചർച്ച് മിഷണറി സൊസൈറ്റി*, 1816 - 1846, അപ്പൻഡിക്സ് എ, ലെറ്റർ നമ്പർ 1, പৃ. 340-341).

1815 മാർച്ച് 21 ന് തന്റെ ആത്മമാതാവായ പഴഞ്ഞി സെന്റ് മേരീസ് ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയിൽ വച്ച് ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചു. അതോടെ സാങ്കേതിക ക്രമക്കേടിന് പരിഹാരമായി.

തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി പ്രദേശങ്ങളിലെ പള്ളികളിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാന കർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൂടാ എന്ന് നിരോധനമുണ്ടായിരുന്ന കാട്ടുമങ്ങാട് കുറിലോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സിനോസിന് സ്ഥാനാരോഹണത്തിന്റെ ഇടവകപ്പള്ളി കൂടെയായ ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ പള്ളി കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തായിരുന്നതിനാൽ അവിടെ വച്ച് മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകുവാൻ നിയമ തടസമുണ്ടായിരുന്നു.

തന്മൂലമാണ് കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പട്ടംകൊട അന്ന് മലബാർ അതിർത്തിക്കകത്തായിരുന്ന പഴഞ്ഞിപ്പള്ളിയിൽ വച്ചായത്. ഈ സത്യം അറിയാതെ പലരും പല സങ്കല്പ കഥകളും ഈ സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ മെത്രാൻ സ്ഥാനാരോഹണത്തെക്കുറിച്ച് ചില ദുഃസൂചനകൾ നിരണം ഗ്രന്ഥവരി എഴുതി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ യാവനയും (ക്ഷേണം) ചുരുക്കി അഞ്ഞൂർ പാർത്തുവരുമ്പോൾ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ അവിടെ ചെന്ന് പല കുട്ടവും പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ച് 990 മീന മാസം 9-ാം തീയതി മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ട് സ്ഥാനവും ഏറ്റ് വള്ളം കരേറി കൊല്ലത്തു ചെന്ന് മൺറോ സായിപ്പിന്റെ അടുത്തു പാർത്തു, സെമിനാരി വകയ്ക്കു നാലു കൊല്ലത്തെ പലിശ പ്പണവും വാങ്ങിച്ച് കോട്ടയത്തു വന്ന് ഗോവിന്ദപുരം എന്ന പ്രദേശത്ത് സിമ്മനാരി പണി തുടങ്ങി (*നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* കൈയെഴുത്ത് പ്രതി, പൃ. 166, 167).

ഗ്രന്ഥവരിയിലെ പരാമർശപ്രകാരം ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേൽക്കുന്നത് തൊഴിയൂരിൽ വെച്ചാണ്; കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സിനോസിനെ ‘പല കുട്ടവും പറഞ്ഞ്’ പ്രലോഭിപ്പിച്ചിട്ടോ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചിട്ടോ ആണ്; സംഭവം നടന്നത് സെമിനാരി നിർമ്മാണത്തിന് മുമ്പും.

മദ്രാസ് സർക്കാർ റമ്പാൻ പലിശ വാങ്ങിയതിലെ സാങ്കേതികത ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതിനെ തുടർന്ന് അനിവാര്യമായ ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മേൽപട്ട സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു എന്ന പശ്ചാത്തലം രേഖപ്പെടുത്താതെ ഇട്ടുപ്പ് അക്കാര്യം ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്.

“ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ സിമ്മനാരിയിൽ പഠിത്തം കുറെശ്ശേ നടത്തി വരുന്നതിനിടയിൽ 991 മീന മാസം 9-ാം തീയതി അഞ്ഞൂർ ചെന്ന് പീലക്സിനോസ് മെത്രാനോട് പഴഞ്ഞി പള്ളിയിൽ വെച്ച് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എന്ന് പേരും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനവും ഏറ്റു കൊണ്ട് തിരിയേ കോട്ടയത്തു വന്ന് സെമിനാരിയിൽ തന്നെ താമസിച്ചു (പൂ. 189). ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ നൽകിയ സ്ഥാനാരോഹണ വർഷം ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല.

നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ കാര്യങ്ങൾ എഴുതിയതു മൂലം കാര്യങ്ങൾക്കു അവ്യക്തതയും ദുസ്സൂചനകളും വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടറുടെ പരാമർശം ആധാരമാക്കിയ റോയൽ കോടതി ജഡ്ജിമാർ പിൽക്കാലത്ത് ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാരോഹണത്തെപ്പറ്റി അഹിതമായ ചില പരാമർശങ്ങൾ വിധി പ്രസ്താവത്തിൽ എഴുതി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ഇക്കാര്യം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു വസ്തുനിഷ്ഠമായിട്ടാണ്:

“അദ്ദേഹം എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനത്തെ കാംക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന് മാത്രമല്ല; ഇപ്രകാരം ഒരാവശ്യം നേരിടാതിരുന്നുവെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അദ്ദേഹം ജീവിതാന്ത്യം വരെയും സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഒരു റമ്പാനായി തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുമായിരുന്നു.”

പുതിയ മെത്രാന്റെ വ്യക്തിത്വ ദീപ്തിയെ അനാവരണം ചെയ്തു ഫിലിപ്പ് തുടർന്നെഴുതുന്നു:

“അദ്ദേഹത്തിന് സഭയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും അഭിവൃദ്ധിയിൽ ഹാർദ്ദമായ ഔത്സുക്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും തദ്ദേശ്യ സാധ്യത്തിന് വേണ്ടി അദ്ദേഹം അക്ഷീണ യത്നം ചെയ്തിരുന്നു എന്നുമുള്ള വസ്തുതകൾ അദ്ദേഹത്തിനുകൂലമായി സ്മരണീയമാകുന്നു. നിഷ്കളങ്ക മന

സ്റ്റോടും നിർമ്മല മനുസാക്ഷിയോടും കൂടിയ ആ ദൈവ ഭക്തൻ പക്ഷ പാതരഹിതനും നിർഭയനും ആയിരുന്നതു കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതിയും നിർമ്മലമായിരുന്നു എന്നത് പ്രത്യേകാൽ പ്രസ്താവാര്ഹമാണ്.

അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഒരു സഹായിയും സുറിയാനി ഭാഷാ പണ്ഡിതനും പ്രസിദ്ധ വാഗ്മിയും ആയിരുന്നു. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ അദ്ദേഹം സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ എന്നല്ല ഏതദ്ദേശീയ രാജ്യങ്ങളായ തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാരംഭ പ്രവർത്തകൻ ആയിരുന്നു എന്നുള്ളത് അവിതർക്കിതമാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ വളരെ നാളുകൾക്കു മുമ്പ് തന്നെ നിർത്തലായിപ്പോയ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വക കൊടുങ്ങല്ലൂർ, വൈപ്പിക്കോട്ട എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ സെമിനാരികൾ ഒഴിച്ചാൽ ദിവനാസ്പോസ് രണ്ടാമന്റെ ഈ സെമിനാരി വിദ്യ പ്രചരണോദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രഥമമായിരുന്നുവെന്ന് നിർവിശങ്കം പ്രസ്താവിക്കാം' (പു. 195).

ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന് മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷന്റെ പ്രഥമ സെക്രട്ടറി എന്ന നിലയിൽ സഭയുടെ സർവ്വ രേഖകളും പരിശോധിക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രവുമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാമഹൻ ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ, ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ ആദ്യ ബാച്ചിലേക്കു പ്രവേശനം നൽകിയ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥിയും ആയിരുന്നു.

തന്മൂലം ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാന്റെ ജീവിതസുഗന്ധത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യക്തനുള്ള ഭവ സാക്ഷ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ശേഖരിക്കുക എന്നത് എളുപ്പമായിരുന്നു. ആ നിലകളിൽ ഫിലിപ്പിന്റെ പ്രസ്താവനകൾക്കു സമകാല സ്മരണകളുടെ മൂല്യം നൽകാവുന്നതാണ്. നിരാധാരമായി എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ അർത്ഥശൂന്യത കൂടി ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

'എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലശേഷം മലങ്കരസഭയ്ക്കു ശരിയായ നേതൃത്വത്തിന് ആരും ഇല്ലാതിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ മലങ്കരസഭയുടെ സാരഥ്യം ഏറ്റെടുക്കുകയും സഭയ്ക്ക് ഇന്നും അഭിമാനിക്കാൻ ഉതകുമാറ് പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന വൈദിക സെമിനാരിയ്ക്ക് അഥവാ പഴയ സെമിനാരിയ്ക്കു തുടക്കം കുറിയ്ക്കുകയും ചെയ്ത പരിശുദ്ധനായ ജോസഫ് മാർ ദിവനാസ്പോസ് ആയിരുന്നു പുലിക്കോട്ടിൽ തറവാട്ടിൽ നിന്നുള്ള ആദ്യത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ' (ഫാ. പി.

എം. ജോസ് എഴുതിയ, *പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് രണ്ടാമൻ* എന്ന പുസ്തകത്തിന് ജോസഫ് മാർ പക്കോമിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതിയ അവതാരിക, 1985).

ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാന്റെ മെത്രാൻസ്ഥാന വാഴ്ചയെപ്പറ്റി വ്യത്യസ്ത തീയതികൾ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ 991 മീനം 9 എന്ന് എഴുതിയതിനെത്തുടർന്ന് പലരും ആ തീയതി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം നടന്ന പഴഞ്ഞി പള്ളിയിൽ അതു സംബന്ധമായി 1980 ന് ശേഷം സ്ഥാപിച്ച മാർബിൾ ഫലകത്തിൽ ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ എഴുതിയ 1816 എന്ന കൊല്ലമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കാലം ചെയ്തു കബറടക്കപ്പെട്ട പഴയസെമിനാരി ചാപ്പലിലെ മാർബിൾ ഫലകത്തിൽ 990 (1815) മീനം 9 ആണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഏതാണ് ശരിയായ വർഷം?

1816 ജനുവരി 10 -ാം തീയതി മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമൻ നിര്യാതനായി എന്ന് സെമിനാരി സ്ഥാപകന് ലഭിച്ച രാജകീയ വിജ്ഞാപനത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (ബിഷപ്പ് എൽ. ഡബ്ല്യു. ബ്രൗൺ, ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യൻസ് ഓഫ് സെന്റ് തോമസ്, പൂ. 129). കിടങ്ങൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ നിന്നും ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റതിനെപ്പറ്റി മാർത്തോമ്മാ എട്ടാമൻ റസിഡണ്ടിന്റെ പക്കൽ പരാതി ബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ പരാതി ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: “..... ആഞ്ഞൂർ ചെന്ന് പീലക്സിനോസ് മെത്രാനോട് പഴഞ്ഞി പള്ളിയിൽ വച്ച് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എന്ന പേരും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനവും ഏറ്റുകൊണ്ട് തിരിയേ കോട്ടയത്തു വന്ന് സെമിനാരിയിൽ തന്നെ താമസിച്ചു. ഈ വിവരം മാർത്തോമ്മൻ മെത്രാൻ കേട്ടാറെ വളരെ വിഷാദത്തിനും ചോദ്യത്തിനും ഇടയായി എന്നു തന്നെയല്ല, ഈ വിചാരം നിമിത്തം ദേഹസുഖം ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. നമ്മുടെ കാരണവന്മാർ അല്ലാതെ ഈ ജാതിക്കു വേദത്തലന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും അപ്രകാരം ഇപ്പോഴും നടത്തിത്തരുന്നവർക്കൊന്നും മറ്റും ഓരോ സങ്കടങ്ങൾ സായിപ്പവർക്കുള്ള ബോധിപ്പിച്ചാറെ അതിന് ഒന്നിനും ഒരു മറുപടി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പിന്നീട് ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം ഏറ്റ സംഗതിയും ബോധിപ്പിച്ചാറെ ഒരു തീർച്ച കൂടാതെയും കാൺകയാൽ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ വളരെ വിഷാദത്തിനും രോഗവർദ്ധനക്കും ഇട ആയാറെ കടമറ്റത്ത് തന്റെ ചിറ്റപ്പൻ അയിപ്പ് കശ്ശീശായെ വരുത്തി മെത്രാൻ എന്ന് പേരും കൊടുത്ത് വാഴിക്കയും 1816 ന് നിരണത്തു വച്ച് കഴിഞ്ഞ് പുത്തൻകാവ് പള്ളിയിൽ അടങ്ങുകയും ചെയ്തു” (പൂ. 190,191)

ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ അക്കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്: “In 1815 Ittoop Ramban took further steps of receiving consecration with the title of Mar Dionysius II at the hands of Mar Philaxinos. Mar Thoma naturally complained to the Resident but no action was taken. He died on 10th Jan. 1816” (പൂ. 129).

1816 ജനുവരി 10 ന് നിര്യാതനായ എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ പുലി കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്ത സ്ഥാനാരോഹണം സംബന്ധിച്ച് പരാതിപ്പെടുകയും പരാതിക്കു മറുപടി ലഭിക്കാതെ വന്നതിനാൽ പിൻഗാമിയെ വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് അനിഷേധ്യമായ രേഖകൾ ഉള്ളതിനാൽ റമ്പാച്ചന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം നടന്നിട്ടുള്ളത് 1815 ലാണ് എന്നത് അവിതർക്കിതമാണ്.

പഴഞ്ഞിപ്പള്ളി തൊഴിയൂരിന്റെ കീഴിലായിരുന്നതു കൊണ്ടാണ് മെത്രാഭിഷേകം പഴഞ്ഞിയിൽ വച്ച് നടന്നതെന്ന് തൊഴിയൂർ സഭാ ചരിത്രകാരൻ ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് അസ്വീകാര്യമാണ്. തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാർ മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി മെത്രാന്മാരെ മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ പള്ളികളിൽ വച്ച് വാഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ അർത്ഥം മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ആ പള്ളികൾ തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാരുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ ആണെന്ന് ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസ് പറഞ്ഞേക്കാമോ? തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാരെ മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ മെത്രാന്മാർ തൊഴിയൂർ വച്ച് വാഴിക്കാറുണ്ട്. അതിന്റെ അർത്ഥം തൊഴിയൂർ ഭദ്രാസനപ്പള്ളി മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നാണോ?

മലങ്കര മെത്രാനായി പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പ്രഥമനെ അനുസരിച്ചു കൊള്ളണം എന്ന രാജകീയ വിളംബരം പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ഏതെങ്കിലും ഒരു മെത്രാന് അനുകൂലമായി രാജകീയ വിളമ്പരം ഇറങ്ങുന്നത് ഒരാദ്യസംഭവമായതിനാൽ അതിന്റെ ചരിത്രപ്രാധാന്യം വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. 1815 ൽ സ്ഥാനമേറ്റിട്ടു 1816 ജനുവരി 10-ാം തീയതി, എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ നിര്യാതത്തിന് ശേഷമേ വിളംബരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുള്ളൂ. തർക്കങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാനാവാം അപ്രകാരം ചെയ്തത്. ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി കുറുപ്പമ്പടി പള്ളിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ആത്തുകൽ ഗീവറുഗീസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണ്: 'എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ അശക്തൻ ആയിരുന്നതിനാൽ സെമിനാരിയിലെ പഠിത്തത്തിന് വട്ടിപ്പണം വാങ്ങിക്കാൻ തൊഴിയൂർ ഇടവകയുടെ മാർ പീലക്സിനോസിനോട് പുലിക്കോട്ടിൽ യോസേപ്പ് റമ്പാച്ചൻ, എട്ടാം മാർത്തോമ്മായുടെ അന്ത്യത്തിൽ, മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിൽ മെത്രാൻ പട്ടം ഏറ്റു. ഇദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചു കൊള്ളണമെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റുകൾ ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇപ്രകാരം തിരുവെഴുത്ത് വിളംബരം നടപ്പിലായി. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ദിനീയന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം മലങ്കരയുടെ എല്ലാ പള്ളിക്കാർക്കും സന്തോഷമായിരുന്നു. കീഴ്നടപ്പനുസരിച്ച് തിരുമേനിയെ മോതിരം ഇടുവിക്കാനായി ഈ പള്ളിയിൽ നിന്ന് യോഗക്കാർ പോയിരുന്നു' (പുറം 118).

ഒമ്പതാം മാർത്തോമ്മാ

പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ചയുടെ പത്മവ്യൂഹം അതീവ സാഹസികമായി തകർക്കപ്പെട്ടു. വാർദ്ധക്യത്തിൽ - എഴുപത്തിഅഞ്ചാം വയസ്സിൽ - മെത്രാൻ പദം പ്രാപിച്ച അഭിനവ മലങ്കര മെത്രാൻ കയ്പുള്ള ഒരു ദൗത്യം കൂടെ ചെയ്തുതീർക്കേണ്ടതായി വന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പനേതിരായി നൽകിയ പരാതികൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ അരിശം എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ തീർത്തത് തന്റെ ചിറ്റപ്പൻ അയിപ്പ് കശീശ്ശായെ ഒമ്പതാം മാർത്തോമ്മാ എന്ന പേരിൽ പിൻഗാമിയായി വാഴിച്ചുകൊണ്ടാണ്. *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി* എഴുതുന്നു:

“..... ദീനം പരവേശം ആയപ്പോൾ പുത്തൻകാവിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിറ്റപ്പൻ അയിപ്പ് കത്തനാർക്കു, വയസ്സാക കൊണ്ട് പൈനും മുട്ടിൽ കത്തനാരെ കൊണ്ട് കുർബ്ബാനയും ചൊല്ലിച്ച് മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം അയിപ്പു കത്തനാർക്കു കൊടുത്തു” (പു. 167).

പുതിയ ഐപ്പ് മെത്രാപ്പനേതിരെ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാൻ റസിഡണ്ടിന്റെ പക്കൽ പരാതി കൊടുത്തു: ‘.... അയിപ്പ് മെത്രാൻ അധികമായ ഒരു പഠിത്തവും സാമർത്ഥ്യവും ഇല്ലാതെ വയസ്സു ചെന്നതിൽ ഒരു സാധുശീലൻ ആയിരുന്നു. തനിക്കു മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം കിട്ടിയതിന്റെ ശേഷം വെട്ടിക്കൽ ഒരു കുരിശ് റൂൾമാ ചെയ്തതല്ലാതെ (കുരിശു റൂൾമാ ചെയ്യുന്നത് മെത്രാനടുത്ത കർമ്മമല്ല; കശീശായ്ക്കും അതു ചെയ്യാം) മെത്രാനടുത്ത പ്രവൃത്തികൾ അധികമായി ഒന്നും നടത്തുന്നതിനും ആർക്കും പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിനും സംഗതി വരുന്നതിന് മുമ്പിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തത് ശരിയല്ലെന്നും താൻ ദത്തു എടുക്കപ്പെട്ടതിൽ നിന്നുള്ള ആളാകയാൽ ഈ സ്ഥാനത്തിന് അവകാശി അല്ലെന്നും ഈ പാർശ്വത്തിലുള്ള പട്ടക്കാർ റോമ്മാ വഴക്കത്തോട് ചേർന്നവരായി പല സംഗതികളാലും കാണപ്പെടുകയും ചെയ്ക കൊണ്ട് ആയത് അഴിപ്പിക്കണമെന്നും മേലെഴുതിയ പുലിക്കോട്ടിൽ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാൻ വാദിച്ചു. മൺറോ സായിപ്പ് അവർകളെയും ബോധിപ്പിച്ചു. ആ മുഖാന്തിരത്തിൽ സർക്കാർ ആളുകളെയും കൂട്ടി കടമറത്തു ചെന്ന് മേലെഴുതിയ മാർത്തോമ്മൻ മെത്രാന്റെ വടിയും മുടിയും സ്ലീബായും ചുവന്ന കുപ്പായവും വയ്പ്പിച്ചു. ആയതും മെത്രാന്മാരുടെ വകയായി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അല്പവൃത്തി മുതൽ കാര്യങ്ങളും എടുപ്പിച്ചും കൊണ്ട് ഈ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാൻ തിരിയെ വന്ന് മലങ്കരയെ വിചാരിക്കുകയും സെമിനാരിയിലെ പഠിത്തം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു’ (ഇട്ടപ്പ് റൈട്ടർ, പു. 191). *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യുടെ പരാമർശം താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്:

“..... പാർക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് സ്ഥാനമില്ലെന്നും മുതൽ

കാര്യങ്ങളൊക്കെയും കണ്ടു കെട്ടി എടുത്ത് കോട്ടയത്ത് സെമിനാരി വകയ്ക്കു ഏല്പിക്കണമെന്നും സായിപ്പിന്റെ ഉത്തരവ് വന്നു. മുതൽകാ ര്യങ്ങൾ എടുപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ കോട്ടയത്തു കൊണ്ടുപോയി കുപ്പായവും ഊരി വച്ച് കടമറ്റത്തേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു” (പുറം 167, 168).

വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രവും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രവുമായി പ്രവർത്തിച്ച കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയെ അഭിനവ മലങ്കര മെത്രാൻ, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആസ്ഥാനം കൂടെയാക്കിത്തീർത്തു (നാളിതുവരെ മലങ്കര മെത്രാന്മാർക്കു സ്ഥിരമായൊരാസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവര വർക്ക് സ്വാധീനമുള്ള ഏതെങ്കിലും പള്ളികളെ ആസ്ഥാനമാക്കുകയായി രുന്നു അവരുടെ പതിവ്. അങ്കമാലി, നിരണം, കണ്ടനാട്, കുന്നംകുളം, പഴഞ്ഞി, മുളന്തുരുത്തി എന്നീ പള്ളികൾ അപ്രകാരം മെത്രാസനാസ്ഥാന കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അമ്പതുകളിൽ കോട്ടയം ദേവലോകത്ത് മറ്റൊരു ആസ്ഥാനമുണ്ടാകുന്നതു വരെ ഏതാണ്ട് ഒന്നര ശതാബ്ദത്തോളം പഴയസെമിനാരി മലങ്കര മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാന മായി പ്രവർത്തിച്ചു). സഭയുടെ ഒരു പൊതുകേന്ദ്രം, മുൻ കാലങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, മലങ്കര മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനമായി എന്നത് സഭ യ്ക്കൊക്കെ ഉത്തേജകമായി. മലങ്കര മെത്രാൻ പ്രാദേശിക പരിഗണനക ുടെ സ്വാധീനങ്ങൾക്കതീതമായി പൊതുസഭയുടെ ക്ഷേമാന്വേഷകനാണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുമാറ് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ പ്രവർത്തിച്ചത് അനു യായികളിൽ ആവേശം ജനിപ്പിച്ചു. ആ ആവേശം സഭയിലാകെ ചില ചിട്ട കൾക്കു രൂപം നൽകി. കുറുപ്പുമ്പടി പള്ളിയിലെ പ്രാചീന രേഖകൾ അക്കാര്യം ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: “ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത്, ഈ പള്ളിയുടെ തെരട്ട് കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ തിരുമുമ്പാകെ പള്ളി യോഗം ഹാജരാക്കി. ഇക്കാലം മുതലാണ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്ത ന്മാർക്കു കോട്ടയത്തു ആസ്ഥാനമുണ്ടായത്” (കുറുപ്പുമ്പടിപ്പള്ളി ചരിത്രം, പൂ. 118).

സഭയിൽ ഒരു കേന്ദ്രീകൃത ഭരണമുണ്ടാവുന്നതിന്റെയും മെത്രാന്റെ പ്രസക്തി ഇടവക തലത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെയും രജത രേഖ യാണീ പ്രസ്താവന. ഒന്നേക്കാൽ നൂറ്റാണ്ടു കൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ദേശീയ തലത്തിൽ നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾക്കു ഒരു കോർഡിനേഷൻ ഉണ്ടായത്. ഉറക്കു മനുഷ്യന്റെ ജോലി പതിമൂന്ന് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വ്യഭാസമായ ഒരു മെത്രാൻ മലങ്കരസഭയിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കി. തനിക്കു താൻ പോരിമ യോടെ നൂറ്റാണ്ടുകളായി സ്വതന്ത്രമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന 55 സ്വതന്ത്ര ഇടവ കകൾ പുതിയ മെത്രാന്റെ കേന്ദ്രീകൃതവും ഏകീകൃതവുമായ ഭരണ വ്യവ സ്ഥിതിയിലെ ഘടകാംഗങ്ങളായി സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചു. സഭയിൽ സംഭവിച്ച വീക്ഷണ വ്യതിയാനത്തെയാണിതു കാണിക്കുന്നത്. ‘ക്ഷയോന്മുഖമായ

ഒരു സഭയേയാണ് നിങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് ആറാം മാർത്തോമ്മാ വിഷാദത്തോടെ വിശേഷിപ്പിച്ച ഒരു സഭയെ പത്തു കൊല്ലം കൊണ്ട് അക്ഷയതേജസ്സിലേക്കു കുതിക്കുന്ന സഭയാക്കി മാറ്റുന്നതിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പൻ ലഭിച്ച പിതൃണ സാർവത്രികമായിരുന്നു എന്നാണ് ഇത് കാണിക്കുന്നത്. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി മലങ്കര മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനമായതു മുതൽ അത് സഭയുടെ ഹൃദയവും മസ്തിഷ്കവുമായി പ്രവർത്തിച്ചുവെന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാന്റെ ജീവചരിത്രകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, *സഭാ ജ്യോതിസ് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് പ്രഥമൻ*, പൃ. 197).

സെമിനാരി, സഭയുടെ ഹൃദയവും മസ്തിഷ്കവുമായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ തന്നെ മറ്റു ചില പ്രതിസന്ധികളോട് സന്ധിയില്ലാ സമരം നടത്തുവാനും പുതിയ മെത്രാൻ നിർബദ്ധനായി. അധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട മിഷനറിമാരും തന്റെ മുഖ്യ സഹായി ആയി സെമിനാരി നിർമ്മാണത്തിനും മറ്റും പിതൃണ നൽകിയ കേണൽ മൺറോയും ക്രമേണ, ക്രമം വിട്ട് അധീശ ഭാവം കാണിച്ചതാണ് പുതിയ തലവേദനയ്ക്കു കാരണമായത്. അതിലൊരു സംഭവം ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് വിവരിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

“ഒരു ദിവസം ദിവന്നാസ്യോസ് രണ്ടാമൻ കൊല്ലത്തേക്കു ചെല്ലുന്നതിനായി കേണൽ മൺറോയുടെ ഒരു ക്ഷണക്കത്ത് അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രയിൽ വികാരി ജനറൽ ഉൾപ്പെടെ (പുന്നത്ര കുരിയൻ കത്തനാർ - പിന്നീട് പുന്നത്ര മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്) രണ്ടു പട്ടക്കാരും രണ്ട് ശെമ്മാശന്മാരും അനുചരന്മാരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ശെമ്മാശന്മാരിലൊരാൾ ഈ പുസ്തക കർത്താവിന്റെ വലിയപ്പൻ ആയിരുന്നു. ആദ്യ ദിവസം സന്തോഷ സല്ലാപങ്ങളിൽ വിനിയോഗിച്ചതിന്റെ ശേഷം അടുത്ത ദിവസവും റസിഡൻസിയിൽ ചെല്ലണമെന്ന ക്ഷണത്തോടു കൂടി മെത്രാനെ അയച്ചു. ... അടുത്ത ദിവസം കേണൽ മൺറോ മെത്രാനോട്, താൻ മെത്രാനെയും സമുദായത്തെയും യഥാശക്തി കൂടുതലായി സഹായിക്കുന്നതിനായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായും അവർ തമ്മിലുള്ള ഇടപാടുകൾക്കു മധ്യസ്ഥനായി ഒരു യൂറോപ്യനെ സെമിനാരിയിൽ മെത്രാനോടു കൂടെ താമസിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായും പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ പ്രസ്താവനയോടു കൂടി റവ. നോർട്ടനെ ഭാര്യയോടും കൂട്ടിയോടും കൂടി മെത്രാൻ പരിചയപ്പെടുത്തി. വീണ്ടും ഉണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്ന് പുതിയ ധര, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ ഒരു വൈദികനാണെന്നും സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവും മതപരവും ആയ അഭിവൃദ്ധിയെ ലാക്കാക്കി വേല ചെയ്യുന്നതിലേക്കു സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കുന്നതിന് വന്നിരിക്കുന്ന ആളാണെന്നും മെത്രാൻ മനസിലായി. ശുദ്ധമാനസനായ മെത്രാൻ

റസിഡണ്ടിന്റെ സദ്യുദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കു ഉടൻ വന്ദനം പറഞ്ഞെങ്കിലും സഭയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നതിന് ഈ മിഷനറിയെ അനുവദിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നറിയിച്ചു” (പു. 199).

കേണൽ ഭഗ്നാശനായി തീർന്നു. മിഷനറിയെ വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി മെത്രാൻ സ്വാഗതം ചെയ്യുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. മെത്രാന്റെ മറുപടി അദ്ദേഹത്തെ അമ്പരപ്പിച്ചു. സെമിനാരി തന്റെ സ്ഥാപനമാണെന്നും മെത്രാൻ തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നും ധരിച്ചുവശായിരുന്ന മൺറോ, ഒരു സഭാ തലവന്റെ ഇടയബോധം തുടിച്ചുനിന്ന മറുപടി ഞെട്ടലോടെ കേൾക്കുകയും തന്റെ ധാരണകളെ തലകാലത്തേക്കെങ്കിലും തിരുത്തുകയും ചെയ്തു.

“..... സഭ നശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കേണൽ മൺറോയുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിക്കുക തന്നെയാണ് നല്ലതെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. ‘എന്നാൽ മിഷനറി ആലപ്പുഴ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കിടക്കു സെമിനാരി സന്ദർശിക്കട്ടെ’ എന്ന് കേണൽ മൺറോ പിന്നീട് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും മാർ ദീവനാ സ്പോസ് വളരെ വൈമനസ്യത്തോടെ അതു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു’ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്; പു. 199).

സെമിനാരി മലങ്കര സഭയുടേതാണ്. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അതതു കാലത്തെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആണ്. അവിടെ ആർ താമസിക്കണമെന്നും എന്തു പഠിപ്പിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നത് മെത്രാപ്പോലീത്താണ്, താനല്ല എന്ന് മൺറോയ്ക്കു ബോധ്യമായി; മെത്രാപ്പോലീത്താ അത്രയേ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളൂ.

മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചതിന് ശേഷം ഒരിക്കൽ കൂടി പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ വെട്ടിപ്പണ പലിശ സ്വീകരിച്ചു. ആ തുക സെമിനാരിയുടെ നടത്തിപ്പിനായി വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രൈസ്തവരുടെ സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹ്യവുമായ അന്തസ്സും ആഭിജാത്യവും ഉയർത്തുന്നതിന് മൺറോ സായിപ്പിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനങ്ങൾ കൃത്യജ്ഞതാപൂർവ്വം ഓർക്കപ്പെട്ടേണ്ടതാണ്. ഹൈന്ദവക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ഉത്സവങ്ങൾക്കും നിർബന്ധിത സൗജന്യ വേല ചെയ്യുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിയമം മൂലം നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഊഴിയവേല എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അടിമ പണി സംബന്ധിച്ച നിയമം മറ്റൊരു നിയമം മൂലം റദ്ദാക്കപ്പെട്ടതിന്റെ അണിയറ പ്രവർത്തകൻ മലങ്കര മെത്രാൻ ആയിരുന്നു. ഞായറാഴ്ച ഒഴിവുദിനമായി പ്രഖ്യാപിച്ചതും ആ വിശുദ്ധ ദിനത്തിൽ ജോലി ചെയ്യണമെന്നുള്ള നിർബന്ധത്തിൽ നിന്ന് ക്രൈസ്തവർ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടതും അക്കാലത്താണ്. സർക്കാർ ഓഫീസുകളിൽ ആദ്യമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നിയമനം

ലഭിച്ചു. 1816 -ൽ എല്ലാ സിവിൽ കോടതികളിലും ഓരോ ക്രിസ്ത്യൻ ന്യായാധിപനെ നിയമിക്കുന്ന ഭരണപരിഷ്കാരം ഉണ്ടായി (ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു 'മലങ്കര നസ്രാണികൾ - പദവികളും ജാത്യാചാരങ്ങളും' എന്ന ഇസ്ലാമ്. എം. പാറേട്ടിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പുറം 247 - 57 പരിശോധിക്കുക).

1813 -ൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്ഥിതിയേക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുവാൻ ഒരു കമ്മീഷൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുവാനുള്ള ശുപാർശകൾ ഈ കമ്മീഷൻ സമർപ്പിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന 52 പള്ളികളോട് ചേർന്ന് 52 സ്കൂളുകൾ ആരംഭിക്കുവാൻ ഉത്തരവുണ്ടായത്. ഇപ്രകാരം കേണൽ മൺറോയുടെ കാലത്തുണ്ടായ എല്ലാ ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങൾക്കും പിന്നിൽ സെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവും മാർഗ്ഗദർശനവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

മെത്രാൻ പദത്തിൽ പാദമുന്നിയപ്പോഴും ആ സന്യാസിവര്യന്റെ സന്യാസനിഷ്ഠകൾക്കു തരിമ്പും ലംഘനമുണ്ടായില്ല എന്നത് മലങ്കരസഭയിൽ ഒരു സർവ്വകാല അത്ഭുതമായി. പുതിയ മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനം 'അരമന ഗൈലീ സംസ്കാര'ത്തിന്റെ പ്രൗഢിക്കു പകരം ആശ്രമാന്തരീക്ഷമായി ക്രമീകരിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ട് മലങ്കരസഭ രോമാഞ്ചമണിഞ്ഞു. ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിലും മറ്റും പുതിയ മലങ്കര മെത്രാൻ ദീക്ഷിക്കുന്ന സംയമപാരമ്യത്തെ പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാർ പ്രകീർത്തിച്ചു. മെത്രാനായിട്ടും സന്യാസത്തെ കൂടുതൽ മറുകെ പിടിച്ച മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ വലുപ്പത്തെപ്പറ്റി പിൽക്കാലത്തു സെമിനാരിയുടെ വൈസ് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന ഫാ. കെ. എം. അലക്സാണ്ടർ എഴുതിയ നിരീക്ഷണം ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്:

“സ്ഥാനമോഹമില്ലാതെ തികച്ചും ലളിതമായ ജീവിതം നയിച്ച ആ പിതാവ് ഒരു യഥാർത്ഥ മാതൃകയാണ്. ജീവിതം മുഴുവനും റമ്പാനായിരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചത് സാധിച്ചില്ല എങ്കിലും അകത്തും പുറത്തും ഒരു യഥാർത്ഥ ദയറായക്കാരനായിട്ടാണദ്ദേഹം ജീവിച്ചത്. എപ്പോഴും കറുത്ത കുപ്പായം ധരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക നിഷ്കർഷ ആയിരുന്നു. വളരെ വിരളമായി ഏറ്റം ഔദ്യോഗിക സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് ചുവന്ന കുപ്പായം ധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്” (വൈദിക സെമിനാരി റിപ്പോർട്ട്, 1972 - 73).

ഇസ്ലാമ്. എം. പാറേട്ട് നൽകുന്ന ഒരു വിവരണവും കൂടി ചേർത്താലെ സെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാകൂ: 'അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്വാർത്ഥതയും പക്ഷപാതരാഹിത്യവും അനുപമവും

അതിശയിക്കത്തക്കതയായിരുന്നു. സെമിനാരിയുടെ ചുമതല വളരെ ക്ലേശ ഭൂയിഷ്ഠമായ സാഹചര്യത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോവുമ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവം ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഒരിക്കൽ സ്വന്തം കുടുംബത്തു നിന്ന് വളരെ അടുത്ത ബന്ധമുള്ള ചില ബന്ധുക്കൾ സെമിനാരിയിലെത്തി. തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികമായും മറ്റുമുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അവർക്കു ഒരു നേരത്തെ ആഹാരം കൊടുത്തു. എങ്കിലും പോകാത്തതിനാൽ വീണ്ടും ഞെരുങ്ങി ഒരു നേരത്തെ ആഹാരം കൂടി കൊടുത്തു. പിന്നെയും താമസിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അത് അത്ര പന്തിയല്ലെന്ന് കണ്ട് അദ്ദേഹം നിസ്സങ്കോചം അവരോടു പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ കുടുംബത്തേക്കു പോകണം. ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ മുകളിൽ നിന്ന് തീർക്കണം. ഈ സ്വത്തു നിങ്ങൾക്കുള്ളതല്ല; തീയ്യാണിത്' എന്ന് പറഞ്ഞ് യാത്രച്ചിലവിന് നാലഞ്ച് ചക്രം കൊടുത്തു വിട്ടു' (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 3, പৃ. 116).

ഇതാണ് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്ത. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണപത്രികയിൽപ്രകാരം സ്വകുടുംബക്കാർക്ക് തിരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ച വസ്തുക്കൾ എന്തൊക്കെ എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ ചിത്രം കുറെക്കൂടി വ്യക്തമാകും. കുടുംബത്തു നിന്ന് കൊണ്ടുവന്ന കാപ്പപ്പെട്ടി (മുരിക്കിൻ തടി കൊണ്ടുള്ളത്), ഒരു ചെറിയ കോളാമ്പി, ഒരു പിചാത്തി, ഒരു നാരായം ഇത്ര മാത്രം.

1816 നവം. 24 ന് സംഭവബഹുലമായ ആ ജീവിതത്തിന് തിരശ്ശീല വീണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികശരീരം, താൻ പണിയാരംഭിച്ച് പണി പൂർത്തിയാകാതിരുന്ന ചാപ്പലിൽ (അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം, പൃ. 238 - 39) സംസ്കരിച്ചു. സമ്പൂർണ്ണ ബൈബിളിന്റെ വിവർത്തനം കേണൽ മൺറോയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം തയ്യാറാക്കുന്ന ജോലിയിൽ അദ്ദേഹം അന്ത്യകാലത്ത് വ്യാപൃതനായിരുന്നു. അവ പിന്നീട് ഭാഷാ ശുദ്ധി പോരെന്ന് പറഞ്ഞ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവസാന കാലത്ത് അദ്ദേഹം ചെയ്ത മറ്റൊരു ജോലി, മലങ്കരസഭയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നായി സെമിനാരിയിലേക്കു ശേഖരിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാറ്റലോഗ് നിർമ്മാണം. അത് അദ്ദേഹം പൂർത്തിയാക്കിയതായി മിഷനറിമാരുടെ കത്തുകളിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം (പി. ചെറിയാൻ എഴുതിയ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ അനുബന്ധം കാണുക).

നാശോന്മുഖമായി ജീർണ്ണിച്ചിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന് അഗ്നിശലാകയുടെ ചൂടും വെളിച്ചവും നൽകി ആത്മ വിശ്വാസത്തിലൂടെ ഏത് പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളെയും അതിജീവിക്കുവാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കിത്തീർത്ത ഗ്രീക്കു ഇതിഹാസ വീരനായ പ്രൊമിത്യൂസിനോട് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്ത ജീവചരിത്രകാരൻ ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ട് (പൃ. 220). പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകനെപ്പറ്റി ചില മഹത് വ്യക്തികൾ നടത്തിയ പ്രസ്താവനകൾ ഉദ്ധരിച്ച്

ഈ പ്രകരണം അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

പ. ഗീവറുഗീസ് ദിതീയൻ: “മലങ്കര സഭയുടെ ഉയർച്ചയ്ക്കു ആരംഭം കുറിച്ച രണ്ടു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ പ്രസവിച്ച മാതാവാണ് കുന്നംകുളം പട്ടണം. പഴയസെമിനാരിയും പതിനാറു ഏക്കർ സ്ഥലവും ഒന്നാമത്തെ തിരുമേനിയുടെ പരിശ്രമം കൊണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, എം. ഡി. സെമിനാരിയും അതിന്റെ സ്ഥലങ്ങളും പരുമല സെമിനാരിയും രണ്ടാമത്തെ തിരുമേനി സഭയ്ക്കു നേടിത്തന്നിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ആദ്യത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഭീഷണിയേയും രണ്ടാമത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ നവീകരണകാരുടെ ഭീഷണിയേയും തടഞ്ഞു നിർത്തി, വിജയം കണ്ടവരായിരുന്നു. ദേവലോകം അരമന ഉണ്ടാകുന്നതിന് മുമ്പ് ദീർഘകാലം നാം പഴയസെമിനാരിയിൽ താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം ‘കാലം ചെയ്ത അച്ചൻ’ എന്ന് നിങ്ങൾ പറയുന്ന മെത്രാച്ചന്റെ പരിശുദ്ധി സെമിനാരിയിലും സെമിനാരി ചാപ്പലിലും ഓളം വെട്ടുന്നതായ പല സംഭവങ്ങളും നമുക്കു അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പരിശുദ്ധനായ ആ തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥന ഇന്നും നമുക്കൊരു കോട്ടയാണെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു.” (കുന്നംകുളം പ്രസംഗം).

സഭയിലെ പണ്ഡിതനായ എഴുത്തുകാരനും മലങ്കര സഭാ മാസികയുടെ പത്രാധിപരുമായ എം. സി. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാച്ചൻ എഴുതുന്നു:

“മലങ്കര സഭയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സ്ഥാപനം കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയാണെങ്കിൽ, മലങ്കരസഭയിൽ എഴുന്നേറ്റിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ മഹാൻ, അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ ആകുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും സഭയുടെ പുരോഗമനത്തിന് ശെമ്മാശ്ശന്മാരുടെ വൈദിക പഠനവും ആവശ്യമാണെന്ന് ഒരു ദർശനം അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഒരു താപസ ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്ന അദ്ദേഹം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ശക്തമായ ഉപവാസവും നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയും സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ പുതിയൊരു ആത്മീയ ഉണർവ് ഉളവാക്കി. റസിഡണ്ടും ദിവാനുമായിരുന്ന കേണൽ മൺറോ സായിപ്പിന്റെ പിന്തുണ, മഹാരാണിയുടെ സഹായം, ജനത്തിന്റെ സഹകരണം, തിരുമേനിയുടെ കാര്യപ്രാപ്തി ഇവയൊക്കെയും ഒത്തിണങ്ങിയ സമാധാനപരമായ ഒരു സുവർണ്ണകാലം അതിനു മുമ്പോ പിമ്പോ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല? (ഫാ. പി. എം. ജോസ്, കാലം ചെയ്ത അച്ചൻ, പृ. 40 - 44).

മലങ്കരയുടെ പ്രവാചകൻ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് എഴുതിയതിങ്ങനെ: “..... ആർത്താറ്റ് കുന്നംകുളം പള്ളിയുടെ ഉദ്ധാരകനെന്നും കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകനെന്നും ആണ് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് സങ്കല്പിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ സഭക്കും സമൂഹത്തിനും വേണ്ടി,

തെക്കെന്നോ വടക്കെന്നോ ഭേദമില്ലാതെ ഒരു പൊതു വീക്ഷണത്തോടെ രാപകൽ അത്യുദ്ധാനം ചെയ്ത് ക്ലേശിച്ച ഒരു നേതാവ് എന്നുള്ള നിലയിൽ ഇന്നുള്ള അനേകർ അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, പ്രാർത്ഥനയിലും തീവ്രമായ ഉപവാസത്തിലും രാപകൽ സുധീരം പോരാട്ടം നടത്തിയ അധികായകനായിട്ടും അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. സേവനനിരതരായ വൈദികരുടെ ഒരു വൃന്ദം സഭക്ക് വേണ്ടി ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷം ഇന്നും വേണ്ടത്ര നിറവേറിയിട്ടില്ല എന്നത് ഒരു ചോദ്യ ചിഹ്നമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു (മേൽ പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക). സ്വന്തം തറവാട്ടിൽ ഒരു അവിവാഹിത വൈദികൻ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും പിൻഗാമിയായി പുനത്രത കത്തനാരെ നിർദ്ദേശിച്ച കാര്യത്തെ പി. ചെറിയാൻ ശ്ലാഘിക്കുന്നു: “പുത്തൻകൂർ സമുദായത്തിൽ ഇതഃപര്യന്തം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാത്മാരായ മേൽ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരിൽ പ്രഥമ ഗണനീയൻ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്ത്രോസ് ഒന്നാമനാണ്” (പി. ചെറിയാൻ, *മലബാർ സിറിയൻസ് ആന്റ് സി. എം. എസ്.*, 1935, പৃ. 111).

പുലിക്കോട്ടിൽ ദിവന്നാസ്ത്രോസ് മെത്രാപ്പാലന്റെ നിയമനത്തെപ്പറ്റി പുനത്ര കുടുംബ ചരിത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു:

“... ഒരു വിഭാഗക്കാർ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനെയും ഏതാനും പേർ പകലോമറ്റം മെത്രാനേയും സ്വീകരിച്ചു. മെത്രാന്റെ നടപടി വളരെ മോശവും റമ്പാന്റെ നടപടിയിൽ ജനങ്ങൾക്കു താല്പര്യം വർദ്ധിച്ചു വന്നു. ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യം കൊണ്ടു വയോധികനായ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാനെ മെത്രാനായി നിയമിക്കുകയും കുരിയൻ കത്തനാരു (ജോർജ്ജു കത്തനാരു) തന്റെ സഹായ വികാരി ജനറാളായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു.” (പുരയ്ക്കൽ എം. മാത്യു, പൃ. 76). 1816 ഒക്ടോബറിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നിര്യാണത്തിന് ഒരു മാസം മുമ്പ് കരിങ്ങാച്ചിറ പള്ളിയിൽ വച്ച് കൂടിയ വൈദിക കോൺഫറൻസിൽ തന്നെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് ബിഷപ്പ് മിലിന്റനോട് സംസാരിക്കുവാൻ മാർ ദിവന്നാസ്ത്രോസ്, തന്റെ അനന്തരഗാമി കൂടെയായ ഈ വികാരി ജനറലിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയ കാര്യം പി. ചെറിയാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (പൃ. 111).

തൊഴിയുരിലെ മെത്രാന്മാർ

ഇത്തരൂണത്തിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തെ തുടർന്ന് പുനത്ര മാർ ദിവന്നാസ്ത്രോസിനും അതും കഴിഞ്ഞു ചേപ്പാട്ടു മാർ ദിവന്നാസ്ത്രോസിനും മെത്രാൻ പട്ടം കൊടുത്ത തൊഴിയുരിലെ കിടങ്ങൻ ഗീവറുഗീസ് മാർ പീലക്സിനോസിനെ ഒന്ന് പരിചയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസും സഹോദരൻ ഗീവറുഗീസ്

കത്തനാരും തിരു - കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് വ്യാജ മെത്രാനാണെന്ന് വിധി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന്, നാടുകടത്തപ്പെടുകയും ആദ്യം കുറുപ്പും കുളത്തും പിന്നീട് തൊഴിയൂരിലും കുറുപ്പും ഇടവക അവർക്കു അഭയമരുളിയതും നേരത്തെ വിശദമായി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നല്ലോ. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ഒന്നാം കുറിലോസ് (ഇദ്ദേഹം മുമ്പ് കല്ലട മുത്തപ്പൻ അന്ത്രയോസിനോടൊപ്പം വന്ന സഹോദരന്റെ പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. 1751 നു മുമ്പ് മലങ്കരയിലെത്തിയ മാർ ഈവാനിയോസിൽ നിന്ന് ശെമ്മാശു പട്ടവും 1751 ൽ വന്ന ശക്രളാ ബാവായിൽ നിന്ന് കശ്ശീശാ പട്ടവും മാർ ഗീവറു ഗീസ് സഹദായുടെ തിരുശേഷിപ്പുകളും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. തൊഴിയൂർ ആർക്കെപ്പിസെപ്പെ ഒരു സുറിയാനി കയ്യെഴുത്തു രേഖയിൽ ഈ പ്രസ്താവന ഇതെഴുതുന്ന ആൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്) തൊഴിയൂരിൽ വെച്ച് 1794 ൽ സ്വസഹോദരൻ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാനെ കുറിലോസ് രണ്ടാമൻ എന്ന പേരിൽ മെത്രാനാക്കി (നിശ്ചയമായും ഈ വാഴ്ച പുലിക്കോട്ടിൽ മല്പാണെ ദുഃഖിപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഒരു കുടുംബ വാഴ്ചക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്ത് ആ കുടുംബ വാഴ്ചയുടെ പതനം സുനിശ്ചിതമാക്കിയിരിക്കേ രണ്ടാമത്തെ കുടുംബ വാഴ്ച താൻ അഭയം കൊടുത്തു പാർപ്പിച്ച മെത്രാന്റെ അഭയ താവളത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നത് ആർക്കാണ് താങ്ങാനാവുക? ഒന്നാം കുറിലോസിന്റെ പല നടപടികളിലും രണ്ടാം കുറിലോസ് സംതൃപ്തനല്ലായിരുന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻക്കാല നടപടികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു ഇളയ ബാവ എന്ന പേരിൽ പ്രശസ്തനായ ഇദ്ദേഹം ഭക്തനും പണ്ഡിതനും ആയി അക്കാലത്ത് സകല രാലും ആദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. തൊഴിയൂരിൽ ഒരു മെത്രാൻ ശൃംഖല ആരംഭിക്കുന്നതിലും താൻ അതിലെ കണ്ണിയാകുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിന് താൽപര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് വേണം അനുമാനിക്കാൻ. തന്റെ നില പാടിന് പിന്തുണ ലഭിക്കാത്തതിനാലാവാം അദ്ദേഹം സ്വദേശത്തേക്ക് മടങ്ങി. 1802 ജൂലൈ 10-ന് തൊഴിയൂർ പള്ളി സ്ഥാപകൻ ഒന്നാം കുറിലോസ് അന്തരിച്ചപ്പോൾ ഒന്നാം കുറിലോസിന്റെ സഹചാരിയും പകലോമറ്റം മെത്രാന്മാരാൽ ബഹിഷ്കൃതനുമായ പനവേലി - കോട്ടയത്ത് - യൗസേഫ് റമ്പാനെ (ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ണിയാവെള്ളിക്കാരൻ എന്നാണ് നിരണം ഗ്രന്ഥവരി വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്) മാർ ഈവാനിയോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാനാക്കി (തൊഴിയൂരിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും കൽദായ സുറിയാനിയിൽ പകർത്തി എഴുതപ്പെട്ടതുമായ പള്ളിക്രമ പുസ്തകം - മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിവിധ പട്ടംകൊട ക്രമങ്ങൾ, മൂറോൻ കുദാശ ഉൾപ്പെടെയുള്ള തൈലം കുദാശകൾ, ശിലാസ്ഥാപനം, ഹൈക്കലാ കുദാശ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പള്ളികുദാശ, നിരവധി കുർബ്ബാന ക്രമങ്ങൾ എന്നിവ അടങ്ങിയത് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയക്ഷരത്തിലാണ് എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. കട്ടി കുറഞ്ഞ കടലാസ് ആയതിനാൽ പല ഭാഗത്തും കടലാസുകൾ

നൂറുണ്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആരും ആ പുസ്തകം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമങ്ങളിൽ നിന്ന് പല കാര്യങ്ങളിലും വ്യത്യസ്തമായ ഈ ഗ്രന്ഥം 1751 -ൽ വന്ന ശക്രളാ ബാവായിൽ നിന്നോ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിൽ നിന്നോ പകർത്തിയെഴുതിയതാവാം. അവർ അന്ത്യോഖ്യൻ പിതാക്കന്മാർ അല്ലെന്ന് ഈ പകർത്തിയെഴുതിയ ഗ്രന്ഥം സാക്ഷിക്കുന്നു. അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമത്തിലില്ലാത്ത ഐക്കൺ കൂദാശ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്).

മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാൻ പട്ടം ഏറ്റ 1802 -ൽ തന്നെ നിര്യാതനായി. മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കാലശേഷം ഏതാനും കാലം ഇളയ ബാവാ തൊഴിയൂരിൽ തങ്ങിയതായി കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് പഴഞ്ഞി ഇടവകയിലെ ചീരൻ സ്കറിയ കശീശായെ മാർ പീലക്സിനോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാൻ ആക്കിയതിനു ശേഷം രണ്ടാം കുറിലോസ് സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി. ഒപ്പം സഹോദര പുത്രനും ശിഷ്യനുമായ അബ്രഹാം റമ്പാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ കരിങ്ങാച്ചിറയിലും മുളത്തൂരുത്തിയിലും തുല്ല്യണിത്തുറയിലും വെട്ടിക്കലും താമസിച്ച് വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പരിശീലനം നൽകിവന്നിരുന്നു. 1809 മെയ് 29 -ന് ഈ രണ്ടാം കുറിലോസ് ദിവംഗതനായി. മുളത്തൂരുത്തിയിൽ കബറടക്കുന്നതിനെ ചൊല്ലി അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടായതിനെ തുടർന്ന് വെട്ടിക്കൽ ദയറായിൽ അദ്ദേഹത്തെ കബറടക്കി. ചീരൻ സ്കറിയ മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ ഭരണ കാലത്തെപ്പറ്റി ചരിത്രരേഖകൾ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹം കബറടങ്ങിയ കാര്യം തൊഴിയൂർ സഭാചരിത്രകാരൻ പോലും വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ *നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയെ* ആശ്രയിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. “889-ാം ആണ്ട് ചീരൻ മാർ പീലക്സിനോസിന് ദീനമായപ്പോൾ കിടങ്ങൻ കത്തനാരെ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി വാഴിച്ചിട്ട് ചീരൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്തു” (പു. 166). ഈ കിടങ്ങൻ ഗിവർഗീസ് കത്തനാർ ആർത്താറ്റ് പള്ളി വികാരിമാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പിൽക്കാല മലങ്കരസഭാചരിത്രത്തിൽ സുപ്രധാനമായ പങ്ക് വഹിച്ചു. അതിന്റെ ആദ്യചിത്രമാണ് പഴഞ്ഞിയിൽ വെച്ച് പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാച്ചന് അദ്ദേഹം നൽകിയ മെത്രാൻ സ്ഥാനം. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചൻ മലങ്കരസഭക്ക് നൽകിയ കൈവെപ്പ് സാധ്യവോ? എട്ടാം മാർത്തോമാ ഈ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചുവെങ്കിലും റസിഡണ്ടിന്റെ ശക്തമായ പിന്തുണ പുതിയ മെത്രാൻ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന് അനുകൂലമായി രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചതുകൊണ്ടും ആ ചോദ്യം ആരും ഉന്നയിച്ചില്ല എന്നത് ശരി തന്നെ. ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചന്റെ കാലത്ത് ശീമയിൽ നിന്ന് വന്ന അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാച്ചൻ ആ ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. നേരത്തെ പറഞ്ഞ

മിഷനറിമാരുടെ ബലവും രാജകീയ വിളംബരത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വ വലയവും ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ട് ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചവനെ കപ്പൽ കയറ്റി വിട്ടു. പക്ഷേ ആ ചോദ്യത്തിന്റെ സാംഗത്യം അപ്പോഴും നഷ്ടപ്പെട്ടുമില്ല. തൊഴിയൂർ സഭയുമായി മലങ്കരസഭയുടെ ബന്ധം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ വേദികളിലും ഈ ചോദ്യം ഉയർന്നു വരും. മാർത്തോമാ സഭയുമായുള്ള ബന്ധം ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോഴും ഈ ചോദ്യത്തെ നേരിട്ടേ മതിയാവൂ. കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിന്റെ കൈവെപ്പിനെ സാധുവായി സ്വീകരിക്കണമോ അതോ അസാധുവായി ബഹിഷ്കരിക്കണമോ?

കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനദാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച നാം നേരത്തെ നടത്തിയതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് അനുകൂലമായി സാക്ഷികളോ രേഖകളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നത് സത്യം തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന് എതിരായി രേഖകളും സാക്ഷികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതും സത്യം തന്നെ. ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി ഇവിടെ ചിന്തിക്കുവാനുണ്ട്.

ഒരു മെത്രാൻ സ്ഥാനിയെ ആദ്യം ശെമ്മാശനായിട്ടും പിന്നെ കശീശ ആയിട്ടും പിന്നീട് മാത്രം മെത്രാൻ ആയിട്ടും പട്ടം കെട്ടണമെന്ന ചട്ടം ആദികാലങ്ങളിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. ബാർ എബ്രായ കുട്ടിച്ചേർത്തതാണ് ആ ശൈലി എന്ന് ഹുദായ കാനോനിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിന് മുമ്പ് ശെമ്മാശനാകുന്നവർ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ ശെമ്മാശനാകുവാൻ ആണ് പട്ടമേറ്റിരുന്നത്. കശീശ പട്ടമേൽക്കുന്നവൻ ആദ്യ പട്ടമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് കശ്ശീശാ പട്ടം തന്നെയാണ്. ബിഷപ്പന്മാർ ആദ്യ പട്ടമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് മെത്രാൻ സ്ഥാനം തന്നെയാണ്. ഈ മുമ്പ് സ്ഥാനദാനങ്ങളുടെയും ക്രമീകരണം ഒന്നു തന്നെ. പാട്ടുകളും ക്രിയകളും പലപ്പോഴും ആവർത്തനം തന്നെയാകുന്നു. ശെമ്മാശു, കശ്ശീശാ, എപ്പിസ്കോപ്പാ ഈ സ്ഥാനികൾ സഭയിൽ വായിച്ച് സമർപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണവും ഏറെക്കുറെ സമാനമാണ്; വ്യത്യസ്തമാണെന്നു വരുത്തുവാൻ ചില ഏർപ്പാടുകൾ പിൽക്കാലത്ത് ഉണ്ടാക്കിയെന്ന് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. മൂന്നു പട്ടംകൊടകൾ വ്യത്യസ്തമാകുന്നത് അവരുടെ സ്ഥാനം പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സെദ്റായിൽ ഒരു വ്യത്യസ്ത ദാനങ്ങൾക്കു യാചിക്കുന്ന ക്രൊയ്ത്തൊ ദ്വഹോ കാദീശോയുടെ പ്രാർത്ഥനയിലും സ്ഥാനചിഹ്നദാനത്തിലുമാണ്. കശീശ ആയി കഴിഞ്ഞ ഒരാളെ എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനത്ത് സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ സാക്ഷാത്തായ പട്ടംകൊടയുടെ ക്രമം നടത്തരുതെന്നും കേവലം സ്ഥാനാരോഹണത്തിന്റെ ക്രിയകൾ മാത്രമേ നടത്താവൂ എന്ന് സാർവ്വത്രിക സഭയിൽ നിയമം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നു. കശീശ സ്ഥാനമേൽക്കാത്ത മെത്രാൻ സ്ഥാനിയുടെ മേൽ മാത്രമേ പട്ടംകൊടക്രമം നടത്താവൂ. അല്ലെങ്കിൽ അത് പട്ടംകൊടയുടെ ആവർത്തനമാകുമെന്നും അത് അനുവദനീയമല്ലെന്നും പൊതുസഭയിൽ

നിയമമുണ്ട്. കശീശക്ക് സഭ നൽകുന്നത് കൊഹനൂയോയുടെ നൽകലാണ്. കോഹനൂയോയിൽ ആചാര്യന് നൽകലും പൂർണ്ണമാണ്. അയാൾക്ക് മറ്റ് പുരോഹിത സ്ഥാനികളെ പട്ടംകെട്ടാൻ നിയമപരമായി വിരോധം ഒന്നും ഇല്ല. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ് വരെ പല സഭകളും ആ ശൈലിയെ പിൻതുടർന്നിരുന്നു. അലക്സാണ്ട്രിയയിലെ ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പൗരോഹിത്യ സംവിധാനം ചർച്ച ചെയ്തപ്പോൾ ഈ കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഇന്ത്യൻ സഭയിലും ആദ്യകാല സമ്പ്രദായം അതായിരുന്നിരിക്കണം. മെത്രാൻ മാത്രം പട്ടംകൊടുക്കുന്നതിൽ മതി എന്നത് സഭയുടെ പിൻക്കാല ക്രമീകരണമാണ്. അതിന്റെ പശ്ചാത്തലം നൽകാൻ സംബന്ധിച്ച പ്രത്യുത അച്ചടക്കം സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അച്ചടക്കപരമായി കുറിയോട് ഒന്നാമന്റെ സ്ഥാനത്തിന് ക്രമക്കേട് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാമെങ്കിലും നൽകലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിൽ ക്രമക്കേടൊന്നും ആരോപിക്കുവാൻ ആവില്ല. സഭകൾ തമ്മിലുള്ള അനൂരഞ്ജന സാധ്യതകൾ ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ആകാം കൂടുതൽ സ്വീകാര്യം. നമ്മുടെ അസ്ഥിയിൽ നിന്നുള്ള അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽ നിന്നുള്ള മാംസവും ആയ തൊഴിയൂർ സഭയോടും മാർത്തോമ്മാ സഭയോടും ഈ ഒരു വീക്ഷണവും സമീപനവും പുലർത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ഇത് എഴുതുന്ന ആളിന്റെ അഭിപ്രായം. ആ അർത്ഥത്തിൽ കിടങ്ങൻ മെത്രാനിൽ നിന്ന് മലങ്കരസഭ സ്വീകരിച്ച മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം സാധ്യവും നിരാക്ഷേപവും ആയിരുന്നു.

പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് തൊഴിയൂരിലെ കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ എത്തി അവിടെ താമസമാക്കി. അതിനെപ്പറ്റി 1817 -ൽ റവ. തോമസ് നോർട്ടൻ എഴുതിയ കത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: “..... മെത്രാനെ കണ്ട് അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞ കത്തനാരന്മാർക്ക് പൊതുവെ അനുകൂല അഭിപ്രായമെങ്കിൽ പീലക്സിനോസിനെ മെത്രാൻ ആയി നിയമിക്കുന്നതിന് അവരോട് അഭിപ്രായപ്പെടാൻ റസിഡന്റ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പ്രാർത്ഥനാ മനുഷ്യൻ ആയ പീലക്സിനോസിന് മെത്രാൻ ആയി കിട്ടണമെന്നായിരുന്നു കത്തനാരന്മാരുടെ ആഗ്രഹം. സഭയുടെ യഥാർത്ഥ നന്മയ്ക്ക് പീലക്സിനോസ് പറ്റിയ ആളാണെന്ന് എനിക്കും ബോധ്യമായി. റസിഡന്റിന്റെ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച് ആലപ്പുഴ വരണമെന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. റസിഡന്റും ഞങ്ങളും എല്ലാ വിധത്തിലും സഹകരിക്കുമെങ്കിൽ മലങ്കര മെത്രാൻ പദം സ്വീകരിക്കാമെന്നും ഞങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും കലവറ കൂടാതെ സ്വീകരിക്കുന്നത് തന്റെ ധർമ്മമായി ഗണിക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു (*മിഷനറി രജിസ്ട്രർ 1813*, പാ. 104; പി. ചെറിയാൻ, പാ. 106, 107).

1818 ധനു 26 -ന് അദ്ദേഹത്തിന് അനുകൂലമായി രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെട്ടു. വ്യഭനായ മാർ പീലക്സിനോസ് മലങ്കര മെത്രാനായി രംഗത്തു വന്നതിന്റെ പിന്നിൽ മിഷനറിമാർക്ക് നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? സെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ കാലത്ത് സെമിനാരി തങ്ങളുടേത് ആണെന്ന് വരുത്തി തീർക്കുവാൻ നടത്തിയ എല്ലാ ശ്രമങ്ങളെയും മെത്രാച്ചൻ പരാജയപ്പെടുത്തി. ദിവംഗതനാകുന്നതിന് ആറു മാസം മുമ്പ് അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ ഇതേ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച സംഘർഷം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: 'സെമിനാരി സ്ഥാപനത്തിന് സായിപ്പിന്റെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. ബുക്കാനന്റെ കാലം മുതൽ, ഒരു പരുന്ത് കോഴി കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മേൽ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ യൂറോപ്യന്മാർ നമ്മുടെ പാവപ്പെട്ട സഭയിന്മേൽ കണ്ണെറിഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഇതെല്ലാം എങ്ങനെ അവസാനിക്കുമെന്ന് സർവ്വശക്തനായ ദൈവം മാത്രം അറിയുന്നു. ദൈവകൃപയാൽ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഈ പാവപ്പെട്ട സഭയെ ഞാൻ സംരക്ഷിക്കും. സർവ്വശക്തനായ ദൈവം അതിനെ എന്നേക്കും നിലനിർത്തട്ടെ.' തദ്വസരത്തിൽ ആ മഹാപുരോഹിതന്റെ വ്യഭനയനങ്ങളിൽ നിന്ന് ചുടുചുടുടെ ബാഷ്പകണങ്ങൾ പൊഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഈ സംഭവത്തിന് ദൃക്സാക്ഷിയായ ഒരു വ്യക്തി തന്റെ ഡയറിയിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തെഴുതിയിട്ടുണ്ട് (ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ പിതാമഹൻ ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ ആണ് ഈ ദൃക്സാക്ഷിയായ ഡയറി എഴുത്തുകാരൻ. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പൂ. 200).

പുനത്ര മാർ ദീവന്നാസോസ്

ഇപ്രകാരം മാനസികമായി മലങ്കര മെത്രാനും മിഷനറിമാരുമായി അല്പമൊരു അകൽച്ചയിൽ കഴിയുന്ന കാലത്താണ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ദിവംഗതനാകുന്നത്. മാസങ്ങളായി മനസ്സിൽ താലോലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാൻ സമയമായി എന്ന് മൺറോ കരുതിയിരിക്കാം. കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ള വികാരി ജനറൽ മലങ്കര മെത്രാനായി ഉടനെ തന്നെ അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ അദ്ദേഹം മുൻഗാമിയുടെ നയങ്ങൾ മുറുകെ പിടിച്ചാലോ എന്ന് മൺറോ ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. തൻമൂലം ആകാം വ്യഭനം വിധേയത്വ സ്വഭാവമുള്ള ആളും അപകർഷതാബോധം ഉള്ള ആളുമായ കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചനെ മലങ്കര മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിലേക്ക് മിഷനറിമാർ പിന്തുണച്ചത്. മെത്രാനെ സന്ദർശിച്ച നോർട്ടൻ എഴുതിയതായി മേൽ ഉദ്ധരിച്ച കത്തിൽ, 'ഞങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും കലവറ കുടാതെ സ്വീകരിക്കുന്നത് തന്റെ ധർമ്മമായി ഗണിക്കുന്നതാണെന്ന്' തൊഴിയൂർ മെത്രാൻ പറഞ്ഞതായി കാണുന്നുണ്ട് (അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് മലങ്കര സഭയിലെ

കാര്യങ്ങൾ, കിട്ടിയാൽ തെങ്ങ് പോയാൽ തേങ്ങ എന്ന അലസവും ഉദാസീനവുമായ മനോഭാവം ആയിരുന്നു). അദ്ദേഹം നോർത്ത് കൊടുത്ത വാഗ്ദാനം ഒരു തരത്തിൽ ‘ശൽയം’ തന്നെ. അതിന് പ്രതിഫലമായി ലഭിച്ച സുസ്താന്തിക്കോൻ ആയിട്ടേ ആ മലങ്കര മെത്രാൻ നിയമനത്തെ കാണാനാവൂ. തന്റെ പൂർവ്വികർ കാട്ടുമങ്ങാട്ടു കുറിലോസിനു നിഷേധിക്കപ്പെട്ട അംഗീകാരം തനിക്ക് ലഭിച്ചതിൽ അതീവ സന്തുഷ്ടനായ തൊഴിയൂർ മെത്രാനിൽ, സെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോ സഭാ സ്നേഹമോ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ കാലം ചെയ്തു ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കകം പഴയസെമിനാരി, സി. എം. എസ്. മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തന രംഗമായി മാറി. ആറ് ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ കേണൽ മൺറോ എഴുതി: “..... ഒരു യൂറോപ്യൻ മിഷനറി കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി താമസിക്കുകയും സുറിയാനിക്കാരുടെയും സെമിനാരിയുടെയും മേൽ കാര്യക്ഷമമായ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്” (പി. ചെറിയാൻ, പൂ. 342). ‘ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വൈദികനെ കോട്ടയത്ത് താമസിപ്പിച്ച് പൊതുവെ സുറിയാനി സഭയെയും പ്രത്യേകിച്ച് കോളേജ് (സെമിനാരി) കാര്യങ്ങളെയും നേരിട്ട് കാര്യക്ഷമമായ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സെമിനാരിയുടെ കാര്യത്തിലും ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും കാര്യക്ഷമമായ കണക്കുകൂട്ടലുകളും നടത്തിപ്പുകളും അസാധ്യമായി തീർന്നേക്കും.’ (1817 ജനുവരി 16-ലെ കത്ത്. പി. ചെറിയാൻ, 348) സഭയിലും സെമിനാരിയിലും മിഷനറിമാർ പിടിമുറക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രമാണ് ഈ കത്തുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. 1817 മാർച്ച് 13 -ലെ കത്തിൽ സുറിയാനിസഭയുടെ പരമാധികാരി താൻ ആണെന്ന മട്ടിൽ മൺറോ എഴുതുന്നത് കാണുക: ‘കാലം ചെയ്ത മെത്രാന്റെ ഏതു രൂപത്തിലും വിധത്തിലുമുള്ള സ്വത്തുക്കൾ പിൻഗാമിക്ക് കൈമാറണം. പുസ്തകങ്ങൾ, അംശവാടി തുടങ്ങിയ എല്ലാ ഔദ്യോഗിക ചിഹ്നങ്ങളും പുതിയ മെത്രാന് കൈമാറണം” (പൂ. 356). 1817 ആഗസ്റ്റ് 6 -ലെ കത്ത് ഇപ്രകാരമാണ്. “സഭയുടെ അച്ചടക്കത്തിന്റെ സമഗ്ര വിഷയങ്ങളിലേലും നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുത്ത് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകണം. നിശ്ചയമായും മെത്രാനെ സഹപ്രവർത്തകനാക്കി ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ജാഗ്രത പാലിക്കണം. അങ്ങയുടെ ഉത്തരവുകളോട് അനുസരണശീലം ജനിപ്പിക്കുകയാണ് ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി ചേർന്ന് എല്ലാ പള്ളികളിലേക്കും ഒരു സർക്കുലർ അയക്കണം. സഭയിൽ ഒരു പോലെ അച്ചടക്കവും ലംഘനത്തിന് ഉചിതമെന്ന് അങ്ങയ്ക്ക് തോന്നുന്ന ശിക്ഷാക്രമങ്ങളും അതിലൂടെ എല്ലാവരെയും അറിയിക്കണം. ഏതെങ്കിലും കത്തനാർമാരുടെ ഭാഗത്ത് നിന്ന് ഉദാസീനതയോ അവഗണനയോ ഉണ്ടായാൽ അവരെ സസ്പെൻഡ് ചെയ്തേക്കണം, വിവരം റസിഡന്റിനെ അറിയിക്കുകയും വേണം. അദ്ദേഹം ആവശ്യമായ വിചാരണ

നടത്തി ശിക്ഷാനടപടികൾ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളും. വൈദികരാവാനുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ, മെത്രാപ്പോലീത്താ പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിന് മുമ്പായി വിശദമായി താങ്കൾ പരിശോധിക്കണം. അയോഗ്യരെന്നു കണ്ടാൽ അവരെ ഒഴിവാക്കണം. കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള പിഴ തുടങ്ങി സഭയുടെ ആഭ്യന്തര ഭരണം സംബന്ധിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളുടേയും റിപ്പോർട്ട് താങ്കൾക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കണം. അവ താങ്കളുടെ പരിഗണനയിൽ വരികയും ആവശ്യമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുകയും വേണം' (പി. ചെറിയാൻ, പൂ. 363).

ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്ലി എന്ന മിഷനറിക്കു മൺറോ അയച്ച ഈ കത്തുകൾ ഏതു വിധത്തിലുള്ള ബന്ധമാണ് മലങ്കരസഭയിൽ മിഷനറിമാർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. സഭയുടെയും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും മേലധികാരി ആയിരുന്ന് മലങ്കരസഭയുടെ തനിമയും തന്റേടവും നശിപ്പിച്ച് സി. എം. എസ്. സമൂഹത്തിൽ അതിനെ ലയിപ്പിക്കുക - അതായിരുന്നു അവരുടെ ആഗ്രഹം. 'ഐക്യത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല' എന്ന് ബുക്കാനൻ 1811 -ൽ എഴുതിയപ്പോഴും ബുക്കാനന്റെ മനസ്സിൽ ഐക്യപ്രതീക്ഷ അസ്തമിച്ചിരുന്നില്ല. ആ പ്രതീക്ഷ ആദ്യകാലത്തു പരിമിതമായ തോതിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പിന്നീട് വന്ന മിഷനറിമാരിൽ അപരിമിതമായ തോതിൽ അതു വളർന്നു വികസിച്ചു. വിധേയ മനസ്കനായ തൊഴിയൂർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മറവിൽ കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ പിടിമുറക്കുമ്പോൾ മെത്രാൻ അതിനെതിരായി പ്രതിഷേധിച്ചില്ല. ആട്ടിൻ തൊഴുത്തിന്റെ ഇടയന്മാരിൽ രണ്ടു തരക്കാരെ കർത്താവ് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ. സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ ആദ്യ വിഭാഗത്തിലും തൊഴിയൂർ മെത്രാച്ചൻ രണ്ടാം വിഭാഗത്തിലും പെടുന്നു. ജാഗ്രതയുടെയും അജാഗ്രതയുടെയും മികച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ! കാര്യങ്ങൾ തങ്ങളാഗ്രഹിച്ച ദിശയിലേക്കു നീങ്ങുന്നു എന്ന് ഉറപ്പാക്കിയശേഷം വ്യഭനായ കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കാര്യശേഷി കുറഞ്ഞ ആളാണെന്ന് അവർ കണ്ടെത്തി. വികാരി ജനറൽ മലങ്കര മെത്രാനായാൽ കാര്യങ്ങൾക്കു വേഗം വർദ്ധിക്കുമെന്ന് മിഷനറിമാർക്കു തോന്നി. അതിനിടയിൽ മിഷനറിമാർ സെമിനാരിയിൽ താമസം ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം 1817 ഒക്ടോബർ 19 ന് പുനത്ര ജോർജു കത്തനാർ, മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തു അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. കോട്ടയം ചെറിയ പള്ളിയിൽ വച്ച് കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സിനോസ് അദ്ദേഹത്തെ മാർ ദീവനാസേത്യാസ് എന്ന പേരിൽ അഭിഷേകിച്ചു. കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചൻ തൊഴിയൂരിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ ശേഖരിച്ച എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ലിസ്റ്റ് കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചനിൽ നിന്നും മൺറോ വാങ്ങിച്ചിരുന്നു. പുതിയ ലിസ്റ്റിൽ, മുമ്പ് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ നൽകിയ ലിസ്റ്റിലെ പല പുസ്തകങ്ങളും അപ്രത്യക്ഷമായ വിവരം മൺറോയുടെ

എഴുത്തുകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും (1817 മാർച്ച് 13 ന് മൺറോ എഴുതിയ കത്ത് പരിശോധിക്കുക). തൊഴിയൂർ മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പുസ്തകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സെമിനാരിയുടെ മുതൽ കാര്യങ്ങൾ ഭദ്രവും സുരക്ഷിതവുമല്ല എന്ന ചിന്തയും അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റി വികാരി ജനറലിനെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു ഉയർത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചതിൽ ഒരു സ്വാധീനമായി വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം.

സ്ഥാനമേറ്റു വന്ന പുനത്ര മെത്രാപ്പോലീത്ത സെമിനാരിയിൽ മിഷനറിമാർ സകുടുംബം താമസിക്കുന്നത് കണ്ട് അന്ധാളിച്ചു. പുനത്ര കുടുംബ ചരിത്രകാരൻ എഴുതുന്നു: “കുര്യൻ മെത്രാൻ സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കുകയും സായിപ്പന്മാരുമായി യോജിച്ച് സെമിനാരിയിൽ പഠിത്തം മുതലായത് നടത്തിക്കൊണ്ട് വരികയും ചെയ്തു. സായിപ്പന്മാർക്കും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും ഒന്നിച്ച് സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കുന്നതിന് സ്ഥലം പോരായ്കയാൽ ചെറിയപള്ളിയുടെ കിഴക്കേ വശത്ത് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ താമസത്തിനായിട്ട് ഒരു മുറി പണിയിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് അന്നു മുതൽ പള്ളിമുറിയിൽ താമസമാക്കുകയും പകൽ സെമിനാരിയിൽ പോയി സായിപ്പന്മാരുമായി ആലോചിച്ച് സകല കാര്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു. ഇക്കാലങ്ങളിലാണ് സെമിനാരിയ്ക്കുള്ള സകല വർദ്ധനവും മുതലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അന്നു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കല്ലട മൺറോ തുരുത്ത്, മങ്കോട്ട മുതലായ നിലങ്ങൾക്കുള്ള ആധാരങ്ങൾ മെത്രാപ്പോലീത്തയും സായിപ്പന്മാരുടെയും പേരിലാണ്” (മാത്യു എം. പുരക്കൽ, പു. 78, 79).

ബെഞ്ചമിൻ ബെയിലി, ജോസഫ് ഫെൻ, ഹെൻറി ബേക്കർ എന്നീ മിഷനറിമാരും റവ. തോമസ് നോർട്ടനുമൊന്നിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചു. ഇവരിൽ ജോസഫ് ഫെൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായോടൊന്നിച്ച് സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു. ബേക്കർ, ഇടവകകളിൽ സഞ്ചരിച്ച് സുവിശേഷഘോഷണം നടത്തുകയും സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ബെയിലിയാകട്ടെ പുസ്തക പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും വേദപുസ്തക വിവർത്തനത്തിലും ശ്രദ്ധിച്ചു. ആറാം മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്ന് ബുക്കാനൻ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയ സുറിയാനി വേദപുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിച്ച് 100 പ്രതികൾ കേണൽ മൺറോ വൈദിക സെമിനാരി മുഖേന പള്ളികളിൽ വിതരണം ചെയ്തു. 1820 -ൽ ബെയിലി രൂപകല്പന ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്സ് പഴയസെമിനാരിയിൽ സ്ഥാപിതമായി. ബെയിലി സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച ഈ പ്രസ്സിൽ നിന്ന് ബെയിലി വിവർത്തനം ചെയ്ത മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 1825 -ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. 1821 -ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് ഒരു അച്ചടിയന്ത്രം കോട്ടയത്തു എത്തി. 1829-ൽ പുതിയ നിയമം പൂർണ്ണമായി അച്ചടിച്ചു. 1839-ൽ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു. 1842

-ലെ പഴയനിയമ അച്ചടികൂടി ആയപ്പോൾ സമ്പൂർണ്ണ ബൈബിൾ അച്ചടിയിലായതിന്റെ ബഹുമതി ബെയിലിക്ക് അവകാശമായി. 1859-ൽ ബെയിലി ബൈബിളിന് ഒരു പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പുണ്ടായി. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ അച്ചടികേന്ദ്രം സ്ഥാപിതമായത് 1820-ൽ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിലാണെന്ന് മലങ്കരസഭയ്ക്കു അഭിമാനിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ് (മാത്യു കെ. എം., വൈദികസെമിനാരി 175 -ാം വാർഷിക സുവനീർ, 1990, പৃ. 167).

പഴയസെമിനാരിയിൽ നേരത്തെ ആരംഭിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി ഭാഷാധ്യയനത്തിന് പുറമെ ഹീബ്രു, സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ ഭാഷകൾ കൂടി അധ്യയനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത് ഇക്കാലത്താണ്. തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആദ്യവേദി എന്ന പോലെ ആദ്യത്തെ വനിതാ വിദ്യാഭ്യാസം ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട പുണ്യഭൂമി എന്ന ബഹുമതിയും കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയ്ക്കുണ്ട്. തുടങ്ങിയ നാളുകളിൽ പെൺകുട്ടികളാരും വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ പുരുഷന്മാർക്ക് വൈമനസ്യം ഉണ്ടായാലോ എന്നായിരുന്നു രക്ഷാകർത്താക്കളുടെ ഭയം. ഒടുവിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുമതലയോടൊപ്പം വിവാഹം നടത്തി കൊടുക്കുവാനുള്ള ചുമതലയും ഏറ്റുതോടെയാണ് പെൺകുട്ടികൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് തയ്യാറായത്.

കേരള നവോത്ഥാനത്തിന് ബീജാവാപം ചെയ്ത മൂന്ന് സാഹചര്യങ്ങളാണ് കേരളത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. ഒന്ന് ബൈബിളിന്റെ മലയാളം - ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമകൾ. രണ്ട്, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം. മൂന്ന് സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസം. ഈ മൂന്നിനും അടിസ്ഥാന സൗകര്യവും വേദിയും സജ്ജമാക്കപ്പെട്ടത് പഴയസെമിനാരിയിലാണ്. സെമിനാരിക്ക് പുറമെ സംസ്ഥാനത്തെ പ്രമുഖ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാലയങ്ങൾ സുറിയാനപ്പള്ളികളോട് അനുബന്ധിച്ചും അല്ലാതെയും സ്ഥാപിതമായി. ജാതിമത ലിംഗ ഭേദമെന്യേ ഏവർക്കും അവിടെ പ്രവേശനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. സവർണ്ണർ ഈ പുത്തൻ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് സംശയിച്ചു നിന്നപ്പോൾ അവർണ്ണ വിഭാഗം ആ സൗകര്യം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. 'അണമുറിഞ്ഞ വാരി' പോൽ അവർണ്ണ സമുദായങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പരിഹാരം ഉണ്ടായി. ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലകളിലെല്ലാം ബൈബിൾ പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ഇതിന് രണ്ട് സമാന്തര പ്രതികരണങ്ങളാണ് ഉണ്ടായത്. അവർണ്ണ വിഭാഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ജാതീയവും വംശീയവുമായ അവഗണനകളും പരവശതകളും പരിഹരിക്കപ്പെടുക അസാധ്യമെന്ന് കരുതി അനവധി പേർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. 'ചാതുർ

വർണ്ണം മായാസൃഷ്ടി' എന്ന പ്രമാണത്തേക്കാൾ, ദൈവം സ്നേഹം തന്നെ യായ പിതാവാണെന്നും മനുഷ്യരെല്ലാവരും ആ പിതാവിന്റെ മക്കളാക യാൽ സഹോദരരാണെന്നുമുള്ള ബൈബിൾ പ്രമാണം അനേകരെ ആകർ ഷിച്ചു. കേരളത്തിൽ ക്രിസ്തു മതത്തിലേക്ക് ഏറ്റവും അധികം പേർ പരി വർത്തനം ചെയ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അത്. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അയിത്തം തുടങ്ങിയ അവിശുദ്ധമായി തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന സവർണ്ണരുടെ നിയമങ്ങളിൽ നിന്ന് തങ്ങൾ സുരക്ഷിതരാകു മെന്ന് ആളുകൾ മനസ്സിലാക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീക രിച്ച പ്രജകളെ വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങളുടെ പേരിൽ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. മാനവികതയെപ്പറ്റി ചില പുതിയ ചിന്ത കൾ വ്യക്തികളിൽ മുളച്ചു തുടങ്ങി. ബൈബിൾ സന്ദേശങ്ങളും സ്വതന്ത്ര ചിന്തയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ കൃതികളുടെ സംസർ ഗ്ഗവും അനേകരിൽ നവോത്ഥാനത്തിന് അനുകൂലമായ ചിന്തകളെ മുള പ്പിച്ചു. എങ്കിലും ആ ചിന്ത സമൂഹത്തിന്റെ പൊതു വികാരമാകാൻ വീണ്ടും ചില ദശാബ്ദങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നു. ഭാരതീയമായ പുരാണേതിഹാസ ങ്ങളൊന്നും അക്കാലത്ത് അച്ചടിയിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ല. കേരളം ആദ്യം ശ്രവിച്ച സാരോപദേശ കഥകൾ ബൈബിൾ തത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിത മായി മിഷണറിമാർ രചിച്ച കൊച്ചു കഥകളും ഗാഥകളും ആയിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരം രൂക്ഷമായ കാലത്ത് പോലും 'നമുക്ക് സന്യാസം നൽകിയത് ബ്രിട്ടീഷുകാരാണ്' എന്ന കൃതജ്ഞത യോടെ ഏറ്റു പറയുന്ന നാരായണ ഗുരുവിനെപ്പോലുള്ള നവോത്ഥാന നേതാക്കൾ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടപ്പിലായ നിയമ വ്യവസ്ഥ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മ ങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി സന്യാസം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഒരു അവർണ്ണ സമു ദായാംഗത്തെ സവർണ്ണർ അനുവദിക്കുമായിരുന്നില്ല എന്ന പരമാർത്ഥമാണ് 'ഗുരു' വിന്റെ വാക്കുകളിൽ നാം കേൾക്കുന്നത്. വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി തപസ്സു ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട ശുഭ്ര ബാലനെ ശിരശേദം ചെയ്ത് വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങൾ നടപ്പാക്കിയ രാജാക്കന്മാരുടെ നാടാണ് ഭാരതം (ഭവഭൂതി രചിച്ച *ഉത്തരരാമചരിതം* എന്ന നാടകത്തിലെ ശുഭ്ര വധം നടത്തിയത് ശ്രീരാമൻ, അതിനിടയാക്കിയ കുറ്റകൃത്യം തപസ്സ്; ശിക്ഷ ങ്കാധാരമായ നിയമശാസ്ത്രം സ്മൃതികൾ). അവർണ്ണ സമുദായങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യസമര പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാതിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമു ണ്ടായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയാൽ സവർണ്ണ യജമാനന്മാർ 'ശ്രുതി'കളും 'സ്മൃതി'കളും വീണ്ടും നടപ്പിലാക്കുമോ എന്നായിരുന്നു അവ രുടെ ഭയം. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൽ അവർക്ക് ലഭിച്ച സാമൂഹ്യ സംരക്ഷ ണവും സാംസ്കാരികാഭ്യുന്നതിയും കൂടുതൽ പ്രതികാര ബുദ്ധിയോടെ, അധികാരത്തിലേറുന്ന സവർണ്ണ സമുദായങ്ങൾ തകർക്കുമോ എന്ന് അവർ

ഭയപ്പെട്ടു. തന്മൂലം ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പോലും അവർ സംശയദൃഷ്ടി യോടെ വീക്ഷിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് രാജകുമാരൻ - വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ - സമ്മാനിച്ച പട്ടം വളയും മഹാകവി വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ നിരസിച്ചപ്പോൾ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ അഭിമാനപൂർവ്വം അതു സ്വീകരിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. വൈക്കം സത്യഗ്രഹം പ്രമാണിച്ച് കേരളത്തിലെത്തിയ മഹാത്മാഗാന്ധി നാരായണഗുരുവിനെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഗുരു തന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും ആശങ്കകൾ മഹാത്മജിയെ അറിയിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു.

സെറാമ്പൂർ (കൽക്കട്ട) കോളജിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് നടത്തിയ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറി വേല ബംഗാളിലെ സാംസ്കാരിക മത നവോത്ഥാനത്തിന് കാരണമായതു പോലെ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി കേന്ദ്രീകരിച്ച് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഹകരണത്തോടെ നടന്ന സംഘടിത പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേരള നവോത്ഥാനത്തേയും അനിവാര്യമാക്കി. ഈ നവോത്ഥാനത്തിന് തിരി കൊളുത്തിയ വിപ്ലവബോധം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക നായകന്മാരുടെ ആദ്യ തലമുറ കൊളുത്തിയെടുത്തത് ബൈബിൾ ജ്വാലയിൽ നിന്നാണ്. ഒരു വേള സാംസ്കാരിക പ്രബുദ്ധതയ്ക്കു ശേഷം സംഭവിച്ച രാഷ്ട്രീയ കോളിളക്കങ്ങൾക്കും മാനവികതയിൽ ഊന്നിയ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ബംഗാളും കേരളവും പടപൊരുതുവാൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങിയതിന്റെ ചരിത്രപരമായ സാഹചര്യവും ബൈബിൾ സൃഷ്ടിച്ച ചിന്താതരംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് രൂപം കൊണ്ടതാണ്. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ ആരംഭിച്ച സ്ഫുലിംഗം ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനമാകാൻ ആറേഴു പതിറ്റാണ്ടുകൾ വേണ്ടി വന്നു എന്നു മാത്രം. ഈ സവിശേഷ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകനെ കേരളത്തിന്റെ രാജാറാം മോഹൻ റോയി എന്ന് ന്യായമായും ആദരവോടെ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ആർത്താറ് പടിയോലയിലൂടെ ആരംഭിച്ച് കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയിലൂടെ വികസ്വരമായി, സെമിനാരിയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിലും പൂർണ്ണ വികാസത്തിലെത്തിയ ഒരു യുഗപുരുഷന്റെ ആത്മാവ് അദ്ദേഹത്തിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്നു.

സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനത്തിരുന്ന് ഫെന്നും സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ച് ബെയ്ലിയും നടത്തിയ ഭാഷാ, സാഹിത്യ പരിപോഷണ ശ്രമങ്ങൾ കേരള ക്രൈസ്തവർക്ക് മാത്രമല്ല, കേരള സംസ്കാരത്തിനാകെ പ്രകാശ ഹേതുവായി എന്ന് സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ധർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ലോകത്തിൽ ഇന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദർശനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മികച്ചതെന്ന് ലോകം അംഗീകരിച്ച ബൈബിൾ, അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ രൂപത്തിൽ മലയാളിക്ക് ലഭിച്ചതിൽ അവരുടെ പങ്ക് വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ അവരുടെ വ്യാഖ്യാനവും ആചാരവും മാത്രം

അനുസരിച്ച് കേരളത്തിലെ സുറിയാനി സഭകളെ ശുദ്ധീകരിച്ചു കളയാമെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചത്, പണ്ട് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനെസിസ് ചിന്തിച്ചതിന് സമാന്തരമായിട്ടേ കാണാനാവൂ. പുരോഗമനപരമായ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ മലങ്കരസഭയ്ക്കു അന്നു സ്വീകാര്യമാവേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വീകാര്യമല്ലാത്ത ചില പരിഷ്കാരങ്ങളെ ചെറുക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അഭികാമ്യമായ പല നിർദ്ദേശങ്ങളും അവഗണിക്കപ്പെട്ടത് നിർഭാഗ്യമായിപ്പോയി. വിശ്വാസപരമായ നവീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് മിഷണറിമാർ നൽകിയ മുൻഗണനകളാവാം സഭാനേതൃത്വത്തിൽ ചില മുൻവിധികൾ സൃഷ്ടിച്ചു വച്ചത്. സുറിയാനി സഭയെ ശക്തീകരിക്കുകയും സമുദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പദ്ധതികളോട് പുനത്ര മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആനുകൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ അതിർ വരമ്പുകൾ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നുവോ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. 1818 ഡിസംബർ 3 ന് മാവേലിക്കര വെച്ച് മിഷണറിമാരെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ മെത്രാന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന യോഗത്തിന് പോകുന്ന മെത്രാന്റെ അന്തർഗതം ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: 1818-ലെ മാവേലിക്കര യോഗത്തിന് പോകുന്നതിന് മുമ്പായി അദ്ദേഹം ചെറിയപള്ളിയിൽ കയറി ദീർഘമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. വള്ളത്തിൽ കയറിയ അവസരത്തിൽ സമീപമുള്ളവരോട് പറഞ്ഞു 'ഞാനിപ്പോൾ ഒരു തിണ്ണയിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. നാളെ ഒന്നുകിൽ സായിപ്പന്മാരോട് പിണങ്ങിപ്പിരിയുകയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം എന്റെ സഭയെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുകയോ വേണം. അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം നമ്മുടെ വിശ്വാസം ഭേദപ്പെടുത്തണമെന്നു ഉള്ളതാകുന്നു. എന്റെ മാനം നഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഞാൻ വഞ്ചകനായിത്തീരുകയില്ല' (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പৃ. 201).

1818 -ലെ മാവേലിക്കര സമ്മേളനത്തിൽ ഫെൻ അവതരിപ്പിച്ച നവീകരണ വിഷയങ്ങളും പദ്ധതികളും താഴെ പറയുന്ന വിധം സംഗ്രഹിക്കാം:

1. നീതിപൂർവ്വകമായ നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമായി അച്ചടക്കവും ഐക്യവും പുലരണം.
2. നിയമങ്ങൾക്കു ദിവ്യ വചനവും വൈദിക വിധികളും നിയമകമായിരിക്കണം.
3. വൈദികർ ഭൗതിക കൈകാര്യ കർത്തൃത്വത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥനയിലും വചന പ്രഘോഷണത്തിലും മുഴുവൻ സമയവും ചെലവഴിക്കണം.
4. സഭയിലെ പല അനുഷ്ഠാനങ്ങളും മലിനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ചിലതൊക്കെ ദൈവ നാമത്തിന് അപമാനകരവും കാനോനാകൾക്ക് നിരക്കാത്തതുമാണ്. പലപ്പോഴും അവ ജാതീയമാണ്.

5. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും മദ്ധ്യേ ക്രിസ്തു എന്ന ഏക മദ്ധ്യസ്ഥനേ ഉള്ളൂ. അതിനാൽ മറ്റു മദ്ധ്യസ്ഥത ഏതു രൂപത്തിലായാലും വിഗ്രഹാരാധനയാണ്.

6. ആരാധന പ്രബോധന മാധ്യമം കൂടെയാണ്. സുറിയാനിയിലുള്ള ആരാധന ഈ പ്രബോധന ധർമ്മം നിറവേറ്റുന്നില്ല.

7. തിരുവചനപ്രകാരം വൈദികർ വിവാഹിതർ ആയിരിക്കണം.

8. മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയമിക്കുന്ന ആറു പ്രഗത്ഭ വൈദികർ ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്ത് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കണം.

9. ശാബത് ലഘുനം ഒഴിവാക്കണം (സംഗ്രഹം. പി. ചെറിയാൻ, പൂ. 370 - 374).

ഈ നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങളെ തുടർന്ന് 1821 കോൺസ്റ്റന്റീൻ (ഡിസംബർ) 3 ന് വെള്ളിയാഴ്ച കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് പുനത്ര മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മിഷനറി സംഘം അദ്ധ്യക്ഷൻ ഗാംബിയർ പ്രഭുവിന് മറുപടി അയച്ചു. ആയതിന്റെ സംഗ്രഹം താഴെ ചേർക്കുന്നു: “പറങ്കികളുടെ വരവ് വരെ ഞങ്ങൾ, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ മക്കൾ മലബാർ പ്രദേശത്ത് അവിഭക്ത സഭയായി കഴിയുന്ന യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരാണ്. അന്ത്യോഖ്യാ മെത്രാൻമാരുടെ വരവ്, പറങ്കികൾ തടഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെ ആയി. റോമിന്റെ കീഴിൽ ഞങ്ങൾ കുട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു. 1653 -ൽ അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് മലബാറിലേക്ക് ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ആഗതനായി. അദ്ദേഹം കൊല്ലപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് ഞങ്ങൾ ത്രിത്വനാമത്തിൽ ശപഥം ചെയ്തു: റോമാ പാപ്പായുടെ വിശ്വാസം ഞങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല. 1753 -ൽ (?) അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് (?) പിതാക്കന്മാർ വന്ന് ഞങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി. ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ മലബാറിൽ 55 പള്ളികൾ ഉണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ വിമോചനത്തിന് ദൈവം ഞങ്ങൾക്ക് മെക്കൊളിയേയും ബുക്കാനനേയും അയച്ചു തന്നു. ഇപ്പോൾ ഇതാ മോശയെപ്പോലെ മൺറോയെ അയച്ചിരിക്കുന്നു. കോട്ടയത്ത് ഞങ്ങൾക്കൊരു സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടി. വീണ്ടും നിങ്ങൾ അയച്ച പുരോഹിതന്മാർ ബെഞ്ചമിൻ, ജോസഫ്, ഹെൻരി ഇവർ ഞങ്ങളുടെ സെമിനാരിയിൽ അദ്ധ്യാപനം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അയച്ചു തന്ന ബെബിളുകൾ എല്ലാ പള്ളികൾക്കുമായി വിതരണം ചെയ്തു. ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ഒരു പഴമൊഴി ഓർക്കട്ടെ. ബുദ്ധിയുള്ളവൻ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു; ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ’ (മിഷണറി രജിസ്റ്റർ, 1822, പൂ. 431, 432).

പുനത്ര മെത്രാപ്പോലീത്താ ഈ കത്തിന് പ്രതികരണം ഒന്നും ഉണ്ടായതായി

അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ 1822 മാർച്ച് 13 ന് ബെയ്ലിയും ഫെന്നും ബേക്കറും ചേർന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റിനയച്ച റിപ്പോർട്ട് മെത്രാന്റെ കത്തിനെത്തുടർന്നുള്ള അന്വേഷണത്തിന്റെ മറുപടി ആണെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മിഷണറിമാർ മലങ്കരസഭയിൽ നടപ്പാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച പരിഷ്കാരങ്ങളെ ചൊല്ലി റവ. ജെയിംസ് ഹഫ് പുനത്ര ദിവനാസ്യോസുമായി ദീർഘമായി സംഭാഷണം നടത്തിയതിനെപ്പറ്റി ഒരു മിഷണറി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്: ‘മെത്രാൻ യാതൊന്നും സ്വയം സമ്മതിക്കുകയോ ഭരമേൽക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇതേവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നെങ്കിലും സഭയുടെ കാനോനുകളെ അതിലംഘിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം യാതൊരു താൽപര്യവും കാണിക്കുന്നില്ല (Collins: Missionary Enterprises in the East, p. 108, Quoted by E. M. Phillip, p. 206).

ഈ ശീതസമരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ പുനത്ര മാർ ദിവനാസ്യോസ് 1825 ഇടവം 5 ന് ദിവംഗതനായി; കോട്ടയം ചെറിയ പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം കബറടക്കപ്പെട്ടു. കേവലം 40 വയസ്സ് മാത്രം പ്രായമുള്ള അദ്ദേഹം വിഷു ചിക ബാധിച്ചാണ് അന്തരിച്ചത്. 1825 -ൽ പകർത്തി എഴുതിയ ഒരു സങ്കീർത്തന വിവർത്തനത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തു പുസ്തകത്തിൽ ആർത്താറ് ഇടവകയിലെ കൂര്യൻ കത്തനാർ തൊഴിയൂരിലെ മാർ പീലക്സിനോസിനെ മലങ്കര മെത്രാൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ തൊഴിയൂർ മെത്രാൻ ലഭിച്ചിരുന്ന രാജകീയ വിളംബരം പിൻക്കാലത്ത് പിൻവലിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നും പുനത്ര മെത്രാൻ തൊഴിയൂർ മെത്രാന്റെ സഹഗൻ എന്ന നിലയിൽ ആണ് സഭാഭരണം നടത്തിയിരുന്നത് എന്നും അഭ്യൂഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജകീയ വിളംബരം ലഭിച്ചതായി ഇട്ടുപ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (പു. 194). പുനത്ര മാർ ദിവനാസ്യോസിന്റെ ഭരണ കാലത്തെപ്പറ്റി ഇട്ടുപ് നൽകുന്ന ഏതാനും വിവരങ്ങൾ ഇവിടെ ചേർക്കേണ്ടതുണ്ട്: “ഇക്കാലം സെമിനാരിയിൽ പഠിത്തം നല്ലപോലെ നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഏറിയ ശെമ്മാശന്മാരും പൈതങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നവരെ ഇംഗ്ലീഷ് - മലയാളം - സംസ്കൃതം - സുറിയാനി മുതലായവ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിന് മിഷണറി സായിപ്പന്മാരിൽ രണ്ടാളും രണ്ടു സുറിയാനി മൽപ്പാൻമാരും എബ്രായ ഭാഷയ്ക്കും ഒരു വാദ്യാരും മലയാളത്തിനും സംസ്കൃതത്തിനും കൂടെ രണ്ടു നാട്ടുകാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പുനത്ര മെത്രാൻ കാഴ്ചക്കു ബഹുയോഗ്യനായിരുന്നതു പോലെ തന്നെ കാര്യത്തിന് നല്ല പ്രാപ്തിമാനും റസിഡന്റ് സായിപ്പിനോടും ദിവാൻജി മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും വളരെ സ്നേഹവും അടുപ്പവുമായി വരികയാൽ സുറിയാനിക്കാരിൽ കാര്യപ്രാപ്തിയും യോഗ്യതയും ഉള്ള അനേകം ആളുകൾക്ക് സർക്കാരിൽ മുതൽ പിടി - തഹശീൽ - ജഡ്ജി മുതലായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ സായിപ്പ് മുഖാന്തിരം തിരുവിതാംകോട്ട് നടപ്പിച്ചു നടന്നുവന്നു.

അക്കാലങ്ങളിൽ ജോനകരുടെ കഠിനമായ കവർച്ചയേയും തീവെട്ടി കൊള്ള മുതലായ അക്രമങ്ങളെയും ഒതുക്കം വരുത്തിയും നീതിയോടെ അവർ കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു പോന്നതും സർക്കാരിലേക്ക് തന്നെ ബോധ്യം വന്നിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. എന്നാൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മൺറോ സായിപ്പ് അവർകൾ 1819 ന് കൊല്ലം 994 ൽ മലയാളത്തു നിന്ന് പോകയും അതിന് പകരമായി കേണൽ മാക്ഡൺ സായിപ്പ് അവർകൾ വരികയിൽ, ആ സായിപ്പിന് സുറിയാനിക്കാരോട് നല്ല സഹവാസ പരിചയം ഇല്ലായ്കയാൽ അവരുടെ സന്മാർഗ്ഗസ്ഥിതി വേണ്ടുവണ്ണം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഇടവരായ്ക നിമിത്തം താൻ ആയിട്ട് പിന്നീട് സുറിയാനിക്കാരിൽ അധികം ആളുകൾക്ക് ഉദ്യോഗം കൊടുത്തില്ല. പിന്നീട് മതിയായ ശുപാർശയും മറ്റും കൊണ്ടല്ലാതെ പ്രാപ്തി നോക്കി ഉദ്യോഗം കൊടുക്കാതെ തീരുകയാൽ ക്രമേണ അതിലേക്ക് അവർ അധികം ഉത്സാഹിക്കാതെയും ഇരുന്നു. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ മാന മർത്യാദയും സന്മാർഗ്ഗ നടപ്പിൽ ശ്രുതിപ്പെട്ടവരും മറ്റുള്ള ജാതിക്കാരെപ്പോലെത്തന്നെ കഠിന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവരല്ലെന്നും സർക്കാർ റിക്കാർട്ടുകൾ തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ കൊലക്കുറ്റം, കുത്തിക്കവർച്ച മുതലായ വലിയ കുറ്റങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ സുറിയാനിക്കാരിൽ തുലോം ചുരുക്കമേ കാണുകയുള്ളൂ.

പുന്നത്ര മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് ഒരു മേൽപ്പട്ടക്കാരനെ മലയാളത്തേക്കു വരുത്തി തന്റെ സ്ഥാന പൂർണ്ണത വരുത്തണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ച് മോറാൻ മാർ ഇസാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് തിരുമനസ്സിലേക്ക് ഒന്നു രണ്ടു എഴുത്തുകൾ അയച്ച് വളരെ ഉത്സാഹിച്ചു എന്നാൽ തന്റെ വാഴ്ചയിൽ ആരും വന്ന് ചേരുന്നതിന് സംഗതിയായില്ല. താൻ മലങ്കര ഇടവകകളെ എട്ടു കൊല്ലത്തോളം ശക്തിയോടും കൂടെ ഭരിച്ചു.....” (പു. 195, 196. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കുള്ള കത്ത് *ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി ഇൻ ഇന്ത്യയുടെ കർത്താവായ ജെയിസ് ഹൗ മുഖേനയാണ് അയച്ചതെന്ന് ഹൗ തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്*. വാല്യം 2, പു. 389 foot note).

റോമാക്കാരുടെയും യാക്കോബായക്കാരുടെയും കൂട്ടുകൈവശത്തിലായിരുന്ന കോട്ടയം വലിയപള്ളിയും പിറവം വലിയ പള്ളിയും രാജകീയ വിളംബരത്തിന്റെ പിന്തുണയോടെ റോമാക്കാരെ ഒഴിപ്പിച്ച് യാക്കോബായക്കാരുടെ മാത്രം കൈവശത്തിലാക്കി കൊടുത്തത് ജോസഫ് ഫെന്റെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഇക്കാലത്താണ്. നിരണം പള്ളിയുടെ കുരിശുപള്ളികൾ ആയിരുന്ന ചങ്ങനാശേരി പള്ളിയും ആലപ്പുഴ പള്ളിയും ഇപ്രകാരം കത്തോലിക്കരെ ഒഴിപ്പിക്കുവാൻ പട്ടാളത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ ശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും പള്ളിക്കാരുടെ ധീരമായ ചെറുത്തുനിൽപ്പു മൂലം സാധിച്ചില്ല.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് പട്ടക്കാർക്ക് സ്ഥിരമായ വരുമാനത്തിന് ഏതാനും ക്രമീകരണം ഉണ്ടാക്കി. കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ദക്ഷിണയായി ലഭിക്കുന്ന അനിശ്ചിത വരുമാനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇത്തരം ക്രമീകരണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ മിഷണറിമാരുടെ നേതൃത്വത്തെ അനേകരും പ്രശംസിച്ചു.

പുന്നത്ര മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ നിര്യാണത്തിന് ശേഷം പുതിയ ഒരു മെത്രാനെ കണ്ടെത്തുന്ന കാര്യം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. മിഷണറിമാരും ഈ ചിന്തയോട് അനുകൂലിച്ചു. മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്ക് നാലു വൈദികരുടെ പേരുകൾ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. 1. മാമ്മലശേരിൽ കോനാട്ട് ഏബ്രഹാം മല്പാൻ. 2. ചേപ്പാട്ട് ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ പീലിപ്പോസ് കശീശാ. 3. കല്ലുപ്പാറയിൽ അടങ്ങപ്രത്ത് യൗസേപ്പ് കശ്ശീശ. 4. കോട്ടയത്ത് എരുത്തിക്കൽ മാർക്കോസ് കശീശ്ശാ. ദൈവ നടത്തിപ്പ് അറിയാൻ നറുക്കിട്ടെടുപ്പാണ് അനുയോജ്യം എന്ന് കരുതി അപ്രകാരം കുറിയിട്ടു. നാലു പേരിൽ ചേപ്പാട്ടു പീലിപ്പോസ് കശീശ്ശായ്ക്ക് കുറി വീണു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ചില അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ രണ്ടാമതും കുറിയിട്ടു. അപ്പോഴും ചേപ്പാട്ട് പീലിപ്പോസ് മല്പാൻ തന്നെ കുറി വീഴുകയാൽ അതു ദൈവഹിതമെന്ന് എല്ലാവരും കൂടി തീരുമാനിച്ചു. തർക്കങ്ങൾക്ക് വിരാമമാകുകയും ചെയ്തു. 1001 (1825) ചിങ്ങം 15 -ന് അദ്ദേഹത്തെ കോട്ടയത്ത് ചെറിയപള്ളിയിൽ വച്ച് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാനായി വാഴിച്ചു. കിടങ്ങൻ മാർ പീലിക്സിനോസ് ആണ് ഈ വാഴ്ചയിലും മുഖ്യകാർമ്മികത്വം വഹിച്ചത്. സർക്കാർ പുതിയ മെത്രാൻ അനുകൂലമായി വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. പള്ളികൾ മോതിരമിട്ട് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

(1872 -ൽ കുരിയൻ പാട്ട്രി എഴുതിയ *വിരുത് പ്രകരണത്തിൽ* എരുത്തിക്കൽ മാർക്കോസ് കത്തനാരുടെ പേരില്ല. തങ്ങളോട് ആനുകൂല്യം പുലർത്തുന്ന ഒരാൾ മെത്രാനാകണമെന്ന് മിഷണറിമാർ ആഗ്രഹിച്ചു. തെക്കും വടക്കും ഓരോ സ്ഥാനാർത്ഥിയെ നിർദ്ദേശിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് 3 സ്ഥാനാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായതത്രെ. കോട്ടയം ചെറിയ പള്ളിയിൽ ഇത് സംബന്ധിച്ച് ചേർന്ന യോഗത്തിൽ ധാരണയായതനുസരിച്ച് 'ചിട്ടികൾ ആരാധനാ പീഠത്തിൽ വെച്ച് മാർ പീലിക്സിനോസ് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഒരു ചെറിയ ശെമ്മാശൻ കുറി എടുത്തു. ചേപ്പാട്ട് മല്പാന്റെ പേർ നറുക്കെടുപ്പിലൂടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. *കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ*, പു. 188).

കാലം ചെയ്ത പുന്നത്ര മെത്രാച്ചന്റെ അപേക്ഷയ്ക്കു മറുപടി യായിട്ടാകാം മാർ അത്താനാസ്യോസ് എന്ന ഒരു മെത്രാനും ഇസഹാക്കു എന്ന ഒരു റമ്പാനും 1825 -ൽ (വൃശ്ചികം 3 ന് എന്ന് കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ, പു. 189; 1836 ചിങ്ങം 21 ന് എന്ന് ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ (പു. 201). ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടരുടെ പരാമർശം ശരിയാണെന്ന് തോന്നിയില്ല) കൊച്ചിയിലെത്തി. കണ്ടനാട്, കരിങ്ങാശ്രം, നടമേൽ, മുളന്തുരുത്തി, പറവൂർ, കുറുപ്പംപടി

തുടങ്ങിയ പള്ളിക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. മലങ്കരയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ അവരിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിച്ച ആഗതർ വ്യഗ്രമായി 9 ന് പോഞ്ഞിക്കരയിലെത്തി റസിഡന്റ് കേണൽ മെക്കാളിയെ സന്ദർശിച്ചതായും 10 ന് കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിലെത്തിയതായും കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട് (പു. 189). മാർ പീലക്സീനോസും ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസും സന്തോഷപൂർവ്വം ആഗതരെ സ്വീകരിച്ചു. 1825 ധനു 29 ന് എല്ലാ പള്ളിക്കാരുടെയും പ്രതിനിധികൾ കോട്ടയത്ത് ചെറിയപള്ളിയിൽ സമ്മേളിക്കത്തക്കവിധം മാർ പീലക്സീനോസ് നോട്ടീസ് അയച്ചു. ആ യോഗത്തിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സുസ്താന്തിക്കോൻ വായിച്ചു കേൾക്കുകയും 'ഓക്സിയോസ്' പാടി അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കുകയും കസേരയിലെടുത്ത് പള്ളിയെ പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

(മലങ്കരയിൽ വച്ച് പട്ടമേറ്റ മെത്രാന്മാരെ കസേരയിലിരുത്തി ഓക്സിയോസ് പാടാറുണ്ടെങ്കിലും കസേരയിലെടുത്ത് പള്ളി പ്രദക്ഷിണം നടത്തുന്ന രീതി ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല; വായിച്ചിട്ടുമില്ല. മനുഷ്യർക്കു വിദേശിയോടുള്ള വിധേയത്വം!! അർഹതയില്ലാത്ത ബഹുമാനാദരവുകൾ ലഭിക്കുമ്പോൾ ആരും അധികാര പ്രമത്തതയുടെ ലഹരിക്ക് അടിമകളാകാം. മാർ അത്താനാസ്യോസിനും അപ്രകാരം ഒരു ലഹരി ബാധിച്ചിരുന്നതായി വേണം കരുതുവാൻ).

ഇവിടെ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ആഗമനോദ്ദേശ്യമെന്തെന്ന് ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സ്ഥാനം തികച്ചു കിട്ടാൻ പുനത്ര മെത്രാപ്പൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം വന്നു എന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ പൊതുവേ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇത് ശരിയെങ്കിൽ, അടിയന്തിര പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വിഷയമെന്ന നിലയിൽ 1825 ധനു മാസത്തിൽ കൂടിയ പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗത്തിൽ അതിഥിയോ ആതിഥേയരോ അക്കാര്യം പ്രസ്താവിക്കുകയും ഒരു പക്ഷേ സ്ഥാനാരോഹണ പൂർത്തീകരണത്തിന്റെ തീയതി, സ്ഥലം എന്നിവയെപ്പറ്റി തീരുമാനം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്തരം ചർച്ചകളും തീരുമാനങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായതായി ആരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വരവും അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ വരവേല്പും മിഷണറിമാരെ പരിഭ്രാന്തചിത്തരാക്കിയെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ പൊതുവെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മിഷണറിമാരുടെ കൈകടത്തലുകളെ ഫലപ്രദമായി പ്രതിരോധിക്കുവാൻ കരുത്തനായ ഒരു സഹായിയെ ലഭിക്കുവാനായിട്ടാണ് പുനത്ര മെത്രാപ്പൻ ആഗ്രഹിച്ചത് എന്ന് ചിന്തിക്കുവാനാണ് ന്യായം. മിഷണറിമാർ സംഭീതരാകുവാനും അതു തന്നെ കാരണം (അല്ലാതെ “മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനും മാർ പീലക്സീനോസിനും പട്ടം പൂർത്തീകരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനായിട്ട്” വന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ

വരവിൽ മിഷണറിമാർ സംഭ്രാന്തചിത്തരാകേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ലല്ലോ. തങ്ങളുടെ നവീകരണ ശ്രമങ്ങൾക്കു തടസ്സമാകും പുതിയ ശീമ മെത്രാൻ എന്ന് അവർ ന്യായമായും ശങ്കിച്ചിരിക്കാം. അന്ത്യോഖ്യൻ പക്ഷപാതികളായ ചരിത്രകാരന്മാർ ആ വരവിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത് ‘സ്ഥാനപൂർത്തീകരണത്തിനായി പുനത്ര മെത്രാച്ചൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച്’ എന്നൊക്കെ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന് യാതൊരു രേഖയുടെയും പിൻബലമില്ല. മലങ്കരയിലെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സാധുതയെപ്പറ്റി അക്കാലത്ത് മലങ്കര സഭയിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ലായിരുന്നു. മറ്റൊരു കാരണത്താൽ പിന്നീട് ആ തർക്കമുണ്ടായത് താഴെ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്).

നാട്ടുമെത്രാന്മാരും ശീമയിൽ നിന്ന് വന്ന മെത്രാനും മിഷണറിമാരും ഏകയോഗ ക്ഷേമമായി മലങ്കരയിലെ സഭാകാര്യങ്ങൾ യഥാശക്തി അന്വേഷിക്കുകയും നടത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേ ദൗർഭാഗ്യകരമായ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. ശീമയിൽ നിന്ന് വന്ന റമ്പാൻ പഴയസെമിനാരിയിലെ ലൈബ്രറിയിലെ ഒരു കൈയെഴുത്ത് അറബിഗ്രന്ഥം പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. 1751 -ൽ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 1751 മുതൽ മലങ്കരയിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം ഡയറിക്കുറിപ്പുപോലെ അറബി ഭാഷയിൽ കുറിച്ചിട്ടിരുന്നു. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനം വ്യാജമാണെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നത് സഭയിലാകെ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസ് വ്യാജമെത്രാനാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളും അവരിൽ നിന്ന് മെത്രാൻ പട്ടം സ്വീകരിച്ച പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ തൊട്ടുള്ളവരുടെ സ്ഥാനം അസാധുവാണല്ലോ എന്ന് സഭ ഞെട്ടലോടെ ചിന്തിച്ചു. മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഉടനെ മാർ പീലക്സിനോസിനെ ആളയച്ചുവരുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികളുടെയും സ്ഥാനം സാധുവാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കാട്ടുമങ്ങാട്ട് കുറിലോസിന് അക്കാലത്തു തന്നെ സുസ്താന്തിക്കോൻ ഹാജരാക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്ന കാര്യം നേരത്തെ പരാമർശിച്ചുവല്ലോ. ഈ സംഭവത്തെ തുടർന്നാണ് മലങ്കരയിലെ രണ്ടു മെത്രാന്മാരുടെയും പുനരഭിഷേകം എന്ന ആശയം ജനിച്ചത്. മാർ അത്താനാസ്യോസും റമ്പാനും അക്കാത്യത്തിൽ ശാഠ്യം പിടിക്കുകയും സഭയിലെ വൈദികർ അതിനെ പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ കാര്യം കൂടുതൽ വഷളായി. പുനരഭിഷേകം പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ മെത്രാൻ പദവിയ്ക്കടുത്ത ജോലികൾ നിർവഹിക്കരുതെന്ന് മാർ അത്താനാസ്യോസ് നാട്ടു മെത്രാന്മാരെ വിലക്കി. നാട്ടുമെത്രാന്മാരിൽ നിന്ന് കശീശാ പട്ടം ഏറ്റിരുന്ന ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ, കോനാട്ട് ഏബ്രഹാം കത്തനാർ തുടങ്ങിയ പ്രശസ്ത വൈദികർ

സാധുവായ പൗരോഹിത്യത്തെ മുൻനിർത്തി മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാനിൽ നിന്ന് വീണ്ടും പട്ടമേറ്റു. കാര്യങ്ങൾ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി സഭയെ ഉലയ്ക്കുമെന്ന് വന്നപ്പോൾ നാട്ടുമെത്രാപ്പാൻ മിഷണറിമാരുടെ ഉപദേശം തേടി. മിഷണറിമാർ മെത്രാന്മാരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. രാജകീയ വിളംബരത്തെ അഗണ്യമാക്കുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിനെയും ആ ആഹ്വാനത്തിന് വിധേയരായി വീണ്ടും പട്ടമേറ്റു വൈദികരെയും നേരിടുവാൻ നാട്ടു മെത്രാന്മാർ രണ്ടു പേരും ചേർന്ന് രാജസമക്ഷം പരാതി നൽകി. മാർ അത്താനാസ്യോസിനെയും റമ്പാ നെയും നാടു കടത്തുവാനും അവരോടു സഹകരിച്ച് രാജകീയ വിളംബരത്തിന്റെ ആനുകൂല്യത്തോടെ സഭാ ഭരണം നിർവഹിച്ച മെത്രാന്മാർ നൽകിയ വൈദിക സ്ഥാനങ്ങൾ അസാധുവാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച് വീണ്ടും പട്ടമേറ്റ്, നിലവിലുള്ള അംഗീകൃത വ്യവസ്ഥിതിയെ തകിടം മറിയ്ക്കുവാൻ നേതൃത്വം നൽകിയ ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കശീശാ, ചെറിയപള്ളി വികാരി തെക്കേത്തല ഗീവറുഗീസ് കശീശാ, കോനാട്ട് മല്പാൻ തുടങ്ങിയവരെ തടവിലിടുന്നതിനും തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു.

(ഈ നടപടികൾ ത്വരിതഗതിയിലാവാൻ ഇടയാക്കിയ സാഹചര്യങ്ങൾ നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിലും കാണുന്നുണ്ട്. മലങ്കരയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ കൈവെപ്പ് അസാധുവാണെന്ന് കേട്ടപ്പോഴേക്കും നാട്ടിലാകെ വിറളിയാ യിരുന്നു. 'കോനാട്ടു മല്പാനും പിന്നീട് നവീകരണ നേതാവായി അറിയപ്പെട്ട പാലക്കുന്നത്തു അബ്രഹാം മല്പാനും അഴിച്ചു പട്ടമേറ്റു.' ഗ്രന്ഥവരി തുടരുന്നു: 'പിറ്റേ ദിവസം കടമറ്റത്ത് ചെറിയ തേക്കിലങ്ങാടനും വടകര ഓണാശ്ശേരിയും പിറവത്തു കാരീമ്മയ്ക്കു തല ചിരച്ച് പട്ടം കൊടുത്തു. പിന്നെയും പാലക്കുന്നനും കരിങ്ങാടനും കൊച്ചിട്ടിക്കുരുവിള കത്തനാർക്കും ഇടവഴിക്കനും തെക്കേത്തലയ്ക്കും കോതമംഗലത്ത് പിലാമുടനും തല ചെരച്ച് തൊപ്പിയും ഇട്ട് പട്ടം കൊടുത്തു.' അഴിച്ചു പട്ടമേല്ക്കുന്ന രോഗം സാർവ്വത്രികമായപ്പോൾ മെത്രാന്മാർ റസിഡന്റിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം രണ്ടു ഭാഗത്തേയും വിസ്തരിച്ചു. നടന്ന വിസ്താരങ്ങൾ ബാവായ്ക്കു വിരോധവും മെത്രാന്മാർക്ക് അനുകൂലവും അത്രേ ആയിരുന്നത്. ബാവായുടെ പക്ഷത്തിൽ ആൾ ചുരുക്കവും അതിനാൽ കലഹം ഒതുക്കുന്നതിന് വേണ്ടി മാർ അത്താനാസ്യോസിനെയും റമ്പാ നെയും തിരിയെ പരദേശത്തിന് തന്നെ കയറ്റി അയപ്പിക്കാമെന്ന് തീർപ്പും കേണൽ നുവാൾ സായിപ്പിന്റെ കല്പനയും ഉണ്ടായ വിവരം തിരുന്നക്കര വച്ച് ബാവായോടും റമ്പാനോടും തിരിയ്ക്കപ്പെടുത്തി; തിരിയേ പോക വേണ്ടു എന്ന് ദിവാൻ ഉത്തരവായി' (ഇട്ടുപ്പ്, പു. 203). കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി ബലപ്രയോഗം മൂലം കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ മാർ അത്താനാസ്യോസ്

ശ്രമിച്ചത് മജിസ്ട്രേട്ട് നിരോധിച്ചു. 1826 -ൽ രണ്ടു പേരും കപ്പൽ കയറ്റി അയക്കപ്പെട്ടതോടെ സംഭവങ്ങൾക്കു തത്കാല വിരാമമായി. പീലക്സീ നോസിനെയും ദിവന്നാസ്യോസിനെയും ധിക്കരിച്ച് പരദേശിയായ മാർ അത്താനാസ്യോസിൽ നിന്ന് അഴിച്ചു പട്ടമേറ്റു പതിനെട്ടു പേരെയും മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാൻ മുടക്കി. ഇതിൽ പാലക്കുന്നത്തു മല്പാനും കോനാട്ടു മല്പാനും ഉൾപ്പെടുന്നു. മുടക്കു കല്പന പള്ളികളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തെക്കേ ദിക്കിൽ 'കണിയാന്ത്രയെയും വടക്കേത്തലയേയും വടക്കേ ദിക്കിൽ 'വലിയ വീടനെ'യും പനക്കാമിറ്റത്തേയും അയച്ചു.' അതിന്റെ പര്യവസാനം കാണുക:

‘പട്ടമേറ്റശേഷം കത്തങ്ങളെയും കോനാട്ട് മല്പാൻ മുതൽ പേരെയും വരുത്തി. പാറാവ് വച്ച് കൊല്ലത്തു കൊണ്ടുപോയി. ആറു മാസം പാറാവിൽ കിടന്ന് മനസ്സുമുട്ടി എല്ലാവരെക്കൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തത്തിന് തീർപ്പ് ചെയ്തു മെത്രാന്മാരെ അനുസരിച്ച് നടന്ന് കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു’ (നിരണം ഗ്രന്ഥവരി - കൈയെഴുത്തുപ്രതി, പൂ. 174).

(കപ്പൽ കയറ്റി തിരിച്ചയക്കപ്പെട്ട മാർ അത്താനാസ്യോസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതാനും എഴുത്തുകൾ ലഭ്യമാണ്. സഭാചരിത്ര പഠനത്തിന് ഉതകുമെന്നതിനാൽ അവ ചുവടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടരുടെ സഭാചരിത്രത്തിൽ നിന്നുമാണ് ഇവ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്:

അഞ്ചു കത്തുകൾ

1. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കത്ത്

അന്ത്യോഖ്യായുടെ പാത്രിയർക്കീസായ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് ഗ്രീഗോറിയോസ് തന്റെ സ്ഥാനപതിയായ മാർ അത്താനാസ്യോസിന് വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനായിട്ട് ഇന്ത്യയിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികൾക്കെഴുതിയ സർക്കുലർ.

സർവശക്തിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കരുണയാൽ അന്ത്യോഖ്യായുടെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ വാഴുന്നു എന്ന പാത്രിയർക്കീസും ദിയാ സെപ്രം നിലും മറ്റു കിഴക്കും ഉള്ള സുറിയാനിക്കാരും യാക്കോബായക്കാരുമായവരുടെ ശുദ്ധ അപ്പോസ്തോലിക്കായും ആകുന്ന ശക്തിക്ഷയപ്പെട്ടവനായ നാലാമത്തെ ഇഗ്നാത്തിയോസ് ഗ്രീഗോറിയോസ് ഹിന്തുക്കെട്ടിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ജനങ്ങളിൽ പ്രധാനികൾക്കു എഴുതുന്നത്.

(മുദ്ര)

ദേഹങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവും ദേഹികളുടെ രക്ഷിതാവും ആയിരിക്കുന്ന

പരിശുദ്ധമുള്ള ദൈവത്തിന് സ്തുതി. ഹിന്ദുക്കളിലെ രാജ്യങ്ങളിൽ ശുദ്ധമുള്ളവരും ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടന്മാരും ആയ പ്രധാനികൾ ആകുന്ന നമ്മുടെ വാത്സല്യവും ഭാഗ്യം നിറയപ്പെട്ടവരുമായ സ്നേഹിതന്മാർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഈ പ്രാർത്ഥന കൈക്കൊള്ളപ്പെടുകയും സർവശക്തനായവൻ തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അവരുടെയും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളുടെയും സന്തതികളുടെയും മേലും അവരോട് അണയപ്പെടുന്ന എന്നവർ ഒക്കെയുടെയും മേലും ശുദ്ധ കന്യാസ്ത്രീ അമ്മയുടെയും രക്തസാക്ഷിക്കാരും ശുദ്ധമാകപ്പെട്ടവരുമായ സൈന്യം ഒക്കെയുടെയും പ്രാർത്ഥന മൂലം നൽകുമാറാകയും ചെയ്യേണമേ. ആമീൻ.

വിശേഷിച്ചും സ്നേഹത്തിന്റെയും വാഴ്വിന്റെയും ഈ എഴുത്തുകൾ എഴുതുന്നതിനുള്ള കാരണം ഒന്നാമത് നിങ്ങളുടെ ചെയ്തികളെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചറിയുന്നതിനും നാം നിങ്ങളുടെ കാര്യം എപ്പോഴും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് നിങ്ങളെ തെരിയപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആകുന്നത്. കൂടാതെ നിങ്ങളോടു കൂടെയും ദൈവത്തിന്റെ നിഴലിൽ കീഴിലും നിങ്ങളുടെ അധികാരത്തിന്റെ തണലിലും ഇരിക്കുന്നു എന്ന യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെ മക്കളുടെ ഇടയിൽ നിദിഷ്ഠിതയുള്ള ചില കാര്യങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കും വേണ്ടി നാം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ ഭാഗ്യമുള്ള മക്കളായ അബ്ദുൾ മശീഹാ എന്ന മെത്രാനും ഇസഹാക്ക അബ്ദുൾ അഹദ്, ബുഷഹാറ എന്ന കാശീശന്മാരും നിങ്ങളെ വന്നു കാണാൻ തക്കവണ്ണം നാം ശട്ടം കെട്ടി അയച്ചിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് ആയവർ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ എത്തിയാൽ, അവർ നമ്മളുടെ മക്കളും ഇന്ത്യാ രാജ്യത്തിലെ ചട്ടപ്പെട്ട മര്യാദകൾക്കു അശേഷം ശീലം ഇല്ലാത്തവരും ആകയാൽ അവരുടെ മേൽ ദയയോടെ ദൃഷ്ടി വെച്ച് അവർ സഞ്ചരിക്കുകയും താമസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന ഇടങ്ങളിലെ പ്രഭുക്കന്മാരോട് ശിപാർശി ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും നാം യാചിക്കുന്നു.

എന്തെന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുള്ളവ ഞങ്ങൾക്കുള്ളവയും ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമായി വരുന്നവ നിങ്ങൾക്കും സന്തോഷം തന്നെ എന്നും ഞങ്ങൾക്കു സങ്കടമായി വരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾക്കു രസമാകുന്നതല്ലെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതല്ലോ ആകുന്നത്. അത്രയുംമല്ല, ബ്രിട്ടീഷ് ശ്രേഷ്ഠജാതിയായ നിങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗകാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെ പരിഷയോടുള്ള താല്പര്യവും സഹായവും ലോകപ്രസിദ്ധവും ആകുന്നു. പൂർവകാലം മുതൽ ഇപ്രകാരം തന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ ഇടയിൽ നമുക്ക് പരസ്പരം ഉള്ള സ്നേഹം വർദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ട് കർത്താവിന് സ്തുതി. അവസാന ദിവസം വരെ ഇപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ നിലനിൽക്കുന്നതിന് ഇടവരണമെന്ന് ദൈവത്തോട് നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ഇതിനാൽ നിങ്ങൾക്കുള്ള ജ്ഞാനം ഹേതുവായിട്ട് ഈ ചെയ്തികളെ കുറിച്ച് ഇതിൽ അധികം വിവരമായി അപേക്ഷിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ മക്കൾക്കു നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു എന്ന സഹായങ്ങളും ഉതവികളും നമ്മുടെ ശക്തിക്ഷയത്തെ പ്രതി ചെയ്യണമെന്നും നമ്മുടെ ശക്തിക്ഷയത്തിന് വേണ്ടി ചെയ്യപ്പെടുന്നത് ബലവാനാകുന്ന കർത്താവീശോ മശിഹായാൽ കണക്കിടപ്പെട്ടിട്ട് താൻ നമ്മുടെ പേർക്കു അനവധി വാഴ്ചകളെ വലിയതും ഇരട്ടിപ്പുമായ അളവുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നൽകുകയും തന്റെ ശുദ്ധമുള്ള വാഴ്ചകൾ കൊണ്ട് എപ്പോഴും നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ജഡസംബന്ധമായും ആത്മസംബന്ധമായും നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന സകല പരീക്ഷകളിൽ നിന്നും നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ച് താങ്ങി നിങ്ങളുടെ കാര്യാദികളെ ക്രമപ്പെടുത്തി നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ സാധിപ്പിച്ച് നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളുടെ ബലത്തെ തകർത്തുകളയുന്നതിനു വേണ്ടി നാം എല്ലായ്പ്പോഴും നമസ്കരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കൾ ബലപ്പെടുകയും നിങ്ങളുടെ പൈതൃങ്ങൾ രക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ. കരുണയുടെ വാതിലുകളെ നിങ്ങൾക്കു താൻ തുറന്ന് തന്ന് നിങ്ങൾ എല്ലാവരുടെമേലും തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെയും വാഴ്ചകളെയും വരങ്ങളെയും വർദ്ധിപ്പിച്ച് തന്ന് ഇഹലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും നിങ്ങൾക്കു വാഴ്ചയും സ്വത്വവും ഐശ്വര്യവും നിത്യജീവനും താൻ തരുമാറാകട്ടെ.

നിങ്ങളുടെ ക്ഷേമ വർത്തമാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടെക്കൂടെ നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ പേർ എഴുതാത്തതിൽ വച്ച് ഗർവ്വിക്കയും അരുത്. ആയത് നാം തമ്മിൽ ഇതുവരെ എഴുത്തുകൾ നടന്നിട്ടില്ലായ്കകൊണ്ട് നമുക്കു അത് അറിഞ്ഞുകൂടാ. നിങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹത്തെ പ്രതി ഈ കുറി നമ്മുടെ വാഴ്ചവോടു കൂടി എഴുതിയതാകുന്നു. ഹിജറാ വർഷം 1299-ൽ നമ്മുടെ കർത്താവിനുടെ ആണ്ട് 1823 -ാമത് 2-ാം ത്രൈശീൻ (നവംബർ) 29 ന് എഴുതിയത്.

കത്ത് 2. കൽക്കട്ടായിലെ റജിനാൾഡ് ബിഷപ്പ് - 1825 ഡിസംബർ

ദൈവകൃപയാൽ കൽക്കത്തായുടെ ബിഷപ്പാകുന്ന മാർ റജിനാൾഡ് ഇന്ത്യയിൽ സുറിയാനിക്രമ പ്രകാരം നടക്കുന്നു എന്ന മശിഹായുടെ പള്ളികൾ ഒക്കെയുടെയും ബിഷപ്പും മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആകുന്ന ബഹുമാനവും ജ്ഞാനവും ഉള്ള മാർ അത്താനാസ്യോസ് അവാർകൾക്കു - പിതാവാം ദൈവത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ കർത്താവിശോ മശിഹായിൽ നിന്നും കൃപയും കരുണയും സ്വത്വവും.

കർത്താവിൽ വാത്സല്യമുള്ള സഹോദരാ, ബോംബെയിൽ നിന്നുള്ള താങ്കളുടെ യാത്രയെ കർത്താവ് അനുഗ്രഹിച്ച് സുഖത്തോടെ താങ്കൾ

മലയാളത്ത് ചെന്ന് ചേർന്ന് ക്ഷേമം ആയിരിക്കുന്ന വിവരം അറിയുന്നതിന് നാം ഏറ്റവും ആസ്ഥയോടിരുന്നു.

(മാർ ബസ്സേലിയോസും മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും മാർ ഈവാനിയോസും ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ അവർ സന്തോഷിച്ചത് പോലെ തന്നെ താങ്കളുടെ വരവിലും അവർ സന്തോഷിച്ചിരിക്കും എന്ന് നാം ഇച്ഛിക്കുന്നു) താങ്കളെ പ്രതി കർത്താവിനോടുള്ള നമ്മുടെ നമസ്കാരം. വിശ്വാസം മൂലം പാത്രിയർക്കീസായ അബ്രഹാമിനെ തന്റെ സ്വദേശത്തു നിന്നും വംശക്കാരുടെ ഇടയിൽ നിന്നും അറിയാത്ത ദുരദേശത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയ പ്രകാരം തന്നെ, താങ്കളെയും നടത്തി രക്ഷിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ച് ശരീരസൗഖ്യവും കൃപയും മറ്റുമുള്ള നൽകലങ്ങൾ ഒക്കെയും തന്ന് താങ്കളുടെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിന് താങ്കളോടുള്ള ഉപവി വർദ്ധിപ്പിച്ച് റൂഹായുടെ ഫലങ്ങൾ അവരിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾക്കു ഏറ്റിക്കപ്പെടണം എന്നാകുന്നു. നിന്റെ വഴിയെ കർത്താവിന് ഭരമേല്പിച്ച് അവനിൽ ആശ്രയിക്കാം. എന്നാൽ അവൻ അതിനെ സംഭവിപ്പിക്കും എന്നല്ലോ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

വിശേഷിച്ചും മലയാളത്തിൽ വിശ്വാസം ഉള്ള നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരാകുന്ന മെത്രാന്മാരുടേയും കശ്ശീശന്മാരുടെയും ശൈമാശന്മാരുടെയും കോട്ടയത്ത് നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നു മശിഹായിൽ നമ്മുടെ സ്വന്തമക്കളാകുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കശീശന്മാരുടെയും സ്വത്വത്തെക്കുറിച്ച് താങ്കളുടെ എഴുത്തു വന്നു കാണുന്നതിന് നാം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ മക്കളോട് താങ്കൾക്കുള്ള ദയാശീലത്തിന് തക്കവണ്ണം കർത്താവ് താങ്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ. നിങ്ങളും അവരും തമ്മിലുള്ള സഹോദരസ്നേഹവും ദിവസേന വർദ്ധിച്ച് ബലപ്പെടുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ.

സ്നേഹിതാ, പിന്നെയും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിനുള്ള ആഗ്രഹവും കർത്താവിനോട് നമുക്കുള്ള അപേക്ഷയും മശിഹായുടെ നാമം ജാതികൾ ഒക്കെയുടെയും ഇടയിൽ ഇനിയും അധികമായി അറിയിക്കപ്പെടേണം എന്നും നിങ്ങളിലുള്ള ഒരുമ്പാടും സമാധാനവും പുറമേയുള്ളവർ കണ്ടിട്ട് ദർശനത്തിനുടെ ദിവസത്തിൽ ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിനായി കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നവർ ഒക്കെയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കുമാറാകണം എന്നും ആകുന്നു. നമുക്കു മുമ്പ് ഈ ഇടവകയിൽ മശിഹായുടെ സഭയെ ഭരിച്ചുപോന്നു എന്ന അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട തോമസ് മിഡിൽട്ടൻ അവർകളുടെ മനസ്സിൽ ഇരുന്ന ആഗ്രഹവും ദൈവത്തോടുള്ള അപേക്ഷയും ഇപ്രകാരം തന്നെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മ മശിഹായുടെ ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകുന്നു. ആയവർ ഇംഗ്ലണ്ടുകാരായും ഇന്ത്യക്കാരായും ദൈവത്തിന്റെ വലത്ത് ഭാഗത്ത് ഇരിയ്ക്കുന്നു എന്ന് കർത്താവായ മശിഹായുടെ നാമത്തിൻ പ്രകാരം വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വംശക്കാരത്രേ ആകുന്നു. എന്തു

കൊണ്ടെന്നാൽ മശിഹായിൽ ജാതികളും പരിഷകളും ഭാഷകളും ഒന്നി
ക്കപ്പെട്ട് മഹത്വപ്പെട്ടു. താങ്കളുടെയും താങ്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ളവർ എല്ലാ
വരുടേയും സ്വത്വത്തെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ സ്വന്ത മക്കളാകുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്
കശ്ശീശന്മാരുടെ സ്വത്വത്തെക്കുറിച്ചും നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവർക്കുള്ള
സംസ്കർഗ്ഗം ഏതു പ്രകാരം ഇരിക്കുന്നു എന്നും എഴുതി അയപ്പാറാകണം
എന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

അത്രയുമല്ല, കർത്താവ് തിരുമനസ്സായിട്ട് മദ്രാസ്, തഞ്ചാവൂർ, തൃശ്ശി
നാപ്പള്ളി മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് അവിടങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള
എടവക പള്ളികളെ കണ്ടതിന്റെ ശേഷം അതുവഴി വന്ന് സഹോദരാ,
താങ്കളെയും താങ്കളുടെ കീഴുള്ള പള്ളികളെയും കണ്ട് ഏറ്റിക്കപ്പെട്ട
സന്തോഷത്തോടുകൂടെയും നിങ്ങളുടെ ക്രമങ്ങളെ നോക്കി നിങ്ങളുടെ
കൂട്ടത്തിൽ നമസ്കാരം കഴിക്കേണ്ടുന്നതിന് ദൈവത്തിൽ നാം ഇച്ഛിച്ചിരി
ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ എഴുതുവാൻ വിട്ടുപോയിട്ടുള്ളത് ഉണ്ടായിരു
ന്നാൽ ആയത് നാം താങ്കളുടെ അടുക്കൽ വരുമ്പോൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.
എന്തെന്നാൽ (മഷിയുടെ പുത്രനേക്കാൾ സ്വരത്തിന്റെ പുത്രി) നല്ലതാ
കുന്നു. ഒരുത്തൻ തന്റെ സ്നേഹിതനോട് മുഖാമുഖമായി സംസാരിക്കുന്ന
സമയം സല്ക്കാലം ആകുന്നു.

നമ്മുടെ മുമ്പാകെ നിന്നുള്ള കശ്ശീശന്മാരിൽ ഒരുത്തൻ ആകുന്ന പഠി
ത്വവും വിശ്വാസവുമുള്ള ജോൺ ഡൊറൻ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കശ്ശീശായുടെ
പക്കൽ താങ്കൾക്കുള്ള ഈ എഴുത്ത് നാം കൊടുത്തയക്കുന്നു. ബഞ്ചമിൻ
ബെയിലി, ജോസഫ് ഫെൻ, ഹെൻറി ബേക്കർ എന്ന കശ്ശീശന്മാർ അവിടെ
പഠിത്തത്തിന് ആഗ്രഹമുള്ളവരെ വിദ്യയിലും ഭക്തിയിലും ഉപദേശിച്ച്
ഗുണം ചെയ്തുകൊണ്ട് യാതൊരു വിരോധത്തിനും ഇടകൊടുക്കാതെ
മലയാളത്തെ ഭക്തിയുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ അനുവാദത്തോടു കൂടി സഞ്ച
രിച്ച് വരുന്ന പ്രകാരം തന്നെ ഈ ആളും താങ്കളുടെ അനുവാദത്തോടു
കൂടെ കോട്ടയത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് പുറപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട്
സഹോദരാ, നമ്മെ പ്രതിയും മശിഹായുടെ സുവിശേഷത്തെ പ്രതിയും
പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിൽ റൂഹാർകുദിശായോടു കൂടിയും
അത്യുന്നതനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വിശ്വാസം ഉള്ള ശുശ്രൂ
ഷക്കാരണത്തോലെയും കൈക്കൊള്ളണമെന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു.
തനിക്കു എന്നെന്നേക്കും സകല ബഹുമാനവും അധികാരവും ഉണ്ടായി
രിക്കട്ടെ. ആമ്മീൻ.

വിശേഷിച്ചും സഹോദരാ, ശുദ്ധിമാന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ കൈകൾ
മുക്കിയിരിക്കുന്നവരായ റോമ്മായിലെ ബിഷപ്പിന്റെ ദൂതന്മാരെ സൂക്ഷിച്ചു
കൊള്ളണമെന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. അവരുടെ ക്രൂരതയിൽ നിന്ന്
ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉള്ള ഞങ്ങളുടെ സഭ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ഏറിയനാൾ

മുമ്പേ തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യസ്ഥിതിയിൽ എന്തെന്നേക്കും നിലനിൽക്കുമാറാകണം എന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലുള്ള സഭയെ വളരെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുള്ള ഗോവയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ബിഷപ്പും വരാപ്പുഴ ഇരിയ്ക്കുന്ന ആളും മേൽപറഞ്ഞവരുടെ കൂട്ടക്കാരാകുന്നു. മലയാളത്തിലുള്ള താങ്കളുടെ പള്ളികളിൽ നിന്നും ഈയാളുകളെ അനുസരിച്ചു പോയവർ ഒക്കെയും ഉണരപ്പെട്ട അവരുടെ കൈകളിൽ നിന്ന് വിടുവിക്കപ്പെടുമാറാകണം എന്നും നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും, കർത്താവ് പാപികളുടെ മരണത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തന്റെ കരുണകൾ തന്റെ പ്രവൃത്തികളിന്മേൽ ഒക്കെയും ഇരിക്കുന്നു. തന്നെ അന്വേഷിക്കാത്തവരാൽ താൻ കണ്ടെത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

അർമ്മേനിയക്കാർക്കു മെത്രാനായിട്ട് യെരൂശലേമിൽ നിന്നും അവരുടെ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ കൂടപ്പിറപ്പ് മാർ അബ്രഹാം താങ്കൾക്കു സ്വന്തം പറയുന്നു. യെരൂശലേമിലെ സുറിയാനി പാത്രിയർക്കീസ് താങ്കൾക്കു ഒരു എഴുത്ത് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽ കൊടുത്തു ചിരുന്നത് മലയാളത്ത് എത്തിച്ചുതരുന്നതിന് ഇതുവരെ വഴി കാണാൻകയാൽ ആയത് നമ്മുടെ മുഖാന്തരത്തിൽ ഇതോടൊന്നിച്ച് കൊടുത്തുക്കുന്നു. ഇവിടെയുള്ള മശിഹായുടെ സഭ ഒക്കെയും താങ്കൾക്കു വന്ദനം ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ നാമത്തിൽ താങ്കളുടെ സഹോദരന്മാരാകുന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനും മാർ പീലക്സിനോസിനും കശീശന്മാർക്കും ശിംശാനന്മാർക്കും വന്ദനം ചെയ്യുക. ഈ കുറി എഴുതുന്ന വിലയും മിൽ തോമസ് റോബിൻസൺ എന്ന കശീശന്മാരും കർത്താവിൽ താങ്കൾക്കു വന്ദനം ചെയ്യുന്നു. ബാബായുടെയും പുത്രന്റെയും റൂഹായുടെയും വാഴ്വ് എന്നേന്നേക്കും താങ്കളോടു കൂടെ. ആമേൻ.

മാർ റജിനാൾഡ് ഒപ്പ്

ഈ കുറി ദൈവസഹായത്താൽ തിരുവിതാംകോട്ട് സംസ്ഥാനത്തു കോട്ടയം നഗരത്തിൽ ഇരിക്കും മലയാളത്തെ പള്ളികൾക്കു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരിക്കുന്ന എത്രയും പെരികെ പെരികെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ അത്താനാസ്യോസ് അവർകൾക്കു ചെന്ന് ചേരുന്നതാകട്ടെ.

(തമിഴിലും ഇതിന്റെ പകർപ്പ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്)

കത്ത് 3. മാർ അത്താനാസ്യോസിന് രണ്ടാമത്തെ കുറി

ദൈവകൃപയാൽ കല്ക്കത്തായുടെ ബിഷപ്പാകുന്ന മാർ റജിനാൾഡ്, ഇന്ത്യയിൽ സുറിയാനികരും അനുസരിച്ച് വരുന്ന പള്ളികളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ബിഷപ്പന്മാരിൽ വച്ച് ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടവനും

കർത്താവായ യേശു മശിഹായിൽ നമ്മുടെ പ്രിയ സഹോദരനും ആയിരിക്കുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിന് ഇഹലോകത്തിലും വരുവാനുള്ള ലോകത്തിലും സ്വത്വവും സമാധാനവും ഉണ്ടായിവരട്ടെ. ആമ്മീൻ.

കർത്താവിൽ വാത്സല്യമുള്ള സഹോദരാ, ദൈവകൃപയാൽ നാം മദ്രാസ് പട്ടണത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നും കൽക്കത്തായിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം, അവിടെ താങ്കളുടെ കുറി എത്തിയതിനെ ഇവിടേക്കു കൊടുത്തയച്ചത് വന്നുചേർന്നു എന്നും താങ്കളെ അറിയിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ഈ രണ്ടാമത്തെ കുറി നാം എഴുതുന്നു. താങ്കളുടെ ജനങ്ങളുടെ പള്ളികളിൽ ക്ഷേമമായി ചെന്ന് ചേർന്ന് സുഖമായിരിക്കുന്നു എന്ന് അറികയാൽ നമുക്കു ആശ്വാസം തന്നെ എങ്കിലും ഏറിയകാലത്തേക്ക് അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്നും യാതൊരു വർത്തമാനവും വരാതെ ഇരുന്ന ശൂന്യകാലത്ത് തിരുവിതാംകോട്ട് ഉള്ള പള്ളികളെ ഭരിച്ച് നടത്തിക്കൊണ്ട് പോന്നിരിക്കുന്ന പീലക്സീനോസും ദീവന്നാസ്യോസും ആയ നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുടെയും താങ്കളുടെയും ഇടയിൽ ശത്രു കലഹത്തിന്റെ വിത്തിനെ വിതച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കയാൽ നമുക്കു വളരെ ദുഃഖവും മനോവ്യസനവും ആയിരിക്കുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ തന്റെ ആടുകളെ മേയിക്കുന്നതിന് ദൈവം ഇവരെ ഉയർത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ കർത്താവിന്റെ ജനങ്ങൾ ഇടയൻ ഇല്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെ മലകളിൽ ചിതറപ്പെടുമായിരുന്നുവല്ലോ. ഇതിനെ വിചാരിച്ച് സഹോദരാ, അവരോട് നിരപ്പായിരിക്കാ. താങ്കളെ പ്രതിയും താങ്കളെ അയച്ചു എന്ന ആളെ പ്രതിയും സകല ബഹുമാനവും വഴക്കവും താങ്കൾക്ക് തരുവാൻ തക്കവണ്ണം അവരിലും ദൈവാത്മാവ് വ്യാപരിക്കുമാറാക.

വിശേഷിച്ചും മദ്രാസിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗവർണ്ണർ സായിപ്പിനോട് നാം താങ്കളുടെ കാര്യം കൊണ്ട് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. താങ്കളുടെ പേരിൽ ദുഷ്ടമായി പല കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം കേട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തോട് നാം പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ 'അത്താനാസ്യോസ് നമ്മുടെ സഹോദരൻ ആകുന്നു. ബോംബെയിൽ അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ സകല കാര്യത്തിലും കുറ്റമില്ലാത്തവനായി നാം കണ്ടിരിക്കുന്നു. സത്യമായിട്ട് അദ്ദേഹം മശിഹായിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട പിതാവാകുന്ന അന്ത്യോഖ്യായുടെ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നും എഴുത്തുകൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ കേൾവിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പരമാർത്ഥം അല്ലായിരിക്കും. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെ നാട്ടിൽ നിന്നും അയച്ച് കളയുന്നത് എന്തിന്? ഇതാ നാം തെക്കോട്ട് യാത്രയാകുന്നു. ത്രിശ്ശ്നാപ്പള്ളിക്കും കൊല്ലത്തിനും തന്നെ. ഒരു വേള നാം അവരെ തമ്മിൽ രമ്യപ്പെടുത്താം. ഈ വസ്തുതകൾക്കു തിരുവിതാംകോട്ട് രാജ്യത്തേയും കൊല്ലത്തിൽക്കുന്ന റസിഡണ്ടിനും എഴുതി അയയ്ക്കണം എന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു.' നമ്മുടെ അപേക്ഷ

പ്രകാരം തന്നെ ഗവർണ്ണറും എഴുതി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ബഹുമാനപ്പെട്ട സഹോദരാ, ദൈവകൃപയാൽ നാല്പത് ദിവസത്തിനകം നാം അവിടെ വന്നു ചേരുന്നതാകുകൊണ്ട് അപ്പോൾ നിങ്ങളെ തമ്മിൽ രാജിപ്പെടുത്തുവാൻ ഇടവരേണം എന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. അധികാരത്തോടെ അല്ല. എന്തെന്നാൽ താങ്കളുടെ പള്ളികളിൽ നാം ഒരു അന്യൻ ആകുന്നു.

നമ്മുടെ സ്വന്തം ജനങ്ങളെ അല്ലാതെ ആരെയും ഭരിക്കുന്നതിന് നമുക്കു ആഗ്രഹവും ഇല്ല. ജ്ഞാനഭാവത്തോടും അല്ല, എന്തെന്നാൽ സത്യത്തിനടുത്ത കാര്യങ്ങൾ താങ്കളിൽ നിന്ന് സന്തോഷത്തോടെ പഠിക്കുവാൻ നമുക്കു മനസ്സായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കർത്താവിൽ താങ്കളുടെ സഹോദരനെപ്പോലെയും മശിഹായുടെ പള്ളികളുടെ അടിയാനെപ്പോലെയും മൊർദെഖായിയെപ്പോലെയും ദൈവത്തിന്റെ മക്കൾ ആയവരോട് ഒക്കെയും സ്വത്വം പറയുന്നതിനും ‘കർത്താക്കന്മാരെ നിങ്ങൾ സഹോദരന്മാരല്ലേ. നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഉപദ്രവിക്കുന്നതെന്ന് എന്ന് മോശ ഇസ്രായേൽ മക്കളോട് പറഞ്ഞ പ്രകാരം തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്ന നിങ്ങളോടും പറവാൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും അത്രേ. താങ്കളും സഹോദരന്മാരായ പീലക്സീനോസും ദിവന്നാസ്യോസും പള്ളികളിലെ മല്പാമ്പാവും കത്തങ്ങളും എല്ലാവരും കൂടി ഒരു സ്ഥലത്തു കോട്ടയത്തു തന്നെ കൂടി നമ്മെ കാണണം എന്നും പള്ളി മര്യാദകളെക്കുറിച്ചും മറ്റും ഉള്ള സകല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും നമ്മോടു പറയണം എന്നും ആകുന്നു നമ്മുടെ ആലോചന. എല്ലാവർക്കും അവരവരുടെ മനസ്സിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതിനെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും ഭയം കൂടാതെയും പറയുന്നതിന് വേണ്ടി കോട്ടയത്ത് സിമ്മനാരിയിലേക്കു ഇവിടെ നിന്നും അയച്ചിട്ടുള്ള കശീശന്മാരിൽ നിന്നല്ലാതെ വേറെ അറബിയും മലയാളവും ശീലമുള്ളതിൽ ചിലരെ നമ്മുടെ ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ അവർ പറയുന്നതും താങ്കൾക്കു സ്വകാര്യമായി പറയാനുള്ളതും നമുക്കു കേൾക്കാമല്ലോ.

പീലക്സീനോസ് മെത്രാൻ മെത്രാനല്ലെന്ന് ചിലരും താങ്കളെപ്പോലെ തന്നെ കൈവച്ച് റൂഹാദ്കുദിശാ മൂലം വാഴ്ച ഏറ്റതാണെന്ന് മറ്റു പലരും പറയുന്ന കാര്യം പല സാക്ഷികളുടെ വായ്മൊഴി കൊണ്ടും അറിയാവുന്നതാകുന്നു.

പള്ളിക്കാർക്കു ആരെ അനുസരിപ്പാൻ മനസ്സായിരിക്കുന്നു എന്നും അപ്പോൾ അറിയാം. ഇതിനിടയിൽ സഹോദരാ, താങ്കളെക്കുറിച്ചും ‘അദ്ദേഹം കാലവും നാഴികയും മാറ്റുവാൻ നോക്കുന്ന ഒരു കഠിന മനുഷ്യൻ ആകുന്നു’ എന്ന കേൾവിപ്പെട്ടിരിക്കുകൊണ്ട് അന്ധകാരത്തിന്റെയും വ്യാകുലത്തിന്റെയും നാളുകളിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റായി ഭവിച്ചു പോയിരുന്നാൽ ആയതു കാലക്രമം കൊണ്ട് ചൊവ്വെ വന്നു കൊള്ളും എന്നും

താങ്കളുടെ അധികാരം ബലപ്പെടുമെന്നും വച്ച് ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. കർത്താവ് താങ്കളുടെ സകല വഴികളെയും ശുഭപ്പെടുമാറാക്കുകയും ചെയ്യും. നാം ഈ പറയുന്നത് ബുദ്ധിമാനോട് എന്ന പോലെ അത്രേ. ഇസ്രായേലിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ ആചാര്യന്മാരെ ഒന്നായിട്ട് ചേർത്തിട്ട് കളയപ്പെട്ടില്ല എന്നുള്ളത് താങ്കൾക്കു അറിവുണ്ടല്ലോ. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അന്ത്യോദ്ധ്യായുടെ അനുവാദം കൂടാതെ ആണെന്ന് വരികിലും ഒരു മെത്രാനോട് കൈവെപ്പ് ഏറ്റിട്ടുള്ളവരെ അശേഷം നീക്കിക്കളയുന്നത് യുക്തമോ? അപ്രകാരം തന്നെ ദാവീദ് രാജാവിന്റെ കാലങ്ങളിലും ഉരിമും തമ്മീറും സാക്ഷാൽ ആചാര്യൻ അബിമേലേക്കിന്റെ മകൻ ആയ അബിയാതാർ തന്നെ ആയിരുന്നു എങ്കിലും കൂടാത്തതിലെ പ്രധാനാചാര്യന്മാർ സാദൊക്കും അബിയാതാറും ആയിരുന്നില്ലയോ? അതുകൊണ്ട് അഭിഷേകം താങ്കളുടെ ശിരസ്സിന്മേലും അധികാരം താങ്കളുടെ തോളുകളിലും തന്നെ ആകും എന്ന് വരികിലും താങ്കൾ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നത്തെ സ്ഥാനം താങ്കളുടെ വരവിന് മുമ്പേ ഈ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ മേയിച്ച് വന്നിരുന്ന ഇവർക്കു തന്നെ മുറയ്ക്കു കൊടുക്കപ്പെടണം. ഈ കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് സമയം പോലെ നമുക്കു സംസാരിച്ചുകൊള്ളാം. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും താങ്കളെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുഭയം കൂടാതെ നമ്മോട് പറയണം. നാം താങ്കളുടെ സഹോദരൻ അല്ലയോ? അയാൾ നമ്മുടെ സ്വന്തം ജനങ്ങളിൽ ഉള്ളവൻ ആയാലും നമ്മുടെ അധികാരത്തിന് തക്കവണ്ണം നാം ശാസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

നമ്മുടെ നാമത്തിൽ മെത്രാന്മാരായ പീലക്സീനോസിനും ദീവനാസ്യോസിനും വന്ദനം ചൊല്ലുക. നാം അവരെ മെത്രാന്മാരെന്നു വിളിക്കുന്നത് പല ഉറപ്പായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൊണ്ട് അവർ മെത്രാന്മാരെന്ന് നാം കേട്ടിരിക്കുകയാൽ ആകുന്നു. അവർ സത്യമായി മെത്രാന്മാരായിട്ടു തന്നെ കാണപ്പെടുമെന്നും നാം ഇച്ഛിക്കുന്നു. നാം ബോംബെയിൽ വച്ച് കണ്ടപ്പോൾ നമ്മുടെയും താങ്കളുടെയും കൂട്ടസഞ്ചാരി ആയിരുന്ന ഇസഹാക്കുറമ്പാന് വന്ദനം. മല്പാന്മാർക്കും കത്തങ്ങൾക്കും വന്ദനം. തോമസ് റോബിൻസണും നാം മുമ്പേ നിങ്ങൾക്കു എഴുതി അയച്ചിരുന്ന ആളാകുന്ന ജോൺ ഡൊറാനും താങ്കൾക്കു വന്ദനം ചൊല്ലുന്നു. സത്യമായിട്ട് ജോൺ മദ്രാസിൽ വച്ച് ദീനമായി പോകയാലെ അത്രേ നമുക്കു മുഖിലത്തെ കുറി കൊടുത്തയപ്പാൻ സംഗതി വരാഞ്ഞത്. എങ്കിലും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അയാൾക്കു ഇപ്പോൾ സൗഖ്യമായി. നമ്മുടെ ഒരുമിച്ച് പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബോംബെയിൽ നമ്മുടെ ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ആബൂനാമാർ സിമൊൻ ഇപ്പോൾ മദ്രാസിൽ ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം താങ്കൾക്കു വന്ദനം ചൊല്ലുന്നു. ദൈവത്തിൽ നിന്നും കർത്താവായ മശിഹായിൽ നിന്നും കൃപയും സമാധാനവും നിങ്ങൾ എല്ലാവരിലും കൂടെ. ആമ്മീൻ.

താങ്കൾക്കു എന്തെങ്കിലും എഴുതുവാനുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ പേർക്കു പളയംകോട്ടയ്ക്കു അയച്ചുകൊള്ളണം.

ആലംബാ എന്ന പട്ടണത്തിന് ചേർന്നു കോറോമോണ്ടൽ ദേശത്തു നിന്നും എഴുതിയത്

(ഒപ്പ്)

കത്ത് 4. മാർ പീലക്സീനോസിന് എഴുതിയ കുറി. 1826 മാർച്ച് 27

ദൈവകാരുണ്യത്താൽ കൽക്കട്ടാ ബിഷപ്പാകുന്ന മാർ റജിനാൾഡ്, ഇന്ത്യയിൽ സുറിയാനി വിശ്വാസപ്രകാരം നടക്കുന്നു എന്ന പള്ളിക്കാരുടെ ഇടയനും വിചാരക്കാരനുമായി ദൈവം ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾക്ക് ദൈവത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ കർത്താവിശ്വം മശിഹായിൽ നിന്നും സ്വത്വവും കൃപയും വാഴ്വും.

കർത്താവിൽ വാത്സല്യപ്പെട്ട സഹോദരാ, അന്ത്യോഖ്യായിലെ സഭയിൽ നിന്ന് യാതൊരു വർത്തമാനവും വരാതെയും വിഗ്രഹാരാധനക്കാരിൽ നിന്നും ജനങ്ങളിൽ നേരുകേടുകാരായ സഹോദരന്മാരിൽ നിന്നും അകമെയും പുറമെയും ഇടത്തും വലത്തും വളരെ അബദ്ധങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ഉണ്ടാകയും ചെയ്തിരുന്ന കാലത്ത് മലയാളത്തുള്ള സഭയ്ക്ക് വേണ്ടി താങ്കൾ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹവും താങ്കൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള വേലകളും താങ്കൾക്ക് ഉണ്ടായ കഷ്ടങ്ങളും നാം പലരിൽ നിന്നും കേട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ താങ്കളുടെ സ്ഥാനത്ത് ജനങ്ങളെ ഭരിപ്പാനും കർത്താവിന്റെ നിർമ്മലവും സത്യവും ഉള്ള ഉപദേശത്തെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ബുദ്ധിയും ശുദ്ധവും ഉള്ളവനായ ഒരാളെ സഹോദരനായ ദിവനാസ്യോസിനെ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത വിവരവും താങ്കൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന കൃപ നശിച്ചുപോകാതെ താങ്കളുടെ മരണശേഷം മുന്തിരിങ്ങാ തോട്ടത്തിന്റെ കർത്താവ് തന്റെ വേലക്കാരോട് കണക്ക് പറവാൻ വരുവോളം ഇസ്രായേലിൽ സത്യത്തിന്റെ സാക്ഷിയ്ക്കു നിർത്തൽ വരാതെ ഇരിപ്പാനായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ കൈകളെ വച്ച് സ്ഥാനത്തിന് മുദ്ര കുത്തിയിരിക്കുന്ന വിവരവും നാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ വിവരങ്ങൾ ശക്തിക്ഷയപ്പെട്ടവനാകുന്ന നമുക്കു മുമ്പേ കൽക്കത്തായുടെയും ഇന്ത്യയിൽ ഉള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികൾ ഒക്കെയുടെയും ബിഷപ്പും ദൈവത്തിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവും ആയിരുന്ന തോമസ് മിഡിൽട്ടൻ അവർകൾക്കും തെരിയുപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ നടപടികളേയും നിങ്ങളിലുള്ള ദൈവകൃപയേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ച് നമ്മുടെ ജാതിയിൽ പ്രധാനികളായവരെ ഒക്കെയും ആ വസ്തുത

ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കർത്താവിന്റെ മഹത്വം ശിത്തിമും അഷ്കീ നായും ഗോമോറും ആകുന്ന പരങ്കിസ്ഥാനിൽ അറിയിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ നമ്മുടെ സ്വഭേദം ആകുന്ന ബ്രിട്ടനിലും അറിയിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യയിലുള്ള പള്ളികളിൽ തന്റെ ഓർമ്മ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു എന്ന് തോമാ ശ്ലീഹാ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഏവൻഗേലിയോൻ അറിയിച്ച പ്രകാരം തന്നെ പൗലൂസ് ശ്ലീഹാ സ്പാനുവായിൽ പോയതിന്റെ ശേഷം അവിടെയും വന്ന് അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മശിഹായിൽ ശുദ്ധമുള്ള പിതാവാകുന്ന അന്ത്യോഖ്യോ പാത്രിയർക്കീസ് നിങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തേയും നിങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാർക്കുള്ള ക്ഷമയേയും സത്യത്തേയും കുറിച്ച് കേൾക്കയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുരികൾ നിങ്ങൾക്ക് കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നതിനും വിശ്വാസമുള്ള ബിഷപ്പും ഏവൻഗേലീസ്തനും ആകുന്ന തന്റെ ഹൃദയത്തിലിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ നിങ്ങളോട് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന് ആയിട്ട് നമ്മുടെ സഹോദരനായ അത്താനാസിയോസിനെ അയച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വരുന്ന വിവരം നാം ബോംബെയിൽ വെച്ച് കേട്ടാറെ, അദ്ദേഹവുമായി സംസർഗം ചെയ്യുന്നതിനാൽ താങ്കളും താങ്കളുടെ ആട്ടിൻകൂട്ടവും വിശ്വാസത്തിൽ അധികമായിട്ട് സ്ഥിരപ്പെടുകയും സ്നേഹം സകല അറിവോടും കൂടി അതിശയമായി വർദ്ധിക്കും എന്നുള്ള ആശയോടെ നാം എത്രയും സന്തോഷിച്ചു. എന്നാലോ സഹോദരന്മാരെ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ വഴക്കുകളും അസൂയകളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ? ദൈവം ഭിന്നിപ്പിന്റെ ദൈവം അല്ല; സമാധാനത്തിന്റെ ദൈവവും ക്രമക്കേടിന്റെ അല്ല ക്രമത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ദൈവവും അത്രെ ആകുന്നത്. ഈ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെയും കൊണ്ട് മശിഹായുടെ നാമം പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ ദുഷിക്കപ്പെടുകയും പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഈ ജനത്തെ അധികമായി ദുഃഖിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂരും വാരാപ്പുഴയും ഇരിക്കുന്ന റോമാ മെത്രാന്റെ പട്ടക്കാർ പഠിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള നാശത്തിനടുത്ത ഇടത്തുട്ടുകളിലേക്ക് പലരുടെയും ആത്മാക്കൾ തിരിയുന്നതിന് ഇടവരുമല്ലോ. ആകയാൽ സഹോദരന്മാരെ, മശിഹായെ പ്രതി ഞാൻ നിങ്ങളോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു: തമ്മിൽ ഐക്യപ്പെട്ടിരിപ്പിൻ. മേലാൽ എത്രയും അധികമായി മഹത്വത്തെ സമ്പാദിപ്പാൻ വേണ്ടി തമ്മിൽ ബഹുമാനിക്കുകയും ഓരോരുത്തരും താണ സ്ഥലത്തെ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്വിൻ. ഇപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുകയും ഒരുത്തൻ പീലക്സീനോസിന്റെ പക്ഷവും മറ്റൊരുത്തൻ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പക്ഷവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കയാൽ നമ്മുടെ ആലോചന എന്തെന്നാൽ യോഗക്കാർ ഒന്നിച്ചുകൂടുകയും അഹറോന്റെ സ്ഥാനമുള്ള കശീശന്മാരും ശെമ്മാശന്മാരാകുന്ന ശുദ്ധമുള്ള ലേപായക്കാരും കൂടി ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടി അവരവർക്കു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അറിവിൻപ്രകാരം കീഴ്മര്യാദ എങ്ങനെ എന്നും മെത്രാനും ഇടയനുമായിട്ട് ആരെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ അവർക്കു മനസ്സാകുന്നു എന്നും

സ്പഷ്ടമായി പറയട്ടെ. 'നിനക്കു നിന്റെ സഹോദരന്റെ നേരെ ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ സഭയോട് പറയട്ടെ. സഭയെ അനുസരിക്കാത്തവൻ നിനക്ക് കാവ്യവും ചുങ്കക്കാരനും ആയി വിചാരിച്ചു കൊൾക' എന്ന് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ. ആ സമയം നിങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ നാമും കോട്ടയത്തു വന്ന് ചേരാം. അധികാരി ആയിട്ടല്ല, എന്തെന്നാൽ നാം നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരദേശി ആകുന്നു. വിധികർത്താവായിട്ടും അല്ല, എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ സ്വന്തം ജനങ്ങൾ അല്ലാത്തവരെ വിധിക്കുന്നതിന് നാം ആർ? എന്തെന്നാൽ മശിഹായിൽ ഒരു സഹോദരനും നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു സത്യമുള്ള ഒരു സാക്ഷിക്കാരനും നിങ്ങളുടെ ജാതിയുടെ കാര്യം കൊണ്ട് തിരുവിതാംകോട്ടെ റാണിയോടും ഇന്ത്യയിലുള്ള ദിക്കുകളുടെ മേൽ വിചാരമായിട്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവ് നിശ്ചയിച്ച് ആക്കിയിരിക്കുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവർണ്ണറോടും അപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഒരാളും ആയിട്ടത്രെ നാം വരുന്നത്. താങ്കൾ മെത്രാന്മാരെന്ന് ദുഷ്ടമായിട്ട് താങ്കളെ കുറിച്ച് കേൾക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ആയതു രണ്ടു മൂന്നു സാക്ഷിക്കാരോടും ചോദ്യപ്പെടുകയും ആകും. അത്താനാസ്യോസിനെ ബോംബെയിൽ വെച്ച് നാം അറിയുമെന്ന് കരുതി വ്യസനപ്പെടേണ്ട. എന്തെന്നാൽ ജഡപ്രകാരം നാം ഒരുത്തരേയും അറിയുന്നതല്ലെന്നും ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരവും പള്ളിക്കാരുടെ കീഴ്മര്യാദ പ്രകാരവും നടക്കുന്നതിനും വേണ്ടിവന്നാൽ നിങ്ങൾ സഹോദരന്മാരാക കൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഇരുവരോടും സമാധാനം സംസാരിക്കുന്നതിനും വഴക്കു തീർപ്പാൻ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ജനങ്ങൾ മനപൂർവ്വമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആളെ നാമും സമ്മതിക്കുന്നതിനും അത്രെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. നാല്പതു ദിവസത്തിനകം നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നു ചേരണം എന്ന് കരുതിയിരിക്കുന്നു.

സഹോദരന്മാരെ, നമുക്ക് വേണ്ടി നമസ്ക്കരിപ്പിൻ. നമ്മുടെ കൂടെപ്പിറപ്പാകുന്ന ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാൻ നമ്മുടെ നാമത്തിൽ വന്ദനം ചൊല്ലുക. നിങ്ങളോടു കൂടെയുള്ള സഹോദരന്മാരാകുന്ന മല്പാൻമാർക്കും കശീശന്മാർക്കും ശെമ്മാശന്മാർക്കും ശേഷം പള്ളിക്കാർക്കും വന്ദനം ചൊല്ലുക. നമ്മുടെ സഹോദരൻ ആകുന്ന അത്താനാസ്യോസിനും വന്ദനം ചൊല്ലുക. നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ഐക്യമുരുപ്പിപ്പിൻ ദൈവം കൃപ തരുമാറാകട്ടെ. നമ്മോടു കൂടെയുള്ള സഹോദരന്മാരായി മുമ്പേ തന്നെ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാൻ അറിവുള്ള ആളായ തോമസ് റോബിൻസണും ജോൺ ഡോറനും നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം ചൊല്ലുന്നു. കൃപയും കരുണയും സ്വത്വവും നിങ്ങളോടു കൂടെയും ദൈവത്തിന്റെ ഇസ്രായേലിലും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

കത്ത് 5. അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് പാത്രിയർക്കീസിന് റവറന്റ് തോമസ് റോബിൻസൺ എഴുതിയ കുറിയുടെ പകർപ്പ്

ഇന്ത്യയിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികളുടെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട മാർ റജിനാൾഡ് അവർകളുടെ റവറന്റ് തോമസ് റോബിൻസൺ എന്ന കശീശ വണക്കത്തോടും വഴക്കത്തോടും കൂടെ എഴുതുന്നത്.

നമ്മുടെ കർത്താവീശോ മശിഹായുടെ സഭയിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കുള്ള സ്ഥാനം എത്രയും ഉയർന്നതും എനിക്കുള്ളതു എത്രയും താണതും ആയിരിക്കുകയാൽ തിരുമനസ്സിലേക്ക് എഴുതുന്നതിന് ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. എങ്കിലും കർത്താവ് താൻ അനുഗ്രഹിക്കുകയും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അടിയാനായി, ഇന്ത്യയിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ സഭയ്ക്ക് ബിഷപ്പുമായിരുന്ന മാർ റജിനാൾഡ് അവർകളെ സേവിക്കുന്നതിന് എന്നെ യോഗ്യൻ എന്നു കരുതിയതുകൊണ്ട് തന്റെ വാക്കുകളെപ്പോലെ തന്നെ ഇതിനെ കൈക്കൊള്ളുമാറാകണം എന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു തിരുമനസ്സറിയിക്കുന്നതിന് വളരെ കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും തിരുമനസ്സിലേക്കു സ്വത്വത്തിന്റെ ഈ എഴുത്തു എഴുതുന്നതിന് വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സകലത്തിന്റേയും നാഥനും പ്രധാന ഇടയനും ആയവൻ നിത്യാനന്ദത്തിലേക്കു അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഈ എഴുത്തു എഴുതുന്നതിന് പ്രത്യേകം എന്റെ മൂറയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് തിരുമനസ്സിലെ അനുവാദം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇന്ത്യയിലുള്ള താങ്കളുടെ സഭയ്ക്ക് ചെയ്തിട്ടു ഉള്ളതും ചെയ്യാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതുമായ കാര്യങ്ങളെ തിരുമനസ്സറിയിക്കാം. എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട പിതാവായുളളോവേ, മലയാളത്തിലുള്ള പള്ളികളുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കഴിഞ്ഞ ആണ്ടിൽ (1825) അവതാം പെരുനാൾ കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഞങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവായ മാർ റജിനാൾഡുമായി ബോംബെയിൽ വച്ച് കണ്ട വിവരവും ഒരു മെത്രാൻ മറ്റൊരു മെത്രാനോടു കൂടി എന്നപോലെ അവർ ഒരുമിച്ച് അവിടെ വച്ച് തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പേരുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിയുടെ ത്രോണോസിങ്കൽ ശുദ്ധമുള്ള രഹസ്യങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ട വിവരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തു കൊണ്ട് സന്നിധാനത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടല്ലോ. മാർ അത്താനാസ്യോസിന് തന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന് പകരമായിട്ട് മാർ റജിനാൾഡ് അങ്ങോട്ടും വളരെ സ്നേഹം കാണിച്ചു. ഈ നാട്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ പ്രമാണപ്പെട്ട ധരമാർക്കു, ഇദ്ദേഹം മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനിക്കാരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി വന്നിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും ശിപാർശി എഴുത്തുകളും കൊടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം അവർ തമ്മിൽ മുഖാമുഖമായി കണ്ടില്ലെങ്കിലും അവർ തങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ സഹോദര

തൃപ്പാലാശ്വതി സന്ദർശനത്തെ മാർ റജിനാൾഡ് എപ്പോഴും ഓർത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഇടവകയുടെ വിവരത്തെക്കുറിച്ച് കാനറപുരിയിലെ ആർച്ച് ബിഷപ്പും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സകല പള്ളികൾക്കും മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയിരുന്ന മാർ കുറിലോസ് അവർകൾക്ക് എഴുതി അയച്ചതിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിവരവും സന്നിധാനത്തിങ്കൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അയച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതിയും മലയാളത്തു തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പള്ളികളിൽ ഇതുവരെ നടന്നിരുന്ന ക്രമക്കേടുകൾ അദ്ദേഹം മുഖാന്തിരം തീർപ്പാണിരിക്കുന്ന വിവരവും കൂടി കാണിച്ച് എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം 5 മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മലയാളത്തിനു പോകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് ഈവാനിയോസ് ഡോറൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് കശീശ കൽക്കത്തായിൽ വന്നാറെ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് അയാൾക്ക് അനുവാദം കൊടുപ്പാനും തന്നെ പ്രതിപുത്രനെപ്പോലെ അയാളെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും വേണ്ടി ഞങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവ്, അത്താനാസ്യോസിന്റെ പേർക്ക് ഒരു എഴുത്ത് എഴുതി അയാളുടെ പക്കൽ കൊടുത്തിരുന്നു. ഈ എഴുത്തിന്റെ പകർപ്പ് തിരുമനസ്സ് കൊണ്ട് കാണുന്നതിന് ഇതിനോട് ഒരുമിച്ച് അയക്കുന്നു. ഇത് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ കൈകളിൽ കിട്ടാതെ എത്രയും അഭാഗ്യമായി താമസിക്കപ്പെട്ടത് എങ്ങനെ എന്നും എന്തുകൊണ്ട് എന്നും കൂടെ അറിയിക്കാം. ഈ എഴുത്ത് മൂലം മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ കയറ്റി അയക്കാതിരിക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യയിലുള്ള നിങ്ങളുടെ സഭയെ മഹാ അരിഷ്ടകരമായി വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നതായ ക്രമക്കേടുകളും വിപരീതപക്ഷങ്ങളും തീർക്കുന്നതിനും ഇടവരുന്നതായിരുന്നതിനാൽ അത് താമസം കൂടാതെ ചെന്നെത്തുന്നതിന് ഞങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവിന് എത്രയും താല്പര്യവും ആയിരുന്നു.

ഈവാനിയോസ് ഡോറൻ എന്ന കശീശ കൽക്കത്തായിൽ നിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ട് മദ്രാസിൽ എത്തിയപ്പോൾ മലയാളത്തുള്ള മെത്രാന്മാരും അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് വന്നിരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിൽ വഴക്കാകുന്നു എന്നു കേട്ടു. അയാൾ പരദേശി ആകെ കൊണ്ട് ആ വഴക്കിൽ അശേഷം കൂടാതിരിക്കുന്നത് നന്ന് എന്ന് അവിടെ ചിലർ ഗുണദോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും അയാളുടെ സുഖക്കേടും കൊണ്ടും ഈ ആണ്ട് കുംഭ മാസം ഒടുക്കം വരെ രണ്ടു മാസം അവിടെ താമസിച്ചു പോയി. അപ്പോഴത്തേക്കു മാർ റജിനാൾഡും തന്റെ ഇടവകയുടെ തെക്കേ ഭാഗത്തേക്കു സഞ്ചരിക്കുന്നതിനായിട്ട് അവിടെ എത്തി. ഈവാനിയോസ് പോകാതെ അവിടെ താമസിച്ചു കളഞ്ഞതിനാൽ വളരെ ക്ലേശിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം ആ പള്ളികൾ ഒക്കെയ്ക്കും തലവൻ എന്ന് കാണിച്ച് അത്താനാസ്യോസിന്

എഴുതിയിരുന്നു. എഴുത്തുകളുടെ ഉള്ളിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന് യെരൂശലേമിൽ അർമ്മീനിയ പാത്രിയർക്കീസിന് നിശ്ചയിച്ച് അയച്ചിരുന്ന അബ്രഹാം ആബുനാ എഴുതിയിരുന്ന എഴുത്തു കൂടി അടക്കം ചെയ്തിരുന്നു. മാർച്ച് മാസം 4-ാം തീയതി ഈ എഴുത്തുകൾ ഈവാനിയോസിന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് തിരികെ വാങ്ങി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് എത്തിച്ചു കൊടുപ്പാൻ തക്കവണ്ണം തിരുവിതാംകോട്ടേയ്ക്ക് അയച്ചതു കൂടാതെ ആ ദിക്കിൽ നിന്നും മാർ റജിനാൾഡിന് വന്നിരുന്ന എഴുത്തുകൾക്ക് മറുപടി അയച്ചതിൽ സുറിയാനി പള്ളികളിലെ കാനോനുകളെയും കീഴ്മര്യാദകളെയും അനുസരിച്ച് 1825 ഡിസംബർ 29-ാം തീയതി കോട്ടയത്തു വെച്ച് പള്ളിക്കാർ എല്ലാവരും മാർ പീലക്സീനോസ് മുഖാന്തിരം കൂട്ടം കൂടിയപ്പോൾ അവർ തിരുമനസ്സിലെ സ്ഥാത്തിക്കോന് ചേർച്ച ആകുപവണ്ണം സ്വീകരിച്ചപ്രകാരം തന്നെ, മലയാളത്തുള്ള സത്യസുറിയാനിക്കാരുടെ സ്വതേ തലവനും മെത്രാപ്പോലീത്തായും മാർ അത്താനാസ്യോസ് തന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ച് നടക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ഗുണദോഷമായി അവർക്ക് എഴുതി അയച്ചിരുന്നതു തന്നെയല്ല, പള്ളി ഇടപെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ തിരുവിതാംകോട്ടേ സർക്കാർ അധികാരം നടത്തിക്കുന്നതിന് വാത്സല്യമുള്ള മക്കളെ, നിങ്ങൾ ഇടകൊടുക്കരുതു എന്നും നാട്ടു രാജാക്കന്മാർ സുറിയാനിക്കാർക്ക് സ്വാധീനതയ്ക്ക് അടുത്ത പദവികൾ കൊടുത്തതു മുതൽ പൂർവ്വകാലത്തിങ്കൽ നടന്നു വന്നിരുന്ന പ്രകാരവും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ നാൾ മുതൽ ഇന്നുവരെ നടന്നുവന്നിപ്രകാരം വേദകർത്താക്കന്മാരെ ജനങ്ങൾ കൂടി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും സർക്കാരിൽ നിന്ന് ഇങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊള്ളുന്നതിന് സമ്മതിക്കുകയും ഇപ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നതിനാൽ, കേസറിന് ഉള്ളവ കേസറിനും ദൈവത്തിന് ഉള്ളവ ദൈവത്തിനും കൊടുത്തു വന്നിരിക്കുകൊണ്ട് അതു പ്രകാരം തന്നെ സകല കാര്യങ്ങളും ഇപ്പോഴും നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്ന് പ്രത്യേകമായും താല്പര്യമായും അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. വിശേഷിച്ചും മാർ അത്താനാസ്യോസ് പള്ളികളിൽ അക്രമം തുടങ്ങി മുമ്പിനാലെ മെത്രാൻ മാർ എന്ന് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരെ സ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് നീക്കുകയും നാട്ടിൽ അധികാരികളെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപ്രകാരം മാർ റജിനാൾഡിനോട് അറിയിക്കപ്പെടുക കൊണ്ട് ആ നാട്ടിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് അധികാരികളോട് അതിന്റെ പരമാർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആയത് സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ച് അറിയണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ മാർ അത്താനാസ്യോസ് മലയാളത്തെ വിവരങ്ങൾക്ക് ഒരു എഴുത്തു എഴുതി അയച്ചത് കല്ക്കത്തായിൽ ചെന്നതിന്റെ ശേഷം അവിടെ നിന്നും മടക്കി മദ്രാസിലേക്കു അയച്ചതു വന്നുചേർന്നു. ഈ എഴുത്തിന് മാർച്ച് മാസം 22 ന് സുറിയാനി ഭാഷയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം മറുപടി എഴുതിയതിൽ

തിരുവിതാംകോട്ടെ മെത്രാൻമാരുടെ പക്ഷത്തിൽ ഉള്ളവരെയും സമാധാനപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാം എന്നു തന്നോട് നേരല്ലാതെയോ ന്യായമല്ലാതെയോ ഏതെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആയവരെയും പരിച്ഛേദം ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു കൂടി എഴുതിയിരുന്നു. മാർ റജിനാൾഡ് എഴുതിയിരുന്നപ്രകാരം തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തുള്ള പള്ളികളുടെ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി മാർ റജിനാൾഡ് നിശ്ചയിക്കുന്ന ആളെ സ്ഥിരപ്പെടുത്താമെന്ന് മദ്രാസിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവർണ്ണറെക്കൊണ്ട് വാഗ്ദത്തവും ചെയ്യിച്ചു. മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ട് കോയ്മകളിൽ സമ്മതിക്കണമെന്നും മെത്രാന്മാർ പരമാർത്ഥമായിട്ട് മെത്രാന്മാർ എന്ന് തെളിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ മന്ദിരാനന്മാരായിട്ട് ബഹുമാനിച്ചിരുത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നത് ഇരുപാടുകാർക്കും എഴുതിയിട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ കൊണ്ട് തിരുമനസ്സിലേക്കു ബോധ്യം വരുന്നതും ആകുന്നു. ഈ വിചാരത്തോടും ഒരു മെത്രാൻ മറ്റൊരു മെത്രാനെ എന്നപോലെ മാർ പീലക്സീനോസിന് സഹോദര സ്നേഹത്തിന്റെയും ഒരു കുറി എഴുതി അതിൽ അവരെ ഭരിക്കുന്നതിനായിട്ട് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അയച്ചിരിക്കുന്ന ആളാകയാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് ബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. ആ എഴുത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പും ഇതോടു കൂടി അയയ്ക്കുന്നു. വിവരങ്ങൾ ഒക്കെയും തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മമായിട്ട് ഗ്രഹിക്കണം എന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥത്തിന് ഞാൻ തന്നെ ഒരു സാക്ഷിയും ആകുന്നു. എന്തെന്നാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനുള്ള രണ്ടു കുറികളും എന്റെ സ്വന്തം കൈകൾ കൊണ്ട് ഞാൻ എഴുതി ഈ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെയും നടക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവിന്റെ റമ്പാനും സെക്രട്ടറിയുമായിട്ട് ഞാൻ എപ്പോഴും ഒരുമിച്ച് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സമയം തിരുവിതാംകോട്ട് നടന്ന കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കയാൽ മാർ റജിനാൾഡിന് എത്ര സങ്കടവും അതിശയവും ഉണ്ടായി എന്ന് ഇതുകൊണ്ട് തിരുമനസ്സിലേക്കു നിശ്ചയിക്കാം. ഈ സംഗതികൾ മാർ അത്താനാസ്യോസ് തന്നെ വിവരമായി അവിടെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നതാക കൊണ്ട് ഞാൻ അവയെ വിസ്തരിച്ച് എഴുതണം എന്നില്ലല്ലോ. മശിഹായിൽ ഞങ്ങളുടെ കഴിഞ്ഞുപോയ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവിന്റെ ഓർമ്മയെ സ്നേഹിക്കുകയും അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവ ഒക്കെയും മാർ അത്താനാസ്യോസിനുള്ള എഴുത്തുകൾ രണ്ടും എത്തായ്കയാൽ എത്രയും ക്ലേശം തോന്നി ഞാൻ മുൻ അറിയിച്ചപ്രകാരം മാർച്ച് മാസം 4 ന് അയച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാമത്തെ കുറി, മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ദിവാൻ പിടിപ്പിച്ച് ബോട്ടുകയറ്റിയ ദിവസം എങ്കിലും അതിന് പിറ്റേദിവസം എങ്കിലും തിരുവിതാംകോട്ട് എത്തിയിരിക്കണം. എങ്കിലും അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ വരുന്ന ദിവസം താമസിച്ചിരു

ന്നാരെയും അവിടേക്കു കൊടുത്തയച്ചില്ല. ഈ കുറി തിരുവിതാംകോട്ട എത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഏറിയ നാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും കൊടുത്തില്ല എന്നുള്ള വിവരം മാർ റജിനാൾഡിനെ അറിയിച്ചും ഇല്ല. പിന്നീട് ഈ വർത്തമാനം നോമ്പ് വീടിയിതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ തഞ്ചാവൂർ വച്ച് ബിഷപ്പ് അറിഞ്ഞുള്ളൂ. അതിനാൽ തല്ക്കാലം ഒരു നിർവാഹവും ഇല്ലാഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ കുറിയും ഇരുപത് ദിവസം കഴിഞ്ഞശേഷം മാത്രമേ അവിടെ എത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ക്രിസ്ത്യാനി അല്ലാത്ത കോയ്മയിൽ നിന്ന് പിടിപ്പിച്ച് ബൈതവസ്തു ചെയ്തു എന്ന് മാർ റജിനാൾഡ് കേട്ട ഉടനെ, തിരുവിതാംകോട്ട റസിഡൻ്റ് കർണ്ണൽ ന്യൂവാൾ സായിപ്പ് അപ്പോൾ മലയിൽ ആയിരുന്നു എങ്കിലും അയാൾക്കു എഴുതി അയച്ചതിൽ, തിരുമനസ്സിലെ സ്താത്തിക്കോനോടു കൂടി മാർ അത്താനാസ്യോസ് വന്നിരിക്കുകയും അതു പ്രകാരം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് കൂടാതെ താമസിയാതെ മലയാളത്തിലുള്ള വിശ്വാസികൾ ഒക്കെയും അദ്ദേഹത്തെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് ഇടയുള്ള താക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ യാതൊന്നും താൻ വരുന്നതു വരെ വിസ്മരിക്കയും മറ്റും ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്തുപോകരുതെന്ന് പ്രത്യേകമായി അപേക്ഷിച്ച് എഴുതിയിരുന്നു. അതുതന്നെയല്ല, ദൈവാനുകൂലത്താൽ നമ്മുടെ രാജ്യഭാരത്തിന്റെയും രക്ഷയുടെയും കീഴിൽ ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതായ ഈ പുരാതന പള്ളികളിലേക്കു സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് വന്നിട്ടുള്ള ബാവാമാരോട് റോമ്മായിലെ വഷളത്തമുള്ള സഭയിലെ ശിഷ്യർ ചെയ്ത പ്രാക്കുപെട്ട പ്രവൃത്തികൾ ശരിയല്ലെന്ന് നാമും നിഷേധിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആ വക പ്രവൃത്തികൾ ഏതെങ്കിലും നാമും ചെയ്ക എന്ന് വന്നാൽ ആയത് ഇംഗ്ലീഷ് ജാതിക്കു എത്ര അപമാനമായിത്തീരുന്ന കാര്യമാകുന്നുവെന്നും എഴുതിയിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ബാവാ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട മാർ റജിനാൾഡ്, ഈ വിശേഷമായ എഴുത്തു എഴുതിയതിന്റെ ശേഷം ഏറെ നാൾ ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതിന്റെ ശേഷം തിരുമനസ്സിലേക്കു കുറി എഴുതണമെന്നും മലയാളത്ത് നിങ്ങളുടെ സഭയ്ക്കു സമാധാനം വരത്തക്ക മറ്റു പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യണമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് തന്റെ അടുക്കലേക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടു.

കർണ്ണൽ ന്യൂവാൾ സായിപ്പിന് മേലെഴുതിയ എഴുത്തു കിട്ടിയ ഉടനെ മാർ അത്താനാസ്യോസിന് വിരോധമായി യാതൊന്നും ചെയ്തുപോകരുതെന്നും തിരിയെ നാട്ടിലേക്കു വരുത്തേണം എന്നും തിരുവിതാംകോട്ടെ ദിവാന്റെ പേർക്കു കല്പന അയച്ചിരുന്നു. ആയതിന്റെ മറുപടി വന്നു ചേർന്നത് മാർ റജിനാൾഡിന്റെ മരണശേഷം ആയിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ അത്രേ പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചത്. “അയ്യോ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും കപ്പൽ കയറ്റി അയച്ചിരുന്നു എന്നും റെസിഡൻ്റ്റിന്റെ കല്പന

സമയത്ത് എത്തിയില്ല എന്നും അതിൽ എഴുതിയിരുന്നു. എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട പിതാവേ, തിരുമനസ്സിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിലുള്ള സഭയുടെ സമാധാനം സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗുണഭോഷം അറിയിക്കുന്നതിന് ഞാൻ യോഗ്യൻ അല്ലെന്ന് വരികിലും എന്തേതല്ല കർത്താവിൽ എന്റെ ബഹു. പിതാവിന്റെ വിചാരങ്ങളെ അത്രേ അറിയിക്കുന്നതിന് അനുവാദം ഉണ്ടാകണം. അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ സ്വന്തം മക്കളുടെ സ്വത്വവും അവർ മുഖാന്തരത്തിൽ കർത്താവിന്റെ ഏവൻഗേലി യോൻ അറിയിക്കുന്നതും കഴികെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒന്നാമത്തെ ആഗ്രഹം മലയാളത്ത് തിരുമനസ്സിൽ അധികാരത്തിൻ കീഴുള്ള പള്ളികളുടെ നിർമ്മലതയെ കാക്കണം എന്നായിരുന്നു. മാർ റജിനാൾഡ് കോട്ടയത്തു പാർക്കുന്നവരോടു മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവരോടും കൂടെ ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷണം ചെയ്തതിൽ സുറിയാനിയിൽ നിന്നും മലയാളത്തേക്ക് ഇതിന് മുമ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ള യെരൂശലേമിന്റെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും മാർ ബസേലിയോസ് മൽപ്രിയാനയും മാർ ഈവാനിയോസും ആയ മൂന്ന് ബാവാമാർ വന്നപ്പോൾ മലയാളത്തെ മെത്രാൻ ആയിരുന്ന മാർത്തോമ്മായുടെയും അനന്തിരവന്റേയും അത്യാഗ്രഹം കൊണ്ട് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിരോധികളുടെ മൂഢത്വവും വകതിരിവുകേടു കൊണ്ടും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിഷമങ്ങൾ പ്രകാരം ഒക്കെയും അന്നു സംഭവിച്ചു എന്ന് അറിയപ്പെട്ടു എങ്കിലും സൗമ്യതയുള്ളവനും ഹൃദയത്തിൽ താഴ്മയുള്ളവനുമായി തന്റെയും ശുദ്ധ. തന്റെ ശ്ലീഹന്മാരുടെയും വായിനാൽ ദോഷത്തിന് പകരം ദോഷം ചെയ്യാതെ നന്മ കൊണ്ട് ദോഷത്തെ ജയിക്കണം എന്ന് കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന മശിഹായുടെ ശിഷ്യരാകയാൽ അവർ പതിനെട്ട് സംവത്സരം വഴക്കായിരുന്നതിന്റെ ശേഷമായിട്ട് ഇളയ മെത്രാനെ പാട്ടിലാക്കി മാർ ബസേലിയോസ് കാലം ചെയ്കയാൽ, മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അയാളെ വാഴിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന സ്ഥാനവും ദീവനാസ്യോസ് എന്ന് പേരും കൊടുത്തു. ഇതൊക്കെയും തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അറിയാതിരിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇതു കൂടാതെ ഈ വഴക്കിന്റേയും പിണക്കത്തിന്റേയും ഇടയിൽ അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്നും വന്നിരിക്കുന്ന സുറിയാനി ബാവാമാരുടെ ന്യായമായുള്ള കാര്യത്തിന് വിശ്വസ്തനായി നിന്നിരുന്ന മലയാളത്തെ ഒരു ചെറിയ കശ്ശീശാ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആയതുകൊണ്ട് മാർ ബസേലിയോസ് അയാളെ ഈ വ്യാകുലങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മെത്രാനായിട്ട് കുറിലോസ് എന്ന് പേരും കൊടുത്തു വാഴിച്ചു. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ദീവനാസ്യോസിന് മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം കൊടുത്തതിന്റെ ശേഷം പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ച പ്രകാരം മാർ ദീവനാസ്യോസ് ചെലവ് കൊടുക്കായ്കയാൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മേല്പറഞ്ഞ കുറിലോസിന് സ്ഥാനം തികച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് കേട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ പരമാർത്ഥം ഏതെല്ലാം പ്രകാരം എന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതിനാൽ അയാളുടെ

മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയോ അവകാശത്തെപ്പറ്റിയോ ഉള്ള തർക്കം എങ്ങനെ ആയിരുന്നാലും മാർ ബസ്സേലിയോസ് അയാളെ വാഴിച്ചിട്ടുള്ളതു ശരി തന്നെയെന്ന് മലയാളത്തുള്ള സകലമാനപേർക്കും സമ്മതം ഉള്ളതത്രേ ആകുന്നു. 1805 ൽ ആ കുറിലോസ് മരിക്കുന്നതിന് മുമ്പെ പീലക്സീനോസ് എന്ന് പേരും കൊടുത്തു ഒരു കാശീശായെ വാഴിച്ചു. പീലക്സീനോസ് 1812 ൽ ഇപ്പോഴുള്ള പീലക്സീനോസിനെ വാഴിച്ചു. എന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും ഈ കൈവഴിയിലുള്ള വാഴ്ചകളും ശരിയല്ലെന്നും ആയത് സർക്കാരിൽ നിന്ന് അറിയാതെ സമ്മതിച്ചു പോയിരിക്കുന്നതാണെന്നും മാർ അത്താനാസ്യോസിന് തോന്നി. എങ്കിലും ശുദ്ധമുള്ള കാനോനുകളിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഉള്ള മെത്രാന്മാർക്കുടി വാഴിച്ചതല്ലെന്ന് വരികിലും ഇവർ മെത്രാന്മാർ എന്ന് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും സമ്മതിക്കുമല്ലോ. എന്തെന്നാൽ ബിഷപ്പന്മാരുടെ ചുരുക്കവും അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് അകലവും ആയിട്ടുള്ള ഒരു കാട്ടു ദേശത്തിലെ പള്ളികളിൽ മെത്രാന്മാർ തീരുമാനം ഇല്ലാതെ വന്നുപോകുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു മെത്രാൻ തന്നെ മുമ്പാകെ വാഴ്ച കൊടുത്തു തന്റെ മരണത്തിന് മുമ്പിൽ അനന്തിരവരെ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുന്നതത്രേ നല്ലതെന്ന് മാർ റജിനാൾഡിന് തോന്നിയിരുന്നപ്രകാരം തന്നെ തിരുമനസ്സിലേയും ബോധിക്കുമല്ലോ. എന്നതിൽ പ്രത്യേകം പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരത്തിന് മുമ്പെ, സാക്ഷാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ആൾ മരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സത്യമായ ഇടയൻ ഉണ്ടാകുന്നതിന് ഇടയില്ലാതിരുന്ന സമയത്ത്, മാർ ബസ്സേലിയോസ് കുറിലോസിന് കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ഇന്നുവരെ മലയാളത്തിൽ നിലക്കുന്നതുമായ ഒരു കൈവാഴ്ച ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്ന് കൈക്കൊള്ളാതെ എന്തു പൊത്തുവരുത്തം ഉള്ളൂ. തങ്ങൾക്കായിട്ടു തന്നെ, തങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരിൽ അറ്റകുറ്റം പറയുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ദുരാഗ്രഹികളുടെ വർത്തമാനങ്ങൾകൊണ്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വാശികൾ ഒക്കെയും തള്ളിക്കളയണം എന്നും ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ സഭയുടെ സമാധാനത്തിനും സ്വത്വത്തിനും അടുത്ത കാര്യങ്ങളെ ചിന്തിക്കയല്ലാതെ വേദകർത്താക്കന്മാരെ നിശ്ചയിപ്പാൻ അന്ത്യോഖ്യയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തിന് വിരോധം ആയി കാവ്യ രാജാക്കന്മാരുടെ കല്പനയെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിന് ശ്രമിക്കുന്ന ദുഷ്ടന്മാരും ദുർവാശിക്കാരുമായ സഹോദരന്മാരെ ഒരിക്കൽപോലും സമ്മതിക്കരുതെന്നും മലയാളത്തുള്ള വിശ്വാസികളെയും പട്ടക്കാരെയും മല്പാമ്പാരെയും വിസ്തരിച്ച് അവർ മെത്രാന്മാർ തന്നെ എന്ന് തെളിയുന്നു എന്നുവരികിൽ ജനങ്ങൾക്കുടി സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ആ സ്ഥാനത്തെ തള്ളരുതെന്നും മറ്റു കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് തിരുമനസ്സിലേക്കു എത്രയും ബഹു. സഹോദരൻ ആകുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിനും എഴുതി അയക്കണം എന്ന് ഞങ്ങളുടെ

അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ശൈത്യമുള്ള വഴികളാലും സംശയം ഉള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും ന്യായമായും നേരായും ഉള്ള വിസ്താരത്തിന് ക്ഷണിക്കുന്നതിനാലും സഭയിലെ സമാധാനവും ക്രമവും വർദ്ധിക്കുന്നതിന് ഇട ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികളിൽ ഉള്ള ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരും സഹോദരന്മാരും മലയാളത്തെ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പള്ളിയുടെ സ്ഥിരതയിന്മേൽ വളരെ താല്പര്യത്തോടും സ്നേഹത്തോടും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കൂടാതെ അതിന് അന്ത്യോഘ്യയോടുള്ള സംബന്ധം വിടാതെ സമാധാനവും ക്ഷേമവും ആയി കാണുന്നതിന് താല്പര്യത്തോടെ ആഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുമാകയാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ഈ നാട്ടിൽ നിന്നും കയറ്റി അയച്ചു എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ വളരെ സങ്കടപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ഈ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെയും നടന്നിരിക്കുന്ന വിവരവും അതു സംബന്ധമായി ഞങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവിന് ഉണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹങ്ങൾ മുഴുവനും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആർച്ച്ബിഷപ്പാകുന്ന ഞങ്ങളുടെ ബഹുപിതാവും ലോർഡും ആയ മാർ കാറേലസ് അവർകൾക്കു ഞാൻ ഇപ്പോൾ എഴുതുന്നുണ്ട്.

എന്ന്, അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട മാർ റജിനാൾഡിന്റെ റമ്പാനും കശ്ശീശായുമായ തോമസ് റോബിൻസൺ

(ഇട്ടുപ്റ്റ് റൈട്ടരുടെ സഭാചരിത്രം, പൂ. 204-226)

തൊഴിയൂരിലെ പുതിയ മെത്രാന്റെ സുസ്താത്തിക്കോൻ

1829 മകരം 25 ന് കിടങ്ങൻ ഗീവറുഗീസിന് മാർ പീലക്സീനോസ് കാലം ചെയ്തു; തൊഴിയൂർ പള്ളിയിൽ അടക്കപ്പെട്ടു. കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചൻ കാലം ചെയ്തതോടെ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചനനുകൂലമായി രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെട്ടു. അതോടെ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാച്ചൻ കൂടുതൽ സ്വതന്ത്രനായി. പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പ്രഥമൻ, പുനന്ത്ര മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്നീ മൂന്നു മലങ്കര മെത്രാന്മാരെ വാഴിച്ച ആൾ എന്ന നിലയിലും ഇടവേളകളിലെ മലങ്കര മെത്രാൻ എന്ന നിലയിലും കിടങ്ങൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ്. ചാട്ടുകുളങ്ങര - പാലൂർ ഇടവകയിലെ വികാരിമാരിലൊരാൾ എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹത്തിന് മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്. മെത്രാപ്പോലീത്താ അന്തരിച്ചതോടെ തൊഴിയൂരിലെ ആസ്ഥാനം പൂട്ടി മുദ്രവച്ച് താക്കോലുകൾ ചാട്ടുകുളങ്ങര പള്ളി വികാരിയെ പതിവുപോലെ ഏല്പിച്ചു. തൊഴിയൂർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ

പിൻഗാമിയായി ചാട്ടുകളുണ്ടാകാത്ത ഇടവക വികാരിമാരിലൊരാളായ കുത്തൂർ ഗീവറുഗീസ് മല്പാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു (ഇദ്ദേഹം പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. 1800 -ൽ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ അന്നത്തെ കുന്നംകുളത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പാപ്പാ ആയ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് മല്പാനോടൊപ്പം കണ്ട വിനീത ശിഷ്യൻ ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം പകർത്തി എഴുതിയ പുതിയനിയമത്തിന്റെ കൽദായ സുറിയാനിയിലുള്ള കൈയെഴുത്തു പകർപ്പ് കോട്ടയം “സീറി” ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്). ചേപ്പാട്ട് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് കുത്തൂർ ഗീവറുഗീസ് കശീശായ്ക്കു മാർ കുറിലോസ് എന്ന പേരിൽ തൊഴിയൂരിൽ വച്ച് 1829 മീനം 15 ന് മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകി. ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്ത തൊഴിയൂർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത നൽകിയ സുസ്താത്തിക്കോൻ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ പിൻമാറ്റം സഭാചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ട്.

1. മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പിൻഗാമിയായ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മാർത്തോമ്മായുടെ സിംഹാസനാധിപതി എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

(മാർത്തോമ്മായുടെ സിംഹാസനം നൂതനവും വേദപുസ്തക വിരുദ്ധവും ആണെന്നും സഭയിലെ ഏകസിംഹാസനം വി. പത്രോസിന്റേതാണെന്നും പറഞ്ഞ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ മലങ്കരസഭയിലുണ്ടായ കോളിളക്കങ്ങൾ സുപ്രീം കോടതി വരെ നീണ്ട സഭാ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു കാരണമായി. മാർത്തോമ്മായുടെ സിംഹാസന വാദം വേദ വിപരീതവും ഏക സിംഹാസനവാദ നിഷേധിയും തന്മൂലം അസ്വീകാര്യവും എന്ന് പെരുമ്പള്ളിയിൽ ഈയിടെ കാലം ചെയ്ത ഗീവറുഗീസ് ഗ്രീഗോറിയോസും അങ്കമാലിയുടെ തോമസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസും - അദ്ദേഹം നിയുക്ത ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ എന്ന് അനധികൃതമായി അവകാശപ്പെട്ടുപോരുന്നുണ്ട് - ശീമയിൽ പോയി മെത്രാന്മാരായി തിരിച്ച് കൊച്ചിയിലെത്തിയതിന് ശേഷം ‘മാതൃഭൂമി’യുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും തങ്ങൾ മെത്രാന്മാരായത് ഭരിക്കാനല്ലെന്നും മരിക്കാനാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രവും സഭാചരിത്രവും അറിയാത്ത മൂഢ ഭക്തർ അതേറ്റുപാടി. ‘മാർത്തോമ്മായുടെ സിംഹാസനം’ എന്ന പദപ്രയോഗം നവീനമോ വിശ്വാസപ്രശ്നമോ അല്ലെന്ന്, ഇരു ഭാഗത്തേയും വാദങ്ങൾ കേട്ട് തെളിവുകൾ പരിശോധിച്ച് സുപ്രീംകോടതി അന്തിമമായി വിധി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടും ഉറക്കം അഭിനയിക്കുന്ന ചില അല്പബുദ്ധികളാണ് സഭയുടെ സമാധാനത്തിനും ഐക്യത്തിനും വിഘാത ചങ്ങലകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടിന് മുമ്പ് അവിഭക്ത മലങ്കരസഭ ആ പ്രയോഗം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ അനിഷേധ്യമായ തെളിവാണ് ചേപ്പാട്ട് മെത്രാൻ

തൊഴിയൂരിലെ അഭിനവ മെത്രാൻ നൽകിയ സുസ്താത്തിക്കോൻ)

2. അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയെപ്പറ്റിയോ അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ പാത്രിയർക്കീസിനെപ്പറ്റിയോ ഈ സുസ്താത്തിക്കോനിൽ യാതൊരു പരാമർശവും കാണുന്നില്ല.

(മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കുവാൻ പാത്രിയർക്കീസോ അദ്ദേഹത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരോ വേണമെന്ന അന്ത്യോഖ്യൻ ചിന്താഗതി ബോധപൂർവ്വം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അങ്ങനെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന യാതൊരു വ്യവസ്ഥയും ഹുദായ കാനോനിൽ ഇല്ല. 1751 -ൽ വന്ന വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാർ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സുസ്താത്തിക്കോൻ കൊണ്ടുവന്നു എന്ന അവകാശവാദം പിൽക്കാലത്ത് ബോധപൂർവ്വം പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ചേപ്പാട്ടു മെത്രാച്ചൻ താൻ നടത്തിയ മെത്രാൻ വാഴ്ചയെ പദപ്രയോഗം കൊണ്ട് പോലും അന്ത്യോഖ്യായുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭയുടെ മേലധ്യക്ഷനാണ് താനെന്ന സംശയാതീതമായ ബോധ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. നാളിതുവരെ അതാരും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയം. ചേപ്പാട്ടു മെത്രാന്റെ കാലത്ത് മാത്രമല്ല, കിടങ്ങൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാലം മുതൽക്കെങ്കിലും ഈ ബോധ്യം മലങ്കരസഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. അതാരും ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നുമില്ല. ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച വിദേശ മെത്രാൻ മാർ അത്താനാസ്യോസ് ആകട്ടെ, കപ്പൽ കയറ്റി അയക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു)

ബിഷപ്പ് വിത്സന്റെ ആഗമനം

ഇക്കാലത്തു അംഗീക്കൻ സഭയോട് സമാനത കൈവരുത്തുവാനായി സഭയിലെ പല പതിവുകളും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തണമെന്ന് മിഷനറിമാർക്ക് താല്പര്യം വർദ്ധിച്ചു. മെത്രാനോടും മല്പാനച്ചനോടും അവർ അത് തുറന്നു പറഞ്ഞു. മിഷനറിമാരെ വെറുപ്പിക്കാൻ വിരോധമുള്ളതു കൊണ്ട് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും മറുപടി പറയാതെ കുറച്ചു കാലം കഴിച്ചു കൂട്ടി. ആയിടെ 1835 വൃശ്ചികത്തിൽ കൽക്കട്ടായിലെ ബിഷപ്പ് ഡാനിയേൽ വിത്സൺ കോട്ടയത്തെത്തി. സഭയിലെ ശുചീകരണം അർത്ഥപൂർണ്ണമായിട്ട് നടപ്പാക്കുന്ന കാര്യം ആലോചിക്കുവാൻ ഒരു യോഗം ചേർന്നു. ഇതിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായും മല്പാനന്മാരും വൈദികരും ഏതാനും ജനനേതാക്കളും കൂടി. ബിഷപ്പ് ഡാനിയേൽ വിത്സൺ ആ യോഗത്തിൽ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ വെച്ചു.

കോട്ടയം സമ്മേളനവും ബിഷപ്പ് വിത്സന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളും

1. മേലിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ പട്ടംകൊടുക്കുന്നത് സിമ്മനാരിയിൽ പഠിച്ച് പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വാങ്ങുന്ന ആളുകൾക്ക് മാത്രമെ ആകാവൂ.

1934 -ലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ ഭരണഘടനയിൽ ഇക്കാര്യം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തത്വത്തിൽ സ്വീകാര്യവും പിന്നീട് സഭ ഔദ്യോഗികമായ നിയമ പ്രാബല്യം നൽകുകയും ചെയ്ത ഈ വ്യവസ്ഥ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പന സ്വീകാര്യമായില്ല. മെത്രാൻ എന്ന നിലയിൽ താൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള ചങ്ങലയാണ് ആ വ്യവസ്ഥ എന്ന് മെത്രാപ്പൻ തോന്നിക്കാണും (മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു നിയമത്തിനും താൻ വിധേയനല്ല എന്ന എപ്പിസ്കോപ്പൽ അഹന്ത അന്നേ പ്രകടമായിരുന്നു. ഈ ലഹരി സഭയെ എത്രമാത്രം അധഃപതിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ആരും ഓർക്കാറില്ല. മെത്രാൻ പ്രസാദിച്ചാൽ പട്ടം കൊടുക്കും. പ്രസാദിച്ചില്ലെങ്കിൽ എത്ര അർഹതയുണ്ടെങ്കിലും പട്ടം കൊടുക്കുകയില്ല. പ്രസാദിച്ചാൽ വലിയ വരുമാന സാധ്യതയുള്ള പള്ളികളിൽ നിയമനം കൊടുക്കും; പ്രസാദിച്ചില്ലെങ്കിൽ ക്ലേശഭൂയിഷ്ടമായ ഇടവക നൽകും; പ്രസാദിച്ചാൽ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ നൽകുകയും അവ ലഭിക്കുവാൻ പരോക്ഷമായി സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രസാദിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്ഥാനവും കൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല; ആരെങ്കിലും കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളെ വിലക്കുകയും ചെയ്യും. സെമിനാരിയിലേക്ക് പ്രവേശനവും കാത്ത് വർഷങ്ങളോളം അരമനയിലെ അടിമപ്പണി ചെയ്ത ഒരു യുവാവിനെ, ഒരു കാരണവും പറയാതെ വീട്ടിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചതും പിന്നീട് മെത്രാപ്പന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വേണ്ടപ്പെട്ടവൾ ശുപാർശ ചെയ്തപ്പോൾ സെമിനാരിയിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചതും ന്യായരഹിതമായി മെത്രാപ്പൻ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഉത്തരവുകളെ അനുസരിക്കാതിരുന്ന രണ്ടു പ്രാചീന ഇടവകപ്പള്ളികളിൽ നിന്ന് വൈദികരെ പിൻവലിച്ച് അവിടുത്തെ ആരാധനാ സൗകര്യങ്ങൾ നിഷേധിച്ചതും മറ്റു ചില പള്ളികളിൽ കൈയേറ്റക്കാരെ പറഞ്ഞയച്ച് പള്ളി ഭണ്ഡാരങ്ങൾ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ വെട്ടിപ്പൊളിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തിയതും അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഒരു വൻ ഇടവകയുടെ ഓഫീസ് സിൽബന്ധികളായ ചില വൈദികരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘം ആളുകളെ അയച്ച് കുത്തിപ്പൊളിച്ച് അതിലെ അമൂല്യമായ രേഖകളും മറ്റും കവർന്നതും, വികാരി പരസ്യപ്പെടുത്തിയ ഒരു പൊതുയോഗം അനധികൃതമായി സ്റ്റേ ചെയ്തതും, വർഷത്തിൽ രണ്ടു വട്ടമെങ്കിലും ഭദ്രാസന പള്ളി പ്രതിപുരുഷ യോഗം കൂടുവാൻ സഭാ ഭരണഘടന അനുശാസിച്ചിരിക്കെ എട്ടു കൊല്ലത്തിലേറെയായി പള്ളിപ്രതിപുരുഷ യോഗം കൂടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മെത്രാപ്പന്റെ ചെയ്തികൾ ഈയിടെ പുറം ലോകം അറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള പട്ടംകൊടു റദ്ദാക്കുന്നതിന് 1934 -ലെ ഭരണഘടനയിലൂടെ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടും എത്രയോ ഇടവകപ്പട്ടക്കാർ സഭയിൽ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു! അവരെയും പട്ടംകെട്ടിയത് ഭരണഘടനയെപ്പറ്റി

വാ തോരാതെ പ്രസംഗിക്കുകയും കോടതിയിൽ പോരാടുകയും ചെയ്യുന്ന മെത്രാന്മാർ തന്നെ. ആ തിരുസംഘത്തിലെ മുടി മുതൽ അടിവരെ ഈ ആരോപണത്തിനു വിധേയരാണ്. നാടാകെ നടന്ന് വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് പിരിവുകൾ നടത്തുകയും പിരിവിന്റെ വരവ് ചെലവുകൾ ചോദിക്കുവാൻ ഒരുത്തനും ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അധികാരമില്ലെന്ന് ലജ്ജകൂടാതെ ജല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ തലമുറ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പുലാന്റെ കാലത്തിന് മുമ്പു മുതലേ സഭയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നു. സന്യാസിമാരിൽ നിന്നു മാത്രമേ മെത്രാന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കൂ എന്ന് ഈ സഭ തീരുമാനിച്ചത് തന്നെ സന്യാസ സംസ്കാരത്തിൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ അഹന്തകൾ വിലയിച്ചുകൊള്ളും എന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ്. പക്ഷേ, സന്യാസി സംസ്കാരം ഒരാഴ്ച മുമ്പ് മസ്നപ്സാ തലയിലണിയിക്കുന്നതു കൊണ്ട് മാത്രം ലഭിക്കുകയില്ലെന്ന് സഭ വേദനയോടെ പലപ്പോഴും അറിയേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. വൈദികരാണെങ്കിൽ തികഞ്ഞ അപകർഷ ഭാവത്തോടെ, മെത്രാനെ അടിമയെപ്പോലെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ ദൗത്യപൂർണ്ണിമ കാണുന്നു. പ്രസാദിക്കുന്ന മെത്രാന്റെ അനുഗ്രഹ വർഷം നേടലാണ് അവരുടെയും സഭാ സേവനത്തിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം. മെത്രാന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ചില എളുപ്പവഴികൾ ഉണ്ടെന്നാണ് പലരും പറയുന്നത്. ജന്മദിനം, സ്ഥാനാരോഹണ ദിനം, ഓണം, വിഷു എന്നീ ഉത്സവങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് ജന്മിമാർക്ക് കൂടിയാന്മാർ എന്ന പോലെ കാഴ്ചകൾ സമർപ്പിക്കലാണത്രെ ഒരു മാർഗ്ഗം. ഇടവകയിലെ പെരുന്നാൾ, വിവാഹങ്ങൾ, മാമോദീസാകൾ, ശവസംസ്കാരങ്ങൾ എന്നിവകളിൽ മെത്രാന്മാരെ പങ്കെടുപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം. വിമർശനം ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ പോലും ജയഗീതങ്ങൾ പാടുക - അതു മറ്റൊരു വഴി, വിമർശനം പ്രവാചകന്റെ കലയാണെന്നും സഭയിലെ എല്ലാവളർച്ചകളും വിമർശന പശ്ചാത്തലത്തിലുണ്ടായവയാണെന്നും സഭാചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. മെത്രാപ്പുലാരുടെ ചെയ്തികളെ പുകഴ്ത്തി പറയൽ മാത്രമാണ് വൈദികന്റെ ജോലി എന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എട്ടാം മാർത്തോമ്മായ്ക്ക് എതിരായി സഭയിലെ രണ്ടു വൈദികർ - വടക്കു പുലിക്കാട്ടിൽ മല്പാനും തെക്ക് പീലിപ്പോസ് റമ്പാനും - വിമർശനവുമായി രംഗത്തു വന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ 'കണ്ടനാട്ട് പടിയോല' പിറക്കുമായിരുന്നോ? കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി എന്ന സ്വപ്നം പ്രാവർത്തികമാകുമായിരുന്നോ? ദർശന ശേഷിയും കർമ്മശേഷിയും അസ്തമിച്ച പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ച അവസാനിക്കുമായിരുന്നോ! ഇല്ല എന്നാണുത്തരം. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ട് സഭയെ ഏകനായി ഭരിച്ചിട്ട് പകലോമറ്റം മെത്രാൻ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ഒരു ചെറിയ സ്ഥാപനമെങ്കിലും പൊതു ഉപയോഗത്തിനായി സ്ഥാപിച്ചില്ല. തത്വദീക്ഷയിൽ അധിഷ്ഠിതമായി രണ്ടു പ്രവാചകദർശനമുള്ള വൈദികർ മെത്രാനേക്കാൾ

വലുതാണ് സഭ എന്ന നിലപാടിലേയ്ക്കുയർന്നപ്പോൾ ഉറങ്ങി കിടന്നിരുന്ന സഭാപരമുഷം ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റ് സഭയ്ക്കുടേത് പ്രവർത്തനക്ഷമമായി. ഇതു എക്കാലത്തും വിസ്തരിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത അനുഭവപാഠമായി സഭ സൂക്ഷിക്കണം.)

2. മലങ്കര ഇടവകയിലെ പള്ളികളുടെ കണക്കു കേട്ട് കണക്കിന്റെ ഒരു പ്രതി ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടിന്റെ പരിശോധനയ്ക്കു വേണ്ടി അയക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇടവകകളുടെ സ്വയംഭരണാവശ്യത്തിന് ഒരു ഭീഷണി ആയിത്തീരാവുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണിത്. തന്മൂലം ഈ വ്യവസ്ഥ നിരാകരിച്ചതു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. ഇടവകയുടെ ഭരണനിയന്ത്രണത്തിന് ഒരു വികാരിയും സഭാതലത്തിലുള്ള നിയന്ത്രണത്തിന് ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഉള്ളപ്പോൾ മറ്റൊരു കണക്കു പരിശോധന സഭയ്ക്ക് വെളിയിൽ ആവശ്യമില്ലതന്നെ. കണക്കു പരിശോധനയിൽ നിയന്ത്രണച്ചരട് ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ട് (മലങ്കരസഭ 1934 -ൽ ഭരണഘടനയുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ പൊതുയോഗം പാസ്സാക്കിയ തെരട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് അയക്കണം; ഒപ്പം പൊതുയോഗതീരുമാനങ്ങളും. പിന്നീട്, പിന്നീട് തീരുമാനങ്ങൾ മെത്രാപ്പോലീത്താ അംഗീകരിച്ചാലെ നടപ്പാക്കാവൂ എന്ന വ്യവസ്ഥകൾ അനധികൃതമായി ഭേദഗതി ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഭദ്രാസനം വക പണം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും ഭദ്രാസന സെക്രട്ടറിയുടെയും പേരിൽ ജോയിന്റ് അക്കൗണ്ടായി നിക്ഷേപിക്കണമെന്ന് 34 -ലെ ഘടന. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മാത്രം പേരിൽ മതിയെന്ന് അനധികൃതമായ പിൻക്കാല ഭേദഗതി. അപകടരഹിതമെന്ന് പ്രഥമ ദൃഷ്ട്യാ തോന്നാവുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ പോലും പിൻക്കാലത്ത് അനധികൃതമായി ഭേദഗതി ചെയ്യുന്ന പ്രവണത അന്നുമുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടാകാം ചേപ്പാട്ടു മെത്രാൻ ബിഷപ്പ് വിത്സന്റെ ഈ നിർദ്ദേശത്തെ അനുകൂലിക്കാതിരുന്നത്.

3. കത്തങ്ങൾ കുർബ്ബാനപ്പണം മുതലായി ഇപ്പോൾ വാങ്ങി വരുന്ന അനുഭവത്തിന് പകരം അവർക്കു സ്ഥിരമായ ഒരു അനുഭവം കൊടുക്കുന്നതിലേക്കു ഒരു വഴി വിചാരിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.

ഇടവകപ്പട്ടക്കാരെ അന്നുള്ളു. കുർബ്ബാന, വിവാഹം തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളിൽ ഇടവകക്കാരിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന വിഹിതങ്ങളാണ് വൈദികന്റെ സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയെ അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ഈ സാഹചര്യം പലപ്പോഴും വൈദികനെ ഇടവകയുടെ അടിമയാക്കി മാറ്റുമായിരുന്നു. വൈദികൻ നിർഭയമായി ഇടവക ശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിക്കണമെങ്കിൽ വരുമാന കാര്യത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരിച്ചേ തീരൂ. അതിനുവേണ്ടി ഒരു നിധി സഭാതലത്തിൽ സ്വരൂപിച്ച് അതിന്റെ

ആദായം കൊണ്ടു വൈദികർക്ക് ഒരു സ്ഥിരവരുമാനമുണ്ടാക്കാമെന്ന് ബിഷപ്പ് വിശ്വസിക്കുകയുണ്ടായി. മിഷനറിമാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ വിളക്കുവെക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഈ വ്യവസ്ഥയോടു പോലും മെത്രാപ്പോലീത്താ നിഷേധരൂപത്തിൽ പ്രതിഷേധിച്ചത്.

4. സുറിയാനിപ്പള്ളികൾ ഉള്ള സ്ഥലത്തെല്ലാം പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകുന്നു. വളരെ പുരോഗമനപരമായ ഈ നിർദ്ദേശം സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെടാതെ പോയത് ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യകരമായിപ്പോയി. ഒരു നാടിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ നവോത്ഥാനം സുറിയാനി സഭയെ ഉപയോഗിച്ച് വരുത്തുവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാണ് ഈ വ്യവസ്ഥ നിരസിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അനാഥമായത്. മലങ്കരസഭ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ പണിയുന്നതിന് എതിരായിരുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമല്ല. ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്താന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ പരിമിതിയാണിവിടെ പ്രവർത്തിച്ചത്.

5. മലയാള ഭാഷയിൽ ജനങ്ങളോട് കത്തങ്ങൾ വേദപുസ്തകത്തെ വിശദീകരിച്ചു കേൾപ്പിക്കാനുള്ളതാകുന്നു.

ആരാധന മുഴുവൻ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ; വായനയും, ഗാനങ്ങളും പ്രതിവാക്യങ്ങളും സുറിയാനിയിൽ. ആരാധകർക്ക് പങ്കാളിത്തബോധം ഉണ്ടാകാൻ വഴിയൊന്നുമില്ല. ആരാധന മനസ്സിലാക്കുവാനും വഴിയില്ല. പുരോഹിതൻ ഉറക്കഴിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അർത്ഥബോധമില്ലാതെ കേൾക്കുവാൻ മാത്രമേ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. പട്ടക്കാർക്കു പോലും സുറിയാനി ഭാഷ വായിക്കുവാനല്ലാതെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നവർ അംഗുലീപരിമിതമായിരുന്നു. ജനങ്ങൾക്കറിയാത്ത ഭാഷ എന്ന നിലയിൽ സുറിയാനി വായിക്കുവാൻ മാത്രം അറിയുന്ന പട്ടക്കാർ വായനയിൽപ്പോലും വരുത്തിയിരുന്ന തെറ്റുകൾ അതീവ സാധാരണമായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ സംസ്കൃതത്തിലും ഇസ്ലാം അനുയായികൾ അറബിയിലും പ്രാർത്ഥനകൾ ഉറക്കഴിക്കുന്നതുപോലെ ക്രൈസ്തവാരാധനകൾ ആരാധകരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കിറങ്ങാതെ ചെവിയിൽ കൂടി കയറി ഇറങ്ങി. വേദപുസ്തക വായനയിലും സുറിയാനിഭാഷ ഒരനിവാര്യതയായി തുടർന്നുപോന്നു. വേദവായനയുടെ പ്രസക്തിയും വ്യാഖ്യാനവും ജനങ്ങൾക്കപ്രാപ്യമായിരുന്നു. വായനയോ ചിന്തയോ പഠനമോ ആവശ്യമില്ലാതെ വെറും പുജാരികളുടെ സ്ഥാനത്തേക്കു വൈദികർ തരം താഴുകയായിരുന്നു. ഈ പരിതസ്ഥിതികളെല്ലാം പരിഗണിച്ചാണ് ബിഷപ്പ് വിൽസൺ ഈ നിർദ്ദേശം ഉന്നയിച്ചത്.

ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ ഈ വ്യവസ്ഥയോടും അനുകൂലമായി പ്രതികരിച്ചില്ല എന്നത് അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു. വൈദിക സെമിനാരിയുടെ സ്ഥാപനോദ്ദേശ്യത്തെ തന്നെ വൈദികരുടെ നിലവാരത്തിൽ ഗുണപരമായ

മാറ്റം കൈവരിക്കുക എന്നതാണ്. ഈ മെച്ചം ഇടവകയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഒരു രംഗമാണ് പ്രബോധന രംഗം. വേദപുസ്തക സന്ദേശം ആരാധകർക്ക് പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ ലഭിക്കുന്ന ഏക അവസരമാണ് ആരാധന. തന്മൂലം പ്രബോധനം നൽകുവാൻ ആരാധനയിൽ സമയം കണ്ടെത്തണമെന്ന് ഇന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട കാര്യവുമാണ്. എന്നാലും ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പാലാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശകർക്കും ഈ നിലപാട് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതെ പോയി.

6. നമസ്കാര ക്രമങ്ങൾ പൊതുൾ തിരിച്ച് സുറിയാനി അറിയാത്തവർക്ക് കൊടുത്തു നടപ്പിലാക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ നിർദ്ദേശം ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെയുള്ളതായിരുന്നു. ആരാധന മാതൃഭാഷയിൽ എന്ന മുദ്രാവാക്യം ആറു പതിറ്റാണ്ടുകളായി ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ മുഴങ്ങി തുടങ്ങിയിട്ടെങ്കിലും അതിനിടയിൽ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. കുർബ്ബാന തക്സാ, ആനീദാ, ആണ്ടു തക്സാ, ഏവൻഗേലിയോൻ എന്നിവ നാലഞ്ചു ദശാബ്ദങ്ങളായി മലയാളത്തിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു എങ്കിലും വൈദികരുടെ കാനോനാ നമസ്കാരം മലയാളത്തിൽ ലഭ്യമായിട്ട് മുമ്പ് പതിറ്റാണ്ടുകളേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ പെങ്കീസാ നമസ്കാരം (പെരുന്നാൾ നമസ്കാരം) സഭയുടെ നിയമവ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളായ സൽഗാ തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവ ഇനിയും മലയാളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് കോനാട്ടു മാത്തൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ, പ. ഔഗേൻ കാതോലിക്കാ ബാവ, കോനാട്ട് ഏബ്രഹാം മല്പാൻ, യൂഹാനോൻ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടി തുടങ്ങിയവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉൽകൃഷ്ട സേവനങ്ങൾ വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടും പരിഹാരം തേടുന്ന പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം കാണാനാണ് ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ബിഷപ്പ് വിൻസൻ ശ്രമിച്ചത്. പക്ഷേ അതും ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ശ്രവിക്കുവാൻ മലങ്കര സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷന് അന്ന് കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒരു പക്ഷേ ആയിടെ സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ട റവ. പീറ്റ് സായിപ്പ് കാര്യങ്ങളൊക്കെ കീഴ്മേൽ മറിച്ചതാവാം ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പാലന്റെ ഈ നിലപാടിനു കാരണം. മലങ്കരസഭയെ നവീകരിക്കുവാൻ ദൈവം തന്നെ നിയോഗിച്ചു എന്ന ചിന്ത ആയിരുന്നുവത്രെ പീറ്റ് സായിപ്പിന്. 'സുറിയാനിക്കാരുടെ മാംസം വിരോധിക്കപ്പെട്ട നോമ്പു ദിവസങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മാംസം മാത്രം ലഭിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ സെമിനാരിയിലെ ഭക്ഷണരീതികൾ ക്രമപ്പെടുത്തി..... മിഷനറിമാരുടെ ഏതാദ്യങ്ങളായ കർക്കശ പ്രവർത്തനങ്ങളെ മെത്രാൻ എത്ര മാത്രം പ്രതിഷേധിച്ചുവോ അതിനു അനുസരിച്ചു അവർ സുറിയാനിസഭയുടെ ആചാര

രീതികളേയും വിശ്വാസതത്വങ്ങളേയും അധികേഷപിച്ചു വന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലം, ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പുലാന്റെ മനസ്സിൽ പല മുൻവിധികളും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കാം. ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നിരുപദ്രവങ്ങളും പുരോഗമനപരവും എന്ന് തോന്നാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം മറ്റു ചില വേദികളിൽ ഉന്നയിച്ച ചില പ്രശ്നങ്ങൾ മലങ്കരസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷന് യോജിക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ അല്ലായിരുന്നു. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“അദ്ദേഹത്തിന്റെ (ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ) ചാപ്ലയിനും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടിന്റെ അസിസ്റ്റന്റും കൂടി സംബന്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു രഹസ്യ കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം മെത്രാന്മാർ സഭയുടെ ആരാധനാ രീതിയിലും കുദാശാക്രമത്തിലും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയും ആ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രവൃത്തി പദ്ധതിയിലെത്തിക്കുന്നതിന് ആയിരം രൂപ സംഭാവന ചെയ്യാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ബിഷപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ മെത്രാൻ മര്യാദയായും യാതൊരു എതിർപ്പും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താതെയും സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയാകട്ടെ ഏതെങ്കിലും തീരുമാനം പറയുകയാകട്ടെ ചെയ്തില്ല. കോട്ടയത്തും കണ്ടനാട്ടും ഉള്ള പള്ളികളിൽ ബിഷപ്പ് വിൽസൺ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സഭയിൽ വരുത്തി കൂട്ടാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന താത്വിക പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ വിശ്വാസികളായി മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും പുജാർപ്പണങ്ങളും നിർത്തുക, പുരാതന കുർബ്ബാന തക്സയിൽ നിന്ന് ആംഗ്ലിക്കാ സഭയിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് കക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം സ്വീകാര്യങ്ങളല്ലെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങളെല്ലാം നീക്കി തക്സാ പരിഷ്കരിക്കുക എന്നിവ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു....” (213, 114).

തക്സാ പരിഷ്കരണം ബിഷപ്പ് വിൽസൺ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതായി ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ പറയുന്നില്ല. മറ്റു പല സഭാചരിത്രകാരന്മാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇട്ടുപ്പിനെല്ല, ഇ. എം. ഫിലിപ്പിനെയാണ് അനുകൂലിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പുലാന്റെ നിലപാടുകളെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഫിലിപ്പും മറ്റുള്ളവരും അപ്രകാരം ചെയ്തതാണോ എന്ന് നിശ്ചയിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം ഒന്നുമില്ല. തക്സാ നവീകരണം രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ പരിഷ്കാരമാകാനാണ് ന്യായം. നവീകരണ പ്രസ്ഥാനക്കാർ നവീകരണം വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത് ഘട്ടം ഘട്ടമായിട്ടാണ്. ഒടുവിലത്തെ ഘട്ടമായപ്പോൾ നവീകരണ നേതാക്കളുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് കാര്യങ്ങൾ വഴുതിപ്പോയതായും ആദ്യ കാല നവീകരണ നേതാക്കൾ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ആഗ്രഹിക്കാത്ത പല കാര്യങ്ങളും പിൻക്കാല പരിഷ്കാരപ്രേമികൾ നവീകരണക്കാരുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയതായും നവീകരണ വിഭാഗം നേതാക്കളുടെ ഒന്നാം തലമുറയിലെ മുതിർന്ന നേതാവായ താഴത്തു ചാണ്ടപ്പിള്ള

കത്തനാർ 'വിലാപങ്ങൾ' എന്ന തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പശ്ചാത്താപ ബോധത്തോടെ വിലപിക്കുന്നുണ്ട്.

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ്

ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിർദ്ദേശിച്ചവയും കോട്ടയം, കണ്ടനാട് പ്രസംഗങ്ങളിലെ നിർദ്ദേശങ്ങളും സംബന്ധിച്ച് ഒരു തീരുമാനം സ്വീകരിക്കുവാൻ ബിഷപ്പ് വിതസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ നിർബന്ധിച്ചുവന്നു. ഇതിനോടകം പഴയസെമിനാരിയുടെ കൈവശാവകാശവും അധ്യാപനവും സ്ഥാപിച്ചുറപ്പിച്ച് കഴിഞ്ഞിരുന്ന മിഷനറിമാരെ പിണക്കുക അസാധ്യം തന്നെയായിരുന്നു. പുതിയ നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം ഇതിനോടകം എല്ലാ പള്ളിക്കാർക്കും അഭിപ്രായ രൂപീകരണത്തിനായി മിഷനറിമാർ അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. ആ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരു സുന്നഹദോസു കൂടി കാര്യങ്ങൾക്കു അന്തിമ തീരുമാനം കൈക്കൊള്ളാമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ തീരുമാനിച്ചു.

(സുന്നഹദോസ് എന്ന പദത്തിന് സഭാസമ്മേളനം എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. സഭയുടെ പ്രതിനിധി സമ്മേളനമായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷൻ, സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി ഇവകളെ മാത്രമേ പൂർണ്ണ സുന്നഹദോസ് എന്നു പറയാനാവൂ. സഭാചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന എല്ലാ സുന്നഹദോസുകളും സഭയുടെ പൂർണ്ണ സുന്നഹദോസുകൾ ആയിരുന്നു. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിൽ അറിയോസ് എന്ന പട്ടക്കാരനും അത്താനാസ്യോസ് എന്ന ശെമ്മാശ്ശനും സംബന്ധിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ മാത്രം സമ്മേളനത്തെ പൂർണ്ണ സുന്നഹദോസ് എന്ന് സഭാചരിത്ര അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമുണ്ട്; വേണമെങ്കിൽ അതിനെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് എന്ന് വിളിക്കാം; വൈദിക സമ്മേളനങ്ങളെ വൈദിക സുന്നഹദോസ് എന്ന് വിളിക്കാം. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയെ സുന്നഹദോസ് എന്നും അസോസിയേഷനെ മഹാ സുന്നഹദോസ് എന്നും വിളിക്കാം, അല്ല വിളിക്കുന്നതാണ് ഔചിത്യം)

അങ്ങനെയാണ് മാവേലിക്കരയിൽ 1836 മകരം 5 ന് മലങ്കരസഭയുടെ മഹാ സുന്നഹദോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. മലങ്കരസഭയുടെ സുന്നഹദോസിൽ മിഷനറിമാരുടെ പ്രതിനിധി സംബന്ധിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. എന്നിരുന്നാലും തന്റെ സാന്നിധ്യം കൊണ്ട് സുന്നഹദോസിനെ സ്വാധീനിക്കാമെന്ന് കരുതിയിട്ടാകാം ഒരു മിഷനറി യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതനായിരുന്നു. മലങ്കരസഭയെ സഹായിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമായി മിഷനറിമാർ എന്താണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് സഭയിൽ എങ്ങും അറിയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സുന്നഹദോസിന് മുമ്പിൽ രണ്ടു വഴികളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒന്ന് മിഷനറിമാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് മലങ്കരസഭയെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയായി നവീകരിക്കുക. രണ്ട്, സഭയുടെ തനിമ നില

നിർത്തുന്നതിനായി മിഷനറിമാരുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളെ വിചേദിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് ബിഷപ്പ് വിത്സന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുക. രണ്ടും വേദനാജനകമായിരുന്നു. എങ്കിലും രണ്ടാമത്തെ പരിഹാരമാണ് ദീർഘവീക്ഷണത്തിൽ സഭയ്ക്ക് ഗുണീകരണം എന്ന നിലപാടിലാണ് സുന്നഹദോസ് എത്തിച്ചേർന്നത്. സൗഹാർദ്ദമായ ഒരു ബന്ധത്തെ പഠിച്ചു കളയുമ്പോൾ മിഷനറിമാരുടെ ഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന വേദനയെ ലഘൂകരിക്കുവാനും മലങ്കരസഭയോട് ഉണ്ടാകാവുന്ന നീരസം ലഘൂകരിക്കുവാനും ആയി ഒരു തന്ത്രം സുന്നഹദോസ് സ്വീകരിച്ചു. അന്ത്യോഖ്യോ പാത്രിയർക്കീസിനെ മറയാക്കി നിർത്തുക എന്നതായിരുന്നു ആ തന്ത്രം! 'പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ യാതൊരു ഭേദഗതിയും പാടില്ലെന്നായിരുന്നു ഐക്യകണ്ഠേനയുള്ള തീരുമാനം' (ഫിലിപ്പ്, പൂ. 214).

ഒരു വിലയിരുത്തൽ

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് തീരുമാനങ്ങൾ മിഷനറിമാർക്ക് അനുകൂലമാവാതിരിക്കാൻ വേറെയും ചില സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശാന്തരും നയജ്ഞരും ആയ ആദ്യ മിഷനറിമാർ - ബെയ്ലി, ഫെൻ, ബേക്കർ - നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയിരുന്നു. പകരം അയക്കപ്പെട്ട വുഡ്കോക്കും പീറ്റും സന്ദർഭത്തിനൊത്ത് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ക്ഷമയില്ലാത്തവരാകയാൽ മിഷനറിമാരും മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ വിടവ് നാൾക്കു നാൾ വർദ്ധിച്ചു വന്നു. റിഡ്സ് ഡെയ്ൽ, ജോൺ വുഡ്കോക്ക് (1833 - 65; 1834 - 61) എന്നീ മിഷനറിമാർ മലങ്കരസഭയെ ശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ കാണിച്ച അക്ഷമ സ്ഥിതിഗതികളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കി. ഇവിടം മുതൽ ഇട്ടുപ്പ് മിഷനറിമാരെയും, ഫിലിപ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തയെയും ന്യായീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ എഴുതുന്നു: “.... സുറിയാനിക്കാർ പിൻതുടർന്നു വന്ന തെറ്റുകളെ പരസ്യമായി ആക്ഷേപിക്കാതെ സെമിനാരിയിൽ സ്വകാര്യ ചർച്ചകളിൽ സ്വന്തം നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ, ഈ പരോക്ഷമായ സ്വാധീനം കൊണ്ടായില്ല, കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായ നടപടികൾ ആവശ്യമെന്ന് ചില പിൻക്കാല മിഷനറിമാർക്ക് തോന്നി. സുറിയാനിക്കാരുടെ തെറ്റുകളെ ചിലർ പരസ്യമായി വിമർശിച്ചു തുടങ്ങി. അനൂരഞ്ജനത്തിന് സഹായകമല്ലാത്ത നിലപാടാണ് ജോസഫ് പീറ്റിനെ പോലെയുള്ളവർ സ്വീകരിച്ചത്. ആ നിലപാട് ഒരു ദിവ്യദൗത്യമായി പീറ്റ് കരുതി. മണർകാട് പള്ളിയിൽ ദൈവമാതാവിന്റെ പെരുന്നാൾ ദിവസം അസംഖ്യം ജനം സമ്മേളിച്ചിരിക്കെ, പീറ്റ് ഇത് അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നും അശുദ്ധാചാരമാണെന്നും പ്രസംഗിച്ച് ബഹളമുണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വെളുത്ത

തൊലി ഒന്നുകൊണ്ട് മാത്രം അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം അനവധി സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്” (ബ്രൗൺ, പു. 138. വിവ. സംഗ്രഹം ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ). മറ്റൊരു സംഭവം മിഷനറിമാർ തന്നെ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “പീറ്റ് സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയിരിക്കുന്ന കാലം. പീറ്റ് ക്ലാസു കഴിഞ്ഞ് വെളിയിൽ പോയി അപ്രതീക്ഷിതമായി സെമിനാരിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ അരിശപ്പെടുത്തി. പീറ്റ് അല്പം മുമ്പ് പഠിപ്പിച്ച സഭാചരിത്ര വസ്തുതകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി ചില തിരുത്തലുകൾ മാമ്മലശ്ശേരി അബ്രഹാം മല്പാൻ ചുറ്റും കൂടിയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഉപദേശിക്കുന്നു. മിഷനറിമാരുടെ ഏതു പ്രസ്താവനകളും വിമർശനബുദ്ധിയോടെ കേൾക്കുവാൻ മല്പാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉപദേശിച്ചു. പീറ്റ് പൊട്ടിത്തെറിച്ചു” (W. S. Hund, The Anglican Church Travancore cochin, 1816 - 1916, Vol I, 1920, p. 82). സ്ഫോടനാത്മകമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ഒരു മെത്രാൻ എഴുതിയതിങ്ങനെ: “.... സഭയിൽ മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും സുവിശേഷ വേല ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്ന മിഷനറിമാരുടെ ആഹ്വാനം മെത്രാൻ ചെവി കൊണ്ടില്ല. സ്വന്തം നാട്ടിൽ ഓക്സ്ഫോർഡ് മൂവ്മെന്റിനോട് ഉണ്ടായിരുന്ന എതിർപ്പിന്റേയും വിരോധത്തിന്റേയും ആത്മാവ് അവരിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആരാധനകളിലെ പ്രതീകാത്മകമായ കർമ്മങ്ങളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും അവർക്കു ദുസ്സഹങ്ങളായിരുന്നു. ഗ്രീക്കു സഭയുടെ തെറ്റുകളായി അവയെ അവർ പരിഗണിച്ചു. അവരുടെ തർക്കപ്രിയം സംഗതികളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കി. പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷകൾക്കും മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾക്കും നമ്മുടെ ആരാധനാ ക്രമത്തിനും എതിരായി അവർ ശക്തിയുക്തം പ്രസംഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സഭയ്ക്കെതിരായി മത്സരിക്കുവാൻ ജനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. സെന്റ് മേരിയുടെ ഒരു പെരുന്നാളിൽ റവ. പീറ്റ് തന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രസംഗം കൊണ്ട് ജനത്തിൽ ഒരു കലഹം തന്നെയുണ്ടാക്കി. മണർകാട് സെന്റ് മേരിയുടെ രൂപം തല്ലിപ്പൊട്ടിക്കുകയുണ്ടായി. സെമിനാരിയിൽ നോമ്പു കാലത്തു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മത്സ്യമാംസങ്ങൾ വിളമ്പി. ഒരു ഞായറാഴ്ച ദൈവമാതാവിന് മറ്റ് മക്കളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിച്ചിട്ട് പോയി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കോനാട്ട് മല്പാൻ അതിനെതിരായിട്ട് പ്രസംഗിച്ചു. ... രണ്ടു പേരിൽ ഒരാളെ സെമിനാരിയിൽ പാടുള്ളു എന്ന് സായിപ്പ് ഗർജ്ജിച്ചു. കോനാട്ടച്ചൻ പാമ്പാക്കുടയ്ക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ... അകൽച്ച മുർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയപ്പോൾ റവ. പീറ്റ്, ചെപ്പേടുകളും റിക്കാർഡുകളും പുസ്തകങ്ങളും പഴയസെമിനാരിയിൽ നിന്ന് എടുത്തുകൊണ്ട് പോയി” (മാത്യൂസ് മാർ ബർന്നബാസ്: സെമിനാരി സുവനിർ, 1990, പു. 37). ഒടുവിലത്തെ സംഗതിയെപ്പറ്റി. ഫാ. കെ. ഡേവിഡ് നൽകുന്ന

വിവരണം ഇപ്രകാരമാണ്: “ഒരു ഓശാന ഞായറാഴ്ച; മെത്രാപ്പോലീത്താ കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ ശുശ്രൂഷ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പീറ്റ് സായിപ്പ്, പഴയസെമിനാരിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും സായിപ്പിന്റേയും കൂട്ടുകൈവശമായിരുന്ന ബെസ്ഗാസാ മുറി കുത്തിത്തുറന്ന് റിക്കാർഡുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, ചെപ്പേടുകൾ ആദിയായ സാധനങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു കടന്നുകളഞ്ഞു” (പു. 85). ഈ വക ചെയ്തികളെ പിന്നീട് വന്ന മിഷനറിമാർ തന്നെയും ധിക്കാരപരമെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലരാകട്ടെ വസ്തുതകൾ വിവരിച്ച്, ചില ഇടത്തുട്ടുകാർ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് പീറ്റ് അപ്രകാരം ചെയ്തതെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വിഫല ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസഭയെ ബോധവൽക്കരിച്ച് നവീകരണം ആവശ്യമെങ്കിൽ സഭയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അവ ചെയ്യുന്നതിന് സുറിയാനിക്കാരെ സഹായിക്കാൻ എന്ന പേരിൽ ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ തൊട്ട് ഇവിടെ വന്നിരുന്ന മിഷനറിമാരുടെ ഉദ്ദേശ്യ ശുദ്ധിയിൽ കളങ്കമാരോപിക്കുവാൻ ഈദ്യുശ സംഗതികൾ ഇടയാക്കി. ഉദ്ദേശ്യ ശുദ്ധി തന്നെയും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടതോടെ അവർ പറയുന്ന ന്യായവും പ്രസക്തവും ആയ കാര്യങ്ങൾ പോലും പരിഗണിക്കാനാവാത്ത മാനസിക കാലാവസ്ഥയിലേക്കു മലങ്കരസഭ എത്തിച്ചേർന്നു. തങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മലങ്കരസഭയെ നവീകരിക്കും എന്ന് മിഷനറിമാരും ‘കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഉന്നംവെച്ച പരുന്തുകളെപ്പോലെ സഭയുടെ മേൽ കണ്ണുറന്നു പായുന്ന’ മിഷനറിമാരെ ബഹിഷ്കരിക്കുമെന്ന് മലങ്കരസഭാ നേതൃത്വവും തീരുമാനിച്ചതങ്ങനെയാണ്.

മെത്രാൻ കൈക്കൂലി വാങ്ങി പട്ടം കൊടുക്കുന്നു എന്ന ആരോപണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ കത്ത് ലഭിച്ചാൽ മാത്രമേ മെത്രാൻ പട്ടം കൊടുക്കാവൂ എന്ന നിർദ്ദേശം ഉണ്ടായത്. പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിന് ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിയുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഒരു ഉപാധിയും വ്യവസ്ഥയുമായിക്കൂടാ എന്ന ചിന്ത അന്നത്തെ സഭാനേതൃത്വത്തെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാവുന്നതുമാണ്. മെത്രാന്റെ മഹാപുരോഹിതാധികാരത്തിന്മേലുള്ള കടന്നാക്രമണമായും അന്നതു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. പട്ടംകൊടുക്കലിന്റെ പേരിൽ മെത്രാൻ പണം വാങ്ങുന്നു എന്ന പരാതി അവശേഷിച്ചു. പട്ടംകൊടുക്കു ‘കൈമുത്ത്’ വാങ്ങാറില്ലെന്ന് ഒരു മെത്രാച്ചൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതു ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ പൊതുവിൽ പറഞ്ഞാൽ ‘പട്ടംകൊടുക്കലിന്റെ വേളയിൽ ലഭിക്കുന്ന കൈമുത്ത് ഇന്നും മേൽപട്ടക്കാരുടെ വരുമാന ഇനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. പട്ടവും തബില്ലെത്തായും കൊടുക്കുമ്പോൾ കൈമുത്ത് വാങ്ങരുത് എന്ന് മെത്രാൻ സ്ഥാനാരോഹണ ശുശ്രൂഷയുടെ ഭാഗമായി പ്രധാന കാർമ്മികൻ നവാഭിഷിക്തനായ മെത്രാനെ ഔപചാരികമായി

ഉപദേശിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അതു പാലിക്കാത്തവർ സഭയിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. പട്ടംകൊടയും തബലൈത്താ കുദാശയും പ്രതിഫലത്തിന് അതീതമാകണമെന്നേ അർത്ഥമാക്കേണ്ടതുളളൂ. പണത്തെ പ്രതി പട്ടം നൽകുന്നതും പള്ളി സ്ഥാപിക്കുന്നതും പാപം തന്നെ. എന്നാൽ ഏതു കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലുമെന്നപോലെ പട്ടംകൊടയിലും മറ്റും ലഭിക്കുന്ന കൈമുത്ത് സ്വീകരിക്കുന്നത് കൽപന ലംഘനമായി ഇത് എഴുതുന്ന ആൾ കരുതുന്നില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവിധ കൈമുത്തുകളും മേല്പട്ടക്കാരും പട്ടക്കാരും വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണെന്നും മേല്പട്ടക്കാർക്കും പട്ടക്കാർക്കും മാന്യമായി ജീവിക്കുവാനുള്ള വേതനം നൽകുവാനുള്ള ഉദാര വ്യവസ്ഥകൾ സഭയിലുണ്ടാകണമെന്നും പട്ടക്കാർക്കെന്നപോലെ മേല്പട്ടക്കാർക്കും സ്ഥലംമാറ്റത്തിന് നീതിപൂർവ്വമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാകണമെന്നും സഭയിൽ പ്രബലമായ അഭിപ്രായം രൂപപ്പെടുന്നതിനെ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ അനുകൂലിക്കുന്നു.

പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥത, മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന എന്നിവയെ വരുമാനമാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ പരിഗണിക്കുന്നതിനെ എതിർക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ താത്വിക അടിത്തറയെ മിഷണറിമാർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പ്രശ്നം രൂക്ഷമാകുമായിരുന്നില്ല. ബിഷപ്പ് വിത്സനും മിഷണറിമാരും അംഗങ്ങളായ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ, ഈ വിശ്വാസവും അനുഷ്ഠാനവും നടത്തിവരുന്ന ഹൈചർച്ചിന്റെ പങ്കാളിത്തം ബിഷപ്പിന് അപരിചിതമാവാതിടയില്ല. കാന്റർബറി ആർച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ കീഴിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗമായ ഹൈചർച്ചുകാരെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ പരിചയിച്ച സംസ്കാരവും വിവേകവും സഹിഷ്ണുതയും സർവ്വോപരി പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയും മലങ്കരസഭാ കാര്യങ്ങളിൽ മിഷണറിമാരും ബിഷപ്പ് വിത്സനും സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം ദുരുഹമായിരിക്കുന്നു.

ആരാധനാ മദ്ധ്യേ പട്ടക്കാർ പ്രസംഗിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ നന്മ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു മറുവശം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ എല്ലാ ആരാധനകളിലും മുഖ്യമായ ഘടകങ്ങളിലൊന്ന് അവയിലെ പ്രുമിയോൻ - സെദ്റാകൾ ആണ്. ഈ പ്രുമിയോൻ - സെദ്റാകളും മദ്റസ്ത്താകളും ഊനീസാകളും മറ്റു ചില ഗാനങ്ങളും അതത് ആരാധനയെപ്പറ്റി സഭ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള വിശ്വാസപരമായ നിലപാടുകളെപ്പറ്റിയും പ്രതിദിന ജീവിതത്തിൽ അവ ചെലുത്തേണ്ടുന്ന സ്വാധീനങ്ങളെപ്പറ്റിയും സൂചിതിതമായും ബൈബിൾ അധിഷ്ഠിതമായും പ്രാർത്ഥനയുടെയും തപസ്സിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അവയിലെ ഒരംശം പടിഞ്ഞാറോട്ട് തിരിഞ്ഞു നടത്തുവാനുള്ള പ്രബോധനവും ഒരംശം കിഴക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞു നടത്തുവാനുള്ള പ്രാർത്ഥനയുമാണ്. വകതിരിവോടെ അവ

ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന സത്യം ഇവിടെ ഓർക്കുന്നു. മാമ്മുദീസായെപ്പറ്റിയും വിവാഹത്തെപ്പറ്റിയും മരണാനന്തര ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും പൗരോഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയും ഉള്ള ഏറ്റവും പണ്ഡിതോചിതമായ പ്രസംഗങ്ങളും ഉദ്ബോധനങ്ങളും ആ ആരാധനയിൽ 'നീരക്ഷീരന്യായേന' വിലയിച്ചു കിടപ്പുണ്ട്. ശ്രദ്ധിക്കുന്നവർക്കു അത് ആസ്വാദ്യവുമാണ്.

ഓർത്തഡോക്സ് ആരാധനയിൽ പ്രസംഗം അലിയിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു എന്ന സത്യം ബിഷപ്പ് വിത്സൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രസംഗത്തെപ്പറ്റി ഒരു ശുപാർശ നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹം എന്നല്ല ഒരാളും ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. എല്ലാ ആരാധനയും എഴുതപ്പെട്ട ഓരോരൊ പ്രസംഗങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥം തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ആരാധനയോടൊപ്പം പ്രസംഗം നടത്തുന്നവർ, ആരാധനയിലെ പ്രബോധനാംശങ്ങളെ ഒഴിവാക്കി ആരാധനാ സമയത്തിന്റെ ബാലൻസ് നില നിർത്തുമായിരുന്നു. ആരാധന നടത്തുന്നവരും അതിന്റെ വിമർശകരും ഒരുപോലെ മറന്നുപോയ ഇക്കാര്യം ആരാധനാ പരിഷ്ക്കരണവേളകളിൽ സജീവ പരിഗണന അർഹിക്കുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ആരാധനകളുടെ ഈ സവിശേഷതയെപ്പറ്റി മിഷണറിമാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും ശ്രമിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിന് രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടാവാം:

1. സുറിയാനി ഭാഷയിൽ വിരചിതമായ ആരാധനകൾ തെറ്റു കൂടാതെ നടത്തുവാനല്ലാതെ അവയെ അപഗ്രഥിച്ച് മനസ്സിലാക്കുവാനോ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനോ പണ്ഡിതന്മാർ പോലും അന്ന് ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല.

2. ആർക്കെങ്കിലും ആ സിദ്ധി വശമായിരുന്നെങ്കിൽ പോലും അതു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അന്തരീക്ഷം മിഷണറിമാർ നേരത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ബിഷപ്പ് വിത്സൻ നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടത് പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു സംഗതിയായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികത്വം അടിമുടി സഭയെ ഗ്രസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സുറിയാനി വായിക്കുന്നതിലപ്പുറം ഭാഷാ ജ്ഞാനം നേടാത്ത ആളുകളും സുറിയാനി പണ്ഡിതന്മാർ എന്ന് അറിയപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അവരിൽ ചിലർ ചില കുറുക്കുവഴികൾ അതിനുപയോഗിച്ചതായി കാണുക. സുറിയാനിയിലെഴുതിയ ക്രമങ്ങൾ നോക്കി അവർ മലയാളത്തിൽ പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തുമായിരുന്നു. ആളുകൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതു തന്നെ. എഴുതിയത് സുറിയാനിയിൽ; വായിക്കുന്നത് മലയാളത്തിൽ. ഈ തലമുറയിൽ അഭിവന്ദ്യ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പോലെ തൽസമയ വിവർത്തനം നടത്തുകയാണെന്നേ മനുഷ്യർ വിചാരിക്കൂ.

സംഗതിയുടെ രഹസ്യം ഇതാണ്. പ്രാർത്ഥനകളും മറ്റും ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും വിവർത്തനം ചെയ്യിക്കും. അത് സുറിയാനി ലിപി ഉപയോഗിച്ച് എഴുതും (കർസോനി എന്ന ഭാഷാ സങ്കേതമാണിത്. Chakka verinmel kayikkum. 'ചക്ക വേരിന്മേൽ കായിയ്ക്കും' എന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് ലിപി നോക്കി വായിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിവായിക്കാനിത്താൽ മതിയല്ലോ). എന്നിട്ട് സുറിയാനി പുസ്തകം നോക്കി തല ഉയർത്തി ഗംഭീരമായി മലയാളത്തിൽ വായിക്കും. മലയാളത്തിൽ എഴുതിവായിക്കുന്നത് ഗൗരവക്കുറവായിട്ടാണ് അന്ന് കരുതിയിരുന്നത്. അപ്രകാരം ചില വികാരി ജനറാളന്മാർ 'ദൈവമേ അനുഗ്രഹിക്കാ' തുടങ്ങിയ ബോവുസോകൾ കർസോനിയിലെഴുതിയത് ഗവേഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇതെഴുന്ന ആൾ കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

വേറെ ചിലരുണ്ട്. അവർക്കിത്തരം കുറുക്കുവഴികളൊന്നുമില്ല. പ്രാർത്ഥനാ ക്രമം അസ്സൽ സുറിയാനിയിൽ തന്നെ ഭാഷാജ്ഞാനം കുറവായതുമൂലം മൂക്കിയും മുളിയുമാണ് വായിക്കുക. പലപ്പോഴും വാക്യത്തകരാറുകളും വ്യാകരണപ്പിഴകളും ഘോഷയാത്രയായിട്ടുണ്ടാകും. കേൾക്കുന്നവർക്കു മുഷിവും വെറുപ്പും ഉണ്ടാകുന്നതു മിച്ചം. പ്രാർത്ഥനക്രമങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചാൽ കൂദാശകളുടെ പരിശുദ്ധി നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കുമെന്ന് അവർ ആത്മാർത്ഥമായും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. 1920 കളിൽ ആദ്യമായി കുർബ്ബാന തക്സാ പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് ശെമ്മാശന്റെയും (പിന്നീട് റീത്തിൽ പോയ യൗസേപ്പ് റമ്പാൻ), മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് ശെമ്മാശന്റെയും (പിന്നീട് പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ) ഉത്സാഹത്തിൽ കുന്നംകുളം ഏ. ആർ. പി. പ്രസ്സിൽ നിന്ന് അച്ചടിച്ച് പരുമല പെരുന്നാളിന് വില്പനയ്ക്കു കൊണ്ടുചെന്നപ്പോൾ വിവരം അറിഞ്ഞ കല്ലാശ്ശേരിൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (പിന്നീട് പ. ഗീവറുഗീസ് ദിതീയൻ ബാവ) വി. കുർബ്ബാനാ മദ്ധ്യേ ആ മലയാളം കുർബ്ബാന തക്സായുടെ വില്പന നിരോധിക്കുകയും അതിനകം ആരെങ്കിലും വാങ്ങിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും വിശ്വാസികളെയും വൈദികരെയും പ്രബോധിപ്പിച്ചു. സുറിയാനിക്കാരന്റെ സുറിയാനിഭാഷാഭിമാനം അത്ര വലുതായിരുന്നു (നിഷ്പ്രയോജനമെന്ന് പല കുറി ബോധ്യമായിട്ടും ഗാബ്രീവം എന്ന വില്പ് അർജ്ജുനൻ ഒരലങ്കാരമായി കൈവശം വച്ചതായി മഹാഭാരതത്തിൽ പരാമർശമുള്ളതായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. പ. ഗീവറുഗീസ് ദിതീയൻ ബാവായെപ്പോലെയുള്ളവർ സുറിയാനിഭാഷയിൽ പണ്ഡിതരായിരുന്നതു മൂലം ആ നിലപാടിൽ പരിഹാസ്യതയില്ലെങ്കിലും മറ്റ് അനേകംപേരുടെ കാര്യത്തിൽ അത് പരിഹാസം തന്നെയായിരുന്നു. എൻ. എ. യോഹന്നാൻ മല്പാൻ പഴയസെമിനാരിയിൽ മല്പാനായിരിക്കേ, ഒരമ്പതു കൊല്ലം മുമ്പ് കാനോനാ നമസ്കാരം

മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടും അതിന്റെ അച്ചടി ആരും ഏറ്റെടുക്കാതെയിരുന്നതും ഒരു കാൽ നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം 1970 കളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഓർക്കുന്നു. നമസ്കാരം ചൊല്ലിത്തീർക്കുവാനേ ഈ കാൽ നൂറ്റാണ്ടു കാലം ബഹുഭൂരിപക്ഷം മേൽപ്പട്ടക്കാർക്കും പട്ടക്കാർക്കും കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ (സുറിയാനി ഭാഷാനഭിജ്ഞരായ വൈദികർ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ മാത്രം ലഭ്യമായ ആരാധന ക്രമങ്ങൾ പരസ്യാരാധനയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ ഭാവനയിൽ കാണുന്നത് രസാവഹമാണ്. മലയാളത്തിന് വേണ്ടി മലയാളം ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. വിവർത്തനക്ഷമമല്ലാത്ത പദങ്ങളോ ഉച്ചാരണ സാകുമാര്യം കൊണ്ടോ മറ്റോ ശബ്ദ സാന്ദ്രത അവകാശപ്പെടാവുന്ന പദങ്ങളോ മൂല ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത് പാപമൊന്നുമല്ല. ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ വന്ദ്യ ഗുരുനാഥൻ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷയിൽ 'മേഴ്ത്താസ് പാർ കാദ്ശോദെ' എന്നാരംഭിക്കുന്ന രോമം കത്രിക്കലിന്റെ വാക്യവും 'ഹൊയ് കൊറിയോ' എന്നാരംഭിക്കുന്ന വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന വാക്യവും 'എത്തസ്രാഹ്ബ്'യുത്തോ കാദീശ്ത്തോ ദാലാഹോ' എന്ന പട്ടംകൊട പ്രഖ്യാപനവും സുറിയാനിയിൽ ചൊല്ലുന്നതിന്റെ ഗാംഭീര്യവും മന്ത്രധാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അർക്കദിയാക്കോൻ ആയി അദ്ദേഹത്തെ ആരാധനകളിൽ ശുശ്രൂഷിച്ച ഈ ലേഖകന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും മുഴങ്ങാറുണ്ട്. വിവർത്തനത്തിൽ ആ ഗാംഭീര്യം ഒരിക്കലും ഗംഭീരപുരുഷന്മാർ നടത്തുമ്പോൾ പോലും അനുഭവപ്പെടാറില്ല. ക്രിയാവാക്യങ്ങളും ക്രിയാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ സമയ ദൈർഘ്യങ്ങളും പൊരുത്തപ്പെടുവാനും ചിലർ മൂലഭാഷയെ അവലംബിക്കാറുണ്ട്. ബാറെക്, കാദേൾ, വക്സോ എന്ന് വി. കുർബ്ബാനയിൽ സുറിയാനി പദം ഉപയോഗിച്ചാലേ ക്രിയകളുടെ സമയദൈർഘ്യത്തെ ഔചിത്യപൂർവ്വം ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിയൂ. അതുപോലെ പലപ്പോഴും മൂദ്രണങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രസ്താവനയേക്കാൾ കവിഞ്ഞ ഊന്നൽ നൽകുവാൻ മൂലഭാഷ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് 'ബഗ്മോദാബോ'യും മറ്റും ഇന്നും ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതൊക്കെയായാലും ആരാധനക്രമങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്തു മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശത്തിന്റെ പുരോഗമന സ്വഭാവം ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല.

പക്ഷേ ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഒരു മേശയ്ക്ക് ചുറ്റും ഇരുന്ന് പരസ്പരം ഗുണഭോഷങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുവാൻ വേദി ഉണ്ടായില്ല എന്ന ദുഃഖസത്യം അവശേഷിക്കുന്നു. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന റാപ്പോ (Rapport) അതിനോടകം മിഷണറിമാരുടെ ഭാഗത്തെ നടപടികൾ മൂലം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരുന്നു. ഇപ്രകാരം വിസ്ഫോടകമായ ഒരന്തരീക്ഷമാണ് മാവേലിക്കര

സുന്നഹദോസിനെ സ്വാധീനിച്ച വികാരമെന്ന് സഭാചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥി കൾക്കു വിസ്തരിക്കാനൊക്കുകയില്ല. വിഭവവും പാത്രവും ഒരുപോലെ സ്വീകാര്യമായില്ലെങ്കിൽ നല്ല വിഭവങ്ങൾ പോലും തിരസ്കരിക്കപ്പെടാം എന്ന പാഠം ഇവിടെ നാം കാണുന്നു.)

മാവേലിക്കര പടിയോല

ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധ്യക്ഷതയിലും തൊഴിയൂർ കുത്തൂരെ ഗീവറുഗീസ് മാർ കുറിലോസിന്റെ സഹകരണത്തിലും നടന്ന സഭയുടെ പൂർണ്ണ സുന്നഹദോസ് താഴെ വിവരിക്കും പ്രകാരം തീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. അതാണ് മാവേലിക്കര പടിയോല. പടിയോലയുടെ പൂർണ്ണരൂപം.

‘ബാവായും പുത്രനും റൂഹാദ്കുദിശായുമായ പട്ടാങ്ങപ്പെട്ട ഒരുവൻ തമ്പുരാന്റെ തിരുനാമത്താലെ, പള്ളികൾ ഒക്കെയുടേയും മാതാവായ അന്ത്യോഖ്യായുടെ പത്രോസിനടുത്ത സിംഹാസനത്തിൽ മുഷ്കരപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന, ബാവമാരുടെ ബാവായും തലവന്മാരുടെ തലവനുമായ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസിന്റെ കൈവാഴ്ചകീഴിൽ മലങ്കര യാക്കോബായ സുറിയാനിപ്പള്ളി ഇടവകയുടെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും അനന്തിരവൻ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും തങ്ങളുടെ വിചാരത്തിൽപ്പെട്ട അങ്കമാലി മുതലായ പള്ളികളുടെ വികാരിമാരും പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും കൂടി മശിഹാകാലം 1836 ൽ ചെന്ന കൊല്ലം 1011-ാമാണ്ട് മകര മാസം 5-ാം തീയതി തമ്പുരാനെപ്പറ്റു കന്യാസ്ത്രീ അമ്മയുടെ നാമത്തിലുള്ള മാവേലിക്കര പള്ളിയിൽ വച്ച് നിശ്ചയിച്ച് എഴുതിവച്ച പടിയോല.

കൽക്കത്തായിൽ ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ലോർഡ് ബിഷപ്പ് ദാനിയേൽ സായിപ്പവർകൾ കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചിക മാസത്തിൽ കോട്ടയത്തുവന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി കണ്ടശേഷം നമ്മുടെ സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ നടന്ന് വരുന്ന കുർബ്ബാന, നമസ്കാരം മുതലായ പള്ളിക്രമങ്ങളിലും ചട്ടങ്ങളിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തി നടത്തണമെന്നും പറഞ്ഞാറെ എല്ലാ പള്ളിക്കാരുമായി വിചാരിച്ച് നിശ്ചയിച്ച് ബോധിപ്പിച്ച് കൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞ സംഗതിക്ക്.

യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നാം അന്ത്യോഖ്യായുടെ പാത്രിയാർക്കീസിന്റെ വാഴ്ച കീഴുൾപ്പെട്ടവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനയാൽ അയക്കപ്പെട്ട മേൽപട്ടക്കാരാൽ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പള്ളിക്രമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും നടന്ന് വരുന്നതുകൊണ്ട് ആയതിന് യാതൊരു വ്യത്യാസമെങ്കിലും വരുത്തി നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ നടക്കയും അവരവരുടെ പാത്രിയാർക്കീസന്മാരുടെ അനുവാദം കൂടാതെ ഒരു മതക്കാരുടെ പള്ളിയിൽ വേറൊരു മതക്കാർ അർപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്

ഒരുത്തർക്കും അധികാരമില്ലായ്മയാൽ, ആയതിൻവണ്ണം നടത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. നമ്മുടെ പള്ളികൾ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പനയാൽ അയക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ സഹായത്താലും അതത് ഇടവകയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ മനസ്സാലും പണിയപ്പെട്ട അവരുടെ വസ്തുക്കളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ആണ്ടുതോറും കാണിക്ക, വഴിപാട് മുതലായിട്ടുണ്ടാകുന്ന നടവരവുകൾ എന്നിവകളാൽ നടന്നുവരുന്നവയാകുന്നു. അന്ത്യോഖ്യയിലുള്ള പള്ളികളിലും ഇവിടെയും മറ്റു ദിക്കുകളിലുമുള്ള പള്ളികളിലും നടന്നുവരുന്ന പ്രകാരം, നമ്മുടെ പള്ളികളുടെ കണക്കു നമ്മുടെ മേൽപ്പട്ടക്കാരെ കേൾപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ശുഭം കെട്ടി നടന്നുവരുന്നതിൻവണ്ണം അല്ലാതെ വ്യത്യാസമായിട്ട് നടക്കുന്നതിനും നടത്തുന്നതിനും നമുക്ക് അധികാരവും സമ്മതവും ഇല്ല.

കൊല്ലം 983 -ാമാണ്ട് കാലം ചെയ്ത വന്ദ്യ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ബഹു. കേണൽ മെക്കാളെ സായിപ്പവർകൾ മൂവാതിരം പൂവരാഹൻ കടം വാങ്ങി കടം മുറി എഴുതിയതും കൊടുത്തു പലിശ പറ്റി വന്ന വകയിൽ മുടങ്ങിക്കിടന്ന വട്ടിപ്പണം 992 -ാം ആണ്ട് കാലം ചെയ്ത മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏറ്റവും ബഹു. കേണൽ മൺറോ സായിപ്പവർകളെ ബോധിപ്പിച്ച് കോട്ടയത്തു സിമ്മനാരി പണിയിച്ച് മുൻ അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്നു വന്നിരുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാർ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വസ്തുക്കളും പാലമറ്റത്തറവാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ വസ്തുവകകളും സെമിനാരിയിൽ വരുത്തി. ആ വകയിലും ഏതാനും ദ്രവ്യവും സുറിയാനി പൈതങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ധർമ്മമായിട്ട് തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു കൊണ്ട് കല്പിച്ചുതന്ന രൂപായും (കാണവക) കൊണ്ട്, പഠിച്ചുവരുന്ന പൈതങ്ങളുടെ ചെലവ് കഴിക്കയും, അവരുടെ ധാരാളമായ കൃപകൾ കൊണ്ടു തന്നെ കോട്ടയത്ത് വന്നിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മിഷനറി സായിപ്പന്മാരവർകൾ, ഈ സെമിനാരിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകൾ പഠിപ്പിച്ച് കൃപയുള്ള പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ നമ്മുടെ പൈതങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയും സകല ജാതിക്കാർക്കും ഉപകാരത്തിനായിട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുകയും നമ്മുടെ പള്ളികൾ നടന്നുവരുന്ന സുറിയാനി മര്യാദ പോലെ നടക്കുന്നതിന് സായിപ്പന്മാരവർകൾ വേണ്ടുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്യുകയും ആണ്ടുതോറും വരുവാനുള്ള വട്ടിപ്പണം മെത്രാപ്പോലീത്താ പറ്റുശീട്ടെഴുതിക്കൊടുത്തു വാങ്ങിച്ച് സെമിനാരിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വിചാരിക്കുകയും ജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷ പ്രകാരവും മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ കർത്തവ്യപ്രകാരവും പട്ടംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവരുമ്പോൾ, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ബോധിപ്പിക്കാതെ, സെമിനാരിയിൽപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ നടത്തുകയും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പറ്റുശീട്ടിൻ പ്രകാരം വാങ്ങിക്കുന്ന വട്ടിപ്പണം സായിപ്പന്മാർ തന്നെ ചെലവിടുകയും,

പഠിച്ച് പാർത്തിരുന്ന ശൈശവനാമം സിമ്മനാരിയിൽ നിന്ന് പിരിച്ച് അയക്കുകയും നമ്മുടെ വക മര്യാദയ്ക്ക് വിരോധമായിട്ട് വിചാരിക്കുകയും തമ്മിൽ ചരിത്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നതു ഏറ്റവും സങ്കടകരവും ബുദ്ധിമുട്ടും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാലെ, എന്നേക്കും ഭാഗ്യം നിറയപ്പെട്ടവളും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവളും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളും ആവലാതി ഒക്കെയിൽ നിന്നും തണുപ്പിക്കുന്നവളുമായ തമ്പുരാനെപ്പറ്റ അമ്മയുടെ നമസ്കാരത്താലെയും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ നമസ്കാരങ്ങളാലെയും നാം രക്ഷപ്പെടേണ്ടതിന് സ്തുതിചൊവ്വകപ്പെട്ട യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ പഠിത്തത്തിലും ക്രമവിശ്വാസത്തിലുമല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പഠിത്തവും ക്രമവിശ്വാസവും നമ്മൾ അനുസരിച്ചുകൊള്ളുന്നില്ല. ഇവ മേൽ ബാബായും പുത്രനും റൂഹാദ്കുദിശായും സാക്ഷ്യം. ആമ്മീൻ' (ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി 175 -ാം വാർഷിക സുവനീർ, 1990, പുറം 39-41).

ഒരു വിലയിരുത്തൽ

മിഷണറിമാരുമായുള്ള ഔദ്യോഗിക ബന്ധങ്ങൾക്കു വിരാമമിടുവാൻ കാരണമായ (ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ, പു. 139) ഈ പടിയിലേയ്ക്കെത്തി വിവിധ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇടുപ്പ് റൈറ്റർ ഈ പടിയിലേയ്ക്കെത്തി മൗനം പാലിക്കുന്നതിൽ ദുരുഹതയുണ്ട്. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തെപ്പറ്റി വന്ദ്യ കണിയാമ്പറമ്പിലച്ചൻ എഴുതുന്നു:

“ചുരുങ്ങിയ കാലം കൊണ്ട് മിഷണറിമാർ മൺറോയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെപ്പോലും അവഗണിച്ച്, സുറിയാനിസഭയുടെ യഥാർത്ഥ ഭരണാധിപന്മാർ തങ്ങളാണെന്നുള്ള രീതിയിൽ പള്ളികളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ പലതും പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് മാത്രമല്ല 1818 ഡിസംബർ 3-ാം തീയതി സുറിയാനിക്കാരുടെ ഒരു പൊതുയോഗം മാവേലിക്കരയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടുക പോലും ചെയ്തു. മെത്രാപ്പോലീത്തായും വൈദികരും സംബന്ധിച്ചിരുന്ന ആ യോഗത്തിൽ ജോസഫ് ഫെൻ ചെയ്ത പ്രസംഗം Proceedings of the C.M.S. 1819 - 1820, പു. 341 - 45 ൽ കാണാം. കുർബ്ബാന തക്സായും ശുശ്രൂഷാക്രമങ്ങളും പാടേ പരിഷ്ക്കരിക്കണമെന്നും വി. മാതാവിനോടും വിശുദ്ധരോടുമുള്ള മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനകൾ മുഴുവനും നീക്കണമെന്നും മറ്റുമാണ് ധൈര്യമായി അവിടെ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച ഒരു വാചകത്തിൽ നിന്നും എത്ര സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്നും സുറിയാനിസഭ പാവനമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നവയെ എത്ര പുച്ഛമായിട്ടാണ് അവർ വീക്ഷിച്ചതെന്നും കാണാം. 'It is equally displeasing to God whether we worship the Virgin Mary or any beast or any creeping thing or made of wood or stone' (പുറം 186, 187).

മിഷണറിമാർ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ചതു

മൂലമാണ് സഭയിൽ കലഹമുണ്ടായതെന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് ചിത്രീകരിക്കുന്നു. മലങ്കരസഭയിൽ മിഷണറിമാരുടെ പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ലക്ഷ്യം ഹെൻറി ബേക്കർ സായിപ്പിന്റെ വാക്കുകളിൽ ഫിലിപ്പ് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: ‘സംഘത്തിലെ മിഷണറിമാരുടെ ജോലി പുരാതന സുറിയാനി സഭയെ പൊളിച്ചിട്ടു അതിന്റെ ഉരുപ്പടികൾ കൊണ്ട് അവരുടെ പ്ലാൻ അനുസരിച്ച് വേറൊരു കെട്ടിടം പണിയുകയല്ല, ഇപ്പോഴുള്ള സഭയിൽ നിന്ന് ചപ്പുകുപ്പുകൾ നീക്കി അതിന്റെ കെട്ടുമതിലുകൾ പൊക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. കേൾപ്പാൻ മനസ്സുള്ളവർക്കു ഞങ്ങൾ ആലോചനക്കാരും സഹായികളും ഉപദേഷ്ടാക്കളും മാത്രമാണ്’ (മിഷണറി റജിസ്റ്റർ, 1829, പৃ. 328. ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പৃ. 244). നോർട്ടൻ സായിപ്പ് (ആദ്യത്തെ മിഷണറി വൈദികൻ) ഇക്കാര്യം കൂടുതൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്: “നാം സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവരുടെ ഉത്തമമായ ആചാരങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത് അവരെ ഇംഗ്ലീഷ് വൈദിക അധിപന്മാർക്കു അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചേക്കുമെന്ന് ഒരു ഭീതി അവരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മനസ്സിലും അതിൽ കൂടുതലായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദികരുടെയും ജനത്തിന്റേയും മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു. അവരിൽ ചിലരിൽ ഈ ഭീതി ശക്തിയായി കടന്നിട്ട് മെത്രാൻ അവരെ വഞ്ചിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ്സഭയിൽ ചേർക്കാൻ പോകുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞ് അവർ സുറിയാനി സഭ വിട്ട് റോമാ സഭയിൽ ചേർന്നുകളഞ്ഞു. അതിനാൽ നമുക്ക് സുറിയാനി സഭയുടെ നന്മയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ഉദ്ദേശ്യവും മനസ്സിൽ ഇല്ലെന്ന് പല കത്തങ്ങളുടെ സന്നിധിയിൽ വച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ഒന്നാമതായി ശ്രമിച്ചു. നമ്മുടെ ആഗ്രഹം മുഴുവനും റോമ്മാ സഭയിൽ നിന്ന് നുഴഞ്ഞു കയറിയതും മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്നെയും വിലപിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ദോഷങ്ങളെ നീക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ ദൈവസഹായത്താൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരായുധമായി തീരണമെന്നുള്ളതാണെന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ഉറപ്പ് പറഞ്ഞു” (Collins, Missionary Enterprises in the East, p. 88, 89; ഫിലിപ്പ്, പৃ. 244, 245).

കാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ആരംഭിച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് കാറ്റ് മാറി വീശി. മി. ഫെൻ എഴുതുന്നു: “..... ആനുകൂല്യകരമായ മറ്റൊരു സംഗതി, മെത്രാപ്പോലീത്തായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല പട്ടക്കാരും ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികളിലും അവരുടെ നാട്ടുഭാഷയിൽ മി. ബെയ്ലി തർജ്ജിമ ചെയ്തു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനെ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. 1818 നവംബർ 29-ന് ഞായറാഴ്ച മി. നോർട്ടൻ മാവേലിക്കര സുറിയാനിപ്പള്ളിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികളിലും ഉപയോഗിച്ചു. വേദപുസ്തകം പ്രചരിപ്പിച്ചതും എല്ലാ സുറിയാനി പള്ളികളിലും ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികളിലും നടപ്പിലാക്കിയതും,

തീർച്ചയായും മി. ബെയ്ലി സാധിച്ച രണ്ട് പ്രധാന സംഗതികളാണ് (സി. എം. ആഗൂർ, ചർച്ച് ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ട്രാവൻകൂർ, പൂ. 949; ഫിലിപ്പ്, പൂ. 247-248).

പട്ടക്കാർക്കെതിരെ മെത്രാനെക്കൊണ്ട് അച്ചടക്ക നടപടികൾ സ്വീകരിപ്പിക്കാൻ മിഷനറിമാർ മുതിർന്നതായി രേഖയുണ്ട്. 1818 മെയ് 23-ന് നാഗർ കോവിലിൽ നിന്ന് മൺറോ എഴുതുന്നു: “The Contumacy manifested by the Kathanar Phillip should not be permitted to pass unpunished and I request that you will arrange with the Metran the best mode of calling him to an account for his misconduct” (പി. ചെറിയാൻ, പൂ. 365).

മെത്രാന്മാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും മിഷനറിമാർ ഇടപെട്ടതിനെപ്പറ്റി ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: ‘മാർ ദിവ്യാസോസ് മൂന്നാമന്റെ ദേഹവിയോഗത്തോടു കൂടി ഒരു അനന്തരഗാമിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായി ഒരു പൊതുയോഗം കൂടി. തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോട് കൂടുതൽ ആനുകൂല്യങ്ങൾ ഉള്ളവരെന്ന് തോന്നിയ ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് മിഷനറിമാർ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും’ (ഫിലിപ്പ്, പൂ. 207).

1818 -ൽ മാവേലിക്കര യോഗത്തിൽ പുനത്ര മെത്രാപ്പുലന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി ഫെന്നും ബെയ്ലിയും ഉപവിഷ്ടരായതും അവരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സഭയിലെ ആരാധന ക്രമങ്ങളെ വിലയിരുത്തുവാൻ മെത്രാനോടൊപ്പം ചില വൈദികർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടണമെന്നും അതിൻപ്രകാരം സഭയെ നവീകരിക്കണമെന്ന് പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായും ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (പൂ. 136).

കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കെ ‘മിഷനറിമാർ നമ്മുടെ ആരാധനാ ക്രമത്തിലോ സഭയുടെ ഉൾഭരണത്തിലോ കൈകടത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല’ എന്ന് ഈയിടെ ഒരു ചരിത്രകാരൻ (പി. വി. മാത്യു: ‘മാവേലിക്കര പടിയോല’ ലഘുലേഖ) പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ചരിത്രപരമായ അടിസ്ഥാനം എന്തെന്ന് ഇനിയും അദ്ദേഹം തന്നെ വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1816 മുതൽ 1836 വരെയുള്ള രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ സഭാചരിത്രം വിമർശന ബുദ്ധിയോടെ സംക്ഷിപ്തമായ നിരൂപണത്തിന് ഇവിടെ വിധേയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ കോട്ടയത്തു സെമിനാരി പണിയുവാൻ, ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റും ദിവാനുമായ കേണൽ മൺറോയുടെ സഹായം തേടിയതിനെ തുടർന്നാണ് മലങ്കരസഭയും മിഷനറിമാരും തമ്മിൽ ഔദ്യോഗികമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത് (1806 -ലെ ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനന്റെ വരവ് മുതൽ എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം).

സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ ആഗ്രഹിക്കാത്ത തലങ്ങളിലേക്കു ആ ബന്ധം ഏക പക്ഷീയമായി വളർത്തപ്പെടുന്നു എന്ന് കണ്ടപ്പോൾ ആ പ്രവണതയുടെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടെ കാണുവാനും ഫലപ്രദമായി അതിനെ തടയുവാനും ക്രാന്തദർശിയും മഹാത്മാവുമായ ആ സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷൻ കഴിഞ്ഞു. കേണലിന്റെ അപ്രീതിയ്ക്ക് പാത്രമാകേണ്ടി വന്നാൽ പോലും മാതൃസഭയുടെ പാതിവ്രത്യ പരിപാലനമാണ് തന്റെ പ്രഥമ കർത്തവ്യമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് സംശയാതീതമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. റവ. തോമസ് നോർട്ടനെ സെമിനാരിയിൽ പാർപ്പിക്കുവാനുള്ള മൺറോയുടെ അഭ്യർത്ഥന നിഷ്ക്കരുണം തള്ളപ്പെട്ടത് അതിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണമാണ് (ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, *പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്*, പൃ. 17-20). എന്നാൽ മലങ്കരയുടെ മഹാനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഉറക്കുമനുഷ്യനുമായ ആ ദീർഘദർശിയുടെ ചങ്കുറപ്പും ക്രാന്തദർശിത്വവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി വന്ന തൊഴിയൂരിന്റെ കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സീ നോസിന് ഉണ്ടായില്ല. മലങ്കര മെത്രാൻ എന്ന പദവി രേഖപ്പെടുത്തിയ രാജകീയ വിളംബരം നേടി വീണ വായനയിലേക്കു തളർന്നു വീണ അദ്ദേഹത്തിന് - തന്റെ മുൻഗാമികളായ തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാർക്കൊക്കെയും ലഭിക്കാത്ത സൗഭാഗ്യമായിരുന്നുവല്ലോ അത് - കീഴ്നടപ്പിന് വിരുദ്ധമായി മിഷണറിമാർ സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കുന്നത് തടയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല (മിഷണറിമാരുടെ ഔദാര്യം കൊണ്ട് ലഭിച്ച മധുരം നുണയുമ്പോൾ മധുരമുള്ള അപ്പക്കഷണങ്ങൾ എറിഞ്ഞു കൊടുത്ത് 'തമ്പുരാക്കന്മാരെ' ആർക്കാണ് മുഷിപ്പിക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടാവുക? മലങ്കര മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തെ, മിഷണറിമാരുടെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥ പദവിയായി തരംതാഴ്ത്തുന്നതിന്റെ അപകടം അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് മൺറോ, ബെയിലിക്കയച്ച ഏതാനും കത്തുകൾ പി. ചെറിയാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് വായിച്ചാൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ റസിഡണ്ടിന്റെയും മിഷണറിമാരുടെയും ആജ്ഞാനുവർത്തിയായി കഴിഞ്ഞുവെന്ന് വ്യക്തമാകും. സെമിനാരിയിൽ മിഷണറിമാരുടെ ആസ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുകയും മലങ്കര മെത്രാൻ ആജ്ഞാനുവർത്തിയായ കീഴുദ്യോഗസ്ഥനാണെന്ന കീഴ്വഴക്കം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ കിടങ്ങൻ മെത്രാൻ മിഷണറിമാർക്ക് അസ്വീകാര്യനായി. അതേവരെ 'സാതികനും ഭക്തനും വൈദികരുടെ ഇടയിൽ പൊതുസമ്മതനും പ്രാർത്ഥനാ മനുഷ്യനും' എന്നൊക്കെ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം 'വൃദ്ധനും കാര്യപ്രാപ്തി ഇല്ലാത്തവനും' എന്ന് മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടു. പുന്നത്ര കുര്യൻ കത്തനാരെ മെത്രാനായി വാഴിച്ച് കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചൻ, തികഞ്ഞ വിധേയത്വത്തോടെ തൊഴിയൂരിലേക്ക് ഉൾവലിഞ്ഞു. മലങ്കര മെത്രാന്റെ ആസ്ഥാനവും സഭാ സെക്രട്ടറിയേറ്റുമായിരുന്ന പഴയസെമിനാരിയിൽ നിന്ന് മിഷണറിമാരുടെ വാസം ഒഴിവാക്കുവാൻ പുന്നത്ര മെത്രാച്ചനു കഴിഞ്ഞില്ല. അനുനയത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച് സ്വന്തം

ഇടവക പള്ളിയിൽ താമസമാക്കി. പുനത്ര മെത്രാപ്പുലാന്റെ കാലത്തു സഭയുടെ സാമ്പത്തികവശം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയായിരുന്നെങ്കിലും സഭയുടെ തനിമയും വ്യക്തിത്വവും പാരമ്പര്യങ്ങളും നിരന്തരം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. സഭയുടെ പാതിവ്രത്യം പണയം വച്ചുകൊണ്ട് ഭൗതിക പുരോഗതി ആർജ്ജിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്ന് സഭയിലാകെ ധാരണയായി. സംഘർഷഭരിതമായ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മിഷനറിമാർക്ക് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും രണ്ടു ഗ്രൂപ്പുകൾ രൂപപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പുനത്ര മെത്രാപ്പുലാൻ പിൻഗാമിയാകുവാൻ നാലു പേർ സ്ഥാനാർത്ഥികളായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. ചേപ്പാട്ടു മല്പാൻ മെത്രാനായതോടെ ശേഷം മൂന്ന് സ്ഥാനാർത്ഥികൾ അസംതൃപ്തരായി. അതിലൊരു വിഭാഗം അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആനുകൂല്യം നേടി ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പുലാൻ മുട്ടുകുത്തിക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തി. ശീമയിൽ നിന്ന് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ കൊണ്ടുവന്ന് ചില കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ആ മെത്രാൻ നാടുകടത്തുവാൻ സർക്കാർ ഉത്തരവായതോടെ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പുലാൻ ആ വിപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. മിഷനറി പക്ഷപാതികളിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു യുദ്ധം തന്നെ വേണ്ടിവന്നു. ‘റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ നിന്ന് കടന്നുകൂടിയ ദുഷിപ്പുകളെ’ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ മിഷനറി പക്ഷക്കാർ മെത്രാപ്പുലാന്റെ മേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. താഴെ പറയുന്നവയെ അത്തരം ദുഷിപ്പുകളായി മിഷനറിമാർ ചിത്രീകരിച്ചു:

1. ഏഴു കുദാശകളിലുള്ള വിശ്വാസം.
2. കന്യക മറിയാമ്മിനോടും പരിശുദ്ധന്മാരോടും മധ്യസ്ഥത അപേക്ഷിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം.
3. മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന.
4. വാഴ്ത്തിയ എണ്ണയുടെ ഉപയോഗം.
5. പട്ടക്കാരന്റെ മുമ്പാകെയുള്ള കുമ്പസാരം.
6. പട്ടക്കാരുടെ നിർബന്ധിത ബ്രഹ്മചര്യം (ഈ പ്രസ്താവന തെറ്റിദ്ധാരണയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. 1800 -ൽ മലങ്കരസഭയെ സന്ദർശിച്ച ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ, മലങ്കരയിലെ പുരോഹിതന്മാർക്കു വിവാഹം കഴിക്കാൻ അനുമതിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പൂർണ്ണ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ച് കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷമുള്ള വിവാഹാനുമതിയെപ്പറ്റിയാകാം ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്).
7. വി. കുർബ്ബാന ബലിയാണെന്ന ഉപദേശം (പി. ചെറിയാൻ, പൂ. 117).

ആരാധനകളിലെ പ്രതീകാത്മകമായ കർമ്മങ്ങളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ദുസ്സഹമായി കരുതിയ മിഷണറിമാർ അവയെ ഗ്രീക്കു സഭയിൽ നിന്ന് പകർന്ന് കിട്ടിയ തെറ്റുകളായി ചിത്രീകരിച്ചു (മലങ്കരസഭയുടെ ആദ്യ കാല ബന്ധം ഗ്രീക്കു പാരമ്പര്യമുള്ള അലക്സാണ്ട്രിയൻ സഭയുമായിട്ടായിരുന്നു എന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് ഓർക്കുക. മിഷണറിമാരുടെ വിലയിരുത്തലും അതാണ്. രണ്ടു സഭയിലേയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു അത്രമാത്രം സമാനതയുണ്ടെന്ന് പഠനത്തിലൂടെ അവർ കാര്യങ്ങളെ ആഴത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചു). ഇതിനെ തുടർന്ന് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം പ്രകോപനപരമായ നടപടികൾ മിഷണറിമാരുടെ ഭാഗത്തു നിന്ന് വിട്ടു വീഴ്ചയില്ലാത്ത വിധം ആവർത്തിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ മലങ്കര മെത്രാൻ അതിനോട് അയവില്ലാത്ത ഭാഷയിൽ പ്രതികരിച്ചു. അതാണ് ബിഷപ്പ് ദാനിയേൽ വിത്സന്റെ ആഗമനത്തിന്റേയും മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന്റേയും സഭാചരിത്ര പശ്ചാത്തലം. തങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായി തിരുവിതാംകൂറിലും തമിഴ്നാട്ടിലും സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം നടത്തിയിരുന്ന എൽ. എം. എസുകാർ വളരെയധികം സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പുരോഗമിച്ചിരിക്കെ, മലങ്കരസഭയുടെ നവീകരണ സ്വപ്നം കണ്ട് കാലം കഴിക്കുന്നത് സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാരെ അക്ഷമരാക്കിയത് സ്വാഭാവികമായിരുന്നു (റ്റി. കെ. വേലുപ്പിള്ള, *തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ*, പൂ. 766-67).

മാവേലിക്കര പടിയോലയെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കുവാൻ സഭാചരിത്ര ബോധം നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ചരിത്രപരമായി രണ്ടു പ്രമാദങ്ങൾ പടിയോലയിൽ കടന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ട്.

1. മലങ്കരസഭയുടെ മുൻകാല ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞത.

2. മലങ്കരസഭയും വിദേശ സഭകളും ആയിട്ടുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെയും സഭയിലെ ആരാധനാ ക്രമങ്ങൾ നടപ്പായതിന്റെ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിന്റേയും പഠനക്കുറവ്.

മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട ആർത്താറ്റ് പടിയോലയും കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയും 1836 -ലെ പടിയോലക്കാർ വിസ്മരിച്ചുവോ എന്ന് സംശയം. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പൈതൃക തനിമയുള്ള മലങ്കരസഭ, സർവ്വ വിദേശ ബന്ധങ്ങളെയും വിച്ഛേദിക്കുന്നു എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ആർത്താറ്റ് പടിയോലയും അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയെയോ അതിന്റെ പാത്രിയർക്കീസിനെയോ സ്മരിക്കാതെ തയ്യാറാക്കിയ കണ്ടനാട്ട് പടിയോലയും ഗ്രഹിച്ച ഒരാൾക്ക് ഈ സഭയുടെ തനിമയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന വാക്യങ്ങൾ മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. സ്വന്തം സിംഹാസനത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ തൽക്കാല

പ്രശ്നങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുവാനല്ലാതെ അടിസ്ഥാനപരമായ സഭാ പൈതൃകത്തിന്റെ അഭിമാനപൂർണ്ണമായ ചൈതന്യ ധാരയിലേക്ക് സഭയെ പരിശീലിപ്പിക്കുവാൻ സഭാധികൃതർ എക്കാലവും പ്രദർശിപ്പിച്ചുപോരുന്ന അനാസ്ഥയുടെയും അജാഗ്രതയുടെയും ചിത്രമാണ് ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പുനം കൂത്തൂർ മെത്രാപ്പുനം അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

മലങ്കരസഭയിൽ അക്കാലത്ത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് (1780 -ന് ശേഷം) യാക്കോബായ ക്രമങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെ അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമങ്ങളെന്ന് സങ്കോചിപ്പിക്കുന്നത് സാധൂകരിക്കാവതല്ല. യാക്കൂബ് ബുർദ്ദാനയുടെ നിലപാടിനെ അംഗീകരിച്ച അലക്സാണ്ട്രിയ, പേർഷ്യ, അന്ത്യോഖ്യ, ഇന്ത്യൻ എന്നീ സഭകൾ യാക്കോബായ എന്നും ആ സഭയിലെ ആരാധനാ ക്രമങ്ങളെ യാക്കോബായ ക്രമങ്ങൾ എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. കണ്ടനാട്ട് പടിഞ്ഞാറയിൽ യാക്കോബായ ക്രമങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു എന്ന് കണ്ട് ഭ്രമിച്ച് അതിനെ ‘അന്ത്യോഖ്യൻ ക്രമങ്ങൾ’ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ചരിത്രപരമായി ശരിയല്ല. യൂയാക്കിം മാർ കൂറിലോസ് 1846 -ൽ മലങ്കരയിലെത്തും വരെ അന്ത്യോഖ്യൻ എന്ന് മാത്രം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്ന തക്സാകളോ, നടപടിക്രമങ്ങളോ, അനുഷ്ഠാനങ്ങളോ, വൈദിക വേഷങ്ങൾ പോലുമോ ഇവിടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തുപയോഗിച്ചിരുന്ന ചില ക്രമങ്ങൾ ലുപ്ത പ്രചാരമായിപ്പോയി എങ്കിലും ഇപ്പോഴും ലഭ്യമാണ്. അലക്സാണ്ട്രിയൻ, പേർഷ്യൻ ശൈലികളിലുള്ള നടപടികൾ, മാറാനീത്താ സഭയുടെ സഭാ കലണ്ടർ, കൽദായ സഭയുടെ ആരാധനാ ക്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ മലങ്കരസഭയിൽ കാണപ്പെടുന്നതിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളൊന്നും മാവേലിക്കര പടിഞ്ഞാറയുടെ സ്രഷ്ടാക്കൾ പരിഗണിച്ചിട്ടേയില്ല. മാത്യൂസ് മാർ ബർന്നബാസ് മെത്രാപ്പുനം നടത്തിയ നിരീക്ഷണം ഇവിടെ പ്രസക്തമാവുകയാണ്: “പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അനുവാദം കൂടാതെ നമ്മുടെ സഭയിൽ മറ്റൊരു സഭയിലെ ആൾക്കു പ്രസംഗിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് തീരുമാനിച്ചത് മിഷണറിമാരെ ഒഴിവാക്കുന്നതിന് പറഞ്ഞ ഒരു ന്യായമായി മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ മതിയാകും. കാരണം 1825 -ൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പുനം സ്വീകരിക്കുകയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. 1829 -ൽ ആഞ്ഞൂരിലെ മാർ കൂറിലോസിനെ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്തപ്പോൾ കൊടുത്ത സ്താത്തിക്കോനിൽ പരിശുദ്ധനായ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴുന്ന ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും സ്താത്തിക്കോനും കൊടുക്കുന്നു എന്നാണ് പറയുന്നത്. അന്ത്യോഖ്യ പാത്രിയർക്കീസിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറയുന്നില്ല” (സെമിനാരി 175 -ാം വാർഷിക സുവനീർ, 1990, പৃ. 41).

1825 -ൽ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച മെത്രാനെ നാടുകടത്തിയ പള്ളി പ്ലാറ്റ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പതിനൊന്ന് കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മലങ്കരസഭ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വാഴ്ചയിൻകീഴിലാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് കേൾപ്പാൻ കൗതുകമുണ്ട്. എന്താണ് വാസ്തവം? മലങ്കരസഭ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലായിരുന്നെങ്കിൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രതിനിധിയായി വന്ന അത്താനാസ്യോസിനെ മലങ്കരസഭ അധീക്ഷേപിച്ച് നാടു കടത്തിയതിനെ സംബന്ധിച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് നടപടി എടുക്കാതിരിക്കുമോ! പക്ഷേ ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെറുവീരൻ പോലും അനക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം നമ്മുടെ ചരിത്രകാരന്മാർ സൂചിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. മലങ്കരസഭ തന്റെ കീഴിലാണെന്ന് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് പോലും അക്കാലങ്ങളിൽ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ യൊരു വിശ്വാസം മലങ്കരയിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനോട് സഭ വ്യത്യസ്തമായി പ്രതികരിച്ചേനെ. തന്മൂലം പടിയോലയിലെ അന്ത്യോഖ്യാൻ പ്രയോഗം മിഷണറിമാർക്കെതിരെ മലങ്കരസഭ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ഒരു പരിച മാത്രമാണെന്നേ പറയാനാവൂ. മിഷണറിമാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ആ പടിയോല ശ്വാശ്വതീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മറ്റു രണ്ടു പടിയോലകളെയും പോലെ മാവേലിക്കര പടിയോലയും വിസ്മയകോടിയിൽ തള്ളപ്പെടുമായിരുന്നു. ഇന്നു മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന്റെ മിനിട്ട്സും നടപടിക്രമങ്ങളും മലങ്കരസഭയുടെ കൈവശം അസ്സൽ രൂപത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. അര നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരം മലങ്കരയിൽ സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടാൻ നടത്തിയ സെമിനാരി കേസിൽ ഹാജരാക്കിയ മിഷണറി രേഖയിൽ നിന്നാണ് എല്ലാവരും ആ പടിയോല ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. 1836 -ൽ എഴുതിയ പടിയോലയുടെ അസ്സൽ ലഭിച്ചാലേ കൂടുതൽ തെളിമയുള്ള ചിത്രം ലഭ്യമാകൂ.

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന്റെ സമീപനം വികാരപരമായിരുന്നു എന്നത് തീർച്ചയാണ്. കാര്യങ്ങളെ വേണ്ടവിധം വിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള സമതുലിതാവസ്ഥ ആ സുന്നഹദോസ് പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. സഭയുടെ വിശ്വാസപരമായ നിലപാടുകൾ സൂക്ഷ്മതയോടെ ചർച്ച ചെയ്യുവാൻ പ്രക്ഷുബ്ധമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാകാം പാലക്കുന്നത് ഏബ്രഹാം മല്പാൻ തുടങ്ങി പല പ്രഗത്ഭരും ആ യോഗത്തെ ബഹിഷ്കരിച്ചത്. വികാരപരമായ നിലപാടുകൾ സുന്നഹദോസിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു കണ്ട് ചിലർ വ്യാകുലപ്പെട്ടതായി കെ. എൻ. ദാനിയേൽ എഴുതുന്നതു കാണുക: “പഴഞ്ഞി ഇടവകക്കാരനും ഒരു കാശു കയ്യിലില്ലാതെ മദ്രാസ് പട്ടണം വരെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചവനും അസാധാരണ ധീരതയും ആത്മീയ ശുഷ്കാന്തിയും ഉള്ളവനായ

കുരിയത് എന്ന സാധു, ദീർഘയാത്ര ചെയ്തു മാവേലിക്കര യോഗത്തിലെത്തി, 'സുവിശേഷത്തിന് വിരോധമായി വാതിൽ അടച്ചുകളയുന്നത് ഭയങ്കരമാണെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളണം' എന്ന് ശക്തിമത്തായ ഒരു ഭയനിർദ്ദേശം കൊടുത്തു' (മലങ്കരസഭയും നവീകരണവും, പৃ. 37).

നവീകരണ ശ്രമങ്ങളിലാരംഭിച്ച മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിലവസാനിച്ച മലങ്കരസഭയിലെ മിഷണറി ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഏറ്റവും ആഴത്തിൽ ചിന്തിച്ച സഭാചരിത്രകാരനാണ് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിലെ ചില പ്രധാന പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പരിചയപ്പെടുത്താമെന്ന് കരുതുന്നു:

മലങ്കരസഭ ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ട പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷണറി 18 -ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഇവിടെ എത്തിയ വിഷർ എന്ന ഡെച്ച് ചാപ്ലൈൻ ആയിരുന്നു. നാം സ്വീകരിച്ച ആദ്യത്തെ ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷണറി മദ്രാസിലെ സിറിയൻ ചാപ്ലൈൻ ആയ ഡോ. കേർ ആയിരുന്നു. മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ വിലും ബെന്റിക്ക് പ്രഭുവിനാൽ അയക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ റിപ്പോർട്ടിൽ മലബാറിൽ സുറിയാനിക്കാർ, കത്തോലിക്കർ, ലത്തീൻകാർ എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് വിഭാഗങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ സുറിയാനിക്കാർ പാപ്പായുടെ സർവ്വാധികാരത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു എന്നും വസ്തുഭേദം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും സ്വരൂപങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നത് വിഗ്രഹാരാധനയും ബസ്പൂർക്കാന കഥയില്ലാത്ത വിശ്വാസമാണെന്നും കരുതുന്നതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അന്ത്യകുദാശ, വിവാഹം, സ്ഥിരീകണം എന്നിവയെ സുറിയാനിക്കാർ കൂദാശകളായി ഗണിച്ചിട്ടില്ലത്രെ. നെസ്തോറിയരാണ് അവരെന്നു പലരും കരുതുന്നെങ്കിലും അവർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണമാണുപയോഗിക്കുന്നത്. റിപ്പോർട്ടിലെ മറ്റ് കാര്യങ്ങൾ ഇവയാണ്: സാമ്പാർഗ്ഗികമായ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അവർ ഉയർന്നവരാണ്. സത്യസന്ധതയും തുറന്ന പെരുമാറ്റവും ഉള്ളവരാണ്. മതകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരും ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പട്ടക്കാരെയും മേൽപ്പട്ടക്കാരെയും അനുസരിക്കുന്നവരുമാകുന്നു. നായന്മാർ അവരെ ഏറ്റവും ബഹുമാനിക്കുന്നു. നായന്മാർ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത സ്ഥാനമാണ് തിരു - കൊച്ചി രാജാക്കന്മാർ അവർക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളത്. അവരുടെ സംഖ്യ 80,000 ത്തോളം വരും. ഇരുസഭകളും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പിന്റെ പ്രത്യാശ പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്താ സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചതായും റിപ്പോർട്ടിലുണ്ട്. ഡോ. ബുക്കാനൻ ആണ് അടുത്ത ആൾ. അദ്ദേഹം എഴുതി: ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പട്ടവ്യത്തിന്റെ സാധുതയെപ്പറ്റി സംശയമുള്ളതായി മെത്രാന്റെ ചാപ്ലൈനിന് എന്നോട് പറഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ യുദ്ധശാലികളും ഒരു വലിയ ജാതിയും ആയിരിക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ സഭ നിങ്ങളുടെ സമ്മതപ്രകാരം തന്നെ അടുത്ത

കാലത്തു ഉണ്ടാവിച്ചതാണല്ലോ. നിങ്ങൾക്കു കൈവെപ്പ് എവിടെ നിന്ന് കിട്ടി എന്നിപ്രകാരം സുറിയാനിക്കാർ ചോദിച്ചു. ‘റോമ്മായിൽ നിന്ന് കിട്ടി’ എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ‘ഞങ്ങളുടെ പൂർവ ശത്രുവും ഞങ്ങൾക്കു ഒരിക്കലും യോജിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു സഭയിൽ നിന്നാണല്ലോ നിങ്ങൾക്കു കൈവെപ്പ് കിട്ടിയത്’ എന്ന് അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം വിളിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ സഭയിലും രക്ഷയുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ അവർ പുരാതന കാലം മുതൽ ഒരു നിർമ്മല ക്രിസ്തീയ സഭയായി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും അപ്പോസ്തോലന്മാരിൽ നിന്ന് തുടർച്ചയായി കിട്ടുന്ന കൈവെപ്പ് മൂലമുള്ള ആചാര്യത്വം എന്ന ഒന്ന് ലോകത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ ആയത് അവർ പരിപാലിച്ച് വരുന്നുവെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടതാണെന്നും അവരുടെ കൈവെപ്പിനെ ആക്ഷേപിക്കത്തക്ക ചരിത്രരേഖയോ ഐതിഹ്യമോ ഇല്ലെന്നും ഐക്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ നാം ഓർക്കേണ്ടതാണ്.’

മിഷണറിമാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആദ്യ അവസരത്തിൽ തന്നെ ആറാം മാർത്തോമ്മാ വ്യക്തമാക്കി: ‘തന്റെ സഭയുടെ അഭിമാനത്തിനോ വിശുദ്ധിക്കോ കുറവ് വരത്തക്ക യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ തന്നോട് ആവശ്യപ്പെടരുത്.’

ഈ യോജിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനത്തിന് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ മിഷണറി റവ. തോമസ് നോർട്ടൺ ആയിരുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചതു മൂലം അദ്ദേഹത്തിന് ആലപ്പുഴ താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നു. പുനന്ത്ര മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ കാലത്ത് 1817 ലാണ് ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്ലിയും, ജോസഫ് ഫെന്നും ഹെൻറി ബേക്കറും ഇവിടെത്തീർത്തത്. ക്രമേണ ആദ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ വിസ്തരിക്കപ്പെട്ടു. കർക്കശമായ നിലപാടിലേക്കു മിഷണറിമാർ നീങ്ങുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മിഷണറിമാരെ പിന്തുണച്ചിരുന്ന പുനന്ത്ര മെത്രാപ്പോലീത്ത ക്രമേണ കാര്യങ്ങൾ തന്റെ പിടിയിൽ നിന്ന് വഴുതിപ്പോകുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ കാലത്ത് മല്ലപ്പള്ളിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്ത അനുവാദം നൽകാതിരുന്നിട്ടും മിഷണറിമാരുടെ അനുവാദത്തോടെ ഒരു സമാന്തര പള്ളി പണിയപ്പെട്ടു (ഫിലിപ്പ്, പൂ. 239-254).

തക്സാ പരിഷ്കരണം

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് കഴിഞ്ഞ ഉടനെ നാലു സുറിയാനി കത്തനാരന്മാരെ മിഷണറിമാർ ശമ്പളം കൊടുത്തു നിയമിച്ചു; സുറിയാനിക്കാരുടെ കുർബ്ബാന തക്സാ പരിഷ്കരണ ദൗത്യം അവർക്കു നൽകി. ‘അരക്കുർബ്ബാന’ എന്ന പേരിൽ പിന്നീട് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട വികൃത തക്സാ അങ്ങനെയാണുണ്ടായത്. മിഷണറിമാർ ഓർത്തഡോക്സ് തക്സായിൽ

കണ്ടെത്തിയ ഗൗരവങ്ങളായ തെറ്റുകൾ ഇവയാകുന്നു:

1. വിശ്വാസികളായ മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടി നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥന (ഇതിൽ ബെസ്‌പൂർക്കാന എന്ന റോമ്മാ വിശ്വാസം ഉൾപ്പെടുന്നുില്ല).
2. വി. കുർബ്ബാനയിൽ ദൈവസാന്നിധ്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം. വസ്തുഭേദത്തെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല എന്നു മാത്രം.
3. വി. കന്യകമറിയാമ്മിനോടും പരിശുദ്ധന്മാരോടും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുക.
4. വി. കുർബ്ബാന രക്തം കൂടാത്ത ഒരു ബലി കൂടിയാണെന്ന വിശ്വാസം.
5. കുർബ്ബാനയിലെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട അപ്പം വാഴ്ത്തപ്പെട്ട വീഞ്ഞിൽ മുക്കി അരമായക്കാർക്ക് കൊടുക്കുന്നത്.
6. മാർ യാക്കോബ് അപ്പോസ്തോലന്റെ ഉപദേശം അനുസരിച്ച് പട്ടക്കാർ രോഗിയുടെ ആത്മശരീര സൗഖ്യത്തിനു വേണ്ടി വി. തൈലം പുശി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.

ഇവ നീക്കംചെയ്തു ശുചീകരിച്ച പുതിയ തക്സാ ഉപയോഗിച്ച് ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളിൽ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചെന്നും ഇല്ലെന്നും ചില പരാമർശങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ഒരു സഭാവിഭജനം ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ അനിവാര്യമായി. 1836 ജനുവരി 19 ന് മിഷണറിമാരും അനുകൂലികളും യോഗം ചേർന്ന് തങ്ങളും മലങ്കരസഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടതായി പ്രമേയം പാസ്സാക്കി. വിഭജനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തെ മിഷണറിമാർ വിലയിരുത്തുന്നത് ഇപ്രകാരമാകുന്നു: “കാലം കടന്നു പോകുന്നു; ഒന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല. 20 വർഷത്തെ കഠിന പ്രയത്നത്തിന് ശേഷവും സുറിയാനി സഭ അതിന്റെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലോ അച്ചടക്കകാര്യങ്ങളിലോ സ്ഥല്പമെങ്കിലും ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. ഒരു മിഷണറി ചൈതന്യം സഭയിൽ കാണപ്പെടുന്നുമില്ല. ആദ്യ കാല മിഷണറിമാർ നിരാശരായെങ്കിലും ക്ഷമയോടെ, ആശങ്ക വിടാതെ കാത്തിരിക്കുമായിരുന്നു. യുവ മിഷണറിമാരാകട്ടെ നവീകരണത്തിന്റെ വേഗം കൂട്ടുവാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായിരുന്നു. മിഷണറിമാർ മലങ്കരസഭയുടെ കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തെപ്പറ്റി വേണ്ടത്ര ബോധവാന്മാരായിരുന്നില്ലെന്ന് മിഷണറി ഫോറത്തിന്റെ കേന്ദ്രക്കമ്മറ്റിയ്ക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു (Hunt, p. 86-88).

കൊച്ചിൻ അവാർഡ് 1840

ഏറെ വൈകാതെ, മലങ്കരസഭയുടേയും മിഷണറിമാരുടേയും കൂട്ടുത്തരവാദിത്തത്തിലുള്ള സ്വത്തുക്കൾ അർഹതപ്രകാരം വിഭജിക്കുവാൻ

ഉഭയസമ്മതപ്രകാരം മൂന്ന് യൂറോപ്യന്മാർ അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപീകൃതമായി. ബാരൻ ഡി അൽ ബിഡൻ, ജോൺ സിപ്പിയോ വെർണീഡ, വിലഡ് ഹെന്റി ഹോഴ്സിലി എന്നിവരടങ്ങിയ കമ്മിറ്റിയുടെ തീർപ്പ് 1840 ലെ കൊച്ചിൻ അവാർഡ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ആയതിന്റെ പകർപ്പ് താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“കോട്ടയത്തു സെമിനാരി വക വസ്തുക്കളുടെ അവകാശത്തെപ്പറ്റി സുറിയാനി സഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയിലെ കമ്മിറ്റിക്കാരും തമ്മിൽ തർക്കപ്പെടുകയും ആ തർക്കങ്ങളെ ഒരു പഞ്ചായത്താൽ തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇരു കക്ഷിക്കാരും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തയാൽ ബാരൻ അൽ ബിഡൻ, ജോൺ സിപ്പിയോ വെർണീഡ്, വിലഡ് ഹെന്റി ഹോഴ്സിലി എന്ന ഞങ്ങളെ ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയിലെ കമ്മിറ്റിക്കാരും സുറിയാനി സഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരും കൂടി ഈ തർക്കങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ടുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ കഴിച്ച് തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിന് പഞ്ചായത്തുകാരായി നിയമിച്ച പ്രകാരം, തർക്കപ്പെട്ട സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ച് ഞങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ വച്ചിട്ടുള്ള സകല ആധാരങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് ഇരു ഭാഗക്കാരും അവരവരുടെ അവകാശത്തെ ഉറപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ബോധിപ്പിച്ച സംഗതികളെ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിലെ സകല സംഗതികളെയും വേണ്ടും പ്രകാരം വിചാരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഞങ്ങളുടെ പഞ്ചായത്തിൽ ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഓരോരോ ഇനത്തിന് താഴെ പറയും പ്രകാരമുള്ള തീർച്ച ചെയ്യാനുള്ളതായി കണ്ടിരിക്കുന്നു.

1. പൂവരാഹൻ 3000

ഈ സംഖ്യ മലങ്കര ഇടവകയിലെ സുറിയാനി സഭയുടെ വേദത്തലവനായിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനായിട്ട് ധർമ്മ വകയ്ക്കു എന്ന് നിശ്ചയിച്ച് ആണ്ടിൽ 100 ക്കു 8 വീതം പലിശ എന്നും കിട്ടത്തക്കതായി അന്നിരുന്ന റസിഡൻ്റ് കേണൽ മെക്കാളി സായിപ്പ് അവർകൾ മുഖാന്തിരം ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയിൽ 1808 -ൽ വട്ടിയ്ക്കു ഇട്ടിരുന്നതാകുന്നു. ഇതു സുറിയാനി യോഗത്തിലെ മുതൽ ആകുന്നു എന്ന് തർക്കമില്ലാത്തതാക കൊണ്ട് മേലിൽ ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിക്കാർക്കു ഇതിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ യാതൊരു അവകാശവും സാധ്യതയും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു മേൽ എഴുതിയ സംഖ്യയ്ക്ക് കർണ്ണൽ മെക്കാളി സായിപ്പ് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ആധാരം മെത്രാന് തിരികെ കൊടുക്കപ്പെടുകയും മദിരാശി ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് 100 ക്കു 8 പ്രകാരമുള്ളതായ വലിയ പലിശ കൊടുത്തുവന്നത് സഫലമാകുംവണ്ണം നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ മേലാൽ ഈ പലിശ

പറ്റേണ്ടത് ആയതു സുറിയാനി സഭയ്ക്കു മേൽപ്പടിയായ മെത്രാപ്പോലീത്തായും സുറിയാനി യോഗം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതായ ഒരു പട്ടക്കാരനും മര്യാദയുള്ളതിൽ ഒരു അയ്‌മേനിയും കൂടെ ആയിരിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

2. രൂപാ 8000

ഈ സംഖ്യ ആധാരത്തിലെ താല്പര്യം നോക്കിയേടത്തോളം തിരുവല്ല പള്ളി ഇടവകയിൽ സുറിയാനി യോഗക്കാർ തങ്ങളുടെ ജാതി മര്യാദ പ്രകാരം വേദപുസ്തക പഠനം നടത്തുന്നതിലേക്കായി സഹായത്തിന് അപേക്ഷിക്കയാൽ 1816 -ൽ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്നും ദാനമായി കൊടുത്ത മുതലാകുന്നു. ആയതു അന്നത്തെ സുറിയാനിക്കാരുടെ വേദത്തലവൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ പക്കൽ കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ദാനത്തിന്റെ ആന്തരമായ സാധ്യം ഇന്നതായിരുന്നുവെന്ന് കർണ്ണൽ മൺറോ സായിപ്പ് അവർകൾ 1816 ജനുവരി മാസം 5-ാം തീയതി സ്വഹസ്തകക്ഷരമായി മാർ മദ്ധ്യക്കു, തോംസൺ എന്ന പാതിരി സായ്പിന് എഴുതിയിട്ടുള്ള അസ്സൽ എഴുത്തിൽ തിരുവിതാംകോട് ഒരു സിമ്മനാരി ഉണ്ടാക്കാനുള്ളതിന്റെ ആന്തരം സുറിയാനിക്കാരിലെ കത്തങ്ങളും ശെമ്മാശ്വരാരും ഇപ്പോൾ പൊതുവിൽ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ ശീലമില്ലാത്തവരാകയാൽ അവരെ സുറിയാനി ഭാഷ നല്ലപോലെ വശമാക്കുന്നതിനായിരുന്നു എന്ന് കാണുന്നതിനാൽ ബോധപ്പെടുന്നതാകുന്നു. സുറിയാനി ഭാഷ ഗ്രഹിതമായാൽ ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേദപുസ്തകങ്ങളും വേദകാര്യത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള മറ്റ് അനേക പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ച് ഗ്രഹിപ്പാൻ സംഗതിയുള്ളതാകുന്നു.

വീണ്ടും, സുറിയാനി ഭാഷയിൽ വേദപുസ്തകങ്ങളെ അച്ചടിപ്പിച്ച് പകർപ്പുകൾ വരുത്തണമെന്നുള്ള ആന്തരം കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ പഠിത്തത്തിന്റെ ഇടയിൽ വേദപുസ്തകം എത്രയും അധികമായി പൊരുൾ തിരിക്കണമെന്നു കൂടെ ചട്ടം കെട്ടിയിരുന്നു. പല പള്ളികളും എന്നു വേണ്ട പള്ളികൾ അധികപങ്കും (മൺറോ സായിപ്പവർകൾ പറയുന്നു) സുറിയാനിയിലാകട്ടെ, മലയാളത്തിലാകട്ടെ ഉള്ള വേദപുസ്തകം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. സിമ്മനാരി പണിയിച്ചതിന്റെ മാതിരി നോക്കിയാലും പട്ടക്കാർക്കും അയ്‌മേനികൾക്കും എടങ്ങേട് കൂടാതെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കാൻ തക്കതായും മലയാള ഭാഷയിലേക്കു വേദപുസ്തകങ്ങളും വേദകാര്യം അടങ്ങിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളും പൊരുൾ തിരിച്ച് എഴുതി പൊതുവിലെ ഉപകാരത്തിന് വേണ്ടി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്നതായും ഉള്ള മുറികളോടു കൂടി പണിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ 1816 -ലെ ചർച്ച് മിഷനറി റജിസ്റ്ററിൽ കർണ്ണൽ മൺറോ സായിപ്പിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ നിന്ന് ചുരുക്കമായി എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതിൽ 'ഇംഗ്ലീഷ്' മിഷനറിമാർ കോട്ടയത്തു എത്തുന്നതിന് മുമ്പിൽത്തന്നെ ആ കാലത്തിലെ സുറിയാനി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ താല്പര്യത്താൽ മലയാള ഭാഷയിലേക്കു വേദപുസ്തകം പൊരുൾ തിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയ പ്രകാരം കാണുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നതാക കൊണ്ട് ഈ ദാനം ചെയ്ത ആളുടെ താല്പര്യവും വേദപുസ്തകഗ്രഹിതം അവരുടെ സ്വന്ത മെത്രാന്റെയും പട്ടക്കാരുടേയും ഏർപ്പാട് തന്നെ കൊണ്ടു നടത്തിപ്പാൻ തക്കവണ്ണവും ഇതിന്റെ നീട്ട് കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു മിഷനറികളെ കൂടാതെയും അവർ കോട്ടയത്തു എത്തുന്നതിന് മുമ്പും ആയിരിക്കയാലും ഈ രൂപ 8000 വും ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാൻ ഏല്പിച്ചുകൊടുപ്പാനും ആയത് ഈ മെത്രാനും ഈ സ്ഥാനത്തിൽ വരുന്ന മെത്രാനും സുറിയാനിയോഗം നിശ്ചയിക്കുന്ന ഒരു പട്ടക്കാരനും ഒരു അയ്മേനിയും കൂടെ ആ വക ദാനം എന്ന് സാധ്യത്തിനായിട്ട് കൊടുക്കപ്പെട്ടുവോ അവകളെ നടത്തിക്കണം. അതായതു ബൈബിൾ എന്ന വേദപുസ്തകവും മറ്റ് വേദകാര്യത്തെ കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങളും സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ നാട്ടു ഭാഷയിലോട്ട് ഭാഷപ്പെടുത്തി വരുത്തി അതിനാൽ ശുദ്ധമുള്ള സുവിശേഷങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നാണ്. വിശേഷിച്ചും ഈ രൂപ 8000 വും ഏതു പ്രകാരത്തിൽ മുടക്കിയെന്നോ ചെലവാക്കിയെന്നോ വിവരപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരു കണക്കു ആണ്ടു തോറും മേൽ എഴുതിയ ചുമതലക്കാർ സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കേണ്ടതും ആകുന്നു.

3. രൂപ 20,000

ഈ സംഖ്യ 1818 -ൽ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്ന് കോട്ടയത്ത് സെമിനാരിയ്ക്കു ഉദകമായി കൊടുത്ത ദാനമാകുന്നു. ആ വക നിലത്തിന്മേൽ ഇടുവാനും ഇതിന്റെയും വേറെ സെമിനാരി വകയായിട്ടുള്ള സകല മുതലിന്റെയും മുതൽപ്പിടിത്തവും നടത്തവും ഏറ് നടത്തുന്നതിലേക്കു സെമിനാരിയോട് നേരെ സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടതിൽ ചിലരെയും ഒരു കമ്മറ്റിയായി കൂട്ടി കാര്യവിചാരം നടത്തിപ്പാനുമായി അന്ന് റസിഡണ്ടായിരുന്ന കർണ്ണൽ മൺറോ സായിപ്പവർകൾ പാതിരി ബെയ്ലി സായ്പിന് കല്പന അയച്ചിരുന്നു. അതു പ്രകാരം ഈ മുതൽ, നിലത്തിന്മേൽ ഇട്ട് അന്നത്തെ മെത്രാന്റെയും പാതിരി ബെയ്ലി സായിപ്പിന്റെയും പേരിൽ ആധാരം എഴുതി വാങ്ങി. എന്നാൽ സംഗതിവശാൽ ഇരു ഭാഗക്കാരും കൂടി യോജിച്ച് ഇനി നടക്കുന്നത് അസാധ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഇരു ഭാഗക്കാരിൽ ആർ ബാധ്യസ്ഥത ഏറ് നടത്തേണ്ടത് എന്ന് നാം നിശ്ചയിപ്പാനുള്ളതും എന്നാൽ നാം അങ്ങനെ നിശ്ചയപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ ഈ ദാനത്തിന്റെ സാധ്യങ്ങളെ കൂടെ ആലോചിച്ച് നിശ്ചയിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

കർണൽ മൺറോ സായിപ്പവർകളുടെ പ്രത്യേക ശിപാർശി കൊണ്ട് ഈ മുതൽ കൊടുത്തപ്പോൾ സായിപ്പ് അവർകൾ മുഖ്യമായി ആലോചിച്ചിരുന്ന സാധ്യത ഇതായിരുന്നു:

ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ മൂലം സകല സുറിയാനി ക്ലാർക്കുകളുടെ ഇടയിലും രാജ്യ സംബന്ധമായും മതസംബന്ധമായും നവീകരണം ഉണ്ടാകണം എന്നത്രേ. ഇപ്പോഴത്തെ ഈ ദാനവും ഇതിന് ശേഷമായിട്ട് തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ ഔദാര്യമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ദാനങ്ങളും അതു കൂടാതെ ഓരോരോ മഹാന്മാരും ആളുകളും കൊടുത്തിട്ടുള്ളവയും ഓരോ പ്രത്യേക സാധ്യതയെ ഇനിയും അസാധ്യം ഒരു പ്രത്യേക മുറയിൽ നിവർത്തിക്കപ്പെടണമെന്നും അല്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാരാൽ നൽകപ്പെടാവുന്ന ഉപദേശമെന്നിങ്ങനെയുള്ള സാധ്യതകളെ നിഷേധിച്ച സുറിയാനിക്കാർക്കു കൊടുക്കപ്പെട്ടതാകുന്നുവെന്ന് ഊഹിപ്പാൻ തക്ക ഛായ പോലും കാണുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ വക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മൺറോ സായിപ്പവർകളുടെ കൈപ്പട എഴുത്തുകളാൽ ഈ അഭിപ്രായം സ്ഥിരപ്പെട്ടതായും കാണുന്നു. യോഗം കൂടിയതിൽ വെച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാരായി ഇനി മേലിൽ യാതൊരു ഏർപ്പാടും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഖണ്ഡിതമായി നിശ്ചയിക്കുകയും അതിനാൽ അവരോട് യോജിച്ച് നടപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തവിധം തുടങ്ങുകയും കൊണ്ട് മെത്രാന്റെ പകരത്തിൽ ഒരാളെ നിയമിച്ച് ചേർക്കുന്നതല്ലാതെ പൊതുപൊരുത്തം കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു മേലിൽ ഈ ഇരുപതിനായിരം രൂപയുടെ ജോലി നോക്കേണ്ടത് കോട്ടയത്തുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാരും അവർക്കു പകരമായി വരുന്നവരും ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയിലെ തൽക്കാല സിക്രട്ടറിയും തൽക്കാലം ഇരിക്കുന്ന റസിഡണ്ട് സായിപ്പും അല്ലെങ്കിൽ സായിപ്പിന്റെ പേർക്കു സായിപ്പ് നിശ്ചയിക്കുന്ന ആൾ പേരും കൂടെ സുറിയാനിക്കാരുടെ പ്രത്യേക ഗുണത്തിനായി ചുമതലപ്പെട്ട് നോക്കേണ്ടതാകുന്നു.

4. 14035 രൂപ അണ 6 പൈസാ

ഈ മുതൽ കോട്ടയത്തുള്ള മിഷണറി സായിപ്പന്മാരുടെ മുഖാന്തിരത്തിൽത്തന്നെ യൂറോപ്യന്മാരിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ ധർമ്മശേഖരം മുതൽ ആകയാൽ ആയത് അവരും അവരുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വരുന്നവരും ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയിലെ തൽക്കാല സിക്രട്ടറിയും തൽക്കാലത്തുള്ള റസിഡണ്ട് സായിപ്പും അല്ലെങ്കിൽ താൻ ആൾപേരായി നിശ്ചയിക്കുന്ന ആളും കൂടെ നോക്കി ഈവക മുതൽ എന്തു വകയായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടുവോ ആ വകകളെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഒന്നാമത്, പ്രയോജനമുള്ള പുസ്തകങ്ങളും പ്രത്യേകം സുവിശേഷ പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനും

രണ്ടാമത്, സുറിയാനി ബാലന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും, മൂന്നാമത്, പട്ടം ഏറ്റിച്ചുള്ളവരുടെ പഠിപ്പിന് വേണ്ടിയും നാലാമത് പള്ളികൾ പണിയുന്നതിനും നന്നാക്കുന്നതിനും തന്നെ.

5. കടമറ്റം നിലവും അതിന്മേൽ മുടങ്ങിയ മുതലും

ഈ വസ്തു മുമ്പിൽ ഒരു മെത്രാന്റെ മുതൽ ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ വസ്തുവും അതിന്റെ ആധാരങ്ങളും ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാൻ തന്നെ തിരികെ കൊടുപ്പാനും ആയത് ഈ മെത്രാനും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ വരുന്നവരും മെത്രാന്മാർ കഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി സുറിയാനി സഭയിൽ നടന്ന് വരുന്ന ക്രമം പോലെ സുറിയാനി സമൂഹക്കാരുടെ പ്രയോജനത്തിനായി നടന്ന് കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

6. സെമിനാരി ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം

നീട്ടിൽ ഈ സ്ഥലം യൗസേപ്പ് റമ്പാനും ആ സ്ഥാനത്തേക്കു വരുന്നവരും അനുഭോഗമായി അനുഭവിച്ചു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കത്ത്, എഴുതിക്കാണുന്നതുകൊണ്ട് ആയതു ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാനെ തന്നെ ഏല്പിക്കുകയും താനും യോഗം നിശ്ചയിക്കുന്നതായ ഒരു പട്ടക്കാരനും അയ്മേനിയും കൂടെ പൊതുവിൽ സുറിയാനിക്കാരുടെ സ്വന്തമായി നടന്നു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

7. കോട്ടയത്ത് സെമിനാരി

സുറിയാനി സമൂഹക്കാരുടേതു എന്ന് തർക്കമില്ലാത്തതായി ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയിൽ വട്ടിയ്ക്കിട്ടിരുന്ന 3000 പൂവരാഹന്റെ പലിശ കൊണ്ട് മിക്കവാരും ഇത് പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാക കൊണ്ട് ആയത് മെത്രാനെ ഏല്പിച്ചു കൊടുപ്പാനും മെത്രാനും സുറിയാനി യോഗം നിശ്ചയിക്കുന്നതായ ഒരു പട്ടക്കാരനും അയ്മേനിയും കൈവശമായി നടക്കേണ്ടതും ആകുന്നു.

സെമിനാരിയോട് ചേർന്ന പള്ളി

പാതിരി ബെയിലി സായിപ്പ് അവർകൾ ബോധിപ്പിക്കയാൽ കർണൽ മൺറോ സായിപ്പ് അവർകളുടെ ശുപാർശയിന്മേൽ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്ന് ദാനമായി കൊടുത്ത 500 രൂപ ചെലവിട്ട് പണിയിക്കപ്പെട്ടതും അതു മുതൽ മൺറോ സായിപ്പ് അവർകളുടെ കല്പന പ്രകാരം മേലെഴുതിയ സായിപ്പിന്റെ കൈവശം ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ പള്ളിയുടെ അധീനത പാതിരി സായിപ്പന്മാരുടെ കൈവശം തന്നെ ആയിരിക്കുകയും സെമിനാരിയിൽ പഠിപ്പിച്ച് വരുന്നവരിൽ ഒരാളെ കൊണ്ട് പള്ളിയിൽ അടിയന്തിരം കഴിപ്പിക്കുകയും മറ്റുള്ള പള്ളികളിൽ മെത്രാൻ

സ്വയാധികാരം നടത്തുന്നതു പോലെ ഈ പള്ളിയിൽ പാതിരി സായിപ്പന്മാരുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ഒരാളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് മെത്രാൻ സംഗതി വന്നിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ഈ സംഗതികൾ ഒക്കെയും വിചാരിച്ചു നോക്കിയാൽ സെമിനാരിയോടു കൂടി ചേർക്കപ്പെട്ട പള്ളിയും അതിന് ചെലവ് വന്നിരിക്കുന്ന മുതൽ സെമിനാരി വക പൊതു മുതലോട് ചേർന്നതും ആകുന്നു. എന്നാൽ സെമിനാരി മുൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ കൊണ്ട് മെത്രാൻ മുതലായവരുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു പോയിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു അതോട് ചേർന്ന പള്ളി വേറൊരു അധീനത്തിൽ ആക്കി വയ്ക്കുന്നത് യുക്തമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ആയതുകൊണ്ട് ഈ പള്ളിയും മെത്രാൻ മുതൽ പേരുടെ കൈവശം തന്നെ സെമിനാരി എന്ന പോലെ ഇരിക്കേണ്ടതും മിഷനറിമാരുടെ മുഖാന്തിരത്താൽ തന്നെ സുറിയാനിക്കാരുടെ വേദഗ്രഹിതം മൂടക്കം കൂടാതെ ഇരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിക്കാർ അവരുടെ സ്വന്തം ചെലവിൽ ഇതിന് മുമ്പിൽ പണിയിച്ചിട്ടുള്ള പുത്തൻ സെമിനാരിയോട് ചേർന്ന് ഒരു പള്ളി പണിയിക്കുന്നതിലേക്കു ഉപയോഗമായിട്ട് കർണൽ മൺറോ സായിപ്പായിട്ട് സെമിനാരി വകയ്ക്കു ദാനങ്ങളും സെമിനാരിയോടു ചേർന്ന പള്ളി വകയ്ക്കു മുതലും കൊടുപ്പിച്ചപ്പോൾ ആലോചിച്ചിരുന്ന ആന്തരങ്ങളെ കഴിയും പ്രകാരം നിറവേറ്റേണ്ടതാക കൊണ്ട് മേലെഴുതിയ പള്ളി പണിക്കു ചെലവ് വന്നിരിക്കുന്ന രൂപ 500 സെമിനാരി വക പൊതു മുതലിൽ നിന്ന് മിഷനറിമാർക്കു കൊടുപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ആ മുതൽ കൊണ്ടു പണിയുന്ന പള്ളി ഇവരും ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയുടെ സിക്രട്ടറിയും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടും അല്ലെങ്കിൽ റസിഡണ്ട് നിശ്ചയിക്കുന്ന ആൾപേരും കൂടി സുറിയാനി സമൂഹക്കാരുടെ പ്രത്യേക സാധ്യത്തിനായി നടത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

9. ഊട്ടുപുരയും നെല്പുരയും

ഈ പണികൾ സെമിനാരിയോട് ചേർന്നിരിക്കുന്നതാക കൊണ്ട്, സെമിനാരി മെത്രാൻ മുതൽ പേരുടെ അധീനത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് മുൻ തീരുമാനിച്ചതുപോലെ ഇതുകളും അതോടു ചേരേണ്ടവയാകുന്നു.

10. കാലം ചെയ്ത മെത്രാന്റെ വക പണ്ടങ്ങൾ വിറ്റ മുതൽ 4139 രൂപ 3 പൈസ

ഇതിൽ 1183 രൂപ 14 അണ സെമിനാരി പണിക്കു വേണ്ടി അന്ന് സുറിയാനി സഭയ്ക്കു തലവൻ ആയിരുന്ന യൗസേപ്പ് റമ്പാൻ ചെലവിട്ട് പോയത് കഴിച്ച് 2960 രൂപ 3 പൈസ ഉള്ളത് മുമ്പിൽ ഇരുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ പണ്ടങ്ങൾ വിറ്റ മുതലാക കൊണ്ട് പള്ളിവക മുതലെന്നപോലെ തോന്നുന്നതാകയാൽ അന്യാധീനപ്പെടാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇത് സെമിനാരി

പൊതുമുതലിൽ നിന്ന് മെത്രാൻ തിരികെ കൊടുപ്പാനുള്ളതും അതതു മെത്രാനും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ വരുന്നവരും മരിച്ചുപോയ മെത്രാന്മാരുടെ മുതൽ കാര്യത്തെപ്പറ്റി സുറിയാനി സഭയിൽ നടന്നുവരുന്ന ചട്ടം പോലെ നടന്ന് കൊള്ളേണ്ടതും ആകുന്നു.

11. മൺറോ തുരുത്ത് (കല്ലട സ്ഥലം)

ഇതിന്റെ നീട്ട് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് പാതിരി ജോസഫ് ഫെൻ സായിപ്പിന്റെ പേരിലും താനും തന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കു വരുന്നവരും സുറിയാനി ക്ലാരിയുടെ സ്വന്തം പ്രയോജനത്തിനായിക്കൊണ്ട് അനുഭോഗമായി നടന്നു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം ആകുകൊണ്ട് ആയത് സുറിയാനി സമൂഹക്കാരുടെ സ്വന്തം ഗുണത്തിന് വേണ്ടി കോട്ടയത്ത് ഇരിക്കുന്ന മിഷനറിമാരും അവരുടെ സ്ഥാനത്തു വരുന്നവരും ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയിലെ സിക്രട്ടറിയും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടും അല്ലെങ്കിൽ റസിഡണ്ട് തനിക്കു പകരം നിയമിക്കുന്ന ആൾപേരും അവരുടെ കൈവശം നടത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മെത്രാപ്പോലീത്തായെക്കുറിച്ച് യാതൊരു പ്രസ്താവവും കൂടാതെ റവ. യൗസേഫ് ഫെൻന്റെയും ആ സ്ഥാനത്തിൽ വരുന്നവരുടെയും അധീനത്തിൽ ഈ സ്വത്ത് ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി തന്നെ 20000 രൂപ, റാണി മഹാരാജാവ് ദാനം ചെയ്തതിന്റെ ആന്തരം ഇന്നത് എന്നുള്ളതിന് ബലമായിട്ടുള്ള ഒരു ഊഹവും അതല്ല, സാക്ഷിയ്ക്ക് ആവശ്യമായിരുന്നാൽ സാക്ഷിയും ആകുന്നു എന്ന് കൂടി പറയേണ്ടതായി കാണുന്നു.

12. 3000 പൂവരാഹൻ 1835, 36, 37 ഈ കൊല്ലങ്ങളിൽ കൂടിയ പലിശ വക 2520 രൂപ

ഈ സംഖ്യ സെമിനാരി വകയ്ക്കു പിരിഞ്ഞു ചെല്ലേണ്ടുന്ന കൂടിശിക വകയാകുന്നു. ആവശ്യപ്പെട്ട രശ്മിതികൾക്കു മെത്രാൻ ഒപ്പിട്ടു കൊടുക്കുകയാൽ വസൂൽ ആകാത്തതുമാകുന്നു. മെത്രാനും ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയുടെ കമ്മറ്റിക്കാരും തമ്മിൽ വഴക്കുണ്ടായി എങ്കിലും പഠിത്തം നിർത്തൽ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഈ 3000 പൂവരാഹന്റെ മുതൽ അതിലെ വരവിൽ ഒരു ഓഹരി ആയിരുന്നതു കൊണ്ട് മേലെഴുതിയ കൊല്ലങ്ങളിലെ പലിശയും സെമിനാരി വക സ്വത്തുക്കൾ ഗവണ്മെണ്ടു കമ്മീഷണർ വിറ്റ കാലം വരെ സെമിനാരി വകയ്ക്കു മുതൽ കൂട്ടേണ്ടതാകുന്നുവെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ രൂപ 2520 സിമ്മനാരി വക പൊതു മുതലിലേയ്ക്കു കൊടുക്കപ്പെടണമെന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനം ചെയ്യുന്നു. മെത്രാൻ, കമ്മറ്റിക്കാർക്കു എഴുതിയിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് സാധനത്തിൽ ഈ 3000 പൂവരാഹന്റെ പലിശ മുമ്പിലുള്ള മെത്രാൻമാർ അവരുടെ ചെലവിനായിട്ട് വാങ്ങിയിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നത്

ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്തെന്നാൽ കർണൽ മൺറോയുടെ സ്വഹസ്താക്ഷരത്തിൽ പറയുംപ്രകാരം റവ. ബെയ്ലി ശുപാർശ ചെയ്യുകയും കർണൽ മൺറോ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം മാസം തോറും 50 രൂപ സെമിനാരി വക മുതലിൽ നിന്ന് കിട്ടിയിരുന്നതല്ലാതെ നിജമായിട്ട് ഒരു വരവ് സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് മെത്രാന്മാർക്കു ഇല്ലായിരുന്നു. പിന്നത്തേതിൽ കൂട്ടി കൊടുത്തു വന്ന 70 രൂപയും മേല്പറഞ്ഞ 3000 പുവരാഹന്റെ പലിശയുടെ തുകയും യദൃച്ഛയാ ഒത്തുവന്നിട്ടുള്ളതത്രേ ആകുന്നു.

13. ഗവണ്മെണ്ടു കമ്മീഷണർ എത്തിയതിന്റെ ശേഷമായിട്ട് 3000 പുവരാഹന്റെ പലിശ

ഗവണ്മെണ്ടു കമ്മീഷണർ എത്തിയപ്പോൾ മെത്രാനും മിഷനറി സൊസൈറ്റിക്കാരും തമ്മിൽ തേർച്ചയായി പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ശേഷമുള്ള സെമിനാരി വക ചെലവുകൾ ഒക്കെയും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിലെ ദാനം വക മുതലിൽ നിന്നും മറ്റും അല്ലാതെ സുറിയാനി യോഗക്കാരുടെ സ്വന്തം മുതലിൽ നിന്ന് കൊടുക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു സെമിനാരി വസ്തുക്കൾ വിറ്റ കാലം മുതൽ ഇന്നു വരെ ഈ 3000 പുവരാഹന്റെ പലിശ മെത്രാൻ വാങ്ങി താനും സുറിയാനിക്കാർ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഒരു പട്ടക്കാരനും അയ്മേനിയും കൂടി സുറിയാനി യോഗത്തിന്റെ ഗുണത്തിന് വേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

14. 1000 രൂപ

ഇത് റവ. ഫെൻ കോട്ടയത്ത് നിന്ന് പോകുമ്പോൾ സെമിനാരിയ്ക്കു ചെയ്ത ദാനമാകുന്നു. ഈ സംഖ്യയും മറ്റ് സെമിനാരി വക പണവും കൂടി ഫെൻ സായിപ്പ് തന്നെ സെമിനാരി വക മുതൽ തന്റെ കൈവശമിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പള്ളി വകയ്ക്കു ചെലവിട്ടതാകുന്നു. ആ പള്ളി ആർക്കു വേണ്ടി പണിയപ്പെടുകയും അതു ആരുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അവർക്കു അതു ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നു.

15. സെമിനാരിയിൽ പണിക്കാരുടെ ശമ്പളം

ഗവണ്മെണ്ടു കമ്മീഷണർ വന്നതിന്റെ ശേഷം ഇവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ട് ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ 1839 നവംബർ മാസം വരെ ഇവർ പണിയിൽ നിന്നിരുന്നു എന്ന് കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ സംഖ്യ ആ പണിക്കാർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സെമിനാരി വക പൊതു മുതലിൽ നിന്ന് റവ. ബെയ്ലി സായിപ്പിനെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന്

ഞങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നു.

1838 മെയ് 14 മുതൽ സെപ്തം. 30 വരെ	
സെമിനാരി വക ചെലവ് രൂപാ	668. 12. 0
1838 ഒക്ടോ. 3 മുതൽ 1839 ഡിസം. 31 വരെ	
സെമിനാരി വക ചെലവ്	2290. 7. 11
	2959. 3. 11
മേലെഴുതിയ തീയതി വരെ കല്ലട പാട്ടം വരവ്	689. 10. 0
കഴിച്ച് ബാക്കി	2279. 3. 11

സെമിനാരി വക കണക്കുകൾ കൊണ്ടും പഞ്ചായത്തുകാർക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന തെളിവു കൊണ്ടും ഇതിന് മുമ്പിൽ വിവരിച്ചപോലെ സെമിനാരി വക പഠിത്തം നിർത്തൽ ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ സർക്കാർ കമ്മീഷണർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും മിഷനറിമാരുടെയും എഴുത്തുകളിൽ പറയുമ്പോലെ സമ്മതത്തോടു കൂടി സെമിനാരി വക വസ്തുക്കൾ ലേലം ചെയ്തു വിലക്കുന്നതിന് എത്തിയിരുന്ന സമയം മെത്രാപ്പോലീത്താ കഴിഞ്ഞുപോയ മെത്രാന്മാരുടെ വസ്തുക്കൾ വിലക്കുന്നതു ശരി അല്ലെന്ന് ബോധിപ്പിക്കുകയും അതിനാൽ പൈതങ്ങളെ മറ്റു സ്ഥാനത്തേക്കു മാറ്റുവാനും അവിടേക്കു സുറിയാനി മല്പാനെയും ആശാന്മാരെയും സെമിനാരി വക ഏതാനും സാമാനങ്ങളോട് കൂടി മാറ്റുന്നതിന് സംഗതിയായി. അതിനാൽ പൈതങ്ങളുടെ പഠിത്തം ഒരു വിനാശിക പോലും മുടക്കം വരാതെ ആവശ്യത്തിന് പേരിൽ സ്ഥലം മാറി പഠിത്തം നടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ വിറ്റ് ഈടായ മുതൽ സർക്കാർ ഖജനാവിൽ അനാമത്ത് വയ്ക്കപ്പെടുകയാൽ അതിൽ നിന്ന് പഠിത്തം നടക്കുന്നതിലേക്കു ഉപയോഗപ്പെടുവാൻ സംഗതി വന്നില്ല. കല്ലട സ്ഥലം വിലക്കായെത്തിക്കയാൽ അതിന്റെ പാട്ടം മാത്രം ഇതിലേക്കു ഉപയോഗമായി വന്നു. കർണൽ മൺറോ സായിപ്പായിട്ട് തങ്ങളെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന്റെ ചുമതല അവരിൽ നിന്ന് ഒഴിയിക്കപ്പെടുന്നതു വരെ ബാധ്യസ്ഥതയോടെ നടത്തേണ്ടത് മിഷണറിമാർ ആയിരിക്ക കൊണ്ട് അവർ സെമിനാരി വക പഠിത്ത ചെലവ് നടത്തിക്കുന്നതിലേക്കു ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റി വക കമ്മറ്റിക്കാരോട് സഹായം ചോദിക്കയാൽ മേലെഴുതിയ പണം അവർ വായ്പയായിട്ട് കൊടുത്തതാകുന്നു. ഈ മേലെഴുതിയ സംഗതികളെ കൊണ്ട് ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റി വക കമ്മറ്റിക്കാർക്ക് ഈ വക പണം മുഴുവനും ശരിയായിട്ടു കൊടുക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും അതുകൊണ്ട് മേലെഴുതിയ രൂപ 2279 അണ 9 പൈസ 11 സെമിനാരി വക പൊതുമുതലിൽ നിന്ന് കൊടുക്കപ്പെടണമെന്നും ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

16. സർക്കാരിൽ നിന്നു ദാനമായി കൊടുത്ത 1000 രൂപ

ഇത് 20,000 രൂപ കൊടുത്തതിന് പുറമേയും 2100 രൂപായുടെ ആധാരത്തിൽ പെട്ടതും ആകുന്നു. ഈ തുകയിൽ 500 രൂപ സെമിനാരിയിലെ പള്ളി വകയ്ക്കായിട്ട് തള്ളിയത് നീക്കി ശേഷിപ്പുള്ളത് കർണൽ മൺറോവിന്റെ വരുതി പ്രകാരം സെമിനാരിയുടെ കുറവ് തീർക്കുന്നതിന് വക വച്ചിരിക്കുന്നത് സുറിയാനിയോഗക്കാരുടെ ഗുണത്തിന് വേണ്ടി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈവശമിരിക്കണമെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.

നെൽപുരയിൽ കിടപ്പുള്ള നെല്ലിന്റെ വിലയും 1839 ഡിസം. 31-ാം തീയതി വരെ കോട്ടയത്ത് സെമിനാരി വകയ്ക്കു കിട്ടുവാനുള്ള പാട്ടബാക്കിയും ഉൾപ്പെടെ ഉള്ള ചീട്ടുകളും പുവർത്തിങ്കിലെ ദാനമായിട്ട് കിട്ടിയിരിക്കുന്നതിനേലുള്ള സകല അവകാശങ്ങളും കഴിച്ച്

മുതൽപിടിയിൽ ഇരിപ്പ്	15245. 6. 0
ഖജനാവിൽ റൊക്കം ഇരിപ്പ്	6746. 7. 3
പാട്ടക്കുടിശിക	8223. 14. 1
നെൽപുരയിൽ കിടക്കുന്ന നെല്ലിന്റെ വില	275. 0. 8
	15245. 6. 0

ഖജനാവിൽ അധികം ഇരിപ്പു വന്നത് സെമിനാരി വക വസ്തുക്കൾ വാങ്ങിയപ്പോൾ കൊടുത്ത മുതലിനേക്കാൾ അതിൽ പിന്നെയുള്ള വൃദ്ധിയാൽ വിറ്റപ്പോൾ അധികം വില കിട്ടിയതിനാൽ ഉണ്ടായതാകുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട മിഷനറിമാരും അവരോടു കൂടിയ സുറിയാനി കമ്മറ്റിക്കാരും കൂടി ആ വക വസ്തുക്കളെ വെടിപ്പാകുംവണ്ണം നോക്കി വന്നതിനാൽ മേലെഴുതിയ വൃദ്ധി ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് ആ പാട്ടക്കുടിശ്ശികയും കിടപ്പു നെല്ലിന്റെ വിലയും ഉൾപ്പെടെ രൂപ 15245. 0. 0 ഉള്ളത് മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ പക്കൽ നിന്ന് വീഴ്ചയുള്ള മുതലിനും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്നും മറ്റും ദാനമായി സെമിനാരി വകയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള വസ്തുക്കൾക്കും വീതം പോലെ പകുതി ചെയ്യുന്നതിനല്ലാതെ വേറെ ന്യായമായ വഴി ഒന്നും കാണുന്നില്ല.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വക 22634 രൂപയ്ക്കു	6088. 15. 5
സിമ്മനാരി വകയ്ക്ക് ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റി	
കമ്മറ്റി വക	9156. 0. 7
	15245. 0. 0

ഈ വക രൂപ പ്രധാനമായ മുതൽ വീതം പോലെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു ആ ക്രമവും വിധവും അനുസരിച്ച് അതത് കക്ഷികൾക്കു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് തീരുമാനം ചെയ്യുന്നു.

17. പദവികൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ചെപ്പേടുകളും സ്ഥാനപ്പട്ടയങ്ങളും മുതലായതും

സെമിനാരിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിനും മിഷണറിമാർ വരുന്നതിനും ഏറിയകാലം മുമ്പെയും ഉള്ള ഈ ആധാരങ്ങൾ കൈവശം വക്കേണ്ടതിനുള്ള അവകാശം സുറിയാനിക്കാരുടെ മേലേ യജമാനൻ ആയ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ആണെന്നുള്ളതിന് തർക്കമില്ലായ്കയാൽ ആയവ ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കൊടുക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നു.

1835, 36, 37 ഈ കൊല്ലങ്ങളിലെ 3000 പൂവരാഹന്റെ പലിശ കിട്ടുവാനുള്ള രൂപാ 2520 ഇന്ന പ്രകാരം ചെയ്യണമെന്ന് വെളിവായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ഈ രൂപ പിരിഞ്ഞുവരുന്ന സമയത്ത് അത് റസിഡണ്ടിന്റെ പഞ്ചനാവിൽ ഇരിപ്പുള്ള മുതൽ എങ്ങനെ തീരുമാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവോ ആ വിതം പോലെ അതത് കക്ഷികൾക്കു ഭാഗം ചെയ്കയും അതിനെ അവർ താന്താങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ മുൻ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന മുതലിന്റെ ക്രമവും വിധവും ഏതു പ്രകാരമോ അതു പ്രകാരം ഏറ്റു കൊൾകയും ചെയ്യണമെന്നും കൂടി ഞങ്ങൾ തീരുമാനം ചെയ്യുന്നു.

തന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ആധാരങ്ങളും മറ്റും റവ. ജോസഫ് പീറ്റ് സായിപ്പ് അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോയിരിക്കുന്നു എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ ബോധിപ്പിച്ചുള്ളതിനെ വിസ്മയിപ്പിച്ച് ഞങ്ങൾക്കധികാരമില്ലെന്ന് സമ്മതം തന്നെ എന്ന് വരികിലും ഈ പഞ്ചായത്തിൽപ്പെട്ട സംഗതികളുടെ തെളിവിലേക്കു ഉപയോഗമുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും നഷ്ടം വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന് നിശ്ചയം വരുത്തുന്നത് ന്യായത്തിന്റെ പൂർത്തിക്കും കക്ഷികളുടെ തൃപ്തിയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളതായി ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. അതിന് ഞങ്ങൾ റവ. ബി. ബെയിലി സായിപ്പിനെ വിസ്മയിച്ചു. ആ സായിപ്പ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് തിരിയെ വന്ന് റവ. ജോസഫ് പീറ്റ് സായിപ്പിനോട് ആധാരപ്പെട്ടി ഏറ്റുവാങ്ങിയപ്പോൾ റവ. ഹെന്റി ബേക്കർ സായിപ്പ് ഇംഗ്ലണ്ടിന് പോകും മുമ്പെ ആധാരങ്ങളുടെ വിവരത്തിന് എഴുതിവെച്ചിരുന്ന പട്ടിക പ്രകാരം ശരിയായി കണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഈ പട്ടികയുടെ ഒരു പകർപ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്കലും വേറൊരു പകർപ്പ് അന്നിരുന്ന റസിഡണ്ട് സായിപ്പ് അവർകളുടെ പക്കലും റവ. ഹെന്റി ബേക്കർ സായിപ്പ് താൻ തന്നെ കൊടുത്തിരുന്നു എന്നും ബെയിലി സായിപ്പിന്റെ മൊഴിയിൽ കാണുന്നു.

സെമിനാരി വകയ്ക്കു കിട്ടേണ്ടുന്ന പാട്ടക്കുടിശ്ശിക പിരിക്കുന്നതിന് ഉദ്യോഗമില്ലാത്ത ആളുകൾ ശ്രമിച്ചാൽ വളരെ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ ആ വകയ്ക്കു സർക്കാരിൽ നിന്ന് ഒരു കമ്മീഷണറിനെ നിയമിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

നിലം പുരയിടങ്ങളുടെ മേൽവിചാരം മിഷണറിമാരെ ഏല്പിക്കുകയെന്ന വന്നാൽ അവരുടെ സ്വന്തമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾക്കു വിഘ്നം വരുന്നതാക കൊണ്ടും അതു സംബന്ധമായിട്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടണമെന്ന് മിഷണറിമാർ തന്നെ പ്രത്യേകം ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മൺറോ തുരുത്ത് സർക്കാരിൽ നിന്ന് തന്നെ എടുത്തു കൊൾകയും അതിനുള്ള വില കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കൊള്ളാമെന്ന് ഞങ്ങൾ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. മുമ്പൊരിക്കൽ ഇതു പ്രകാരം ജനറൽ ശുപാർശ ചെയ്തത് തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് സമ്മതിച്ചു മിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന വില, കോട്ടയത്ത് റവ. മിഷണറി സായിപ്പന്മാരും അവരുടെ സ്ഥാനത്തു വരുന്നവരും ചർച്ച് മിഷണറി സൊസൈറ്റിയുടെ കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മറ്റിയിൽ അന്നുന്നിരിക്കുന്ന സിക്രട്ടറിയും അന്നുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡൻ്റ് അല്ലെങ്കിൽ റസിഡൻ്റ് നിശ്ചയിക്കുന്ന ആളും കൂടി സുറിയാനി യോഗത്തിന്റെ ഗുണത്തിന് മാത്രമായ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഈ പഞ്ചായത്തിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തേയുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഈ കക്ഷികളിൽ ആർക്കെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനെ അസാധുവായി തള്ളിയിരിക്കുന്നു എന്ന് കൂടി പറയുന്നത് ആവശ്യമായി ഞങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ആണ്ട് 1840 ഏപ്രിൽ 4-ന് കൊച്ചിയിൽ വച്ച് തീർച്ച ചെയ്തത്.

(ഒപ്പ്) ഡി. അൻബീഡൻ

(ഒപ്പ്) ജെ. എസ്. വെർണീഡ്

(ഒപ്പ്) വി. എച്ച്. ഹോഴ്സിലി

ഒരു ചരിത്രരേഖ എന്ന പ്രാധാന്യം പരിഗണിച്ചാണ് കൊച്ചിൻ അവാർഡ് പൂർണ്ണമായും ഉദ്ധരിച്ചത് (ഇട്ടുപ്പ് റൈട്ടർ, പൂ. 232-245).

ബിഷപ്പ് വിത്സൻ ഉന്നയിച്ച നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ ഇപ്രകാരമൊരു സ്വത്തു വിഭജന പ്രശ്നം അന്തർഭവിച്ചിരുന്നതായി മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ പങ്കെടുത്തവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ബിഷപ്പ് വിത്സനോ മിഷണറിമാരോ അക്കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുമില്ല. പഞ്ചായത്തിൽ ഒരൊറ്റ മലയാളിയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നത് അക്കാലത്തെ മിഷണറി പ്രഭാവം നിമിത്തമാകാം. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയുടെ ഇന്ത്യൻ ശാഖയായി മലങ്കരസഭയെ പരിവർത്തനം ചെയ്തെടുക്കണം എന്ന ആഗ്രഹം സഫലമാകാത്തതിന്റെ ഇച്ഛാഭംഗം വിധിതീർപ്പിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ

പഞ്ചായത്ത് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിമാർ എന്ന ആശയം ഈ പഞ്ചായത്തു മുഖേനയാണ് നിലവിൽ വന്നത്. മെത്രാപ്പോലീത്തൻ ട്രസ്റ്റി, വൈദിക ട്രസ്റ്റി, അത്തായ ട്രസ്റ്റി - ഈ സങ്കല്പം എപ്പിസ്കോപ്പസിയുടെ ആധിപത്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും സഭയുടെ ജനാധിപത്യ സ്വഭാവവും സുതാര്യതയും നിലനിർത്തുവാൻ സഹായകമാണ്. പക്ഷേ പിന്നീട് ആർജ്ജിച്ച സ്വത്തുക്കൾ കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിമാരുടെ ചുമതലയിൽ വരാതെ പ്രത്യേകം ഷെഡ്യൂൾ തിരിച്ച് എപ്പിസ്കോപ്പൽ അധികാരം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട് (അല്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ സഭയിലെ പ്രതിസന്ധിയുടെ വേരുകൾ അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു മനസ്സിലാവുക, അതു എപ്പിസ്കോപ്പസിയും ജനായത്ത സംവിധാനവും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടമെന്നാണ്. പല പള്ളിവഴക്കുകളും ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ അസ്വസ്ഥതകളും വ്യവഹാരങ്ങളും അപഗ്രഥിച്ചാൽ, സഭാ ഭരണഘടനയിലില്ലാത്ത പല അവകാശവാദങ്ങളും മേല്പട്ടക്കാർ നടപ്പിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി തോന്നാറുണ്ട്. 1934 ലെ ഭരണഘടനയിലെ പല വ്യവസ്ഥകളും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി അനധികൃതമായി ഭേദഗതി ചെയ്തു നടപ്പിലാക്കി കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതായി പല വേദികളിലും ആക്ഷേപം ഉയരുന്നുണ്ട്). കൂട്ടു ട്രസ്റ്റി സമ്പ്രദായം അഭിലഷണീയം തന്നെയെങ്കിലും കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികൾക്കു കാലാവധി വയ്ക്കാത്തത് കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരം!! 65 വയസ്സിൽ ഒരു വൈദികൻ ഇടവക ഭരണത്തിന് അപ്രാപ്തനാകുമെന്ന് നിർണ്ണയിച്ച് അയാളെ പെൻഷൻ പറ്റുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സഭ ഒരു സഭയെ മുഴുവൻ പാലനം ചെയ്യേണ്ടുന്ന മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും പെൻഷൻ പ്രായം നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല എന്നതിന് എന്ത് നീതീകരണമാണുള്ളത്? 70 വയസ്സിൽ എല്ലാ സ്ഥാനികളും റിട്ടയർ ചെയ്യാൻ നിർബന്ധമായും വ്യവസ്ഥയുണ്ടാവണം. ഭരണശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട മേല്പട്ടക്കാരുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ പല 'വാത്സല്യവാന്മാർക്കും' കാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ അവസരം ലഭിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാവാം മറ്റു പല നീതികളെക്കുറിച്ചും ശബ്ദിക്കുന്ന സഭാസംരക്ഷകർ ഈ വിഷയത്തിൽ മൗനം അവലംബിക്കുന്നത്. ട്രസ്റ്റിമാരുടെ കാലാവധി അഞ്ചു വർഷമായി നിജപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു തീരുമാനം സഭാതലത്തിൽ സ്വീകരിക്കുവാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നു. മേല്പട്ടക്കാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം സജീവ ചർച്ചാവിഷയമാക്കി മാറ്റിയ സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ ആത്മീയ പൗരുഷം ഇക്കാര്യത്തിലും പ്രകടമാകേണ്ടതല്ലോ).

കമ്മിറ്റിയുടെ തീരുമാനത്തിൽ അസംതൃപ്തനായ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പഞ്ചായത്ത് തീർപ്പിന്മേൽ അപ്പീൽ നൽകിയെങ്കിലും ആയതിന് യാതൊരു പരിഗണനയും ലഭിച്ചില്ല.

ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുമായുള്ള ബന്ധം നൽകിയ ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും

പില്ക്കാലത്ത് മാത്യുസ് മാർ ബർന്നബാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അക്കമിട്ട വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ് (സെമിനാരി 175 -ാം വാർഷിക സൂവ നീർ, 1990, പৃ. 43-48).

ഗുണങ്ങൾ:

1. മലയാളത്തിൽ വേദപുസ്തകം ലഭിച്ചു.
2. ആരാധന മാതൃഭാഷയിലായി.
3. പ്രസംഗം സാധാരണമായി.
4. വൈദിക സെമിനാരിയുണ്ടായി.
5. സ്കൂളുകളും സണ്ടേസ്കൂളുകളും ഉണ്ടായി.
6. സുവിശേഷ വേലയ്ക്കു പ്രചോദനം ലഭിച്ചു.
7. കണക്കു പരിശോധനയുടെ ആവശ്യം ബോധ്യമായി.

ദോഷങ്ങൾ:

1. സഭയുടെ പുരാതന വിശ്വാസാചാരങ്ങൾക്കെതിരായി പ്രസംഗിച്ചു.
2. ആരാധനയിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വേദപുസ്തകത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ തിരിച്ചു.
3. ജനത്തെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു.
4. പാത്രിയർക്കീസ് ആത്മീയ മേലധികാരിയാണെന്ന് പറയുവാൻ പരോക്ഷമായി കാരണമുണ്ടാക്കി.

സന്തതക്കൾ വിഭജിക്കപ്പെട്ടതോടെ സഭ രണ്ടായി. മിഷണറിമാരോട് പരസ്യമായി യോജിപ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ച ചിലർ ചേർന്ന് പലയിടത്തും സി. എം. എസ്. ഇടവകകൾ രൂപീകരിച്ചു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെതിരായി മിഷണറിമാർ ചില നടപടികൾ പിന്നീട് പരോക്ഷമായി സ്വീകരിച്ചു എന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണപരമായ ചില വിഷയങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടിവന്ന സഭാധ്യക്ഷനെ സർക്കാരിന്മേൽ രാഷ്ട്രീയ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി ബന്ധനസ്ഥനാക്കുവാനും മറ്റും റസിഡണ്ടിനെ മിഷണറിമാർ സ്വാധീനിച്ചുവത്രേ (ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പৃ. 216-219).

ഫിലിപ്പ് എഴുതുന്നു: “മിഷണറിമാരെയുള്ള ഭയം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഭരണം നടത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. വല്ലവർക്കും അദ്ദേഹത്തോട് വല്ല നീരസത്തിനും കാരണമുണ്ടായാൽ അവർ ഉടൻ ശക്തന്മാരായ മിഷണറിമാരുടെ അടുക്കൽ എത്തി സഹായം ചോദിക്കുകയും അവർക്കു സഹായം ലഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പണമില്ലായ്മകയാൽ സെമിനാരിയിലെ പഠിത്തം നിന്നുപോയി. ട്രസ്റ്റ് മുതലിൽ സുറിയാനിക്കാരുടെ വീതമായി പഞ്ചായത്ത് കോടതിയിൽ നിന്ന് നിശ്ചയിച്ചനുവദിച്ച ആ തുച്ഛമായ സംഖ്യ കൊടുക്കാമെന്ന് റസിഡണ്ട് പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അത് അനീതിയായ തീരുമാനമാകയാൽ അദ്ദേഹം ആ മുതലിനെ തൊടുവാൻ മനസ്സു വയ്ക്കാതെ മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിലേക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കോർട്ട് ഓഫ് ഡയറക്ടേഴ്സിനും വ്യഥാ ഹർജികൾ അയച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു” (പു. 218).

മഹാനായ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസേയാസ് (സഭാജ്യോതിസ്) മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും പ്രതിഭാശാലിയായ റവ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനനേയും ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനും അനുകരിക്കുവാനും കഴിയാതെ പോയ ഇരുഭാഗത്തുമുള്ള അനന്തരഗാമികൾക്കു നേരിട്ട അനിവാര്യമായ പരാജയം എന്നേ ഈ സംഭവവികാസങ്ങളെ ഒറ്റ വാക്യത്തിൽ സംക്ഷേപിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ.

മാവേലിക്കര പടിയോലയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ ‘അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയ്ക്കു മലങ്കര നസ്രാണി സഭയെ അടിയറ വെച്ചെഴുതിയ ഒരു രേഖയാണ് ഈ പടിയോലയെന്നും ഇത് എഴുതിയത് ഇടവഴിക്കൽ കത്തനാർ (പീലിപ്പോസ്) ആണെന്ന് ഇതിലെ വാചകങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു എന്നും ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട് (പി. വി. മാത്യു: മാവേലിക്കര പടിയോല. ഒരു ലഘുലേഖ). മലങ്കരസഭയിൽ അന്ത്യോഖ്യയുടെ അധീശത്വത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ആദ്യ രേഖ, മാവേലിക്കര പടിയോലയാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയാണ് ഈ പ്രസ്താവനയുടെ പിന്നിൽ. എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ മൺറോ സായിപ്പിന് കാൽ ശതാബ്ദം മുമ്പ് നൽകിയ മറുപടിക്കത്തിൽ ‘മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വാഴ്ചക്കീഴ്, മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ’ എന്നും ‘അന്ത്യോഖ്യയുടെ മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുഷ്കരത്വത്തിൻ കീഴ്ത്രേ മലയാളത്തിൽ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ പ്രമാണിച്ച് നടന്നിരിക്കുന്നത്’ എന്നും മറ്റും എഴുതിയിട്ടുള്ളത് നാം നേരത്തെ കണ്ടുവല്ലോ. 1812 മേടം 20 ന് നിരണം പള്ളിയിൽ നിന്നും മലങ്കര മെത്രാൻ എഴുതിയ ഈ നീണ്ട മറുപടിയിൽ അന്ത്യോഖ്യയുടെ അധീശത്വം സുവ്യക്തമായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കേ അതിന്റെ പാപഭാരം ചില ചരിത്രകാരന്മാർ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിലും മുളത്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിലും ആരോപിക്കുന്നതിലെ അജ്ഞതയോ ദുരുദ്ദേശ്യമോ നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. എല്ലാവരും അന്ത്യോഖ്യയെ മറപിടിച്ചിരുന്നത് തല്ക്കാല ആവശ്യത്തിനുള്ള തന്ത്രം എന്ന നിലയിൽ മാത്രമായിരുന്നു. എട്ടാം മാർത്തോമ്മാ പകലോമറ്റം തറവാട്ടിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ച് തുടരുവാൻ 1812 -ൽ ആ മറ ഉപയോഗിച്ചു. മാവേലിക്കര യോഗം മിഷണറിമാരെ തള്ളിപ്പറയുവാൻ 1836 -ൽ ആ മറ ഉപയോഗിച്ചു. 1876 ൽ

നവീകരണക്കാരെ പുറന്തള്ളുവാനും മലങ്കരസഭ അതേ മറയെ ഉപയോഗിച്ചു. ഇതിലുമപ്പുറം ആ ബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ സാംഗത്യം ആരെങ്കിലും അന്വേഷിച്ചതായി ചരിത്രത്തിൽ തെളിവുകളില്ല.

സാംസ്കാരിക രംഗം

മിഷണറിമാരുമായുള്ള ബന്ധവും സംസർഗ്ഗവും സഭാ രംഗത്തുണ്ടാക്കിയ പ്രതിസന്ധികളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളല്ലാതെ, ആ ബന്ധം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക രംഗത്തുണ്ടാക്കിയ സ്വാധീനങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധയോടെ പഠിക്കപ്പെട്ടുവോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. ഒരു മതപരിവർത്തനവും തത്ഫലമായുണ്ടായ ഒരു കിളിപ്പാട്ട് കൃതിയും സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അപഗ്രഥനം ചെയ്യുകയാണ്.

എ. ഡി. 1778 -ൽ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ ഒറ്റപ്പാലം വില്ലേജിൽ ചുനങ്ങാട് അംശത്തിൽ ഒരു സവർണ്ണ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ചാത്തു മേനോൻ ആണ് ഇവിടെ പരാമർശ വിധേയനാക്കുന്ന ആൾ. അദ്ദേഹം ജോസഫ് ഫെൻ എന്ന പേരിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. 15 -ാം വയസ്സിൽ വീട്ടിൽ നിന്ന് വഴക്കിട്ട് നാടുവിട്ടുപോയ ആ ബാലൻ ഒറ്റപ്പാലത്തു വച്ച് ഒരു സർവ്വേ സംഘവുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. ഒരു സായിപ്പായിരുന്നു ആ സംഘത്തിന്റെ നേതാവ്. അദ്ദേഹം ബാലനെ മദ്രാസിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് പഠിപ്പിച്ചു. ക്രമേണ ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ സർവീസിൽ 1800 -ൽ ഉദ്യോഗം നേടി. തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാൻ പേഷ്ക്കാരും പിന്നീട് ദളവയുമായിത്തീർന്ന രാമൻ മേനോന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് ട്യൂട്ടർ ആയി അദ്ദേഹം നിയമിതനായി. തിരുവനന്തപുരം കൊട്ടാരത്തിലെ രണ്ടു രാജകുമാരന്മാരുടെ ട്യൂട്ടർ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചു. രാജകുമാരന്മാർ അകാലചരമം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ സർക്കാർ സർവീസിൽ തഹസീൽദാർ ഉദ്യോഗം ലഭിച്ചു. 1816 ലോ 17 ലോ കോട്ടയത്ത് കാര്യക്കാർ ആയി നിയമിതനായി. റവ. ബെഞ്ചമിൻ ബെയിലി, തന്റെ മലയാളം ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിനായി ചാത്തുമേനോന്റെ സേവനം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. പാർട്ട് - ടൈം പ്രവർത്തനമായി ആരംഭിച്ച ബൈബിൾ വിവർത്തനം പ്രതീക്ഷിച്ച വേഗം കൈവരിക്കാത്തതിനാൽ അചിരേണ മിഷണറിമാർ ചാത്തുമേനോനെ മുഴുവൻ സമയ പ്രവർത്തനത്തിന് നിയോഗിച്ചു. അന്ന് തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനും തിരു - കൊച്ചിയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ദിവാനും ആയിരുന്ന കേണൽ മൺറോ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമായ അവധി അദ്ദേഹത്തിന് നൽകി. ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കേ, വിശുദ്ധ ചൈതന്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉൾക്കണ്ണുകളെ തുറന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ സത്യങ്ങളും മർമ്മങ്ങളും അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ വച്ച് നടന്ന ഈ ബൈബിൾ വിവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയിരുന്ന റവ. ജോസഫ് ഫെൻ, മറ്റു മിഷണറിമാർ

എന്നിവരുമായി ചർച്ചകൾ നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു. മതതത്വങ്ങളായിരുന്നു ചർച്ചാ വിഷയം.

1830 -ൽ ആർച്ച് ഡീക്കൻ റോബിൻസൺ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സന്ദർശിച്ചു. ആ സന്ദർശനത്തോടെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. നാലു പെൺമക്കൾക്കും രണ്ടു ആൺമക്കൾക്കും ഹിന്ദുമതത്തിൽ തുടരുവാനും അന്നോളം താൻ ആർജ്ജിച്ച എല്ലാ സ്വത്തുക്കളും അവകാശപ്പെടുത്തുവാനും അവർക്കു അദ്ദേഹം സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകി. അവർക്കു അത് സ്വീകാര്യമായില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല അവരും ക്രിസ്തു മതം സ്വീകരിക്കുകയാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് തിരുവിതാംകൂറിലെ ഹിന്ദു സംസ്ഥാനത്ത് ക്രിസ്ത്യാനിയായ ഒരാൾ തഹസീൽദാർ ഉദ്യോഗം വഹിക്കുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗം രാജിവച്ചു. തുടർന്ന് കുടുംബ സമേതം കോഴിക്കോട്ട് താമസമാക്കി. 1831 നവം. 20 ന് കോഴിക്കോട്ട് ആംഗ്ലിക്കൻ ചർച്ചിൽ വച്ച് അദ്ദേഹം സ്നാനം സ്വീകരിച്ചു. ആർച്ച് ഡീക്കൻ റോബിൻസൺ കാർമ്മികൻ ആയിരുന്നു. ചാത്തുമേനോനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളായ പത്മനാഭമേനോനും ഗോവിന്ദൻകുട്ടി മേനോനും സ്നാനാന്തരം പുനർനാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട യഥാക്രമം ജോസഫ് ഫെൻ, ബേക്കർ ഫെൻ, ബെയിലി ഫെൻ എന്നിങ്ങനെ വിളിക്കപ്പെട്ടു (റവ. ജോസഫ് ഫെൻ, ഹെന്റി ബേക്കർ, ബെഞ്ചമിൻ ബെയിലി എന്നിവരായിരുന്നു അക്കാലത്തെ പഴയസെമിനാരിയിലെ മിഷണറിമാർ). ക്രിസ്തുമത സാക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ബോധ്യം നൽകി പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിലേക്കു തങ്ങളെ ഉപനയിച്ച റവ. ജോസഫ് ഫെന്നിനോടുള്ള കൃതജ്ഞതാ സൂചകമായി 'ഫെൻ' എന്ന നാമം കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പൊതുപേരായി ചാത്തുമേനോൻ സ്വീകരിച്ചു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരിന്റെ കീഴിൽ പൊന്നാനിയിലെ ഉപ്പ് പേഷ്ക്കാർ ആയും കോഴിക്കോട്, രേഖാ സംരക്ഷണ ഓഫീസർ ആയിട്ടും ഒടുവിൽ ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിലെ ജില്ലാ മുൻസിഫ് ആയിട്ടും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു.

ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ മതപരിവർത്തനത്തെ ഒരു സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രതീകമായി മാറിയതിന്റെ കഥയാണിനിയും പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ളത്. മതപരിവർത്തനത്തിന് തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച മതസാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തെ കരളലിയിപ്പിക്കുവിധം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു കിളിപ്പാട്ട് കാവ്യം അദ്ദേഹം രചിച്ചു. 'അജ്ഞാനകുറാരം' എന്നാണാ കാവ്യത്തിന്റെ പേർ. മോക്ഷ മാർഗ്ഗാവേഷണവുമായി അലഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിലെ അനുഭവങ്ങളാണ് ആ രചനയ്ക്ക് ആധാരം. അതിലെ നായകൻ ലോകത്തിലെ പ്രധാന മതങ്ങളെ ഓരോന്നായി അപഗ്രഥിച്ച് പരിശോധിക്കുകയും ഒടുവിൽ ക്രിസ്തുമത ദർശനത്തിൽ അഭയം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

20 -ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പോലും അപരിചിതമാണീ കാവ്യം. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയിൽക്കു വേണ്ടി ‘മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം’ ഗവേഷണബുദ്ധ്യായം തയ്യാറാക്കിയ ഡോ. എം. ലീലാവതി ഈ കൃതിയുടെ പേർ പോലും പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ് എഡിറ്റ് ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ’ എന്ന ബൃഹത് ഗ്രന്ഥത്തിൽ കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതോചിതമായി ഗവേഷണ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ച ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ മലയാളത്തിലെ ഒരു കിളിപ്പാട്ടുകൃതിയായ ‘അജ്ഞാനകുടാരം’ കണ്ടതായിപ്പോലും ഭാവിച്ചിട്ടില്ല. ‘മലയാള ഭാഷാ ചരിത്രകാരനായ’ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ആ കാവ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരമെഴുതി:

‘ജോസഫ് ഫെൻ എന്ന് വിളിയ്ക്കുന്ന ചാത്തുമേനോൻ മലയാളപദ്യമായി അജ്ഞാനകുടാരമെന്ന ഒരു കവിത ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്’ (പു. 422). മറ്റു സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന്മാരിൽ ഉള്ളൂരും (കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം, ഭാഗം 3, പു. 665, 66, 67), പി. ജെ. തോമസും ആണ് (മലയാള സാഹിത്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളും, മൂന്നാം പതിപ്പ്, പു. 244-66) ഈ കാവ്യത്തെപ്പറ്റി അല്പമെങ്കിലും പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നത്. കെ. ജെ. ജോൺ എഡിറ്റ് ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘ക്രിസ്ത്യൻ ഹെറിറ്റേജ് ഓഫ് കേരളം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ ചെയ്ത ചെറുതും വലുതുമായ സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക സംരംഭങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായ പഠനപര്യടനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അജ്ഞാനകുടാരത്തെക്കുറിച്ച് ആ റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥം ഒരു സൂചന പോലും നൽകുന്നില്ല. ചരിത്രമാനങ്ങൾ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ പോഞ്ഞിക്കര റാഫി ഈ കാവ്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു ലേഖനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്! ‘അജ്ഞാനകുടാരം എന്ന കവിതയും ബാലകർ എന്ന അമൂർത്ത സങ്കല്പവും’. അതാണ് ഉപന്യാസത്തിന്റെ ശീർഷകം. ഉള്ളൂരും പി. ജെ. തോമസും ഉദ്ധരിച്ച ഏതാനും വരികളെ ആധാരമാക്കിയാണ് ആ ലേഖനം രചിച്ചത് എന്നതു വലിയൊരു പരിമിതിയായി. ഗ്രന്ഥനാമത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഇപ്രകാരമാണ്:

“അജ്ഞാനകുടാരം എന്ന് വെച്ചാൽ അജ്ഞാനക്കോടാലി എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം.... ഇരുട്ടിനെ വെളിച്ചമെന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ച പരശുരാമ കഥയിലൂടെ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന കേരളത്തിലെ ജാതിവ്യവസ്ഥയെ ‘കേരളത്തിലെ അജ്ഞാനകുടാരം’ എന്ന് അദ്ദേഹം സങ്കല്പനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് അതിന് ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.... ഈ രാജ്യത്തെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അധ്വാനിക്കുന്നവരുമായ ശുദ്ര - പഞ്ചമ ജാതികൾക്കു അത് നിർഭാഗ്യത്തിന്റെ, അജ്ഞാനത്തിന്റെ, കോടാലി തന്നെയായിരുന്നു” (ടി. പുസ്തകം, പു. 40, 42). അജ്ഞാനകുടാരം എന്ന സമസ്തപദത്തെ അഭേദാർത്ഥത്തിൽ അജ്ഞാനമാകുന്ന കുടാരം എന്ന് വിഗ്രഹിച്ച് ജാതിവ്യവസ്ഥ കേരള

ത്തിന്റെ അജ്ഞാനകുറാരമാണെന്ന് ജോസഫ് ഫെൻ അർത്ഥമാക്കി എന്നാണ് റാഫി വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. റാഫിയോടുള്ള ആദരവു പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ പറയട്ടേ, ഈ വിഗ്രഹവും വ്യാഖ്യാനവും ശരിയാണെന്ന് തോന്നിയില്ല. ഈ ലേഖകന്റെ കൈവശമുള്ള അജ്ഞാനകുറാരത്തിന്റെ ആമുഖമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥശീർഷകവും മറ്റും താഴെ ചേർക്കുന്നു:

AJNANA KUTHARAM
OR
AN AXE TO CUT DOWN IGNORANCE
BY
THE LATE JOSEPH FENN
MUNSIFF - BRITISH COCHIN

1905-ൽ കോട്ടയത്തു നിന്ന് ‘മലയാളം റിലീജിയസ് ട്രാക്റ്റ് സൊസൈറ്റി’ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തു പ്രതിയിൽ നിന്നാണ് മേൽ കാണിച്ച വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചത്. പ്രസിദ്ധീകരണ വർഷവും മറ്റും രേഖപ്പെടുത്തിയ പേജുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട അച്ചടിപ്പകർപ്പും ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ ലൈബ്രറിയിലുണ്ട്. അജ്ഞാനത്തെ വിച്ഛേദിക്കുവാനുള്ള കുറാരം എന്നാണ് ശരിയായ വിഗ്രഹവാക്യമെന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലെ ഗ്രന്ഥശീർഷകം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

1816 -നും 1837 -നും ഇടയിലാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചന (കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയിൽ ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിനായി അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെടുന്നത് 1816 -ൽ. 1837 -ൽ അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി).

ഈ കാലഘട്ടം കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന ചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. കായംകുളം റമ്പാനും പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാനും ചേർന്ന് സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്ത ആദ്യത്തെ മലയാളം ബൈബിൾ പരിഭാഷ 1811 -ൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പൂർണ്ണ ബൈബിൾ പരിഭാഷ 1829 -ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ഭക്തിസാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പേരെടുത്തു പറയത്തക്ക ഒരു ഗ്രന്ഥവും അക്കാലത്ത് അച്ചടിച്ച രൂപത്തിൽ ലഭ്യമായിട്ടില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം ‘കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനത്തിലെ അതിജീവന ചൈതന്യത്തിൽ നിന്ന് വിടർന്ന് വന്ന ആദ്യകാലത്തെ പുഷ്പമോ, വൃക്ഷങ്ങളിലൊന്നോ ആകുന്നു എന്നതാണ് ജോസഫ് ഫെൻസിന്റെ ‘അജ്ഞാന കുറാരം’ എന്ന കവിതയുടെ ചരിത്ര പ്രാധാന്യം’ എന്ന റാഫിയുടെ നിരീക്ഷണം സ്വീകാര്യം തന്നെ (ടി. പുസ്തകം, പൂ. 37).

സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാരുടെ സഹായത്തോടെ പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ ആരംഭിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും ബൈബിൾ വിവർത്തനവും കേരളത്തിലുണ്ടാക്കിയ

ചിന്താതരംഗങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങളാണ് അജ്ഞാനകുഠാരവും അതിന്റെ രചയിതാവായ ജോസഫ് ഫെനൂം (ചാത്തുമേനോൻ).

18 -ാം നൂറ്റാണ്ട് ഭാരതത്തിൽ പൊതുവെയും കേരളത്തിൽ സവിശേഷമായും സാംസ്കാരികമായ കുരിശുട്ട് വ്യാപിച്ച കാലഘട്ടമാണ്. 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽപ്പോലും സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ 'ഭ്രാന്താലയം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കത്തക്കവിധം കേരളത്തിന്റെ മതപരവും സാംസ്കാരികവും ധാർമ്മികവും ആയ നഭോമണ്ഡലം അന്ധകാരാവൃതമായിരുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ ഭാഷയിൽ 'ശങ്കരാചാര്യന്മാരും തുഞ്ചന്മാരും കുഞ്ചന്മാരും കേരളാംബയുടെ ഗർഭത്തിൽ ഉരുവായ ശേഷം ചാപിള്ളകളായി അലസി'യിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ഭാരതത്തിന്റെ നവോത്ഥാന നായകരായി അറിയപ്പെടുന്ന ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ ശിഷ്യനായ വിവേകാനന്ദനും മഹാരത്നാഗാധിയും ജനിക്കുന്നത് യഥാക്രമം 1836, 1862, 1869 എന്നീ വർഷങ്ങളിലാണ്. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ മത സാംസ്കാരിക നേതാക്കളായി ചരിത്രം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു ഒട്ടാരത്തു ചത്തുമേനോൻ, ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ, നാരായണഗുരു, പരമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, കുമാരനാശാൻ എന്നീ മഹാ പ്രതിഭകൾ ഭൂജാതം ചെയ്യുന്നത് യഥാക്രമം, 1847, 1853, 1857, 1848, 1873 എന്നീ വർഷങ്ങളിലാണ്. ഇവരെല്ലാവരും ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുമേനോൻ അജ്ഞാനകുഠാരം (1816 - 1837 നും ഇടയിൽ) രചിച്ചു. 1837 ന് മുമ്പ് രചിക്കപ്പെട്ട ഈ കാവ്യം 1905 ന് മുമ്പ് എത്ര പതിപ്പുകളിലായി പ്രചരിച്ചു എന്ന് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു കാര്യം തീർച്ച:

മിഷണറിമാർക്കു താല്പര്യമുള്ളതും മിഷണറി പ്രവർത്തനങ്ങളെ പരോക്ഷമായി സഹായിക്കുന്നതുമായ ഈ കാവ്യം ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുകയും ഇന്ത്യയിലെങ്ങും പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഭാരതീയ മത - സാംസ്കാരിക ധാർമ്മിക ചുട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണ സംരംഭങ്ങളുമായി കർമ്മ മേഖലകൾ സൃഷ്ടിച്ച ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ, വിവേകാനന്ദൻ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, നാരായണ ഗുരു തുടങ്ങിയ ക്രാന്തദർശികളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചതിന്റെ 'ആത്മീയ പിതൃത്വം' അജ്ഞാനകുഠാരത്തിന്റെ കർത്താവിൽ കണ്ടെത്തുന്നത് അവിവേകമാകയില്ല.

ചിലരെങ്കിലും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ഹിന്ദുമതദർശനങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും അന്ധമായി എതിർക്കുന്ന കാവ്യമാണ് ഈ രചന എന്നാണ്. ഈ ധാരണയിലാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഈ കൃതിയെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളത്:

'... ഹിന്ദുമതത്തിലെ പല ആചാരങ്ങളെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും കർക്കശമായ രീതിയിൽ വിമർശിക്കുക എന്നതാണ് കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം' (പു. 666).

“മുശാരി വാർത്ത തിടമ്പമ്പലം തന്നിൽ
 ഘോഷിച്ചുവെച്ചു പുജിക്കുന്നതു നേരം
 ദോഷമുണ്ടാം വിപ്രനെനിയേ തൊട്ടിടിൽ
 ദോഷമില്ലായതുടഞ്ഞിതെന്നാകിലോ
 മുശാരി തൊട്ടു കുറകൾ തീർത്തീടുന്നു;
 മുശയ്ക്കകെത്തിട്ട് വാർപ്പതവനല്ലോ”

എന്ന് അയിത്താചാരത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ ഉപഹാസപൂർവ്വം വിചിന്തനം ചെയ്ത വരികളെ “അയിത്തത്തെ അവഹേളനം ചെയ്യുന്ന ചില വരികൾ” എന്ന് ബ്രാഹ്മണനായ മഹാകവി പരാമർശിക്കുന്നതിലെ യാഥാസ്ഥിതികത്വം ആലോചനാമൃതമായിരിക്കുന്നു.

നമുക്കു ആ കാവ്യത്തെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടാം. അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളുണ്ട് ആ കാവ്യത്തിൽ. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ ദശാവതാരകഥകളെ സംക്ഷേപിക്കുന്നു. തുടർന്ന് ശക്തിപൂജ, മരണ വേദനകൾ, നരകങ്ങൾ, മോക്ഷം, ഗണദേവതകൾ, ശൂദ്രന്റെ ചിന്ത, തീർത്ഥയാത്രക്കാർ, ഊട്ടുപുര, ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രോത്സവം, ഉത്സവവർണ്ണനം, അമ്പലക്കുത്ത്, തേരോട്ടം, വേദാന്തി, സതികർമ്മം, വേദാന്തസാരം, ത്രിമൂർത്തികൾ, ആത്മാവ്, തൊണ്ണൂറ്റിആറു തത്വങ്ങൾ, തീർത്ഥയാത്ര, ഭോഷത്തം, മുഹമ്മദ് മാഹാത്മ്യം, മുഹമ്മദ് ചരിത്രം, മുഹമ്മദ് മാർഗ്ഗോപദേശം, ചേരമാൻ പെരുമാൾ, ടിപ്പു സുൽത്താൻ എന്നിങ്ങനെ 24 ഉപശീർഷകങ്ങളിൽ വിവിധ മതതത്വങ്ങളെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും വിചിന്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ 1330 പാദങ്ങളാണുള്ളത്.

രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ 600 ലേറെ പാദങ്ങളുണ്ട്. കേരളാചാരം, ചതുരാശ്രമങ്ങൾ, 64 ഗ്രാമങ്ങൾ, ദോഷ ശങ്കാ വിചാരണ, അന്തണ സ്ത്രീകൾ, അവ കാശക്രമം, വേളി ക്രമം, ശുദ്ധാശുദ്ധം, ഉടുപ്പാനിടീൽ, ആചാരമര്യാദാ മാറ്റങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ 10 ഉപശീർഷകങ്ങളിലായി കേരളീയമായ ആചാര മര്യാദകളുടെ അർത്ഥശൂന്യതയും യുക്തിരാഹിത്യവും വിമർശനാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ നാനൂറോളം പാദങ്ങളാണുള്ളത്. യഹൂദമതം, യഹൂദരുടെ ഭോഷത്വം, മുക്തിമാർഗ്ഗം, ലോക സൃഷ്ടി, പാപപ്രവേശനം, പത്തു കല്പനകൾ, കല്പന ലംഘനം, ജന്മപാപം, പാപപരിഹാരം, ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുത പ്രവൃത്തികൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപശീർഷകങ്ങളിലായി യഹൂദ - ക്രിസ്തുമതങ്ങളെ വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നു.

നാലാം ഭാഗത്തിൽ 1700 പാദങ്ങളാണുള്ളത്. സത്യദൈവാരാധന, അജ്ഞാന മാർഗ്ഗ സാരാംശം, ദേവന്മാരുടെ ചേഷ്ടകൾ, വേദങ്ങൾ തമ്മിൽ വിരുദ്ധം, മറുജന്മം, വേദങ്ങളും വേദിയരും, മുക്തി, താർക്കികന്മാർ,

ദൈവമുണ്ടെന്നുള്ള ന്യായങ്ങൾ, അദ്വൈതോപദേശം, മറുജന്മോപദേശം, സന്യാസം, നോമ്പുകളും വ്രതങ്ങളും, വിദ്യാഭ്യാസ വിശേഷം, സമ്പൽ, ഈശ്വര കല്പിതം, അവസ്ഥാഭേദം, തൻകാര്യനോട്ടം, ലൗകികൻ, സംസ്കൃത മന്ത്ര ശ്രേഷ്ഠത്വം, വിഗ്രഹാരാധന, മനുഷ്യരൊക്കെയും പാപികൾ, സ്വർഗ്ഗവും നരകവും, നീതി പ്രവൃത്തികൾ, ഭൂലോക വാസം അസ്ഥിരം തുടങ്ങി 44 ഉപശീർഷകങ്ങളിലായി മതതത്വവിചിന്തനം തുടരുന്നു.

1000 തോളം പാദങ്ങളുള്ള അഞ്ചാം ഭാഗത്തിൽ 23 ഉപശീർഷകങ്ങളിലായി ക്രിസ്തുമത തത്വവിചിന്തനം നടത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം 5000 പദങ്ങളും 110 ഉപശീർഷകങ്ങളും ഉള്ള കാവ്യമാണ് *അജ്ഞാനകുഠാരം*. ആദ്യത്തെ പതിപ്പുകളിൽ ഉപശീർഷകങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. 1905 -ലെ പതിപ്പിലാണ് അവ കാണപ്പെടുന്നത്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പാദത്തിൽ കേരളത്തിലെ സവർണ്ണവിഭാഗത്തിൽ ശുദ്രരും അവർണ്ണ വിഭാഗങ്ങളും അനുഭവിച്ചിരുന്ന ആധ്യാത്മിക ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ചിത്രം കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നതു കാണുക.

പണ്ടൊരു ശുദ്രൻ തന്നുടെ പാപം - കണ്ടുഭയം പുണ്ടങ്ങകതണ്ടിൽ
തെണ്ടിനശോകാൻ അതണമേകം - കണ്ടു വണങ്ങിക്കൊണ്ടുരചെയ്താൻ
'ഇണ്ടലകരുവതിൻ വഴിയേന്യേ - കൂണ്ഠിതരായതി പാപസമേതം
മണ്ടിയുഴന്ന് നടപ്പിതു ശുദ്രർ - കണ്ടീലവർകൾക്കില്ലുപദേശം
വേദവുമില്ല ശാസ്ത്രവുമില്ല - വേദിയരേന്യേ ശരണം നാസ്തി.
പൂജ പുനസ്കാരങ്ങളുമില്ലാ - പുതതയില്ലാമനസ്സിനേതും
മന്ത്രവുമില്ലാതന്ത്രവുമില്ലാ - സന്ധ്യയിലുക്കയുമില്ലാശുദ്രൻ
ഹന്ത! നിനച്ചാലെന്തവനുള്ളു - അന്തകനെത്തുമ്പോൾ ഹാഹാഹാ.

ഇതാണ് ഈ കൃതി ഉന്നയിക്കുന്ന ആധ്യാത്മിക പ്രശ്നം. 1785 -ൽ ജനിച്ച ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുമേനോൻ എന്ന ശുദ്രകവിയുടെ സാഹിത്യ പശ്ചാത്തലമെന്താണ്? 1705 ൽ ജനിച്ച് 1770 ന് മുമ്പ് അന്തരിച്ച കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ കേരള സാഹിത്യത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. എഴുത്തച്ഛൻ പ്രോദ്ഘാടനം ചെയ്ത ഉദാത്തവും പ്രൗഢവുമായ മണിപ്രവാള ശൈലിയിലെ ആഡ്യതത്തിന്റെ അടരുകൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അടർത്തിമാറ്റി, ജനകീയ ഭാഷയെ കാവ്യഭാഷയാക്കി മാറ്റിയ ഭാഷാവിപ്ലവം കവിതയിൽ സഫലമായി പരീക്ഷിച്ച നമ്പ്യാർ *അജ്ഞാനകുഠാരം* കർത്താവിനെ സ്വാധീനിക്കുക സ്വാഭാവികം. *അജ്ഞാനകുഠാരം*ത്തിലെ അഭിജാത ഭാഷാ ശൈലിയി്ക്കു കിളിപ്പാട്ട് സമ്പ്രദായത്തോട് ബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും അതു കൂടുതൽ ചായ്വ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് തുള്ളൽ പ്രസ്ഥാനത്തോടാണ്. തന്മൂലം ഈ കൃതി കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിലും തുള്ളൽ പ്രസ്ഥാനത്തിലും അംഗത്വം അർഹിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിലെ വൈകൃതങ്ങളെയും

അയ്യക്തികങ്ങളായ അസമത്വങ്ങളെയും പാരമ്പര്യങ്ങളെയും തെരഞ്ഞു പിടിച്ച് ഫലിതത്തിന്റെ കുറ്റാരംകൊണ്ട് അവയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ തുള്ളൽ എന്ന ദൃശ്യമാധ്യമത്തെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ നമ്പ്യാർ ചെയ്തത്. ത്രൈവർണ്ണികർക്കു ആസ്വദിക്കുവാൻ ആട്ടക്കഥകളും കഥകളിവേദിയും കൂത്തു കൂടിയാട്ടവുമൊക്കെ സജ്ജമാക്കപ്പെട്ട ഒരു കാലത്ത് ശുഭ്രനെയും അതിനും താഴെ അവർണ്ണ സമുദായങ്ങളെയും സാമൂഹ്യവിമർശനത്തിലൂടെ രസിപ്പിക്കുവാനാണ് നമ്പ്യാർ ശ്രമിച്ചത്. “..... നാട്ടിലെങ്ങും ഒരു തരം സാംസ്കാരികാധഃപതനം നടമാടിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ... അക്കാലം വരെ സ്ഥിരം സൈന്യത്തെ നിർത്തുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ... എന്നാൽ ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ ചേർത്തു, തിരുവിതാംകൂർ രൂപവത്കൃതമായതോടെ ഒരു സ്ഥിരസൈന്യം രൂപം കൊണ്ടു. അതോടെ നാടുവാഴികളെ ആശ്രയിച്ച് സൈനിക ജീവിതം കൂടുംബത്തൊഴിലാക്കിയ പലർക്കും ജോലിയില്ലാതായി. പഴയ പ്രഭുത്വത്തിന്റെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും കഥകൾ അയവിറക്കുക മാത്രമായി അവരുടെ ജോലി. നാടിന്റെ ആവലാതികൾ കേൾക്കുവാൻ നാട്ടുകൂട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹത്തായ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഓരോന്നായി തിരോഭവിച്ചു തുടങ്ങി; ഉള്ളവ ദുർബ്ബലങ്ങളുമായി. ...സർക്കാരുദ്യോഗത്തിന് പണ്ടൊന്നുമില്ലാത്ത പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. നീതിയും നിയമവും അവരുടെ കൈകളിലായി. തന്മൂലം സേവയോ ശുപാർശയോ കൊണ്ട് അവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുക എന്നതായി നീതി ലഭിക്കുവാനുള്ള എളുപ്പവഴി. അവിവസ്ഥിതമായ ഈ സ്ഥിതിഗതികൾ പലർക്കും പല സന്ദർഭങ്ങളും നേടിക്കൊടുത്തു. പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ കുടിയേറിപ്പാർപ്പ് വർദ്ധിച്ചു. ... ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വസ്തുവഹകൾ സമ്പാദിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. ചുരുക്കത്തിൽ പൗരജീവിതം പഴയ അടിത്തറയിൽ നിന്ന് ഇളകിക്കഴിഞ്ഞു; പുതിയ ഒന്നിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കാൻ ഇടം കിട്ടിയതുമില്ല. ഇതായിരുന്നു നമ്പ്യാരുടെ കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രം” (എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ; *സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ*: തുള്ളൽ പ്രസ്ഥാനം എന്ന ലേഖനം, പৃ. 577, 1973 ലെ പതിപ്പ്).

കാൽ നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം കേരളം നിരീക്ഷിച്ച ചെറുശ്ശേരി ചാത്തു മേനോൻ (ജോസഫ് ഫെൻ) ശ്വസിച്ച സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷം തുള്ളൽ കഥകളിലെ സാമൂഹിക വിമർശനത്തിന്റെയും പൊളിച്ചെഴുത്തിന്റെയും സംഘർഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരിക ജീർണ്ണതയിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ബോധപൂർവ്വമോ അബോധപൂർവ്വമോ, കാണാൻ വിട്ടുപോയ ചില ധർമ്മസങ്കടങ്ങളും സമസ്യകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ ശിഥിലവും അടിത്തറ തകർന്നതുമായ ആത്മീയ സങ്കല്പങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആധികളും വ്യഥകളും അവയിൽപ്പെടുന്നു. ‘സുഖപ്രദമായ തമസ്സിൽ’ (‘തമസല്ലോ സുഖപ്രദം’ - അക്കിത്തം,

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം) സംതൃപ്തി അനുഭവിച്ചുപോന്ന സാംസ്കാരിക കേരളം 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രസരിച്ച നൂതനവും വിഭ്രമ കവുമായ അറിവിന്റെ വെളിച്ചം നുകർന്ന് അസംതൃപ്തരും ദുഃഖിതരുമായി; സ്വന്തം നഗ്നതയെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിവുള്ളവരും ആയി. ഒരു സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാന ശിശുവിനെ പ്രസവിക്കാനുള്ള ഗർഭകാലപീഡയുടെ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾ ബുദ്ധിജീവികളെ ഗ്രസിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. "... അന്ധ വിശ്വാസങ്ങളിലും അനാചാരങ്ങളിലും കുടുങ്ങി അധഃപതനത്തിന്റെ അഗാധതയിലാണ്ട കേരള ഭൂമിയെ" എന്ന് അന്നത്തെ കേരളത്തെ ആർ. രാമചന്ദ്രൻ നായർ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമാണ് (ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൾ, മുഖവുര. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പ്രൊഫ. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, പു. 5). ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം അക്കാലത്തെ കേരളത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് കാണുക:

".... സകല ചരാചരങ്ങളെയും സമത്വത്തിലും സൗഹാർദ്ദത്തിലും സഹാനുഭൂതിയിലും ഉറപ്പിച്ച് നിർത്തിയ ധർമ്മരശ്മി ചൊരിഞ്ഞുണർത്തിയ ദാർശനിക സിദ്ധാന്തങ്ങളെ, വർണ്ണാശ്രമ വാദികളായ പുരോഹിതമേധാവികൾ ആയിരം വർഷം യുദ്ധം ചെയ്താണ് നാമാവശേഷമാക്കിയത്. കുമാരിലഭട്ടൻ, ശ്രീശങ്കരൻ, ശ്രീരാമാനുജൻ, ശ്രീ മാധവൻ തുടങ്ങിയ വൈദിക മതാചാര്യന്മാരും സുധനാവ്, കുബ്ജപാണ്ഡൻ, പുഷ്യമിത്രൻ തുടങ്ങിയ രാജാക്കന്മാരും നിരവധി വർഷങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്താണ് വർഗ്ഗരഹിതവും സമത്വ സുന്ദരവും ആയ ദാർശനിക സംഹിതകളെയും ജൈന - ബുദ്ധ മതങ്ങളെയും നശിപ്പിച്ചത്. വിജയലഹരിയിൽ വൈദികപുരോഹിതന്മാർ എഴുതിവച്ച 'സ്മൃതികൾ' വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിക്കുകയും ഭാരതത്തിനൊരു തീരാക്കളങ്കമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഹൈന്ദവ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും അക്ഷരാഭ്യാസം നിരോധിക്കുകയും ജാതി ഭേദങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും മൂലം ഭാതീയ ജനതയുടെ ശൈഥില്യത്തിന് വഴിതെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭയാനകമായ മർദ്ദനസംവിധാനങ്ങളുടെ രക്തപങ്കിലമായ സംഭവങ്ങളുടെ ചരിത്രസന്ധിയിലാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസനും സ്വാമി വിവേകാനന്ദനും, സ്വാമി രാമതീർത്ഥനും, ബ്രഹ്മസമാജം, ആര്യസമാജം തുടങ്ങിയ ആത്മീയ സംഘടനകളും ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ശക്തമായി പ്രവർത്തിച്ചത്."

‘ദക്ഷിണേന്ത്യയിലും തൊണ്ണൂറു ശതമാനം ഭാരതീയരും അധഃകൃതരും നിന്ദിതരും പീഡിതരും ആയി മാറിയിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം ആക്രമണത്തിന്റെ അവതാരരൂപമായിത്തീരുകയും ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും പൊതുവഴികളിൽക്കൂടി നടക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംപോലും നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കിരാതമായ, ഭിതിജനകമായ മനുഷ്യത്വ രഹിതമായ ഒരു ചരിത്രസന്ധിയിലാണ്.....’ (എൻ. കുമാരനാശാൻ, ബ്രഹ്മശ്രീ നാരായണഗുരു, 1988, പു. 61, 62).

1853 ലും 1857 ലും കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇതാണെങ്കിൽ അതിന് ഏഴ് പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഈ 'ഭ്രാന്താലയ'ത്തിന്റെ സ്ഥിതി എത്ര മാത്രം ശോചനീയമായിരിക്കണം. ഈ ബീഭത്സവും ഭയാനകവും ദയനീയവുമായ കേരളാംബയുടെ ചിത്രമാണ് ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുമേനോൻ (ജോസഫ് ഫെൻ) കണ്ടത്.

മലയാളം ബൈബിളും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയെ വലിയ പ്രകാശസ്തംഭമാക്കി. അവിടെ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട ഊഷ്മളമായ പ്രകാശകിരണങ്ങൾ നിദ്രയിലാണ്ട കേരളത്തെ ഉണർത്തി. ദൈവത്തിന്റെയും നിയമത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ മനുഷ്യർ തുല്യരാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് ആ പ്രകാരത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചു. അതോടെ അക്ഷരാഭ്യാസം നേടിയ മനുഷ്യസ്നേഹികളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ സമൂഹത്തെ ചിന്താപരമായി അസ്വസ്ഥമാക്കുന്ന ചോദ്യശതങ്ങൾ പതഞ്ഞുപൊന്തി; അതുവരെ ആരും ചോദിക്കാതിരുന്ന കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ.

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് പിന്നീട് നാരായണ ഗുരുവും ചട്ടമ്പി സ്വാമികളും മറ്റും നടത്തിയത്. അവർ കണ്ടെത്തിയ ഉത്തരങ്ങളാണ് 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ അവിശ്വസനീയമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ. ഈ ചോദ്യങ്ങൾ അതിസമർത്ഥമായി ഉന്നയിച്ചു എന്നതാണ് *അജ്ഞാന കുഠാരത്തിന്റെ* ചരിത്രസാഹചര്യം. "...പൂർവികർ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന, നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വേരുപിടിച്ച് വളർന്നിരിക്കുന്ന അനാചാരങ്ങളുടെ നിരർത്ഥകതയെയും മനുഷ്യത്വമില്ലായ്മയേയും കുറിച്ച് വളർന്നുവരുന്നവരോ ഇനിയും വളർന്ന് വരേണ്ടവരോ ആയ ബാലകരുടെ തലമുറയേക്കൊണ്ട് ചിന്തിപ്പിക്കുക" എന്നതാണ് തന്റെ ദൗത്യമെന്ന് ചാത്തുമേനോൻ *അജ്ഞാനകുഠാരത്തിലൂടെ* വിളംബരം ചെയ്തു. "ആ തലമുറകളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ജ്യേഷ്ഠനായി നിന്നുകൊണ്ടാണ് *അജ്ഞാന കുഠാരം* എന്ന കവിത ജോസഫ് ഫെൻ (ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുനായർ) രചിച്ചത്. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാന ചരിത്രഗതിയുടെ വെളിച്ചത്തിലൂടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, *അജ്ഞാന കുഠാരത്തിന്റെ* കർത്താവ് പ്രത്യാശയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ച 'ബാലകർ' എന്ന അമൂർത്ത സങ്കല്പത്തിന്റെ മുർത്തരൂപമാണ് റവ. ജോർജ്ജു മാത്തനും ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശിയും ഒയ്യാരത്തു ചത്തുമേനോനും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നാരായണ ഗുരുവും ഡോ. പല്പുവും സി. കുഷ്ണനും പണ്ഡിറ്റ് കെ. പി. കറുപ്പനും കുമാരനാശാനും, സി. വി. കുഞ്ഞുരാമനും അയ്യങ്കാളിയും സഹോദരൻ അയ്യപ്പനും മന്നത്തു പത്മനാഭനും കെ. പി. കേശവമേനോനും, ടി. കെ. മാധവനും കെ. കേളപ്പനും ഏ. കെ. ഗോപാലനും മറ്റുമായി സശരീരരായി കർമ്മരംഗത്തു വന്നതെന്ന് നമുക്കു കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കും" (പോഞ്ഞിക്കര റാഫി, മുൻ പുസ്തകം, പृ. 61-64).

ഈ ലിസ്റ്റിലെ റവ. ജോർജ്ജു മാത്തൻ, പുലയരുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പഠന റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുവാൻ ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ നിയോഗിച്ച കമ്മീഷൻ ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പുലയരെ അടിമകളാക്കി വില്ക്കുന്ന ഏർപ്പാട് ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ 1850 ൽ നിയമ നിർമ്മാണം മുഖേന നിരോധിച്ചത്. ചാന്നാർ ലഹള അവസാനിപ്പിക്കുവാനും ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾക്കു റൗക്കയും രണ്ടാം മുണ്ടും ധരിക്കുവാനും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ അണിയുവാനും ഉള്ള നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുവാനും ഇദ്ദേഹം അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തു.

ആർച്ച്ഡീക്കൻ കോശി, പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു എന്ന മലയാള നോവലിന്റെ കർത്താവാണ്. 1848 ൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. പ്രസിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട ജ്ഞാനനികഷേപം എന്ന ആദ്യകാല മലയാള മാസികയിൽ ഈ നോവൽ *ജാതിഭേദം* എന്ന പേരിലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നത് എന്ന് ഓർക്കുക. ഇദ്ദേഹമാണ് ജോൺ ബനിയന്റെ *പിൽഗ്രിംസ് പ്രോഗ്രസ്സ്* എന്ന കൃതി *പരദേശമോക്ഷയാത്ര* എന്ന പേരിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു പ്രകാശിപ്പിച്ചത്.

ഒട്ടോരത്തു ചത്തുമേനോൻ മലയാളത്തിലെ ലക്ഷണമൊത്ത ആദ്യ നോവൽ എന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന *ഇന്ദുലേഖയുടെ* കർത്താവാണ്. ചിന്നനെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുക എന്ന ആശയത്തിന്റെ പേരിൽ യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവത്തോട് ത്യാഗപൂർവ്വം പോരാടി ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തോടും ബൈബിൾ ദർശനത്തോടും ആഭിമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ചത്തുമേനോനെ ഈ നോവലിൽക്കാണ് കാണുന്നത്.

ലിസ്റ്ററിൽ ഉള്ള മറ്റ് മഹദ് വ്യക്തികൾ അവരവരുടെ സമുദായങ്ങളിൽ നവോത്ഥാന ദീപനാളങ്ങൾ തെളിയിച്ചവരാണ്. സമുദായങ്ങളിൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ച് സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ മേഖലകളിൽ പരിവർത്തനത്തിന്റെ ശംഖനാദം മുഴക്കിയ പ്രതിഭകളും അവരിലുണ്ട് (പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യുസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ദിതീയൻ, പ. പരമേശ്വരൻ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്, പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് എന്നിവരെയും ഈ ലിസ്റ്റിൽ ചേർക്കാവുന്നതാണ്). ഇവരുടെയെല്ലാം ജ്യേഷ്ഠ സ്ഥാനമാണ് പോഞ്ഞിക്കര റാഫി ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുനായർക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

അമേരിക്കൻ സ്വതന്ത്ര്യ സമരം നടന്നത് 1795 - 83 കാലത്താണ്. ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവം 1789 ലും. ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ ലോക മനസാക്ഷിയിലേല്പിച്ച ചിന്താപരമായ ആഘാതം ദൂരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങളാണ് ലോകചരിത്രത്തിലുണ്ടാക്കിയത്. ആ ആഘാതത്തോട് പ്രതികരിച്ച മുസ്ലിമരുടെ

പേരുകളിൽ ഒന്ന് ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുനായരുടേതാണ്; പ്രതികരണമാകട്ടെ അജ്ഞാനകുഠാരവും.

ഈ കൃതിയുടെ സ്വാധീനം രണ്ടു ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ഒന്ന് ക്രിസ്തു മതത്തിലേക്കുള്ള പ്രവാഹം ശക്തമായി. ആ സ്വാധീനത്തിന് ഒരു മത ചരിത്ര പ്രാധാന്യമേയുള്ളൂ. ഈ മതപരിവർത്തന പ്രവാഹം തടയുവാൻ മാർഗ്ഗമെന്ത് എന്ന അന്വേഷണം വ്യാപകമായി. ജോസഫ് ഫെൻ അജ്ഞാനകുഠാരത്തിലൂടെ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം നൽകുവാനായി മതങ്ങളെ പൊളിച്ചു പണിയുക എന്ന മാർഗ്ഗം അങ്ങനെയാണ് തെളിഞ്ഞു വന്നത്. ആ പുനർനിർമ്മാണമാകട്ടെ കേരളത്തിലിന്നും നിർവിഘ്നം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നവീകരണ കാലഘട്ടം

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് മലങ്കരസഭയിലെ നവീകരണ സംരംഭങ്ങൾക്കു അന്ത്യം കുറിക്കുമെന്ന് കരുതിയവർക്കൊക്കെ തെറ്റുപറ്റി. അതു കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണവും ദുരവ്യാപകവുമായ മറ്റൊരു കലക്കത്തിന്റെ ആരംഭം കുറിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് പിൽക്കാല ചരിത്രം തെളിയിച്ചു. 1836 ൽ മാവേലിക്കര യോഗത്തെത്തുടർന്ന് മിഷണറിമാർ സി. എം. എസ്. എന്ന പേരിൽ ഒരു നവീനസഭ ആരംഭിച്ചുവെങ്കിലും മാതൃസഭയെ തൃജിച്ച് പുതിയസഭയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അധികം പേർ തയ്യാറായില്ല. ഇടവകകളെ പിടിച്ചടക്കുവാൻ മിഷണറിമാർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും അതു വേണ്ടത്ര വിജയിച്ചില്ല. കുമ്പനാട്ട് മാർത്തോമ്മാ പള്ളിയുടെ സ്മാരക ഗ്രന്ഥത്തിൽ അക്കഥ ഇപ്രകാരം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്:

“1012 ലെ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് സുറിയാനി സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. നവീകരണത്തിന് പ്രതികൂലിയായിരുന്ന ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ആ സുന്നഹദോസിൽ വച്ച് സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാരുമായുള്ള സഹകരണം സുറിയാനിസഭ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ സുന്നഹദോസിൽ അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ സംബന്ധിച്ചില്ലായിരുന്നു എന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. സുറിയാനി സഭയ്ക്കുള്ളിലെ പ്രവർത്തനം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആംഗ്ലേയ സഭയുടെ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം (സി. എം. എസ്.) കേരളക്കരയിൽ ഉടലെടുത്തത് അതിന് ശേഷമായിരുന്നു. മിഷണറിമാർ സുറിയാനി ഇടവകകളെ സന്ദർശിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽപ്പെട്ടവരെ ഒരു സഭാവിഭാഗമായി സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു” (കുമ്പനാട്ട് മാർത്തോമ്മാ വലിയ പള്ളി ദിനീയ ശതവത്സരഘോഷ സ്മാരകഗ്രന്ഥം, പৃ. 18, 19).

ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പൊലീ പരാതികൾ

ഈ ശ്രമത്തിൽ മിഷണറിമാർക്കു വലിയ വിജയം സിദ്ധിച്ചില്ല. എന്നാൽ അനേകം പള്ളികളിൽ മെത്രാപ്പൊലീയരായ കൊടുങ്കാറ്റുയർത്തുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. മാവേലിക്കരയോഗം കഴിഞ്ഞു ഏഴെട്ട് മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പൊലീയന്റെ പേരിൽ അഴിമതിയാരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് ഏതാനും വൈദികർ റസിഡണ്ടിന് ഒരു മെമ്മോറിയൽ സമർപ്പിച്ചു (ബിഷപ്പ് ബ്രൗൺ, പൃ. 140). അതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“ഇപ്പോൾ സുറിയാനിപ്പള്ളികൾ വിചാരിച്ചുവരുന്ന മാർ ദീവനാ സ്പോസ് മെത്രാൻ നടന്നും നടത്തിയും വരുന്ന അഴിമതികൾക്കു വിവരം.

1. ആവശ്യം പോലെ പട്ടക്കാരെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് പള്ളിക്കാരുടെ അപേക്ഷ ഉണ്ടായാൽ അവരുടെ എഴുത്തും മല്പാന്മാരുടെ സാക്ഷിയും വന്ന് പഠിത്തവും ശോധനയും ചെയ്തു യോഗ്യതയുള്ളവനാണെന്ന് മെത്രാൻ ബോധ്യം വന്നാൽ 20 വയസിൽ ശെമ്മാശനാക്കുകയും പഴമയും പുതുമയും ഉള്ള വേദപുസ്തകങ്ങൾ പഠിച്ചതിന്റെ ശേഷം പള്ളി ഭരിപ്പാൻ തക്കവനായി എന്ന് ബോധ്യം വന്നാൽ 30 വയസ്സിൽ കത്തനാർ ആക്കണമെന്നും പള്ളി ഭരിക്കുന്ന പട്ടക്കാരെക്കൊണ്ട് വിവാഹം കഴിപ്പിക്കണമെന്നും പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിനായിട്ട് വില, കൈക്കൂലി, സമ്മാനം, പ്രയത്നക്കൂലി ഉൾപ്പെട്ടവയായി യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും ദ്രവ്യം മുതലായി ഏതെങ്കിലും മെത്രാൻ വാങ്ങിക്കയും ദാക്ഷിണ്യം പ്രമാണിച്ച് പട്ടംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു കൂടാ എന്നും അല്ലാതെ വാങ്ങിയാൽ ആ മെത്രാച്ചന്റെ സ്ഥാനം അഴിയപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്നു എന്നും വേദപുസ്തകത്തിലും കാനോനിലും വിധിയായിരിക്കുമ്പോൾ, അതിന് വിരോധമായി പള്ളിക്കാരുടെ അപേക്ഷയും അവരുടെ എഴുത്തും മല്പാന്മാരുടെ സാക്ഷിയും പഠിത്ത ശോധനയും പള്ളി കളിൽ ആവശ്യം കൂടാതെയും ശാസിച്ച അപേക്ഷ എഴുത്ത് വരുത്തിയും ചിലതിന് തർക്കവഴക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിയും കിട്ടാവുന്നേടത്തോളം പണം നിർബ്ബന്ധിച്ച് വാങ്ങിക്കയും ചിലതിന് കച്ചീട്ട് എഴുതി വാങ്ങിക്കയും ജാമ്യമേല്പിക്കുകയും ചെയ്തു പഠിത്തം കൂടാതെയും 7 വയസ്സു മുതൽ ശെമ്മാശു പട്ടവും പിന്നീടും മേലെഴുതിയപ്രകാരം പണം വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് 17 വയസ്സു മുതൽ കത്തനാരു പട്ടവും ഏറിയ ആളുകൾക്ക് കൊടുത്ത് പള്ളി കളിൽ കലഹവും ജനങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടും ആയിരിക്കുന്നു.

2. പട്ടക്കാരോ ജനങ്ങളോ മാർഗ്ഗവിരോധമായി നടക്കുന്നപ്രകാരം കേട്ടാൽ ആയാളുകളെ വരുത്തി സൂക്ഷ്മത്തോളം വിചാരിച്ച് പരമാർത്ഥമെന്ന് ബോധ്യം വന്നാൽ കാനോൻ പ്രകാരം കുറ്റം വിധിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് വിധിയായിരിക്കുമ്പോൾ അതിൻവണ്ണം ചെയ്യാതെ ദാക്ഷിണ്യം പ്രമാണിച്ച്, വരുത്തികേൾക്കാതെ മൂടുകയും പണം കൊടുക്കുന്നതു വരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ച് കുറ്റമുള്ളതിനും ഇല്ലാത്തതിനും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് അതുതന്നെ അനുതാപമാക്കി കാര്യം തീർക്കുകയും ചെയ്തു വരുന്നു.

3. മെത്രാൻ ലോകകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് കൈക്കൂലി സമ്മാനം വാങ്ങിക്കുകയും പക്ഷഭേദമായി വിധിക്കുകയും ചെയ്യരുതെന്ന് പുസ്തകവിധിയായിരിക്കുമ്പോൾ അതിൻവണ്ണമല്ലാതെ കൊള്ളക്കൊടുക്ക, കൊഴുവ് മുതലായ കച്ചവടം, ദായാദി വഴക്കു മുതലായി സർക്കാരിൽ കേൾപ്പാനുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കും മാർഗ്ഗമര്യാദ ലംഘനം ചെയ്തു നടക്കുന്നവരോട് മെത്രാൻ ചെയ്യാനുള്ള മുറ പോലെ മുടക്കി നിർത്തി ദാക്ഷിണ്യം പ്രമാണിച്ച്

ബുദ്ധിമുട്ടിച്ച് മെത്രാന്റെ മനസ്സുപോലെ അനുസരിപ്പിച്ച് പണം വാങ്ങിച്ചു വരുന്നു.

4. മെത്രാൻ ദൈവകാര്യങ്ങളിൽ ഉത്സാഹിച്ച് തങ്ങളുടെ അധികാരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി വേദവാക്യങ്ങളെ സദാനേരവും ഉപദേശിച്ചും മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് ഉപദേശിപ്പിച്ചുമിരിക്കണമെന്ന് വിധിയായിരിക്കുമ്പോൾ അതിൻവണ്ണം ചെയ്യാതെയും ചെയ്യിക്കാതെയും ദ്രവ്യം സമ്പാദിപ്പാനായി ഓരോ പള്ളികളിൽ ചെന്നിരുന്ന് തങ്ങൾക്കു കാര്യലാഭം വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിന് സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരോട് ചേർന്ന് ദിനവും തർക്കവഴക്കുകളും ഉണ്ടാക്കി പള്ളികളിൽ നിന്നും ജനങ്ങളിൽ നിന്നും പണം വാങ്ങിക്കുന്നതിനും പ്രയാസപ്പെട്ടും പണം വാങ്ങിച്ചുവരുന്നു.

5. ക്രിസ്ത്യാനിക്കാരുടെ പള്ളികളിൽ ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടമായും വേദവാക്യങ്ങൾ സംബന്ധമായുള്ള സങ്കീർത്തനങ്ങളും ഉപാസനകളും അല്ലാതെ കളികളും ആഘോഷങ്ങളും ഉണ്ടാകരുതെന്ന് വിധിയായിരിക്കുന്നതും അപ്രകാരമുള്ള ദുർമര്യാദകൾ ഒക്കെയും കഴിഞ്ഞ മെത്രാപ്പോലീത്താ പള്ളികളിൽ നിന്ന് നീക്കിയിരിക്കുന്നതും ആയിരിക്കുമ്പോൾ ഈ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഓരോ കാര്യസാധ്യത്തിനായി ഓരോ പള്ളികളിൽ ചെന്നിരുന്ന് ആട്ടം, തുള്ളൽ, ദെണ്ണിപ്പ്, പാവകളി, കമ്പവെടി മുതലായി പല വിധമായുള്ള കളികളും കളിപ്പിക്കുകയും ആ വകയ്ക്കു പള്ളി മുതൽ കൊടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ ആയതു നടപ്പായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു.

6. പള്ളിവക മുതൽ യാതൊരുത്തരും വഞ്ചിച്ച് അഴിമതി ചെയ്യാതെ ഇരിക്കേണ്ടതിന് പള്ളിവക കണക്കു സെമിനാരിയിൽ വരുത്തി മെത്രാപ്പോലീത്തായും മിഷണറി സായിപ്പന്മാരും സെമിനാരി മല്പാൻ മുതൽ പേരും കേട്ട് തീർത്തു തെരട്ട് എഴുതിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അതിൻവണ്ണം നടന്നുവന്നാറെ അപ്രകാരമായാൽ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പോലെ മുതൽ അപഹരിക്കുന്നതിന് നിർവാഹമില്ലെന്നും വച്ച് ശേഷം പേർ ബോധിക്കാതെയും കണക്കുകൾ സെമിനാരിയിൽ വരുത്താതെയും മെത്രാൻ പള്ളികളിൽ ചെന്ന് മുതൽ ചുമതലക്കാരുമായിട്ട് ചേർന്ന് ഏതെങ്കിലും കണക്കിൽ ഒരു ചെലവും വരുത്തി ശാസനയിൽ പള്ളിക്കാരെയും സമ്മതിപ്പിച്ച് ശരിയായിട്ട് തെരട്ടും ഉണ്ടാക്കിച്ച് മുതൽ അപഹരിച്ച് നടന്ന്വന്ന് ചട്ടത്തിന് വിരോധമായി നടന്നുവരുന്നു.

7. മെത്രാന്മാരുടെ സ്വന്തമനസ്സിൻ പ്രകാരം പള്ളി എടപെട്ട കാര്യം വിചാരിച്ചാൽ നേരറിയാതെയും മുഖസ്തുതി, ദ്രവ്യാഗ്രഹം മുതലായത് പ്രമാണിച്ചും ഒന്നിനൊന്നായി ഏതെങ്കിലും ചെയ്കയും അതിനാൽ ദോഷവും തർക്കവഴക്കുകളും ഉണ്ടായി നാശങ്ങൾക്കു എടവരാതെ

ഇരിക്കേണ്ടതിനുമായി എല്ലാ കാര്യങ്ങളും മിഷണറി സായിപ്പന്മാർ മുതലായവരുമായി വിചാരിച്ച് നടത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നും നിശ്ചയിച്ച് അതിൻ വണ്ണം നടന്ന് വന്നാറെ ആ ചട്ടം അഴിച്ച് തന്നിഷ്ടമായിട്ട് ഈ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഓരോ കാര്യങ്ങൾ നടത്തി വരുന്നതിനാൽ അഴിമതിയായിട്ട് തീർന്നിരിക്കുന്നു.

8. മെത്രാന്മാർ ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ലോക കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും കച്ചവട ലാഭങ്ങളിൽ മനസ്സ് വയ്ക്കുകയും ചെയ്യരുതെന്നും സൗജന്യമായി ഏതെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ ആയതു സഭയുടെ ഉപകാരത്തിനായി ചെലവിടണമെന്നും വിധിയായിരിക്കുമ്പോൾ അതിൻവണ്ണമല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് യോഗ്യമല്ലാത്തവണ്ണം മുതൽ സമ്പാദിക്കുകയും പൊൻ, വെള്ളി, വെങ്കല പാത്രങ്ങൾ, നിലം, പുരയിടം, മുതലായതു ഉണ്ടാക്കി ശേഷക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയും തങ്ങൾക്കു ലാഭം എടുക്കുന്നതിനായി പള്ളിവക മുറികൾ പൊളിപ്പിച്ച് കൊണ്ടുപോയി കച്ചവട പീടികകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.

9. അഴിമതികളായിട്ട് നടക്കുന്നതു കൊള്ളരുതെന്നും ആയതു നീക്കി ചൊവ്വായി നടത്തിപ്പാനുള്ളത് നടത്തിക്കണമെന്നും പലപ്പോഴും ഗുണദോഷമായിട്ട് പറഞ്ഞാറെ മാവേലിക്കര ചെന്ന് പള്ളിക്കാരെ വരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം ദുരാലോചനക്കാരായുള്ളതിൽ രണ്ടു നാലുപേരുമായിട്ട് വിചാരിച്ച് അതിൻവണ്ണം നടത്താതെ ഇരിക്കുന്നതിന് ഒരു എഴുത്തു എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതിന്റെ വിവരം ഇന്നതെന്ന് അറിയപ്പെടുത്താതെ ഒന്നിനൊന്നായിട്ട് പള്ളിക്കാരോട് പറഞ്ഞു ഏതാനും പേരെ കൊണ്ട് ആ എഴുത്തിൽ കയ്യൊപ്പ് ഇടുവിച്ചിരിക്കുന്നതും അതിൻവണ്ണം ചെയ്യരുതെന്ന് കൊള്ളാവുന്ന ആളുകൾ അവിടെവെച്ചും ഗുണദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞാറെ ആയതും ധിക്കരിച്ചിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

10. ഈ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റപ്പോൾ മെത്രാന്മാരുടെ മുറപോലെ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത മര്യാദപ്രകാരം സത്യമായിട്ട് നടന്നും നടത്തിയും കൊള്ളാമെന്നും ആയതിന് വ്യത്യാസം ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ തങ്ങളെ ആക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു നിന്ന് ഒഴിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സോടു കൂടി സമ്മതിച്ച് ത്രിത്വമായ ഏകദൈവത്തെ സാക്ഷിപ്പെട്ട് പള്ളി മുമ്പാകെ ഒരു കടലാസെഴുതി കയ്യൊപ്പിട്ട് മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാന്റെ പറ്റിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സത്യ ഉടമ്പടിയിൽ രണ്ടു നാലു കാര്യം ഒഴികെ ശേഷമുള്ളത് ഒക്കെയും അഴിമതി ചെയ്തു നടന്നു വരുന്നു” (ഇടുപ്പ് റെട്ടർ, പൂ. 245-249).

ഈ അഴിമതി ആരോപണങ്ങൾ അടങ്ങിയ മെമ്മോറിയലിന് പരിഗണനയൊന്നും ലഭിച്ചില്ല (ബ്രൗൺ, പൂ. 140). മെമ്മോറിയലിന്റെ അണിയറ

ശില്പി ആരെന്ന് അറിയാമായിരുന്ന ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്ത 1837 മാർച്ചിൽ ഒരു സർക്കുലർ കല്പന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി (പി. ചെറിയാൻ, 285). മിഷണറിമാരെ പള്ളികളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും ഈ കല്പന ലംഘിക്കുന്നവരെ മുടക്കുമെന്നും സർക്കുലറിലൂടെ അദ്ദേഹം വിശ്വാസികളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി (ബ്രൗൺ, പৃ. 140). നവീകരണത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന പള്ളികൾ ആ നിർദ്ദേശത്തെ നിരാകരിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ, മുൻ അധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച തക്സാ പരിഷ്കരണ കമ്മിറ്റിക്കാരായ വൈദികർ പരിഷ്ക്കരണം പൂർത്തിയാക്കി. നവീകരണനേതാവും തക്സാ പരിഷ്കരണ പ്രമുഖനുമായ പാലക്കുന്നത്തു അബ്രഹാം മല്പാൻ നവീകരിച്ച തക്സാ വച്ച് കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങി. തുടർന്ന് കോഴഞ്ചേരി, ഐരൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ നവീകരിച്ച തക്സാ സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടു (ബ്രൗൺ, പൃ. 141 അടിക്കുറിപ്പ്). ഒമ്പത് തിരുത്തലുകൾ ആരാധനയിലും ആചാരത്തിലുമായി നടപ്പാക്കി എന്നാണ് സർവസമ്മതമായി നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

1. പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ എല്ലാം നീക്കിക്കളഞ്ഞു.
2. മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ എല്ലാം നീക്കിക്കളഞ്ഞു.
3. 'ലോകാതിർത്തികളെ അധീനമാക്കിയിരിക്കുന്ന നിന്നെ ഞാൻ എടുക്കുന്നു. അഗാധങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന നിന്നെ ഞാൻ അടക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവമായ നിന്നെ എന്റെ വായിൽ വയ്ക്കുന്നു' എന്ന പ്രാർത്ഥന എടുത്തു മാറ്റി.
4. 'സർവലോകത്തിലുമുള്ള നിന്റെ വിശുദ്ധ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി രക്തം കുടാത്ത ഈ ബലിയെ നിനക്കു ഞങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നു' എന്ന പ്രാർത്ഥനയെ 'കർത്താവേ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ഈ പ്രാർത്ഥനയെ നിനക്കു ഞങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നു' എന്നിങ്ങനെ ഭേദപ്പെടുത്തി.
5. 'ജീവനുള്ള ബലിയെ അർപ്പിക്കുന്നു' എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തെ 'ജീവനുള്ള ബലിയെ' എന്നുള്ളിടത്ത് 'ക്യപയും സമാധാനവും സ്തോത്രവുമാകുന്ന ബലിയെ' എന്നിങ്ങനെ ഭേദപ്പെടുത്തി.
6. 'ഈ കുർബ്ബാന ബലിയും സ്തോത്രവും ആകുന്നു' എന്നുള്ള പ്രഖ്യാപനം നീക്കിക്കളഞ്ഞു.
7. 'പ. റൂഹാ യുപകലശത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നവനാകുന്നു' എന്ന പ്രഖ്യാപനം നീക്കിക്കളഞ്ഞു.
8. യുപക്കുറി വാഴ്ത്തണമെന്നുള്ള കുറിപ്പ് എടുത്തുകളഞ്ഞു.
9. 'നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ കല്ലറ മേൽ വക്കപ്പെട്ട ആ തീക്കൽപ്പാറ

നീയാകുന്നു' എന്നതിനെ 'പണിക്കാർ നിരവധി ശോധന ചെയ്തതും വില യേറിയതുമായ ആ തീക്കൽപാരയും നീയാകുന്നു' എന്ന് ഭേദപ്പെടുത്തി.

10. കുർബ്ബാന രണ്ടായിട്ടു കൊടുക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു.

11. പട്ടക്കാരുനോട് പാപം ഏറ്റ് പറഞ്ഞു പാപമോചനം വാങ്ങിക്കണ മെന്ന ഏർപ്പാട് നിർത്തലാക്കി.

12. കൈക്കൊള്ളാൻ ആളില്ലാത്തപ്പോൾ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുന്ന ഏർപ്പാട് നിർത്തലാക്കി.

(കെ. എൻ. ഡാനിയേൽ, *മലങ്കര സഭയും നവീകരണവും*, പृ. 45-47)

ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളെയും തിരുത്തലുകളേയും പില്ക്കാലത്തു പോലും നവീകരണക്കാർ ഏകകണ്ഠമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്ന രേഖകൾ ഇന്ന് നമുക്കു ലഭ്യമാണ്. പാലക്കുന്നത്തു മാത്യുസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിൽ നിന്ന് പട്ടമേൽക്കുകയും അവിഭക്ത മലങ്കരസഭയുടെ വൈദിക ട്രസ്റ്റി ആയിരിക്കുകയും പാലക്കുന്നത്തു രണ്ടു മെത്രാന്മാരോടൊപ്പം നിന്ന് നവീകരണ യത്നങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകുകയും മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി അബ്രഹാം മല്പാനച്ചന്റെ മരുമകനെ മെത്രാനായി വാഴിക്കുവാൻ ഭഗീരഥയത്നം നടത്തുകയും ആലപ്പുഴയും തിരുവനന്തപുരത്തുമുള്ള കേസുകളുടെ മുഴുവൻ ചുമതലകൾ വഹിക്കുകയും ചെയ്ത, കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി വികാരി താഴത്തു പുനത്ര ചാണ്ടപ്പിള്ളകത്തനാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 81 -ാം വയസ്സിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ *വിലാപങ്ങൾ* എന്ന ചെറുഗ്രന്ഥം. ഈ വിഷയങ്ങളിലേക്കു അവഗണിക്കുവാനാവാത്ത വെളിച്ചം തരുന്നുണ്ട് (നവീകരണ ശ്രമങ്ങളുടെ സമകാലീനും അകംവൃത്തങ്ങളിൽ നേതാവും ആയിരുന്ന 'താഴത്തു'ന്റെ പരാമർശങ്ങൾ സഭൈക്യ ശ്രമങ്ങൾക്കായി ദാഹിക്കുന്ന സഭാവൃത്തങ്ങളിൽ പഠന വിഷയമാകണമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കൊള്ളട്ടെ).

മലങ്കരസഭയിലെ പരമ്പരാഗത ശൈലിയിൽ പട്ടമേറ്റ് കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയിൽ സുറിയാനി മല്പാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട പാലക്കുന്നത്തു അബ്രഹാം മല്പാൻ, ശീമയിൽ നിന്ന് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മലങ്കരയിലെത്തിയപ്പോൾ തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാരിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച കൈവെപ്പ് അസാധുവാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചു വീണ്ടും ശീമ മെത്രാനിൽ നിന്ന് പട്ടമേറ്റ് ആളാണ്. അപ്രകാരം പട്ടമേല്ക്കുന്നതിന് അനേകരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പാൻ സർക്കാരിൽ പരാതി കൊടുത്ത് 'അഴിച്ചുപട്ടമേറ്റ്' എല്ലാവരെയും ശിക്ഷിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വ്യക്തിപരമായ വൈരാഗ്യം നവീകരണമെന്ന പേരിൽ മറ നീക്കി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ 4 വൈദികർ ചേർന്ന് പുരാതന തക്സാ

ഭേദപ്പെടുത്തുകയും അത് ആരുടെയും ആലോചനയ്ക്കും അംഗീകാരത്തിനും വിധേയമാക്കാതെ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുമായിരുന്നോ? അതിന് ഏതു നിയമങ്ങളുടെ പ്രാബല്യമാണുള്ളത്? ഇന്ന് അപ്രകാരം നാലല്ല, നാല്പതു വൈദികർ ചേർന്ന് തക്സാ പരിഷ്കരിച്ച് അബ്രഹാം മല്പാനെ പ്രമാണമായി ഉദ്ധരിച്ചാൽ നവീകരണസഭ ആയത് അംഗീകരിക്കുമോ? ഇല്ലെന്ന് തീർച്ച. മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ഭരണഘടനയുടെ ഒന്നാം അധ്യായം കാണുക: “മാർത്തോമ്മാ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സഭ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നവയായി സകല വൈദിക വിഷയങ്ങൾക്കും ആധാരമായ അറുപത്തിയാറു പുസ്തകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പഴയ പുതിയ നിയമങ്ങൾ എന്ന വേദപുസ്തകവും വേദാന്തസരണി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണവും യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്തതും ശെമ്മാശു സ്ഥാനം, കശ്ശീശാ സ്ഥാനം, മെത്രാൻ സ്ഥാനം എന്നീ വൈദിക സ്ഥാനങ്ങളേയും പള്ളി പ്രതിഷ്ഠ, പള്ളികുദാശ, വി. മാമ്മുദീസാ, വി. കുർബ്ബാന, വി. വിവാഹം, രോഗികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനാ ശുശ്രൂഷ, ശവ സംസ്കാര ശുശ്രൂഷ എന്നീ കർമ്മാചാരങ്ങളേയും ഞായറാഴ്ച നോമ്പ്, മാറാനായപ്പെരുന്നാളുകൾ എന്നിവയുടെ ആചാരങ്ങളേയും ഒരു കാലത്തും നിർമ്മൂലനം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതും ആകുന്നു” (ടി. പു. 1, 2).

ഈ വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം പാലക്കുന്നത്തു മല്പാനച്ചൻ ഏകപക്ഷീയമായി തക്സാ പരിഷ്കരിച്ച് നടപ്പിലാക്കിയതിനെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത സഭയ്ക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനാക്കുമോ? താഴെത്താഴെ എഴുതുന്നു:

‘നമ്മുടെ സഭയ്ക്കു വല്ല പരിഷ്കാരവും ആവശ്യമെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം നമ്മുടെ സകല പള്ളിക്രമങ്ങളെയും തർജ്ജിമ ചെയ്തു അറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽ വരുത്തി, സഭയുടെ മഹാ വലിയ സുന്നഹദോസിനെ വിളിച്ചുകൂട്ടി സഭ മുഴുവന്റേയും സമ്മതം നിയമപ്രകാരം വരുത്തി പൂർവ്വീകമായിട്ടുള്ളതും മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതുമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളേയും ക്രമങ്ങളേയും പരിഷ്കരിക്കയല്ലാതെ ഈ വിധം നടത്തുന്ന കമ്മറ്റിയുടെയോ കമ്മറ്റിയുടെ മെജോറിറ്റിയുടേതോ നിശ്ചയങ്ങളെ ഈ വലിയ സമുദായം ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഞാൻ ധൈര്യമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.”

(പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം മല്പാൻ മാത്രമല്ല; പല മല്പാന്മാരും ഇപ്രകാരം സ്വകേപോലകല്പിതമായ പല ആശയങ്ങളും ചേർത്തു മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാക്രമങ്ങളെ അനധികൃതമായി പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില കാര്യങ്ങൾ പഠനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി താഴെ ചേർക്കുന്നു:

1. മാമ്മുദീസാ ക്രമത്തിൽ, ശിശുവിനെ മൂറോൻ പുശുമ്പോൾ ചൊല്ലുന്ന 'ദൈവം ചൊന്നാൻ അഹറോനെ പുശുക നീ പാവനനാകാൻ പരിമള തൈലത്താൻ' ഈ ഗാനം പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവാ അനധികൃതമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്. മാമ്മുദീസാ ഏല്ക്കുന്ന ശിശുവിന് പൗരോഹിത്യം ലഭിക്കുന്നു എന്ന നൂതന ചിന്ത സഭയിൽ നൂഴ്ത്തുകയറുവാൻ ഈ അനധികൃത ഗാനം കാരണമായിട്ടുണ്ട്.

2. മാമ്മുദീസാ ഏല്ക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ ആണായാലും പെണ്ണായാലും - മദ്ബഹായിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതിന് തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. ആൺകുഞ്ഞുങ്ങളെ മദ്ബഹായിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ ആരോ ധൈര്യപ്പെട്ടു. അകാനോനികവും യുക്തിരഹിതവുമായ ആ ആചാരം നിർത്തലാക്കുന്നതിന് പകരം ആൺ - പെൺ ബാലൻസ് ശരിയാക്കുവാൻ പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളേയും മദ്ബഹായിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി.

3. ഭവന കുദാശയിൽ വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി പണ്ടില്ലായിരുന്നത്രേ. പിന്നീട് ഏതോ മല്പാൻ വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി നടപ്പാക്കി. ഇപ്പോൾ വെള്ളത്തിന്മേൽ ഒരു പ്രാർത്ഥനയും നടത്തിവരുന്നു.

4. വിവാഹ കുദാശയിൽ മന്ത്രകോടി ധരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ക്രമത്തിലില്ലാത്ത ഒരു ഗാനം നടപ്പിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

5. കിരീടവാഴ്വിന്റെ പ്രതിവാക്യഗാനം പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും വേറെ വേറെ ഉള്ളത് അപ്രത്യക്ഷമായി.

6. പെന്തിക്കോസ്തിയുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ മൂന്ന് പ്രദക്ഷിണങ്ങൾക്കു വെള്ളം തളിച്ചു തുടങ്ങിയത് അനധികൃതമായിട്ടത്രേ.

7. ഹാശാ ആഴ്ചയിലെ യാക്കൂബിന്റെ ബോവുസോയുടെ സമാപന പാദം നമ്മുടെ തലമുറയിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി. യാക്കോബിന്റെ ബോവുസോയിലെ അന്ത്യപാദത്തിൽ യൂദന്മാരെ ശപിക്കുന്ന ആശയമുള്ളതിനാൽ അതു മാറ്റിയെന്നാണ് മാറ്റിയവരുടെ ന്യായം. 'സർപ്പസന്തതികളേ, കോരസീനേ നിനക്കു ഹാ കഷ്ടം.' 'നിന്നിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും ആരും ഭക്ഷിക്കാതെ പോകട്ടെ.' 'ശപിക്കപ്പെട്ടവരെ ഞാൻ നിങ്ങളെ അറിയുന്നില്ല' തുടങ്ങിയ ശാപവാക്കുകൾ, ബൈബിൾ അച്ചടിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടിയാൽ നീക്കിക്കളഞ്ഞു ഈ കൂട്ടർ ബൈബിളിനെ കൂടുതൽ ശുദ്ധീകരിക്കുമോ ആവോ? ശാപവാക്കുകൾ എന്ന വിശേഷണം തെറ്റാണ്. യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഗദ്യ വിവർത്തനത്തിൽ ആ വാക്യം ഒരു പ്രസ്താവന (സ്റ്റേറ്റ്മെന്റ് മാത്രമാണ്). പട്ടിയെ കൊല്ലാനുള്ള എളുപ്പവഴി അതിനെ പേപ്പടി എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കൽ തന്നെ.

8. കുർബ്ബാനയുടെ സമാധാനം - കൈകസ്തുരി - കൊടുക്കുമ്പോൾ

പാടുന്ന പാട്ട് അനധികൃതമായി പ്രവേശിച്ചതാണ്.

9. വി. കുർബ്ബാനയ്ക്കു ദർഗായിൽ കയറിയാൽ ഇറങ്ങുന്നതു വരെ ഗാനങ്ങളില്ല. കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ഗൗരവവും പിരി മുറുക്കവും നിലനിർത്തുവാനുള്ള ഒരു തന്ത്രമാണത്. 'മൗത്തോക് മോറാൻ' തുടങ്ങിയ ഗദ്യപ്രാർത്ഥനകൾ ഗാനവല്ക്കരിച്ചതോടെ ആ ആരാധന സംവിധാന തന്ത്രം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

10. സമാധാനാശംസകൾ കുർബ്ബാനമദ്ധ്യേ നൽകുമ്പോൾ പടിഞ്ഞാറോട്ടു തിരിഞ്ഞ് സ്ലീബാ ഭാഷയിൽ ജനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന പതിവ് മാറ്റി കിഴക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞ് കൈതിരിച്ച് കാണിച്ച് അതിനെ അർത്ഥമില്ലാത്ത ചടങ്ങാക്കി മാറ്റി.

11. തുയോബോയിൽ ശോശപ്പായുടെ കോൺ മടക്കിയിടുമ്പോൾ 'പുത്രൻ സ്ലീബായിൽ മരിച്ചു' എന്നും നിവർത്തിയിടുമ്പോൾ 'കബറിൽ നിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു' എന്നും ചൊല്ലുന്ന പതിവ് നിർത്തലാക്കി.

12. 'ശുബഹോ' എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന വാക്യം അനുഗ്രഹവാക്യമാണ്. ... അതു ചൊല്ലുമ്പോഴൊക്കെയും സ്ലീബാ ഭാഷയിൽ ജനങ്ങളെ ആശീർവദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് അവർ കുരിശു വരക്കേണ്ടത്. അതിന് പകരം അനുഗ്രഹിക്കേണ്ടവർ അനുഗ്രഹിക്കാതെ 'ബാറെക്മോർ' ചൊല്ലുമ്പോൾ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നവരെപ്പോലെ കുരിശുവെച്ച് 'ശുബഹോ' എന്ന അനുഗ്രഹസ്തുതി വാക്യത്തിന്റെ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുത്തി.

13. ജനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ഇടതുകൈ ത്രോണോസിൽ വച്ചു കൊണ്ടാണ് റൂൾമാകൾ വി. കുർബ്ബാനയിൽ നടത്തേണ്ടത്. ഇടതുകൈയിൽ അംശവടി പിടിച്ച് ഗംഭീരമായി റൂൾമാ ചെയ്യുന്ന പതിവ് ആരംഭിച്ചവർ ത്രോണോസിനോടുള്ള സംസർഗ്ഗം എന്ന ആശയത്തെ അവഗണിച്ചു.

14. പള്ളിക്കുദാശയിൽ 12 അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രതീകമായി വരുന്ന 12 ചെറിയ കല്ലുകൾ മൂലക്കല്ലായ ക്രിസ്തുവിനോട് ചേർത്തു പണിയപ്പെടുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വലിയ കല്ലിന് മുകളിൽവച്ച് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന ശിലാസ്ഥാപന കർമ്മത്തിലെ പരിപാവനമായ ചടങ്ങ് മൂലക്കല്ലിൽ വയ്ക്കുന്ന ചെപ്പിൽ സ്ലീബാ അടയാളമില്ലാതെ പെറുക്കിയിടുന്ന പുത്രങ്ങ് പളുങ്കു കല്ലുകളായി വികൃതമായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ സാദൃശ്യം പ്രതീകമാക്കുന്ന മൂലക്കല്ലു പരുപരുത്തതും അസുന്ദരവുമായ കരിങ്കല്ല്; അപ്പോസ്തലന്മാരെ പ്രതീകവല്ക്കരിക്കുന്ന ചെറുകല്ലുകൾ മിനുസമുള്ളവയും തിളക്കമുള്ളവയുമായ പളുങ്കു രത്നങ്ങൾ!

15. കുദാശ ചെയ്യുന്ന തബിളൈത്തായിൽ എഴുതാനുള്ള വാക്യത്തിലെ

കേന്ദ്ര ആശയം വി. ത്രിത്വം കൂദാശ ചെയ്തു എന്നാണ്. പലരും കൂദാശ കന്റെ പേർ ത്രിത്വം എന്നത് ഭേദപ്പെടുത്തി സ്വന്തം പേർ എഴുതി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

16. പട്ടംകൊടയിൽ കോറുയോ, യൗവ്വപ്പദ്യക്കിനോ സ്ഥാനാർത്ഥികളും മേല്പട്ടസ്ഥാനാർത്ഥികളും മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കുവാൻ ആവശ്യമില്ല. മുട്ടുകുത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം സർഗ്ഗയിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരും മുട്ടുകുത്തുമ്പോൾ ആ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

17. പട്ടംകൊടയിൽ 'രോമം കത്രിക്കുന്ന ചടങ്ങ്' ഏതോ മല്പാൻ കൂട്ടി ചേർത്തതാണ്. ദയാസ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷയിലേ ആ ക്രിയ കാണുന്നുള്ളൂ. പഴയ പട്ടംകൊട ക്രമങ്ങളിൽ രോമം കത്രിക്കലില്ല.

18. പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷയിൽ 'നീസേ റൂഹോ കാദീശോ' എന്ന ഗാനം മദ്ബഹായിൽ ഹാജരുള്ള പട്ടക്കാർ എല്ലാവരും ചേർന്ന് കാർമ്മികന്റെ അംശവസ്ത്രത്തിൽ പിടിച്ച് ചൊല്ലാനുള്ള ഗാനമാണ്. ആ അവസരത്തിലാണ് മേല്പട്ടക്കാർ 'ക്രൈയിത്തോദ് റൂഹോ കാദീശോ'യുടെ പ്രാർത്ഥന കണ്ണീരോടെ ചൊല്ലി സ്ഥാനാർത്ഥിയ്ക്കു കൈവയ്പ്പു കൊടുക്കുന്നത്. കൈവെപ്പ് ശുശ്രൂഷയിൽ കൈവെപ്പുള്ള എല്ലാ പുരോഹിതന്മാരും സഹകരിക്കുന്നതിന്റേയും പരിശുദ്ധാത്മവിളിയുടെ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നതിന്റേയും ഭാഗമായിട്ടാണ് അംശവസ്ത്രത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് 'നീസേ റൂഹോ കാദീശോ' എന്ന പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നത്. അതാകെ അർത്ഥഹീനവും അയുക്തികവുമായ മട്ടിലാണിപ്പോൾ നടത്തിപ്പോരുന്നത്.

19. വി. കുർബ്ബാനയിലെ ദൈവമാതാവ്, പരിശുദ്ധന്മാർ എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കുക്കിലിയോനുകൾ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ട് അധികം കാലമായില്ല. അതിന്റെ കൂടെയാണ് ചിലർ 'സ്ലീബാ'യുടെയും 'ആചാര്യ'ന്മാരുടെയും കുക്കിലിയോനുകൾ ഒരു നിർബന്ധം പോലെ ചൊല്ലുന്നത്.

20. 'മധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന' എന്ന ഒരു ശുശ്രൂഷക്രമം വി. കുർബ്ബാനയിൽ ഒരു ഫാഷൻ എന്നോളം പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഏതോ ഒരു മല്പാന്റെ വിദ്യയാണ്.

ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ എണ്ണമില്ലാത്ത അത്ര പരിഷ്കാരങ്ങൾ അനധികൃതമായി ആരാധനകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഏകീകരണം എന്ന് പറയുമ്പോൾ തന്നെ വൈവിധ്യങ്ങളെ പെരുപ്പിക്കലാണ് അടിച്ചൊട്ടു മുടി വരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്നത്. അനധികൃതമായി ആരാധനകളിൽ കൈവയ്ക്കുന്നവരൊക്കെ പാലാക്കുന്നത് അബ്രഹാം മല്പാൻ ചെയ്ത തെറ്റ് ആവർത്തിക്കുകയാണ്. മല്പാനും മനസാക്ഷിക്കനുസൃതമായിട്ടാണ് മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയത്. ഓരോരുത്തരുടെ

മനസ്സാക്ഷി ഉപദേശിക്കും പോലെ ആരാധന മാറ്റിമറിക്കാൻ യാതൊരാൾക്കും - സഭ മൊത്തമായിട്ടല്ലാതെ - അനുവാദമില്ലെന്ന പാഠം പാലക്കുന്നത്തു മല്പാനച്ചന്റെ കാര്യത്തിൽ നിന്ന് സഭ പഠിക്കേണ്ടതായിരുന്നു).

മല്പാന്റെ അതിർ കവിഞ്ഞുള്ള ഈ പ്രവൃത്തി മെത്രാപ്പാലൻ നിരോധിച്ചു. മല്പാൻ മുടക്കപ്പെട്ടു. മല്പാന്റെ കീഴിൽ വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നവർക്ക് പട്ടം കൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് പരസ്യപ്പെടുത്തി. മല്പാനോട് ചേർന്ന് നിന്ന് മെത്രാപ്പാലനെ ധിക്കരിച്ച ജോർജ്ജു മാത്തൻ ശെമ്മാശനെയും മല്പാനച്ചന്റെ അനന്തരവനായിരുന്ന മാത്യൂസ് ശെമ്മാശനേയും മെത്രാപ്പാലൻ മുടക്കി. ശെമ്മാച്ചന്മാർ ആ രണ്ടു പേരും സി. എം. എസ്. കാരുടെ സഹായത്തോടെ മദ്രാസിലെത്തി അവിടത്തെ ബിഷപ്പ് കോറിന് ഗ്രാമർ സ്കൂളിൽ ചേർന്ന് ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ പട്ടത്തിന് പഠിച്ചു. ഈ എം. ഫിലിപ്പ് തുടരുന്നു: 'ജോർജ്ജു മാത്തൻ പിന്നീട് തിരുവിതാംകോട്ടെ ഒന്നാമത്തെ സി. എം. എസ്. നാട്ടു പാദ്രിയായിത്തീർന്നു. മാത്യൂസ് ശെമ്മാശനെപ്പറ്റി ഏ. എച്ച്. (സി. എം. എസ്. മിഷണറി റവ. മി. ഫാക്സ്വത്തിന്റെ ഭാര്യ) ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: കുറെ നാളുകൾ പഠിച്ച് തന്റെ മനസ്സ് സാമാന്യ ജ്ഞാനം കൊണ്ട് നിറച്ചശേഷം - തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ യാതൊന്നും പതിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു - അയാൾ പിശാചിന്റെ കെണിയിൽ വീഴുകയാൽ താൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്ന് തള്ളപ്പെടുകയുണ്ടായി. അയാൾ പിന്നീട് അന്ത്യോച്ഛ്യായ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ഇവിടെ വിവരിച്ചിട്ട് ആവശ്യമില്ലാത്തതായ പല മാർഗ്ഗങ്ങളെയും സമ്പ്രദായങ്ങളെയും അവലംബിച്ച് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആസ്ഥാനമായ മർദ്ദീനിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ... മെത്രാൻ സ്ഥാനം കിട്ടത്തക്കവണ്ണം അയാൾ അവിടെ വേണ്ടവണ്ണം പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. പിന്നീട് അയാൾ ഈ നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. (Day & Dawin in Travancore by A. H. Kottayam, p. 63 - 64). റവ. എച്ച്. ബേക്കർ ജൂനിയർ 1848 ൽ ഊട്ടക്കമണ്ടിൽ വച്ച് നടന്ന മിഷണറിയോഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു:

ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാന്മാരിലൊരാൾ നമ്മുടെ വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്ന് നല്ലവണ്ണം ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മനുഷ്യനാകുന്നു. അയാൾ ഭിന്നതയുടെ കാലത്ത് മിഷണറിമാരോട് ചേർന്ന് നിന്ന സുറിയാനി ശെമ്മാശന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നെങ്കിലും പട്ടത്വത്തിന് അയോഗ്യനെന്ന് കണ്ട് നമ്മാൽ തള്ളപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. നമ്മെ വിട്ടശേഷം അയാൾ മെസപ്പൊട്ടോമിയായിലെ മർദ്ദീനിൽ എത്തി മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റു. ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും ഗവൺമെന്റുകൾ അയാളെയാകുന്നു അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്" (Proceedings of the South India Missionary Conference held at Ottakamond, 1858, p. 68).

തന്നെ മുടക്കുകയും തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളായ ശെമ്മാശന്മാർക്കു പട്ടം കൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ നവീകരണക്കാർക്കു വഴിമുട്ടി. ഒരു മെത്രാനില്ലാതെ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ സഭയ്ക്കു പുരോഗമിക്കാനാവില്ലെന്ന് അറിയാമായിരുന്ന ഏബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ മാത്യൂസ് ശെമ്മാശനെ മെത്രാനായി വരുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അനുകൂലമായ ശുപാർശക്കത്തുകളും മറ്റും അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

മല്പാനച്ചൻ തക്സാ പരിഷ്കരിച്ചതിന്റെ പേരിൽ നടപടികൾ ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിലും തക്സാ പരിഷ്കാരം യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നുവോ എന്നതിന് തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. ഒരു കാര്യം തീർച്ച; മല്പാനച്ചൻ തന്റെ തക്സായിൽ രേഖാ മൂലം മാറ്റങ്ങളൊന്നും വരുത്തിയിരുന്നില്ല. മല്പാനച്ചൻ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയില്ല എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ പില്ക്കാലത്തു ചില സി. എം. എസ്. മിഷണറിമാർ ഈ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുകയാണുണ്ടായതെന്നും താഴത്തച്ചൻ സാക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

“നമ്മുടെ സഭയിൽ പൂർവ്വികമായി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന തക്സാകളിലും മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസാചാരത്തിന് വിപരീതമായി യാതൊരു ഭേദഗതിയും ബഹു. അബ്രഹാം മല്പാനച്ചന്റെ ശുശ്രൂഷയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവൻ, നാം അറിയുന്ന പ്രകാരമുള്ള സകല മേല്പട്ടക്കാരിലും പട്ടക്കാരിലും അറിവിലും യോഗ്യതയിലും പ്രകാശിച്ചിരുന്നവനും ആരംഭം മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഞാൻ തന്നെ കണ്ടു ബോധിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ വലിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമനസിലെ ശുശ്രൂഷയിലും തല്ക്കാല പരിഷ്ക്കാരികൾ പറയുന്ന ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അവരിൽ മല്പാനച്ചൻ ഉപയോഗിച്ച തക്സാ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അതിന് തർജ്ജിമ ആയിട്ടാണ് 1872 ൽ തർജ്ജിമ ചെയ്തതായി ഒരു തക്സാ ക്രമം മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ചതായി കാണുന്നത്. ഇതു കോവൂരച്ചൻ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. ബഹു. ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് സായിപ്പിന്റെ താല്പര്യത്തിന്മേൽ ഹെൻറി ബേക്കർ സായിപ്പ് തർജ്ജിമ ചെയ്തിച്ച് എല്ലാ ഇടവകകൾക്കും അയച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടാണ് ഞാൻ അറിയുന്നത്. ... തക്സായിൽ ചില വാചകങ്ങൾ നീക്കിയും ചില ക്രമങ്ങളുടെ തലവാചകം അതിൽ ചേർത്തിട്ടില്ലാത്തതായും കാണുന്നുണ്ട്” (വിലാപങ്ങൾ, പാ. 34, 47).

അബ്രഹാം മല്പാനന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ നടന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ നിജാവസ്ഥയിൽ അന്നേ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. വിലാപങ്ങളിൽ താഴത്തച്ചൻ ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം പരാമർശിക്കുമ്പോൾ ‘മല്പാനച്ചന്റേതായി പറയപ്പെടുന്ന’ എന്ന വിശേഷണം ആവർത്തിച്ച് ചേർത്തിട്ടുള്ളത് അർത്ഥവത്താണ്. കെ. എൻ. ഡാനിയേൽ പോലും അക്കാര്യത്തിൽ സംശയരഹി

തനായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: “.... അംഗങ്ങൾ എഴുതിയ റിപ്പോർട്ടിൽ, ‘അതിൽ ഒന്ന് ശരിയല്ലെന്നും അങ്ങനെ ഒരു തിരുത്തു അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന്’ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു” (*മലങ്കര സഭയും നവീകരണവും*, പৃ. 47). തക്സാ കമ്മിറ്റിയിൽ പോലും ഈ സംശയം സാർവത്രികമായിരുന്നു എന്ന് ഈ സൂചന ധനിപ്പിക്കുന്നു. ഏതായാലും അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ സ്വന്തം കൈപ്പട്ടയിൽ വരുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ അടങ്ങിയ തക്സാ ഇന്നെവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണ്. മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ കോട്ടയത്തുള്ള സെമിനാരിയിലും തിരുവല്ലാ സഭാ കേന്ദ്രത്തിലുമുള്ള ലൈബ്രറികളിലും ആർക്കൈവ്സുകളിലും അപ്രകാരം ഒരു ഗ്രന്ഥം പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പ്രഗത്ഭരായ മല്പാനച്ചന്റെ പേരിൽ നവീകരണ ആശയങ്ങൾ പിന്നീട് കുട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണോ എന്ന് സംശയിപ്പാൻ വകയുണ്ട്. ഇതു മാത്രമല്ല, നവീകരണക്കാർ പിന്നീട് അച്ചടിപ്പിച്ചിരുന്ന *മലങ്കരക്കാണോൻ*, പ്രാർത്ഥനക്രമം, ചില വിവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയിൽ പ്രഗത്ഭരെ മറയാക്കി അപ്രഗത്ഭർ ആയ പിൻഗാമികൾ ചില തിരുത്തലുകൾ വരുത്തിയോ എന്ന് സംശയം ജനിപ്പിക്കാവുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്.

നവീകരണത്തിന്റെ അടുത്ത പടിയായി, സ്വന്തം ഇടവകപ്പള്ളിയിൽ പെരുന്നാളിന്റെ ആരാധ്യവിഷയമായിരുന്ന ‘മുത്തപ്പന്റെ’ പ്രതിമ പാലക്കുന്നത് മല്പാൻ തകർത്തു (ബ്രൗൺ, 141). പിന്നീട് ആ പെരുന്നാൾ തന്നെയും നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു. സഭാ നവീകരണത്തിൽ ഈ സംഭവം പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നുവോ എന്ന് സംശയമാണ്. മലങ്കരസഭയിലെ പള്ളികളിൽ പ്രതിമകൾക്കു ഒരിക്കലും സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 1800 ലും 1806 ലുമായി മലങ്കരസഭയിലെ പ്രസിദ്ധ ദേവാലയങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനൻ, റവ. ഡോ. ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ എന്നിവർ ഇക്കാര്യം അന്നേ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മാറാമണ്ണ് പള്ളിയിൽ പ്രതിമ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തന്നെ അത് കേവലം ഒരിടവകപ്പള്ളിയിലെ പ്രശ്നം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറയാനാവി. ആ പള്ളിയിലെ വികാരി, സ്വന്തം പള്ളിയിൽ നിലവിലിരുന്നതും മലങ്കരസഭയിൽ പതിവില്ലാത്തതുമായ ഒരു നടപടിയെ നീക്കം ചെയ്തു എന്ന പ്രാധാന്യമേ അതിനുള്ളൂ. നവീകരണ സംരംഭത്തിൽ അബ്രഹാം മല്പാനച്ചന്റെ പങ്ക് എത്രത്തോളമായിരുന്നു വെന്ന് ഒരു ഗവേഷണത്തിന് ശേഷമേ പറയാനൊക്കൂ. പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള മധ്യസ്ഥതയും മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും ഒക്കെ കൊരുത്തിണക്കിയിട്ടുള്ള സുറിയാനി സഭയുടെ ‘ശ്ഹീമാ നമസ്കാരം’ മരണശയ്യയിൽ പോലും മുറതെറ്റാതെ യാമങ്ങൾ തോറും അദ്ദേഹം നടത്തി വന്നിരുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രകാരൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. റവ. പീറ്റ് നിരവധി പ്രലോഭനങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടും മിഷണറിമാരോട്

ചേരുവാൻ മല്പാൻ വിസമ്മതിച്ചു എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ് (ജോർജ്ജ് വർഗീസ്, *മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്*, പृ. 133). മലങ്കരസഭയിൽ അകാനോനികമായി പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള ചില പതിവുകളുണ്ടായിരുന്നത് നീക്കം ചെയ്യണം എന്നതിൽ മല്പാന്റെ നവീകരണാഭിമുഖ്യം പരിമിതപ്പെട്ടിരുന്നുവോ? ഉദാഹരണത്തിന് വി. കുർബ്ബാന രണ്ടായി കൊടുക്കുവാൻ ഹുദായകാനോനിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ടെങ്കിലും മലങ്കരസഭയിൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുക അന്നും ഇന്നും പതിവില്ല (അസൗകര്യത്തെ പ്രതി, കലർത്തി കൊടുക്കുവാൻ കാനോൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച നിർദ്ദേശമാണ് മലങ്കരസഭ പിന്തുടർന്നുപോരുന്നത്). അതുപോലെ കുർബ്ബാന കൊടുക്കുന്ന സമയവും മലങ്കരസഭയിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. തക്സാ പ്രകാരം വി. കുർബ്ബാന പടിഞ്ഞാറോട്ട് ആഘോഷിച്ച് കൊണ്ടുവരുന്ന ചടങ്ങുതന്നെ ക്രമീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് കുർബ്ബാന കൊടുക്കുവാനാണ്. മലങ്കരസഭയിൽ കുർബ്ബാന കൊടുക്കൽ കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനത്തിന് ശേഷമായത് യുക്തിഹീനമായ നടപടിയാണ് (ഇതിന് പകരം പീലാസ മാത്രമായി പടിഞ്ഞാറോട്ട് വന്ന് കുർബ്ബാന കൊടുത്ത് തിരിച്ചുപോയി വീണ്ടും ആഘോഷമായി പടിഞ്ഞാറോട്ടു വരുന്ന അർത്ഥമില്ലാത്ത ഒരു ചടങ്ങ് ഈയിടെ മുടി മുതൽ അടി വരെ പ്രചരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. എപ്പിസ്കോപ്പൽ സിനഡ് ഇക്കാര്യത്തിൽ കൃത്യമായ പരിഹാരം രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി തൊട്ട് ശരാശരി ഇടവകപുളളി വരെ - എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിന്റെ അധ്യക്ഷൻ തൊട്ട് സാധാരണ പട്ടക്കാർ വരെ - ആ തീരുമാനത്തിന്റെ സ്പിരിറ്റ് ഉൾക്കൊള്ളാതെയാണ് കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. താഴെത്താഴെപ്പോലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലും ഒരു 'വിലാപങ്ങൾ' എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാനുള്ള സാഹചര്യമുണ്ട്. കർമ്മിക വസ്ത്രങ്ങളണിയാത്ത മെത്രാന്മാർ വിവാഹ കുദാശ തുടങ്ങിയ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും സുറിയാനിസഭയുടെ സാമ്പ്രദായിക രാഗസംവിധാനം അറിയാതെ ക്രമക്കേടായി ആരാധനകൾ നടത്തുന്നതും അക്കാര്യങ്ങളിലുള്ള അജ്ഞത ഒരു പോരായ്മയായി തോന്നാത്തതും അങ്ങനെ വിലാപങ്ങൾക്കു വിഷയങ്ങളേറെയുണ്ട്. കുർബ്ബാനത്തലേ രാത്രിയിൽ ഉറക്കമൊഴിയരുതെന്ന് പൊതുപാരമ്പര്യമുള്ള സഭയിൽ നവവത്സര ജാഗരണം എന്ന പേരിൽ കുർബ്ബാനത്തലേ രാത്രിയിൽ ഉറക്കമൊഴിയുവാൻ കല്പനയിറക്കി നിർബന്ധിക്കുന്നതും മാമ്മുദീസായോടൊപ്പം സ്ഥിരീകരണവും കുർബ്ബാനാനുഭവവും നടത്തുന്ന ഒരു സഭയിൽ 'സ്വയം പ്രതിഷ്ഠ' എന്ന പേരിൽ ക്രമംകെട്ട ഒരു ക്രമം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും ആത്മഹത്യ ചെയ്ത മരിച്ചവരെ പ്രതി ഒരു പുതിയ ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷ സംവിധാനം ചെയ്തതുമൊക്കെ വിലാപ വിഷയങ്ങളാകാവുന്നതാണ്). എല്ലാ പള്ളികളിലും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാനുള്ള നിർബന്ധം കൊച്ചുപള്ളികളുടെ സാമ്പത്തികഭാരം വർദ്ധിക്കുമെന്ന് മല്പാനച്ചൻ

ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ഞായറാഴ്ചകളിൽ വൈദികന്റെ സാന്നിധ്യം അനിവാര്യമാക്കുന്ന കുടാശകൾക്കും പകരം ഗാനം, വായന, പ്രസംഗം എന്നീ ആരാധനാ പരിപാടികൾ സംവിധാനം ചെയ്തു കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനം മാസത്തിലൊന്ന് എന്നോ മറ്റോ ക്രമീകരിച്ചാൽ ഒരു വൈദികനെ ഒന്നിലേറെ പള്ളികളിൽ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും സാമ്പത്തികബാധ്യത വർദ്ധിക്കാതെ തന്നെ എല്ലാ പള്ളികളിലും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും ആരാധന ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ എന്നും മല്പാൻ ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. ആരാധനയിലെ പ്രസംഗം, പ്രാദേശിക ഭാഷയിലുള്ള ആരാധന - ഇതൊക്കെ അന്ന് നവീകരണ പരിപാടികളായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിലും മല്പാൻ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കാം. ഇവയിലല്ലാതെ മലങ്കരസഭയുടെ ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ തൃജിക്കുവാനോ പരിഷ്കരിക്കുവാനോ പാലാക്കുന്നതു മല്പാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന് ആരോപിക്കണമെങ്കിൽ കൂടുതൽ തെളിവുകൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

താഴത്തച്ചന്റെ 'വിലാപങ്ങൾ'

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ തുടങ്ങി നവീകരണത്തിന്റെ ഒന്നാം തലമുറയിലെ ഒന്നാംനിരക്കാരെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് താഴത്തച്ചൻ നടത്തിയിട്ടുള്ള നിരീക്ഷണം ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാവുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളെയും നവീകരണത്തിന്റെ രണ്ടാം തലമുറക്കാരെപ്പറ്റിയുള്ള വിമർശനത്തെയും ഇവിടെ സംഗ്രഹിച്ചു ചേർക്കുന്നു:

“തല്കാലം നമ്മുടെ പള്ളികളെ ഭരിച്ചുവരുന്ന പട്ടക്കാരിൽ അധികം പേരും പരിഷ്കാരികളായ പടിഞ്ഞാറൻ സഭക്കാരുടെ ഉപദേശങ്ങളെയും അവരുടെ പ്രീതിയെയും സമ്പാദിച്ച് പുതിയക്രമങ്ങൾ പരിഷ്കരിച്ചും ഓരോ ഇടവകകളിൽ ഓരോ ക്രമങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് ശക്തമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതല്ലാതെ നമ്മുടെ സഭയുടെ പൂർവിക വിശ്വാസാചാരവും നടപടിയും പഠിച്ചും പഠിച്ചിട്ടും നടത്തുന്നതിൽ പ്രാപ്തിയുള്ളവരല്ല. നമ്മുടെ സഭയിൽ പ്രസംഗികളായി സഞ്ചരിക്കുന്ന അനേകം പേർക്കും ദൈവാലയത്തെക്കുറിച്ചും അതിലുള്ള ആരാധനകളെക്കുറിച്ചും വളരെ പുഷ്പമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. മലാഖി 1:12, ആവർത്തനം 12:8, 11, 13; ആദ്യപുസ്തകം 12-ാം അധ്യായം; പുറപ്പാട് 20, 25 അദ്ധ്യായങ്ങൾ; സംഖ്യാ പുസ്തകം 22-30 അദ്ധ്യായങ്ങൾ; മത്തായി 5 -ാം അദ്ധ്യായം എന്നീ വേദഭാഗങ്ങളെ നിരീക്ഷണം ചെയ്ത് അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: “വേദപ്രമാണത്തെ എങ്കിലും ദീർഘദർശികളെ എങ്കിലും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ അല്ല നിവൃത്തിയാക്കുവാൻ അത്രേ ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ആകാശവും ഭൂമിയും ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നതുവരെ വേദത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പുളുളി

എങ്കിലും ഒരു വിസർഗമെങ്കിലും ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഒഴിഞ്ഞു പോകയില്ലെന്നും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മോശ മുഖാന്തിരം ദൈവം തന്റെ സഭയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളും നടപടികളും യഹൂദന്മാർക്കു ഉള്ളതും ക്രിസ്ത്യാനി മതത്തിന് ഉള്ളതല്ലാത്തതും ആകയാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആയിരുന്നവർ ആയത് അശേഷം നോക്കിക്കൂടാ എന്ന് ചിലർ പറയുന്നത് നമുക്കു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഈ കല്പനകൾ ഒക്കെയും ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന സഭയോടും തന്റെ മക്കളോടും കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ കല്പനകൾ അനുസരിച്ചാണ് മിക്കവാറും കിഴക്കേ സഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ട സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളും പള്ളിക്രമങ്ങളും മേല്പട്ടക്കാർ, പട്ടക്കാർ മുതലായവരുടെ നടപടികളും ക്രമങ്ങളും പൂർവ്വികമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്.” വീണ്ടും പുറപ്പാട് 20:24; 25:8; 2 ദിന. 2:4; സങ്കീ. 26:8; 27:4; ലൂക്കോസ് 2:25-38; ലേവി 19:30; യോഹ. 2:17; മലാഖി 1:7-8 എന്നീ വാക്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് തുടരുന്നു: “മേൽ വിവരിച്ച കല്പനകളും നടപടികളും അനുസരിച്ച് നമ്മുടെയും തല്ക്കാല പരിഷ്കാരികളുടെയും പിതാക്കന്മാരുടെയും കാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ സന്ധ്യയ്ക്കും കാലത്തും മണി അടിക്കുകയും സന്ധ്യക്കു വിളക്കു വയ്ക്കുകയും അതതിടവകളിലെ പട്ടക്കാരും സമീപസ്ഥന്മാരും പള്ളികളിൽ കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിന് മെഴുകുതിരി കൊളുത്തിയും ധൂപം മുതലായ സുഗന്ധങ്ങളോടും പ്രത്യേക ഗീതങ്ങളോടും കൂടിയും രണ്ടു നേരവും ദൈവാരാധനകൾ മൂടങ്ങാതെ ദൈവാലയത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവാലയം ദൈവം വസിക്കുന്ന സ്ഥലമെന്നും അവിടെ നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ നാം ചെന്ന് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും ദൈവം പ്രത്യേകം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതും അതനുസരിച്ച് വിശ്വാസികളായ പൂർവ്വികന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും നടപടികളും പള്ളിയിൽ അശേഷം ഇല്ലാതാക്കണമെന്നും ആണ് തൽക്കാല പരിഷ്കാരികളുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. ... നമ്മുടെ രക്ഷിതാവും മോശ, ഏലിയാ മുതലായവരും കഠിനമായി ഉപവാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ, സഭയിൽ പല ഉപവാസം രാജാക്കന്മാരും ദീർഘദർശികളാലും പട്ടക്കാരാലും വരുത്തിയിട്ടുള്ളതായി നാം കാണുന്നു. ഇതുകളെല്ലാം അനുസരിച്ച് പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പല ഉപവാസങ്ങളും അതിന്റെ സത്യപ്രകാരവും നിശ്ചയ പ്രകാരവും നടത്തുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഇപ്പോൾ എത്രെ പൂർവ്വമായിരിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ സർവ്വപ്രധാനമായ കുർബ്ബാനയെ മൂടക്കം കൂടാതെ ദൈവാലയത്തിൽ അണച്ചുകൊണ്ടുവന്നു... പുതിയനിയമ കാലത്തും ദിവസംപ്രതിയും ആഴ്ചതോറും സഭ കൂടുമ്പോഴൊക്കെയും ഈ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അണക്കുന്നതിന് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.” (അപ്പോ. പ്ര. 2:42; 20:7; എബ്രാ. 10:25). എങ്കിലും മേൽവിവരിച്ച കല്പനകളാലും

നടപടികളാലും, കുർബ്ബാന തന്റെ സഭയിൽ എന്നും അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള തായിരിക്കേ, പരിഷ്കാരികളുടെ ഇടയിൽ കുർബ്ബാന എത്രയോ നിസ്സാരമായിട്ടും ഞെരുക്കത്തോടു കൂടെയും ഭിന്നാഭിപ്രായമായും ആണ് നടത്തി വരുന്നത്. അഹറോൻ രാവിലെ തോറും സാക്ഷിപ്പെട്ടകത്തിന്റെ മുമ്പാകെയും കൃപാസനത്തിന്റെ മുമ്പിലും സുഗന്ധവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ധൂപം കാട്ടണമെന്നും വൈകുന്നേരത്തു വിളക്കു കൊളുത്തുമ്പോൾ ധൂപം കാണിക്കണമെന്നും അതു തലമുറയായും അത് എപ്പോഴും യഹോവയുടെ മുമ്പാകെയുള്ള ധൂപം ആയിരിക്കണമെന്നും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ... ഇതു പോലെ തന്നെ നോമ്പു ദിവസങ്ങളിൽ മൂന്നു നേരം പ്രാർത്ഥനകളും ദേവാരാധനകളും ഉച്ചയ്ക്കു വാഴ്വുകളുടെ അപ്പങ്ങളും ചില പള്ളികളിൽ നേർച്ചച്ചോറുകളും ധർമ്മക്കഞ്ഞികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു കൂടാതെ ഉച്ചനമസ്കാര സമയത്ത് നാല്പതു പ്രാവശ്യം കരുണകൾക്കായുള്ള അപേക്ഷകളോടു കൂടി വന്ദനവുകളും കുന്ദിപ്പലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആരാധനകളിലും പ്രാർത്ഥനകളിലും മേലധ്യക്ഷന്മാരും മുടക്കം കൂടാതെ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ... നമ്മുടെ സഭയിലുള്ള പരിഷ്കാരികളുടെ തല്ക്കാല ഉദ്ദേശ്യം സഭയിൽ പട്ടത്വത്തെയും പട്ടക്കാരുടെ അധികാരത്തെയും ഇല്ലാതാക്കണമെന്നാണ്. അതിന്റെ മുൻകുറിയാടി സഭയിൽ നടത്തിവരുന്ന കുദാശകൾക്കു പട്ടക്കാരുടെ മധ്യസ്ഥത കൊണ്ടും പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടും വിശേഷാൽ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല എന്ന് ജനങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിന് പള്ളിക്രമങ്ങളിൽ ഇതിനനുസരണമായി വല്ല പ്രാർത്ഥനകളും ഉണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്തുന്നതിനുമാണ് തല്ക്കാലം അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് കാണുന്നു. മത്തായി 10-ാം അധ്യായം, ലൂക്കോസ് 10-ാം അധ്യായം, മത്തായി 16-ാം അധ്യായം, യോഹന്നാൻ 20-ാം അധ്യായം, 21:15, മർക്കോസ് 16-ാം അധ്യായം എന്നിവിടങ്ങളിൽ പൗരോഹിത്യാധികാരത്തെക്കുറിച്ച് വേദത്തെളിവുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുതി: “ഇതുകളെ നോക്കുമ്പോൾ അഹറോൻ മുതലായ ആചാര്യന്മാർക്കുള്ള അധികാരത്തിലും അവകാശത്തിലും ഒട്ടും കുറവായിട്ട് ക്രിസ്ത്യാനി സഭയിലെ പട്ടക്കാരെ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. ... കൂടാതെ നമ്മുടെ സഭയിൽ മൂന്നു വിധം സ്ഥാനികളല്ല പല സ്ഥാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി 1 കോരി. 12:28, എഫേ. 4:11, 12 വാക്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതിനു പുറമെ മാലാഖമാരുടെ നിര അനുസരിച്ച് ഒമ്പതു വൃന്ദം സ്ഥാനികൾ ഉണ്ടെന്ന് കാനോൻ രണ്ടാം അധ്യായം കൊണ്ടും 1862 -ൽ വലിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അച്ചുകൂടത്തിൽ കൈതയിൽ ഗീവറുഗ്ലീസ് മല്പാനച്ചൻ അവർകൾ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥി പുസ്തകത്തിന്റെ 152-ാം പേജു കൊണ്ടും കാണുന്നുണ്ട്. പട്ടക്കാരെ കൂടാതെ മുൻ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള പട്ടക്കാരിലല്ലാതെയും പല വിധത്തിൽ വർദ്ധിച്ചും പല വിധത്തിൽ ഘോഷിച്ചും കൊണ്ടുവരുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ സഭകൾ മേല്പറഞ്ഞ ബാധയുടെ പ്രവേശന

ഫലമാണെന്ന് ഞാൻ തീർച്ചയായി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ദൈവത്താലും ശുദ്ധമുള്ള പിതാക്കന്മാരാലും ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട ആരാധനകളെയും ശുശ്രൂഷകളെയും കുദാശകളെയും കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ നാം ചെയ്യേണ്ടതും അതിൽ നിന്ന് കൂട്ടുവാനും കുറയ്ക്കുവാനും നമുക്കു അധികാരം ഇല്ലാത്തതുമാകുന്നു. തല്ക്കാല പരിഷ്കാരികൾ ദൈവത്താലും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരാലും ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഇതുവരെ അനുസരിച്ചും വിശ്വസിച്ചും വരുന്ന പ്രാർത്ഥനകളെ തിരുത്തിയും പട്ടത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് നിഷിദ്ധമായി ഉപദേശിച്ചും പരസ്യത്തിൽ വരുത്തുന്നതുമായ ഉപദേശങ്ങളെ ഒരിക്കലും ദൈവം സഹിക്കുന്നതല്ല. അവർ ശപിക്കപ്പെട്ടവർ ആകുന്നു എന്ന് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നു. 'ബാരെക്മോർ' എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, കർത്താവെ അനുഗ്രഹിക്കേണമേ എന്ന് പട്ടക്കാരനോട് ജനം പറയുന്ന അപേക്ഷയാണ്. നമ്മുടെ ഓരോ കുദാശകളിലും പ്രാർത്ഥനകളിലും പട്ടക്കാരന്റെ അപേക്ഷകളും മധ്യസ്ഥതകളും കർമ്മാചാരങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും അതുകളെല്ലാം ഒരു വെടിയിൽ തകർക്കണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നത് അക്രമവും ദുർബ്ബദ്ധിയുമാണ്." പട്ടക്കാർ അനുഗ്രഹിക്കുന്നവരും മധ്യസ്ഥരുമാകുന്നു. പ്രാർത്ഥനകളുടെ അന്ത്യത്തിൽ അവർ ജനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. മാമ്മുദീസായിൽ മധ്യസ്ഥത യാചിക്കുകയും അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹത്തിൽ അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രോഗിക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും അവന്റെ പാപങ്ങൾ കഴുകുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിഷ്കാരികൾ ശരിയായ തർജ്ജിമ മനസ്സിലാക്കായ്കയാൽ പട്ടക്കാരന്റെ അധികാരത്തെയും വിശ്വസത്തോടു കൂടി അവർ ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ രഹസ്യത്തെയും മനസ്സിലാക്കാതെ സഭയിൽ ഭിന്നത ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ അത്യന്തം വ്യസനിക്കുന്നു. കുർബ്ബാനയിൽ കാഴ്ചയായി ത്രോണോസിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന അപ്പവും വീഞ്ഞും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുശരീര രക്തങ്ങളായിട്ടാണ് ദൈവത്തിന്റെ സഭ പൂർണ്ണമായിട്ടും വിശ്വസിക്കുന്നത്. ത്രോണോസിൽ വയ്ക്കുന്ന ഈ കാഴ്ച നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിനെ ആകുന്നു. തനിക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന നാമം 'അപ്പ' എന്നാണ്. .. അതിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ച് ദൈവമക്കൾക്കും ദൈവദൂതന്മാർക്കും അല്ലാതെ ജഡമയന്മാർക്കു വളരെ ലജ്ജയും നിസ്സാരവും ആയി തോന്നാവുന്നതാണ്. വിശ്വാസികളും രക്തസാക്ഷികളും ആയ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള തക്സാകളുടെ ഒരു യോദോ വരയോ എന്ന് ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ അറിവില്ലാത്തവരായ നാം പൂർവ്വാചാരങ്ങളെ പിരിഷ്ക്കരിക്കണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നത് എത്രയോ അക്രമവും പൈശാചികവുമാണെന്ന് പറയാതിരിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ സഭയിൽ ചുരുക്കമേ കാണുകയുള്ളൂ എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ... ഈ വന്ദിക്കുന്നു

അപ്പവും വീഞ്ഞും വെറും അപ്പവും വീഞ്ഞും ആയിട്ടാണോ ശുദ്ധമുള്ള പിതാക്കന്മാരും ഇതിനെ പരിഷ്കരിച്ചതായി പറയുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട അബ്രഹാം മല്പാനച്ചനും ഇന്നു വരെയുള്ള മേല്പട്ടക്കാരും പട്ടക്കാരും ആരാധിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആക്രമങ്ങളും നടപടികളും ഇന്നു നമ്മുടെ മുമ്പാകെ പ്രകാശമായിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നത്? പരിഷ്കാരികളുടെ കണ്ണുകൾ അശേഷം സാത്താൻ അടച്ചു എന്ന് പറയുന്നതിന് ഞാൻ അധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. ... ഈ അപേക്ഷകളും ആരാധനകളും അബ്രഹാം മല്പാനച്ചനും നമ്മുടെ വലിയ മെത്രാപ്പാനും ഇന്നുള്ള പട്ടക്കാരും അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നതും ഈ ക്രമങ്ങൾ നമ്മുടെ തക്സായിൽ പ്രകാശമായിരിക്കുന്നതും ആയിരിക്കെ അവകളെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും പരിചിച്ചും പ്രവർത്തിച്ചും ഇരിക്കുന്ന സഭ, ഇവയെല്ലാം തൃജിക്കുന്നതായി ശങ്ക കൂടാതെ പ്രസ്താവിക്കുകയും അതിന് ചില രേഖകൾ വാലും തലയും മുറിച്ച് ഇടയ്ക്കുനിന്ന് ചില വാചകങ്ങൾ എടുത്തു വിശ്വാസികളുടെ കണ്ണുകളെ അന്ധത പിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ അതിവ്യസനം ഉണ്ടായി ഇത്രയും പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു. കുർബ്ബാനയിൽ കാഴ്ചയായി അണക്കപ്പെടുന്ന അപ്പവും വീഞ്ഞും കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരവും രക്തവും എന്നു തന്നെയല്ല, ദൈവം തമ്പുരാന്റെ അധിവാസവും കൂടിയുള്ളതാണെന്ന് പലതു കൊണ്ടും സമ്മതിച്ചും വിശ്വസിച്ചും ഇരിക്കുന്ന ഒരു സഭ അതിനെ എന്തെല്ലാം യുക്തികൾ കാണിച്ചാലും വിപരീതമായി ഒരു വിധത്തിലും സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. ലോകാതിർത്തികളെ അധീനമാക്കിയിരിക്കുന്നവനെ ഞാൻ എടുക്കുന്നു; എന്റെ വായിൽ വക്കുന്നു. .. ഈ അപേക്ഷ സുറിയാനി പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്പോഴും ഉള്ളതും ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതും ആകുന്നു. ... ഈ ഒരു വകുപ്പ് മാത്രം തർജ്ജിമയിൽ കാണുന്നില്ല. .. ഇരട്ടിപ്പിന് ആവശ്യമില്ല എന്ന് വിചാരിച്ച് അച്ചടിച്ച സമയം സായിപ്പ് മാറ്റിച്ചതായിരിക്കാം. പഴയ തക്സായിലും എന്റെ ഓർമ്മയിലുള്ള വലിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമനസ്സിലെ കുർബ്ബാനയിലും എന്റെ മല്പാനാരുടെയും ഞാൻ അറിയുന്ന എല്ലാ പട്ടക്കാരുടെ കുർബ്ബാനയിലും ധൂപ കലശത്തിൽ കുന്തുരൂക്കം ഇട്ടു മൂന്ന് നാമത്തിലും ശുദ്ധീകരണപ്രാർത്ഥന മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരം നടത്തിവന്നതായി സത്യമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ... എങ്കിലും ഇതുകളെ കണ്ടും കേട്ടും പ്രവർത്തിച്ചും ഇരിക്കുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരും പട്ടക്കാരും മാനുന്മാരായ അയ്മേനികളും യാതൊന്നും അറിവില്ലാത്ത പരിഷ്കാരികളുടെ തതച്ചൊന്നത്തിലും കപടത്തിലും പങ്കുകൊള്ളുന്നതിൽ അധികമായ വേദന മനസ്സിൽ വരുന്നതാകുന്നു. .. തത്ക്കാല പരിഷ്കാരികളുടെ ഉപദേശവും അഭിപ്രായവും പൂർവിക തക്സാകളെ ശരിയായി തർജ്ജിമ ചെയ്ത് അതുകളെയും വിശ്വാസികളായ പിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യമായ നടപടികളെയും ഭക്തിയോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടി പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം തത്ക്കാല

പരിഷ്കാരികളുടെ ലഘുലേഖകളൊക്കെയും അഗ്നിയ്ക്കിരയാക്കുമെന്ന് എനിക്ക് വിശ്വാസമുള്ളതിനാൽ തത്ക്കാലം കാണുന്ന വിപരീത ഉപദേശങ്ങൾക്ക് എല്ലാം സമാധാനം പറയണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ... എങ്കിലും ദൈവരാധനയിലും കുർബ്ബാനയിലും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന വിളക്ക്, മെഴുകുതിരി, ധൂപകലശം, വാദ്യഘോഷങ്ങൾ ഇതുകളാൽ ദൈവലയത്തിൽ ആഘോഷിച്ചു വരുന്ന നടപടികൾ ദൈവമഹത്വത്തിനും ആരാധനകൾക്കും അത്യാവശ്യം ആകുന്നുവെന്ന് ഞാൻ മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള പഠന സംഗതികളെക്കൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. .. എങ്കിലും ഇതുകളെ വിഗ്രഹാരാധന ആകുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എല്ലാം ഇല്ലാതാക്കണമെന്നാണ് പരിഷ്കാരികളുടെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായം ഭോഷതയും അറിവുകേടും ദൈവനാമത്തെ ദുഷിക്കുകയും ദൈവകോപം ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നുവെന്ന് ചുരുക്കമായി വീണ്ടും കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മലാഖി 1 ന്റെ 7 മുതലുള്ള വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക: ... കൃപാസനവും അതിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള കെരുമ്പുകളും കാഴ്ച അപ്പവും പരിഷ്കാരികളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഓരോ വിഗ്രഹങ്ങൾ അല്ലയോ? ഈ വിഗ്രഹങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ച് ആരാധിക്കുന്നതിന് ദൈവം കല്പിച്ചതു തന്റെ മുൻ കല്പനയ്ക്ക് വിരോധമാകുന്നുവോ?....”

ബഹു. താഴത്ത് പുനത്തറ ചാണ്ടപ്പിള്ള കത്തനാർ 1925 -ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘വിലാപങ്ങൾ’ എന്ന ചെറു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (പേജു 50 മാത്രം) സംക്ഷേപമാണ് മുകളിൽ കൊടുത്തത്. 1937 -ൽ പാലക്കുന്നത്ത് മല്പാനച്ചൻ രേഖാ മൂലം അല്ലാതെ വരുത്തിയ നവീകരണത്തെപ്പറ്റി 80 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് (80 കൊല്ലം എന്നാൽ 2 തലമുറക്കാലം) ശേഖരിച്ച കേട്ടുകേൾവികളെ ആധാരമാക്കിയാണ് 1927 -ൽ തക്സാ കമ്മറ്റിക്കാർ, അബ്രഹാം മല്പാൻ നടപ്പിലാക്കിയതെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പരിഷ്കരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചത് എന്ന ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യം ഓർക്കുമ്പോൾ 1925 -ലെ ‘വിലാപങ്ങൾ’ നൽകുന്ന ഓർമ്മകളും അനുഭവങ്ങളും പഠനങ്ങളും അമൂല്യമെന്നു വേണം പറയുവാൻ. അബ്രഹാം മല്പാനച്ചന്റെ സമകാലീനനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാധനകളിൽ അനേകവട്ടം ദുക്സാക്ഷിയും പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ്, തോമസ് അത്താനാസ്യോസ്, തീത്തൂസ് ഒന്നാമൻ തുടങ്ങിയ മെത്രാപ്പോലീത്താന്മാരോടൊപ്പം സഭയുടെ മുന്നണിപ്പോരാളിയായിരുന്ന താഴത്തച്ചന്റെ നിലപാട് നിഷ്പക്ഷതയോട് വളരെ അടുത്തു നിൽക്കുന്നു.

ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പാൻ സഭയിൽ അസ്തമിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. മിഷണറിമാർ ശത്രുത പുലർത്തിയിരുന്നതു മൂലം സഭാ ഭരണം അദ്ദേഹത്തിന് തലവേദനയായി തീർന്ന കാര്യം നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. മല്പാനെയും മറ്റും മുടക്കിയ കാരണം ആഭ്യന്തരചിദ്രങ്ങളും ശക്തിപ്പെട്ടു.

നവീകരണത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെപ്പറ്റി സമചിത്തതയോടെ ചർച്ച ചെയ്യുവാൻ ഒരു വേദിയും ഉണ്ടായില്ല. പട നയിക്കാനൊരു നേതാവിനെ കിട്ടിയാൽ, പാളയത്തിൽ പട മുറുകുവാനുള്ള എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളും പൂർത്തിയായിരുന്നു. ആ ഒരു അസ്വസ്ഥ കാലാവസ്ഥയിലാണ് മാത്യൂസ് ശെമ്മാശൻ മേല്പട്ടം ഏൽക്കാൻ പോകുന്നത്. അതിന് സഭയുടെ അറിവോ അനുമതിയോ ഇല്ലായിരുന്നു. യാത്രച്ചെലവു കൊടുത്തതു പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബക്കാരായിരുന്നു (മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പৃ. 112, 113).

എന്തായാലും മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് 1843 -ൽ കൊച്ചിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മർദ്ദീനിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്ന് മെത്രാൻ പട്ടം ഏറ്റതായി അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ടതോടെ പഴയ ശത്രുവായ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്താ പകരം വീട്ടുവാൻ ഒരു നേതാവിനെ കിട്ടിയതിൽ കോനാട്ട് - പാലക്കുന്നത്തു മല്പാമ്പാറും മറ്റും അഹ്ലാദിച്ചിരിക്കാം. നവീകരണ വിഭാഗത്തോട് ചായ്വുണ്ടായിരുന്ന പുതിയ മെത്രാനെപ്പറ്റി പലർക്കും ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ വന്നിറങ്ങിയ യുവമെത്രാൻ പൂർവ്വിക മാതൃകയിൽ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ച് ഏവരുടെയും സംശയം അകറ്റി. 1843 ഇടവം 3 ന് കൊച്ചിയിലെത്തിയ അഭിനവ മെത്രാൻ മലങ്കര മെത്രാനെ സന്ദർശിച്ചില്ല എന്നതും മലങ്കരയിലെ പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചു തുടങ്ങി എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശെമ്മാശനായിരിക്കേ താൻ മുടക്കിയ ആൾ തന്റെ അപേക്ഷ കൂടാതെ തന്റെ സഭയിലേക്ക് മെത്രാനായി വന്ന് തന്നെ സന്ദർശിക്കാതെ പള്ളികൾ തോറും കയറി ഇറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയതും പുതിയ മെത്രാൻ പള്ളികളിൽ സ്വാഗതം ലഭിച്ചതും ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്താ നീരസജനകമായി എങ്കിലും പുതിയ മെത്രാനോട് ഇണങ്ങി പോകുന്നതാണ് മനഃസുഖം നൽകുക എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് തീർച്ചയായിരുന്നു. രാജകീയ വിളംബരത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ ഭരണം നടത്തുന്ന ഔദ്യോഗിക മെത്രാപ്പോലീത്താ നിലയിൽ ചില നടപടികൾ സാധ്യമായിരുന്നുവെങ്കിലും മിഷണറിമാർ നവീകരണ പക്ഷപാതിയായ യുവമെത്രാനെ പിന്തുണയ്ക്കുമെന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ആ വഴിക്കു ശ്രമിച്ചില്ല. അനുഭവസമ്പന്നനായ ആ വ്യഭാമനസ്സ് യുദ്ധസന്നദ്ധവുമായിരുന്നില്ല. തമുലം, മലങ്കരയിലെ പൂർവ്വിക സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് വിദേശത്തു നിന്ന് പട്ടമേറ്റ് വന്ന മെത്രാനെന്ന നിലയിൽ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സുസ്താത്തിക്കോൻ വായിച്ച് കേട്ട് 'ഓക്സിയോസ്' പാടി മലങ്കരസഭ ഭരണം അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിക്കുവാനാവാം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ 1019 (1843) ചിങ്ങം 3-ാം തീയതി കണ്ടനാട്ട് വച്ച് മലങ്കര പള്ളി പ്രതിനിധിയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. പുതിയ മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ച സുസ്താത്തിക്കോൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഏല്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയോഗപ്രകാരം

മല്പാമ്പാരിലൊരാൾ അതു പരസ്യമായി വായിക്കുകയുമാണ് അവിടെ നടത്തേണ്ടിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പുതിയ മെത്രാൻ സുസ്താന്തിക്കോൻ വലിയ മെത്രാപ്പാലനെ ഏല്പിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. പ്രതിപുരുഷ യോഗത്തിൽ വായിച്ചുകൊള്ളാം എന്ന നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു. മലങ്കര മെത്രാൻ അതിനും സമ്മതം മുളി. എന്നാൽ പ്രതിപുരുഷയോഗത്തിൽ തർക്കവിതർക്കങ്ങൾ സദസിൽ നിന്ന് ഉയർന്നതിനെച്ചൊല്ലി സുസ്താന്തിക്കോൻ വായന അവിടെയും നടന്നില്ല. യോഗം ചേർന്ന് കശപിശയായി പിരിച്ചുവിട്ടെന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പും യോഗം ചേർന്നില്ലെന്ന് ബ്രൗണും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

പാലക്കുന്നത് മാത്തൻ ശെമ്മാശൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേൽക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി നൽകുന്ന വിവരങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്: “..... അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും സ്ഥാനമേറ്റ് മശിഹാകാലം 1844 (?) ഇടവമാസം 4 ന് കൊച്ചിയിലെത്തി. കോനാട്ട് അബ്രഹാം മല്പാൻ മുതൽ പേർ ചെന്ന് കണ്ടാറെ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാന്തിക്കോനിൽ ‘നങ്ങളിൽ നിന്ന് മത്തായി കശ്ശീശാ ഞങ്ങൾക്കവൻ അടുത്തു എന്നും മറ്റും ചില ഭേദങ്ങൾ കാണുകയാൽ നിരണത്തു പള്ളിയിൽ ചെന്ന് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ടാറെ പള്ളിക്കാർ എല്ലാവരും കൂടി നിശ്ചയിപ്പാനുണ്ടാകയാൽ എല്ലാ പള്ളിക്കാരും ചിങ്ങ മാസം 19 -ന് കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ കൂടത്തക്കവണ്ണം സാധനം എഴുതിയതും അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹം വാഴിച്ച തൊഴിയൂർ പള്ളിയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കണ്ടനാട് എത്തി സാധനത്തും പ്രകാരം അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും പള്ളിക്കാരും വന്നുകൂടിയ ശേഷം അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാന്തിക്കോൻ കാണിയ്ക്കാതെ വിവദിച്ചു പിരികയും ചെയ്തു” (പു. 96).

യൂയാക്കീം മാർ കുറിലോസ്

വിവരങ്ങൾ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ അറിയിച്ചപ്പോൾ യൂയാക്കീം മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അദ്ദേഹം മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ചു. സഹോദരൻ ഗ്രെഗിയേലുമൊന്നിച്ച് അദ്ദേഹം 1845 ചിങ്ങം 26 -ന് തിങ്കളാഴ്ച കൊച്ചിയിലെത്തി. കോനാട്ട് മല്പാൻ മുതൽ പേർ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാന്തിക്കോൻ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ തർക്കങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നവീകരണാഭിമുഖ്യവും മലങ്കരസഭാ പ്രതിനിധികൾ യൂയാക്കീം മാർ കുറിലോസിനെ വിശദമായി ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടിനോട് എതിർക്കുക ബുദ്ധിയല്ല എന്ന് നിരവധി അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് പഠിച്ച മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഏറെ ക്ഷീണിതനും നിരാശനും ആയിരുന്നു. സുദീർഘമായ ഒരു നിയമ

യുദ്ധത്തിന് കളമൊരുങ്ങുന്നതു കണ്ട അദ്ദേഹം തന്റെ സ്ഥാനവും ചുമതലകളും യുയാക്കീം മാർ കുറിലോസിനെ ഏല്പിക്കുന്നതായി ഒരു കല്പന പുറപ്പെടുവിക്കുകയും അതിന്റെ പകർപ്പ് അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനോടകം തനിക്കനുകൂലമായി രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനായി മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് അധികൃതർക്ക് അപേക്ഷ നൽകിയിരുന്നു.

യുയാക്കീം കുറിലോസിന്റെ പക്കൽ പാത്രിയർക്കീസ് ഒപ്പിട്ട ഏതാനും കടലാസുകൾ കൊടുത്തയച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം അതു പയോഗിച്ച് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മുടക്കുന്ന ഒരു കല്പന തയ്യാറാക്കി. മലങ്കര മെത്രാനായി യുയാക്കീം കുറിലോസിനെ പാത്രിയർക്കീസ് നിയമിക്കുന്ന മറ്റൊരു രേഖയും അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ചു (അത്താനാസ്യോസിനെതിരായ പരാതി കേട്ട് വിസ്തരിച്ച് പരാതി സത്യമായിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ അത്താനാസ്യോസിനെ മുടക്കുവാനാണ് ഒപ്പിട്ട കടലാസുകൾ പാത്രിയർക്കീസ് കൊടുത്തയച്ചതെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത്താനാസ്യോസിനെ വിളിപ്പിച്ച് പരാതിയെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചതായി ആരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. നിയമദൃഷ്ട്യാ അതൊരു പോരായ്മ തന്നെയായിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസ് പട്ടംകൊടുത്ത ഒരു മെത്രാനെ കാനോൻ വിധികൾക്കെതിരായി മുടക്കുവാൻ യുയാക്കീം കുറിലോസ് ധൈര്യപ്പെട്ടതാണോ? അതോ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായിൽ നിന്ന് പട്ടമേറ്റിട്ടില്ല എന്ന ഉത്തമ ബോധ്യത്തിന്റെ പേരിലാണോ മാർ കുറിലോസ് നടപടി എടുത്തത്? പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുടക്കു കല്പനയ്ക്കെതിരെ അത്താനാസ്യോസ് അധികാരികളെ സമീപിക്കുമ്പോൾ, വസ്തുതകൾ അധികാരികളുടെ മുമ്പിൽ വിശദീകരിക്കാമെന്നും കൂർമ്മബുദ്ധിയായ കുറിലോസ് കരുതിയതാവുമോ? കലങ്ങിയ ഒരു സഭാന്തരീക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ സഭാചരിത്രകാരന്മാർ ഉന്നയിക്കുവാൻ വിട്ടുപോയ ചില ചോദ്യങ്ങളാണിവ). വിദേശത്തു വെച്ചു നടന്ന ഒരു മെത്രാൻ വാഴ്ചയുടെ ഏക രേഖയും സാക്ഷിയും ആയി അവശേഷിക്കുക സ്ഥാനം നൽകിയ അധികാരി നൽകുന്ന അധികാരപത്രം സുസ്താത്തിക്കോൻ ആണ്. അത് ഒരു പ്രതിപുരുഷ യോഗത്തിൽ വായിക്കുവാനോ നിലവിലുള്ള മലങ്കര മെത്രാനെ കാണിക്കുവാനോ കൂട്ടാക്കാതിരുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ നടപടി ദുരുഹമായിരുന്നു. ഏഷ്യാണിക്കാരായ ചില മധ്യസ്ഥന്മാരെ പഴിചാരി അത്താനാസ്യോസിനെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കുവാൻ നവീകരണാനുകൂലികളായ ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത് വിശ്വാസ്യമായി തോന്നുന്നില്ല. പിൻക്കാലത്തുണ്ടായ പലനടപടികളിലും മാർ അത്താനാസ്യോസ് സംശയരഹിതനായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു കാര്യം വളരെ തീർച്ച. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ

സുസ്താത്തിക്കോൻ വ്യാജരേഖയാണെന്ന് അതു പുറപ്പെട്ട കാലത്തു തന്നെ പരാതി ഉയർന്നിരുന്നു (ജോർജ്ജ് വർഗ്ഗീസ്, *മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്*, പৃ. 112, 113). പിന്നീട് റോയൽ കോടതിയിൽ വ്യവഹാരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഹാജരാക്കിയത് സുസ്താത്തിക്കോന്റെ പകർപ്പ് മാത്രമായിരുന്നു. സുസ്താത്തിക്കോൻ പള്ളിക്കര പള്ളിയിൽ വച്ച് മോഷണം പോയതായി അദ്ദേഹം കോടതിയിൽ, പകർപ്പ് മാത്രം നൽകിയതിനെ ന്യായീകരിച്ചു. ഒരു പകർപ്പ് രേഖ - അതും ആരും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്താത്തത് - ആർക്കാണ് ചുമക്കാൻ വയ്യാത്തത്? റോയൽ കോടതി ജഡ്ജിമാർ അവരുടെ വിധിയിൽ ഈ കളവുകഥയെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതു വിശ്വാസ്യവുമല്ല എന്ന് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സത്യമായിട്ടും അദ്ദേഹം സ്ഥാനം ഏറ്റു എന്ന വസ്തുത സത്യമാണെങ്കിൽ സ്ഥാനമേറ്റ സഭാകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് അന്വേഷണത്തിനായി അദ്ദേഹം വന്ന യുയാക്കീം കുറിലോസിനെയും പിന്നീട് വന്ന പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസിനെയും ഭയപ്പെട്ടതെന്തിന്? പത്രോസ് ബാവാ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചിട്ടും വരാതിരുന്നതും നിരണം പള്ളിയിൽ കഴിയുന്ന അത്താനാസ്യോസിനെ സന്ദർശിക്കാൻ പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവാ നിരണം പള്ളിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ കൂട്ടാക്കാതെ മുറിയടച്ചിരുന്നതും എന്തുകൊണ്ട്? ഈ വസ്തുതയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായി മാർ അത്താനാസ്യോസ് പാത്രിയർക്കീസിനെ കാണാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചുവെന്നും മലങ്കര മെത്രാനായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാ സ്യോസിന്റെ കൂട്ടന്ത്രങ്ങൾ മൂലം ആ ആഗ്രഹം സഫലമായില്ല എന്നുമൊക്കെ എഴുതിവെച്ച കഥകൾ സമകാല സാക്ഷ്യമായ കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരി കണ്ടുകിട്ടിയതോടെ അപ്രസക്തമായിട്ടുള്ളത് പിന്നീട് വിവരിക്കുന്നതാണ്. പാലക്കുന്നത്ത് മെത്രാപ്പൻ ലഭിച്ച സുസ്താത്തിക്കോന്റെ അസ്സൽ രേഖ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. സെമിനാരിക്കേസിൽ അദ്ദേഹം ഹാജരാക്കിയ പകർപ്പിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ റോയൽ കോടതിവിധിയിൽ കാണുന്നു. അതിലൊരു ഭാഗം ഇപ്രകാരമാണ്: “പ്രിയ വാത്സല്യ മക്കളെ, നാം വീണ്ടും നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, നിങ്ങൾ അയച്ചിരുന്ന കത്തുകളിൽ ഞങ്ങൾക്കു ഇടയനും പൗരോഹിത്യവും മാമ്മുദീസായും ഭരണ കർത്താവും ഇല്ലാ എന്നും മറ്റും പരാതിയായി അറിയിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. വിശ്വാസികളായ നിങ്ങൾ ചിതറിപ്പോയ വാക്ക് കേട്ടു നാം ദുഃഖിക്കുകയും മനോവേദനപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തുള്ള നമ്മുടെ മക്കളുടെ വിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിനും ആത്മീയ മേൽനോട്ടത്തിനുമായി അനുയോജ്യമായ ഒരു ഇടയനെ നിങ്ങൾക്കായി നിയോഗിക്കുവാൻ നാം ആശിച്ചു. മലയാളത്തേക്കു ആരെ അയക്കേണ്ടു എന്നു നാം മനോവിഷമതയിലായിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അടുത്തുനിന്ന് മത്തായി കശ്ശീശാ സമാധാനത്തോടെ നമ്മുടെ അടുത്തു വന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ നമുക്കു സന്തോഷമായി. അവിടെ നിന്നൊരാൾ

വന്നതിനാൽ അവിടെ പിതാവും ഭരണനായകനുമായി അദ്ദേഹം തന്നെ ചുമതലയേൽക്കപ്പെട്ടു എന്ന് നാം പറഞ്ഞു. ആദ്യം ശെമ്മാശനായും പിന്നീട് കശീശായായും റമ്പാനായും മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയും നാം അദ്ദേഹത്തെ പട്ടംകെട്ടി. ...' (റോയൽകോടതി വിധി, പৃ. 47).

1842 കുംഭം 1-ാം തീയതി എഴുതിയ ഈ സുസ്താന്തിക്കോന്റെ ഒറിജിനൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ പകർപ്പെടുത്തുവാൻ എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു? സുസ്താന്തിക്കോന്റെ പ്രധാന കാർമ്മികന്റെ പേരും ഒപ്പും കൂടാതെ സ്ഥാനാരോഹണ കർമ്മത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ സാക്ഷ്യപത്രവും പേരും ഒപ്പും അനിവാര്യമാണ്. ഈ സുസ്താന്തിക്കോനിൽ ഒപ്പു വെച്ച് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയ ഇതര മെത്രാന്മാർ ആരൊക്കെയാണെന്ന് യാതൊരു രേഖകളിലും ചരിത്രങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്നില്ല. രേഖയിൽ കാണുപ്രകാരം മലങ്കരയിൽ പട്ടവും മാമ്മുദീസായും ഇല്ലാതായി എന്ന് പാത്രിയർക്കീസിനെ ധരിപ്പിച്ച ആളുടെയോ പള്ളികളുടെയോ പേരുകൾ ആ രേഖയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അസത്യമായ ആ പരാമർശങ്ങൾ മാർ അത്താനാസ്യോസ് അറിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമനപത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ല. പാത്രിയർക്കീസ് നേരത്തെ അയച്ച ശീമക്കാരൻ മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഇവിടെ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായും തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും കണ്ടതാണ്. 17 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മലങ്കരയിൽ പട്ടവും മാമ്മുദീസായും ഇല്ലെന്ന് - ഉള്ള പട്ടവും മറ്റും അസാധുവാണ് എന്നല്ലേ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് - അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

സുസ്താന്തിക്കോന്റെ കാര്യത്തിലെമ്പോഴും തനിക്കനുകൂലമായി രാജകീയ വിളംബരം അനുവദിച്ചു കിട്ടാൻ നൽകിയ ആവർത്തിച്ചുള്ള അപേക്ഷകളിലും അസത്യ പ്രസ്താവനകൾ നടത്തി അധികാരികളെ വശത്താക്കുവാനുള്ള അത്താനാസ്യോസിന്റെ വക്രബുദ്ധി റോയൽ കോടതി വിധിയിലെ ചില പരാമർശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നു രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ:

1. "..... അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് തിരുമനസ്സു കൊണ്ട് അവിടുത്തെ വരുതിയും അറിവും കൂടാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മുടക്കിയിരിക്കുന്നു" റസിഡണ്ടിനെഴുതിയ കത്തിൽ നിന്ന്.
2. "പേഷ്കാർ കൊച്ചുശങ്കരപ്പിള്ള വളരെ സുത്രമായ വിധത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി തിരുമനസ്സറിച്ച് വിളംബരം ഒപ്പിടാതിരിക്കുന്നതിന് വേണ്ട യത്നം ചെയ്തു. എനിക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന വിശ്വാസയോഗ്യമായ അറിവിൽ ഈ വിധം പ്രവർത്തിപ്പാൻ കൊച്ചുശങ്കരപ്പിള്ളയെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചതു

എന്റെ സത്യമായും ന്യായമായും ഉള്ള നിശ്ചയത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അർഹതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിലേക്കു 300 രൂപാ കൈക്കൂലി ആയി മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനോട് മുൻകൂട്ടി വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളതു കൊണ്ടാകുന്നു എന്ന്” റസിഡണ്ടിന് വ്യാജമായിട്ടെഴുതി.

3. ‘കോട്ടയത്തു പാർത്തുവരുന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് വയസ്സുകാലമായി സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞിരിക്ക കൊണ്ടും ആ സ്ഥാനത്തേക്കു അന്യോഘ്യായിൽ നിന്ന് എഴുത്തും വാങ്ങിച്ചും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ’ എന്ന് രാജകീയ വിളംബരത്തിൽ വിശേഷിപ്പിക്കത്തക്കവിധം തിരുവിതാംകൂറിനെ അസത്യം കൊണ്ടു സ്വാധീനിച്ചു.

ആർക്കനുകൂലമായാണ് രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കേണ്ടത് എന്ന് നിശ്ചയിക്കുവാൻ ‘മെത്രാന്മാരും പള്ളിക്കാർ എല്ലാവരും കൊല്ലം കച്ചേരിൽ കൂടത്തക്കവണ്ണം തീരുമാനമായി. രണ്ടു വെള്ളക്കാരും രണ്ടു നാട്ടുകാരും അടങ്ങിയ കമ്മറ്റിയെ തർക്കം കേട്ടു തീരുമാനിക്കുവാൻ ദിവാൻജിയും റസിഡണ്ടും ചേർന്നു നിയമിച്ചു. രണ്ടാം ജഡ്ജി കോലഫ് സായിപ്പ്, ഹജൂർ സിക്രട്ടറി വൈറ്റ് സായിപ്പ്, മേലെഴുത്തു അനന്തൻ പിള്ള, പോലീസ് ശിരസ്ത വെങ്കിട്ടരാമയ്യനും ആയിരുന്നു കമ്മറ്റി അംഗങ്ങൾ. കൊല്ലം 1022 -ാം മാണ്ടു (1847) മീന മാസം 1-ന് എല്ലാവരും കൊല്ലത്തു സമ്മേളിച്ചു. യൂയാക്കിം മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും തൊഴിയുരിലെ മാർ കുറിലോസും അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. സമകാല സാക്ഷ്യമായ കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി എഴുതുന്നു: “.... തെക്കേ ദിക്കിൽ ഒന്നുരണ്ടു പള്ളിക്കാർ അല്ലാതെ ശേഷം ഉള്ള പള്ളിക്കാർക്കെയും മാർ കുറിലോസ് യൂയാക്കിം മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അനുസരിച്ച് നടക്കുന്നതിന് സമ്മതമെന്ന് എഴുതി വെച്ചതും അതിനാൽ കമ്മറ്റിക്കാരെ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാന് സ്വാധീനം ആകയാൽ ഒരു തീർച്ചയും വരുത്താതെ ഇരുന്നതിനാൽ പള്ളിക്കാരും മെത്രാന്മാരും പിരിയുകയും ചെയ്തു’ (പു. 98).

1848 മീന മാസത്തിൽ നടന്ന വിസ്താരം കഴിഞ്ഞു മിഥുനം 9 -ന് കമ്മറ്റിക്കാർ മാർ അത്താനാസ്യോസിന് അനുകൂലമായ തീരുമാനം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ തീരുമാനം സഭയിലെ കലഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനേ ഉതകിയുള്ളൂ. മറ്റൊരു മെത്രാനെ അയച്ചുതരുവാൻ ഇതിനോടകം ചിലർ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്ക് അപേക്ഷ എഴുതി അയച്ചു. കലഹം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുവാൻ മുൻ കമ്മറ്റിക്കാർ തന്നെ ഒരു പുനർവിചാരണയ്ക്ക് സന്നദ്ധരായി. ഈ വിചാരണയിൽ മാർ കുറിലോസ് പുറപ്പെടുവിച്ച പാത്രിയർക്കീസ് കല്പനകളിൽ മഷിഭേദം കാണുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു

വിശ്വാസ്യത ഇല്ലെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെട്ടു. ഇട്ടുപ്പ് റെറ്റർ ഈ രണ്ടാം വിചാരണയെക്കുറിച്ച് ദീർഘ വിവരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട് (പു. 255 - 266).

മഷിഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഗൗരവമുള്ള ഒരു കേസിൽ തീരുമാനമെടുത്തു എന്നത് സഭാചരിത്രത്തിലും നീതിന്യായകമ്മറ്റികളുടെ ചരിത്രത്തിലും ഒരു തീരാക്കളങ്കമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സാധാരണയായി ഗൗരവമേറിയ ഏതു കല്പനകളും തയ്യാറാക്കുക സിക്രട്ടറിമാരായിരിക്കും. ഒപ്പിടുന്നത് അധികാരമുള്ള ഓഫീസ് മേധാവിയും. ഒപ്പിലെ മഷിയും കൈയക്ഷരവും ഉത്തരവിന്റെ മഷിയും കൈയക്ഷരവും സ്വാഭാവികമായും ഭിന്നമായിരിക്കും. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉത്തരവ് അവിശ്വാസ്യമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് എത്ര ബാലിശമാണ്. രേഖകൾ എഴുതുമ്പോൾ മാത്രമല്ല ടൈപ്പ് ചെയ്യുമ്പോഴും അച്ചടിക്കുമ്പോഴും വാക്യങ്ങളും ഒപ്പും തമ്മിൽ മഷിഭേദം കാണുമല്ലോ. ഈ സാധാരണ യുക്തി കൊല്ലം കമ്മറ്റിക്കാർ അവഗണിച്ചതു വിസ്മയം ജനിപ്പിക്കുന്നു. മഷിഭേദത്തെപ്പറ്റി ഇട്ടുപ്പ് റെറ്റർ ധാരാളം എഴുതിക്കൂട്ടിയിട്ടുള്ളത് യുക്തിഭേദമല്ലെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അതേസമയം അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോനിലെ അവാസ്തവ കഥനങ്ങൾക്കും അവിശ്വാസ്യതകൾക്കുമെതിരെ കോനാട്ട് മല്പാൻ അടക്കമുള്ള വൈദിക പ്രമുഖർ നൽകിയ പരാതികളെപ്പറ്റി കൊല്ലം കമ്മറ്റിക്കാർ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടേ ഇല്ല. അതിന്റെ അസ്സലിലും മഷിഭേദവും കൈയക്ഷര വ്യത്യാസവും കാണുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. വിചാരണക്കു മുമ്പ് തീരുമാനം എന്തായിരിക്കണമെന്ന് കൊല്ലം കമ്മറ്റിക്കാർ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് വസ്തുതകൾ കാണിക്കുന്നത്. അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പാലന്റെ നയപരമായ സമീപനങ്ങൾ വൈദികരെയും നവീകരണാഭിമുഖ്യം മിഷണറിമാരെയും വിവിധ ഭാഷകളിലെ പാണ്ഡിത്യം മഹാരാജാവിനെയും സ്വാധീനിക്കുവാൻ കാരണമായി എന്നതും സത്യമാണ്. വൈദികരും ജനങ്ങളും തർക്കമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വൈദികരെ അനുകൂലിച്ചു. അവരുടെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യമായ നടപടികൾ എടുത്തു. വൈദികരുടെ അന്തസ്സം അഭിമാനവും ഉയർത്തുവാൻ അദ്ദേഹം യത്നിച്ചു. കുറിലോസ് മെത്രാപ്പാലനാകട്ടെ ദ്രവ്യാഗ്രഹിയും മുൻകോപിയും ആരെയും കൂസാത്തവനും ആയിരുന്നു. മറ്റൊരു മെത്രാനെ ആവശ്യപ്പെടുവാൻ മലങ്കര സഭയെ നിർബന്ധിപ്പിച്ചത് ഈ സ്വഭാവവ്യക്തികൾ ആയിരുന്നുവത്രെ. ശീമയിൽ നിന്ന് വന്ന സ്തേഫാനോസ് അത്താനാസ്യോസ്, ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, പിന്നീട് മേല്പട്ടം സ്വീകരിച്ച പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്നിവരോടും യോജിച്ചു പോകുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്.

കൊല്ലം കമ്മറ്റിത്തീർപ്പിനെ തുടർന്ന് ശീമയിൽ നിന്ന് മലങ്കരയിലെത്തിയ സ്തേഫാനോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായി. എന്നാൽ റസിഡണ്ട് വീണ്ടും രംഗത്തെത്തി മാർ കുറിലോസും മാർ സ്തേഫാനോസും തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും താമസിച്ചു കൂടെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഇതിനെതിരെ സ്തേഫാനോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ലണ്ടനിൽ ചെന്നു ഡയറക്ടർ ബോർഡ് മുമ്പാകെ പരാതി നൽകി സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചു പോയി.

യുയാക്കീം കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഈ സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിൽ കുന്നം കുളത്തു ചെന്ന് അവരുടെ പിന്തുണയോടെ മലബാറിൽ ചാലശേരി എന്ന സ്ഥലത്തു 'ഒരു പള്ളിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തനതു വകയായിട്ട് പണിയിച്ച് പിന്നീട് നാലാറു മാസം കഴിഞ്ഞശേഷം അവിടെ നിന്ന് കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ ചെന്ന് ഇരുന്നുകൊണ്ട് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ കല്പനപ്രകാരവും കാനോനാ വിധിപ്രകാരവും ശെമ്മാശന്മാർ പെണ്ണുകെട്ടാതെ ആർക്കും പട്ടം കൊടുക്ക ഇല്ലെന്നും ശെമ്മാശന്മാർ ഇവിടെ വന്ന് പഠിക്കണമെന്നും എല്ലാ പള്ളികൾക്കും 'സാധനം' എഴുതി അറിയിച്ചു. അതിൻ പ്രകാരം എട്ടുപത്തു ശെമ്മാശന്മാർ സെമിനാരിയിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. (രണ്ടാമത്തെ യാക്കോബ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പന പ്രകാരം മാർ അത്താനാസ്യോസ് സ്തേഫാനോസ് എന്ന എപ്പിസ്കോപ്പായേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ശെമവൂൻ എന്ന ഒരു റമ്പാനെയും അയയ്ക്കുന്നു എന്നും അവർ കുറിലോസ് ബാവായെ സഹായിപ്പാനായിട്ട് ഏറിയ എഴുത്തുകളും പുസ്തകങ്ങളും അവരുടെ കൂടെ അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ കല്പനയും, ഞങ്ങൾ ബോംബെയിൽ എത്തി ഉടൻ കൊച്ചിയിൽ എത്തുമെന്ന എഴുത്തും വന്നതിനാൽ ബാവാ കൊച്ചിക്കോട്ടയിലെത്തിയിരുന്നു. 1849 ൽ ബാവായും റമ്പാനും ബാവായുടെ അനുജൻ മക്കുദിശാ യോഹന്നാനും കൊച്ചിയിൽ വന്നുചേർന്നു. കോനാട്ട് മല്പാനും ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാരും വന്നു. മദ്രാസിൽ ചെന്ന് പരാതിബോധിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ട് മാർ കുറിലോസും മാർ സ്തേഫാനോസും റമ്പാനും കുന്നംകുളത്ത് ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിൽ ഹാശാ ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തി.

മാർ അത്താനാസ്യോസ്, മക്കുദിശാ യോഹന്നാൻ, കുന്നംകുളത്തുകാരൻ പുലിക്കോട്ടിൽ (തെക്കേക്കര) ജോസഫ് കത്തനാർ എന്നിവർ 1849 മേട മാസത്തിൽ കരവഴിയായി മദ്രാസിൽ ചെന്ന് പരാതി നൽകി. ശീമയോൻ റമ്പാച്ചനെ ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിൽ ശെമ്മാശന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടാക്കി. കടമിറ്റത്തു തേക്കിലക്കാട്ട് യൗസേപ്പ് കത്തനാരുടെ അനന്തരവൻ മാർ കുറിലോസ് 1849 വൃശ്ചികത്തിൽ കശ്ശീശാപട്ടം വടക്കൻ പറവൂർ പള്ളിയിൽ വെച്ച് നൽകി. അദ്ദേഹം ഇവിടെ വെച്ച് നടത്തിയ

ആദ്യത്തെ പട്ടംകൊടയായിരുന്നു അത്. പിന്നീട് അദ്ദേഹം കുറുപ്പംപടി പള്ളിയിൽ മാർ ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്മാരക കബർ പണിത് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഒരു കല്പന പെട്ടിയിൽ വച്ച് കബറിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. കല്ലട പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ മരംകൊണ്ടു പണിയിച്ചിരുന്ന കബർ (കല്ലട മുത്തപ്പൻ - അന്ത്രയോസ്) മാർ കുറിലോസിന്റെ കല്പന പ്രകാരം ഹൈക്കലായിൽ തെക്കു ഭാഗത്ത് മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചു.

രാജകീയ വിളംബരം

ആയിടെ കൊല്ലം 1027 (എ. ഡി. 1852) കർക്കിടകം 15 ന് റസിഡണ്ട് കല്ലൻ സായിപ്പിന്റെ ശുപാർശ പ്രകാരം പാലക്കുന്നത്തു മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പാലൻ അനുകൂലമായി തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് വിളംബരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വിളംബരത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം:

(നമ്പ് 249) രായസം

ശ്രീ പരമനാഭ ദാസവഞ്ചിബാല മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കുലശേഖര കിരീടപതി മന്നെ സുൽത്താൻ മഹാരാജരാജ ഭാഗ്യോദയ രാമരാജ ബഹദൂർ ഷാഷ്യർ ജംഗ മഹാരാജാവ് അവർകൾ സകലമാനപേർക്കും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന വിളംബരം എന്തെന്നാൽ

കോട്ടയത്തു പാർക്കുന്ന മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു വയസ്സുകാലമായി സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടും ആ സ്ഥാനത്തേക്കു അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് എഴുത്തും വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ടു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ട് ഇതിനാൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതെന്തെന്നാൽ മലങ്കര ഇടവകയിൽ പുത്തൻകുറ്റിൽ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ട എല്ലാവരും മേലെഴുതിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തനെ അനുസരിച്ച് കീഴ്മര്യാദപോലെ നടന്നുകൊൾകയും വേണം.

എന്ന് 1027 മാണ്ട് കർക്കടകം 15-ാം തീയതി

മാർ അത്താനാസ്യോസ് സ്കേഫാനോസ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചെന്ന് ഡയറക്ടർമാരുടെ കോടതിയിൽ സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു. ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവാൻ വൈകി. ദേഹസുഖമില്ലായ്മയാൽ അദ്ദേഹം സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചുപോയി. ആ ഉത്തരവിന്റെ പകർപ്പ്.

1857 -ാമാണ്ട് ആറാമത് നമ്പ് മെയ് മാസം 13-ാം തീയതി ബഹുമാനപ്പെട്ട ഡയറക്ടർമാരുടെ കോടതിയിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ ഉത്തരവിന്റെ എക്സ്ട്രാക്ട്.

1849 ൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് സ്കേഫാനോസ് തിരുവിതാംകൂറിൽ

പ്രവേശിക്കുന്നതിന് അനുവദിക്കാതെ വിസമ്മതിച്ചതിന് ലെഫ്. ജനറൽ കല്ലൻ പറയുന്ന കാരണം.

ഇതുപോലെയുള്ള സംഗതികളിൽ മുന്തിരുന്ന റസിഡണ്ടന്മാർ ചെയ്തു വന്നത് നടപ്പാക്കുന്നു. നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കണമെന്ന് മുഖെ തന്നെ ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം യഥാർത്ഥമായി നടന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതിനാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് സ്തേഫാനോസിന് വാദിപ്പാൻ ചില ഹേതുക്കൾ കൊടുത്തിരിക്കുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ വേദിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉള്ള വിവാദുകളിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിലേക്കു ആദ്യം നിയമിക്കപ്പെട്ട മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാനായി ഭരിക്കുന്നതിന് പൊതുവെ ഒരു സന്തുഷ്ടി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന പ്രകാരം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു സുറിയാനി സഭയിലുള്ള ജനങ്ങൾ മാത്രം നിശ്ചയം വരുത്തേണ്ടിയ ഒരു സംഗതി ആകുന്നു. ഇനിമേലിൽ ആ നാട്ടിലേക്കു അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയാർക്കീസിനാൽ അയക്കപ്പെടാവുന്ന മേൽപട്ടക്കാരുടെ വാദങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയോ നിഷേധിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടത് അവർ തന്നെ ആകുന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ ഞങ്ങൾ പറയുന്ന ഗുണദോഷത്തിൽ ശരിയായി ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി) ശരി എക്സ്‌ട്രാക്ട് ആക്ടിങ് ചീഫ് സിക്ര. ഇ. മൊർറ്റബി (ഒപ്പ്)

സ്തേഫാനോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് നാട്ടിലേക്കു പോയെങ്കിലും മാർ കുറിലോസിന് നാട്ടിലെങ്ങും ഇതോടെ സഞ്ചാര സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു. ഇതിനോടകം അദ്ദേഹം ചാലശ്ശേരിലെ പള്ളി കൂടാതെ പഴഞ്ഞിയ്ക്കടുത്തു പ്രസിദ്ധ ശൈവ - ബ്രാഹ്മണ സങ്കേതമായിരുന്ന വേദക്കാട് പോർക്കളം പ്രദേശത്തു ഒരു പള്ളിയും വച്ചു.

രാജകീയ വിളംബരം തർക്കങ്ങൾക്കു ശമനമുണ്ടാക്കി എങ്കിലും പാലക്കുന്നത് മെത്രാപ്പാലന്റെ നവീകരണ ശ്രമങ്ങൾക്കു നേരെ ജനരോഷം അവിടവിടെ ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവയേ പൂർണ്ണമായും അളക്കുവാൻ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ 1863 -ൽ ഒരു സർക്കുലർ ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചു. നിയമാനുസൃത മെത്രാപ്പോലീത്തായേ എതിർക്കുന്നവർ പട്ടക്കാരായാലും അരമായക്കാരായാലും അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും പള്ളികളിൽ നിന്ന് ദീർഘവിചാരണ കൂടാതെ ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനും താണതരം (ഫിലിപ്പ്, പൂ. 224) മജിസ്ട്രേറ്റുമാരെ അധികാരപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതൃപ്തിയെ സമ്പാദിക്കുന്നവർ പള്ളിയിൽ നിന്ന് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയോ പള്ളി വരുമാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ പിഴ, തടവ് മുതലായ ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നു.

നയത്രജ്ഞനായ മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഇരട്ട മുഖമുള്ളവൻ ആയിരുന്നു. സ്ഥാനം അംഗീകരിച്ചു കിട്ടാൻ അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യാ

പാത്രിയർക്കീസിനെ മറപിടിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരത്തെ പരസ്യമായി നിഷേധിച്ചില്ല. എന്നാൽ വലിയ എതിർപ്പു കൂടാതെ സാധിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ നവീകരണം ഏർപ്പെടുത്തുവാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം അപ്പപ്പോഴത്തെ സൗകര്യം പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളായിരുന്നു. പുരാതന വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ള ആളുകളുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഉത്തമ സുറിയാനിക്കാരനായി ഭാവിക്കും. എന്നാൽ ഇടവകക്കാർ അത്ര ഉറച്ച വിശ്വാസികളല്ലാതെ കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം നവീകരണത്തിന് ഉദ്യമിക്കും.

ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 1855 ഒക്ടോബർ 9 ന് കാലം ചെയ്തു. ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ അടക്കപ്പെട്ടു. അന്ത്യകാലത്ത് അദ്ദേഹം പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെട്ടിരുന്നതായി ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതിന്റെ പ്രമാണം എന്തെന്നറിയുന്നില്ല.

അധികാരികളിൽ നിന്നും അത്താനാസ്യോസിന് അനുകൂലമായി പല ഉത്തരവുകളും പുറപ്പെട്ടു എങ്കിലും പല പള്ളിക്കാരും മാർ കുറിലോസിനെ സ്വീകരിക്കുകയും ചില പട്ടക്കാർ അത്താനാസ്യോസിൽ നിന്ന് പട്ടമേറ്റത് വ്യർത്ഥമെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ട് അഴിച്ചു പട്ടമേല്ക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നു.

1853 കുംഭം രണ്ടിന് കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ പാലക്കുന്നത്തു മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഒരു പള്ളി പ്രതിപുരുഷയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. തെക്കുള്ള മിക്ക പള്ളികളും വടക്കുനിന്ന് ഏതാനും പള്ളികളും അതിൽ പങ്കെടുത്തു. ആ യോഗം പള്ളി നടത്തിപ്പിനെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ചട്ടവരിയോല അംഗീകരിച്ചു. 103 വ്യവസ്ഥകൾ അടങ്ങിയ ആ വര്യോല താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. അതതു പള്ളികളിലെ പട്ടക്കാരും അയ്മേനികളും കൂടുമ്പോൾ യോഗമാകുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാവരും എല്ലാ സമയത്തും യോഗം കൂടി എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നടത്തിപ്പാൻ എളുപ്പമല്ലായ്ക കൊണ്ട് ആത്മ സംബന്ധമായുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചുമതലപ്പെട്ടു നടത്തുവാനായിട്ട് പള്ളി തോറും വികാരിമാരെയും മുതൽ സംബന്ധമായുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചുമതലപ്പെട്ടു നടത്തുവാനായിട്ട് പള്ളി തോറും മുതൽകെട്ട് കൈക്കാരന്മാരെയും നിശ്ചയിച്ചിട്ട് കല്പിക്കുന്നു.

2. അതതു പള്ളികളിൽ നടക്കുന്ന വലിയതും ചെറിയതുമായ യാതൊരു കാര്യവും വികാരിയുടെ അനുവാദമില്ലാതെ യാതൊരുത്തരും നടത്തിപ്പോകരുത്.

3. വികാരിമാർക്കു ഏതെങ്കിലും തെറ്റ് ചെയ്ത് ആരെങ്കിലും എഴുതി

ബോധിപ്പിച്ച് തെളിഞ്ഞാൽ ആ ഇടവകയിൽ നിന്ന് തന്നെ വികാരിയായിട്ട് കല്പിക്കാം എങ്കിലും മറ്റു ഇടവകയിൽ നിന്ന് തല്ക്കാലം വികാരിയായിട്ട് ഒരാളെ കല്പിക്ക എങ്കിലും ചെയ്യണം.

4. ഇപ്പോൾ അറിവും പഠിത്തവും ഉള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ചുരുക്കമായിട്ട് തീർന്നിരിക്കുകൊണ്ട് ഉള്ളതിൽ അറിവും പഠിത്തവും കാര്യപ്രാപ്തിയും ഉള്ള 4 കത്തങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് സഞ്ചാര വികാരിമാരായി കല്പിച്ച് ആവശ്യം പോലെ പള്ളികൾ തോറും അയച്ച് വികാരിമാരെയും ശേഷം പട്ടക്കാരെയും അറീപ്പിക്കുകയും അവരുടെ നടപടികളെ ശോധന ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം.

5. സഞ്ചാര വികാരിമാർ പള്ളിയിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വികാരിമാർ മുതലായ എല്ലാവരും അവർ അതതു പള്ളികളിൽ നിന്ന് പോരുന്നതുവരെ അവരുടെ വരുതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയും അവർക്കു വേണ്ടുന്ന ചെലവും അതതു പള്ളികളിൽ നിന്ന് കൊടുത്തു അവരുടെ പറ്റുശീട്ടും പടി ചിലവെഴുതിക്കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കല്പന കൊടുത്തയക്കുകയും വേണം.

6. മാസത്തിലൊരിക്കൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ എല്ലാ പള്ളികളിലും സഞ്ചരിക്കയും സഞ്ചാര വികാരിമാരാൽ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു ശോധന ചെയ്തുകയും ആ വകയ്ക്കു അതതു പള്ളികളിൽ നിന്ന് ചിലവാക്കുന്ന പണത്തിന് അർക്കദിയാക്കോൻ പറ്റുശീട്ടുപടി ചിലവെഴുതിക്കൊള്ളുകയും വേണം.

7. വീട്ടു മാമ്മുദീസാ മുക്കുക - പെങ്കെട്ട് നിശ്ചയിക്കുക - വിളിച്ചു ചൊല്ലുക - കൈപിടിപ്പിക്കുക - പള്ളി ഉറിശ്ചെയ്യുക - വീട് ഉറിശ്ചെയ്യുക - പുറജാതിക്കാരെ മാമ്മുദീസാ മുക്കുക - അടിമ വയ്ക്കുക, കുറ്റക്കാരെ പള്ളിയിൽ നിന്ന് തിരികെ കൂട്ടുക - മറ്റു മതങ്ങളിൽ നിന്ന് വരുന്നവരെ ചേർക്കുക - യോഗത്തെ അറിയിപ്പിപ്പാൻ സാധനങ്ങൾ ആകട്ടെ കായിതങ്ങൾ (?) ആകട്ടെ വായിച്ചും വിളിച്ചും പറഞ്ഞ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക - ഈ വക കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനും ഇതിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ മറ്റു കത്തങ്ങളെ കൊണ്ട് ചെയ്യിപ്പാനും ആവശ്യം വന്നാൽ അനുവദിച്ച് ചെയ്യിക്കാനും വികാരിമാർക്കും തൽക്കാല വികാരിമാർക്കും വിശേഷാൽ അനുവാദക്കടലാസ് കൊടുക്കണം.

8. എല്ലാ കത്തങ്ങൾക്കും ചെയ്വാൻ പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു അവർക്കും അനുവാദക്കടലാസ് കൊടുക്കാത്താൽ വികാരിമാരുടെ അനുവാദത്തുപടി യാതൊന്നും ചെയ്വാൻ അവർക്കു പാടില്ലായികൊണ്ടു ആവശ്യംപോലെ ഉള്ള അനുവാദങ്ങൾ അവർക്കു കല്പിച്ചു കൊടുത്തയക്കുന്നു.

9. വ്യത്യാസമായി 3 കുർബ്ബാന പൊരൾ തിരിച്ച് ചൊല്ലിപ്പോകാതെയും വേദവിപരീതമായിട്ട് പടർത്ത പഠഞ്ഞു പോകാതെയും ഇരിപ്പാൻ വേണ്ടി എല്ലാ കത്തങ്ങളുടെയും അറിവും പഠിത്തവും മെത്രാപ്പോലീത്താ ശോധന ചെയ്തും അല്ലാ എങ്കിൽ ശോധന ചെയ്തിച്ചും പൊരൾ തിരിച്ച് ചൊല്ലുന്നതിനും പടർത്ത പഠയുന്നതിനും അനുവാദക്കടലാസ് കൊടുക്കണം.

10. സിമ്മനാരിയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ പുറമെ ശെമ്മാശ നാരെയോ പൈതങ്ങളെയോ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുവാദമുള്ള മല്പാന്ഥാരോടു കൂടെ പഠിച്ചുകൊള്ളുകയും അങ്ങനെയുള്ള മല്പാന്ഥാരുടെ സാക്ഷികുറിയോടു കൂടിയും സിമ്മനാരി മല്പാന്റെ സാക്ഷികുറിയോടു കൂടിയും ദേശക്കുറിയോടു കൂടിയും വരുന്നവർക്കു പട്ടം കൊടുക്കണം.

11. ശെമ്മാശന്മാരിൽ ആർക്കെങ്കിലും അനുമതസ്ഥരോടു കൂടെ പോയി ഏതെങ്കിലും മറുഭാഷ പഠിക്കണമെന്ന് തോന്നിയാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുവാദത്തോടു കൂടി പോയി പഠിച്ചുകൊള്ളുകയും സുറിയാനി മല്പാന്റെ സാക്ഷികുറിയോടു കൂടി പട്ടം കൊടുക്കണം. എങ്കിലും അനുവാദം കൂടാതെ അതിനേണ് പോയി പഠിക്കുന്ന ശെമ്മാശന്മാർക്ക് സമീപെയുള്ള പല പള്ളിക്കാരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും കൂടെ ആലോചിപ്പാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതിൻവണ്ണം പട്ടം കൊടുക്കണം.

12. ആണ്ടുതോറും പെന്തിക്കോസ്തി ദിവസി കത്തനാരു പട്ടവും കന്നി മാസം മുതൽ വരുന്ന ഞായറാഴ്ച ശെമ്മാശു പട്ടവും ധനു മാസം 25-ന് യൗപ്പദയക്കിനോ എന്ന പട്ടവും മീന മാസം മുതൽ വരുന്ന ഞായറാഴ്ച കാരോയോ എന്ന പട്ടവും ഇതിനേണ് 4 തവണയായിട്ട് പട്ടം കൊടുക്കണം. ഈ അവധിക്കു ഏഴു ദിവസം മുമ്പ് കൂട്ടി അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തിന് വേണ്ടുന്ന ഉടുപ്പുകൾ നല്ലതായിട്ട് ഉണ്ടാക്കിയും കൊണ്ട് അവരവർ ഏല്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടത്തിന് യോഗ്യന്മാരാകുന്നു എന്ന് മല്പാന്ഥാരുടെ സാക്ഷികുറി വാങ്ങിച്ചും കൊണ്ടു ഹാജരായിക്കൊള്ളണം.

13. മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം പട്ടംകൊടുക്കുന്ന ദിവസി വസിക്കുന്ന ആളുകൾക്കും വന്നുകൂടുന്ന പട്ടക്കാർക്കും പട്ടം ഏൽക്കുന്ന ആളുകൾ ഭക്ഷണം കൊടുക്കേണ്ടതാകകൊണ്ട് ആ വകയ്ക്ക് അന്നേ ദിവസി വേണ്ടുന്ന ചെലവും പട്ടം നൽകുന്ന ആൾ കൊടുക്കണം.

14. എല്ലാ സ്ഥാനക്കാരെയും മര്യാദിയായി കറുത്ത ഉടുപ്പും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തെ തിരിച്ചറിവാൻ വേണ്ടി വിശേഷാൽ വ്യത്യാസമായ ഉടുപ്പുകളും ധരിപ്പിക്കണം. എങ്കിലും അതാതു സ്ഥാനം

15. ആദ്യം പട്ടം ഏൽക്കാൻ ഹാജരാകുന്ന ആളുകൾ കൂടുബത്താലും

അവസ്ഥയാലും പട്ടത്തിന് യോഗ്യനാകുന്നു എന്നും യോഗ്യനല്ല എന്നുമുള്ള മനഃസാക്ഷിയോടു കൂടെ യോഗ്യനാകുന്നു എന്ന് വ്യത്യാസമായിട്ട് എഴുതി ഞങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല എന്ന് ദൈവം സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നതിനും കണ്ടെഴുതി വരുന്ന ദേശക്കുറി പ്രകാരം പട്ടം കൊടുക്കപ്പെടണം.

16. പഠിപ്പിക്കുന്ന പൈതങ്ങളിൽ പട്ടത്തിന് ഏറ്റവും യോഗ്യന്മാരായും കൊള്ളാവുന്നവരായും തീരുകയും ചെയ്താൽ കുടുംബത്താലും അവസ്ഥയാലും പട്ടത്തിന് യോഗ്യന്മാരാകുന്നോ എന്ന് ഇടവകയിൽ എഴുതി അയച്ച് വിചാരണ കഴിച്ചാൽ പട്ടത്തിന് യോഗ്യത ഇല്ലെന്ന് മറുപടി വന്നാൽ മല്പാന്റെ സാക്ഷിക്കുറിയോടു കൂടി തീബേലിന്റേതായി പട്ടം കൊടുത്ത് സിമ്മനാരിയിൽ പാർപ്പിച്ച് ആവശ്യംപോലെ തത്ക്കാല വികാരിമാരായി അയയ്ക്കുകയും ഇടവകയിൽ ഒഴിവു വന്നാൽ അവിടെ കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളണം.

17. പട്ടത്തിന് ആവശ്യവും യോഗ്യതയും ഉണ്ടെന്ന് തെളിയുകയും ചെയ്താൽ ഇടവകയ്ക്കായി തന്നെ പട്ടം കൊടുക്കണം.

18. ആരുടെ പേരിൽ എങ്കിലും ആവലാതി വന്നാൽ കാര്യത്തിന്റെ വലിപ്പത്തിന് തക്കവണ്ണം ഓരോരോ വികാരി മുഖാന്തിരമായി വിചാരണ ചെയ്യിച്ച് കുറ്റത്തിന് തക്കവണ്ണം വിധി കല്പിക്കണം. സങ്കടക്കാരൻ വിചാരണക്കാരുടെ പേരിൽ ആക്ഷേപം ബോധിപ്പിച്ചാൽ മറ്റു വികാരിമാരെ കൊണ്ട് വിചാരണ കഴിപ്പിക്കണം. ഈ രണ്ടു വിചാരണയും ശരിയായിരുന്നാൽ പിന്നീട് വിചാരണയ്ക്കു കല്പിപ്പാൻ ആവശ്യമില്ല. ഈ രണ്ടു വിചാരണയും രണ്ടായിരിക്കുകയും സങ്കടക്കാരന് അടക്കം വരാതെ തീരുകയും ചെയ്താൽ 3 വിചാരണക്കു കല്പന കൊടുക്കണം. ഇതിനുള്ള വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ടു വിചാരണ ശരിയായിട്ട് വരുന്നതാകകൊണ്ട് അതിനെ അനുസരിച്ച് വിധി ഏല്പിക്കണം. ഈ വിചാരണക്കാർക്കു വേണ്ടുന്ന ചിലവ് ആവലാതിക്കാർ കൊടുക്കണം.

19. ഈ വക പള്ളി വിട്ട് ദൂരത്തു ഇടവകക്കാരുണ്ടായിരിക്കുകയും ഏകദേശം നൂറു വീട്ടുകാർ വരെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ പള്ളി വെയ്പിക്കണം.

20. ഇടവക പള്ളി വിട്ട് ദൂരത്തു ഇടവകക്കാരായി അല്പ വീട്ടുകാർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ചില സമയത്ത് ഇടവക പള്ളിയിൽ ശവം കൊണ്ടുവന്ന് അടക്കുവാൻ പ്രയാസമായിട്ട് തീരുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ പള്ളിവകയിൽ നിന്നും ഒരു പുരയിടം വാങ്ങിച്ച് അതിൽ ചതുരത്തിൽ മതിൽ കെട്ടിച്ച് അതിനകത്തു ഒരു കുരിശു വയ്പിച്ചു ഉറിശ്ശമാ ചെയ്യിച്ച് ഇടവക പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു അടക്കുവാൻ പ്രയാസമുള്ള

ശവങ്ങൾ അവിടെ അടക്കിക്കൊള്ളുകയും അതിന്റെ പടിപ്പുരയുടെ താക്കോൽ ആ പ്രദേശത്തെ ഒരാളിനെ ഏല്പിച്ചു കൊൾകയും അവിടെ വയ്ക്കുന്ന കുഴിക്കാണങ്ങൾക്കു കണക്കെഴുതി കണക്കും പണവും ആണ്ടിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഇടവകയുടെ കൈക്കാരന്മാരെ ഏല്പിച്ച് രശ്മിതി വാങ്ങിച്ചു കൊൾകയും ചെയ്യണം.

21. യാതൊരു കാര്യത്തിനായിട്ടും വികാരിയ്ക്ക് തനിച്ച്യായിട്ടോ, കൈക്കാർക്കും യോഗത്തിനും കൂടെ ആയിട്ടോ മെത്രാപ്പോലീത്താ കൊടുത്തയക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ വന്നുചേർന്നാൽ പത്തു ദിവസത്തിലധികം താമസിയാതെ മറുപടി എഴുതി അയച്ചു കൊടുക്കുകയും അല്ലെങ്കിൽ താമസത്തിന്റെ കാരണം കണ്ട് എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചു കൊള്ളുകയും വേണം.

22. യാതൊരു കാര്യത്തിനെങ്കിലും സാധനം വരുമ്പോൾ കത്തങ്ങളിലോ അയ്മേനികളിലോ ചിലർ ഇല്ലാതെ പോയാൽ ശേഷം ആളുകൾ കൂടി നടത്തികൊൾകയും മറുപടി അയച്ചുകൊള്ളേണ്ടതായിരുന്നാൽ അവധിക്കു മറുപടി അയച്ചു കൊള്ളുകയും വേണം.

23. ശുദ്ധമാന പള്ളിയുടെ കാനോന വിരോധമായി യാതൊരു കാര്യവും ചെയ്തു പോകാതെ ഇരിപ്പാൻ എല്ലാവരും ഓർമ്മപ്പെട്ടു കൊള്ളണം.

24. ഞായറാഴ്ച മുതൽ ശനിയാഴ്ച വരെ വികാരിമാരും കത്തങ്ങളും മാറിമാറി വീതം പോലെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലി അവധി നടക്ക. അവധിക്കാർ പള്ളിയിൽ തന്നെ പാർക്കുകയും ചെയ്യണം.

25. പള്ളി ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും മേല്പട്ടക്കാരുടെ അനുവാദത്തോടു കൂടെ യാതൊരു കാര്യത്തിനു വേണ്ടിയും പള്ളി വിട്ട് വഴി ദൂരെ പോകുന്ന കത്തങ്ങളുടെ വീതം വികാരി തൊട്ടു ശേഷം പേരും മാറി മാറി നടത്തിയ അനുഭവങ്ങൾ മുഴുവനും കൊടുക്കുന്നതല്ലാതെ തനത് കാര്യത്തിന് വേണ്ടി വഴി ദൂരെ പോകുന്ന പട്ടക്കാരുടെ വീതം നടത്തി അനുഭവങ്ങൾ കൊടുപ്പാൻ ആവശ്യമല്ലായ്ക കൊണ്ട് അങ്ങനെയുള്ള വീതത്തിലുണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങൾ വികാരിയും ശേഷം പട്ടക്കാരും നടത്തി വീതം പോലെ എടുത്തുകൊള്ളണം.

26. തനതു കാര്യത്തിന് വേണ്ടി വഴി ദൂരം പോകുന്ന പട്ടക്കാർക്കും തല്ക്കാല വികാരിമാർക്കും ഇടവക പള്ളിയിൽ നിന്ന് ഉപകരി (ഓഹരി) യും പസാരവും മാത്രം കൊടുത്തുകൊള്ളണം. എന്നാൽ സഞ്ചാര വികാരിമാർ ഇടവക വിട്ട് പോയാൽ അവർക്കു അവരുടെ വീതം മുതലായതു നടത്തികൊടുക്കണം.

27. ദീനം കൊണ്ട് കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ പാടില്ലാതെയും വീതം നടത്തുവാൻ കഴിയാതെയും ഉള്ള കത്തങ്ങളുടെ അവധി ശേഷം കത്തങ്ങൾ

ക്രമം പോലെ നടത്തിയുണ്ടാകുന്ന അനുഭവം ഒന്നു പാതിയിൽ കുറയാതെ കൊടുത്തുകൊള്ളണം.

28. രോഗവശാൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ യോഗ്യമില്ലാതെ തീരുകയും ബുദ്ധിമുട്ടു കൊണ്ടേ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുകയോ വീതം നടത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന കത്തങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ വിവരം എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം ചെയ്തുകൊള്ളണം.

29. ഞായറാഴ്ച, മാരാനായപ്പെരുന്നാളുകൾ മുതലായ ദിവസങ്ങളിലും ഓശാന ഞായറാഴ്ച മുതൽ കൃന്താ ഞായറാഴ്ച വരെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ എല്ലാവരും പള്ളിയിൽ വന്ന് വേദപുസ്തകം വായിക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ച് പട്ടക്കാർ വിസ്തരിച്ച് പറയുന്നതിനെ കേൾക്കുകയും പള്ളിയിലും ഭവനങ്ങളിലും അടക്കം കാക്കുകയും ഭയത്തോടും ഭക്തിയോടും കൂടി നമസ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ആ ദിവസങ്ങളിൽ കച്ചവടം, വേല കാര്യങ്ങൾ മുതലായതു യാതൊന്നും ചെയ്യാതെയും ചെയ്യിക്കാതെയും ഇരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം വികാരി ശട്ടം കെട്ടുകയും അതിന് വിരോധമായി ചെയ്യുന്ന ആളുകളെ പള്ളിയിൽ നിന്നു തിരിച്ചുകൊള്ളുകയും വികാരിയുടെ യുക്തം പോലെ കൊടുത്ത് തീർത്തു കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതു കൂടാതെയും ഓശാന ഞായറാഴ്ച മുതൽ കൃന്താ ഞായറാഴ്ച വരെ വീടുകളിൽ യാതൊരു അടിയന്തിരം കഴിക്കുകയും ഉപ്രശ്നമായും വീട്ടു മാമ്മുദീസായും മാത്രം വേണ്ടി അല്ലാതെ ആ ദിവസങ്ങളിൽ പട്ടക്കാർ അയ്‌മേനിയുടെ വീട്ടിൽ പോകുകയും അരുത്.

30. ഞായറാഴ്ച, മാരാനായപ്പെരുന്നാൾ മുതലായ ദിവസങ്ങളിൽ മദ്യപാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് പള്ളി മതിൽക്കകത്ത് പ്രവേശിച്ചു ആളുകളെയും കല്പിക്കപ്പെട്ട നോമ്പുകളെ വിട്ട് മദ്യപാനം മുതലായതു ചെയ്യുന്നവരെയും പള്ളിയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചുകൊൾകയും വികാരിയുടെ യുക്തിപോലെ തീർത്തുകൊള്ളുകയും വേണം.

31. ചില പള്ളികളിൽ പന്ത്രണ്ടു ജനത്തിന് നേർച്ചയായിട്ടും മറ്റും പള്ളിയകത്തു ഇരുത്തി നേർച്ച ഊട്ടു കഴിച്ചുവരുന്നത് ഒരു പ്രകാരവും ന്യായമുള്ളതല്ലായ്കയാൽ പള്ളിയ്ക്കകത്തു വെച്ച് ആയതു ചെയ്യാതെ പള്ളിയ്ക്കു പുറത്തു ഒരു സ്ഥലത്തു വെച്ച് കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നതല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും അവിടെ വച്ച് ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

32. പള്ളിക്കകത്തു പെരുമാറ്റത്തിന് വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങളും പട്ടക്കാരുടെ സാമാനങ്ങളും ആവശ്യത്തിന് തക്കവണ്ണം പള്ളിയകത്തു കൊണ്ടു പോകുന്നതല്ലാതെ അങ്ങനെയുള്ള സാമാനങ്ങൾ പള്ളിക്കകത്തു വച്ച് ഇടക്കേടുണ്ടാവുകയും കുർബ്ബാനയ്ക്കു വരുന്നവരുടെ കൂട, വടി, ഭാഗ്യക്കൈ മുതലായതു പള്ളിക്കകത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

33. പള്ളിയിൽ നിന്ന് മൂന്നു വെള്ളിക്കാസായും രണ്ടു മറുബഹാസായും മൂന്നു കുട്ടം കാപ്പ, വെള്ളക്കുപ്പായം, ശീലക്കുട്ടം ആണ്ടു വരെയുള്ള പള്ളി ക്രമപുസ്തകവും പള്ളിവകയിൽ നിന്ന് ചിലവിട്ടുണ്ടാക്കി ആയതും കുർബ്ബാനയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന വീഞ്ഞും കോതമ്പുപൊടിയും മെഴുകുതിരിയും കുന്തുരുകവും സൈത്തും ഉപ്പും ഒരാണ്ടേയ്ക്കു ഇത്ര പണത്തിന് മാത്രം വേണ്ടിവരുന്നത് വികാരിയും ശേഷം പേരും കൂടി അതതു പള്ളികളിലെ ആവശ്യം പോലെ നിശ്ചയിച്ച് പള്ളിവകയിൽ നിന്ന് വാങ്ങിച്ചായതു മാമ്മു ദീസായ്ക്കുള്ള മുറോൻ മുതലായതും ഇപ്പോൾ ഉള്ളതു നീക്കി പോരാത്ത തബലിത്തായും ഉറിശ്മ ചെയ്യിച്ചും ആയത് പള്ളിയകത്ത് വച്ച് വരുന്ന് ആകിലും വേറിട്ട് ഒരലമാരി പൂട്ടുണ്ടാക്കി വികാരി മുഖാന്തിരം വച്ച് സൂക്ഷിച്ച് കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ വരുന്ന എല്ലാ കത്തന്മാർക്കും കൊടുത്തു കൊള്ളുന്നതല്ലാതെ കുർബ്ബാനയ്ക്ക് വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങൾ വീടുകളിൽ കൊണ്ടു ചെന്ന് വക്കരുത്.

34. മദ്ബഹായിൽ പെരുമാറ്റപ്പെടുന്ന കാപ്പ, വെള്ളക്കുപ്പായം മുതലായ സകല വ്യഞ്ജനാദികളും നല്ലതും വെടിപ്പുള്ളതുമായിരിക്കണം. ആയതു വൃത്തികേടാകുമ്പോൾ ചുട്ടുകളകയും അലക്കിപ്പാനുള്ളത് അലക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വികാരിമാർ താല്പര്യമായിട്ട് വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം.

35. കത്തന്മാർ അധികേഷപങ്ങൾ പറയുകയും തമ്മിൽ അടിപിടി ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്താൽ ഉടൻ അവർ മുടക്കപ്പെട്ടിരിക്ക കൊണ്ട് കല്പന കിട്ടാതെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുവാൻ വികാരിമാർ സമ്മതിക്കുകയും അരുത്.

36. രണ്ടു ഇടവകയായിട്ട് ഒരാൾ പട്ടമേറ്റിരിക്കുന്നതും കൊടുത്തിരിക്കുന്നതും ഒരു പ്രകാരത്തിലും ന്യായമായിട്ടുള്ളതല്ലായിക കൊണ്ട് ഇനിമേൽ അതിൻവണ്ണം പട്ടം ഏല്ക്കുകയും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ ഇതുവരെ രണ്ട് ഇടവക ആയിട്ട് പട്ടമേറ്റിരിക്കുന്ന കത്തന്മാരുടെ സംഗതികൊണ്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ യുക്തം പോലെ ചെയ്യാനുള്ളതാകുന്നു.

37. ഞായറാഴ്ച, പെരുന്നാൾ മുതലായ വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ പത്തു നാഴിക പുലർച്ച കഴിഞ്ഞല്ലാതെ കുർബ്ബാന തുടങ്ങരുത്.

38. പെങ്കെട്ട് നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് മുമ്പേ പെൺകെട്ടിന് അയോഗ്യതയായിട്ടും കാര്യങ്ങൾ വല്ലതുമുണ്ടെന്ന് വികാരി നല്ലതിന്മണ്ണം ആലോചിച്ച് പെൺകെട്ട് നിശ്ചയം കഴിച്ച് കൊള്ളുകയും വിളിച്ചു ചൊല്ലുന്നതിനു മുമ്പ് ചെറുക്കനെയും പെണ്ണിനെയും വികാരിമാർ പള്ളിയിൽ വരുത്തി സുറിയാനി മര്യാദപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസവിവരവും നമസ്കാരങ്ങളും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു ശോധന ചെയ്ത് കുമ്പസാരം കഴിച്ച് മൂന്നു ഞായറാഴ്ച വിളിച്ചു ചൊല്ലുകയും പിന്നെ വരുന്ന ഞായറാഴ്ച കൈപിടിപ്പിക്കുകയും

ചെയ്യണം. വിളിച്ചുചൊല്ലിയതിൽ പിന്നെ ആരെങ്കിലും വിരോധമായി ബോധിപ്പിച്ചാൽ വികാരി ചുരുക്കത്തിൽ വിചാരണ കഴിച്ച് മടക്കുവാൻ തക്കതായി യാതൊന്നും ഇല്ല എന്നു കണ്ടാൽ നിശ്ചയിച്ച ഞായറാഴ്ച തന്നെ കൈപിടിപ്പിച്ചു കൊള്ളുകയും സംശയം തോന്നിയാൽ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിന്വണ്ണം നടത്തുകയും ചെയ്യാം.

39. ചെറുക്കനും പെണ്ണിനും രണ്ടിടവകയാരിരുന്നാൽ അയോഗ്യതയായി യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ള വിവരം വികാരിയ്ക്ക് വികാരി എഴുതി അയച്ച് മറുപടി വരുത്തിയുകൊണ്ട് നിശ്ചയം കഴിച്ചുകൊള്ളുകയും പിന്നീട് ഉള്ള ഞായറാഴ്ച വിളിച്ചു ചൊല്ലുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും വികാരിയ്ക്ക് വികാരി എഴുതി അയച്ച് മറുപടി വരുത്തി മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം രണ്ടു പള്ളിയിലും കുമ്പസാരിപ്പിച്ചും കൊണ്ട് മൂന്നു ഞായറാഴ്ച രണ്ടു പള്ളികളിലും വിളിച്ചു ചൊല്ലുകയും പിന്നീട് വിളിച്ചു ചൊല്ലിയ ശേഷം പെൺകെട്ടിന് അയോഗ്യതയായി ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ യാതൊന്നും ഉള്ള പ്രകാരം ആരും അറിയപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നും മറ്റും കെട്ടിയ്ക്കുന്ന പള്ളിയിലെ വികാരിയ്ക്കും കൈക്കാർമാർക്കും മറ്റേ പള്ളിയിലെ വികാരിയും കൈക്കാർമാരും കൂടി എഴുതി അയയ്ക്കുന്ന കുറി വാങ്ങിച്ചും കൊണ്ട് കൈപിടി കുുന്നതല്ലാതെ പെൺകെട്ടിന് ഇടവകയിൽ നിന്ന് വരുന്ന പട്ടക്കാരുടെയോ വികാരിയുടെയോ വാക്കു മൂലം പ്രമാണിച്ച് കൈപിടിപ്പിക്കുകയും അരുത്.

40. ക്രിസ്ത്യാനി എന്നും മാർഗ്ഗം കൂടി എന്നും പറഞ്ഞ് വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് തിരിയപ്പെടുത്തി ദുരദിക്കുകളിൽ നിന്നും വരുന്ന പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും ഇന്നാർ മാമ്മുദീസാ മൂക്കി എന്നും ഇന്ന ദിക്കു കാരെന്നു അവരുടെ വാക്കാൽ കാണുന്ന ആധാരം ശോധന ചെയ്തതും അല്ലെങ്കിൽ എഴുതി അയച്ചു മറുപടി വരുത്തിയും അല്ലാതെ ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൊടുക്കുകയും പെൺകെട്ട് കഴിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

41. രണ്ടാം കെട്ടിന് മേൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം രണ്ടിടവക എങ്കിൽ വികാരിക്കു വികാരി എഴുതി അയച്ച് മറുപടി വരുത്തിക്കൊണ്ടും ഒരിടവക എങ്കിൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച മാത്രം വിളിച്ചു ചൊല്ലിയും കൊണ്ടും പിന്നെ വരുന്ന ഞായറാഴ്ച കൈപിടിപ്പിക്കണം.

42. രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും കെട്ടുന്ന സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും കുരിശു വാഴ്ത്തുകയും അതിനുള്ള സ്ലൂസോ ചൊല്ലുകയും ചെയ്യാതെ ശേഷം ഉള്ള ക്രമങ്ങൾ മാത്രം കഴിച്ച് കൈപിടിച്ച് കൊള്ളണം.

43. പെൺകെട്ട് നിശ്ചയം കഴിഞ്ഞ ശേഷമോ വിളിച്ചു ചൊല്ലു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമോ ആ പെൺകെട്ട് കഴിയുന്നതിന് ഒരു പക്ഷക്കാർക്ക് മനസ്സില്ലാതെ തീർന്നാൽ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിന് പ്രകാരമല്ലാതെ ആ പെൺകെട്ട് മാറരുത്.

44. ഒന്നാം കെട്ട് തന്നെ ആയാലും വല്ല ഹേതുവശാൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച മാത്രം വിളിച്ചുചൊല്ലി കൈപിടിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നുവെന്ന് ബോധിക്കുകയും അതിന്റെ കാരണം ബോധം വരികയും ചെയ്താൽ വികാരി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കെഴുതി അയയ്ക്കുകയും ബോധിപ്പിച്ച കാരണം അവിടെയും ശരിയെന്ന് ബോധം വന്നാൽ സിമ്മനാരിയിൽ ധർമ്മച്ചിലവ് വകയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും വെപ്പിച്ച് എഴുതിവരുന്ന കല്പന പ്രകാരം കൈപിടിപ്പിച്ചു കൊള്ളണം.

45. മരിച്ചുപോയ പട്ടക്കാരുടെ ഭാര്യമാരെ രണ്ടാമതു കെട്ടിക്കയും മരിച്ചുപോയ അയ്മേനിമാരുടെ ഭാര്യമാരെ പട്ടക്കാർ കെട്ടുകയും പട്ടക്കാർ രണ്ടാമത് വിവാഹം ചെയ്കയും കത്തനാരു പട്ടം ഏറ്റ ശേഷം വിവാഹം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നത് യുക്തമല്ലാ എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നാലും മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുമ്പോൾ നടപ്പാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

46. എല്ലാവരും നാല്പതു ദിവസത്തിൽ ഒരിക്കൽ ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ മുറയാക കൊണ്ട് കഴിയുന്നവരൊക്കെയും അതിന്റേയും മറ്റുള്ളവർ ആണ്ടിൽ മൂന്നു വട്ടമെങ്കിലും കൈക്കൊള്ളണം. ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ വരുന്നവർക്ക് ആയതു കൈക്കൊള്ളുവാൻ യോഗ്യതയുണ്ടോ എന്നും മറ്റും വികാരി തന്നെ എങ്കിലും വികാരിയുടെ അനുവാദത്താൽ യാതൊരു പട്ടക്കാരെങ്കിലും ഇതിന് പരീക്ഷ കഴിക്കുകയും കുമ്പസാരത്തിന്റെ സാരം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. എങ്കിലും എല്ലാവരും അവതു നോമ്പിൽ കുമ്പസാരിച്ച് ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊൾവാൻ ഉള്ളതാകകൊണ്ട് അപ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം പരീക്ഷ കഴിച്ച് കുമ്പസാരിയ്ക്കുന്ന ആളുകൾ വഴിപാടായി വയ്ക്കുന്ന പണവും 16 വയസ്സു പ്രായം ചെന്ന പുരുഷന്മാരെ കൊണ്ടും കോട്ടയം മുതലായ പള്ളികളിൽ നടന്നുവരുമ്പോൾ ചുരുക്കത്തിൽ രണ്ടു ചക്രമായി റിശീസാ പണം വയ്ക്കാനുള്ളതാക കൊണ്ട് ആവക പണവും അപ്പോൾ വെപ്പിച്ചും കൊണ്ട് പുരുഷന്മാർക്കും വഴിപാട് പണം മാത്രം വെപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സ്ത്രീകൾക്കും ഓലന്നുറുക്കിൽ ഒരു അടയാളം കൊടുക്കുകയും ആ അടയാളം കുമ്പസാരിപ്പിക്കാൻ ഇരിക്കുന്ന കത്തങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് കുമ്പസാരിപ്പിച്ച് ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൊടുത്തു കൊൾകയും കുമ്പസാരിക്കുന്നവരുടെ വീടും പേരും വിവരമായി വികാരിയും റിശീസാ വകയ്ക്കു കൈക്കാരനും ഓരോ കണക്കെഴുതിക്കാൾകയും അവതാം പെരുന്നാൾ കഴിഞ്ഞു പിറ്റേ ദിവസം വികാരിയും ശേഷം പേരും കൂടി അവരുടെ പക്കൽ ഇരിക്കുന്ന അടയാളവും കണക്കും ശരിയായിട്ട് നോക്കി വഴിപാടായി വച്ചുണ്ടാകുന്ന പണം വികാരിയും ശേഷം കത്തങ്ങളും കുറച്ചിൽ കൂടാതെ സമമായി പകുത്തു എടുത്തു

കൊഴുകയും റിശീസാ പണവും കണക്കും സിമ്മനാരി മുതൽപിടിയിൽ ഏല്പിച്ച് രസീതി വാങ്ങിക്കൊഴുകയും വേണം.

47. ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ എങ്കിലും ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളാതെയും മൂന്നു ഞായറാഴ്ച അടുപ്പിച്ച് പള്ളിയിൽ വരാതെയും പള്ളിയിൽ വന്നാൽ അടക്കം കാക്കാതെയും ഇരിക്കുന്ന ആളുകളെയും വികാരി തിരിച്ചുകൊള്ളുകയും യുക്തം പോലെ വിധിച്ച് തീർത്തുകൊള്ളുകയും വേണം.

48. അതാതു പള്ളിയിലെ വികാരിമാരുടെ എഴുത്താലുള്ള അനുവാദം കൂടാതെ ഉപ്രശ്നമായും വീട്ടു മാമ്മുദിസായും ഒഴികെ മറ്റു യാതൊരു അടി യന്തിരവും മറ്റിടവകയിലുള്ള വികാരിമാരാകട്ടെ കത്തങ്ങളാകട്ടെ നടത്തി പോകരുത്.

49. മൂന്ന് സംവത്സരം അടുപ്പിച്ച് ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളാത്ത ആളുകളുടെയും തന്നത്താൻ പ്രാണനാശം വരുത്തുന്ന ആളുകളുടെയും ക്ഷുദ്രക്കാരുടെയും ഗർഭം അലസിയ്ക്കുന്നതിന് ഔഷധം സേവിക്കുന്ന തിനോടു കൂടി മരിച്ചുപോകുന്ന സ്ത്രീകളുടെയും പള്ളിയിൽ നിന്ന് കുറ്റത്തിലകപ്പെട്ടാൽ ധൈര്യപ്പെട്ട് കുറ്റം തീർക്കാതെ മരിച്ചുപോകുന്നവരുടെയും ശവങ്ങൾ പള്ളി മതിലി്കെത്ത് അടക്കുകയും കർമ്മം കഴിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

50. കൂടയും കുരിശും എടുത്ത് ശവം പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതായിരുന്നാൽ ആ വകയ്ക്കു കറുപ്പ് ശീലയായി ഒരു കൂടയും കുരിശും മൊന്തയും കാപ്പയും ശവം എടുത്തുകൊണ്ട് പോരേണ്ടുന്നതിന് നാലു തണ്ടുള്ളതായി ഒരു എടുപ്പ് കബറും അതിന്റെ മീതെ വിരിപ്പാൻ കറുപ്പ് കൊണ്ടു തന്നെ ഒരു വിരിശീലയും ഉണ്ടാക്കി എളിമയോടും അടക്കത്തോടും ദുഃഖത്തോടും കൂടെ എടുത്തു പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോകുന്ന തല്ലാതെ ചുവപ്പു കൂട, മുതലായതുകൊണ്ടുപോകയും ശവത്തിന്റെ മീതെ ഭംഗിയുള്ള പട്ടുകൾ വിരിക്കുകയും വാലിക (?) പിടിക്കുകയും പട്ടക്കാർ കുർബ്ബാനയ്ക്കുള്ള കാപ്പ ഇടുകയും ചെയ്യരുത്. ഈ വകയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന കറുത്ത കൂട, കാപ്പ മുതലായവ പള്ളിയിൽ നിന്നും ഉണ്ടാക്കുകയും അതിന്റെ കൂലി ആയും പതിവിൻപ്രകാരം അസീദാ പണമായും 32 ചക്രം കുറയാതെ വെപ്പിച്ച് പള്ളിയ്ക്കും അപ്പോൾ കൂടുന്ന പട്ടക്കാർക്കും ഒരു പോലെ പകുത്തു കൊടുത്തുകൊള്ളുകയും വേണം.

51. അയ്മേനിക്കാരുടെ ശവം പള്ളിക്കെത്ത് അടക്കുകയും ശവം വെച്ചുകൊണ്ട് റോമാ മതക്കാരേപ്പോലെ ദൈവശുശ്രൂഷയാകുന്ന കുർബ്ബാന ചൊല്ലുകയും ചെയ്യാതെ ശവങ്ങൾ പള്ളിമതിലി്കെത്ത് അടക്കുകയും കർമ്മം കഴിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

52. വികാരിയും കൈക്കാരന്മാരും മാത്രം കൂടി പസാരം വെയ്പ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ ആ വകയ്ക്ക് യോഗമായിട്ട് പള്ളിയെകത്തിരിക്കുകയും വെറ്റില പാക്കു അവിടെ വെയ്പ്പിക്കുകയും വ്യവഹരിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

53. പട്ടക്കാർ പസാരവും മറ്റും അവർക്ക് ചെല്ലേണ്ടുന്ന യാതൊന്നും പള്ളിക്കണക്കിൽ മുതൽകൂട്ടാതെ വികാരിതന്നെ എടുത്ത് വെച്ച് കൊള്ളുകയും എട്ടു ദിവസിക്കയ്ക്കം പകുത്തു കൊടുക്കുകയും അതിലധികം താമസിച്ചാൽ ആഴ്ചവട്ടം ഒന്നുക്കു പത്തിനൊന്ന് വീതം കൂട്ടികൊടുത്തു കൊള്ളുകയും വേണം.

54. വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുള്ള കത്തങ്ങളുടെയും അവരുടെ ഭാര്യമാരുടെയും കാലം വരെ അവരുടെ സന്തതികൾക്കു പസാരവും കുഴിക്കാണവും വെപ്പിക്കേണ്ടാത്തതും അവർ രണ്ടുപേരുടെയും കാലം കഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ മക്കളുടെ മക്കൾ തൊട്ട് പസാരവും കുഴിക്കാണവും വെപ്പിച്ചു കൊള്ളണം.

55. കത്തങ്ങൾ മരിച്ചു പോയാൽ പിന്നെ ഒരാണ്ടുവരെ ഉപകരിയും പസാരവും മാത്രം കൊടുത്തുകൊള്ളണം.

56. ഒരിടവകയിൽ കൂടുന്ന യാതൊരുത്തനെ എങ്കിലും മറ്റു ഇടവകയിൽ കൂടി നടക്കണമെന്ന് അപേക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ബോധിപ്പിച്ച് വിചാരണ കഴിച്ച് അതിനുമുമ്പ് ദിഷ്ടതിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് തെളിഞ്ഞു കല്പന വരുന്നതിനുമുമ്പ് കൂട്ടി നടത്തിപ്പോകരുത്.

57. കത്തങ്ങളും ശെമ്മാശ്ശന്മാരും മരിച്ചുപോയാൽ അവരെ അഴിക്കു പുറത്തു അടക്കിക്കൊള്ളണം.

58. സ്ത്രീകൾ പ്രസവിച്ചാൽ നാല്പതു ദിവസത്തിലകം താമസിക്കാതെ പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് മാമ്മുദീസാ മുക്കിക്കൊള്ളുകയും അതിനു മുമ്പേ അവശ്യം പോലെ വികാരിയെ അറിയിച്ച് വീട്ടു മാമ്മുദീസാ മുക്കിക്കൊള്ളുകയും വേണം. വീട്ടു മാമ്മുദീസാ മുക്കുന്ന കുട്ടികളെ പിന്നീട് പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് സൈത്തു പുശി മാമ്മുദീസാ ക്രമം തികക്കുന്നതല്ലാതെ രണ്ടാമത് മാമ്മുദീസാ മുക്കിപ്പോകയും അരുത്.

59. പുറജാതിക്കാർ മാമ്മുദീസാ മുഴുകുവാൻ വന്നാൽ വിശ്വാസവിവരവും നമസ്കാരങ്ങളും മറ്റും പഠിപ്പിച്ച് ആ വിവരത്തിനു എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം മാത്രം മാമ്മുദീസാ മുക്കുകയും മുക്കിയ വിവരത്തിന് ഒരു ആധാരം എഴുതി കൈയിൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളണം.

60. പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ

മാമ്മുദീസാ മുക്കുകയും സൈത്തു പുശുകാ മരിയാതെ ഇല്ലാതെയും ഉള്ള മതക്കാരിൽ ഒരുന്നൻ സുറിയാനി മതത്തിൽ വന്നാൽ സൈത്തു പുശി മാമ്മുദീസാക്രമം തികയ്ക്കുന്നതല്ലാതെ രണ്ടാമത് മാമ്മുദീസാ മുക്കുകയും അരുത്.

61. ഭർത്താക്കന്മാർ ഇല്ലാത്ത കന്യകമാരെ എങ്കിലും വിധവമാരെ എങ്കിലും പ്രസവത്തിന് കുട്ടികളെ 58-ാമതു പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം 40 ദിവസത്തിനകം യുക്തംപോലെ മാമ്മുദീസാ മുക്കിക്കൊൾകയും 76-ാമത് ലക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം വിധിച്ചുകൊൾകയും വേണം.

62. ആരെങ്കിലും മാമ്മുദീസാ മുക്കുമ്പോൾ ഇന്ന ആണ്ട് മാസം ഇന്നവന്റെയും ഇന്നവളുടെയും മകൻ അല്ലെങ്കിൽ മകൾ ഇന്നാരാൽ മാമ്മുദീസാ മുക്കുകപ്പെട്ടു എന്നും ഇന്നാർ തലതൊട്ടു എന്നും ഇത്രാം പക്കം മുക്കി എന്നും വികാരി കണക്കെഴുതി കൊൾകയും വിധവമാരുടെയും കന്യകമാരുടെയും കുട്ടികളായിരുന്നാൽ തകപ്പാരുടെ പേർ എഴുതാതെ ശേഷം പേരുകൾ എഴുതിക്കൊൾകയും പുറജാതിക്കാരായിരുന്നാൽ ആ വിവരം കണ്ടെഴുതി കൊൾകയും ചെയ്യണം.

63. ദൈവദൂഷണം പറകയും മന്ത്രവാദം ചെയ്കയും ചെയ്തിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നവരെയും വീട്ടുകാരെയും മാതാപിതാക്കന്മാരെയും വാക്കു കൊണ്ടോ ക്രിയ കൊണ്ടോ അപമാനിക്കുന്നവരേയും ഉടൻ പള്ളിയിൽ നിന്നു തിരിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യണം. ആയതു മറ്റു ഇടവകക്കാരായിരുന്നാൽ വികാരിക്കു വികാരി എഴുതി അയച്ച് മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ചെയ്തുകൊൾകയും വേണം.

64. സ്തുതി ചൊവ്വുകപ്പെട്ട സുറിയാനി വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് അന്യന്മാരാകുന്ന റോമാക്കാർ മുതലായ അന്യമതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സ്ത്രീകളെ അവരുടെ പള്ളിയിൽ ചെന്ന് കെട്ടുകയും അവരുടെ പള്ളിയിൽ വച്ച് സുറിയാനി സ്ത്രീകളെ കെട്ടിച്ചുകൊടുക്കുകയും അരുത്. അങ്ങനെയുള്ള പെങ്കെട്ടു കല്യാണത്തിലും പെങ്കെട്ടു നിശ്ചയത്തിലും യാതൊരുത്തരും പോയി സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. അതിൻവണ്ണം ചെയ്യുന്നവരെ ഉടൻ പള്ളിയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചുകൊൾകയും സ്ത്രീധനത്തിന്റെ പസാരം മുഴുവനും അതു കൂടാതെ അത്രയെങ്കിലും അതിൽ പാതിയെങ്കിലും സ്ത്രീധനം അല്പമായിരുന്നാൽ വികാരിയുടെ യുക്തം പോലെ നിശ്ചയിച്ചും കെട്ടി വെപ്പിച്ചു കൊണ്ടും ആ വിവരത്തിന് എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുമ്പോൾ ആ വീട്ടുകാരുടെ കുറ്റം തീർത്തു കൊൾകയും ആ കല്യാണം മുതലായ്തിൽ പോയി സംബന്ധിക്കുകയും സഹായിക്കുന്നവരുടെ കുറ്റത്തിന് വികാരിയുടെ യുക്തം പോലെ നിശ്ചയിച്ച് തീർത്തു കൊൾകയും വേണം.

65. അതാതു എടവകയിൽ ഗതിക്കുറവു കൊണ്ട് കെട്ടിപ്പാൻ താമസം വരുന്ന സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ വിവരം വികാരി വിചാരണ കഴിച്ച് എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം ചെയ്യണം.

66. സുറിയാനി മതം വിട്ട് അന്യമതത്തിൽ പോകുന്ന ആളുകളെ യോഗത്തിലും എണ്ണത്തിലും കൂട്ടാതെയും അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ വീടുകളിൽ യാതൊരു ഗുണദോഷത്തിനും പോകാതെയും ഇരുന്നുകൊൾകയും അനുതപിച്ച് തിരികെ വന്നാൽ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം തീർത്തുകൊള്ളുകയും വേണം.

67. മുഖത്ത് ചായം തേച്ചിട്ടുള്ളതായി കൽപ്രിയത്തിന് ഇടവരുന്ന ആട്ടവും തുള്ളലുകളും പള്ളികളിൽ ചെയ്യിക്കരുത്.

68. ആഘോഷമായി കഴിച്ചുവരുന്ന പെരുന്നാളുകൾ ഞായറാഴ്ച വന്നാൽ തലേദിവസം ശനിയാഴ്ച ഘോഷിച്ചുകൊള്ളണം. എങ്കിലും മതിയായ കാരണം കൊണ്ട് ആ ദിവസം തന്നെ കഴിക്കണമെന്ന് തോന്നിയാൽ ആ വിവരം മുൻകൂട്ടി എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം ചെയ്തുകൊള്ളണം.

69. ഐമേനികൾ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന ചരിദ്രങ്ങളും വഴക്കുകളും വികാരി അറിയപ്പെട്ടാൽ പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ ഗുണദോഷം പറഞ്ഞ് ഐകമത്യപ്പെടുത്തുകയും ന്യായം അനുസരിക്കാത്തവരെ യുക്തം പോലെ തിരിയ്ക്കുകയും കൂട്ടുകയും വേണം.

70. മരിച്ചുപോയ മേൽപ്പട്ടക്കാരെയും പട്ടക്കാരെയും അടക്കിയ സ്ഥലത്തും അടക്കാത്ത സ്ഥലത്തും കബറുകൾ പണിതുണ്ടാക്കി മദ്ബഹായിൽ ഇടക്കേടുണ്ടാക്കുന്നത് ന്യായവിരോധമായിട്ടുള്ളതാക കൊണ്ട് അങ്ങനെ പള്ളിക്കകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള കബറുകൾ ഒക്കെയും എടുത്ത് മൂന്ന് ട്രോണോസും കല്ലു കൊണ്ട് ഭംഗിയായിട്ടും വൃത്തിയായിട്ടും മദ്ബഹായിൽ തന്നെ പണി ചെയ്യിക്കയും ശുദ്ധമാന പുസ്തകം വായിക്കുന്ന സിംഹാസനം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യണം. എങ്കിലും തക്ക കാരണം കൊണ്ടും ചില കബറുകൾ എടുക്കുന്നതിന് സംശയം തോന്നിയാൽ ആ വിവരം എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം ചെയ്യുകയും അവരുടെ ഓർമ്മക്കായിട്ട് കഴിച്ചുവരുന്ന അടിയന്തിരങ്ങളും 68-ാമതു പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം നടത്തുകയും ചെയ്യണം.

71. പട്ടക്കാരുടെ പേരിലും മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പേരിലും അനാവശ്യമായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സർക്കാരിൽ ആവലാതി ബോധിപ്പിച്ച ആളുകളെ പള്ളിയിൽ നിന്നു തിരിച്ചുകൊൾകയും എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിൻവണ്ണം കൂട്ടി നടത്തി കൊൾകയും വേണം.

72. തക്ക ഹേതു കൊണ്ടല്ലാതെ നമസ്കാരത്തിനും കുർബ്ബാനയ്ക്കും പട്ടക്കാർ ഹാജരാകാതെ പോയാൽ ആ വിവരം വികാരി എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം.

73. കുർബ്ബാനയ്ക്കു മദ്ബഹായിൽ ഇടത്തും വലത്തും രണ്ടു പന്തിയായി പട്ടക്കാർ ഹാജരാകുമ്പോൾ ഭക്തിയോടു കൂടെ ക്രമം പോലെ നിൽക്കുന്നതല്ലാതെ പള്ളിക്കകത്ത് അതാതു മൂലയിൽ നില്ക്കയും അരുത്. ക്ഷീണതയുള്ള പട്ടക്കാർ മുറിഞ്ഞു മാളികയിൽ നിന്നു കൊള്ളണം.

74. സ്ത്രീകൾക്ക് ഗർഭം ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ സമയത്തും ദൈവം രക്ഷിപ്പാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ധർമ്മങ്ങളും വഴിപാടുകളും കൊടുക്കയും ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന കൈക്കൊൾകയും ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ പള്ളിയിൽ ഭജനം പാർത്തു രാത്രിയിൽ പള്ളിക്കകത്തു കിടക്കുകയും പുളികുടി എന്നു തെരണ്ടുകല്യാണം എന്നും രണ്ട് അടിയന്തിരമുണ്ടാക്കി ആയതിന് നിസ്സാരമായുള്ള ചില പ്രവർത്തികൾ ചെയ്കയും അരുത്.

75. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ പുല കുളിയ്ക്കു പൊലിപ്പിക്കുകയും മര്യാദയായി ചെയ്തു വരുന്നതിനാൽ ഏറ്റവും ദുഷ്ടമുള്ളതാക കൊണ്ട് കല്യാണം വാസ്തൊലി (?) മുതലായവയ്ക്കു പൊലിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ പുലകുളിക്ക് പൊലിപ്പിക്കരുത്. മറ്റു ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ നടന്നുവരുന്ന തിൻവണ്ണം പുലകുളി, ചാത്തം മുതലായ ശേഷക്രിയകൾക്കു പട്ടക്കാർക്കായി കൂടുന്ന ആളുകൾ ഓരോ ചക്രം ദക്ഷിണ വച്ചു കൊള്ളണം.

76. 61-ാം പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞതിൻവണ്ണമുള്ള വിധവയും കന്യകയുമാകുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് ഗർഭം ഉണ്ടായാൽ ആരാൽ അതിന് ഇടവന്നു എന്ന് വിചാരിച്ച് ഭാര്യ ഇല്ലാത്തവനായാൽ അവനെക്കൊണ്ടു തന്നെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കുകയും അല്ലാ എങ്കിൽ മനസ്സുള്ള മറ്റൊരുത്തനെക്കൊണ്ട് കഴിപ്പിക്കുക. എങ്കിലും പ്രസവം കഴിഞ്ഞല്ലാതെ ഗർഭത്തോടു കൂടി വിവാഹം കഴിച്ചുപോകയും അരുത്. ഇതിന്മണ്ണം പരസ്യ (ഹ) പ്പെടുന്ന കുറ്റത്തിന് ശേഷം പേർക്കു വേണ്ടി പരിഹസ്യമായി ഇരിപ്പാനുള്ളതാകകൊണ്ട് മാസം തോറും മുമ്പിൽ വരുന്ന ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ കുരിശുപിടിച്ച് നിന്നും കൊണ്ടും ഒരാണ്ടേയ്ക്കു കുർബ്ബാന കാണുന്ന ഇവരെ തിരിച്ചുകൊൾകയും പിന്നീട് എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുവണ്ണം കാനോൻ കല്പിച്ച് തീർത്തുകൊൾകയും വേണം.

77. ഔഷധം സേവിച്ച് പ്രജകളെ അലസിക്കുന്നവരെയും ഗർഭം ഉണ്ടാകാതെ ഇരിപ്പാൻ ഔഷധം സേവിക്കുന്നവരെയും ഈ വകയ്ക്കു സഹായിക്കുന്നവരെയും പള്ളിയിൽ നിന്നു തള്ളുകയും എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുന്നതിന്മണ്ണം നടത്തുകയും ചെയ്യണം.

78. പള്ളികൾ തോറും മുറികൾ തോറും പള്ളിക്കൂടം വെച്ച് പൈതങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് ആശാൻമാർക്ക് വേണ്ടുന്ന ശമ്പളം പൈതങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഭക്തിയുള്ള ജനങ്ങളിൽ നിന്നും വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിന് വികാരിമാർ വിചാരിക്കുകയും ശമ്പളത്തിന് പോരാതെ വന്നാൽ പള്ളികളിൽ നിന്ന് കൂടെ കൊടുത്തു പറ്റുശീട്ടും പടി ചിലവ് എഴുതി കൊൾകയും ചെയ്യണം.

79. ഞായറാഴ്ച തോറും സമീപയുള്ള പൈതങ്ങൾ പള്ളിയിൽ നിന്ന് വരത്തക്കവണ്ണം വികാരി ശട്ടംകെട്ടി വരുത്തുകയും കുർബ്ബാനയ്ക്ക് തുടങ്ങുന്ന സമയം വരെ നമസ്കാരങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും വിശ്വാസവിവരങ്ങളെ കുറിച്ച് ചോദ്യോത്തരമായി ചോദിച്ച് പഠിപ്പിക്കുകയും പള്ളിയകത്തു നമസ്കാരത്തിനും കുർബ്ബാനയ്ക്കും ക്രമമായും അടക്കമായും നില്ക്കേണ്ടുന്ന മുറികളെ കാണിച്ച് പഠിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യണം.

80. രണ്ടാമത് പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്വണ്ണം മതം സംബന്ധിച്ചും മറ്റും വികാരിക്ക് പ്രത്യേകം അധികാരമുള്ളതാകുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാ ഇടവക പട്ടക്കാർക്കും വികാരിമാർക്കും അക്കാര്യത്തിൽ സഹായക്കാരായിരിക്കുകയും വേണം. ആവശ്യംപോലെ സഹായിക്കാതെ ഇരുന്നാൽ ആ വിവരം എഴുതി ബോധിപ്പിച്ച് കൊൾകയും വേണം.

81. ഞായറാഴ്ച, മാറാനായ പെരുന്നാൾ ദിവസങ്ങളിൽ 29-ാ മതു പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്വണ്ണം നടക്കുന്നതല്ലാതെ പട്ടക്കാരാകട്ടെ ജനങ്ങളാകട്ടെ യാതൊരു കാര്യം വ്യവഹരിക്കാനും വ്യവഹരിക്കുകയും തീർക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

82. എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വികാരി തനിച്ചോ മുതൽകെട്ട് കാര്യക്കാർക്കു തനിച്ചോ യോഗത്തിനായിട്ടോ വരുന്ന കല്പനകൾക്കെയും മുതൽകെട്ട് കൈക്കാരനെ ഏല്പിച്ച് ആവശ്യംപോലെ കൊടുക്കുന്ന സാധന - പണത്തിന് കൊണ്ടുവരുന്നവന്റെ പറ്റുശീട്ടും പടി ചിലവെഴുതി കൊൾകയും വേണം.

83. കണക്കു കേട്ട് തീർന്ന് നെല്ലും പണവും കണക്കും മുതലായതും മറ്റു കൈക്കാരന്മാരെ ഏല്പിക്കാതെയും കണക്കു പോലും കേട്ടു തീരാതെയും ഇതുവരെ കറാൻ കൂടാതെ മുതൽ എടുക്കുകയും ഇതിനണ്ണം മൂന്നു വിധമായി പള്ളികളിൽ നടന്ന് വരുന്നതുകൊണ്ടോ ഇനിമേൽ മുതൽ എടുത്തുകെട്ടി സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് വേർപെട്ട ആളുകളെക്കൊണ്ട് കച്ചീട്ട് എഴുതിവെയ്പ്പിച്ച് ആക്കി മുതൽ എടുപ്പിക്കുകയും ഇതിന് മുമ്പുള്ള സകല കണക്കുകളും കേട്ടു തീർച്ച വരുത്തി ശട്ടം കെട്ടുന്നതിന് ആവശ്യം പോലെ രണ്ടു നാലു പള്ളിയ്ക്കോരോരുത്തരെ മേലാളായിട്ടയച്ച് യുക്തം പോലെ സിമ്മനാരിയിൽ വരുത്തിയും തീർച്ചവരുത്തുകയും

ഇതുവരെയുള്ള പൊൻ - വെള്ളി - വെങ്കല പാത്രം, ആധാരം മുതലായ സകലവും കൈക്കാരന്മാരെ ഏല്പിച്ച് അവരും മേൽപുട്ടു പതിവുള്ള പള്ളി കൾ മേല്പുട്ടുകാരും നടപ്പു കൈക്കാരന്മാരും കൈപ്പെട്ട് സിമ്മനാരിയിൽ അയച്ചുകൊൾകയും പള്ളിയിൽ നിത്യം പെരുമാറ്റത്തിന് വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങൾ വികാരിയെ ഏല്പിച്ച് രസീതി വാങ്ങിച്ച് ഈ പൂട്ടിൽക്കൂടെ വച്ച് പൂട്ടിക്കൊള്ളുകയും വേണം.

84. ഇനിമേലിൽ ആണ്ടു തോറും ധനു മാസം 30 -ൽ യോഗം കൂടി കണക്കു കേൾക്കേണ്ടതാക കൊണ്ട് ആ 30 തീയതിക്കു യോഗം കൂടി കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം അതിന് മുമ്പിലത്തെ ഞായറാഴ്ച വികാരി പള്ളിയിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുകയും 30-ാം തീയതിക്കു കൂടുന്ന ആളുകൾ യോഗമായിട്ടിരുന്ന് കണക്കു കേട്ട് തീർത്തു പണം കെട്ടിവയ്പിച്ചതും അന്നുവരെ ഉള്ളത് ഏല്പിച്ച് രസീതു വാങ്ങിച്ച് മേലെ ശുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം വച്ചുപൂട്ടി താക്കോൽ പിടിച്ചുകൊള്ളുകയും അതുവരെയുള്ള തെരട്ടു അതുവരെയുള്ള പൊൻ - വെള്ളി - വെങ്കല ചില വ്യഞ്ജനാദികൾ, നിലം, പുരയിടം മുതലായ എപ്പേർപ്പെട്ട വകയ്ക്കും എഴുതുന്ന വര്യാല ഏല്പിച്ച് ആയതും മാമ്മുദീസാ വകയ്ക്കു 32-ാമത് പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം എഴുതുന്ന കണക്കിന് പകർപ്പെഴുതിച്ച് വികാരിമാർ ഒപ്പിട്ട് ആയതു സിമ്മനാരിയിൽ അയച്ച് രസീതി വരുത്തിക്കൊള്ളുകയും വേണം.

85. ഒരാണ്ടിനകം പള്ളിവക കണക്കിൽ മുതൽക്കൂട്ടായി ഉണ്ടാകുന്ന പണത്തിനും ചിലവാകുന്ന പണത്തിനും ആകത്തുകയ്ക്കു രണ്ടു വര്യാല എഴുതി വികാരിയും നടപ്പു കൈക്കാരനും കൈപ്പെട്ട് മൂന്നു മാസത്തിലൊരിക്കൽ സിമ്മനാരിയിൽ കൊടുത്തയച്ചുകൊൾകയും വേണം.

86. യാതൊരു കാരണം കൊണ്ടെങ്കിലും ഇപ്രകാരം നടക്കുന്നതിന് വിഹ്നമുണ്ടായാൽ ആ വിവരത്തിന് വികാരി തനിച്ച് ആവശ്യം പോലെ യോഗമായിട്ട് എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം.

87. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കല്പനയോടു കൂടെ വരുന്ന സഞ്ചാര വികാരിമാർക്കും ധർമ്മക്കടലാസോടു കൂടെ വരുന്ന ആളുകൾക്കും അതിൽ കല്പിച്ച് കാണുവണ്ണം ചെലവിനായിട്ടോ സൗജന്യമായിട്ടോ എന്തെങ്കിലും അവരുടെ പറ്റുശീട്ടും പടി കണക്കിൽ ചെലവെഴുതിക്കൊള്ളുന്നതല്ലാതെ പള്ളികളിൽ വരികയോ വന്ന് താമസിക്കയോ ചെയ്യുന്ന യാതൊരുത്തർക്കും പള്ളികളിൽ നിന്നും യാതൊന്നും കൊടുത്തുകൂടാത്തുമാകുന്നു.

88. പട്ടം ഏൽപ്പാനുള്ള പൈതങ്ങളുടെ സംഗതിയെക്കുറിച്ച് 15-ാമത് പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ അവരവരുടെ തകപ്പന്മാരുടെ

വകയായി അവരെ കാണുന്ന മുതൽകാര്യങ്ങളിൽ വീതം പോലെ നിൽക്കുന്നവ പതി തിരിച്ച് ആധാരങ്ങൾ എങ്കിലും വസ്തുക്കൾ എങ്കിലും ഇടവകപള്ളിയിൽ കൈക്കാരന്മാരെ ഏല്പിച്ച് പുട്ടിൽ വച്ച് രശീതോടു കൂടെ ഹാജരാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

89. ഇതിന് മുമ്പിൽ ശെമ്മാശുപട്ടം ഏറ്റവുമായി ഇനിയും കത്തനാർ പട്ടം ഏല്പാനുള്ളവർ അവരവരുടെ തകപ്പന്റെ വകയായി വീതത്തിന് നിൽക്കുന്ന ഒരു പൗതിയക്കുറിമാത്രം സിമ്മനാരിയിൽ വയ്പിച്ചും കൊണ്ട് പട്ടംകൊടുക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ഈ വകയ്ക്കു പൗതിയക്കുറിയും എടവകയിൽ ഏല്പിക്കുന്ന പൗതിക്കുറി മുതലായതും കുർബ്ബാന ചൊല്ലി ഒരു വത്സരം കഴിയുമ്പോൾ കത്തങ്ങൾക്കു തന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

90. യാതൊരു ആവശ്യം കൊണ്ടെങ്കിലും ഭണ്ഡാരത്തിലെ പണം എടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ എഴുതിബോധിപ്പിച്ച് കല്പന വരുത്തി, എടുപ്പാൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന ദിവസിയ്ക്കു മുമ്പെയുള്ള ഞായറാഴ്ച, ഇന്ന ദിവസി ഭണ്ഡാരത്തിലെ പണം എടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അതിനാൽ ഇന്നിപ്പോൾ യോഗം കൂടേണ്ടതാകുന്നു എന്നും വികാരി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും വികാരിയും കൈക്കാരന്മാരും അന്ന് കൂടുന്ന ആളുകളും യോഗമായിട്ടെടുപ്പിച്ച് കണക്കിൽ മുതൽ കൂട്ടുന്നതുമല്ലാതെ വികാരിയും കൈക്കാരന്മാരും ഒന്നിച്ചു അതിൽ ഒരുത്തർ തനിച്ചും എടുപ്പിക്കരുത്.

91. വിശേഷ ദിവസങ്ങളിൽ മറ്റു ഇടവകക്കാരും മറ്റു പലരും കൂടി പള്ളി നടയിൽ കാണിക്ക വച്ചുണ്ടാകുന്ന പണം എടുപ്പാൻ നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ ഇത്ര മണിയ്ക്കെടുത്ത് എണ്ണിക്കാണാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് അതിന് രണ്ടു മണിക്കൂർ മുൻപേ വികാരി പള്ളിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും സമയത്തു കൂടുന്ന ആളുകൾ യോഗമായിട്ടെടുത്ത് എണ്ണിക്കൊണ്ട് മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം വച്ച് പുട്ടി കൊൾകയും വേണം.

92. അതാതിടവകയിൽ കൂടുന്ന ആളുകളുടെ പേർ പിടിച്ച് പേരേടുണ്ടാക്കി അതതു വീടുകളിൽ നിന്നു പള്ളിയ്ക്കു വച്ചുണ്ടാകുന്ന വരവുകൾ അതത് പേരേടിൽ എഴുതികൊൾകയും നാൾവഴിയായിട്ട് ഒരു മുതൽ കൂട്ടുകണക്കും ഒരു ചെലവു കണക്കും എഴുതികൊള്ളുകയും വേണം.

93. മേമ്പുട്ടക്കാരിൽ യാതൊരുത്തനെ എങ്കിലും കൈസ്ഥാനം നടത്തുന്ന മുതൽ എങ്കിൽ അല്ലാതെ അവർക്കു നടപ്പു കാര്യങ്ങൾ മേൽ പ്രത്യേക ചുമതല ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു അന്നന് കൈസ്ഥാനം നടക്കുന്ന മുതൽകെട്ടുകാരും വികാരിയും കൂടെ പള്ളിയുൾപ്പെട്ട എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെട്ടു വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം.

94. പള്ളിയുടെ കണക്കു കേട്ടു തീർക്കുമ്പോൾ മുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും പള്ളിവക പിരിവിനുള്ള നെല്ലും പണവും പ്രയാസപ്പെട്ട് പിരിച്ചതായി കാണാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്താൽ വികാരിയോടും കൈക്കാരന്മാരോടും തക്കപോലെ വിചാരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടും മേലെ എഴുതിയ കാര്യങ്ങൾ മേൽ അവർ താല്പര്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

95. കത്തങ്ങളുടെ മക്കളിൽ കൊള്ളാകുന്നവർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇടവകയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന പട്ടക്കാരെ അവരിൽ നിന്നു തന്നെ ഉണ്ടാക്കുകയും കൊള്ളരുത്താവർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവർക്കു പട്ടം കൊടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യണം.

96. പട്ടത്വം വകയ്ക്കു അവകാശമാകുന്നു എന്ന് ഒരുത്തരും നിരൂപിച്ചു പോകരുത്.

97. പള്ളികളിലുള്ള കീഴക്കൈ കാര്യങ്ങൾ തീർക്കുന്നതിനും 83-ാ മത് പക്കം മുതൽ പറഞ്ഞിരിക്കുംവണ്ണം ചെയ്യേണ്ടുന്നതാകുന്നു എങ്കിലും പള്ളികളിൽ വന്നു ചേർന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ ഞായറാഴ്ച കണക്കു കേട്ടു തീർന്നു കെട്ടിവയ്ക്കാനുള്ള ആളുകളും പത്തു ദിവസിക്കകം അവരും യോഗവും പള്ളിയിൽ ഹാജരായിരിക്കാമെന്നമെന്ന് വികാരി വിളിച്ചുപറയുകയും അതിൻവണ്ണം ഹാജരായി തീരും കാര്യങ്ങൾ തീർത്തും തീരാതെ പോയാൽ ആ വിവരത്തിന് എഴുതി ബോധിപ്പിക്കുന്നതും വന്നുചേർന്ന ശേഷം മേളാളയക്ക എങ്കിലും സിമ്മനാരിയിൽ വരുത്തിക്കൊൾക എങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതാകകൊണ്ട് മേലെഴുതിയതിൻവണ്ണം പള്ളിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും അവയി കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ നടക്കുന്ന വിവരത്തിന് വികാരി മാർ എഴുതി ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം.

98. പള്ളിവക മുതൽ കൈക്കാരന്മാരും പള്ളിയിൽ തന്നെ ഒരു മുറിയിൽ വിലപ്പെടുത്തി മേലെഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം വച്ചു പുട്ടാതെ പുറത്തു കൊണ്ടുപോയാൽ ആ വകയ്ക്കു എരുട്ടിച്ച് പടി കെട്ടി വെയ്പ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം.

99. ഇപ്പോൾ പള്ളികളിൽ കത്തങ്ങൾ മുതലെടുത്തുകെട്ടി വരുന്നവരായിരുന്നാൽ അവരുടെ കണക്കുകൾ കേട്ട് തീർത്ത് ഇരിപ്പ് കെട്ടിവച്ച് പുത്തനായി നിയമിക്കുന്ന മുതൽകെട്ടുകാരെ ഏല്പിച്ച് രസീതി വാങ്ങിക്കുന്നതുവരെ അങ്ങനെയുള്ളവരെ വികാരിമാരായി നിയമിക്കുന്നതല്ല.

100. ഇനിമേൽ മുതൽകെട്ടിന് അയ്മേനിക്കാരെ നിയമിക്കുന്നതല്ലാതെ പട്ടക്കാർ മുതൽക്കെട്ടു വേലയും പട്ടത്വത്തിന്റെ വേലയും വഹിക്കുകയും അരുതു.

101. കല്യാണത്തിന് പെണ്ണിനെയും ചെറുക്കനെയും ശനിയാഴ്ച

അസ്തമിച്ച് കുളിപ്പിക്കുമ്പോഴും ബുധനാഴ്ചക്കുള്ളിക്കും പട്ടക്കാരെ കൊണ്ട് യാതൊരു ക്യാദശ ക്രിയയും അവിടെ ചെയ്യാനില്ലാത്തതായിരിക്കുമ്പോൾ പട്ടക്കാർ ആ വകയ്ക്കു പോകുന്നതും ഞായറാഴ്ച കാലത്തു ചെറുക്കനെയും പെണ്ണിനെയും പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ പട്ടക്കാർ കൂടുതലായി നടക്കുന്നതും പട്ടത്വത്തിനപമാനമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് പട്ടക്കാർ കല്യാണത്തിന് കൂടെപോകുന്നുവെങ്കിൽ മുമ്പുകുട്ടി കെട്ടിക്കുന്ന പള്ളിയിൽ എത്തിക്കൊൾകയും കല്യാണവീട്ടിൽ പോകുന്നുവെങ്കിൽ മുൻകൂട്ടി പോയി കൊൾകയും വേണം.

102. 74-ാമത് പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണമുള്ള കത്തങ്ങളുടെ മക്കളും അയ്‌മേനികളുടെ മക്കളും തമ്മിൽ കെട്ടുമ്പോൾ അയ്‌മേനികളുടെ മക്കളുടെ വീതത്തിനുള്ള പസാരം വയ്പിച്ചുകൊള്ളണം.

103. എട്ടു നോമ്പിൽ ഏറിയ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും പള്ളിയിൽകൂടി ആരംഭിക്കയും കെട്ട്, ചുമട് മുതലായത് പള്ളിയകത്തു വയ്ക്കയും അവിടെ വച്ച് തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും രാത്രി പള്ളിയകത്തു കെടന്ന് ഉറങ്ങുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നത് ഒരു പ്രകാരത്തിലും ന്യായമായിട്ടുള്ളതല്ലായ്ക കൊണ്ട് നോമ്പു നോക്കുന്ന ആളുകൾ കുർബ്ബാനയ്ക്കും നമസ്കാരത്തിനും മാത്രം പള്ളിയകത്തു പോകുന്നതല്ലാതെ പള്ളിയകത്തു വച്ച് യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കയും മറ്റും ചെയ്യാതെ ഇരിക്കയും മുപ്പത്തൊന്നാമത് പക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം നടക്കുകയും ചെയ്യണം.

(ഈ പടിയോലയ്ക്കു ഒരു ഭരണഘടനയുടെയും കാനോന്റെയും പല ലക്ഷണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ പട്ടം കൊടയിലും വികാരി നിയമനത്തിലും ഇതിലെ വ്യവസ്ഥകൾ പാലിക്കാതിരുന്നതിനാൽ ശേഷം വ്യവസ്ഥകളും നടപ്പിലാക്കാതെ പോയി എന്ന് കണ്ട നാട് ഗ്രന്ഥവരി കുറിപ്പു രൂപത്തിൽ എഴുതിചേർത്തിരിക്കുന്നു (പു. 109-137).

തൊഴിയൂർ വ്യവസ്ഥകൾ

കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ പ്രഗത്ഭ ശിഷ്യൻ കുത്തൂർ ഗീവറുഗ്ഗീസ് കുറിലോസ് ആയിരുന്നു അക്കാലത്തെ തൊഴിയൂർ മെത്രാൻ. അദ്ദേഹം സ്ഥാനമേറ്റത് ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചന്തിൽ നിന്നായിരുന്നു. മാവേലിക്കര സുന്നദോസിൽ അദ്ദേഹം ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചനോടൊപ്പം സംബന്ധിക്കുകയും മിഷണറിമാർക്കും സഭയിലെ നവീകരണ സംരംഭകർക്കും എതിരെ പടിയോല എഴുതുന്നതിൽ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തു. നാട്ടു മെത്രാന്മാരെ മൂടക്കിയ അത്താനാസ്യോസിനെതിരെ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി നിലക്കുവാൻ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാച്ചനോടൊപ്പം നിന്ന കിടങ്ങൻ മെത്രാച്ചന്റെ പിൻ‌ഗാമിയായിരുന്നുവല്ലോ അദ്ദേഹം.

അല്ലെങ്കിലും സഭാവിഷയങ്ങളിൽ മലങ്കരസഭയോടും ആർത്താറ്റ് - പാലൂർ ഇടവകയോടും യോജിച്ചല്ലാതെ തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാർ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുക പതിവില്ല. അഥവാ ആർത്താറ്റ് - പാലൂർ ഇടവകപ്പട്ടക്കാരിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കുന്ന തൊഴിയൂർ മേൽപ്പട്ടക്കാർക്ക് മാത്രം ഇടവകയെ വിട്ട് ഒരു നിലപാട് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ആർത്താറ്റ് ഇടവക തൊഴിയൂർ പള്ളിയുടെയും തൊഴിയൂർ മെത്രാന്റെയും സംരക്ഷകരായിരുന്നതിനാൽ മറിച്ചൊരു നിലപാട് അചിന്ത്യവുമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ആർത്താറ്റ് - പാലൂർ ഇടവകയിലും ഭിന്നതകൾ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. അതീവ ന്യൂനപക്ഷമായ ഒരു വിഭാഗം പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പുന അനുക്രമിക്കുന്നവരായി കുന്നംകുളത്തു രൂപപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആ ന്യൂനപക്ഷത്തിൽ ഏറെ ശക്തന്മാരായ പാറമ്മേൽ കുടുംബക്കാർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ആ വിഭാഗം ഒരു പോരാട്ടത്തിന് കരുത്തുള്ളവരായിരുന്നു. മറുഭാഗത്തെ വൻഭൂരിപക്ഷത്തിൽ കരുത്തരായ പനക്കൽ കുടുംബക്കാർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടും രണ്ടു ഭാഗത്തുമുള്ള ഈ രണ്ട് കുടുംബങ്ങളും 'ഞാനോ നീയോ' എന്ന മട്ടിൽ മത്സരിച്ച് നിന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു തീർപ്പൊരി വീണാൽ ആളിക്കത്താൻ മാത്രം സജ്ജരായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ അപ്രകാരം ഒരാളിക്കത്തലിന് അചിരേണ അവസരമുണ്ടായി.

തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാൻ കുത്തൂർ കുറിലോസ് 1856 ജൂൺ 16 ന് കാലം ചെയ്തു. യൂയാക്കീം കുറിലോസിന്റെ പക്ഷക്കാരനായ അദ്ദേഹം നിര്യാതനായപ്പോൾ, പതിവുപോലെ തൊഴിയൂരിലെ എല്ലാ വസ്തുവഹകളും പുട്ടി മുദ്രവച്ച് ആർത്താറ്റ് യോഗക്കാരെ ഏല്പിച്ചു (എം. പി. വർക്കി, മാർ ദിവനാസ്യോസ്, പൂ. 14). അന്നു വികാരിയായിരുന്ന ആലത്തൂർ പനയ്ക്കൽ യൗസേപ്പ് കശ്ശീശായുടെ സൂക്ഷിപ്പിലായിരുന്നു ആ താക്കോലുകൾ. കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ തായ്വഴിയിൽ കോലാടി ചാക്കുണ്ണി (യാക്കോബ്) കശ്ശീശായെ ആർത്താറ്റ് ഇടവക, തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവത്രേ. അവിവാഹിത വൈദികൻ കൂടിയായ ആലത്തൂർ യൗസേപ്പ് കശ്ശീശായ്ക്കു ഇതിൽ അസംതൃപ്തി ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ തൊഴിയൂർക്കാർക്കു അന്ന് യാതൊരു പങ്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അതൊരു ഇടവക പോലും അല്ലായിരുന്നു. തൊഴിയൂർ പള്ളിയുടെ വിസ്തൃതമായ തെങ്ങിൻപറമ്പിൽ കാവലിനായി 18 വീട്ടുകാർ താമസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവരിൽ ഒരു കാൾ എങ്കിലും കരം കൊടുക്കുന്ന ഒരുത്തനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (മുൻ പുസ്തകം, പൂ. 18).

കർമ്മകുശലനും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ പാലക്കുന്നത്തു മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഉടനെ തൊഴിയൂരിലെത്തി. ശേഷം കാര്യങ്ങൾ തൊഴിയൂർ

സഭാചരിത്രകാരന്റെ വാക്കുകളിൽ പകർത്താം: “മാർ അത്താനാസ്യോസ് തൊഴിയൂരിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടത്തെ ഭണ്ഡാരം, മുറി മുതലായവ മുദ്ര വച്ച് ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. മാർ അത്താനാസ്യോസ് മുദ്ര പൊട്ടിച്ച് കതകു തുറന്ന് അകത്ത് പ്രവേശിച്ചു” (ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ്, *മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനി സഭാചരിത്രം*, പൃ. 74). ഈ അക്രമത്തെയും കത്തേറ്റത്തേയും അപലപിക്കുവാൻ ചരിത്രകാരന് കഴിയാതെ പോയി. അക്കാലത്ത് ചാവക്കാട് മുൻസിഫ് പാലക്കുന്നത്ത് മെത്രാപ്പാലന്റെ ഉറ്റുമിത്രമായിരുന്നു (പുത്തൻകാവ് ആലുംമുട്ടിൽ ജോർജ്ജ്). ഈ പിൻബലമാണ് തൊഴിയൂരിലെ കത്തേറ്റത്തിന് പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലനെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയത്. ചാവക്കാട് കോടതിയുടെ അധികാരപരിധിയിലായിരുന്ന തൊഴിയൂരിൽ മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ പിന്തുണയുള്ളപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ലായിരുന്നു. കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിച്ച ആർത്താറ്റ് പള്ളി വികാരി ആലത്തൂർ പനക്കൽ യൗസേപ്പ് കത്തനാർ തൊഴിയൂരിലെത്തി. ആർത്താറ്റ് പള്ളിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലായിരുന്ന തൊഴിയൂരിലെ വസ്തുവഹകളിൽ അനധികൃതമായി കത്തേറ്റം നടത്തിയ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലനോട് പ്രതിഷേധിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ആർത്താറ്റ് വികാരി അക്രമിയുടെ പക്ഷം ചേർന്നു. തൊഴിയൂരിലെ അടുത്ത മെത്രാനായി വാഴിക്കാമെന്ന പ്രലോഭനമാണ് അദ്ദേഹത്തെ അക്രമിയുടെ പക്ഷത്തു നില്ക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു.

ആർത്താറ്റു പള്ളിയുടെ മേലധ്യക്ഷതയെ പ്രത്യക്ഷമായി കൈത്തേറ്റം ചെയ്ത പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലനെയും ആർത്താറ്റ് വികാരിയെന്ന നിലയിൽ ട്രസ്റ്റ് ലംഘനം നടത്തിയ വികാരിയേയും തൊഴിയൂരിൽ നിന്ന് പുറത്തിറക്കുവാൻ ആർത്താറ്റ് ഇടവകക്കാർ സംഘം ചേർന്ന് തൊഴിയൂരിലേക്കു യാത്രയായി (രണ്ടര നൂറ്റാണ്ടിന് മുമ്പ് ആർത്താറ്റ് - പാലൂർ പള്ളി കൈവശങ്ങളിൽ വന്ന ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനേസ്സിസിനെ തങ്ങളുടെ പൂർവികർ തുരത്തിയോടിച്ച വീരസ്മരണകൾ അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുയർന്നിരുന്നു). മെത്രാനും സംഘവും ഭയചകിതരായി പള്ളിമാളികയിൽ അടച്ചിരുന്നു. മെത്രാപ്പാലീത്തായുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അടങ്ങപ്പുറത്തു യൗസേഫ് കശ്ശീശാ വാതിൽ അടച്ചുകുളഞ്ഞതിനാൽ മെത്രാപ്പാലീത്താ ഇരുന്ന മാളികമുറിയിൽ കയറുന്നതിന് അവർക്ക് സാധിച്ചില്ല. കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ധീരനായ വേങ്കടത്തു ശെമ്മാശൻ ഒരേഴുത്തു വാങ്ങിക്കൊണ്ട് രാത്രിയിൽ കയറു വഴി താഴത്തിറങ്ങി ചാവക്കാട്ടെത്തി. അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പാലീത്തായുടെ സ്നേഹിതനായിരുന്ന പുത്തൻകാവ് സ്വദേശിയും ആലുംമുട്ടിൽ കുടുംബക്കാരനുമായ ജോർജ്ജ് മുൻസിഫ് മജിസ്ട്രേറ്റിന് ആ കത്ത് കൊടുത്തു. തൽഫലമായി പ്രഭാതമായപ്പോഴേക്കും പോലീസുകാരും പിന്നാലെ മജിസ്ട്രേറ്റും എത്തി” (ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ്, പൃ. 75).

സ്വന്തക്കാരനായ മുൻസിഫിന്റെ ഒത്താശയോടെ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലം തൊഴിയുരിൽ വിജയശ്രീലാളിതനായി. മുൻ വാഗ്ദാനപ്രകാരമാവാം, യൗസേഫ് കശ്ശീശ, കുറിലോസെന്ന സ്ഥാനനാമത്തിൽ തൊഴിയുരിൽ മെത്രാനുമായി. ഈ പട്ടംകോടയ്ക്കെതിരെ യുയാക്കീം മാർ കുറിലോസ് 1857 ൽ ചിങ്ങം 17 ന് കോഴിക്കോട് സിവിൽ കോടതിയിൽ വ്യവഹാരപ്പെട്ടു. യുയാക്കീം കുറിലോസിന്റെ വാദഗതികൾ ചെലവ് സഹിതം തള്ളിക്കൊണ്ട് വിധിയായി. 1862 ൽ മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽ നൽകിയെങ്കിലും അവിടെയും ചെലവ് സഹിതം അപ്പീൽ തള്ളുകയാണുണ്ടായത് (ഈ കേസിൽ പനയ്ക്കൽ യൗസേഫ് കുറിലോസ് ഹാജരാക്കിയ നാലാം രേഖ, തൊഴിയൂർ പള്ളി നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം പനയ്ക്കൽ താരൂ 1775 ഇടവത്തിൽ പുനത്തൂർ രാജാവിൽ നിന്ന് വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ തീറാധാരമാണ്. 1775 ലോ അതിന് ശേഷമോ മാത്രമേ തൊഴിയൂർ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്ന് സംശയലേശമെന്നു തെളിയിക്കുന്ന രേഖ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയവർ തന്നെ 1772 ൽ തൊഴിയൂർ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു എന്ന് ചരിത്രം സ്ഥാപിയ്ക്കുവാനും അതിനാധാരമായി ഐതീഹ്യങ്ങളെ ചമച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും ശ്രമിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ദുരുഹമായിരിക്കുന്നു).

യുയാക്കീം കുറിലോസിന് വേണ്ടി ഈ വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തിയത് യുയാക്കീം കുറിലോസിൽ നിന്ന് 1851 -ൽ ചാലശ്ശേരിയിൽ വച്ച് കശ്ശീശാ പട്ടമേല്ക്കുകയും ചിറളയം പള്ളിയിൽ പ്രഥമ ദിവ്യബലി അനുഷ്ഠിക്കുകയും പഴഞ്ഞിപ്പള്ളിയിൽ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ ആണ്. കേസ് ചെലവ് സഹിതം തള്ളിയതിനെ തുടർന്ന് യുയാക്കീം കുറിലോസ് നേരത്തെ പണിയിപ്പിച്ചിരുന്ന ചാലശ്ശേരി, പോർക്കളം പള്ളികൾ തൊഴിയൂർ മെത്രാപ്പാലത്തിന്റെ കൈവശം കോടതിച്ചെലവിന്റെ നഷ്ടപരിഹാരം എന്ന നിലയിൽ വന്നു ചേർന്നു. ഇതോടെ തൊഴിയൂർ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. കുന്നം കുളവും തൊഴിയൂരും തമ്മിൽ നിലവിലിരുന്ന സൗഹൃദത്തിന്റെ പൊൻ കണ്ണികൾ ഇതോടെ അറ്റുപോയി (കിടങ്ങൻ മെത്രാപ്പാലം കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരി സ്ഥാപകനും ചേർന്ന് വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോന്ന ഒരു മഹൽ പ്രസ്ഥാനം ഇതോടെ തകർന്നു. ഈ സംഭവത്തിൽ പല പില്ക്കാല തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാരും ദുഃഖിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസഭയുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെട്ടാലേ തൊഴിയൂർ ഇടവകയ്ക്കു ഭാവിയിലുള്ളൂ എന്ന് പല തൊഴിയൂർ മെത്രാന്മാരും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കത്തോലിക്കാ റീത്തിൽ ചേർന്ന പൗലോസ് പീലക്സിനോസ് മെത്രാൻ അപ്രകാരം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതായി, തൊഴിയൂർ മെത്രാനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ച പല വൈദികരും ഇതെഴുതുന്ന ആളിനോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈയിടെ കാലം ചെയ്ത കുത്തൂർ മാത്യുസ് മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പാലം

എന്ന് ത്യാഗം ചെയ്തും മലങ്കരസഭയുമായി രമ്യമാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അഭിപ്രായം ഗുരുനാഥൻ യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് പലവട്ടം പറയുകയും ആവശ്യമായ സഹായങ്ങളും ശുപാർശകളും നടത്തുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തൽസംബന്ധമായ ചില ആലോചനകളിൽ ഇതെഴുതുന്ന ആളും എളിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭകളുടെ പരിഗണനാ വിഷയങ്ങളുടെ മുൻഗണനാക്രമം ഏറെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു പോയതിനാൽ അനൂരഞ്ജനസാധ്യത വേണ്ടത്ര വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ രണ്ടു ഭാഗത്തിനും നിർഭാഗ്യവശാൽ കഴിഞ്ഞില്ല).

തൊഴിയൂർ സഭ പിൽക്കാലത്തു നവീകരണ സഭയുമായുള്ള ചങ്ങാത്തം തുടർന്നു. എന്നാൽ ഈ ചങ്ങാത്തം പട്ടംകൊടയിലല്ലാതെ മറ്റു മേഖലകളിലേക്കു വ്യാപിക്കാതിരിക്കുവാൻ ആ സഭ പ്രത്യേകം ജാഗ്രത പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സുറിയാനിസഭ എന്ന് തൊഴിയൂർ സഭ സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ പദത്തിന് ആ സഭയിൽ ഇന്ന് കടലും കടലാടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമേ ഉള്ളൂ. സുറിയാനിസഭയുടെ കാനോൻ, 7 യാമങ്ങളിലെ കാനോനോ നമസ്കാരം, പെങ്കീസാ നമസ്കാരം, സൈത്തു - മൂറോൻ കൂദാശകൾ, കഹനൈത്താ - കന്തീലാ ക്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സുറിയാനി ആരാധനാ ക്രമങ്ങൾ അവർക്കു അന്യമാണ്. നവീകരണ സഭയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ കഴിയുന്നതു മൂലം സുറിയാനി സഭയുടെ അമൂല്യമായ പല പൈതൃകങ്ങളും അവർക്കു സ്വാഭാവികമായും കൈമോശം വന്നിട്ടുണ്ടാകാം. എന്നാൽ പൊതുസഭയുടെ ചില ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ആ സഭ നിലനിർത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. വൈദിക പരിശീലനത്തിന് ഒരു വേദിയുണ്ടാവുന്നതോടെ പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നവയാണ് ആ സഭയുടെ പല പരാധീനതകളും.

വിജയശ്രീലാളിതനായ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയമാനുസൃത മലങ്കര മെത്രാനായി വാഴുമ്പോൾത്തന്നെ നവീകരണ ശ്രമങ്ങളും നടത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃവൃന്ദ പാലക്കുന്നത്ത് ഏബ്രഹാം മല്പാൻ, മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്ന് കുർബ്ബാന അനുഭവിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു എന്ന് മല്പാനച്ചന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നു. മല്പാൻ തിരുത്തിയ തക്സാ വച്ച് കുർബ്ബാന ചൊല്ലാമെന്ന് മെത്രാച്ചൻ ധരിപ്പിച്ചിട്ടും മല്പാനച്ചന് അത് സ്വീകാര്യമായില്ല. മല്പാനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ നവീകരിച്ച തക്സാ മെത്രാച്ചൻ ഉപയോഗിക്കുമെങ്കിലും പിന്നീട് മറ്റൊരു സാഹചര്യത്തിൽ നവീകരിക്കാത്ത തക്സാ ഉപയോഗിക്കുവാൻ മെത്രാച്ചൻ മടിക്കുകയില്ലെന്നും അപ്രകാരം ഉഭയമുഖമുള്ള ഒരു മെത്രാച്ചനിൽ നിന്ന് കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല എന്നായിരുന്നുവത്രെ മല്പാനച്ചന്റെ ന്യായീകരണം. ഒടുവിൽ തന്റെ

നവീകരണം പ്രയോഗത്തിൽ സ്ഥിരമായി വരുത്തുന്ന കൈതയിൽ അച്ച നാണ് മല്പാനച്ചൻ കുർബ്ബാന നൽകിയതെന്ന് ജീവചരിത്രം തുടർന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ നവീകരണങ്ങൾ

പാലക്കുന്നത്തു വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ നവീകരണക്കാരൻ ആയിരുന്നുവോ? ദേവലോകം എം. ഒ. സി. പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ (ശ്രീ. ജോർജ്ജ് വർഗീസ്, *മാർ അത്താനാസ്യോസ്*) അദ്ദേഹത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസി എന്ന് ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഒരു വിഹല ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ട് (ശ്രീ. പി. വി. മാത്യു എഴുതിയ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പുസ്തകത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ ഒരസ്സൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസിയായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാല ചരിത്രകാരന്മാരും പിൽക്കാല ജീവചരിത്ര സഭാചരിത്രകാരന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ നവീകരണ നേതാവായി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നു രണ്ടു പേർ മാത്രം വ്യത്യസ്തമായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതും അതിലൊരു കൃതി ചരിത്രമെന്നോണം എം. ഒ. സി. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും ഓർക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പുറകിൽ സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ ആരുടെനായിരുന്ന ഏതോ കറുത്ത കൈകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയം തോന്നാം). മാർത്തോമ്മാ സഭ, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിൽ നിന്ന് നവീകരണം ആരംഭിച്ചതായി അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കെ. എൻ. ദാനിയേൽ എഴുതുന്നു: “ഏബ്രഹാം മല്പാൻ, കൈതയിൽ ഗീവർഗീസ് മല്പാൻ മുതലായ മഹാമാർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വിരോധത്തേയും പലവിധമായ പീഡകളേയും വകവയ്ക്കാതെ തങ്ങളുടെ ഈ വകകളിൽ നവീകരിച്ച തക്സാ കൊല്ലം 1012 (എ. ഡി. 1837) മുതൽ ഉപയോഗിച്ചു വന്നു. പിന്നീട് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണം കൈയ്യേറ്റത്തോടു കൂടി നവീകരണത്തിന് പ്രചാരമുണ്ടായി” (*മലങ്കരസഭയും നവീകരണവും*, പৃ. 38). കുമ്പനാട്ട് മാർത്തോമ്മാ വലിയപ്പള്ളിയുടെ സുവനിർ പറയുന്നു: “നവീകരണ കർത്താവായ അബ്രഹാം മല്പാനച്ചന്റെ പിൻഗാമിയും മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിലെ മുടിച്ചുടാ മന്നനുമായ മേല്പറഞ്ഞ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ വാഴ്ചയുടെ കാലത്താണ് ഈ ആത്മീയ വ്യാപാരം സഭയിൽ പൊതുവെ ഉണ്ടായത്” (*ദീർഘ ശതവത്സരാഘോഷ സ്മാരക ഗ്രന്ഥം*, പൃ. 16).

ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും സത്യമെന്ന് മാർ അത്താനാസ്യോസ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു നമസ്കാര ക്രമം തെളിയിക്കുന്നു. 1865 -ൽ മൂന്നാം പതിപ്പായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകം “സ്തുതി ചൊവ്വകപ്പെട്ട

സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനിക്കാരുടെ നമസ്കാരക്രമങ്ങൾ സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു് എന്നും “കോട്ടയത്തു സുറിയാനി സെമിനാരിയിൽ മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അച്ചുകൂടത്തിൽ അടിക്കപ്പെട്ടതു്” എന്നും ആദ്യപേജിൽ അച്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ അവകാശപ്പെട്ടതു പോലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നമസ്കാരപുസ്തകത്തിന്റെ ശരി തർജ്ജിമയല്ല ഈ പുസ്തകമെന്ന് സവ്യസനം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. സുറിയാനി നമസ്കാരപുസ്തകത്തിലെ ചില പ്രാർത്ഥനകൾ വിട്ടുകളഞ്ഞും വേറെ ചിലതു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയും ആണ് ഇതിൽ കാണുന്നത്. കൗമ്മാ പ്രാർത്ഥനയുടെ അന്ത്യത്തിൽ സുറിയാനി പ്രാർത്ഥനാ ക്രമത്തിൽ സർവസാധാരണയായി കാണാറുള്ള ഗ്ലോമ്മോക് മറിയം മലിയസ് തൈബുസോ (കൃപ നിറഞ്ഞ മറിയമേ, നിനക്കു സമാധാനം) എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന ഇതിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ സുറിയാനി പ്രാർത്ഥനാ ക്രമത്തിൽ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് (കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒമ്പതാംമണി പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക്) കോലോ (രാഗം) കഴിഞ്ഞാൽ ചൊല്ലുന്ന മാർ ബാലായിയുടെ “ഹാദെസ് മ്ലേറഹമ്മേ” (കരുണ നിറഞ്ഞവനേ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ) എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന ബോവൂസോ - അപേക്ഷ, മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടിയുള്ളത് - നീക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സുത്തറായ്ക്കു ശേഷം ചെയ്യുന്ന ശയനനമസ്കാരത്തിലെ മാർ അപ്രേമിന്റെ ബോവൂസോയിൽ ഇപ്രകാരം മറിയാമ്മിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥത അർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്:

‘നിന്നെപ്പൊറ്റുന്നമ്മയുടെ
നിന്നോടുള്ള അപേക്ഷയാലെ
എനിക്കുള്ള ശയനത്തിന്മേൽ
തിരുപെട്ടവനണയരുതേ.’

ഈ വരികൾ തർജ്ജിമയിൽ ഇപ്രകാരം ഭേദപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:

‘കാരുണ്യ ഉടയവനോട്
നിനക്കുള്ള അപേക്ഷയാലെ
എനിക്കുള്ള ശയനത്തിന്മേൽ
തിരുപെട്ടവനണയരുതേ.’

ആരാധനാ ക്രമങ്ങൾ മൂലഭാഷയിൽ നിന്ന് സ്വഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തുകിട്ടുന്ന ആപ്റ്റാദവായ്പിൽ, വിവർത്തനത്തിനിടയിൽ നടത്തിയ നവീകരണശ്രമങ്ങളെ പലരും കണ്ടില്ല. കണ്ട പലരും കണ്ടതായി ഭാവിച്ചിട്ടുമില്ല.

പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ

ഇതിനെതിരെ ആദ്യത്തെ പ്രതികരണം പുറപ്പെടുത് കുന്നംകുളത്ത് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാരിൽ നിന്നായിരുന്നു. നമസ്കാര ക്രമങ്ങളുടെ (കൂർബ്ബാനക്രമം ഉൾപ്പെടെ) ശരിയായ തർജ്ജിമ അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട് കളഹസ്തിയപ്പ ചെട്ടിയരുടെ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച് അദ്ദേഹം വിതരണം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്ത് കുറഞ്ഞപക്ഷം ഈ അച്ചടിക്രമത്തിന്റെ പതിമൂന്നു പതിപ്പുകളെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (ആറേഴു പതിപ്പുകളുടെ സാമ്പിളുകൾ ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ട്. 1902 -ൽ പുറത്തിറക്കിയ കൂർബ്ബാനക്രമത്തിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ള ചില അന്ത്യോഖ്യൻ സമ്പ്രദായങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുവാൻ ഈ പുസ്തകം സഹായകമാണ്).

1850 കളിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ കുന്നംകുളത്തു ഒരു പ്രസ് ആരംഭിച്ചു. 'പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാർസ് പ്രസ്' എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ അതിന് നാമകരണം ചെയ്തിരുന്നു. അതൊരു കല്ലച്ചു പ്രസായിരുന്നു എന്ന് വേണം കരുതുവാൻ. തലശ്ശേരിയിലെ ജർമ്മൻ മിഷണറിമാരിൽ നിന്നാണത്രേ അതു വാങ്ങിച്ചത്. അതിൽ നിന്നിറങ്ങിയ മലയാള പുസ്തകം ഇതെഴുതുന്ന ആൾ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ നിന്നിറങ്ങിയ സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള അച്ചടിച്ച കൂർബ്ബാന തക്സാ എന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യത്തെ സുറിയാനി അച്ചടി നിർവ്വഹിക്കുവാനുള്ള കല്ലച്ച് പ്രസ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത് കുന്നംകുളത്തായിരുന്നു എന്ന് തീർച്ച (പിന്നീട് കുന്നംകുളം പ്രസ്സുകളുടെ നാടായി. ആദ്യത്തെ പ്രസ്സുകാരനായ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാറെ ആ ബഹുമതിയോടെ ആരെങ്കിലും ഓർക്കുന്നുണ്ടോ ആവോ?). കൂർബ്ബാന തക്സായോടൊപ്പം, വിവാഹം, മാമ്മുദീസാ എന്നീ ക്രമങ്ങളും ആ പുസ്തകത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവ നടത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള തക്സാകൾ എന്ന നിലയിൽ ഇവയുടെ ഗവേഷണ മൂല്യം വലുതാണ്. അച്ചടിച്ച സുറിയാനി തക്സായും മലയാളം നമസ്കാര കൂർബ്ബാനക്രമങ്ങളുമായി മലങ്കരയിലെ പള്ളികളിലെങ്ങും ആ ഒറ്റയാൾ പട്ടാളം സഞ്ചരിച്ചു. സാഹസികനായ ആ വിശ്വാസ പോരാട്ടക്കാരനെ മലങ്കരസഭ മുഴുവൻ നിശബ്ദമായി ശ്രദ്ധിച്ചു; മനസ്സുകൊണ്ടു അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. കുന്നംകുളം പുത്തൻപള്ളിക്കേസിൽ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്ത തറപറ്റിച്ച ആ യോദ്ധാവിനെ സഭാസന്ദേഹികൾ സാക്ഷാത്കാരികൾ വീക്ഷിച്ചു (പുത്തൻ പള്ളിക്കേസിന്റെ കഥ ഇങ്ങനെ: 1852 ചിങ്ങം 6 ന് വൈദികനായ കഥാപുരുഷൻ പഴഞ്ഞി, ചാലശ്ശേരി പള്ളികളിൽ ചീരൻ ഇട്ടുപ്ത കത്തനാരെത്തു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴാണ് മാർ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്ത രാജകീയ വിളംബരം ലഭിക്കുന്നത്. കഥാപുരുഷൻ അന്ന് 20 വയസു

പ്രായമാണ്. കോമള കളേബരൻ. തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തെക്കുറിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ആർത്താറ് ഇടവകയിൽ കഥാപുരുഷൻ ഉൾപ്പെടെ പല വൈദികർക്കും അനേകം ജനങ്ങൾക്കും വ്യസനമായി. മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ പാത്രിയർക്കീസ് സ്ഥാനഭ്രഷ്ടൻ ആക്കിയിട്ടുള്ളതു കൊണ്ടും മാർ അത്താനാസ്യോസ് സുറിയാനി മതോപദേശങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ ഉത്സുകനായിരുന്നതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയിലിരിക്കുന്നത് അവിഹിതമെന്ന് മേൽപറഞ്ഞവർ തീർച്ചയാക്കി. ഇങ്ങനെ ഒരു ബോധം പത്തു നാനൂറു കുടുംബക്കാരിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് യൗസേപ്പ് കത്തനാർ വളരെ യത്നം ചെയ്തു. വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിലെ അനീതി അവർക്കു ബോദ്ധ്യമായി. എങ്കിലും ഒരു നിയമയുദ്ധം നിഷ്പ്രയോജനമെന്ന് അവർക്കു ബോദ്ധ്യമായി. തന്മൂലം കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അനുവാദത്തോടെ കുന്നംകുളങ്ങര കിഴക്കേ പുത്തൻപള്ളി 1028 (1852) വൃശ്ചികം 12 -ന് (പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെ ഓർമ്മദിവസം) സ്ഥാപിച്ച് അന്നു മുതൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു (എം. പി. വർക്കി, പു. 9, 10). കുന്നംകുളങ്ങര പുത്തൻപള്ളി പണിയിച്ച വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ മാർ അത്താനാസ്യോസിന് കലശലായ കോപമാണുണ്ടായത്. ഈ പള്ളിയിൽ ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹം കൊച്ചി ദിവാൻ ശങ്കരവാരിയർ അവർകൾക്കു ഉടനെ എഴുതി അയച്ചതനുസരിച്ച് കർമ്മം വിരോധിക്കുന്നതിന് ദിവാൻജി ഉത്തരവയച്ചു. ഈ ഉത്തരവിനെ സാധൂകരിക്കുവാൻ ഏതു പക്ഷപാതിക്കും സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. വിളംബരപ്രകാരം മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അനുസരിച്ച് നടപ്പാൻ തനിക്കു പാടില്ലെന്നും അതിനാൽ ഒരു പുത്തൻപള്ളി വയ്പാൻ അനുവാദം കിട്ടണമെന്നും പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് കത്തനാർ ബോധിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് ഈ പുത്തൻ പള്ളി സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സർക്കാർ അനുവാദം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെയിരിക്കേ കർമ്മം വിരോധിയ്ക്കുന്നതിന് യാതൊരു അർഹതയുമില്ലാത്തതാണ്. ... അന്യായമായ ആ ഉത്തരവിനെ വകവയ്ക്കാതെ യൗസേപ്പ് കത്തനാർ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുകയാണ് ചെയ്തത്. ന്യായാന്യായങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ഥിരബോധത്തിന്റെ പരിപക്വമായ ഈ പ്രവൃത്തി നമ്മുടെ കഥനായകന്റെ ബുദ്ധി വിശേഷത്തിനും ധീരോദാത്തതയ്ക്കും ദൃഷ്ടാന്തമായി ശോഭിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം ആജ്ഞാലംഘനം ചെയ്ത വിവരം സ്ഥലത്തെ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ദിവാൻജിക്കു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. ഉടനെ വഴക്കും കൂട്ടവുമായി. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ദിവാൻജിയുടെ അടുക്കൽ പല വിചാരണകളും നടന്നതിന്റെ ശേഷം യൗസേപ്പ് കത്തനാർ പ്രസ്തുത പള്ളിയിൽ കർമ്മം കഴിച്ചത് നിയമവിരുദ്ധമല്ലെന്നും ദിവാൻജി ന്യായാനുരൂപമായി തീരുമാനിച്ചു (എം. പി. വർക്കി, പു. 10). അങ്ങനെ 20-ാം വയസ്സിൽ സിംഹപ്രതാപിയായ പാലക്കുന്നത്തു മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ നിയമയുദ്ധത്തിൽ തറപറ്റിച്ച കോമളയുവാവായ അഭിനവദാവീദിനെ സഭ ആദരപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിച്ചു).

പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്ന് പട്ടമേറ്റു എന്ന കാരണത്താൽ രാജകീയ വിളംബരം കൗശലം മൂലം പിടിച്ച്പറ്റിയ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താവിനെ നവീകരണ വ്യഗ്രത, തൊഴിയൂർ വ്യവഹാരങ്ങളിലേറ്റ പ്രഹരങ്ങളെത്തുടർന്ന് നവീകരണത്തെ ചെറുക്കുന്നതിൽ യൂയാക്കീം കുറിലോസ് പ്രദർശിപ്പിച്ച അജാഗ്രത എന്നിവയിൽ മനംനൊന്ത ഒരു വലിയ വിഭാഗക്കാർ തങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങളെ തുടരെ തുടരെ പാത്രിയർക്കീസിനയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ പാത്രിയർക്കീസ് കുറിലോസിനെഴുതിയ കത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “... ഇവിടെ നിന്നും മലയാളത്തിന് വന്ന മെത്രാന്മാർ ക്ഷയസുഖം (വാർദ്ധക്യം) കൊണ്ടും മറ്റും മരിച്ചതല്ലാതെ മലയാളത്തിലെ പള്ളികളെ സുഖത്തോടെ ഭരിച്ചപ്രകാരം കാണാനില്ലാത്തതിനാൽ ഇനി മേലാൽ ഇവിടെ നിന്നും മെത്രാന്മാരേയും മറ്റും അങ്ങോട്ട് അയയ്ക്കുന്നതല്ലെന്നും അതിനാൽ അവിടെ നിന്നും കൊള്ളാവുന്ന രണ്ടോ മൂന്നോ കശ്ശീശന്മാരെ ഇവിടേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചാൽ ശോധന ചെയ്തു പഠിപ്പിച്ച് മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം കൊടുത്തു അയയ്ക്കുന്നതാകുന്നു (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പৃ. 176). 1863 ധനു 11 ന് മലങ്കരസഭാ പ്രതിനിധി സമ്മേളനം കോട്ടൂർ പള്ളിയിൽ സമ്മേളിച്ച് പാത്രിയർക്കീസിന് മറുപടി തയ്യാറാക്കി. “കല്പിച്ചു കൊടുത്തയച്ച എഴുത്തു വായിച്ചു കണ്ടതിൽ എത്രയും സങ്കടം. അവിടെ നിന്നു ബാവാമാർ ഇവിടെ വരാതിരുന്നാൽ ഈ മാർഗ്ഗം ഇല്ലാതെ ആയിപ്പോകുന്നതും കൂടാതെ ഇവിടങ്ങളിൽ, കല്പനപ്രകാരം, കൊള്ളാകുന്ന പട്ടക്കാർ ഇവിടെ നിന്നു പോരുന്നതിന് മടിയായി വന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവിടെനിന്ന് രണ്ടു ബാവാമാരേയും പത്തു റമ്പാന്മാരേയും വേണ്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങളും മൂറോൻ മുതലായതും കൊടുത്തു അയയ്ക്കണം. ബാവാ (യൂയാക്കീം കുറിലോസ്) എത്രയും രോഗപ്പെട്ടവനാക കൊണ്ട് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിന് പാടില്ലാതെ തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രകാരവും മേൽപറഞ്ഞ സങ്കടം തീർത്തു രക്ഷിക്കുന്നതല്ലാ എങ്കിൽ ഇവിടെ വച്ചു തന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ പേരെ മെത്രാനായി വാഴിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി കുറിലോസ് ബാവായുടെ പേർക്കായി അനുവാദ കല്പന കൊടുത്തയച്ചെങ്കിലും നിദാനം വരുത്തി രക്ഷിപ്പാറാകണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു’ (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പৃ. 177).

ഈ കത്ത് കൊടുത്തയക്കാനിടയാകുന്നതിന് മുമ്പ് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ യൂയാക്കീം കുറിലോസിനെ സന്ദർശിച്ച് ഓഗസ്റ്റ് 1039 (1864) മീനം 2 ന് കോട്ടൂരെത്തി. തൊഴിയൂർ വ്യവഹാരവും വരാപ്പുഴ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് കുറിലോസിനെതിരായി നല്കിയ മാനനഷ്ട വ്യവഹാരവും തനിയ്ക്കു വേണ്ടി ഏറ്റെടുത്തു നടത്തിയ ആൾ എന്ന നിലയിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ, യൂയാക്കീം കുറിലോസിന് പ്രിയങ്കരനായിരുന്നു. എന്നാൽ പോലും മറ്റൊരു മെത്രാന്റെ സാന്നിധ്യം തന്റെ

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സമ്പാദ്യത്തെയും പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആശങ്ക ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്നു. കടൽയാത്ര ചെയ്യാൻ പൂലിക്കോട്ടിൽ കത്തനാർ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചതോടെ പള്ളിക്കാരും പ്രഗത്ഭ വൈദികരും മാർ കുറിലോസിന്റെ മേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിന് എഴുതി: “കല്പിച്ച് കൊടുത്തയച്ച കല്പനയ്ക്കു മറുപടി നിശ്ചയിപ്പാനായി കോട്ടൂർ പള്ളിയിൽ പള്ളിക്കാർ കൂടിയ സമയം ഈ കശ്ശീശാ പോകുന്നതിനായി എത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാലത്രേ ഇപ്രകാരം പള്ളിക്കാർ എഴുതുവാൻ സംഗതി വന്നത് എന്ന് ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ തിരുമുമ്പാകെ ഈ ആൾ വന്നാൽ തിരുമനസ്സു പോലെ ചെയ്യുന്നതിന് ഒക്കെ എനിക്കും പള്ളിക്കാർക്കും സമ്മതമാകുന്നു എന്ന് 1864 മീനം 11 ന് കോട്ടൂർ പള്ളിയിൽ നിന്ന് (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 180). ഇക്കാര്യം സംബന്ധിച്ച് ആർത്താറ്റ്, കുറുപ്പംപ്പടി മുതലായ പള്ളിക്കാരും എഴുതിയ കത്തിലും കോട്ടൂർ സമ്മേളനം തയ്യാറാക്കിയ കത്തിലും മാർ കുറിലോസ് ഒപ്പും മുദ്രയും വച്ച് അവ കൊടുത്തയച്ചു. കോട്ടയത്തു ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാറെ കാണരുതെന്നും അയാളിൽ നിന്ന് യാതൊരു എഴുത്തുകളും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോകരുതെന്നും മാർ കുറിലോസ് ജോസഫ് കത്തനാറെ ശത്രു കെട്ടിയിരുന്നു (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, 362). പോകുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള ബാവാമാർക്കും നാട്ടുകാർക്കും കത്തുകൾ കൊടുത്തയച്ചതു കൂടാതെ ബാവായ്ക്കു ഏകദേശം 35 രൂപാ തുക വെള്ളിയിൽ തീർത്ത അംശവടിയും മാർ കുറിലോസ് കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന സ്വർണ്ണം പൂശിയ സ്ലീബായും കൊടുത്തയച്ചു” (പൂ. 364).

കുന്നംകുളത്തുകാർ സ്വരൂപിച്ച് നല്കിയ അഞ്ഞൂറു രൂപയും അങ്കമാലി, അകപ്പറമ്പ്, കുറുപ്പമ്പടി, കോതമംഗലം, കുന്നക്കുരുടി, കടമറ്റം, കോലഞ്ചേരി തുടങ്ങിയ ഇടവകകൾ നൽകിയ സംഭാവനകളും കൂട്ടി ജോസഫ് കത്തനാർ യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. കണ്ടനാട്ടുകാരൻ മട്ടുമ്മേൽ ഗീവറുഗ്ഗീസ് കത്തനാറും പരിചാരകൻ കുന്നംകുളം കുത്തൂർ താരപ്പനും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു.

1863 മേടം 14 ന് കുന്നംകുളത്തു നിന്ന് ആരംഭിച്ച ആ യാത്രയുടെ അതിമനോഹരമായ ഒരു വിവരണം ‘ഒരു പരദേശ യാത്രയുടെ കഥ’ എന്ന പേരിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ രചിച്ചിട്ടുണ്ട് (ആയത് പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തി വരുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ പ്രഥമ യാത്രാവിവരണ ഗ്രന്ഥമായ ഈ കൃതി നാളിതുവരെ സഹ്യദയ ലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ വന്നിട്ടില്ല).

1039 (1864) മേടം 25 ന് അദ്ദേഹത്തിന് റമ്പാൻ സ്ഥാനവും 26 ന് മെത്രാൻ സ്ഥാനവും നൽകി. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യോടൊപ്പം അർമ്മീനിയൻ

മെത്രാനും മർദ്ദിനിൽ നിന്ന് വന്ന മെത്രാനും അഭിഷേകച്ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കുകയും സാക്ഷികളായി സുസ്താത്തിക്കോനിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു (ഇങ്ങനെ ഒരു സ്ഥാനാരോഹണം നടന്നിട്ടില്ലെന്നും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ ഏതോ റീത്തു പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നാണ് മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റതെന്നും സുസ്താത്തിക്കോൻ വ്യാജസൃഷ്ടിയാണെന്നും എഴുതിയ ഒരു സഭാചരിത്രപ്പുസ്തകം ഈയിടെ കാണുകയുണ്ടായി. പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ ലഭിച്ച സുസ്താത്തിക്കോൻ യുയാക്കീം കുറിലോസ് മെത്രാനും, കണ്ടനാട് കരോട്ടുവീട്ടിൽ ശെമ്മവൂൻ കോറി തുടങ്ങി സുറിയാനി വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നവർ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ സാക്ഷ്യമുണ്ട്. സുസ്താത്തിക്കോൻ അതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ സെമിനാരിക്കേസിൽ ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കോനാട്ട് മാത്തൻ ശെമ്മാശൻ (പിന്നീട് മലങ്കര മല്പാൻ കോനാട്ട് മാത്തൻ കോറേപ്പിസ്കോപ്പാ) പരിഭാഷപ്പെടുത്തി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയതിന്റെ പകർപ്പ് ഇതെഴുതുന്ന ആളിന്റെ കൈവശമുണ്ട് (ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ അതു പൂർണ്ണമായും നൽകുന്നുണ്ട്). അതിന് എന്തെങ്കിലും ന്യൂനതയുള്ളതായി റോയൽ കോടതി വിധിയിൽ ജഡ്ജിമാരോ ഏതെങ്കിലും വക്കീലന്മാരോ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

നവാഭിഷിക്തനായ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ദിതീയൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ 1865 ചിങ്ങം 24 ന് കൊച്ചിയിലെത്തി. സ്വീകരിക്കുവാനായി പോയ കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയുടെ എഴുത്തുകാരൻ കരോട്ടുവീട്ടിൽ ശമുവൂൻ കോറി എഴുതുന്നു: “പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തിട്ടുള്ള കസവുകാപ്പാ മുതലായതും സ്ലീബായും കുരിശും മൂറോനും വടിയും മാർ കൗമ്മായുടെയും മാർ യാക്കോബ് ബൂർട്ടാനയുടെയും മാർ യാക്കോബ് അസ്ഥികളും മലയാളമൊക്കെ ഭരിപ്പാനായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള സുസ്താത്തിക്കോനും എന്നെ കാണിച്ച് സന്തോഷമായിരിക്കയിൽ 25-ാം തീയതി വൈകുന്ന സമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരേല്പിനായി കുന്നുകുളങ്ങര നിന്നും പനക്കൽ കാക്കു (യാക്കോബ്) കത്തനാർച്ചൻ, പനയ്ക്കൽ ഇയ്യപ്പൻ മുതലായ ഏതാനും പേരും വരികയും....” (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി)

യുയാക്കീം കുറിലോസ് ഇടയുന്നു

പുതിയ മെത്രാന്റെ ആഗമനത്തിൽ യുയാക്കീം കുറിലോസ് അസന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. പുതിയ യുവ മെത്രാന്റെ ആഗമനം മൂലം വ്യഭനായ തന്റെ പ്രശസ്തിയും പ്രസക്തിയും അസ്തമിക്കുമോ എന്ന് അദ്ദേഹം ഭയന്നു. അങ്കമാലി, കണ്ടനാട്, കോതമംഗലം, മുളത്തൂരുത്തി എന്നീ

ഇടവകകളിലായി രൂപപ്പെട്ടു വന്ന സഭാ തലസ്ഥാനം പുതിയ മെത്രാന്റെ വരവോടെ നിഷ്പ്രഭമാകും എന്ന പ്രാദേശിക വികാരം ചൂഷണം ചെയ്തു കൊണ്ടാണ് മാർ കുറിലോസ് വൻ ഇടവകകളുടെ പിന്തുണ തേടിയത്. തല്ക്കാലത്തേക്കിലും സഭ പൊതുശത്രുവിനെ വിസ്മരിച്ചു. മൂന്നു ശുശ്രൂഷകൾ താമസിയാതെ രൂപം കൊണ്ടു. പാലക്കുന്നത്തു അത്താനാസ്യോസിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന നവീകരണാഭിമുഖ്യമുള്ള ഒരു കക്ഷി, യൂയാക്കീം കുറിലോസിനെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷി, പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ അനുകൂലിക്കുന്ന മൂന്നാമതൊരു കക്ഷി. ഇപ്രകാരം വിഭജിതമായ ഒരു സഭാന്തരീക്ഷത്തെയാണ് നവാഭിഷിക്ത മെത്രാൻ നേരിട്ടത്.

അനുരഞ്ജന കലയുടെ മാന്ത്രികൻ ആയിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ നയം കൊണ്ടും സ്നേഹം കൊണ്ടും പാളയത്തിലെ പടയെ ഒരുക്കി. മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനനുകൂലമായി പുറപ്പെട്ടുവിട്ട രാജകീയ വിളംബരം പിൻവലിക്കണമെന്ന് ഒരു ഹർജി ദിവാൻ സമർപ്പിക്കുകയാണ് അടുത്ത പടിയായി ചെയ്തത്. ഹർജിക്കു ദിവാൻ മാധവരായർ നൽകിയ മറുപടിയിൽ സുറിയാനി സഭയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഭിന്നതയെക്കുറിച്ച് താൻ ദുഃഖിക്കുന്നു എന്നും ഹർജിക്ക് തീർപ്പ് കല്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി ഒരു അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിന് ക്ഷണിക്കുന്നു എന്നും അറിയിച്ചു. ഉടനെ മെത്രാച്ചൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ദിവാൻജിയെക്കണ്ട് സംസാരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ സന്തോഷമാവുകയും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവ കൊടുത്ത സുസ്താന്തിക്കോനിൽ ബ്രിട്ടീഷ് കോൺസൽ അടയാളം വച്ചിരിക്കുന്നത് ശരിയാണെന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അദ്ദേഹത്തെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി അംഗീകരിക്കുവാൻ ഗവണ്മെണ്ട് തയ്യാറാണെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. റസിഡണ്ടിന് ദിവാൻ ഒരു പരിചയക്കത്തു നൽകി. ഉടനെ അദ്ദേഹം കന്യാകുമാരിയിൽ ചെന്ന് റസിഡണ്ടിനെ സന്ദർശിച്ചു. ഉടനെ തീരുമാനമെടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞെങ്കിലും ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും തീരുമാനമായില്ല. ഇതിനിടയിൽ റസിഡണ്ട് മാറി. അദ്ദേഹത്തിനും ദിവാൻജിക്കും ഹർജികൾ തുടർച്ചയായി അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ സിവിൽ വ്യവഹാരം നടത്തുവാനുള്ള ഉപദേശമാണ് ദിവാൻജിയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയത്. രാജകീയ വിളംബരമുള്ളപ്പോൾ സിവിൽ വ്യവഹാരം നിഷ്പഫലമാണെന്ന് അറിയാവുന്നതിനാൽ 1868 -ൽ മദിരാശിയിൽ ചെന്ന് ബാരിസ്റ്റർ മോയിൻ സായിപ്പിനെക്കൊണ്ട് ആ ഹർജി തയ്യാറാക്കിച്ച് ഗവർണ്ണർ സായിപ്പിന് നൽകി. ആ ഹർജി ഇപ്രകാരം ആയിരുന്നു:

“ഫോർട്ട്സ്റ്റ് ജോർജ്ജു ആലോചന സഭയിൽ ഗവർണ്ണർ എത്രയും

ബഹുമാനപ്പെട്ട ഫ്രാൻസിസ് ലോർഡ് നെല്ലിയേർ സായിപ്പ് അവർകളുടെ സന്നിധാനത്തിങ്കലേക്കു, തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും മലയാളത്തെയും തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള സകല സ്ഥലങ്ങളിലേയും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ബിഷോപ്പും മെത്രാപ്പോലീത്തായുമാകുന്ന റൈറ്റ്. റവ. മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എഴുതി ബോധിപ്പിക്കുന്ന സങ്കട ഹർജി എന്തെന്നാൽ,

തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലയാളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ബിഷപ്പും മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി എന്നെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് 1865 -ൽ നിശ്ചയിച്ച് എന്നിക്കു സ്ഥാനം തന്നു. ഞാൻ അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്നു വന്നു. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നെ സമ്മതിച്ചു എന്ന് തന്നെയല്ല ഇപ്പോഴും സമ്മതിച്ചുവരുന്നു. എങ്കിലും 1862 (?) -ൽ കൊല്ലം 1038 കുറേ മാസം 3-ാം തീയതി തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജി അവർകൾ ആ സംസ്ഥാനത്തുള്ള സകല തഹശീൽദാർമാർക്കും അയച്ചിരിക്കുന്ന 2455 -ാം നമ്പർ സർക്കുലർ ഉത്തരവുകൊണ്ട് എനിയ്ക്കു അധികാരം നടത്തുന്നതിനും ജനങ്ങൾക്കു എന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി പരസ്യമായി കൈക്കൊള്ളുവാനും ഉള്ള മാർഗ്ഗത്തിന് തടസ്സമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഞാൻ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജി അവർകൾക്കു രണ്ടു ഹർജികൾ ബോധിപ്പിച്ചാറെ അതിന് യാതൊരു നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാക്കിത്തരാതെ അക്കാര്യം എടപെട്ട് റസിഡണ്ടിനെ അറിയിക്ക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിനെയും താൻ ബോധിപ്പിച്ചാറെ എന്റെ ഹർജിയിൽ പറയുന്ന സംഗതിയെക്കുറിച്ച് ഒരു വിചാരണയും ചെയ്കയോ നിവൃത്തി ഉണ്ടാക്കിത്തരുകയോ ചെയ്യാത്ത നിമിത്തം മദ്രാസിൽ വന്ന് ആലോചനയിൽ ഗവർണർ സായിപ്പ് അവർകളുടെ സന്നിധാനത്തിങ്കൽ ഈ സംഗതി ബോധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് ഇടവന്നിരിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

2. മാർ അത്താനാസ്യോസ് എന്ന ഒരാളെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ബിഷോപ്പായിട്ട് അയയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹം 1843 -ൽ മലയാളത്തിൽ വരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളത് ശരി തന്നെ. എന്നാൽ ആ ബിഷോപ്പിന്റെ ക്രമംകെട്ട ഉപദേശങ്ങളും അഴിമതികളും ഹേതുവായിട്ട് തിരുവിതാംകൂറിലും മലയാളത്തിൽ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള സുറിയാനിക്കാർ കൂട്ടമായി പാത്രിയർക്കീസിനെ ബോധിപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ അവ ശരിയെന്ന് ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മേൽപട്ടസ്ഥാനത്തു നിന്ന് മുടക്കി. എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ കുറിലോസിന് സ്ഥാനം കൊടുത്ത് മലയാളത്തേക്കു യാത്രയാക്കി. അദ്ദേഹം 1846 -ൽ മലയാളത്ത് വന്നിറങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം സ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന്

മുടക്കപ്പെട്ട മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിരോധത്തെ തടുക്കുന്നതിന് വേണ്ടുന്ന വൈഭവവും ശക്തിയും പോരായ്ക കൊണ്ടു തനിയ്ക്കു സഹായത്തിനായി മാർ സ്തേഫാനോസ് എന്ന ഒരാളെ 1849 ൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് തിരുവിതാംകോട്ടേയ്ക്കു അയച്ചിരുന്നു.

3. എന്നാറെ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ശുപാർശബലം കൊണ്ടോ സംസ്ഥാനത്തെ നിയമം പ്രമാണിച്ചോ മേലെഴുതിയ മാർ കുറിലോസും സ്തേഫാനോസും കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും താമസിച്ചു കൂടാ എന്നും അവർ പരദേശികൾ ആകയാൽ മേലെഴുതിയ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിലുമുള്ള സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ അവർക്കു അധികാരം നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നും അന്ന് റസിഡണ്ടായിരുന്ന ലഫ്. ജനറൽ കല്ലൻ കല്പിച്ചു. ഈ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയിരിക്കേ, മഹാരാജാവ് അവർക്കു അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെയോ സുറിയാനി സഭക്കാര്യേടേയോ മനസ്സ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏതുപ്രകാരമെന്ന് ആലോചിക്കാതെ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ അപേക്ഷയെ മാത്രം പ്രമാണിച്ച് മേലെഴുതിയ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ട് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ സുറിയാനിക്കാർ സകലമാന പേരും അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് ഒരു വിളംബരം 1851 ൽ കൊല്ലം 1027 കർക്കിടം 15-ാം തീയതി (?) പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

4. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ്, സ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് മുടക്കിയിട്ടുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുള്ള വിളംബരത്തിങ്കൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആവലാധിപ്പെട്ട പല ഹർജികളും അയച്ചാറെ അവരുടെ സങ്കടത്തിന് നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലെന്ന് തന്നെയല്ല, ആവിധം ഹർജി എഴുതിയവരെ അന്ന് പാറാവിൽ വയ്ക്കുകയും കൂടെ ചെയ്തു.

5. മേലെഴുതിയ വിളംബരം കൊണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉള്ള സുറിയാനിപ്പള്ളികളിലും അധികാരം നടത്തുന്നതിന് തന്നെ വിരോധിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും മാർ സ്തേഫാനോസ് പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഹർജികൾ ബോധിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം ബിലാത്തിയിൽ ചെന്ന് നീങ്ങിപ്പോയ ബ. ഡയറക്ടർമാരുടെ കോർട്ടിൽ സങ്കടം വച്ചു. അപ്പോൾ ആകുന്നു 1857 മെയ് 13-ാം തീയതിയിലെ കല്പന ആ ബ. കോർട്ടിൽ നിന്നുണ്ടായത്. അതിൽ പിന്നെ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്ന് ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിന് വിരോധമായി പ്രവേശിക്കാതെ മേല്പറഞ്ഞ കാലം വരെ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സു പ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന മെത്രാന്മാർ അധികാരം നടത്തുന്നതിന് അനുവദിച്ചിരുന്നു. നീങ്ങിപ്പോയ ഡയറക്ടർമാരുടെ കല്പന ഇതോടുകൂടെ അടക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

6. ഈ വിധം നടന്നു വരുമ്പോൾ ജനങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ച് ഒരു ഭാഗവും തന്നെ അനുസരിപ്പാനില്ലായ്ക കൊണ്ട് മേലെഴുതിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഉപായേന തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജി അവർകളെ എന്തോ ബോധിപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹം അതിനെക്കുറിച്ച് യാതൊരു വിചാരണയും അന്വേഷണവും ചെയ്യാതെ ഇപ്പോൾ ആവലാധിക്കിടയാക്കിരിക്കുന്നു. ആ സർക്കുലർ ഇതിൽ അടക്കം ചെയ്യുന്നു.

7. ആ സർക്കുലർ ഉത്തരവിൽ മാർ കുറിലോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനോട് മത്സരിച്ച് അധികാരം നടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നും സർക്കാരിൽ നിന്നും മതകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നും സമാധാന ലംഘനം ഉണ്ടാകരുതെന്ന താല്പര്യമേ ഉള്ളൂ എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അനുസരിയ്ക്കുവാൻ മനസ്സില്ലാത്തവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ തനതായിട്ട് പള്ളികൾ പണിയിക്കുകയും മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്വാധീനത്തിലുള്ള പള്ളികളിന്മേൽ അവർക്കു ന്യായമായ അവകാശം വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അദാലത്തു വ്യവഹാരം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നും ദിവാൻജി അവർകൾ ആ സർക്കുലർ ഉത്തരവിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉത്തരവിന് വിരോധമായി ആരെങ്കിലും അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുകയോ പള്ളികളിൽ മുൻ കൈവശത്തിന് വിരോധമായി ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന മെത്രാന്മാരാകട്ടെ യോഗക്കാരാകട്ടെ ബോധിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം അങ്ങനെ ഉള്ളവരെ വരുത്തി പോലീസിൽ ചേർത്തു വിസ്തരിച്ച് തെളിവു കണ്ടാൽ തക്കവണ്ണം ശിക്ഷിച്ച്ക്കുമെന്നു കൂടി ആ സർക്കുലറിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

8. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാനത്തിലേക്കു ബിഷപ്പും മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് എന്നെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ പാത്രിയർക്കീസ് എനിയ്ക്കു തന്നിട്ടുള്ള സ്ഥാനക്കടലാസ്സുകളെ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ കാണിച്ച് ഉടനെ സർക്കാരിൽ നിന്നും വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ സകലതും ചെയ്തു തരുവാൻ എനിക്കു ന്യായമായ അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സഹായം സർക്കാരിൽ നിന്ന് ചെയ്തു തരുന്നതിന് പകരം മാർ അത്താനാസ്യോസിന് അനുകൂലമായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന സർക്കുലർ ഉത്തരവ് ബലമായിട്ടിരിക്കുന്ന കാലമൊക്കെയും പള്ളികളിൽ എന്റെ ന്യായമായ അധികാരം നടത്തുന്നതിന് പാടില്ലാതെ ആകുന്നു തീർന്നിരിക്കുന്നത്. പാത്രിയർക്കീസ് എനിക്കു തന്നിരിയ്ക്കുന്ന അധികാരപ്രകാരം എന്നെ പരഹസ്യാമായി അനുസരിപ്പാൻ മനസ്സുള്ളവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ കല്പനയ്ക്കു ലംഘനം വരുത്തുകയും അങ്ങിനെ ക്രിമിനൽ ശിക്ഷയ്ക്കു യോഗ്യന്മാരായി തീരുകയും ചെയ്യുമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

9. മേലെഴുതിയ ഞ്ഞെരുക്കങ്ങളെയും നീതികേടിനേയും കുറിച്ച്

തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയ്ക്കും റസിഡണ്ടിനും പല ഹർജികളും അയച്ച് മൂന്ന് സംവത്സരം വരെ ആ നിവൃത്തിക്കായി കാത്തിരുന്നത് വ്യഥാ ആയേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടത്രേ ഇപ്പോൾ മദ്രാസിൽ വന്ന് ആലോചനയിൽ സായിപ്പ് അവർകളുടെ മുമ്പാകെ സങ്കടം ബോധിപ്പിയ്ക്കുന്നത്.

10. ദിവാൻജിയുടെയും റസിഡണ്ടിന്റെയും പ്രവൃത്തികളിന്മേൽ ഞാൻ അപ്പീൽ ചെയ്യുകയും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെണ്ടിൽ നിന്ന് സഹായിക്കണമെന്ന് ആലോചനയിൽ ഗവർണർ സായിപ്പ് അവർകളോട് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വച്ച്, മതകാര്യങ്ങളിൽ പക്ഷപ്രതിപക്ഷ വിചാരത്തെ അതിക്രമിച്ചിട്ട് ഒരു സഹായവും എനിയ്ക്കു ചെയ്തു തരണമെന്ന് ഞാൻ അശേഷവും ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നില്ല. ഒരു കക്ഷികളെയും പക്ഷാപക്ഷം കൂടാതെ വിചാരിക്കണമെന്നും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്നും മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പേരിൽ കാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അനുകൂലം നീക്കിത്തരണമെന്നും മാത്രമേ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ.

11. ദിവാൻജിയുടെ 1038 ലെ സർക്കുലർ ഉത്തരവ് നിഷ്പക്ഷമായി അയക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും ആയത് എനിക്കും എന്നെ അനുസരിപ്പാൻ മനസ്സുള്ള ജനങ്ങൾക്കും എത്രയോ അധികം വൈഷമ്യമുള്ളതായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പള്ളികൾ ഒക്കെയും മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ കൈവശമാകുന്നു എന്ന സർക്കുലർ ഉത്തരവിൽ നിരന്തരമായി സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു പള്ളിയും ഒരു ബിഷപ്പിന്റെയും കൈവശമല്ലെന്ന് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അതതു പള്ളികളിൽ കർമ്മം കഴിയ്ക്കുന്ന പട്ടക്കാരുടെ മേലുള്ള അധികാരം കൊണ്ട് പള്ളിക്കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ. ആ അധികാരം പട്ടക്കാരുടെയും പള്ളിക്കാരുടേയും മനസ്സോടുകൂടെ ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാവുന്നുവെങ്കിൽ എനിയ്ക്കു ആവലാതിയ്ക്കിടയില്ല. എങ്കിലോ 1027 ലെ വിളംബരപ്രകാരം സുറിയാനിക്കാർ സകലമാനപേരും മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അനുസരിപ്പാൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 1038 ലെ സർക്കുലറിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കാത്തവരെ ക്രിമിനലായി ശിക്ഷിക്കുമെന്ന് കാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അനുസരണക്കേടിന് ശിക്ഷ നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾ മനസ്സോടുള്ള കീഴ്വഴക്കം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വാഴ്ചയ്ക്കു വിരോധമായി ഉള്ളവർക്കു സർക്കുലറിൽ വേറെ വഴി കാണിച്ചിട്ടുള്ളത് സത്യം തന്നെ. അവർക്ക് അവരുടെ പള്ളികളെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് വേറിട്ട് പണിയാം. അല്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് അദാലത്ത് വ്യവഹാരം ചെയ്യാം. ഇവ രണ്ടിൽ ഒന്നാമത്തേത് ന്യായത്താൽ ആരുടെ മേലും നിർബന്ധിക്കരുതാത്തതാകുന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ കാരണവന്മാരുടെ കാലം മുതൽ ധർമ്മമായി ഇട്ടിട്ടുള്ള മുതലുകളൊക്കെയും കൂടി കിടക്കുന്ന പള്ളികളെ അവരുപേക്ഷിച്ച് വേറിട്ട് പണിയാമെന്ന് പറയുന്നത് തന്റെ വസ്തുവിന്മേൽ മറ്റൊരുവൻ കരേറി ഇരിയ്ക്കുന്നുവെന്ന്

അന്യായപ്പെടുന്നവരോട്, അവർ അതുപേക്ഷിച്ചുംവെച്ച് വേറിട്ടൊന്ന് വാങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്ന് പറയുമ്പോലിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു അതുപോലെതന്നെ നിസ്സാരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

12. സമാധാന ലംഘനം ഉണ്ടാകരുതെന്നുള്ള ആന്തരത്തോടു കൂടെ സർക്കാർ ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചതായിരിക്കാമെന്ന് വരികിലും അതുകൊണ്ട് ഏറിയ ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെടുകയും അന്യോഽഽ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ നിരാക്ഷേപമായ സ്ഥാനക്കടലാസ്സുകൾ കൊണ്ട് എനിയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് മുടക്കിയിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ബിഷപ്പിനെ അനുസരിപ്പാനായിട്ട് അവരു നിർബന്ധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളത് നിശ്ചയമാകുന്നു. ഇത് മതകാര്യങ്ങളിൽ പക്ഷാപക്ഷ നിയമങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷമായി അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെയല്ല, അതിന്റെയും അതിർ വിട്ട് തിരുവിതാംകോട് സംസ്ഥാനത്തുള്ള പള്ളികളിൽ മതാധിപത്യം നടത്തേണ്ടത് ആർ, നടത്തേണ്ടാത്തത് ആർ എന്ന് വരുതി കൊടുപ്പാനുള്ള സർവാധികാരം ആ സർക്കാരിൽ നിന്നും എടുത്തിരിക്കുന്നു.

13. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വാഴ്ചയെ അനുസരിക്കണമെന്നുള്ള നിർബന്ധത്തിന്റെ ശക്തി കൊണ്ട് ഏതാനും ഗൃഹസ്ഥന്മാർ മനസ്സോടെ എന്നെ അനുസരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചവരെ അദ്ദേഹം പള്ളി മുടക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ പള്ളിയിലെ കർമ്മങ്ങളിലും കുദാശകളിലും കൂടുന്നതിന് അവർക്കു ഇടയില്ലാതെയും തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതിൽ വിശേഷിച്ച് പള്ളിയിൽ കൈക്കാരന്മാരോ യോഗത്തിൽ പ്രമാണികളോ ആയിട്ടുള്ള ചിലരുടെ പേരിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുവിതാംകോട്ട് സർക്കാരിൽ ബോധിപ്പിച്ചതിനാൽ സർക്കുലർ ഉത്തരവിന്റെ താല്പര്യ പ്രകാരം അവർ ആ സർക്കാരിന്റെ അനിഷ്ടത്തിന് ഉൾപ്പെടുകയും അത് നിമിത്തം അവർ ഇപ്പോൾ വ്യസനസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഷമം മര്യാദയ്ക്കുള്ള ബോധത്തിന് അനുസരിച്ച് നടക്കുന്നവർക്കൊക്കെയ്ക്കു വരുന്നതാകുന്നു.

14. മിക്കവാരും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും എന്നെ അവരുടെ ന്യായമായ മേലധികാരിയും മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയിട്ട് മനപൂർവ്വമായിട്ട് സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവർ പരസ്യമായി എന്നെ അനുസരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവരെപ്പിടിച്ച് തിരുവിതാംകോട്ട് സർക്കാർ മേലെഴുതിയ സർക്കുലർ ഉത്തരവ് പ്രമാണിച്ച് ശിക്ഷിയ്ക്കുമെന്ന് സുറിയാനിക്കാരിൽ അധികവും ആളുകളുടെ താല്പര്യം തിരുവിതാംകോട്ട് സർക്കാർ കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെന്നും സന്നിധാനത്തിങ്കൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

15. ഇതു സംബന്ധമായി ഞാൻ വക്കീൽ മുഖാന്തിരം ഹർജി കൊടുത്തു. അതിന് ദിവാൻജി തന്ന മറുപടിയിൽ എന്റെ അപേക്ഷ ശരിയും

ന്യായവും ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്ന് സമ്മതിച്ചു എങ്കിലും ഈ സംഗതിയിൽ പ്രവേശിച്ച് യോഗക്കാരുടെ മനസ്സ് അറിയുന്നതിന് എത്രയും പ്രയാസമാകുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിന് ഒരു വിധത്തിലും പ്രയാസമുള്ളതല്ല. എഴുത്തു മൂലം ഓരോരുത്തരുടെ മനസ്സറിയുന്നതിന് പകരം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ എല്ലാവരുമോ അല്ലെങ്കിൽ മിക്കവാറും ആളുകളോ തങ്ങളുടെ ന്യായമായ ബിഷപ്പും മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായിട്ട് എന്നെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് മനസ്സായിരിക്കുന്നോ എന്ന് ഓരോരോ മണ്ഡപത്തുംവാതുക്കൽ കമ്മീഷണർമാരെ നിശ്ചയിച്ച് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാകുന്നതാകുന്നു.

16. രായപുരം പള്ളി എടവകയിലുള്ള ഏതാനും പേർ വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായുടെ ഭാഗവും ഏതാനും പേർ ഗോവക്കാരുടെ ഭാഗവും ആയി തർക്കപ്പെട്ട് മദ്രാസ് ഹൈക്കോർട്ട് മുമ്പാകെ ഈയിടെ കൊണ്ടുവന്ന വ്യവഹാരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സ് നറുക്കിട്ട് അറിയണമെന്ന് ഹൈക്കോർട്ട് കല്പിച്ചു. സാർ ആഡാം ബീറ്റിൽ സ്റ്റോൻ നർക്കിടിച്ച് അധികം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സ് പ്രകാരം പള്ളിയും മുതൽ കാര്യങ്ങളും വികാരി അപ്പോസ്തോലിക്കായുടെ ഭാഗക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

17. കൊച്ചി സർക്കാരിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള രണ്ട് സുറിയാനി പള്ളികളിൽ ഇപ്രകാരം ഉള്ള ഒരു തർക്കം 1860 ൽ ഉണ്ടായാറെ അന്നു റസിഡണ്ടായിരുന്ന മെസ്റ്റർ ബാൽറൂബിയും ദിവാൻ ശങ്കുണ്ണി മേനോനും കൂടി ആ തർക്കം 16-ാമത് വകുപ്പിൽ പറയുംപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ച് തർക്കത്തിന് വെടിപ്പാകയും ചെയ്തു.

18. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സർക്കുലർ നടപ്പില്ലാത്ത കൊച്ചി സർക്കാരിലും ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിലും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എത്രയോ സംവത്സരങ്ങളായിട്ട് അവരുടെ മനസ്സുപോലെ ഉള്ള ബിഷപ്പുമാരെ അനുസരിക്കുകയും മതകാര്യങ്ങളിൽ ക്രമമായി നടന്നുവന്നിട്ടുള്ളതും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ തന്നെയും മേലെഴുതിയ സർക്കുലർ ഉത്തരവ് ഉണ്ടാകുന്നതിന് മുമ്പെ അവിടെ ഉള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ സമാധാനലംഘനം വരുത്താതെ മതകാര്യങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ളതും മറ്റു യാതൊരു രാജ്യത്തും ജാതിയിലും മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സർക്കുലർ ഉത്തരവ് ഉണ്ടെന്ന് കേട്ടിട്ടുള്ള അവസ്ഥയും വിചാരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയുടെ ഉത്തരവ് അസാമാന്യമായതും സുറിയാനിക്കാർക്കു വളരെ ഞെരുക്കവും ദുഃഖവും വരുത്തുന്നതാകുന്നു.

19. മത കാര്യങ്ങളിൽ പക്ഷപ്രതിപക്ഷം കൂടാതെ ഇരിക്കണമെന്നുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ബുദ്ധിയോടു കൂടിയ പുരാതന ധർമ്മവും

ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് മുഖാന്തിരം ഈ കാര്യത്തിലും നടത്തിത്തരണമെന്നും ഈ സർക്കുലർ ഉത്തരവും അതിലെ നിർബന്ധവും ശിക്ഷയും ദുർബ്ബലം ചെയ്യണമെന്നും 1857 ജൂലായ് 14 ന് 282-ാം നമ്പ്രിൽ തിരുവിതാംകൂർ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടിനയച്ചിട്ടുള്ള നീങ്ങിപ്പോയ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഡയറക്ടർമാരുടെ കോർട്ടിലെ കല്പനപ്രകാരം സുറിയാനിക്കാരെല്ലാവരും അവരുടെ മനസ്സുപോലെയുള്ള ബിഷപ്പിനെ അനുസരിക്കുന്നതിന് സമ്മതിച്ച് വേറെ ഒരു വിളംബരം ചെയ്യിക്കുന്നതിനും മാർഗ്ഗ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ തടസം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനും അഭിപ്രായഭേദമുള്ള ദിക്കുകളിൽ കമ്മീഷണർമാരെ നിശ്ചയിച്ച് ഇടവക്കാരുടെ മനസ്സ് ഏതുപ്രകാരമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുകയും അധികം ആളുകളുടെ മനസ്സ് ഏത് ഭാഗത്തേയ്ക്ക് ചേരുന്നുവോ ആ ബിഷപ്പിന്റെ പക്കൽ പള്ളിയും മുതൽകാര്യങ്ങളും ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും കാണിച്ച് വേറെ ഒരു വിളംബരം ചെയ്യണമെന്ന് കല്പനയുണ്ടാവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. മദ്രാസ്, 1869 ഫെബ്രുവരി 3-ാം തീയതി” (കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 240 - 249).

ഈ ഹർജിക്കു മറുപടി ലഭിച്ചു. ‘ഹർജിയിൽ കാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെണ്ട് പ്രവേശിക്കുന്നതല്ലാ എന്നും ഈ സംഗതി ഇടപെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് തന്നിട്ടുള്ള കല്പനയെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം’ എന്നും അതിൽ എഴുതിയിരുന്നു (ടി. പൂ. 249). പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാൻ നിരാശനായി നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി.

പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പുരയ്ക്ക് നിലപാടുകൾ മാറുന്നു

പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പിന്തുണ മറുഭാഗം ആർജ്ജിച്ചു എന്ന് ബോധ്യമായതോടെ പാലക്കുന്നത്തെ മെത്രാപ്പുര നിലപാട് മാറ്റി. അതുവരെ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്ന് പട്ടം ലഭിച്ചാലേ വിലയുള്ളൂ എന്നും ചേപ്പാട്ട് മെത്രാപ്പുര വാഴിച്ചത് പാത്രിയർക്കീസല്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിന് ഒരു വിലയുമില്ലെന്നും തനിക്കു സ്ഥാനം നൽകിയത് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ആയതുകൊണ്ട് തനിക്കനുകൂലമായി രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്നും സർക്കാരിലേക്കും മറ്റും രേഖാ മൂലം നിരവധി തവണ എഴുതിയ അദ്ദേഹം പതുകെ, പതുകെ പാത്രിയർക്കീസിന് മലങ്കരയിൽ കാര്യമൊന്നുമില്ലെന്നും മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കുവാൻ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സാന്നിധ്യം ആവശ്യമില്ലെന്നും പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയതു കൂടാതെ 1868 ഏടവം 9-ാം തീയതി (സ്വർഗ്ഗാരോഹണപ്പെരുന്നാൾ) തന്റെ ചിറ്റപ്പന്റെ മകൻ പാലക്കുന്നത്ത് തോമസ് കത്തനാരെ കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി ചാപ്പലിൽ വച്ച് റമ്പാനാക്കി (അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വിചിത്രമായ ഒരു സംഗതി കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ

കാണുന്നതിപ്രകാരമാകുന്നു: “ഈ കശ്ശീശാ ഉദ്ദേശം പത്തു സംവത്സരമായി കത്തനാരു പട്ടം ഏറ്റിട്ട്. ഇതുവരെ ശുദ്ധമാന കുർബ്ബാന അണയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ ചൊല്ലിയ പ്രകാരം പാതി കുർബ്ബാനയ്ക്കായിട്ടല്ലാതെ ചൊല്ലുന്നതല്ല എന്ന വ്രതത്തോടെ ആകുന്നു ഇതുവരെ നിന്നത്. റമ്പാൻ സ്ഥാനമേറ്റതിന്റെ 4-ാം ദിവസം ഞായറാഴ്ച സുറിയാനിക്കാരുടെ മര്യാദപ്രകാരം കുർബ്ബാന ചൊല്ലി (പു. 228). പിന്നീട് 19-ാം തീയതി പെന്തിക്കോസ്തി നാളിൽ പാലക്കുന്നത്തു വലിയ മെത്രാച്ചനും തൊഴിയൂർ ആലത്തൂർ പനയ്ക്കൽ കുറിലോസ് മെത്രാച്ചനും ചേർന്ന് സെമിനാരിപ്പള്ളിയിൽ വച്ച് റമ്പാച്ചനെ തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാനായിട്ടു വാഴിച്ചു. മാർ കുറിലോസ് പള്ളിക്കര പള്ളിയിലും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽ പള്ളിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് 1867 മുതൽ പാത്രിയർക്കീസെന്ന് സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ച് സകല എഴുത്തുകൾക്കു ചുവപ്പ് മുദ്ര കുത്തിയിരുന്നു. കൂടാതെ ആലത്തൂക്കാരൻ മെത്രാച്ചനും പാലക്കുന്നത്തു കൊച്ചുമെത്രാനും കൂടി അദ്ദേഹത്തെ പാത്രിയർക്കീസായിട്ട് വാഴിയ്ക്കുവാൻ പോകുന്നതായി ഒരു ശ്രുതിയും പ്രചരിച്ചിരുന്നു (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പു. 229).

പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചനെ അംഗീകരിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി ആരോപണ പ്രചാരണ വ്യവസായത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന മാർ കുറിലോസിനെ ശാസിച്ചു കൊണ്ടും ആ പ്രവണതയെ വിലക്കിക്കൊണ്ടും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ അയച്ച കല്പനയ്ക്കു ശേഷം മാർ കുറിലോസ് മെത്രാൻ അല്പമൊന്ന് ഒതുങ്ങിയ വിവരവും കല്പനയുടെ പകർപ്പും കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട് (പു. 236).

ഇതിനിടയിൽ വളരെ വർഷങ്ങളായി മുടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശ 35,000 രൂപ പാലക്കുന്നത്ത് വല്യമെത്രാച്ചന്റെയും കുട്ടുട്രസ്സികളുടെയും റസീതിൻ പ്രകാരം നൽകപ്പെട്ടു. ഇക്കാര്യത്തിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ തടസ്സവാദം ഉന്നയിച്ചതിനു ഫലമുണ്ടായില്ല. വട്ടിപ്പണം ലഭിച്ച മുറയ്ക്കു സെമിനാരിയിൽ പരിമിതമായ തോതിലെങ്കിലും വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. പലപ്പോഴും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഫീസു നൽകേണ്ടതായി വന്നു.

1870 ജനുവരി 2 ന് തിരുവിതാംകൂർ റസിഡണ്ട് ബല്ലാർഡ് സായിപ്പ് ഗസറ്റിൽ ഒരു പരസ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനി സഭയേയും സമൂഹത്തേയും കുറിച്ച് നല്ല പ്രകരണം എഴുതുന്ന ആളിന് 250 രൂപാ നൽകുമെന്നായിരുന്നു പരസ്യം. താഴെ പറയുന്നവയാണ് വ്യവസ്ഥകൾ.

1. മലയാള ഭാഷയിലെഴുതണം. സുറിയാനിക്കാരുടെ ആദ്യം മുതൽക്കി നേയോളമുള്ള ചരിത്രമായിരിക്കണം. ചേർക്കുന്ന വിവരണങ്ങൾക്കു പ്രമാണം കൊടുത്തിരിക്കണം. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ വരവു മുതൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ചരിത്രം ആയിരിക്കണം.

2. രാജാക്കന്മാരും സുറിയാനിക്കാരുടെ തമ്മിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ പുലർത്തിയ ബന്ധം വർണ്ണിക്കണം. സുറിയാനിക്കാരുടെ പഴയ പ്രതാപം നഷ്ടപ്പെടുവാനുള്ള കാരണങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യണം. ഉയർച്ചയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും.

3. ഉപദേശ സംബന്ധമായ വാഗ്ദാനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തരുത്. തേജോ വധം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിപരാമർശങ്ങൾ അരുത്.

4. പ്രബന്ധം 50 ഫുൾസ്കാപ്പിൽ കവിഞ്ഞു പോകരുത്.

5. സമ്മാനം രൂപയായോ പുസ്തകമോ ബഹുമതിയോ ആയി നൽകും.

6. വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഹെന്റി ബേക്കർ സായിപ്പും കൂടി സമ്മാനവാനെ തെരഞ്ഞെടുക്കും. അർഹതയ്ക്കൊത്തവണ്ണം സമ്മാന തുക വ്യതാസപ്പെടാം.

7. പ്രത്യേകം ശീർഷകങ്ങൾ നൽകണം. പേരും വിലാസവും വേറെ തുണ്ടുകളിലെഴുതി അയയ്ക്കണം. റവ. ഇട്ടീർ ഈപ്പൻ (തിരുവല്ല), റവ. ജോർജ്ജു കുരിയൻ (കോട്ടയം), റവ. കുരുവിള കുരുവിള (കൊച്ചി), റവ. യൗസേപ്പ് കത്തനാർ (കോട്ടൂർ) എന്നിവരുടെ പ്രകരണങ്ങൾ സമ്മാനാർഹങ്ങളായി.

1870 -ൽ കൊച്ചിയിൽ സെന്റ് തോമസ് എന്ന പേരിൽ ഒരു ചുരുക്കം സ്ഥാപിതമായി. പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്നു അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ. ആ അച്ചടിശാലയിൽ നിന്ന് സുറിയാനിക്കാർക്കു ആവശ്യമുള്ള മതവിഷയകമായ പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി എഴുതുന്നു: “മലയാളത്തിലും സുറിയാനിയിലും ദുർല്ലഭമായി ഇംഗ്ലീഷിലും അച്ചടിവേലകൾ ചെയ്തുവരുന്നതു കൂടാതെ പരജനങ്ങൾക്കു വിദ്യയും നാഗരികവും അഭിവൃദ്ധിയായി വരുവാൻ വേണ്ടി ‘കേരള പതാക’ എന്ന് നാമധേയമായി ഒരു വർത്തമാന പത്രിക കൊല്ലം 1048 മാണ്ട് ചിങ്ങ മാസം 1-ാം തീയതി (1872) മുതൽ മാസത്തിൽ രണ്ടു തവണയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവരുന്നു.”

വ്യവഹാരത്തിൽ തോൽവിയടഞ്ഞ കർമ്മകുശലനായ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു നിഷ്ക്രിയത്വം അചിന്ത്യമായിരുന്നു. സഭയ്ക്കു

വേണ്ടിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അച്ചടിയ്ക്കുവാൻ സൗകര്യപ്പെടുത്തിയതിന് ശേഷം മലങ്കരയിൽ ദയറാ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. മർദ്ദിനിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റവും ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ച ദൃശ്യം അവിടങ്ങളിലെ ദയറാകളാണ്. സഭയുടെ നില നില്പിന് ആവശ്യമായ ഊർജ്ജം ലഭിക്കുന്ന പ്രഭവകേന്ദ്രം ദയറാകളാണെന്ന് അന്നേ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ദയറാ ജീവിതത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുവാൻ ഒരാളെ കണ്ടെത്തി. മുളത്തൂരുത്തി ഇടവകയിലെ ചാത്തൂരുത്തി ഗീവറുഗ്ഗീസ് കോറി.

കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി എഴുതുന്നു: “മശിഹാ കാലം 1872 മീന മാസം 26-ാം തീയതി (കൊല്ലം 1047) ഞായറാഴ്ച മുളത്തൂരുത്തിയിൽ വച്ച് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ കണ്ടനാട്ട് പള്ളിപ്പുറത്തുകാരൻ കല്ലറയ്ക്കൽ എന്നും മുളത്തൂരുത്തിൽ കരപുള്ളിൽ എന്നും പള്ളത്തട്ടേൽ എന്നും തറവാട്ടു പേരും സാധാരണ ആയി ചാത്തൂരുത്തിൽ എന്ന് വിളിച്ചുവരുന്ന കോറി ഗീവറുഗ്ഗീസ് കഹനായ്ക്കു റമ്പതാം കൊടുത്തു. ഈ സ്ഥാനം കൊടുത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണമനസ്സാലുള്ള ആഗ്രഹത്തിന് പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ചെയ്തതാകുന്നു” (പു. 319).

ഇപ്രകാരം കുന്നംകുളത്തുകാരൻ പനക്കൽ ഐപ്പൂരുവിന്റെ കൊച്ചിക്കോട്ടയിലുള്ള പണ്ടകശാലയിൽ സ്ഥാപിച്ച സുറിയാനി - മലയാളം - ഇംഗ്ലീഷ് അച്ചുകൂടവും അവിടെ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട ‘കേരള പതാക’ എന്ന ദൈവാരികയും മലങ്കരസഭയുടെ സാംസ്കാരിക മുഖത്തിന്റെ രണ്ടു ശക്തികളായി. ആംഗ്ലേയ മിഷണറിമാരെ മാറ്റി നിർത്തിയാൽ ആദ്യത്തെ അച്ചടി ശാലയും ആദ്യത്തെ പത്രവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സമുദായം സുറിയാനി സമുദായമാണ്. പിന്നീട് കേരളത്തിലെ ഇതര സമുദായങ്ങൾക്കും ഇതു മാതൃകയായിത്തീർന്നു. സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭവും മലങ്കരസഭയിൽ നിന്നാണുണ്ടായത്. വെട്ടിക്കൽ ദയറാ ഒന്നാമത്തെ ആശ്രമമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ചാത്തൂരുത്തിൽ റമ്പാൻ ആദ്യത്തെ സന്യാസ സമൂഹത്തിന്റെ നായകനും. വെട്ടിക്കൽ ദയറായിൽ അചിരേണ സന്യാസിമാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. പിന്നീട് അതൊരു വൈദിക വിദ്യാ പാഠശാലയും സെമിനാരിയുമായി വളർന്നു. ദയറായുടെ അധിപൻ ആകട്ടെ തന്റെ ഏകാഗ്രമായ തപശ്ചര്യകൾ കൊണ്ടും ആത്മശിക്ഷണം കൊണ്ടും പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതം കൊണ്ടും ലോകാവസാനം വരെ വറ്റാത്ത ഊർജ്ജത്തിന്റെ സ്രോതസ്സായിത്തീർന്നു. കണ്ടെത്തിയ ആളും കണ്ടെത്തപ്പെട്ട ആളും ഒരുപോലെ മഹാത്മാക്കൾ എന്ന വിശേഷണം അർഹിക്കുന്നു.

‘ജീവിതമെന്നിയ്ക്കൊരു ചുളയായിരുന്നപ്പോൾ
ഭൂവിനാ വെളിച്ചത്താൽ വെണ്മ ഞാനുളവാക്കി’

എന്ന ജി. യുടെ കവിത പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ അക്കാലത്തെ - അല്ല എക്കാലത്തെയും - ജീവിതത്തിന് പൂർണ്ണമായും ഇണങ്ങുന്ന വരികളാണ്. ശീമയിൽ നിന്നും വന്ന സ്തേഫാനോസ് അത്താനാസ്യോസ്, ശമുവേൽ റമ്പാൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് കത്തനാർ ആർത്താറ്റ് പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിച്ച സെഹിയോൻ ബംഗ്ലാവ് എന്ന വൈദിക പരിശീലനകേന്ദ്രം ഇതിനകം നിലച്ചിരുന്നു. കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരി നവീകരണക്കാരായ മല്പാമ്പാരുടെ കീഴിലായപ്പോൾ വെട്ടിക്കൽ ദയറാ സുറിയാനി സഭയുടെ സെമിനാരിയായി. മുളന്തുരുത്തി കേന്ദ്രമായി സുറിയാനിസഭയുടെ ഒരു ശക്തികേന്ദ്രം സജ്ജമാക്കുക, മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ യുദ്ധതന്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. അത് പൂർണ്ണമായും വിജയിച്ചു. പിന്നീട് തെക്കൻ ദിക്കിൽ ഒരു ശക്തികേന്ദ്രം പൊതു സഭ വകയായി ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. മാവേലിക്കര തഴക്കരയിൽ സെമിനാരി ആരംഭിച്ചെങ്കിലും അത് പൊതുസഭയ്ക്കായി വിട്ടു കിട്ടിയില്ല. നിരാശനാകാതെ അദ്ദേഹം അന്വേഷണം തുടർന്നു.

പരമല സെമിനാരി

അന്വേഷണ കഥ കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കാം: “പുലിക്കോട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 1042 -മാണ്ട് മീന മാസം മുതൽ കോട്ടയം മുതലായി തെക്കുള്ള ഏതാനും പള്ളികളിൽ സഞ്ചരിച്ച് വരികയിൽ സുറിയാനി സഭയിലെ മര്യാദ പോലെ അല്ലാതെ ചില തെറ്റുകൾ ഏതാനും പള്ളികളിൽ പാലക്കുന്നത്തു മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കല്പന പ്രകാരം നടക്കുന്നതിനെ അറിഞ്ഞു മനസ്താപപ്പെട്ട് ജനങ്ങളോട് ഇപ്പോൾ കോട്ടയത്തു പഠിച്ചുവരുന്ന ശെമ്മാശന്മാർ മുതലായവർ പള്ളികൾ തോറും സഞ്ചരിപ്പാൻ ഇടവന്നാൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ രഹസ്യമായി കിടക്കുന്ന സത്യമുള്ള സുറിയാനി മാർഗ്ഗവും കൂടെ തീരെ മാഞ്ഞുപോകുന്നതിന് ഇടവരുമെന്നും അതിനാൽ ഈ തെക്കേ ദിക്കുകളിൽ എവിടെ എങ്കിലും സുറിയാനി മാർഗ്ഗം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ സെമിനാരി പണിയിക്കണമെന്നും മറ്റും അറിയിക്കയാൽ തിരുവല്ലായോടു ചേർന്ന് മാനാർ അരികുപുറത്തു കോരുതുമാത്തൻ എന്ന് നാമധേയവും പരോപകാര പ്രിയനുമായുള്ള ആൾക്കു ഈ കാര്യത്തിൽ ഭക്തിവൈരാഗ്യം തോന്നിയിട്ട് തന്റെ പരമല എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു പുരയിടം സിമ്മനാരി വയ്ക്കുന്ന വകയ്ക്കായിട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ സിമ്മനാരിപ്പണി ഉടനെ ആരംഭിക്കാൻ വേണ്ടി തന്റെ വക ഇരുപത്തിരുകോൽ നീളമുള്ള ഒരു നെല്പുരയും പൊളിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു” (പു. 325).

‘സെമിനാരിയുടെ അനുബന്ധമായി തീരുവാനുള്ള ചെറിയപള്ളി

സർക്കാരിൽ നിന്നും അനുവാദം ലഭിച്ചാൽ ഉടനെ പണിയിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാമെന്ന് മേൽപറഞ്ഞ കോരൂതു മാത്തൻ പണി വകയ്ക്കുള്ള സകല ചെലവുകളും നിർവ്വഹിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് നിരണം ആദിയായുള്ള ഏതാനും പള്ളിക്കാരും ഭരമേറ്റിരിയ്ക്കുന്ന വിവരവും' ഗ്രന്ഥവരി തുടർന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പരുമല സുന്നഹദോസ്

നവീകരണക്കാരിൽ നിന്ന് സഭയുടെ സ്വത്തുക്കൾ തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള പരിപാടിയുടെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിന്റെ ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങൾ പൂർത്തിയായി. ഇനിയും രാജകീയ വിളംബരത്തിന്റെ ശക്തിയെ എങ്ങനെ ചെറുക്കും. മറുഭാഗത്ത് ഒരു ജൂണിയർ മെത്രാപ്പോലീത്താ വാഴിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. സ്വാഭാവികമായും മുൻഗാമി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന പിൻഗാമിക്കേ വിളംബരം ലഭിയ്ക്കൂ. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ മുമ്പേ കല്പനകളൊന്നും വിലപ്പോവുന്നില്ല. ബാവായെ നേരിട്ട് വരുത്തി മുമ്പേയ്ക്ക് വിവരം നേരിട്ട് മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചാലോ? അതെ, ആ ഒരു വഴി മാത്രമേ ഇനിയും പരീക്ഷിക്കുവാനുള്ളൂ എന്ന് ബോധ്യമായി. ജനങ്ങളുടെ നിലപാടും അറിയണം. ധനസമാഹരണത്തിന് ജനപിന്തുണ നേടുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ. നിയമാനുസൃത മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പിണക്കാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറായില്ലെങ്കിലോ? ഒരു പരീക്ഷണത്തിന് ആ യുവ സാഹസികൻ തയ്യാറായി. പരുമലയിൽ എല്ലാ പള്ളിക്കാരുടെയും ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി ആളുകളുടെ സഹകരണം സമാഹരിക്കുവാൻ ഒക്കുമോ എന്ന പരീക്ഷണം തന്റെ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു കല്പന അദ്ദേഹം പള്ളികൾക്കയച്ചു. കല്പനയുടെ പൂർണ്ണ രൂപം:

“കൃപയും സമാധാനവും സദാ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുമാറാകട്ടെ. എന്നാൽ പ്രിയമുള്ളവരേ, സർവശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാൽ അന്ത്യോച്ഛ്യായുടെ ശ്ലീഹായ്ക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് നമുക്കു ലഭിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നൽവരപ്രകാരം നമ്മുടെ സഭകളെ സകല സത്യവഴികളിലും നടത്തിപ്പാലിപ്പാൻ പ്രത്യേകം നാം ഒരു ഉടേക്കാർൻ എങ്കിലും നമ്മുടെ ഹിതപ്രകാരം വേണ്ടിയ ഗുണങ്ങളെ നമ്മുടെ സഭകളിൽ നടത്തിപ്പാലിക്കുന്നതിന് പാടില്ലാത്ത പ്രകാരം രാജ്യാധികാരികളിൽ നിന്നും സഭാ ഭരണക്കാരിൽ നിന്നും നമുക്കുണ്ടായ പ്രയാസങ്ങൾ ഒക്കെയും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രയാസങ്ങൾക്കും അദ്ധ്വാനങ്ങൾക്കും ഇതുവരെ ഒരു ആശ്വാസം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ പള്ളികളിലും ജനങ്ങളിലും നാശക്കുന്നാൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മാർഗ്ഗവിരോധങ്ങളിൽ നിന്നും കലഹങ്ങളിൽ നിന്നും വളരെ നാം വ്യസനിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രിയമുള്ളവരേ, ക്രിസ്ത്യാനി

മതത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ അന്ത്യോപ്യായുടെ ശ്ലീഹായ്ക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴും ആജ്ഞയിൻ കീഴും ഉൾപ്പെട്ട് അനേകം ദുഃഖങ്ങളും പീഡകളും സഹിച്ച് ഉയർച്ചയിലും താഴ്ചയിലും അന്യമതക്കാരോടുള്ള സഖ്യതയിലും പോരാട്ടത്തിലും അജ്ഞാനികളിൽ നിന്നുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളും അനേകം ഞെരുക്കങ്ങൾ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ അനുഭവിച്ചും കൊണ്ട് ഈ വിശ്വാസത്തെ പോറ്റിയതിനാൽ അത്രേ മുഴുവനും നശിച്ചു പോകാതെ ഇന്നുവരെ പ്രത്യേകം ഒരു സംഘക്കാർ ആയി നമ്മെ കാണപ്പെടുന്നതിന് സംഗതി ആയത്. ഇങ്ങനെ വീണ്ടെടുത്ത നമ്മുടെ സഭ ഇക്കാലത്തിൽ ഇടയൻ ഇല്ലാത്ത ആടുകൾ പോലെയും നാഥനില്ലാത്ത പ്രജകൾ എന്ന പോലെയും ചിന്നിച്ചിതറി തന്നിഷ്ടക്കാരായി നശിക്കുന്നതിൽ എത്ര സങ്കടപ്പെടുവാനുള്ളതാകുന്നു. അയ്യോ പ്രിയന്മാരേ എന്തു നാം പറയേണ്ടു. നമ്മുടെ പള്ളികളിലും നടപടികളിലും കർമ്മാചാരങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രമങ്ങളും ശുട്ടങ്ങളും വരുതികളും ഈ കാലത്തിൽ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പള്ളിവക മുതൽക്കാര്യങ്ങൾ മിക്കവാറും നശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. മക്കൾക്കുള്ള അവകാശം അന്യന്മാർ എന്ന പോലെ ആക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. വേദസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതിന് എല്ലാവരും പരാശ്രയം കൂടിയേ മതിയാവൂ എന്ന് വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെ വിശ്വാസം പോലെയും ക്രമം പോലെയും നടക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നവർക്കു അവരുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ശ്മശാനായ്ക്കു പോലും അർഹത ഇല്ലാത്തവണ്ണം ഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ എല്ലാവിധമുള്ള പുറപ്പാടുകളെ എവനെങ്കിലും നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ സുറിയാനിക്കാരായ നമുക്കു നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ പോറ്റുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. കലഹമില്ലാത്ത പള്ളികളില്ല. തർക്കമില്ലാത്ത കർമ്മങ്ങളുമില്ല. അയ്യോ! ഈ വിധം നാശങ്ങളൊക്കെയും നമ്മുടെ സഭയിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കയാൽ എത്ര നമ്മൾ പരിതപിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മെക്കുറിച്ചാകട്ടേ, നമ്മുടെ അധികാരം ശക്തിപ്പെടേണ്ടതിനാകട്ടെ നിങ്ങൾ പരിതപിക്കപ്പെടുകയോ ദുഃഖിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യണമെന്ന് നാം പറയുന്നില്ല. ക്ഷീണിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ സഭയെ മുഖൊരിക്കൽ അന്യന്മാർ വേട്ടയാടി കൊണ്ടുപോയതുപോലെ ഈ കാലത്തിലും വേട്ടയാടുവാൻ പുറപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ അകപ്പെടാതെ അവനവനാൽ കഴിയുന്നതിനെ തന്റെ സഭയുടെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി വിചാരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണമെന്നത്രേ നാം അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നത്. ഇനിയും നമ്മുടെ സഭയുടെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടിയ പ്രവൃത്തികൾക്കു നമ്മൾ ഒരുങ്ങാതെ കണ്ണടച്ചു കളയുന്നു എങ്കിൽ ഈ സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടു ഞെരുങ്ങിയ വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ നെടുവീർപ്പും കണ്ണുനീരും നമുക്കൊക്കെയും ശാപമായിത്തീരുമെന്ന് നാം ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രിയമുള്ളവരേ, ഇപ്പോഴത്തെ ഈ വലിയ

കുഴപ്പത്തിൽ വച്ച് ജനങ്ങൾ അശേഷം ഭിന്നിച്ചിരുന്നതിന് മുമ്പേ ഏതു വിധമെങ്കിലും ഗുണീകരണമുള്ള ഒരു വഴിയുണ്ടായി നമ്മുടെ സഭയ്ക്കു ഒരാശ്വാസം കിട്ടുമോ എന്ന് ആലോചിപ്പാൻ കർത്താവിനാൽ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള നമ്മുടെ വിചാരത്തെ നമ്മുടെ ഇഷ്ടന്മാരോടാലോചിച്ചാറെ ഈ നമ്മുടെ വിചാരം എത്രയും ആവശ്യമെന്നും ആയത് കഴിയുന്നേടത്തോളം എത്രയും എളുപ്പത്തിലായാൽ അത്രയും ഗുണമെന്നും അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും വിശേഷാൽ ഇപ്പോൾ ശുദ്ധമുള്ള നമ്മുടെ പിതാവായ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് ചില കല്പനകൾ വന്നിരിക്കുന്നതിനെ യോഗസമൂഹേ വായിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ മാസം 27-ാം തീയതി നിരണത്തിന് സമീപം പരുമല ഇപ്പോൾ നാം പണിയിക്കുന്ന സെമിനാരി സ്ഥലത്ത് എല്ലാ പള്ളിക്കാരെയും കൂട്ടി ആലോചന കഴിക്കണമെന്ന് ദൈവത്തിൽ നാം ഇച്ഛിച്ചിരിക്കുന്നതാക കൊണ്ട് ഒട്ടും ഉപേക്ഷ കൂടാതെ പൊതു ഗുണരക്ഷയ്ക്കായിട്ട് നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ആലോചനാ സംഘത്തിന് നിങ്ങൾ യോഗമായി വന്നെത്തുവാൻ നമ്മുടെ ആശംഭന്ധമാകുന്ന ഈശോ മശിഹാ മൂലം വളരെ വ്യസനത്തോടു കൂടി നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു.”

80 ൽ അധികം പള്ളിക്കാർ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു. യൂയാക്കീം കുറിലോസും ചാത്തൂരുത്തിൽ റമ്പാച്ചനും സംബന്ധിച്ചു. യൂയാക്കീം കുറിലോസ് ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു. പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാൻ കാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരം അവതരിപ്പിച്ചു: “... നാം ഇപ്പോൾ ചിന്തിപ്പാനും ആലോചിപ്പാനുമുള്ള കാര്യങ്ങളിലേക്കു വിനയവും പരമാർത്ഥതയും സ്നേഹവുമുള്ള ആത്മാവോടു കൂടെ പ്രവേശിക്കണം. ... ഈ യോഗം ഇപ്പോൾ കൂടിയിരിക്കുന്നതിന്റെ താല്പര്യം എന്തെന്നും ആലോചിച്ച് ഉറക്കേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇന്നവ എന്നും ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിയ്ക്കുന്നു. മലയാളത്തുള്ള യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ചിദ്രങ്ങൾ തീരുവാനും ഐക്യമത്വവും സമാധാനവും അവരുടെ ഇടയിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിപ്പാനും വിദ്യാഭ്യാസവും അതിൽനിന്നുള്ള വിശേഷഫലങ്ങളും മേൽക്കുമേൽ വർദ്ധിച്ചുവരുവാനും ആയി ഒന്നാമത് മെത്രാൻ തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടാകേണ്ടതിനും രണ്ടാമത്, മെത്രാൻ തമ്മിലുള്ള വഴക്കു നിമിത്തവും ഏകനായകത്വത്തിന്റെ ബലം ഹേതുവാലും മേലാൽ സഭയ്ക്കു ദോഷം സംഭവിക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ടുന്നതിനും മൂന്നാമത്, സുറിയാനി സമൂഹത്തിന്റെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധികൾ സ്ഥിരങ്ങളായി ഇരിക്കേണ്ടതിനും ഉത്തമമായുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇന്നവ എന്ന് ആലോചിച്ച് അവയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ഉറപ്പിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ട് ഈ യോഗത്തെ വിളിച്ചു കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു” (കണ്ടനാക് ഗ്രന്ഥവരി, പৃ. 333).

ഈ പ്രശ്നാവതരണം ഗുരുതരമായ പ്രശ്നാപഗ്രഥനമാണ്. മെത്രാന്മാർ തമ്മിലുള്ള വഴക്ക് എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ പാലക്കുന്നത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തയും ശേഷം മെത്രാന്മാരും എന്ന് മാത്രമല്ല കുറിലോസ് യൂയാക്കിം മെത്രാനും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാനും, തൊഴിയൂരിലെ മെത്രാനും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാനും തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകൾ എന്ന് അർത്ഥവ്യാപ്തിയുണ്ട്. മെത്രാന്മാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നം അന്തിമമായി ചെന്ന് മുട്ടുന്നത് എപ്പിസ്കോപ്പസിയിലാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പസിയിൽ മാത്രം അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഭരണശൈലി മലങ്കരസഭയ്ക്കു ആവശ്യമില്ലെന്നും മെത്രാന്മാരുടെ തിരുസംഘത്തിൽ എല്ലാ അധികാരവും ഒതുക്കുന്നത് കാലോചിതമല്ലെന്നും അത് പട്ടക്കാരിലും ജനങ്ങളിലും പങ്കാളിത്തബോധം ഇല്ലാതാക്കുമെന്നും തന്മൂലം അവർക്കു കൂടി നിർണ്ണായക പങ്കാളിത്തമുള്ള ഒരു ഭരണശൈലി ആ യോഗത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയണമെന്നും ഒരു മെത്രാന്റെ ഭാഗത്തു നിന്ന് ആഹ്വാനം വന്നിട്ടുള്ളത് ആർക്കാണ് അവഗണിക്കുവാൻ കഴിയുക?

(എപ്പിസ്കോപ്പസിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള ആഹ്വാനവും അതിന് സദസിൽ നിന്നുണ്ടായ അനുകൂല പ്രതികരണവും മറ്റും മൂലമാകാം പിൽക്കാലത്തെ സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ കണ്ണിൽ ജനാധിപത്യവാദിയായ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്ത അനഭിമതനായിപ്പോയത്. അപൂർണ്ണ സുന്നഹദോസാണെങ്കിലും സഭയുടെ ലൗകികവും ഭൗതികവും വൈദികവുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ അന്തിമമായി തീരുമാനിക്കപ്പെടണം എന്ന ചിന്ത മലങ്കരസഭയിൽ ഒരു ശീതസമരാന്തരീക്ഷം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 1995 ൽ വിധിയായ സമുദായക്കേസിൽ ‘ഈ സഭയെ ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയായി’ പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്ന് കോടതിയോട് അപേക്ഷിച്ചതിന്റെ പിന്നിൽ ഈ താല്പര്യം തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സഭാ ഭരണത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധിയും മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റിയിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുത്ത് എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിലേക്കു മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിട്ട് ദശകങ്ങളായി.

1934 -ലെ സഭാ ഭരണഘടനയെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകളിലും ഈ ശീതസമരം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതായി പാറേട്ട് മാർ ഈവാന്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത ആദ്യകാലത്തെ (ശ്രദ്ധാശനായിരുന്നപ്പോഴത്തെ) ഡയറിക്കുറിപ്പുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മലങ്കരയിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ സഭാചരിത്രകാരൻ ഇസ്ലാഫ്. എം. പാറേട്ട് വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്, സഭാദർശനം ഗൗരവമായി കരുതുന്ന ആർക്കും അവഗണിക്കാനാവാകയില്ല. മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ, ആത്മീയ സംഘടനകളുടെ ചുമതലക്കാരുടെ നിയമനം, വൈദികരുടെ ശമ്പള പദ്ധതി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ പോലും ഈ ‘ഏകനായക ശക്തി’ പുനസ്ഥാപിക്കാനുള്ള ചവിട്ടുപടികളായി

മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ തലമുറയിൽ പരുമല സമ്മേളനത്തിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താവായ ഈ പ്രമേയത്തിലെ പ്രവാചക ദർശനം നാം കാണാതിരുന്നുകൂടാ).

വിദ്യാഭ്യാസം, സഭയുടെ ക്ഷേമപദ്ധതികൾ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും അന്നത്തെ യുദ്ധസാഹചര്യത്തിൽ പരിഗണിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നവോത്ഥാനം സമൂഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മാത്രമാണ് കരണിയമെന്ന് ആ യുഗപുരുഷൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നു. പല സാമുദായികാചാര്യന്മാരും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിയുന്നത് ഒരു കാൽ നൂറ്റാണ്ടു കൂടെ കഴിഞ്ഞിട്ടാണ്. ഈ നിലകളിൽ നോക്കുമ്പോൾ 1873 -ൽ ചേർന്ന പരുമല പള്ളി പ്രതിപുരുഷയോഗം സഭയുടെ അന്നത്തെ പ്രശ്നപരിഹാരം മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാ കൂടിയതെന്നും അതോടൊപ്പം അതിലുപരി എക്കാലവും സഭയ്ക്കു ചൂണ്ടുപലകയായി നിലനില്ക്കുന്ന ചില തത്വങ്ങളും നിലപാടുകളും സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രഖ്യാപിച്ച് നടപ്പിലാക്കുക വഴി ഒരു പുതിയ നൂറ്റാണ്ടിലേക്കു സഭയേയും ജനതയേയും സജ്ജമാക്കുക എന്നും യുഗസംക്രമണ ദശാസന്ധിയുടെ പരിഹാര നിർദ്ദേശവും കൂടെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല.

മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷൻ, സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി, മെത്രാപ്പോലീത്താ - വൈദിക - അത്മായ ട്രസ്റ്റിമാർ എന്ന ആശയങ്ങൾ ശക്തമായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടത് ആ സമ്മേളനത്തിൽ വച്ചായിരുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിൽ കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സാമുദായിക സംഘടനയായ മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷൻ രൂപം കൊണ്ടത് 1873 ലാണെന്ന് കാണാം. മൂന്ന് ദശകങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് രണ്ടാമതൊരു സാമുദായിക സംഘടന കേരളത്തിൽ രൂപംകൊള്ളുന്നത്. പില്ക്കാലത്തു രൂപംകൊണ്ട നിരവധി സാമുദായിക സംഘടനകൾക്കും അവരുടെ പ്രവർത്തന ശൈലികൾക്കും ആദ്യ മാതൃകയായത് 1873 -ൽ പരുമലയിൽ വച്ച് രൂപം കൊണ്ട മലങ്കര അസോസ്യേഷൻ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ ശില്പിയെന്ന നിലയിൽ മലങ്കര സമുദായാചാര്യനായ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ നാമധേയം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന ഒരു അദ്ധ്യായമാണ്. പരുമല സമ്മേളനത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം:

1. സർക്കാരിലെ അധികാരത്തോടു കൂടി ഈ സഭയിൽ ഏതാനും പള്ളികളെ ഇപ്പോൾ ഭരിച്ചുവരുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിൽ അനേക തെറ്റുകൾ ഉണ്ടെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ മുമ്പുകൾ ഉള്ളതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെയും കാനോനാ വിധിയ്ക്കു വിരോധമായി അദ്ദേഹത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട രണ്ടു മെത്രാന്മാരേയും മെത്രാന്മാരായി

കൈക്കൊള്ളുവാൻ സഭയ്ക്കു പാടില്ലാത്തതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് പകരം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായെ നമ്മുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി സ്വീകരിക്കേണ്ടത് ന്യായമെന്ന് കാണുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു യോഗക്കാർ ഒരാളെ ത്യജിക്കുകയും മറ്റൊരാളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പിൽ, അങ്ങനെ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിലും വലിയ കലഹങ്ങൾക്കും അധികമായ അകൽച്ചകൾക്കും ഇടവരുമെന്ന് ഊഹിക്കപ്പെടാവുന്നതാകകൊണ്ട് അങ്ങനെ വരാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഭിന്നിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരെയും അവരുടെ പക്ഷക്കാരെയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കേണ്ടതിന് കഴിവുണ്ടോ എന്നും അല്പം കൂടെ താമസിക്കേണ്ടത് യുക്തമല്ലയോ എന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടത് ന്യായമല്ലയോ എന്നും തോന്നുന്നു. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ സഭയുടെ യോജിപ്പിന് നാം ചെയ്യുന്ന യത്നത്തെ സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊള്ളുമെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടാവുന്നതാകയാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് തങ്ങളുടെ തെറ്റുകളെ ഏറ്റുപറഞ്ഞു അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ മലയാളത്തെ സുറിയാനിക്കാരുടെ വേദത്തലവനായി അംഗീകരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരുതിയിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളുവാനും ഈ യോഗം നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നവയെ സമ്മതിപ്പാനും മനസ്സുണ്ടോ എന്നറിവാൻ വേണ്ടി ഒരു ഡപ്യൂട്ടേഷൻ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അടുക്കൽ അയയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹം നല്ലവണ്ണം ആലോചന ചെയ്തു മറുപടി തരുന്നതിനും അപേക്ഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം കീഴ്വഴക്കത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതായ ഒരു മറുപടി അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ സമ്മതവും വരുത്തി എല്ലാ മെത്രാന്മാരും യോഗക്കാരും കൂടി വാഴ്ച മുതലായതിന്റെ ക്രമങ്ങളെ നിശ്ചയപ്പെടുത്തുകയും അനുസരണക്കേടിന്റെ ലക്ഷണമായിരുന്നാൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ കല്പന പ്രകാരമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സുറിയാനിക്കാരുടെ ന്യായമായ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിട്ട് അംഗീകരിക്കുകയും അതിന്മേൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി തരുന്നതിന് സർക്കാരോട് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗക്കാർ ഇപ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെടുത്തേണ്ടത് എല്ലാവിധത്തിലും യുക്തമെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

2. മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന്റെ ശക്തിയ്ക്കു എതിരായ ശക്തി മലയാളത്തെ സുറിയാനി സഭ (യ്ക്കു) ഇല്ലായ്ക നിമിത്തം സഭയ്ക്കു അധികമായ ദോഷം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ആ ദോഷത്തെ ഒഴിക്കുന്നതിന് മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരുമിപ്പിന്റെയും യോജ്യതയുടെയും ബന്ധനങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനിക്കാരുടെ മതസംബന്ധമായും സാമൂഹ്യ

സംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള സകല വിഷയങ്ങളെയും ഗുണാധികാരം വർദ്ധിപ്പാൻ തക്ക പ്രവൃത്തികളെ നടത്തുന്നതിന് സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരവുംമുള്ള ഒരു കൂട്ടത്തെ നിശ്ചയിക്കുകയും അതിന് പ്രത്യേകം ഒരു പേർ വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അസോസ്യേഷന്റെ സാധ്യം അതിനായി ഒരു അപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭാവിമംഗലത്തിൽ ചുരുക്കമായി വിവരിച്ചിരിക്കയാൽ അതിനെ യോഗത്തിന്റെ അറിവിനായി വായിക്കുന്നു.

3. അസോസ്യേഷനിലെ ഒരു മെമ്പറിന്റെ അവകാശവും അധികാരവും എല്ലാ പള്ളികൾക്കും സിദ്ധിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകയാൽ എല്ലാ പള്ളികളിൽ നിന്നും ഒരു മെമ്പറിന്റെ പ്രവേശനഫീസ് വാങ്ങി വികാരിയെ മെമ്പർ ആയി കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

4. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷനിൽ ചേരുന്നവരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മുതൽ കൂടാതെ പൊതുഗുണത്തിന് വേണ്ടി ഒരു ധർമ്മശേഖരം കൂടി ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ എല്ലാവരും അതിങ്കൽ മനസ്സുവച്ച് അവനവന്റെ മനസ്സിനും പ്രവൃത്തിക്കും ഒത്തപോലെയുള്ള ദ്രവ്യംകൊണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെ ഗുണീകരണത്തെ പ്രതി നല്ല വേലയ്ക്കു ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ ആന്തരത്തെ സഹായിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷ ഉണ്ടാവാൻ അങ്ങനെ കൊടുക്കുന്നവരെ ക്ലാസ് തിരിച്ച് ഓരോ ക്ലാസിൽ ചേർത്തിട്ട് അവർക്കു ധർമ്മശേഖരത്തിന്റെ സ്ഥലവിശേഷങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഓരോ അവകാശക്രമങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകുന്നുവെന്നും യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

5. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷനിൽ ചേർന്നവരെല്ലാവരും കൂടെ ഒന്നിച്ചു കൂടുന്നതിനും കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നതിനും വളരെ പ്രയാസമുള്ളതാകയാൽ അവരിൽ നിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരായി കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നതിന് ശേഷിയുള്ളവരായി നാലു പട്ടക്കാരെയും എട്ട് അയ്മേനികളേയും കമ്മട്ടിക്കാരായി നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

6. കമ്മട്ടിക്കാർക്കു സമ്മതമുള്ള ഒരാളെ സിക്രട്ടറി ആയിട്ടും മറ്റൊരാളെ മുതൽപിടി ആയിട്ടും നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും അസോസ്യേഷൻ സംബന്ധമായ സകല എഴുത്തുകുത്തുകളും ആധാരപ്രമാണങ്ങളും കണക്കുകളും സിക്രട്ടറി കൈവശം വെച്ച് സൂക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണവും പണച്ചുമതലയ്ക്കു മുതൽപിടി ബാധ്യസ്ഥാനി ആയിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണവും ഒരു നിശ്ചയത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

7. കമ്മട്ടിക്കാർ സാരമായ സർവ്വ സംഗതികളിലും അസോസ്യേഷനിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളവരുടെ സമ്മതം വരുത്തി നടത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നും എല്ലാ നിശ്ചയങ്ങളിലും അഭിപ്രായഭേദം വരുന്നപക്ഷം അധികാര മെമ്പർമാരുടെ സമ്മതം പ്രാബല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കണം എന്ന ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

8. സുറിയാനി സമൂഹത്തിന് അവരുടെ പള്ളി വകയ്ക്കായിട്ടും പൊതു വകയായും ഉള്ള മുതലിലും രക്ഷാകർത്താക്കൾ എന്നപോലെ സമൂഹം സംബന്ധമായും മതസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളിലും ഇപ്പോൾ ഉള്ള ശട്ടങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുതിയ പ്രമാണങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുതു കാര്യങ്ങളിൽ തർക്കപ്പെടുന്നതിൽ വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും മറ്റുമുള്ള അധികാരം ഈ കമ്മട്ടിക്കാർക്കു ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

9. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള പഠിത്തവീടുകൾ പണിയിക്കുന്നതിനും പൈതൃകങ്ങൾക്കു അറിവുണ്ടാകത്തക്ക വസ്തുക്കൾ അച്ചടിയ്ക്കുന്നതിനും ഇംഗ്ലീഷ് - സുറിയാനി - മലയാളം ഈ മൂന്നു ഭാഷകൾ പഠിപ്പിക്കാൻ യോഗ്യന്മാരായ പരദേശക്കാരെയോ നാട്ടുകാരെയോ വാധ്യാന്മാരായി ഏർപ്പെടുത്തി പഠിത്തം നടത്തിക്കുന്നതിനും ശേഖരപ്പെട്ടു വരുന്ന മുതലിന് വട്ടിവരുത്തി ദുർവ്വയം വരാതെ ചിലവിടുന്നതിനും കമ്മട്ടിക്കാർ ചുമതലക്കാരായി ഇരിക്കണമെന്നും ഒരു നിശ്ചയം യോഗക്കാരുടെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

10. ആൺപൈതൃകങ്ങൾക്കും പെൺപൈതൃകങ്ങൾക്കും പഠിക്കുന്നതിന് പഠിത്തവീടുകൾ എല്ലാ ഇടവകകളിലും കാലക്രമം കൊണ്ട് സ്ഥാപിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകയാൽ അങ്ങനെ ഉള്ള പണികൾ പള്ളിവകകളിൽ നിന്നോ പൊതുവകകളിൽ നിന്നോ യുക്തംപോലെ ചെലവ് ചെയ്തു പണിയിക്കുന്നതിന് കമ്മട്ടിക്കാർ ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതിന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

11. കേടു ഭവിച്ചിട്ടുള്ള പള്ളികളുടെ അറ്റകുറ്റം തീർക്കുന്നതിനും പുതിയ പള്ളികൾ പണിയിക്കുന്നതിനും ഈ പള്ളികളിൽ പള്ളിക്കൂടം പണിയിക്കുന്നതിനും ഇടവകക്കാർക്കു പ്രയാസമായി വരുന്നപക്ഷം പൊതു മുതലിൽ നിന്ന് ആ വക പണികൾ നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും അങ്ങനെ ചെലവിടുന്ന മുതലിന്റെ പലിശ ആ ഇടവകക്കാരിൽ നിന്ന് വസൂലാക്കുവാൻ തക്ക ഉറപ്പുകൾ വരുത്തിക്കൊള്ളുന്നതിന് കൂടെ കമ്മട്ടിക്കാർക്കു അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

12. സുറിയാനിക്കാരുടെ സമൂഹ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളെ നടത്തുന്നതിന് ചുമതലക്കാരായി ഒരു അസോസ്യേഷൻ എന്ന കൂട്ടത്തേയും അതിൽ ഒരു കമ്മിറ്റിയേയും സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു പള്ളി വക മുതൽകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു, പള്ളിവക മുതൽകാര്യങ്ങളെ മാറ്റി ഇപ്പോഴുള്ള തർക്കങ്ങളെപ്പോലെ മേലാലും തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാവാതെ ഇരിപ്പാനും ആ വക മുതൽ കാര്യങ്ങൾ ഇടവകക്കാരുടെയും സമൂഹക്കാരുടെയും പൊതുഗുണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനും വേണ്ടി - എല്ലാ പള്ളികളിലേയും വസ്തുക്കൾക്കും സാമാനങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പുമുതലിനും ഉള്ള കണക്കുകളുടെ ഓരോ പകർപ്പുകൾ തല്ക്കാലമുള്ള കൈക്കാരന്മാരും വികാരിമാരും കൂടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും കമ്മിറ്റിക്കാർക്കും കൊടുക്കുന്നതിനും പള്ളികളിൽ ആണ്ടടക്കമുള്ള വരവ് ചെലവിനുള്ള തിരട്ടികളുടെ പകർപ്പ് അന്നനുള്ള കൈക്കാരന്മാരും വികാരിമാരും കൂടി മേല്പ്രകാരം മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും കമ്മിറ്റിക്കാർക്കും അയയ്ക്കേണ്ടതിനുള്ള ഒരു നിശ്ചയത്തെ യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

13. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വർദ്ധനയ്ക്കും അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും സഹായി ആളായി ബാലവിവാഹം മുതലായി ചില നടപ്പുകളെ നിറുത്തൽ ചെയ്യുന്നതിനും മാമ്മുദീസാ, വിവാഹം, ശവമടക്കം ഇവകളെ സൂക്ഷ്മമായ കണക്കു പള്ളികൾ തോറും പുസ്തകങ്ങളിൽ പതിച്ചു സൂക്ഷിച്ചും ആ കണക്കിന്റെ പകർപ്പുകൾ കമ്മിറ്റിക്കാർക്കു കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് മെത്രാപ്പോലീത്താ മുഖാന്തിരം വികാരിമാരെ ചട്ടം കെട്ടുന്നതിന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

14. സുവിശേഷ പ്രാബല്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യത്നങ്ങളിൽ സുറിയാനിക്കാർക്കു ഉണർച്ചയുണ്ടാവാൻ വേണ്ടി പുറജാതികളുടെയും തെറ്റു വിശ്വാസികളുടെയും ഇടയിൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിപ്പാനും മനസ്സ് തിരിപ്പിപ്പാനും പ്രാപ്തിയും യോഗ്യതയും ഉള്ള പട്ടക്കാരെയും പ്രമാണികളെയും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും അവർക്കു ശമ്പളത്തിന് മുതലുണ്ടാകേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന് കമ്മിറ്റിക്കാർ ചുമതലക്കാരായി ഇരിക്കേണ്ടതിന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

15. മത സംബന്ധമായും സമൂഹസംബന്ധമായും ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ ഈ കാലം വരെ കീഴ്മര്യാദയെ മറന്ന് പ്രമാണമാക്കി ജനങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നതിനാൽ ആ മര്യാദകളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും പല തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഒഴിവാക്കാൻ വേണ്ടി മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനിക്കാരുടെ നടപടിയ്ക്കു ഉപയോഗപ്പെടുന്ന കാനോനുകളെ സുറിയാനിയിൽ

നിന്ന് പഠിത്തമുള്ള മല്പാമ്പാർ മുഖാന്തിരം പരിഭാഷപ്പെടുത്തി അവയെയും അവയോടു കൂടി ആവശ്യപ്പെടുന്ന മറ്റു വിധികളെയും ജനങ്ങളുടെ അറിവിന്റെ നടത്തയ്ക്കുമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനും അതുപോലെ തന്നെ വേദകാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കു അറിവുണ്ടാവാൻ തക്ക വേദസംബന്ധമായ പുസ്തകങ്ങളെയും ചരിത്രങ്ങളെയും സുറിയാനിയിൽ നിന്ന് പൊരുൾ തിരിച്ച് പുതിയ പുസ്തകങ്ങളെ ചമപ്പിച്ച് ആളുകളുടെ ഇടയിൽ പരത്തുന്നതിന് കമ്മട്ടിക്കാർ ദൃഷ്ടിവയ്ക്കുന്നതു മല്ലാതെ ചുമതലക്കാരുമായിരിക്കണമെന്ന ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

16. സുറിയാനി സഭയെ ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ഭരിക്കുന്ന മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ കാലം കഴിയുമ്പോൾ പിൻവാഴ്ചയ്ക്ക് കാനോനാ വിധി പ്രകാരമുള്ള കൈവെപ്പോടു കൂടി വാഴ്ച മറ്റൊരാൾക്ക് സ്ഥാനം പ്രാപിപ്പാൻ ചിലപ്പോൾ സംഗതി വരാതെ തർക്കങ്ങൾക്കും ഇടർച്ചകൾക്കും ഇടവന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ മേലാൽ അതിന്മേൽ വരാതെ ഇരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം പട്ടക്കാരിൽ പഠിത്തവും പ്രാപ്തിയും ഉള്ള രണ്ടു പേർ സമൂഹമെല്ലാവിന്മേൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ താമസിക്കുകയും മലയാളത്ത് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്ഥാനമേറ്റ് വരുവാൻ തക്കവണ്ണം ശട്ടം കെട്ടുകയും അസോസ്യേഷന്റെ സമ്മതത്തോടു കൂടി അല്ലാതെ വരുന്നവരെ മേലാൽ മെത്രാന്മാരായിട്ട് കൈക്കൊള്ളുകയില്ലെന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു എന്നു ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

17. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ആലോചനയ്ക്കും സഹായത്തിനുമായി ഒരു അർക്കദിയാക്കോനെക്കൂടി നിയമിച്ചാൽ മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പമായി നടക്കുന്നതാക കൊണ്ടും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും അസോസ്യേഷനും സമ്മതമുള്ള ഒരാളെ ആ സ്ഥാനത്തിൽ ആക്കണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

18. മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത അവസ്ഥയോടു കൂടിയുള്ള ഇരിപ്പിനാൽ സഞ്ചാരത്തിനും തല്ക്കാലം പള്ളികളിൽ തനിക്കുള്ള അവകാശങ്ങളിൽ നിന്നും മേലാൽ കമ്മട്ടിക്കാർ അനുവദിയ്ക്കുന്ന മുതലിൽ നിന്ന് കഴിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതല്ലാതെ സ്വയം കുടുംബസുഷ്ടിയെക്കരുതി പള്ളി വക മുതലുകളിൽ ബലമായി അപഹരിക്കുകയോ പൊതു മുതലായിട്ടുള്ളത് ദുർവ്യയം ചെയ്കയാകട്ടെ പട്ടം കൊട മുതലായ ശുദ്ധ കർമ്മങ്ങൾക്കു ദ്രവ്യം വാങ്ങിക്കുകയോ യാതൊന്നും ചെയ്തുപോകരുതെന്നും അതിന് വിരോധമായി എന്തെങ്കിലും ക്രമക്കേടുകൾ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചാൽ ആ വിവരത്തിന് അസോസ്യേഷൻ മുഖാന്തിരം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ തെർച്ചപ്പെടുത്തി അവിടത്തെ വിധിപ്രകാരം

അദ്ദേഹം അനുസരിക്കണമെന്ന് കൂടെ ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

19. കമ്മട്ടിക്കാർ പള്ളിവകയായും പൊതുവകയായും ഉള്ള മുതൽകാര്യങ്ങൾ ആണ്ടടക്കം വരവ് ചെലവുകളുടെയും കമ്മട്ടിക്കാർ മുഖാന്തരമായി അന്നന് നടത്തപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ വിവരങ്ങൾ കണ്ടുള്ള റിപ്പോർട്ട് ആണ്ടുതോറും അച്ചടിപ്പിച്ച് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനും അന്യോച്ഛാസിംഹാസനത്തിങ്കലേക്കുള്ള റിശീസാ ഇതുവരെയുള്ളത് കിട്ടുന്നത് ആറു മാസത്തിനകവും മേലാലുള്ളത് ആണ്ടു തോറും പിരിച്ച് കമ്മട്ടിക്കാർ മുഖാന്തിരം അന്യോച്ഛായ്ക്കു അയച്ച് കല്പന വരുത്തി പള്ളികൾ തോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുള്ളതെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

20. ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നിയമിക്കപ്പെടുന്ന പട്ടക്കാർ പഠിത്തവും പാകതയുമുള്ളവരായിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു ശട്ടംകെട്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ മേലാൽ പട്ടത്തിനായി ഇടവകക്കാരുടെയും വികാരിമാരുടെയും സാധനങ്ങളോടു കൂടി വരുന്ന ആളുകൾ കമ്മട്ടിക്കാരുടെ സമ്മതത്തോടും അതിനായി നിയമിക്കപ്പെടുന്ന രണ്ടു മല്പാന്മാരാൽ പരിശോധന ചെയ്യപ്പെട്ട് പട്ടത്തിന് യോഗ്യതയുള്ളവരെന്ന്, ഉള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റോടു കൂടി വരാതെയിരുന്നാൽ അവർക്കു പട്ടം കൊടുത്തുകൂടാ എന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

21. യോഗത്തിൽ ഇപ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെടുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ കൂടാതെ സമൂഹത്തിന്റെ ഗുണത്തിലേക്കു വേണ്ടപ്പെടുന്ന നിശ്ചയങ്ങളും അതുപോലെതന്നെ അസോസ്യേഷന്റെയും കമ്മട്ടിയുടെയും സ്ഥിതിയ്ക്കും ഉറപ്പിക്കുന്ന ക്രമമായി നടത്തയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ള ശട്ടവട്ടങ്ങൾ കമ്മട്ടിക്കാരു ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവർക്കു അനുവദിക്കപ്പെടണമെന്നും ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

22. സമൂഹത്തിന് ദോഷം വരുവാൻ തക്ക വിധത്തിൽ കമ്മട്ടിക്കാർ വല്ല തെറ്റുകളോ ക്രമക്കേടുകളോ മനപ്പൂർവ്വമായി ചെയ്യുന്നു എന്നും അസോസ്യേഷനിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളവർക്കു സംശയം തോന്നിയാൽ അവർ കൂട്ടം കൂടി ആ കാര്യത്തിൽ വിചാരണ ചെയ്ത് തെറ്റുകാരെ കമ്മട്ടിയിൽ മാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനും കമ്മറ്റിക്കാരെ അശേഷവും മാറ്റി വേറെ ആളുകളെ കമ്മട്ടിയിൽ ചേർക്കുന്നതിനും അസോസ്യേഷന് അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

23. സുറിയാനിക്കാരുടെ സമൂഹസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള കാര്യാദികളുടെ

നടത്തയ്ക്കു അസോസ്യേഷനെ ഒരു കൂട്ടത്തെയും അവരിൽ ഒരു കമ്മിറ്റിയെയും യോഗത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്ന മുറയ്ക്കു മെത്രാന്മാരെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ അയയ്ക്കണമെന്ന് മുമ്പിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ കമ്മിറ്റിക്കാർ മുഖാന്തിരം ആയിരിക്കണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

24. ഈ യോഗത്തിൽ ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും അച്ചടിപ്പിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു കൂടാതെ കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും മഹാരാജാക്കന്മാർ തിരുമുമ്പാകെയും ബ. റസിഡണ്ട് സായിപ്പ് അവർകൾക്കും ഓരോ പകർപ്പുകൾ വിശേഷാൽ കൊടുത്തയക്കുന്നതുമല്ലാതെ സുറിയാനി സമൂഹത്താൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷനെ അംഗീകരിച്ച് സ്ഥിരപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതിന് റസിഡണ്ട് സായിപ്പ് മുഖാന്തിരം അപേക്ഷിക്കണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

25. ഈ യോഗത്തിൽ നിന്നും അസോസ്യേഷനിൽ ചേരുന്നവരൊഴികെ ഇനിയും ചേരുവാൻ മനസ്സുള്ളവരെ ആറു മാസത്തിനകം ചേർത്തശേഷം അസോസ്യേഷനിലെ മെമ്പർമാരുടെ തുക നിശ്ചയപ്പെടുത്തി അവരാൽ നടത്തപ്പെടേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെയും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തണമെന്നു ആ സമയം നടപടിയ്ക്കുള്ള നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

26. പരമല പഠിത്തവീടും പള്ളികളും പണിയിക്കുന്നതിന് സമൂഹത്തിലേക്കു സൗജന്യമായി സ്ഥലം കൊടുത്തിട്ടുള്ള അരികുപുറത്തു മാത്തനോടും അതുപോലെ തന്നെ അച്ചുകൂടം മുതലായതിന് ദ്രവ്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളവരോടും മേലാൽ ധർമ്മം വകയ്ക്കു ദാനം ചെയ്യുന്നവരോടും ഉപകാര സ്മരണ കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി അവരവരാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദ്രവ്യസംഖ്യ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി ഇനിയത്തെ യോഗത്തിൽ പ്രത്യേകം വന്ദനം പറയേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് ഒരു നിശ്ചയം യോഗത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

27. ഈ യോഗത്തിലെ നിശ്ചയങ്ങളെ തൃപ്തികരമാംവണ്ണം സമാധാനത്തോടെ ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള യോഗത്തിന്റെ മുഖ്യസ്ഥാനാപതിയായ നമ്മുടെ ബാവാ മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾക്കു ആയിരം വന്ദനം പറഞ്ഞു മീറ്റിംഗ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

**മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷനും
മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും**

ടി. നിശ്ചയങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ച വിവരം.

മശിഹാ കാലം 1873 -മാണ്ട് ചിങ്ങ മാസം 25 ന് (കൊല്ലം 1049 -മാണ്ട്) പരമല വച്ച് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ യോഗം കൂടി ഉറപ്പിച്ച നിശ്ചയങ്ങളിൽ 5-ാമത്തെ മാസം 26-ന് അസോസ്യേഷൻ ചേർന്ന് മെമ്പർമാർ കൂടിയ മീറ്റിംഗിലെ പ്രൊസീഡിംഗ്സ്. കൂട്ടം ആലോചനയ്ക്കായി ആരംഭിക്കണം. കൂട്ടത്തിന്റെ മുഖ്യാസനപതിയായി മക്കുദിശാ ഗബ്രിയേലിനെ നിശ്ചയിക്കണം എന്നിങ്ങനെ പനയ്ക്കൽ അയ്പുരു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കൂട്ടം മുഴുവനും ഏകമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു.

ഇന്നത്തെ മീറ്റിംഗിന്റെ സാധ്യം അസോസ്യേഷനിൽ കമ്മട്ടിക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് കല്ലറയ്ക്കൽ കോര പ്രസ്താവിച്ചു. കോനാട്ട് ഗീവറുഗീസ് മല്പാൻ, പനയ്ക്കൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ, എളത്തൂരുത്തിൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ, വെളിയത്തു കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ, പനയ്ക്കൽ അയ്പുരു, മല്ക്കിമക്കുദിശാ ഗബ്രിയേൽ, കല്ലറയ്ക്കൽ കോര, കുന്നുംപുറത്തു കോര കുര്യൻ, അറക്കൽപറമ്പിൽ യാക്കോബ്, ചിറക്കടവിൽ കൊച്ചു കോരുള, കളപ്പുരയ്ക്കൽ യാക്കോബ്, പുത്തൻവീട്ടിൽ കോശി കൊച്ചുകോശി, പുതുപ്പള്ളി ഗീവറുഗീസ് ഇവരെ കമ്മട്ടിക്കാരായി തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് കുന്നുംപുറത്തു കോര ഉലഹന്നാനും എലഞ്ഞിക്കൽ കുര്യൻ തൊമ്മിയും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കൂട്ടം ഏകമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു.

കമ്മട്ടിയിൽ സിക്രട്ടറി ആയി കോര കുരിയനെയും സുറിയാനി സെക്രട്ടറി ആയി എടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പായെയും നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് വെളിയത്തു ഗീവറുഗീസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പായും കാഞ്ഞിരത്തിൽ ഇട്ടീരാ ചെറിയാനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കൂട്ടം ഏകമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു.

മുതൽപ്പിടിയിക്കു നിജമായി ഒരാളെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതു വരെ സിക്രട്ടറിയുടെ രശീതിൻ പ്രകാരം പ്രവേശന ഫീസ് മുതലായതു പിരിച്ച് വസുലാക്കുന്നതിൽ ആ മുതലിന് സിക്രട്ടറിയിക്കു ഉത്തരവാദികളായിരിക്കുന്നതിന് ചാവക്കാടിനപ്പുറം കുന്നംകുളങ്ങര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പനയ്ക്കൽ ഐയ്പുരുവിനെയും പനയ്ക്കൽ യാക്കോബ് കത്തനാരെയും അങ്കമാലി മുതൽ മുളക്കുളം വരെ കല്ലറയ്ക്കൽ കോരയെയും വെളിയത്തു കോറെപ്പിസ്കോപ്പായെയും മുളക്കുളം മുതൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി വരെ ചിറക്കടവിൽ കൊച്ചു കോരുളയെയും എറിയ്ക്കാട്ട് മാത്തുവിനെയും അതിന് തെക്കോട്ടേയ്ക്കു എലഞ്ഞിക്കൽ യാക്കോബിനെയും പുത്തൻവീട്ടിൽ കോശി കൊച്ചു കോശിയെയും പുതുപ്പള്ളി ഗീവറുഗീസിനെയും നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് പുനത്ര കുര്യൻ കുരുവിളയും മാലിത്ര ഏലിയാസ് കത്തനാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കൂട്ടം ഏകമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു.

ഇനി കമ്മട്ടിക്കാരുടെ ഒരു മീറ്റിംഗ് ഉണ്ടാകുന്നതു വരെ കാര്യാദികളുടെ

നടത്തിപ്പിന് വിഘ്നം വരാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ടി കമ്മട്ടിക്കാർക്കും സിക്രട്ടറിയ്ക്കും യുക്തമെന്ന് തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ അന്വേഷണം എഴുതി അറിയിച്ച് സമ്മതം വരുത്തി നടത്തേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് തോന്നാമതായി കത്തനാരും പനയ്ക്കൽ ഇട്ടി മാത്തുവും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. യോഗം ഏക മനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു.

ഇന്നത്തെ കൂട്ടം തൃപ്തികരമാംവണ്ണം അവസാനിപ്പിച്ചതായി മുഖ്യാസനപതിയായ മക്കുദിശാ ഗബ്രിയേലിന് വന്ദനം പറഞ്ഞു കൂട്ടം പിരിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ ശേഷം ബ. മാർ കുറിലോസ് ബാവായും പള്ളിക്കാരും ഒപ്പിട്ടു പിരിഞ്ഞു (കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 333-348). ഗ്രന്ഥവരി തുടരുന്നു: ഇതിനിടയിൽ പാലക്കുന്നത്തു അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മുടക്കുള്ളതിനാൽ അദ്ദേഹം പട്ടം കൊടുത്തിട്ടുള്ള കത്തനാച്ചന്മാരുടെയും ശെമ്മാശന്മാരുടെയും കാര്യം കൊണ്ട് ആലോചിച്ചതിൽ അവരുടെ പട്ടം വാസ്തവമല്ലെന്നും അതിനാൽ ബാവാ രണ്ടാമതു പട്ടം കൊടുത്തു വരുന്ന പ്രകാരം പുലിക്കോട്ടു മെത്രാനും മനസ്സുള്ളവർക്കു പട്ടം കൊടുക്കണമെന്നും യോഗം നിശ്ചയിച്ചു. ആയത് വിവാഹം ചെയ്തവർക്കേ കൊടുക്കാനാവൂ എന്ന് ബാവായും ആയതു പ്രയാസമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിൽ കുറെ തർക്കം ഉണ്ടായി എന്നു വരികിലും ബാവാ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവർക്കേ കൊടുക്കേണ്ടു എന്നും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ യുക്തം പോലെ കൊടുക്കട്ടെ എന്നും യോഗം മുഴുവനും പറഞ്ഞു ഇരുവരെയും സമാധാനപ്പെടുത്തി യോഗം പിരിയുകയും ചെയ്തു. ... ആ സമയം മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി അധിക സന്തോഷ സംഭാഷണം ചെയ്തത്രേ പിരിഞ്ഞത്. ബാവായ്ക്കു മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരു കല്ലുവച്ച പൊൻമോതിരം ഇടുവിച്ചു.

1873 മീന മാസം 11-ാം തീയതി ആമ്മീദ് പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് പത്രോസ് ദിതീയൻ അയച്ച കല്പനയിലെ പ്രസക്തഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“.... ഒരു സമൂഹം കൂടുന്നു എന്നും മറ്റും കമ്പി തപാൽമാർഗ്ഗം നമ്മെ നിങ്ങൾ അറിയിപ്പെടുത്തിയതേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ പ്രിയമുള്ളവരേ, മാത്യൂസ് എന്നവൻ നമുക്കു മുമ്പേ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാമാരാൽ ശപിക്കപ്പെട്ടവൻ ആകുന്നു. ഇപ്പോൾ നാം രണ്ടാമതും അവനെയും ശ്ലീഹന്മാരുടെയും ബാവാമാരുടെയും നിയമത്തിന് വിരോധമായി മേല്പട്ടക്കാരുടെ നാമത്തിൽ അവൻ പേർ മാറ്റി വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടു മനുഷ്യന്മാരെയും (തൊഴിയൂർ ആലത്തൂർ പനയ്ക്കൽ കുറിലോസ്, പാലക്കുന്നത്തു ജൂണിയർ അത്താനാസ്യോസ്) നാം ശപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി മേലാൽ നിങ്ങളുടെ പള്ളികളിൽ നിന്ന് പുറത്തു അവരെ ആട്ടിക്കളയണം. എന്തെന്നാൽ മാത്യൂസും ആ രണ്ടു മനുഷ്യരും മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തിന്റെ

യാതൊരു ക്രമത്തിലും പെരുമാറുവാൻ ദൈവത്താൽ അധികാരം അവർക്കില്ല. നാം അവരെ ശപിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും അവരെ ശപിച്ചു കൊള്ളണം” (പു. 351).

യൂയാക്കീം കുറിലോസിന്റെ അന്ത്യം

ഇതിനിടയിൽ രോഗബാധിതനായ യൂയാക്കീം കുറിലോസിന് 1874 ചിങ്ങം 1 ന് കന്തില നടത്തി. മുളന്തുരുത്തിയിൽ വച്ച് നടന്ന ശുശ്രൂഷക്കു ചാത്തുരുത്തി റമ്പാച്ചനും മുറിമറ്റത്തിൽ പൗലൂസ് കത്തനാരും, കരോട്ടു വീട്ടിൽ ശമവൂൻ കോറിയും നേതൃത്വം വഹിച്ചു. പള്ളിയകത്ത് എന്റെ ശവം അടക്കരുതെന്നും മതില്ക്കകത്ത് എവിടെ എങ്കിലും കല്ലു കൊണ്ടു പണിതുണ്ടാക്കി അടക്കിക്കൊള്ളണമെന്ന് അദ്ദേഹം സഹോദരൻ മക്കു ദിശായോടും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. ചിങ്ങം 6 ന് പള്ളിക്കര പള്ളിയിൽ നിന്ന് പാലക്കുന്നത്തു വലിയ മെത്രാപ്പാലൻ മാർ കുറിലോസിനെ സന്ദർശിക്കുവാ നെത്തി. ദീനവിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞല്ലാതെ ഇതുവരെ ബാബായുമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു ഒരു പൊറുതി കൂടെ പറഞ്ഞാറെ, നമുക്കു യാതൊരു മുഷിച്ചിൽ ഇല്ലെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് ബാബായുടെ കല്പന അനുസരിച്ച് നടക്കുന്നതു നമുക്കു സന്തോഷമെന്നും അതുപ്രകാരം നട ന്നാൽ ഈ ലോകത്തിൽ യശസ്സും ആ ലോകത്തിൽ ഗുണവും പ്രാപിക്കു മെന്നും മറ്റും ചില ഗുണദോഷം മാത്രം കല്പിക്കയത്രേ ചെയ്തത്.

14-ാം തീയതി ബുധനാഴ്ച മുളന്തുരുത്തി പള്ളിയിലെത്തി. ബാബായ്ക്കു ദീനത്തിന് സുഖമില്ലാതെ കൂടുതലായി കാണുകയും 14 ന് ബുധനാഴ്ച മുളന്തുരുത്തി പള്ളിയോഗക്കാരെയും മെത്രാപ്പോലീത്തായെയും മറ്റും വരുത്തി ബാബായെ അടക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതി കൊടു ത്തതു തന്നെയല്ലാ, പാത്രിയർക്കീസ് ബാബായുടെ കല്പന അനുസരിച്ച് മാത്രം നടക്കയും ദൈവഭക്തിയോടു കൂടി ഈ ജാതിയെ ഭരിച്ചുകൊള്ള ണമെന്നും അനുജൻ മക്കുദിശായെ പരദേശത്തു അയച്ചുകൊള്ളണമെന്നും പാലക്കുന്നൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാബായുടെ കല്പന അനുസരിച്ച് നടന്നു കൊള്ളാമെന്നു സർക്കാർ മുഖാന്തിരം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു എഴുതി വയ്ക്കുന്ന സമയം സൊരുമിച്ച് നടന്നുകൊള്ളണമെന്നും മറ്റും പുലിക്കോ ട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കബറിന്റെ വിശദമായ അളവുകളും പണിത്തരങ്ങളും ആസന്നമരണ നായ രോഗി വിശ്വസ്തനെ ശട്ടം കെട്ടുകയും മരണത്തിന് തൊട്ടും മുമ്പും പിമ്പും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട മുറകളെപ്പറ്റിയും അനുയായികളെ പറഞ്ഞെൽ പിച്.

പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര സഭയിലേക്ക്

1874 ചിങ്ങം 20 -ന് കുറിലോസ് നിര്യാതനായി. ചിങ്ങം 22-ന് അദ്ദേഹത്തെ മുളന്തൂരുത്തിയിൽ കബറടക്കി. കബറടക്കത്തിനു മുമ്പ് നഗരി കാണിക്കൽ ചടങ്ങിനു ശേഷം വടിയും മുടിയും സ്ലീബായും മോതിരവും പാത്രിയർക്കീസ് നിന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങൾ ഞാൻ ഏറ്റിരിക്കുന്നു എന്നും തന്റെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ മേഞ്ഞു നടത്തിക്കൊള്ളുന്നതിനും പറഞ്ഞ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏറ്റ് വാങ്ങി.

മാർ കുറിലോസിന്റെ സർവ സമ്പാദ്യങ്ങളും സഹോദരൻ മക്കുദിശാ ഗബ്രിയേൽ കയ്യടക്കുകയും അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിലേക്കു യാത്രയാവുകയും അതു പിന്നീട് ഒരു വ്യവഹാരത്തിനു കാരണമാവുകയും ചെയ്തു. പാത്രിയർക്കീസ്, യുയാക്കീം കുറിലോസിനെ ശാസിക്കുന്ന കല്പന അയച്ചതിന്റെ ശേഷം നവീകരണ ക്യാമ്പിലെ അന്തരീക്ഷം ശാന്തമായി തുടങ്ങിയെങ്കിലും മാർ കുറിലോസിന്റെ നിര്യാണത്തോടെ രംഗം പൂർണ്ണമായും ശാന്തമായി.

പരമല യോഗ തീരുമാനപ്രകാരം മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ സന്ദർശിക്കുവാൻ ഡപ്യൂട്ടേഷൻ പോയതായി കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മാർ കുറിലോസിന്റെ രോഗശയ്യയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കുവാൻ വന്ന മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന് മാർ കുറിലോസ് നേരിട്ട് നൽകിയ ഉപദേശങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടുകയും നിരാകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതിനാൽ ഡപ്യൂട്ടേഷൻ എന്ന ആശയം ഉപേക്ഷിച്ചതാകാം.

ശ്രീ. വർക്കി എഴുതുന്നു: “സുറിയാനിക്കാരുടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടയുന്നതും മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അന്യായമായി അനുകൂലിക്കുന്നതുമായ തിരുവെഴുത്ത് വിളംബരത്തെ അസ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനും മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അന്യോഽഖ്യോ പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയ കല്പനയെ ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനും ബാബായുടെ ആഗമനം കൊണ്ടേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് കണ്ട്, അവിടുന്ന് മലയാളത്തേക്കു പുറപ്പെടണമെന്ന് നമ്മുടെ കിമാനായകൻ മുഖാന്തിരം മലങ്കര സുറിയാനിക്കാർ സമർപ്പിച്ച ഹർജിയുടെ യുക്തിയുക്തത ബാബായ്ക്കു ബോധ്യമായി” (മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, പൂ. 121).

74-ാം വയസ്സിൽ പത്രോസ് തൃതീയൻ ബാവാ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ തുർക്കി സുൽത്താനെ കണ്ട് ലണ്ടനിലേക്കു പോയി. അവിടെ നിന്ന് മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ച കല്പന: “നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിനായി നാം ഇവിടെ വന്ന് ചേർന്നു. നമുക്കും കൂടെയുള്ളവർക്കും ചിലവിന് ചുരുക്കമായിത്തീർന്നിരിക്കയാൽ ആയതിന് 500 പവൻ ഉടനെ ഇവിടെ എത്തിക്കണം” (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 417). അതിന് ശേഷം മറ്റൊരു കവി:

“കൊച്ചിയിലെ യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്ന്, യൗസേപ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾക്ക് നിങ്ങളുടെ ഹർജികളും മറ്റും വന്നു ചേരുന്നതിനായി നാം കാത്തിരിക്കുന്നു.” രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും മെത്രാപ്പാലൻ കമ്പിവന്നു. “കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പണം ചെലവായി പോയിരിക്കുന്നു. പള്ളികളിൽ നിന്ന് 500 പവൻ പിരിച്ച് ലണ്ടനിൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം കമ്പിതപാൽ മാർഗ്ഗം എത്തിക്കണം” (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 418).

1874 തുലാം 23 ന് ഇക്കാര്യം കാണിച്ച് മെത്രാപ്പാലൻ എല്ലാ പള്ളികൾക്കും കല്പന അയച്ചുവെങ്കിലും അതിന്റെ പിരിവ് വൈകുമെന്ന് കണ്ട് 1000 രൂപ പെട്ടെന്ന് മെത്രാപ്പാലൻ അയച്ചുകൊടുത്തു. ആയത് 500 രൂപ കുന്നം കുളം പനക്കൽ മാത്തുവും കോട്ടയത്തു കുന്നുംപുറത്ത് കുരിയൻ റൈറ്റും കുടിയും 75 രൂപ തെക്കൻപറവൂർ പള്ളിക്കാരും 150 രൂപ മുളത്തുരുത്തി പള്ളിക്കാരും 35 രൂപ മാത്തുരുത്തേൽ പള്ളിക്കാരും ആണ് നൽകിയത്. ശേഷം 240 രൂപ മെത്രാപ്പാലന്റെ സ്വന്തവും ആയിരുന്നു. വീണ്ടും സംഖ്യ അയക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായി വന്നതുകൊണ്ട് ചിലരെ ജാമ്യം നിർത്തി പത്തു ദിവസത്തെ അവധിക്കു ഹുണ്ടികക്കാരിൽ നിന്നും 2300 രൂപാ കടം വാങ്ങി ലണ്ടനിലേക്കയച്ചു. 1874 വൃശ്ചികം 1 നും ധനു 6 നും 7 നും മകരം 1 നും കുംഭം 4 നും 12 നും മീനം 3 നും മേടം 9 നും പാത്രിയർക്കീസ് കേരളത്തിലേക്കു വരുവാൻ നടത്തുന്ന ഒരുക്കങ്ങളെ വിവരിച്ചു കൊണ്ടു പണം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും മറ്റും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലനും മക്കുദിശായ്ക്കും മറ്റും തുടരെ തുടരെ അയച്ച കത്തുകളും കമ്പികളും കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട് (പൂ. 418-440). രണ്ടു തവണയായി 500 പവൻ ലണ്ടനിലേക്കയച്ചതായി ശ്രീ. വർക്കി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു (പൂ. 121).

1873 ലെ പരുമല സമ്മേളനം നടന്നിട്ടേ ഇല്ല എന്ന് ഒരു ചരിത്രകാരൻ (?) ആണയിട്ടു പറയുമ്പോലെ (ശ്രീ. പി. വി. മാത്യു) പത്രോസ് ബാവായ്ക്കും യാത്ര ചിലവ് അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല എന്ന് മറ്റൊരു സഭാ ചരിത്രകാരൻ (?) ആയ കണിയാമ്പറമ്പിൽ കുര്യൻ കോറെപ്പിസ്ക്കോപ്പാ പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഈ ദീർഘവിവരണം ഇവിടെ ആവശ്യമായി വന്നത്. കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി അന്ന് വെളിച്ചം കണ്ടിരുന്നില്ല എങ്കിലും വർക്കിയുടെ പുസ്തകത്തിലെ തത്സംബന്ധമായ പ്രസ്താവനകളെ കാണാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നത് ചരിത്രത്തോട് പുതിയ ചരിത്രകാരന്മാർ കാണിക്കുന്ന ലാഘവ മനോഭാവത്തെയും ഉദാസീനതയെയും വായനക്കാരോടുള്ള നിന്ദയും ആയിട്ടേ കാണാനാവൂ. കണിയാമ്പറമ്പിലുണ്ട് എഴുതുന്നത്: ‘പാത്രിയർക്കീസ് ഇവിടെ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും മാർ ദീവന്നാസേല്യാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 1300 രൂപയും കുര്യനും

ഐപ്പുരുവും 3000 രൂപയും കടം വാങ്ങിയിട്ടും അതിനു പുറമേ ആറു മാസത്തെ ഇംഗ്ലണ്ട് വാസം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് ഇവിടേക്കുള്ള യാത്രച്ചെലവ് ഇതൊന്നും മലങ്കരസഭ കൊടുത്തതായി ഒരു രേഖയും കണ്ടിട്ടില്ല” (സുറിയാനിസഭ, പൂ. 218). കണിയാമ്പറമ്പിലു്ൻ അവതാരിക എഴുതിയ കുറുപ്പമ്പടി പള്ളി ചരിത്രത്തിൽ ആത്തുങ്കൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കോർപ്പിപ്പിസ്കോപ്പാ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിപ്രകാരം: “ബാവായുടെ (പത്രോസ് തൃതീയൻ) മലങ്കരയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രാച്ചിലവിനായി ഈ പള്ളിയിൽ നിന്ന് 708 $\frac{3}{4}$ രൂപ, 10 പുത്തൻ, 1535 ചക്രവും ഈ പള്ളിവക ഇടവകജനങ്ങളിൽ നിന്ന് പിരിവെടുത്ത് 241 $\frac{7}{8}$ 150 പുത്തൻ 684 ചക്രവും കൊടുത്തു.” വന്ദ്യ കോറിയച്ചൻ അവതാരികയെഴുതുകയും സത്യസന്ധമായചരിത്രം എന്ന് സാക്ഷ്യപത്രം നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള കുറുപ്പമ്പടിപള്ളി ചരിത്രത്തിൽ ഈ പ്രസ്താവനയും കോറിയുടെ സഭാചരിത്രത്തിലെ പ്രസ്താവനയും വിധിയെഴുത്തിനായി വായനക്കാരുടെ കോടതിയിലേയ്ക്കു വിടുന്നു.

പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വരവിന് രാജകീയ പരിവേഷം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിമഹത്തായ ഒരു ദൗത്യനിർവഹണത്തിന് ആവശ്യമായ ആസൂത്രണവും സജ്ജീകരണവും ചെയ്യുവാൻ മെത്രാപ്പുലർ വിസ്മരിച്ചില്ല. തന്മൂലം മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ സാധിക്കുവാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ ആതിഥേയൻ അതിഥിയെ നേരത്തെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. നവീകരണശ്രമങ്ങൾ മൂലം ബ്രിട്ടീഷ് റസിണ്ടിന് ഇഷ്ടനായ അത്താനാസ്യോസിനെ ഫലപ്രദമായി നേരിടുവാൻ ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരിന്റെ അനുഭാവം അനിവാര്യമായിരുന്നു. തന്മൂലം മാർദ്ദീവനാസ്യോസിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ലണ്ടനിൽ വിക്ടോറിയ രാജ്ഞിയെ സന്ദർശിച്ചതിന് ശേഷം ബാവാ എഴുതി: ‘ഇവിടെ നിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കുവാനുള്ളതൊക്കെയും കിട്ടിയിരിക്കുന്നു’ (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പൂ. 438).

1875 മേടം 9 ന് ഈ കത്ത് മെത്രാപ്പുലറും മക്കുദീശായ്ക്കും ലഭിച്ചു. ഇടവം 10 ന് ബാവാ ബോംബെയിലെത്തി. മെത്രാപ്പുലർ വിവരം പള്ളിക്കാരെ അറിയിച്ചതിന്റെ ശേഷം ബോംബെയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ... അവിടെനിന്ന് മദ്രാസിലേയ്ക്കു വണ്ടി കയറുന്നതിന് മുമ്പായി മദ്രാസിൽ ഒരു ബംഗ്ലാവ് തയ്യാറാക്കുവാൻ ബാരിസ്റ്റർ ടി. സി. പുന്നന് കമ്പി അടിച്ചു. ഗവർണർ സായ്പിനെ കാണലാണ് മദ്രാസ് യാത്രയുടെ ലക്ഷ്യം. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ സായിപ്പ് ഊട്ടിയിലാണെന്നറിഞ്ഞ് അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു. മേട്ടുപ്പാളയം വരെയേ തീവണ്ടിയുള്ളൂ. പരിവാരങ്ങളെ അവിടെ താമസിപ്പിക്കുവാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തിട്ട് ബാവായെയും കുറുപ്പാളത്തുകാരൻ റൈറ്റർ ഇയ്യോക്കു എന്ന ആളെയും കൂട്ടി മല കയറുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു വക കൊട്ടയ്ക്കു തണ്ട് വച്ച് കെട്ടി ആളുകൾ ചുമക്കുന്ന ഒരു തരം വാഹനമേ അന്നവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇതിൽ ഇരിക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് ചില്ലറയല്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരും വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു.

ഈ വഴിയാത്രയിൽ വച്ചാണ് ഇദംപ്രഥമമായി പിലാക്കാ (ചക്ക) കാണുന്നതിനും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനും ബാബായ്ക്കു സംഗതി ആയത്. വൈകുന്നേരം 4 1/2 യ്ക്കു കുന്നൂരിലെത്തി. ... ഊട്ടിയിലേയ്ക്കു 10 നാഴിക (16 കി. മീ.) ദൂരമുണ്ട്. പിറ്റേദിവസം കാലത്തു പുറപ്പെട്ടാൽ മതിയെന്ന മെത്രാപ്പാലന്റെ അഭിപ്രായവും മറ്റും ബാബാ നിരസിച്ചു. ഇരട്ടക്കുതിര വണ്ടി അന്വേഷിച്ച് കൊണ്ടുവന്ന് 5 ന് പുറപ്പെട്ടു. യാത്ര ദുർഘടം. 8 1/2 യ്ക്ക് മലമുകളിൽ എത്തി. അതിദുസ്സഹമായ ശൈത്യം. അന്നു രാത്രി 25 രൂപ വാടക കൊടുത്തു ഒരു ഹോട്ടൽ മുറിയിൽ കഴിഞ്ഞു. മൂന്നാം ദിവസം ഗവർണ്ണർ വിലയ്ക്കും റോബിൻസൺ സായിപ്പിനെ കണ്ടു. മെത്രാപ്പാലൻ ദ്വിഭാഷിയായി വർത്തിച്ചു. സായിപ്പ് ബാബായോട് ഭക്ത്യാദരവുകളോടെ സംസാരിക്കുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്തു. സായിപ്പിന്റെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ അപേക്ഷയെത്തുടർന്ന് ബാബാ സായിപ്പിന്റെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചു. ഗവർണ്ണറുടെ ഡോക്ടർ താമസിച്ചിരുന്ന ബംഗ്ലാവ് അതിഥികൾക്കു നൽകി. ക്രമേണ സൗഹൃദം വളർന്നു.

ഒടുവിൽ സന്ദർശന ദൗത്യം പാത്രിയർക്കീസ് വെളിപ്പെടുത്തി. തിരുവിതാകൂർ രാജാവ് എല്ലാം ന്യായമായി തീരുമാനിക്കുവാനുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്താമെന്ന് ബാബായോട് ഗവർണ്ണർ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. തിരിച്ചു മേട്ടപ്പാളയത്തെത്തി പരിവാരങ്ങളുമൊന്നിച്ച് കുന്നംകുളത്തിന് കമ്പിയടിച്ച് ചെറുവണ്ണൂർക്കു തീവണ്ടി കയറി. അവിടെ ആർത്താറ്റ്, പഴഞ്ഞി, ചാലശ്ശേരി മുതലായ ഇടവകകളിൽ നിന്ന് ആയിരം പേരോളം പേർ കുരുത്തോല വഹിച്ചുകൊണ്ട് കാത്തുനിന്നിരുന്നു. ബാബായ്ക്കു സന്തോഷമായി. 1050 (1875) ഇടവം 28 ന് (29 ന് എന്ന് കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി) കുന്നംകുളം പള്ളിയിലെത്തി. .. മെത്രാപ്പാലന്റെ കമ്പിസന്ദേശപ്രകാരം വെട്ടിക്കലിൽ നിന്ന് ചാത്തുരുത്തി റമ്പാച്ചനും പാമ്പാക്കുട മല്പാനും മറ്റും കുന്നംകുളത്തു ചെന്നു.

അല്പമുണ്ടായിരുന്ന അസുഖം മാറിയപ്പോൾ മിഥുനം 5 ന് വ്യാഴാഴ്ച കുന്നംകുളം ചെറളയ്ക്കും പള്ളിയിൽ വച്ച് കോനാട്ട് ഗവർണ്ണർ മല്പാൻ റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി. 8 ന് ഞായറാഴ്ച കൂർബ്ബാനയ്ക്കു ശേഷം കൊച്ചിയ്ക്കു യാത്രയായി. ഇതിനിടയിൽ മദ്രാസിൽ നിന്നും ഗവർണ്ണറുടെ കമ്പിസന്ദേശം എല്ലാവർക്കും ലഭിച്ചു. അതിൽ പാത്രിയർക്കീസിനെ സർക്കാർ ബഹുമാനിക്കണമെന്നും കഴിയുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നും ആജ്ഞാപിച്ചിരുന്നു (ദ്വിഭാഷിയായ മെത്രാപ്പാലൻ സന്ദർശനവേളയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച നയതന്ത്രജ്ഞതയും ബാബായുടെ വ്യക്തിത്വമാഹാത്മ്യവും ഇവിടെ ഓർക്കാം).

കൊച്ചിയിലെ സ്വീകരണത്തെപ്പറ്റി കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി: "... തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉള്ള മണ്ടപത്തുംവാതുകൽ തോറും

അന്ത്യോല്യാ പാത്രിയർക്കീസ് മലയാളത്തേക്കു വരുന്നതിനാൽ ഏത് അതിർത്തികളിലെങ്കിലും വരുന്നു എന്ന് അറിയപ്പെട്ടാൽ പോലീസുകാർ മുതലായവർ ഹാജരായി ബഹുമാനിക്കുന്നതു തന്നെയല്ലാ കഴിയുന്ന സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്ന് ദിവാൻജിമാർ കല്പന അയച്ചു. കൊച്ചിയിലേക്കുള്ള യാത്രക്കായി ദിവാൻജിയുടെ ബോട്ടും ഒരു വെള്ളി വില്ലാക്കാരനെയും അയച്ചു. ആചാരവെടി മുഴക്കുവാൻ പീരങ്കികൾ തയ്യാറാക്കി. പള്ളിക്കൽ ഇരുപതിൽ അധികം തഴെക്കൂടകളും പതിനഞ്ചിൽ അധികം മുത്തുകൂടയും കൊടികളും രണ്ടു പൊൻകുരിശും 14 വെള്ളി കുരിശും കരുതിയിരുന്നു. 200 ലധികം പട്ടക്കാരും എണ്ണമില്ലാത്ത ഏറിയ ജനക്കൂട്ടവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പട്ടക്കാർ മെഴുകുതിരി കത്തിച്ച് രണ്ടു നിരയായി നടന്നു. ബാവാക്കും കുതിരവണ്ടിയ്ക്കും മെത്രാന്മാർക്കും മേനാവുകളും ഹജരാക്കിയിരുന്നു. സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥരും ശിപായികളും കടവിൽ ഹാജരായി ആചാരവെടി മുഴക്കിയപ്പോൾ കൊച്ചിക്കോട്ടയും സമീപമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും ഇളകിപ്പോയി. വാദ്യങ്ങളോടു കൂടി പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയ ബംഗ്ലാവിലേക്ക് ബാവായെ ആനയിച്ചു. മിഥുനം 10 -ന് കൊച്ചിയിലെത്തിയ ശേഷം ബാവാ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് പള്ളിക്കാർ ബാവായ്ക്ക് നൽകിയ അപേക്ഷയിൽ ബാവാ ഒരു സുന്നഹദോസ് കൂടി ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളിലും മറ്റും ക്രമീകരണം ഉണ്ടാക്കി രേഖപ്പെടുത്തുവാനും മറ്റും എഴുതിയിരുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ മാർ കുറിലോസിന്റെ വടിയും മുടിയും സ്ലീബായും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചൻ ബാവായെ ഏൽപ്പിച്ചു (ഇവ ഏല്പിക്കുവാൻ ബാവാനേരത്തെ കല്പന അയച്ചിരുന്നു). വടിയും സ്ലീബായും ബാവാ എടുത്തു മുടി മെത്രാച്ചന് കൊടുത്തു!! “മിഥുനം 21 -ന് ബാവായെയും പരിവാരത്തെയും കൂട്ടി നിരണത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ... കോട്ടയം സെമിനാരി മല്പാൻ കുരൻ പൗലൂസ് കത്തനാരെ ബാവായുടെ അനുജനായോടെ പാലക്കുന്നനെ കാണാനും അദ്ദേഹം നിരണത്തു വെച്ച് ബാവായെ കാണാൻ ആവശ്യപ്പെടാനുമായി മക്കുദിശായും കോറിയും കൂടി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു നേരത്തെ അയച്ചു. ‘നിരണത്തേക്കു വരുവാൻ അസൗകര്യമെന്നും തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വരുമ്പോൾ കാണാമെന്നും അത്താനാസ്യോസ് കൊച്ചിയിലെ കുരുവിളി പാതിരിയ്ക്കു മിഥുനം 14 -ന് കമ്പി അയച്ചു. വിവരം ബാവായെ ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ‘അവന്റെ കാലം നല്ലതല്ലെന്നും അവന് നാശം അടുത്തിരിക്കുന്നു’ എന്നും ആയിരുന്നു പ്രതികരണം. 24 -ന് ബാവാനിരണത്തു കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചു. കണ്ടനാട്ടുകാരൻ ശെമവുൻ കോറിയും മക്കുദിശായും വേറെ ചിലരും പാലക്കുന്നന്റെ മനസ്താപത്തെക്കുറിച്ച് ഇടവിടാതെ ബാവായെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ബോംബെ, മദ്രാസ്, കുന്നംകുളം, കൊച്ചി, നിരണം ഇവിടങ്ങളിലൊന്നും നമ്മുടെ

തിരുമുമ്പാകെ ഇതുവരെ അവൻ വന്ന് മനസ്താപപ്പെടാതെ ഇരുന്നതു നാം കണ്ടാറെ അവൻ മനസ്താപം എന്ന് പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് ബാബായ്ക്ക് അനുഭവം കൊണ്ട് ബോധ്യമായി (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പു. 446 - 458). മീഥുനം 25 -ന് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അന്നു രാത്രി ശംഖുമുഖം കടവിലെത്തി കണ്ണൻമൂലയിൽ താമസിച്ചു. പിറ്റേന്ന് പ്രഭാതം. രാജകീയ ബഹുമതികൾ ബാബായെ എതിരേറ്റു. പട്ടാളത്തിന്റെ കവാത്തും ബാന്റ് വാദ്യവും ബാബായെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. 27-ന് പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ അനന്തരവൻ അയിരൂർ ചെറുകര പീലിപ്പോസ് കത്തനാരും അളിയൻ പുത്തൻകാവ് അയിരുകുഴിയിൽ കത്തനാരും കൂടി തിരുമുമ്പാകെ വന്ന് പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമുമ്പാകെ വരുവാൻ മനസ്സായിരിക്കുന്നു എന്നും എപ്പോൾ വരേണ്ടു എന്നും മറ്റും തിരുമനസ്സറിയിച്ചാറെ ഇതുവരെ വരാതിരുന്നത് എന്തെന്നു കല്പിച്ചു. ചോദിച്ചപ്പോൾ, കൊച്ചിയിലും മറ്റും വരാഞ്ഞത് ഇവിടെ 18-ാം തീയതി മഹാരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ഒരു കമ്മട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് വരുന്നതിന് ഇടയായില്ല എന്നും അതിനിടയിൽ വന്നേ മതിയാവൂ എന്ന് മറുപടി അയച്ചാൽ ഉടനെ അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും കൊച്ചിയ്ക്കു മക്കുദിശായുടെ പേർക്കു കമ്പിഅയച്ചാറെ മറുപടി അയയ്ക്കാഞ്ഞതിനാലാണ് അന്വേഷിച്ചു വരുന്നതിന് ഇടവരാഞ്ഞതെന്നും മറ്റും അവർ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. ഉടനെ മക്കുദിശായെ വിളിച്ച് വിവരം ചോദിച്ചാറെ ഇപ്രകാരം എന്റെ പേർക്കു ഒരു കമ്പിയും അയച്ചിട്ടില്ലെന്നും അങ്ങനെ ഇവർ പറയുന്ന പക്ഷം ആയതിന്റെ രശ്മിയും പകർപ്പും കൊണ്ടുവരട്ടെ എന്നും ഇപ്രകാരമുള്ള ഭോഷ്ക്ക് ബാബായുടെ മുമ്പാകെ പറയരുതെന്നും കൂറുവിളി പാതിരിയുടെ പേർക്ക് വരുന്നതല്ലെന്ന് കമ്പി അയച്ച പ്രകാരം എനിക്കു അറിവുണ്ടെന്നും ഇതുകൂടാതെ യാതൊന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും ഇവർ കള്ളന്മാരാണെന്നും ഇവരെ വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും മക്കുദിശാ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. ഉടനെ 'നാളെയാകട്ടെ' എന്ന് അവരോട് കല്പനയാകുകയും ചെയ്തു. മുൻപറഞ്ഞ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ പിറ്റേ ദിവസം മെത്രാപ്പോലീത്ത വരുന്നതിന് മുൻകൂട്ടി പറയാനായി ചെന്നപ്പോൾ ഇപ്പോൾ ഇന്ന് സമയമില്ലെന്നും അങ്ങനെ കാണണമെന്ന് മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ മനസ്താപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും കല്പന പോലെ സകലവും കേട്ട് അനുസരിച്ച് കൊള്ളാമെന്നും മറ്റും എഴുതി അയച്ചതിന്റെ ശേഷം വരേണ്ടതാകുന്നുവെന്ന് കല്പിച്ച പ്രകാരം മേൽപ്പറഞ്ഞ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ മുതൽ പേർ വന്നു പറയാൽ മടങ്ങിപ്പോരികയും തമ്മിൽ കാണുന്നതിന് താല്പര്യമാകയാൽ എപ്പോൾ വരേണ്ടു എന്നും മറ്റും സുറിയാനി ഭാഷയിൽ എഴുതി ബാബായുടെ തിരുമുമ്പാകെ കൊടുത്തയച്ചു. നാളെ കഴിഞ്ഞു തിങ്കളാഴ്ച മറുപടി അയയ്ക്കാമെന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ... മറുപടി കൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു തിങ്കളാഴ്ച കാലത്തു അയാൾ ഇവിടെ

വന്നാൽ കാണുന്നതിന് സമയം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും മറ്റും ... പറകയാൽ ഉടനെ മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ അടുക്കൽ ഞാൻ (കരോട്ടുവീട്ടിൽ ശൈഖ് ഫാദർ) ചെന്ന് ഈ വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞാറെ ഏറിയ വിരോധങ്ങൾ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും നാളെ കാലത്തു തിരുമുമ്പാകെ വരുമെന്ന് മക്കുദിശായ്ക്കും ശൈഖ് ഫാദർക്കും മുഷിച്ചിൽ കൂടാതെ പറഞ്ഞുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണവും മറ്റും പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞപ്രകാരം പിറ്റേ ദിവസി വന്നതുമില്ല.

ഇതിനിടയിൽ ഞാൻ പാലക്കുന്നന്റെ അടുക്കൽ പോകുന്നുണ്ടെന്നും മറ്റും ബാവാക്കെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. 30-ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ 'മതമിയാസിന്റെ അടുക്കൽ നീ പോയി അവനെ കണ്ടോ' എന്നും മറ്റും എന്നോടു കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു. പോയി എന്നും കണ്ടും എന്നും അറിയിച്ചു. ഇനി അവന്റെ അടുക്കൽ പോകരുതെന്നും അവൻ മനസ്താപപ്പെട്ടു വരുമെന്ന് നാം നിരൂപിച്ചിരുന്നു. അവൻ മനസ്താപപ്പെട്ടു വരുന്നതല്ലെന്ന് നാം ഉറച്ചു. പിതാക്കന്മാർ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയതു പോലെ അവനെ നാം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും നിരന്തരം വെച്ചു നാം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് നീ അറിഞ്ഞ് അവന്റെ പക്കൽ പോകുവാൻ എന്തെന്നും ഇതുവരെയും നീയും മക്കുദിശായും ശൈഖ് ഫാദർക്കും കൂടി വിചാരിച്ചിട്ട് യാതൊരു ഗുണവും കാണാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്തിന് പോയി എന്നും ആ ശപിക്കപ്പെട്ടവന്റെ അടുക്കൽ ഇനിമേലിൽ പോകയും കാണുകയും ചെയ്യരുതെന്നും മറ്റും എന്നോടു കല്പിച്ചു. നിരന്തരം വെച്ച് കല്പിച്ച വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ലെന്നും ഇനി മേലാൽ ഞാൻ പോയി അയാളെ കാണുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും തിരുമനസ്സറിയിച്ചു" (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പृ. 463).

പാലക്കുന്നത്ത് മെത്രാപ്പോലീത്ത കണ്ട് സംസാരിച്ച് അനുനയിപ്പിച്ച് പാത്രിയർക്കീസിന് വിധേയനാക്കുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമം അണിയറയിൽ നടന്നിരുന്നു എന്നാണ് ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്. പരമല സമ്മേളനത്തിന്റെ വികാരം കണക്കിലെടുത്ത് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്ത നിർദ്ദേശം നൽകിയതുകൊണ്ടാകാം ഇടനിലക്കാരായ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ നിരന്തരം സന്ദർശിച്ചു പോന്നത്. ബോംബെയിൽ വെച്ചും കൊച്ചിയിൽ വെച്ചും തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചും ബാവാക്കും പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പോലീത്തയും തമ്മിൽ സമാഗമം നടത്തുവാൻ അവർ മുൻകൈ എടുത്തു. പിന്നെ കണ്ടുകൊള്ളാമെന്ന് മറുപടി നൽകുകയല്ലാതെ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം ബാവാക്കെ കാണുവാൻ ചെല്ലാറില്ല. മഹാ തന്ത്രശാലിയായ അത്താനാസ്യോസ്, ബാവാക്കെ അനുഗ്രഹത്തിനായി താൻ കാത്തിരിക്കുകയാണെന്ന് നിരന്തരം ബാവാക്കെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയും ബാവാക്കും മഹാരാജാവും തമ്മിലുള്ള സന്ദർശനം നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും വേണം കരുതുവാൻ. ആ സമയം കൊണ്ട് മഹാരാജാവിനെയും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടിനെയും

തന്റെ വശത്താക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് ധിഷണാശാലിയായ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം.

ഈ ചിന്തയെ സാധൂകരിക്കുന്ന ചില തെളിവുകൾ ലഭ്യമാണ്. ‘മലങ്കര സഭാ നവീകരണത്തിന്റെ മുന്നോടികൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: “പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ വിക്ടോറിയാ രാജ്ഞിയെ കണ്ടതിന് ശേഷമുള്ള വരവിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ഏതോ വിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ്, മാത്യൂസ് തിരുമേനിയെ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ... തിരുമേനി താഴത്തുചെന്ന തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു ഉടനെ യാത്രയാക്കി. അച്ചൻ അവിടെ ഒന്നര മാസത്തോളം താമസിച്ച് ഇതിനുള്ള പ്രതിവിധി ആലോചിച്ചു. കോലഫ് സായിപ്പും വർക്കി മുൻസിഫും വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി. അതിൻപ്രകാരം എല്ലാ വിവരങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു പേജുവരുന്ന കമ്പി സന്ദേശം വിക്ടോറിയാ റാണിയ്ക്കും സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറിയ്ക്കും ഒരു കോപ്പി മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർക്കും അയച്ചുകൊടുത്തു. പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ കാര്യം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഭാഗം മാത്രം കേട്ട് യാതൊരു തീരുമാനവും എടുക്കരുതെന്നും ഇരു ഭാഗക്കാരുടെയും വാദം കേട്ട ശേഷം മാത്രമേ ഏതെങ്കിലും തീരുമാനം എടുക്കാവൂ എന്നും കാണിച്ചിരുന്നു. ഇതിൻ പ്രകാരം മെത്രാപ്പാലന്റെ അനുകൂലികളായിട്ടുള്ള നിരവധി ആളുകളെ കൊണ്ട് ആ ഹർജി ഒപ്പിടുവിച്ച് തയ്യാറാക്കി മേൽപ്പറഞ്ഞ എല്ലാവർക്കും അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതനുസരിച്ച് മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ തിരുമേനിയുടെ പേരിലുള്ള എല്ലാ നടപടികളും നിർത്തിവച്ചു. മേലാൽ ഈ വിധമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഇരു കൂട്ടരുടെയും വാക്കു കേട്ട് കോടതി മുഖാന്തിരം മാത്രമേ തീരുമാനം എടുക്കാവൂ എന്ന് ഗവർണ്ണറിൽ നിന്ന് അറിയിപ്പു കിട്ടി’ (ഡോ. ടി. സി. കോര, പൂ. 42).

കണ്ടനാട്ട് ഗ്രന്ഥവരി നൽകുന്ന സമകാല റിപ്പോർട്ടും മറ്റു സകല രേഖകളിലും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലനെ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, പാത്രിയർക്കീസും, പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലനും തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കു തടസ്സം സൃഷ്ടിച്ചതു പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലനാണെന്ന് ചിലർ നിർവ്വീശകം ഒരു രേഖയെയും അവലംബമാക്കാനില്ലാതെ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് കാണുക: “.... ആധ്യാത്മിക രംഗത്ത് എന്തും നേടുവാൻ കഴിയുമെന്ന് ധരിച്ച പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലൻ, പാത്രിയർക്കീസിനെ ഇവിടെ വച്ച് സന്ദർശിക്കുവാൻ മറ്റാരെയും അനുവദിച്ചിരുന്നുമില്ല’ (കേരളത്തിലെ നസ്രാണി ക്രിസ്ത്യാനികൾ, പി. വി. മാത്യു, അവതാരിക, പൂ. 10).

വേറെ ഒരു വിദാൻ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നതു കൂടുതൽ വിചിത്രമായ രീതിയിലാണ്: “.... ഇവർ ചെല്ലുന്നുണ്ടെന്ന് അറിവു കിട്ടിയിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലനും മറ്റും വിവരം ബാവാക്കു അറിയിക്കാതെ കാണുന്നതിന് അനുവാദമില്ലെന്ന് പടിവാതുകൽ ആളെ നിർത്തി

പറയിക്കയാൽ മടങ്ങിപ്പോരേണ്ടി വന്നു. ബാവായും പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പുനും തമ്മിൽ കാണുന്നതിനിടയായാൽ ബാവാ പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പുനന്റെ സ്വാധീനത്തിലാകുമെന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പുൻ മുതലായവർക്കു നല്ലതുപോലെ അറിയാമായിരുന്നതിനാലാണ് അദ്ദേഹം ഒരു കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കു വഴി കൊടുക്കാഞ്ഞത് (പി. വി. മാത്യു, മേൽ പുസ്തകം, പൂ. 110, 111).

പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പുനും പാത്രിയർക്കീസും തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തപ്പെട്ടതിനെ പ്രതി ഇത്ര തരംതാണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായകമായ ഒരു സംഭവം കൂടെ സമകാല ദൃക്സാക്ഷി വിവരണമായ കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:

“..... ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ബലയാർ എന്ന് പറയുന്ന പാലക്കുന്നത്ത് നിരണത്തു പള്ളിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഓരോ വിധമൊക്കെയും ഭീഷണികൾ പറയുന്ന പ്രകാരം ബാവായ്ക്കു അറിവു കിട്ടുകയാൽ നിരണത്തിനു പോകണമെന്നും മറ്റും കല്പിച്ചു. എല്ലാവരും ഇക്കാര്യത്തിൽ വിരോധം പറഞ്ഞു. ആയതു സമ്മതിക്കാതെ നിരണത്തിനു പോകണമെന്നും അവിടെ ചെന്നാൽ ‘മസ്നപ്പ്സാ’ ഞാൻ ഊരി എടുക്കുമെന്നും മറ്റും കല്പിച്ചു. അതിനാൽ വളരെ കലഹങ്ങൾക്കു മറ്റും ഇടവരുമെന്ന് ഭയന്ന് പല പ്രകാരത്തിലും തീരുമാനമറിയിച്ചാറെ സമ്മതിച്ചില്ല.

ഈ വെളിനാട്ടുകാരുടെ അപേക്ഷ പ്രകാരം എഴുന്നെള്ളാമെന്നുറച്ചു അവർ വന്ന് എതിരേറ്റു പോകുംവഴി നിരണത്തേക്കുള്ള വഴി പുളിക്കക്കടവിൽ ജനങ്ങൾ കൂടിനില്ക്കുന്നതിനെ കണ്ട് ഈ സ്ഥലം എവിടെ എന്നും മറ്റും കല്പിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ നിരണത്തേക്കുള്ള വഴി എന്നും, നില്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾ നിരണത്തുകാരാണെന്നും ബാവായ്ക്കു മനസ്സിലായി. ബോട്ട് ആ കടവിൽ അടുക്കണമെന്ന് ദേഷ്യത്തോടെ കല്പനയായി. കല്പനയുടെ ശക്തിയാൽ ആ കടവിൽ അടുപ്പിച്ചു. നിരണത്തേക്കു പോകരുതെന്ന് വളരെ സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചാറെ, നിരണത്തേക്കു നിങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയില്ലെങ്കിൽ ഇനി നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നാം താമസിക്കുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും വളരെ കോപത്തോടെ കല്പന ആയതിനാൽ ഒരു പ്രകാരവും വിരോധിച്ച് നിർത്തുവാൻ പാടില്ലെന്ന് കണ്ടതിനാൽ ബാവായുടെ ഇഷ്ടം പോലെ ആകട്ടെ എന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു.

ബാവായും റമ്പാച്ചന്മാരും (കോനാട്ട് റമ്പാച്ചനും ചാത്തൂരുത്തി റമ്പാച്ചനും) ഞങ്ങൾ ഒന്നു രണ്ടു പട്ടക്കാരും മക്കുദിശാ ഗവണ്മേന്മയും മുസൽക്കാരൻ ശാമ്മ നിന്ന വശം ശേഷം ഏതാനും ജനക്കൂട്ടവും ആയിട്ട് നിരണത്തു പള്ളിയിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. ... നിരണത്തേക്കു

പോകുന്നതിലുള്ള ഭയത്താൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ബാവായോട് ഒരുമിച്ച് പോരാതെ പള്ളിക്കു സമീപം പള്ളിവാതുക്കൽ യാക്കോബ് എന്നവന്റെ വീട്ടിൽ വന്ന് താമസിച്ചു. ബാവായും ജനക്കൂട്ടവുമായി പള്ളിയിലേക്കു വരുന്നു എന്ന് ബലയാർ എന്നു പറയുന്ന പാലക്കുന്നൻ കേട്ടപ്പോൾ അയാളോടു കൂടെ ഏതാനും പട്ടക്കാരും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഭയന്ന് പള്ളിയുടെ വടക്കു വശത്തുള്ള ചമയപ്പുര മാളികയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു.

23-ന് ബുധനാഴ്ച പത്തുനാഴിക പകലേ നിരണത്തു പള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളി. മദ്ബഹായിൽ കയറി ലൂത്തിനിയായും കഴിച്ച് പടിഞ്ഞാറോട്ട് തിരിഞ്ഞ് 'ബലയാർ എവിടെ എന്നും അവനെ കാണണമെന്നും അവന്റെ അരക്കച്ചയുടെ ശക്തി എന്തുമാത്രമെന്ന് അറിയണമെന്നും' മറ്റും കോപത്തോടെ കല്പിച്ചു. ബലയാർ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നും ഭയത്താൽ മുറിയിൽ കയറി വാതിൽ അടച്ചു എന്നും മറ്റും തിരുമനസ്സറിയിച്ചപ്പോൾ കോപത്തോടെ അവന്റെ മുറിയുടെ വാതിൽ ഇപ്പോൾ പൊളിക്കണമെന്നും അവൻ ഇരിക്കുന്ന മുറി എവിടെ എന്നും കല്പിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കരഞ്ഞു തൂക്കാൽക്കൽ വീണു വന്ദിച്ചു. 'കരുണയുള്ള പിതാവേ, അവിടെ പോകയും കതക് പൊളിക്കുകയും ചെയ്യരുതേ' എന്നും പുറത്തു ഇറങ്ങിയിരുന്ന് ആളയച്ചാൽ തിരുമുമ്പാകെ അയാൾ വരുമെന്നും വരാത്തപക്ഷം തിരുമുമ്പാകെ ഞങ്ങൾ ഹാജരാക്കാമെന്നും തിരുമനസ്സറിയിച്ചപ്പോൾ ദൈവകൃപയാൽ അനുസരിച്ച് അവിടുന്ന് എഴുന്നള്ളി പൂമുഖത്ത് പോയിരുന്നു.

'അവൻ വരട്ടെ എന്നും വരാത്തപക്ഷം കൊണ്ടുവരണമെന്നും' കല്പനയായി. അതു പ്രകാരം ആവാമെന്ന് തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. അവൻ എന്നോട് ഒരു അരക്കൈ നോക്കാമെന്നും മറ്റും പല ഭീഷണി വാക്കുകൾ പറഞ്ഞതായിട്ടും എഴുതിയതായിട്ടും നാം അറിഞ്ഞിരിക്ക കൊണ്ട് അവന്റെ അരക്കച്ചയും പരാക്രമവും ഭീഷണിയും നമുക്ക് കാണണമെന്നും മറ്റും കോപത്തോടെ കല്പിച്ച് വിളിപ്പാനായി പലരേയും അയച്ചു. വാതിൽ തുറക്കുകയും ഉത്തരം പറയുകയും ചെയ്തില്ല. പിന്നീട് വിശുദ്ധ പിതാവ് എന്നെ വിളിച്ച്, നീ മുമ്പേ അവന്റെ സ്നേഹിതനല്ലോ ആയിരുന്നു. നീ അവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന്, നമ്മുടെ മുമ്പാകെ വരുവാൻ പറയണം എന്നും അവരോട് ഒന്നും നാം ചെയ്യുന്നതല്ല എന്നും ഈ സ്ഥാനം നിനക്കു ലഭിച്ചത് എവിടെ നിന്നാകുന്നു എന്നു മാത്രം ചോദിക്കുകയും നമ്മുടെ കല്പന അനുസരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തപക്ഷം നാം കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മസ്നപ്സായും മെത്രാന്റെ ചമയത്തിന്റെ ഉടുപ്പുകളും നമ്മുടെ മുമ്പാകെ വച്ച് അവൻ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ എന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം മേൽപറഞ്ഞ സാമാനങ്ങൾ അവനിൽ നിന്ന് നാം എടുക്കുമെന്നും ആയതിന് ഇടവരുത്തരുതെന്നും

മറ്റും പറയണമെന്ന് കല്പിച്ച് അയച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ചെന്ന് കതക് മുട്ടി വിളിച്ചു. ഞാൻ എന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ അകത്തുണ്ടായിരുന്ന ഏതാനും പട്ടക്കാർ എന്തെന്ന് ചോദിച്ചു. കല്പിച്ച് അയച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ പറവാൻ ഉണ്ടെന്നും അതിനാൽ കതക് തുറക്കണമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. ഈ വിവരം അവർ ചെന്ന് ബലയാറിനെ അറിയിച്ചാറെ, കാര്യങ്ങൾ എന്തെന്ന് ചോദിച്ചറിഞ്ഞ് വരാമെന്ന് പറഞ്ഞയച്ച് വിവരം എന്നോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ മുഖദാവിൽ പറയുന്നതിനല്ലാതെ പറഞ്ഞു പറയിപ്പാൻ എനിക്കു കല്പനയില്ലെന്നും ഞാനാകുന്നതിനാൽ ദോഷം ഒന്നും ഇല്ലെന്നും മറ്റും മറുപടി പറഞ്ഞു. ഈ വിവരവും മറ്റും അവർ ചെന്ന് അറിയിച്ചാറെ കതക് തുറപ്പാൻ ഇപ്പോൾ പാടില്ലെന്നും അയാൾ നമ്മുടെ ശത്രുവായി ബാബായോട് ഒരുമിച്ച് വന്നിരിക്കയാൽ തൽക്കാലം വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും ഈ വിവരങ്ങൾക്കു തഹശീൽദാരുടെ പേർക്ക് എഴുതി അയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തഹശീൽദാർ ഇപ്പോൾ വരുമെന്നും അപ്പോൾ കതകു തുറന്ന് കൊള്ളാമെന്നും മറ്റും എന്നോട് മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഈ വിവരം ഞാൻ കേട്ടപ്പോൾ കതക് തുറക്കുന്നതല്ലെന്നും തഹശീൽദാർക്ക് ആളയച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു എന്ന വിവരങ്ങൾ ഒക്കെയും ബാബാ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. ആ സമയം, ബാബാ നിരണത്തേക്കു എഴുന്നള്ളുന്നു എന്നു കേട്ടു മുൻ ഉത്തരവിലെ താല്പര്യപ്രകാരം തിരുവല്ലാ മണ്ടപത്തുംവാതുക്കൽ നിന്ന് പോലീസ് നായ്ക്കർ മുതൽ പേർ എഴുന്നള്ളത്തിനു ഹാജരായി വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഉടനെ നായ്ക്കനെ വിളിച്ച്, 'നമ്മുടെ കല്പനയ്ക്ക് വിരോധമായി ഈ പള്ളിയിൽ ബലയാൾ എന്നു പറയുന്ന പാലക്കുന്നൻ മുറിക്കുകത്തു കയറി കതകടച്ച് ഇരിക്കുന്നതിനാൽ അയാളെ ഇറക്കി വിടുന്നതിന് തഹശീൽദാരെ ആളയച്ചു വരുത്തണമെന്നു' കല്പിച്ചു.

ഉടനെ നായ്ക്കൻ കല്പനപ്രകാരം തഹശീൽദാർ വരുവാൻ ശിപായിയെ അയച്ചു. ബാബാ പൂമുഖത്തു നിന്നും പള്ളിയുടെ മുറിത്തട്ടാമളികയിൽ കയറി ഇരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ... ബാബാ കോപത്താൽ വൈകുന്നേരത്തെ നമസ്കാരത്തിന് പള്ളിയകത്ത് ഇറങ്ങിയില്ല. ഞങ്ങളോടു നമസ്കരിപ്പാൻ കല്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ പള്ളിയകത്തു ചെന്ന് നമസ്കരിച്ചു. ബലയാറും കുട്ടരും ഭയന്ന് കതകു തുറന്നില്ല. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തഹശീൽദാർ വന്നു. സമയം ചോദിച്ച് ബാബായുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. നമ്മുടെ കല്പനയ്ക്കു വിരോധമായി ബലയാർ മുറിയിൽ കയറി കതകടച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എന്നും ഇവിടെ നിന്നും അവനെ ഇറക്കി അയക്കണമെന്നും മറ്റും കല്പന ആയി. ബലമായി ഒരുത്തൻ കയറിയാൽ മുറയ്ക്കു സ്ഥലത്ത് ബോധിപ്പിച്ച് കല്പനയോടു കൂടിയല്ലാതെ തന്നിഷ്ടമായി തുറക്കുവാൻ നമുക്കു അധികാരമില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തോടു ശല്യത്തിനായി താങ്കൾ

ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും വലിയ ഭയത്തോടു കൂടി അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മുമ്പാകെ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ഇങ്ങനെ ഒക്കെയും ഇരിക്കെ ബോധിപ്പിക്കാതെ തന്നിഷ്ടമായി ഒന്നും പ്രവർത്തിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ഇവിടത്തെ കല്പന കേട്ട് നടക്കുന്നത് ഉത്തമമെന്നും അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ കൂടി ഒന്ന് കാണുന്നതിന് എനിക്കു അനുവാദം തരണമെന്ന് പറഞ്ഞു. അവനെ നീ കാണുന്നതിന് എനിക്കു വിരോധം ഒന്നും ഇല്ലെന്നും മറ്റും കല്പന ആയതിന്റെ ശേഷം തഹശീൽദാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് കണ്ടു പറഞ്ഞാറെ, അന്യായത്താൽ വളരെ ഭീഷണികൾ ഒക്കെയും പറഞ്ഞു. വിശുദ്ധ പിതാവ് എന്നെ കണ്ടാൽ പലതും പ്രവർത്തിച്ചേക്കുമെന്നും അതിനാൽ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നതിന് ഭയപ്പെടേണം, പരദേശ മനുഷ്യനാകയാൽ നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് തഹശീൽദാറും പറഞ്ഞു. പിന്നീട് തഹശീൽദാർ ബാബായുടെ അടുക്കൽ വന്നു ഇദ്ദേഹത്തെ ഇറക്കിവിടുന്നതിന് മേലാവിൽ നിന്ന് ബോധിപ്പിക്കാതെ പാടില്ലെന്നും തിരുമുമ്പാകെ വരുന്നതിന് ഭയത്താൽ അയാൾക്കു മനസ്സില്ലെന്നും പറഞ്ഞു.

ഉടനെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി, ഇനി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ബാവാ എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ അരക്കെ നോക്കാതെ ഭയന്ന് മുറിയ്ക്കുകയ്ക്ക് കയറി കതകടച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതി നോക്കുമ്പോൾ, ഇവിടെ നിന്ന് എഴുന്നള്ളുന്നത് ഉത്തമമെന്നും മറ്റും തിരുമനസ്സറിയിച്ചാറെ ദൈവകൃപയാൽ അതിനെ സമ്മതിച്ച് വെളുപ്പാനുള്ളപ്പോൾ യാത്ര പുറപ്പെടാമെന്ന് സമ്മതിച്ചു. ഉടനെത്തന്നെ തഹശീൽദാർ പോവുകയും ചെയ്തു. പുലർച്ചയ്ക്കു ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും എഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു. അവിടെ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട് കടവിൽ വന്ന് ബോട്ടു കയറി. ആ സമയം പുലിക്കോട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കടവിൽ വന്നു. അവിടെ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട് വെളിയനാട് പള്ളിയിൽ എത്തി അവിടെ താമസിച്ചു (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പৃ. 429-485).

പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ പോയി കാണാത്തതെന്തുകൊണ്ട്? പാത്രിയർക്കീസ് നിരണത്തെത്തി മെത്രാപ്പാലനെ കാണാൻ പലവട്ടം പലർ മുഖേന ശ്രമിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം കതകടച്ച് മുറിയിൽ ഇരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിനെ ഭയപ്പെട്ടതെന്തുകൊണ്ട്? ഇത്യാദി ചോദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ സംഗതമാണ്. യാതൊരു ചരിത്രകാരന്മാരും ചോദിക്കാത്ത ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഉന്നയിക്കുന്നത് ഭാവിയിലെ സഭാചരിത്രഗവേഷകർക്കു അതു കണ്ടെത്താനായേക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ്. ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാനുള്ള സാധ്യതകൾ ഒഴിവാക്കാനാണ് പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പാലൻ ഉണ്ടാക്കിയ തടസ്സങ്ങൾ മൂലമാണ് പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പാലനു ബാവായെ സന്ദർശിയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ പോയതെന്ന്

നവീകരണ സഭാചരിത്രകാരന്മാരും കഥയറിയാതെ ചില മലങ്കരസഭാ ചരിത്രകാരന്മാരും എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളത്).

കർക്കിടകം 2 ന് ബാവായും റസിഡണ്ടും തമ്മിൽ തെയ്ക്കാട് ബംഗ്ലാവിൽ വെച്ച് കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നു. പിന്നീട് 5 ന് ശനിയാഴ്ച നക്ഷത്രബംഗ്ലാവിൽ വെച്ച് മഹാരാജാവുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നു. 'മഹാരാജാവ് ബാവായെ കണ്ട് പെരുത്തു സന്തോഷിച്ചു. വളരെ ഭക്തിയോടു കൂടി ആചാരം ചെയ്തു. എന്നാൽ കഴിയുന്നവിധമുള്ള സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുതരാമെന്നും പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാൻ വിളംബരം അമ്മാവൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതും സർക്കുലർ മാധവനായിട്ട് നിശ്ചയിച്ച് ചെയ്തതാകുന്നു എന്നും താൻ ഈ വകയിൽ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ഇനി ഇവിടത്തെ കല്പന പോലെ സകലവും ചെയ്യാൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും മഹാരാജാവ് കല്പനയായി.'

പിന്നീട് 7-ാം തീയതി മത്തിയാസിനെനാം സ്ഥാനത്തു നിന്ന് നീക്കിയിരിക്കയാൽ അവൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിളംബരവും സർക്കുലറും നീക്കിത്തരണമെന്നും മറ്റും ബാവാ, മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പാകെ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചു. 8-ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ച വടക്കേക്കൊട്ടാരത്തിൽ വെച്ച് ഇളയരാജാവും കൂടിക്കാഴ്ചയുണ്ടായി. ആ സമയം എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി, ബാവായുടെ രൂപം വരപ്പിച്ച് എടുക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്ന് രാജാവ് കല്പനയായി. ആയതു ബാവാ സമ്മതിച്ചു. 9-ാം തീയതി മുതൽ 25-ാം തീയതി വരെ ദിവസം കൊണ്ടു ചിത്രരചന പൂർത്തിയായി. ഇളയ രാജാവ് ബാവായ്ക്കു പതിനഞ്ചു പവനോളം വരുന്ന ഒരു സ്വർണ്ണക്കുരിശു മാലയും രാജാവിന്റെ ചിത്രവും സമ്മാനിച്ചു.

ശംഖുമുഖം കൊട്ടാരത്തിൽ വെച്ച് മഹാരാജാവും ബാവായും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പനും സംഭാഷണം നടത്തി. ഈ അഭിമുഖങ്ങളിലെല്ലാം ദിഭാഷിയായി വർത്തിച്ച പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പൻ, ബാവായോട് രാജാക്കന്മാർക്കും ബാവായ്ക്കു രാജാക്കന്മാരോടും പ്രീതിയും ആദരവും വർദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ സംഭാഷണങ്ങളെ സോദേശ്യമായി നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിളംബരം റദ്ദാക്കുവാനുള്ള തീരുമാനം ഉത്തരവായി പുറപ്പെടുവാൻ വൈകുമെന്ന് മറുപടി കിട്ടുകയാൽ മഹാരാജാവും ഇളയ രാജാവും ബാവായെ വന്നു കാണുകയും പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ച്ക്കുവാനുള്ള ബാവായുടെ ആഗ്രഹത്തിന് എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ കീഴ്സ്ഥാനികൾക്കു കല്പന നൽകുകയും ചെയ്തു.

അതിൻപ്രകാരം തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നുള്ള മടക്കയാത്രയിലാണ് നിരണം പള്ളിയിൽ ചെന്ന് പാലക്കുന്നത്ത് മെത്രാപ്പനെ കാണാൻ ശ്രമിച്ചതും മറ്റുമായി നേരത്തെ വിവരിച്ച കാര്യങ്ങൾ നടന്നത്. വെളിയനാട്ട്

പള്ളിയിൽ 10 നാൾ താമസിച്ചു. പള്ളിയും ത്രോണോസുകളും നാലു തവണ ലീത്താകളും കുദാശ ചെയ്തു.

നിലംപേരൂർ പള്ളിയിൽ 11 ദിവസം താമസിച്ച് സൈത്തു കുദാശ നടത്തി. കുറിച്ചി, കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി എന്നിവ സന്ദർശിച്ചു. ഈ സന്ദർശനങ്ങൾക്കിടയിൽ മലങ്കരയിൽ നിലവിലിരുന്ന പല പതിവുകളും ഭേദപ്പെടുത്തി മലങ്കരയെ സിറിയൻ സഭയുടെ പതിപ്പും പകർപ്പുമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പട്ടക്കാർ സ്ഥിരമായി തലയിൽ തൊപ്പി ധരിക്കണമെന്നും കറുത്ത ജോഹ ഇട്ടു നടക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചു. ഒരു മദ്ബഹായിൽ ഒരു ത്രോണോസ് എന്ന ക്രമീകരണമുണ്ടാക്കി. മൂന്ന് ത്രോണോസുകൾ ഉള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അവ പൊളിച്ചുകളയുകയും ഒരു ദിവസം ഒരു ത്രോണോസിൽ ഒരു കുർബ്ബാന എന്ന് നിജപ്പെടുത്തുകയും മാമ്മു ദീസാതൊട്ടി പള്ളിയുടെ തെക്കു ഭാഗത്ത് ക്രമീകരിക്കുകയും പള്ളിനടയിലെ ഓട്ടുവിളക്കിന് പകരം പളുങ്കു വിളക്കുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സന്ദർശനങ്ങൾക്കിടയിൽ 1051 (1876) കുംഭം 23 -ാം തീയതി മഹാരാജാവിന്റെ വിളംബരം താഴെ കാണുംവിധം പുറപ്പെട്ടു.

“മൂൻ രാജകീയ വിളംബരം റദ്ദാക്കുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭദാസ വഞ്ചിബാല രാമവർമ്മ കുലശേഖരകിരീടപതി മന്നെ സുൽത്താൻ മഹാരാജരാജ രാമ രാജ ബഹദൂർ

ജംഗനെറ്റ് ഗ്രാൻഡ് കമാണ്ട് ഓഫ് ദി മോസ്റ്റ് എക്സാർട്ടഡ് ആഡർ ഓഫ് ദി സ്റ്റാർ ഓഫ് ഇന്ത്യാ മഹാരാജാ അവർകൾ സകലമാന പേർക്കും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന വിളംബരം

ആന്റിയോക്കിൽ നിന്ന് എഴുത്തു വന്നതുകൊണ്ട് മാർ അത്തനേഷ്യസ്സിനെ സിറിയൻ പള്ളിയിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതായി 1027 മാണ്ട് കർക്കിടക മാസം 15-ാം തീയതി ഉണ്ടായ വിളംബരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ആന്റിയോക്കിലെ ഇപ്പോഴത്തെ പേട്രിയാർക്കോ പേട്രിയാർക്കിന്റെ പൂർവികനോ മേൽപ്പറഞ്ഞ മാർ അത്തനേഷ്യസിനെ സ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും മാറ്റി മറ്റൊരു മെത്രാനെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതായി വാദിക്കുന്നതായി അറിയുന്നതുകൊണ്ടും ഇതിൽ സംബന്ധമുള്ള സകലമാന പേരെയും ഇതിനാൽ അറിയപ്പെടുത്തുന്നതെന്തെന്നാൽ,

ഏതെങ്കിലും പള്ളികളുടെയോ അവയിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള വസ്തുവിന്റെ ഉടമസ്ഥതയേയോ അവയിലേക്കുള്ള അവകാശങ്ങളെയോ അല്ലെങ്കിൽ തൽസംബന്ധികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുകയോ മാറ്റുകയോ ചെയ്യേണ്ടതിലേക്കുള്ള അധികാരത്തെയോ കുറിച്ചുള്ള ഏതെങ്കിലും വ്യവഹാരങ്ങളെ സാധാരണ കോടതികളിൽ എടുത്ത് വിസ്തരിച്ച്

തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിലേക്കു മുമ്പിൽ ഉണ്ടായ വിളംബരം ഒരു പ്രകാരത്തെയും ബാധകമാണെന്ന് വിചാരിച്ച് പോകരുതാത്തതാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ബോധിക്കുന്നതുപോലെ മെത്രാനെ മാറ്റുകയും മറ്റൊരാളെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വെച്ച് ഉത്ഭവിക്കാവുന്ന മറ്റു വല്ല തർക്കങ്ങളിലും സർക്കാരിൽ നിന്ന് അക്രമം നടക്കാതെ സമാധാനത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് മാത്രമേ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളൂ.

കാലക്രമേണ ഇപ്പോൾ ഭേദപ്പെട്ടു പോയിട്ടുള്ളവയായ ഓരോ സമയങ്ങളിലും ഓരോ സംഗതിവശാലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിളംബരങ്ങളാൽ സിറിയൻ പള്ളിയിൽ ഓരോ സ്ഥാനനിയമങ്ങളെ കുറിച്ച് സർക്കാരിലേക്കുള്ള തായിട്ട് പ്രദർശിക്കപ്പെടുന്നതായി തോന്നുന്ന എല്ലാ സംബന്ധത്തെയും ഇപ്പോൾ മുതൽ ഒഴിച്ചു കളയുന്നതാകുന്നു. എല്ലാ കക്ഷിക്കാരും ഈ രാജ്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കോടതി മുഖാന്തരേണ താന്താങ്ങൾക്കു അർഹങ്ങളായി തോന്നുന്ന സങ്കടനിവൃത്തികൾ വരുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് എല്ലാവരെയും സ്പഷ്ടമായി തെരിയ്യപ്പെടുത്തുന്നു. എന്ന് 1051 -മാണ്ടു കുറേ മാസം 23-ാം തീയതി."

ഗസറ്റിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഈ വിളംബരം പാത്രിയർക്കീസിനും മറ്റും ആഹ്ലാദമായി. കെച്ചി രാജാവിൽ നിന്നും വിളംബരം ആവശ്യമായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി. എന്നാൽ തിരുവല്ല വലിയപള്ളിയിൽ നവീകരണക്കാർ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതിനാൽ തൽപരിഹാരാർത്ഥം ബാബായും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാപ്പനും ചാത്തുരുത്തി റമ്പാച്ചനും മറ്റും തിരുവനന്തപുരത്തു പോകേണ്ടിവന്നു. മടക്കയാത്രയിൽ കണ്ടനാട്ടു പള്ളി സന്ദർശിച്ചു. അവിടെ മദ്ബഹായിൽ നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെയും ശാക്രളള മഹിയാനയുടെയും കബറുകൾ കണ്ടു ബാവാ ക്ഷുഭിതനായി. അതു സുറിയാനി സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിന് ചേർന്നതല്ലെന്ന് കല്പിച്ച് രണ്ടു കബറുകളും പൊളിച്ചുകളയിച്ചു.

(നാലാം മാർത്തോമ്മായുടെ കബറിടം കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ സ്ഥിചെയ്യുന്നത് 1751 ൽ വന്ന വിദേശ മെത്രാന്മാർ കണ്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവർ അതു പൊളിപ്പിക്കുകയോ അതു സഭാ പാരമ്പര്യത്തിന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ശാക്രളള ബാബായെ മദ്ബഹായിൽ കബറടക്കുമ്പോൾ വിദേശ സഭാധ്യക്ഷന്മാരിൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും മാർ ഈവാനിയോസും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. അവരും ആ നടപടിയെ അല്പം പോലും എതിർത്തതായി കാണുന്നില്ല. 1665 ൽ വന്ന അബ്ദുൽ ജലീൽ ഗ്രീഗോറിയോസിന് വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ അടക്കിയിട്ടുള്ളത് പില്ക്കാലത്തു വന്ന യാതൊരു വിദേശ മെത്രാന്മാരും എതിർത്തിട്ടില്ല. 1685 ൽ വന്ന യൽദൊ മഹിയാനയുടെ

കബറിടം കോതമംഗലം ചെറിയപള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിലാണ് ക്രമീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം വന്ന വിദേശ മെത്രാൻ തൽസമയം സന്നിഹിതനായിരുന്നു. ഇവരൊന്നും മെത്രാന്മാരെ മദ്ബഹായിൽ കബറടക്കുന്നത് സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടതല്ല എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുക പോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം യൂയാക്കീം കുറിലോസിന് മുമ്പ് 1665, 1685, 1751 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ വിദേശത്തു നിന്ന് വന്ന മെത്രാന്മാർ അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനി സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിലുൾപ്പെടാത്തവർ ആണെന്നല്ലേ? ഭാവിയിലെ സഭാചരിത്ര ഗവേഷകർക്കായി അക്കാര്യം വിടുകയാണ്. ഈ കബറു പൊളിക്കൽ പരിപാടിയാവുമോ ബാവായുടെ കോതമംഗലം പ്രോഗ്രാം അസാധ്യമാക്കിയത്?)

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ അഞ്ഞൂർ പള്ളിയിലെ ആലത്തുക്കാരൻ കുറിലോസ് മെത്രാച്ചൻ ബാവായെക്കാണുവാൻ അനുവാദം അപേക്ഷിച്ച് 1876 ഇടവം 15-ന് മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ നിന്നു കത്തെഴുതി (കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരി, പു. 537). ബാവായുടെ അനുവാദം കിട്ടിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം പാലക്കുന്നന്റെ അഭിപ്രായം അറിവാൻ കോട്ടയത്തേക്കു പോകുകയാണുണ്ടായത്. പിന്നീടും ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും വന്നില്ല. ഇതിനിടയിൽ 1873-ലെ പരുമല സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന സമ്മേളനത്തെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയും ബാവായെ അറിയിച്ചിരുന്നു. തന്റെ അനുമതിയോടു കൂടി സുന്നഹദോസു കൂടി അക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഉറപ്പിക്കണമെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ശരിച്ചു. അതിർ വിട്ടു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുന്ന കാണിക്കുന്ന അതിഥിയെ സഹിച്ചു പറ്റു എന്ന കാലാവസ്ഥയായിരുന്നു അന്ന് മലങ്കരസഭയിൽ. സഭയുടെ ശക്തി സമാഹരിച്ച് വ്യവഹാരം നടത്തണമെങ്കിൽ അസോസിയേഷൻ കൂടുന്നത് ആവശ്യമാണെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ നേതൃത്വം അതിന് കൂടുതൽ സഹായകമാകുമെന്നും പുലിക്കോട്ടിൽ മെത്രാച്ചനും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം.

1876 ഇടവം 22 -ന് കരിങ്ങാച്ചിറ പള്ളിയിൽ നിന്ന് മുളത്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് കൂടുവാനുള്ള കല്പന ബാവാ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചനിൽ നിന്നും പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാച്ചനിൽ നിന്നും പട്ടമേറ്റ നിരവധി പേർക്കു ബാവാ വീണ്ടും പട്ടം കൊടുത്തു. ദശാംശം, റിശീസാ ആയി നൽകുവാൻ ഇടവം 28 -ന് മുളത്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ നിന്ന് പള്ളികൾക്കു കല്പന അയച്ചു. മിഥുനം 15 -ന് തൃപ്പൂണിത്തുറ മൂക്കഞ്ചേരിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കശീശാ, വടക്കൻപറവൂർ (കൂരൻ) കടവിൽ പൗലൂസ് കശ്ശീശാ, അങ്കമാലി അമ്പാട്ട് ഗീവറുഗ്ഗീസ് കശ്ശീശാ എന്നിവർക്കു മുളത്തുരുത്തിപ്പള്ളിയിൽ വച്ച് റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി. മുളത്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ ആദ്യദിനമായിരുന്നു അത്. വടക്കു നിന്ന് 26 പള്ളിക്കാരും തെക്കു നിന്ന് 36 പള്ളിക്കാരും വന്നു ചേർന്നു. അവരുടെ പേരു വിവരം

അന്ന് രേഖപ്പെടുത്തി. പിറ്റേന്നാൾ ബുധനാഴ്ച ഔപചാരികമായി സുന്നഹദോസ് ആരംഭിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസും മാർ ദീവന്നാസ്യോസും സിംഹാസനങ്ങളിൽ ഉപവിഷ്ടരായി. മാർ കുറിലോസിന്റെ കബർ മുതൽ പള്ളിയുടെ നീളം വരെ കെട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ നെടുംപുരയിൽ നിറയെ ആളുകൾ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. മലങ്കരസഭയിലെ അന്നത്തെ പ്രതിസന്ധികൾ പള്ളി പ്രതിനിധികൾ രേഖാ മൂലം സുന്നഹദോസിൽ അവതരിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ കണ്ടനാട് ഗ്രന്ഥവരിയിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“..... ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അന്നിരുന്ന ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ വേദവിപരീതം കൊണ്ടും മറ്റും സഭയിൽ നിന്നും തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്ന പാലക്കുന്നത്തു മത്തായി ശെമ്മാശു മദ്രാസിൽ പോയി പഠിച്ച് മിഷണറിമാരുടെ സഹായത്താൽ തിരുമുമ്പാകെ സിംഹാസനത്തുംമുമ്പിൽ വന്ന് കത്തനാർ ആകുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ പേർക്ക് ഒരു കള്ള എഴുത്തുംകൊണ്ട് സിംഹാസനത്തിനു മുമ്പാകെ വന്ന് തട്ടിച്ച് സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കി വന്ന ശേഷം സ്തുതിചൊവ്വുകളെപ്പറ്റി വിശ്വാസത്തെ നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വേല തുടങ്ങിയ വിവരം സിംഹാസനത്തിൽ ബോധിപ്പിച്ചാറെ കുറിലോസ് ബാവാക്കെ അയയ്ക്കുകയും പാലക്കുന്നൻ ഇംഗ്ലീഷ്കാരോട് ചേർന്നു നിന്ന് മഹാരാജാവിനേയും റസിഡന്റ് തുടങ്ങിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. ... വിളംബരവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ... വി. പിതാവിന് ആർദ്രകരുണ തോന്നി ഈ ക്ഷവസുഖത്തിൽ ലണ്ടൻ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ എഴുന്നള്ളി ഇവിടെ വന്ന് മേൽപറഞ്ഞ വിളംബരത്തെ നീക്കം ചെയ്ത് പാലക്കുന്നത്തു മത്തിയാസ് എന്നു പറയുന്ന ബലയാറിന്റെ അടിമയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങളെ മുൻ പറങ്കികളുടെ അടിമയിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ചുപോലെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ...”

സുന്നഹദോസ് സംബന്ധിച്ച പള്ളികളും പ്രതിനിധികളും:

1. അങ്കമാലി അകപ്പറമ്പു പള്ളി

താഴത്തുവീട്ടിൽ ഇട്ടിമാത്തു കത്തനാരു	ഒപ്പ്
കൂരൻ യാക്കോബു കത്തനാരു	„
അമ്പാട്ടു മാത്തു തരിയ്തു	„
ചക്കരഅകത്തുട്ട് ദാവീദ് കത്തനാരു	„
മൈലിപ്പറമ്പിൽ മാത്തു ഇട്ടുപ്പ്	„
തേലപ്പള്ളിൽ വറുഗീസ് മത്തായി	„

2. നിരഞ്ഞു പള്ളി

മട്ടയ്ക്കൽ ബഹനാൻ കത്തനാരു	
കണിയാന്ത്ര നൈനാൻ കത്തനാരു	„
ഇലഞ്ഞിക്കൽ മാത്തു ചാക്കോ	„

- പള്ളിക്കടവിൽ ചാക്കോ കുഞ്ചെറിയ „
- പുതുപ്പള്ളിൽ വർക്കി കൊച്ചുവർക്കി „
- പനയ്ക്കാമറ്റത്തു മത്തായി കത്തനാരു „
- കാരിക്കോട്ടു മട്ടയ്ക്കൽ ദാനിയേൽ കത്തനാരു „
- മട്ടയ്ക്കൽവീട്ടിൽ പെരുമാൾ ചാക്കോ വൈദ്യൻ
- വരത്തരപള്ളത്തു മാമ്മൻ മത്തായി
- 3. ആർത്താറ്റു കുറുംകുളം മുതലായ പള്ളി**
- പനയ്ക്കൽ യാക്കോബാ കത്തനാരു ഒപ്പ്
- ടി. ഇയ്യാക്കു താരു „
- കാക്കശ്ശേരിൽ ഇയ്യാക്കു ഇയ്യപ്പൻ „
- പനയ്ക്കൽ പാത്തപ്പൻ അയ്പൂരു „
- പനയ്ക്കൽ വറുഗീസു ഇട്ടേര „
- 4. പള്ളിക്കര പള്ളി**
- കോച്ചേരിൽ പൗലോസു കത്തനാരു „
- പാപ്പാറെ മാത്തു മാത്തുള്ള „
- കല്ലറപ്പാറെ പത്രോസ് കത്തനാരു
- 5. മഞ്ഞപ്ര പള്ളി**
- അറയ്ക്കുപറമ്പിൽ അബ്രഹാം കത്തനാരു „
- ടി. ഇട്ടേച്ചൻ വർക്കി
- 6. മാമലശ്ശേരി പള്ളി**
- മാനങ്കോട്ട് പൗലോസ് കത്തനാരു „
- എടയത്തു വർക്കി ചെറിയാ „
- തൂരിത്തിക്കാട്ട് പുരവത്തു മാത്തു „
- 7. പിറവത്തു പള്ളി**
- കാരാമേൽ അബ്രഹാം കത്തനാരു „
- പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ തോമ്മാ ശെന്മാശൻ „
- 8. ചിറളയത്ത് പള്ളി**
- കരിമാങ്കുഴി പൗലോസു കത്തനാരു „
- ചെറുവത്തൂർ മത്തായി ശെമ്മാൾ
- 9. മാക്കാംകുന്ന് പള്ളി**
- തെങ്ങുന്ത ഗീവറുഗ്ഗീസു കോറി „
- 10. കുറുംകുളം പുത്തൻപള്ളി**
- കോലാടി മാത്തു കത്തനാരു „
- പനയ്ക്കൽ ഇട്ടേര ചേറു

11. കിഴവള്ളി പള്ളി

വികാരി പീടികയിൽ ഗീവറുഗീസ് കോറി „

12. കുണ്ടറ പള്ളി

കിഴക്കേവിലയിൽ മത്തായി കത്തനാരു „

കൈക്കാരൻ കുരിയേശു

13. ഓണക്കൂർ പള്ളി

വികാരി വാളനടയിൽ യോഹന്നാൻ കത്തനാരു „

14. വേങ്ങൂർ പള്ളി

വികാരി പൊയ്ക്കാട്ടിൽ ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു ഒപ്പ്

15. കുണ്ടറ പുത്തൻ പള്ളി

തെങ്ങുവിലയിൽ ഈശോ കത്തനാരു „

മുതൽക്കെട്ടു നടവിലെവിലയിൽ ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു „

തളിയച്ചിറ ദാവീദ ശെമ്മാശൻ „

കാരാമേൽ ഇട്ടിയവിര ഉലഹന്നൻ

16. പോത്താനിക്കാട്ടു പള്ളി

ചെട്ടിയാൻകുടിയിൽ ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു „

ചെട്ടിയാൻകുടിയിൽ പൈലി ചെറിയ

17. മുളക്കുളത്തു പള്ളി

മൊറന്തൂക്കിൽ പൗലോസ് കത്തനാരു

ടി. ഔസേപ്പ് ചാണ്ടി

ചാണ്ടിയടത്തു ചാണ്ടി പൗലോസ് „

18. തെക്കൻപറവൂർ പള്ളി

പാലത്തുങ്കൽ തോമ്മാ കത്തനാരു „

കൊച്ചുപാലത്തുങ്കൽ മത്തായി കത്തനാരു „

തോപ്പിൽ ലൂക്കോസ് കത്തനാരു „

വെളിയങ്ങാട്ടിൽ ഗീവറുഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശ്

കൊച്ചുപാലത്തുങ്കൽ പൗലോ

കോട്ടൂര ഉലഹന്നാൻ

19. പുറ്റുമാനു പള്ളി

കണ്ണേത്തു ശീമോൻ കത്തനാരു „

പാളിയാൽ കുര്യാക്കു

കണ്ണേത്തു ഇട്ടൻ വർക്കി „

20. വടകര പള്ളി

ചേലാപറമ്പത്തു ദാവദ് കത്തനാരു „

28. മാറാടി പള്ളി

കുറ്റിപ്പിഴ പൗലോസ് കത്തനാരു „

29. ചാത്തന്നൂർ പള്ളി

കൈക്കാരൻ കോയിപ്രത്തു ചാക്കോ „

30. റാക്കാട്ടു പള്ളി

ഓണാട്ടു തോട്ടത്തിൽ കുരുവിള കത്തനാരു „

31. പന്തളത്തു പള്ളി

വികാരി കിഴക്കേവീട്ടിൽ തോമ്മാ കത്തനാരു „

32. പാമ്പാക്കുട പള്ളി

കോനാട്ടു യോഹന്നാൻ മല്പാൻ „

കോനാട്ടു പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ മാത്തൻ കോര

33. പഴഞ്ഞി പള്ളി

ചീരൻ ഉട്ടുപ്പു കത്തനാരു „

34. കണ്ടനാട്ടു പള്ളി

കരോട്ടു ശീമോൻ കോറി „

പാടത്തുകാരൻ അബ്രഹാം കത്തനാരു

പുന്നച്ചാലിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാരു „

കരിമാങ്കുളം യോഹന്നാൻ കത്തനാരു „

തൊഴുപ്പാടൻ പൗലോസ് കത്തനാരു „

തുകലൻ മാത്തു പൗലോസ്

കരവട്ടു കോരുതു കോര „

തുകലൻ ചുമ്മാരു പൗലോസ്

പള്ളിവാതുക്കൽ വർക്കി വർക്കി „

35. മാന്നൂരുത്തേൽ പള്ളി

ചെറുതോട്ടിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാരു „

കാഴാപുരത്തു പൗലോസ് കത്തനാരു

വരിക്കച്ചേരിൽ കുറിയാക്കോസ് ശെമ്മാശൻ „

അരികുപുറത്തു പൊറൊത്ത

36. കൊച്ചികോട്ടയിൽ പള്ളി

വികാരി മട്ടമെൽ മത്തായി കത്തനാർ „

പള്ളിപ്പറമ്പിൽ ചുമ്മാരു ദാനിയേൽ

37. കുന്നക്കുരുടി പള്ളി

പുളിയനാട്ടു ഇത്താപ്പിരി കത്തനാരു „

വെട്ടിക്കിഴക്കൻ ചെറിയതു വർക്കി

വേങ്ങച്ചേരി മത്തായി പൈലി

38. രാമങ്ങളത്തു പള്ളി

മാങ്ങാച്ചാലിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ ”

39. റാന്നി പള്ളി

വികാരി താഴത്തു മാത്തു കത്തനാർ ”

40. തിരുവല്ല പള്ളി

കോവൂർ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ ”

കോടിയാട്ടു യാക്കോബ് കത്തനാർ

ടി ഗീവർഗ്ഗീസ് ഗീവർഗ്ഗീസ്

തെക്കേ പൈനുമൂട്ടിൽ കോശി വർക്കി

പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ മാത്തു കൊച്ചിട്ടി ”

കൊങ്കരെ ഇക്ക ഉമ്മൻ

പീടികയ്ക്കൽ ഇട്ടിക്കുരുവിള വർക്കി ”

41. കുറിച്ചി പള്ളി

കോലത്തുകുളത്തിൽ കുരുവിള കത്തനാർ ”

എടത്തികുന്നേൽ തൊമ്മി മാത്തൻ

42. നെല്ലിക്കൽ പള്ളി

ചുങ്കത്തിൽ യാക്കോബാ കത്തനാർ

മാലേത്തു വർഗ്ഗീസ്

43. അയിരൂർ പള്ളി

മാവേലിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ

കുറ്റിക്കണ്ടത്തിൽ ചാക്കോ തോമ്മാ

44. കാട്ടൂർ പള്ളി

വട്ടപ്പറമ്പിൽ അബ്രഹാം ശെമ്മാശൻ

വടശ്ശേരിയകത്ത് ഇട്ടിച്ചാണ്ടി അയിപ്പ

45. മല്ലപ്പള്ളി പള്ളി

പയ്യംപള്ളി ഗീവർഗ്ഗീസ് അവിരാ

കൈയാലത്തു ചാക്കോ പോത്തൻ

വാളക്കുഴിയിൽ അയിപ്പ വർഗ്ഗീസ്

46. കല്ലിച്ചേരി പള്ളി

പുളിമൂട്ടിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ

തൂണ്ടിയിൽ തോമ്മാ കത്തനാർ

വാളൻപറമ്പിൽ മാത്തുള്ള ഇട്ടിയവിര

പഞ്ചംകുളത്തു ഇട്ടിയവിരാ ചാക്കോ

47. പാമ്പാടി പള്ളി

കരിങ്ങനാമറ്റത്തിൽ കുര്യൻ ചാക്കോ ഒപ്പ്

കടവുണ്ടാഗത്തെ തൊമ്മൻ തൊമ്മൻ

കരോട്ടു കുര്യൻ ഇട്ടി

”

48. നാലുനാക്കൽ പള്ളി

പുതുപ്പറമ്പിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ

”

49. കയ്പട്ടൂർ പള്ളി

വികാരി പീടികയിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ

”

നെടുവേലിൽ ചാക്കോ ഗീവർഗ്ഗീസ്

50. ഓമല്ലൂർ പള്ളി

പീടികയിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ

”

51. കടമുത്തു പള്ളി

തേക്കലക്കാട്ടു ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ

മുണ്ടൻചിറ തൊമ്മൻ വർക്കി

ചേന്നാൽ ഇത്താപ്പിരി ഇത്താക്കു

”

52. തുമ്മമൺ പള്ളി

കരിങ്ങാട്ടിൽ സ്ക്കറിയാ കത്തനാർ

കണിച്ചേരിൽ കോരുതു കിയ്യാപിള്ള

53. കൊടശ്ശനാട്ടു പള്ളി

വികാരി തെക്കേടത്തു യോഹന്നാൻ കത്തനാർ

വലുവീട്ടിൽ കുരുവിള കോശി

കീപ്പള്ളിൽ മാമ്മൻ മാമ്മൻ

54. ചന്ദനപ്പള്ളി പള്ളി

കരിങ്ങാട്ടിൽ സ്ക്കറിയ കത്തനാർ

55. പുതുപ്പള്ളി പള്ളി

പടിഞ്ഞാറെക്കുറ്റു യാക്കോബ് കത്തനാർ

ഒപ്പ്

പാരയ്ക്കൽ മാണി ഈശോ

ഏലമല മാണി മാണി

56. കോട്ടയത്തു വലുപള്ളി

ഇടവഴിക്കൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാരു

ഒറ്റത്തെയ്ക്കൽ തൊമ്മൻ മാണി

57. ചേലക്കര പള്ളി

വികാരി കോലാടി മാത്തു കത്തനാരു

58. തുരുത്തിക്കാട്ടു പള്ളി

വികാരി കാരിക്കോട്ടു ദാനിയേൽ

കത്തനാർ കൊന്നക്കൽ മാത്തുള്ള ചെറിയാൻ

ചെട്ടുപള്ളിൽ പോത്തൻ ചാണ്ടി

59. പീച്ചാനിക്കാട്ടു പള്ളി

കുരൻ പൗലോസ് കത്തനാർ
തോലപ്പിള്ളിൽ ഇട്ടിയവീര വറുഗ്ഗീസ്
പൂന്ത വർക്കി യൗസേപ്പ് ”

60. മഴവന്നൂർ പള്ളി

കുളങ്ങാട്ടിൽ യൗസേപ്പ് കത്തനാർ ”
മാടപ്പറമ്പേൽ വർഗ്ഗീസ് മാത്തു

61. ചെമ്പിൽ പള്ളി

മണപ്രത്തു തോമ്മാ കത്തനാർ ”
മാളിയ്ക്കേൽ ഉലഹന്നാൻ തൊമ്മൻ
മാളിയ്ക്കേൽ ഉലഹന്നാൻ തൊമ്മൻ ”

62. നീലംപേരൂർ പള്ളി

മാലിത്തറ ഏല്യാസു കത്തനാരു ”
വഞ്ചിത്ര തൊമ്മൻ കുരുവിള
നസ്രാണിതുണ്ടിയിൽ കൂര്യൻ കൂര്യൻ ”

63. പുത്തൻകാവ് പള്ളി

ആലുംമുട്ടിൽ പത്രോസ് കത്തനാരു ”
പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ മാമ്മൻ ഈപ്പൻ
കൊല്ലൻപറമ്പിൽ കുഞ്ഞനാ ഈപ്പൻ ”

64. കുറുപ്പാപടി പള്ളി

വെളിയത്തു ഗീവർഗ്ഗീസ് കോർപ്പിസ്കോപ്പാ
തോട്ടത്തിൽ മാത്തു ശെമ്മാശ് ”
തോമ്പ്രാ ഗീവർഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശൻ ”
കല്ലറയ്ക്കൽ കോരാ വർക്കി
തൂരുത്തിയിൽ മത്തായി വർക്കി ”
മഞ്ഞമ്മക്കുടി മാത്തു പെലി ”

65. ചെന്നിത്തല പള്ളി

കൊറ്റാത്തുവിളയിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാരു

66. ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളി

കൈക്കാരൻ കടത്തൊട്ടിൽ മാമ്മൻ

67. കോതമംഗലത്തു വലുപള്ളി

ഇരുമലൈ യൗസേപ്പ് കത്തനാരു
ശ്രാമിക്കുടി വർക്കി വർക്കി ”
തക്കിരിക്ക വർക്കി പാവു

68. കുമാരകുന്തു പള്ളി

ഉമ്മാച്ചേരിൽ അബ്രഹാം കത്തനാരു
മുറിപ്പുരയ്ക്കൽ പോത്തൻ കുരുവിള
കളത്തിപ്പറമ്പിൽ കുര്യൻ ഇട്ടി

69. കോട്ടപ്പടി പള്ളി

ഇരുമലെ യൗസേപ്പ് കത്തനാരു
മഞ്ഞുമ്മക്കുടി മാത്തു പൈലി
ശ്രാമ്പിക്കുടി വർക്കി വർക്കി

70. കല്പപ്പാറ പള്ളി

കലൂർ പീലിപ്പോസ് കത്തനാരു
പന്നിക്കോട്ട് ഈപ്പൻ പോത്ത

71. കല്ലുകുത്ര പള്ളി

മുപ്പാത്തിയിൽ സ്കരിയാ കത്തനാരു
കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ ചെറിയാൻ
പുത്തൻകുളത്തിൽ ഉലഹന്നാൻ ചാക്കോ

72. മാവേലിക്കര പള്ളി

വടക്കേത്തലയ്ക്കൽ ഇടിചാണ്ടി കുത്തനാരൂ
പോളച്ചിറയ്ക്കൽ പുത്തൻവീട്ടിൽ ഉമ്മൻ ചാണ്ടി
വടക്കേവീട്ടിൽ അയിപ്പു ഗീവർഗ്ഗീസ്

73. പാലക്കാഴ്ച പള്ളി

കുളിരാങ്കൽ തൊമ്മാ കത്തനാരു
വേണാട്ടു കുരുവിള മത്തായി

74. ചേപ്പാട്ടു പള്ളി

പുത്തൻവീട്ടിൽ മാത്തു കത്തനാരു
 ടി. പീലിപ്പോസ് കത്തനാരു കൊച്ചു കോശി
 തറയിൽ ഇട്ടപ്പ ഇട്ടി

75. കുറിങ്ങാശ്ശ പള്ളി

കുറ്റിക്കാട്ടിൽ ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു
കറഞ്ഞടത്തു പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ
കുഴിയാഞ്ഞാൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ
ചെറുതോട്ടിൽ കൂര്യൻ വർക്കി

76. പള്ളിപ്പാട്ടു പള്ളി

കയ്മവീട്ടിൽ മാത്തൻ കുത്തനാർ
 വെങ്ങാലിൽ മാത്തൻ ഗീവർഗ്ഗീസ്
 അറ്റകുളങ്ങര മാത്തൻ മാത്തൻ

ടി. യിൽ അയ്പ മാത്തു

പറമ്പുകരെ അയിപ്പു ചെറിയാൻ

87. മാവേലിക്കര പുതിയകാവു പള്ളി

പണിക്കർ യാക്കോബ് കത്തനാർ

വിലനിലത്തു ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ

കാഞ്ഞിരത്തുംമൂട്ടിൽ പെരുമാൾ പീലിപ്പോസ്

88. മുളത്തുരുത്തി പള്ളി

തോപ്പിൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ

എരുത്തിക്കൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ

പാലക്കാട്ടു ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ

ചാലപ്പുറത്ത് യാക്കോബ് കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ

ചാലിൽ ചെറിയ കുഞ്ഞിക്കോര

എടമ്പാടത്തു കുരുവിള ഇട്ടിയവിര

89. ശ്രാധി പള്ളി

മഴുവഞ്ചേരിപറമ്പത്ത് കോരുത് കുഞ്ഞിപ്പെലി

90. കോട്ടയത്തു പുത്തൻപള്ളി

കുന്നുംപുറത്തു യാക്കോബു കത്തനാർ

എരുത്തിക്കൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ

നെട്ടാച്ചേരി മാണി ഇട്ടിയവിര

എരുത്തിക്കൽ കുഞ്ഞുതൊമ്മൻ ചാണ്ടി

എലഞ്ഞിത്തറ കുര്യൻ കുരൻ

91. കാരക്കൽ പള്ളി

വികാരി കടവിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ

പുത്തൻപുരക്കൽ കുര്യ കൊച്ചുകുറു

92. തലവടി കിഴക്കേക്കര പള്ളി

വികാരി കണിയാത്ര യൗനാൻ കത്തനാർ

ആറ്റുമാലി പുത്തൻപുരക്കൽ ചാണ്ടി

അടങ്ങപ്പുത്തു കോടിക്കൽ മാത്തു മാത്തു

93. തിരുവല്ലാ പുത്തൻപള്ളി

കോടിയാട്ടു യാക്കോബു കത്തനാർ

കൊല്ലവനെ ഇടിക്കുള മാത്തു

94. കറ്റാണത്തു പള്ളി

വല്ലിയഴുത്തു മാത്തുണ്ണി മാത്തൻ

കുറ്റിയിൽ തൊമ്മി കോശി

95. വിധപുരത്തു പള്ളി

പുരക്കൽ മത്തായി കത്തനാർ
തേവേരിൽ ഉമ്മമ്മൻ വറീതു

96. കരുവാറ്റ പള്ളി

മണച്ചിറക്കൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് ശെമ്മാശ്
മണച്ചിറ പുത്തൻപുരക്കൽ ഇട്ടിക്കള വർക്കി
നെടുങ്ങോട്ടു കോശി ഇടിക്കള

97. ആനപ്രാമ്പാൽ പള്ളി

വരിക്കളത്തിൽ മാത്തൻ മാത്തൻ
പുത്തൻപുരക്കൽ മാമ്മൻ മാമ്മൻ

98. തലവടി കുഴിപ്പള്ളി

വികാരി പൈനുംമുട്ടിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാർ
ചക്കാലയിൽ ചാണ്ടി കൊച്ചാണ്ടി
കുമ്പംതാനത്തു ഇട്ടിയവിര ചാക്കോ

99. നെച്ചൂർ പള്ളി

ചോളൊത്തിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ

100. ചാലശ്ശേരി പള്ളി

വികാരി ചീരൻ ഇട്ടുപ്പ് കത്തനാർ
തോമ്പ്ര പത്രോസ്

101. ചെങ്ങളത്തിൽ പള്ളി

വികാരി യാക്കോബ് കത്തനാർ
മുണ്ടാട്ടു അയിപ്പു അയിപ്പു

102. കായങ്കുളത്തു പള്ളി

പള്ളിത്തോട്ടത്തിൽ ഇട്ടിച്ചെറിയ കുഞ്ഞുതൊമ്മി
ആലുംമുട്ടിൽ ഉലഹന്നാൻ മാമ്മൻ
പാറമേൽ ഇടിചാണ്ടി കോശി

103. കണ്ണങ്കോട്ടു പള്ളി

കൈക്കാരൻ കളോട്ടു കുഞ്ഞിക്കോശി

മുളത്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനുകൾ

1. മിഥുനം 17-ാം തീയതി മുളത്തുരുത്തിയിൽ രാവിലെ പത്തു മണിക്ക് കുടി. പിതാവിന്റെ കല്പനയ്ക്കു മറുപടി വായിച്ചു. അന്ത്യോഖ്യായുടെ സിംഹാസനത്തുക്കലെ ചൊല്ലുവിളിക്കും സ്തുതി ചൊവ്വാക്കപ്പെട്ട യാക്കോബായ സുറിയാനി വിശ്വാസത്തിനും വിപരീതം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാതെ യിരിപ്പാൻ അതാതു ഇടവകക്കാർ എല്ലാവരും കൂടി ഒരു കരാർ ആധാരം എഴുതി രജിസ്ട്രാക്കി പള്ളി മേമ്പുട്ടിൽ വയ്ക്കുവാനും ഓരോ പകർപ്പ്

രജിസ്ട്രാറുടെ കയ്യൊപ്പോടും മുദ്രയോടും കൂടി പിതാവിനു കൊടുപ്പാനും നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

2. അന്ത്യോഖ്യായുടെ ശ്ലീഹാക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തുകലെ ചൊവ്വാ കപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിലും ചൊല്ലുവിളിയിലും സ്ഥിരപ്പെട്ടും അനുസരിച്ചും ഇരിക്കുമെന്നുള്ളതിന് മുഖ്യമായിട്ടു അതാതിടവകയിൽ കൂടിവരുന്ന വീട്ടു കാരുടെ വീട്ടുപേരും കാരണവരുടെ പേരും ആണിത്. പെണ്ണിത്. ആകെ ഇത് - എന്നും കാരണവരുടെ ഒപ്പും വിശ്വാസസ്ഥിതിയും കാണിക്കുന്നതായ ഒരു പട്ടിക കൂട്ടുന്നിടത്തോളം വേഗം എടവക പട്ടക്കാർ മുഖാന്തിരം വിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ തിരുമുന്മാരെ എത്തിക്കേണ്ടതിനു അച്ചടി മാതിരി ബുക്ക് ഇപ്പോൾ തന്നെ കൊടുത്തയക്കുന്നത് നല്ലതെന്നും അത് വിശ്വാസത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഉപയോഗമായി വരുന്നതു കൂടാതെ സിംഹാസനത്തുകലെ റെഗ്ഗിസ്റ്റാ വക മുതൽ വസൂൽ ചെയ്യുവാൻ ഒരു കണക്കിനും കൂടി ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണെന്ന് യോഗം നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു.

3. സ്തുതിചൊവ്വകപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിലെ സ്ഥിരതയ്ക്ക് വേണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ട കാനോനും നടപടിയും അടങ്ങിയതായ പുസ്തകം സുറിയാനിയിലോ മലയാളത്തിലോ കല്പന പ്രകാരം അച്ചടിച്ചു മുദ്രയോടു കൂടി ഓരോ പുസ്തകം എല്ലാ പള്ളിയിലും കൊടുത്തു അതിൻപ്രകാരം അല്ലാതെ മേൽനടപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന് വച്ചാൽ അത്രയും നല്ലതെന്ന് നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു.

4. മാമോദീസാ, വിവാഹം, ശവമടക്കൽ ഈ വകയ്ക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മാതിരിപ്രകാരം കള്ളി വരച്ചതായ മൂന്നു പുസ്തകം എല്ലാ ഇടവകകളിലും വെയ്ക്കേണ്ടതും അതിൽ മേൽപറഞ്ഞവ അതാതു സമയം എഴുതിക്കൊള്ളുവാൻ വികാരിമാരെ ചുമതലക്കാരാക്കേണ്ടതും ആ വക പുസ്തകങ്ങളിൽ അന്നു ഭരിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ മുദ്ര കൂത്തിയിരിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ആ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾ എടവകയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസസ്ഥിരതക്കു സാക്ഷിയായി വരുന്നതാകയാൽ ഇതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

5. വിരുദ്ധങ്ങൾ നീങ്ങി ഏകമത്യവും സമാധാനവും വർദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള തടസ്സങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരതയില്ലായ്മ, ചൊല്ലുവിളി ഇല്ലായ്മ, പൊതുകാര്യ ഗുണദോഷങ്ങളെ കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതിനു ചുമതലക്കാരില്ലായ്മ - പൊതുമുതൽ ഇല്ലായ്മ - ഇതുകളാണ്. ഇതിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥിരതക്കും ചൊല്ലുവിളിക്കും ചില പ്രതിവിധികൾ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ ശേഷം വേണ്ടതിനു വഴി ഉറയ്ക്കുമ്പോൾ വിരുദ്ധങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞും ഐകമത്യവും സമാധാനവും വർദ്ധിച്ചും വരുന്നതാകുന്നു.

ആ വക പ്രതിവിധികൾ എന്തെല്ലാമെന്നാൽ

6. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന വിരുദ്ധങ്ങൾ മത സംബന്ധമായും മുതൽ സംബന്ധമായും അധികാര സംബന്ധമായും ഉള്ള ചില തർക്കങ്ങൾ നിമിത്തം വന്നിരിക്കുന്നതാകയാൽ ഇതിലേക്കു അതാതു എടവകക്കാരാൽ മാത്രം നിർവ്വഹിപ്പാൻ പ്രയാസവും ബലഹീനതയും ആയിട്ടു തീർന്നിരിക്കയാൽ മേലാൽ എവിടെയെങ്കിലും മേൽപ്പറഞ്ഞ ഏതിലും ഉത്ഭവിക്കുന്ന സമാധാന വിരോധത്തെക്കുറിച്ചു യോഗം കൂടി ആലോചിച്ചു ന്യായമായി തീർച്ച ഉണ്ടാക്കുകയും ഇവകൾ ഏതു കക്ഷികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നതായിരുന്നാൽ അതിലേക്കു ആവശ്യപ്പെടുന്ന മുതൽ ചിലവോ - വ്യവഹാരമോ - പൊതുവിൽ നിന്നു നടത്തി നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാകുന്നു.

7. മേൽപ്പറഞ്ഞ പൊതുമുതൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസവും - അതിൽ നിന്നുള്ള വിശേഷ ഫലങ്ങളും നമ്മുടെ ജാതിക്കു പൊതുവെ ഉണ്ടാകുന്നതിനും എന്തു മാർഗ്ഗമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു എത്രയും ആവശ്യമാകുന്നു. മെത്രാന്മാരുടെ ഏകനായകത്വത്തിന്റെ ശക്തി നിമിത്തം പള്ളിവക മുതൽ ദുർല്ലഭമായി തീർന്നിരിക്കയാൽ ജനങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ പ്രയാസവും ഞെരുക്കവും കൂടാത്തവിധം ഒരു മുതൽശേഖരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അതിലേക്കു ജാതി മുഴുവൻ കൂടിയതായ ഒരു സമൂഹവും അതിനു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷൻ എന്ന പേരും അതിൽ ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ വിശുദ്ധ പിതാവും ആ സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നവരും പെയിറ്റ്ററും - ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രസിഡന്റും - ആയിരിക്കേണ്ടതും - ഇതിലേക്കു ചേരപ്പെടുന്ന ജനങ്ങൾ നാലു ക്ലാസ്സായിട്ടും - ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് നൂറിനു രൂപയും - രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് അമ്പതിൽ രൂപയും - മൂന്നാം ക്ലാസ്സ് ഇരുപത്തഞ്ചിനു രൂപയും നാലാം ക്ലാസ്സു പതുപത്തു രൂപയും - പള്ളി ഒന്നുക്ക് അഞ്ഞൂറു രൂപ മുതൽ കീഴ്പ്പോട്ട് താരതമ്യ പ്രകാരവും പ്രവേശനഫീസ് കൊടുത്തു ചേരേണ്ടതും - തൽക്കാലം മുതൽ ഹാജരില്ലെങ്കിൽ തങ്ങളിൽ നൂറുക്ക് ഒന്നു വീതം ലാഭം കൊടുപ്പാൻ സമൂഹ സെക്രട്ടറി കടപ്പത്രം എഴുതി കൊടുക്കേണ്ടതും കൊള്ളാമെന്നും നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

8. മലയാളത്തിൽ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഏകനായകശക്തിക്കു എതിരായി ശക്തി ഇല്ലായ്മ നിമിത്തം സഭയ്ക്കു ദോഷം സംഭവിച്ചിരിക്കയാൽ മേൽപറഞ്ഞ സമൂഹം സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നത് എത്രയും അത്യാവശ്യവും അവരെല്ലാം കൂടി കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് പ്രയാസവും ആകയാൽ ഇതിൽ കൂടിയിരിക്കുന്ന പട്ടക്കാരിൽ നിന്നു എട്ടും - ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്നും അയ്യേമനികൾ പതിനാറും ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രസിഡന്റും കൂടിയായ ഒരു പ്രധാന കമ്മറ്റിയും അതിലേക്ക് മാസപ്പടി കൊടുത്ത്

നിശ്ചയിക്കേണ്ട ഒരു സെക്രട്ടറിയും - ജാമ്യം സ്ഥിരപ്പെടുത്തി വരുന്നതായ ഒരു സ്രാപ്പും വേണ്ടുന്നതും - ജാതിയുടെ പൊതുവിലേക്കു വേണ്ടുന്നതും മതസംബന്ധമായും സമൂഹ സംബന്ധമായും ഉള്ള സകല കാര്യങ്ങൾക്കും കൈകാര്യ കർത്താക്കളും ഭാരവാഹികളും ആയി ഇവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തേണ്ടതും അവരുടെ നടപടികൾക്കു വേണ്ടുന്ന ശുഭവൃത്തങ്ങളെ നിശ്ചയിച്ചു റപ്പിക്കേണ്ടതും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം എല്ലാവിധ ഗുണവും സഭയ്ക്ക് പൊതുവേ സിദ്ധിക്കുന്നതും ആകയാൽ ആ വകയ്ക്ക് കൊള്ളാകുന്നവരും - പൊതുകാര്യത്തിലേക്ക് താല്പര്യമുള്ളവരും ആയി മേൽപറഞ്ഞ പട്ടക്കാരേയും - അയ്‌മേനികളേയും സുന്നഹദോസിൽ വെച്ചു തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതു ആവശ്യമെന്ന് യോഗം നിശ്ചയിച്ചു റപ്പിച്ചു. ഇവിടെ കമ്മട്ടിക്കാരെ യോഗം നിശ്ചയിച്ചു അവരെ പിതാവ് അനുഗ്രഹിക്കുകയും അവരുടെ പേർ താഴെ ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാവേലിക്കര പള്ളിയിൽ വടക്കേതലക്കൽ അലക്കുസന്ത്രയോസ്റ്റു കത്തനാരും, പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയിൽ എളത്തുരുത്തിൽ പീലിപ്പോസു കത്തനാരും, വാകത്താനത്തു പള്ളിയിൽ വള്ളിക്കാട്ടു പൗലോസ് കത്തനാരും, കോട്ടൂർ പള്ളിയിൽ മുറിമറ്റത്തിൽ പൗലോസ്റ്റു കത്തനാരും, നീലംപേരൂർ പള്ളിയിൽ മാലിത്ത് ഏലയാസ് കത്തനാരും, കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ കരോട്ടു വീട്ടിൽ ശീമോൻ കോറി, മുളത്തുരുത്തി പള്ളിയിൽ ചാലപ്പുറത്തു കോറി - തെക്കൻപുറവൂർ പള്ളിയിൽ തോപ്പിൽ ലൂക്കോസ് കത്തനാരും, കുന്ദംകുളങ്ങര പനയ്ക്കൽ പാത്തപ്പൻ അയ്യപ്പരും, കോട്ടയത്തു കുുന്നിൻപുറത്തു കോര കുർച്ചൻ, കണ്ടനാട്ടു തുകലൻ മാത്തു പൗലോസ്, മുളത്തുരുത്തിയിൽ ചാലിൽ ഔസേപ്പ് ചെറിയ, കുറുപ്പുമ്പടിക്കൽ കല്ലറയ്ക്കൽ കോര കുഞ്ഞു വർക്കി, നെരണത്തു എലഞ്ഞിക്കൽ മാത്തു ചാക്കോ, കുമരകത്തു മുറിപ്പുരയ്ക്കൽ പോത്തൻ കുരുവിള, ഒളശ്ശയിൽ കളപ്പുരയ്ക്കൽ ചാക്കോ ചെറിയാൻ, കുമരംകരി പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ ഉതുപ്പാൻ തോമാ, പള്ളത്തു എടുത്തുംപടിയ്ക്കൽ തൊമ്മൻ കുര്യൻ, പുതുപ്പള്ളിയിൽ കൊച്ചുപാറേട്ടു ഇട്ടിയവിരാ കത്തനാരും കൊച്ചു വർക്കി, മാമലശ്ശേരിയിൽ ഇടയത്തു വർക്കി ചെറിയ, പുത്തൻകാവിൽ കൊല്ലൻപറമ്പിൽ കുഞ്ഞന ഈപ്പൻ, പാമ്പാക്കുട പുത്തൻപുരയിൽ മാത്തൻ കുഞ്ഞിക്കോര, മുളത്തുരുത്തിൽ ചാത്തുരുത്തിൽ മത്തായി വർക്കി, അങ്കമാലി നെടുമ്പാശേരി വൈലിപ്പറമ്പിൽ...

9. മേൽ നിശ്ചയിച്ച വക മുതൽ കൂടാതെ വേറിട്ടും മുതൽ ഉണ്ടാക്കുക. വർദ്ധിപ്പിക്കുക. സബ്കമ്മറ്റി ഉണ്ടാക്കുക മുതലായ സകല ഗുണീകരണ പ്രവൃത്തിക്കും മേൽക്കമ്മട്ടിക്കാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരം കൊടുക്കേണ്ടതും കൊല്ലം തോറും സമൂഹം കൂടി കമ്മറ്റിക്കാരുടെ സകല വരവു ചിലവിന്റേയും മറ്റു നടത്തകളുടെയും വിവരം ഒറ്റപ്പെട്ടു അച്ചടിച്ചതും കണ്ട് ബോധിച്ചു ഒരു പ്രതി അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തുകലേയ്ക്കും ഓരോ

പ്രതി എല്ലാ പള്ളികളിലേക്കും അയയ്ക്കേണ്ടതും കമ്മറ്റി മെമ്പർമാരെ നീക്കി വേറെ ആളുകളെ ആക്കുകയോ അവരെ തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതിന് സമൂഹക്കാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

10. സാരമായ വല്ല സംഗതിയിലും സമൂഹക്കാരുടെ സമ്മതം വരുത്തി നടത്തിക്കേണ്ടതായി തോന്നുന്ന ഏതു സമയവും സമൂഹക്കാരിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേരുന്നവരെന്ന് ഊഹിച്ചു പിതാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട താഴെ പേരു ചേർക്കുന്നവരെ കമ്മറ്റിക്കാരുടെ അനുവാദപ്രകാരം മേൽപ്പടി സെക്രട്ടറി മുഖാന്തിരം എഴുതി അയച്ചു വരുത്തിയ ആലോചിക്കണമെന്നു യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

പിതാവിനാൽ നിശ്ചയിച്ചു യോഗം മുമ്പാകെ വായിച്ചവക ആളുകളുടെ പേരു വിവരങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു. പാമ്പാക്കുട പള്ളിയിൽ കോനാട്ടു യോഹന്നാൻ മൽപ്പാൻ, അങ്കമാലി പള്ളിയിൽ ചക്കരയകത്തുട്ടു തരീതു കത്തനാരു, കുറുപ്പുപടി പള്ളിയിൽ വെളിയത്തു ഗീവർഗ്ഗീസു കോറി, കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ തുകലൻ മത്തായി കത്തനാരു, ടി പള്ളിയിൽ പാടത്തുകാരൻ അബ്രഹാം കത്തനാരു, കടമറ്റത്തു പള്ളിയിൽ തേക്കിലക്കാട്ടു ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു, വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ മൂക്കാലിൽ ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു, മുളത്തുരുത്തി പള്ളിയിൽ പാലക്കാട്ടു ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു, കോലഞ്ചേരി പള്ളിയിൽ കല്ലാനിക്കൽ പൗലോസു കത്തനാരു, കോതമംഗലത്തു ചെറിയപള്ളിയിൽ ചേലാട്ടു ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു, മുളക്കുളത്തു പള്ളിയിൽ മുറന്തൂക്കിൽ യാക്കോബു കത്തനാരു, ചാത്തന്നൂർ പള്ളിയിൽ മഞ്ചാടി വിളാകത്തു യാക്കോബു കത്തനാരു, കണ്ടറപ്പള്ളിയിൽ കിഴക്കേവിളയിൽ മത്തായി കത്തനാരു, ഓമല്ലൂർ പള്ളിയിൽ പീടികയിൽ ഗീവർഗീസ് കത്തനാരു, തുമ്പമൺ പള്ളിയിൽ കരിങ്ങാട്ടിൽ സ്കറിയ കോറി, ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ പുത്തൻവീട്ടിൽ പീലിപ്പോസു കത്തനാരു, മാവേലിക്കര പള്ളിയിൽ കിഴക്കേപ്പറമ്പിൽ പണിക്കര യാക്കോബു കത്തനാരു, കുറിച്ചിയിൽ പള്ളിയിൽ കോലത്തുകുളത്തിൽ കുരുവിള കത്തനാരു, കടമ്പനാട്ടു പള്ളിയിൽ പള്ളിവാതുക്കൽ കോശി കത്തനാരു, കല്ലുപ്പാറ പള്ളിയിൽ കല്ലൂർ പീലിപ്പോസു കത്തനാരു, തിരുവല്ലാ പള്ളിയിൽ കോവൂർ ഗീവർഗ്ഗീസു കത്തനാരു, കുന്ദംകുളങ്ങര പള്ളിയിൽ പനെയ്ക്കൽ യാക്കോബു കത്തനാർ, കോട്ടയം തോമസ് മത്തായി മുൻസിപ്പു, അങ്കമാലി അമ്പാട്ടു തരിയത്, മഞ്ഞപ്ര അറയ്ക്കപറമ്പിൽ ചാക്കോ, ആർത്താറ്റു പനെയ്ക്കൽ ചാക്കു ചേറു, പനയ്ക്കൽ ഇട്ടിയവിരാ, ചെറുവത്തൂർ മാത്തുക്കുട്ടി, പഴഞ്ഞിയിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മാത്തു, ടി. പുലിക്കോട്ടിൽ ചുമ്മാരു, ചാലിശ്ശേരിൽ തോമ്പ്രാ പത്രോസ്, വടക്കൻപറവൂർ ഈരാളി വർഗ്ഗീസ്, കൊളങ്ങര ഇട്ടിയച്ചൻ മാത്തു, തൃപ്പൂണിത്തുറ മൂക്കഞ്ചേരിൽ ചെറിയൊ,

കരിങ്ങാശ്ശെ മാമലെ ഇത്താപ്പിരി, കുറിഞ്ഞിയിൽ പാലാൽ കൊച്ചിട്ടൻ, കണ്ടനാടു പുത്തൻവീട്ടിൽ മത്തായി, ടി. കരോട്ടുവീട്ടിൽ കോര, മുളത്തുരുത്തിൽ വന്മേലിൽ കുർച്ചൻ, തണങ്ങാട്ടിൽ കുരുവിള, തെക്കൻപറവൂർ അക്കര പാടത്തു പൈലി, ടി. കാടംപുരത്തു കുഞ്ഞിപ്പാവു, മാന്തുരുത്തേൽ തറയിൽ ചാക്കോ, പിറവത്തു പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ തൊമ്മി, പാമ്പാക്കുടൈ മാടപ്പറമ്പേൽ കുഞ്ഞുക്കുറു, മുഴുവന്നൂർ മാടപ്പറമ്പേൽ കുഞ്ഞുവർക്കി, വടകര തട്ടമ്പാറ മത്തായി, കുന്നിക്കുരിടിയിൽ വേങ്ങച്ചേരിൽ കുഞ്ഞി പൈലി, മുളക്കുളത്തു മൊറന്തൂക്കിൽ ചാണ്ടി, പള്ളിക്കാരെ കുരിശുകൽ കുഞ്ഞവറാ, നെരണത്തു മട്ടക്കൽ ചാക്കോ വൈദ്യൻ, വരണത്തു പള്ളത്തു മത്തായി, പുതുപ്പള്ളിയിൽ ഗീവർഗ്ഗീസു, വള്ളക്കാലിൽ ചാക്കോ, പള്ളിക്കാവിൽ കുഞ്ചെറിയ, തിരുവല്ല ചാലക്കുഴിയിൽ മാത്തൻ, ടി. കോടിയാട്ടു ഗീവർഗ്ഗീസു, കോട്ടയത്തു കൊച്ചുപുരയ്ക്കൽ കൊച്ചുതുപ്പു മുതൽ പിടിക്കാരൻ, കുന്തംപുറത്തു യോഹന്നാൻ, വെള്ളൂർ കൊച്ചിടിച്ചാണ്ടി മുതൽപിടിക്കാരൻ, തെക്കേത്തല കുർച്ചൻ വക്കീൽ, എറികാട്ടു മാത്തു, കാരിക്കൽ കുരുവിള, കോട്ടയത്തു വല്യപള്ളി എടവകക്കാരൻ ഒറ്റത്തയ്ക്കൽ മാണി, കുമരകത്തു ഉമ്മാച്ചേരിൽ ചാണ്ടി, കല്ലുകര തെക്കേക്കരി ചാക്കോ, മണർക്കാട്ടു വെങ്കടത്തു മാത്തു, പുതുപ്പള്ളിൽ കരോട്ടു ചാണ്ടി, ടി. പാറയ്ക്കൽ ഈശോ, വാകത്താനത്തു വെട്ടിപ്പറമ്പിൽ തൊമ്മൻ, കുറിച്ചിയിൽ പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ ഇട്ടിയവിരാ, പുത്തൻകാവിൽ പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ മാത്തൻ, ടി. കിഴക്കേത്തലയ്ക്കൽ ഉമ്മൻ, കാരയ്ക്കൽ മൂലമണ്ണിൽ ചെറിയാൻ, നീലംപേരൂർ പനച്ചിത്ര കുരുവിള, കല്ലുപ്പാറ അടങ്ങപ്പുറത്തു ഈപ്പൻ പണിക്കർ, കല്ലിച്ചേരിൽ തുണ്ടിയിൽ ചാക്കോ, റാന്നിയിൽ കല്ലൻപറമ്പിൽ ചാക്കോ, കൈപ്പട്ടൂർ പുത്തൻവീട്ടിൽ കൊച്ചുകോശി, കണ്ണൻകോട്ടു കള്ളോട്ടു കോശി, പരുമല അരികുപുറത്തു മാത്തൻ, ചാത്തന്നൂർ കോയിപ്പത്തു ചാക്കോ, തുമ്പമൺ പള്ളിവാതുകൽ സ്ക്കറിയ, ടി. ചക്കിട്ടടത്തുപാറയിൽ മാത്തൻ, കടമ്പനാട്ടു അമ്പനാട്ടു ഇടിച്ചാണ്ടി, പള്ളത്തു പടനിലത്തു ചാക്കോ, വീയപുരത്തു പുരക്കൽ ചാക്കോ, മേപ്രാൽ പുതിക്കോട്ടു മാത്തു, മല്ലപ്പള്ളിൽ കയ്യാലാത്തു ഗീവറുഗ്ഗീസ്, കായംകുളത്തു കൊട്ടക്കാടു ചെറിയ, ചേപ്പാട്ടു പുത്തൻവീട്ടിൽ യോഹന്നാൻ, ഓമല്ലൂർ വടക്കേടത്തു ചെറിയ, മാവേലിക്കര തുമ്പുകൽ കൊച്ചുവർക്കി, പള്ളിപ്പാട്ടു മൂലയിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ്സു, കാരിച്ചാൽ ആലുംമുട്ടിൽ കൊച്ചുകോശി, കൊട്ടാരക്കര ആവിയോട്ടു ഉമ്മൻ, കുണ്ടറ ഉണ്ണിക്കോട്ടു മാത്തൻ പണിക്കരു, കാട്ടൂർ പടശ്ശേരിയകത്തു അയിപ്പു.

11. സുറിയാനി സമൂഹത്തിനു അവരുടെ പള്ളിവകയായും പൊതുവകയായും ഉള്ള മുതലിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഉള്ള ശട്ടങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുതിയ ക്രമങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും പള്ളിക്കണക്കുകൾ ആണ്ടടക്കമുള്ളതു കേട്ടു തീർപ്പാക്കുന്നതിനും - യോഗം നിശ്ചയിക്കുന്ന

അതതു പള്ളിയിലെ എപ്പിത്രോപ്പന്മാരെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിനും വേണ്ട പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതിനുള്ള ചുമതലയും സമുദായത്തിനു ഉപയോഗപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട ഭാഷകളിൽ അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിനും കേടുകൂടിയവയിലുള്ള പള്ളികളുടെ അറ്റകുറ്റം തീർക്കുന്നതിനും പുതിയ പള്ളികൾ പണിയിക്കുന്നതിനും സ്കൂളുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും മേൽ കമ്മറ്റിക്കാർ ചുമതലക്കാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

12. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ തിരുമനസ്സിലേക്കുള്ള റെഗുലാർ പരിചരണം അയക്കുന്നതിനും ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കുള്ള കൈമുത്തവകാശം മുതലായി പള്ളികളിൽ നിന്നു വരേണ്ടുന്ന മുതലുകൾ പിരിപ്പിക്കുന്നതിനും അതുകൊണ്ടു പോരാതെ വരുന്നു എങ്കിൽ അതിലേക്കുള്ള വഴി സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതു കൂടാതെ ദയറായക്കാർക്കുള്ള ചിലവിന്റെ മാർഗ്ഗവും ആലോചിച്ചു ആയ്തും വികാരിമാർക്കു ഏടവകയിൽ നിന്നും ശക്തിപോലെ ഒരു ശമ്പളം കൊടുപ്പിക്കുന്നതിനും സിക്രട്ടറി മുതലായവരുടെ മാസപ്പകർപ്പുകൾ കൊടുത്തു നടത്തുന്നതിനും കമ്മറ്റിക്കാർ ചുമതലക്കാരായിരിക്കണമെന്ന് സ്ഥിരപ്പെടുത്തി.

13. ആണ്ടടക്കം പള്ളിവക വരവു ചിലവിന്റെ കണക്കിനും - ഓരോ പള്ളിയിലുള്ള പൊൻവെള്ളി ശീലവെഞ്ചനാദി വെങ്കലപാത്രം നിലം പൂരയിടം മുതലായിട്ടുള്ളതിന്റെ മുതൽ വിവരം പട്ടികയും ഓരോ സംവത്സരങ്ങളിൽ വിശേഷാൽ ഉണ്ടാകുന്നവയും കേടുവരുന്നവയും ആയ വസ്തുവകകളുടെ വിവരത്തിനുള്ള കണക്കും മാമ്മോദീസാ, പെൺകെട്ട്, ശവമടക്കൽ മുതലായതിന് എഴുതി വരുന്നതിന്റെയും ഓരോ പ്രതി കണക്കെഴുതി വികാരിയും കൈക്കാരനും യോഗത്തിൽ നാലു പേരും കൂടി ഒപ്പിട്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ കമ്മറ്റിക്കാർക്കു ആണ്ടു തോറും അയയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ മതസംബന്ധമായും സമൂഹസംബന്ധമായും ഉള്ള കാര്യങ്ങൾക്കും ആവശ്യം പോലെ വേണ്ടുന്ന വകക്കും അതാതു സമയം കമ്മറ്റിക്കാരുടെ പേർക്കെഴുതി അറിവിക്കേണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

14. നമ്മുടെ സമൂഹം വക എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും കമ്മറ്റിക്കാർ കൈകാര്യം കർത്താക്കളായിരിക്കണമെന്ന് മേൽ വകുപ്പുകളിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മതസംബന്ധമായും സാമൂഹ്യസംബന്ധമായും പൊതുവിലുണ്ടായി വരുന്ന സകല വ്യവഹാരങ്ങളും അവരു എല്ലാവരും കൂടി നടത്തുന്നതിനും ആവശ്യപ്പെടുന്ന മുതൽ ശേഖരിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം പ്രസിഡന്റ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾക്കായിരിക്കണമെന്നും അതിലേക്കു കമ്മറ്റി മെമ്പർമാർ സഹായികളായിരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

15. പ്രസിഡന്റ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ പള്ളികളിൽ സർക്കുറ്റു ചെയ്യുന്ന സമയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പള്ളി തെരെടുക്കൽ പരിശോധിക്കുകയും എപ്പിത്രോപ്പന്മാരെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും സ്കൂളുകൾ മുതലായത് ഏർപ്പെടുത്തുകയും പള്ളികളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന തർക്കങ്ങളെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും അതാതു സമയം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളെ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകല നടത്തങ്ങൾക്കും ഒരു ഡയറി എഴുതി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതും അതു കമ്മറ്റി കൂടുമ്പോൾ വായിക്കേണ്ടതും ആണെന്നു നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

16. ഏതെങ്കിലും സംഗതിവശാൽ കമ്മറ്റി മെമ്പർമാരുടെ തുക കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം സമൂഹക്കാർക്കായിരിക്കേണ്ടതും ഇങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അധികം പേരുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചു നടത്തേണ്ടതും ആണെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

17. പുരാതന കാലം മുതൽക്കേ നമ്മുടെ മലങ്കര യാക്കോബായ സുറിയാനി സഭയും അന്ത്യോഖ്യായുടെ ശ്ലീഹാക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തിന്റെ താഴെയുള്ള മറ്റു സുറിയാനി സഭകളും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പും സംബന്ധവും ഇല്ലാതാക്കണമെന്ന് അന്യമതക്കാർ വളരെക്കാലമായി നാനാ പ്രകാരേണയുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നതും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റായിരുന്ന ബെല്ലാർഡ് സായിപ്പു മുഖാന്തിരം ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള വിരുതു പ്രകരണത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യായുടെ സാഹിത്യം നിലനിൽക്കും കാലമൊക്കെയും മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനി സഭയിൽ സമാധാനമുണ്ടാകില്ലെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് നോക്കുമ്പോൾ ആ സാഹിത്യം നിലനിൽക്കുവാനായി സകല കാര്യങ്ങളും പരദേശ ഇടവകകളും മലങ്കര ഇടവകയും എപ്പോഴും യോജിച്ച് രണ്ടു വകക്കാർക്കും അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തുങ്കലേക്കുള്ള അവകാശം സമവും സംബന്ധവും തുല്യവും ആയിരിക്കുകയും അവിടത്തെ മജലിസും, അന്യോനതയോടെ ഇരിക്കുകയും കമ്മറ്റിയുടെ അനുമതിയോടു കൂടി നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും വേണ്ടി ചെയ്യപ്പെടുന്ന സകല ഏർപ്പാടുകളും സാധുവായിരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതിനെ യോഗം ഉറപ്പിച്ചു.

18. നിശ്ചയങ്ങൾ വിശുദ്ധ പിതാവും മെത്രാപ്പോലീത്തായും സമൂഹക്കാരും അന്ത്യോന്യം സമ്മതിച്ചു എന്നുള്ള ഉറപ്പിനുവേണ്ടി വിശുദ്ധ പിതാവും മെത്രാപ്പോലീത്തായും തങ്ങളുടെ ഒപ്പം മുദ്രയും വയ്ക്കുന്നതല്ലാതെ സമൂഹക്കാരും ഒപ്പുകൾ ഇട്ട് ഉറപ്പിക്കണമെന്ന് യോഗം നിശ്ചയിച്ചതിന് സ്ഥിരപ്പെടുത്തി ഒപ്പുകൾ ഇട്ടിരിക്കുന്നു.

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (ഒപ്പ്) (മുദ്ര)

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മലങ്കരസഭാ രത്നം

ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം അല്പം ആലങ്കാരികമായി ആലേഖനം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, രാഹുവിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു മോചിതനായ ചന്ദ്രൻ രാത്രി മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തെമ്പാടും പ്രഭ ചൊരിഞ്ഞശേഷം കൃതകൃത്യനായി പ്രഭാതത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷനാകുകയും താൻ പൂർത്തീകരിക്കാതിരുന്ന ജോലി സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്ന സൂര്യനെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തതുപോലെയാണെന്നു ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യ ദശകത്തിൽ മലങ്കരസഭ ദർശിച്ചു പൂണ്യ സ്മരണാർഹനായ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ അസ്തമയവും യുഗപ്രഭാവനായ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ ഉദയവും. സഭാജ്യോതിസ്സായിരുന്ന മുൻഗാമിക്കു കൂടുതൽ പ്രകാശിക്കാൻ ചില നല്ല താരങ്ങളും തന്ത്രങ്ങളും പരസഹായവും വേണ്ടി വന്നപ്പോൾ, തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച സഭയ്ക്ക് അന്യൂനമായ രീതിയിൽ ആത്മീയോത്ഥേഷം പകർന്ന് അതിനെ കൂടുതൽ ഭാസുരമാക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ പിൻഗാമിക്കു സ്വകിരണങ്ങളെ കാറും കോളും ഇടിയും സൃഷ്ടിച്ചു തടയാൻ ശ്രമിച്ച ചില ശക്തന്മാരെ ദൈവാശ്രയത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഉചിത മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സമർത്ഥമായി തടയേണ്ടിവന്നു. ആരവത്തേക്കാൾ വേഗമുള്ള ആ സൂര്യപ്രകാശ കിരണങ്ങൾ വ്യജസൂചി പോലെ കടന്നുചെന്ന സമസ്ത മേഖലകളും ദീപ്തമാക്കി. തന്റെ കുറ്റമറ്റ പ്രവർത്തനം മൂലമാണു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു ജനലക്ഷങ്ങൾ അതുല്യവും സമർഹവുമായ മലങ്കര സഭാഭാസുരൻ എന്ന തിളങ്ങുന്ന ബഹുമതിഹാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയിരം നാവുകളുടെ പ്രഭവ സ്ഥാനമായ കനക കണ്ഠത്തിൽ ചാർത്തിയത്. ഏതാനും ഡോളർ കൊടുത്തും ആരും അറിയാതെ അർദ്ധരാത്രിയിൽ വിദേശങ്ങളിൽ പണ്ടത്തെ അഞ്ചലോട്ടക്കാരനെപ്പോലെയും മറ്റും ഓടി ചെന്നും ഒന്നു കറങ്ങിയടിച്ചും നേടിയെടുത്ത മൂക്കുപണ്ട സമാനമായ ഷെവലിയർ സ്ഥാനവും പഠിച്ചു പ്രബന്ധമൊന്നും സമർപ്പിക്കാതെ തട്ടുകകളിലെ പൂട്ടു പോലെ തട്ടിയെടുത്ത വ്യാജ ഡോക്യുമെന്റുമൊന്നുമല്ല തനി തങ്കത്തേക്കാൾ വിലയേറിയ മലങ്കരസഭാ ഭാസുരൻ എന്ന സുതാര്യ ബഹുമതി.

മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സമതലത്തിലൂടെ ശാന്തമായി ഒഴുകിവന്ന സ്പർശിക സഭാ തരംഗണി കലഹ കോലാഹലക്കൊടുങ്കാറ്റും

പേമാരിയും മൂലം കുലംകുത്തിക്കുതിക്കേണ്ടി വന്നതു നദിയുടെ മാത്രം കുറ്റം കൊണ്ടല്ലല്ലോ. അതുപോലെ ശാന്തമായി ഒഴുകിയ സഭാ നദിയിൽ പ്രശ്ന ശതങ്ങളുടെ പ്രളയം സൃഷ്ടിച്ച രാവണന്മാരെ നർമ്മദയെ തടഞ്ഞ രാവണനെ നിഷ്പ്രഭനാക്കിയ ഭൃഗുസുതനെപ്പോലെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി തടഞ്ഞു. വരുംകാല അപകടങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അണക്കെട്ടുകളും കോട്ടകളും കെട്ടി. ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞുനിന്ന ആ ഭഗീരഥ പ്രയത്നത്തിനിടയിൽ നാനാണത്തു ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെയുള്ള ചിലർ ഭിന്നതകളുടെ ഭാരിച്ച ഉരുളൻ കല്ലുകൾ ഉരുട്ടിക്കയറ്റിയശേഷം താഴേക്കു തള്ളിവിട്ടുല്ലസിച്ച്പ്പോൾ തിരുമേനിക്ക് സഹിക്കേണ്ടി വന്ന വേദനകളുടേയും യാതനകളുടേയും കണ്ണുനീരിന്റെയും ആകെത്തുകയായിരുന്നു കാൽ നൂറ്റാണ്ടു നീണ്ടുനിന്ന - അല്ല അഗ്നിയാൽ ആവരണം ചെയ്ത പെട്ട - ദുർഘട ചരിത്ര സംഭവപരമ്പരകൾ. താൻ കലഹപ്രിയനും അധികാരമോഹിയും ആയിരുന്നു എന്നുള്ള എതിരാളികളുടെ ദുഷ്ടലക്ഷ്യമായി ഷ്ഠിത ദുരാഭിപ്രായങ്ങളും മോഹഭംഗജന്യങ്ങളായ ആക്ഷേപങ്ങളും കല്ലുവെച്ച നുണകളോ വെള്ളതേച്ച കള്ളങ്ങളോ ആയിരുന്നു എന്നാണ് ഭക്തജന സഹസ്രങ്ങളുടെ ദീർഘ നിരീക്ഷണ പഠന ഗവേഷണങ്ങൾക്കു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച പരിശുദ്ധൻ എന്ന പദവി പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്.

തിരുമേനിയുടെ വിശുദ്ധ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി, ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ പേട്രൻ സെയിന്റായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ നിത്യ പ്രതിരൂപവും പവിത്ര ചരിതനും ഭാഗ്യ സ്മരണാർഹനുമായ ബ്രഹ്മനിയുടെ അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയാസ് എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ, മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനിയുടെ പരമാർത്ഥത, സത്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള നിലനിൽപ്പ്, തത്ത്വാധിഷ്ഠിത ആത്മീയ ജീവിതം, പ്രാർത്ഥന, സഭാ വിശ്വാസസ്ഥിരത, ഭക്തിനിഷ്ഠ മുതലായ മാതൃകാപരമായ ഗുണങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു പറയുമായിരുന്നു. കൂടാതെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ തന്റെ കാവൽ പരിശുദ്ധനായി പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥത സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയും സമൂഹത്തിനു വേണ്ടിയും അർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതവും കാൽ നൂറ്റാണ്ടു നീണ്ടുനിന്നു സംഭവബഹുലമായ ഭരണ കാലഘട്ടവും നേട്ടങ്ങളും ആഴത്തിലും പരപ്പിലും പസഫിക് സാഗര സമാനമാകയാൽ ഏതാനും കൂടം വെള്ളം മാത്രം കോരിയെടുത്തു കൊച്ചു കുപ്പികളിൽ വിതരണം ചെയ്യാനേ ഈ കൊച്ചു മനുഷ്യർക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. കൂടുതൽ അറിയാൻ ആഗ്രഹവും ആവേശവുമുള്ളവർക്ക് ആഴത്തിൽ മുങ്ങിത്തപ്പാനും അതിനു രേഖപ്പെടുത്താത്ത വിജ്ഞാന സാഗരപ്പുറപ്പിൽ നീന്തിത്തുടിക്കാനും മലങ്കര നസ്രാണികൾ

നാലാം വാല്യവും, നിത്യാക്ഷരങ്ങൾ മൂന്നു വാല്യങ്ങളും, മണലിൽ അച്ചന്റെ സഭാ സ്മരണകളും, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മലങ്കര സഭയുടെ കോട്ട, Truth Triumphs, മലങ്കരസഭാ പിതാക്കന്മാർ, ധീരോദാത്ത വിശുദ്ധൻ മുതലായ മികച്ച പുസ്തകങ്ങളും മറ്റും വായിക്കാവുന്നതാണ്. ആ മഹാ മേരുവിന്റെ - അല്ല എവറസ്റ്റിന്റെ - വിശാലരൂപം ദർശിക്കാൻ ഏതു ദിശയിലൂടെ കയറണമെന്നു തിട്ടമില്ല. പൊട്ടക്കണ്ണന്മാർ ആനയെ കണ്ടു തുപോലെയുള്ള വിവരണമേ പലർക്കും നൽകാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അത്രയൊന്നും അറിയപ്പെടാതെ കിടന്ന - നല്ല വളക്കൂറുള്ള മണ്ണും കല്ലും നിറഞ്ഞ - മല്ലപ്പള്ളിയിലെ നല്ലൊരു സാധാരണ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു ശിശു പുരാതനമായ കേരള ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ സുര്യതേജസ്സായി പരിലസിച്ച അര നൂറ്റാണ്ട്, രാഷ്ട്രീയ വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹിക രംഗങ്ങളിലെന്ന പോലെ സഭാ രംഗത്തും ഏതർത്ഥത്തിലും സഭാ സംഭവ ബഹുലമായിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെയും സഭയുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും വേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ട നിരന്തരമായ അവകാശ സമരങ്ങൾ ചരിത്രത്തിലെ നാഴികക്കല്ലുകളാണ്.

അദ്യശ്യമായ മലരികളും അടിയൊഴുക്കുകളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും സമതലങ്ങളിലൂടെ കളകളാലും മുഴക്കാതെ ഒഴുകിവന്ന സഭാതരംഗണിയിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ദീവന്നാസ്പോസ് അഞ്ചാമൻ തിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം കരിക്കിനും കാശിനും വേണ്ടി വാശിയോടെ ചൂടുരക്തം ഒഴുക്കുന്നതിനുള്ള കുടിലതന്ത്രങ്ങൾ മെന്നത്ത വൈദേശിക സ്ഥാനികൾക്കും അവർക്കു ചൂട്ടു പിടിച്ച ചട്ടമ്പികൾക്കും മനുഷ്യാധമന്മാരെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന ചട്ടുകങ്ങൾക്കും എതിരെ ശക്തമായി മുട്ടിടാനും തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച നിധി പോലെയുള്ള സഭയെ ആകമാനം കാത്തുസംരക്ഷിച്ചു വളർത്തുന്നതിനും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി സ്വീകരിച്ച സുതാര്യ നടപടികളും, വ്യക്തിനിഷ്ഠ താല്പര്യ സംരക്ഷണാർത്ഥം അഹങ്കാരികളായ എതിരാളികൾ സ്വീകരിച്ച വിലയും നിലയുമറ്റ നിലപാടുകളും ആണ് മലങ്കര സഭയുടെ ഇക്കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ ചരിത്രഗതിയെ തെറ്റായ പാതയിലൂടെ തിരിച്ചുവിട്ടതെന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

സുദീർഘമായ ജീവിതയാത്രയിൽ കാൽനടക്കാരൻ പ്രയാസപ്പെട്ടു ഓരോ മൈൽക്കുറ്റിയും കടക്കുമ്പോൾ ലക്ഷ്യത്തോടടുക്കുന്നതു പോലെ ഒന്നിനു പുറമെ മറ്റൊന്നു എന്ന കണക്കേ നിലയ്ക്കാതെ എത്തുന്ന പ്രതികൂല തിരമാലകളെ തരണം ചെയ്തു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി എന്ന കപ്പിത്താൻ സഭയെ എത്തേണ്ട തുറമുഖത്ത് എത്തിച്ചു. തിരുമേനിയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുമുഖ സിദ്ധികളെപ്പറ്റിയും സേവനങ്ങളെപ്പറ്റിയും എഴുതിയാൽ ന്യായമായും സഹസ്രക്കണക്കിനു പേജുകൾ എഴുതാനാവും.

ജീവചരിത്രം

മല്ലപ്പള്ളിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ പവുത്തിക്കുന്നേൽ തറവാടിന്റെ ഒരു ശാഖയായ വട്ടശ്ശേരിൽ ഔസേപ്പിന്റെയും കുറിച്ചിയിലെ വിഖ്യാതമായ പുത്തൻ പൂരയ്ക്കൽ കുടുംബത്തിന്റെ ശാഖയായ കോലത്തു കളത്തിൽ പുന്നുസിന്റെ പുത്രി ഏലിയാമ്മയുടെയും മകനായി വറുഗീസ് 1858 ഒക്ടോബർ 31 നു ജനിച്ചു. നാലു സഹോദരന്മാരും നാലു സഹോദരിമാരുമാണുണ്ടായിരുന്നത്.



നാട്ടു നടപ്പനുസരിച്ചു സ്വദേശത്തെ ആശാൻ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചേർന്നു നിലത്തെഴുത്തിലൂടെ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിച്ചു. പിന്നീടു മല്ലപ്പള്ളി മുട്ടത്തുമണ്ണിലെ സി. എം. എസ്. മിഡിൽ സ്കൂളിൽ ചേർന്നു ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. തുടർന്ന് കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളജ് ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിച്ചു. ഹൈസ്കൂൾ പഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു മുമ്പ് വൈദികവൃത്തിയിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടു. എന്നിരിക്കിലും സ്വന്തമായി ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള കഴിവു നേടി. എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു.

പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ, 1876 -ൽ മലങ്കരയിൽ ഇദംപ്രഥമമായി വന്ന പാത്രിയർക്കീസ് പത്രോസ് മൂന്നാമനിൽ നിന്നു പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളിയിൽ വച്ചു വറുഗീസ് ശെമ്മാശുപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. തുടർന്നു വൈദികസെമിനാരിയിൽ നാലു വർഷം പഠിച്ച അദ്ദേഹം അടുത്ത വർഷം വൈദികനാകുകയും സുറിയാനിയിൽ നല്ല അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മല്പാനായി നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഒരു നല്ല അദ്ധ്യാപകനായും അദ്ദേഹം ശോഭിച്ചതിന്റെ വെളിച്ചത്തിലും നേതൃത്വപരമായ കഴിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും പ്രശസ്തമായ കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂളിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായി 1896 മുതൽ എട്ടു വർഷം സേവനം ചെയ്ത അദ്ദേഹം സെമിനാരിയുടെ സാമ്പത്തിക ഭാരം ലഘൂകരിക്കുന്നതിന് മുൻഗാമിയായിരുന്ന പുലിക്കേട്ടിൽ തിരുമേനി സർക്കാരിൽ നിന്ന് അനുവാദം വാങ്ങി നടത്തിയ ലോട്ടറിയുടെ മാനേജരെന്ന നിലയിലും നല്ല പ്രവർത്തനം കാഴ്ച വച്ചു. ആവശ്യമായ പണം ശേഖരിക്കുന്നതിനും അധികം വന്ന തുക കൊണ്ട് കുമരകത്തു

കായൽ വാങ്ങി കുത്തിനികത്തി നെൽവയലാക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു. പുലി കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ ഭാഗ്യ തന്ത്ര സാമർത്ഥ്യങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച വൻ വിജയത്തിന്റെ അണിയറ ശില്പിയും മല്പാനച്ചനായിരുന്നു എന്നു ചരിത്ര പഠിതാക്കൾക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാനാവും.

അക്കാലത്തു (1897) കോട്ടയത്തു സാമൂഹ്യ സമ്മേളനം ആരംഭിക്കുന്നതിനും അതു പിന്നീടു മഹാജനസഭയായി വളരുന്നതിനും സഹായിച്ചത് വി. ജെ. ഗീവറുഗീസ് മല്പാനച്ചനായിരുന്നു. ഭാവിയിൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ഇവിടെ വന്നു മലങ്കരസഭയുടെ ഭൗതികാധികാരവും സ്വത്തുക്കളും പിടിച്ചെടുക്കാൻ നടത്തിയ വഴിവിട്ട കൂതന്ത്രങ്ങളെ തടയാൻ ശ്രമിച്ച വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു വേണ്ടത്ര ശക്തി പകർന്നതും സഭ സ്വതന്ത്രമായി വളർന്നു വികസിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചതും അതിനുവേണ്ടി കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ട പിൻബലം നൽകിയതും ഈ മഹാജനസഭയാണെന്ന വസ്തുത പലർക്കും ഇന്നും അജ്ഞാതമാണ്.

മല്ലപ്പള്ളി മല്പാനച്ചൻ 1881 -ൽ മലങ്കര മല്പാനായി. കോനാട്ടു മല്പാനച്ചൻ 1883 -ൽ മാത്രമേ വൈദികനാകുന്നുള്ളൂ. വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാൻ കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാനേക്കാൾ രണ്ടു വർഷത്തെ സീനിയോറിറ്റി ഉണ്ടെന്ന വസ്തുത ഇരുവരും പഴയസെമിനാരിയിൽ തുല്യ നിലയിൽ ആയിരുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുന്നവർ പലപ്പോഴും വിസ്മരിക്കുകയാണ്.

പരുമല സെമിനാരിയിൽ, ഏലിയാവിന്റെ കൂടെ നടന്ന ഏലിശായെപ്പോലെ മുപ്പതു വർഷം പരുമല തിരുമേനിയുടെ ശിഷ്യനും സന്തതസഹചാരിയുമായിരുന്ന മല്ലപ്പള്ളി മല്പാനച്ചൻ ലഭിച്ച അനുപമ ഭരണപരിചയവും “മുല്ലപ്പുഞ്ചൊടിയേറ്റു കിടക്കും കല്ലിനുമുണ്ടാം ഒരു സൗരഭ്യം” എന്ന തിലുപരി അദ്ദേഹം ആവാഹിച്ചെടുത്ത വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിന്റെ ശുഭ മേലങ്കിയും അനന്യ ലഭ്യമാണല്ലോ. പുണ്യശ്ലോകനായ ഒന്നാം കാതോലിക്കാ മുറിമറ്റത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ശിഷ്യത്വവും മല്പാനച്ചനെ ഏറെ ധന്യനാക്കി. ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി, വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാനെ പണസംബന്ധമായ സകല ചുമതലകളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഏല്പിച്ചതിനാലും തുല്യരെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു വന്ന രണ്ടു മല്പാനാരിൽ ഒരാളെ മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തതിനാലും പരുമല തിരുമേനിയുടെയും മുറിമറ്റത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെയും കീഴിൽ സുറിയാനി പഠിച്ചതിനാലും അന്ത്യോക്യൻ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെയും ബാർ എബ്രായയുടെയും പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയതിനാലും സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രാഥമിക സുറിയാനി പുസ്തകം രചിച്ചതിനാലും സഭയുടെ അടിസ്ഥാന വിശ്വാസങ്ങളെ വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രോഡീകരിച്ചതിനാലും

മല്പാനച്ചന്റെ സ്ഥാനം അനുപമം തന്നെ. കൂടാതെ സഭയുടെ പ്രധാന ആദ്ധ്യാത്മിക സിരാകേന്ദ്രങ്ങളായ പരുമല സെമിനാരി, പഴയ സെമിനാരി, എം. ഡി. സെമിനാരി എന്നിവയുമായുള്ള അടുത്ത സമ്പർക്കം മൂലം മല്പാനച്ചനു ഭാവിയിൽ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടി വന്ന ഭാരങ്ങളും ചുമതലകളും ഒരളവിൽ ലഘൂകരിക്കാനും സാധിച്ചു. പഴയസെമിനാരി 1885 -ൽ നവീകരണക്കാരിൽ നിന്നു വിട്ടുകിട്ടിയതിനെ തുടർന്നു പഴയസെമിനാരിയിലെ വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം മല്പാനാരായ വി. ജെ. ഗീവറുഗീസ്, കോനാട്ട് മാത്തൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കാര്യക്ഷമമായി നടത്തി.

തൂല്യരെന്നു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരാൾക്ക് ഉന്നത പദവിയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ലഭിച്ചതിനാൽ അപരനു സ്വാഭാവികമായും മാനസികമായ അസുയയും അനിഷ്ടവും ജനിപ്പിക്കാമെന്നു കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള, ഇസ്സഡ്. എം. പാറേട്ട്, മലങ്കര സുറിയാനി സഭാചരിത്ര സംഗ്രഹകർത്താവും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ സമകാലികനും ഇപ്പോൾ നൂറാം വയസ്സിലേക്കു കടന്നിരിക്കുന്ന സമുന്നത വൈദികനുമായ പത്തനംതിട്ട മല്ലശ്ശേരി കരിമരത്തിനാൽ ഫാ. കെ. കെ. വറുഗീസും മറ്റും കാര്യ കാരണസഹിതം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു.

ബന്ധം ഉലയുന്നു

അന്ത്യോക്യാ - മലങ്കര ബന്ധം ആരംഭിച്ചശേഷം ദീർഘകാലം ഇരുപുരാതന സഭകളും ക്രിസ്തീയ സ്നേഹത്തിലും സൗഹാർദ്ദത്തിലും സഹകരണത്തിലുമാണു കഴിഞ്ഞുവന്നത്. കാലങ്ങൾ കടക്കവേ മലങ്കരയുടെ രജത - സ്വർണ്ണക്കുതിരകളും സ്വത്തുക്കളും മറ്റും വേണമെന്ന ദ്രവ്യാഗ്രഹവും കൺമോഹവും അന്ത്യോക്യയിൽ നിന്നു വന്ന ചില മെത്രാന്മാരും പാത്രിയർക്കീസുമാരും ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോഴാണു പരസ്പര ബന്ധത്തിനു സാരമായ ഉലച്ചിൽ ഉണ്ടായത്. അന്ത്യോക്യയിലെ പാത്രിയർക്കീസിനു മലങ്കരയിലേക്കു വേണ്ട മുറോൻ കുദാശ ചെയ്യുന്നതിനും ഇവിടെ നിന്നു യഥാവിധി തെരഞ്ഞെടുത്തു അയയ്ക്കുന്നവരെ മലങ്കരയിലേക്കു മേല്പട്ടക്കാരായി വാഴിക്കുന്നതിനും ക്രിസ്തീയ സ്നേഹസൗഹാർദ്ദ ബന്ധങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഈ ചുറ്റുപാടിലാണു മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്കു വി. ജെ. ഗീവറുഗീസ് റമ്പാനെയും കൊച്ചുപറമ്പിൽ പൗലുസ് റമ്പാനെയും 1908-ൽ യറൂശലേമിൽ അയച്ചു മേല്പട്ടക്കാരായി വാഴിച്ചത്. നേരത്തെ മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ശീമക്കാരനായ സ്ലീബാ ശെമ്മാശനും (സ്ലീബാ മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്) ഇവരോടൊപ്പം അന്ന് അധികാരത്തിലിരുന്ന അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകി.

പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ പിൻഗാമിയായി അംഗീകരിച്ചു

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു സ്താത്തിക്കോൻ (അധികാരപത്രം) നൽകാഞ്ഞതുകൊണ്ടും സ്ലീബാ മാർ ഒസ്താത്തിയോസിനു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനമോഹം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടും ഒരു ശീമക്കാരനിലൂടെ തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടാനാവുമെന്നു പാത്രിയർക്കീസ് കണക്കു കൂട്ടിയതുകൊണ്ടുമാണു സഭയെ തകർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തർക്ക വിതർക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത് (മലങ്കരസഭ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സ്വീകാര്യനായ ഒരു മലങ്കര സഭാംഗത്തിനു മാത്രമേ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തിന് അർഹതയുള്ളൂ). ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പല പ്രശ്നങ്ങളും ആളിക്കത്തുകയും സഭയിൽ ചേരിതിരിവുണ്ടാകുകയും സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക - ഭൗതിക രംഗങ്ങളിലെ വളർച്ച മുരടിക്കാൻ വഴി തുറക്കുകയും പോരുകൾക്കു സ്ഥിരസ്വഭാവം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തത് ഈ അധികാരമോഹം കൊണ്ടാണ്.

മലങ്കരസഭയെ തന്റെ കാൽകീഴാക്കാൻ ശക്തനായ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് നടത്തിയ നീക്കങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ട കാര്യം അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം അന്നു മലങ്കരയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി (ഗ്രീഗോറിയോസ്) വന്നു മാസങ്ങൾ ഇവിടെ ചുറ്റി നടന്നു മറോൻ വിൽക്കുകയും പണം പിരിക്കുകയും ചെയ്ത അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനു അറിയാമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരോട് വിധേയത്വ ഉടമ്പടി വാങ്ങി മലങ്കരസഭയെ കീഴടക്കി ചൊൽപടിക്കു നിറുത്താനും തന്റെ ഒരു പ്രതിനിധിയിലൂടെ മലങ്കരയുടെ ഭരണം കയ്യാളാനുമാണ് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ശ്രമിച്ചത്. പക്ഷേ ഈ തന്ത്രം കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ശക്തമായ ചെറുത്തുനില്പു മൂലം തകർന്നുപോയി. ഒരു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്നെ വേണ്ടെന്നായിരുന്നു അബ്ദുള്ളായുടെ ചിന്താഗതി.

പിന്നീടുണ്ടായ തുറന്ന ഏറ്റുമുട്ടലുകളും പഴയസെമിനാരിയിലെ സംഘർഷാവസ്ഥയും കേസുകളും ആനപ്പാപ്പി വയവും കാരോലിക്കാസിംഹാസന സ്ഥാപനവും എല്ലാം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഭരണകാലത്തെ സംഭവബഹുലമാക്കി. ചില വ്യക്തികളുടെ കാര്യസാധ്യത്തിനു വേണ്ടി മലങ്കരയിലുള്ള ഒരേ സഭയിൽപെട്ടവരെ രണ്ടു കക്ഷികളാക്കിത്തീർക്കുകയും വിദേശ മേല്പട്ടക്കാർക്കു എണ്ണ ഒഴിച്ചിട്ടും വേണ്ട പോലെ കാത്താഞ്ഞ ചുട്ടു പിടിക്കുകയും ചെയ്തവരെയാണു കുലദ്രോഹികൾ എന്നു സഭാ ചരിത്രം മുദ്ര കുത്തുന്നത്. മേല്പട്ടമേറ്റ ശേഷം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും കൊച്ചുപറമ്പിൽ മാർ കുറിലോസും, അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനെ മലങ്കരയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചത് ഒരു അപകടം വലിച്ചുവയ്ക്കുന്നതിനു സമ്മായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്ഷണിച്ചെന്നിഞ്ഞപ്പോൾ 'അയ്യോ ചതിച്ചോ. വേണ്ടായിരുന്നു' എന്നാണു രോഗക്കിടക്കയിൽ കിടന്ന

പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി പ്രതിവചിച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസന്മാർ അധികാരമില്ലാതെ അനാവശ്യമായ താക്കീതുകൾ സഹിതം അയച്ചു പല കത്തുകളും പൊട്ടിക്കാതെ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി അധികം വൈകാതെ നിര്യാതനായത് ഈ ചിന്താഭാരം ഏല്പിച്ച ആഘാതം കൊണ്ടു കൂടിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ സഭയെ നയിക്കേണ്ടവർ മരുന്നില്ലാത്ത അസുയയുടെയും അധികാര ധനമോഹങ്ങളുടെയും തട്ടിപ്പുകളുടേയും മുട്ടാപ്പോക്കുകളുടെയും അടിമകളായാൽ ഒരു സഭ തകരുന്നതെങ്ങനെയെന്നു കാണാൻ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം ഒന്നോടിച്ചു നോക്കിയാൽ മതിയാകും. വി. ജെ. ഗീവറുഗീസ് മല്പാന്റെയും മറ്റും മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ശീമയാത്രയിൽ പങ്കെടുത്ത പാറേട്ടു മാത്യുസ് മാർ ഈവാനിയോസ് (അന്നു ശെമ്മാശൻ) തിരുമേനിയുടെ ഡയറിയിലെ തൽസംബന്ധമായ കുറിപ്പുകൾ ഇന്നു പലർക്കും രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൂക്സാക്ഷി വിവരണം ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്:

ദൂക്സാക്ഷി വിവരണം

“1908 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ മേല്പട്ട സ്ഥാനമേൽക്കുന്നതിനു യെരൂശലേമിലേക്കു പോയ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ, കൊച്ചുപറമ്പിൽ പൗലൂസ് റമ്പാൻ, കല്ലാശ്ശേരിൽ പുന്നൂസ് റമ്പാൻ മുതൽ പേരുടെ കൂടെ സ്വന്തം ചെലവിൽ ഞാൻ പലസ്തീൻ നാടു സന്ദർശിക്കാൻ പോയി. ഏപ്രിൽ 25 -നു ശനിയാഴ്ച അവിടെ എത്തി. കപ്പൽ സൗകര്യം കിട്ടാതെ രണ്ടാഴ്ചയോളം ബോംബെയിൽ താമസിച്ചു. ഒരു മാസത്തോളം സെഹ്യാൻ മാളിക, മർക്കോസിന്റെ ഭവനം എന്നിവിടങ്ങളിൽ സ്വന്തം ചെലവിൽ താമസിച്ചു. യെരൂശലേമിലെ ക്യാന്ത്യാ പള്ളി, ഗത്സീമോൻ തോട്ടം, ഒലിവുമല, ബഥാന്യ, ശീലോഹാം കൂളം മുതലായവ പല പ്രാവശ്യം സന്ദർശിച്ചു. മെയ് 17 -നു ഏവൻഗേലിത്ത എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിൽ അന്നത്തെ യെരൂശലേം പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് എനിക്കു പൂർണ്ണ ശെമ്മാശുപട്ടം നൽകി. അന്നു യെരൂശലേമിൽ യാക്കോബായക്കാർ ഒരു നൂറു പേരിൽ കൂടുതൽ ഇല്ല. അവരിൽ അധികവും നിർധനരുമായിരുന്നു. ചില ചില്ലറജോലിക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ബേത്ലഹേമും ചുറ്റുപാടുമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. അവിടെ ബഹനാൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരാൾ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു സൽക്കരിച്ചു. യെരൂശലേമിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. യെരൂശലേമിലും ബേത്ലഹേമിലുമുള്ള പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം പള്ളികളും കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള അവകാശവും നമ്മുടെ സഭക്കാർക്ക് അനുണ്ടായിരുന്നു.

മെയ് ഒടുവിൽ അബ്ദുള്ളാ ബാവാ അവിടെ എത്തി എങ്കിലും പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പു സുഖമില്ലാതായിപ്പോയി. പട്ടം കൊടു എന്നു നടക്കുമെന്നു നിശ്ചയില്ലാതെ വന്നു. ഞങ്ങൾ എട്ടു പേർ മടങ്ങിപ്പോകാൻ തീർച്ചയാക്കി. കൂടെയുള്ള ആളുകളിൽ പലരുടേയും കൈവശം പണം കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുമായി മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിനു വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാച്ചൻ സമ്മതിച്ചു.

അതിനു മുമ്പു ഞാൻ തനിച്ചു പോരുന്നതിന് അനുവാദം ചോദിച്ചിട്ട്, താൻ അത്രയ്ക്കു മിടക്കണമെന്നു തന്റെ അപ്പനറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടല്ലെ, എന്നെ കൂട്ടി അയച്ചത് എന്നാണു മറുപടി പറഞ്ഞത്. സഹയാത്രക്കാരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം വാങ്ങി എന്നെ ഏല്പിച്ചു. അവരെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കണം. ആവശ്യമെങ്കിൽ നാട്ടിൽ നിന്നു രൂപ വരുത്താൻ തനിക്കു സാധിക്കുമല്ലോ. ഇവരുടെ പേർക്ക് കൂടുതൽ ചെലവു വരുന്നതായാൽ അവർ തരാത്തപക്ഷം ഞാൻ തന്നു കൊള്ളാം. അധികം താമസിയാതെ ദീവന്നാസ്യോസ്, കുറിലോസ്, ഒസ്താന്തിയോസ് മുതലായ പുതിയ മേല്പട്ടക്കാർ വന്നു. യൊസേഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അന്തരിച്ചു. മാർ കുറിലോസ്, കോനാട്ടു മല്പാൻ, സി. ജെ. കുര്യൻ മുതലായവർ ഒരു പക്ഷമായും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, ജോൺ വക്കീൽ, കുരുവിള എൻജിനീയർ, ചാക്കോ സുപ്രണ്ട് മുതലായ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്കാരിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും എതിർ ഭാഗമായും നിന്നു സമുദായ വഴക്കും കേസും ആരംഭിച്ചു. ഈ ഗഡുവിൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസും വന്നു. കേസിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്ക് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ്, ദീവന്നാസ്യോസിനെ മുടക്കി. മലങ്കര സഭയിന്മേൽ പാത്രിയർക്കീസിനു ലൗകികാധികാരം ഇല്ലെന്നുള്ള കോടതിവിധിയുടെ ശക്തി നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി മേല്പട്ടക്കാരോടും പള്ളികളോടും ലൗകികാധികാരം സമ്മതിച്ചു രജിസ്റ്റർ ഉടമ്പടി വാങ്ങിക്കുകയായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസും അനുയായികളും ചെയ്തത്. അതിനോട് എതിർത്തതിനു മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ മുടക്കി. മുടക്കിനു ശേഷം ഒന്നു രണ്ടു സമരീക്കേസുകൾ പഴയസെമിനാരി സംബന്ധിച്ചുണ്ടായി. കേസു കൊണ്ടു പഴയ സെമിനാരി കൈവശപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ ബലമായി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു ശ്രമം നടന്നു. ആ കാലങ്ങളിൽ പല പ്രാവശ്യം ഞാൻ ആളുകളുമായി പോകുകയോ അവിടെ താമസിക്കുകയോ ചെയ്തു. ആ കാലത്തു വിലപിടിപ്പുള്ള റിക്കാർഡുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ എന്നിവ പലപ്പോഴായി ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസിനെയും സ്വർണ്ണവടി, മോതിരങ്ങൾ, സ്വർണ്ണക്കുട്ടികൾ, രത്നങ്ങൾ മുതലായവ എന്റെ പക്കലും ഏല്പിച്ചു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വലിയ പായ്ക്കറ്റും എന്നെ ഏല്പിച്ചു. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്താണെന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു ലോംഗ് കവറിന്റെ വലിപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു കട്ടിക്കടലാസു കൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി അരക്കു മുദ്ര

വച്ചിരുന്നു. അത് ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരും അറിയരുതെന്നും അത് എന്റെ കുർബ്ബാനപ്പെട്ടിയിൽ വച്ചു സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ ഒരിക്കൽ ആ പൊതിക്കെട്ടു എന്തു ചെയ്യണമെന്നു ചോദിച്ചു: “ഞാൻ അതേപ്പറ്റി പറയാം. ഞാൻ പറയുന്നതു വരെ എന്നോട് അതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറയേണ്ട” എന്നു പറഞ്ഞു. സിറിയായിക്കു സമാധാന ആലോചനയ്ക്കു അദ്ദേഹം പോയ സമയം കല്പന കൊടുത്തു അയിപ്പിനെ വിട്ടു ആ പൊതിക്കെട്ടു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയി. പഴയസെമിനാരി കൈവശമായി, വഴക്ക് ഒട്ടു ശാന്തമായതിന്റെ ശേഷം സ്വർണ്ണവടി, മോതിരങ്ങൾ മുതലായവ ഓരോന്നായി തിരിച്ച് ഏല്പിച്ചു.

സിറിയായിക്കു ഞാനും കൂടി അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു പോകണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. യാത്ര ചെയ്യാൻ പ്രയാസമുള്ള ആളാക കൊണ്ട് കൂടെ കൊണ്ടുപോകുന്നതു ഭാരമായിരിക്കുമെന്ന ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസിനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചു. പിന്നെ കണ്ടപ്പോൾ ‘തന്നെ കൊണ്ടുപോകുന്നില്ല’ എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളി

ഉടമ്പടിയിലൂടെ പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളി കൈക്കലാക്കുന്നതിനു അവിടത്തെ ചില വ്യക്തികൾ കള്ളത്തരത്തിനു കൂട്ടുനിന്നു. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിലൂടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടിയെടുത്തതു സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ തനിനിറം വ്യക്തമാക്കുന്നതാകയാൽ ആ ഭാഗങ്ങളും ഡയറിയിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കുകയാണ്. ഇതെല്ലാം ചോദ്യം ചെയ്യാനാവാത്ത അനിഷേധ്യ വസ്തുതകളാണ്.

പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളി 1085 -ൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനു കൊടുത്ത ഉടമ്പടിപ്രകാരം, 16 പേരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിറ്റി പള്ളിഭരണം ആരംഭിച്ചു. 1074 വരെ എളന്തുരുത്തിൽ പീലിപ്പോസ് കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായെ പള്ളിഭരണത്തിൽ സഹായിച്ച കരോട്ട് ചാണ്ടി വർക്കി പള്ളി ഭരണം തനിച്ചു നടത്താൻ തുടങ്ങി. കണക്കുകൾ കേൾപ്പിക്കുന്നതിനും കൈസ്ഥാനം മാറുന്നതിനും പല പ്രാവശ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും സമ്മതിക്കാതെ ഇഷ്ടം പോലെ പള്ളിക്കാര്യങ്ങൾ നടത്തിവന്നു. 1079 -ൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പുലി കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അടുക്കൽ പള്ളിക്കാർ ഭീമമായ ഒരു അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു. കരോട്ട് ചാണ്ടി വർക്കിയുടെ ഭരണകാലത്തെ കണക്കു കേൾപ്പിക്കണമെന്നും ടിയാനെ കൈസ്ഥാനത്തു നിന്നു മാറ്റണമെന്നുമായിരുന്നു അപേക്ഷ. അദ്ദേഹം പള്ളിയിൽ എത്തി താമസിച്ചു കൊണ്ട് ഇരു ഭാഗക്കാരേയും വാദങ്ങൾ കേട്ടു. അദ്ദേഹം അന്നുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അംശവടി ഇരട്ടപ്പത്തിയുള്ളതും ചുവടു വെള്ളികൊണ്ടുള്ളതും ആയിരുന്നു. ആറു മാസം അവിടെ താമസിച്ചു. ആ കാലത്തു

വെള്ളി കൊണ്ടുള്ള ചുവട് (വടി) പള്ളിച്ചെലവിൽ സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു മാറി പണിയിച്ചു. കണക്കുകൾ പള്ളിയിൽ വായിക്കുകയോ ഇടവകക്കാർ അറിയുകയോ ചെയ്യാതെ ഒപ്പും മുദ്രയും വെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് പള്ളിക്കാർ വിവരമറിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു സംഗതികൾ അറിയിച്ചപ്പോൾ കണക്കു പരിശോധിച്ചതിനു ശേഷമല്ല ഒപ്പും മുദ്രയും വച്ചുകൊടുത്തതെന്ന് അവർക്ക് കല്പന കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും അതേ വിധത്തിലുള്ള പള്ളി ഭരണം തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. പല തരത്തിലുള്ള ആലോചനകൾ നടന്നു. ഒന്നും ഫലപ്രദമായില്ല. കേസു കൊടുത്തു ടിയാനെ ഒഴിപ്പിക്കുന്നതിനും ആലോചനകൾ നടന്നു. പണത്തിന്റെ പ്രയാസം കൊണ്ട് അതും നടന്നില്ല. അങ്ങനെ പിന്നെയും ആ ദുർഭരണം 1085 വരെ തുടർന്നു. ആ കാലത്താണ് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര വന്നത്. റോയൽ കോടതിവിധികൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ലൗകികാധികാരം വീണ്ടെടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. അതിനു മേൽപട്ടക്കാരോടും പള്ളിക്കാരോടും ലൗകികാധികാരം സമ്മതിച്ചു ഉടമ്പടികൾ വാങ്ങിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്ലാൻ. അതനുസരിച്ച്, പട്ടമേൽക്കുന്നതിന് മുമ്പ് സമ്മതിച്ചതനുസരിച്ച് എന്നു കൂടി ഉടമ്പടിയിൽ ചേർത്ത് മാർ കുറിലോസിനോട് രജിസ്റ്റർ ഉടമ്പടി വാങ്ങി. വടക്കൻ പള്ളികൾ പലതും ഉടമ്പടി എഴുതിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം പുതുപ്പള്ളിയിൽ എത്തി താമസിച്ചുകൊണ്ട് ഉടമ്പടി എഴുതിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയായ ശ്രമം തുടങ്ങി. പലരും ഉടമ്പടി കൊടുക്കാമെന്ന് സമ്മതിച്ചു. കരോട്ട് വർക്കിയുടെ ഭരണം മാറ്റി ഒരു ഭരണസമിതിയുടെ ഭരണത്തിലാക്കാനുള്ള ശ്രമവും നടന്നു. കൈക്കാവർ ചാണ്ടി വർക്കി ഒരു നല്ല തുക അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തു കണക്കു തീർത്തതായിട്ടു റിക്കാർഡും സമ്പാദിച്ചു. മേമ്പുട്ടു കൈസ്ഥാനിയായിരുന്ന വല്യപാറേട്ടു മാത്തു, കൊച്ചുപാറേട്ടു പീലിപ്പോസ് മുതലായ ചുരുക്കം ചിലർ അതിനെ എതിർക്കുകയും ലൗലുലേഖകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിൽ എനിക്കും ഏതാണ്ടു കൈ ഉണ്ടെന്ന് ധരിച്ചിരുന്ന അബ്ദുള്ളാ എന്നോട് ആ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദിക്കുകയും ഉണ്ടായ സംഗതികൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറയുകയും ചെയ്തു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ശാപം വന്നേക്കുമെന്നു ഭയന്ന് ചിലർ ഉടമ്പടി കൊടുക്കാമെന്ന് സമ്മതിച്ചു. പള്ളി ഭരണത്തിൽ ആ കാലം വരെ യാതൊരു പങ്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചിലർ പള്ളി ഭരണം കിട്ടുമെന്നുള്ള മോഹത്തിലും ഉടമ്പടിക്ക് വഴിപ്പെട്ടു. എന്നിട്ടും ഉടമ്പടിക്ക് വഴിപ്പെടാതെ നിന്ന ചിലരുണ്ടായിരുന്നു. അവരെക്കൂടി വഴിപ്പെടുത്തുന്നതിനു ശക്തമായ ശ്രമം നടന്നു. എന്റെ പിതാവ് മേമ്പുട്ടു കൈസ്ഥാനിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ കൂടാതെയുള്ള ഉടമ്പടി സാധുവാകയില്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പല തരത്തിൽ ഹേമിച്ചു. ഒരു ദിവസം പള്ളിയിൽ വച്ച്, 20 വയസ്സു മാത്രം

പ്രായമുള്ള മകൻ ശെമ്മാശനു മെത്രാൻ സ്ഥാനം കൊടുക്കാം, ഉടമ്പടിയിൽ ചേർന്നാൽ മതിയെന്ന് പറഞ്ഞു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുറെ നേരം അവിടെ നിന്ന ശേഷം അവിടെ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി വഴിക്കൂ കണ്ട ഒരാളോടു 'ഇയാൾ ഇത്തരക്കാരുനാണെന്ന് ഇപ്പോഴാണ് അറിഞ്ഞത്. എന്റെ മകൻ ആ കൊച്ചു ശെമ്മാശൻ മെത്രാൻ പട്ടം കൊടുക്കാമെന്ന് അയാൾ എന്നോട് പറഞ്ഞു' എന്ന് ദേഷ്യത്തോടെ പറയുകയുണ്ടായി. മറ്റു പലരുടേയും നിർബന്ധം കൊണ്ടും ശാപ ശങ്ക കൊണ്ടും അദ്ദേഹവും ഉടമ്പടിയിൽ ചേർന്നു. അങ്ങനെ അതു വരെയുള്ള തായ പള്ളിക്കണക്കുകൾ തീർത്തതായി സമ്മതിച്ച് 16 പേരുടെ ഒരു ഭരണ സമിതി ഉണ്ടാക്കി. ഇനി രണ്ടു പേർ മാറി മാറി 8 വർഷം പള്ളിഭരണം നടത്തുന്നതിന് ഉടമ്പടിയനുസരിച്ച് ക്രമപ്പെടുത്തി. ഓരോ വർഷവും ഇന്നാറും ഇന്നാറും കൂടിയാണ് ഭരണം നടത്തേണ്ടുന്നതെന്ന് നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

1079 -ൽ പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളിച്ചെലവിൽ പണിയിച്ച സ്വർണ്ണവടി, പട്ടമേൽക്കാൻ പോയ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ഗീവർഗീസ്, മാർ കുറിലോസ് എന്നിവർ വശം മാർ അബ്ദുള്ളായ്ക്ക് കൊടുത്തയച്ചു. ആ വടി അദ്ദേഹം കൂടെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. സിറിയായിലെ ഫാഷൻ അനുസരിച്ചല്ല ആ വടി പണിതിരിക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞു അടിമുടി ഒരു വണ്ണത്തിൽ എട്ടു പട്ടമായി പള്ളിച്ചെലവിൽ കൂടുതൽ സ്വർണ്ണം ഇട്ടു വീണ്ടും പണിയിച്ചു. അതിന്റെ ചുമതല എന്റെ പിതാവിനെ ആണ് ഏല്പിച്ചിരുന്നത്. അതു പണിതു തീർന്നിട്ടും കൊടുക്കാതെ കുറെ മാസങ്ങൾ താമസിപ്പിച്ചു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെയും (മല്ലപ്പള്ളി) മറ്റു ചിലരുടെയും നിർബന്ധംകൊണ്ടു, മാർ അബ്ദുള്ളാ വെളിയനാട്ടു പള്ളിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അത് അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചു. പണിക്കുലി വകയിലും സ്വർണ്ണം വാങ്ങിയതിലും മറ്റുമായി കുറെ രൂപ കൈയിൽ നിന്നു ചെലവു വന്നത് കിട്ടിയുമില്ല. മലങ്കരസഭയുടേതാക കൊണ്ടു ആ വടി ഇവിടെ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായം ബലപ്പെട്ടില്ല. മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ മുടക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു കേട്ടു തുടങ്ങിയിട്ട് കുറെ നാളുകളായി എങ്കിലും, സ്വർണ്ണവടി കൈയിൽ കിട്ടിയതിന്റെ ശേഷമേ മുടക്കു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചുള്ളൂ.

1085 -ലെ പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളിയിലെ ഉടമ്പടിയനുസരിച്ച് രണ്ടു വർഷം ഈരണ്ടു പേർ കൈസ്ഥാന ജോലി നോക്കുകയും പള്ളിയോഗത്തെ കണക്കു കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാം ആണ്ടിൽ മുറപ്രകാരം കരോട്ട് ചാണ്ടി വർക്കിയും, കോതകരിയിൽ നൈനാൻ അബ്രഹാമും കൂടിയാണു കൈസ്ഥാനം നടത്തേണ്ടിയിരുന്നത്. നൈനാൻ അബ്രഹാമിന്റെ ഏതോ അസൗകര്യം നിമിത്തം അയാൾ അത് സ്വീകരിച്ചില്ല. കരോട്ട് ചാണ്ടി വർക്കി തനിച്ചു ഭരണം തുടങ്ങി. പിറ്റേ ആണ്ടിൽ ഏൽപിക്കേണ്ട വരെ ഭരണം ഏല്പിച്ചില്ല.

ആദ്യത്തെ ഒന്നോ രണ്ടോ വർഷം കണക്കു കേൾപ്പിച്ചു. പിന്നീട് കണക്കു കേൾപ്പിക്കുകയോ, കണക്കു എഴുതുകയോ പോലും ചെയ്തില്ല. അങ്ങനെ 1091 മാണ്ടു വരെ ആ ഭരണംപിന്നെയും നീണ്ടു. കേസു കൊടുക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ശക്തിപ്പെട്ടു. ചാണ്ടി വർക്കിക്കു പള്ളിപ്പണം ഇഷ്ടം പോലെ ചെലവിടാനുള്ളതു കൊണ്ട് കേസു നടത്താൻ പ്രയാസമില്ലെന്നു എല്ലാവർക്കുമറിയാം. പള്ളിക്കാർക്ക് പണം ഇല്ലാതെയും വന്നു. അപ്പോൾ എന്റെ പിതാവ് കേസു കൊടുക്കുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെട്ട ചെലവുകൾ ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം പള്ളിയിൽ വിളിച്ചു പറയുകയും നോട്ടീസ് അച്ചടിച്ചു പരസ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതനുസരിച്ചു പുതുപ്പള്ളി പള്ളി ഇടവക പൊതുയോഗം പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയുടെ നാടകശാലയുടെ തട്ടിന്മേൽ പാറേട്ടു മാത്യു ശെമ്മാശന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി ആലപ്പുഴ കൃഷ്ണയ്യങ്കാർ തയ്യാറാക്കിത്തന്ന റസലുഷൻ വായിച്ചു പാസാക്കുകയും പല പ്രസംഗങ്ങൾ നടക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പൊതുയോഗത്തിൽ കൈസ്ഥാനം ഏൽക്കുന്നതിനും കണക്കു കേൾപ്പിക്കുന്നതിനും മറ്റും കേസു കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും വാദികളായി കേസു നടത്തുന്നതിനു താഴത്തു കളപ്പുരയ്ക്കൽ വർക്കി ജോസഫിനേയും, നല്ലേട്ടു ഏലിയാസ് ഉലഹന്നനേയും, പാറേട്ട മാത്തു സഖറിയായേയും തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതനുസരിച്ച് ആലപ്പുഴ കൃഷ്ണയ്യങ്കാരെക്കൊണ്ട് അന്യായം തയ്യാറാക്കിക്കുകയും അതു കൊടുക്കുന്നതിന് തയ്യാറാകുകയും ചെയ്തു. വാദി സ്ഥാനത്തു ചേരുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒന്നും രണ്ടും പേരുകാരും ഒപ്പിടുന്നതിനു ചില തടസ്സങ്ങൾ പറഞ്ഞു. ഏറ്റം പ്രധാനമായത് കേസു ദോഷമായി വിധിക്കുന്ന പക്ഷം വാദികൾ കോടതി ചിലവ് കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നതാണല്ലോ. അതിനെന്തെങ്കിലും ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടാകണമെന്നായി. ഒടുവിൽ എന്റെ അപ്പൻ അവർക്ക് 500 രൂപ വീതം ഓരോ പ്രാമിസറിനോടൊഴുതി കൊടുത്തു. 1091 -ൽ 100-ാം നമ്പരായി കോട്ടയം ജില്ലാക്കോടതിയിൽ കേസ്സു ഫയലാക്കി അന്നു മുതലുള്ള സർവ്വ ചെലവുകളും ചെയ്തു. ഇന്നും ചെയ്യുന്നു. ആരോടും ഒരു പിരിവും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. അതെ തുടർന്ന് ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ലീഗു കേസ്സിന്റെ ചെലവും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പള്ളിക്കേസ്സ് ഫയലായി കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു നോമ്പു വീടലിന് സ്ലീബാ മുത്തിച്ചതിന് തളികയിൽ വീണ പണത്തിന്റെ വീതം മൂന്നു രൂപാ ആരേമുക്കാൽ ചക്രം ചാണ്ടി വർക്കിയെ ഏല്പിക്കാഞ്ഞതിന് ആ പണം ഞാൻ ബലമായി പള്ളിയിൽ നിന്ന് എടുക്കുകയോ മോഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്തു എന്ന് ഒരു ക്രിമിനൽ കേസ്സ് ചങ്ങനാശ്ശേരി മജിസ്ട്രേറ്റ് കോർട്ടിൽ ഫയലാക്കി. വക്കീൽ ഇട്ടിച്ചെറിയായ്ക്ക് വക്കാലത്തും കൊടുത്തു. അതവിടെ തള്ളി. അതിന്മേൽ ഹൈക്കോർട്ടിൽ അപ്പീൽ കൊടുത്തു. അവിടെയും തള്ളി. പള്ളിക്കേസ്സിന് എന്തെങ്കിലും ഓർഡർ ഉണ്ടായാൽ ഉടൻ

ഹൈക്കോർട്ടിൽ പോകുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഇങ്ങനെ ആ കേസ്സു കൾക്കായി അവതിനായിരം രൂപാ ചെലവ് വന്നിട്ടുണ്ട്. അതൊക്കെയും കൈയിൽ നിന്ന് ചെലവ് ചെയ്തു. ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചും മറ്റും പള്ളിയിൽ നിന്ന് കുറെ പണം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.”

സ്വീകരണം നൽകി

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും കുറിലോസു തിരുമേനിയും മലങ്കരയിൽ തിരിച്ചെത്തിയതിനെ തുടർന്ന് സഭ അവർക്ക് സമുചിത സ്വീകരണം നൽകി. പിന്നീട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പിൻഗാമിയായി 1908 നവംബറിൽ ചേർന്ന മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രായത്തെ മുൻനിറുത്തി പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി സഭാ ഭരണാധികാരവും വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ചുമതലയുമെല്ലാം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു കൈമാറുകയും വിവരം കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിമാരായ മാത്തൻ മല്പാനെയും സി. ജെ. കൂരുന്നെയും യഥാവിധി അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. 1909 ജൂലൈ 11 നു ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ കാലം ചെയ്തു. പഴയസെമിനാരി ചാപ്പലിൽ കബറടക്കി. കാലം ചെയ്ത വിവരം, നേരത്തെ മലങ്കരയിലേക്കു തിരിച്ചു ലണ്ടനിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമനെ പിൻഗാമിയായി സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടു മറുപടി നൽകിയത് മലങ്കരയെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു. മലങ്കരസഭ ഒന്നായി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു സ്വീകരണവും നൽകി. സ്ലീബാ മാർ ഒസ്താന്തിയോസാണ് ആ യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചത്. കോനാട്ടു മാത്തൻ മല്പാനും ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീലും പ്രസംഗിച്ചു. മലങ്കര അസോസിയേഷന്റെ വൈസ് പ്രസിഡന്റായി മാർ കുറിലോസും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതിനിടയിൽ സ്ലീബാ മാർ ഒസ്താന്തിയോസിനു ഒരു ഭദ്രാസനത്തിന്റെയെങ്കിലും ചുമതല വേണമെന്ന ആവശ്യം മലങ്കരസഭ നിരാകരിച്ചു. ഒരു പരദേശി മെത്രാനും അഭികാമ്യമായ ആ പദവിക്ക് അർഹതയില്ലെന്നുള്ള കോടതിവിധി മറികടക്കാൻ, സഭ അന്നു വളരെയധികം ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസിന് എല്ലാ അധികാരങ്ങളുമുണ്ടെന്നു കാണിച്ചു മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കണമെന്ന ആവശ്യം കമ്മിറ്റി നിരാകരിച്ചു.

ആലപ്പുഴ വസ്തു വിൽപന

കുപ്രസിദ്ധമായ ആലപ്പുഴ വസ്തു വില്പന സംബന്ധിച്ച് ട്രസ്റ്റികളായ

കോനാട്ടു മല്പാനും സി. ജെ. കുര്യനും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കെതിരെ ഉന്നയിച്ച ഒരു ആരോപണത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി ഇന്നും സഭാംഗങ്ങൾക്കു വേണ്ടവിധത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആലപ്പുഴയിൽ സഭ വക ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വസ്തു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികൾ അറിയാതെ വിറ്റു എന്ന വിഷലിപ്തമായ ആരോപണശരമാണു അവർ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് എതിരെ തൊടുത്തുവിട്ടത്. തന്നിമിത്തം മെത്രാപ്പോലീത്താ, ട്രസ്റ്റിസ്ഥാനത്തിരിക്കാൻ അയോഗ്യനാണെന്നു വരെയുള്ള ആരോപണങ്ങൾ ആലപ്പുഴ കടപ്പുറത്തു മാത്രമല്ല അലതല്ലിയത്. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് അന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആരോപണക്കാരും വേഗത്തിൽ വ്യാപിച്ചു. പക്ഷേ വസ്തു വില്പന കാര്യത്തിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഒരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതാണു സത്യം.

കോട്ടയത്തെ കുന്നുംപുറത്തു വീട്ടുകാരാണ് ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു പള്ളിക്കു വേണ്ടി കുറെ സ്ഥലം സംഭാവന ചെയ്തിരുന്നത്. അവിടെ ഒരു പള്ളി വയ്ക്കാൻ സർക്കാരിൽ നിന്നു വേണ്ട അനുവാദം ലഭിച്ചില്ല. പള്ളിക്കു സ്ഥലം നൽകിയവർ സ്ഥലം തിരികെ ഏറ്റെടുത്തശേഷം സമുദായത്തിനു വില കൊടുത്തു. പുതിയ സ്ഥലം വാങ്ങാൻ പലർക്കും ആഗ്രഹം ഉണ്ടായി. അന്ന് ആലപ്പുഴയിൽ പ്രാക്ടീസ് ചെയ്തിരുന്ന മാർട്ട് എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജിയെ, മാർ കുറിലോസ് തിരുമേനി പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയ സ്ഥലം 475 രൂപ കൊടുത്തു വാങ്ങി. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ പേരിലായിരുന്നു ഇതിന്റെ ആധാരം. പണവും അദ്ദേഹമാണു കൊടുത്തത്. ഇവിടെയും പള്ളി പണിയാൻ അനുവാദം ലഭിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് മൂന്നാമതൊരു സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചു. പുതിയ സ്ഥലത്തിന് ആയിരം രൂപ വേണം. അതിനുള്ള പണം ഇല്ല. രണ്ടാമതു വാങ്ങിയ സ്ഥലം വിറ്റാൽ ബാക്കി പണം ഉണ്ടാക്കാമെന്നു കുറിലോസു തിരുമേനി ഏറ്റു. കുറിലോസും എ. പീലിപ്പോസും തമ്മിലാണു ഇതു സംബന്ധിച്ച എഴുത്തു കൂത്തുകളും ആലോചനകളും നടത്തിയത്. വെറും മണലു മാത്രമുള്ള രണ്ടാമത്തെ സ്ഥലം - കൊടുത്ത പണത്തിന്റെ പലിശ പോലും ആദായമായി ലഭിക്കാത്ത പാഴ് ഭൂമി - വിൽക്കാനുള്ള സാഹചര്യമിതാണ്. വാങ്ങാൻ ആളില്ലാതെ വന്നു. ചിലർ 150 രൂപ മുതൽ 300 രൂപ വരെ വില പറഞ്ഞു. പീലിപ്പോസിന്റെ നിർബന്ധം കൊണ്ട് ഒരാൾ 475 രൂപയ്ക്കു വസ്തു വാങ്ങി എന്നതാണു സത്യം. ആലോചനകളും ആധാരം രജിസ്ട്രേഷനും അല്പം വൈകി. കരാറുകാരൻ പിന്മാറുമോ എന്നു വരെ സംശയവും ഉണ്ടായി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ബോംബെക്കു പോകേണ്ട സമയമായതിനാൽ വസ്തു വിൽപന സംബന്ധിച്ച രജിസ്ട്രേഷൻ കാര്യങ്ങൾക്കു എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജിയെ മെത്രാപ്പോലീത്താ അധികാരപ്പെടുത്തി. ഇതിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ കുറ്റം ചെയ്തു എന്നു സമചിത്തതയുള്ള ആർക്കും ആരോപണമുണ്ടായിക്കാൻ

സാധ്യമല്ലല്ലോ. സർവ്വോപരി കോ ട്രസ്റ്റികളുടെ സഹായം സ്വീകരിച്ചു നടന്ന മാർ കുറിലോസാണ് ആലപ്പുഴ വസ്തു വിൽ പനയുടെ സൂത്രധാരനെന്ന സത്യം പലരും സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുകയോ മറക്കാൻ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്തു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു എ. പീലിപ്പോസ് വക്കീൽ പിന്നീടു മലങ്കര ഇടവക പത്രികയിൽ എഴുതിയപ്പോൾ കഴമ്പില്ലാത്ത ആരോപണങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതി ലോകം ശരിക്കും അറിഞ്ഞു.

അബ്ദുള്ളാ ബാവ വരുന്നു

പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ വാർദ്ധക്യ കാലത്തു പുതിയ മെത്രാന്മാരെ കാണുവാനും അനുഗ്രഹിക്കുവാനും ഭരണച്ചുമതല അവരെ ഏല്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു ദൈവികമായ ഭാഗ്യമുണ്ടായി.

സമാധാനവും സ്വസ്ഥതയും കളിയാടിവന്ന സഭയുടെ നീല നിർമ്മല വീഥിയിൽ ഒരു ധൃമകേതു തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വാൽ നക്ഷത്രം ഉദിച്ചാൽ നാട്ടിൽ അപകടവും അനർത്ഥവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം അടിസ്ഥാനരഹിതമല്ലെന്നു കാട്ടിക്കൊണ്ട് ഒരു ആധുനിക അഗ്നി മിസ്സൈലിനെപ്പോലെ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് നാശം വിതച്ചു സർവ്വവും കൂളമാക്കി. ആ ആറ്റംബോംബിന്റെ അസ്ഥി തുളച്ചുകയറുന്ന അണുക്കൾ ഇന്നും മലങ്കരയിലെ നിരപരാധികളിൽ മാറാ രോഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

നവീകരണക്കാരെ നേരിടാൻ അന്ന് ഇതര മാർഗ്ഗമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിനെ മലങ്കരയിൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയതാണ്. അന്ന് അതൊരാവശ്യമായി പലരും കരുതി. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ വിളംബരത്തിന്റെ ബലത്തിൽ മലങ്കരസഭയെ തെരുകിയിരുന്ന പാലക്കുന്നത്തു മാത്യുസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ നേരിടാൻ അതു മാത്രമായിരുന്നു മാർഗ്ഗം. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വന്നു മഹാരാജാവിനു നിവേദനം കൊടുത്തതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിളംബരം പിൻവലിക്കുകയും പാലക്കുന്നത്തു മെത്രാപ്പനത്തിനെ കേസു കൊടുത്തു പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മലങ്കര സന്ദർശനത്തിന് ആ വക കാരണങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്ഷണിക്കാതെ വലിഞ്ഞു കയറി വന്ന 'അതിഥി'യായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ദ്രവ്യാഗ്രഹം മുഖമുദ്ര ആയിരുന്ന ആ മഹാപുരോഹിതൻ പച്ചമേച്ചിൽ പുറമായ മലങ്കരസഭയിൽ നിന്ന് കിട്ടാവുന്ന മുതൽ കൊള്ള ചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടതായിരുന്നു എന്ന് ആ സന്ദർശനം പിന്നീട് വ്യക്തമാക്കി. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വന്നപ്പോൾ ഒപ്പം ഉണ്ടായിരുന്ന ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആണ് പിന്നീട് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ആയത്. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ്, ദ്രവ്യാഗ്രഹിയായ

ഗ്രീഗോറിയോസിനെ മുടക്കുകയും നാടുവിടുവാൻ പറയുകയും ചെയ്തിട്ടും ഇവിടെ കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞ് കിട്ടാവുന്ന പണമെല്ലാം സ്വരൂപിച്ച ശേഷമാണ് സ്ഥലം കാലിയാക്കിയത്. “എനിക്ക് വ്യഭാസ്യമായ അമ്മയെ സംരക്ഷിക്കാനുണ്ട്. നിങ്ങൾ വല്ലതും തന്നു സഹായിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞ് പള്ളിക്കാരുടെ മുമ്പിൽ തഞ്ചം പോലെ കൈ നീട്ടാനും ആ ശീമ മെത്രാൻ മടിച്ചിരുന്നില്ല.

മാർ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് 1085 കന്നി 9 ന് (1909 സെപ്തംബർ 24) ‘ഈജിപ്ത്’ എന്ന കപ്പലിൽ ബോംബെയിൽ എത്തി. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി നിയോഗിച്ചിരുന്ന വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി, കോനാട്ടു മല്പാൻ, താമരപ്പള്ളിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ, ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ്, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എന്നിവർ ബോംബെയിൽ ചെന്ന് സ്വീകരിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കും പരിവാരങ്ങൾക്കും ബോംബെയിൽ വന്ന ശേഷം ഊട്ടിയിൽ വച്ച് മദ്രാസ് ഗവർണ്ണറുമായി അഭിമുഖ ദർശനം നടത്തേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ അങ്ങോട്ടാണ് നേരെ പോയത്. പിന്നീടു എല്ലാവരും കൂടി കുന്നംകുളത്തു വന്നു ചേർന്നു. കുന്നംകുളത്ത് കുറച്ചുനാൾ താമസിച്ചശേഷം കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിലെത്തി. തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി മഹാരാജാവുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തിയ ശേഷം പഴയ സെമിനാരിയിൽ തിരിച്ചെത്തി.

പഴയസെമിനാരിയിലെ താമസക്കാലത്ത് മലങ്കരസഭയെ അന്വേഷിച്ചു സഭാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കോളനിയാക്കി ഭരിക്കാനുള്ള പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഉള്ളിലിരുപ്പ് കുറേയ്ക്കു പുറത്തുവരാൻ തുടങ്ങി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അതിന് വിഘാതമായി നിൽക്കുന്നു എന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് മനസ്സിലാക്കിയതോടെ അദ്ദേഹത്തെ ശകാരിക്കാനും മുഷിഞ്ഞ് സംസാരിക്കാനും തുടങ്ങി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പൂർവ്വ വൈരികൾ ഈ പറ്റിയ അവസരം മുതലെടുക്കാൻ വേണ്ട കരുക്കൾ നീക്കി. ഇതറിഞ്ഞ് സമുദായത്തിലെ പ്രബലന്മാരായ വ്യക്തികൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് പിൻബലം കൊടുക്കാൻ മുന്നോട്ടുവന്നു.

മലങ്കരസഭയിൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്ക് ലൗകികാധികാരം വേണമെന്നും അതു സംബന്ധിച്ച് ഉടമ്പടി കൊടുക്കണമെന്നും ബാവാനിർബന്ധിച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അതിന് തയ്യാറായില്ല. മലങ്കരസഭയിൽ ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ സഭാ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ളത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരാണ്. വിദേശത്തു നിന്നു വന്ന ചില മേൽപട്ടക്കാർ മലങ്കരസഭ ഭരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് പല കുഴപ്പങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കി. സഭയുടെ ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ ശീമ മെത്രാന്മാർ പ്രവേശിച്ചു കൂടാ എന്നും, ആത്മീയ വിഷയത്തിൽ സഭയെ സഹായിപ്പാൻ മാത്രമേ അവർക്ക് അധികാരമുള്ളുവെന്നും തീരുമാനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1889

ലെ റോയൽ കോർട്ട് വിധി നോക്കിയാൽ ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതിനെ തിരായിട്ടാണ് മലങ്കരസഭയിൽ ലൗകിക അധികാരവും ഉൾഭരണവും തനിക്ക് ലഭിക്കണമെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ശ്രിച്ചത്. പല വിധത്തിലും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ വശംവദനാക്കുവാൻ പാത്രിയർക്കീസ് പരിശ്രമിച്ചു. അതൊന്നും നടക്കാതെ വന്നപ്പോൾ “എന്നാൽ ഇതിന്റെ ദോഷഫലം നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കും; ഊർശ്ശേം ഈവാനിയോസിന്റെ കഥ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ” എന്ന് ബാവാ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. ഉടമ്പടി തന്നില്ലെങ്കിൽ മൂടക്കും എന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് കല്പിച്ചപ്പോൾ “മൂടക്കിയാൽ അതു ഒരു സ്വർണ്ണമാല പോലെ ധരിക്കും” എന്ന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരിച്ചിട്ടു.

ഇതോടെ സമുദായം രണ്ട് ചേരിയായി തിരിഞ്ഞ് വഴക്ക് ആരംഭിച്ചു. അത്തായ ട്രസ്റ്റി സി. ജെ. കൂരുന്നും, വൈദിക ട്രസ്റ്റി കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാനും പാത്രിയർക്കീസിനോട് ചേർന്നു നിന്നും ഉപദേശം നൽകിയും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ഒതുക്കാൻ വേണ്ട തന്ത്രങ്ങൾ മെനഞ്ഞു.

തുടർന്ന് ‘സമരിക്കേസ്’ ആരംഭിച്ചു. പാറേട്ടിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ “തടുത്തുകൂട്ടി വാരി” ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തെറിഞ്ഞ് വിജയിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വഴിയായിട്ടാണ് നിയമബോധം തൊട്ടു തേച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൂട്ടുകക്ഷികൾ ഈ കേസിനെ വീക്ഷിച്ചതെന്നാണ് ധരിക്കേണ്ടത്. പ്രസ്തുത കേസിൽ എളുപ്പം വിജയം വരിക്കുന്നതിന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മൂടക്കാതെ യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലെന്നു ബാവായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശകവൃന്ദവും തീരുമാനിച്ചു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ മൂടക്കി. സാധാരണ ഗതിയിൽ മൂടക്കിനു മുമ്പ് ചെയ്യേണ്ടതായ യാതൊരു കാനോനിക നടപടിയും ചെയ്തില്ല. മേൽപട്ടക്കാരുടെ സുന്നഹദോസ് കൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സമാധാനം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ മൂടക്കിയാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് കേസിൽ കക്ഷിയായി വാദിക്കുകയും കേസ് നടത്തുകയും ചെയ്യാൻ പറ്റാതെ വരുമെന്നായിരുന്നു എതിർ കക്ഷികളുടെ കണക്കു കൂട്ടൽ. പക്ഷേ നിയമം അതിന്റെ വഴിക്കു തന്നെ നീങ്ങി.

കല്ലാശ്ശേരിൽ പുന്നുസ് റമ്പാച്ചനെ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ വിളിപ്പിച്ച് ഉടമ്പടി തരുന്ന പക്ഷം മെത്രാപ്പോലീത്താ ആക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. തന്റെ ഗുരുവായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് എതിരായി നിന്ന് യാതൊരു ഉന്നത സ്ഥാനവും പ്രാപിപ്പാൻ താൽപര്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞു. പുന്നുസ് റമ്പാച്ചന്റെ സഹപാഠിയും ഊർശ്ശേം ആയിരുന്ന പൗലൂസ് റമ്പാൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവ പറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള ഉടമ്പടി കൊടുത്ത് മാർ അത്താനാസിയോസ് എന്നപേരിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനമേറ്റു. അദ്ദേഹം പിന്നീട് ബാവായുടെ വലംകൈ ആയി നിന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിക്കു വേണ്ടി ശക്തിയായി നീങ്ങി.

ബാവാ കക്ഷിയും മെത്രാൻ കക്ഷിയും

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മൂടക്കിനെ തുടർന്ന് സമുദായം രണ്ടു കക്ഷിയായി പിളർന്ന് വ്യവഹാരം ആരംഭിച്ചു. മാർ കുറിലോസ് (പാണമ്പടി), പുതുതായി പട്ടമേറ്റ ആലുവായിലെ അത്താനാസിയോസ് തുടങ്ങിയവർ പഴയസെമിനാരിയിൽ വന്ന് താമസമാരംഭിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായും കൂടെ വന്നിരുന്ന റമ്പാന്മാരും പരിവാരങ്ങളും സെമിനാരിയുടെ കിഴക്കെ ഭാഗത്ത് മൂന്നാമത്തെ നിലയും, പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്ത് രണ്ടാമത്തെ നിലയിലെ വടക്കേ മുറിയും, കമ്മിറ്റി മാളികയും കൈവശം വച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും, മട്ടയ്ക്കൽ മൽപാനച്ചനും, ശെമ്മാശ്ശന്മാരും താമസിച്ചുവന്ന ചുരുക്കം ചില മുറികളൊഴിച്ച് മിക്ക മുറികളുടേയും താക്കോലുകളും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെയും സിൽബസ്കികളുടേയും അധീനത്തിലായി.

പിന്നെയങ്ങോട്ട് കേസുകളുടെ പരമ്പര തുടങ്ങുകയായി. പാറേട്ടിന്റെ മലങ്കര ന്യൂസാണികൾ, വാല്യം നാലിൽ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ വ്യവഹാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. സെമിനാരിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ആദ്യ മജിസ്ട്രേറ്റ് കോർട്ട് വിധി 1087 ചിങ്ങം 18 ന് ഉണ്ടായി. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈവശം സ്ഥാപിച്ചാണ് മജിസ്ട്രേറ്റ് രാഘവാചാരി തീർപ്പു കൽപ്പിച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗം മൂടക്കിലൂടെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ആകാശക്കോട്ട അതോടെ തകർന്നു പാതാളത്തിൽ പതിച്ചു.

പ്രതികാര വിഷജാല ഏറ്റ കോനാട്ട് മൽപ്പാനും, സി. ജെ. കുര്യനും മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ വിധിയിന്മേൽ ഹൈക്കോർട്ടിൽ റിവീഷൻ കൊടുത്തു. അവിടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും, കോ ട്രസ്റ്റികൾക്കും സെമിനാരിയ്ക്കു കൂട്ടവകാശം ഉണ്ടെന്ന് വിധിയുണ്ടായി. ഈ വിധിയോടെ, തണുത്തു കിടന്നിരുന്ന സഭാന്തരീക്ഷം പെട്ടെന്ന് ചൂടായി. വെടിമരുനിൽ തീപ്പൊരി വീഴുന്ന തരത്തിലുള്ള ഫലമാണ് ഹൈക്കോടതി വിധി മൂലം സംഭവിച്ചത്. തുടർന്ന് സെമിനാരി മേൽ കൈവശാവകാശം സ്ഥാപിക്കാൻ തേങ്ങായും കരിക്കും ഇറക്കി തോപ്പ് കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമം നടന്നു. സി. ജെ. കുര്യന്റെ അനുജൻ കൊച്ചുപാപ്പി ചില റൗഡികളും, പരവന്മാരുമായി വന്ന് തേങ്ങാ ഇടിക്കാൻ തുടങ്ങി. മട്ടയ്ക്കൽ കത്തനാരും ശെമ്മാശ്ശന്മാരും തടഞ്ഞു. വന്നവർ മല്പാനെ ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിച്ചു. അതു കണ്ടു നിന്ന കോനാട്ടു മല്പാനെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ചുരൽ കൊണ്ട് പെടച്ചു. അങ്ങിനെ പോകുന്നു ആ അനിഷ്ട സംഭവ പരമ്പര. ഇതിനെക്കുറിച്ച് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി: മലങ്കര സഭയുടെ കോട്ട എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പേജ് 64 മുതലുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

അടുത്തതായി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ദേഹോപദ്രവമേൽപ്പിച്ച്

സെമിനാരിയിൽ നിന്നു ഓടിക്കാൻ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷി ശക്തിയായി ശ്രമിച്ചു. അതാണ് പിന്നീട് ആനപ്പാപ്പി കൊലക്കേസിൽ ചെന്ന് അവസാനിച്ചത്. അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ വിവരം ഞങ്ങളുടെ *ആനപ്പാപ്പി* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ദേഹരക്ഷയ്ക്ക് പത്തു പന്ത്രണ്ടു പള്ളിക്കാർ ആളുകളെ അയച്ചിരുന്നു. അതിൽപെട്ട ആളായിരുന്നു പാപ്പി. ആ മഹാ മല്ലനെ പേപ്പട്ടിയെ തല്ലിക്കൊല്ലുന്നതുപോലെ തല്ലിയും കുത്തിയും കൊന്നു. അതിന്റെ വിവരങ്ങൾ *ആനപ്പാപ്പി* എന്ന പുസ്തകത്തിലും *വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി: മലങ്കര സഭയുടെ കോട്ട* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ 65 മുതൽക്കുള്ള പേജുകളിലും കാണാം.

മലങ്കര സഭയിലെ സമാധാനവും, ഐശ്വര്യവും നശിപ്പിച്ച് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസും പരിവാരങ്ങളും തിരിച്ചു പോകാനുള്ള ഒരുക്കമായി. മലങ്കരസഭയിൽ തീരാ നാശം വിതച്ച കഥാപാത്രങ്ങളിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രമുഖൻ അബ്ദുള്ളാ ആയിരുന്നു എന്ന് സഭാചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ള ആരും പറയും. മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ചെയ്യാവുന്ന ദ്രോഹമെല്ലാം ചെയ്തു വച്ച് മലയാളവർഷം 1087 കന്നി മാസം 28 ന് ശനിയാഴ്ച (1911 ഒക്ടോബർ 14) നാലു മണിക്ക് ആലുവാ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു തീവണ്ടി മാർഗ്ഗം അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് സ്വദേശത്തേക്ക് യാത്രയായി.

അബ്ദൽ മിശിഹാ ബാവാ എത്തുന്നു

മാർ അബ്ദുള്ളാ പോയി എട്ടു മാസം തികയുന്നതിനു മുമ്പ് 1087 ഇടവം 23 ന് മാർ അബ്ദൽ മിശിഹാ മലങ്കരയിൽ എത്തി. അദ്ദേഹം പത്രോസ് തൃതീയൻ കാലം ചെയ്ത ശേഷം 1895 മുതൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്നു. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസും, അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസും ആദ്യമായി മലങ്കരയിൽ കാലുകുത്തിയത് കുന്നംകുളത്തായിരുന്നു. അതുപോലെ അബ്ദൽ മിശിഹാ ആദ്യം വന്നതും കുന്നംകുളത്തായിരുന്നു. വമ്പിച്ച എതിരേൽപാണ് കുന്നംകുളത്ത് ലഭിച്ചത്. രണ്ട് റമ്പാന്മാരും അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യോടൊന്നിച്ച് വന്നിരുന്നു.

പാറേട്ട് അബ്ദൽ മിശിഹായെക്കുറിച്ച് *മലങ്കര നസ്രാണികൾ*, വാല്യം നാല്, പേജ് 430 -ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കാം. “മലങ്കരയിൽ വന്നത് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് അല്ലായിരുന്നു. ഒരു തുലുക്കനോ, അറബിയോ മാത്രമായിരുന്നു എന്നും വൈദികൻ പോലും ആയിരുന്നില്ല എന്നും പാത്രിയർക്കീസിനു വേണ്ടി പാത്രിയർക്കീസിനേക്കാൾ വാശിയോടു കൂടി കേസുകൾ നടത്തിയവർ വാദിച്ചു. എങ്കിലും 1958 -ൽ പാത്രിയർക്കീസും അബ്ദൽ മിശിഹാ വഴി സ്ഥാനം ലഭിച്ച കത്തോലിക്കോസും പരസ്പരം നിരുപാധികം സ്വീകരിക്കുകയും, 1964 -ൽ മലങ്കരയിലെ നാലാം കത്തോലിക്കോ സിന്റെ സ്ഥാനം രോഹണത്തിൽ അന്ത്യോക്യാ

പാത്രിയർക്കീസ് സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ നിന്ന് ആ വാദങ്ങൾ അർത്ഥ ശൂന്യമായിരുന്നു എന്നും, അബ്ദൽ മിശിഹാ വഴി സ്ഥാപിതമായ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സമ്പൂർണ്ണവും കളങ്കരഹിതവും ആയിരുന്നു എന്നും പാത്രിയർക്കീസ് സംശയമെന്തേ സമ്മതിച്ചതായി കാണാം.”

നിരണം പള്ളിയിൽ വെച്ച് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ഒന്നാം കാതോലിക്കാ ബാവായെ വാഴിക്കുമ്പോൾ മദ്ബഹായിൽ ഔഗേൻ റമ്പാച്ചനും ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ കൊല്ലങ്ങൾ ശീമയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഔഗേൻ റമ്പാൻ അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസും ഒന്നിച്ച് തുറബ്ദീനിലെ അരമനയിൽ താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഔഗേൻ റമ്പാനെ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിനു വളരെ സന്തോഷമായി. റമ്പാനെ അനുഗ്രഹിച്ച് സുഖവിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞ് ബാവാ വളരെ നേരം സംഭാഷണം നടത്തി. ഇത്രയൊക്കെ ആയിട്ടും വന്നത് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് അല്ലെന്നും ഏതോ തുല്യക്കനാണെന്നും വിളിച്ചു കൂവാൻ ബാവാ കക്ഷി ഭാഗത്ത് ആളുണ്ടായി! കക്ഷി വൈരാഗ്യം മനുഷ്യനെ എന്തെല്ലാം വികൃത വേഷങ്ങൾ കെട്ടിക്കുണില്പ?

കാതോലിക്കാ സിംഹാസന പുനസ്ഥാപനം

1912 സെപ്റ്റംബർ 17 -ന് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ മലങ്കരയിൽ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം പുനസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. നിരണം വലിയ പള്ളിയിൽ വെച്ച് കണ്ടനാടു ഇടവകയുടെ പൗലൂസ് മാർ ഈവാനിയോസിനെ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാ ആയി അവരോധിച്ചു. ഇതിൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായോടു കൂടി സഹകരിച്ചത് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും, കല്ലാശ്ശേരിൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയിരുന്നു.

1088 മകരം 29 -ന് ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയിൽ വെച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ കണ്ടനാട് കരോട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കിൻ റമ്പാനും, വാകത്താനം കാരൂചിറ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാനും യഥാക്രമം ഈവാനിയോസ്, പീലക്സിനോസ് എന്നീ പേരുകളിൽ മേൽപട്ട സ്ഥാനം നൽകി.

ബാവാ മടങ്ങി

ഏകദേശം 9 മാസം കൊണ്ട് തന്റെ ചുമതല ഭംഗിയായി പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ 1088 കുംഭം 20 ന് ശീമയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയയക്കാൻ ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് (പിന്നീട് ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസ്) ബോംബെ വരെ പോയിരുന്നു.

അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം

തന്റെ മുൻഗാമിയായിരുന്ന കാലം ചെയ്ത പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പട്ടംകൊട പുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അതു നോക്കിയാണ് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിൽ മേൽപ്പട്ടസ്ഥാനം കൊടുത്തത്. കൂടാതെ 500 കൊല്ലം പഴക്കമുള്ള ഒരു കാനോൻ പുസ്തകം അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അതു കാനോൻ ഇടവന്ന ഫാ. പി. ടി. ഗീവറുഗീസ് പിന്നീട് ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസ് ആയ ശേഷം എഴുതിയ *ഗിരി ദീപം* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു (പേജ് 38):

“500 കൊല്ലം പഴക്കമുള്ള കാനോൻ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു കൈയെഴുത്തു പ്രതി ബാവായുടെ കൈവശം അപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കു വളരെ വിസ്മയവും അത്ഭുതവും തോന്നി. അതും ഇവിടെയുള്ള കൈയെഴുത്തു കാനോൻ പുസ്തകങ്ങളും തമ്മിൽ വല്ല വ്യത്യാസവും ഉണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കാൻ ആയിരുന്നു ഉടനെ തന്നെ ഞങ്ങൾ ഉദ്യമിച്ചത്. എല്ലാം ഒന്നിന്റെ പകർപ്പ് എന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടു.”

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മൂടക്ക് അസാധുവാണെന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടുള്ള റിവ്യൂ പെറ്റീഷന്റെ വിധി 1923 മാർച്ചിൽ വരുംമുമ്പ് വീരരാഘവയ്യങ്കാരും സമരവീരനായിരുന്ന സി. ജെ. കുര്യനും കേസ്സിലാത്ത സ്ഥലത്തേക്കു പോയി. കുര്യനും മാത്തൻ മല്പാനും മരിച്ചിട്ടും അവരുടെ അനുയായികൾ മാർ യൂലിയോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കേസും വഴക്കുകളും തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ കേസുകൾക്കു വേണ്ടി പരദേശി മെത്രാനായ മാർ യൂലിയോസ് പറഞ്ഞ കള്ളങ്ങൾക്കും രചിച്ച കള്ളപ്രമാണങ്ങൾക്കും കണക്കില്ല.

അബ്ദൽ മിശിഹായെ 1905 -ൽ സുന്നഹദോസു കൂടി മൂടക്കിയെന്നതിനുള്ള മാർ യൂലിയോസിന്റെ കള്ളരേഖയും മഞ്ഞിനിക്കരയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത് 18 അക്കം കാനോനാണെന്ന മാർ യൂലിയോസിന്റെ പ്രസ്താവനയും (യഥാർത്ഥത്തിൽ എ അക്കം കാനോനായിരുന്നു പഠിപ്പിച്ചുവന്നത്) വെള്ളം ചേർക്കാത്ത കള്ളമായിരുന്നു. എന്നാൽ യൂലിയോസിനെ ആലിലപോലെ കോടതിയിൽ കുലുക്കുകയും വിശുദ്ധ കള്ളസാക്ഷിയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചെമ്പു തെളിയുന്നു

മഞ്ഞിനിക്കരയിൽ നടന്ന നാടകീയ സംഭവ വികാസങ്ങളെപ്പറ്റി അന്നു മാർ യൂലിയോസിന്റെയും യാക്കൂബ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെയും (അന്ന് അബ്ദുൾ ആഹാദ് റമ്പാൻ) ദിഭാഷിയും അവരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകനും മല്പാനുമായിരുന്ന റവ. ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ തന്റെ ആത്മകഥയിലെ താഴെ പറയുന്ന ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം അബ്ദൽ മിശിഹായുടെ വ്യാജ മൂടക്കിന്റെ ചെമ്പു തെളിയിക്കാൻ മതിയായതിനാൽ

കൂടുതൽ ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. അടുത്ത കാലത്തു നിര്യാതനായ റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ മലങ്കരസഭ കണ്ട - ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രൈസ്തവ ലോകം ദർശിച്ച - പ്രമുഖ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. ഡോ. സാമുവൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി:

“1942 -ൽ സമുദായക്കേസ് വിസ്താരം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിൽ മാർ യൂലിയോസിനെ ഒരു കമ്മീഷൻ മുഖേന വിസ്തരിക്കുവാൻ ജഡ്ജി ബി. കൃഷ്ണയ്യരുടെ ബഞ്ചിൽ നിർദ്ദേശമുണ്ടായി. അതിന് മലയാളവും സുറിയാനിയും അറിയാവുന്ന ഒരു ദിഭാഷി ആവശ്യമായി വന്നു. അതിനു രണ്ടു കക്ഷികളിലേയും നേതാക്കന്മാർ ഏകകണ്ഠമായി എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഞാൻ കക്ഷിക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു അവിശ്വസ്തതയും കാണിച്ചിട്ടില്ല. എന്നെ ഏല്പിച്ച ജോലിയിലും സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിക്കെതിരായി ഞാൻ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല.

കേസിൽ പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയുടെ വക്കീൽ അനന്തപത്മനാഭയ്യർ ആയിരുന്നു. മാർ യൂലിയോസിനെ വാദമുഖങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കോട്ടയം വലിയപള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം പല തവണ വന്നു. ആശയ വിനിമയത്തിന് അവരെ സഹായിക്കുവാൻ ഞാൻ ചെങ്ങളത്തുനിന്നു കോട്ടയത്ത് വന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ആ ജോലിയും വിശ്വസ്തതയോടെ ഞാൻ ചെയ്തു പോന്നു.

കേസിലെ ഒരു പ്രധാന വാദം അബ്ദുൾ മശിഹാബാവായെ സുറിയാനി സഭയുടെ മെത്രാന്മാർ ചേർന്ന് മൂടക്കിയിരുന്നു എന്നതാണ്. മെത്രാന്മാർ ചേർന്ന് ഒപ്പിട്ടിട്ടുള്ള രേഖയുടെ ഒരു കോപ്പിയാണ് തെളിവായി ഹാജരാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. അത് ശരിയായ രേഖയാണെന്ന് സിറിയൻ നാടു കളിലെ ഒരു നോട്ടറി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അത് കോടതിയിൽ കാണിച്ചാൽ വിജയം സുനിശ്ചിതമാണെന്നായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയുടെ ധാരണ. ഞാനും അങ്ങനെ തന്നെ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കോടതി അത് സ്വീകരിക്കുകയില്ല എന്ന് വക്കീൽ വ്യക്തമാക്കി. കാരണം, അതിൽ ഒപ്പുവച്ച നോട്ടറി ഉദ്യോഗസ്ഥന് അത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം സുറിയാനി അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു എന്നതുതന്നെ. അതിനു പകരം മാർ യൂലിയോസ് മർദ്ദീനിൽ പോയപ്പോൾ സുന്നഹദോസ് റെക്കോർഡിൽ മൂലരേഖ കണ്ടു എന്നും, അതു നോക്കി എഴുതിയെടുത്ത കടലാസ് തെളിവായി കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കാം എന്നും വക്കീൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സത്യത്തിൽ മാർ യൂലിയോസ് അങ്ങനെയൊരു കടലാസ് മർദ്ദീനിൽ വച്ച് എഴുതിയിരുന്നില്ല. മഞ്ഞനിക്കര വച്ച് എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. നോട്ടറി ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നതും, കോടതിയിൽ വിലപ്പോവില്ല എന്നു വക്കീൽ പറഞ്ഞതുമായ രേഖയിൽ നിന്ന് മാർ യൂലിയോസ് അത് എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നത് ഞാൻ

കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സംഭവം എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു. കാരണം അബ്ദുൾ മിശിഹായുടെ സ്ഥാനം മുടക്കുമൂലം അസാധുവാണെന്ന് ഞാനും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിന് ആസ്പദമായ രേഖ സത്യസന്ധമല്ലെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അത്രയും കാലം ഞാൻ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയിൽ ഉറച്ചു നിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ കണ്ട പ്രകടമായ അസത്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ തന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ മിഖായേൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനോടു കാര്യങ്ങൾ തുറന്നുപറഞ്ഞ് എന്റെ മനസ്സാക്ഷി നിർമ്മലമാക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം കാതോലിക്കോസ് കക്ഷിക്കെതിരായി വീറോടെ പ്രസംഗിച്ചുവന്നിരുന്നത് മനസ്സാക്ഷിയുടെ ബോധ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായാണ് ഞാൻ കണ്ടത്. കോട്ടയം സിംഹാസനപ്പള്ളിയിൽ വെച്ച് ഞാൻ ശാന്തമായി കാര്യങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. അന്നു ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയ കാര്യം ഇതിനകം പല തവണ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. “അബ്ദുൾ മിശിഹാ ബാവാ യിൽനിന്ന് കാതോലിക്കാ കക്ഷിയ്ക്കു ലഭിച്ച പട്ടതാം അസാധുവാണെന്നു പറയുന്നത് പറയുന്നവരുടെ വാശിയുടെ പ്രകടനമല്ലാതെ, ഒരു കഴമ്പു മുളളതല്ല.” ഇതേ ആശയം അബ്ദുൾ ആഹാദ് റമ്പാനോടും ഞാൻ പറഞ്ഞു.

1958 - ൽ ഉണ്ടായ സമാധാനം മൂലം അബ്ദുൾ മിശിഹായുടെ പട്ടതാത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നീങ്ങിയിരിക്കുവാനിടയുണ്ട്. ആ പട്ടത്തിന് യാതൊരു ന്യൂനതയും പറയാതെയായിരുന്നുവല്ലോ അന്നു സമാധാനം സ്ഥാപിച്ചത്. എന്നുതന്നെയുമല്ല അതു മലങ്കരസഭ അംഗീകരിച്ച ഭരണഘടനയ്ക്കു വിധേയവുമായിരുന്നു. ആ സമാധാനത്തെയാണ് 1964-ൽ മാർ യാക്കൂബ് തൂതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് (അബ്ദുൾ ആഹാദ് റമ്പാൻ തന്നെ) സ്വീകരിച്ചതും. അതുകൊണ്ട് അബ്ദുൾ മിശിഹായുടെ പട്ടതാം അതിനുശേഷം ഒരു വിവാദ വിഷയമായിരുന്നുകൂടാ.”

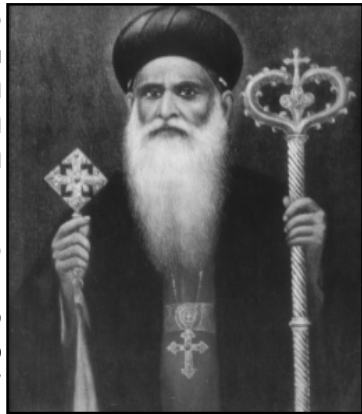
മലങ്കരയിലെ വഴക്കിനിടയിൽ ഇവിടെ എത്തിയ ഏലിയാസ് തൂതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ഒന്നും നേടാതെ 1932 -ൽ മഞ്ഞനിക്കരയിൽ വച്ചു കാലം ചെയ്ത് അവിടെ കബറടക്കപ്പെട്ടു. ഈ കബറികലെ വരുമാനമാണു മുൻ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയിൽ പെട്ടവരും ഇന്നു വിഘടിച്ചു നിൽക്കുന്നവരുമായ സഭാംഗങ്ങളുടെ ഒരു മുഖ്യ വരുമാനം.

ഒന്നാം കാതോലിക്കാ

പത്രോസ് തൂതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരസഭയെ ഏഴു ഭദ്രാസനങ്ങളായി വിഭജിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ വാഴിച്ചു. രണ്ടു പേരെ അന്ത്യോഖ്യായിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുന്നതിന്റെ തലേ ആഴ്ചയാണ് ചിറളയം സെന്റ് ലാസറസ് പള്ളിയിൽ വെച്ച് വാഴിച്ചത്. കണ്ടനാട്

ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടി പൗലൂസ് മാർ ഈവാനിയോസിനെയും, കൊച്ചി ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടി ശൈമവൂൻ മാർ ദീവന്നാസിയോസിനെയും. ഇതിൽപ്പെട്ട മാർ ഈവാനിയോസിനെയാണ് മലങ്കരയിലെ ഒന്നാം കാതോലിക്കായായി അബ്ദൽ മിശിഹാ ബാവാ വാഴിച്ചത്.

മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കുന്ന ഏതൊരു വ്യക്തിയുടേയും ബഹുമാനവും ആദരവും പിടിച്ചു പറ്റുന്ന ഉദാത്തമായ ത്യാഗ ജീവിതത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല ഉടമയാണ് മുറിമറ്റത്തിൽ ബാവാ എന്ന ഹ്രസ്വനാമത്തിൽ പ്രഖ്യാതനായ പ. ബസ്സേലിയോസ് പൗലൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ. ആ ത്യാഗിവര്യൻ അനുഷ്ഠിച്ച സേവനത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയും പ്രഭാവീചികൾ ഏവരുടെയും ഹൃദയത്തെ ആർദ്രമാക്കുന്നു. അവരുടെ നയനങ്ങളെ ഈരണിയിക്കുന്നു. ആ ശ്രേഷ്ഠ മഹാപുരോഹിതൻ ജീവിത സായാഹ്നവേളയിൽ വരാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി കണ്ട് കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തേക്ക് തല കുനിച്ചു കൊടുത്തത് ഒരു നിസ്സാരത്യാഗമല്ല. സഭാചരിത്രത്തിലെനല്ല, മാനവ ചരിത്രത്തിൽ തന്നെ അപൂർവ്വമായി മാത്രം കണ്ടുമുട്ടുന്ന പ്രത്യുൽപ്പന്നമതികളായ മഹാത്യാഗികളിൽ പ്രമുഖനായി ആ പ്രധാനാചാര്യൻ വിരാജിക്കുന്നു.



സഭാചരിത്രകാരനായ പാറേട്ട് ആ ത്യാഗത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. നേതാക്കന്മാർ മാർ ഈവാനിയോസിനെ കണ്ട് കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഔപചാരികമായി അപേക്ഷിച്ചു.

കോനാട്ട് മൽപാൻ അബ്ദൽ മിശിഹായ്ക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ 'വടക്കർ എന്നോടു കൂടെ ഒന്നായി നിൽക്കുന്നതാണ്, അവിടെയുള്ള എല്ലാ കശ്ശീശ്ശന്മാരും എന്റെ ശിഷ്യന്മാരായതു കൊണ്ട് എന്റെ വാക്കനുസരിച്ച് നിൽക്കും' എന്നു തുടങ്ങിയ വമ്പു പറയലിൽ 'പൊങ്ങപ്പോഴത്തം' നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ കത്തെഴുതിയ ആളും സഹകാരികളും അനുചരന്മാരും നേരെ നിന്ന് എതിർക്കുമെന്നും, അതു വഴി വളരെയധികം കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിക്കേണ്ടി വരുമെന്നും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ മാർ ഈവാനിയോസ് ജനപ്രതിനിധികളുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് സമ്മതം നൽകി. വൃദ്ധനും, രോഗിയും ആയ തന്നെക്കാൾ നല്ലത് പുന്നൂസ് റമ്പാനായിരിക്കും എന്നുള്ള ഉപദേശത്തോടു കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചത് (ഭാവിയിൽ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നത് കാണുന്നതിനുള്ള ശക്തി

ആ സമയത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നോ? അദ്ദേഹം പ്രവചിച്ചതു പോലെ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം പ്രാപിച്ച് ഏഴര മാസം (കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ 7 മാസവും 17 ദിവസവും) കഴിഞ്ഞ് 1088 മേടം 19 ന് അർദ്ധരാത്രി പാമ്പാക്കുട ചെറിയപള്ളിയിൽ വച്ച് കാലം ചെയ്തു. പിറ്റേ ദിവസം അവിടെത്തന്നെ കബറടക്കപ്പെട്ടു.

പാറേട്ട് പ. ബാവായെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നത് 'ഭവിഷ്യത്തുകൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി, വല്ലാത്ത ആ ഘട്ടത്തിൽ മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സ്വയം ബലി അർപ്പിച്ച മഹാത്യാഗി എന്നാണ് (പേജ് 451). 'രക്തസാക്ഷിത്വം വഹിക്കാൻ ഒരുക്കമുള്ള നസ്രാണികൾ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഉണ്ടെന്ന് തെളിയിച്ച ദേഹം' എന്നു കൂടി തുടർന്നുള്ള വരികളിൽ സ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

അടിസ്ഥാനനരഹിതവും ബാലിശവുമായ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞ് സ്വാഭാവിക നീതിക്ക് വിരുദ്ധമായി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ പാത്രീയർക്കീസ് മുടക്കി. ഈ മുടക്ക് അസാധുവും മലങ്കരസഭയ്ക്ക് വലിയ ദോഷം ചെയ്യുന്ന 'കാളുകുടവിഷ'വുമാണെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പല പ്രാവശ്യം പാത്രീയർക്കീസിനെ നേരിൽ കണ്ട് അറിയിച്ചു. പാത്രീയർക്കീസിന്റെ കൈക്കോടാലികളായ പല അനുചരന്മാരും പാത്രീയർക്കീസിനോട് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ന്യായീകരിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് മാർ ഈവാനിയോസിനെ പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ ആവുമെന്ന് ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വാദി ഭാഗം ആറാം സാക്ഷിയായി ഹൈക്കോർട്ട് വക്കീൽ ഇ. ജെ. ജോൺ 1092 ഇടവം 29 നു കൊടുത്ത മൊഴി ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. "രാവിലെ 8 മണിക്ക് മുമ്പ് ഞാൻ പഴയ സെമിനാരിയിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചൻ എന്നെ വിളിപ്പിച്ച് പാത്രീയർക്കീസ് കോപിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. മെത്രാച്ചൻ അപ്പോൾ വന്ന എം. എ. ചാക്കോയെയും എന്നെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് പാത്രീയർക്കീസിന്റെ മുറിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. 'പാത്രീയർക്കീസിനുള്ള അധികാരമെല്ലാം നമ്മൾ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇല്ലാത്ത അധികാരം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന്' ഞാൻ പറഞ്ഞ് സമ്മതിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞാണ് ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചൻ ഞങ്ങളെ വിളിപ്പിച്ചത്. ഞങ്ങൾ പോകുന്ന വഴി അഞ്ചാം പ്രതി (കോനാട്ടു മല്പാൻ) യുടെ മുറി യുടെ വാതിൽക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ 'നിങ്ങൾ എന്തിനാണീ വ്യഭനെ കൊണ്ടു പോകുന്നത്. ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞാൽ പാത്രീയർക്കീസ് കേൾക്കുകയില്ല. വെറുതെ ഈ വ്യഭനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപത്തിന് ഇരയാക്കരുത്' എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ജ്ഞാന വ്യഭനും, വയോ വ്യഭനും ആയ ആ മഹാപുരോഹിതൻ കീഴടങ്ങാൻ ഒരുക്കമില്ലായിരുന്നു.

പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മുടക്കിക്കൊണ്ട് 1911 ഇടവം 26 ന് കൽപന പുറപ്പെടുവിച്ചതിന്റെ എട്ടാം ദിവസം മണ്ണത്തൂർ പള്ളിയിൽ നിന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ്, അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസി നോട് ചേർന്ന് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുടക്കിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പൊതു കൽപ്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായികളുടെ ഉറപ്പുള്ള കോട്ടയിൽ നിന്ന് അബ്ദുള്ളായുടെ ന്യായരഹിതമായ പ്രവൃത്തിയെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് അത്തരം ഒരു പൊതു കൽപ്പന അന്നത്തെ ചുറ്റുപാടിൽ ഇറക്കുവാൻ അസാമാന്യ ധൈര്യശാലികൾക്കേ കഴിയൂ. മുറിമറ്റത്തിൽ തിരുമേനിയെ ആ പൊതു കൽപ്പന ഇറക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പുന്നുസ് വക്കീൽ എഴുതിയ ഒരു കത്ത് ഈയിടെ കാണാൻ ഇടയായി. അതിലെ പ്രസക്ത ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

“നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ സന്നിധിയിൽ തിരുമനസ്സറിയിക്കുന്നതിനു.

ഇന്നലെ ഒരു കമ്പി കിട്ടി. മുടക്കു വായിക്കുവാൻ വളരെ ശ്രമവും, അന്യ ആളുകളെ പല ദിക്കിൽ നിന്ന് വരുത്തുകയും ഉണ്ടായി. പേഷ്കാർ വായിച്ചു കൂടായെന്ന് ഉത്തരവു കൊടുത്തു.... തിരുമേനിയുടെയും അൽവാറീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെയും കൂടി ഒരു കൽപ്പന പരസ്യമായി മേൽപറഞ്ഞ സംഗതിക്ക് എത്രയും ഗൗരവമായും, ശക്തിയായും അയയ്ക്കുകയും അതുതെക്കും വടക്കും പൊതുവെ അയയ്ക്കുകയും, വടക്കരിൽ ഇഷ്ടന്മാർക്ക് പ്രത്യേക കൽപ്പന കൂടിയും അയയ്ക്കണം. ഇതു മനോരമ അടിച്ചു തരും. ഇതുകൊണ്ട് വളരെ കാര്യസാധ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഈ സംഗതി പ്രവർത്തിപ്പിക്കാനായിരിക്കണം തിരുമേനിയുടെ യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഇതിനു ശ്രമിക്കാൻ വേണ്ടി പോകാതിരുന്നു കൂടാ. ചെല്ലാത്താൽ തെക്കർ അവിവേകമായി പ്രവർത്തിക്കും. ധൃതിയിലാകയാൽ ചുരുക്കുന്നു.

ആത്മിക പുത്രൻ പുന്നുസ് (ഒപ്പ്)”

(എത്രയും സാരവത്തായ ഒരു എഴുത്ത് പുസ്തകം, പേജ് 46).

കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് സമ്മതിച്ചെങ്കിലും അതിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ അവസാനനിമിഷം വരെ പരദേശികളുടെ പാർശ്വവർത്തികൾ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്ത് നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്ന കെ. ജെ. ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് നോക്കാം: “ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ്, കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള എന്നിവർ മണ്ണത്തൂർ പള്ളിയിലെത്തി മാർ ഈവാനിയോസിനോട് കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വീകരിപ്പാൻ നിരണത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. തങ്ങൾ വണ്ടിയും ആളുമയയ്ക്കുമ്പോൾ തിരുമേനി കോട്ടയം സെമിനാരിയിൽ

എത്തണമെന്ന് ശട്ടം കെട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. ഈ വിവരം കർണ്ണാകർണ്ണികയാ വടകര, പാലക്കുഴ, കുത്താട്ടുകുളം എന്നീ ഇടവകകളിൽ നിമിഷനേരം കൊണ്ട് പരന്നു. മേൽപറഞ്ഞ പള്ളികളിലെ പ്രധാനികൾ വണ്ടിയുടെ വരവും തിരുമേനിയുടെ കോട്ടയം യാത്രയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിപ്പായി. വണ്ടിയും ആളും വന്നു. വടകരെ കയറിക്കൊണ്ട് യാത്ര തിരിക്കണമെന്ന് തിരുമേനി നിശ്ചയിച്ചു. നിശ്ചിത ദിവസം തിരുമേനിക്കു മുമ്പു തന്നെ പ്രസ്തുത പള്ളി പ്രമാണികൾ തലപ്പള്ളിയായ വടകരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കുഴിക്കാട്ടുകുന്നിൽ നിന്ന് ഞാനും ചെന്നുചേർന്നു. കോലഞ്ചേരിയിൽ നിന്ന് തിരുമേനിയുടെ അനന്തിരവന്മാരായ ഓമ്പാളേലച്ചനും, മുറിമറ്റത്തിൽ കുര്യനും മറ്റും വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും കൂടി തിരുമേനിയോട് തെക്കോട്ട് പോകരുതെന്ന് അപേക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി.”

എതിർകക്ഷി ഭാഗത്തുറച്ചു നിന്നിരുന്ന റമ്പാച്ചന്റെ വിവരണം സത്യസന്ധമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. എത്ര പേരുടെ വിലക്കുകൾ തട്ടി നീക്കിയാണ് വയോവൃദ്ധനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ സഭാ സ്നേഹം മൂലം നിരണത്തേക്ക് യാത്രയായതെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. നേരത്തെ മുടക്കിനെ എതിർത്തു സംയുക്ത പൊതു കൽപ്പന പുറപ്പെടുവിച്ചതിന് മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ശിക്ഷിക്കാൻ മാർ അബ്ദുള്ളാ ചില സാഹസങ്ങൾ ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. രണ്ടു പ്രമുഖ പാത്രിയർക്കീസ് ഭക്തരെ ഒരു കമ്മീഷനായി നിയമിച്ച് കൽപ്പന കൊടുത്ത് വിവരം അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ മാർ അബ്ദുള്ളാ നിയോഗിച്ചു. ഇതിനെക്കുറിച്ച് മുൻ പറഞ്ഞ ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ തന്നെ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് കാണുക:

“ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ പയ്യപ്പിള്ളിയിൽ ഔസേപ്പു വക്കീലും, പുല്യാട്ടു തുകലൻ പൗലൂസും വരുന്നു. മെത്രാച്ചനെ മുടക്കിയതിനെപ്പറ്റി നമ്മുടെ തിരുമേനി (മാർ ഈവാനിയോസ്) ഒരു പ്രതിഷേധ കൽപ്പന കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അത് ബാവാ അറിഞ്ഞ് അന്വേഷിച്ച് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നതിനു ഞങ്ങളെ അയച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവർ വിവരമെല്ലാം തിരുമേനിയെ അറിയിച്ചു. കൽപ്പനയും കാണിച്ചു. തിരുമേനി തെക്കോട്ട് പോകാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ. വലിയ ബാവായുടെ അടുക്കൽ ഒരു ക്ഷമായാചന മറുപടി കൊടുക്കണമെന്ന് അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരും, കൂടപ്പെട്ടവരുമായ ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഉണർത്തിച്ചു” (ടി. പുസ്തകം, പേജ് 43).

ഇതിൽ നിന്ന്, എന്തെല്ലാം പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തട്ടിനീക്കിയാണ് മുറിമറ്റത്തിൽ തിരുമേനി കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വീകരിപ്പാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പൊതുകൽപ്പന പുറപ്പെടുവിച്ചതിന് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാക്കെ നേരിൽ കണ്ട് മാപ്പു ചോദിക്കാനോ, ക്ഷമായാചനം

ചെയ്ത് കത്തേശുതാനോ തയ്യാറില്ലെന്ന് ആ ശ്രേഷ്ഠാചാര്യൻ വെട്ടിത്തുറന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ഭാവാം മാറി. വടകരപ്പള്ളിയിലെ പ്രമാണികൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ഇടഞ്ഞ് വശായി.

റമ്പാച്ചന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് വീണ്ടും ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അപ്പോൾ വടകരപ്പള്ളിക്കാർ അങ്ങനെയെങ്കിൽ തിരുമേനി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത് സങ്കടമാണെന്ന് അറിയിച്ചു. നാം ഇന്നു തന്നെ കടമറ്റത്തിനോ, കോലഞ്ചേരിക്കോ പൊയ്ക്കൊള്ളാമെന്ന് കല്പിച്ചു. ഉച്ച മേശ കഴിഞ്ഞ് ഓമ്പാളേലച്ചൻ മുതൽ പേരൊരുമിച്ച് മുവാറ്റുപുഴ വഴി യാത്ര തിരിച്ചു.”

യാത്രാ സൗകര്യങ്ങൾ പരിമിതമായിരുന്ന ആ കാലത്ത് ക്ഷീണിതനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വടകരപ്പള്ളിക്കാർ തഴഞ്ഞപ്പോൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് കടമറ്റത്ത് എത്തിച്ചേർന്നത്.

തിരുമേനി അനുഭവിച്ച മനോവേദനയും ദുഃഖവും സീമാതീതമായിരുന്നു. ഗീവറുഗീസ് കത്തനാർ മുവാറ്റുപുഴ വഴിയുള്ള കടമറ്റം യാത്രയെക്കുറിച്ച് റമ്പാച്ചനെഴുതിയ കത്ത് താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

കടമറ്റം, 1911 മിഥുനം 9 (യഹ്)

ലാബൂൻ ദയറൊയോ ഗീവറുഗീസ് മയ്ക്കറോവ്മയത്രോ

ഞങ്ങൾ അവിടെ നിന്നു പോന്നിട്ട് സന്ധ്യയായപ്പോഴേക്കും മുവാറ്റുപുഴ എത്തി. പുന്നുസ് വക്കീൽ പിറകെ എത്തുകയും അവന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് സമ്മതമല്ലാത്തതിനാൽ അവിടെ താമസിക്കാതെ ഇക്കരക്ക് പോരുകയും നെല്ലിക്കന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. കാലത്ത് അവിടെ നിന്ന് വണ്ടികയറി കടാതിയിൽ എത്തി. ഇക്കരക്കു കടന്നു. വേറെ വണ്ടി കയറി കടമറ്റത്ത് എത്തി താമസിക്കുന്നു. വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആലോചനയിന്മേൽ കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നു. വിശേഷിച്ചും പുന്നുസ് വക്കീലിന്റെ എഴുത്ത് അവിടുന്ന് വാങ്ങിയതും, പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്ക് എഴുതിയ പകർപ്പ് തൊകലൻ ശെമ്മാശന്റെ പക്കലുള്ളതും അടുത്ത അഞ്ചലിൽ ഇങ്ങോട്ടയച്ചു തരുവാനപേക്ഷ. മറ്റു വർത്തമാനങ്ങളെപ്പറ്റി മറുപടി അയപ്പാൻ അപേക്ഷ.

എന്ന് മുറിമറ്റത്തിൽ ഗീവറുഗീസ് കത്തനാർ (ഒപ്പ്)

ഇങ്ങനെ മലങ്കര സഭയെ പ്രാണനൈപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന മുറിമറ്റത്തിൽ തിരുമേനി സഭയുടെ ഉന്നമനത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമായി എന്തു കഷ്ടപ്പാടും ത്യാഗവും അനുഷ്ഠിക്കാൻ തയ്യാറായി പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ചരിത്രമാണ് നാം കാണുന്നത്. കാരോലിക്കാ വാഴ്ചയോടു കൂടി, ദുഃഖത്തിന്റെ പാനപാത്രമാണ് തനിക്കായി വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല

വണ്ണം ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ആ ദൈവിക പുരുഷൻ ഭയന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞില്ല. മലങ്കര സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ആ മുശ്കിരീടം ഏറ്റുവാങ്ങിയ തിരുമേനിയുടെ പവിത്രനാമം ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ തങ്കലിപികളാൽ ആലേഖനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നതിൽ നമുക്കെല്ലാം അഭിമാനിക്കാം.

രണ്ടാം കാതോലിക്കാ

ഒന്നാം കാതോലിക്കായുടെ നിര്യാണശേഷം നീണ്ട 12 വർഷം കഴിഞ്ഞാണ് രണ്ടാം കാതോലിക്കാ ബാവായെ വാഴിക്കുന്നത്. 1912 മേടം 19 ന് അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞാണ് ഒന്നാം കാതോലിക്കാ കാലം ചെയ്യുന്നത്. 1925 മേടം 18 നാണ് രണ്ടാം കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുന്നത്. ഒന്നാം കാതോലിക്കാ കാലം ചെയ്ത ഉടൻ തന്നെ ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് വേറെ ഒരാളെ എന്തുകൊണ്ട് ഉയർത്തിയില്ല എന്ന ചോദ്യം പാറേട്ട് മലങ്കര നസ്രാണികൾ, 4-ാം വാല്യം പേജ് 631 -ൽ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. “വട്ടിപ്പണക്കേസിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് ഒരു കാരണമായിരുന്നു. മലങ്കരയെ എന്നും അടിമ നുകത്തിൻ കീഴിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന് അതിയായി ആഗ്രഹമുള്ള ശീമക്കാരുമായി ഉടൻ തന്നെ ഒരു സംഘട്ടനം കൂടി ഉണ്ടാക്കാതെ അല്പം മുമ്പോട്ടുപോയിട്ടാവാം ആക്രമണ പ്രത്യാക്രമണങ്ങൾ. അവ കഴിയുന്നത്ര ഒഴിവാക്കുകയോ, നീട്ടി വയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാം എന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യവും കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം തൽക്കാലം ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കട്ടെ എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിന് പ്രേരിപ്പിച്ചു.”



വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ അപ്പീലിൽ വീരരാഘവയ്യങ്കാർ ഉൾപ്പെട്ട ഫുൾബഞ്ചിന്റെ വിധി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് ഹൃദയത്തിലൂടെ ഒരിടിവാൾ പായുന്ന മാതിരിയുള്ള അനുഭവമാണ് ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന് പാറേട്ട് അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 593) പറയുന്നു: “വല്ല വിധേനയും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ കണ്ട് സമാധാനം ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനു വേണ്ടിയാണ് അനേകം കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ച് വയസ്സു കാലത്ത് മർദ്ദിൻ യാത്ര ചെയ്തത്. അന്ത്യോച്യർക്ക് ഒട്ടും സഹിക്കുവാനും പൊറുക്കുവാനും വയ്യാത്ത കാര്യമായിരുന്നു മലങ്കരയിലെ കാതോലിക്കാ സിംഹാസന പുനഃസ്ഥാപനം. ആ സിംഹാസനം ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അവസരമാണെങ്കിൽ പാത്രിയർക്കീസ് കരുണാപൂർവ്വം വട്ടശ്ശേരിൽ

തിരുമേനിയോട് സന്ധി സംഭാഷണം നടത്തിയേക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ‘വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ശാരീരിക ബലഹീനതകളും അനാരോഗ്യവും നയന രോഗവും അവഗണിച്ച് മർദ്ദിൻ വരെ പോയി സന്ധി ആലോചിച്ചിട്ടും ഫലം ഇല്ലാതെ വന്നപ്പോൾ മാർ ദീവനാസിയോസ് സഭയുടെയും, സമുദായത്തിന്റെയും ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിന് ഉടനടി സ്വീകരിക്കേണ്ട നടപടികൾ ആരാഞ്ഞു. വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ പുനർ വിചാരണ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിന് അഭിഭാഷകർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകി. വിവേകലേശമില്ലാതെ ശ്രേമൂർക്ക് പാദസേവ ചെയ്യാതെ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടി മേൽപ്പട്ടക്കാരെ വാഴിക്കുന്നതിനും സിംഹാസനത്തിലേക്ക് ഒരാളെ ഉയർത്തുന്നതിനും തീർച്ചപ്പെടുത്തി’ (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 3, പേജ് 632). അങ്ങനെയാണ് കോട്ടയം ഇടവകയുടെ ഗീവറുഗീസ് മാർ പീലക്സിനോസിനെ 1925 മേടം 18 ന് കാതോലിക്കായായി വാഴിച്ചത്.

രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കായുടെ വാഴ്ചയിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പങ്കെടുക്കാതെ മാറി നിന്ന കാര്യം പലരും വിസ്മരിക്കുന്നു. കാര്യങ്ങൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാതെ സഭാചരിത്ര ലേഖനങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയ പലരും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഉൾപ്പെടെയുള്ള മേൽപ്പട്ടക്കാർ ചേർന്ന് രണ്ടാം കാതോലിക്കായെ വാഴിച്ചു എന്ന് ഊഹിച്ചു എഴുതിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കൂടാതെ സ്ഥാനാരോഹണം നടക്കാൻ വഴിയില്ലല്ലോ എന്ന് സംശയലേശമെന്നു ചിന്തിച്ച് എഴുതിപ്പോയതായിരിക്കും! കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അതിനിടയിൽ കളിച്ച കളി അവർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

രണ്ടാം കാതോലിക്കാ ബാബായുടെ സ്ഥാനാഭിഷേകത്തിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പങ്കെടുത്തില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. രണ്ടാം കാതോലിക്കായുടെ സ്ഥാനാരോഹണ ശുശ്രൂഷകൾ നിരണം പള്ളിയിലെ മദ്ബഹായിൽ കണ്ടനാട് ഇടവകയുടെ കരോട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കീം മാർ ഈവാനിയോസും, കല്ലാശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും (പിന്നീട് മൂന്നാം കാതോലിക്കാ) മാത്രം ചേർന്ന് നടത്തുമ്പോൾ അതിൽ പങ്കെടുത്തു പ്രധാന കാർമ്മികത്വം വഹിക്കേണ്ട മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ ദീവനാസിയോസ് പരുമലപ്പള്ളിയിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറി ദുഃഖിതനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത എഴുതുവാനുള്ള വിഷമംകൊണ്ട് ആയിരിക്കാം പാറേട്ട് തന്റെ വിശ്രുതമായ മലങ്കരനസ്രാണികൾ എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഭാഗം വെറും ഒറ്റ വാചകത്തിൽ പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാറേട്ട് എഴുതുന്നു (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 4, പേജ് 632): ‘കോട്ടയം ഇടവകയുടെ ഗീവറുഗീസ് മാർ

പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ 1100 മേടത്തിൽ കാതോലിക്കോ സായി ഉയർത്തി. ഏതെല്ലാം മേൽപട്ടക്കാർ സ്ഥാനാരോഹണ ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കെടുത്തുവെന്നോ ഏതു പള്ളിയിൽ വച്ചാണെന്നോ പറയാതെ പാരേട്ട് കാര്യം ശുഭമായി അവസാനിപ്പിച്ചു. മറ്റു പല ചരിത്രകാരന്മാരും ഇതേ രീതി തന്നെയാണ് പിൻതുടരുന്നത്. ഈ കാതോലിക്കാ വാഴ്ചയോടെയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപിതമായതെന്നു വാദിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരുമുണ്ട്. മലങ്കര സഭാംഗങ്ങളായ രണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ ചേർന്ന് ഒരു കാതോലിക്കായെ ആദ്യമായി വാഴിച്ചു എന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ ഇങ്ങനെ വാദിക്കുന്നത്.

കാതോലിക്കാ വാഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം പീറ്റേ ദിവസം നിരണത്തു നടന്ന ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മെത്രാനഭിഷേകത്തിലും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പങ്കെടുത്തില്ല. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ തനിക്ക് അനുകൂലമായി വിധി സമ്പാദിച്ചശേഷം നടന്ന മൂന്നാം കാതോലിക്കായുടെ സ്ഥാനാരോഹണ ശുശ്രൂഷയിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പ്രധാന കാർമ്മികത്വം വഹിച്ചു. പിന്നീട് ഉണ്ടായ പല മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനഭിഷേക ശുശ്രൂഷയിലും അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തു.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ബുദ്ധിപൂർവ്വം രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിൽ നിന്ന് വിട്ടു നിന്ന പോലെ നവാഭിഷിക്തനായ കാതോലിക്കാ ബാവായെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഇടവകപ്പള്ളികളും ഒഴിഞ്ഞു മാറി നിന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. പ്രത്യേകിച്ച് വടക്കൻ പള്ളികൾ. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി തോറ്റുപോയ അവസരമായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുകൂലിച്ചിരുന്ന പലരും നിരാശരും ഇനി എന്ത് എന്ന് ആലോചിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. ഹൈക്കോടതി വിധി ആയതിനാൽ വിധി അന്തിമമാണെന്ന് പലരും ധരിച്ചുവശായി (റിവ്യൂ അഥവാ പുനർ വിചാരണ എന്ന ലോലവും, അത്ഭുതകരവും, അവിശ്വസനീയവുമായ നൂൽപ്പാലത്തിൽക്കൂടി നടന്നാണ് പിന്നീട് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് വിജയിച്ചത്). കേസിന്റെ വിധി നടത്തിപ്പോടു കൂടി പള്ളികളെല്ലാം പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തിന് ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടുമെന്ന് ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചെങ്കിൽ അവരെ കുറ്റം പറയാൻ വയ്യ. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്ന പള്ളികളിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോരേണ്ടി വരുന്ന് പലർക്കും ദുസ്സഹമായിരുന്നു. ഇടവകപ്പള്ളികൾ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തിന് വിധി നടത്തു മൂലം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ തങ്ങളുടെ ആത്മീയ കാര്യങ്ങൾക്കായി അവരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഗതികേട് മുൻകൂട്ടി കണ്ട് പലരും ദുഃഖിതരായി സഭാകാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിഷ്ക്രിയരായി നിന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ പുതിയ കാതോലിക്കാ ബാവായെ സ്വീകരിച്ച് കാതോലിക്കാ ഭാഗത്തു ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്ന്

പ്രഖ്യാപിക്കാൻ വടക്കുള്ള പല പള്ളികളും വൈമനസ്യം കാട്ടി.

രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കാ ബാവായെ തങ്ങളുടെ ഇടവകയിലേക്ക് എതിരേറ്റു കൊണ്ടുപോകുവാൻ വടക്കൻ ഇടവകകളിൽ നിന്ന് ആരും മുന്നോട്ട് വന്നില്ല. ഇത് വലിയ ക്ഷീണമായി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് തോന്നിയതിനാൽ കൊച്ചി രാജ്യത്തെ ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥനും സഭാ സ്നേഹിയുമായ എം. എ. ചാക്കോയുമായി ഇതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. അന്ന് കൊച്ചിയിലെ പോലീസ് കമ്മീഷണറും, നായർ പട്ടാളത്തിന്റെ സുപ്രീം കമാണ്ടറുമായിരുന്നു ചാക്കോ സുപ്രണ്ട്. ആർത്താറ്റ് കുന്നംകുളം മഹാ ഇടവകയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ രണ്ടാം കാതോലിക്കാ ബാവായ്ക്ക് ഒരു സ്വീകരണം നൽകുന്നതിന് ഏർപ്പാട് ചെയ്യാൻ ചാക്കോ സുപ്രണ്ടിനെ തിരുമേനി ഉപദേശിച്ചു. പള്ളിക്കമ്മിറ്റിക്കാരോട് ചാക്കോ സുപ്രണ്ട് പറഞ്ഞാൽ സംഗതി നടക്കുമെന്നും കുന്നംകുളം നസ്രാണികൾ തട്ടിക്കളയുകയില്ലെന്നും ഉറപ്പായിരുന്നു.

കുന്നംകുളം പഴയപള്ളിയിൽ എത്തിയ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ അപമാനിതനാക്കി പള്ളിയിൽ നിന്ന് അറസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ തയ്യാറായിരുന്ന പരദേശബ്രാഹ്മണനായ തലപ്പിള്ളി ഒന്നാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേട്ടിനേയും കുന്നംകുളം എസ്. ഐ. യേയും അകമ്പടി സേവിച്ച ഒരു കമ്പനി പോലീസുകാരേയും രാത്രി പള്ളിപ്പറമ്പിൽ വളഞ്ഞുനിർത്തി മർദ്ദിച്ച് അവശരാക്കിയ കേസ്, ഇന്നത്തെ പോലീസ് ഐ. ജി. യേക്കാൾ സ്ഥാനമഹിമ ഉണ്ടായിരുന്ന ചാക്കോ സുപ്രണ്ട് അന്ന് ഇടപെട്ട് പുഷ്പം പോലെ കൈകാര്യം ചെയ്തതിന്റെ നന്ദി ഒരിക്കലും മറക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

അന്ന് ചാക്കോ സുപ്രണ്ട് ഔദ്യോഗിക നിലയിൽ ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കുന്നംകുളം നസ്രാണികളിൽ പലർക്കും വിയൂർ സെൻട്രൽ ജയിലിലെ അഴി എണ്ണേണ്ടി വരുമായിരുന്നു.

1101 വ്യശ്ചികം ആദ്യത്തെ ആഴ്ചയിൽ മലങ്കരയിലെ രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കായെ കുന്നംകുളത്തേക്ക് എതിരേറ്റുകൊണ്ടുവന്നു. തെക്കെ അങ്ങാടിയിൽ പുതുക്കിപ്പണിത സെന്റ് മത്യാസ് പള്ളിയുടെ കൂദാശ 11 ന് ബാവാ നിർവ്വഹിച്ചു. കുന്നംകുളത്തിന്റെ ദേശീയോത്സവമായ വ്യശ്ചികം 12 പെരുന്നാളാണ് അടുത്ത ദിവസം. പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകൻ പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേഫ് മാർ ദിവന്നാസ്ത്രോസിന്റെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാൾ വർഷം തോറും വ്യശ്ചികം 12 ന് കിഴക്കേ അങ്ങാടി പുത്തൻപള്ളിയിൽ ആഘോഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ബാവാ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാളിൽ സംബന്ധിച്ച് പുത്തൻപള്ളിയിൽ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുകയും ജനങ്ങളെ ആശീർവദിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു ദിവസം കുന്നംകുളത്ത് വിശ്രമിച്ച് പുരാതന പ്രസിദ്ധമായ പഴയ ദേവാലയങ്ങൾ

സന്ദർശിച്ച് പാർത്ഥിച്ചശേഷം തിരുമേനി വാകത്താനത്തേക്ക് മടങ്ങി.

ബാവായ്ക്ക് കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വീകരിപ്പാൻ തീരെ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് അന്ന് പലർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ വേണ്ട പ്പെട്ടവരുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി തല കുനിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ അവസരത്തിൽ കുന്നംകുളത്തു നിന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേഫ് ശെമ്മാശൻ അദ്ദേഹത്തിന് അയച്ച ഒരു കത്ത് ചരിത്രാവേഷി കൾക്ക് വിസ്മയം ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിമാരുടെ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച യൗസേഫ് ശെമ്മാശൻ കുറെ കഴിഞ്ഞ് റമ്പാച്ചനായി ആത്മപോഷിണി, സുറിയാനി സഭാ കാഹളം, കഥാ കൗമുദി മുതലായ മാസികകൾ സ്വന്തമായി നടത്തിയിരുന്നു. യൗസേഫ് റമ്പാച്ചൻ പിന്നീട് ബഥനിയിലെ മാർ ഈവാനിയോസിനോടു ചേർന്നു റീത്തിൽ പോയെന്ന് ഓർക്കുവോൾ ശെമ്മാശനായിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്ത് ആശ്ചര്യകരമായി അവശേഷിക്കുന്നു. കത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

കുന്നംകുളം, 5 - 5 - 1100

അവസരം പോലെ തിരുമനസ്സുണർത്തിപ്പാൻ

തിരുമനസ്സു കൊണ്ട് കാതോലിക്കാ പദത്തിൽ കയറുകയാണെന്ന് ഉറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പലതും ഗൗനിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതൊന്നും ഈ അല്പജ്ഞൻ ഉണർത്തിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുന്നതോടു കൂടി എം. എ. അച്ചനെ (റീത്തിൽ പോയ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ അച്ചനായിരുന്ന സമയത്തെ വിളിപ്പേര്) മെത്രാനാക്കണമെന്ന് മെത്രാപ്പാലം (വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക്) മറ്റും നിർബന്ധമുണ്ട്. എം. എ. അച്ചൻ മെത്രാനായാൽ ഇതര മെത്രാന്മാരും അദ്ദേഹവുമായി സ്വരച്ചേർച്ചയിൽ നിൽക്കുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ നോട്ടം.

ഡീക്കൻ പി. ജോസഫ് (ഒപ്പ്)

(മലങ്കരസഭയുടെ ഭൂതക്കണ്ണാടി, 1930, പേജ് 166)

ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം

അഗാധമായ ദൈവഭക്തിയും, അചഞ്ചലമായ ദൈവാശ്രയവും കാത്തു സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു സുകൃത ജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് മലങ്കര സഭാ വിജ്ഞാനകോശത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു (പേജ് 561):

“കോട്ടയം ഭദ്രാസനത്തിലെ വാകത്താനം സെന്റ് ജോൺസ് പള്ളി ഇടവകയിൽ വള്ളിക്കാട്ട് കാരൂചിറയിൽ പുനച്ചന്റെയും ഉണിച്ചിയമ്മ

യുടെയും പുത്രനായി 1870 ജനുവരി 13 -ന് ജനിച്ചു. ഗീവറുഗീസ് എന്നായിരുന്നു പേര്. കുടുംബാംഗമായ കളപ്പുരയ്ക്കൽ പൗലോസ് കത്തനാരിൽ നിന്നു വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. 1886 ജൂൺ 13 -നു കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിൽ നിന്നു ശെമ്മാശ് പട്ടം സ്വീകരിച്ചു. ഉപരിപഠനത്തിനായി കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ ചേർന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മല്പാന്റെയും കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാന്റെയും ശിക്ഷണത്തിൽ വളർന്ന ശെമ്മാശൻ, അനിതര സാധാരണമായ ബുദ്ധിവൈഭവവും നേതൃത്വവാസനയും പ്രകടമാക്കി. സെമിനാരി പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ശെമ്മാശൻ കോട്ടയം ഭദ്രാസന മെത്രാനായിരുന്ന കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറിയായി. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം മലങ്കരയിലെ മിക്ക പള്ളികളും സന്ദർശിച്ചു. വിജ്ഞാനാർജ്ജനത്തിൽ അതീവ താല്പര്യം കാട്ടിയിരുന്ന ശെമ്മാശൻ പള്ളം സി. എം. എസ്. ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു. ഒരു വർഷം മാത്രമേ പഠനം നീണ്ടു നിന്നുള്ളൂ. കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്നിവർ സിലോൺ യാത്ര നടത്തിയപ്പോൾ, ശെമ്മാശനും കൂടെ പോയിരുന്നു. 1896 ഓഗസ്റ്റ് 11 -നു കശ്മീശയായി. ഓഗസ്റ്റ് 21 -ന് റമ്പാനും. ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ മലങ്കരസഭയുടെ പൊതുധാരയിൽ ലയിച്ച് സമർപ്പണബോധത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. കടവിൽ തിരുമേനിയുമായുള്ള സമ്പർക്കം അതിനുപകരിച്ചു. 18 വർഷം അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞു. ആലുവായിൽ കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കിയും കഴിഞ്ഞു.

ആലുവാ കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു സഭാ കേന്ദ്രം ഉണ്ടായില്ലെല്ലാ എന്ന ചിന്ത തിരുമേനിയെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം സാധിതമാക്കാൻ ശിഷ്യൻ തയ്യാറായി. അരമന നിർമ്മാണക്കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രസിഡണ്ടായി പ്രവർത്തിച്ച റമ്പാച്ചൻ, നിശ്ചിത സമയത്തിനുള്ളിൽ പണി പൂർത്തീകരിച്ചു. കടവിൽ തിരുമേനി കുദാശ കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു സന്തുഷ്ടനായി. ഏറെത്താമസിയാതെ ആ പിതാവ് കാലം ചെയ്തു.

1906, 1907 വർഷങ്ങളിൽ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘സഭാ പഞ്ചാംഗം’ എന്ന ലഘു ഗ്രന്ഥം അമൂല്യമായ ഒരു ചരിത്ര രേഖയാണ്. സഭാ സംബന്ധമായി അന്നു ലഭ്യമായിരുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിലുൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ സുസ്ഥിരതയ്ക്കും ഭരണക്രമീകരണത്തിനും മെത്രാന്മാർ ആവശ്യമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാനെയും കരോട്ടു വീട്ടിൽ യുയാക്കിം റമ്പാനെയും മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്താൻ പരിശുദ്ധ സുന്നഹദോസ് തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ

മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. ചെങ്ങന്നൂർ പഴയ സുറിയാനിപ്പള്ളിയിൽ 1913 ഫെബ്രുവരി 9 ന് സ്ഥാനാഭിഷേക ചടങ്ങുകൾ നടന്നു. ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ (44) മാർ പീലക്സിനോസ് എന്ന പേരിൽ അഭിഷിക്തനായി. അദ്ദേഹം കോട്ടയം - അങ്കമാലി ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ അധിപനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു.

സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ വീണ്ടും പ്രതിസന്ധി ഉണ്ടായി. മലങ്കരയിൽ സ്ഥാപിതമായ കാതോലിക്കേറ്റ് അനാഥമാകാതിരിക്കുവാൻ നേതാക്കന്മാർ ഗൗരവപൂർവ്വം ആലോചനകൾ ആരംഭിച്ചു. കല്ലാശ്ശേരിൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, കാരൂചിറ മാർ പീലക്സിനോസ് എന്നിവരിലൊരേക്കിലും കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുവാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി നിർബന്ധിച്ചു വെങ്കിലും അവർ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. അവസാനം പേരെഴുതി ചീട്ടിട്ടു. ചീട്ടു മാർ പീലക്സിനോസിനു തന്നെ വീണു. ഇത്ര മാത്രം ഉയർന്ന പദവിക്കു താൻ എത്ര നിസ്സാരൻ എന്നു ചിന്തിച്ച തിരുമേനി വീണ്ടും കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ പല വഴിയിലൂടെ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ സഭയുടെ സംഘർഷകലുഷിതമായ അന്തരീക്ഷവും സഹോദര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെ സ്നേഹോഷ്മളമായ നിർബന്ധവും അത്തായ പ്രമുഖരുടെ അകളങ്കമായ സ്നേഹവും നിമിത്തം അദ്ദേഹം അവസാനം സമ്മതിച്ചു.

1925 ഏപ്രിൽ 30 -ന് വ്യാഴാഴ്ച നിരണം സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ വച്ചു ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കായായി വാഴിക്കപ്പെട്ടു. ബാവായുടെ പ്രഥമ ഇടയലേഖനം ചരിത്രത്തിലെ ഒരു അമൂല്യ രേഖയാണ്. വള്ളിക്കാട്ട് ദയറാ വേദാഭ്യാസ ശാലയാക്കി മാറ്റി. പല ദേവാലയങ്ങളും ഒരു സ്കൂളും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു.

നെയ്തൂർ ആസ്പത്രിയിൽ വെച്ച് ഒരു ഓപ്പറേഷനെ തുടർന്ന് 1928 ഡിസംബർ 17 -ന് കാലം ചെയ്തു. വള്ളിക്കാട്ടു ദയറായിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു.

രണ്ടാം കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ കാലത്തെ പ്രധാന സംഭവം ഹൈക്കോടതിയുടെ മുമ്പാകെയിരുന്ന വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ പുനർ വിചാരണയുടെ വിധി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് അനുകൂലമായി ഉണ്ടായി എന്നു ഉള്ളതാണ്.

കരോട്ടു യുയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് 1925 ജൂൺ 6 -ന് കാലം ചെയ്തു. പരുമല സെമിനാരിയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടു വർഷത്തിനു ശേഷം ക്നാനായ ഇടവകയുടെ ഇടവഴിക്കൽ മാർ സേവേറിയോസ് 1927 ജൂൺ 11 -ന് ദിവംഗതനായി. കോട്ടയം വലിയ പള്ളിയിൽ കബറടക്കി.

ബഥനി ആശ്രമം

ബഥനി ആശ്രമത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കൾ ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് എന്ന പണിക്കരച്ചന്തും (പിന്നീട് മാർ ഈവാനിയോസ്) ഡീക്കൻ അലക്സിയോസും (പിന്നീട് മാർ തേവോദോസ്യോസ്) ആയിരുന്നു. ജോൺ ആർ. മോട്ട് എന്ന സുപ്രസിദ്ധ അമേരിക്കൻ മിഷനറിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 1912 -ൽ സെറാമ്പൂരിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനം നടന്നു. ക്ഷണം കിട്ടിയതനുസരിച്ച് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും, ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവർഗീസും കൽക്കട്ടക്കു പോയിരുന്നു. ആ പരിചയത്തിന്റെ പേരിൽ പണിക്കരച്ചന്തു സെറാമ്പൂർ കോളജിൽ പ്രൊഫസറായി ജോലി കിട്ടി. ഏതാനും വർഷം അവിടെ ജോലി ചെയ്തു. നാട്ടിൽ നിന്നു കുറെ ചെറുപ്പക്കാരെ സെറാമ്പൂരിൽ കൊണ്ടുപോയി പഠിപ്പിച്ചു. കേരളത്തിൽ മടങ്ങി എത്തി ഡീക്കൻ അലക്സിയോസും മറ്റു ചിലരുമായി ഒരു സന്യാസാശ്രമവും കന്യാസ്ത്രീ മഠവും ആരംഭിക്കാൻ വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തു. സെറാമ്പൂരിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ അതിനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയിരുന്നു. മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ ശേഷം അദ്ദേഹം എഴുതിയ *ഗിരിദീപം: ബഥനിയുടെ ഏതാവൽ ചരിത്ര സംഗ്രഹം* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“.... ദൈവത്തിന്റെ അപാരമായ കരുണയാൽ മാത്രം സെറാമ്പൂരിൽ തുടങ്ങിവെച്ച ശൈശവാശ്രമത്തെ എവിടെക്കൊണ്ടുപോയി വേണം പ്രതിഷ്ഠിക്കാനെന്നും ആ വിഷയത്തിൽ എന്തെല്ലാമാണ് മുൻകൂട്ടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു നമ്മുടെ അനന്തര ചിന്തകൾക്കു വിഷയീഭവിച്ചത്. പ്രപഞ്ചത്തിരമാലകളുടെ ശബ്ദം പോലും കേൾക്കപ്പെടാൻ ഇടയില്ലാത്തതായി ഒരു ഭൂവിഭാഗം എവിടെയുണ്ടാകും എന്നു നാം അന്വേഷിക്കാൻ തുടങ്ങി (ഈ എഴുതിയ മാർ ഈവാനിയോസ് പിന്നീട് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് ഈവാനിയോസായപ്പോൾ തിരക്കേറിയ തലസ്ഥാന നഗരിയായ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലെ പട്ടത്തു തന്നെ അരമന പണിത് സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതിൽ നിന്ന് ആളുടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി ഏതാണ്ട് മനസ്സിലാക്കാം. എഴുതുന്നത് ഒന്നും, പ്രവർത്തിക്കുന്നത് മറ്റൊന്നും. ഇതായിരുന്നുവല്ലോ ആ മഹാപുരോഹിതന്റെ ജീവിത ശൈലി!). ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീലിനെ പറഞ്ഞ് ബോധിപ്പിച്ച് 100 ഏക്കർ സ്ഥലം ദാനമായി സംഘടിപ്പിച്ചു. വടശ്ശേരിക്കരക്കടുത്ത് പെരുനാട്ടിൽ ആശ്രമം സ്ഥാപിതമായി. അതിനടുത്ത് ഗവൺമെണ്ട് പുറമ്പോക്കായി കിടന്നിരുന്ന 300 ഏക്കർ സ്ഥലം മാമ്മൻമാപ്പിളയുടെ സഹായത്താൽ പതിപ്പിച്ചു വാങ്ങിച്ചു. അങ്ങിനെ 400 ഏക്കർ ഭൂമിയുടെ ഉടമ എന്ന് പറയാവുന്ന രീതിയിൽ ഒരു ഭൂപ്രഭുവായി പെരുനാട്ടിൽ ആശ്രമാധിപനായി കൂടി.”

മലയാളവർഷം 1088 നും 1098 നും ഇടയിലുള്ള ഒരു ദശവർഷ

കാലത്തെക്കുറിച്ച് പാറേട്ട് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: “ഒരു ഘട്ടത്തിൽ മലങ്കര നസ്രാണികൾക്കു കോരിത്തരിപ്പ് ഉണ്ടാക്കുകയും, മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ അവരെ കിടിലം കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്ത ഓമനക്കൂട്ടനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ബകാസൂരനായി മാറിയ ‘ബഥനി’യുടെ ഉദയം ഈ ദശകത്തിലായിരുന്നു. മുകളിൽ പറഞ്ഞ ദശകത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ബഥനിയുടെ ഉദയത്തിന് അതിപ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ട്.

നസ്രാണികളെ റോമാ നൂകത്തിൻ കീഴിലാക്കാൻ വന്ന് 1599 -ൽ ഉദയബേരൂർ സുന്നഹദോസ് നടത്തിയ മെനെസിസ് ഒരു പറങ്കി മെത്രാൻ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മൂന്നാം ദശകത്തിൽ നസ്രാണികളെ തൂത്തുകൂട്ടി റോമാ ഇടക്കിൽ അടയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഈവാനിയോസ് ഒരു നസ്രാണി മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നു എന്നൊരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. പറങ്കി മെത്രാൻ ഭൂരിപക്ഷത്തെ തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ വട്ടശ്ശേരിൽ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ വ്യക്തി മഹാത്മ്യത്താലും മറ്റും മെനെസിസിന്റെ അനിയനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഈവാനിയോസിന് ജനങ്ങൾക്കു പകരം വിശ്വസിച്ചു ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില പള്ളിക്കൂടങ്ങളും പള്ളികളും തൽക്കാലം കൈവശപ്പെടുത്തി അവ കൊണ്ട് തുപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വന്നു.

പഠിപ്പും സാമർത്ഥ്യവും ഉള്ള ആളായതിനാൽ കുറെ സാധുക്കളെ പിന്വേ കൂട്ടാൻ പണിയുണ്ടായില്ല. ആശ്രമാധിപൻ എന്തു പറഞ്ഞാലും അനുസരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ബഥനി ആശ്രമത്തിലെ നിയമം. മട്ടയ്ക്കൽ ഫാ. അലക്സിയോസ്, യാക്കോബ് ശെമ്മാശ്ശൻ എന്നിവരായിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ് കഴിഞ്ഞാൽ ആശ്രമത്തിലെ മറ്റു പ്രധാനികൾ. ഉറച്ച നട്ടെല്ലില്ലാത്തവരും സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കാൻ വേണ്ടത്ര കഴിവില്ലാത്തവരും, ഏതാണ്ട് റാൻ മുളികളായ കുറെപ്പേരെ ബഥനി അച്ചന്മാരായി കാഷായ വസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ചു പട്ടം കൊടുപ്പിച്ചു കൂടെ കൊണ്ടു നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ആശ്രമത്തിന്റെ പേരിൽ പണം പിരിവു നടത്തുകയായിരുന്നു ആശ്രമ വൈദികരുടെ മുഖ്യ തൊഴിൽ. മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സിയോസ് അച്ചനെ വിദേശത്തയച്ചും പണം പിരിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കാ ബാവാ ദിവംഗതനായപ്പോൾ അടുത്ത കാതോലിക്കാ മാർ ഈവാനിയോസ് ആകുമെന്നു പലരും കരുതി. പക്ഷേ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ റോമാ സഭാ പ്രവേശനം സംബന്ധിച്ച തീവ്രാഭിലാഷം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇട വന്ന വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തെ അടുപ്പിച്ചില്ല. അതു ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഭാഗ്യമായിട്ട് വേണം കരുതാൻ. റഫ്‌മാനിയ പാത്രിയർക്കീസുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തി റോമായിൽ ചേരാൻ കഴിയുംവണ്ണം മാർ ഈവാനിയോസ് രണ്ടാം കാതോലിക്കാബാവാവയെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിച്ച് റോമായിൽ

ചേർക്കാൻ പാകത്തിൽ പല കത്തുകളും എഴുതിയതും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട് (വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി: മലങ്കര സഭയുടെ കോട്ട എന്ന ഗ്രന്ഥം കാണുക. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏഴാം അദ്ധ്യായം 'ആഘാതമേല്പിച്ച വൻചതി' എന്ന ഭാഗം പേജ് 94 മുതൽ വായിച്ചാൽ മേൽപറഞ്ഞ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രം കിട്ടും). ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് റോമായിൽ ചേർന്നു. അങ്ങിനെ പുകഞ്ഞ കൊള്ളി പുറത്തു പോയി! വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി: മലങ്കര സഭയുടെ കോട്ട എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ 'ആഘാതമേല്പിച്ച വൻ ചതി' എന്ന ഏഴാം അദ്ധ്യായത്തിലെ അവസാന ഭാഗം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

“മലങ്കരസഭ മുഴുവൻ തന്റെ പുറകെ വരും എന്ന് വീമ്പിളക്കി റോമായി കത്തിടപാടുകൾ നടത്തിയിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസിന് പിന്നെ നിൽക്കേണ്ടി ഇല്ലാതെയായി. നഷ്ടവീര്യനായ അദ്ദേഹം ഇനി കാത്തു നിന്നാൽ റോമാക്കാരും സ്വീകരിക്കാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്ന് ഭയപ്പെട്ട് ഒട്ടും സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ പാപ്പായുടെ ഇന്ത്യയിലെ ഡെലിഗേറ്റ് അപ്പസ്തോലിക്കായെ കണ്ട് റോമാ സഭയിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്ത് എല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തിവെച്ചു. 1106 കന്നി 4 -ാം തീയതി, അതായത് 1930 സെപ്റ്റംബർ 20-ാം തീയതി ശനിയാഴ്ച രാവിലെ ഏഴര മണിക്ക് കൊല്ലത്തു ചെന്ന് ലത്തീൻ ബിഷപ്പ് ഡോ. അലോഷ്യസ് ബൻസിഗറിന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി മാർപാപ്പ വെഞ്ചരിച്ച വെന്തിങ്ങ കഴുത്തിലണിഞ്ഞ് ഉർബാൻ എട്ടാമൻ പാപ്പാ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സത്യവാചകങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് കത്തോലിക്കനായി. 'പുനരെക്യം' എന്ന ഓമനപ്പേരിട്ട് റീത്ത്കുഞ്ഞാടുകൾ ഈ നടപടിക്ക് ഉച്ചത്തിൽ ഓശാനപാടി. കുറെ സ്ഥാനമോഹികളും, അസംതൃപ്തരും, സ്വയം ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവരുമായ ഒരു പറ്റം ആളുകൾ 'റീത്തു'മായി കത്തോലിക്കാ സഭയിലേക്ക് ചേരിമാറി.”

ഫാ. അലക്സിയോസും ഏതാനും ആശ്രമസ്ഥരും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ഭീഷണികൾക്കും പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും വഴങ്ങാതെ ഉറച്ചു നിന്നു. അതുകൊണ്ട് ബഥനി ആശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് പോകേണ്ടതായി വന്നു. 'എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നു' എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച ഇദ്ദേഹം റോമാ സഭയിൽ ചേർന്ന ശേഷം ആശ്രമ സ്വത്തുക്കളും സഭ വക സ്കൂളുകളും കിട്ടാൻ കേസു കൊടുത്തു.

മർദ്ദിൻ യാത്ര

വീരരാഘവയ്യങ്കാരുടെ വിധി ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. താഴത്തെ കോടതിയിൽ പരിപൂർണ്ണ വിജയം നേടിയ കേസ് ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടുമെന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി കരുതിയിരുന്നില്ല. ഇനി എന്താണ് വേണ്ടതെന്ന ആലോചനയായി. ഹൈക്കോടതി വിധിക്കു ശേഷം

17 ദിവസം കഴിഞ്ഞ് 1098 മീനം 28 -നു മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് പരുമല സെമ്മിനാരിയിലേക്ക് നീങ്ങി. അവിടെ ഒരു മാസത്തോളം പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. മർദ്ദീനിൽ പോയി അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കീസായ മാർ ഏലിയാസ് തൃതീയനെ കണ്ടു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കണമെന്ന് ഒരു വാഞ്ചര അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായി. ചില ഉത്തമ സുഹൃത്തുക്കളുമായി ആശയം കൈമാറി. എല്ലാവരും അനുകൂല അഭിപ്രായമാണ് പറഞ്ഞത്. അങ്ങിനെയാണ് മർദ്ദീനിൽ പോകാൻ ഉറച്ചത്. പരുമല നിന്നും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി, പുതക്കുഴിയിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ, ചെറിയമാത്തിൽ സ്കറിയാ മല്പാൻ, സ്വന്തം ശുശ്രൂഷകൻ അയ്പ്, കുന്നംകുളം കൊടലൻ വാറു ഇവരാൽ അനുഗതനായി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു കൂണ്ട സെമ്മിനാരിയിൽ എത്തി വിശ്രമിച്ചു.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി 1098 മിഥുനം 12 -ന് (1923 ജൂൺ 23) കൂണ്ട നിന്നു പുറപ്പെട്ട് ബോംബെയിലും അവിടെ നിന്നു മിഥുനം 21 -ന് വറ്റില എന്ന കപ്പലിൽ ബ്രസായിലും അവിടെ നിന്നു തീവണ്ടി മാർഗ്ഗം ബാഗ്ദാദു വഴി മുസലിലും എത്തി. ക്ലേശകരമായ യാത്രയ്ക്കു ശേഷം ആഗസ്റ്റ് 1 -നു മർദ്ദീനിൽ എത്തി. ഒരാഴ്ചയോളം പാത്രിയർക്കീസും മെത്രാപ്പോലീത്തായും മലങ്കരയിലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും പറ്റി സംസാരിച്ചു. മാർ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരയിൽ വന്ന് ലൗകികാധികാരം സ്ഥാപിച്ച് ഉടമ്പടി കൊടുക്കണമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതും, ഉടമ്പടി കൊടുക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ മുടക്കിയതും അതു മൂലം സഭ രണ്ടു കക്ഷികളായി പിരിഞ്ഞതും, ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. മാർ അബ്ദേദ് മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരയിലേക്ക് വന്നതും കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം പുനഃസ്ഥാപിച്ചതും മൂന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ വാഴിച്ചതും വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ താഴേ കോടതി വിധിയും ഹൈക്കോർട്ട് വിധിയും വിശദമായി പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു. മലങ്കര സഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പിളർപ്പ് തീർത്തു സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, മലങ്കരയ്ക്കു അന്ത്യോഖ്യായുമായുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നതിനും വേണ്ടിയാണു, വാർദ്ധക്യ കാലത്തു ക്ലേശപൂർണ്ണമായ വിദേശ യാത്രയ്ക്ക് മുതിർന്നതെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ വ്യക്തമാക്കി. അബ്ദൽ മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരയിൽ വെച്ച് വാഴിച്ച മേല്പട്ടക്കാരെ അംഗീകരിച്ചു സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാത്ത പക്ഷം സഭ നശിച്ചു പോകുമെന്നും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ ധരിപ്പിച്ചു.

ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് ശേമ്യ വംശജനായിരുന്നതിനാൽ വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വമാണ് ഉത്തരം പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ലൗകിക അധികാരം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ച് ഉടമ്പടി തരികയാണെങ്കിൽ അന്ത്യോഖ്യായും മലങ്കരയും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദബന്ധം പുനഃ

സ്ഥാപിക്കാൻ എളുപ്പമായിരിക്കും എന്നാണ്. നോക്കണെ ശീമക്കാരന്റെ ബുദ്ധി. അതായത് മലങ്കര നസ്രാണികൾ അന്ത്യോഖ്യൻ അറബി വംശജരുടെ അടിമയാകണമെന്ന്!

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി നയത്തിൽ കൂടിക്കൊണ്ട് പാത്രിയർക്കീസിനെ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു: “അന്ത്യോഖ്യ പാത്രിയർക്കീസിനു മലങ്കരസഭയുടെ ലൗകികങ്ങളിന്മേൽ അധികാരമില്ലെന്ന് തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും അത്യുന്നത നീതിപീഠങ്ങൾ വിധിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത കാലത്തും എനിക്കു എതിരെ ഉണ്ടായ ഹൈക്കോടതി വിധിയിൽ പോലും പാത്രിയർക്കീസിന് ലൗകികാധികാരം ഇല്ലെന്നാണ് തീർച്ച ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. വിവിധ നീതിന്യായ കോടതികളുടെ ഐക്യകണ്ഠേനയുള്ള തീർപ്പിന് എതിരായി ഉടമ്പടി എഴുതുവാൻ ഭയമാണ്. എഴുതിയാൽ തന്നെയും പാത്രിയർക്കീസിന് അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനം ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. ഞാൻ നിയമം ലംഘിച്ചു എന്നും എന്റെ സമുദായത്തോട് വഞ്ചന കാണിച്ചു എന്നും വരുത്താനേ അതുകൊണ്ട് കഴിയുകയുള്ളൂ.”

അബ്ദൽ മശിഹാ, അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസുമാരുടെ പിൻഗാമിയായി 1917 ഫെബ്രുവരി രണ്ടിന് പാത്രിയർക്കീസായ ആളാണ് മാർ ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ്. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി 67 ദിവസം ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിനോടൊരുമിച്ച് മർദ്ദീനിൽ താമസിച്ചു. അദ്ദേഹവുമായി സഭാ സമാധാന ചർച്ച നടത്തി. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് വീശി എറിഞ്ഞ മുടക്കനെ ഓലപ്പാമ്പിനെ തിരികെ എടുക്കണമെന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് അവസരോചിതമായി മുടക്ക് റദ്ദാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചു. അബ്ദൽ മശിഹാ വാഴിച്ച എല്ലാ മേൽപ്പട്ടക്കാരെയും അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മുടക്ക് റദ്ദ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതായും ഒരു കൽപ്പന എഴുതി യൂലിയോസ് മെത്രാനെ ഏൽപ്പിച്ച് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോടൊപ്പം മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ചു.

അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര വന്നപ്പോൾ കൂടെ കേരളത്തിലേക്ക് വന്ന റമ്പാന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു മാർ യൂലിയോസ്. യൂലിയോസിനെ മർദ്ദീനിൽ വെച്ച് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ സഹകരണത്തോടു കൂടിയാണ് ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് മെത്രാനായി വാഴിച്ചത്. മലങ്കരയിലേക്കുള്ള മാർ യൂലിയോസിന്റെ വണ്ടിക്കൂലിയും മറ്റ് യാത്രച്ചെലവുകളും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയാണ് വഹിച്ചത്.

മാർ ദീവന്നാസ്യോസും, മാർ യൂലിയോസും 1917 ഒക്ടോബറിൽ മലങ്കര എത്തി. ബോംബെയിൽ നിന്നു ആർക്കോണം റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയപ്പോഴാണ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാരുടെ മുടക്കു തീർക്കുന്ന

കല്പന പലരും കണ്ടത്. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഈ സന്ദേശം കാണിക്കാൻ ദിവനാസ്യോസ് തിരുമേനി യൂലിയോസിനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും, യൂലിയോസ് തടസ്സമൊന്നും പറയാതെ അതെടുത്തു കാണിക്കുകയും ചെയ്ത മഠത്തിൽ മല്പാൻ അതു ഉച്ചത്തിൽ വായിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസ് ഗിരിദീപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള ജീവിത സ്മരണകൾ എന്ന ആത്മകഥയിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: “വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ മർദ്ദിനിൽ നിന്നു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ എത്തുമെന്നറിഞ്ഞ് ഒരു സംഘം ആളുകൾ ഷൊർണ്ണൂർ വരെ പോയി. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി എറണാകുളത്തു വന്ന് അവിടെ കുറെ ദിവസം താമസിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും മുടക്കഴിച്ചിട്ടില്ലെന്നും മറ്റും ശ്രുതികൾ പൊങ്ങി. യൂലിയോസ് മുടക്കഴിക്കൽ രേഖ സ്വന്തം പെട്ടിയിൽ പോലും വെയ്ക്കാതെ, അകത്തെ കീഴയിൽ ഇട്ട്, അരവാറിട്ടു കെട്ടിക്കൊണ്ടു നടക്കുകയായിരുന്നു. കൊള്ളക്കാരും കള്ളന്മാരും നിറഞ്ഞ മർദ്ദിനിലെ അരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ പരിചയ പ്രതീതി അതിൽ ബിംബിച്ചിരുന്നു. മർദ്ദിനിൽ വെച്ച് മുടക്കഴിച്ചുവെന്നു കേട്ടപ്പോഴെ ഇവിടെ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നവർ പിണങ്ങി. മർദ്ദിനിൽ ചെന്നു കണ്ടയുടൻ മുടക്കഴിച്ചതിൽ ഉണ്ടായ രോഷം വിവരിക്കാവതല്ല. വാശിയോടെ പണം ചെലവു ചെയ്ത് കേസുകൾ നടത്തിയത് അവരാണല്ലോ. സി. ജെ. കുര്യൻ സുറിയാനി ഭാഷ വശമുള്ള ഒരാളെ യൂലിയോസിന്റെ അടുക്കൽ അയച്ച് മുടക്കഴിച്ച രേഖ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് പുറത്തെടുക്കരുതെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. യൂലിയോസ് അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് സമ്മതിച്ചു. സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം മറ്റാർക്കും മനസ്സിലാകാതിരിക്കുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേക വാചകത്തിൽ കോട്ടയത്തേക്ക് കമ്പി അടിക്കണമെന്ന് ദൂതനു നൽകിയിരുന്ന നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് കമ്പി അടിച്ചു. വാചകം Saw merchant. Terms agreed എന്നായിരുന്നു (വ്യാപാരിയെ കണ്ടു. വ്യവസ്ഥകൾ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു) എന്ന് ദൂതൻ തന്നെ പിന്നീട് പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയിലെ നേതാക്കന്മാരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ മാർ യൂലിയോസ് പെട്ട് ആ മുടക്കു കല്പന പരസ്യമായി പള്ളികളിൽ വായിച്ചില്ല. ആ കല്പന മുങ്ങി; അല്ല മുക്കി. യൂലിയോസിന് എത്ര പ്രതിഫലം കിട്ടിയിരിക്കാം എന്നു ചിന്തിക്കുവാനേ പറ്റൂ.

യൂലിയോസ് മെത്രാൻ പിന്നീട് മുടക്കു തീർത്ത കല്പന തന്റെ പക്കൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ തന്നിട്ടേ ഇല്ലെന്ന് തീർത്തു പറഞ്ഞു. 1930 -ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ *മലങ്കരസഭയുടെ കുഴൽ കണ്ണാടി* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (പേജ് 35) നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. പ്രതിദിനം പത്രത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തതായിട്ടാണ് അതിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ചോദ്യം: “മാർ ഏലിയാസ് തൃതീയൻ, മാർ ഗീവറുഗീസിന്റെ മൂടക്കു തീർത്ത് ഒരു കല്പന അവിടുത്തെ കൈയിൽ തന്നിരുന്നുവെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നാൽ അതു നേരാനോ?” യൂലിയോസ് മെത്രാൻ: “അല്ല.” ചോദ്യം: “അതായത് മൂടക്കുതീർത്തു ഒരു കല്പന പാത്രിയർക്കീസ് അവിടുത്തെ കൈയിൽ തന്നിട്ടില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്?” മാർ യൂലിയോസ്: “അതേ. തന്നിട്ടില്ല.”

പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ മെത്രാന്മാർ

1911 ആഗസ്റ്റ് 31 -ന് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ക്കന്നായ ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടി വാഴിച്ച ഇടവഴിക്കൽ മാർ സേവേറിയോസ് 1102 ഇടവം 28 ന് (11-6-1927) കാലം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി ഒറ്റത്തെയ്ക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാറെ ദീയസ്കോറോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാനായി വാഴിച്ചു. കായങ്കുളം ജോൺ ഉപദേശിയുടെ മകൻ മീഖായേൽ കത്തനാറെ ദീവന്നാസ്കോറോസ് എന്ന പേരിലും വാഴിച്ചു. യറുശലേമിൽ വെച്ചാണ് രണ്ടു പേരെയും വാഴിച്ചത്. ഇതിൽ ദീയസ്കോറോസ് മെത്രാൻ 1939 ൽ റോമാ സഭയിൽ ചേരുകയും വിശ്രമ ജീവിതം നയിച്ചു വരവെ നിര്യാതനാവുകയും ചെയ്തു.

1102 തുലാത്തിൽ (1927) പുത്തൻകുരിശിൽ വെച്ച് കണ്ടനാട് ഭദ്രാസനത്തിലെ പള്ളി പ്രതിപുരുഷ യോഗം കൂടി ഔഗേൻ റമ്പാനെ ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്തായായി വാഴിക്കുന്നതിന് തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഔഗേൻ റമ്പാനെ 1102 ഇടവത്തിൽ മാർ തീമോത്തിയോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ഏലിയാസ് തൃതീയൻ യെറുശലേമിൽ വെച്ച് വാഴിച്ചു. പിന്നീട് ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തേക്ക് മാറിയ ഇദ്ദേഹത്തിന് മലങ്കരയിലെ നാലാമത്തെ കാതോലിക്കായായി ഭരണം നടത്താൻ (1964 - 1975) ദൈവം സംഗതിയാക്കി.

സഭാ സമാധാന യോഗങ്ങൾ

സമരിക്കേസും, വട്ടിപ്പണക്കേസും, മറ്റു കേസുകളും നടത്തി ജനങ്ങൾക്ക് ഇതിനകം മടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മൂടക്കു കൊണ്ടോ കേസു കൊണ്ടോ വിചാരിച്ച ഫലം ഒന്നും കിട്ടാനില്ലെന്ന് പലർക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമാധാനമായിട്ട് ഭിന്നതകൾ അവസാനിപ്പിച്ച് മുമ്പോട്ടു പോകാം എന്നൊരു തോന്നൽ ഉണ്ടായി. ഭിന്നിച്ചു നിൽക്കുന്ന രണ്ടു കക്ഷികളും യോജിച്ച് സമാധാനം കൈവരുത്താൻ 1101 - 1102 എന്നീ കാലങ്ങളിൽ സമുദായ പ്രമുഖന്മാർ മുൻകൈയെടുത്ത് യോഗങ്ങളും, ചർച്ചകളും സംഘടിപ്പിച്ചു. 1102 കുറുംഭം 2 -ന് ആലുവായിൽ കോനാട്ടു മല്പാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗം കൂടി. ഒ. എം. ചെറിയാൻ, എ. എം. വർക്കി തുടങ്ങിയ പ്രമുഖർ കാതോലിക്കാ ഭാഗം

പ്രസംഗകരായി വന്നു. പാത്രിയർക്കീസിനെ സന്ദർശിച്ച് സമാധാനത്തെ പറ്റി സംഭാഷണം ചെയ്യാനായി ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷനെ അയയ്ക്കാൻ ആലോചനയുണ്ടായി. എന്നാൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ തണുത്ത പ്രതികരണം കാരണം ഡെപ്യൂട്ടേഷനെ അയയ്ക്കേണ്ടെന്നു വെച്ചു. അതിനെക്കുറിച്ച് പാറേട്ട് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “ഭാഗ്യവശാൽ ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ പോയില്ല. ആ നാണക്കേടിന് ഇടയാകാതെ മലങ്കര രക്ഷപ്പെട്ടു.”

മലങ്കര അസ്സോസിയേഷൻ 1930

മലയാള വർഷം 1105, 1106 എന്നീ കൊല്ലങ്ങളിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് പല പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടായി. മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ റോമാ കമ്പം അത്യുച്ചത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതു നിമിഷവും അദ്ദേഹവും അനുയായികളും സഭ വിട്ടു പോകും എന്ന നിലയിൽ കാര്യങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. അഴിയാത്ത മുടക്കു മുടക്കി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയാത്തവിധം ബന്ധനസ്ഥനാക്കുവാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട ഏലിയാസ് തൃതീയൻ സൃഷ്ടിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ, ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ വിഷയത്തിൽ നേരിടേണ്ടി വന്ന അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പലതും ഉണ്ടായിരുന്നു. ബഥനി മെത്രാൻ മാർ ഈവാനിയോസും, തെയോഫിലോസും സഭ വിട്ടു പോകുമെന്ന് തീരുമാനമായ സ്ഥിതിക്ക് അവർക്കു പകരം മേൽപട്ടക്കാരെ വാഴിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാനായി 1106 ചിങ്ങം 19 ന് മലങ്കര അസ്സോസിയേഷൻ പഴയ സെമിനാരിയിൽ വെച്ചു കൂടി. മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ അംഗസംഖ്യ 33 എന്നായി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. കൈ വിട്ടു പോയി എന്നു തീർച്ചപ്പെട്ട ബഥനി മെത്രാന്റെ ഒഴിവിലേയ്ക്കും മറ്റും ആവശ്യാനുസരണം വാഴിക്കുന്നതിന് പുത്തൻകാവിൽ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ, ഫാ. മാത്യൂസ് പാറേട്ട്, ചെറിയമംത്തിൽ സ്കറിയാ കത്തനാർ, വാളക്കുഴിയിൽ ജോസഫ് കത്തനാർ, ബഥനിയിലെ ഫാ. അലക്സിയോസ്, ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ് പ്രൊഫ. കെ. സി. ചാക്കോ എന്നിവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഭരണഘടനാ കമ്മിറ്റിയിലേക്കും ഏതാനും കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഭരണഘടനയുടെ ഡ്രാഫ്റ്റ് തയ്യാറാക്കി ഒരു വർഷത്തിനകം സമർപ്പിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു.

ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ്

വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കുണ്ടായ അന്തിമ വിജയം പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയെ വല്ലാതെ ഞെട്ടിച്ചു കളഞ്ഞു. ഹൈക്കോടതിയിൽ ആദ്യ വിജയം കിട്ടിയതിൽ ആഹ്ലാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷി മലങ്കര സാമ്രാജ്യം മുഴുവൻ പിടിച്ചടക്കി എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ കഴിയുമ്പോഴാണ് പുനർ വിചാരണ പതൃക്കെ തല പൊക്കിയതും.

പുനരിന്റെ തീർപ്പ് വരുന്നതിനു മുൻപ് സി. ജെ. കുര്യനും, കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാനും കടന്നുപോയി. അതോടെ പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തു നേതാക്കന്മാരില്ലാതെ വന്നു. ബാവാ കക്ഷി ഭാഗത്തെ മെത്രാന്മാർ തമ്മിൽ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതായി. മാർ യൂലിയോസും മറ്റു മെത്രാന്മാരും തമ്മിലുള്ള മത്സരം പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയുടെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ആ വസ്തുത അവരിൽ ചിലരെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി. മെത്രാന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസമോ, നേതൃസ്ഥാനത്ത് എത്തിയവരെപ്പറ്റിയുള്ള അവിശ്വാസമോ മാറ്റാൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ വരുത്തുക മാത്രമാണ് പോംവഴി എന്ന് ചിലർ കൂടിയാലോചിച്ച് തീരുമാനിച്ചു. അന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ തീപ്പൊരി പ്രസംഗകനായ മീഖായേൽ മെത്രാൻ, യൂലിയോസ് മെത്രാൻ, ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തിയോസ്, പൗലോസ് മാർ അത്താനാസിയോസ്, ക്നാനാ യക്കോരുടെ മെത്രാൻ ദീയസ്കോറോസ് എന്നിവർ 1105 വ്യശ്ചികത്തിൽ (1930) ആലുവാ തൂക്കുന്നത് സെമിനാരിയിൽ വെച്ച് ഒരു സുന്നഹദോസ് കൂടി എല്ലാവരും യോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ഒരു മിനിമം പരിപാടിയെങ്കിലും രൂപവൽക്കരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. യൂലിയോസ് അന്തോഖ്യാ പ്രതിനിധി എന്ന പേരിൽ ഒരു കുട്ടി പാത്രിയർക്കീസിനെപ്പോലെയാണ് പെരുമാറിയത്. അത്താനാസിയോസ് മെത്രാനുപോലും ഇതു സഹിക്കാൻ കഴിയാതെയായി. ഔഗേൻ മെത്രാൻ ആദ്യം മുതലെ യൂലിയോസുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു പോയിരുന്നില്ല. ദീയസ്കോറോസിന് ഇതൊന്നും ഒരു പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു. മലയാളത്തുകാരായ മെത്രാന്മാർക്ക് യോജിപ്പില്ലെങ്കിലും അവർ ഗൂഢാലോചന നടത്തി തന്നെ അക്കരകടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുമെന്നായിരുന്നു ബുദ്ധിമാനായ യൂലിയോസ് മെത്രാന്റെ ഭയം. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നു കാര്യങ്ങൾ എങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ അവരെല്ലാം യോജിച്ചു. അതായത് പാത്രിയർക്കീസിനെ ഉടൻ വരുത്താൻ മുസലിലേക്ക് കമ്പി സന്ദേശം അയക്കാൻ.

മലങ്കരയിൽ നിന്നുള്ള ക്ഷണം കിട്ടിയപ്പോൾ ഇനി ഒട്ടും അമാന്തിച്ചു കൂടെന്ന് പാത്രിയർക്കീസിന് തോന്നി. ഉടനെ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഏലിയാസ് തൃതീയൻ, ക്ലീമിസ് എന്നൊരു മെത്രാൻ, രണ്ടു റമ്പാന്മാർ, ഒരു റൈട്ടർ എന്നിവർ 1106 കുംഭം 21 ന് കറാച്ചിയിൽ എത്തി. ഇന്നു പാക്കിസ്ഥാന്റെ ഭാഗമായ കറാച്ചി അന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗമായിരുന്നല്ലോ. കറാച്ചിയിൽ നിന്ന് പിറ്റേ ദിവസം ന്യൂഡൽഹിയിൽ എത്തി. രണ്ടു ദിവസം അവിടെ താമസിച്ചശേഷം വൈസ്രോയിയെ കണ്ട് സംഭാഷണം നടത്തി. ഇന്ത്യയിൽ വൈസ്രോയി കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത സ്ഥാനം ഉള്ള ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ വെസ്റ്റ് കോട്ടുമായി ഏലിയാസ് തൃതീയൻ സംഭാഷണം നടത്തി. സഭാ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ബാവാ വന്നതിൽ താൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു എന്നും സമാധാനം സംബന്ധിച്ച് ഒരു പരസ്പര ധാരണയിൽ എത്തണമെന്നും വൈസ്രോയി ഉപദേശിച്ചു.

വൈസ്രോയി ഇടപെടുന്നു

മലങ്കരസഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ വൈസ്രോയി ഇടപെടുന്നതിന് കാരണമായതിന്റെ പശ്ചാത്തലം 1106 മീനം 17 ന് മലയാള മനോരമ 'മലങ്കര സുറിയാനി സഭ' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം:

“ഇർവിൻ പ്രഭു കഴിഞ്ഞ ആണ്ടിൽ തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ സമുദായത്തിലെ ഇരുവിഭാഗത്തിലും പെട്ട മേൽപ്പട്ടക്കാരുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ വിഷമസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ തന്നാൽ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യാൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് വൈസ്രോയി പ്രസ്താവിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കുന്നത് സമ്മതവും സന്തോഷവുമാണെന്ന് കാതോലിക്കാബാവായും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും മറ്റും ബ്രിട്ടീഷ് പ്രതിനിധി വഴി അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചു. വൈസ്രോയി ഇറാക്കിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഹൈക്കമ്മീഷണറിലൂടെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞു. വൈസ്രോയിയുടെ താല്പര്യം അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നും താൻ ഉടൻ തന്നെ ഇന്ത്യയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ട് വഴക്കവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കാമെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് മറുപടി കൊടുത്തു. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഏലിയാസ് തുതീയൻ ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് വൈസ്രോയിയെ കണ്ടത്. തർക്കങ്ങൾ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥ കോടതിക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി സംസാരിച്ച് വഴക്കുകൾ അവസാനിപ്പിക്കാനാണ് ആഗ്രഹം എന്നും വൈസ്രോയിയെ പാത്രിയർക്കീസ് ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ തന്നെയും ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ വെസ്റ്റ് കോട്ടം അപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബിഷപ്പ് ഗോറും പാത്രിയർക്കീസും മദ്രാസിൽ വെച്ച് കണ്ട് സമാധാനപരമായ ഒരു പദ്ധതി കണ്ടുപിടിക്കാൻ നോക്കണമെന്ന് വൈസ്രോയി ഉപദേശിക്കുകയും പാത്രിയർക്കീസ് അതു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരുടെ ആലോചന ഫലവത്താകുന്ന പക്ഷം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ മദ്രാസിലേക്ക് ക്ഷണിക്കാമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു പേർ മാർച്ച് 18, 19 എന്നീ തീയതികളിലായി കൂടിയാലോചിച്ചു എങ്കിലും ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ പാത്രിയർക്കീസ് തിരുവിതാംകൂറിൽ എത്തി വേണ്ടപ്പെട്ടവരുമായി ആലോചന തുടരാമെന്നു പറഞ്ഞ് മദ്രാസിലെ ആലോചന അവസാനിപ്പിച്ചു. വൈസ്രോയിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥ ശ്രമം വിഫലമായിപ്പോയതിൽ എല്ലാവർക്കും വലിയ വ്യസനം തോന്നി. ഏതായാലും പാത്രിയർക്കീസ് ആലുവയിൽ എത്തി എന്നറിഞ്ഞ ഉടനെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി തുക്കുന്നത്ത് സെമിനാരിയിൽ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസുമായി സ്നേഹത്തിൽ വർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം മാർ ദീവന്നാസിയോസ് പ്രദർശിച്ചപ്പോൾ

അതിൽ ഒരു പടി കടന്ന് മഹാമനസ്കത പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ബോധം പാത്രിയർക്കീസിന് ഉണ്ടായി. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽ യാതൊരു വഴക്കും മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ സ്വീകരിപ്പാൻ ഏലിയാസ് തൃതീയൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മർദ്ദീനിൽ വെച്ച് തന്നോടു കാണിച്ച സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾക്കും, സൽക്കാരങ്ങൾക്കും നന്ദി പറയുക മാത്രമാണ് തന്റെ സന്ദർശനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ പറഞ്ഞു. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായിൽ നിന്ന് വിചാരിച്ചതിലധികം സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ബാവാ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളോട് ഒരു പ്രഖ്യാപനം നടത്തി. മാർ ദീവന്നാസിയോസുമായി സ്നേഹബന്ധത്തിൽ കഴിയുവാൻ താൻ തീരുമാനിച്ചതായി അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചു. ആ കുടിക്കാഴ്ച സഭാമക്കൾക്ക് ശുഭപ്രതീക്ഷകൾ നൽകി.

വളഞ്ഞെ നിൽപ്പു ദൂഡം

1106 മീനം 10 ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ആലുവായിൽ ചെന്ന് ഏലിയാസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ കണ്ടു. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഫാ. പാറേട്ട് (പിന്നീട് മാത്യൂസ് മാർ ഈവാനിയോസ്) തന്റെ ഡയറിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “വലിയ മെത്രാച്ചൻ ആലുവായിൽ ചെന്നു പാത്രിയർക്കീസിനെ കണ്ടു. മാനമായി സ്വീകരിക്കുകയും മെത്രാന്മാർ എല്ലാവരും പരസ്പരം ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തതായും സമാധാനം ആയിരിക്കുന്നതായി പാത്രിയർക്കീസ് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതായും കമ്പി വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തൊരാശ്വാസം. ദൈവത്തിനു സ്തുതി.”

മീനം 11 ലെ ഡയറിക്കുറിപ്പ്: “പഴയസെമിനാരിയിൽ പോയി. വിവരമെല്ലാം മെത്രാച്ചൻ തന്നെ പറഞ്ഞു. മെത്രാച്ചന്മാരെല്ലാവരും അന്യോന്യം ചുംബിക്കുകയും കുടിയിരുന്നവർ എല്ലാം മെത്രാച്ചന്റെ കൈമുത്തുകയും ചെയ്തു. കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം സമാധാനമായി തീർന്നിരിക്കുന്നതായി പാത്രിയർക്കീസ് പ്രസ്താവിച്ചു.”

മേടം 15 ലെ ഡയറിക്കുറിപ്പ്: “കാതോലിക്കായുടെ അധികാരം കുറെ കുറച്ചും മെത്രാന്മാരെ വ്യവസ്ഥയൊന്നും കൂടാതെ സ്വീകരിക്കാമെന്നും പാലാമ്പടം വൈകുന്നേരം വന്നു പറഞ്ഞു. മിക്കവാറും തീർന്നേക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. തുർക്കി രാജ്യക്കാരുടെ സമ്പ്രദായമാകകൊണ്ട് നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല. മെത്രാച്ചന് സുഖക്കേടൊന്നുമില്ല.”

മേടം 17 ലെ ഡയറിക്കുറിപ്പ്: “ആലുവാ. ഒൻപതു മണി കഴിഞ്ഞ് മെത്രാച്ചൻ ചെറിയമഠത്തിൽ അച്ചനും, യാക്കോബു ശെമ്മാശനും ഞാനും ഒരു മിച്ച് പാത്രിയർക്കീസിനെ കാണാൻ തൃക്കുന്നത്തു സെമിനാരിയിൽ പോയി. രണ്ടു മണിക്കൂർ സംസാരിച്ചു. മർദ്ദീനിൽ വച്ച് മെത്രാച്ചൻ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തെന്നും അപ്പോൾ തലയിൽ കൈവെച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചെന്നും അതു

പോലെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. മറ്റു മെത്രാന്മാരെ എടുക്കാമെന്നും, ‘അബ്ദേദ് മശിഹാ’ വെറും കിറുക്കനും, ആഭാസനും ആയിരുന്നെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ സുന്നഹദോസ് കുടി മുടക്കിയതാണെന്നും മറ്റും പാത്രിയർക്കീസ് ശക്തിയായി വാദിച്ചു. വലിയ ആശയില്ല.”

മലങ്കരസഭയെ അടക്കി ഭരിക്കാൻ ഇനി എന്തൊക്കെ നടപടികളാണ് വേണ്ടതെന്നായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ചിന്ത. അബ്ദൽ മശിഹാ സ്ഥാപിച്ച കത്തോലിക്കാ സിംഹാസനത്തെ അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പാത്രിയർക്കീസിന് മലങ്കരസഭയിൽ സ്ഥാനമൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കില്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അബ്ദൽ മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിനെ ആഭാസനായി ചിത്രീകരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലങ്കരയിലെ നടപടി വ്യർത്ഥമെന്ന് കൊട്ടിപ്പോഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പദ്ധതി. അതിനു വേണ്ടി എന്തു തരം താണ അസത്യം പറയാനും അദ്ദേഹത്തിന് മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അബ്ദൽ മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിനെ സുന്നഹദോസ് കുടി മുടക്കിയതാണെന്നു ഉള്ളതിനു രേഖയുണ്ടെന്നും മറ്റും നിറംപിടിപ്പിച്ച നുണകൾ തട്ടിവിട്ടിരുന്നു. അതിനുള്ള രേഖയാണെന്നു പറഞ്ഞ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അരുമ ശിഷ്യൻ യൂലിയോസ് മെത്രാൻ സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് ഒരു കള്ളരേഖ സൃഷ്ടിച്ചു. പഴക്കം കാണിക്കാൻ കടലാസിൽ ചില രാസ വിദ്യകളെല്ലാം നടത്തിക്കൊണ്ടു നടന്നിരുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ എഴുതിയത് അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ആ വക സൂത്രമൊന്നും കോടതിയിൽ വിലപ്പോയില്ല.

ആലുവായിൽ വച്ച് ആദ്യം വട്ടശേരിൽ തിരുമേനിയെ കണ്ടപ്പോൾ സൗഹൃദഭാവത്തിൽ സംസാരിച്ച പാത്രിയർക്കീസ് കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മട്ടു മാറ്റി. ശീമക്കാരുടെ തനിസ്വഭാവം പുറത്തു കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി. മർദ്ദിനിൽ വെച്ച് വട്ടശേരിൽ തിരുമേനി ക്ഷമായാചനം ചെയ്തെന്നും, പാത്രിയർക്കീസ് തലയിൽ കൈവെച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചെന്നും മറ്റും പറയുന്നത് അവരുടെ തനിനിറമായി കണക്കാക്കിയാൽ മതി.

അഴിയാത്ത മുടക്കിനു ശ്രമം

1106 മിഥുനം 16 ന് വട്ടശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിലെ മറ്റൊരു അഗ്നിപരീക്ഷയുടെ ദിവസമായിരുന്നു. തലേദിവസം - അതായത് 15 ന് - തിരുമേനിക്ക് വൈകുന്നേരത്തോടു കുടി പാത്രിയർക്കീസ് എഴുതിയ ഒരു കത്ത് കിട്ടി. തമ്മിൽ കണ്ട് ചില പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കാനുള്ളതിനാൽ ഇത്രയും വരണമെന്നായിരുന്നു കത്തിന്റെ ചുരുക്കം. അതനുസരിച്ച് 16 ന് കുറുപ്പംപ്പടിയിൽ എത്തി. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുറിയിൽ കയറി ചെന്നപ്പോൾ മീഖായേൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ്, ക്ലീമിസ്,

യൂലിയോസ് എന്നീ മേല്പട്ടക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശേഷം പാണവടിക്കൽ വച്ച് അപ്പോൾ പൊതുയോഗം കൂടരുതെന്നു താൻ പറഞ്ഞതിനു വിരോധമായി ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു പാത്രിയർക്കീസ് ചോദിച്ചു. “എന്തോ പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾ പറയാനുള്ളതു കൊണ്ട് ഇത്രം വരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അതു കേൾക്കാ നാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതു പോലുള്ള സംഗതികളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനല്ല. മാത്രമല്ല പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾ നാം തമ്മിൽ പറയാ നുള്ള സമയത്ത് ഈ മെത്രാന്മാർ ഇവിടെ ഹാജരായിരിക്കുന്നതെന്തിനാ ണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നുമില്ല” എന്നു മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മറുപടി പറഞ്ഞു.

ആ രംഗത്തെക്കുറിച്ച് പാറേട്ട് ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: “മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ അന്ന് അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു വിസ്തരിച്ചു എന്ന് വരുത്തണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. ദീവന്നാസ്യോസ് കുറുപ്പംപടിയിൽ എത്തിയശേഷം ദീയസ്കോറോസ് ഉടൻ വന്നു ചേരണമെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് കോട്ടയത്തേക്ക് കമ്പി അടിച്ചു. കോലഞ്ചേരിയിൽ നിന്നു മാർ തീമോത്തിയോസിനെ വരുത്തുന്നതിനു എഴുത്തു കൊടുത്തു സൈക്കിളിൽ ആളയച്ചു. നേതാവായ ചാക്കോത്തരകൻ ഓടി എത്തണമെന്ന് അത്താനാസ്യോസും കമ്പി കൊടുത്തു.”

സിംഹം, കുട്ടിൽ അകപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ് ഇത്രയും എല്ലാവരും കൂടി ചെയ്തതും. പക്ഷേ അതിബുദ്ധിമാനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി എല്ലാം ഒരൊറ്റ നോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി തന്ത്രപരമായി അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. ഉച്ചഭക്ഷണാനന്തരം മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്ന് യാത്ര പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസു ചോദിച്ചു: “പാത്രിയർക്കീസിനെയും ആ സ്ഥാനത്തെയും നിഷേധിച്ച് നിങ്ങൾ മൊഴി കൊടുത്തതായി പത്രങ്ങളിൽ കണ്ടു. അതു ശരിയാണോ?”

മെത്രാപ്പോലീത്താ: “പത്രങ്ങൾ മലയാളത്തിലുള്ളവ തർജ്ജമ ചെയ്തു കേൾപ്പിച്ചതല്ലേ? ഞാൻ പാത്രിയർക്കീസിനെയും സ്ഥാനത്തെയും നിഷേധിച്ചില്ല.” പിന്നെയും ചില ചോദ്യങ്ങൾ ബാവാ ചോദിച്ചു. അതിനെല്ലാം തക്ക മറുപടി കൊടുത്തു പതിവുള്ള ഉപചാരങ്ങളോടു കൂടെ യാത്ര പറഞ്ഞ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചിരുന്നവരും മടങ്ങിപ്പോന്നു.

കുറുപ്പംപടി യോഗം

സുന്നഹദോസ് കൂടി മുടക്കാൻ പദ്ധതിയിട്ട് ഒന്നും നടക്കാതെ വന്നപ്പോൾ ഒരു പൊതുയോഗം കൂടി ഉദ്ധിഷ്ട കാര്യം നിറവേറ്റാമെന്ന്

പാത്രിയർക്കീസും പാർശ്വവർത്തികളും നിശ്ചയിച്ചു. കുറുപ്പംപടി, അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തർ ധാരാളം തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന പ്രദേശമായിരുന്നു. മെത്രാൻ കക്ഷി ഭാഗത്തെ ജനങ്ങളുടെ എതിർപ്പൊന്നും കാര്യമായി സ്പർശിക്കാതെ കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ച സ്ഥാനത്ത് കൊണ്ടുപോയി കെട്ടാ മെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ് കുറുപ്പംപടിയിൽ വെച്ച് യോഗം കൂടാൻ തീരുമാനിച്ചത്. മിഥുനം 22 ന് യോഗം കൂടുന്നതാണെന്നു കാണിച്ച് നോട്ടീസ് അയച്ചു. ആ യോഗം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ 1106 മിഥുനം 23 ലെ മലയാള മനോരമയിൽ നിന്ന് പാരറ്റ് സംഗ്രഹിച്ച് ചേർത്തിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ തൂലികയുടെ മുർച്ച ഇതിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ട് ഗ്രഹിക്കാം:

“മി. സി. ജെ. കുര്യന്റെ നിര്യാണാനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു രോമത്തിന്റെ വിലയില്ലാത്ത ചില അല്പപ്രാണികൾ, പ്രമാണികളായി മി. കുര്യൻ ചെയ്തതെല്ലാം അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്നും തങ്ങൾ എല്ലാം സ്വല്പകാലം കൊണ്ട് ശരിപ്പെടുത്തിക്കളയാമെന്നും കോട്ടയം പട്ടണത്തിന്റെ പരിസര പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവർ കിടന്നു വമ്പു പറഞ്ഞു വരുന്നതായി എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. കുറുപ്പംപടി പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ചു യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് ടിക്കറ്റ് വാങ്ങിയിരിക്കണമെന്നു നടത്തിപ്പുകാരിൽ ചിലർ പറയുകയുണ്ടായി. ഒ. എം. ചെറിയാൻ തനിക്ക് ഒരു ടിക്കറ്റ് തരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മീഖായേൽ മെത്രാന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന് ടിക്കറ്റു കൊടുക്കുകയില്ലെന്നായിരുന്നു മറുപടി. മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ആസ്ഥാനമായ സെമിനാരി ചാപ്പലിൽ നിന്നു വരുന്നവർക്കും മീഖായേൽ മെത്രാന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റു വേണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അപഹാസ്യത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടു. കുറെ ശബ്ദവും ബഹളവും ഉണ്ടായി. എങ്കിലും ടിക്കറ്റ് ആർക്കും കിട്ടിയില്ല.

തെക്കു നിന്നു ചെന്നവരെല്ലാം, പള്ളിയിൽ നേരത്തെ കേറി. പോലീസ് സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. കുറുപ്പംപടി പള്ളിക്കാർ രേഖാ മൂലം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ശ്രമിക്കാമെന്ന് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു. പാത്രിയർക്കീസ് നേതാക്കന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ട് അവരിലൂടെ കുറുപ്പംപടി പള്ളി പ്രധാനികളെക്കൊണ്ട് പോലീസിൽ അപേക്ഷ കൊടുപ്പിക്കാൻ ചിലർ നോക്കി. അത് തങ്ങൾക്കു എന്നത്തേക്കും മാഞ്ഞുപോകാത്ത കളങ്കത്തിന് കാരണമാകും. മലങ്കര സമുദായത്തിലെന്നു മാത്രമല്ല കേരളത്തിൽ പേരും പെരുമയും ഉള്ള പല മാനന്യന്മാരാണ് പള്ളിയിൽ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തേക്കു പള്ളിയും കെട്ടിടങ്ങളും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ച് പോലീസ് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നത് സമ്മതമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞ് അവർ ഒഴിഞ്ഞു. ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെ പള്ളിയിൽ നിന്ന് ഇറക്കിവിട്ടു കഴിഞ്ഞ് പള്ളിയിൽ

ഇറങ്ങാൻ കാത്തിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസ് ഒടുവിൽ ഇറങ്ങിവന്നു. ഒരു 'ഞായറാഴ്ച പ്രസംഗം' നടത്തി. അവിടെ നടന്നത് ഒരു സുന്നഹദോസ് ആണെന്ന് പിന്നീട് വാദം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിന്, അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉള്ളതും പ്രകടിപ്പിക്കാൻ അവസരം കൊടുക്കണമെന്നു മാത്രം ഒ. എം. ചെറിയാൻ പാത്രിയർക്കീസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന് അനുവാദമില്ല; താൻ, പറയുന്നത് കേട്ടു കൊണ്ടാൽ മാത്രം മതി എന്ന് പറഞ്ഞ് താൻ കേരളത്തിൽ എത്തിയശേഷം സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി വളരെയധികം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് പ്രസ്താവിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസ് പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ കൂട്ടമണി അടിച്ചു. അദ്ദേഹം പള്ളിയിൽ നിന്ന് പോയിട്ടും കൂട്ടമണി കുറെ സമയം തുടർന്നു.

കൂട്ടമണി അവസാനിച്ചപ്പോൾ എം. എ. ചാക്കോ ഒരു പ്രസംഗം പറഞ്ഞു. മഹിയാനയെ വേണമെന്ന് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന് മാത്രമെ അഭിപ്രായമുള്ളൂ എന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് തെറ്റാണ്. മലങ്കരയിലുള്ള എല്ലാവർക്കും ആ അഭിപ്രായമാണ് ഉള്ളത് എന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചു. ആരും എതിർ പറഞ്ഞില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ഹസ്ത താഡനാദികളാലും ചിയേഴ്സ് വിളികളാലും ജനങ്ങൾ അവരുടെ ആനു കൂലും വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് പി. ജേക്കബ് കൂര്യൻ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ 'കൂട്ടമണി' പിന്നെയും കിണുങ്ങാൻ തുടങ്ങി. പള്ളിയിൽ ഇരുന്നവർ പുറത്തു കടന്നു മുൻ വശത്തുള്ള പുൽപ്പുറത്തു കൂടി. ജേക്കബ് കൂര്യന്റെ ഉശിരൻ പ്രസംഗത്തിനു ശേഷം പുതക്കുഴിയിൽ അബ്രഹാം കത്തനാരും കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയും സാരവത്തായ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തു. അങ്ങനെ കുറുപ്പംപടിയിൽ വെച്ച് ദിവന്നാസ്യോസിനെ കെട്ടാൻ മുതിർന്നവർ തന്നെ അവരുടെ പാശത്തിൽ ഉടക്കി കറങ്ങി!

ഏലിയാസ് തൂതീയൻ പിന്നീട് പുത്തൻകുരിശ്, കുറിഞ്ഞി, മലയിൽ കുരിശ് തുടങ്ങിയ പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ച് 1106 കർക്കിടകം 6 ന് ആലുവായിൽ ബാവാ കക്ഷിഭാഗക്കാരുടെ ഒരു യോഗം കൂടി അവർക്ക് ഒരു കാതോലിക്കോസിനെ വാഴിച്ച് കൊടുക്കണമെന്ന് പാത്രിയർക്കീസിനോടപേക്ഷിച്ചു. തുർക്കിയിലെ മജിലിസിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ തനിക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞു മാറി.

അസ്സോസിയേഷൻ

മരിച്ചുപോയ ട്രസ്റ്റി ചിറക്കടവിൽ കോരുളയ്ക്കു പകരം ഒരു ട്രസ്റ്റിയെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് വട്ടിപ്പണപ്പലിശ വാങ്ങേണ്ടത് അടിയന്തരാവശ്യമുള്ള ഒരു സംഗതിയായിരുന്നു - സംഖ്യ കിട്ടുന്നതല്ല, ആ കാര്യം ക്രമീകരിക്കുന്നത് -106 മിഥുനം 26 ന് അസ്സോസിയേഷൻ കൂടണമെന്ന് കാണിച്ച്

മെത്രാപ്പോലീത്താ അയച്ചിരുന്ന നോട്ടീസ് അനുസരിച്ച് അസ്സോസിയേഷൻ കൂടി എറികാട്ട് ഇ. ഐ. ജോസഫിനെ ട്രസ്റ്റി ആയി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വാങ്ങുന്നത് തടയാൻ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗം പല വൈഷമ്യങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുവെങ്കിലും അതെല്ലാം തട്ടിനീക്കി മാർ ദീവന്നാസ്ത്രോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികളും ചേർന്ന് വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശ വാങ്ങി. മിഥുനം 26 ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഇ. ഐ. ജോസഫ് ഉൾപ്പെടെ മൂന്ന് ട്രസ്റ്റികളും ഒപ്പിട്ട രസീതിൻപടി പിറ്റെന്നാൾ 1912 മുതൽ 1930 വരെ പത്തൊൻപതു വർഷത്തെ പലിശ ഏതാണ്ട് 16000 രൂപ മാർ ദീവന്നാസ്ത്രോസിന്റെ സെക്രട്ടറി മണലിൽ യാക്കോബ് ശെമ്മാശൻ തിരുവനന്തപുരം ഇമ്പീരിയൽ ബാങ്കിൽ നിന്ന് വാങ്ങി. ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.

ശീമക്കാരുടെ അറിവില്ലായ്മ

കോടതിയോ നിയമവാഴ്ചയോ ശരിക്കില്ലാത്ത സിറിയ നാട്ടിൽ നിന്ന് വരുന്ന പാത്രിയർക്കീസിനും അനുചരന്മാരായ മെത്രാന്മാർക്കും ഇന്ത്യയിലെ നിയമങ്ങളും, കോടതിവിധികളും അപരിചിതമായിരുന്നു. തുർക്കി സുൽത്താൻ കോഴ കൊടുത്ത് നിയമങ്ങളും, ചട്ടങ്ങളും വളച്ചൊടിച്ച് കാര്യം കണ്ടിരുന്ന ജനവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാക്കും, കൂടെ വന്ന ശിക്ഷിപ്പുകൾക്കും തുർക്കിയിൽ അവർ അഭ്യസിച്ചുപോന്ന വേലകൾ കേരളമണ്ണിലും പയറ്റിനോക്കാൻ തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ നിയമവാഴ്ചയുടെ ആദ്യക്ഷരങ്ങൾ പോലും തനിക്ക് അറിയില്ലെന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്ന പോലെ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്തു. സെമിനാരി കേസിലെ വിധി ശരിയല്ലെന്നും അതു മാറ്റണമെന്നും മഹാരാജാവിന് ഒരു കല്പന അയച്ചു! വിദേശ ശ്രേഷ്ഠ മഹാപുരോഹിതന്റെ 'വങ്കത്തം' മനസ്സിലാക്കി മഹാരാജാവ് ഈ 'കല്പന' കൈയിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ എന്താണ് ചെയ്തതെന്ന് ചരിത്രരേഖ ഒന്നും ഇല്ല. അങ്ങിനെ ഒരു കല്പന താൻ അയച്ചതായി പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിക്ക് അയച്ച കത്ത് സമുദായക്കേസിന്റെ റിക്കാർഡുകളിൽ ഉണ്ട്. അതുപോലെ ഒരു കാച്ച് ഏലിയാസ് തൃതീയനും കാച്ചി. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഇളമുറക്കാരനാണ് താനെന്ന് ഏലിയാസും തെളിയിക്കണമല്ലോ! വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് കൊടുത്തത് ശരിയായില്ലെന്ന് കാണിച്ച് ഏലിയാസ് തൃതീയൻ പൊളിറ്റിക്കൽ ഏജന്റിനു ഒരു കത്ത് അയച്ചു. പത്രോസ് തൃതീയന്റെ കത്തു കണ്ട മഹാരാജാവിനെപ്പോലെ, അമ്പരപ്പോ പരിഹാസമോ എന്താണ് സായിപ്പിന്റെ മുഖത്ത് ഉണ്ടായതെന്ന് അറിയില്ല. എന്നാലും ബ്രിട്ടീഷുകാരനായതിനാൽ മറുപടി അയയ്ക്കാൻ സമനസു കാട്ടി. നിയമാനുസരണം,

കോടതിയുടെ തീർപ്പനുസരിച്ചാണ് താൻ പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹം കത്തിൽ വ്യക്തമാക്കി. മലയിൽകുരിശ് തുടങ്ങിയ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ പര്യടനം മതിയാക്കി തെക്കോട്ടു നീങ്ങിയ ഏലിയാസ് തുതീയൻ കന്നി മാസം ഒടുവിലാണ് ചിങ്ങവനത്തു വച്ച് ആ കത്ത് കിട്ടിയത്. അതു കഴിഞ്ഞ് ദീർഘയാത്രയൊന്നും ചെയ്തില്ല. മഞ്ഞിനിക്കര വച്ച് കുറുഭം ഒന്നിന് ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം അദ്ദേഹം കടന്നുപോയി.

ഏലിയാസ് തുതീയന്റെ അന്ത്യം

ഓമല്ലൂർക്ക് സമീപം മഞ്ഞനിക്കരയിൽ ഒരു കത്തനാരുടെ വക ചെറിയ പള്ളിയിൽ വച്ചാണ് ഏലിയാസ് തുതീയൻ 107 കുറുഭം 1 -ന് ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം നിര്യാതനായത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ വന്നിരുന്ന രണ്ടു റമ്പാന്മാരിൽ ഒരാൾ പിന്നീട് അമേരിക്കയിൽ മെത്രാനായി പോയ ശാമുവൽ അത്താനാസിയോസ് ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു ചാവുകടൽ ബൈബിൾ ചുരുളുകൾ ഇടയ ബാലന്മാരിൽ നിന്നു കിട്ടിയത്. അത് വിറ്റ് അദ്ദേഹം പണക്കാരനായി. ചാവുകടൽ ചുരുളുകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിൽ ഏലിയാസ് തുതീയനുമായി അദ്ദേഹം മലങ്കരയിൽ വന്നതും പാത്രിയർക്കീസ് ഹാർട്ട് അറ്റാക്ക് ആയി മരിച്ച വിവരവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. 'അയ്യോ എന്റെ ഹൃദയം വേദനിക്കുന്നു' എന്ന് പ്രാണവേദനയോടെ നിലവിളിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ചരമമടഞ്ഞതെന്ന് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1958 -ലെ സഭാ സമാധാനത്തിനു ശേഷം പൗലൂസ് മാർ പീലക്സീനോസിന്റെ കീഴിൽ (പിന്നീട് ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ) അന്ത്യോഖ്യൻ മുവ്മെന്റ് എന്ന പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങി 'അഖില മലങ്കര യാക്കോബായ സംയുക്ത ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ' എന്ന അതിദീർഘമായ പേരിൽ കലഹത്തിന്റെ വിത്തു പാകിയപ്പോൾ അന്വേഷിച്ച് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ യാക്കോബ് തുതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് മേൽപറഞ്ഞ സാമൂവേൽ മാർ അത്താനാസിയോസിനെയാണു കേരളത്തിലേക്ക് അയച്ചത്.

മഞ്ഞനിക്കര വച്ച് ഏലിയാസ് ബാവാ കാലം ചെയ്ത വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഭൗതികദേഹം സന്ദർശിക്കാൻ മഞ്ഞനിക്കരയ്ക്കു തിരിച്ചു. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യുടെ മൃതദേഹം സന്ദർശിക്കാൻ വരുന്നു എന്ന വിവരം കിട്ടിയ പാടെ മഞ്ഞനിക്കരയിലെ അന്ത്യോഖ്യൻ പാളയത്തിൽ ആകെ അങ്കലാപ്പായി. അവർ ധരിച്ചത് വട്ടശ്ശേരി തിരുമേനി, ഭൗതികദേഹം കോട്ടയത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകുമെന്നായിരുന്നു. പരേതനായ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാനിക ചിഹ്നങ്ങളായ വിലപിടിച്ച സ്വർണ്ണ സ്ലീബായും, ഇരട്ടപ്പത്തിയുള്ള മുഴുസ്വർണ്ണ അംശവടിയും, സ്വർണ്ണ കാസായും, പീലാസായും പല കുരിശുമാലകളും, രത്നങ്ങൾ പതിച്ച മെഡലുകളും മറ്റും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി

കൈക്കലാക്കുമെന്ന് അവർ ഭയപ്പെട്ടു. മാർ ദീവന്നാസേഡ് ആറാമൻ ശരിയായിട്ടുള്ള മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആണെന്ന് ഹൈക്കോടതിയുടെ അന്തിമ വിധി അനുസരിച്ച് സംശയലേശമെന്യേ തന്റെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയമാണ്. വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ 19 കൊല്ലത്തെ പലിശ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് തിരുമേനിയും കോ ട്രസ്റ്റികളും കൂടി വാങ്ങിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശ 'വട്ടശ്ശേരിൽ വറുഗീസിനെ' കൊണ്ട് തൊടുവിരിക്കില്ലെന്നായിരുന്നു സി. ജെ. കുര്യൻ മീശ പിരിച്ചു ആക്രോശിച്ചിരുന്നത്. അന്ത്യോഖ്യൻ കുഞ്ഞാടുകൾ ആ വീമ്പിളക്കൽ കേട്ട് കൂത്താടി ആശ്വസിച്ചു പോന്നു. എന്നിട്ടും ഇപ്പോളിതാ വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാൻ 16000 രൂപ ഗവർമെന്റിൽ നിന്നു കെട്ടി വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു! ബദൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തു നിന്നു കെട്ടിയെഴുന്നള്ളിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന പൗലൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസിന് വട്ടിപ്പണ പലിശ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോകുന്നത് വ്യസനത്തോടെ നോക്കിയിരിക്കേണ്ടി വന്നു. സി. ജെ. കുര്യനും, കോനാട്ടു മാത്തൻ മല്പാനും ഇതിനകം മരിച്ചുപോയിരുന്നതിനാൽ ഈ കാഴ്ച അവർക്ക് കാണേണ്ടതായി വന്നില്ല. അവർ ജീവിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതോടെ ഹൃദയം പൊട്ടി മരിച്ചേനെ! സി. ജെ. കുര്യൻ ലക്ഷക്കണക്കിന് സ്വന്തം പണം കേസു നടത്താൻ ഒഴുക്കിക്കളഞ്ഞത് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഇല്ലാതെയാക്കാനായിരുന്നല്ലോ. മലങ്കര സഭയിൽ സർവ്വാധികാരം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കാണെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമെന്റും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമെന്റും സമ്മതിച്ചതിന്റെ ലക്ഷണമാണല്ലോ വട്ടിപ്പണപലിശ വാങ്ങാൻ അനുവദിച്ചത്. അങ്ങിനെ മലങ്കര സഭയിലെ സർവ്വാധിപതിയായ ദീവന്നാസേഡ് തിരുമേനി മഞ്ഞനിക്കര വന്ന് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഭൗതികദേഹം കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ കൊണ്ടുപോയി അടക്കം ചെയ്യണമെന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചാൽ സർക്കാരും അത് സമ്മതിച്ചെന്നു വരും. വില പിടിച്ച സ്വർണ്ണ ഉരുപ്പടികൾ മുഴുവൻ മല്ലപ്പള്ളി മെത്രാൻ കൈവശപ്പെടുത്തി കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിലെ ബർഗാസാ മുറിയിലെ ഇരുമ്പു പൂട്ടിൽ കൊണ്ടു ചെന്ന് വെച്ച് മൂന്ന് പൂട്ടിട്ട് പൂട്ടും! അതിന്റെ മൂന്ന് താക്കോലുകളിൽ രണ്ട് താക്കോലുകൾ ഒന്ന് കുരിയനും, മറ്റൊന്ന് കോനാട്ട് മല്പാനും കിട്ടണമെന്ന് പറഞ്ഞായിരുന്നല്ലോ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി സ്ഥാനമേറ്റ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുമായി കൊ - ട്രസ്റ്റികൾ ആദ്യമേ ഉരസൽ തുടങ്ങിയത്. എന്തൊരു ദൈവനടത്തിപ്പാണിത്. കർത്താവേ? ആ ബർഗാസാ മുറിയിൽ (നിക്ഷേപമുറി അഥവാ Safe room) അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്വർണ്ണ ശേഖരവും ചെന്നുപെട്ട് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി താക്കോലു മൂന്നും തുവ്വാലയിൽ കെട്ടി ചുമലിലിട്ട് നടക്കുന്ന കാഴ്ച കാണേണ്ടി വരുമോ? പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ പ്രധാനികളുടെ ചിന്ത

കാടുകയറി; അവർ നിഴലിനെപ്പോലും ഭയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

മഞ്ഞനിക്കരയിലെ അന്ത്യോഖ്യൻ പടയണിയിലെ പരിഭ്രാന്തി മിനിട്ടു തോറും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. വിദേശത്തു നിന്നു വന്ന ക്ലീമീസ് മെത്രാനും, റമ്പാന്മാരും, റൈറ്റരും തലപുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ചു. നാടൻ മെത്രാന്മാരും ആലോചനയിൽ പങ്കെടുത്തു. അപ്പോൾ അതാ വരുന്നു ഒരു ദൈവദൂതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പോലെ കുന്നംകുളം പനക്കൽ മാത്തു. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യെ കുന്നംകുളത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു പോകാനാണ് അദ്ദേഹം വന്നത്. ബാവാ കാലം ചെയ്ത വിവരം മഞ്ഞനിക്കര വന്നപ്പോഴാണ് അറിയുന്നത്. അന്ത്യോഖ്യാ പ്രതിനിധിയായി ദീർഘകാലം പ്രവർത്തിച്ച സ്ലീബാ മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്ത് രണ്ടു വർഷമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. കുന്നംകുളത്തെ സിംഹാസനപ്പള്ളിയിലെ മാർ ഒസ്താന്തിയോസിന്റെ കബറിടം സന്ദർശിക്കണമെന്ന് ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിന് ആഗ്രഹമുള്ളതായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിക്കാൻ വന്നതാണ് പനക്കൽ മാത്തു.

ആലുവായിലെ പൗലൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസിന്റെ അതിവാത്സല്യവാനായ സുഹൃത്താണ് പനക്കൽ മാത്തു. മാത്തുവിനെപ്പറ്റി അങ്ങേയറ്റത്തെ മതിപ്പാണ് അത്താനാസിയോസിന്. കുന്നംകുളം പട്ടണത്തിന്റെ പ്രഥമ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മുനിസിപ്പൽ ചെയർമാനായി പിന്നീട് അദ്ദേഹം സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. തറവാട്ടു മഹിമയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ സത്യസന്ധതയും, കാര്യപ്രാപ്തിയും ഒത്തിണങ്ങിയ വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു പനക്കൽ മാത്തുവിന്റേത്. കാണാൻ അതിയോഗ്യൻ. ഐശ്വര്യമുള്ള ഏതോ കുടുംബത്തിലെ അംഗമാണെന്ന് ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ ആരും പറയും. കുന്നംകുളത്തെ അതിപ്രശസ്തമായ പനക്കൽ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മാർ അത്താനാസിയോസ് ഭരിച്ചു വന്ന പെങ്ങാമുക്കിലെ പള്ളിയും അതിനോട് ചേർന്നു കിടക്കുന്ന വസ്തുക്കളും, മറ്റും മാത്തുവിന്റെ പൂർവ്വികൻ സഭയ്ക്കു ദാനമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് അത്താനാസിയോസിന് അറിയാമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞില്ല അന്ത്യോഖ്യായുടെ ശ്രേഷ്ഠ പ്രതിനിധി എന്ന ഭാരിച്ച സ്ഥാനമാനവും പേരി നടന്നിരുന്ന വിദേശിയായ സ്ലീബാ മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാൻ താമസി്കുവാൻ ഇടംപോലും ഇല്ലാതെ കുന്നംകുളത്ത് ചില ദയാലുക്കൾ വാങ്ങിക്കൊടുത്ത പറമ്പിൽ ഓലപ്പൂര വെച്ച് കെട്ടി മറയുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞുവരവെ പനക്കൽ മാത്തുവിന്റെ പിതൃസഹോദരന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നാണ് അന്ത്യോഖ്യാ പ്രതിനിധിക്ക് കഴിക്കാനുള്ള ശാപ്പാട് ഒരു വേലക്കാരൻ വശം ദിവസവും മൂന്നു നേരം കൊടുത്തയച്ചിരുന്നത്. നാലു വർഷത്തോളം പനക്കൽ മാത്തുവിന്റെ പിതാവിന്റെ സഹോദര ഭാര്യ തയ്യാറാക്കി കൊടുത്തയച്ച ആഹാരം കഴിച്ചാണ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്

ജീവിച്ചു വന്നത്. മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് കബറടങ്ങിയ ആർത്താറ്റ് സിംഹാസനപ്പള്ളിയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം 1971 -ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഈ വിവരങ്ങൾ കാണാം (പേജ് 68).

കുന്നംകുളം പനക്കൽ കുടുംബത്തിന് മലങ്കര സഭയുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണുള്ളത്. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനി മേൽപ്പട്ടം ഏറ്റുവരാൻ അന്ത്യോഖ്യായിലെ ആമീദിൽ (ഡയർ ബക്കർ) അയച്ചപ്പോൾ അഞ്ഞൂറ് പവൻ ആ കാലത്ത് സ്വന്തം പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് എടുത്തു കൊടുത്തതും മാത്തുവിന്റെ പൂർവ്വികൻ പനക്കൽ ഐപ്പൂരു എന്ന ധനികനായ സഭാസന്നേഹിയായിരുന്നു. ഈ ഐപ്പൂരുവിനെ കൊച്ചി രാമവർമ്മ മഹാരാജാവ് ഉടവാൾ സമ്മാനിച്ച് ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. ഐപ്പൂരു നിര്യാതനായപ്പോൾ ആ ഉടവാൾ മൃതദേഹത്തിന് സമീപം വെച്ച് എടുത്ത ഫോട്ടോ കുന്നംകുളത്തെ ചില ഭവനങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും കാണാം. മേൽമീശ വെച്ച് ഒരു തറവാട്ട് കാരണവരുടെ അന്തസ്സം, ആഭിജാത്യവും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന മുഖശ്രീയുള്ള ഐപ്പൂരിന്റെ ഛായാചിത്രം പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിലെ കമ്മിറ്റി മാളികയിലെ പടിഞ്ഞാറേ ചുമരിൽ വെച്ചിരുന്നു. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ കാലം വരെ ആ ഛായാചിത്രം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവാ ചില പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതിനെ തുടർന്ന് ആ പടം അവിടെ നിന്ന് കാണാതായി.

നമുക്ക് മഞ്ഞനിക്കരയിലേക്ക് മടങ്ങാം. പനക്കൽ മാത്തുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ പൗലൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസിന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആശ്വാസമായി. അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരുമായി കൂടി ആലോചിച്ചു. എന്നിട്ട് മാത്തുവിനോടായി പറഞ്ഞു, 'വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഇപ്പോൾ വരും. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്വർണ്ണചുമയങ്ങൾ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപോകും. മാത്തു ഒരുപകാരം ചെയ്യണം. ഇതെല്ലാം കുന്നംകുളത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി നിന്റെ നിലവറയിൽ സൂക്ഷിച്ച് വെയ്ക്കണം. സമയമാകുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ വന്ന് വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളാം. ഒട്ടും താമസിക്കരുത്. വേഗം കുന്നംകുളത്തേക്ക് തിരിച്ചോളൂ.' അവരുടെ എല്ലാം നിർദ്ദേശപ്രകാരം അനേകം പവൻ വരുന്ന സ്വർണ്ണ ഉരുപ്പടികളും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം കുന്നംകുളത്തേക്ക് തിരിച്ചു. ആരും അറിയാതെ അതെല്ലാം കുന്നംകുളം പനക്കൽ മാളികയിലെ നിലവറയിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു.

കുന്നംകുളത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ പറഞ്ഞതിൽ മറ്റൊരു സംഗതി കൂടി ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് കുന്നംകുളം കൊച്ചി രാജ്യത്തിൽ പെട്ടതായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ വല്ലയിടത്തും ഒളിപ്പിച്ചാൽ വട്ടശ്ശേരിൽ

തിരുമേനി സർച്ച് വാറണ്ട് സമ്പാദിച്ച് അതെല്ലാം കണ്ടെടുത്തെങ്കിലോ എന്ന് ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലാണെങ്കിൽ അത്ര എളുപ്പം കണ്ടു പിടിക്കാനാവില്ല. കേസും, സേർച്ചും വരികയാണെങ്കിൽ അതെല്ലാം പുഷ്പം പോലെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ഉള്ള കഴിവ് മാത്തുവിനുണ്ടെന്ന് അത്താനാസിയോസിന് അറിയാമായിരുന്നു.

ഇതിൽ നിന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ എത്ര ഭയന്നാണ് അന്ത്യോഖ്യൻ പ്രഭൃതികൾ അന്ന് കഴിഞ്ഞിരുന്നതെന്ന് ഊഹിക്കാം. മറ്റൊരു സത്യം കൂടെ ഇതിൽ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. മഹാനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ നേതൃമാന്യന്മാർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ്. തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും, മഹത്വവും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവ് അവർക്ക് ഇല്ലാതെപോയി. അപരിഷ്കൃതരും ഇടുങ്ങിയ മനസ്ഥിതിക്കാരുമായ തുർക്കിയിലെ അറബി ക്രിസ്ത്യാനികളുമായുള്ള നിരന്തര സമ്പർക്കം മൂലം ദുരക്കാഴ്ചയും, വിശാല മനസ്ഥിതിയും അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തന്മാർക്ക് ഇതിനകം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരുന്നു.

മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനി യഥാസമയം മഞ്ഞനിക്കര എത്തി. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാന മഹിമയെ ഓർത്തും സഭയിൽ സമാധാനം പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നുള്ള വിവരം മനസ്സിലാക്കി അദ്ദേഹത്തെ മലങ്കര സഭയുടെ തലസ്ഥാനമായ കോട്ടയത്തു അടക്കണമെന്ന് അവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നവരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവിടെ സ്വാധീനം കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നവർക്ക് അത്ര ദൂരത്തിൽ കാണാൻ കഴിവില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർ വിസ്തമിച്ചു. “നാം നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. ശവം വെച്ച് വില പേശാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല” എന്ന് അവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നവർ കേൾക്കെ പറഞ്ഞ് പതിവുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും നടത്തി സഭാഭാസുരൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു. ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മൂതശരീരം മഞ്ഞനിക്കര കബറടക്കാൻ സംഗതിയായി. സഭാ സമാധാനത്തിന്, അതോ സാമ്രാജ്യ സ്ഥാപനത്തിനോ വന്ന ആ അത്യുന്നത മഹാപുരോഹിതന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടം മലങ്കരയുടെ മണ്ണിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളാൻ ഇടവന്നു. കാതോലിക്കായുടെ ഭരണസീമയിൽ പാത്രിയർക്കീസ് കാലം ചെയ്താൽ കാതോലിക്കായുടെ ആസ്ഥാനത്തും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഭരണസീമയിൽ കാതോലിക്കാ കാലം ചെയ്താൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആസ്ഥാനത്തും കബറടക്കപ്പെടണം എന്നാണ് ഹുദായ കാനോനിൽ.

പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്വർണ്ണ ശേഖരം കുന്നംകുളത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയ കാര്യം മുകളിൽ പറഞ്ഞല്ലോ. അതിനോട് അനുബന്ധിച്ച് പിന്നീടുണ്ടായ ഒരു സംഭവം കൂടി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. സ്വർണ്ണ

ഉരുപ്പികൾ മൂന്നു മാസത്തോളം പനക്കൽ മാളികയിലെ നിലവറയിൽ സുഖ സുഷുപ്തിയിൽ കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ വേണ്ടപ്പെട്ടവർ വന്ന് വാങ്ങി കൊണ്ടുപോയി.

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണം

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഭരണകാലം കേസും, വഴക്കും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. മേൽപട്ടമേറ്റ് മലങ്കരയിൽ തിരിച്ചെത്തി അധികം വൈകാതെ തന്നെ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് കാലം ചെയ്തു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തയായി സ്ഥാനം ഏറ്റു. ഏതാനും നാൾ കഴിയുമ്പോഴേക്കും അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ എത്തി. പിന്നെ ഉടമ്പടി ചോദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഭീഷണിയായി, മുടക്കായി, സഭ രണ്ടു ചേരിയായിത്തീർന്നത് വഴക്കും കേസുകളുമായി. ഇതിനിടയിൽ സ്വസ്ഥമായിരുന്ന് ഭരിക്കാൻ സമയം കിട്ടിയില്ല. എന്നാലും അല്പം ആശ്വാസമോ, സാവകാശമോ കിട്ടുമ്പോൾ സഭയ്ക്ക് പ്രയോജനകരമായ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. കലാപങ്ങളുടേയും, അടിയൊഴുക്കുകളുടേയും നാളുകളിൽ സഭയുടെ തനിമയും, സംസ്കാരവും നിലനിർത്തുന്നതിനു കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു നല്ല ഭരണഘടന വേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് ബോദ്ധ്യമായി. വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ പുനർവിചാരണ കഴിഞ്ഞ് വിജയം കരസ്ഥമാക്കിയപ്പോൾ ഭരണഘടന എഴുതി ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ആരംഭിച്ചു. ബഥനിയുടെ ഈവാനിയോസിനേയും, പാറേട്ട് അച്ചനേയും അതിനായി നിയോഗിച്ചു. ജോൺ വക്കീലിന്റെ സഹായവും തേടി. 1104 മേടം 11 ന് ജോൺ വക്കീലിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ എം. ഡി. സെമിനാരിയിൽ യോഗം കൂടുകയും വിഷയനിർണ്ണയ കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. മാമ്മൻ മാപ്പിള, ഏ. എം. വർക്കി, സി. ഒ. ഉമ്മൻ, റ്റി. ജോസഫ് മുതലായ പത്തുനൂറു പേരുണ്ടായിരുന്നു. 12 നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്തു. വിശ്വാസം, ശിക്ഷണം ഇവയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ സുന്നഹദോസിന് പൂർണ്ണാധികാരം സമ്മതിച്ചു. മറ്റുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് പൊതു യോഗത്തിന് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഭൂരിപക്ഷം പേരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

വീണ്ടും കർക്കടകം 22 ന് മാനേജിങ്ങ് കമ്മിറ്റി കൂടി. കാതോലിക്കാ ബാവായും, ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയും, എം. എ. ചാക്കോ, എ. പീലിപ്പോസ് മുതലായവരും പ്രസംഗിച്ചു. ഒടുവിൽ വിശ്വാസം, ശിക്ഷണം എന്നിവയിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റെല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും അവസാനാധികാരം സുന്നഹദോസിനാണെന്നു നേതാക്കന്മാർ ജനപക്ഷത്തു നിന്നു സമ്മതിച്ചു.

കമ്മിറ്റി

1105 ചിങ്ങം ഒന്നിനു പഴയസെമിനാരിയിൽ യോഗം കൂടി ഭരണഘടനയെ

സംബന്ധിച്ചുള്ള ആലോചനയിൽ യോജിപ്പുണ്ടാക്കി. വിശ്വാസാചാരങ്ങളുടേയും, മറ്റുള്ളവയുടെയും പരമാധികാരം മെത്രാന്മാരുടെ സുന്നഹദോസിനാണെന്ന് സമ്മതിച്ചു. ഭരണഘടന എഴുതുന്നതിനു പുതക്കുഴിയിൽ എബ്രഹാം കുത്തനാർ, ചെറിയമാത്തിൽ മല്പാൻ അച്ചൻ, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, ഒ. എം. ചെറിയാൻ എന്നിവർ ഉൾപ്പെടെ പത്തംഗ കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു. ബഥനി മെത്രാന്റെ റീത്ത് പ്രസ്ഥാനവും, മറ്റും ഭരണഘടന നിർമ്മാണത്തെ ശല്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏലിയാസ് തൃതീയന്റെ ആഗമനവും തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവ വികാസങ്ങളും ഭരണഘടന നിർമ്മാണത്തിനു താമസം വരുത്തി. 1107 ഇടവത്തിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ഭരണഘടന നിർമ്മാണത്തിന് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ വ്യവസ്ഥകൾ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹവും കാതോലിക്കാ ബാവായും, ഭരണഘടന കമ്മിറ്റി കൺവീനർ ഒ. എം. ചെറിയാനുമായി യോജിപ്പിൽ എത്തിയില്ല.

1108 ചിങ്ങം 28, 29 എന്നീ തീയതികളിൽ ഭരണഘടന കമ്മിറ്റി കൂടി. സബൂർണ്ണ എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭരണരീതിക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിനു സമ്മതമില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും വിശ്വാസം, പൗരോഹിത്യം, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഇവ ഒഴിച്ചു ധനപരമായ കാര്യങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ കമ്മിറ്റിക്കു വിടുവാൻ സുന്നഹദോസു സമ്മതിച്ചു. പുജ വെയ്പ് അവധിക്കാലത്ത് കമ്മിറ്റി വീണ്ടും കൂടണമെന്നും അന്നത്തേക്ക് ഈ തത്വങ്ങളനുസരിച്ച് ഡ്രാഫ്റ്റ് ഘടന എഴുതി ഉണ്ടാക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ധനപരമായ കാര്യങ്ങൾ വിശ്വാസാദികളെ സ്പർശിക്കുന്നതായി വരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ അതിന്മേൽ അവസാന തീരുമാനത്തിനുള്ള അവകാശം മെത്രാന്മാരുടെ സുന്നഹദോസിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുമെന്ന് ഒരു വ്യവസ്ഥ ആവശ്യമാണെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസും, കാതോലിക്കാ ബാവായും യോജിച്ച് തീർച്ചപ്പെടുത്തി വിവരം അംഗങ്ങളെ അറിയിച്ചു. ഒരു പ്രത്യേക സംഗതി ആത്മീയമോ, ലൗകികമോ എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം സുന്നഹദോസിന് ആയിരിക്കണമെന്നതിനെപ്പറ്റിയും ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായി.

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരു ഭരണഘടനയുടെ നക്കൽ സ്വന്തമായി എഴുതി ഉണ്ടാക്കി 'മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണഘടനയെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ' എന്ന തലക്കെട്ടു കൊടുത്തു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരു വച്ച് 'കേരള കേസരി' പത്രത്തിൽ 1107 മിഥുനം 9 ന് ശനിയാഴ്ച മുതൽ പല ദിവസങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഭരണകാലത്ത് ഭരണഘടന പാസ്സാക്കാനോ, പൂർത്തിയാക്കാനോ കഴിഞ്ഞില്ല.

പാത്രിയർക്കീസ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ്

ഏലിയാസ് തൂതീയൻ മലങ്കരയിൽ വെച്ച് ചരമമടഞ്ഞതോടു കൂടി യാക്കോബായക്കാർക്ക് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ഇല്ലാതെയായി. ഒഴിവു വന്ന പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഒരാളെ അധികം താമസിയാതെ ഉയർത്തുമെന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അതിനായി സുന്നഹദോസ് ഉടനെ ചേരുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. അതിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനു മലങ്കരയ്ക്കുള്ള അവകാശവും ഇവിടുത്തെ മേൽപട്ടക്കാരെ ക്ഷണിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും ശീമയിലെ മെത്രാന്മാരെ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കരുതി. അദ്ദേഹം 1932 ഫെബ്രുവരി 10 -നു യറൂശലേം മെത്രാന് ഒരു കമ്പിസന്ദേശം അയച്ചു: ‘കാതോലിക്കോസും, മലബാർ മജി ലീസും ചേരാതെ പാത്രിയർക്കീസിനെ തെരഞ്ഞെടുത്താൽ ആയത് മലങ്കരസഭ അംഗീകരിക്കുന്നതല്ല. മറ്റു മെത്രാന്മാരെയും ദയവായി അറിയിക്കണം.”

ഇതേ വാചകത്തിൽ തന്നെ ആലെപ്പോയിലെ അത്താനാസിയോസിനും കമ്പി അടിച്ചു. എന്നാൽ അതിന്റെ അവസാനത്തിൽ, സേവേറിയോസി നെയും മറ്റു മെത്രാന്മാരെയും, മുസലിലും അറിയിക്കണം എന്നാണ് ചേർത്തിരുന്നത്. ഈ കമ്പി സന്ദേശത്തെ ബലപ്പെടുത്തി മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 1932 മാർച്ച് 7 ന് ഒരു കത്ത് എഴുതി. ഭാവിയിൽ വ്യവഹാരം വരുമ്പോൾ രേഖയായി കാണിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ദീർഘദൃഷ്ടി യോടുള്ള കത്താണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അയച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കു വഹിക്കുന്നതിന് മലങ്കരയ്ക്കുള്ള അവകാശം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും, അങ്ങിനെ തങ്ങൾ ഭാഗഭാക്കുകളാകുകയും ചെയ്യാത്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ മലങ്കര സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് അതിൽ കാണിച്ചിരുന്നു. ആലെപ്പോയിലെ തോമ്മാ, യെറൂശലേമിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്, മർദ്ദീനിലെ ഈവാനിയോസ് എന്നീ മെത്രാന്മാർക്ക് കത്തിന്റെ കോപ്പികൾ അയച്ചുകൊടുത്തു. വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു കത്താണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ശീമയിലെ മെത്രാന്മാർക്ക് എഴുതിയത്. മലങ്കര - അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും, ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റിയും മറ്റും വളരെ കാര്യമാത്ര പ്രസക്തമായി അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം താഴെ ചേർക്കുന്നു. സമുദായക്കേസിൽ ഈ കത്ത് ഒരു രേഖയായി അക്കമിട്ട് ചേർത്തിട്ടുണ്ട്:

“പത്തു വർഷം റോമാ സഭയിൽ ഒരു മെത്രാനായി കഴിഞ്ഞശേഷം, നമുക്ക് ഏവർക്കും അറിവുള്ളവിധം തുർക്കി സുൽത്താനെയോ, ഉദ്യോഗസ്ഥരെയോ പാട്ടിലാക്കി അബ്ദൽ മിശിഹായുടെ ഫർമാൻ അബ്ദുള്ളാ പിൻവലിപ്പിക്കുകയും, തനിക്ക് അത് ലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നടപടി

കാനോനികമോ സഭയെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതോ ആണെന്നു നമുക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. നിങ്ങളും ഇതിനോടു യോജിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട കുതന്ത്രത്തിന്റെ ഫലമായി അബ്ദൽ മിശിഹാ, പാത്രിയർക്കീസല്ലാതെ ആയിപ്പോയെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.”

തുടർന്ന് അബ്ദുള്ളാ വന്നതും മൂടക്കു സന്ദേശം പുറപ്പെടുവിച്ചതും അതു മൂലം ഇരുപതു വർഷക്കാലം ഇവിടെ നടന്ന ദുഃഖകരമായ വ്യവഹാരങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ, അന്തിമവിധി വഴി അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മൂടക്കു കല്പന കഥയില്ലാത്തതും തീരെ വിലയില്ലാത്തതും ആയിത്തീർന്നതും വിവരിക്കുകയും വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ കത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കത്ത് പിന്നീട് ഇങ്ങിനെ തുടരുന്നു: “ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിനെ മലങ്കരയുടെ സഹകരണം കൂടാതെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. അതുകൊണ്ട് മലങ്കര അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിച്ചില്ല. എങ്കിലും സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാവട്ടെ എന്നു കരുതി ഞാൻ മർദ്ദീൻ വരെ പോയി ശ്രമിച്ചു. കുഴപ്പം തീർക്കാൻ യൂലിയോസിനെ സമാധാന ദൂതനായി ഇങ്ങോട്ടയച്ചു. ഇവിടെ എത്തിയ ശേഷം അയാൾ കാലുമാറി. പിന്നീട് എന്നെ സസ്പെൻഡു ചെയ്തു എന്നു നടിക്കുകയും പ്രതിയാക്കി ഒരു കേസു കൊടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അത് അലസിപ്പോയി. ഞാൻ വട്ടിപ്പണപ്പലിശ വാങ്ങി. പിന്നെ ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസു വന്ന് സദുദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി ആയിരുന്നിരിക്കണം, ഞാൻ മലങ്കര മെത്രാനാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലക്കെ ആണെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ചു. അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ച എല്ലാ പള്ളികളിൽ വെച്ചും സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കണം എന്നു നിവേദനം ലഭിച്ചു. പിന്നീടു ചെറിയ പള്ളികളിലേക്കു മാത്രം അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോകുക എന്ന തന്ത്രം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ ആജ്ഞാപേക്ഷകനായ ഒരു വൈദികൻ അടുത്ത കാലത്തു സ്ഥാപിച്ച ഒരു കൊച്ചുപള്ളിയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹം ചരമം അടഞ്ഞു. പാത്രിയർക്കീസിന് അനുയോജ്യമായ വിധം കബറടക്കം നടത്താമെന്ന് ഞാൻ അവിടെ ഓടി എത്തി പറഞ്ഞു. അതു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. വഴക്കു കൂടാതെ കഴിക്കാൻ ഞാൻ അവിടെ നിന്നു പിൻമാറുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി. സംഖ്യ, വിദ്യാഭ്യാസം, പള്ളികൾ, ധനസ്ഥിതി, സാമൂഹ്യനില എന്നീ കാര്യങ്ങൾ എടുത്താൽ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഞങ്ങൾക്ക് (മലങ്കര സഭയ്ക്ക്) ആണ്. ഇവിടുത്തെ ആളുകളിൽ മുന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗവും അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെയും യൂലിയോസിന്റെയും വിക്രിയകളോടും നയങ്ങളോടും വിരോധിക്കുന്നവരുമാണ്.

നിങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഞങ്ങളുടേതിന്റെ പത്തിലൊന്നിലു. നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്ത് ആകെ എട്ടോ, ഒമ്പതോ മെത്രാന്മാരും അവർക്ക്

ഓരോരുത്തർക്കും ഒന്നോ രണ്ടോ പള്ളിയോ, ഒരു ദയറായോ വീതവും ആണല്ലോ ഉള്ളത്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള ഔന്നത്യവും നിങ്ങളുടെ ശാഖയ്ക്ക് സംഭവിച്ച അധഃപതനവും ഇന്നുള്ള സന്താപകരമായ സ്ഥിതിയും മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നതിനാണ് ഈ വിധം എഴുതുന്നത്. നിങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം വിടർത്തിക്കാൻ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തു. യൂലിയോസ് തുടർന്ന് പരിശ്രമിച്ചു. മൂന്നര ലക്ഷം അനുയായികളുള്ള ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മലങ്കരസഭയുടെ ലൗകികങ്ങളിന്മേൽ സർവ്വാധിപത്യം വിട്ടുകൊടുക്കാതിരുന്നതിനാൽ മുടക്കുന്നതിനുള്ള ധാർഷ്ട്യമാണ് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് പ്രകടിപ്പിച്ചത്. അതിൽ പാത്രിയർക്കീസിനു തോൽവി പറ്റി. എന്നാലും മലങ്കര സഭ വളരെ അധികം നഷ്ടം സഹിച്ചു. ധനനഷ്ടം മാത്രമല്ല, പാത്രിയർക്കീസിനെ പിൻതാങ്ങുന്നവർ കേസുകൾക്കു വേണ്ടി കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും കള്ള സാക്ഷി പറയിക്കുകയും ചെയ്തു. അബ്ദുള്ളായുടെ ഡെലിഗേറ്റ് എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ഒസ്താന്ത്യാസ് മെത്രാൻ സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ ഹുദായ കാനോന്റെ ഒരു കള്ള പ്രതി എഴുതി ശരിപ്പെടുത്തുക പോലും ചെയ്തു. മലങ്കരയ്ക്ക് വിവിധ തരത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യം പരിഗണിച്ച് കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പുനസ്ഥാപിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആസ്ഥാനം പല ശതകങ്ങളായി ദേശാന്തരം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ അബ്ദൽ മശിഹായുടെ സഹകരണത്തോടു കൂടി ഇവിടെ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചതിൽ ക്രമക്കേടൊന്നുമില്ല. പാത്രിയർക്കീസിന് ഇവിടെ നേരിട്ട ഭരണാധികാരം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കിട്ടുന്നതിനു അടുത്ത കാലത്തു ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ തകരുകയും ചെയ്തു. ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ ഏറ്റം വലിയ ശാഖ ഞങ്ങളുടേതാണ്. പാത്രിയർക്കീസ് ഇന്നു ഭവനരഹിതനാണ്. ഈ വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കി വേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണം. നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെയും ദൈവം രക്ഷിക്കട്ടെ” (സമുദായ കേസിൽ 65 -ാം അക്കമായി ഈ രേഖ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്).

ദീവനാസ്യോസിന് ക്ഷണം

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ സുദീർഘമായ കത്ത് കിട്ടിയിട്ടും അറബി മെത്രാന്മാർ മലങ്കരയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെ ക്ഷണിക്കുക ഉണ്ടായില്ല. ‘ഞങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളെ അടുപ്പിക്കയില്ല’ എന്ന തത്വമായിരുന്നു അവരുടേത്. അതേ സമയം മലങ്കരയിലെ കാര്യങ്ങളിൽ അവർക്കു കൈകടത്തുകയും വേണം. ഇതായിരുന്നു നിലപാട്. പാത്രിയർക്കീസ് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നവംബർ 14 ന് സിറിയായിലെ ഹോംസിൽ വച്ച് നടത്തണമെന്ന് തുർക്കിയിലെ മെത്രാന്മാർ തീരുമാനിച്ചു. അപ്രേം സേവേരിയോസ്

മെത്രാൻ ഒരു കത്തു മൂലം ദീവന്നാസ്യോസിനെ അതിലേക്കു വ്യക്തിപരമായി ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. ആലുവയിലെ അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തനായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന പൗലോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനും ഇതുപോലൊരു കത്ത് ലഭിച്ചിരുന്നു. കത്തു കിട്ടിയ വിവരം കാണിച്ച് ലണ്ടനിൽ മലങ്കരയ്ക്കും അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കും ഇടയിൽ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ എന്ന നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്ന സിറിയക്കാരുടെ ഡോ. ഭാഭായിയ്ക്ക് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഒരു കമ്പി സന്ദേശം 1108 തുലാം 3 ന് അയച്ചു. മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനിയുടെ സെക്രട്ടറി മണലിൽ യാക്കോബു ശെമ്മാശ്ശൻ എല്ലാ വിവരങ്ങളും കാണിച്ചും യൂലിയോസ് മെത്രാനെ വിവരം അറിയിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചും ഒരു കത്ത് അയച്ചു. സാമാന്യം ദീർഘമായ ആ കത്ത് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ഡയറിയിൽ 1108 -ൽ 68 എന്ന നമ്പർ കൊടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അത് ഒരു ഔദ്യോഗിക രേഖയായിട്ടാണ് ഗണിച്ചിരുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണ്. ആയതിന്റെ ചുരുക്കം താഴെ കൊടുക്കുന്നു: “പാത്രിയർക്കീസിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു സുന്നഹദോസ് കൂടുന്ന സമയത്ത് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, അത്താനാസ്യോസ്, യൂലിയോസ് എന്നിവർ ഒരുമിച്ച് ചെല്ലണമെന്നു സിറിയയിൽ നിന്നും അറിയിപ്പു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലെ വാചകങ്ങൾ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് അഭിമാനകരമായും അതൃപ്തിയും ജനിപ്പിക്കുന്നതാകകൊണ്ടും, മലങ്കരയിലെ മറ്റുള്ള മേല്പട്ടക്കാരെ ക്ഷണിക്കുകയോ, മജീലീസിനെ (മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി) അറിയിക്കുകയോ, അറിയിക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും സഭയുടെ സമാധാനത്തിനു കാംക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും ഇതു ചേദകാരണമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സംബന്ധിക്കാൻ പോകുന്നില്ല.”

അടുത്ത പാത്രിയർക്കീസ് ആവാൻ പോകുന്നത് അപ്രേം സേവേറിയോസ് മെത്രാൻ ആയിരിക്കുമെന്നുള്ള സൂചന മലങ്കരയിൽ കിട്ടിയിരുന്നു. ശീമയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അത്യാവശ്യത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കാൻ പറ്റുന്നത് അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമായിരുന്നു. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് 1932 ഒക്ടോബർ 21 ന് 70-ാം നമ്പരായി ഒരു കത്ത് അപ്രേം സേവേറിയോസിന് അയച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ ആ കത്തിന്റെ പകർപ്പ് ഡയറിയിൽ ഉണ്ട്. ആ കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

“പാത്രിയർക്കീസിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു തെസറീൻ മാസം ആദ്യം നടത്തുന്ന സുന്നഹദോസിന് എന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നതായി യെറുശലേമിൽ നിന്നുള്ള ഇലുൽ മാസം 11-ാം തീയതിയിലെ കത്തു കിട്ടി. കാരോലിക്കോസിനെയും ഇവിടുത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെയും ക്ഷണിച്ചിട്ടില്ല. അന്ത്യോഖ്യാൻ സിംഹാസനം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ അവിടുത്തെ മജീലീസിന് തുല്യമായ സ്ഥാനം ഇവിടുത്തെ മജീലീസിന് ഉണ്ടെന്ന്

പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് സുന്നഹദോസിൽ വെച്ചു തന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഉള്ള മജീലിസിനെ വിവരം ധരിപ്പിക്കണമെന്നു പോലും കത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നെയും മാർ അത്താനാസ്യോസിനെയും അങ്ങയുടെ മര്യാദ കൊണ്ടും സമാധാനകാംക്ഷ കൊണ്ടും മാത്രമാണ് വ്യക്തിപരമായ നിലയിലെങ്കിലും ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഭാഗഭാക്കാക്കുന്നതിന് എനിക്കു അവകാശം ഉണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല എന്നു ഉറഹിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവിടുത്തെ സഭയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി അവഗണിച്ചാൽ അവിടുത്തെ ഉത്തമമായ ലക്ഷ്യം - സമാധാനം - പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്ന് ധരിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാവണം എന്നുള്ള വാഞ്ചരുകൊണ്ട് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ട് സഹിച്ച് മർദ്ദിനിൽ പോയി ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിനെ കണ്ട് സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്ത ഞാൻ ഇന്നും സമാധാനത്തിനു അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ കത്തു നൈരാശ്യത്തിനു കാരണമായി എങ്കിലും, എന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നത് സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനാണെന്ന് അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ആശാവഹമായി തോന്നുന്നു.”

അപ്രേം പ്രഥമൻ പാത്രിയാർക്കീസ്

മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കത്തും, കമ്പിയുമെല്ലാം അവഗണിച്ച് അപ്രേം സേവേറിയോസിനെ പാത്രിയർക്കീസായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. 1933 ഫെബ്രുവരി 13 നു മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനു മാർ യൂലിയോസ് അയച്ച കമ്പി സന്ദേശത്തിൽ നിന്നാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലം ഇവിടെ അറിയുന്നത്. അപ്രേം പാത്രിയർക്കീസിനെ അനുമോദിച്ചും, സമാധാനപരമായ ഭരണകാലവും, ശ്രേയസ്സും, ദീർഘായുസ്സും നേർന്നും, കമ്പി കിട്ടിയ അന്നു തന്നെ മറുപടിയായി ഒരു കേബിൾ അയച്ചു.

ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അന്ത്യകാലത്തോടടുത്തപ്പോൾ ഇനിയും ചെയ്തു തീർക്കേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിയ കാര്യങ്ങൾ ശുഷ്കാന്തിയോടെ ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1106 ചിങ്ങം 19 ന് (4 - 10 - 1930) കൂടിയ മലങ്കര അപ്പോസ്തലീയക്ഷന്റെ നിശ്ചയമനുസരിച്ച് മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പുത്തൻകാവിൽ കെ. റ്റി. ഗീവർഗീസ് റമ്പാനെ കാതോലിക്കാ ബാവാ, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെയും മറ്റ് മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടേയും സഹകരണത്തോടു കൂടി 1930 നവംബർ 9 ന് മാർ പീലക്സീനോസ് എന്ന നാമത്തിൽ പരുമല സെമിനാരിയിൽ വച്ച് തുവ്വമൺ ഇടവകയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി വാഴിച്ചു.

മുറോൻ കുദാശ

1931 ഏപ്രിൽ 20 നു കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ വച്ച് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും മറ്റു തിരുമേനിമാരുടേയും സഹകരണത്തിൽ ബാവാ തിരുമേനി വി. മുറോൻ കുദാശ നടത്തി. 1107 ഇടവം 12 നു വാളക്കുഴി ജോസഫ് റമ്പാച്ചനെ മാർ സേവേറിയോസ് എന്ന പേരിൽ തിരുവല്ല ബഥനി അരമന ചാപ്പലിൽ വച്ച് ബാവാ തിരുമേനിയും മറ്റു മെത്രാന്മാരും കൂടി മെത്രാനായി വാഴിച്ചു. പിന്നീട് ഈ സേവേറിയോസ് സഭാപരിവർത്തനം ചെയ്തു റോമാ സഭയിൽ ചേർന്നു.

കാലം ചെയ്തു

പുതുതായി പാത്രിയർക്കീസായി വാഴിക്കപ്പെട്ട അപ്രേം പ്രഥമൻ പരിപൂർണ്ണ ആളാകയാൽ മലങ്കരയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാൻ മുൻകൈ എടുക്കണമെന്നു കാണിച്ച് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഒരു കത്തയച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മറുപടിയായി പാത്രിയർക്കീസ് ആലുവയിലെ മാർ അത്താനാസ്യോസിനും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കും കത്തുകൾ അയച്ചു. ഇരുവരും കൂടി ആലോചിച്ച് ആവശ്യമായ വ്യവസ്ഥകൾ എഴുതി അറിയിക്കണമെന്നും അതു സ്വീകരിച്ചു കൽപന അയയ്ക്കാമെന്നും ആയിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കത്തിലെ സാരം.

തുടർന്നുണ്ടായ സംഗതികൾ *മലങ്കരസഭയിലെ കാരോലിക്കാമാർ* എന്ന ഗ്രന്ഥം പേജ് 55 മുതലുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കൽപ്പന കിട്ടിയ ഉടനെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പൗലസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനും, കൽപന വന്ന സ്ഥിതിക്ക് എന്ന്, എവിടെ വച്ച് കൂടി ആലോചിക്കാൻ സൗകര്യപ്പെടുമെന്ന് എഴുത്തിലൂടെ ആരാഞ്ഞു. എട്ടു പത്തു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ കൂടെ നിന്ന ശെമ്മാശന്റെ മറുപടി വന്നു. മാർ അത്താനാസ്യോസ് പള്ളി സഞ്ചാരത്തിലായതു കൊണ്ടാണു മറുപടി വൈകിയതെന്നും, ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാളിനു പോകുമ്പോൾ കോട്ടയത്തു വരാമെന്നുമായിരുന്നു കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. മഞ്ഞനിക്കരപ്പെരുന്നാളിനു രണ്ടു മാസം കൂടിയുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് താൻ ആലുവയിൽ വരാമെന്നും, സൗകര്യമുള്ള സമയം അറിയിച്ചാൽ മതിയെന്നും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വീണ്ടും എഴുതി. അതിനും ശെമ്മാശനാണു മറുപടി നൽകിയത്. മഞ്ഞനിക്കരക്കു പോകുന്ന സമയത്തല്ലാതെ അത്താനാസ്യോസിനു സൗകര്യപ്പെടുകയില്ലെന്നും ഫെബ്രുവരി 12 ന് തിങ്കളാഴ്ച വരാമെന്നുമാണ് ശെമ്മാശനെന്നൊണ്ടു എഴുതിച്ച കത്തിന്റെ ചുരുക്കം. ഫെബ്രുവരി 12 -നു 11 മണിക്കു വന്നു. മണിയടിച്ചു സ്വീകരിച്ചു. പള്ളിയിൽ മെഴുകുതിരികൾ കത്തിച്ച് ഒരു ശെമ്മാശൻ ധൂപക്കുറ്റിയുമായി നിന്നിരുന്നു.

മണലിൽ യാക്കോബു ശെമ്മാശൻ കാറിനടുത്തു ചെന്നു മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ കൈമുത്തി സ്വീകരിച്ച് പള്ളിയിലേക്ക് ആനയിച്ചു. പള്ളിയുടെ പടിഞ്ഞാറെ വാതിലിനു പുറത്തുനിന്നു കുരിശു വരച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. പിന്നീട് വടക്കേ വരാന്തയിലൂടെ നടന്നു പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ കബറിന്റെ പുറത്തേ വാതിക്കലും നിന്നു മൗനപ്രാർത്ഥന നടത്തി. തുടർന്നു സെമിനാരിയുടെ ഗോവണി കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അവിടെ നിന്നിരുന്നു. ചുംബനം കഴിഞ്ഞു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മുമ്പിലിരുന്നു. വെയിലു കൊണ്ടും, പൊടി പിടിച്ചും, വരുന്നതാകയാൽ ഒരു കുൾഡ്രിങ്ക് ഉണ്ടാക്കി കുടിക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നു എങ്കിലും വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. തമ്മിൽ കുടിക്കണ്ടിട്ട് വളരെ നാളായെന്നും, സെമിനാരിയിൽ വന്നിട്ടു വർഷങ്ങളായെന്നും, വളരെ സന്തോഷമുണ്ടെന്നും മറ്റും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പറഞ്ഞിട്ടും അതിഥി ഒന്നും മിണ്ടാതെ മൗനം പാലിച്ചു.

‘എനിക്ക് ഉടനെ പോകണം. ബാവായുടെ കല്പനയും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കത്തും കിട്ടിയതുകൊണ്ടു വന്നതാണ്. എനിക്ക് ഒന്നും പറയാനില്ല. പാത്രിയർക്കീസും നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നത് എനിക്കും സമ്മതമാണ്’ മാർ അത്താനാസ്യോസ് പറഞ്ഞു. ‘കാതോ ലിക്കാ വേണമെന്ന് എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. എല്ലാവരും കൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നു എങ്കിൽ വിരോധവുമില്ല. ഞാൻ പോകുന്നു’ അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറഞ്ഞു.

‘പ്രാർത്ഥനയും ഉച്ചഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞു പോകാം. ഇന്ന് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതും സന്തോഷമാണ്.’ ഇതിനകം എഴുന്നേറ്റു മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അറിയിച്ചു. ‘ഭക്ഷണം വണ്ടിയിൽ ഉണ്ട്. ഞാൻ പോകയാണ്’ അത്താനാസ്യോസ് ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ഈ സംസ്കാരശുന്യമായ പെരുമാറ്റം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് ഒരു ആഘാതമായിരുന്നു. ഫെബ്രുവരി 15 നു മാന്തുരുത്തേൽ പള്ളിപ്പെരുന്നാൾ ആയിരുന്നു. മണലിൽ ശെമ്മാശൻ കത്തനാരായ ശേഷം ആദ്യം വരുന്ന പെരുന്നാൾ. ഫെബ്രുവരി 14 നു അച്ചൻ മാന്തുരുത്തേൽ പള്ളിയിലേക്കു പോയി. അത്താനാസ്യോസുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചക്കു ശേഷം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വളരെ അധികം മൗനിയായി കാണപ്പെട്ടു.

പെരുന്നാൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു ദിവസത്തിൽ കൂടുതൽ താമസിക്കരുതെന്ന് തിരുമേനി പ്രത്യേകം കൽപ്പിച്ചശേഷമാണ് മണലിൽ അച്ചനെ വിട്ടത്. മാമ്മലശേരിയിൽ ചെന്ന് അമ്മയെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടു വരാമെന്നും പറഞ്ഞാണു അച്ചൻ യാത്ര ചോദിച്ചത്. പെരുന്നാൾ കഴിഞ്ഞു പിറ്റേദിവസം മാമ്മലശേരിക്കു പോകാൻ സാധിച്ചില്ല. ഫെബ്രുവരി 17 -നു കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു മാമ്മലശേരിക്കു പോകാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ കോട്ടയത്തു നിന്ന്

ഒരാൾ വന്നു 'വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പിലാണ്. സംസാരിക്കുന്നില്ല. അച്ചൻ എളുപ്പം ചെല്ലണമെന്നു പറയാൻ മാമ്മൻ മാപ്പിള അയച്ചതാണ്' എന്നറിയിച്ചു. അത്താനാസ്യോസ് വന്നു പോയതിന്റെ അനന്തര ഫലമായിരിക്കും ഈ അസുഖം എന്ന് അച്ചൻ ഊഹിച്ചു. വന്ന ആൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുത്തശേഷം ഉടനെ അച്ചൻ കോട്ടയത്തിനു തിരിച്ചു. ബസു കിട്ടാനും മറ്റും അൽപ്പം വൈകി. സെമിനാരിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മണി 12.30 ആയി. തിരുമേനി കണ്ണടച്ചു കിടക്കുകയാണ്. ഇതിനകം ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസ് തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്ന് കാറിൽ എത്തി. അച്ചനും പീലിപ്പോച്ചനും തിരുമേനിയുടെ കൈപിടിച്ചു മുത്തി. ഞങ്ങളെ ഒരുമിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ തിരുമേനിയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. എപ്പോൾ വന്നു എന്ന് ആംഗ്യം മൂലം ആരാഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ വന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു. തിരുമേനി കണ്ണടച്ചു. 'എപ്പോഴും കണ്ണടഞ്ഞിരിക്കയാണ്. സാരമില്ല. മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്' എന്ന് കൂടി നിന്നവർ പറഞ്ഞു.

ആ സമയം തിരുമേനിയുടെ മുറിയുടെ തൊട്ടു അച്ചൻ ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന മുറിയിൽ മാമ്മൻ മാപ്പിള ഇരുന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം അച്ചനെ വിളിച്ചു 'തിരുമേനിയുടെ കൈപ്പെട്ടിയിൽ പണം വല്ലതുമുണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ചു. "ആയിരത്തിൽ താഴെ കാണും. ബാവായ്ക്കും മെത്രാപ്പോലീത്താമാർക്കും കൈപ്പെട്ടി തുറക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടു എല്ലാവർക്കും ഭയമാണ്. സെമിനാരിയിൽ ഒരു കാശുമില്ല. കടം വാങ്ങിയാണ് അത്യാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നത്." അച്ചൻ ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ അച്ചൻ തന്നെ പെട്ടിയിൽ നിന്നു പണം എടുക്കണമെന്നു മാമ്മൻ മാപ്പിള നിർദ്ദേശിച്ചു.

തിരുമേനി കിടന്ന കട്ടിലിന്റെ ക്രാസ്സിയിൽ തുവലയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന താക്കോൽ എടുത്ത് അച്ചൻ ഒന്ന് കുലുക്കി. കണ്ണു തുറന്നു തിരുമേനി നോക്കി. അച്ചൻ അടുത്ത മേശയിലിരുന്ന കൈപ്പെട്ടി തുറന്നു പണം എടുത്തശേഷം പൂട്ടി താക്കോൽ യഥാസ്ഥാനത്തു വെച്ചു. പണം എണ്ണി. 950 രൂപാ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു മാമ്മൻ മാപ്പിളയെ ഏൽപ്പിച്ചു. വേറെ പണം എടുക്കുവാൻ ഉണ്ടോ എന്നു മാമ്മൻ മാപ്പിള ചോദിച്ചപ്പോൾ 3000 രൂപ പരുമലയിലെ ഇരുമ്പു പെട്ടിയിലുണ്ടെന്നും അതിന്റെ താക്കോലും കൈപ്പെട്ടിയിൽ ആണെന്നും അച്ചൻ വെളിപ്പെടുത്തി. ആ പണം കൂടി എടുക്കണമെന്നും പല ആവശ്യങ്ങളുണ്ടെന്നും മാമ്മൻ മാപ്പിള പറഞ്ഞു. നാളെ കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞു കൈപ്പെട്ടിയിൽ നിന്നു ഇരുമ്പു പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ എടുത്തു വെച്ചു. അന്ന് ഒരു ശനിയാഴ്ച ആയിരുന്നു.

പിറ്റേ ദിവസം ഞായറാഴ്ച വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞ് മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കാറിൽ അച്ചൻ പരുമലയിൽ ചെന്നു. ഇരുമ്പു പെട്ടി ഇരിക്കുന്ന മുറിയുടെ താക്കോൽ മാനേജരോടു വാങ്ങി പെട്ടി തുറന്നു 3000 രൂപായും എടുത്തു കോട്ടയത്തു തിരിച്ചെത്തി.

തിരുമേനിയുടെ ശരീരാസാസ്ഥ്യം ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അഷ്ടവൈദ്യ പ്രധാനിയായ ചീരട്ടമൺ മുസ്സിനെ വരുത്തുകയും ചികിത്സ മുറയ്ക്ക് നടത്തുകയും ചെയ്തു. ചൊവ്വാഴ്ച ആയപ്പോഴേക്കു രോഗ നില ആശങ്കാജനകമായ അവസ്ഥയിലേക്ക് കടന്നു. വിദഗ്ദ്ധനായ ഡോക്ടർ വന്നു തിരുമേനിയെ ചികിത്സിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബാവാ തിരുമേനിയും മറ്റു തിരുമേനിമാരും സെമിനാരിയിൽ തന്നെ താമസിച്ചു ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. രോഗസ്ഥിതിഗതികൾ അറിയുന്നതിന് നാടിന്റെ നാനാ ഭാഗത്തു നിന്നും ജനങ്ങൾ പഴയസെമിനാരിയിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചു. ദിവാൻ ബഹദൂർ ഡോക്ടർ വി. വറുഗീസിന്റെ പ്രത്യേക പരിശോധനയും അന്വേഷണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വസമുദായത്തിലെ വൈദികരെക്കൂടാതെ ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പ് ഈ. എ. എൽ. മൂർ, കോട്ടയം ബിഷപ്പ് ഡോ. ചുളപ്പറമ്പിൽ, മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ, ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ് മുതൽപേരും പഴയസെമിനാരിയിൽ എത്തി മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സന്ദർശിച്ചു. ബുധനാഴ്ച വൈകിയ ശേഷം രോഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ വ്യത്യാസം വന്നതായി തോന്നുകയാൽ നെയ്തൂർ മിഷൻ ആശുപത്രിയിലെ ഡോക്ടർ സോമർ വെല്ലിനെയും എറണാകുളത്തു നിന്നു ഡോക്ടർ പുത്തൂരാനെയും വരുത്തി. അവർ രോഗിയെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചു. വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ തന്നെ പഴയസെമിനാരിയും പരിസരവും ജനാവലിയാൽ നിബിഡമായിരുന്നു. ബാവായുടെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിലും മറ്റു മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെയും അനവധി വൈദികരുടെയും സഹകരണത്തിലും തിരുമനസ്സിലേക്ക് 'കന്തീലാ' ശുശ്രൂഷ നടത്തി. ശുശ്രൂഷാ വേളയിൽ ബാവാ തിരുമേനി ഗദ്ഗദത്തോടു കൂടി ചൊല്ലിയ പ്രാർത്ഥനകൾ ഏതൊരാളുടെ ഹൃദയത്തെയും അലിയിപ്പിക്കത്തക്കവയായിരുന്നു. 1934 ഫെബ്രുവരി 23 ന് (1109 കുറുംഭം 10) വെള്ളിയാഴ്ച പകൽ കൂത്യം പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് തിരുമേനി കാലം ചെയ്തു.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കബറടക്കം പ്രമാണിച്ചു ശനിയാഴ്ച - ഭൂലോക മല്പാമ്പാരുടെ ഓർമ്മദിനത്തിൽ - പരിശുദ്ധ ഗീവർഗ്ഗീസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ സെമിനാരി ചാപ്പലിൽ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചു. കാലം ചെയ്ത തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ അയവ്വിരിക്കാൻ വി. കുർബ്ബാന മദ്ധ്യേ ബാവാ തിരുമേനി ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു പ്രസംഗം നടത്തി. വി. കുർബ്ബാനാനന്തരം 'കൈമുത്ത്', 'നഗരി കാണിക്കൽ' മുതലായ ചടങ്ങുകൾ നടത്തപ്പെട്ടു. ഈ ദുഃഖ വിലാപയാത്രയിൽ കണ്ണൂനീർ തുളുമ്പിക്കൊണ്ട് ഒട്ടനവധി വൈദികരും ആയിരക്കണക്കിനു സഭാ സ്നേഹികളും പങ്കെടുത്തു. തുടർന്നു ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ "പൂൾബല്ലോമ്മോ" ചൊല്ലി ബാവാ തിരുമേനി പരിശുദ്ധ പിതാവിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ വൈദികരും ജനങ്ങളും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. അവർ കണ്ണൂനീർ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട് 'പരിശുദ്ധ പിതാവേ,

സമാധാനത്താലെ പോവുക' എന്ന് പ്രത്യുത്തരം ചൊല്ലി വിട ചൊല്ലി. യാത്ര പരച്ചിലിനു ശേഷം സെമിനാരി ചാപ്പലിന്റെ തെക്കു വശത്തു ചെറിയ ത്രോണോസിനോടു ചേർന്നുള്ള മുറിയിലെ കബറിൽ ബാവായും തിരുമേനിമാരും വൈദികരും ചേർന്ന് ഭൗതികശരീരം കബറടക്കി.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ദേഹവിയോഗത്തിൽ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പാത്രിയർക്കീസ് അപ്രേം പ്രഥമൻ, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ്, കൊച്ചി മഹാരാജാവ്, മഹാരാണിമാർ, പൊളിറ്റിക്കൽ ഏജന്റ്, ഇൻഡ്യാ വൈസ്രോയി, മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ, കൽക്കട്ടാ മെത്രാപ്പോലീത്താ, മദ്രാസ് ബിഷപ്പ്, കാത്തലിക് ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പ്, മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ ബിഷപ്പുമാർ, തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ സർ ഹബിബുള്ളാ മുതലായി പല മഹാനാരും പരിശുദ്ധ ബാവാക്കു സന്ദേശങ്ങൾ അയച്ചിരുന്നു.

തിരുമേനിയുടെ നിര്യാണത്തിൽ പരിശുദ്ധ ബാവായ്ക്ക് അധികം ദുഃഖവും മനഃപ്രയാസവും ഉണ്ടായി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി കാലം ചെയ്ത ഉടനെ ബാവാ തിരുമേനി സഭയെ അങ്ങേയറ്റം സ്നേഹിക്കുന്ന ചിലരോട് “ഇനി നമുക്ക് ആരുണ്ട്. ഇനി നമുക്ക് ആരുണ്ട്” എന്ന് പല തവണ ഹൃദയം തകർന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചരമ പ്രസംഗം

ലോകചരിത്രം ആകെ തപ്പിയാൽ വിശുതങ്ങളായ ചില ചരമപ്രസംഗങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരും. അവയിൽ ഒന്നാണ് കുത്തേറ്റ് മരിച്ചു കിടക്കുന്ന ജൂലിയസ് സീസറിന്റെ മൃതദേഹത്തെ നോക്കി മാർക്ക് ആന്റണി റോമൻ പൗരാവലിയോട് ചെയ്ത ചരമപ്രസംഗം. അത് വിലയും ഷെയിക്സ്പിയർ അതിപ്രഗത്ഭമായ രീതിയിൽ ജൂലിയസ് സീസർ എന്ന നാടകത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിട്ടിട്ടും അത് വായിച്ച് ജനലക്ഷങ്ങൾ ആവേശം കൊള്ളുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ ഓരോ കുഞ്ഞു കുട്ടിയും വായിച്ച് ഉൾക്കൊള്ളേണ്ട ഒരു അപൂർവ്വ ചരമ പ്രസംഗം ആണ് ഗീവർഗ്ഗീസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ തന്റെ ഗുരുവും, വഴികാട്ടിയുമായിരുന്ന വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ദേഹവിയോഗത്തിൽ പഴയസെമിനാരി ചാപ്പലിൽ വി. കുർബ്ബാന മദ്ധ്യേ (1934 ഫെബ്രുവരി 24) ചെയ്ത താഴെപ്പറയുന്ന പ്രസംഗം:

“കർത്താവിനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരെ,

നമ്മുടെ ഇടയിൽനിന്ന് വാങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്ന ഈ വിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ കബറടക്ക ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ച് അനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന നിങ്ങളോട് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം സംസാരിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലല്ലോ. ലോകപ്രകാരം നോക്കുന്നപക്ഷം

അദ്ദേഹം ഒരസാധാരണമനുഷ്യൻ ആയിരുന്നുവെന്ന് നിങ്ങളേവരും സമ്മതിക്കുമെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. കണ്ടോ കേട്ടോ അദ്ദേഹത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള നാനാജാതി മതസ്ഥരായ ഏവരും ഐക്യകണ്ഠേന സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണിത്. അദ്ദേഹം ഒരു അഗാധ ബുദ്ധിമാനും വലിയ ജ്ഞാനിയും, മഹാപണ്ഡിതനും, ധീരയോദ്ധാവും, അചഞ്ചലഹൃദയനുമായിരുന്നു. എത്രയും വിഷമമേറിയ ഒരു ഘട്ടത്തിൽക്കൂടി വിജയപൂർവ്വം അദ്ദേഹം സഭയെ മുമ്പോട്ടു നയിച്ചു. പരാജയത്തിൽപ്പോലും ധൈര്യസമേതം പോരാടി വിജയം സമ്പാദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു സമാനമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ആരുള്ളു? ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു സിംഹക്കൂട്ടി തന്നെയായിരുന്നു. സ്വതസിദ്ധമായ ഗാംഭീര്യത്തോടും ശോഭയോടും കൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്ന് അവിടത്തെ മൃതശരീരം കണ്ടാൽ ആർക്കും തോന്നുകയില്ലയോ?

ബാലസിംഹത്തിനും മുട്ടുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരിക്കലും ഒരു കുറവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും ഇല്ലാതിരുന്നു വിഷമിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഇടയായിട്ടില്ല. ദൈവത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന നീതിമാന് ഒരിക്കലും മുട്ടുണ്ടാകയില്ലല്ലോ. മരണനിഴലിൻ താഴ്വരയിൽക്കൂടി നടക്കേണ്ടി വന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന് ആളുകളും പണവും ലോഭം കൂടാതെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രോഗക്കിടക്കയിലും ഒരു കുറവും അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. എട്ടു ദിവസത്തോളം അദ്ദേഹം രോഗശയ്യയിൽ ആയിരുന്നു. ചികിത്സയ്ക്കും പരിചരണത്തിനും യാതൊരു കുറവുമില്ലായിരുന്നു. വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ഭിഷഗ്വരന്മാർ തന്നെയാണ് ചികിത്സകൾ നടത്തിയത്. അവസാനം സമീപിക്കുവോളം സുബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് കാണേണ്ടവരും, അദ്ദേഹത്തെ കാണേണ്ടവരുമായ മിക്കവരും വന്ന് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. മേല്പട്ടക്കാരായ ഞങ്ങളും അനേകം പട്ടക്കാരും സദാ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. 'കന്തീലാ ശുശ്രൂഷ' നടത്തിയപ്പോൾ എത്രയും തെളിവായ ബുദ്ധിയോടെ അദ്ദേഹം അതിൽ സംബന്ധിച്ചു. കുരിശുവരയ്ക്കേണ്ട സമയങ്ങളിൽ ഒക്കെയും അദ്ദേഹം തന്നെത്താൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. എന്നു മാത്രമല്ല, ശുശ്രൂഷാനന്തരം ആരും ഓർമ്മിപ്പിക്കാതെ തന്നെ ക്രമപ്രകാരം ചുറ്റും നിന്നവരെ 'റൂൾമാ' ചെയ്തനുഗ്രഹിച്ചു. മരണശേഷവും അദ്ദേഹത്തിന് എന്തെങ്കിലും കുറവുണ്ടോ? ഒരുവൻ ലോകത്തിൽ എത്ര മഹാനായി ജീവിച്ചാലും അവനുചിതമായ കബറടക്കം ലഭിക്കാതിരുന്നാൽ അവൻ അലസിപ്പോയ ഗർഭപിണ്ഡത്തിനു സദൃശനാണെന്നു മഹാജ്ഞാനിയായ ഗലോമോൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ യോഗ്യമായ കബറടക്കമെന്നുള്ളതു നിസാരകാര്യമല്ല. നമ്മുടെ ഈ പരിശുദ്ധ പിതാവിന് ആ ഭാഗ്യവും അധീനമായിരിക്കുന്നു. ഇത്രയധികം പട്ടക്കാരും ശെമ്മാശന്മാരും അയ്മേനികളും ഏതെങ്കിലും ഒരു കബറടക്ക ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കറിവില്ല. ഇതു

സംബന്ധിച്ചുള്ള സന്നാഹങ്ങളും ക്രമീകരണങ്ങളും എത്രയോ ഉപരിയായിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജർഷിക്കുചിതമായ വിധം തന്നെ അതും സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ലോകപ്രകാരം നോക്കുന്നപക്ഷവും അദ്ദേഹം ഒരു മഹാൻ തന്നെയായിരുന്നു. തോൽവുകളിൽപോലും നിരാശ കൂടാതെ സഭയെയും പോരാടി ജയഘോഷം കൊണ്ടിട്ടുള്ളവനാണ്. ഒരു കുറവും അദ്ദേഹം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ആത്മീയപ്രകാരവും അദ്ദേഹം ഒരു മഹാനും യാതൊരു കറയും കുറവും ഇല്ലാത്തവനുമായിരുന്നുവെന്നാണ് നമ്മുടെ അഭിപ്രായം. പലർക്കും അത് അറിയുന്നതിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം, അദ്ദേഹം അത് അശ്ശേഷം ഭാവികുന്ന ആളല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവ് ഉഗ്രമായി ശപിച്ചിട്ടുള്ള കപടഭക്തിയുടെ നിഴൽ പോലും അദ്ദേഹത്തിലില്ലായിരുന്നു. നമ്മൾ ആരോടടുത്ത് ഇടപെടുന്നുവോ അവരുടെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ നമുക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണല്ലോ. നാം ചെറുപ്പം മുതൽ അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി താമസിച്ചിട്ടുള്ളവനും അടുത്തു പെരുമാറിയിട്ടുള്ളവനുമത്രേ. ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടമുള്ള നടപടികളല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയജീവിതത്തിൽ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം എത്രയും ക്രമവും നിഷ്ഠയുമുള്ളവനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു നാം ദൃക്സാക്ഷിയാണ്. നിത്യവുമുള്ള വേദവായന, യാമം തോറും - വിശിഷ്ട പാതിരാത്രിക്കുപോലുമുള്ള നമസ്കാരങ്ങൾ, നോമ്പാചാരണം എന്നിവയൊക്കെയും കഴിഞ്ഞ വെള്ളിയാഴ്ച പ്രഭാതം വരെ അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ച് അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നു. രോഗശയ്യയിലായി സംസാരശക്തി ക്ഷയിച്ചിട്ടും യാമങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കുരിശുവെച്ചു നമസ്കരിക്കുമായിരുന്നു. വിശുദ്ധ സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവിൽ അദ്ദേഹം അദിതീയനായിരുന്നതുപോലെ തന്നെ അവയുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ഒട്ടും പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ല. സുറിയാനിഭാഷ, കാനോൻ, സഭാചരിത്രം എന്നിവയിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഓർമ്മശക്തിയോടുകൂടിയ പാണ്ഡിത്യം മറ്റാർക്കുള്ളൂ? അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ മൽപാനായിരുന്നു. ബലഹീനനായ നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബറടക്കം ഇന്നു നടക്കുന്നത് അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു. വലിയനോമ്പിലെ ആദ്യ ശനിയാഴ്ചയായ ഇന്ന് - ഭൂലോക മൽപാനായ മാർ അപ്രേമിയുടെ ഓർമ്മ ദിവസമായ ഇന്ന് - മലങ്കരയുടെ വലിയ മൽപാൻ ദിവംഗതനായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിനുവേണ്ടി രക്തസാക്ഷിമരണം വരിച്ച മാർ തേവോദോറോസ് സഹദായുടെ ഓർമ്മദിനമായ ഇന്ന്, കൊല്ലപ്പെട്ട സഹദ എന്ന പേരിന് അർഹതയില്ലെങ്കിലും അതുപോലുള്ള പല പീഡകൾ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സഹിക്കയാൽ ഒരു “മൗദ്യോനോ” എന്ന നാമത്തിനു യോഗ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ

മെത്രാപ്പോലീത്ത കബറടക്കപ്പെടുന്നു. എന്നു മാത്രവുമല്ല വലിയനോമ്പിൽ ശനി, ഞായർ ഈ ആഴ്ചകൾ ഒഴിച്ചുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ വി. കുർബാന അനുഷ്ഠിക്കാൻ സഭ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ആ രണ്ടു ദിവസങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കണമെന്നു നിർബന്ധവുമാണ്. അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്ന വാർത്ത എങ്ങനെയോ പ്രചരിച്ച മിനിഞ്ഞാന്ന് അദ്ദേഹം കാലംചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ വി. കുർബാനാനന്തരം സംസ്കരിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപാട് എത്രയും ശാന്തമായിരുന്നു. യാതൊരു ചേഷ്ടയോ ഗോഷ്ടിയോ കൂടാതെ നാഴികമണിയുടെ പെൻഡുലം ചലനരഹിതമായിത്തീരുന്നതുപോലെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വാസം നിന്നത്. പ്രാർത്ഥനയുടെ അവസാനം വിശ്വാസപ്രമാണം ചൊല്ലിത്തീർന്നപ്പോൾ കൃത്യം പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് മ്ശിഹാ തമ്പുരാൻ ലോകരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട വെള്ളിയാഴ്ച ദിവസത്തിലും ആ നാഴികയിലും അദ്ദേഹം കർത്താവിൽ നിദ്രപ്രാപിച്ചു.

കൂടാതെ ഒരാൾ മരിച്ചാൽ അതിന്റെ മൂന്ന്, ഒൻപത്, മുപ്പത് എന്നീ ദിവസങ്ങളിൽ ആ ആൾക്കുവേണ്ടി വി. ബലി അർപ്പിക്കണമെന്നാണല്ലോ സഭയുടെ കല്പന. നമ്മുടെ മെത്രാപ്പോലീത്ത ഇന്നലെ കാലം ചെയ്തതുകൊണ്ട് മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലും സകല പള്ളികളിലും കുർബ്ബാനയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഓർക്കുന്നതിനു സൗകര്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇവയൊക്കെയും അത്ഭുതകരമല്ലയോ? ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധന്മാരെ നാം ഇങ്ങനെയാണു തിരിച്ചറിയേണ്ടത്. ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണംമൂലം സഭയ്ക്ക് വലിയ ഒരു പുണ്യവാളൻ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നഷ്ടം വലുതാണ്. നമ്മുടെ പണ്ഡിതനായ മല്പാൻ ഇന്നു നമ്മിൽനിന്ന് പിരിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇന്നു കാലം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഈ വിശുദ്ധ പിതാവ് ഇന്ന് എടുത്തുകൊള്ളപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കണ്ടാലും യിസ്രായേലിൽ ഒരു വലിയ രാജാവ് ഇന്നു വീണിരിക്കുന്നു. അവർക്കെന്നപോലെ നമുക്കും ഇതൊരു സന്താപദിനമാണ്. ഇതുവരെ അദ്ദേഹം നാമേവരെയും തന്റെ ചിറകുകളിൻകീഴിൽ കാത്തുകൊണ്ടു. അദ്ദേഹം നമ്മോടു സഹതാപമുള്ളവനാകയാൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ നമുക്കുവേണ്ടി മുട്ടിപ്പായി മദ്ധ്യസ്ഥത നേടത്തുമെന്നു നമുക്കു സമാശ്വസിക്കാം. നീതിമാന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി വലുതാണല്ലോ. അദ്ദേഹം ഏതെല്ലാം തത്ത്വങ്ങളെയും പ്രമാണങ്ങളെയും മുൻനിർത്തി പോരാടിയോ, അവയെ സംരക്ഷിച്ചുപോകേണ്ട കടമ നാമേവർക്കു മുണ്ട്. “നിങ്ങൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ കല്പനകൾ അനുഷ്ഠിപ്പിൻ” എന്ന് നമ്മുടെ കർത്താവ് ശിഷ്യന്മാർക്ക് കൊടുത്ത അന്ത്യസന്ദേശപ്രകാരം നമ്മുടെ ഈ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ നമുക്കുള്ള

സ്നേഹത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കാതെ ധൈര്യസമേതം പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നതിലായിരിക്കണം എന്നു നാം നിങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഒരാശ്വാസം നമുക്കുണ്ട്. “ഞാൻ നല്ല പോർ പൊരുതു, ഓട്ടം തികച്ചു, വിശ്വാസത്തെ കാത്തു. ഇനി നീതിയുടെ കിരീടം എനിക്കായി വെച്ചിരിക്കുന്നു. ആയതു നീതിയുടെ ന്യായാധിപതിയായ കർത്താവ് ആ ദിവസത്തിൽ എനിക്കു തരും” എന്നു പൗലുസ് ശ്ലീഹാ തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനം നമ്മുടെ ഈ വിശുദ്ധ പിതാവിനെപ്പറ്റി എത്രയും ചേർച്ചയായിരിക്കുന്നുവെന്നതു തന്നെ. അദ്ദേഹം നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കും; നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കാം. “നിങ്ങൾ സമാധാനത്തോടെ വസിക്കൂ” എന്നരുളിച്ചെയ്തിട്ട് അദ്ദേഹം നമ്മോട് യാത്ര പറയുവാൻ പോകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ “വിശുദ്ധ പിതാവേ, സമാധാനത്താലെ പോവുക” എന്ന വചനത്താൽ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തോട് യാത്രപറയാം. ബാലസിംഹത്തെപ്പോലെ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം സിംഹക്കുട്ടിയെപ്പോലെ ഉണർന്നെഴുന്നേൽക്കും. “വിശുദ്ധ ഭൂത്യാ, നീ യോഗ്യമായി പ്രവർത്തിച്ചു; നിന്റെ യജമാനന്റെ സന്തോഷത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്ക” എന്ന ഇമ്പകരമായ ശബ്ദം കേൾപ്പാൻ ആ ന്യായവിധി ദിവസത്തിൽ ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് ഇടയാക്കട്ടെ. ആ ദിവസത്തിൽ അഭിമുഖമായി കാണുന്നതിനും കർത്തൃസന്നിധിയിൽ കരുണ കണ്ടെത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനും നമുക്കും സംഗതിയാകുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.”

മരണപത്രിക

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ദിവംഗതനാകുന്നതിന് ഏതാണ്ട് ഒരു വർഷം മുമ്പ് 1108 മകരം മൂന്നിന് ഒരു മരണപത്രിക എഴുതി വെച്ചു. തന്റെ കൈവശത്തിലുള്ള സമുദായം വക സ്വത്തുക്കൾ എല്ലാം കാതോലിക്കാ ബാവാ ഉൾപ്പെട്ട സുന്നഹദോസിന് കൊടുക്കുന്നതായി അതിൽ കാണിച്ചിരുന്നു. ഒട്ടധികം തർക്കങ്ങളും, വ്യവഹാരങ്ങളും ഒഴിവാക്കുന്നതിന് സഹായകമായി ഭവിച്ച ആ മരണപത്രികയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു നേട്ടമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കേണ്ടത്. കിഴക്കിന്റെ കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനം അതു മൂലം കൂടുതൽ ബലവത്തായി പരിണമിച്ചു. മരണപത്രിക രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം കാതോലിക്കാ ബാവാ അപേക്ഷിച്ച സമയം ബാവാ കക്ഷിക്കാർ അതിൻമേൽ ആക്ഷേപം ബോധിപ്പിച്ചു എന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശകുനം മുടക്കാൻ തയ്യാറായി നിന്നിരുന്ന അവരുടെ ഭാഗത്തെ ആക്ഷേപം തള്ളി വിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. അവരുടെ വർഗ്ഗസ്വഭാവം അനുസരിച്ച് അതിൻമേൽ 111 -ൽ അസ്സൽ 558-ാം നമ്പരായി വിൽ അസ്ഥിരപ്പെടുത്തി കിട്ടുന്നതിന് ഒരു കേസും ഫയൽ ചെയ്തു. അതും തള്ളിപ്പോയി.

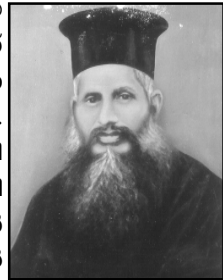
താരശോഭ പൊഴിച്ചു

സഭാ നേതാക്കന്മാർ

വിശ്വം വെളിപ്പിക്കുന്ന വെണ്ണിലാവിനെപ്പോലെ, മലങ്കരസഭയെ ഭാസ്യ രമാക്കിയ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ചുറ്റും പ്രകാശഗോപുരങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളായി നിലകൊണ്ടതിനെത്തുടർന്ന് സഭാ സ്നേഹികളും ദൈവഭക്തരും ശക്തരും സമുന്നതന്മാരായ പല വ്യക്തികളുണ്ട്. അവരുടെ സഭാസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കാതെ പോയാൽ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രത്തിന് അത്രയും കുറവുണ്ടാകും. അവരിൽ പ്രമുഖർ ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് (പിന്നീട് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ്), ഫാ. മാത്യുസ് പാരേട്ട് (പിന്നീട് മാത്യുസ് മാർ ഈവാനിയോസ്), മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ, ചെറിയ മന്തത്തിൽ സ്കറിയാ മല്പാൻ, മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ, പഴയ സെമിനാരി മാനേജർ ടി. സി. ജേക്കബ് കത്തനാർ, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ, എം. എ. ചാക്കോ, മാറേട്ട് എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി, കന്നുകുഴി കുരുവിള എൻജിനീയർ, ഒ. എം. ചെറിയാൻ, കയ്യാലത്തു കെ. വി. ചാക്കോ മാസ്റ്റർ, എ. എം. വർക്കി, പത്രോസ് മത്തായി, ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസ്, മൂക്കഞ്ചേരിൽ എം. പി. വർക്കി മുതലായവരാണ്. അവർ പൊഴിച്ച താരശോഭ എല്ലാവരും ജീവിതസാഗരം കടന്നിട്ടും ഇന്നും സഭാചരിത്ര ചക്രവാളത്തിൽ തിളങ്ങി നിൽക്കുകയാണ്. ഇതുപോലെയുള്ള മഹാവ്യക്തികളുടെ ഉപദേശം പിന്നീടു വന്ന കാതോലിക്കാമാർക്കാർക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്ന് ഒട്ടും തന്നെയില്ല.

സ്ക്കറിയാ മല്പാൻ

പ്രശസ്തനായിരുന്ന ചെറിയമന്തത്തിൽ വലിയ യാക്കോബു കത്തനാരുടെ പ്രഗത്ഭനായ പുത്രനാണ് 1894 -ൽ ജനിച്ച ചെറിയമന്തത്തിൽ സ്ക്കറിയാ മല്പാൻ. സെറാമ്പുരിൽ വൈദിക പഠനം നടത്തി. വട്ടശ്ശേരിൽ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ അസിസ്റ്റന്റ്, പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറി, വൈദിക സെമിനാരി മല്പാൻ, പ്രിൻസിപ്പൽ, മാങ്ങാനം എബനേസർ ദയറാ സ്ഥാപകൻ, വാഴൂർ സെന്റ് പോൾസ് സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ മുതലായ നിലകളിൽ വലിയ സേവനം

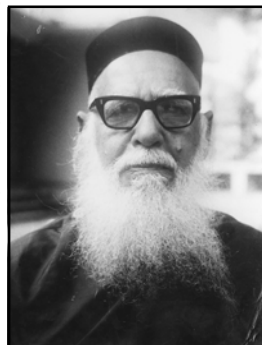


അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തമനായ ഒരു വൈദിക ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു സ്ക്കറിയാ മല്പാൻ. പാത്രിയർക്കീസുമാരുമായുള്ള സഭാ സമാധാനം ലോചനകളിൽ ആദ്യം 1923 -ൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോടൊപ്പവും,

പിന്നീട് 1934 -ൽ ഗീവർഗീസ് രണ്ടാമൻ കാതോലിക്കാ ബാവായോടൊപ്പവും ശീമയിൽ എത്തി സമാധാന ചർച്ചകളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ സുറിയാനി ഭാഷാജ്ഞാനം പാത്രിയർക്കീസന്മാരേപ്പോലും വിസ്മയിപ്പിച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മറ്റുള്ളവരുമായി നടത്തുന്ന സംഭാഷണവേളകളിൽ വരുത്തുന്ന തെറ്റുകളും മറ്റും അന്നന്നു രാത്രിയിൽ തിരുമേനിയോടു തുറന്നു പറയാനും സംസാരവേളയിൽ എന്തെങ്കിലും താൻ വിട്ടുപോയാൽ അതു അനുസ്മരിപ്പിക്കാനും വിശ്വസ്തനായ മല്പാനച്ചനെ ഉഗ്രപ്രതാപവാനായ തിരുമേനി അനുവദിച്ചിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് മല്പാനച്ചൻ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു എന്നു എതിരുകാർ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ആരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും അതൊന്നും സത്യസന്ധതയുടെ നിറക്കുടമായ മല്പാനച്ചനെ സ്പർശിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ പ. മാത്യൂസ് ദിതീയൻ ബാവാ ഉൾപ്പെടെ ഒട്ടധികം മേൽപ്പട്ടക്കാരെയും നല്ല വൈദികരെയും സുറിയാനി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മല്പാനച്ചൻ 'മലങ്കരസഭയുടെ ഗമാലിയേൽ' എന്ന പേരിലാണു ഇന്ന് പൊതുവെ അറിയപ്പെടുന്നത്. 1924-25 വർഷങ്ങളിൽ വിശുദ്ധനാടുകൾ സന്ദർശിച്ചു. വൈദികസമിനാതി പ്രവർത്തനം കേസു മൂലം തടസ്സപ്പെട്ടപ്പോൾ ബ്രഹ്മവാർ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപരിച്ചു. പിന്നീടു സെമിനാരി പുനരാരംഭിച്ചപ്പോൾ 1943 - 47 വർഷങ്ങളിൽ പ്രിൻസിപ്പലായി. കുരൂർ, മദ്രാസ്, തിരുവനന്തപുരം ഇടവകകളുടെ ചുമതലയും വഹിച്ചിരുന്നു. 1952 മെയ് 11 -നു തിരുവനന്തപുരത്തു വച്ചു നിര്യാതനായി. മൃതദേഹം വാഴൂർ സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ് പള്ളിയിലെ കുടുംബ കല്ലറയിൽ സംസ്കരിച്ചു. അദ്ധ്യാപന - അജ്ഞാതരംഗങ്ങളിൽ കഴിവിന്റെയും സത്യസന്ധതയുടേയും കൃത്യനിഷ്ഠയുടേയും പ്രതീകമായിരുന്നു അദ്ദേഹം (മലങ്കര സഭയുടെ ഗമാലിയേൽ എന്ന ഗ്രന്ഥം കാണുക).

മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ

വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സെക്രട്ടറി (1925 - 1934) ആയിരുന്ന മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ മാമ്മലശ്ശേരി പള്ളി ഇടവകയിലെ മണലിൽ വർക്കിയുടെ പുത്രനായി 1901 ഒക്ടോബർ ഒന്നിനു ഭൂജാതനായി. പഴയസെമിനാരിയിൽ വൈദികപഠനം നടത്തിയശേഷം 1933 -ൽ മാന്തുരുത്തേൽ മാർ യൂഹാനോൻ പള്ളിക്കു വേണ്ടി പട്ടമേറ്റു. മാമ്മലശ്ശേരി മാർ മീഖായേൽ പള്ളിയിലും തെക്കൻ പറവൂർ സെന്റ് ജോൺസ് പള്ളി



യിലും വികാരിയുമായിരുന്നു. 50 വർഷത്തോളം സമുദായക്കേസിയുടെ നടുക്കിലായി മുഖ്യ കാര്യങ്ങൾക്കായിരുന്നു പ്രശസ്ത സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. 1928 -ൽ വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വിജയിച്ചപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിയിൽ തിരുമേനിക്കു വേണ്ടി ദീർഘനാളത്തെ പലിശ ഏറ്റുവാങ്ങിയത് മണലിൽ അച്ചൻ ആയിരുന്നു. 1958 -ൽ പുത്തൻകാവിലെ വെച്ച് വൈദിക ട്രസ്റ്റിയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ കാലാവധി കഴിഞ്ഞ ഉടൻ സ്ഥാനം രാജി വെച്ചു മഹത്തായ മാതൃക സൃഷ്ടിച്ചു. വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗം, മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗം തുടങ്ങിയ നിലകളിൽ ശോഭിച്ച അദ്ദേഹം മേൽപട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും പദവി നിരാകരിച്ചു. വിശ്വസ്തത, സഭാസന്നേഹം, പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനം എന്നിവയുടെ പ്രതിരൂപമായിരുന്നു സുമുഖനായ മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ. (മണലിൽ അച്ചന്റെ സഭാ സ്മരണകൾ എന്ന ഗ്രന്ഥം വായിക്കുക)

പാറേട്ടു മാത്യുസ് കത്തനാർ (പിന്നീട് മാർ ഇവാന്റിയോസ്)

പുതുപ്പള്ളി സെന്റ് ജോർജ്ജ് ഇടവകയിലെ സമ്പന്നരായ വലുപാറേട്ട് മാത്തു - അച്ചാമ്മ ദമ്പതികളുടെ സീമന്തപുത്രനായി 1889 ജനുവരി 9 -നു ജനിച്ചു. കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂൾ, പഴയസെമിനാരി, കൽക്കട്ട ബിഷപ്പ്സ് കോളജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠിച്ചു. 1899 -ൽ പുതുപ്പള്ളിയിൽ വെച്ച് കോറുയോ പട്ടവും 1908 -ൽ യറുശലേമിലെ സെഹിയോൻ മാളികയിൽ വെച്ച് യറുശലേം പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നു ശെമ്മാശു പട്ടവും സ്വീകരിച്ചു. വട്ടശ്ശേരിയിൽ തിരുമേനി മേൽപട്ടസ്ഥാനം ഏൽക്കാൻ യറുശലേമിൽ ചെന്നപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന മാത്യുസ് ശെമ്മാശനു സ്ഥാനം ലഭിച്ചത്. 1920 -ൽ പരമല സെമിനാരിയിൽ വെച്ച് സഭാ ഭാസുരൻ വൈദിക പട്ടം നൽകി. മൂന്നര ദശാബ്ദക്കാലം പുതുപ്പള്ളി വലിയപള്ളി വികാരി സ്ഥാനം വഹിച്ചു. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുടക്ക്, റീത്തു പ്രസ്ഥാനം എന്നിവ ഉണ്ടായപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിയിൽ തിരുമേനിയുടെ ബലിഷ്ഠമായിരുന്ന വലംകൈയായിരുന്നു പാറേട്ടച്ചൻ. എതിരാളികൾ വട്ടശ്ശേരിയിൽ തിരുമേനിയെ വകവരുത്താൻ വാളോങ്ങി നടന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ തിരുമേനിയുടെ കാവൽസംഘത്തിനു ശക്തി പകർന്നു കൊടുത്തത് പാറേട്ടച്ചനായിരുന്നു. ആനപ്പാപ്പി വധം നടക്കുമ്പോഴും തുടർന്നും പഴയസെമിനാരിയിൽ സഭാ ഭാസുരന്റെ വിശ്വസ്ത ഭടനായിരുന്നു സത്യസന്ധതയുടെ പര്യായമായ ഇദ്ദേഹം. രണ്ടു തവണ



മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തതാണെങ്കിലും സ്ഥാനം വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞു മാറി. കോട്ടയം മാർ ഏലിയാ ചാപ്പലിൽ വച്ചു 1953 -ൽ ഗീവറുഗ്ഗീസ് ദിതീയൻ ബാവായുടെയും മറ്റും നിർബന്ധം മൂലം മെത്രാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റു. കോട്ടയം ഭദ്രാസന ഭരണം നടത്തി. കോട്ടയം ബസേലിയോസ്സ് കോളജ്, പാമ്പാടി എം. ജി. എം. അഭയഭവൻ, ഐ. ടി. സി. എം. ഡി. കോമേഴ്സ്യൽ സെന്റർ മുതലായവയുടെ പ്രമുഖ പിന്നണി പ്രവർത്തകനായിരുന്നു. ഒട്ടധികം സഭാസമാധാന ആലോചന കളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധ സഭാചരിത്രകാരനായ ഇസ്ലാമ്. എം. പാറേട്ട് ഏക സഹോദരനാണ്. ജീവിത സാധാഹരത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായും സഹോദരനും തങ്ങളുടെ കുടുംബസ്വത്ത് പാറേട്ട് ആശുപത്രി സ്ഥാപിക്കാനായി സഭയ്ക്ക് സംഭാവന ചെയ്തു. സമയനിഷ്ഠയ്ക്കും ജീവിതത്തിലെ അന്യൂനമായ ചിട്ടകൾക്കും മറ്റാരെയുംകാൾ മുഖ്യ സ്ഥാനം നൽകി (പാറേട്ടു മാർ ഈവാനിയോസ് എന്ന ഗ്രന്ഥം വായിക്കുക).

മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ

പഴയസെമിനാരിയിലെ അധികാരത്തിനും സ്ഥാനത്തിനും പരമ്പിലെ കരിക്കിനും പണത്തിനും മറ്റും വേണ്ടി അക്കര സി. ജെ. കുര്യനും കൂട്ടരും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ഇറക്കിവിടാൻ നടത്തിയ ഗൃഹാലോചനയിലെ സംഘർഷം നിറഞ്ഞ ആദ്യനാടകമായ തേങ്ങാ ഇടൽ തടഞ്ഞതിനെ തുടർന്ന് സി. ജെ. കുര്യന്റെ ആളുകളുടെ അടിയും തള്ളും ഏറ്റ പഴയ സെമിനാരി മാനേജറായിരുന്നു കൃശഗാത്രനായ മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ. പരവന്മാരും മറ്റും ചേർന്ന് കുര്യൻ മുതലാളിയുടെയും സഹോദരന്റെയും നിർദ്ദേശാനുസരണം മട്ടയ്ക്കലച്ചന്റെ ഇടതിങ്ങി പടർന്നു പന്തലിച്ച സുന്ദരമായ മീശ പിഴുതതും അച്ചനെ തല്ലുന്നതും പഴയസെമിനാരിയുടെ രണ്ടാം നിലയിൽ നിന്നു കണ്ട് ദുഃഖിതനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി കോനാട്ടു മല്പാണെ വടി കൊണ്ടടിച്ചതും, ആദ്യത്തെ അടി കൊള്ളാതിരുന്നതും മറ്റും സഭാചരിത്ര സംഭവങ്ങളാണ്. വിശ്വസ്തനും തികഞ്ഞ സഭാസന്നേഹിയും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഉത്തമ സഹായിയുമായിരുന്നു അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ‘ഗീവറുഗ്ഗീസ്’ എന്നും മറ്റും വിളിച്ചു ആക്ഷേപിച്ചു വന്നവരുടെയും, നേതാവായ സി. ജെ. കുര്യൻ, ഈ വടി പ്രയോഗം കണ്ടു “തിരുമേനി കാഠിന്യം ചെയ്തുരുതേ” എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ സംസ്കാരസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹം മുടക്കുകൊണ്ടു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പട്ടം പോകുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഇ. ജെ. ജോൺ

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭദശയിൽ ഓർത്തഡോക്സ് നസ്രാണി

കളാണ് നാട്ടുകാരിൽ വിദ്യാഭ്യാസപരമായി മുന്നിട്ടു നിന്നിരുന്നത്. സർക്കാർ സർവീസിൽ തങ്ങൾക്കർഹതയുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾക്കും, രാഷ്ട്രീയാവകാശങ്ങൾക്കും വേണ്ടി പൊതുജനാഭിപ്രായം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സമുദായോദ്ധാരണത്തിനും വേണ്ടി, ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ 'തിരുവിതാംകൂർ -കൊച്ചി ക്രൈസ്തവ മഹാജനസഭ' എന്ന ഒരു സംഘം രൂപവൽക്കരിച്ചു. അതിന്റെ ആദ്യയോഗം 1910 മെയ് 3 -നു കോട്ടയത്തു കൂടി. പ്രസിഡന്റ് ഇ. ജെ. ജോൺ, 'സഹകരണ സംഘങ്ങളെ'പ്പറ്റി കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയും, 'ക്രിസ്തീയാവകാശങ്ങൾ - നിയമം' എന്നതിനെപ്പറ്റി മാർട്ടു പീലിപ്പോസു ജഡ്ജിയും പ്രസംഗിച്ചു. ഈ സംഘടനയുടെ സെക്രട്ടറിമാരായി ഫാ. പി. ടി. ഗീവറുഗീസ്, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, പി. ജെ. പോത്തൻ എന്നിവരാണ് അന്ന് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. രണ്ടാം ക്രൈസ്തവ മഹാജനസഭ 1911 മെയ് 3 -നു കോട്ടയത്തു വച്ചു കൂടുതൽ ആർഭാടമായി നടത്തപ്പെട്ടു. ഈ സമ്മേളനം ആണ്ടു തോറും പുഷ്ടി പ്രാപിച്ചുവന്നു. നിവർത്തന പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കും, സ്റ്റേറ്റു കോൺഗ്രസിലേക്കും ജനകീയ ഭരണത്തിലേക്കും കേരള ജനതയെ പ്രബുദ്ധരാക്കി നയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ആദ്യകാല സംരംഭങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ഈ മഹാജനസഭയുടെ ആവിർഭാവവും പ്രവർത്തനങ്ങളും ആയിരുന്നു. ഈ സഭയ്ക്കു ബീജാവാപം ചെയ്തതും നേതൃത്വം കൊടുത്തതും കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസവന്നരായിരുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് നസ്രാണികളായിരുന്നു.



മലയാളി മെമ്മോറിയൽ, ഈഴവ മെമ്മോറിയൽ എന്നിവയിൽ കൂടി സവർണരല്ലാത്തവർ ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾ നേടിയെങ്കിലും അവശതകൾ പലതും അവശേഷിച്ചിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റ് സർവീസ്, ഇംപീരിയൽ സർവീസ് ബ്രിഗേഡ്, വിദ്യാർത്ഥി ഫോസ്റ്റൽ എന്നിവകളിൽ അവർണർക്കു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ഏതാണ്ടു 20 വർഷം അവർണർ ഈ ആവശ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സർക്കാരിനെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1917 -ലെയും 1918 -ലെയും പ്രജാസമ്മേളനങ്ങളിലും മെമ്പർമാർ ഈ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും സർക്കാർ ഭാഗത്തു നിന്ന് ഒരു പ്രതികരണവും ഉണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ടു മലങ്കര മഹാജനസഭയും അതിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖാംഗമായ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീലും പൗരസമത്വവാദലീഗ് എന്നൊരു സംഘടന രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനു നേതൃത്വം കൊടുത്തു. പൗരാവകാശങ്ങൾക്കും

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി വളരെയധികം സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുള്ള ഒരു നസ്രാണി കുടുംബാംഗമാണു നിരണത്ത് ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീൽ. ഇലഞ്ഞിക്കൽ കുടുംബത്തിന്റെ നായകനും സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ അഭിമാനഭാജനവും തിരുവനന്തപുരം ഹൈക്കോടതി ബാറിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനായ വക്കീലുമായിരുന്നു. 'ഇ. ജോൺ വക്കീൽ തിരുവനന്തപുരം ബാറിന്റെ നാഥനും സർവാദരണീയനായ അഭിഭാഷകനും വിശ്രുതനായ ഒരു ജൂറിസ്റ്റും, വന്ദ്യവയോധികനും സർവ്വോപരി കളങ്ക ലേശമേൽക്കാത്ത ഒരു പൊതുകാര്യ പ്രസക്തനുമായിരുന്നു എന്നു സ്വാതന്ത്ര്യസമര ചരിത്രത്തിൽ സി. നാരായണപിള്ള പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ തന്നെ തുടരാം. 'ഇ. ജെ. ജോൺ ഒരിക്കലും ഒരു ഉദ്യോഗ കാംക്ഷിയായിരുന്നില്ല. ഒരു ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജി പദമോ ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് പദമോ പോലും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഹൈക്കോടതിയിലേക്കുള്ള നിയമനത്തിനു ഗവർണ്മെന്റിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ക്ഷണം പോലും അദ്ദേഹം നിരസിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ലോ കോളജിലെ ഒരു ഓണററി ലക്ചററെന്ന നിലയിൽ ആ തലമുറയിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വക്കീലന്മാരുടെയും ഗുരുനാഥനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തെളിവു നിയമമാണദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന എനിക്ക്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസുകൾ നിയമ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യകൾ പോലെ ആസ്വാദ്യവും രുചികരവുമായിരുന്നു എന്നു നിഷേധഭീതി കൂടാതെ പറയാൻ കഴിയും. ഈ ജോൺ വക്കീലാണു പൗരസമത്വവാദ ലീഗ് ഉണ്ടാക്കിയതും പ്രക്ഷോഭം നടത്തിയതും.' 'അനന്തര കാലത്തെ നിവർത്തന പ്രസ്ഥാനത്തിലെന്ന പോലെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലും നേതൃത്വം വഹിച്ചതു പരേതനായ ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീലായിരുന്നു' എന്ന് എൻ. വി. ജോസ് പിന്നീട് എഴുതുകയുണ്ടായി.

പൗരസമത്വവാദലീഗിന്റെ വക്താവ് എന്ന നിലയിൽ തിരുവനന്തപുരം ലണ്ടൻ മിഷൻ ഹാളിൽ ജോൺ വക്കീൽ 1920 മാർച്ച് 8 ന് ഒരു ഉഗ്രൻ പ്രസംഗത്തിൽ കൂടി പ്രക്ഷോഭം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. തുടർന്ന് 50 സാമാജികർ ഒപ്പിട്ട ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം ദിവാൻജിക്ക് സമർപ്പിച്ചു. അതിനു ശേഷം ക്രിസ്തേതരർ ഉൾപ്പെടെ 27000 പേർ ഒപ്പിട്ട ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം 6 വാല്യങ്ങളിലായി ബയൻഡു ചെയ്ത് ദിവാൻജിക്ക് നേരിട്ടു സമർപ്പിച്ചു. അതിനു വേണ്ടി ദിവാൻജിയെ കണ്ട നിവേദക സംഘത്തിൽ ജോൺ വക്കീലിനെ കൂടാതെ പാലാമ്പടം തോമസ് വക്കീൽ, കെ. എം. മാമ്മൻ മാപ്പിള, എം. എം. വർഗീസ്, ജോൺ ചാണ്ടി, ഹൈക്കോടതി വക്കീൽ ജോൺ റോസ്, കെ. എം. കൊച്ചിപ്പൻ മാപ്പിള, കാങ്കാലിൽ തോമസ്, ജേക്കബ് കുര്യൻ, റ്റി. കെ മാധവൻ, കാതർ പിള്ള, റ്റി. കെ. ഏബ്രഹാം കത്തനാർ, എൻ. കെ. സ്കറിയാ കത്തനാർ, തര്യത് കുഞ്ഞിത്തൊമ്മൻ, കുഞ്ഞുണ്ണി

അന്ത്രപ്പേർ മുതലായവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജോൺ വക്കീൽ എല്ലാവരെയും ദിവാൻജിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയ ശേഷം, മെമ്മോറാണ്ടത്തെപ്പറ്റി ദീർഘമായി പ്രസംഗിച്ചു. തുടർന്നു ടി. കെ. മാധവൻ മെമ്മോറാണ്ടം വായിക്കുകയും കാര്യം പിള്ള അതു ദിവാൻജിക്ക് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പ്രക്ഷോഭം - നിവേദന ഫലമായി ദേവസ്വം - റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് രണ്ടായി വിഭജിക്കുകയും റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ സവർണരല്ലാത്തവർക്കു പ്രവേശനം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മദ്രാസ് ഗവർണറായിരുന്ന വെല്ലിംഗ്ടൻ പ്രഭുവിന്റെ സമ്മർദ്ദമാണ് ഇപ്രകാരമൊരു വിഭജനത്തിനു തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് സുറിയാനി മഹാജനസഭയിലൂടെ ജോൺ വക്കീൽ നിസ്വാർത്ഥനായി പരിശ്രമിച്ചു. പി. സി. കോരുത് ചിത്രവേദിയിൽ എഴുതുന്നു: “വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വളരെയധികം സ്വാധീന ശക്തിയുള്ള സി. ജെ. കുര്യൻ എന്ന തീക്ഷ്ണകിരണന്റെ ശക്തിക്കുതിർമാലകൾ അതിന്റെ സർവ്വ പ്രഭാവങ്ങളോടും പ്രസരിച്ചിരുന്ന ആ കാലയളവിൽ - മലങ്കരസഭാ ഭാസ്വരനെന്ന പേരു പിടിച്ച സിംഹപരാക്രമിയായിരുന്ന ഗീവറുഗീസ് മാർ ദീവന്നാസേയാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനിയുടെ പതച്ചുയരുന്ന അഭിമാന സംരക്ഷണ തല്പരത അതിന്റെ പരമകോടിയിൽ എത്തിയിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ - ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീൽ പണ്ഡിത മോത്തിലാൽജിയുടെ ഒരു കേരളപകർപ്പായി തിരുവിതാംകൂറിലെ പരമന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വീറും വിരുതും തന്റേടവും ആത്മവിശ്വാസവും പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ട് നടത്തിയിട്ടുള്ള വാദങ്ങളും പ്രതിവാദങ്ങളും ഇന്നും സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ അലയടിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം.”

ഒരേ സമയം കർഷകപ്രഭുവും മികച്ച വക്കീലും സമുന്നത പൊതുജന സേവകനും, മലങ്കരസഭാ നേതാവും, സമ്പന്നനും സംസ്കാര കേദാരവും ഒക്കെയായിരുന്ന ജോൺ വക്കീൽ മലങ്കര സഭയിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ കൈകടത്തലിനെ എതിർത്ത പ്രമുഖനായിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയപ്പോൾ ആ മുടക്കു അന്യായവും സ്വാഭാവിക നീതിക്ക് വിരുദ്ധവും ആണെന്നും മുടക്ക് സാത്താന്റെ ആയുധമാണെന്നും ജോൺ പ്രസ്താവിച്ചു.

സഭാ സമാധാന സംഭാഷണങ്ങളിൽ പലവുരു പങ്കെടുത്തു. പെരുനാട് ബഥനി ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കാൻ 100 ഏക്കർ സ്ഥലം നൽകി. അക്കര കുര്യൻ റൈറ്ററുടെ സഹോദരി കൊച്ചു മറിയാമ്മയായിരുന്നു മാതാവ്. അദ്ദേഹം 83-ാം വയസ്സിൽ 1943 -ൽ നിര്യാതനായി. മന്ത്രിമാരായിരുന്ന ഇ. ജോൺ പീലിപ്പോസ്, ഇ. ജോൺ ജേക്കബ് എന്നിവർ ഉൾപ്പെടെ ആറു മക്കളാണുണ്ടായിരുന്നത്.

കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള

ബഹുമുഖപ്രതിഭയും പ്രബുദ്ധകേരളത്തിന്റെ മേധാശക്തി കേന്ദ്രവുമായിരുന്ന കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, മനോരമ പത്രാധിപർ, അതമായ പ്രമുഖൻ എന്നീ നിലകളിൽ മലങ്കര സഭയ്ക്ക് വേണ്ടി അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ത്യാഗങ്ങളും സേവനങ്ങളും മലങ്കര സഭാ ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു സുപ്രധാന അദ്ധ്യായമാണ്. പത്രം, കൃഷി, തോട്ടം, ബാങ്കിംഗ് മുതലായ രംഗങ്ങളിലെ സമൂഹനന്ദനേട്ടങ്ങളുടെ ഉടമയായ അദ്ദേഹം മലങ്കരസഭയെ കണ്ണിന്റെ കൃഷ്ണമണി പോലെ കരുതുകയും മരണത്തെപ്പോലും വകവെയ്ക്കാതെ ജീവിതാന്ത്യം വരെ സഭാസംരക്ഷണ രംഗത്തെ മുന്നണിപ്പോരാളിയായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്ത ചരിത്രം ഏതൊരു സഭാസന്നേഹിയേയും രോമാഞ്ചമണിയിക്കാൻ പോരുന്നതാണ്.



മലങ്കരസഭാ ഭാസുരൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയോട് മാമ്മൻ മാപ്പിളയ്ക്കു എം. ഡി. ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ആയിരിക്കുമ്പോഴുണ്ടായ വ്യക്തിഗതമായ തെറ്റിദ്ധാരണകളും വിഭ്രഷ്ടവും ഭിന്നതകളും ഒക്കെ ഒരു പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ കുറച്ചുനാൾ തുടർന്നു എങ്കിലും തന്റെ സഭാധ്യക്ഷനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അകാരണമായി അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ നിലപാട് നൂറു ശതമാനം ശരിയാണെന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് മാമ്മൻ മാപ്പിള സജീവമായി രംഗത്തു വരികയും മനോരമയിൽ ദീർഘവും ശക്തവുമായ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതി സഭയുടെ അത്താണിയായി മാറി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് എതിരായി കോടതി വിധികൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ വരുമ്പരായ്കകൾ വകവെയ്ക്കാതെ ചില വിധികളെ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുകയും സഭാംഗങ്ങളുടെ ആത്മധൈര്യം ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു. മിതസ്വരത്തിൽ കഠിനപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതെ ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും സുദീർഘമായ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതാനുള്ള മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കഴിവു കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ മറ്റാർക്കും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മനോരമയുടെ ഈ നയത്തിനു അനുസൃതമല്ലാത്ത ഏതാനും മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ തന്റെ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ മെത്രാൻ കക്ഷിക്ക് എതിരായുണ്ടായ ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് വീരരാഘവയ്യങ്കാരുടെ വിധിയെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മുഖപ്രസംഗം ദൈർഘ്യത്തിലും വിശകലനകുശലതയിലും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നതും മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തെ തിരിച്ചു വിടാൻ തികച്ചും ഉപകരിച്ചതുമാണ്. ജയിൽ ശിക്ഷ തന്നെ

വന്നാലും അതു സഭയ്ക്കു വേണ്ടി സഹിക്കാൻ തയ്യാർ എന്നു പറഞ്ഞു ജാമ്യം കൊടുക്കാനുള്ള പണവും മാറ്റി വച്ചു കൊണ്ട് ഒരു സന്ധ്യയ്ക്കു തുടങ്ങിയ മുഖപ്രസംഗ രചന നേരം വെളുത്തിട്ടും തീർന്നില്ല. ഏതു പ്രതി സന്ധിയേയും നേരിടാനുള്ള കരുത്ത് മാമ്മൻ മാപ്പിള കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. പരിശുദ്ധന്മാരായ പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെയും വട്ടശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെയും പ. ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവ, തന്റെ ശിഷ്യനായ മാർ ഔഗേൻ ബാവായുടെയും (അന്ന് മെത്രാൻ) അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മാമ്മൻ മാപ്പിള അഗ്നിയിലൂടെ കടന്നുപോയ കനകം പോലെ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും തിളങ്ങി പ്രശോഭിച്ചു.

സഭാ സംബന്ധമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിസ്‌മരണീയമായ മറ്റൊരു സംഭാവനയാണ് ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമന വാങ്ങാനുള്ള ജീവിത സായാഹ്നത്തിലെ സാഹസിക പ്രവർത്തനം. 1951 -ൽ സമുദായ കേസ് കാതോലിക്കാ ഭാഗത്തിന് ദോഷമായി ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചതിനെ തുടർന്ന് ബാവായുടെ ആസ്ഥാനമായ പഴയസെമിനാരി വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടി വരുമോ എന്നുള്ള സംശയത്തെ മുൻനിർത്തി ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു ഉള്ളിൽ ഒന്നര ലക്ഷത്തോളം രൂപ പിരിച്ചു ദേവലോകം അരമന ഇന്ന് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം വാങ്ങി. അര നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പ് സമുന്നതരായ സഭാംഗങ്ങൾക്കു പോലും പണമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു വാങ്ങിയ സഭയുടെ ഇന്നത്തെ ആസ്ഥാനം മലങ്കര സഭയുടെ മകുടമായി പരിലസിക്കുന്നു. അന്ന് മലങ്കര സഭയിലെ മറ്റേതൊരു നേതാവും വിചാരിച്ചാലും ഈ നേട്ടം കൈവരിക്കാൻ സാധിക്കുക ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സംഭവ വികാസങ്ങളുടെ ദൃക്സാക്ഷികളായ ഞങ്ങൾക്ക് തറപ്പിച്ചു പറയാനാവും.

മലയാള മനോരമയുടെ സ്ഥാപകനും മഹാനുമായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ കെ. ഐ. വർഗീസ് മാപ്പിളയുടെ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരൻ കെ. ഐ. ചെറിയാന്റെ സീമന്തപുത്രനായി 1873 മെയ് നാലിനു ജനിച്ച കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള എൺപതാമത്തെ വയസ്സിൽ 1953 ഡിസംബർ 31 നു രാത്രി അന്തരിച്ചു. കോട്ടയം പുത്തൻപള്ളി സെമിത്തേരിയിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു. കെ. എം. ചെറിയാൻ, കെ. എം. ഫിലിപ്പ്, കെ. എം. മാത്യു, കെ. എം. മാമ്മൻ മാപ്പിള എന്നിവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്ത സന്താനങ്ങളിൽ പെടുന്നു.

അഡ്വ: ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസ്

വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പ്രധാന ആലോചനക്കാരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്നു അഡ്വ. ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസ്. നിരണം ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീലിന്റെ പിതൃ

സഹോദര പുത്രനായ ചാക്കോയുടെ മകനാണ്. തിരുവനന്തപുരം ലോ കോളജിൽ നിന്നു ബിരുദം എടുത്ത ശേഷം തിരുവനന്തപുരത്തു പ്രാക്ടീസ് ചെയ്തു വന്നു. ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസിനെപ്പറ്റി കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളജീവിത സ്മരണകളിൽ 'ഞങ്ങളുടെ വക്കീൽമാർ' എന്ന തലക്കെട്ടിലുള്ള ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "വളരെ ബുദ്ധിശാലിയായിരുന്നു എങ്കിലും കുറച്ചൊരു അലസതയുള്ള ആളായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ സമുദായക്കേസിൽ തിരുമേനിയുടെ പക്ഷത്തു ചേരുകയും കേസിന്റെ പ്രധാന ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുകയും ജീവിതം തന്നെ



അതിനുവേണ്ടി ഉഴിഞ്ഞു വയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ആളാണ് അദ്ദേഹം (1911 മുതൽ 1958 വരെ 47 കൊല്ലം സഭാ കേസുകളിൽ പങ്കെടുത്തു).

പെട്രോൾ, കാർ, പ്ലാന്റേഷൻ എന്നീ ബിസിനസുകളിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്ന ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസും ധനം കുറയെധികം സമ്പാദിച്ചു. പക്ഷേ വക്കീൽ പണിയിൽ അവിശ്രമം ശ്രമിക്കാതിരുന്നതിനാൽ അഭിഭാഷകരംഗത്തു വലിയ പ്രശസ്തി നേടിയില്ല. മേയറായും സേവനം ചെയ്തു.

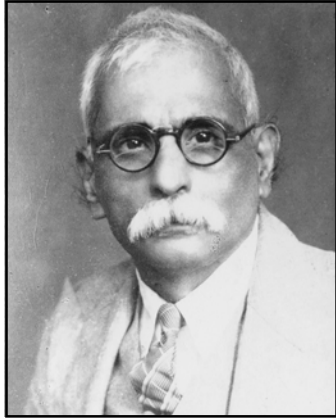
സർ സി. പി. യുമായി അദ്ദേഹം അടുപ്പത്തിലായിരുന്നതിനാൽ പലരും അദ്ദേഹത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. പക്ഷേ ഞങ്ങളുടെ (ബാങ്കിന്റെ) കേസിൽ അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സഹായിച്ചു; ആത്മാർത്ഥമായി പെരുമാറി. ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം സർ സി. പി. യുമായി കൂടി യാലോചനകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. കെ. സി. ഈപ്പനോട് ഇ. ജെ. പീലിപ്പോസിനു പ്രത്യേകം മമതയും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു."

മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടനാ ശില്പികളിൽ ഒരാളായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം 1958 -ൽ വിധിയുണ്ടായ സുപ്രീം കോടതിയിലെ രണ്ടാം സമുദായക്കേസിന്റെ നടത്തിപ്പിലും പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു. കേസു തീർന്നു സമാധാനമായല്ലോ എന്ന ആശ്വാസത്തോടെയാണ് 1961 മെയ് മൂന്നിനു അദ്ദേഹം നിര്യാതനായത്. മുൻ എം. എൽ. എ. ഇ. പി. ഈപ്പൻ പുത്രനായിരുന്നു.

ഒ. എം. ചെറിയാൻ

പുതുപ്പള്ളി ഒറ്റപ്ലാക്കൽ കുടുംബത്തിൽ 1874 ജൂലൈ 12 -നു ജനിച്ച ഒ. എം. ചെറിയാൻ ഔദ്യോഗിക - സാമൂഹിക - സാംസ്കാരിക - വൈജ്ഞാനിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ പ്രകാശിച്ച ഒരു അപൂർവ്വ പ്രതിഭാശാലിയായിരുന്നു. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ നിന്നു ബിരുദം

നേടി കോട്ടയം എം. ടി. ഹൈസ്കൂൾ, തിരുവനന്തപുരം മോഡൽ സ്കൂൾ, മഹാരാജാസ് ട്രെയിനിങ് കോളജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നു. രാജകുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ട്യൂട്ടർ, വിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പിൽ ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടർ എന്നീ പദവികളും അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകാര്യങ്ങളിൽ ആധികാരികമായ അവഗാഹം ഉണ്ടായിരുന്ന ചെറിയാൻ മലങ്കര സഭാ ചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയമായ ഒരു പങ്കു വഹിച്ച ആളാണ്. സഭാ ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കുന്നതിന് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കമ്മിറ്റിയുടെ കൺവീനറായിരുന്ന



അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ ഭരണഘടന പിന്നീട് ചില ഭേദഗതികളോടെ 1934-ൽ അംഗീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. 'കാതോലിക്കാ നിധി' ശേഖരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ (പിന്നീട് കാതോലിക്കാ ദിന പിരിവായി മാറി) മുഖ്യ നേതാവും, മേഘനിർഘോഷ വാഗ്മിയുമായ ഇദ്ദേഹം മലങ്കരയിൽ ഉടനീളം സഞ്ചരിച്ചു പ്രസംഗിച്ചും ലഘുലേഖകൾ തയ്യാറാക്കി വിതരണം ചെയ്തും പത്രങ്ങളിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയും നിധി സംഭരണം വിജയിപ്പിച്ചു. ഇതൊന്നും സമുദായത്തിന് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല. 'ഹൈന്ദവ ധർമ്മ സുധാകരം' (ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ഭാഷയിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് പകരം വയ്ക്കാൻ ഒരു കൃതിയില്ല. കൈയെഴുത്തുപ്രതിയിൽ പതിനായിരത്തിൽ പരം പേജുകളുള്ള ഈ കൃതിയുടെ ഏതാനും വാല്യങ്ങളേ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ) എന്ന മുഖ്യ ഗ്രന്ഥത്തിനു പുറമെ മിശിഹാ ഭക്തി ലഹരി, ക്രൈസ്തവ ധർമ്മ നവനീതം, കാതോലിക്കാസിംഹാസന ചരിത്രം എന്നീ പുസ്തകങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമുദായക്കേസിൽ ഒരു സാക്ഷിയായിരുന്ന ചെറിയാന്റെ മൊഴിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന ബി. കൃഷ്ണയ്യർ ജഡ്ജി പ്രശംസാപരമായിട്ടാണു പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആലുവയിൽ നടന്ന സഭാ സമാധാന ചർച്ചയിൽ ഒ.എം. ചെറിയാൻ സജീവമായി പങ്കെടുത്തിരുന്നു. 1944 -ൽ നിര്യാതനായ അദ്ദേഹം പുതുപ്പള്ളി നിലയ്ക്കൽ പള്ളി സെമിത്തേരിയിലാണു അന്ത്യ വിശ്രമം കൊള്ളുന്നത്. കുന്നുകുഴിയിലായ ചെമ്പോല കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പോത്തിക്കരിയുടെ പുത്രി അച്ചാമ്മയാണ് ഭാര്യ. ഒ. സി. മാത്യു പുത്രനായിരുന്നു.

എ. എം. വർക്കി

ഹൈസ്കൂൾ അധ്യാപകൻ, അഭിഭാഷകൻ, അഖൈദിക നേതാവ്, സെമിനാരി പ്രൊഫസർ, വലിയ വാഗ്മി, കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ തുടങ്ങിയ നിലകളിൽ പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന എ. എം. വർക്കി 1892 -ൽ മാവേലിക്കര ആലിന്റെതെക്കേതിൽ മാത്തുവിന്റെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. ബി. എ.,

എം.എ., ബി. എൽ. തുടങ്ങിയ എല്ലാ പരീക്ഷകളും റാങ്കോടു കൂടി പാസ്സായി. ആ ബുദ്ധിരാക്ഷസൻ 29 -ാം വയസിൽ ആലുവാ യു. സി കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായി. മലങ്കര സഭയെപ്പറ്റി ഭാരതത്തിനകത്തും ഇംഗ്ലണ്ടിലും മറ്റും പോയി ഉജ്ജ്വലമായ പ്രഭാഷണം നടത്തി. സമുദായക്കേസു മൂലം നിന്നു പോയ പഴയസെമിനാരിയിലെ വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം എം. ഡി. സെമിനാരിയിൽ തുടങ്ങുന്നതിനു ഫാ. കെ. ഫീലിപ്പോസിനോടൊപ്പം (പിന്നീട് പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ്) ശ്രമിച്ചു വിജയിക്കുകയും യു. സി കോളജിൽ നിന്ന് അവധിയെടുത്ത് കുറച്ചു നാൾ സെമിനാരിയിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭയിലെ പല പുരോഗമന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ആരംഭമിട്ട ഫോർവേഡു മൂവ്മെന്റിന്റെ മുഖ്യ പ്രവർത്തകനും സഭയുടെ ഓണററി സെക്രട്ടറിയും ആയിരുന്നു. സഭാ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി ആലുവയിൽ നടത്തിയ സമ്മേളനത്തിന്റെ മുഖ്യ ശില്പികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു വർക്കി. അങ്ങനെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം ജീവിതം സമർപ്പിച്ചു. പരമ വിനീതനും നിസാർത്ഥനുമായ വർക്കി ധനാർജ്ജനം, സർക്കാരുദ്യോഗം എന്നിവയെ പുറംകാൽ കൊണ്ട് തള്ളിക്കളഞ്ഞ മഹാനായിരുന്നു.

ജോൺ ആർമോട്ടിന്റെയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ സെറാമ്പൂരിൽ നടന്ന മിഷനറിമാരുടെ സമ്മേളനത്തിൽ മലങ്കരസഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത വരിൽ ശാന്തഗംഭീരനായ വർക്കിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ വച്ചാണ് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു യൂണിയൻ കോളജ് തുടങ്ങണമെന്ന ആശയം ഉദയം ചെയ്തതും പിന്നീട് ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ് ഉണ്ടായതും. മലങ്കര സുറിയാനി മഹാജനസഭയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രസിഡന്റും വർക്കിയാണിത്. 1948 ൽ ആരംഭിച്ച സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക മുഖപത്രമായ *മലങ്കര സഭാ മാസിക*യുടെ ശില്പിയും ഇദ്ദേഹമാണ്. 1944 -ൽ 53 -ാം വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി.

എം. പി. വർക്കി

സ്ലീബാദാസ സമൂഹ സ്ഥാപകനായിരുന്ന മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനായ മൂക്കഞ്ചേരിൽ എം. പി. വർക്കി ഒരു പ്രമുഖ അന്വേഷക നേതാവും മലങ്കര സഭാ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശക്തനായ വക്താവുമായിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസുമാരുടെ ധനപുഷ്യംകും അമിതാധികാര ദുർമോഹത്തിനും തടയിടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി വളരെയധികം ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും സഭാംഗങ്ങളെ പ്രബുദ്ധരാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1909 നവംബർ 25 - 27 തീയതികളിൽ പഴയസെമിനാരിയിൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് വിളിച്ചുചേർത്ത മലങ്കര അസോസിയേഷനിൽ സടകൂടത്തെഴുന്നേറ്റു നിന്ന് പാത്രിയർക്കീസിനു ലൗകികാധികാരം കൊടുക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് ആദ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചത് എം. പി. വർക്കിയാണിത്. സദസ്സ് കരഘോഷം കൊണ്ട് ആ പ്രസ്താവന സ്വീകരിച്ചു. കൊച്ചി അഞ്ചൽ

സുപ്രണ്ടായിരുന്ന വർക്കി സഭാ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി വടക്കൻ പള്ളി കളിൽ ശക്തമായ പ്രചരണം നടത്തിയ സഭയുടെ ഒരു സേനാനിയും സേവകനുമായിരുന്നു. പി. പരുമല തിരുമേനി, പുലിക്കോട്ടിൽ ദീവനാ സ്ട്രോസ് അഞ്ചാമൻ (എം. ഡി. സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ) എന്നിവരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ രചിച്ച അദ്ദേഹത്തെ സഭാ സ്നേഹികൾക്കു ഒരു കാലത്തും മറക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

എം. എ. ചാക്കോ

അയ്യമ്പള്ളി മഴുവഞ്ചേരിൽ കുടുംബാംഗമായിരുന്നു എം. എ. ചാക്കോ. ഹൃദയ ശുദ്ധിയും, ആത്മാർത്ഥതയും, സേവനസന്നദ്ധതയും, കളങ്കരഹിതമായ വർത്തനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു എന്നു പ്രമുഖ പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്ന പി. സി. കോരൂത്ത് 'ചിത്രവേദി' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നു:



“ഒരു കൊച്ചിരാജ്യ പ്രജയായിരുന്നുവെങ്കിലും ചാക്കോ, ഒരു തിരുവിതാംകൂർക്കാരനെപ്പോലെ സമുദായ കാര്യങ്ങളിൽ വർത്തിച്ചു. കൊച്ചിക്കാരനായിരുന്നുവെങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂറിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു മിത്രസമ്പത്തുകൾ. താമസം തുശൂരായിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രമായ കോട്ടയത്ത് ഏതു സമുദായ കാര്യത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും നീണ്ടു കിടക്കുന്ന സമുദായ ശൃംഖലയുടെ നടുക്കണ്ണിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

എം. ഏ. ചാക്കോ! ചന്ദ്രശേഖരനായുടെ തലയെടുപ്പും, അമ്പലക്കാളയുടെ നടത്തയും, ചിന്താഗൗരവം സ്പർശിക്കുന്ന മുഖഭാവവും, പ്രഥമ വീക്ഷണത്തിൽ കാര്യഗ്രഹണത്തിനു സമർത്ഥമായ നേത്രങ്ങളും, നരച്ചു തുടങ്ങിയ ശിരസ്സും, വാർദ്ധക്യത്തെ നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള എടുത്തു ചാട്ടവും - ഇങ്ങനെ കായികവും മാനസികവുമായ ഒരു ചിത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുമ്പോൾ പരിചിതന്മാരുടെ അന്തർ നേത്രങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

സ്ഥാന ത്യാഗം ചെയ്ത കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പ്രത്യേക പരിഗണനയ്ക്കും വാത്സല്യത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചിരുന്ന ചാക്കോ, തിരുമനസ്സിലെ ഡൽഹി യാത്രയിൽ പരമ വിശ്വസ്തയോടെ അകമ്പടി സേവിക്കുകയും, രാജകീയ പാരിതോഷികങ്ങൾക്ക് അർഹനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. തുശൂർ നടന്ന കുപ്രസിദ്ധമായ നായർ - നസ്രാണി ലഹളക്കാലത്ത് ചാക്കോ പോലീസ് സുപ്രണ്ടായിരുന്നു. അന്നാണ് ചാക്കോയുടെ

യൈര്യവും ആജ്ഞാപ്രാഭവവും നയവും കൊച്ചി രാജ്യവാസികൾക്കു നേരിട്ടനുഭവമായത്.

വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിക്കുമ്പോൾ ചിലരുടെ ഭാവം മാറുക സാധാരണമാണ്. സതീർത്ഥ്യരെയും ഉറ്റബന്ധുക്കളെയും പോലും അറിയുകയില്ലെന്നു ഭാവിക്കുക, ദയവോടും സൗമനസ്യത്തോടും സംസാരിക്കുന്നതിൽ അലംഭാവം കാണിക്കുക, സാധുക്കളുടെ നേരെ അവജ്ഞ പ്രകടിപ്പിക്കുക, ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനുമെല്ലാം അധികാരഭ്രമം പ്രദർശിപ്പിക്കുക - ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ആ സ്വഭാവ പരിവർത്തനങ്ങൾ. അങ്ങനെയുള്ളവരിൽ തൊണ്ണൂറ്റാൻപതു ശതമാനവും പെൻഷൻ പറ്റുമ്പോൾ, ഭീരുത്വം നിറഞ്ഞ ശ്വാവിനെപ്പോലെ വാലാട്ടി പൗരജനമൈത്രിയ്ക്കു കാംക്ഷിച്ചു നടക്കുന്നതായിക്കാണാം. വിഷപ്പല്ലു പറിഞ്ഞ പാമ്പിനെപ്പോലെയാകും അവരുടെ പിന്നീടുള്ള സ്ഥിതി. ചാക്കോയെ സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ ബഹുമാനപൂർവ്വം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കാനുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയവും അനേകജ്ഞാപരവുമാണ്.

കേവലം പതിനഞ്ചു രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ക്ലാർക്കായി കൊച്ചി സർവീസിൽ പ്രവേശിച്ച സ്മര്യപുരുഷൻ കൊച്ചിയിലെ ഒന്നാമത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ ദിവാൻ പേഷ്കാരായും, അനന്തരം എക്സൈസ് കമ്മീഷണറായും, പോലീസ് സൂപ്രണ്ടും പട്ടാളം കമാൻഡന്റുമായി ഉയർന്നു. ഈ ഔദ്യോഗിക ജീവിതകാലം മുഴുവൻ താൻ സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുമതം അവലംബിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നുള്ള ബോധം മുൻനിർത്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും. അധികാര സമ്പന്നമായ പോലീസ് വകുപ്പിന്റെ മേധാവിയായിരുന്ന കാലത്തും, എക്സൈസ് കമ്മീഷണറായിരുന്നപ്പോഴും അപഥ സഞ്ചരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ പലതുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഒരു ശമധനന്റെയും ജിതേന്ദ്രിയന്റെയും മനോഭാവത്തോടെ അദ്ദേഹം എതിർത്തു ജയിച്ചു. മദ്യപാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ മലിനപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. ഉദ്യോഗ ഗർവ്വ്, അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ള ആർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കൈക്കൂലിക്കുള്ള സകല സാഹചര്യങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിയിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ആ അനീതിക്കു വിധേയനായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു “പതിനഞ്ചു രൂപായിൽ നിന്ന് എഴുനൂറ്റമ്പതു രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ വരെ ദൈവം എന്നെ ഉയർത്തി. ഇതുകൊണ്ടു ഞാൻ പരിപൂർണ്ണ തൃപ്തനാണ്” എന്ന്. ഔദാര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഗുണമായിരുന്നു. പല സാധു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ദേഹം ഫീസിനത്തിലും മറ്റും ധനസഹായം ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ധനസഹായം മൂലം നല്ല നിലയിൽ വന്നിട്ടുള്ള വളരെപ്പേരുണ്ട്. വാർദ്ധക്യത്തെ അദ്ദേഹം സീമാതിതമായി ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. പ്രായം കൂടിയ ഏതൊരു സാധുവും സ്വഗൃഹത്തിൽ കടന്നുവന്നാൽ അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു ബഹുമാനം പ്രദർശിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ഗുരുഭക്തിയിലും മതഭക്തിയിലും രാജഭക്തിയിലും ചാക്കോ അദിതീയനായിരുന്നുവെന്നും പറയാം. ചെറുപ്പത്തിൽ

കുടിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ തന്നെ പഠിപ്പിച്ച ഒരു ഗുരുഭൂതൻ പലപ്പോഴും ശിഷ്യന്റെ ഉയർച്ചയിൽ അഭിമാനഭരിതനായി അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ ചെല്ലുമായിരുന്നു. ഗുരു വന്നാലുടൻ ചാക്കോ - കൊച്ചി പോലീസു വകുപ്പു മേധാവി - എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കും. ഗുരു നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ പോലും ഇരിക്കുമായിരുന്നില്ല. അത്ര മഹത്തരമായിരുന്നു ചാക്കോയുടെ ഗുരുഭക്തി. മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ കഥാപുരുഷൻ ദൃഢനിഷ്ഠനായിരുന്നു. നോമ്പ്, പ്രാർത്ഥന മുതലായവയിൽ അണു മാത്രമെങ്കിലും വ്യതിചലിച്ചിരുന്നില്ല. നോമ്പു കാലങ്ങളിൽ ഉച്ച വരെ ഉപവസിച്ചിരുന്നു. സർക്കിട്ടിനിടയിൽ പന്ത്രണ്ടു മൈൽ സൈക്കിൾ ചവിട്ടിപ്പോലും പള്ളിയിൽ പോകുമായിരുന്നു. “ഞാൻ നിസ്സാരൻ, ദുർബ്ബലൻ, എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ കാര്യം” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഢബോധ്യം. ദീനജനങ്ങളെ ഒരിക്കലും ഭസിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെ വല്ലവരും ചെയ്താൽ അവരെ കഠിനമായി ശാസിക്കുമായിരുന്നു.

സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്ത കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയെ, പ്രത്യക്ഷദൈവതമായി ചാക്കോ ആരാധിച്ചിരുന്നു. ആ തിരുമനസ്സിലെ കാര്യവും അനുഗ്രഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ നിർലോഭം ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു.”

മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനം അനശ്വരമാക്കണമെന്ന പ്രതിജ്ഞയോടു കൂടി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോടൊന്നിച്ചു ശക്തമായി പ്രവർത്തിച്ച സമുന്നത സഭാ സ്നേഹിയാണ്. സമുദായക്കേസിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ വിജയത്തിനു വേണ്ടി വിശ്രമരഹിതമായി പ്രവർത്തിച്ചു. സമുദായക്കേസിൽ സാക്ഷിമൊഴി നൽകുന്നതിനു കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ച് 1941 ഓഗസ്റ്റ് 25 നു രാവിലത്തെ വി. കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം കോടതിയിലേക്കു പോകാനൊരുങ്ങവെ ഹൃദ്രോഗം മൂലം അന്തരിച്ചു.

എം. എ. ചാക്കോയുടെ നിര്യാണത്തിൽ അനുശോചിക്കാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു സെന്റ് ജോർജ്ജ്സ് അസോസിയേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലും റിട്ട. ജഡ്ജി കെ. കെ. ലൂക്കോസിന്റെ അധ്യക്ഷതയിലും ചേർന്ന യോഗത്തിൽ റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “സംഭവബഹുലമായ ഉദ്യോഗ ജീവിതത്തിനിടയിൽ സുറിയാനി സമുദായത്തെ അദ്ദേഹം ഗൗരവമായിത്തന്നെ വീക്ഷിച്ചുപോന്നു. 25-ാ മത്തെ വയസ്സിനോടടുത്ത് മലങ്കര സുറിയാനി സഭാ അസോസിയേഷൻ അംഗമായ അദ്ദേഹം ഇന്നു വരെ മിക്കവാറും എല്ലാ യോഗങ്ങളിലും സംബന്ധിക്കുകയും, സമുദായത്തിന്റെ സർവ്വകാര്യങ്ങളിലും സർവ്വാംശ വ്യാപാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുപോന്നിരുന്നു. സുറിയാനി സമുദായത്തിന് ആഭ്യന്തരവും ശുഭവുമായ ഭരണക്രമം സമ്പാദിക്കുകയും ആവശ്യമായ ആശയമണ്ഡല

പദ്ധതികൾ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തത് ഇ. ജെ. ജോൺ, എം. എ. ചാക്കോ, മാർ ഗീവർഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നിവരാണെന്നു നിസ്സംശയം പ്രസ്താവിക്കാം. ജോൺ വക്കിൽ അപകടമില്ലാത്ത വഴി കണ്ടുപിടിച്ചു മുന്നേറ്റം ചെയ്യുന്നവനാണ്. എം. എ. ചാക്കോ പോകേണ്ട വഴി കണ്ടുപിടിച്ചു ജയാപജയങ്ങളെ അവഗണിച്ചും മുന്നേറ്റം ചെയ്യുന്നവനാണ്. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് നാരായണാസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടാൽ വിജയം കണ്ടല്ലാതെ മടങ്ങിവരാറില്ല. പരേതനായ കുരുവിള എൻജിനീയറും ഈ ത്രിമൂർത്തികൾക്കു പല ഘട്ടങ്ങളിൽ ബലമേറിയ സഹായകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സുറിയാനി സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചു പല ആലോചനകൾ പരേതന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. തിരുവിതാംകൂറിൽ തോവാള മുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള എല്ലാ താലൂക്കു കേന്ദ്രങ്ങളിലും കൊച്ചിയിലുള്ള എട്ടു താലൂക്കു കേന്ദ്രങ്ങളിലും നമ്മുടെ പള്ളികൾ ഉണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എന്നോടു ഗൗരവപൂർവ്വം സംസാരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം എറണാകുളം, തൃശൂർ, വടക്കാഞ്ചേരി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ പള്ളികളുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ ഉത്സാഹിച്ചത്. അദ്ദേഹം ജീവനോടിരുന്നുവെങ്കിൽ അടുത്തപള്ളി ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽ ആകുമായിരുന്നു.

നമ്മുടെ സമുദായാംഗങ്ങളിൽ പലരും സമുദായം സംബന്ധിച്ച ബഹു കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബദ്ധശ്രദ്ധരാണെങ്കിലും, സഭയുടെ വിധികളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവരല്ല എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ പരേതന്റെ ഗൃഹത്തിൽ നോമ്പ്, നമസ്കാരം, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനാനുഭവം എന്നിത്യാദി നിഷ്ഠകൾ തെറ്റാതെ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നു. ആണായ ഒരുവൻ സുറിയാനി സഭയ്ക്കു നഷ്ടമായി എന്നുള്ളതാണ് ഇവിടെ ശോകകാരണം. ആണുങ്ങളാവശ്യമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ആണായ ഒരുവൻ നഷ്ടമായെന്നുള്ളത് ശോകകാരണം തന്നെ. ഞാൻ അശേഷം അഭയപ്പെടുന്നില്ല. ദൈവത്തിനെ ആരു കണ്ടു? സിംഹക്കുട്ടികൾ തലയെടുത്തു പിടിക്കുവാൻ വേറെയും ഉണ്ടാകുമായിരിക്കും.”

സഭകളുടെ ലോക കൗൺസിൽ മുൻ പ്രസിഡന്റ് സാറാ ചാക്കോ (ഈ സ്ഥാനത്തെത്തുന്ന ആദ്യ ഇന്ത്യാക്കാരിയും മലങ്കര സഭാംഗവും), പ്രശസ്ത ഡോക്ടറായിരുന്ന ചാക്കോ ജോർജ്ജ് എന്നിവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്ത സന്താനങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു.

മാരേട്ടു പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി

സഭാ പ്രതിസന്ധികളെ ധീരതയോടു നേരിട്ട വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നേതൃത്വം അംഗീകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ച തികഞ്ഞ സഭാസ്നേഹിയായിരുന്നു മാരേട്ടു പീലിപ്പോസ്

ജഡ്ജി. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ അന്വൈദിക പ്രമുഖരുടെ ആലോചനകളും ആനുകൂല്യങ്ങളും നേടിയ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും നേതാക്കളിൽ ഒരാളായിരുന്നു നിയമജ്ഞനും ഭക്തനും സഭാവത്സലനും ആയിരുന്ന പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി. കാതോലിക്കാ സിംഹാസന സ്ഥാപനത്തിന്റെ പിന്നണി വിവരങ്ങൾ ഫാ. പി. ടി. ഗീവറുഗീസിനോടൊപ്പം നേരത്തെ ധരിച്ചിരുന്ന ആളുമായിരുന്നു സത്യസന്ധനായ ജഡ്ജി. മാർ ഈവാനിയോസ് ബഥനി ഉപേക്ഷിച്ചു റോമൻ കാത്തോലിക്കാ സഭയെ ആശ്ശേഷിച്ചതിനെ തുടർന്ന് പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജിയും കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേരുകയാണുണ്ടായത്.



കന്നുകുഴി കുരുവിള എൻജിനീയർ, കയ്യാലത്തു കെ. വി. ചാക്കോ മാസ്റ്റർ, ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വറുഗീസ് മുതലായവർ വിവിധ തലങ്ങളിലും തരത്തിലും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പിന്നിലെ ശക്തി സ്തംഭങ്ങളായിരുന്നു.

പത്രോസ് മത്തായി

മലങ്കര നസ്രാണികളിൽ നിന്ന് ആദ്യമായി നേരിട്ടു മുൻസിഫ് നിയമനം ലഭിച്ച ഒളശ്ശ മഞ്ചയിൽ തോമസ് മത്തായി മുൻസിഫിന്റെ പുത്രനാണ് പത്രോസ് മത്തായി. മത്തായി മുൻസിഫും സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി മെമ്പർ ആയിരുന്നു. 1880 ൽ ജനിച്ച പത്രോസ് മത്തായി 1902 -ൽ മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ നിന്ന് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ എം. എ. പാസ്സായപ്പോൾ സമുദായത്തിലെ പ്രഥമ എം. എ. ഓരൻ എന്ന ബഹുമതി അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ സമുദായത്തിൽ നിന്നു കീർത്തി മൂദ്രയുള്ള മെഡൽ സമ്മാനിച്ച് പത്രോസ് മത്തായിയെ ആദരിക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നീടു തിരുവനന്തപുരം ലോ കോളജിൽ നിന്നു ബി. എൽ. ബിരുദം നേടി. അവിടുത്തെ ഹൈക്കോടതിയിൽ പ്രാക്ടീസ് ആരംഭിച്ചു. അതോടൊപ്പം ലോ കോളജിൽ പഠിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം



പിന്നീട് ലോ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായി.

സമുദായക്കേസിൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗത്തിനു വിശിഷ്ട വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു വളരെയധികം നിയമോപദേശങ്ങൾ നൽകി സഹായിച്ചു. കോട്ടയം ജില്ലാക്കോടതിയിൽ സമുദായ കേസ് നടക്കുമ്പോഴും ജനാധിപത്യ ഭരണ സംവിധാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സഭാഭരണ ഘടന തയ്യാറാക്കുമ്പോഴും പത്രോസ് മത്തായി നിർണ്ണായകമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗം, യൂത്ത് ലീഗ് പ്രസിഡന്റ് തുടങ്ങിയ നിലകളിലും സഭാ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച അദ്ദേഹം 1944 -ൽ 64 -ാമത്തെ വയസ്സിൽ നിര്യാതനാകുകയും പത്തനംതിട്ട മാക്കാംകുന്ന് സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് കത്തീഡ്രൽ സെമിത്തേരിയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഭാര്യ കുഞ്ഞന്നാമ്മ മാവേലിക്കര പടിഞ്ഞാറേതലക്കൽ ഇടിച്ചാണ്ടിയുടെ പുത്രിയാണ്.

മക്കൾ: മിസ്സിസ് കുഞ്ഞമ്മ ഏബ്രഹാം മാത്യു (കണിയാത്ര, കൊച്ചി), എം. പത്രോസ് മത്തായി (സീനിയർ അഡ്വക്കേറ്റ് ഹൈക്കോടതി, കൊച്ചി), അലക്സ് പി. മത്തായി (റിട്ട. ഡെപ്യൂട്ടി മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ, എസ്.ബി.ഐ. ബാംഗ്ലൂർ), പത്രോസ് പി. മത്തായി (റിട്ട. ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഡയറക്ടർ, കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി തിരുവനന്തപുരം), ഡോ. ടി. പത്രോസ് മത്തായി (ചീഫ് ഫിസീഷ്യൻ ആൻഡ് നെഫ്രോളജിസ്റ്റ്, കണ്ടഴ എം. ജി. ഡി. എം. ആശുപത്രി), പ്രൊഫ. ലൂക്കോസ് പി. മത്തായി (റിട്ട. പ്രിൻസിപ്പൽ സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് കോളജ്, പത്തനാപുരം), എൻജിനീയർ സൈമൺ പി. മത്തായി (ഡയറക്ടർ മാൻടെക്, ചെന്നൈ).

ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ്

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ അതിവിദഗ്ദ്ധമായി അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ വഞ്ചിച്ച ദേഹം എന്ന ദുർബ്ബലമതി മാർ ഈവാനിയോസിനു മാത്രം അവകാശപ്പെടാവുന്നതാണ്. മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം ആഘാതം ഏൽപ്പിച്ച സംഭവമായിരുന്നു ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സഭവിട്ടുള്ള പോക്ക്. ആദർശത്തിന്റെ പേരിൽ, മനസ്സാക്ഷിയുടെ വെല്ലുവിളികേട്ട ആ വന്യ ദേഹം സഭവിട്ടു പോകുന്നതിൽ തെറ്റു പറയാൻ വയ്യ. ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വന്തമാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഓരോ മനുഷ്യനും ഉണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ പൂർണ്ണ തയ്ക്കു എന്നു പറഞ്ഞ് പോകുന്ന പോക്കിൽ, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വിശ്വസിച്ച് ഏല്പിച്ച മലങ്കരസഭ വക അറുപതോളം സ്കൂളുകളും, ഒട്ടധികം ബഥനിപ്പള്ളികളും, ബഥനിക്കുവേണ്ടി സംഭരിച്ച വലിയൊരു സംഖ്യയും, ദാനം കിട്ടിയ ഭൂസ്വത്തുക്കളും കൂടെക്കൊണ്ടുപോയത് പൂർണ്ണതയുടെ

ഭാഗമാണെങ്കിൽ എങ്ങനെ നീതീകരിക്കാനാവും? പോകുമ്പോഴും, പോയശേഷവും മലങ്കരസഭയ്ക്കു നേരെ ചെയ്തുകൂട്ടിയ ദ്രോഹകർമ്മങ്ങൾക്ക് കണക്കുവെക്കുവാൻ കഴിയുമോ?



അബ്ദുള്ള പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയപ്പോൾ ആ മുടക്ക് സ്വർണ്ണമാലപോലെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അണിഞ്ഞു. കൂട്ടുകൂട്ടികളായ കോനാട്ടുമല്പാനും, സി. ജെ. കുര്യനും, തന്നെ പഴയസെമിനാരിയിൽനിന്ന് പുകച്ചു പുറത്തുചാടിക്കാൻ സമരീക്കേസുമായി വന്നപ്പോൾ തിരുമേനി അവരുടെ സ്ഥാനത്തേക്ക് വേറെ ആളുകളെ നിയമിച്ച്

രണ്ടുപേരേയും നിഷ്പ്രഭരാക്കി. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വീരരാഘവ അയ്യങ്കാരുടെ വിധി വന്നപ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടായോടിച്ച് ആ പരാജയത്തെ മറികടന്ന് ആ ഉൽപതിഷ്ണു വിജയസോപാനമേറി. ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് തന്ത്രപൂർവ്വം കുറുപ്പുപടി പള്ളിയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി, തന്നെ കൂട്ടിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ആ നസ്രാണിസിംഹം കൂടുപൊളിച്ച് പുറത്തുചാടി, ആ അറബിവംശജനെ മലയാളിയുടെ ബുദ്ധിപാടവം കാട്ടിക്കൊടുത്ത് ഇളിഭ്യനാക്കി. കൗശലക്കാരനായ യൂലിയോസ് മെത്രാൻ തനിക്കെതിരെ സസ്പെൻഷൻ കല്പന ഇറക്കിയപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അതിനെ തികഞ്ഞ അവജ്ഞ യോടെ പുച്ഛിച്ചു പുറംതള്ളി.

അങ്ങിനെ എന്തെല്ലാം സംഭവങ്ങൾ! എത്രയെത്ര പൊള്ളുന്ന അനുഭവങ്ങൾ!! ഒരുപാടു വൈതരണികൾ അവിടുന്നു നേരിട്ടു. എന്തുമാത്രം മനോവ്യഥ അങ്ങുന്ന് അനുഭവിച്ചു! ആനപ്പാപ്പി വധം അദ്ദേഹത്തെ തീർത്തും ദുഃഖിതനാക്കി. കഷ്ടപ്പെട്ട് മർദ്ദിനിൽ പോയി കൊണ്ടുവന്ന സമാധാന കല്പന യൂലിയോസ് മെത്രാൻ ‘മുക്കിയപ്പോൾ’ അദ്ദേഹം വികാരാധീനനായി. ഇവയിൽ പലതും ആ ബുദ്ധിമാൻ മുൻകൂട്ടി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന വിപത്തുകളായിരുന്നുവെന്നു വെക്കാം. “അബ്ദുള്ള പാത്രിയർക്കീസ് വരുന്നു, സൂക്ഷിക്കണം” എന്ന് മുൻഗാമി പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മരണക്കിടക്കയിൽ വെച്ച് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് മുന്നറിയിപ്പു കൊടുത്തിരുന്നു. പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ തന്നെ അപകടം വന്നു സംഭവിച്ചു എന്നു മാത്രമേ ആ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായുള്ളൂ. എന്നാൽ തന്റെ വാത്സല്യ ശിഷ്യനായിരുന്ന ഈവാനിയോസിന്റെ ചതി തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു. താൻ പണം ചിലവിട്ട് പഠിപ്പിച്ചു വളർത്തി മെത്രാനാക്കിയ മാർ ഈവാനിയോസ് പിച്ഛട്ടിയിൽ കൈയിട്ടു വാരുന്നതുപോലെ

പാവപ്പെട്ട മലങ്കരസഭയിൽ നിന്ന് കിട്ടാവുന്നതെല്ലാം കൈയിൽ ഒരുക്കി റോമാ പാളയത്തിലേക്ക് ഓടിപ്പോയപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് സങ്കടം പെറുക്കാനായില്ല. പണിക്കരു മെത്രാൻ തന്നെ പറ്റിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ എന്ന വേദം അദ്ദേഹത്തെ തളർത്തി. നന്ദികേടിന്റെ പാരമ്യം ഓർത്ത് ആ വൃദ്ധമഹാതാപസൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു!

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സഭാപരിത്യാഗത്തെക്കുറിച്ച് മലങ്കരസഭാ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലേടത്തും പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സെഡ്. എം. പാറേട്ടിന്റെ *മലങ്കര നസ്രാണികൾ* നാലാം വാല്യത്തിൽ എഴുപതു പേജ് വരുന്ന 16-ാം അദ്ധ്യായം “ബഥനിയുടെ ഉദയവും, മെത്രാന്റെ അസ്തമനവും” എന്ന പേരിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതു വായിച്ചാൽ പൂർണ്ണമായിട്ടല്ലെങ്കിലും മിക്കവാറും വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കും. പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാനും, ചേപ്പാട്ടു റമ്പാനും, ഈവാനിയോസിനെ പിന്തുടർന്ന് റീത്തിൽ ചേർന്നപ്പോൾ റീത്തിനെ ന്യായീകരിച്ച് ‘മലങ്കരസഭയുടെ കുഴൽക്കണ്ണാടി’ എന്ന പേരിൽ 248 പേജുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം തന്നെ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിനുള്ള മറുപടിയാണ് ‘മലങ്കരസഭയുടെ ഭൂതക്കണ്ണാടി’ എന്ന 170 പേജുള്ള കോട്ടയം പി. ജോൺ മാത്യുവിന്റെ പുസ്തകം (ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേര് യഥാർത്ഥ നാമമല്ലെന്ന് ഒരു ഭാഷ്യമുണ്ട്). റീത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തെ വിവരങ്ങളാണ് ആ പുസ്തകങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ബഥനി സുപ്പീരിയർ ആയിരുന്ന ഫാ. കുര്യാക്കോസ് ഒ. ഐ. സി. എഴുതിയ “മല മടക്കിലെ കെടാവിളക്ക്” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ബഥനി ആശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നതോടൊപ്പം, ഈവാനിയോസിന്റെ സഭാഭ്രംശത്തെക്കുറിച്ചും, അദ്ദേഹം സഭാമാതാവിനോടു ചെയ്ത ദ്രോഹത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ച ക്രൂരപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതൊക്കെ ആയാലും യഥാർത്ഥത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് മലങ്കര സഭയോടു ചെയ്ത പാപകർമ്മങ്ങളുടെ ഒരു നേരിയ നിഴൽ മാത്രമേ വായനക്കാർക്ക് ദർശിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. എല്ലാ വിവരങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ അനവധി അനവധി പേജുകൾ എഴുതാനുള്ള വക ആ മഹാ പുരോഹിതൻ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒട്ടുവളരെ ലഘുലേഖകളും, പുസ്തകങ്ങളും, സ്തംഭങ്ങളും, റീത്തു കാർ കാലാകാലങ്ങളായി മാർ ഈവാനിയോസിനെ പാടിപുകഴ്ത്തുവാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പരസ്യം പോലും ചേർക്കാതെ നല്ല ആർട്ടു പേപ്പറിൽ ധാരാളം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന റീത്തു സുവനിറുകൾ കൗതുകകരങ്ങളാണ്. അതിസമ്പന്നമായ റോമാസഭയിൽ ചേർന്ന് പണത്തിന്റെ പിരമിഡിൽ വിശ്രമിച്ചിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസിനും, പിൻഗാമി ബനഡിക്ട് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനും റീത്തിനെ പുകഴ്ത്തിയും, മലങ്കരസഭയെ താഴ്ത്തിയും, അത്യാവശ്യ സ്ഥലങ്ങളിൽ വ്യാജം

പ്രചരിപ്പിച്ചും, പുസ്തകങ്ങളും ലഘുലേഖകളും ധാരധാരയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് 'അപ്പച്ചന്റെ തമാശ' പോലെയായിരുന്നു. ഇതിനൊക്കെ മറുപടിയെഴുതാനോ സത്യം ജനങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കുവാനോ പല കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ കൂടി നീന്തിത്തുടിച്ചിരുന്ന മലങ്കരസഭാ നേതൃത്വത്തിന് സാധിക്കാതെ വന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ മൗനം റീത്തുകാരുടെ ആക്രമണത്തിന് ആക്കം കൂട്ടി. പഴയ ശക്തിയില്ലെങ്കിലും റീത്തുകാർ ഇപ്പോഴും പുനരൈക്യമേളകൾ സംഘടിപ്പിച്ച് പണം വാരിവിതച്ച് അനുയായികളെ കൂട്ടാനുള്ള ശ്രമം നടത്തുന്നുണ്ട്. തിരുകൊച്ചി പ്രദേശത്തുനിന്നു വിചാരിച്ചത്ര ആളുകളെ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടോ, അതോ ആളുകൾക്ക് കേട്ടുകേട്ട് മടുത്തതുകൊണ്ടോ, എന്തോ ഇപ്പോൾ പുനരൈക്യ മാമാങ്കം മലബാർ ഭാഗങ്ങളിലാണ് കാര്യമായി നടമാടുന്നത്.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് മാർ ഈവാനിയോസിനെക്കുറിച്ച് വലിയ പ്രതീക്ഷകളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. മാർ ഈവാനിയോസ്, പി. റ്റി. ഗീവർഗ്ഗീസ് കത്തനാരായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് കുന്നംകുളം കേസിൽ ക്രോസ് വിസ്താരത്തിൽ 1091 ഇടവം 18 -നു കൊടുത്ത മൊഴിയിൽ തിരുമേനി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ടിയാന്റെ (പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരുടെ) ആയുസ്സും, തന്റെ സകല സമ്പാദ്യവും സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ ഗുണത്തിനായി ചെലവിടണമെന്നുള്ള നിഷ്ഠയോടുകൂടി വേല ചെയ്യുന്ന ഒരാളാണ്.” ആയുസ്സും സകല സമ്പാദ്യവും സമുദായത്തിനായി ഉഴിഞ്ഞുവച്ചു എന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വിശ്വസിച്ച അളാണ് ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ മാതൃസഭയെ ഉപേക്ഷിച്ച് നിന്നിനില്പിൽ കാലുമാറികത്തോലിക്കനായത്. ദരിദ്ര ഭിക്ഷുവായി മലങ്കരസഭയിൽ റാന്നി - പെരുനാട്ടിലെ മലമുകളിലെ പുൽക്കുടിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് സമ്പന്നമായ റോമാസഭയിലേക്ക് ചേക്കേറി. മെത്രാൻ മുതലാളിയായി. മലങ്കരസഭയിൽ നിന്നിരുന്നപ്പോൾ ആളുകളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കാവിവസ്ത്രവും, മൺചട്ടിയിലുള്ള ഭക്ഷണവും, പുൽക്കുടിയിലുള്ള താമസവും, മരംകൊണ്ട് പണിതീർത്ത സ്ലീബായും, അംശവടിയുമെല്ലാം പമ്പ കടന്നു. എല്ലാം സ്വർണ്ണമയമായി. തിരുവനന്തപുരം നഗരമദ്ധ്യത്തിൽ ശതക്കണക്കിന് ഏക്കർ സ്ഥലംവാങ്ങി പട്ടം അരമന പണിതു. സ്വന്തം പേരിൽ കോളജ് സ്ഥാപിച്ചു. അങ്ങിനെ പലതും. കണ്ടു നിന്ന ജനം മൂക്കത്തു വിരൽവച്ചു!

മാർ ഈവാനിയോസ് ഒരു കൊച്ചു ശെമ്മാശനായി കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂളിൽ വന്നുചേർന്നതിനെക്കുറിച്ച് അന്ന് എം.ഡി.യിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായിരുന്ന കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള 'ജീവിതസ്മരണകളിൽ' എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് അല്പം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “....വേളയിലാണ് മാവേലിക്കര സ്വദേശിയായ പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് ശെമ്മാശൻ

എന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥി എം. ഡി. ഹൈസ്കൂളിൽ നാലാം ഫാറത്തിൽ വന്നുചേർന്നത്. ഈ ശെമ്മാശൻ സ്വതേ സമർത്ഥനും, ബുദ്ധിമാനും ആയിരുന്നതിനാൽ മല്പാനച്ചന്റെ (പിന്നീട് ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവനാസ്യോസ്) സവിശേഷമായ വാത്സല്യത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു. മല്പാനച്ചൻ ഈ ശെമ്മാശന്റെ പഠിത്ത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും അതുപോലെ തന്നെ ശെമ്മാശ്ശനും മല്പാനച്ചനോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇരുവരും തമ്മിൽ പിതൃപുത്രനിർവ്വിശേഷമായ ഒരു ഹൃദയബന്ധം വളർന്നുവന്നു. ഭാവിയിൽ സഭാസേവനത്തിന് മല്പാനച്ചന്റെ മനസ്സിനിണങ്ങിയ ഏറ്റവും യോഗ്യനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ കണ്ടുകിട്ടിയാലെന്നപോലെ ശെമ്മാശ്ശന്റെ സർവ്വ വിദ്യാഭ്യാസ ചെലവുകളും സമുദായ ചെലവിൽ മല്പാനച്ചൻ സൗജന്യമായി നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുത്തു. ശെമ്മാശ്ശൻ മരിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സു വരെ സമുദായ ചെലവിൽ എം. ഡി.യിൽ പഠിച്ചു. അവിടെനിന്നു മരിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായശേഷം മല്പാനച്ചൻ അദ്ദേഹത്തെ സമുദായ ചെലവിൽ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളജിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. അവിടെനിന്ന് എഫ്. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ച ശേഷം ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ അയച്ചു. അവിടെ നിന്നു ബി. എ. പരീക്ഷ പാസ്സായി. എം. എ. യും പാസ്സായി മടങ്ങിവന്നു. മല്പാനച്ചന്റെ സാമ്പത്തികമായ സൗജന്യങ്ങൾ കൊണ്ട് എം. എ. ബിരുദധാരിയായിത്തീർന്ന ശെമ്മാശ്ശനെ സമുദായ സേവനത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള അഭിനിവേശം മല്പാനച്ചനിൽ കൊടുമ്പിരിയെക്കൊണ്ടു.” പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ എം. ഡി.യിൽ പ്രിൻസിപ്പലായി നിയമിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പിന്നീടുള്ള വളർച്ച പെട്ടെന്നായിരുന്നു. സെറാമ്പൂർ കോളജിൽ പ്രഫസർ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹം കൽക്കട്ടയ്ക്ക് പോയി. കുറച്ചു കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിവന്ന് ബഥനി ആശ്രമം തുടങ്ങി. ധാരാളം പേർ അനുയായികളായി പുറകെ കൂടി. ബഥനി മഠവും തുടർന്ന് സ്ഥാപിതമായി. ബഥനിപ്പള്ളികൾ നാടെല്ലാം സ്ഥലം വാങ്ങി പണിതുയർത്തി. ഇതിനെല്ലാം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പരിപൂർണ്ണ പിൻതുണ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇടവം മൂന്നാം തീയതിയിലെ ഒരു കത്തിൽ തിരുമേനി പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് കത്തനാർക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതി: “.....നമുക്ക് ഒരു വിശ്വസ്തനും, സത്യസ്നേഹിതനും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് താനാണെന്ന് നാം അറിയാത്തവനല്ല.”

മലങ്കര സമുദായത്തോടും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോടും തനിക്ക് വളരെ അധികം കടപ്പാടുണ്ടെന്ന നിലയിലായിരുന്നു ആർച്ച് ബിഷപ്പായിത്തീർന്ന ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവർഗീസിന്റെ ആദ്യകാല നിലപാട്. സെറാമ്പൂരിൽ നിന്ന് 1917 നവംബർ 25 -ാം തീയതി അദ്ദേഹം വട്ടശ്ശേരിൽ

തിരുമേനിക്ക് അയച്ച കത്തിൽ പറയുന്നു: "Most Beloved Father..... തിരു മനസ്സുകൊണ്ട് ഒരു വിത്ത് വിതച്ചു. അതു ഞാൻ ആണ്. വിത്ത് നൂറു മേനി ഫലം കൊടുക്കണമെന്ന് വരുകിൽ എന്താണ് വേണ്ടത് എന്നു ഞാൻ പറയണമെന്നില്ലല്ലോ...." ഇങ്ങനെ പോകുന്നു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ വിനീതദാസൻ എന്ന നിലയിലുള്ള പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരുടെ കത്ത്. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മട്ടുമാറി. രീതിമാറി. പിന്നെ ഭീഷണിയുടെ സ്വരമായി. ഒരു പറ്റം ബഥനി അച്ചന്മാരും കുറെ കന്യാസ്ത്രീകളും മാർ ഈവാനിയോസ് എന്തു പറയുന്നതും മുളാൻ പാകത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടിൽ പലേടത്തായി ബഥനിപ്പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവയുടെ പിൻതുണയും കിട്ടി.

രണ്ടാം കാതോലിക്കാ ദിവംഗതനായപ്പോൾ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ആകെ മൂന്ന് മെത്രാന്മാരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ വാഴ്ചയ്ക്ക് മൂന്ന് മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് നിയമം. മാർ ഈവാനിയോസിനെക്കൂടാതെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും കല്ലാശ്ശേരിൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും മാത്രം. ഇതിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ കാതോലിക്കായായി വാഴിക്കണമെങ്കിൽ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സഹകരണം കൂടിയേ തീരൂ. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന് വില പേശാൻ നല്ല അവസരം ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു. അന്ന് ബഥനിയുടെ എപ്പിസ്കോപ്പാ മാത്രമായിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ്, കാതോലിക്കാവാഴ്ചയോടൊപ്പം തന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ഉയർത്തണമെന്ന് ശഠിച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുകയല്ലാതെ മറ്റ് വഴി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ കല്ലാശ്ശേരിയിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ മൂന്നാം കാതോലിക്കായായി ബസ്സേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ എന്ന പേരിൽ വാഴിച്ചപ്പോൾ അന്നുതന്നെ അതേ വേദിയിൽ വെച്ച് പുതിയ ബാവ, മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി ഉയർത്തി. കഴിഞ്ഞില്ല, ബഥനിയിലെ യാക്കോബ് റമ്പാനെ തെയോഫിലോസ് (ഒളശ്ശ കളപ്പുരയ്ക്കൽ) എന്ന നാമത്തിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായായി പിറ്റെദിവസം വാഴിക്കേണ്ടതായും വന്നു.

ചേപ്പാട്ട് റമ്പാനെക്കൂടി ബഥനിയുടെ ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പായായി വാഴിച്ചു കിട്ടുന്നതിന് മാർ ഈവാനിയോസ് കഴിവുള്ള സകല ശ്രമങ്ങളും ചെയ്തെങ്കിലും കാതോലിക്കാ ബാവാ അതിനെ ശക്തിമത്തായി എതിർത്തത് ഇന്ന് ദൈവാധീനമായിത്തീർന്നു.

“ഗീവറുഗീസ് ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കിഴക്കിന്റെ കാതോലിക്കോസായി ഉയർത്തിയത് 1929 ഫെബ്രുവരി 13-ാം തീയതിയാണ്. മഹാനായ ഗീവറുഗീസ് ദിവന്നാസ്ത്രോസിന്റെ നിർദ്ദേശോപദേശങ്ങൾ അനുസരിച്ച് സ്ഥാനാരോഹണത്തിന്റെ കർമ്മം നൂഷ്ഠാനങ്ങളും

ഇതരാചാരങ്ങളും ഭക്തിസംവർദ്ധകവും ആർഭാടപൂർണ്ണവും ആയി നടത്തുന്നതിന് മലങ്കര നസ്രാണികൾ അരയും, തലയും മുറുക്കി ഇറങ്ങി. എം. ഡി. സെമിനാരി തോപ്പിൽ ഏലിയാ ചാപ്പലിനു മുൻവശം വേണ്ട താൽക്കാലിക എടുപ്പുകൾ തീർന്നു. അവ വേണ്ടവിധം അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ഗുരുവായ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ സാന്നിധ്യ സഹകരണങ്ങളോടുകൂടെ കിഴക്കിന്റെ കാതോലിക്കോസിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം ഏറ്റം മംഗളകരമായി നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു മേൽപ്പട്ടക്കാരനെ വാഴിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മേൽപ്പട്ടക്കാർ എങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്ന കാനോൻ നിയമം പത്രോസ് തൃതീയൻ ലംഘിച്ച് നസ്രാണികൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തെങ്കിലും ആ വിധം നിയമലംഘനം ചെയ്യുന്നതിന് ദിവന്നാസ്യോസ് തയ്യാറല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ എണ്ണം കണക്കിൽ താണു പോകുന്നതിന് മുൻപ് ഗ്രീഗോറിയോസിനെ കാതോലിക്കോസായി ബദ്ധപ്പെട്ടു വാഴിച്ചത്.”

“അദ്ദേഹം സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചതിന്റെ പിറ്റേന്നാൾ 1929 ഫെബ്രുവരി 14-ാം തീയതി രണ്ടുപേരെ മെത്രാന്മാരായി അഭിഷേകം ചെയ്തു.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മോഹനവാഗ്ദാനങ്ങളിൽ മയങ്ങി റീത്തിൽ ചേർന്ന ദേഹമാണ് വന്ദ്യദിവ്യശ്രീ പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേഫ് റമ്പാൻ. പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാച്ചന് മാർ ഈവാനിയോസിനെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാർ ഈവാനിയോസിനെ മെത്രാനാക്കുന്നതിനുള്ള ആലോചന നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വല്ല വിധേനയും അത് മുടക്കുവാൻ റമ്പാൻ ശെമ്മാശ്ശനായിരുന്നപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കാ ബാവായ്ക്ക് അയച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കത്തിന്റെ ഭാഗം ‘മലങ്കരസഭയുടെ ഭൂതക്കണ്ണാടി’ പേജ് 166 ൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

കുന്നംകുളം, 5 - 5 - 100

അവസരംപോലെ തിരുമനസ്സുണർത്തിപ്പാൻ

..... തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കാതോലിക്കാ പദത്തിൽ കയറുകയാണെന്ന് ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പലതും ഗൗനിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതൊന്നും ഈ അല്പജ്ഞൻ ഉണർത്തിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുന്നതോടുകൂടി എം. എ. അച്ചനെ മെത്രാനാക്കണമെന്ന് മെത്രാച്ചനും മറ്റും നിർബന്ധമുണ്ട്. എം. എ. അച്ചൻ മെത്രാനായാൽ ഇതര മെത്രാന്മാരും അദ്ദേഹവുമായി സ്വരച്ചേർച്ചയിൽ നിൽക്കുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ നോട്ടം.

ഡീക്കൻ പി. ജോസഫ് (ഒപ്പ്)

ഏതുവിധമായാലും റീത്തിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഈവാനിയോസിന് കിട്ടിയ പ്രധാന സഖാവ് പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാനായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അദ്ദേഹത്തെ തിരുവനന്തപുരം - തിരുവല്ല രൂപതകളുടെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററായി നിയമിച്ചത്. ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച പോലും മദ്യത്തിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിക്കാൻ വയ്യാത്ത പുലിക്കോട്ടിൽ റമ്പാനെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററാക്കിയ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ഗതികേടിനെക്കുറിച്ച് സഹതപിക്കുവാനെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഏത് അനഭിമത വ്യക്തിയാണെങ്കിലും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ നിന്നു വന്നാൽ “പുനരെരക്യപ്പെട്ടു” എന്ന് കൊട്ടിഘോഷിക്കണമെന്നേ റീത്തുകാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പുകഞ്ഞ കൊള്ളികളെയാണ് പട്ടിട്ടുമുടി റീത്തുകാർ സ്വീകരിച്ചത്. ചേപ്പാട്ട് പീലിപ്പോസ് റമ്പാനെയും, പുലിക്കോട്ടിലെ റമ്പാനെയും “നിയുക്ത മെത്രാന്മാർ” എന്നു പറഞ്ഞാണ് ഈവാനിയോസ് കൊട്ടിഘോഷിച്ചത്. യാക്കോബായ സഭയിലെ രണ്ട് നിയുക്ത മെത്രാന്മാർ എന്റെ കൂടെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നാണ് റോമിലേക്ക് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. കത്ത് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഫാ. ഇഞ്ചക്കലോടി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

റീത്തു പ്രസ്ഥാനവുമായി റോമാ സഭയിൽ ചേരുവാൻ കളമൊരുക്കിയിരുന്ന കാലത്ത് മലങ്കരസഭയിലെ ജനങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച് കൂടെ കൊണ്ടുപോകാൻ മാർ ഈവാനിയോസ് കിണഞ്ഞ് പരിശ്രമിച്ചു. മലങ്കര സഭയിൽ നിന്ന് നമ്മൾ മാറുന്നില്ല; അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പേര് തുബ്ദേനിൽ പറയേണ്ട സ്ഥാനത്ത് പാപ്പായുടെ പേര് പറയുന്നു എന്നു മാത്രമെ ഉള്ളൂ എന്നെല്ലാം തരംപോലെ തട്ടിവിട്ട് പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ പരമാവധി കബളിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പരമാർത്ഥിയും, സാധുവുമായിരുന്ന രണ്ടാം കാതോലിക്കാ ബാവായെ റീത്തിൽ ചേർക്കാൻ കുറച്ചൊന്നുമല്ല മാർ ഈവാനിയോസ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തെ പതുക്കെ, പതുക്കെ വെച്ച് റീത്ത് അനുകൂലിയാക്കാൻ പല കത്തുകളും തരംപോലെ മാർ ഈവാനിയോസ് എഴുതിയത് കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

സുന്നഹദോസ്സിലെ മറ്റൊരംഗമായ കല്ലാശ്ശേരിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ (പിന്നീട് മൂന്നാം കാതോലിക്കാ ബാവ) അടുത്തും ഇതേ തന്ത്രങ്ങൾ മാർ ഈവാനിയോസ് ഇറക്കിനോക്കി. പക്ഷേ ഫലിച്ചില്ല. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഉള്ളിലിരുപ്പ് അറിയാൻ പാറേട്ട് അച്ചനെ (പിന്നീട് മാത്യൂസ് മാർ ഈവാനിയോസ്) നിർബന്ധിച്ച് അയച്ചു. പാറേട്ടച്ചൻ വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഇടതുകരമുയർത്തി മാറിക്കിടന്നെ മറച്ചു താഴേക്കു ഒഴുകിക്കിടന്ന വെഞ്ചാമരം പോലെയുള്ള താടിമീശ പിടിച്ചുയർത്തി കഴുത്ത് കുറുകെ വാളുകൊണ്ട് അറക്കുന്ന രീതിയിൽ കാണിച്ചുകൊണ്ട് കല്പിച്ചു: “കത്തനാർച്ചാ, നമ്മുടെ കഴുത്ത് ഈ രീതിയിൽ അറുത്തു വേർപെടുത്തിയാലും നാം ഇതിന് അനുകൂലിക്കയില്ല.”

1105 കർക്കിടകം 23 -ാം തീയതി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുമായി നടന്ന സംഭാഷണത്തെപ്പറ്റി ഫാ. പാറേട്ടിന്റെ ഡയറിയിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു:

“... ബഥനിക്കാര്യമായിരുന്നു ഇന്നത്തെ പ്രധാന സംസാരവിഷയം. ബഥനി മെത്രാപ്പോലീത്താ ചരിച്ചു എന്നാണ് വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ പറയുന്നത്.”

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ റോമാ കമ്പവും അങ്ങോട്ട് ചാഞ്ഞ് ചാഞ്ഞ് പോകുന്നു എന്നുള്ള വാർത്തകളും ആദ്യം വിശ്വസിക്കാതെ കഴിക്കാനാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ശ്രമിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ കാലം കഴിയുംതോറും ആ അസുഖകരമായ വാർത്തയിൽ കഴമ്പുണ്ടെന്ന് തിരുമേനിക്ക് തോന്നിത്തുടങ്ങി. കഴിവുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ബഥനിപ്പള്ളികൾ സ്ഥാപിക്കണം എന്ന് കല്പിച്ച ആൾ തന്നെ 1929 കുംഭം 21 -ാം തീയതി ഇനി മേലിൽ ബഥനിപ്പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചുപോകരുതെന്ന് കല്പന ഇറക്കി.

തിരുവനന്തപുരം പട്ടം അരമനയും ഹൈസ്കൂളും നാലാഞ്ചിറയിൽ 500 ഏക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങി മാർ ഈവാനിയോസ് കോളേജും സ്ഥാപിച്ചു. നഗരത്തിന്റെ മുഖഛായ മാറ്റി വളർത്തുകയും പ്രധാനമായും റീത്തിൽ ചേർന്ന ഒട്ടധികം പേർക്കു വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ജോലി നൽകുകയും കാട്ടു പിടിച്ചു കിടന്ന സ്ഥലം തെങ്ങിൻ തോപ്പാക്കുകയും ഭാവിയിൽ ബന ഡിക്ട് നഗർ രൂപം കൊള്ളാൻ ഭൗതിക അടിസ്ഥാനമിടുകയും ചെയ്തതു മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ഒരു വലിയ നേട്ടമാണ്.

ആനപ്പാപ്പി

മലങ്കരസഭയുടെ സുദീർഘമായ ചരിത്രത്തിലെ ദുഃഖം തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്ന ഒരു അദ്ധ്യായം. വായന കഴിഞ്ഞ് ഗ്രന്ഥം മടക്കിവെച്ചാലും ചോരപ്പാട് വീണ ഒരു ചിത്രം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കും. മുപ്പത്തിയഞ്ചാം വയസ്സിൽ മൃഗീയമായി കൊല്ലപ്പെട്ട ആനപ്പാപ്പി എന്നു വിളിച്ചുവന്ന വർക്കി വർഗീസ് ആശാന്റെ - അഭ്യസ്തവിദ്യനും, സഭാസന്നേഹിയും, അസാമാന്യ മല്ലനുമായിരുന്ന പാപ്പിസാറിനെ - പേപ്പട്ടിയെ തല്ലിക്കൊല്ലുന്നപോലെ തലതല്ലിത്തകർത്ത് കൊന്ന ഭയാനകരംഗം മനുഷ്യചേതനയെ എന്തെന്നും അസ്വസ്ഥമാക്കുകയും, ഹൃദയതന്ത്രികളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

സിംഹാധ്യയനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഏതു കടുത്ത പ്രതിസന്ധി കളേയും ധീരമായി നേരിടുകയാണ് പതിവ്. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വീരരാഘവഅയ്യങ്കാരുടെ വിധി ദോഷമായി വന്നു എന്ന കമ്പിസന്ദേശം ലഭിച്ചപ്പോൾ പോലും അദ്ദേഹം ഒട്ടും കുലുങ്ങിയില്ല. എന്നാൽ തന്റെ അംഗ രക്ഷകരിൽ പ്രധാനിയായ പാപ്പിയെ എതിർകക്ഷികൾ തലതല്ലിത്തകർത്തിട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ദാരുണമായ വാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിതുമ്പിപ്പോയി. പഴയസെമിനാരിയുടെ മുറ്റത്ത് മൃതപ്രായനായ പാപ്പിയെ കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു അറിയിച്ചപ്പോൾ തിരുമേനിക്ക് സങ്കടം അടക്കാനായില്ല. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് കണ്ണുനീർ അടർന്നുവീണു.

പരിക്ഷീണനായ തിരുമേനി മുറിയിലെ ചാറുകസേരയിൽ തളർന്നുകിടന്നു കരഞ്ഞു. ആനപ്പാപ്പി കൊലക്കേസിൽ 19 -ാം സാക്ഷിയായി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ സെഷൻസ് കോർട്ടിൽ വിസ്തരിച്ചിരുന്നു. “എന്റെ ദേഹരക്ഷയ്ക്കായി വന്നയാളിനെ തല്ലിക്കൊന്നല്ലോ എന്ന വേദനകൊണ്ട് ഞാൻ പാപ്പിയെ പോയി കണ്ടില്ല” എന്ന് അദ്ദേഹം മൊഴികൊടുത്തു (ഇവിടെ സാക്ഷിക്ക് ഗദ്ഗദസ്വരമായി നേത്രങ്ങളിൽ അശ്രുക്കണങ്ങൾ നിറഞ്ഞു എന്ന് ജഡ്ജി രേഖപ്പെടുത്തി).

ഇനി നമുക്ക് ചോരയിൽ കുതിർന്ന അദ്ധ്യായത്തിലെ ഓരോ താളും സാവധാനം മറിച്ചുനോക്കാം. രക്തക്കറ വീണ് ഒട്ടിപ്പിടിച്ച ആ ഏടുകൾക്ക് പറയാനുള്ള കദനകഥ മലങ്കരസഭയിലെ ഓരോ കുഞ്ഞും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആനപ്പാപ്പിയെ തല്ലിക്കൊന്നു എന്ന് പഴയതലമുറയിലെ ആളുകൾ പറയുന്നത് പലരും കേട്ടിരിക്കും. പാപ്പി ആരായിരുന്നുവെന്നോ, ആ വധത്തിനു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന ഗൂഢശക്തികൾ ആരൊക്കെയായിരുന്നുവെന്നോ ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയിലെ പലർക്കും ഒരേത്തും പിടിയും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതിനെക്കുറിച്ച് വേണ്ടത്ര അറിവുപകർന്നുകൊടുക്കാൻ ഉതകുന്ന കൃതികളും വിരളമായിരുന്നു. പാപ്പിസാറിനെ പുറംലോകത്തിന് സത്യസന്ധമായി പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്ന തീവ്രമായ അഭിലാഷമാണ് “ആനപ്പാപ്പി” എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതാൻ ഞങ്ങൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയത്. 2000 ഡിസംബറിൽ ഞങ്ങൾ എഴുതിയ പാപ്പിയുടെ ജീവചരിത്രം കോട്ടയ്ക്കൽ പബ്ലിഷേഴ്സ്, മാങ്ങാനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുവഴി മലങ്കരസഭയുടെ രക്തസാക്ഷിയായ ആ ധീരപുരുഷനോട് ചെയ്യേണ്ട കടപ്പാട് പൂർണ്ണമായിട്ടല്ലെങ്കിലും കുറച്ചൊക്കെ ചെയ്തുതീർത്തു എന്നൊരു ആശ്വാസം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായി.

തിരുവല്ലയ്ക്കു സമീപം പെരിങ്ങരക്കരയിൽ കാരയ്ക്കൽ സെന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളിക്കടുത്തുള്ള പണിക്കരുവീട്ടിൽ വർക്കി ആശാന്റെയും കാരയ്ക്കൽ ചക്കുറുവീട്ടിൽ മറിയാമ്മയുടേയും ഏകമകനാണ് അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന പാപ്പി എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന വർക്കി വറുഗീസ്. അന്നത്തെക്കാലത്ത് മട്രിക്കുലേഷൻ വരെ പഠിച്ച പാപ്പി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെ അദ്ധ്യാപകനായിട്ടാണ് ഔദ്യോഗിക ജീവിതമാരംഭിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാമഹനും അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. മൂന്നു തലമുറ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയെ സ്വീകരിച്ച ഒരു കുടുംബമാണ് പാപ്പിയുടേതെന്ന് മലങ്കരസഭയിൽ എത്രപേർക്ക് അറിയാം. കല്ലുപ്പാറക്കടുത്തുള്ള ഒരു ഗവ. എൽ. പി. സ്കൂളിലാണ് അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നത്. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ടനിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനുള്ള സമ്പത്ത് വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പെരിങ്ങര ആറ്റുപുറത്ത് കുടുംബത്തിലെ അന്നമ്മയെയാണ് പാപ്പി വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നത്. 35 -ാം വയസ്സിൽ വധിക്കപ്പെട്ട പാപ്പിക്ക് ഒരു

പുത്രനും മൂന്നു പുത്രിമാരുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. പാപ്പി മരിക്കുമ്പോൾ ഇളയ പെൺകുഞ്ഞിന് വെറും മൂന്നു മാസം മാത്രം പ്രായം. 92 വയസ്സുള്ള റാഹേലമ്മ എന്നു പേരുള്ള ആ വനിത 2002 ൽ മരിച്ചു. ഞങ്ങൾ എഴുതിയ 'ആനപ്പാപ്പി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകാശനകർമ്മത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ 2000 ഡിസംബർ 21-ാം തീയതി റാഹേലമ്മയും കുടുംബവും കോട്ടയത്തു വന്നിരുന്നു. മലങ്കരസഭയ്ക്കുവേണ്ടി ജീവൻ അർപ്പിച്ച ആ രക്തസാക്ഷിയുടെ മകളെ സദസ്സിന് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്ത് ആദരിക്കാനും അവരെ പൊന്നാട അണിയിച്ച് അനുമോദിക്കാനും സാധിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് കൃതാർത്ഥതയുണ്ട്. സദസ്സിനെ അഭിസംബോധന ചെയ്തു കൊണ്ട് റാഹേലമ്മ സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. നിയുക്ത കാര്യങ്ങളിലേക്കു തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസാണ് പൊന്നാട അണിയിച്ചത്. പി. സി. ഏബ്രഹാം കച്ചമുറി സമ്മാനിച്ചു.

പാപ്പിയുടെ ഭാര്യവീട്ടുകാർ ആറ്റുപുറം സ്ഥലം വിൽക്കാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ ആ സ്ഥലം പാപ്പി ആശാൻ വാങ്ങുകയാണ് ഉണ്ടായത്. കാര്യക്കലെ സ്ഥലം വിറ്റ് പാപ്പിസാറ്റ് ആറ്റുപുറത്തു വാങ്ങിയ സ്ഥലത്ത് താമസം തുടങ്ങി. അങ്ങിനെയാണ് പെരിങ്ങരയിൽ നിന്ന് ആറ്റുപുറത്തു വരുവാൻ ഇടയായത്.

പാപ്പി സാറിനെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിൽ എക്സൈസ് വകുപ്പിൽ റേഞ്ചറായി നിയമിച്ചിരുന്നു. ആ ഉത്തരവു കിട്ടിയശേഷമാണ് സർവ്വീസിൽ ചേരാതെ കോട്ടയത്തേക്ക് പോയതെന്ന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. സഭാ സ്നേഹം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് പാപ്പി ജോലി ഇട്ടെറിഞ്ഞ് പഴയസെമിനാരിയിലേക്ക് കുതിച്ചത്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ എതിർക്കക്ഷികൾ പലവിധത്തിൽ ഡ്രോഹിക്കുന്നു എന്ന ദുഃഖകരമായ വാർത്ത ലഭിച്ചതിനെത്തുടർന്നു തിരുവല്ല, നിരണം, മാവേലിക്കര മുതലായ ശക്തമായ തെക്കൻ ഇടവകകളിൽ നിന്ന് പലരും പഴയസെമിനാരിയിൽ ഓടിഎത്തുകയും മേലിൽ ശല്യമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ചില അഭ്യാസികളെ അവിടെ തിരുമേനിയുടെ അംഗരക്ഷകരായി നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുവല്ലയിൽ നിന്നു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു പാപ്പിസാറ്റ്. അദ്ദേഹത്തെ അയച്ചത് താനായിരുന്നു എന്ന് കെ. എം. മാമ്മൻ മാപ്പിള (കൊച്ചു മാമ്മൻ വക്കീൽ) വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ മൊഴി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇത് സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുത്തതു കെ. സി. ഈപ്പനാണത്രെ. പാപ്പിയെ കോട്ടയത്തേക്കു അയയ്ക്കുമ്പോൾ പാപ്പിയുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു കസവു കവണികൊണ്ട് പൊന്നാട ചാർത്തി അനുമോദിച്ചത് കെ. സി. ഈപ്പനാണ്. പാപ്പിയെ തിരുവല്ലയിൽനിന്ന് താൻ കൊണ്ടുവന്നു എന്ന് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ് 'ഗിരിദീപം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്.

മുകളിൽ പറഞ്ഞവരെല്ലാം ഇക്കാര്യത്തിൽ സഹകരിച്ചു എന്നു വേണം വിചാരിക്കാൻ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ദിവ്യശ്രീ മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ 5 - 3 - 1992 ൽ അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു വിന് അയച്ച കത്തിൽ സെമിനാരിയിൽ എതിർകക്ഷികൾ വഴക്കുണ്ടാക്കിയും, ചില കേഡികളായ മുഹമ്മദീയർ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചീത്ത പറഞ്ഞും മറ്റും ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ തിരുവല്ലാപ്രമാണികൾ ആനപ്പാപ്പിയെ ദേഹരക്ഷയ്ക്ക് കൊണ്ടുവന്നതാണെന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെല്ലാംതന്നെ 'തിരുവല്ലാ പ്രമാണികൾ' എന്ന ഗണത്തിൽ വരും.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് 1909 ജൂലായ് 11 -ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച കാലം ചെയ്തു. പിൻഗാമിയായി വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അധികാരമേറ്റു. ഈ സമയം അബ്ദുള്ള പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരയിൽ വന്നെത്തി. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പരമാധികാരം മലങ്കരസഭയുടെ മേൽ അരക്കിട്ട് ഉറപ്പിക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തുവന്ന അബ്ദുള്ള പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിലുള്ള മെത്രാന്മാർ എല്ലാവരും ഉടമ്പടി നൽകണമെന്നും അങ്ങിനെ നൽകുന്നവർക്ക് മാത്രമേ മേലിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനം നൽകുകയുള്ളുവെന്നും കൽപ്പിച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഉടമ്പടി കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. മലങ്കരയുടെ പൂർവ്വിക ചരിത്രത്തിൽ അങ്ങിനെ ഉടമ്പടികൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അടിയറവെക്കുന്ന അത്തരം ഉടമ്പടി കൊടുക്കില്ലെന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി തീർത്തുപറഞ്ഞു.

മലങ്കരസഭാ സംബന്ധമായ ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ശീമമെത്രാന്മാർ പ്രവേശിച്ചുകൂടാ എന്നും, ആത്മീയവിഷയത്തിൽ സഭയെ സഹായിപ്പാൻ മാത്രമേ അവർക്ക് അധികാരമുള്ളുവെന്നും തീരുമാനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1889 ലെ റോയൽകോർട്ട് വിധി നോക്കിയാൽ ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതിനെ തിരായിട്ടാണ് മലങ്കരസഭയിൽ ലൗകികഅധികാരവും, ഉൾഭരണവും തനിക്ക് ലഭിക്കണമെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ശഠിച്ചത്. പല വിധത്തിലും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ വശംവദനാക്കുവാൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ പരിശ്രമിച്ചു. അതൊന്നും നടക്കാതെ വന്നപ്പോൾ “എന്നാൽ ഇതിന്റെ ദോഷഫലം നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കും; ഊർശ്ശേം ഈവാനിയോസിന്റെ കഥ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ” എന്ന് ബാവാ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. ഉടമ്പടി തന്നില്ലെങ്കിൽ മൂടക്കും എന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് കൽപിച്ചപ്പോൾ “മൂടക്കിയാൽ അതു ഒരു സ്വർണ്ണമാല പോലെ ധരിക്കും” എന്ന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരിച്ചടിച്ചു.

അതോടെ രംഗം ചൂടാവാൻ തുടങ്ങി. സമുദായം രണ്ട് ചേരിയായി

തിരിഞ്ഞ് വഴക്ക് ആരംഭിച്ചു. അതായത് ട്രസ്റ്റി. സി. ജെ. കുര്യനും, വൈദിക ട്രസ്റ്റി കോനാട്ടു മാത്തൻ മല്പാനും പാത്രിയർക്കീസിനോട് ചേർന്നുനിന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ഒതുക്കാൻ വേണ്ട തന്ത്രങ്ങൾ പാത്രിയർക്കീസിന് അപ്പപ്പോൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നതു ഇവരായിരുന്നു. കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, അത്താനാസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തുടങ്ങിയവർ പഴയസെമിനാരിയിൽ വന്ന് താമസം തുടങ്ങി. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായും, ശീമയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ വന്നിരുന്ന റമ്പാമ്പാരും പരിവാരങ്ങളും പഴയസെമിനാരിയുടെ കിഴക്കേ ഭാഗത്ത് മൂന്നാമത്തെ നിലയും, പടിഞ്ഞാറ് ഭാഗത്ത് രണ്ടാമത്തെ നിലയിലെ വടക്കേ മുറിയും, കമ്മിറ്റി മാളികയും കൈവശം വച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും മട്ടയ്ക്കൽ മല്പാനച്ചനും, ശെമ്മാശ്ശന്മാരും താമസിച്ചുവന്ന ചുരുക്കം ചില മുറികളൊഴിച്ച് മിക്ക മുറികളുടേയും താക്കോലുകളും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടേയും സിൽബന്ധികളുടേയും അധീനത്തിലായി. ഇതിനെ തുടർന്നാണ് 'സമരിക്കേസ്' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന സെമിനാരിക്കേസ് ആരംഭിച്ചത്. അതിൽ പെട്ടെന്നു വിജയിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വഴിയായിട്ടാണ് നിയമബോധം തൊട്ടുതേച്ചിട്ടില്ലാത്ത കുട്ടുകക്ഷികൾ ഈ കേസിനെ വീക്ഷിച്ചതെന്നാണ് ധരിക്കേണ്ടത്. പ്രസ്തുത കേസിൽ വിജയം ലഭിക്കുന്നതിന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മുടക്കാതെ യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലെന്ന് ബാവായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശകവൃന്ദവും തീരുമാനിച്ചു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ മുടക്കിയത്. പഴയസെമിനാരിയിലെ അടുത്തമുറിയിൽ താമസിക്കുന്ന വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കു അടിയന്തിരത്തിൽ അഞ്ചൽമാർഗം മുടക്കുകല്പന അയച്ചു. സാധാരണ, മുടക്കിന് മുമ്പ് ചെയ്യേണ്ടതായ യാതൊരു കാനോനിക നടപടിയും ചെയ്തില്ല. മേൽപട്ടക്കാരുടെ സുന്നഹദോസ് കൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് സമാധാനം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. മാർ ദീവനാസ്യോസിനെ മുടക്കിയാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് കേസിൽ കക്ഷിയായി വാദിക്കുകയും കേസ് നടത്തുകയും ചെയ്യാൻ പറ്റാതെ വരുമെന്നായിരുന്നു എതിർകക്ഷികളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. പക്ഷേ കാര്യങ്ങളൊന്നും അവർ വിചാരിച്ചപോലെ അവസാനിച്ചില്ല. നിയമം അതിന്റെ വഴിക്കു തന്നെ നീങ്ങി.

സെമിനാരിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ആദ്യ മജിസ്ട്രേറ്റ് കോർട്ട് വിധി 1087 ചിങ്ങം 18 ന് ഉണ്ടായി. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈവശം സ്ഥാപിച്ചാണ് മജിസ്ട്രേറ്റ് രാഘവാചാരി തീർപ്പു കല്പിച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗം മുടക്കിലൂടെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ആകാശക്കോട്ട അതോടെ തകർന്നു വീണു. ഇതിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഞങ്ങൾ എഴുതിയ 'ആനപ്പാപ്പി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പേജ് 44 മുതൽ ഉള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ കാണാം.

പ്രതികാര വിഷജാല ഏറ്റ കോനാട്ട് മാത്തൻ മൽപ്പാനും, സി. ജെ. കുര്യനും മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ വിധിയിന്മേൽ ഹൈക്കോർട്ടിൽ റിവീഷൻ കൊടുത്തു. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും കോട്രസ്റ്റികൾക്കും സെമിനാരികളു കൂട്ടവകാശം ഉണ്ടെന്ന് അവിടെ വിധിയുണ്ടായി. ഈ വിധിയോടെ, തണുത്തുകിടന്നിരുന്ന സഭാന്തരീക്ഷം പെട്ടെന്ന് ചൂടായി. വെടിമരുനിൽ തീപ്പൊരി വീഴുന്ന തരത്തിലുള്ള ഫലമാണ് ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധി കൊണ്ട് ഉണ്ടായതെന്ന് പാറേട്ട് വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പഴയസെമിനാരിയും വസ്തുക്കളും തങ്ങൾക്കും കൈവശം ഉണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികൾ ശ്രമിച്ചു. പാറേട്ട് എഴുതി: “സി. ജെ. കുര്യനു അക്കര കുടുംബത്തിന്റെ സ്വാധീന വലയത്തിൽപെട്ട ഭാഗത്ത് കിടക്കുന്ന സെമിനാരി പുരയിടവും മറ്റും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന് കുറെ ആളുകളെ നിയോഗിക്കാൻ അന്നു വൈഷമ്യം ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ വരുന്നവരെ ബലം കൊണ്ടുതന്നെ തടയുന്നതിനു മലങ്കര സമുദായത്തിനും പണി ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു.” ചുരുക്കത്തിൽ പാവനമായ പഴയസെമിനാരി ഒരു അങ്കക്കളമായി മാറി. ഈ ഭാഗക്കാരും അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ ബലംകൊണ്ട് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ബലിഷ്ഠകായന്മാരായ യോദ്ധാക്കളെ അവിടേക്ക് നിയോഗിച്ചു.

സെമിനാരിയിലും അതിനോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന വിശാലമായ തെങ്ങിൻതോപ്പിലും തങ്ങൾക്ക് തുല്യാവകാശമുണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കാൻ ആത്മായട്രസ്റ്റിയും, വൈദികട്രസ്റ്റിയും കിണഞ്ഞു പരിശ്രമം തുടങ്ങി. സെമിനാരി പുരയിടത്തിൽ നിന്ന് തേങ്ങാ ഇടീച്ച് കൈവശം ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് ഏതാനും പരവരും അവരുടെ ദേഹരക്ഷയ്ക്കായി നാട്ടുകം ചെറിയാൻ എന്ന തടിയന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കുറെ റൗഡികളുമായി സി. ജെ. കുര്യന്റെ അനുജൻ കൊച്ചുപാപ്പി മീനം 16 -ാം തീയതി പുറപ്പെട്ടു. പരവരമായി വന്നവരോട് എതിർക്കാൻ ആ നിലയിൽ ഉള്ളവർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്ഷത്ത് അപ്പോൾ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നില്ല. സെമിനാരി മാനേജർ കൃശഗാത്രനായ മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സന്ദ്രയോസ് കത്തനാർ അവരോട് എതിരിട്ടു. അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ച് ഒന്നോ രണ്ടോ ശെമ്മാശ്ശന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൈയേറ്റത്തെ തടയാൻ ശ്രമിച്ച മല്പാനച്ചന്റേയും ശെമ്മാശ്ശന്മാരേയും പരവരരുടെ കൂടെ വന്ന ഗുണ്ടാസംഘം പൊതിരെ തല്ലി. ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് സെമിനാരി മാളിക മുകളിൽ കുറിലോസ് മെത്രാനും, കോനാട്ട് മല്പാനും, സി. ജെ. കുര്യനും നിന്നിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഒരു ചുരൽ വടി എടുത്ത് പുറകിൽ കൂടി ചെന്ന് കോനാട്ട് മല്പാന്റെ പുറത്ത് ശക്തിയായി ഒരടി കൊടുത്തു. കോനാട്ട് മല്പാൻ കഠിനവേദനകൊണ്ടു പുളഞ്ഞു. തുടർന്ന് സി. ജെ. കുര്യൻ ഇടപെട്ടു. മെത്രാപ്പോലീത്താ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം കുര്യൻ, അനുജൻ കൊച്ചുപാപ്പിയെ തിരികെവിളിച്ചു. കൊച്ചുപാപ്പിയും കൂട്ടരും മൽപ്പാനേയും,

ശെമ്മാശ്ശന്മാരേയും വിട്ട് തിരിയെപ്പോന്നു.

തേങ്ങാ ഇറക്കി തോപ്പ് കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമം ശരിക്കും ഫലിക്കാതെ വന്നതിൽ നിരാശപ്പെട്ട കോട്രസ്സികൾ ശ്രമം കൂടുതൽ ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തി. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കാണുന്നതിനൊ, സെമിനാരിയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ആരായുന്നതിനൊ, സെമിനാരിയിലേക്കു പോകുന്നവർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുയായികളാണെന്നു അറിഞ്ഞാൽ അവരെ ശല്യപ്പെടുത്തുക പതിവായിത്തീർന്നു. ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവർഗീസിനെ (പിന്നീട് മാർ ഈവാനിയോസ്) ഒരു ദിവസം ചില റൗഡികൾ തടഞ്ഞു വണ്ടിയിൽനിന്ന് പിടിച്ചിറക്കി കുപ്പായം ഊരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വടി അവർ തട്ടിപ്പറിച്ചു. എന്തും സംഭവിക്കാവുന്ന നിലയായിരുന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ പ്രമാണികൾക്ക് കണ്ണിൽകണ്ടുകൂടാത്ത മുഖ്യശത്രുവായി ഇതിനകം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് വിലങ്ങുതടിയാൽ നിൽക്കുന്നതും, കോട്രസ്സികളുടെ കൈവശം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രതിബന്ധവും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി എന്ന ഒറ്റത്തടി മാത്രമായതുകൊണ്ട് ആ 'തടി' വെട്ടിമാറ്റുന്നതിന് ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങി. ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയെ വധിക്കുന്നതിന് എതിർകക്ഷികൾ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളിൽ നിന്ന് തിരുമേനി അത്ഭുതകരമാംവിധം രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ. ഇതിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ 'ആനപ്പാപ്പി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ 'വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ നേരെ' എന്ന ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ദേഹരക്ഷയ്ക്ക് പത്തു പന്ത്രണ്ടു പള്ളിക്കാർ ആളുകളെ അയച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ പഴയസെമിനാരിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ദേഹരക്ഷയ്ക്ക് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരിൽ പ്രധാനിയായിരുന്നു പാപ്പിസാറ്.

പാപ്പി 1087 കുറുമാനം അവസാനം പഴയസെമിനാരിയിൽ വന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അംഗരക്ഷകനായി ചുമതലയേറ്റു. വന്നിട്ട് എട്ടുപത്തു ദിവസം താമസിച്ചശേഷം വീണ്ടും വരാമെന്നു പറഞ്ഞ് അയാളുടെ സ്വദേശത്തേക്ക് പോയി. മീനമാസം 18 -ാം തീയതി കാലത്തു പത്തുമണിയോടുകൂടി പാപ്പി തിരുവല്ലായിൽ നിന്നു സെമിനാരിയിൽ തിരിച്ചെത്തി. പാപ്പിയുടെ തിരിച്ചുവരവ് പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ ചട്ടവികൾക്ക് ഒട്ടും പിടിച്ചില്ല. ഭയാശങ്കകളോടെയാണ് അവർ പാപ്പിയുടെ ഇത്തവണത്തെ വരവിനെ വീക്ഷിച്ചത്. പാപ്പി തിരിച്ചുവന്നതിന്റെ തലേദിവസം വൈകുന്നേരം പഴയസെമിനാരിയിൽ വന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ കണ്ട്

സംസാരിച്ചശേഷം ഫാദർ. പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് കുതിരവണ്ടിയിൽ തിരിച്ചു പോകുമ്പോൾ ചില ചട്ടമ്പികൾ വണ്ടി തടയുകയും അച്ചനെ ബലമായി വണ്ടിയിൽ നിന്ന് ഇറക്കി കുപ്പായം ഊരി ദേഹപരിശോധന നടത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അക്രമികൾ അച്ചന്റെ കയ്യിലിരുന്ന വടി തട്ടിപ്പറിക്കുകയും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പാപ്പി തിരിച്ചുവന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ചോദ്യം ചെയ്യാതിരിക്കില്ലെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗം ചട്ടമ്പികൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. അവർ വിചാരിച്ചപോലെ തന്നെ സംഭവിച്ചു. ആനപ്പാപ്പി കൊലക്കേസിലെ സെഷൻസ് കോർട്ട് വിധിയിൽ നിന്ന് പ്രസ്തുത ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:

“മീനമാസം 18 -ാം തീയതി കാലത്ത് ഒൻപതു മണിക്കോ, പത്തു മണിയ്ക്കോ പാപ്പി തിരുവല്ലായിൽ നിന്നു സെമിനാരിയിൽ എത്തുകയുണ്ടായി. അയാൾ ആകാരശക്തി നിമിത്തം ഒരു ഭീമസേനനായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. അയാളെപ്പറ്റി മെഡിക്കൽ ഓഫീസർ ഡോ. ഡൈസ് പറയുന്നത് “മരിച്ചുപോയ പാപ്പി അഥവാ വറുഗീസ് ഒരു വലിയമനുഷ്യനായിരുന്നു. അയാളുടെ മാംസപേശികൾ ഏറ്റം വലുതായിരുന്നു. വളരെ ബലിഷ്ഠനുമായിരുന്നു അയാൾ. എന്റെ പരിചയത്തിൽ പാപ്പിയെപ്പോലെ ബലവാനും വിപുലമായ ശരീരാകൃതിയും മാംസപേശികൾക്ക് വികാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവനുമായ ചുരുക്കംപേരെ മാത്രമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ” വെന്നാണ്. “പാപ്പിസാർ” എന്നും “ആശാൻ പാപ്പി” എന്നും വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അയാൾ തന്റെ കായശക്തിയിൽ അഭിമാനംകൊണ്ടു പുളകിതനായ ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. അയാളുടെ ശരീരശക്തിയെ മറ്റുള്ളവർ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അയാൾ സെമിനാരിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അയാളെ ധരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അയാൾ തൽക്ഷണം പരീക്കുട്ടിയുടെ സഹോദരപുത്രനോട് എം. എ. അച്ചനിൽനിന്നു ബലമായി പിടിച്ചുപറിച്ചെടുത്ത വടി തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു (പരീക്കുട്ടിയെന്നു പറയുന്ന ആൾ കോട്ടയത്ത് താഴത്തങ്ങാടിയിലെ മുസ്ലീങ്ങളുടെ ഒരു നേതാവാണ്). പരീക്കുട്ടിയുടെ സഹോദരപുത്രൻ പറയുകയുണ്ടായി “ആ വടി സി. ജെ. കൂര്യൻ മുതലാളിയുടെ കൈയിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണെന്ന്.” എന്നാൽ ഇതിനെ പാപ്പി വിശ്വസിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്റെ ചോദ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. അന്നുച്ചയ്ക്ക് പാപ്പി മൂന്നാം പ്രതി അസ്സനോട് ഇതേ ചോദ്യം തന്നെ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേപ്പറ്റി പതിമൂന്നാം സാക്ഷിയായ ശെമ്മാശൻ, പാപ്പിയും അസ്സനും തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത് “എം. എ. അച്ചന്റെ വടി തിരിച്ചുതരണമെന്ന് ഇന്നു രാവിലെ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അത് ഞാൻ എടുത്തില്ലായെന്ന് നീ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞാൽ പറ്റുകയില്ല. വടി തിരിച്ചുതന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ ശത്രുക്കളായിത്തീരും.” മൂന്നാം പ്രതി മറുപടി പറഞ്ഞത്, താനല്ല വടി പിടിച്ചുവാങ്ങിയതെന്നും അങ്ങനെ

ചെയ്തത് കമാലുദ്ദീനാണെന്നുമാണ്. മൂന്നാം പ്രതിയോട് പാപ്പി ഒരു കാര്യം കൂടി പറഞ്ഞു. എന്നെ (സാക്ഷിയായ ശെമ്മാശനെ) ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ട്, “നീ എന്തിനാണ് ഈ ശെമ്മാശന്റെ മുറിക്കകത്ത് പ്രവേശിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തിയത്?” അതിനു അസ്സൻ മറുപടി പറഞ്ഞത് “ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ കയറിയതല്ലാതെ യാതൊരു ശല്യവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ കയറിയാൽ തനി ക്കെന്താ?” അതിനു മറുപടിയായി പാപ്പി പറഞ്ഞത്: “നിങ്ങൾ സി. ജെ. കൂര്യന്റെ ആൾക്കാരായി ഇവിടെ വന്നാൽ ഞങ്ങൾക്ക് വിരോധമൊന്നു മില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഈ ശെമ്മാശന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ അദ്ദേഹത്തിനു ഉപദ്രവം ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഞാൻ പകരം ചെയ്യും” എന്നു പാപ്പിയും, “തനിക്ക് ബോധിച്ചപോലെ ചെയ്ക” എന്ന് അസ്സനും പറഞ്ഞു പിരിയുകയും ചെയ്തു.”

എം. എ. അച്ചന്റെ വടി തിരിച്ചുകിട്ടാതെ പാപ്പി അടങ്ങില്ലെന്ന് എതിർ കക്ഷികൾക്ക് ഉറപ്പായി. അത് തിരിച്ചുകിട്ടാൻ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ റൗഡികളെ കൈയേറ്റം ചെയ്യാനും പാപ്പി മടിക്കുകയില്ലെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. സി. ജെ. കൂര്യന്റെ പക്കലാണ് വടി എത്തിച്ചേർന്നതെങ്കിൽ കൂര്യൻ മുതലാളിയെയും പാപ്പി വെറുതെ വിടില്ലെന്ന് അവർ ന്യായമായി ഭയപ്പെട്ടു. പാപ്പിയെ ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യാതെ ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ നിന്നു മോചനം കിട്ടില്ലെന്ന് അധോലോക വൈതാളികന്മാർ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു. അവർ ‘ഉന്നതങ്ങളിൽ’ വിവരം അറിയിച്ച് അനുമതി നേടിയിരിക്കാം. തുടർന്ന് പാപ്പിയെ തട്ടാനുള്ള പദ്ധതി ക്ഷണത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തി യെടുത്തു. അക്കര പാപ്പച്ചനും, കട്ടപ്പുറത്ത് തോമാസും, വാടക ഗുണ്ടകളും ദുഷ്കർമ്മനിരതരായി കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങി. ‘അക്കരയിൽ’ നിന്നുള്ള പണക്കൊഴുപ്പ് പാപകർമ്മത്തിന് വീറും വാശിയും ചൂടും സമൃദ്ധിയായി നൽകി.

പാപ്പി, അസ്സനെ ചോദ്യം ചെയ്ത് അധികം താമസിക്കാതെ തന്നെ പാപ്പി വധത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ നടന്നുവെന്ന് പിന്നീടുള്ള സംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. സെഷൻസ് കോർട്ട് വിധിയിൽനിന്നു പ്രസക്തഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“പിന്നീട് രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞിട്ട് (പാപ്പി അസ്സനെ ചോദ്യം ചെയ്ത് പിരിഞ്ഞശേഷം) സമീപപ്രദേശമായ കുമാരകത്തുനിന്നു ഒരു വള്ളം സെമിനാരി കടവിൽ വരുകയുണ്ടായി. അതു വന്നത് മാർ കുറിലോസ് മെത്രാനെ കുമാരകം പള്ളിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിരുന്നു. കുമാരകത്തു നിന്നു വന്ന ഏതാനും ആളുകൾ കുറിലോസ് മെത്രാന്റെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ അക്കര പാപ്പച്ചനും, കട്ടപ്പുറത്തു തോമാസും കൂടി മെത്രാച്ചനോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രതികളും മാർ കുറിലോസിന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചശേഷം കുറെ കഴിഞ്ഞ് അവർ പുറത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോയി.

രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ്, അതായത് സായംകാലം നാലു മണിക്ക് മാർ കുറിലോസ് തന്റെ സാമാനങ്ങളും, അകമ്പടി അംഗങ്ങളും ഒന്നിച്ച് കുമരകത്തേക്ക് പോയി. അക്കര പാപ്പച്ചനും, കട്ടപ്പുറത്ത് തോമാസും പതിനൊന്നാം പ്രതിയും മറ്റു പ്രതികളിൽ അധികംപേരും കൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വളയ്ക്കുവാനെ അനുഗമിച്ചു. അനന്തരം അവർ സെമിനാരിയിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നശേഷം കട്ടപ്പുറത്ത് വീട്ടിലേക്കു പോയി.

ഇനി സംഭവസ്ഥലത്തേക്കു ദർശിക്കാം. സമയം വൈകുന്നേരം ഏതാണ്ട് അഞ്ചര മണി. ചായ കൂടിക്കാനായി കൊല്ലപ്പെട്ട പാപ്പിയും, വാദി ഭാഗം ഒന്നും, രണ്ടും സാക്ഷികളും കൂടി വടക്കുവശത്തു മണപ്പുറത്തേക്കു പോയി. ചായക്കടയുടെ വടക്കുവശത്തു ഒന്നും, രണ്ടും പ്രതികളും കുഞ്ഞാമ്മി എന്നൊരാളും ഒന്നിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. പാപ്പിയും കൂട്ടുകാരും ചായ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒന്നും രണ്ടും പ്രതികളും കുഞ്ഞാമ്മിയും പറയുകയുണ്ടായി “ഇവിടെ ചായ ഇല്ലാ എന്നും ചായ തരികയില്ലാ” എന്നും. ഇങ്ങനെ പതിവുകാരെ പറഞ്ഞ് ഓടിക്കരുതെന്നു കാപ്പി ഷാപ്പുടമസ്ഥൻ അവരെ വിലക്കി. “ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നില്ലാ” എന്നു പറഞ്ഞ് ഒന്നും, രണ്ടും പ്രതികളും കുഞ്ഞാമ്മിയും അവിടെനിന്നു പോയി. ഒന്നാം പ്രതി ആംഗ്യം കാട്ടിയപ്പോൾ ചായക്കടയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്ത് കൂടിയിരുന്ന ഒരു സംഘം ആളുകൾ പാപ്പിയേയും ഒന്നും രണ്ടും സാക്ഷികളേയും തടഞ്ഞുനിർത്തി. സംഘത്തെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അക്കര പാപ്പച്ചൻ പാപ്പിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് “ഇവനാണ്, അവനെ പിടിക്ക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഒന്നാം പ്രതി പാപ്പിയുടെ തലയ്ക്ക് ഒരു കുറുവടി കൊണ്ട് അടിച്ചു. പാപ്പി അതിനെ തടുത്തു. രണ്ടാം പ്രതിയും ഒരു കുറുവടികൊണ്ട് പാപ്പിയെ അടിച്ചു. പാപ്പി തെക്കോട്ടു പാഞ്ഞു. അപ്പോൾ പാപ്പച്ചൻ തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വടിവാൾ കൊണ്ട് പാപ്പിയുടെ കാലിന് വെട്ടി. പാപ്പി അതിനുശേഷം പുഴയിൽ നീന്തി. എല്ലാവരുംകൂടി കുറുവടികൾകൊണ്ട് പാപ്പിയെ തല്ലിച്ചതച്ചു. അക്രമികൾ അതിന്റെശേഷം ഓടിക്കളഞ്ഞു.

രംഗസ്ഥലത്തു കൂടിയ ആളുകൾ ചിലർ സെമിനാരിയിൽനിന്ന് ഒരു കട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്ന് പാപ്പിയെ അതിൽ കിടത്തി. സെമിനാരിയിൽകൊണ്ടു ചെന്നശേഷം കോട്ടയം പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. പാപ്പിയെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ സ്റ്റേഷനിൽവെച്ചു ആരോ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് അയാളെ ആശുപത്രിയിലാക്കി. മെഡിക്കൽ ഓഫീസർ (വാദിഭാഗം 21 -ാം സാക്ഷി) ഉടൻ ആശുപത്രിയിൽ എത്തി. പാപ്പിയുടെ മുറിവുകൾ എല്ലാം കഴുകി വച്ചുകെട്ടുകയും ചെയ്തു. പാപ്പിയുടെ മരണമൊഴി എടുക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് മെഡിക്കൽ ഓഫീസർ ഒന്നാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റിന് ഒരു കത്തയച്ചു. മജിസ്ട്രേറ്റ് തൽക്ഷണം

ആശുപത്രിയിൽ എത്തി പാപ്പിയുടെ മരണമൊഴി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കഠിനമായ വേദന നിമിത്തം പാപ്പി തത്സമയം ഞെരിപിരി കൊള്ളുകയായിരുന്നു. മജിസ്ട്രേറ്റ് പല പ്രാവശ്യവും രണ്ടു മൂന്നു തവണ ആവർത്തിച്ചു ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്ക് പാപ്പി അവ്യക്തമായ ഉത്തരങ്ങളാണ് നൽകിയത്. രേഖപ്പെടുത്തിയ മൊഴിയിൽ പാപ്പിക്ക് ഒപ്പു വെയ്ക്കാൻ നിർവാഹമില്ലായിരുന്നു; വേദനയുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം. വേദന കുറഞ്ഞശേഷം കൂടുതൽ വിശദമായ ഒരു സ്റ്റേറ്റുമെന്റ് പാപ്പിയിൽനിന്നു വാങ്ങാം എന്നു മജിസ്ട്രേറ്റ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കേസിന്റെ അന്വേഷണം ഉടൻ തുടങ്ങണമെന്നും ഈ സംഭവത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നവരിൽനിന്ന് മൊഴി വാങ്ങണമെന്നും മജിസ്ട്രേറ്റ് പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പാപ്പിയെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കട്ടിലിൽ ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയ വാദിഭാഗം ഒന്നാം സാക്ഷിയുടെ മൊഴി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. സംഭവ രജിസ്റ്റർ മജിസ്ട്രേട്ടിനു അയച്ചു കൊടുക്കുകയും അന്വേഷണം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.”

1912 മാർച്ച് 31 -ാം തീയതി, അതായത് സംഭവം നടന്നതിന്റെ പിറ്റേന്ന് (മലയാളം തീയതി 1087 മീനം 19 ഞായറാഴ്ച) പാപ്പിയുടെ ആരോഗ്യ നില തീർത്തും വഷളായി. അന്നു രാത്രി മൂന്നു മണിക്കു പാപ്പി നിര്യാതനായി. പതിവുപോലെയുള്ള ഇൻകസ്റ്റം പോസ്റ്റുമാർട്ടം പരിശോധനയും നടത്തി. തലയ്ക്കുള്ള അടികൾ നിമിത്തം തലയോട്ടി പതിമൂന്നു കഷണങ്ങളായി പൊട്ടുകയും രണ്ട് സ്ഥലത്ത് തലച്ചോറ് പുറത്തുവരികയും ചെയ്തതായി പോസ്റ്റുമാർട്ടം റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. പാപ്പിയുടെ മരണത്തിനു കാരണം തലച്ചോറിനുള്ള അതികഠിനമായ ഹേമറേജമാണെന്നായിരുന്നു മെഡിക്കൽ ഓഫീസറുടെ വിദഗ്ധാഭിപ്രായം.

പാപ്പിയുടെ മൃതദേഹം പോസ്റ്റുമാർട്ടത്തിനുശേഷം വിട്ടുകിട്ടിയത് ബന്ധുക്കളും സമുദായ പ്രമാണികളും ചേർന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങി കോട്ടയം ചെറിയ പള്ളി വക പുത്തൻപള്ളി സെമിത്തേരിയിൽ അടക്കം ചെയ്തു.

1925 മുതൽ പത്തു വർഷക്കാലം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ സെക്രട്ടറിയും, സമുദായക്കേസിന്റെ മൂക്കാൽ ശതാബ്ദക്കാലത്തെ പ്രധാന നടത്തിപ്പുകാരനും, പ്രശസ്ത വൈദികനും, മലങ്കരസഭാ വൈദിക ട്രസ്റ്റിയുമായിരുന്ന മണലിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ 5-3-1992 ൽ അഡ്വ. പി. സി. മാത്യുവിന് അയച്ച കത്തിൽ ആനപ്പാപ്പി കൊലക്കേസിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:

“...12 പ്രതികളെ ചേർത്ത് കേസ് ഉണ്ടായി. ഒരാൾ സി. ജെ. കുര്യന്റെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായിരുന്നു (അക്കര പാപ്പച്ചൻ). അയാൾ ഒളിവിലായി. 11 പ്രതികളെയും സെഷൻസ് കോർട്ടിൽ കഠിനതടവിനു വിധിച്ചു.

പോസ്റ്റാമാർട്ട് റിപ്പോർട്ടിൽ മേത്തന്മാരാണ് തല്ലിയതെന്ന് മൊഴി പറഞ്ഞതായ റിപ്പോർട്ട് കൊണ്ട് മേത്തന്മാർ 3 - 4 പേരെ മാത്രം ഹൈക്കോർട്ട് ശിക്ഷിച്ചു. ബാക്കിയുള്ളവരെ വെറുതെവിട്ടു. അക്കൂട്ടത്തിൽ സി. ജെ. കുര്യന്റെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനും ഒഴിവായി. ഒഴിവായ ഒരുത്തനും ശരിയായ വിധം മരിച്ചിട്ടില്ല. ഒന്നു രണ്ടു കൊല്ലത്തിനകം ഓരോരുത്തർക്കും ദുർമരണമാണ് ഉണ്ടായത്. സി. ജെ. കുര്യന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രൻ 5 കൊല്ലം കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു. ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട മേത്തന്മാരിൽ ഒരാൾ ജയിലിൽ വച്ച് മരിച്ചു. രണ്ടു പേർ ജയിൽ ചാടി. ഒരുത്തൻ ശിക്ഷ കഴിഞ്ഞിറങ്ങി. അയാൾ ഒരു നിസ്സാര കളവിൽ പിടിക്കപ്പെട്ട് പോലീസിന്റെ അടികൊണ്ട് മരിച്ചു. ഒരു മേത്തൻ പലപ്പോഴും സി. ജെ. കുര്യന്റെയും അനുജന്റെയും വീടുകളിൽ രാത്രികാലങ്ങളിൽ ചെന്ന് ഭയപ്പെടുത്തി പണം വാങ്ങുമായിരുന്നു എന്നും കേൾവിയുണ്ടായിരുന്നു.

മേത്തന്മാരാണ് തല്ലിയതെന്ന് പാപ്പി പറഞ്ഞതായി ഡോക്ടർ രേഖപ്പെടുത്തിയത് സി. ജെ. കുര്യന്റെ സ്വാധീനം കൊണ്ടാണെന്നും ഡോക്ടർ എതിർഭാഗത്തോടു അനുകൂലിയായിരുന്നു എന്നും സംസാരമുണ്ടായിരുന്നു...”

മണലിൽ അച്ചന്റെ കത്തിൽ ആനപ്പാപ്പിക്കേസിലെ പ്രതിയായിരുന്ന സി. ജെ. കുര്യന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രൻ അഞ്ചു കൊല്ലം കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്ന് പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. സമുദായക്കേസിന്റെ അഗ്നികുണ്ഠത്തിലേക്ക് മൂവും പിമ്പും നോക്കാതെ എടുത്തുചാടിയ അക്കര കുടുംബത്തിലെ ഒരു ദുരന്ത കഥാപാത്രമായിരുന്നു പാപ്പച്ചൻ. കൊലക്കേസിലെ പ്രതിയായി പോലീസിനു പിടികൊടുക്കാതെ ഒളിവിൽ കഴിയാൻ പണം വാരി വിതറി സാമ്പത്തികമായി തകർന്ന പാപ്പച്ചൻ മനുസ്സമാധാനമില്ലാതെ ചുട്ടുനീരുന്ന മനസ്സുമായി അസ്വസ്ഥതയോടെ ഏതാനും നാൾ ജീവിച്ചപ്പോഴേക്കും ആരോഗ്യം തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. താഴത്തങ്ങാടി കുളപ്പുര കടവിനു സമീപമുള്ള അഭ്യാസികളായ മുസ്ലീം യുവാക്കന്മാരെ മറുകക്ഷികൾ പള്ളിസാധനങ്ങൾ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കാൻ കാവലിന് എന്ന പേരിൽ സി. ജെ. കുര്യൻ പഴയസെമിനാരിയിൽ നിയോഗിച്ചിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടേയും സെമിനാരിയിലെ മറ്റു അന്തേവാസികളുടേയും സൈബരജീവിതം നശിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യതൊഴിൽ. സെമിനാരിയ്ക്കു സമീപം താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മകൻ അക്കര പാപ്പച്ചനെയാണ് മുസ്ലീം യുവാക്കളുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ കുര്യൻ ഭരമേല്പിച്ചിരുന്നത്. ആ വഴിക്കാണ് നേരത്തെ നിരപരാധിയായിരുന്ന പാപ്പച്ചൻ ആനപ്പാപ്പി കൊലക്കേസിൽ വന്നു ചാടുന്നത്. വടിവാളും വീശി പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ രക്ഷാപുരുഷനായി വില നിയ പാപ്പച്ചൻ, കൊലക്കേസ് പ്രതിയായി പകലൊന്നും പുറത്തിറങ്ങാൻ

വയ്യാതെ ഒളിസങ്കേതത്തിൽ മാറി മാറി താമസിച്ച് പോലീസിന് പിടികൊടുക്കാതെ അലഞ്ഞുനടക്കവേ കടം കയറി സാമ്പത്തികമായി കാറ്റുപോയ ബലുൺ പോലെയായി.

കോനാട്ട് കോര മാത്തൻ മല്പാൻ

പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്കോസ് അഞ്ചാമന്റെ അന്ത്യ കാലത്ത് മലങ്കര സഭാ വൈദികശ്രീ കോനാട്ട് കോര മാത്തൻ മൽപ്പാനും, അത്മായ ശ്രീ അക്കര സി. ജെ. കുര്യനും ആയിരുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി നവീകരണക്കാരായുള്ള വ്യവഹാരം ജയിച്ച് അതുല്യപ്രഭാവത്തോടെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പൗരസ്ത്യ സിംഹാസനത്തിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തയായി വാഴുന്ന കാലത്ത് തിരുമേനിയോട് മറുത്ത് പറയാനോ, എതിർത്ത് സംസാരിക്കാനോ സഭയിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സഭയ്ക്കു വേണ്ടി വല്ലാത്ത കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ച തിരുമേനിയോട് സകലർക്കും ബഹുമാനമായിരുന്നു. വൈദിക ശ്രീക്കും, അത്മായ ശ്രീക്കും പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുമായി പ്രായം കൊണ്ട് വലിയ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. തിരുമേനിയോട് പിതൃതുല്യമായ സ്നേഹത്തോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടിയിരുന്നു അവരുടെ പെരുമാറ്റം. മേൽപ്പട്ടക്കാരോടും, വൈദികരോടും, സഭാംഗങ്ങളോടും പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി വളരെ നയത്തിലും സ്നേഹത്തിലും പെരുമാറി. അതുകൊണ്ട് ആർക്കും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തയോട് നീരസം ഉണ്ടായില്ല. വൈദിക ശ്രീക്കും, അത്മായ ശ്രീക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന അധികാരാവകാശങ്ങൾ അവർ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാം വലിയ തിരുമേനിക്ക് വിട്ടു കൊടുത്തിരുന്നു. അവർ സഭയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിലെ വെറും അലങ്കാര പദവി വഹിക്കുന്ന സ്ഥാനികളായിക്കഴിഞ്ഞു വന്നു.

പഴയസെമിനാരിയിലെ ബസ്ഗാസാ മുറിക്ക് (നികേഷപ മുറി അഥവാ ഖജനാവ്) ഒരു കോൽ താഴും, രണ്ട് പറ്റു താഴുമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവയുടെ ഓരോ താക്കോൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും മറ്റ് രണ്ട് ശ്രീമാരും കൂടി സൂക്ഷിക്കണമെന്നാണ് നിയമം. കോൽ താഴിന്റെയും പറ്റു താഴിന്റെയും താക്കോലുകൾ മാറി മാറി ശ്രീമാരുടെ കൈവശം വരും. മൂന്നു താക്കോലുകളും ഉപയോഗിച്ചാലേ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. കോനാട്ടു മൽപ്പാന്റെ കൈവശമുള്ള താക്കോലും, സി.ജെ. കുര്യന്റെ കൈവശമുള്ള താക്കോലും അവർ വലിയ തിരുമേനിയെ ഏൽപ്പിച്ചു. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായോടുള്ള സ്നേഹവും, വിശ്വാസവും കാരണമായിരുന്നു താക്കോലുകൾ തിരുമേനിയെ ഏല്പിച്ചത്. ഈ താക്കോലുകളുടെ സൂക്ഷിപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം പുതിയ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും ശ്രീമാരും

തമ്മിൽ വലിയ തർക്കത്തിന് ഇടയായി.

ഒരുത്തരേയും മുഷിപ്പിക്കാതെയും അതേ സമയം കാര്യം കൈവിടാതെയും, സംഗതികൾ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്ത് കൊണ്ടുചെന്ന് കെട്ടുന്നതിന് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിക്ക് പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

കോനാട്ടു മല്പാൻ വടക്കുള്ള വൈദികരുടെയും, ജനങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ പൊതുസമ്മതനും അനേകം വൈദികരുടെ ഗുരുവുമായിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി കത്തനാരായിരുന്നപ്പോൾ കോനാട്ടു മൽപ്പാനുമൊന്നിച്ച് പഴയസെമിനാരിയിൽ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാനോട് കോനാട്ടു മല്പാൻ ഉള്ളുകൊണ്ട് നീരസമായിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാനെ മെത്രാനാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി റമ്പാനാക്കി. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പിൻഗാമിയായി വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാനെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നും കരുതി അസോസ്സിയേഷൻ വിളിച്ചുകൂട്ടുവാൻ കല്പനയായി. വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാനെ ഒഴിവാക്കി കൊച്ചുപറമ്പിൽ പൗലോസ് റമ്പാനെ പിൻഗാമി സ്ഥാനത്തേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ കോനാട്ട് മല്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. അതിനായി വടക്കൻ ഇടവകക്കാരുടെ യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി മല്പാൻ ചില തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്തിരുന്നു. ഈ വിവരം പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി അറിഞ്ഞെങ്കിലും നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു. അസോസ്സിയേഷൻ കൂടുന്നതിന്റെ തലേദിവസം കോനാട്ട് മല്പാൻ പഴയസെമിനാരിയിൽ വന്നു. വലിയ തിരുമേനിയുടെ മുറിയിൽ ചെന്ന് ആദരപൂർവ്വം കൈമുത്തി സംസാരം തുടങ്ങി. ആ സമയം പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ കൂടെ നിന്നിരുന്ന കുനംകുളം സ്വദേശിയായ ചെറുവത്തൂർ കുറിയാക്കോസ് ശെമ്മാശൻ (പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ സഹോദരിയുടെ മകൻ) ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട പെട്ടി കൊണ്ടുവന്നു തിരുമുമ്പിൽ വച്ചു. അതു തുറന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി ഒരു ചുവപ്പു കുപ്പായവും, സ്വർണ്ണമുദ്രയുള്ള ഒരു അരപ്പടയും പുറത്തെടുത്ത് മല്പാനോട് അവ ധരിക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. ചന്ദനക്കാതൽ കൊണ്ട് കടഞ്ഞെടുത്ത് വെള്ളി കെട്ടിയ ഒരു മനോഹരമായ വടി മല്പാന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. പിന്നീട് ഗൗരവത്തോടെ തിരുമേനി കല്പിച്ചു: “മെത്രാനാകാൻ സർവ്വഥാ യോഗ്യനാണ് മല്പാൻ. വിവാഹിതനായതു കൊണ്ട് മെത്രാനായില്ലെന്നു മാത്രം. മെത്രാന്മാർക്ക് യോജിച്ച സ്ഥാനമഹിമയോടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ മല്പാനെ നാം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.” കോനാട്ടു മല്പാൻ ബഹുസന്തോഷമായി. മെത്രാച്ചന്റെ തുടർന്നുള്ള സംസാരം അടുത്ത ദിവസം നടക്കാനിരിക്കുന്ന അസോസ്സിയേഷനെക്കുറിച്ചായി. തിരുമേനി പറഞ്ഞു: “അസോസ്സിയേഷന്റെ നടത്തിപ്പിൽ മല്പാന്റെ ശ്രദ്ധ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ടു സ്ഥാനാർത്ഥികളിൽ ആരാണെന്നമ്മുടെ പിൻഗാമിയാകുവാൻ യോഗ്യൻ?” പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ

മനസ്സിൽ ഇരിപ്പ് അറിയാവുന്ന കോനാട്ട് മല്പാൻ 'വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാൻ ആണ് യോഗ്യൻ' എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി മല്പാന്റെ പുറത്ത് വാത്സല്യപൂർവ്വം തട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “എന്നാൽ വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാച്ചന്റെ പേര് മല്പാൻ നിർദ്ദേശിക്കണം.” കോനാട്ട് മല്പാൻ ആ സന്ദർഭത്തിൽ “യെസ്” മുളുവാനെ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പിറ്റേ ദിവസം അസ്സോസിയേഷൻ കൂടി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഉപക്രമ പ്രസംഗത്തിനു ശേഷം പിൻഗാമിയുടെ പേര് നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ തിരുമേനി മല്പാനെ ക്ഷണിച്ചു. കോനാട്ട് മല്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ റമ്പാച്ചന്റെ പേര് പിൻഗാമിയുടെ സ്ഥാനത്തേക്ക് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് പന്തലിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി കൈ അടിച്ചു അതിനെ പിൻ താങ്ങി. ജനങ്ങളെല്ലാം അതിനോടു ചേർന്ന് കൈ അടിച്ചു ആ നിർദ്ദേശത്തെ അംഗീകരിച്ചു. വടക്കൻ ഇടവകക്കാർ മല്പാൻച്ചൻ എന്തേ ഇങ്ങിനെ പറയാൻ എന്ന് അമ്പരന്ന് മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കിയിരുന്നു. അങ്ങനെ ആ കടമ്പയും പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി നിഷ്പ്രയാസം കടന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്ത്രജ്ഞതയും, നയചാതുര്യവും അവിടെയും വിജയം വരിച്ചു.

കോനാട്ട് മല്പാനോട് നയത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അച്ചൻ തന്റെ ഭാഗത്തേതിൽക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വടക്കുള്ള പള്ളിക്കാരുടെ യോഗം മല്പാൻ വിളിച്ചു കൂട്ടി പൗലൂസ് റമ്പാനെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചിട്ടും പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി ശാന്തനായി അസോസിയേഷൻ കൂടുന്നതിന്റെ തലേ ദിവസം വരെ കാത്തിരുന്നത്. കോനാട്ട് മല്പാൻ ആദ്യ പട്ടവും, കത്തനാർ പട്ടവും കൊടുത്തത് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി ആയിരുന്നു. മല്പാൻ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയോട് വലിയ ആദരവുമുണ്ടായിരുന്നു.

പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം സംഗതികളെല്ലാം തകിടം മറിഞ്ഞു. പിന്നീട് വന്ന മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും, കൊട്രസ്സികളും തമ്മിൽ കടുത്ത ശത്രുതയിലായി. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുവാൻ അത്മായ ട്രസ്റ്റിയും, വൈദിക ട്രസ്റ്റിയും വഴി നോക്കി ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ആഗമനം. അത് വേണ്ട വിധത്തിൽ മുതലെടുക്കുവാൻ കൊട്രസ്സികൾ ആവുന്നത് ശ്രമിച്ചു. അതിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് സഭയിലുണ്ടായ മൂടക്കും, വഴക്കും, ഇന്നും ഒടുങ്ങാത്ത കേസുകളും.

അസാമാന്യ ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനിയോട് എതിരിടുവാൻ മറ്റ് ട്രസ്റ്റികൾക്ക് ബുദ്ധിപരമായ മികവ് കമ്മിയായിരുന്നു എന്ന് അക്കാലത്തെ സംഭവപരമ്പരകൾ സൂക്ഷിച്ച് നിരീക്ഷിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാം.

സ്ഥിരോത്സാഹം, കാര്യനിർവ്വഹണശേഷി, കീഴ്പ്പെടാത്ത മനസ്സ് എന്നിവയുടെ ഉടമയായിരുന്നു സി. ജെ. കുര്യൻ എങ്കിലും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയാകുന്ന ഹിമപർവ്വതത്തിനു നേരെ ഭേദിച്ചു കയറാൻ അതൊന്നും പര്യാപ്തമായില്ല. സ്വന്തം പണം വാരിക്കോരി ചിലവിട്ട് തനിച്ചാണ് അദ്ദേഹം സഭാകേസുകൾ നടത്തിയതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിക്ക് ജയ് ജയ് മുഴക്കി അദ്ദേഹത്തെ കാതോലിക്കായായി വാഴിച്ചുകിട്ടാൻ അബ്ദേദ് മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസുമായി എഴുത്തുകുത്തു നടത്തിയ കോനാട്ട് മല്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി അധികാരമേറ്റതോടെ പ്ലേറ്റ് മാറ്റി വെച്ചു. തനിക്ക്, മുൻപേ നീരസം ഉണ്ടായിരുന്ന മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനിയോട് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ സി. ജെ. കുര്യനെ കൂട്ടുപിടിച്ച് തന്ത്രങ്ങൾ മെനയാൻ ആ പുരോഹിതവര്യൻ കുറച്ചൊന്നു മല്ല ഭഗീരഥ പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ബുദ്ധിരാക്ഷസനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മുൻപിൽ ശോഭിക്കുവാനുള്ള ഊർജ്ജം ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തിരുന്നില്ല. “എനിക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാൻ പാടില്ലെന്ന്” മല്പാൻ വട്ടപ്പണക്കേസിന്റെ മൊഴിയിൽ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട് (1092 മീനം 14-ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ചത്തെ മൊഴി). “റോയൽ കോർട്ട് വിധിയുടെ മലയാളം തർജ്ജമ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്ക് പ്രാപ്തി പോരാ” എന്നും മല്പാൻ മൊഴി കൊടുക്കുന്നുണ്ട് (വട്ടപ്പണക്കേസ് മൊഴി, പേജ് 170). സഭയെ സംബന്ധിക്കുന്ന മലയാളത്തിലുള്ള വിധിന്യായം പോലും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ആൾ വട്ടപ്പണക്കേസ് പോലെയുള്ള ഗഹനവും അതിസങ്കീർണ്ണവുമായ കേസ് നടത്തുവാൻ മുന്നിട്ടു നിന്നാൽ എന്തായിരിക്കും സ്ഥിതി? നിയമത്തെപ്പറ്റിയും, കേസ് നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റിയും നല്ല ഒരു പിടി പാടില്ലാത്ത വ്യക്തി വ്യവഹാരത്തിന് ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടാൽ അപഹാസ്യനാവുകയായിരിക്കും ഫലം. അതു തന്നെയാണ് കോനാട്ട് മല്പാനും സംഭവിച്ചത്.

വിദേശിയായ പാത്രിയർക്കീസിന് ഇവിടുത്തെ നിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയോ, മുൻപ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കോടതിവിധികളെപ്പറ്റിയോ വലിയ പിടിപാട് ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം ശരിയായ നിയമോപദേശം കൊടുക്കേണ്ട ചുമതല മല്പാനും, കുര്യനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതൊന്നും അവർ അവർക്ക് വേണ്ട വിധത്തിൽ ചെയ്തതായി കാണുന്നില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായോടുള്ള വൈരാഗ്യം തീർക്കുവാൻ മുൻപും, പിൻപും നോക്കാതെ കേസിലേക്ക് എടുത്തു ചാടുകയായിരുന്നു.

വട്ടപ്പണക്കേസിന്റെ വിസ്താരവേളയിൽ ഒരുപാട് നൂണുകൾ മല്പാൻ പറയേണ്ടതായി വന്നു. അതെല്ലാം കോടതി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയിൽ നിന്നും, കണ്ടനാട്ട് പള്ളിയിൽ നിന്നും

പാത്രിയർക്കീസിന് ഉടമ്പടി വാങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ ആദ്യാവസാനക്കാരനായി നിന്നിരുന്നത് മൽപ്പാനായിരുന്നു. മുടക്കുകുല്പന എഴുതിക്കാനും കോനാട്ട് മല്പാൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വലംകൈയായി പ്രവർത്തിച്ചു. അതിനെ കുറിച്ചെല്ലാം ക്രോസ് വിസ്താരത്തിൽ ചോദ്യങ്ങൾ, പീരങ്കിയിൽ നിന്നു ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ മൽപ്പാനു നേരെ ചീറി വന്നപ്പോൾ മൽപ്പാൻ പതറിപ്പോയി. സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് എഴുതിയ രേഖകൾ താണെഴുതിയതല്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് കൈയൊഴിയാൻ വിസ്താരവേളയിൽ ആ പുരോഹിതൻ സാഹസപ്പെടുന്നതായി കാണാം. ആ വക കുരുട്ടുവിദ്യകൾ കാരണം കോടതിയുടെ അത്യുപതി വേണ്ടുവോളം വാങ്ങിക്കൂട്ടി. ജഡ്ജി അതെല്ലാം നോട്ട് ചെയ്ത് വിധിയിൽ അതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം എഴുതുകയും ചെയ്തു:

“മാതൃസഭ അപകടത്തിലാകുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് വ്യക്തിപരമായുണ്ടായ ശത്രുത മൂലം വൈരനിര്യാതന മോഹത്താൽ അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിനോട് ചേർന്നു. അത് പാത്രിയർക്കീസിനോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടല്ല. ഫാദർ പി. റ്റി. ഗീവർഗീസിനോടും, ദീവന്നാസ്യോസിനോടും ഉണ്ടായിരുന്ന ശത്രുത കാരണമായിരുന്നു. ഈ കേസിലെ തെളിവുകൾ ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.” അങ്ങിനെ പോകുന്നു കോനാട്ട് മൽപ്പാനെപ്പറ്റിയുള്ള കോടതിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ.

പാത്രിയർക്കീസ്, മെത്രാനെ മുടക്കികഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഒരു കോടതിയും അതിൽ ഇടപെടുകയില്ലെന്നോ മറ്റോ ആയിരുന്നു മല്പാന്റെ വിശ്വാസം! “ഞാൻ തന്നെ ഞാൻ നിന്നിൽ നിന്ന് എടുത്തിരിക്കുന്നു” എന്നാണല്ലോ മല്പാൻ പാത്രിയർക്കീസിനെക്കൊണ്ട് മുടക്കുകുല്പനയിൽ എഴുതിച്ചത്. എന്നാൽ സംഗതികളൊന്നും മൽപ്പാന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ പോലെ നടന്നില്ല.

വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വട്ടശേരിൽ തിരുമേനിക്കു ഡിസ്ട്രിക്ട് കോർട്ടിൽ നിന്നുണ്ടായ തകർപ്പൻ വിജയം കോനാട്ട് മൽപ്പാനെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തളർത്തി. ആദ്യ കോടതിയിൽ തന്നെ തോറ്റുപോകുമെന്ന് മൽപ്പാൻ സ്വപ്നേപി കരുതിയിരിക്കില്ല. ചെയ്തതെല്ലാം അബദ്ധമായിപ്പോയെന്ന വീണ്ടുവിചാരം അതോടെ അദ്ദേഹത്തെ വേട്ടയാടാൻ തുടങ്ങി. സഭയിലെ പള്ളികളിൽ അടിയും, ബഹളവും മറ്റും നടക്കുന്നതിൽ തനിക്കും ഒരു പങ്കുണ്ടല്ലോ എന്ന് ഓർത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം പശ്ചാത്താപവിവശനായി. ഭൂതത്തെ കൂടത്തിൽ നിന്ന് തുറന്നുവിട്ട പോലെ മുടക്കുകുല്പന ഇറക്കി സഭയിൽ കലഹത്തിന്റെ കൊടുകാറ്റിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ആ സൂപ്പർ സൈക്ലോൺ അലറിക്കൊണ്ട് മലങ്കരയിൽ സംഹാരതാണ്ഡവമാടുന്നതിന്റെ തെളിക്കുന്ന വാർത്തകൾ ദിവസവും പാമ്പാക്കൂട വന്നലച്ചിരുന്നു. ഇനി എത്ര ശ്രമിച്ചാലും തിരിച്ചെടുക്കാൻ പറ്റാത്ത വിഡ്ഢിത്തമാണ് ചെയ്തതെന്ന വിചാരം മല്പാന്റെ

മനസ്സിനെ മലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ഡിസ്ട്രിക്ട് കോർട്ട് വിധിപ്രകാരം എതിർകക്ഷിക്ക് കോടതിച്ചെലവ് കൊടുക്കാൻ മല്പാനും ബാധ്യസ്ഥനായിരുന്നു. വലിയൊരു തുക കോടതിച്ചെലവ് കൊടുക്കേണ്ടി വരുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ കേസിന് ഇറങ്ങിത്തീരിച്ചതു തന്നെ അബദ്ധമായി എന്ന് തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഇതിനകം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മലങ്കരയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ തുകയും കൊണ്ട് സ്ഥലം വിട്ടിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസിന് അധികാരം സ്ഥാപിച്ചുകൊടുക്കാൻ മുൻഗാമികൾ സമ്പാദിച്ച ധാരാളം പണം വാരി ചെലവിട്ട് ഇവിടെ കേസ് നടത്തിയാലും പത്തു പൈസ കേസിന്റെ ചെലവിന് അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് കിട്ടില്ല. കുന്തിരിക്കപ്പുക തട്ടി തന്റെ പൂർവ്വികർ സമ്പാദിച്ച പണത്തിൽ നിന്നും കൊടുക്കേണ്ട ഗതികേട് ആലോചിച്ചപ്പോൾ മൽപ്പാൻ പരിക്ഷണനായി. അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹം രോഗിയായിത്തീർന്നു. ഡിസ്ട്രിക്ട് കോർട്ടിൽ തോറ്റാൽ ഹൈക്കോർട്ടിൽ അപ്പീൽ പോകാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. സി. ജെ. കുര്യൻ അതിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലായിരുന്നു. അവിടെയും തോറ്റാൽ കോടതിച്ചെലവ് സംഖ്യ പിന്നെയും കൂടിക്കൂടിപ്പോകും. ഒരു ഭീമമായ തുക ഒടുവിൽ അടയ്ക്കേണ്ടതായി വരുമല്ലോ എന്ന് ഓർത്ത് മൽപ്പാൻ അസ്വസ്ഥനായി. സമരിക്കേസ് മുതൽ വട്ടിപ്പണക്കേസു വരെ നിരവധി കേസുകൾ സ്വന്തം കൈയിൽ നിന്ന് പണമെടുത്ത് നടത്തി സി. ജെ. കുര്യനും ഒരു വിധം തൊണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാലും ധാടിക്കും മോടിക്കും ഹാനി സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല. കഴമ്പില്ലാത്ത വീറും വാശിയും ഒട്ടും കുറയാതെ തന്നെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്ത് നിൽക്കുന്നു എന്നു കരുതപ്പെടുന്ന പള്ളികളോ, അന്ത്യോഖ്യാ പ്രതിനിധിയോ ഒരു പൈസ പോലും ധനസഹായം ചെയ്യാൻ മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. പൈസയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

വൈകിപ്പോയി

കേസും വഴക്കും അവസാനിപ്പിച്ച് സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുകയാണ് എല്ലാത്തിനും പോംവഴി എന്ന് മൽപ്പാൻ ഒടുക്കം തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതിനായി അദ്ദേഹം അവസാനകാലത്ത് ശ്രമം തുടങ്ങി. സി. ജെ. കുര്യൻ അപ്പോഴേക്കും മരിച്ചുപോയതിനാൽ മൽപ്പാൻ ധൈര്യമായി സമാധാന ചർച്ചകൾ നടത്താമെന്നായി.

1102 കുറുംഭം 2-ാം തീയതി ആലുവായിൽ കോനാട്ടു മൽപ്പാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗം കൂടി സഭാ സമാധാനത്തിനായി ഇരുഭാഗത്തു നിന്നും കുറച്ചു പേരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷനായി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക് അയക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ തണുത്ത പ്രതികരണം കാരണം ഡെപ്യൂട്ടേഷനെ അയച്ചില്ല. കോനാട്ടു മൽപ്പാൻ ദിവംഗതനാകുന്നതിന്റെ ഏതാനും മാസം

മുമ്പാണ് ആലുവാ യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. സഭാ സമാധാനം ഉണ്ടായി
 കാണാൻ തനിക്ക് യോഗമുണ്ടാവില്ലെന്ന് മൽപ്പാൻ അതോടെ തോന്നി
 യിരിക്കാം. അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹം കിടപ്പിലായി.

സുഖക്കേട് കൂടുതലായി ശയ്യാവലംബിയായപ്പോൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരു
 മേനിയെ നേരിൽ കണ്ട് സംസാരിച്ച് കഴിഞ്ഞുപോയതെല്ലാം മറക്കണ
 മെന്നും, ക്ഷമിക്കണമെന്നും ഉണർത്തിപ്പാൻ മൽപ്പാന്റെ ഹൃദയം വെമ്പി.
 അതിനായി മൽപ്പാന്റെ സഹോദരൻ കുഞ്ഞിപ്പെലിയോട് പറഞ്ഞ് വട്ട
 ശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് ഒരു കത്തയച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി, കഴിഞ്ഞ
 തെല്ലാം ക്ഷമിച്ച് വളരെ സ്നേഹപൂർവ്വം കുഞ്ഞിപ്പെലിക്ക് മറുപടി അയ
 യ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ മറുപടിയിൽ “അന്യോന്യമുണ്ടായിരുന്ന വിരോ
 ധങ്ങൾ സകലവും തീർന്നിരിക്കുകയാണെന്ന് അറിയുന്നത് നമുക്കും
 ഹൃദയ സമാധാനത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നതാണ്” എന്നെഴുതിയി
 രുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കത്ത് തുടരുന്നു: “അതിനാൽ നമുക്ക്
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ യാതൊരു ദേഷ്യവും വഴക്കും ഇല്ലെന്നും, ഉണ്ടാ
 യിരിക്കാവുന്ന സകലവും ഉപേക്ഷിച്ചു ദൈവതിരുനാമത്തിൽ നാം ക്ഷമി
 ച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞുകൊള്ളണം. കാരൂണ്യ
 വാനായ ദൈവം ഞങ്ങൾ ഇരുവരോടും, ഞങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങളെയും കുറ
 വുകളെയും ക്ഷമിക്കുന്നതിനും ബലഹീനനായ നാം തന്നോട് പ്രാർത്ഥി
 കുന്നു.”

മാർ ദീവന്നാസ്ത്രോസിനെ കാണാൻ മല്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.
 അദ്ദേഹം രോഗശയ്യയിൽ ആണ്. മെത്രാപ്പോലീത്താ അങ്ങോട്ട് ചെന്ന്
 കണ്ടാൽ കൊള്ളാം, സമുദായത്തിലെ കലാപങ്ങൾ മല്പാൻ മന്ദഃപ്രയാസം
 ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു കാണിച്ച് കുഞ്ഞിപ്പെലി ഒരു കത്തയച്ചിരുന്നു.
 അതിന്റെ മറുപടിയാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മുകളിൽ കാണിച്ചപോലെ
 എഴുതിയത്. പഴയസെമിനാരിയിൽ വെച്ച് സമരിക്കേസിന്റെ കാലത്ത് ബല
 മായി തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ നിന്ന് നാളികേരം ഇടുന്ന അവസരത്തിൽ
 മൽപ്പാന്റെ പുറത്ത് ചുരത്ത് വടി കൊണ്ട് അടിക്കേണ്ടി വന്നതിൽ വട്ടശ്ശേ
 റിൽ തിരുമേനിക്ക് പശ്ചാത്താപം തോന്നിയിരിക്കണം. ‘ആവശ്യമില്ലാതെ
 അടി വാങ്ങിച്ചു’ എന്ന് മൽപ്പാനും കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സിൽ തോന്നി
 യിരിക്കാം.

മൽപ്പാനെ കാണുന്നതിനു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പോകാൻ തയ്യാറായി
 വരുമ്പോഴേക്കും മൽപ്പാൻ മരിച്ചു എന്ന വിവരം അറിഞ്ഞു. 1103 തുലം
 22-ാം തീയതിയിലെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഡയറിക്കുറിപ്പിൽ ഇപ്ര
 കാരം എഴുതിയതായി കാണുന്നു: “ഇന്ന് ഉച്ച കഴിഞ്ഞ് മലങ്കര മൽപ്പാൻ
 കോനാട്ട് മാത്തൻ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ മരിച്ചുപോയതായി അറിഞ്ഞു.
 മൽപ്പാൻ നമ്മെ കാണണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചതനുസരിച്ച് നാളെ കഴിഞ്ഞ്

വ്യാഴാഴ്ച പോകുവാൻ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. മരിച്ചു എന്നു കേട്ടതിനാൽ പോകേണ്ടെന്നു തീരുമാനിച്ചു.”

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോട് ചെയ്തതും, പറഞ്ഞതും ആയ എല്ലാ തെറ്റുകൾക്കും ക്ഷമ ചോദിച്ച് പാപമോചനം നേടി ദൈവതിരുമുന്മാരെ ചെല്ലുമ്പോൾ വെടിപ്പുള്ളവനായി ഹാജരാകണം എന്ന് വിചാരിച്ചായിരിക്കാം മൽപ്പാൻ മരണക്കിടക്കയിൽ വെച്ച് മെത്രാച്ചനെ നേരിട്ട് കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചത്. ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ച് പറ്റിയ കറകളെയെല്ലാം മാച്ചുകളഞ്ഞ് മനുസമാധാനത്തോടെ മരിക്കണമെന്ന മല്പാന്റെ മോഹം രണ്ടു ദിവസം കൂടി മൽപ്പാൻ ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ സഫലമാകുമായിരുന്നു. 1927 നവംബർ 8 നാണ് (1103 തുലാം 22) മൽപ്പാൻ മരിച്ചത്.

ആശ്വസിപ്പിച്ചു

മൽപ്പാൻ മരിച്ചശേഷം വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ റിവിഷൻ പെറ്റീഷന്റെ വിധി ചീഫ്ജസ്റ്റീസ് ചാറ്റ് ഫീൽഡ് അടങ്ങുന്ന ഫുൾ ബെഞ്ച് പ്രസ്താവിച്ചു. റിവിഷൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടും ജി. ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ ഡിസ്ക്രിക്ട് കോർട്ട് വിധി അപ്പാടെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുമായിരുന്നു വിധി. മൽപ്പാൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നതുപോലെ കോടതിച്ചെലവ് കൊടുക്കാൻ മൽപ്പാനും ബാധ്യസ്ഥനായി വന്നു. മൽപ്പാൻ അന്തരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടുകാർക്ക് കോടതിച്ചെലവ് സംഖ്യ കെട്ടിവെക്കേണ്ട ഭാരം വലിയ പ്രശ്നമായി. മൽപ്പാന്റെ മകൻ (പിന്നീട് മലങ്കര മൽപ്പാൻ കോനാട്ട് അബ്രഹാം കത്തനാർ) അന്ന് വളരെ ചെറുപ്പമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തിയോസിന്റെ കീഴിൽ സുറിയാനി പഠിക്കുന്ന കാലം. മൽപ്പാന്റെ സഹ ധർമ്മിണി മകനേയും കൂട്ടി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ പഴയസെമിനാരിയിൽ പോയി കണ്ട് കോടതിച്ചെലവ് സംഖ്യ ഇളച്ച് തരേണമെന്ന് കണ്ണൂർ നീരോടു കൂടി അപേക്ഷിച്ചു. വിശാലമനസ്സായ തിരുമേനി അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ച് അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് യാത്രയാക്കി.

സി. ജെ. കൂര്യൻ

സി. ജെ. കൂര്യന്റെ ലഘുജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹം ആനപ്പാപ്പി വയത്തിൽ വഹിച്ച പങ്കും 1996 -ൽ സി. ടി. ജോൺ അക്കര പുരാട്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അക്കര കുടുംബചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്. ഒരു ഉന്നത വ്യക്തിയെപ്പറ്റി സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടവരും സമൂഹത്തെയും സമകാലികരും നൽകുന്ന വിഭിന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ബുദ്ധിയും വിദ്യാഭ്യാസവും വിവേകവും ഉള്ളവർക്ക് യഥാർത്ഥചിത്രം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവില്ലല്ലോ.

അക്കര കുടുംബചരിത്രത്തിൽ സി. ജെ. കൂര്യനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറ

യുന്നു: “അക്കര കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന വ്യക്തിയായ ഉലഹ നാച്ചന്റെ ആൺ മക്കളിൽ രണ്ടാമത്തെ മകനായ സി. ജെ. കൂര്യൻ (അക്കര കൊച്ചുണ്ണ്) 1036 (1860) -ൽ ജനിച്ചു. മുത്ത ആളായ അക്കര കുണ്ണ് ബിസിനസ്സിലും വീട്ടുകാര്യത്തിലും പൊതു മേൽനോട്ടം കാര്യപ്രാപ്തിയോടെ നടത്തി. സി. ജെ. കൂര്യൻ, കൂര്യൻ റൈറ്ററുടെ സഹായിയായി കൊച്ചിയിലും ചാവക്കാട്ടും താമസിച്ച് അവിടെയുള്ള ബിസിനസ്സിന്റെ മേൽനോട്ടം നിർവ്വഹിച്ചു. തുടർന്ന് *വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ* പത്രത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിലും, സമുദായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും റൈറ്ററുടെ പിൻഗാമിയായി വർത്തിച്ച് ഉന്നത നിലവാരം കൈവരിച്ചു. റൈറ്ററുടെ മരണശേഷവും ശ്രീമൂലം രാജാവുമായുള്ള മൈത്രീബന്ധം, ശ്രീമൂലം അസംബ്ലി അംഗത്വം, കോട്ടയം മുനിസിപ്പാലിറ്റിയുടെ രൂപീകരണ പ്രധാനി, അതിന്റെ ആദ്യത്തെ ഇലക്ട്രഡ് ചെയർമാൻ, സമുദായ ട്രസ്റ്റി, ഇരുപത്തിനാലായിരം കായൽ കുത്തിയ വിപുല കൃഷിക്കാരൻ തുടങ്ങി മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കുടിൽ തൊട്ട് കൊട്ടാരം വരെ അറിയപ്പെടുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. കൂര്യൻ റൈറ്റർ നേടിയ കുടുംബപ്രശസ്തി നിലനിർത്തുവാനും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും കൂര്യനു സാധിച്ചു. അദ്ദേഹം സുമുഖനും ബുദ്ധിശാലിയും മനുഷ്യരോട് പെരുമാറുവാൻ പ്രത്യേക കഴിവുള്ള ആളുമായിരുന്നു.

ചെറുപ്പത്തിൽ ചിറ്റപ്പൻ കൂര്യൻ റൈറ്ററുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ സി. ജെ. കൂര്യനും ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോണും ഒന്നിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ പഠിച്ചു. സ്കൂൾ ഫൈനൽ വരെ ആയപ്പോൾ റൈറ്ററുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പഠിത്തം നിർത്തി വെളിച്ചെണ്ണ വ്യാപാരത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടു. ചാവക്കാട്ടെ തെങ്ങിൻതോപ്പിന്റെ മേൽനോട്ടത്തെ തുടർന്നു *വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ* പത്രത്തിന്റെ മാനേജരായി.

സി. ജെ. കൂര്യൻ വിവാഹശേഷം കൊച്ചിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തുമായിട്ടായിരുന്നു ജീവിതം. *വെസ്റ്റേൺ സ്റ്റാർ* പത്രത്തിന്റെ ചുമതല മുഴുവൻ വന്നപ്പോൾ താമസം അധികവും തിരുവനന്തപുരത്തായി. സി. ജെ. കൂര്യൻ മരിക്കും വരെ കോട്ടയം പ്രജാ സഭാ മെമ്പറായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ച് കോട്ടയം മുനിസിപ്പാലിറ്റി രൂപീകരണത്തിന് സി. ജെ. കൂര്യൻ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചു. സി. ജെ. കൂര്യന്റെ ശ്രീമൂലം രാജാവുമായുള്ള മൈത്രീബന്ധം അന്നത്തെക്കാലത്ത് വളരെ വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ ട്രസ്റ്റിയായി എതിരില്ലാതെ മരിക്കും വരെ അദ്ദേഹം ആയതിനാൽ അന്നുതടവിച്ച വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ പ്രധാന കക്ഷിയായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വന്നു.

സഭാ വഴക്കിൽ കുടുങ്ങി

സി. ജെ. കൂര്യനും കോനാട്ട് മൽപ്പാനും പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ്

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് രണ്ടാമന്റെ കാലത്ത് സഭാഭ്രാന്തകളായിരുന്നു. വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്ത ക്ഷീണവും പ്രായവുമായി. പിൻഗാമി ആരാണ് എന്നൊരു ചിന്ത അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടി. വട്ടശ്ശേരിൽ മൽപ്പാൻ കാര്യശേഷിയുള്ളവനും ബുദ്ധിമാനുമാണ്. അംഗവൈകല്യമുള്ളവർക്ക് മെത്രാൻ പട്ടം കൊടുക്കരുത് എന്ന് ഒരു മാമൂൽ. അതുകൊണ്ട് കണ്ണിനു തകരാറ് (കോങ്കണ്ണ്) ഉള്ളതിനാൽ വട്ടശ്ശേരിൽ മൽപാനെ മെത്രാനാക്കുവാൻ വടക്കർക്കും തെക്കർക്കും ഒരുപോലെ എതിർപ്പായി. പൗലൂസ് റമ്പാൻ സാധുവും കാര്യപ്പിടിപ്പില്ലാത്ത ആളും. വട്ടശ്ശേരിൽ മൽപാനോട് താല്പര്യക്കാരനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവിനെപ്പറ്റി ബോധവാനുമായിരുന്ന സി. ജെ. കുര്യൻ തെക്കും വടക്കും പോയി എതിരഭിപ്രായമുള്ളവരെ കണ്ട് വട്ടശ്ശേരിൽ മൽപാനെപ്പോലെ ബുദ്ധിമാനായി മറ്റാരും സഭയിൽ ഇല്ല എന്നും അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു തീർച്ചയായും പട്ടം കൊടുക്കണം എന്നും എല്ലാവരെയും ഒരു വിധം സമ്മതിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് അതിനുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകൾ എല്ലാം തയ്യാറാക്കി. ... സി. ജെ. കുര്യൻ മുൻകൈ എടുത്താണ് വട്ടശ്ശേരിൽ മൽപാനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായാക്കിയത്. ഇത് അവർ തമ്മിലുണ്ടായ കേസ് മുഖാന്തിരം പിന്നീട് പ്രചാരമില്ലാതെ പോയി.

സ്ലീബാ ശെമ്മാശന്റെയും പൗലൂസ് റമ്പാന്റെയും കൂടെ ഇദ്ദേഹത്തെയും ശീമയ്ക്ക് വിട്ടു. ഒസ്താന്തിയോസ്, കുറിലോസ്, ദീവന്നാസ്യോസ് എന്നീ പേരുകളിൽ 1908 മെയ് 31 ന് ഇവർ മൂന്നു പേരും മെത്രാന്മാരായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ മൂവരും നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി.

അന്നത്തെ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് താമസിയാതെ മലങ്കരയിലേക്ക് എഴുന്നള്ളി. ബാവാ വന്നത് തന്നെ മുടക്കാനാണ് എന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചോ എന്തോ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ബാവായെ സമീപിച്ചില്ല. തുടർന്നു ബാവാ മെത്രാപ്പോലീത്താ മുടക്കി. സെമിനാരിയിൽ വച്ച് വളരെ ക്ഷുഭിതമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുടക്കു കല്പന വായിച്ചു. ഇതേ തുടർന്ന് രണ്ടു കക്ഷി ആയി പിരിഞ്ഞു. ചെറിയ പള്ളിയിൽ അടി, ആനപ്പാപ്പിക്കേസ്, തുടർന്ന് പല പള്ളികളിലും രണ്ടു ചേരി. കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒസ്താന്തിയോസ് ബാവായും ഒരു ഭാഗത്തും, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും, മുറിമറ്റത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ മറ്റേ ഭാഗത്തു നിന്നും കേസുകൾക്കു പുറമെ കേസുകളായി. പൊതുസ്വത്തിനും വട്ടിപ്പണപലിശയ്ക്കും പൊതുവായും ഓരോ പള്ളിക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായും കേസുകൾ തുടങ്ങി. പള്ളികൾ മിക്കതും പൂട്ടി. സ്കൂളുകൾ ആയതുകൊണ്ട് എം. ഡി. സെമിനാരിയും, പഴയസെമിനാരിയും പൂട്ടിയില്ല. പഴയസെമിനാരി പള്ളി മാത്രം പൂട്ടി. നാലു കെട്ടും കുശിനിയും പുട്ടാതെ കുട്ടികളുടെ ആവശ്യത്തിന് വിട്ടു കൊടുത്തു. നാടകശാലയുടെ മുകൾതട്ട് വൃത്തിയാക്കി കുർബാനയും മറ്റ് കർമ്മങ്ങളും അവിടെ വച്ച് നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മനോരമ ചാപ്പലും ആരാധനയ്ക്കും

വിവാഹം, മാമോദീസാ തുടങ്ങിയ ചടങ്ങുകൾക്കും ഉപയോഗിച്ചു വന്നു. കോട്ടയത്തുള്ള മെത്രാൻ കക്ഷിക്കാർക്ക് ഈ രണ്ടു ചാപ്പലും ബാവാ കക്ഷിക്കാർക്ക് പാണമ്പടിക്കൽ പള്ളിയും ക്നാനായക്കാരുടെ വലിയ പള്ളിയും മാത്രം ആരാധനയ്ക്കു ശേഷിച്ചു. കൂടാതെ ചെങ്ങളം പള്ളി, കല്ലങ്കൽ, ഒളുര പൊന്നരത്തു പള്ളി, കുരമകം ആറ്റമംഗലം പള്ളി എന്നിവയും കോട്ടയം മുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള മിക്ക പള്ളികളും ബാവാ കക്ഷിക്കാർക്ക് മാത്രം ആരാധനാലയങ്ങളായി. പുതുപ്പള്ളിപ്പള്ളി രണ്ടു കുട്ടരും ഉപയോഗിച്ചു.

കോട്ടയത്തിനു തെക്കോട്ട് കൂടുതൽ പള്ളികളും കുന്നംകുളത്തും കോതമംഗലത്തുമുള്ള ചുരുക്കം പള്ളികളും മെത്രാൻ കക്ഷിക്കാരുടെ സ്വാധീനത്തിലായിരുന്നു. തിരുവല്ല പാലിയേക്കര പള്ളി ഒന്നിടവിട്ട് ഓരോരുത്തരും, കട്ടപ്പനത്തെ പള്ളി ബാവാ കക്ഷിക്കാർക്ക് മാത്രമായും തുടർന്നു. മനോരമ പത്രം മെത്രാച്ചന് താങ്ങും തണലുമായി വർത്തിച്ചു. ജില്ലാക്കോടതിയിൽ കേസ് ബാവാ കക്ഷിക്കാർക്ക് ദോഷമായി വിധിച്ചു. ഹൈക്കോർട്ടിൽ അപ്പീൽ പോയി. മദ്രാസിൽ പ്രശസ്ത വക്കീലായ സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യരെ ബാവാ കക്ഷിക്കാർക്കു വേണ്ടി വാദിക്കാൻ സി. ജെ. കുര്യൻ കൊണ്ടുവന്നു. പിന്നീട് കേരളത്തിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രവും തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനുമായി മാറിയ സി. പി. യെ സി. ജെ. കുര്യന് പരിചയപ്പെടുത്തിയതും ഇടപാടാക്കിയതും അന്നു ദിവാനായിരുന്ന സി. രാജഗോപാലാചാരിയാണ്. വക്കീലിനെ കാണാനും സഭാകാര്യങ്ങളും മറ്റും തർജ്ജമ ചെയ്തു പഠിപ്പിക്കുവാനും എരുത്തിക്കലച്ചൻ, മാലിയിലച്ചൻ മുതലായവർ തിരുവനന്തപുരത്ത് താമസമാക്കി. കോട്ടയത്ത് പല വീട്ടുകാരും വളരെ വാശിയോടെ രണ്ടു കക്ഷിയായി നിന്നു.

വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ, മുറിമറ്റത്തിൽ കാതോലിക്കാ ബാവാ, ഗീവർഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (കല്ലാശേരി), ഗീവർഗീസ് മാർ പീലക്സിനോസ് (വാകത്താനം) എന്നിവർ മെത്രാൻ കക്ഷിക്ക് നേതൃത്വം കൊടുത്തു. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ വിദഗ്ധമായി വാദിച്ച കേസിൽ മെത്രാൻ കക്ഷിക്കാർ തോറ്റു. അതേതുടർന്ന് മെത്രാൻ കക്ഷിനേതാക്കൾ കൊച്ചുപുരക്കൽ വന്നു സി. ജെ. കുര്യനെ കണ്ട്, താക്കോൽ ഏൽപ്പിക്കാൻ വന്നതാണ് എന്നും അവർ സമുദായം വിട്ടു പോകും എന്നും പറഞ്ഞതായി പറയുന്നു. കേസിൽ ജയവും തോൽവിയും ഉണ്ട്. നമുക്ക് ഒന്നായി പോകണം. അതേപ്പറ്റി ഉടനെ ആലോചിക്കാമെന്നും, ഉടനെ ശ്രീമൂലം അസംബ്ലിക്കു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, തിരിയെ വന്നു ഈ കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കണം എന്നും പറഞ്ഞ് സി. ജെ. കുര്യൻ താക്കോൽ വാങ്ങാതെ അവരെ സമാധാനപ്പെടുത്തി വിട്ടു എന്നും പറയുന്നു. എന്നാൽ അസംബ്ലിക്കു പോകാനിരുന്ന സി. ജെ. കുര്യന് പെട്ടെന്നു

വാതരോഗം മുർച്ഛിച്ചു അവശനായി. 1924 മാർച്ച് 2 ന് അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു.

സമുദായക്കേസ് ചൂടുപിടിച്ച കാലം

ഈ കാലഘട്ടത്തിലായിരുന്നു (1910) സമുദായക്കേസിന്റെ ചൂടുകാലം. സമുദായ ട്രസ്റ്റി സി. ജെ. കുര്യനും മലങ്കര മെത്രാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഇരുപേരികളിൽ നിന്നു നേതൃത്വം കൊടുത്തു. കോട്ടയത്ത് ആൾ സ്വാധീനം സി. ജെ. കുര്യന്റെ ചേരിയായ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിക്കായിരുന്നു. ചെറിയ പള്ളിയിൽ രണ്ട് കക്ഷികൾ തമ്മിലുണ്ടായ അടി കുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതിനിടെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി കോട്ടയത്തു നിന്നും തെക്കൻ ഭാഗത്തെ വിടെയോ ആസ്ഥാനം മാറ്റുമെന്നും സെമിനാരിയിലിരിക്കുന്ന റിക്കാർഡുകൾ എല്ലാം കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുമെന്നും ശ്രുതി പരന്നിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ സി. ജെ. കുര്യൻ ചില മുൻകരുതലുകൾ എടുത്തു. താഴത്തങ്ങാടി കുളപ്പുരക്കടവിനു സമീപമുള്ള അഭ്യാസി കളായ മുസ്ലീം യുവാക്കന്മാരെ പള്ളി സാധനങ്ങൾ ഒന്നും കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാതിരിക്കാൻ പള്ളി പരിസരങ്ങളിൽ കാവലിനു നിയോഗിച്ചു. സെമിനാരിയ്ക്കു സമീപം താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മകൻ പുരാട്ടു പാപ്പച്ചനെ ഇവരുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ ഭരമേൽപ്പിച്ചു.

ഈ ഏർപ്പാടുകൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും കൂട്ടരും വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ മറ്റൊരു ധാരണയാണുണ്ടായത്. സെമിനാരി കയ്യടക്കാനുള്ള സംരംഭമായി അവർ കണക്കാക്കി. ഏതായാലും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വലംകൈയായിരുന്ന ഗീവർഗീസ് പണിക്കരച്ചൻ (പിന്നീട് ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാ നിയോസ്) മേപ്രായിലേക്ക് ആളയച്ചു. ആ ഭാഗത്തെ അസാധാരണ അഭ്യാസികളും മുഷ്ക്കന്മാരുമായിരുന്ന ആനപ്പാപ്പി (വർക്കി വർഗീസ്) യെയും ശിഷ്യൻ തിരുവാങ്കാവൻ കൊച്ചുഞ്ഞിനെയും സെമിനാരിയിൽ വരുത്തി. ഇവർ സഭാംഗങ്ങൾ കൂടിയിരുന്നെന്ന്.

ആനപ്പാപ്പിയെ സി. ജെ. കുര്യന്റെ പ്രേരണ മൂലം വധിച്ചു. കൊലക്കേസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനാൽ വരവിൽ കൂടുതൽ ചെലവ് വർദ്ധിച്ചു. തുടർന്നു പാപ്പച്ചനു കടങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു. കടം വീട്ടുന്നതിലേക്കായി 300 പര നിലം, ചെങ്ങളക്കാട്ടിലെ വീതം, തിരുനക്കര മാളിക എന്നിവ കിട്ടിയ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് തൈത്തറക്കാർക്ക് കൊടുത്തു. പാരയ്ക്കൽ പുരയിടത്തിൽ ഒരേക്കർ, കരിയംപാടം, കോടിമത നിലം, മെത്രാൻ കായൽ ഇത്രയും കൊച്ചുപാപ്പി വല്ലുപ്പനും കൊടുത്തു. ശരിയായി വില പേശാനോ, പുറത്തു വില ചോദിച്ചു അറിയാനോ അന്നത്തെ കാലത്ത് മിനക്കെട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അക്കരെ കുടുംബ ചരിത്രത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ.

സി. ജെ. കൂര്യന്റെ അന്ത്യകാലം

കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള എഴുതുന്നു: “മെത്രാൻ പക്ഷക്കാർ തോറ്റതിന്റെ ഗുണം പ്രായോഗികമായി ആസ്വദിക്കുന്നതിൽ നേരിട്ട സാഹചര്യ പരിവർത്തനങ്ങൾ സി. ജെ. കൂര്യനെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ബാധിച്ചതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒരു സംഭവ കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കോഴിമണ്ണിൽ ദിവാൻ ബഹദൂർ വി. വറുഗീസിന്റെ അനുജനും കോട്ടയത്ത് സർക്കാർ വക്കീലുമായിരുന്ന തോമസ് വറുഗീസ് പറഞ്ഞു കേട്ടതാണ്.

ട്രോപ്പിക്കൽ പ്ലാന്റേഷൻസ് കമ്പനി സംബന്ധിച്ച് പാലാമ്പടം പി. ടി. തോമസ് വക്കീലും പി. എം. മാണിയും തമ്മിലുണ്ടായ തർക്കത്തിൽ ഡോ. വറുഗീസ് ആലപ്പുഴയിലെ പ്രസിദ്ധ വക്കീലായിരുന്ന കൃഷ്ണയ്യങ്കാർ, സി. ജെ. കൂര്യൻ ആദിയായവർ മാണിയുടെ വശത്തായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കമ്പനിയുടെ ഡയറക്ടർ ബോർഡ് മീറ്റിംഗ് ആലപ്പുഴ ടി. ബി. യിൽ കൂടി. അതിൽ സംബന്ധിക്കാൻ വന്ന ഡയറക്ടർമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഡോ. വർഗീസും, സി. ജെ. കൂര്യനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ അവരിരുവരും സഹപാഠികളായിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ കുറെയധികം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ഇരുവരും കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. ആദ്യകാലത്ത് നല്ല പ്രസരിപ്പും ആരോഗ്യസൗഷ്ഠവവും തികഞ്ഞിരുന്ന കൂര്യൻ അപ്പോഴേക്കു ശരീരവും മനസ്സും ക്ഷീണിച്ച് അവശനായി കാണപ്പെട്ടു. ഇത്ര ക്ഷീണിച്ചതിനെന്നു കാരണം എന്ന് ഡോക്ടർ വറുഗീസ് ചോദിച്ചപ്പോൾ, സമുദായ കേസുകളും വഴക്കുകളും കൊണ്ട് തന്റെ ശരീരത്തിനും മനസ്സിനുമുണ്ടായിട്ടുള്ള ക്ലേശങ്ങളാണ് ഇതിനു കാരണമെന്നും തനിക്ക് അപാരമായ ക്ഷീണം തോന്നുന്നുവെന്നും സി. ജെ. കൂര്യൻ പറഞ്ഞു. തന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി പരിശോധിച്ച് ഒരു വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം പറയണമെന്നും ഡോക്ടറോട് അപേക്ഷിച്ചു. ഡോക്ടർ അപ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ പരിശോധിച്ചിട്ട് രഹസ്യമായി പറഞ്ഞു. “കൊച്ചുകുഞ്ഞെ (അതായിരുന്നു സി. ജെ. കൂര്യന്റെ ഓമനപ്പേര്) ഉള്ളതു പറയട്ടെ, കൊച്ചുകുഞ്ഞിന് ഇനി അധികം ആയുസ്സുള്ള ലക്ഷണം കാണുന്നില്ല. ഇനിയെന്തിനാണ് കൊച്ചുകുഞ്ഞെ, ഈ സമുദായ വഴക്കും വയ്യാവേലിയുമൊക്കെ തുടരുന്നത്? ഈ അവസാനകാലത്തെ കിലും അതു മതിയാക്കി സ്വസ്ഥമായി ഇരിക്കൂ.”

ഈ വഴക്ക് എങ്ങനെയെങ്കിലും അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഏതു വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കും താൻ തയ്യാറാണെന്നും കേസിനു വേണ്ടി താൻ ചെലവാക്കിയ വലിയ തുക കിട്ടിയാൽ സകല വഴക്കും വിട്ടുമാറാം എന്നും സി. ജെ. മറുപടി പറഞ്ഞു. ഡോക്ടർ, തുടർന്നു: “മെത്രാപ്പോലീത്താ ആ തുകയും അതിലപ്പുറവും തരാൻ സമ്മതിച്ചു എന്നും കൊച്ചുകുഞ്ഞാണ് അതിൽ വിസമ്മതം കാണിച്ചതെന്നും ആണല്ലോ ഞാൻ കേട്ടത്.”

ഡോക്ടർ കേട്ടതു ശരിയാണെന്നു പശ്ചാത്താപസൂചകമായി സമ്മതം മുളി. ഡോക്ടർ, മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു പറഞ്ഞാൽ കാര്യം ഇപ്പോഴെങ്കിലും തീരും എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഡോക്ടറോട് അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അപേക്ഷിച്ചു. ഡോക്ടർ അത് ഏറ്റും. നിർഭാഗ്യവശാൽ, കൊച്ചിയിലെ ചീഫ് മെഡിക്കൽ ഓഫീസറും മഹാരാജാവിനെ ദിവസേന പരിശോധിക്കേണ്ട ചുമതലയുള്ള ആളും എന്ന നിലയ്ക്ക് ഡോ. വറുഗീസിനു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചെന്നു കാണുവാൻ അന്നൊന്നും അവസരം ലഭിച്ചില്ല.

അപ്പോഴേക്കും സി. ജെ. കുര്യൻ ചിന്തിക്കാനും സംഭാഷണം ചെയ്യാനും അസാധ്യമായ വിധത്തിൽ ആസന്നമരണനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി

വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ ആദ്യത്തെ ഹൈക്കോടതി വിധി സി. ജെ. കുര്യന് അനുകൂലമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ടുകണ്ട് പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി സംഭാഷണങ്ങൾ നടത്തി. *ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലങ്കരസഭ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എൻ. എം. ഏബ്രഹാം ഇക്കാര്യം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

മെത്രാപ്പോലീത്താ സി. ജെ. കുര്യനു അയച്ചുകൊടുത്ത അനുരഞ്ജനക്കത്തു പ്രത്യേകം പരിഗണനീയമാണ്. അതിൽ പറയുന്നു: “നാം കുറ്റമറ്റവനെന്ന് പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നമ്മുടെ വിശുദ്ധസഭയിലെ യാതൊരുത്തനും വിരോധമായും നമ്മുടെ പരിശുദ്ധ സഭയ്ക്കു വിരോധമായും യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണു നമ്മുടെ ബോധ്യം. അല്ല ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കൊച്ചുകുഞ്ഞോ (സി. ജെ. കുര്യന്റെ ഓമനപ്പേര്) നമ്മുടെ സഭയിൽപ്പെട്ട ആരെങ്കിലുമോ വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ദൈവത്തേയും നമ്മുടെ സഭയേയും ഓർത്തു നമ്മോടു ക്ഷമിക്കണമെന്നു നമ്മുടെ സഭയിൽപ്പെട്ട എല്ലാവരോടും പ്രത്യേകിച്ചു കൊച്ചുകുഞ്ഞിനോടും സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ തിരുനാമത്തിൽ കണ്ണുനീരോടു കൂടി നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. നാം കാരണത്താൽ നമ്മുടെ വിശുദ്ധ സഭയ്ക്ക് യാതൊരു ദോഷവും യാതൊരു ഭിന്നതയും ഉണ്ടാകരുതെന്നുള്ള നമ്മുടെ ആഗ്രഹം നിമിത്തം ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുന്നതാണ്.”

അതുകൊണ്ടും കുര്യന്റെ മനസ്സ് അലിഞ്ഞില്ല. സമാധാനത്തിനു തടസ്സം അയാളെന്നു ആളുകൾ പറഞ്ഞു. ആ കടുംപുറിയത്തെ പിന്തിരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. രോഗശയ്യാവലംബിയായ കുര്യനെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ജഡ്ജി തന്നെ പറയുന്നു: “വലിയ ക്ഷീണമുണ്ട്. സംസാരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. സംസാരിച്ചു കൂടാ എന്നു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു വരെ പനിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പനിയില്ല. മുഖത്തു ചൈതന്യക്കുറവ് ഒന്നുമില്ല. ചാരുകസേരയിൽ തലയിണ വെച്ചു ചാരിക്കിക്കുകയായിരുന്നു.

എന്നെ കണ്ട മാത്രയിൽ ആളറിഞ്ഞു. “പീലിപ്പോച്ചനോ?” എന്നു പതുക്കെപ്പറഞ്ഞു. ‘അളിയൻ ഒന്നും സംസാരിക്കേണ്ട’ എന്നു ഞാൻ മറുപടി കൊടുത്തു. അതിനുശേഷം അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ശബ്ദിക്കാതെ മുഖത്തോടുംമുഖം നോക്കി രണ്ടുപേരും ഇരുന്നു. ഞാനാണ് മൗനം ഭഞ്ജിച്ചത്. “അളിയൻ ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ വയ്യല്ലോ. സംസാരിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹവുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മനസ്സിൽ ദുഃഖവുമുണ്ടെന്നു എനിക്കറിയാം. ഇനിയും ഞാൻ അധികനേരം ഇവിടെ നിൽക്കുന്നില്ല - മാറുകയാണ്.”

സി. ജെ. കൂര്യന്റെ ആ അവസരത്തിലെ മനോഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ജഡ്ജി തുടർന്നു പറയുന്നു: “ഹൃദയത്തിന്റെ കാഠിന്യം ഒന്നും വിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും മനസ്സിൽ സ്വല്പം ദുഃഖം കാണുമായിരിക്കും. കൂര്യന്റെ അനുജൻ കൊച്ചുപാപ്പി പറഞ്ഞു: ‘രണ്ടു ദിവസം മുൻ കൂര്യൻ ഒസ്താന്തിയോസിനും അത്താനാസിയോസിനും എഴുത്തുകൾ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. സമുദായ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും സമാധാനത്തിനു തന്നെ തടസ്സക്കാരനായി വിചാരിച്ചു പോകരുതെന്നും അതിലുണ്ട്. എങ്ങനെയെങ്കിലും സമാധാനമായിക്കൊള്ളണമെന്നും തന്റെ പണം കിട്ടിയെങ്കിൽ കിട്ടി അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടായെന്നുമാണ് കത്തിലെ ആശയം.’ വിവരം നേരാനോ എന്നും വല്ലതും കാര്യനടപ്പുണ്ടാകുമോ എന്നും ദൈവത്തിനു മാത്രമറിയാം. കൂര്യന്റെ രണ്ടു പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കല്യാണം അടുത്ത ഞായറാഴ്ചയാണ്. അതു സംബന്ധിച്ചും കൂര്യന്റെ സുഖക്കേടും കാണുവാനുമായി വള്ളക്കാലിൽ ഉണ്ണുണ്ണിയും ഒരുമിച്ചാണ് ഞാൻ ഇന്നു കൊച്ചുപുരയ്ക്കൽ പോയത്.”

സി. ജെ. കൂര്യന്റെ മരണം

സി. ജെ. കൂര്യന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി എഴുതുന്നു: “ഇന്നു (2-3-1924) സുറിയാനി സഭാചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കുന്നു. ഇതുവരെ നടന്ന സംഭവങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗത്തെ സർവ്വപ്രധാനിയായ കഥാപുരുഷൻ സി. ജെ. കൂര്യൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇന്നു പകൽ രണ്ടു മണിക്കു മരിച്ചു. ആ ആളിന്റെ വേർപാടോടു കൂടി സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി എന്താകും? ഏതു പന്ഥാവിൽക്കൂടെയാണ് ഇനിയും അത് നയിക്കപ്പെടുന്നത്? എന്നു കണ്ടറിയേണ്ടതാണ്. എങ്ങനെയാവാലും ഇനിയും ഒരു വലിയ വ്യത്യാസം വരാൻ ഇടയുണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ അതിനു പ്രയാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. യൂലിയോസു കൊണ്ടുവന്ന മുടക്കുതീർത്ത കല്പന കൂര്യന്റെ കൈവശമാണെന്നാണു ആളുകൾ പറയുന്നത്. അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിൽ അതു പരസ്യപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. പരസ്യപ്പെടുത്താതെ യോജിപ്പിനു എളുപ്പവുമില്ല. സംഗതികൾ എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ കൈയിൽ ഇരിക്കുന്നു. രണ്ടു

പക്ഷത്തിലെയും നായകന്മാർ വിചാരിച്ചതുപോലെയല്ല കാര്യങ്ങൾ, ഇതു വരെ നടന്നിട്ടുള്ളത്. വട്ടിപ്പണക്കേസു ജയിച്ചു എന്നല്ലാതെ സി. ജെ. കൂര്യനു യാതൊരു ഗുണവും അനുഭവിപ്പാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചില്ല. വട്ടിപ്പണം വാങ്ങിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പെൺമക്കളെ ചെറിയപള്ളി തുറപ്പിച്ചു അവിടെവെച്ചു കെട്ടിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു പല ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തു. അതും സാധിച്ചില്ല. ആ കാര്യം സാധിക്കാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു പോയപ്പോൾ ആണ് സുഖക്കേടു വർദ്ധിച്ചു ഇച്ഛാഭംഗത്തോടു കൂടി വന്നു കിടപ്പിലായത്. അതു സാധിക്കാഞ്ഞു പെൺമക്കളെ കഴിഞ്ഞമാസം 28 ന് പാണ്ഡിശിക്ക് പള്ളിയിൽ വെച്ചാണു കെട്ടിച്ചത്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായിട്ടു അത്താനാസിയോസിനെ വാഴിച്ചു കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. കേസു കൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കിയതായ സംഖ്യകൾ ഒന്നും സമുദായത്തിൽ നിന്നു തിരിച്ചു കിട്ടിയില്ല. വളരെ കടം കണ്ടുംവെച്ചാണ് മരിച്ചത്. സമാധാനമുള്ള ഒരു മരണമായി വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല.”

കൂര്യന്റെ മൃതദേഹ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് ജഡ്ജി തുടർന്നെഴുതുന്നു: “ഇന്നു (3-3-24) പകൽ രണ്ടു മണിക്ക് സി. ജെ. കൂര്യന്റെ മൃതശരീരം കുഴിയിൽ പൂഴിയിലേക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടു. കഴിഞ്ഞ പതിനാലു വർഷങ്ങളായി കൂര്യന്റെ പ്രശസ്തി വളരെ ശക്തിയായി പൊങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മാർ ദിവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ എതിർക്കുക എന്നുള്ള വെട്ടിൽ കൂര്യൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെന്നു ചാടി. തന്റെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും ധനവുമെല്ലാം ഏകാഗ്രതയോടു കൂടി ആ കാര്യത്തിൽ ചെലവിട്ടു. കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടില്ല. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ തോറ്റു എങ്കിലും അവസാനം ഹൈക്കോർട്ടിൽ കൂര്യൻ ജയിച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്താ അതിന്റെ ശേഷം മർദ്ദിനിൽ ചെന്നു പാത്രീയർക്കീസിനെ കണ്ടു മുടക്കു തീർത്ത കല്പനയും അതിന്റെ കാവൽക്കാരനായി യൂലിയോസിനെയും കൊണ്ടുവന്നു. ഇതു സഭയിൽ സമാധാനത്തിനു നല്ല അവസരമായിരുന്നു. പാത്രീയർക്കീസിന്റെ അധികാരം ഉറപ്പിക്കാനായിട്ടായിരുന്നു കൂര്യൻ ഇതുവരെ പ്രവർത്തിച്ചത്. എങ്കിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ മുടക്കു തീർത്ത കല്പന കൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ ആ അവസരത്തെ ശരിയായി ഉപയോഗിച്ചു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാമായിരുന്നു. പകരം യൂലിയോസിനെ കൈവശപ്പെടുത്തി മനുഷ്യൻ പറയുന്ന പ്രകാരം ‘കല്പന’ കൈക്കലാക്കിയും കൊണ്ട് പിന്നെയും മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചവിട്ടാനായിട്ടാണ് കൂര്യൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഒരു വിധത്തിലും തന്നെ മുമ്പോട്ടും പിറകോട്ടും വിടാത്ത വിധത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടു ചവിട്ടാനായിട്ടു ദൈവം ഇപ്രകാരം ഒരാളെ അനുവദിക്കുന്നോ എന്നു ഓർത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ ദുഃഖിക്കുകയും തന്റെ കണ്ണീരിന്റെ ഉറവ ദൈവമുമ്പാകെ കാഴ്ചവെക്കുകയും ചെയ്തു. യൂലിയോസും മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിൽ കഴിഞ്ഞ ധനു 11 ന് ഉണ്ടായ കൂടിക്കാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ

ആണ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മനസ്സ് ഈ വിധം ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു പൂർണ്ണമായി തിരിഞ്ഞത്. അതിൽ പിന്നെ ‘മൂന്നു മാസം’ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ‘മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ നല്കലത്തെ ഈ വിധം ഒരാൾ ദുരുപയോഗിക്കുന്നല്ലോ’ എന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ ദുഃഖത്തോടു കൂടി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തു വന്നാലും മനസ്സിലിവു തോന്നാത്ത ഒരു കഠിന മനുഷ്യൻ എന്നല്ലാതെ കൂറുന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി മറ്റൊന്നും പറയുവാൻ തോന്നുന്നില്ല.”

കൂറുന്റെ ശത്രുതയ്ക്കു കാരണം

പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി പറയുന്നു: “ആശ്രിതവാത്സല്യം, മഹാമനസ്കത, ധർമ്മതല്പരത എന്നീ ഗുണങ്ങൾ കൂറുനിലുണ്ട്; മറ്റു കാര്യങ്ങളിലും അവസരങ്ങളിലും അതു പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. കാലം ചെയ്ത ജോസഫ് മാർ ദീവനാസ്യോസിനെപ്പോലെ, ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്നെ അത്ര വകവെച്ചില്ല എന്നുള്ളതാണു കൂറുന്റെ അപ്രീതിക്കു കാരണം.” ‘പീലിപ്പോച്ചാ, മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെയും പണിക്കർ ശെമ്മാശ്ശന്റെയും തെറ്റായ ആലോചനകൾക്കു മെത്രാപ്പോലീത്താ വശംവദനാകുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ‘എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ നിന്നു എന്നെ രക്ഷിക്കണേ’ എന്ന ആപ്തവാക്യമാണ് ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുവോൾ’ എന്നു എന്നോടു തന്നെ കൂറുൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ കൂറുനു പിടിക്കാത്തവയായിത്തീർന്നു. ഇതിൽ നിന്നാണ് ഈ പതിനാലു കൊല്ലങ്ങളിലെ വഴക്കും ഉത്ഭവിച്ചു വളർന്നത്.

സമാധാനത്തിനു തടസ്സക്കാരൻ സി. ജെ. കൂറുൻ മാത്രമാണെന്നത്രേ മെത്രാപ്പോലീത്താ തറപ്പിച്ചു പറയുന്നത്. കേൾക്കു ആ അഭിവന്ദ്യ വ്യക്തിയുടെ വാക്കുകൾ: “ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സി. ജെ. കൂറുൻ ഒരുവനാണ്, ഇപ്പോൾ സമാധാനത്തിനു തടസ്സക്കാരനായി നിൽക്കുന്നത്. കൂറുന്റെ ആയുസ്സ് ദൈവത്തിനു ഒരു വലിയ കാര്യമല്ല. അതിനാൽ എന്തോ നന്മയ്ക്കായി കൊള്ളുവാൻ ദൈവം കൂറെക്കാലത്തേക്കുകൂടി അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും വഴി കാണുന്നില്ല.”

സമാധാനക്കേടിന്റെ പഴി മുഴുവൻ സി. ജെ. കൂറുന്റെ തോളിൽ വെക്കുന്നു മാർ ദീവനാസ്യോസും കൂട്ടരും. ആ കൂട്ടുകെട്ടിലെ പ്രമുഖനത്രേ എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരണംകാണൽ കൂറെക്കൂടി അഗാധതലങ്ങളിലാണ്. ആ ക്രാന്തദർശി പറയുന്നു:

“..... മനുഷ്യരുടെ സ്വാർത്ഥ താല്പര്യം മൂലം സഭയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഇളക്കപ്പെടുവാൻ ഇടകൊടുക്കുന്ന ഒരു സഭയെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിക്കേണ്ടല്ലാതെ, ഒരർത്ഥത്തിൽ സി. ജെ. കൂറുനെ എന്തിനു കുറ്റം പറയുന്നു

എന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു. മനുഷ്യപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ഈ സഭയിൽ സമാധാനക്കുറവിനു കാരണം ആയിത്തീർന്നത് കുര്യന്റെ സ്വാർത്ഥതയും മറ്റും ആണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ പ്രീതിക്കോ മനുഷ്യദ്യുഷ്ടികൾക്കോ ഞാനിതു എഴുതുന്നതല്ല.”

കാതോലിക്കേറ്റും അതിന്റെ പ്രാധാന്യവും

മലങ്കരസഭയുടെ 1909 മുതൽ 1934 വരെയുള്ള കാൽ നൂറ്റാണ്ടിലെ ചരിത്രം മുഖ്യമായും പ്രഗല്ഭനായ വട്ടശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗമാണ്. സഭയ്ക്കു ലഭിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവനയും നേട്ടവും കാതോലിക്കേറ്റാണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ ഒരു സഭാ ചരിത്രകാരന്റെയും തൂലികയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ടാവില്ല. ജന്മനാ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക - ഭൗതിക സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ 1876 -ൽ ആരംഭിച്ച മലങ്കര - അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധത്തെത്തുടർന്നു കുറെയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയി എങ്കിലും സഭയുടെ ഭൗതിക സ്വാതന്ത്ര്യം തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉന്നത കോടതികൾ അർത്ഥശങ്കക്കിടയാകാത്തവിധം അരക്കിട്ടു റപ്പിച്ചപ്പോൾ നാം അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കീസിനു പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിലും സന്ദർഭങ്ങളിലും സദുദ്ദേശ്യത്തോടും അതിലുപരി സന്തോഷത്തോടും ചില ആദ്ധ്യാത്മികാധികാരങ്ങൾ കാഴ്ച വയ്ക്കുകയും മലങ്കര സഭയുടെ മനം എന്തെന്നറിയാതെ പാത്രിയർക്കീസ് അതു ദുഷ്ടലക്ഷ്യത്തോടു കൂടി ദുരുപയോഗം ചെയ്യുകയും അടിമനുകം നമ്മുടെ കഴുത്തിൽ അമർത്താൻ പലവുരു ആവുവിധം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആത്മാഭിമാനഭരിതനായ വട്ടശേരിൽ തിരുമേനി ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലെ സടകുടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കുകയും തൽഫലമായി സഭയുടെ ഒരതുല്യ ശക്തി ദുർഗ്ഗമായി കാതോലിക്കേറ്റ് രൂപം കൊള്ളുകയുമാണുണ്ടായതെന്ന് ചുരുക്കിപ്പറയാനാവും. ഇന്ത്യയിലെ സഭയുടെ വ്യക്തിത്വവും ചരിത്രവും ദൗത്യവും ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ ഇവിടെ അദ്ദേഹത്തിനില്ലാത്ത അധികാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാനും പട്ടാപ്പകൽ ഇവിടത്തെ തുട്ടു (പണം) തട്ടിയെടുത്തും അല്ലാതെയും അക്കര കടത്താനും പാത്രിയർക്കീസ് ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ‘മാനിഷാധ’ എന്നു താക്കീതു നൽകാനുള്ള ആത്മീയ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന - നട്ടെല്ലുണ്ടായിരുന്ന - ഏക മേല്പട്ടക്കാരനായിരുന്നു മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനി. ഈ നിലപാടിൽ തന്നോടൊപ്പം പാരയേക്കാൾ ശക്തമായി ഉറച്ചു നിന്ന ഒട്ടധികം സമുന്നത സഭാനേതാക്കൾ തിരുമേനിയെ പ്രതിസന്ധികളിൽ തളരാതെ വളർത്തി കൂടുതൽ ശക്തനാക്കി. ഇത്രയധികം ഉന്നതരായ നേതാക്കന്മാരുടെ കലവറയില്ലാത്ത സ്നേഹവും പിന്തുണയും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷം

ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്നു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു പഴയ കാലത്തെ പോലെ കൂടെ നിൽക്കാൻ ശക്തരും ഭക്തരും മേധാശക്തിയുള്ളവരും തികഞ്ഞ സഭാസന്നേഹികളുമായ സമുന്നത വ്യക്തികൾ തുലോം ചുരുക്കമാണെന്നും എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ല.

മലങ്കരയിൽ ഒൻപതു ദശാബ്ദമായി സുസ്ഥിരമായി നിലകൊള്ളുന്ന കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ദീർഘമായി വിവരിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം പുനഃസ്ഥാപിച്ചതാണെന്നും സ്ഥാപിച്ചതാണെന്നും മറ്റുമുള്ള തർക്കവിതർക്കങ്ങൾ സഭാചരിത്രകാരന്മാരുടെ ബൗദ്ധിക യുദ്ധമുറകളിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു എങ്കിലും ഇന്ന് അത്തരം ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾക്കു യുക്തിയുടെയും ചിന്തയുടെയും സാഹചര്യങ്ങളുടെയും കോടതി വിധികളുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിലനിൽപ്പില്ല. പുനഃസ്ഥാപന പ്രശ്നം കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ ഒരാവശ്യമായിരുന്നു. കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപനത്തിലൂടെ ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭ ആയെന്ന ആരോപണത്തിനു തടയിടാനുള്ള ഒരു തന്ത്രം ഇതിലുണ്ടാവാം. പേർഷ്യയിലെ മഹിയാനയും കാതോലിക്കോസും രണ്ടു പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും സ്ഥാനത്തിലും അധികാരത്തിലും തുല്യരാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

പുരാതനമായ അന്ത്യോക്യൻ സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായുള്ള സൗഹൃദനിർഭരമായ ആത്മീയ ബന്ധം അന്യൂനം പാലിച്ചുകൊണ്ടും മലങ്കരസഭയുടെ ഉൾഭരണ സ്വാതന്ത്ര്യം ആചന്ദ്രതാരം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുമുള്ള സംവിധാനമാണു കാതോലിക്കാ സിംഹാസന സ്ഥാപനത്തിനു വേണ്ടി ശ്രമിച്ചവർ ആഗ്രഹിച്ചതെന്നു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെയും കൂട്ടരുടെയും പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നും പ്രസംഗങ്ങളിൽ നിന്നും കോടതി മൊഴികളിൽ നിന്നും ഭരണഘടനയിലെ ചില പരാമർശങ്ങളിൽ നിന്നും പകൽ പോലെ വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ ശതാബ്ദങ്ങളായി തങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചു വരുന്ന അധികാരത്തിനും സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങൾക്കും മറ്റും തടസ്സം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള ചിന്തയെ മുൻനിറുത്തി മലങ്കരയിൽ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു കാതോലിക്കേറ്റ് ഉണ്ടാകുന്നതിനു പാത്രിയർക്കീസന്മാർ എതിരായിരുന്നു. 1876 -നു മുമ്പ് മലങ്കരസഭയ്ക്ക് അന്ത്യോക്യൻ സഭയുമായി എന്തെങ്കിലും മാനുഷമായ വ്യവസ്ഥകൾ അനുസരിച്ചുള്ള സുദൃഢബന്ധം ഇല്ലാതിരിക്കെ ഇതര ഓർത്തഡോക്സു സഭകളെപ്പോലെ മലങ്കരസഭയും പരിപൂർണ്ണ സ്വതന്ത്രമാണ്. തന്നിമിത്തം മറ്റു സഭാ തലവന്മാരായ പാത്രിയർക്കീസന്മാരെപ്പോലെ മലങ്കര സഭയുടെ കാതോലിക്കായും ആദ്ധ്യാത്മിക നൽവരത്തിലും ഭരണാധികാരത്തിലും മറ്റും സമനാണ്. ഇത് അംഗീകരിക്കാനുള്ള വിശാലഹൃദയവും സംസ്കാരവും ചില ഉന്നതസ്ഥാനികൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതാണു മലങ്കര - അന്ത്യോക്യാ ബന്ധ ശൈഥില്യത്തിന്റെ മുഖ്യകാരണം.

മലങ്കര സഭയുടെ സ്വത്തുക്കൾ തങ്ങൾക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന പാത്രിയർക്കീസന്മാരുടെ ചിന്താഗതി മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അവരുടെ അജ്ഞതയാണു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പേർഷ്യൻ സഭയും മലങ്കര സഭയും തമ്മിൽ പല ശതാബ്ദങ്ങളായി പാലിച്ചുവന്ന ബന്ധത്തിനിടയിൽ മലങ്കരസഭയുടെ സ്വതന്ത്രമായ നിലനിൽപ്പിനു പേർഷ്യൻ സഭ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിലും മലങ്കരയുടെ സ്വത്തുക്കൾ വേണമെന്നു ദൈവഭയമുള്ള പേർഷ്യൻ സഭാ മേധാവികൾ ആഗ്രഹിക്കുകയോ അവകാശവാദം ഉയർത്തുകയോ വഴക്കടിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. മലങ്കര സഭയിലെ മെത്രാന്മാർ ഒന്നിച്ചു നിന്നു സഭ ഭരിക്കാനിടയാകരുതെന്നും തനിക്കു അവരുടെ വിധേയത്വം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വേണമെന്നും അവരിലൂടെ ഭിന്നിച്ചു ഭരണം നടത്തണമെന്നുമുള്ള പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ലക്ഷ്യവും കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ സ്ഥാപനത്തോടെ തകർന്നു. മലങ്കരസഭയിൽ എന്തു കൊണ്ടു പാത്രിയർക്കീസോ കാതോലിക്കായോ ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്ന നിലപാടിനു പാത്രിയർക്കീസ് ഒരിക്കലും ഒരു ന്യായവും പറഞ്ഞു മലങ്കര സഭയെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നുമില്ല. പാത്രിയർക്കീസു തന്നെ മേൽപട്ടക്കാരെ വാഴിച്ചു വിട്ടാലേ അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴ്സ്ഥാനികളാകയുള്ളൂ എന്നതാണ് ചിന്തയും, ഉന്നത സ്ഥാനത്തിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസിനെ ഭരിച്ചിരിക്കണം. ഈ തടവിൽ നിന്നു മോചനം നേടാനുള്ള ഒരു വലിയ ശ്രമത്തിന്റെ വിജയമാണു കാതോലിക്കേറ്റിൽ മലങ്കര സഭാംഗങ്ങൾ ദർശിച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അത്യുന്നത ആത്മീയ ശുശ്രൂഷകൾ കാതോലിക്കായ്ക്കു നിറവേറ്റാമെന്നു വന്നപ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മലങ്കരയിലെ അധികാരങ്ങൾ അസ്തമിക്കുന്ന ബിന്ദുവിൽ എത്തി. ഇതൊന്നും അംഗീകരിക്കാനോ മനസ്സിലാക്കാനോ പാത്രിയർക്കീസിനു കഴിഞ്ഞില്ല. മലങ്കര സഭയിലെ കേസുകൾ രൗദ്രഭാവം ആർജ്ജിക്കുന്നതിനു വളരെ മുമ്പു തന്നെ മലങ്കരയിൽ മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കാൻ അധികാരമുള്ള കാതോലിക്കാ (മഫ്രിയാന) സ്ഥാപനം ഉണ്ടാകണമെന്നു കോനാട്ടു കോരമാത്തൻ മല്പാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള നേതാക്കൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിനു വേണ്ടി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുകയും മറ്റും ചെയ്തിരുന്നു.

ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യ ദശകത്തിൽ പഴയ സെമിനാരിയിൽ സഹാദ്ധ്യാപകരായിരുന്ന കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാനും വട്ടശേരിൽ ഗീവർഗ്ഗീസ് മൽപാനും കൂട്ടായി സഭാ പുരോഗതിക്ക് യത്നിച്ചിരുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസേഡ്യാസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് മഫ്രിയാന സ്ഥാനം ലഭ്യമാക്കാൻ അവർ രണ്ടുപേരും കൂട്ടായി പരിശ്രമിച്ചിരുന്നതിനെപ്പറ്റി പരമമല നിന്നുള്ള ഗീവർഗ്ഗീസ് മൽപാന്റെ ഒരെഴുത്തിൽ സൂചനയുണ്ട്.

തൽസംബന്ധമായി മാത്തൻ മല്പാൻ പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ്

ബാവായ്ക്ക് അയച്ച നിവേദനത്തിന് ‘ആലോചിക്കട്ടെ’ എന്ന മറുപടി ലഭിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് 1899 ൽ മലങ്കര അസോസിയേഷനും ഈ ആവശ്യത്തിന് ഏകകണ്ഠമായി ഒരു പ്രമേയം അംഗീകരിച്ചു.

കോനാട്ടു മൽപാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പിറവത്തു ചേർന്ന വൈദിക സംഘം, ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ‘ഈ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി മറ്റാരും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതും ചെയ്യാത്തതുമായ പ്രവൃത്തികൾ കഷ്ടപ്പാടോടും കണ്ണീരോടും ചെയ്തിട്ടുള്ള ആളാണെന്നും വല്ല ബഹുമതിയും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ ആർക്കെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നപക്ഷം അതിനു അദ്ദേഹത്തോളം യോഗ്യൻ വേറെ ഇല്ലെന്നും’ പള്ളിക്കാരുടെ ഒരഭ്യർത്ഥനയ്ക്കു തയ്യാറാക്കി. അത് മൽപ്പാന്റെ ഒരുമേലഴുത്തോടൊപ്പമാണ് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്ക് അയച്ചു കൊടുത്തത്. ‘സ്ഥാനം കൊടുപ്പാനുള്ള അനുവാദം ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനു കൊടുക്കുകയോ മഹിയാനസോയോ, റീസ് എപ്പിസ്കോപ്പസായോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നാണ് അതിൽ അപേക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ഇക്കാര്യങ്ങൾ വെളിവാക്കി മാത്തൻ മൽപ്പാൻ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനെഴുതുവോൾ “എന്തു ചെലവാക്കിയിട്ടും സ്ഥാനം കൈവശപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പണ്ടത്തെപ്പോലെ മുപ്പന്മാർ അടിയന്തിരം നടത്തുകയോ ജനങ്ങൾ കൂടി സ്ഥാനം കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടി വന്നേക്കാം” എന്ന തന്റെ അഭിപ്രായവും വെളിപ്പെടുത്തി.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അസിസ്റ്റന്റായി വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ചുമതല ഏറ്റെടുത്തതിനു ശേഷവും മാത്തൻ മൽപ്പാൻ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമം തുടർന്നു. ഈ ആവശ്യത്തിന് 1909 ജനുവരി 12 -ന് അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിന് അദ്ദേഹം എഴുതി: “തിശ്രീസിലെ നിന്നുപോയ മഹിയാന സിംഹാസനം ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിച്ച് ഞങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരാളെ കിഴക്കിന്റെ മാർ ബസേലിയോസ് മഹിയാന ആയി വാഴിച്ചു തരണമെന്ന്” അതിലാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

റോയൽ കോടതി വിധി പ്രകാരം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ജനങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യമായ മലങ്കര നസ്രാണിയായിരിക്കണം; പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരം ആത്മീയ മേലന്വേഷണം ചെയ്യുന്നതിലാണ്; ലൗകിക കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല; ആ കാര്യത്തിൽ ഇതൊരു സ്വതന്ത്ര സഭയാണ് എന്നെല്ലാമാണ് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടത്. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ പാത്രിയർക്കീസിന് അവശേഷിച്ച ആത്മീയാധികാരം പോലും ഫലത്തിൽ ‘ശൂന്യാവസ്ഥ’യിൽ ആകുംവിധം ഉള്ള ഒരാവശ്യമാണ് മലങ്കരസഭ അനുയർത്തിയിരുന്നത്. മാത്തൻ മൽപ്പാൻ നിരന്തരം അതിനു വേണ്ടിയാണ് എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിവന്നതും.

ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെയാകണം അന്ത്യോഖ്യൻ സഭാ നേതൃത്വം അക്കാലത്തൊന്നും അനുകൂലമായി പ്രതികരിച്ചില്ല (ഇക്കാര്യത്തിൽ നിവേദനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത്, കാനോനിക കത്തോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിന്റെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ ഇവിടെ സ്ഥാപിതമാകുന്നതിന്റെ അനന്തഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബന്ധപ്പെട്ടവർക്കെല്ലാം ഒരു ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. കക്ഷിവാദക്കാരോടിച്ച ശേഷം പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തു നിന്നവർ തന്നെ സാഹചര്യ സമ്മർദ്ദങ്ങളാൽ കത്തോലിക്കാ സ്ഥാപനം പലപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും 1975 വരെ അതനുവദിക്കപ്പെട്ടില്ല. ആദ്യത്തെ 'ശേഷം കത്തോലിക്കാ' യുടെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് പാത്രിയർക്കീസു പക്ഷത്തുള്ളവർക്ക് ഇന്നും പൊതു ധാരണയുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.)

എന്നാൽ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് അകാരണമായി ദുഷ്ടലക്ഷ്യത്തോടെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ മുടക്കുകയും ആ മുടക്കിന്റെ അനന്തഫലങ്ങൾ ഗുരുതരമായിരിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്ത പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പാത്രിയർക്കീസിനെപ്പോലെ തന്നെ അധികാരമുള്ള - മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കുക, മൂറോൻ കുദാശ ചെയ്യുക, സുന്നഹദോസിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുക - ഒരു കത്തോലിക്കായെ മലങ്കരയിൽ വാഴിക്കണമെന്നും സഭ സ്വതന്ത്രമായി പുരോഗമിച്ച് അതിന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റണമെന്നും അങ്ങനെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഇവിടെയുള്ള അതിരില്ലാത്ത ആത്മീയ അധികാര പ്രയോഗം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും നേതാക്കന്മാർ തീരുമാനിച്ചത്.

ഗിരിദീപം

മലങ്കരയിലെ സംഭവവികാസങ്ങളെപ്പറ്റിയും മുടക്കിനെപ്പറ്റിയും പ്രതിവിധികളെപ്പറ്റിയും ഫാ. പി. ടി. ഗീവറുഗീസ് (പിന്നീട് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ്) മാർ ദീവന്നാസ്ത്രോസും ചുറ്റും നിന്ന നേതാക്കന്മാരും അറിയാതെ അബ്ദേദ് മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസും മറ്റുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. അബ്ദേദ് മശിഹാ വന്നു സഹായിക്കണമെന്നും കത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് പ്രയോഗിച്ച മുടക്ക് അസാധുവാണെന്നുള്ള അബ്ദേദ് മശിഹായുടെ കമ്പി വന്നപ്പോഴാണ് മാർ ദീവന്നാസ്ത്രോസും കൂടെ നിന്ന സഭാ നേതാക്കന്മാരും ഫാ. പി. ടി. ഗീവറുഗീസിന്റെ എഴുത്തുകുത്തു കാര്യം അറിയുന്നതെന്നത്രെ എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജിയുടെ ആത്മകഥയിൽ പറയുന്നത്. 'ഗിരിദീപം' എന്ന ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പുസ്തകത്തിലും ഇതുതന്നെ കാണാം. ഗിരിദീപത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ഇങ്ങനെ അയച്ച കത്തിനെപ്പറ്റി നാം ആരേയും അപ്പോൾ അറിയിച്ചിരുന്നില്ല. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അബ്ദേദ് മശിഹാ ബാവാ തിരുമനസിലെ മറുപടി

കിട്ടി. അതിൽ ആശയ്ക്കു ധാരാളം മാർഗ്ഗങ്ങളുള്ളതായും കാണപ്പെട്ടു. തൽക്കാലം തോന്നിയ സന്തോഷം കൊണ്ടു നാം ഈ വിവരങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരായ പലരെയും അപ്പോൾ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.”

അബ്ദേദ് മശിഹായുടെ കമ്പി സന്ദേശവുമായി ഫാ. പി. ടി. ഗീവറു ഗീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സമീപിച്ചു. “മാർ ദീവന്നാസോസും കൂടെ യുള്ളവരും അനുഗൃഹീതരാകുന്നു. അബ്ദുള്ളായുടെ മുടക്ക് അസാധു വായിട്ടുള്ളതത്രെ.” ഇതു സംബന്ധിച്ചു അബ്ദേദ് മശിഹായ്ക്കു കത്ത് അയച്ച വിവരം മെത്രാപ്പോലീത്താ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മറുപടി കമ്പി വായിച്ചു കേട്ട മാർ ദീവന്നാസോസ് ഒരു കൊച്ചു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ കരഞ്ഞു സന്തോഷാശ്രുക്കൾ വീഴ്ത്തി.

1912 ജൂൺ 14 -നു അബ്ദേദ് മശിഹാ ബാവാ കേരളത്തിലെത്തി. “കാതോലിക്കായെ വാഴിച്ചു പരദേശി ഭരണത്തിനു പൂർണ്ണ വിരാമമിടണമെന്നു ദീവന്നാസോസും അനുയായികളും നിശ്ചയിച്ചു. ആ വഴികളിലൂടെ വിപ്ലവത്തെ ശമിപ്പിക്കാമെന്നും സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും അവർ വിചാരിച്ചു” എന്നാണ് പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി ആത്മകഥയിൽ തുടർന്നു പറയുന്നത്.

കാതോലിക്കാ സിംഹാസന സ്ഥാപനത്തിനു സൽപ്രേരണ നൽകിയ ഔഗേൻ റമ്പാച്ചന്റെ പങ്ക് ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ല. സഭയുടെ ശക്തി സ്തംഭമായി ഉയർന്ന കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ അണിയറ ശില്പിയും പിന്നണി ഗായകനുമായ ഔഗേൻ റമ്പാച്ചൻ സഭാ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി ത്യാഗപൂർവ്വം സാഹസിക ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി. അവയുടെ പരാജയത്തെ തുടർന്ന് കാതോലിക്കേറ്റിനെ അംഗീകരിച്ചു. പിന്നീട് പിറവത്തു വച്ച് അതിക്രമമായി മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടതും മർദ്ദിച്ചവർ ദൈവത്താൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടതും മറ്റും മലങ്കര സഭയുടെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇരുണ്ട അധ്യായങ്ങളാണെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ആ സേവനങ്ങൾക്കു ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ പ്രതിഫലമാണ് മലങ്കരസഭയിലെ എല്ലാവർക്കും ഒരു പോലെ സ്വീകാര്യനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട കാതോലിക്കാ പദവി. ക്രിസ്തീയ സുകൃതങ്ങളുടെയും കഠിനമായ തപശ്ചര്യകളുടെയും വിനയത്തിന്റെയും പഠനത്തിന്റെയും പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും നിറകുടമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഔഗേൻ റമ്പാച്ചന്റെ സേവനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു ചുരുക്കി ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

ദൂക്സാക്ഷി

അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വരവും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ അനധികൃത മുടക്കുമാണു കാതോലിക്കാ സിംഹാസന സ്ഥാപനത്തെ താരി തപ്പെടുത്തിയത്. ഇങ്ങനെ പല സാഹചര്യങ്ങൾ ഒത്തിണങ്ങിയപ്പോഴാണ്

മലങ്കര സഭയുടെ ഭാഗ്യം എന്ന നിലയിൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചത്. ഔഗേൻ റമ്പാൻ (അന്നു മത്തായി ശെമ്മാശൻ) 1905-ൽ തുർക്കിയിലും സിറിയായിലുമുള്ള സഭ സന്ദർശിക്കുകയും സന്യാസ ജീവിതം ആഗ്രഹിച്ച അദ്ദേഹം അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നു റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുകയും ഉണ്ടായി. തുടർന്ന് റമ്പാച്ചൻ അയച്ച രണ്ടു കത്തുകൾ വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ ഹാജരാക്കിയിരുന്നു. സിറിയായിലെ സഭയുടെ ദയനീയ സ്ഥിതി ഈ കത്തുകളിൽ വിവരിച്ചിരുന്നു. പണപ്പിരിവിനു വേണ്ടി മാത്രമാണു അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിൽ വരുന്നതെന്നും അബ്ദൽ മശിഹായ്ക്കു ഫർമാൻ പിൻവലിച്ചതു കൊണ്ടു മാത്രം ഭരണം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു എന്നും ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസ് തന്നെയാണെന്നും മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കേറ്റ് പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ സമ്മതമാണെന്ന് തന്നോട് നേരിട്ടു പറഞ്ഞു എന്നും ഔഗേൻ റമ്പാച്ചൻ മലങ്കരയിലെ സഭാനേതൃത്വത്തിന് എഴുതിയ കത്തുകളിൽ വ്യക്തമാക്കി. ഈ കത്തുകളാണ് കാതോലിക്കാ സിംഹാസന പുനസ്ഥാപനാഭിലാഷം വർദ്ധിപ്പിച്ചത്.

കണ്ടനാട് ഇടവകയ്ക്ക് ഒരു മെത്രാനെ വാഴിച്ചു കിട്ടണമെന്ന് 1926 ൽ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഔഗേൻ റമ്പാനെ ഒഴിച്ച് ആരെങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുത്തായ്ക്കാനാണ് കോനാട്ട് കോര മാത്തൻ മല്പാനച്ചന്റെ പേർക്കു പിന്നീട് മഞ്ഞനിക്കരയിൽ കബറടങ്ങിയ ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് എഴുതിയത്. ഔഗേൻ റമ്പാൻ, മത്തായി ശെമ്മാശനായി തുറബ്ദീനിൽ താമസിക്കുമ്പോഴാണ് മാർ അബ്ദൽ മശിഹായുടെ യഥാർത്ഥ നില മലങ്കരയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുത്തത്. അതിലുള്ള വിരോധമാണ് മേൽപറഞ്ഞ എഴുത്തിൽ ബാവാ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നത്.

ഔഗേൻ റമ്പാച്ചന്റെ കത്തുകളെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഇസ്തഡ്. എം. പാറേട്ടിന്റെ 'വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്' എന്ന സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് അതേപടി ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

ഔഗേൻ റമ്പാൻ

മാർ ഗീവറുഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസ് സ്ഥാനം ഏൽക്കാൻ തുർക്കിയിൽ പോയി താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ആരുടെയും തന്നെ ശ്രദ്ധയെ അന്ന് പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കാത്തതും എന്നാൽ മലങ്കരസഭയുടെ ഭാവിയിലെ വളരെ സാരമായി ബാധിച്ചതും ആയ ഒരു സംഭവം നടന്നു. വെങ്ങോല ചെട്ടാകുളങ്ങര അബ്രഹാം കത്താനാരുടെ മകൻ മത്തായി ശെമ്മാശനെ - ഔഗേന്റെ ദയറാ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഔഗേൻ എന്ന പേരു സ്വയം സ്വീകരിച്ച ശെമ്മാശനെ - മാർ അബ്ദുള്ളാ ശർബൊ റമ്പാൻ - ശെമ്മാശു റമ്പാൻ - ആക്കിയതായിരുന്നു അത്. ഔഗേൻ റമ്പാൻ തിമോത്തിയോസ്

മെത്രാപ്പോലീത്താ പദം പ്രാപിച്ച ശേഷവും അതിനു മുമ്പും ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പലേ നടപടികളും ഗീവറുഗീസ് ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലത്തെ സാരതരമായി സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ഈ ചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. കാലഗണനയിൽ വലിയ ചിട്ട - അല്പം പോലും അങ്ങോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടോ മാറിക്കൂടാ എന്നുള്ള നിഷ്ഠ - പാലിക്കുവാൻ പറ്റാതെ വന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഔഗേൻ റമ്പാൻ -തിമോത്തിയോസ് മെത്രാൻ - അപ്രതീക്ഷിതവും വിസ്മയകരവുമായി - കാതോലിക്കോസ് പദവിയിൽ പ്രവേശിച്ചതിനു ഇതിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതെല്ലാം അക്കാലത്തെ ചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഗീവറുഗീസ് ദിവന്നാസ്യോസ് കാലം ചെയ്ത 1109 കുംഭം വരെ മാത്രമേ ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നുള്ളൂ.

ഔഗേൻ ശെമ്മാശനെ ചരിത്രത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ മൊഴിയിലൂടെയാവാം. തുടർന്നു ശെമ്മാശൻ തുർക്കിയിൽ നിന്ന് അയച്ച കത്തുകൾ ആദിയായ രേഖകളും മാർ തിമോത്തിയോസായി സമുദായക്കേസിൽ കൊടുത്ത മൊഴിയും ഉടമ്പടികളും മറ്റും ആശ്രയമായി സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്.

94 കന്നി 30 -ാം തീയതി മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ കൊടുത്ത മൊഴിയിൽ നിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ:

ചോ - ഔഗേൻ റമ്പാൻ എന്നാണ് റമ്പാനായത്?

ഉ - ഞങ്ങൾ ഊർശ്ലേമിൽ താമസിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തെ റമ്പാ നാക്കിയത്. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസാണ്. ഊർശ്ലേമിൽ വച്ചാണ്. അയാൾ ഔഗേൻ എന്ന പേരെടുത്തത് ഔഗേൻ എന്ന പരിശുദ്ധന്റെ നാമത്തിലുള്ള ദയറാ സന്ദർശിച്ച നാൾ മുതൽക്കാണ്.

.....B. K. അക്കം ഔഗേൻ റമ്പാന്റെ കൈപ്പടയാണ്. B. K. (1) പോലെയുള്ള എഴുത്തു കൂടുകൾ, അതായത് എന്റെ പേര് അച്ചടിച്ച കൂടുകൾ ഔഗേൻ ഇവിടെ നിന്നു പോകുമ്പോൾ ഞാൻ കൊടുത്തയച്ചിരുന്നതാണ്. എനിക്ക് എഴുതി അയയ്ക്കാൻ കൊടുത്തയച്ചതാണ്. ഈ എഴുത്തുകൾ (B.K, B.M. അക്കങ്ങൾ) എഴുത്തുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു നോക്കി എടുത്തതാണ്.

ഞാൻ ഔഗേൻ റമ്പാനെ ഒടുവിൽ കണ്ടത് 88 കന്നിയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. നിരണത്തു പള്ളിയിൽ വച്ചാണ്.

ചോ - ഔഗേൻ റമ്പാൻ ആ അവസരത്തിൽ അവിടെ വന്നിരുന്നത് എന്തിനാണ്?

ഉ - ഔഗേൻ റമ്പാന്റെ അപ്പൻ പഠിച്ചത് കാലം ചെയ്ത ഈവാനിയോസ്

മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ കൂടെ ആയിരുന്നു. ഔഗേൻ റമ്പാൻ തുർക്കിയിലേക്ക് പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കുറെ പണസഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ കാതോലിക്കാസ്ഥാനം ഏൽക്കുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടുള്ള താല്പര്യം കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി വന്ന് അതിൽ സംബന്ധിച്ചും വച്ച് പോകയാണ് ചെയ്തതെന്നുത്തരം.

ചോ - ഔഗേൻ റമ്പാന്റെ അപ്പൻ മാർ ഈവാനിയോസിനോടുകൂടെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവിടുത്തേക്കു നേരിട്ടറിവുണ്ടോ?

ഉ - ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ പറഞ്ഞറിവുണ്ട്. ഔഗേൻ റമ്പാന്റെ അപ്പൻ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ...

ചോ - ഔഗേൻ റമ്പാനും അവിടുന്നുമായി എഴുത്തുകുത്തുണ്ടോ?

ഉ - 86 ഇടവം മുതൽ ഇല്ല (അബ്ദുള്ളായുടെ മുകൾ സന്ദേശം ഇടവം (26 -ാം തീയതി ആണല്ലോ പുറപ്പെട്ടത്).

ചോ - ഔഗേൻ റമ്പാൻ 4 -ാം പ്രതിയെ (മാർ അത്താനാസ്യോസ്) ആണ് അനുകൂലിക്കുന്നതെന്ന് അവിടുത്തേക്കു നേരിട്ടറിവുണ്ടോ?

ഉ - നേരിട്ടറിവുണ്ട്.

ചോ - ആ അറിവ് എങ്ങനെയാണ്?

ഉ - നിരണത്തു വന്നിരുന്നപ്പോൾ ഔഗേൻ റമ്പാൻ നേരിട്ടു പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ചോ - ഔഗേൻ റമ്പാൻ പറഞ്ഞതെന്താണ്?

ഉ - ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച റമ്പാൻ സത്യനിഷ്ഠയില്ലാത്തവരായാൽ സത്യനിഷ്ഠ പിന്നെ ആരിൽ നിന്നാണ് ആശിക്കേണ്ടതെന്നു ടി. റമ്പാനെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ ടി. റമ്പാനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവിടുന്നു പറയുന്നതു സത്യമാണ് എന്നിരുന്നാലും ഈ സ്ഥിതിയിലല്ലാതെ, എന്നു വെച്ചാൽ എത്ര ഭാഗത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്നതിനല്ലാതെ എനിക്ക് നിർവ്വാഹമില്ല. ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനാരോഹണത്തിൽ സംബന്ധിച്ചാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ വന്നതിനു തന്നെ ഞാൻ വടക്കോട്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം ഉപദ്രവങ്ങളാണ് എനിക്കുണ്ടാകുന്നതെന്നെങ്കിലും അറിഞ്ഞുകൂടാ, എന്നും മറ്റുമാണ് പറഞ്ഞതെന്നുത്തരം. ഔഗേൻ റമ്പാൻ ആ അവസരത്തിൽ അബ്ദൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിനെ കാണുകയും കൈ മുത്തുകയും ചെയ്തു.

കരിങ്ങാശ്രമ പള്ളിക്കാരോട് മാർ അബ്ദുള്ളാ വാങ്ങിയ ഉടമ്പടിയിൽ സാക്ഷി ആയി കാണുന്ന ഔഗേൻ റമ്പാൻ, സ്ലീബാ ഗെമ്മാശ്ശന്റെ കൂടെ (ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാൻ) സിറിയയിലേക്ക് പോയി അവിടെ സഞ്ചരിച്ച് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനോടൊന്നിച്ച് മടങ്ങിപ്പോന്നു.

സ്ത്രീബാ ശെമ്മാശ്ശൻ സ്ഥാനമേൽക്കുന്നതിനാണ് സിറിയായിലേക്ക് പോയതെന്ന് അറിഞ്ഞില്ല. അതിനായി മലയാളത്തുനിന്ന് അയച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിച്ചെലവിന് ഓരോ പള്ളിയിൽ നിന്നും ഓരോ മാനുന്മാരിൽ നിന്നും സംഭാവനയായി കിട്ടിയതാണ്. മലയാളത്തു താമസിച്ച കാലത്ത് പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നു ചെലവിനു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്നും മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ മൊഴിയിൽ കാണാം.

ഇതിനു മുകളിൽ ചേർത്ത മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ മൊഴിയിൽ പറയുന്ന ബി. കെ., ബി. എം. എന്നീ അക്കപ്രമാണങ്ങൾ വളരെ സൂക്ഷിച്ച്, മറ്റു വല്ലവരുടെയും കൈയിൽ പോയാലും വലിയ കുഴപ്പം ഉണ്ടാകരുതെന്നു കരുതി സൂത്രത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാലും എഴുതിയ കാലത്ത് തുർക്കിയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ സംബന്ധിച്ച് അവയിൽ നിന്നു പലതും മനസ്സിലാക്കാം. അതാണല്ലോ നമുക്ക് ആവശ്യം.

മലങ്കരയ്ക്ക് ഒരു കാതോലിക്കോസി (മപ്രിയാനാ)നെ കിട്ടണമെന്നുള്ള മോഹം ചിലർക്കുണ്ടായി. “മഹാജനസഭ” ആ കാര്യത്തിൽ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. തുർക്കിയുമായി ചില എഴുത്തുകുത്തുകളും ഉണ്ടായി. അക്കാലത്താണ് മത്തായി ശെമ്മാശ്ശൻ പരദേശത്തേയ്ക്കു പോയത്. കാതോലിക്കോസിനെ വാഴിച്ച് കിട്ടുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെപ്പറ്റി രഹസ്യമായി അന്വേഷിക്കുകയോ നിരീക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു കൊള്ളാമെന്ന് ഇവിടുത്തെ അധികൃത കേന്ദ്രങ്ങൾ അനൗദ്യോഗികമായി മത്തായി ശെമ്മാശ്ശനു നിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ പിന്നാലെ വരുന്നതാണ്.

ബി. കെ. അക്കം

Hama: Syria 22 nd Dec. 1906

(സുറിയാനി തലക്കെട്ടെഴുത്ത്)

കഴിഞ്ഞ തുലാം 29 -ാം തീയതി അയച്ച എഴുത്തു കിട്ടി. കടവിലെ മെത്രാപ്പാലന്റെ വിധേയ വാർത്തയും നിങ്ങളിൽ എന്നപോലെ എന്നിലും പരിഭ്രമജന്യമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അടുത്ത നാളിൽ ഇവിടെ നിന്നയച്ച എഴുത്തു കിട്ടിയിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിൽ എന്റെ യാത്ര, ഇവിടെ എത്തിയ വിവരം, നടന്ന ചെയ്തി ഇതുകൾ വിസ്തരിച്ചിരുന്നു. ഇതേവരെ ഇവിടെത്തന്നെ ആയിരുന്നു. ദൈവസഹായത്താൽ രണ്ടാഴ്ചകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം വ്യത്യാസപ്പെട്ട ചില നൂതന രീതികൾ ഏർപ്പെടുത്തി. എന്റെ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടല്ല, ദൈവസഹായത്താൽ ഇപ്പോൾ ഒരുവിധം

സുമാറായി. അടുത്ത നാളിൽ ഇവിടെ നിന്ന് ഒറീശലേമിലേയ്ക്കു പോകണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. എഴുത്തുകൾക്കു വിഹ്നം വന്നതിൽ എനിക്കും വ്യസനം ഉണ്ട്. ഒന്നാമത് കഴിഞ്ഞ കുറേം മുതൽ ഞാൻ ശ്ലീബാ റമ്പാച്ചിൽ നിന്നു വേർപിരിഞ്ഞു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചു നിങ്ങളുടെ സുറിയാനി സഭയുടെ നിക്ഷേപം എല്ലാം കണ്ടു. ഇതിനിടയിൽ പല എഴുത്തുകൾ ഞാൻ അയച്ചിട്ടും വിവരം അറിയാത്തവിധം കാണുന്നതിൽ അതിശയിക്കുന്നു. സത്യസഭയായ നവീകരണക്കാരെ അകാരണം ഞാൻ അധിക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. അവർ എഴുതുന്നതിൽ സഭ പകുതിയും വന്നിട്ടില്ലെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. സുറിയാനി സഭയോളം ഇത്ര അരിഷ്ടസഭ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടോ? മലയാളം എത്ര വിശേഷം! പാലക്കുന്നന്റെ ധൈര്യത്തെ ഞാൻ ശ്ലാഘിക്കുന്നു. മനോവേദന അതിർ ലംഘിക്കുന്ന ഭയത്തെ ഓർത്തു ഇപ്പോൾ കൈവിടുന്നില്ല. ആളുവീതം എഴുത്തയച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു. കയ്യിൽ കാശില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കേവലത്തിലാണ് (നിങ്ങളുടെ) സിംഹാസനത്തിൽ കഴിച്ചത്. പുറപ്പെട്ടപ്പോഴും തെണ്ടുകല്പനയാണ് നിങ്ങളുടെ പാത്രിയർക്കീസ് തന്നത്. 3 -ആകയാൽ സ്വദേശപിതാക്കളും വിദേശപിതാക്കളും അറിയാത്ത മക്കൾ കുലത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ഏറ്റം നന്നായിരിക്കും. ഊർശ്ശേമിലോളം ഇങ്ങിനെ. പിന്നീടുള്ള പ്രോഗ്രാം മനസ്സിലെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ദൈവേഷ്ടം പാലിക്കട്ടെ.

പാ. മലയാളത്തേക്കു വന്നു എല്ലാം നടത്തുമെന്നും എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുമെന്നുമാണാശിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാണാം, വീട്ടിൽ കിട്ടാത്ത രാജൻ അന്യരാജ്യത്ത് എങ്ങിനെ. ... എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും പള്ളിക്കുടങ്ങൾ മുതലായ വകകൾക്കു അത്യാവശ്യമാണ്. അതിന് ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ നടത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മാസം തോറും ധർമ്മശേഖരത്തിനു എഴുതുക തന്നെ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഈ അസഹ്യ ക്രമങ്ങളാൽ ജനങ്ങൾ അതിദുഃഖത്തിലും പശ്ചാത്താപത്തിലും, ചിലർ അർദ്ധമനസ്സ് അന്യമതത്തിലും ഇങ്ങനെ പാർക്കുന്നു. ഈ പച്ച മലയാളത്തേക്കു വന്നാൽ എങ്ങനെ കലാശിക്കുമെന്നു കാണാം. ഈ ഭരണം ക്രമേണ കാണാം. യൗനാൻ കുടിലിനു സദ്യശ്യം. എവിടെയെങ്കിലും ഇതിനിടയിൽ നിന്നു കന്ന് ഒരു കുടിലിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നാണെന്റെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യം. വീണ്ടും അന്ത്യോഖ്യാ സഭയോടുള്ള നമ്മുടെ സഖ്യതയ്ക്ക് ഇതുവരെയുള്ള എന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ യാതൊരു രേഖയും ഇവിടെ കാണുന്നില്ല. (സുറിയാനി) യുടെ കാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആ വിദ്വജ്ഞൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ (സുറിയാനി) എങ്ങനെയെങ്കിലും വിസ്തരിക്കുമായിരുന്നു.

(നോട്ട്: - ഏതാനും മാസത്തെ പര്യടനം മൂലം തുർക്കിയിലെ കെട്ടുപാടുകൾ കത്തെഴുതിയ ആളിനു കുറെയെല്ലാം മനസ്സിലായി; കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തിടത്തോളം വിരക്തിയാണുണ്ടായത് എന്നു

വ്യക്തമാണ്. മലയാളത്തുനിന്നു പണം കിട്ടാൻ “അവകാശം” ഉണ്ടെന്നു ശരിക്കുന്നവർ, “കയ്യിൽ കാശില്ലാത്ത കേവലത്തി”ലായവനെ അവഗണിച്ചു “തെണ്ടുകല്പന” കൊടുത്തതിലുള്ള അതുപ്തിയും ഉണ്ടായിരിക്കാം.)

രണ്ടാമത്തെ പാരാ അർത്ഥഗർഭമാണ്. ഒന്നാമത്തെ വരിയിൽ കാണുന്ന “പാ” പാത്രിയർക്കീസിനെ (അബ്ദുള്ളാ) ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. “എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുമെന്നാശിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം” എന്നുള്ള പ്രയോഗം മത്തായി ശെമ്മാശ്ശൻ നല്ലൊരു ദീർഘദർശി ആണെന്നോ, ആളുകളെ മനസ്സിലാക്കാൻ മിടുക്കൻ എന്നൊ എന്നാണ് കാണിക്കുന്നത്? അതു എന്തുതന്നെ ആയാലും നാം എല്ലാം കണ്ടും അനുഭവിച്ചും ശരിക്കു തന്നെ അറിഞ്ഞു. മാർ അബ്ദുള്ളാ പണപ്പിരിവിന് സമർത്ഥനാണെന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ താമസിച്ചപ്പോഴും, പത്രോസ് തൂതീയന്റെ കൂടെ ഗ്രീഗോറിയോസായി ഇവിടെ വന്ന കാലത്തും തെളിയിച്ചിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസായി മലയാളത്തു വന്നപ്പോൾ “ഉടമസ്ഥൻ” ആണെന്നു ഭാവിച്ചതുകൊണ്ട് ആ തരം പിരിവിനു തുനിഞ്ഞില്ലായിരിക്കാം. അബ്ദുള്ളാ സ്വന്തം നാട്ടിലും “ധർമ്മശേഖരം” പതിവാക്കിയിരുന്നു എന്ന് ഈ കത്ത് തെളിയിക്കുന്നു.

3. അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധം

അന്ത്യോഖ്യായോട് മലയാളത്തിനുള്ള സഖ്യതയ്ക്ക് രേഖ അന്വേഷിച്ചിട്ട് കിട്ടിയില്ല എന്നത് വളരെ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന വസ്തുതയാണ്. അന്ത്യോഖ്യർ മലങ്കരയ്ക്ക് എന്തൊക്കെയൊ വലിയ വലിയ സഹായങ്ങൾ പ്രാപ്തകാലം മുതൽ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ നടി കുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമന്റെ സ്ഥാനം ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് ഗ്രീഗോറിയോസ് വരുന്നതിനു മുമ്പ് അന്ത്യോഖ്യരോട് പ്രത്യേക ബന്ധം ഒന്നും മലങ്കരയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന് മുമ്പ് മെത്രാന്മാരെ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ, ബാബിലോൺ, ഈഗുപ്തായ മുതലായ പാത്രിയർക്കീസന്മാർക്ക് എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ സ്ഥാനം ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു മെത്രാനെ വേണമെന്ന് പതിവുപോലെ പലർക്ക് എഴുതി. അധികാരസീമ വിസ്തൃതമാക്കുന്നതിന് പറ്റിയ അവസരം വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ട്, അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ഒരു മെത്രാനെ അയച്ചു കൊടുത്തു എന്നു തെളിച്ചതന്നെ പല ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. 1665 നോട് അടുത്ത് ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്നൊരു മെത്രാൻ വന്നു എന്നുള്ളതും ചരിത്രകാരന്മാർ പൊതുവേ സമ്മതിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. അദ്ദേഹം വന്നു തങ്ങളുടെ മെത്രാന്റെ സ്ഥാനം ക്രമീകരിച്ചതിനാൽ റോമാക്കാരുടെ നിശിതമായ വിമർശനങ്ങൾക്കും ആക്രമണങ്ങൾക്കും ഒരു അറുതിവരുത്താൻ കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിച്ച മലങ്കര

നസ്രാണികൾ, അത്യാവശ്യ ഘട്ടത്തിൽ സഹായഹസ്തം നീട്ടിയവരോടുള്ള കടപ്പാട് വിളിച്ചു പറയാൻ മടിച്ചില്ല. ഗ്രീഗോറിയോസിനെയും അദ്ദേഹത്തെ ഇവിടേക്കു നിയോഗിച്ച അധികാരിയെയും അവർ എടുത്തു തലയിൽ വച്ചു. അറബിക്കുമായി സിൻബാദ് തോളിലേറ്റിയതായി പറയുന്ന കടൽ കിഴവനിൽ നിന്ന് അയാൾക്കുണ്ടായ അനുഭവം മലങ്കര നസ്രാണികൾക്ക് ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. ആദ്യ കാലം മുതൽ തന്നെ അന്ത്യോഖ്യർ മലങ്കര നസ്രാണികളെ മൂലയൂട്ടി വളർത്തി എന്നായി അക്കൂട്ടർ. കൃതജ്ഞതാപാഠ്യം കൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ കഥ വളരാൻ അനുവദിച്ചത്. 1599 -ൽ ആണ് മെനസിസ് നസ്രാണികളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തെ അടിച്ചു റോമാക്കൂട്ടിൽ കേറ്റിയത്. 1653 -ൽ കുനൻകുരിശ് വിപ്ലവം വഴി അവർ ആ കൂട്ടിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കഷ്ടിച്ച് 56 വർഷമാണ് അവിടെ നിന്നത്. എങ്കിലും മടങ്ങി പോരാതെ നിന്നവർ “പഴയ കുറ്റുകാരും” പഴയ നിലയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോന്നവർ “പുത്തൻ” കുറ്റുകാരുമായി. അവർ ആ ‘പുത്തൻ’ മടി കൂടാതെ ശിരസ്സാ വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്ര ഒക്കെയുള്ള ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ ഓർമ്മ എന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനാണ് ഇതെടുത്തു കാണിച്ചത്. അതുപോലെ എങ്ങിനെയൊ ഒരു അന്ത്യോഖ്യാ കമ്പം ഉണ്ടായി. അതിന്മേൽ പിടിച്ചങ്ങു ഞാലുകയും ചെയ്തു എന്നേ പറയാനുള്ളൂ. യഥാർത്ഥം ഈവിധം ആയിരിക്കുമ്പോൾ തുർക്കിയിൽ എത്രമാത്രം ഗവേഷണം നടത്തിയാലും രേഖകൾ കിട്ടാൻ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ. അവിടെ രേഖയൊന്നുമില്ലെന്ന് ഇവിടെ നിന്ന് ഒരാൾ പോയി ഗവേഷണം നടത്തി തുപ്തിപ്പെട്ടു എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഈ കത്തിനു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞത്. രണ്ടു ദിക്കിൽ സുറിയാനിയിൽ എന്തോ എഴുതിയതായി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു ‘ബാർ എബ്രായാ’ എന്നും “എക്ലീസിയാസ്റ്റിക്കാ” എന്നും ആയിരിക്കണം. പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിലെ ചരിത്രകാരനായ ബാർ എബ്രായാ പോലും അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കു മലങ്കരയിന്മേൽ കർത്തവ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു സാരം. ഔഗേൻ റമ്പാന്റെ ഗവേഷണവും നിരീക്ഷണവും വഴി അന്ത്യോഖ്യാ - മലങ്കരബന്ധം സംബന്ധിച്ച് ശരിയായ ചില വിവരങ്ങൾ നമുക്ക് ലഭിച്ചു.

ഇനി കത്ത് ഒന്നു നോക്കാം. സ്ലീബാ ശെമ്മാശ്ശനിൽ നിന്നു വേർപിരിഞ്ഞു. “നിങ്ങളുടെ സുറിയാനി സഭയുടെ നിക്ഷേപം എല്ലാം കണ്ടു” - ഹാസ്യരസം തുളുമ്പുന്നു. “നിക്ഷേപങ്ങൾ” കേവലം നിസ്സാരങ്ങൾ ആയിരുന്നു നിശ്ചയം.

“നിങ്ങളുടെ സുറിയാനി സഭയോളം ഇത്ര അരിഷ്ട സഭ” എന്ന് എഴുതിയത് “ദൈവദൂഷണം” ആയി ഗണിക്കാനും ആളുണ്ടായി എന്നു വന്നേക്കാം. ഏതായാലും തുർക്കിയിലെ സുറിയാനിസഭയുടെ നിക്ഷേപങ്ങളും,

സ്ഥാപനങ്ങളും സന്ദർശിക്കുകയും അംഗങ്ങളുമായി ധാരാളം ഇടപെടുകയും ചെയ്തശേഷം എഴുതിയതായതുകൊണ്ട്, “അരിഷ്ട”, “മലയാളം എത്ര വിശേഷം” എന്നീ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടവയാണെന്നു വ്യക്തം. അവയ്ക്കു മുഖവില കൊടുക്കണം. മാർ അബ്ദുള്ളാ ഇവിടെ വന്ന് ആറ്റംബോംബ് എറിയുകയും തൽഫലമായി ഇവിടെ രണ്ടു കക്ഷികൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പാണ് ഈ കത്തെഴുതിയതെന്ന് ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അന്ന് ആ ദിക്കിലെ “ജനങ്ങൾ അതിരറ്റ ദുഃഖത്തിലും പശ്ചാത്താപത്തിലും” ആയിരുന്നു നിശ്ചയം. അവരോടു നമുക്കു സഹതപിക്കാം.

ബി എം. അക്ക പ്രമാണം

ഒഴുതേൻ റമ്പാൻ ഒന്നാം പ്രതിക്ക് (ഗീവറുഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസ്) അയച്ച തീയതി ഇല്ലാത്ത കത്ത് എന്നാണ് ഇതിനെപ്പറ്റി വട്ടിപ്പണക്കേസിലെ ആദ്യ ജഡ്ജിമെന്റിൽ പറയുന്നത്. കത്തിൽ നിന്ന് സംഗതമായ ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:-

“.... നമ്മുടെ സഭ എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഒന്നായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. ഈ ദേശത്തു വളരെ കുഴഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സംഗതിയിൽ വലിയ കുഴപ്പം ഉണ്ടാകാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. ... വഴിക്കൊള്ളക്കാരും കള്ളന്മാരും നന്നാ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. അതിക്രമം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയമാകയാൽ ആരുടെയും ഇഷ്ടം നടക്കും. പഴയ പാത്രിയർക്കീസിൽ (അബ്ദൽ മിശിഹാ) വലിയ തെറ്റൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. ചില പ്രധാനികളുടെ ഇഷ്ടം സാധിച്ചില്ലെന്നേയുള്ളൂ. തുറബ്ദീൻകാർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ മാത്രമെ സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ ദേശത്തുള്ള മെത്രാന്മാരിൽ സ്വന്തം ഇടവകക്കാർ സ്വീകരിക്കുന്നവർ രണ്ടോ കഷ്ടിച്ചാൽ മൂന്നോ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഭരണശക്തി ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല മദ്യമാംസാദികൾ നല്ലപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നവരാണ്. ഊർശ്ശേമിലെ മെത്രാനും മാംസം നല്ലതുപോലെ തിന്നുന്നുണ്ടെന്നാണ് കേൾവി. ..പുതിയ പാത്രിയർക്കീസിനെ വാഴിച്ചിട്ടു തിരിച്ചു ഇടവകയിൽ ചെന്നപ്പോൾ പള്ളികളിൽ കയറ്റാഞ്ഞതിനാൽ ചിലരെല്ലാം (മെത്രാന്മാർ) തിരിച്ചു ദയറായിൽ എത്തി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ... പുതിയ ബാവായ്ക്ക് (അബ്ദുള്ളായ്ക്ക്) മലയാളത്തെത്തി കുറെ പണം പിരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. രാജാവനുവദിക്കുന്ന പക്ഷം കൃതം കഴിഞ്ഞാലുടൻ കുസ്തന്തീനോപോലീസിലേക്കുണ്ട്. ശത്രുക്കളുള്ളതിനാൽ കണ്ടെങ്കിലേ അറിഞ്ഞുകൂടു. യാത്ര മുടങ്ങുന്നപക്ഷം വലിയ മെത്രാച്ചന് അധികാരം അനുവദിക്കുന്നത് സംശയം ആണ്. എന്നാൽ പഴയ ബാവാ കല്പന അയയ്ക്കുന്നതിനു തയ്യാറാണ്. അവിടെ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ രഹസ്യമായി എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. സ്ലീബാ റമ്പാച്ചൻ പോലും അറിയാതെ

ഴുതുന്ന ഇക്കാര്യങ്ങൾ പിതാവിനോടുള്ള ബഹുമാനം മൂലം എഴുതി ആലോചിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ... അനേകം വിലയേറിയ പുസ്തകങ്ങൾ ഇവിടങ്ങളിൽ ചിതറിക്കിടപ്പുണ്ട്. ... ഒരു കാശും കയ്യിൽ ഇല്ല. എഴുതുന്നതിനു കടലാസിനു പോലും പണമില്ല. മലയാളത്തു വല്ല മാനുഷാരും സഹായിച്ചെങ്കിൽ.....

നോട്ട്:- മാർ ജോസഫ് ദിവ്യാസോസ് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് ഇതെഴുതിയത് എന്നു വ്യക്തം. “വലിയ മെത്രാപ്പാലം” എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെ. മലങ്കരയിൽ മപ്രിയനായ വാഴിക്കാൻ പുതിയ പാത്രീയർക്കീസ് (മാർ അബ്ദുള്ളാ) ഒരുങ്ങുമെന്നു ലേഖകനു വിചാരമില്ല. മാർ അബ്ദൽ മിശിഹാ (പഴയ ബാവാ) വാഴിക്കാൻ തയ്യാറുമാണ് എന്നു കത്തിൽ കാണാമല്ലോ. അബ്ദുള്ളായ്ക്ക് മലയാളത്തെത്തി പണം പിരിക്കണമെന്നുള്ള മോഹം; പഴയ പാത്രീയർക്കീസിനെ തള്ളി ഇടാൻ സഹായിച്ച മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥിതി; മേൽപട്ടക്കാരുടെ നില, മദ്യപാനം, മാംസക്കൊതി ഇതൊക്കെ തുറന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ശ്ലീബാ അറിയാതെ! ഊർശ്ശേമിലെ മാർ ഈവാനിയോസ് “മാംസം നല്ലതുപോലെ തിന്നുന്നുണ്ട്” എന്നതിന്റെ പിമ്പിൽ ഒരു കഥയുണ്ട്. അദ്ദേഹവും, കുസ്തന്തീനോപോലീസിൽ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ പ്രതിനിധി ആയിരുന്ന തീമോത്തിയോസ് മെത്രാനും ഏതാണ്ട് ഒരേ തരത്തിൽ പെട്ടവരായിരുന്നു. ഒരാൾ തുർക്കിയുടെ തലസ്ഥാനത്ത് സർക്കാരുമായി ഇടപെടാൻ സൗകര്യമുള്ള സ്ഥാനത്ത്. അപരൻ ക്രൈസ്തവലോകത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന യെറുശലേമിലും. സ്വാധീനവും പണത്തിനുള്ള സൗകര്യവും, ഇവർക്ക് ഒന്നുതന്നെ നൽകി. ഇവർ രണ്ടാളും കൂട്ടുകെട്ടിലായിരുന്നു. മാർ അബ്ദൽ മിശിഹായെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിന് ഇവർ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. യെറുശലേമിലെ മെത്രാൻ വിലക്കപ്പെട്ട മാംസം മുറയ്ക്കു തിന്നുന്നു. വീഞ്ഞിന് അവിടെ വിലക്കുമില്ല. യെറുശലേം മെത്രാന്റെ നില ഇതായിരുന്നെങ്കിൽ, തുർക്കിയുടെ തലസ്ഥാനത്തെ - സുഖഭോഗപ്രിയന്മാരുടെ പറുദീസാ എന്നു കേൾവിപ്പെട്ട നഗരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന - കൂട്ടുകാരന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നിരിക്കണം എന്ന് ഇവിടുള്ളവർ ഊഹിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ കാര്യം എഴുത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താത്തത്.

പേരിന്റെ അർത്ഥം

പുരാതനമായ പേർഷ്യൻ സഭയും അർമ്മീനിയൻ സഭയും അവരുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കു കാതോലിക്കോസ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരാണ് നൽകിയിരുന്നത്. കൂടാതെ അർമ്മീനിയൻ സഭയിൽ കാതോലിക്കായുടെ കീഴിൽ പാത്രീയർക്കീസുമാരുമുണ്ട്. കോപ്റ്റിക് സഭയുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷൻ

പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഒരു കാതോലിക്കായും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴ്സ്ഥാനിയല്ലെന്നുള്ളതാണു പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ മനഃപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കാൻ മടികാണിച്ചതുകൊണ്ടാണു പുരാതനമായ മലങ്കര സഭയുടെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലെ പുരോഗതിയും ക്രൈസ്തവ ദൗത്യവും മുരടിച്ചത്. മലങ്കരസഭയിലെ കാതോലിക്കേറ്റ് ഇന്ത്യയിൽ വികസിച്ചു സഭയുടെ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു സഭയുടെയും അധീശത്വത്തിനു വഴങ്ങാതെ അകത്തും പുറത്തുമുള്ള ഇതര സഭകളുമായി സൗഹാർദ്ദ ബന്ധം നിലനിറുത്തി വ്യവസ്ഥാപിതമായി മുന്നോട്ടുപോകുകയും ഭരണത്തിനും ശിക്ഷണത്തിനും അംഗങ്ങളുടെ ആത്മീയ ജീവിത പരിപോഷണത്തിനും പരമ പ്രാധാന്യം നൽകുകയാണിന്നത്തെ ആവശ്യം. അതു ചെയ്യാത്ത പക്ഷം കാതോലിക്കേറ്റ് ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്ക് ഒരു അലങ്കാരം മാത്രമായിരിക്കും. സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഒരു വിധത്തിലും അംഗീകരിക്കാനാവാത്ത അവകാശാധികാര വാദങ്ങളെ അവഗണിച്ചു കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ വ്യക്തിത്വവും ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യവും അന്യനും നിലനിറുത്തുകയും ഒരു സഭയെന്നുള്ള നിലയിൽ പുതിയ നൂറ്റാണ്ടിൽ വർദ്ധിത വീര്യത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും വ്യവഹാരത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ ദശകങ്ങളിലുണ്ടായ കുറവ്, നഷ്ട ബോധം വിസ്മരിച്ചു എല്ലാ നിലകളിലും നികത്താനുള്ള സുവർണ്ണാവസരമാണ് ഇന്നു കരഗതമായിരിക്കുന്നത്. ആരാധന പരിഷ്കരണം, ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി, കാര്യക്ഷമമായ സഭാ സെക്രട്ടറിയേറ്റ്, ഭദ്രാസന ഇടവക ഭരണരംഗങ്ങളിലെ ശിക്ഷണം, സാമൂഹ്യ സേവന സംരംഭങ്ങൾ, മിഷൻ രംഗത്തെ ശക്തീകരണം, കാതോലിക്കായുടെയും മെത്രാന്മാരുടെയും റിട്ടയർമെന്റും, മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥലംമാറ്റവും, സഭാ വിശ്വാസ ചരിത്ര സംബന്ധമായ പുസ്തകരചന, ആകമാന സഭാതല സ്പർശിയായ മാധ്യമ പ്രചാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, വൈദിക പരിശീലന - വേതന - സംരക്ഷണ സംവിധാനങ്ങൾ, ഇടവക, ഭദ്രാസന, സഭാ തലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള പങ്കാളിത്തം മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ പ്രസക്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന അമിത പ്രാധാന്യം ദൈവത്തിന്റെ ആലയങ്ങളായ സഭാംഗങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ വളർച്ച ആർക്കും തിട്ടപ്പെടുത്താനാവാത്ത വിധം ആകുമായിരുന്നു. സഭാ തല കേസുകൾ താരതമ്യേന കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അനൂരഞ്ജനത്തിന്റെ പാത അടഞ്ഞു എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്തീയ സ്നേഹവും വിനയവും അനൂരഞ്ജനവും എല്ലാം സഭയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ ആണല്ലോ.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ തിരുശേഷിപ്പ്

1965 ജനുവരിയിൽ ആഡിസ് അബാബയിൽ നടത്തപ്പെട്ട പൗരസ്ത്യ സഭാധ്യക്ഷന്മാരുടെ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത ശേഷം യാക്കൂബ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസുമൊന്നിച്ചു ഔഗേൻ ബാവാ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുടെ കീഴിലുള്ള ചില പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചു. മൂസൽ സെന്റ് തോമസ് പള്ളി സന്ദർശനം മലങ്കരയ്ക്കു പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. ഇതേ പ്ലറ്റി എത്യോപ്യായുടെ തലസ്ഥാനമായ ആഡിസ് അബാബയിൽ ചേർന്ന കോൺഫറൻസിൽ മലങ്കരയിൽ നിന്നു പങ്കെടുത്ത സംഘാംഗമായിരുന്ന പഴയ സെമിനാരി മുൻ മാനേജർ ഫാ. ടി. സി. ജേക്കബ് രചിച്ച *എത്യോപ്യൻ സുന്നഹദോസ്* എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണിയാണു ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്:

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന മൂസൽ സെന്റ് തോമസ് പള്ളിയുടെ ഒരു ഭിത്തിക്കു സംഭവിച്ച കേടു നന്നാക്കുന്നതിനായി ആ ഭിത്തി പൊളിച്ച അവസരത്തിലാണ് മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ തിരുശേഷിപ്പു കണ്ടുകിട്ടിയത്. ഒരു മാർബിൾ പേടകത്തിൽ അതു ഭംഗിയായി സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിരുന്നു. “ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം അറിയിച്ച മാർത്തോമ്മായുടെ തിരുശേഷിപ്പ്” എന്നു പഴയ എസ്ത്രൻഗേലാ അക്ഷരത്തിൽ അതിന്മേൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സുവിശേഷം അറിയിച്ചുവെന്നുള്ളതിന് ഒരു സാക്ഷ്യവും അതിലുപരിയായി പ. അപ്പോസ്തോലന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടവും, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതമായ മലങ്കരസഭയിൽ ദീർഘകാലമായി നിലനിന്നിരുന്ന ഭിന്നതകളുടെ കൽമതിലുകൾ തകർത്തു സമാധാനം നേടിയെടുത്ത പ. പാത്രിയർക്കീസു ബാവായ്ക്കു ലഭിച്ച ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ സമ്മാനവും വി. അപ്പോസ്തോലന്റെ കൃതജ്ഞതയുടെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും ഒരു പാരിതോഷികമോ ആയി പരിശുദ്ധ പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ ആ തിരുശേഷിപ്പിനെ പരിഗണിച്ചു. ഹഠത്തായ ഈ സന്തോഷവാർത്ത തിരുമേനി ഇൻഡ്യൻ സഭയെ കേബിൾ മുഖേന അറിയിച്ചു. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇൻഡ്യയിൽ നിന്ന് എഡേസ്സായിലേക്കു - അന്നത്തെ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനാസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു - മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ തിരുശേഷിപ്പ് ഒരു പുണ്യവസ്തുവായി കൊണ്ടുപോയി. അത് 394 -ൽ ഉറഹായിലെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. അത് കർക്കടകം (ജൂലൈ) 3-ാം തീയതിയാണ്. ആ ദിവസം മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ദുക്റോനോ ആയിട്ടു കൊണ്ടാടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ തിരുശേഷിപ്പിന്റെ അംശങ്ങൾ പിന്നീട് പല സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും കൊണ്ടുപോയതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും ഉറഹാ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കബറിടസ്ഥലമായും കാതോലിക്കാമാരുടെ ആസ്ഥാനമായും തീർന്നു. കാലഗതിയുടെ

ഒഴുക്കിൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം പിന്നീടു ഉറഹായിൽ നിന്നു സെലൂ ക്യായിലേക്കും പിന്നീടു തിഗ്രിസ്സിലേക്കും അനന്തരം മുസലിലേക്കും മാറ്റി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അതോടൊപ്പം പ്രഥമ മുൻഗാമിയുടെ തിരുശേഷിപ്പും കാതോലിക്കാ ആസ്ഥാന ദേവാലയങ്ങളിലേക്കു മാറ്റപ്പെട്ടതാകാം. കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിന് ഇടക്കാലങ്ങളിലുണ്ടായ ശക്തിഹീനത മൂലം കുറേക്കാലം സിംഹാസനം വൈയവ്യത്തിലാണു പോയി. മുസലിലോ തിഗ്രിസിലോ ഒരു കാതോലിക്കാ വാഴിക്കപ്പെടുവാൻ സാധ്യതയില്ലാതായി. കാതോലിക്കായുടെ അഭാവത്തിൽ മുസലിന്റെ ഭരണം പാത്രിയർക്കീസു ഏറ്റെടുത്തു.

മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം പുനഃസ്ഥാപിക്കണമെന്ന് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു സഭ ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനു പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ തിരുമേനിയുമായി പല എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടന്നു. “ഇപ്പോൾ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനിയെ എന്തിനു തുബ്ദേനിൽ ഓർക്കുന്നു” വെന്നു ബ. കോനാട്ടു കോര മാത്തൻ മൽപ്പാനച്ചൻ പ. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസു ബാവായോട് എഴുതി ചോദിച്ചു. “ഇപ്പോഴില്ലെങ്കിൽ ഇനി ഒരു കാലത്ത് ഉണ്ടാകും”മെന്നു ബാവാ മറുപടി കൊടുത്തു. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ ശേഷം വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ഗീവറുഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസ് ആണ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നത്. തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു സഭയിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതകൾ നാമ്പെടുത്തു. അതു വളർന്നു ശക്തിപ്പെട്ടു. വ്യവഹാരങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. മലങ്കരസഭയുടെ സമാധാനത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നുള്ള ബോധ്യം ചുമതലപ്പെട്ടവരെ കർമ്മോന്മുഖരാക്കി.

കാതോലിക്കാ സിംഹാസന സ്ഥാപനം പാത്രിയർക്കാ സിംഹാസന ബന്ധത്തിൽ നിന്നുമുള്ള പിരിഞ്ഞുപോക്കായി ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ പരിഗണിച്ചു. അതല്ല, ചരിത്രപരമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ശാശ്വതീകരണമാണത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്നു കാതോലിക്കാ സ്ഥാപന പരിശ്രമികൾ പ്രഖ്യാപിച്ചു. അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സമാധാനരാഹിത്യത്തിന്റെ കല്ലോലങ്ങളാൽ ഉലയപ്പെട്ടു. ഒരേ സമയം അവിടെ രണ്ടു പാത്രിയർക്കീസന്മാർ ഉണ്ടായി. ഒരാൾ മലങ്കരയിൽ എത്തി മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മുടക്കി. മറ്റെയാൾ അതു അസാധുവെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അദ്ദേഹം 1912 -ൽ മലങ്കരയിൽ എത്തി നിരണം പള്ളിയിൽ വച്ചു മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. അത് എന്നാളും തുടർന്നു പോകുന്നതിനു അനുവദിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചു. സാക്ഷ്യപത്രവും നൽകി. എന്നാൽ എതിർപ്പുകൾ ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെയിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനുരഞ്ജനശ്രമങ്ങൾ വിജയിച്ചില്ല.

അനേകരുടെയും സഭാ സ്നേഹം തണുത്തു. ചിലർ ഇതര സഭകളിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്തു. സഭ ക്ഷീണിക്കുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞു. പാത്രിയർക്കീസു ബാവായും കാതോലിക്കാ ബാവായും മറ്റു മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും വ്യാകുലപ്പെട്ടു. സഭയെ ഈ ദുരന്തഗർത്തത്തിൽ നിന്നു കരേറ്റേണ്ടതു തന്റെ ചുമതലയാണെന്നുള്ള ബോധ്യം യാക്കുബ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസു ബാവായെ പ്രചോദിപ്പിച്ചു. വ്യഭനും സിദ്ധനുമായ ബസേലിയോസു ഗീവറുഗീസു ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ പാത്രിയർക്കീസു ബാവായെ 1958 സെപ്തംബർ 12-ലെ സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കു ശേഷം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധമായി. 1958 ഡിസംബർ 16 ന് കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരി ചാപ്പലിലെ മദുബ്ഹായിൽ വച്ച് കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനിയും പാത്രിയർക്കീസു ബാവായുടെ പ്രതിപുരുഷൻ മാർ യൂലിയോസു മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഇരുഭാഗത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും പരസ്പരം സ്വീകരിച്ചു. സഭ ഒന്നായി.

സിദ്ധനും വ്യഭനുമായ പ. കാതോലിക്കാ ബാവാ 1964 ജനുവരിയിൽ കാലം ചെയ്തു. പകരം കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുവാൻ മലങ്കര എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് അന്നത്തെ പ. പാത്രിയർക്കീസു ബാവായെ ക്ഷണിച്ചു. 1964 മെയ് മാസത്തിൽ കോട്ടയം മാർ ഏലിയാ ചാപ്പലിൽ വെച്ചു പ. പാത്രിയർക്കീസു ബാവായുടെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനാരോഹണം നടന്നു. ഇതോടു കൂടി സഭയിൽ സമാധാനം പരിപൂർണ്ണമായി. വിജയപുർവും പ. യാക്കുബ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ തന്റെ ആസ്ഥാനമായ ഡമാസ്ക്കസിലേക്കു മടങ്ങി. സമാധാന സ്ഥാപകനായ ആ പ. പിതാവ് ഇവിടെയും അവിടെയും സ്വജാതികളുടെയും അന്യജാതികളുടെയും ഇടയിൽ പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ഏറെത്താമസിയാതെയാണ് മൂസ്സലിലെ സെന്റ് തോമസ് പള്ളിയിൽ നിന്നു മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ തിരുശേഷിപ്പു കണ്ടുകിട്ടിയത്. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ പ. കാതോലിക്കാ ബാവാ അതിൽ ഒരു ഭാഗം മലങ്കര സഭയ്ക്കു നൽകണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. പ. പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ സന്തോഷപൂർവ്വം അതിനു സമ്മതിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് തിരുശേഷിപ്പ് പ. കാതോലിക്കാബാവായെ ഏൽപിക്കുന്നതിനു പ. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ മുസലിലേക്കു വന്നത്.

മുസലിലെ സെന്റ് തോമസ് പള്ളിയിൽ പ. കാതോലിക്കാബാവാ രാവിലെ 8 മണിക്കു വി. കുർബാന അർപ്പിച്ചു. പ. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ വി. കുർബാനയുടെ ബസുമൽക്കാ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളുകയും മാർബിൾ പേടകത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്ന മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ തിരുശേഷിപ്പു പേടകം സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നും ആഘോഷപൂർവ്വം എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു വി. മദുബ്ഹായിൽ പ്രത്യേകം സജ്ജമാക്കിയിരുന്ന മനോഹരമായ ഒരു പീഠത്തിനു മേൽ വയ്ക്കുകയും

പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകളും ധൂപാർപ്പണവും നടത്തി ഒരു ചെറു പ്രസംഗത്തോടു കൂടി കാതോലിക്കാ ബാവായെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കാതോലിക്കാബാവാ ആദരപൂർവ്വം അതു ഏറ്റുവാങ്ങുകയും തിരുശേഷിപ്പു നൽകിയതിൽ പാത്രീയർക്കീസു ബാവായോടും മൂസലിലെ മാർ സക്കായി മെത്രാപ്പോലീത്തായോടുമുള്ള കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ചെറു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ബാവാ തിരുമേനിമാർ രണ്ടു പേരും മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും റമ്പാച്ചന്മാരും പട്ടക്കാരും ശുശ്രൂഷകരും തിരുശേഷിപ്പു വഹിച്ചുകൊണ്ട് പള്ളിയകത്തു ആഘോഷപൂർവ്വം ഗീതങ്ങൾ ആലപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പ്രദക്ഷിണം നടത്തി. പ്രദക്ഷിണം കഴിഞ്ഞു വി. കുർബ്ബാന പൂർത്തിയാക്കിയതിനു ശേഷം എല്ലാവരും കൂടി ആഘോഷപൂർവ്വം അരമനയിലേയ്ക്കു പോയി. പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ പാത്രീയർക്കീസു ബാവാ ഞങ്ങളെ തിരുമേനി താമസിച്ചിരുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു വിളിപ്പിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു സമ്മാനമായി തരുവാൻ മൂസൽ ഇടവകക്കാർ തിരുമേനിയെ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ തന്നു.”

മലങ്കരസഭയും

മലയാള മനോരമയും

മലങ്കരസഭയും മലയാള മനോരമയും തമ്മിലുള്ള ദീർഘകാല ആത്മബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഒരവലോകനമെങ്കിലും നടത്താത്തപക്ഷം അത് ഈ പുസ്തകത്തിന് ഒരു വലിയ കുറവും സഭാചരിത്രത്തിന് നികത്താനാവാത്ത നഷ്ടവും ഞങ്ങളുടെ കൃത്യവിലോപവുമായിരിക്കും. കേരളത്തിന്റെ മത - രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹ്യ - സാംസ്കാരിക - സാമ്പത്തിക - വ്യാവസായിക മേഖലകളിൽ മലയാള മനോരമ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിസ്തൂലമായ സേവനങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കണമെങ്കിൽ സഹസ്രക്കണക്കിനു പേജുകൾ വേണ്ടിവരും. അതു ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമല്ല. കഴിവിനപ്പുറത്തുള്ള ഒരു യത്നമാണു താനും. മലങ്കരസഭയുടെ വളർച്ചക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കും ഉദ്ധാരണത്തിനും വേണ്ടി മനോരമ അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗങ്ങളും സേവനങ്ങളും സമഗ്രമായി വിവരിക്കുന്നപക്ഷം അതു തന്നെ പൂർത്തിയാക്കാൻ പല വാല്യങ്ങൾ വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് മനോരമയുടെയും അതിന്റെ പ്രതിഭാധനന്മാരായ പ്രധാന പത്രാധിപന്മാരുടെ വിശിഷ്ട കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ ചാലിച്ച സുദീർഘ സുന്ദരമായ മുഖപ്രസംഗങ്ങളും സഭാപരമായ ചെറുതും വലുതുമായ റിപ്പോർട്ടുകളും സമുന്നത സഭാനേതാക്കന്മാരുടെ പ്രൗഢലേഖനങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു സഭയുടെ മുതജീവനിയായിത്തീർന്ന മലയാള മനോരമ സഹിച്ച യാതനകളും വേദനകളും അളക്കാനോ വിലയിരുത്താനോ സാധ്യമല്ല. നെബുക്കദ്നേസർ ഏഴിരട്ടി ശക്തിയോടെ എറിയുന്ന തീച്ചളയിലിട്ട മൂന്നു കുട്ടികളെ രക്ഷിച്ച

“ദൈവപുത്രനോടു സമാനരൂപമുള്ള നാലാമത്തെ ആളിന്റെ” സഹായത്താൽ ഒരക്ഷരം പോലും കരിയാതെ മനോരമ വീണ്ടും മേഘമേഖലയോളം ഉയർന്നു കേരളത്തിനും മലങ്കരസഭയ്ക്കും ഒരു മഹാ ബോധി വൃക്ഷത്തെപ്പോലെ തണലും, അറിയും, മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും സൽഫലങ്ങളും ലോഭമെന്നേ നൽകുന്നതും മറ്റുമായിരിക്കും ഞങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനത്തിലെ പ്രധാന വിഭവങ്ങൾ.

പത്തൊമ്പതാം ശതകത്തിൽ മലങ്കരസഭ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും ചില സഭാംഗങ്ങൾ അതിന്റെ സ്ഥാനമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയും സ്വാധീനതയെപ്പറ്റിയും ബോധവാന്മാരായിരുന്നു. കേരളം കണ്ടിട്ടുള്ള പത്രാധിപകേസരികളിൽ പ്രമുഖനായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള കൊച്ചിയിൽ ദേവജി ഭീമജി ആരംഭിച്ച കേരള മിത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായിരുന്ന ശേഷം വളരെയധികം അനുഭവസമ്പന്നതയോടു കൂടിയാണു 1888 -ൽ മലയാള മനോരമ കമ്പനി സ്ഥാപിച്ച് കോട്ടയത്തു 1890 -ൽ മലയാള മനോരമ പത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്.

കേരള മിത്രത്തിൽ ചേരുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ നല്ലൊരു സാഹിത്യകാരനെന്ന പേരു നേടിയ വറുഗീസ് മാപ്പിള കോട്ടയം സി. എം. എസ്. വിദ്യാലയത്തിൽ ഭാഷാധ്യാപകനായി കുറെ നാൾ ജോലി നോക്കിയപ്പോഴാണു പത്രം തുടങ്ങണമെന്ന അഭിലാഷം ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചത്. പത്രത്തിനു പറ്റിയ ഒരു പേരു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹം സുഹൃത്തുക്കളുടെ സഹകരണവും തേടിയിരുന്നു.

അന്ന് സി. എം. എസ്. വിദ്യാലയത്തിലെ സംസ്കൃത പണ്ഡിതനും തിരുവല്ലാക്കാരനുമായ വിലാട്ടത്തു രാഘവൻ നമ്പ്യാർ ‘സിദ്ധാന്ത കൗമുദിയുടെ’ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥമായ മനോരമയെപ്പറ്റി വറുഗീസ് മാപ്പിള ഉൾപ്പെടെയുള്ള ചില ഭാഷാ സ്നേഹികളുമായി ചർച്ച നടത്തി. മനോരമയെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ താൻ തുടങ്ങാനിരിക്കുന്ന പത്രത്തിന് ആ പേരു ചേരുമെന്നു വറുഗീസ് മാപ്പിളക്കു തോന്നി. അതദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞു. തന്റെ പത്രം മലയാള ഭാഷാഭിവൃദ്ധി ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതാകയാൽ മനോരമയോടു കൂടി ‘മലയാള’ എന്നു കൂടി ചേർത്തു. ‘മലയാള’ എന്ന പദം കൂട്ടിച്ചേർത്തത് കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു എന്നാണു കേട്ടിട്ടുള്ളത്. പുതിയ തലമുറയുടെ അറിവിനുവേണ്ടി ഇക്കാര്യം കുറിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ.

മലയാള മനോരമയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു പിന്നിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെയും വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ്

മല്പാന്റെയും ആലോചനയും പിന്തുണയും ഉണ്ടായിരുന്നു. “വിശേഷിച്ചും മനോരമ കമ്പനിയെ കുറിച്ച് ആദ്യമായി ആലോചിച്ചു തുടങ്ങിയതു മുതൽ ഇതേവരെ ഇതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി നടത്തിപ്പുകാരെ അനേകം വിധത്തിൽ പ്രോത്സാഹനം ചെയ്യുകയും താൻ തന്നെ ഏഴു ഓഹരികൾ (ഓഹരി ഒന്നിനു വില 100 രൂപ) പേരിൽ പതിക്കയും തന്റെ വകയായ ബംഗ്ലാവ് കമ്പനിയുടെ വേല നടത്തുന്നതിലേക്കായി മറ്റും വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്ത നിതാന്ത വന്ദ്യ ശ്രീ മലയാളത്തിന്റെ മാർ ദീവന്നാ സ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ ദയവ് ഈ കമ്പനിയുള്ള കാലത്തോളം മറന്നുകൂടുന്നതല്ല. കമ്പനിയുടെ വേല എന്നു പറഞ്ഞാൽ പ്രധാനമായിട്ടും വർത്തമാനപ്പത്രം അച്ചടിയാണ്” എന്നു വറുഗീസ് മാപ്പിള എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയും മല്ലപ്പള്ളി മല്പാനച്ചനും മഹാനായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിളയും ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതു സഭയ്ക്കും സഭയുടെ അന്നത്തെ ആത്മാഭിമാനപരമായ വളർച്ചയുടെ പ്രതീകമായ എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്ക്കൂളിനും മലയാള മനോരമയ്ക്കും ഒരു പോലെ ഗുണം ചെയ്തു. കോട്ടയം നഗരഹൃദയമായ എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂൾ വളപ്പിൽ ദീർഘകാലം മനോരമ നിലനിന്നതിനാൽ എം. ഡി. സ്കൂൾ ‘മനോരമപ്പള്ളിക്കൂടം’ എന്ന ഓമനപ്പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. മലങ്കരസഭയുടെ ഭാവി നിർണ്ണയിച്ച ബാവാമാരുൾപ്പെടെ ഒട്ടധികം പ്രശസ്ത വ്യക്തികളുടെ മഹത്തായ മാതൃവിദ്യാലയമാണ് എം. ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്ക്കൂൾ.

എം. ഡി. ഹൈസ്ക്കൂളിന്റെ ചുമതല വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മല്പാനെ ഏല്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി, മനോരമയുടെ നടത്തിപ്പു സംബന്ധിച്ച ഭാരം കൂടി വഹിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ട വറുഗീസ് മാപ്പിള പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയോടഭ്യർത്ഥിക്കുകയും അതു വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം സ്കൂളിന്റെ കറസ്പോണ്ടന്റായി തുടർന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. തന്നിമിത്തം മനോരമയുടെ സേവനം സ്കൂളിനു നിർലോപം ലഭിച്ചിരുന്നു. മാമ്മൻ മാപ്പിള പിന്നീട് എം. ഡി. സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററുമായി.

യഥാർത്ഥ ദേശഭക്തനും സാത്വികനുമായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള, വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാന്റെ ബഹിഷ്കര പ്രാണൻ ആയിരുന്നു എന്നാണ് അക്കാലത്തെ ചരിത്രങ്ങൾ എല്ലാം നേരിട്ടറിയാമായിരുന്ന ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് (പിന്നീട് ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ്) പറയുന്നത്. എം. ഡി. സെമിനാരി ഒരു കോളജായി ഉയർത്താൻ വറുഗീസ് മാപ്പിളയും ഇ. ജെ. ജോണും, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയും മറ്റും ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മല്പാന്റെ സഹകരണം ലഭിക്കാഞ്ഞതിനാൽ

(പണക്കുറവായിരുന്നു) കോളജ് സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് ശെമ്മാശൻ എം. ഡി. ഹൈസ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പലായതിനെ തുടർന്ന് സഞ്ചാതമായ പ്രത്യേക പശ്ചാത്തലത്തിൽ മാമ്മൻ മാപ്പിള ഹെഡ്മാസ്റ്റർ പദം ഉപേക്ഷിച്ചു. മനോരമയുടെ പത്രാധിപരും ഏറ്റവും ഉത്തമ അദ്ദേഹത്തിനും മനോരമയ്ക്കും സഭയ്ക്കും വലിയ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരുത്തി. പക്ഷേ ആ ദൈവ നിയോഗം മനസ്സിലാക്കാൻ എല്ലാവർക്കും ഏതാനും വർഷങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നു.

ഇതിനിടയിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും മാമ്മൻ മാപ്പിളയും തമ്മിലുണ്ടായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും മാമ്മൻ മാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായ ഉൾത്തിരക്കുകളും വിദ്വേഷങ്ങളും ഒന്നര ദശാബ്ദം നീണ്ടുനിന്നു. “ഞാൻ മനസ്സാക്ഷിക്കെതിരായി ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. മാമ്മൻ മാപ്പിളയെ ദ്രോഹിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി ഞാൻ ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നു എനിക്ക് ഉത്തമബോധമുണ്ട്. ഇനി വരുന്നതു വരട്ടെ. എന്തു വന്നാലും ഞാൻ അനുഭവിക്കാൻ തയ്യാറാണ്” എന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരിക്കൽ മാമ്മൻ മാപ്പിളയോടു പറഞ്ഞു.

ഇതൊരു വശം. മറുവശം തികച്ചും വിഭിന്നമായിരുന്നു. പണമോഹിയായിരുന്ന അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് കോട്ടയത്തു വന്നു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മുടക്കുകയും തുടർന്ന് പള്ളിപ്രതിപുരൂഷ യോഗങ്ങളും സമുദായക്കേസുകളും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്ത കാലഘട്ടത്തിൽ മാമ്മൻ മാപ്പിള വഹിച്ച പങ്കു വളരെ സുപ്രധാനമായിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസ് കോട്ടയത്തു വിളിച്ചുകൂട്ടിയ സുന്നഹദോസിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പിൻതുണച്ച നേതാക്കന്മാരുടെ സമയോചിത പ്രവർത്തനം മൂലം ആ യോഗം കൂഴഞ്ഞു. സുന്നഹദോസിന് മുമ്പു തന്നെ പാത്രിയർക്കീസും മെത്രാപ്പോലീത്തായും താമസിച്ചിരുന്ന പഴയസെമിനാരി ഒരു പടക്കളത്തിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഏതു സ്ഥിതിയും നേരിടാൻ ചങ്കുറ്റമുള്ള മല്ലപ്പള്ളി തിരുമേനി മലപോലെ ഉറച്ചുനിന്നു. സുന്നഹദോസിൽ, അഞ്ചു മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കണമെന്ന് അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസും രണ്ടു മതി എന്നു സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ചവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പിന്നീട് നേതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അറിയാൻ ബാവാ ശ്രമിച്ചു. ആദ്യം കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള കയറിച്ചെന്നു ബാവായുടെ അധികാരദുർവിനിയോഗ ശ്രമങ്ങളെ നഖശിഖാന്തം എതിർത്ത് സംസാരിച്ചു. തുടർന്ന് നേതാക്കളായ ജോൺ വക്കീലും, എം. എ. ചാക്കോയും മറ്റും ചേർന്ന് മുടക്കുണ്ടായാൽ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റും ചർച്ച നടത്തി. ഈ സംഭവങ്ങൾക്കു വളരെ മുമ്പു തന്നെ തത്ത്വങ്ങളെ മുൻ നിറുത്തി മനോരമ മെത്രാൻപക്ഷത്തിനു വേണ്ടി ശക്തിമത്തായ പ്രചാരണം

ആരംഭിച്ചിരുന്നു. കാനോൻ, സഭാചരിത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ പറ്റി ശ്രദ്ധേയമായ ലേഖന പരമ്പരകൾ എഴുതിയതു മൂലം കോട്ടയത്തിന് തെക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെ 95 ശതമാനവും കോട്ടയത്തും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള 75 ശതമാനവും ജനങ്ങൾ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പിമ്പിൽ പാറ പോലെ ഉറച്ചു നിന്നു. കുന്നത്തുനാട്, മുവാറ്റുപുഴ താലൂക്കുകളിലെ 90 ശതമാനം പാത്രിയർക്കീസിനെ അനുകൂലിച്ചു. മെത്രാൻ പക്ഷത്തേക്ക് ജനങ്ങളുടെ ഇത്ര വലിയ ചായ്വും പ്രവാഹവും ഉണ്ടാകാൻ മുഖ്യ കാരണം മനോരമയിലൂടെയുള്ള പ്രചാരണവും പൊതുജനാഭിപ്രായ രൂപവൽക്കരണവുമാണെന്നതിന് രണ്ടു പക്ഷമില്ല. കോട്ടയത്തിനു വടക്കുള്ളവർ മെത്രാച്ചനെ എതിർത്ത കോനാട്ട് മല്പാനച്ചന്റെ അസാധാരണമായ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം, സ്വാധീനത എന്നിവയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടതാണ്.

ബാവാ മലങ്കരയിൽ തന്റെ ലൗകികാധികാരങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി നടത്തിയ പര്യടനത്തിനിടയിൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ കരിങ്ങാശ്ര പള്ളിയിലെ ഭണ്ഡാരം കുത്തിപ്പൊളിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനും സുപ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരനും വാഗ്മിയുമായിരുന്ന എം. പി. വർക്കിയുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ കാരുവേലിൽ കുഞ്ഞിച്ചെറിയാൻ ആയിരുന്നു കൈക്കാരൻ. അദ്ദേഹം ഭണ്ഡാരം കൊള്ളയെ എതിർത്ത് കൊച്ചി പോലീസ് സൂപ്രണ്ടായിരുന്ന എം. എ. ചാക്കോയുടെ പിൻതുണയോടെ കേസു കൊടുത്തു. പോലീസുകാർ പള്ളി വികാരിയായ കരുത്തേടത്തച്ചനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു വിലങ്ങു വെച്ചു വഴിയേ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോയി. ഈ പ്രക്ഷോഭജനകമായ സംഭവത്തെ തുടർന്ന് അബ്ദുള്ളാ ബാവാക്ക് പള്ളികളിൽ നിന്ന് വിധേയത്വ ഉടമ്പടി വാങ്ങൽ നടപടിക്ക് വിരാമം ഇടേണ്ടി വന്നു. തന്റെ ലക്ഷ്യം നേടാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കി. കുപ്രസിദ്ധമായ ആ മുടക്ക് കല്പന അഞ്ചൽ മാർഗ്ഗം രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത് അതേ എടുപ്പിൽ പാർത്തിരുന്ന വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് അയച്ചത് പാത്രിയർക്കീസിനെ തോളി ലേറ്റി നടന്നവരുടെ അതിബുദ്ധി മൂലമാണ്.

മുടക്കിനെ അവഗണിച്ച് തന്റേടത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും കൂടി നേരെ നിൽക്കാൻ മെത്രാൻ പക്ഷക്കാർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകിക്കൊണ്ട് മനോരമ തുടർച്ചയായി എഴുതി പ്രചാരണം നടത്തി. ഈ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ മെത്രാൻ പക്ഷക്കാരുടെ മനോവീര്യത്തെ അംബരത്തോളം ഉയർത്തി ഉറപ്പിച്ചു. മുടക്കിനെതിരെ ജനസഹസ്രങ്ങളെ മനോരമ അണിനിരത്തി. അക്കാലത്തെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ ഇസ്ലാം. എം. പാറേട്ട്

എഴുതിയ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ (മലങ്കര നസ്രാണികൾ, വാല്യം 4) എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. മുട്ടാളന്മാരുടെ മുഷ്കിന്റെ തട്ടകമായി മാറിയ പഴയസെമിനാരിയും വിശാലമായ അങ്കണവും അവിടത്തെ ആക്രോശങ്ങളും പോർവിളികളും ഒന്നും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മനക്കരുത്തിനും അതുല്യമായ ശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്തിനും ഒട്ടും മങ്ങലേൽപ്പിച്ചില്ല. ഭാവി പരിപാടിയെപ്പറ്റി മാമ്മൻ മാപ്പിളയും ഫാ. പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസും, എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജിയും, കെ. വി. ചാക്കോയും മറ്റും തിരുമേനിയുമായി ചർച്ച ചെയ്തപ്പോൾ “ഇങ്ങനെ അടിസ്ഥാനരഹിതവും കേവലം തുച്ഛവുമായ ഏതെങ്കിലുമൊരു കാരണം പറഞ്ഞ് മലങ്കരസഭയെ മുടക്കി നാനാവിധമാക്കാൻ തക്ക വൈദികാധികാരമുള്ള ഈ അന്ത്യോച്ഛ്യാബന്ധം നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം ഞാനും എന്റെ സന്താനങ്ങളും ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങളായി നിൽക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല” എന്നു വരെ മാമ്മൻ മാപ്പിള പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വികാരക്ഷോഭത്തിന്റെ ആഴം കണ്ട വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി “ഏതായാലും മാമ്മൻ മാപ്പിള അത്ര കണ്ട് കടത്തിപ്പറയാൻ വരട്ടെ” എന്ന് സ്നേഹപൂർവ്വം പറഞ്ഞ് സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി.

തുടർന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായെയും രണ്ടാം നമ്പർ ശത്രുവായ മാമ്മൻ മാപ്പിളയെയും മറ്റും വധിക്കാൻ എതിരാളികൾ താഴത്തങ്ങാടിയിലെ ഏതാനും മുസ്ലീങ്ങളെ ഏർപ്പാട് ചെയ്തതും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അംഗരക്ഷക പ്രധാനിയും, വലിയ സഭാ സ്നേഹിയും അദ്ധ്യാപകനുമായിരുന്ന ആനപ്പാപ്പിയെ സെമിനാരി അങ്കണത്തിൽ വെച്ച് പട്ടാപ്പകൽ വെട്ടിക്കൊന്നതും “കോട്ടയം കൊലക്കേസ്” എന്നറിയപ്പെട്ട കേസിന്റെ വിസ്താരവും തൽസംബന്ധമായ മുഖപ്രസംഗവും എല്ലാം വേണ്ട വിധത്തിൽ മലയാള മനോരമയുടെ താളുകളിൽ തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്നു. മനോരമ മുഖേന മെത്രാൻ പക്ഷത്തിനു വൻ പ്രചാരണം നൽകിയതാണ് മാമ്മൻ മാപ്പിളയോടുള്ള വിരോധത്തിനുള്ള കാരണം.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോടുള്ള പക ഗോപനം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രാരംഭകാലത്ത് ഒന്നര ദശാബ്ദത്തോളം സഭാരംഗത്ത് പ്രവർത്തിച്ച മാമ്മൻ മാപ്പിളയ്ക്ക് പിന്നീട് തിരുമേനിയോടുള്ള ഭക്തി അന്യൂനം നിലനിർത്താനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുപമഗുണഗണങ്ങൾ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാനും സാധിച്ചു എന്നതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്തു മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു 1927 ഫെബ്രുവരി 27 ന് മാമ്മൻ മാപ്പിള എഴുതിയ “കാലം ചെയ്ത മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ: ചില സ്മരണകൾ” എന്ന മനോരമയിലെ പ്രൗഢസുന്ദരമായ അനുസ്മരണ.

“തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ രഹസ്യമായും പരസ്യമായും ചെയ്തിട്ടുള്ള

പല സംഗതികളും വെളിപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം ലജ്ജിക്കേണ്ടി വരുന്ന യാതൊരു കാര്യവും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിബുദ്ധിശാലിയും അതിധീരനും എന്തെല്ലാം പ്രയാസങ്ങൾ നേരിട്ടാലും അവയെപ്പറ്റിയുള്ള വിഷമതകൾ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും വെളിപ്പെടുത്താൻ സമ്മതം വരാത്ത വിധത്തിൽ അത്യധികം ആത്മാഭിമാനത്തോടു കൂടിയ ഒരാളുമായിരുന്നു.”

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ മാമ്മൻ മാപ്പിളയെപ്പോലെ അടുത്തറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മറ്റൊരു വ്യക്തി ഇല്ലെന്നു ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വർഗീസ് ഒരിക്കൽ ചർച്ച വീക്കിലിയിൽ എഴുതിയിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം വലിയ സഭാ സ്നേഹിയും പ്രശസ്ത ചിത്രകാരനും സഭാചരിത്രകാരനും സാഹിത്യകുശലനുമായ ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വർഗീസ് എഴുതണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ഒരു സഭാസ്നേഹിയായിരുന്ന ചാന്നാനിക്കാട് ഡബ്ളിയു. സി. മാണി എഴുതിയ കത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ ചിത്രമെഴുത്തു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:



ചിത്രമെഴുത്ത് കെ. എം. വർഗീസ്

“വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതാൻ കാലം തികഞ്ഞിട്ടില്ല. എഴുതുവാനുള്ള ആളും ജനിച്ചിട്ടില്ല. ആ മഹാകാര്യം നിവർത്തിപ്പാൻ ഈ പുഴുവും പൂഴിയുമാവുന്ന ഞാൻ ശക്തനല്ല. ഇടക്കിടയ്ക്ക് കാരോലിക്കാ ബാവാ പലപ്പോഴും ഇക്കാര്യം പറയുകയും എന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സ്മര്യപുരുഷന്റെ നിസ്തുലമായ ഗുണവിശേഷവും മഹത്വവും എന്റെ അൽപത്വവും ഒർമ്മിച്ചു ഞാൻ പിന്മാറിക്കളയുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം എഴുതാൻ സാമാന്യ യോഗ്യതയുള്ള മൂന്നു പേർ ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, ഒ. എം. ചെറിയാൻ, എം. പി. വർക്കി. ഇവരുടെ ചെരിപ്പിന്റെ വാറഴിപ്പാൻ ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. കാലം ആ മഹാപുരുഷന്റെ ചരിത്രം പുറത്തിറക്കിക്കൊള്ളും. അത്ര തന്നെ.

വിനീത വിധേയൻ

കെ. എം. വർഗീസ്, പൗരവത്തിക്കുന്ന്

(ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ നോട്ടത്തിലുള്ള യോഗ്യരായ മൂന്നു പേർക്കും ജീവചരിത്രം രചിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് ഇസ്ലാമ്. എം. പാറേട്ടാണു ജീവചരിത്രം എഴുതിയത്. ചിത്രമെഴുത്തു പ്രവചിച്ചതു പോലെ ‘കാലം’ ആ മഹാപുരുഷന്റെ ചരിത്രം പുറത്തിറക്കി)

മെത്രാൻ കക്ഷിയെ എങ്ങനെയെങ്കിലും നേരെ നിറുത്താനായി സമുദായത്തിനു വേണ്ടി മറ്റു സകലതും മറന്നു തലകീഴായി ചാടിയെന്നും മറ്റുള്ളവരെ സ്പർശിക്കുന്ന വാർത്തകൾക്ക് വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെ ഇക്കാനായ പ്രപഞ്ചത്തിലേക്ക് ജീവൽപ്രധാനമായ പ്രശ്നം സഭാകാര്യം മാത്രമാണെന്നും കരുതിയിരുന്നു എന്നും മാമ്മൻ മാപ്പിള ജീവിത സ്മരണയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. “എന്റെ ഉദ്ദേശ നിർവഹണത്തിനായി, മനോരമയെന്നല്ല എന്റെ സമസ്തവും കാഴ്ച വെയ്ക്കാനും ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഞാനും സകലതിലും ഒരു കൈയാണെന്നായിരുന്നു മിക്ക ആളുകളുടെയും ധാരണ” യെന്ന് മാമ്മൻ മാപ്പിള എഴുതി.

കേരളീയരെ മൊത്തം കണ്ടുകൊണ്ടു നടത്തി വന്ന ഒരു മികച്ച പത്രം സമുദായ വാർത്തകൾക്കും സംഭവങ്ങൾക്കും മറ്റും പത്രധർമ്മം പോലും വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അമിത പ്രാധാന്യം നൽകി സഭയുടെയും സഭാംഗങ്ങളുടെയും ശക്തമായ അടിസ്ഥാന പിന്തുണയാർജ്ജിക്കുകയും ‘തങ്ങളുടെ പത്രം’ എന്ന പദവി നേടുകയും ചെയ്തു. മലങ്കര അസോസിയേഷൻ ചേരുമ്പോഴും മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴും മെത്രാന്മാരുടെയും കാതോലിക്കാമാരുടെയും വാഴ്ച നടക്കുമ്പോഴും അവർ കാലം ചെയ്യുമ്പോഴുമെല്ലാം മനോരമ പല പേജുകളാണു അത്തരം വാർത്തകൾക്കു പരമ പ്രാധാന്യം നൽകി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഇന്നും അത് തുടരുന്നു.

ശക്തമായ മുഖപ്രസംഗം

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ മലങ്കരസഭ നേരിട്ട ഗുരുതരമായ ഏതാനും പ്രതിസന്ധികളിൽ മനോരമ ചെയ്ത മഹത്തായ സേവനങ്ങൾ സഭയുടെ നിലനിൽപ്പിനും വലിയ വളർച്ചക്കും കാരണമായി. വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ ജില്ലാ കോടതി വിധിക്കെതിരെ പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗം തിരുവനന്തപുരം ഹൈക്കോടതിയിൽ കൊടുത്ത അപ്പീൽ കേസ് വിധി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്കും കൂട്ടർക്കും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വെള്ളിടിയിായിരുന്നു. വീരരാഘവ അയ്യങ്കാരായിരുന്നു ചീഫ് ജസ്റ്റീസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതികാരവിഷ മലീമസമായ വിധി മാമ്മൻ മാപ്പിള മുതലായ നേതാക്കളെ നടുക്കുകയും തളർത്തുകയും ചെയ്തു. “പ്രചണ്ഡമായ താപകോപ വികാരങ്ങൾ

കൊണ്ട് ഏതാണ്ട് ഉന്മത്തനായ” മനോരമ പത്രാധിപർ എല്ലാം മറന്നു പേനയെടുത്തു. “വീരരാഘവ അയ്യങ്കാരുടെ വിധിയെ അതി പരൂഷമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് അഥവാ ഭർത്സിച്ചുകൊണ്ട് വൈകുന്നേരം എഴുതാനിരുന്ന ഞാൻ രാത്രി മുഴുവനും ഇരുണെഴുതി. നേരം പരുപരെ വെളുത്തപ്പോഴും എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അത്ര കലികയറിയ എഴുത്തായിരുന്നു അത്. എന്തൊക്കെയാണ് എഴുതിയതെന്ന് എനിക്ക് തന്നെ അറിയാൻ വയ്യായിരുന്നു. എഴുതിയത് അപ്പാടെ പ്രസിൽ കൊടുത്തു. പിറ്റേ ദിവസം അതു മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വികാരത്തളലിന്റെ അപസ്മാര ബാധയിലെഴുതിയ ലേഖനമായിരുന്നു അത്.”

പക്ഷേ തങ്ങളുടെ സർവ്വവും നശിച്ചെന്നുള്ള നിരാശതയുടെ അഗാധ ഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു താണുപോയിരുന്ന മെത്രാൻപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വൈദ്യുതശക്തി ആവാഹിച്ചിരുന്ന മൃതസഞ്ജീവനിയുടെ ഫലമാണ് കാണപ്പെട്ടത് എന്നുള്ള വസ്തുത സസന്തോഷം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

“അങ്ങനെ കരകാണാത്ത നിരാശതയിൽ താണുപോകേണ്ടതില്ലെന്നും ഇനിയും സമുദായത്തിന് ജീവിക്കാനും ഒരുപക്ഷേ പച്ച പിടിച്ചു തഴച്ചു വളരാൻ പോലും ആശാ രശ്മികൾ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ഞാൻ സമുദായാംഗങ്ങൾക്കു ഉറപ്പും ധൈര്യവും നൽകിയത്. അവരുടെ കുമ്പിഴ മനസ്സ് മെല്ലെ വിടർന്ന് ഉന്മൂലമായി അനങ്ങിത്തുടങ്ങി. സ്തംഭനം പ്രാപിച്ച സമുദായാംഗങ്ങളെ തഴുകിയുണർത്തണമെന്നുള്ള എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഫലിച്ചു.

“175 ഖണ്ഡികകളുള്ള വിധിയുടെ മൂക്കാലേ അരക്കാൽ ഭാഗവും വട്ടശ്ലേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തകർക്കാൻ എഴുതിയതായിരുന്നു. എന്നാൽ വിധിയുടെ അവസാന ഭാഗത്തുള്ള ഏതാനും വാചകങ്ങളിൽ സമുദായത്തിന്റെ ഭാവി ഒരു തലനാരിഴയിലെന്ന പോലെ തങ്ങി നിന്നിരുന്നു. അവയുടെ ചുരുക്കം ഇങ്ങനെയാണ്: “യാക്കോബായ സഭയുടെ ട്രസ്റ്റികളായിരുന്ന മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ, കോനാട്ടു മല്പാൻ, സി. ജെ. കുര്യൻ എന്നീ മൂന്നു പേരിൽ വട്ടശ്ലേരിൽ മാർ ദീവനാസേയ്യാസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പാത്രീയർക്കീസ് ബാവാ മുടക്കിയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും ട്രസ്റ്റി സ്ഥാനവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെ ശേഷിക്കുന്നത് അത്താനാസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആണ്. അദ്ദേഹം ബാവായിൽ നിന്നു പട്ടമേറ്റതാണെങ്കിലും മലങ്കര സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗികമായ അംഗീകാരം കിട്ടിയിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അതിനാൽ ജനങ്ങളുടേതായി വീണ്ടും ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തണം.”

അപ്പോൾ ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയിരുന്നാലും അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും ട്രസ്റ്റി സ്ഥാനവും ഉറച്ചു കിട്ടണമെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ വകയായി വീണ്ടു മൊരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തണം. ഇവിടെയാണ് എന്റെ ലേഖനം മെത്രാൻ പക്ഷക്കാർക്കു പുതിയ ആശയം ധൈര്യവും പ്രബുദ്ധതയും നൽകിയത്. യാക്കോബായ സുറിയാനി സഭ വകയായി മലങ്കരയുണ്ടായിരുന്ന 470 പള്ളികളിൽ മൂന്നുറോളം പള്ളിക്കാർ വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്ഷത്ത് ഉറച്ചുനിന്നു. അതിൽ അവർക്കു മനോധൈര്യം നൽകിയതു മനോരമയിലെ ലേഖനമായിരുന്നു. നേരെ മറിച്ചു ആശക്കു വഴിയില്ലെന്നു ധരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു വോട്ടു ചെയ്യാൻ അവർ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു.”

പിന്നീട് മൂന്നു ദശാബ്ദം നീണ്ടുനിന്ന സഭാ സമാധാനാലോചനകളിലും, സഭാ കേസുകളിലും, സഭയുടെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും മറ്റും മാമ്മൻ മാപ്പിളയും മനോരമയും സജീവമായി പങ്കെടുത്തു സഭയുടെ അത്താണിയായി മാറി എന്നതാണു ചരിത്രസത്യം. മലങ്കര സഭയ്ക്ക് 1951-ലെ തിരു - കൊച്ചി ഹൈക്കോടതി വിധിയും മറ്റൊരു വെള്ളിടിയാതിരുന്നു.

സമുദായം അതിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി വീണ്ടും ആശങ്കാകുലരായപ്പോൾ കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള മനോരമയിൽ എഴുതിയ യുക്തിഭദ്രവും, ചിന്തോദ്ദീപകവും, ശക്തവുമായ മുഖപ്രസംഗത്തിലെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ സഭയ്ക്കു “പകൽ മേഘസ്തംഭവും രാത്രി അഗ്നിത്തൂണും” ആയി ഭവിച്ചു. ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു അതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി മനോരമ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു മുഖപ്രസംഗത്തിന്റെ പ്രസക്തവും സുപ്രധാനവുമായ ഭാഗങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുകയാണ്:

ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ ഭാവം

ഏതാണ്ട് അര ദശാബ്ദക്കാലമായി നടന്നുവന്ന “സമുദായക്കേസ്” ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സമുദായത്തിന് പരിപൂർണ്ണ ദോഷകരമായി തിരു - കൊച്ചി ഹൈക്കോടതി ഇപ്പോൾ വിധിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഏതാണ്ടു മൂപ്പതു വർഷം പുറകോട്ട് എന്റെ സ്മരണ പോകുന്നു. മൂപ്പതു വർഷമെന്നല്ല, അതിലും പുറകോട്ട് ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സമുദായം അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധത്തിൽ നിന്നു വേർപിരിഞ്ഞു നിൽക്കാനിടയായ സംഭവഗതികളും സാഹചര്യങ്ങളും, അതിനും മുമ്പ് യാക്കോബായ മലങ്കര സഭ ഒന്നായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന കാലങ്ങളു മെല്ലാം ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെനപോലെ എന്റെ

സ്മൃതിപഥത്തിലൂടെ ഇപ്പോൾ രംഗംപ്രതി കടന്നുപോകുന്നു.

ഞാൻ യൗവനപ്രായത്തിലെത്തിയ നാൾ മുതൽ, ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏകദേശം 60 വർഷക്കാലത്തെ മലങ്കര യാക്കോബായ സുറിയാനിസഭയുടെ സംഭവബഹുലമായ ചരിത്രത്തിന് ഞാൻ ഒരു ദൃക്സാക്ഷിയും, അതിലൊരു പക്ഷത്തിന്റെ - ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ - ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആരംഭം മുതൽ അതിലെ ഒരു എളിയ പ്രവർത്തകനുമായിരുന്നു. അന്നു സമുദായരംഗത്തു നടമാടിയിരുന്ന വീരപുരുഷന്മാർ മിക്കവാറും എല്ലാവരും തന്നെ ഇന്നു കഥാവശേഷമായിരിക്കുന്നു. അവിസ്‌മരണീയനായ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനി, യശഃശരീരന്മാരായ ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ, സി. ജെ. കുര്യൻ, കോനാട്ട് മൽപ്പാൻ, എം. എ. ചാക്കോ ആദിയായി ഉഭയകക്ഷികളിലും മുന്നിട്ടുനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന നേതാക്കന്മാരിൽ മിക്കവാറും ഇന്നു പരലോക പ്രാപ്തരായിരിക്കുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്കു വേണ്ടി എന്റെ എളിയ കഴിവുകളനുസരിച്ച് കുറെയൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ഞാൻ ജീവിതനദിയുടെ തീരത്തിലെത്തി മറുകര കടക്കാൻ സമയം കാത്തു നില്ക്കുകയാണ്. അങ്ങനെയുള്ള പൂർവ്വസ്മരണകളിൽ, പ്രത്യേകമായി 30 വർഷം മുമ്പുള്ള ഒരു സംഭവം ഇന്നത്തെ ഹൈക്കോടതിവിധി സന്ദർഭത്തിൽ എന്റെ മനസ്സിൽ പൊന്തിവരുന്നു. ഇന്നത്തെയും അന്നത്തെയും സംഭവങ്ങൾ തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ട്. അന്നും വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ മെത്രാൻ പക്ഷത്തിന്റെ സകല ആശങ്കളെയും ലൗകികദൃഷ്ട്യാ തകർക്കുന്ന ഒരു വിധി തിരുവിതാംകൂർ ഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റീസായിരുന്ന വീരരാഘവയ്യങ്കാർ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു.

അന്നത്തെ സങ്കുചിതമായ ദർശനകോടിയും മാനദണ്ഡ ധാരണകളും ഇക്കഴിഞ്ഞ പത്തു മുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കണം. അനുഭവജ്ഞാനത്തിലൂടെ ലോകം വളരുകയും ചിന്താപരിപക്വത പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോറും കൂറേക്കൂടി വിശാലമായ വീക്ഷണകോടികളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങളെ നോക്കാനും, അവയ്ക്ക് ഉള്ളതിലധികം പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാതെയിരിക്കാനും നാം പഠിക്കുന്നു. ശരിയായ ഒരു ഗുരുലഘുത്വബോധം നമുക്ക് ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഓരോ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരപരമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്ക് അവ അർഹിക്കുന്നത്ര പ്രാധാന്യം മാത്രം കല്പിക്കുവാൻ നാം ശീലിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ ഹൈക്കോടതിവിധിയെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ചിന്താവൃത്തിയും ഇന്നത്തെ വിധി കേട്ടപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ചിത്തവൃത്തിയും

തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കാരണം, അന്നു നമ്മുടെ ജീവിതഗതിയിൽ വട്ടിപ്പണക്കേസിനു നാം കല്പിച്ചിരുന്ന പ്രാണസ്पर्ശകമായ പരമപ്രാധാന്യം ഇന്നു നമ്മിൽ പലരും അതിനു കല്പിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു തന്നെ. ഇന്ന് അതിനേക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന അനേകം സാർവലൗകിക സംഭവഗതികൾ ദിനം പ്രതി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെ ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ ഒന്നര ശതമാനം മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികളുള്ളൂ. അതിൽ തുച്ഛമായ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഈ തെക്കേ കോണിൽ നിവസിക്കുന്ന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ വരുകയുള്ളൂ. ഇൻഡ്യയിലെ ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ അത്ര തുച്ഛമായ ഒരു സ്ഥാനം മാത്രമുള്ള ഒരു ജനതയുടെ സ്വകാര്യപരമായ ഈ ഒരു പ്രശ്നം - വട്ടിപ്പണക്കേസ് - ഒരു അഖിലേന്ത്യാ വീക്ഷണകോടിയിൽ നിന്നോ സാർവലൗകിക വീക്ഷണകോടിയിൽ നിന്നോ നോക്കുന്ന വർക്ക് എത്രമാത്രം അപ്രധാനമായും അഗണ്യമായും തോന്നുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വട്ടിപ്പണക്കേസ് എങ്ങനെ വിധിച്ചാലും അക്കാരണം കൊണ്ടു വ്യക്തികളുടെയോ ജനസമുദായങ്ങളുടെയോ ലോകത്തിന്റേയോ ദൈനംദിന ഗതിക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ലോകം പഴയപടി അതിന്റെ ജീവസന്ധാരണത്തെ സ്पर्ശിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതമായി മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടേയിരിക്കും.

അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ വിധി മൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭവിഷ്യത്ത് ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സമുദായാംഗങ്ങളായ ആർക്കും തന്നെ തെല്ലു നൈരാശ്യമോ ഉൽക്കണ്ഠയോ തോന്നേണ്ട കാര്യമില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഒന്നാമതായി എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. ഇങ്ങനെയുള്ള വിപരീതാനുഭവങ്ങൾ ജീവിതസാധാരണങ്ങളാണ്. വ്യക്തികളും സമുദായങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളും ഇങ്ങനെയുള്ള അനുഭവ വൈവിധ്യങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ അവരവരുടെ ഭാഗ്യേയശ്രേയസ്സിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളൂ. കൈയ്പുള്ള അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു മാത്രമേ ജീവിതത്തിൽ സ്ഥായിയായ ധർമ്മിക മാധുര്യം ഒഴുകിവരാറുള്ളൂ.

ഈ അവസരത്തിൽ നാം ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാംഗങ്ങൾ നമ്മുടെ സഹോദരസഭയായ മാർത്തോമാ സഭയുടെ ഇന്നത്തെ അസുയാർഹമായ നിലയും അങ്ങനെയൊരു നിലയിൽ എത്തിച്ചേരാൻ അവർക്കു സഹായകമായി ഭവിച്ച പരിതസ്ഥിതികളും അനുസ്മരിക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ഇന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെയുള്ള ഗതിമുട്ടിയ ഒരു സന്ദർഭം വന്നു ചേർന്നതു കൊണ്ടാണ് അവർ “മനമങ്ങും ജഡമിങ്ങും” എന്ന മട്ടിൽ

സംശയിച്ചു പുറകോട്ടു നിൽക്കാതെ അസ്ഥിരങ്ങളായ ഭൗതിക താൽപര്യങ്ങളെ പിൻതള്ളി ധൈര്യസമേതം മുന്നോട്ടു തന്നെ നടന്നത്. അന്നവർ പ്രദർശിപ്പിച്ച ത്യാഗസന്നദ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യസന്നേഹത്തിന്റെ ഫലമായി ഇന്നവർ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയെന്ന നിലയിൽ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള വളർച്ചയും ഉയർച്ചയും അവരുടെ ആദ്യകാല വിഷമഘട്ടത്തോടു സാമ്യം വഹിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ പ്രതിസന്ധിയിൽ നമ്മെ ചിന്തിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

നിശേഷം ഗതിമുട്ടിയ ഒരു വിഷമഘട്ടം ലോകചരിത്രത്തിൽ മറുവഴികണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആരെയും ഇന്നുവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വാതിൽ അടയുമ്പോൾ മറ്റൊന്നു തുറക്കും. അടഞ്ഞ വാതിൽക്കൽ തന്നെ കൈയും കെട്ടി കണ്ണും മിഴിച്ച് ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിൽക്കുന്നവനു വേറെ യാതൊരു വാതിലും തുറന്നു കിട്ടുകയില്ല. അതാണു ലോകഗതി. പ്രകൃതിനിയമവും ആ വഴിയാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. സ്വയം സഹായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വ്യക്തികളെയും സമുദായങ്ങളെയും രാഷ്ട്രങ്ങളെയും കൈകൊടുത്തു നേർവഴിക്കു നയിക്കാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന കരുണാമൂർത്തിയായ ദൈവത്തിൽ നമുക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. നാം നിരാശയും പരാജയ മനോഭാവവും ഉപേക്ഷിക്കണം. മനുഷ്യപുരോഗതിക്ക് ഏറ്റവും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ സ്വാശ്രയശീലത്തിലും അഭിമാനകരമായ സ്വാതന്ത്ര്യപരിപാലനത്തിലും നമുക്ക് ഒരു സഭയെന്ന നിലയിൽ വേണ്ട പരിശീലനം നൽകാനും അങ്ങനെ സഭാപരമായ നമ്മുടെ കഴിവുകളെ ലോകോപകാരപ്രദമാവെണ്ണം പൂർവാധികം വികസിപ്പിക്കാനും ദൈവം നമുക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണിത്. ആ വിധത്തിൽ നാം ഇതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും, നമ്മുടെ സഭയുടെ ഭാവിയെ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപവൽക്കരിച്ചു നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകാനുള്ള നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യാനുള്ള കാലം സമാഗതമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ദൃഢമായ അഭിപ്രായം. ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ ഒരു സ്വതന്ത്രനില പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ മുമ്പോട്ടു പോകുന്നതിന് എല്ലാ വിധത്തിലും അനുകൂലമായ രംഗഭൂമി ദൈവകാരുണ്യം കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ സജ്ജീകൃതമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമാണ്. അതിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഉപാധി കാരോലിക്കാസ്ഥാപനമാണ്.

ഈ സഭയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി സർവശക്തനായ ദൈവത്തിന് മുൻകൂട്ടിയുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ മുൻകുറിയെന്നവണ്ണം കാരോലിക്കാസ്ഥാപനം ഇവിടെ ഇതിനകം ഉറപ്പായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടാനിടയായത് നമ്മുടെ സഭാ സ്വാതന്ത്ര്യ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും മഹനീയവും അതിപ്രധാനവുമായ ഒരു ആശാസഭേതം തന്നെ. സഭയുടെ ഉൽക്കർഷേച്ഛ

ഉന്നത സ്ഥാനത്തിൽ രൂപം കൈകൊണ്ടു നിലകൊള്ളുന്നു. പ്രസ്തുത സ്ഥാപനത്തെ സർവാത്മനാ പരിപോഷിപ്പിച്ചു സഭാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മണിമകുടമെന്ന നിലയിൽ ആദരിച്ച് അനുഗമിക്കുക മാത്രമേ ഇനി നാം ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ. ലോകത്തിലെ പ്രധാന അംഗീകൃത സഭകളുടെ അംഗീകാരം കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനത്തിനും തദ്വാര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയ്ക്കും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതേപ്പറ്റി ലവലേശം സങ്കോചത്തിന് അവകാശമില്ല. തികച്ചും അഭിമാനത്തിനേ വകയുള്ളൂ. കാതോലിക്കാസ്ഥാപനത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നാം സ്വതന്ത്രപാതയിലൂടെ സംഘടിതമായും ഐക്യതയോടും ദൃഢനിഷ്ഠയോടും കൂടി മുന്നോട്ടു പോയാൽ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയ്ക്ക് അതിശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി എനിക്കു ലവലേശം സന്ദേഹമില്ല.

ഇതേപ്പറ്റി എനിക്കു കൂടുതലായി ചില സംഗതികൾ പറയാനുള്ളത് അടുത്ത ലക്കത്തിലായിക്കൊള്ളാം. ഭരണഘടന അനുസരിച്ച് ഈ കേസിലെ വിധിയിന്മേൽ സുപ്രീംകോടതിയിൽ അപ്പീൽ കൊടുക്കാനുള്ള അനുവാദം വിധി പ്രസ്താവിച്ച ജഡ്ജിമാർ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും പുതിയ ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടന അനുസരിച്ച് ഈ നിഷേധം ഉത്തരവിനെ തിരായി സുപ്രീംകോടതിയിൽ ഹർജി ബോധിപ്പിക്കുവാൻ അവകാശമുള്ളതായി നിയമവിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു സാധ്യമാണോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചറിയാൻ വലിയ പ്രയാസമോ കാലതാമസമോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അതിനു വേണ്ട നടപടികൾ തൽക്ഷണം തന്നെ നടത്തുന്നതാണെന്നും അധികൃതമായി അറിയുന്നു. അങ്ങനെ ഈ ഹൈക്കോടതി വിധി അസ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കിട്ടുമെന്നാർക്കും ധൈര്യം പറയാവുന്നതല്ല; പറയുന്നുമില്ല. ഏതായാലും ആ കാര്യം ഒരു വഴിയിൽകൂടി മുറയ്ക്കു നടക്കട്ടെ. ഇപ്പോഴത്തെ ഹൈക്കോടതി വിധി അവസാന വിധിയാണെന്നു തന്നെ കണക്കാക്കിക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ സമുദായത്തിന്റെ ഭാവി കഴിയുന്നത്ര ശോഭായമാനമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനായി സമുദായാംഗങ്ങളായ സകല ആളുകളും സമ്പൂർണ്ണമായ ത്യാഗസന്നദ്ധതയും ദീർഘദൃഷ്ടിയും പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു (മലയാള മനോരമ, 1951 ഡിസംബർ 22).

2

ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വിഷമസന്ധിയിൽ ആശയ്ക്കുള്ള ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗം കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനത്തിന്റെ മഹനീയ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയായി നാം മുന്നോട്ടുപോകുക എന്നുള്ളതു മാത്രമാണെന്നു ഞാൻ മുന്നൊരു ലക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗതിമുട്ടുന്ന വിഷമ

ഘട്ടങ്ങൾ വരുമ്പോൾ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു താൽക്കാലിക പോംവഴിയെന്ന വിധത്തിൽ ഒന്നുകിൽ അടുത്തുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും ഒരു സഭയിൽ ചേർന്നുകൂടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലുംമാകട്ടെ എന്നൊരു നൈരാശ്യത്തിൽ അന്ത്യോന്ത്യോ ബന്ധത്തിനു തന്നെ കീഴ്പ്പെട്ടു കൊടുക്കുകയോ ചെയ്താലും തരക്കേടില്ല എന്നൊരു പ്രലോഭനം ചിലർക്കു തോന്നാവുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. ഒരു സഭയെന്ന നിലയിൽ അതു രണ്ടും നടപ്പുള്ള കാര്യമല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാകാനില്ലെന്നും അതിനാൽ ഇപ്പോൾ അക്കാര്യം ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമേയില്ലെന്നുമാണ് എന്റെ സുദ്യുധമായ അഭിപ്രായം.

ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ ഒട്ടും പരിഭ്രമിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭയായി മുന്നോട്ടു പോകാൻ തക്ക കഴിവുകൾ ദൈവം നമുക്ക് ധാരാളമായി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ കാതോലിക്കാ ബാവാ തിരുമേനിയെ പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ പാത്രിയർക്കീസായി അവരോധിക്കാനുള്ള സകല സാധ്യതകളും ഹൈക്കോടതി വിധി മൂലം നമുക്കു ലഭ്യമായിട്ടുണ്ട്. അതു നിമിത്തം നമ്മുടെ സമുദായ നിലയും അഭിമാനവും ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിൽ സീമാതീതമായി ഉയരുന്നതാണ്. അങ്ങനെ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര പരമാധികാരത്തിന്റെ തണലിൽ ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭയായി മുന്നോട്ടു പോകുന്ന പക്ഷം, ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയ്ക്ക് സ്വകീയമായ ഒരു വ്യക്തിത്വവും പൂർവ്വാധികം വിപുലമായ സേവനസാധ്യതകളും അഭിമാനകരമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും വളർച്ചയും പുരോഗതിയും നമ്മുടെ ഭാവിപഥത്തിൽ പൂക്കൾ വിരിക്കും. ഭാവി തലമുറകൾ നമ്മെപ്പറ്റി അഭിമാനം കൊള്ളും. പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഇരുമ്പു നൂകം വലിച്ചെറിഞ്ഞു കളഞ്ഞവരെന്നുള്ള പ്രശസ്തിക്കു നാം അവകാശികളാകും. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വിജയചിഹ്നമായ കുരിശു പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന എപ്പോഴും ക്ലേശ പീഡകളിലൂടെയും നമ്മെ നയിച്ചും ലൗകികവും ആത്മീയവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യ കിരീടം നമ്മുടെ സഭയുടെ ശിരസ്സിൽ ചാർത്തും. നമുക്ക് മുന്നോട്ടു പോകാം.

(മലയാള മനോരമ 1951 ഡിസംബർ 25)

കേസുവിധി മൂലം സഭാധ്യക്ഷന്റെ ആസ്ഥാനമായ പഴയസെമിനാരി കൈവിട്ടുപോയേക്കുമോ എന്ന സംശയത്തിന്റെയും ഭീതിയുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിലാണു കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പത്തിരുനൂറു മണിക്കൂർ കൊണ്ട് ഒന്നര ലക്ഷത്തോളം രൂപ പിരിച്ചു സഭയുടെ ഇന്നത്തെ ആസ്ഥാനമായ ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമന നിൽക്കുന്ന ഏഴെട്ടേക്കർ സ്ഥലം അധികമാരും അറിയാതെ വാങ്ങിയത്.

കേസ് വിധിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ദേവലോകം അരമന നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം വാങ്ങിയത് പി. സി. ഏബ്രഹാം പടിഞ്ഞാറേക്കര, എം. സി. മാത്യു മാളിയേക്കൽ എന്നിവരുടെ പേരിലായിരുന്നു. തന്റെ സഹോദരീപുത്രനും ദീർഘകാലം സഭാ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ച ശേഷം ഇപ്പോൾ സമുദായ ട്രസ്റ്റിയായി തുടരുന്ന സമുന്നത സഭാസന്നേഹിയുമായ പി. സി. ഏബ്രഹാമിനെ സഭാപ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് ആനയിച്ചതും കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയായിരുന്നു എന്ന കാര്യം പലർക്കും അജ്ഞാതമായിരിക്കും. തന്റെ “ജന്മി”യായിരുന്ന ഏബ്രഹാമിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ. ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവായ്ക്കും വലിയ താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

പഴയസെമിനാരിയെ ഓൾഡ് ഡൽഹിയോട് ഉപമിക്കാമെങ്കിൽ ദേവലോകം അരമന സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ന്യൂഡൽഹിയാണ്. ഇതുമാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെയും ഒരു നിത്യസ്മാരകം ആണെന്നു ആധുനിക സഭാചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്കു നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാകും. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ, സഭാസംബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സമാധാന ആലോചനകളിലും മറ്റും സഹോദരന്മാരായ കെ. സി. ഈപ്പനും, കെ. സി. ചാക്കോയും പങ്കെടുക്കുകയും സൽപ്രേരണകൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്ന കാര്യവും എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

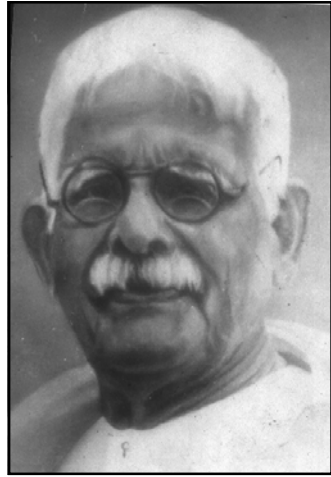
മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കാലശേഷം ചീഫ് എഡിറ്ററായിരുന്ന കെ. എം. ചെറിയാനും മനോരമയും സഭാകാര്യങ്ങളിൽ സ്വപിതാവിന്റെ കാലടികളിൽ നടക്കുകയും സമാധാന ചർച്ചകളിലും സഭയുടെ മറ്റെല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

കെ. എം. ചെറിയാന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചും കാലശേഷം ഇന്നും മലയാള മനോരമയും കെ. എം. മാത്യുവും സഭൈക്യ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യം എടുത്തുവരുന്നു. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കാലശേഷം കെ. എം. ചെറിയാൻ, കെ. എം. മാത്യു എന്നിവർക്കു സഭാകാര്യങ്ങളിൽ അനുഭവസമ്പന്നനും, ചർച്ച് വീക്കിലി പത്രാധിപരും മനോരമയുടെ മാനേജറും പിന്നീടു ലീഡർ റെറ്ററുമായി ദീർഘകാലം പ്രവർത്തിച്ച മിതവാദിയുമായ എൻ. എം. ഏബ്രഹാം ഉപദേശങ്ങൾ നൽകിവന്നു. കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയിൽ നിന്ന് ഏബ്രഹാമിനു ലഭിച്ച സന്മാർഗ്ഗ പരിശീലനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണിതെന്നു തരപ്പിച്ചു പറയാനാവും.

കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, കെ. എം. ചെറിയാൻ, എൻ. എം. ഏബ്രഹാം മുതലായവരുടെ തിരോധനത്തിനു ശേഷം ലോകം ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക രംഗങ്ങളിലും വിവര വിജ്ഞാന വ്യാപന രംഗത്തും കൂതിച്ചുചാട്ടം നടത്തി.



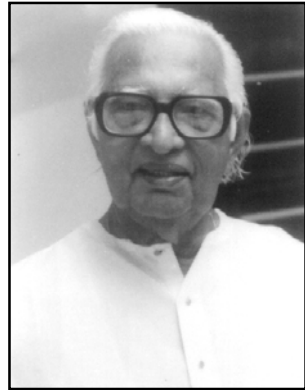
കെ. ഐ. വർഗീസ് മാപ്പിള



കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള



കെ. എം. ചെറിയാൻ



കെ. എം. മാത്യു



എൻ. എം. ഏബ്രഹാം



മാമ്മൻ വർഗീസ്



മാമ്മൻ മാത്യു

തമുലം പത്രപ്രസിദ്ധീകരണ - പ്രചാരണ രംഗത്തും മറ്റും വൻ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കുകയും ഇന്നും നേട്ടങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറമെ ഒന്നായി തേടി എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്നത്തെ മുഖ്യ പത്രാധിപർ കെ. എം. മാത്യു അത്യാധുനിക വിവര വിജ്ഞാന സാങ്കേതിക പുരോഗതി മുൻകണ്ടുകൊണ്ട് മനോരമയെ പുതിയ ഒരു യുഗത്തിലേക്കു നയിച്ചതും നയിക്കുന്നതും മറ്റും വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കാതെ, മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കാലത്തേക്കു മനോരമ തിരിച്ചുപോകണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷം സമുദായത്തിലുണ്ടെന്ന് അവരുടെ ചില പ്രസ്താവനകൾ സാക്ഷിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയ്ക്കു പൊതുവേയും കേരളത്തിലെ മൂന്നുകോടി ജനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും സേവനം ചെയ്യാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ - ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഷാപത്രമായ - മനോരമയുടെ അടിസ്ഥാനശക്തികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മലങ്കര സുറിയാനി സമുദായത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം എന്നും നിലകൊള്ളണമെന്നു പറയുന്നവർക്കുള്ള സ്ഥാനം മനോരോഗാശുപത്രിയോ മറ്റോ ആയിരിക്കും. പത്രവും ഒരു വലിയ ആധുനിക വ്യവസായമായി മാറിയപ്പോൾ - സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ - പഴയകാലത്തെപ്പോലെയുള്ള മുല്യങ്ങൾക്കും പത്രധർമ്മ ചിന്തകൾക്കും മാറിയ പരിതസ്ഥിതിയിൽ കുറെ മാറ്റങ്ങൾ വരാം. സമൂഹത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും സഭയിലും ഉണ്ടാകുന്ന അനുകൂല പ്രതികൂല സംഭവവികാസങ്ങളെ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കാനോ ഒതുക്കാനോ മത്സരാത്മകമായ പത്രലോകത്തു സാധിക്കുകയില്ല.

വാർത്തകൾ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ഒരുപോലെ പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കാലം ഇങ്ങിനെയായിരിക്കാതെ കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം പത്രങ്ങൾ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുടെ മിത്രങ്ങളും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ ശത്രുക്കളും ആയിത്തീരുന്നു. മനോരമയെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു സത്യമാണ്. വടക്കൻ ഭദ്രാസനങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മനോരമ പലപ്പോഴും വേണ്ടത്ര സഹായകമായിരുന്നില്ലെന്ന് അവിടുത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗങ്ങൾ പരാതിപ്പെടുന്നതിൽ കഴമ്പില്ലെന്നു പറയാനാവില്ല.

അങ്കമാലി ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആഗോള പ്രശസ്ത സഭാനേതാവും ആയിരുന്ന ഡോ. പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസിന്റെ ബഹുമുഖ സഭാ - ഭദ്രാസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ന്യൂനപക്ഷമായ വിഘാതവിഭാഗം തുരങ്കം വയ്ക്കാൻ തന്ത്രപൂർവ്വം നേടിയെടുത്ത അർഹതയില്ലാത്ത പത്രവാർത്തകൾ വലിയ തടസ്സമുണ്ടാക്കിയതായി മലയാള മനോരമയുടെ വലിയ സുഹൃത്തായിരുന്ന അദ്ദേഹം തന്നെ പത്രാധിപരോടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ഒരു രഹസ്യമല്ല. അതായത് യഥാർത്ഥ സേവന

പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പ്രചാരണം ലഭിക്കുന്നതിനു പകരം ആരവാരം ഉണ്ടാക്കിയ ബറബാസിന്റെ അനുയായികൾക്കു കൂടുതൽ പിന്തുണ ലഭിച്ചു എന്നു ചുരുക്കം.

ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രം പറഞ്ഞാൽ കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും. 2002 സെപ്തംബർ 15 നു പത്തനംതിട്ട മാക്കാംകുന്ന് പള്ളി മൈതാനത്തു കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപന നവതി പ്രമാണിച്ച് ആയിരക്കണക്കിനു സഭാംഗങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ഒരു മഹാസമ്മേളനവും റാലിയും നടന്നു. കോട്ടയം എഡീഷനിൽ 16 -നു ബാവാ പ്രസംഗിക്കുന്ന പടവും “സഭയുടെ ആവശ്യം നീതി നടപ്പാക്കണം എന്നു മാത്രം: കാതോലിക്കാ ബാവാ” എന്നു മൂന്നു കോളം തലക്കെട്ടുള്ള അരക്കോളം വാർത്തയും വന്നു. മനോരമയുടെ മലബാർ പതിപ്പിലും മറ്റും “നീതി നടപ്പാക്കണം: കാതോലിക്കാ ബാവാ” എന്നു ചെറിയ 18 പോയിന്റ് തലക്കെട്ടും കോട്ടയം എഡീഷനിൽ വന്ന വാർത്തയുടെ ലീഡു മാത്രം ചേർത്ത് മൂന്നിഞ്ചു വാർത്തയും ഇട്ടു.

“ഒരു സംഭവം നടക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു വെളിയിലുള്ളവർക്കു ആ വാർത്ത നിഷേധിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നും അറിയേണ്ട; ഞങ്ങൾ തരുന്നതു മാത്രം വായിച്ചാൽ മതി.” മിക്ക സമുദായ വാർത്തകളുടെയും പരസ്യങ്ങളുടെയും സ്ഥിതി ഇതാണ്. ഇതു വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കണം. മലബാറിലുള്ളവരും കേരളത്തിനു വെളിയിലുള്ളവരും സമുദായ വാർത്ത അറിയാൻ മറ്റു പത്രങ്ങളെയും ടി. വി. യേയും നല്ല ദേശീയപത്രമായ ‘ഹിന്ദു’ വിനെയും ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. “എല്ലാ വാർത്തയും എല്ലാ യിടത്തും നൽകാമെന്നു ഞങ്ങൾ ഏറ്റിട്ടില്ല” എന്നതായിരിക്കും ചോദിച്ചാൽ പത്രങ്ങൾ നൽകുന്ന മറുപടി. തന്നിമിത്തം മിക്കവരും ചോദിക്കാറു മില്ല. ഇന്നത്തെ അടിമുടി മാറിയ ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിജ്ഞാന വ്യാപന യുഗത്തിൽ മലയാള മനോരമയുടെ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്ന യുവതലമുറയിലെ പരിഷ്കൃതരായ അംഗങ്ങൾ പ്രശസ്തരായ മുൻഗാമികൾ നടന്ന പാതയിലൂടെത്തന്നെ ഒട്ടും മാറാതെ ചരിക്കണമെന്നനുശാസിക്കുന്നത് ശരിയല്ലല്ലോ.

പണ്ട് ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിനായി നടത്തിവന്ന ‘നായർ ഹോട്ടൽ’ എന്ന മാതൃകയിൽ മേലിൽ ഒരു പത്രത്തിനും ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിനു മാത്രമായി പ്രവർത്തിച്ചു വളർന്നുയരാനാവില്ല. ഈ നഗ്ന യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മനോരമയ്ക്ക് എതിരെ ചിലർ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും തൊടുത്തുവിടുന്ന വിമർശനശരങ്ങൾ പലപ്പോഴും ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തു പതിക്കാതെ ഒടിയുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി നോക്കുന്നപക്ഷം കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങളായി മണിച്ചന്റെ മണി പിടുങ്ങിയ മാർക്സിസ്റ്റ് (മദ്യ) പാർട്ടിയുടെയും വിഘടിത

യാക്കോബായ വിഭാഗത്തിന്റെയും ചെയ്തികൾക്കു മനോരമ കൂടുതൽ സ്ഥലം ലോപമെന്നേ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും രാജ്യത്തിനും സഭയ്ക്കും നന്മ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു പ്രത്യേക തെളിവുകൾ ഒന്നും നിരത്തേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. രണ്ടു കൂട്ടരും ശക്തമായ മനോരമയ്ക്ക് നേരെ നിഷ്ഠൂരമായ വിധത്തിൽ കല്ലേറു നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചിലർ ഇന്നും എറിയുന്നു. ഞാൻ മനോരമയിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന 1953 മുതൽ 1990 വരെ നാലുദശാബ്ദത്തിനിടയിൽ ഒട്ടധികം തവണ മനോരമയ്ക്കു കല്ലേറു കിട്ടിയതായി ഓർക്കുന്നു. ഏറ്റവും ശക്തമായ കല്ലേറു ലഭിച്ചത് മണർകാട്ടു നിന്നുള്ള ഒരു ജാഥയിൽ നിന്നാണ്. റോഡരുകിലുള്ള കെട്ടിടത്തിന്റെ രണ്ടാം നിലയിൽ അന്നു ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പത്രാധിപന്മാരും മറ്റും വലിയ തൂണുകളുടെ പിന്നിൽ അഭയം തേടി. അതുകൊണ്ടാണ് ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഇന്ന് എഴുതുവാൻ എനിക്കു ആയുസ്സു ലഭിച്ചത്. ഇതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും മനോരമ പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനം അന്യൂനം നില നിറുത്തിവരുന്നു.

മനോരമയേയും നാഷണൽ ക്വയിലോൺ ബാങ്കിനേയും തകർക്കുകയും മാമ്മൻ മാപ്പിളയേയും കെ. സി. ഈപ്പനേയും മറ്റും ജയിലിൽ അടയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ദിവാൻ സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ മരിച്ചപ്പോൾ മനോരമ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങളെയും കഴിവുകളെയും പ്രകീർത്തിച്ച് എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗം മനോരമയുടെ പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമാണ്. കെ. എം. ചെറിയാൻ, കെ. എം. മാത്യു എന്നിവരുമായി ആലോചിച്ച് അന്നത്തെ ലീഡർ റെറ്ററായിരുന്ന - മിതവാദിയായിരുന്ന - എൻ. എം. ഏബ്രഹാമാണ് മുഖപ്രസംഗം എഴുതിയത്. മുഖപ്രസംഗം വായിച്ചശേഷം സുപ്രസിദ്ധ സഭാചരിത്രകാരനായ ഇസ്ലാം. എം. പാറേട്ട്, എൻ. എം. ഏബ്രഹാമിനെ ഫോണിൽ വിളിച്ച് “എടാ നിന്നെ കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ഇങ്ങനെ ഒരു മികച്ച മുഖപ്രസംഗം എഴുതാൻ സാധ്യമല്ല” എന്നു പറഞ്ഞു അഭിനന്ദിച്ചത് ഓർക്കുന്നു. മനോരമയുടെ ഈ മഹത്തായ മാതൃക ഇന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും സഭകളും ഒട്ടും വളർന്നിട്ടില്ല!

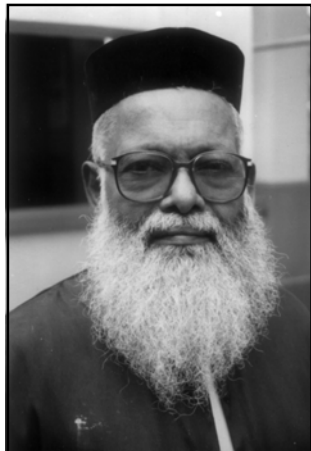
മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി മെമ്പറായ കെ. എം. മാത്യു രണ്ടു വർഷം മുമ്പ് ചിങ്ങവനത്തു ചേർന്ന ഏബ്രഹാം മാർക്സിമ്മീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പൗരോഹിത്യ സുവർണ്ണ ജൂബിലി യോഗത്തിൽ, മലങ്കരസഭ അംഗീകരിക്കാത്ത പാത്രിയർക്കീസ് സഖാ പ്രഥമനോടൊപ്പം പങ്കെടുത്തു പ്രസംഗിച്ചതിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു ഫാ. ലാസറസ് ഒ. ഐ. സി. 2000 മെയ് 16 - 31 ലക്കം മലങ്കരസഭാദീപത്തിൽ “വഞ്ചിതമായ മലങ്കര സഭയേ ലജ്ജിച്ചു തല താഴ്ത്തു! പാത്രിയർക്കീസിനെ തടയാൻ നിയോഗിതൻ പ്രസംഗവേദിയിൽ” എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഒരു

ലേഖനം എഴുതിയിരുന്നു. പാത്രിയർക്കാ സന്ദർശനം നിരോധിക്കണമെന്നു മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി കേന്ദ്ര - സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയത്തെ മുൻനിർത്തി യായിരുന്നു ഈ ലേഖനം.

കോട്ടയം കെ. കെ. റോഡിൽ മലയാള മനോരമ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലം ഇപ്പോഴും സഭ വകയാണെന്നും ഏബ്രഹാം മാർ ക്ലീമീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പൗരോഹിത്യ കനകജൂബിലിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വന്ന ദമസ്കോസിലെ സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ സക്കാ പ്രഥമൻ പാത്രിയർക്കീസിനോടു ചിങ്ങവനത്തു വച്ചു കുശലം പറഞ്ഞതു വലിയ അപരായമായിപ്പോയെന്നും വേണ്ടത്ര വിവരമില്ലാത്ത ചിലർ ‘മലങ്കരസഭാ ദീപം’ എന്ന സ്വതന്ത്ര സഭാ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു.

മലയാള മനോരമ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെ പിന്താങ്ങുന്നതു മനോരമ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലം വിട്ടുകൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണെന്ന് ഏതാനും മാസം മുമ്പ് കഥയറിയാതെ യാക്കോബായ സഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന തോമസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് (കോതമംഗലം) പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു നാലു കാതോലിക്കാ ബാവാമാരുടെ - രണ്ടു പേരുടെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറി - കൂടെ 50 വർഷം ജീവിച്ച സമുന്നത വൈദികനും സഭയിലെ സുപ്രധാന സംഭവങ്ങളുടെ ഒന്നാം സാക്ഷിയും ദേവലോകം അരമന മാനേജരുമായിരുന്നു കഴിഞ്ഞ വർഷം അന്തരിച്ച ഫാ. ടി. ജി. സഖറിയാ മലങ്കര സഭാദീപത്തിൽ എഴുതിയിരുന്ന ‘പാത്രിയർക്കാ സന്ദർശനവും മലയാള മനോരമയും’ എന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ലേഖനം സംശയനിവൃത്തിക്കു വേണ്ടി ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“മലങ്കരസഭാദീപം 2000 മെയ് 16-31 പതിപ്പിൽ ടി. ഐ. വർഗീസ് കുറുപ്പിന്റെ പ്രതികരണം പംക്തിയിൽ എഴുതിയിരുന്ന കുറിപ്പു വായിച്ചു. അത് തെറ്റിദ്ധാരണാജനകവും സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കാതെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു എഴുതിയിട്ടുള്ളതാകയാൽ അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ ദീർഘനാളത്തെ എന്റെ സഭാ കേന്ദ്രത്തിലെ പ്രവർത്തനം മൂലം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത് സഭാംഗങ്ങളുടെ അറിവിലേക്ക് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണ്.



പ്രതികരണത്തിലെ ആദ്യ വിഷയം സഖാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ മലങ്കര സന്ദർശനമാണ്. അതു സംബന്ധിച്ച്

സഭാകേന്ദ്രം എന്തു പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് വെളിവാക്കണമെന്ന് വർഗീസ് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും പ. സുന്നഹദോസും പ. ബാവതിരുമേനി പ്രത്യേകമായും, ആ സന്ദർശനം സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കും കാനോനുകൾക്കും സഭാ ഭരണഘടനയ്ക്കും നിരക്കാത്തതാണെന്ന് പാത്രിയർക്കീസിനെ അറിയിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ ആ സന്ദർശനം നിരോധിക്കുന്നതിന് ഗവൺമെന്റ് തലത്തിലും വേണ്ട നിവേദനങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ വിശദവിവരങ്ങൾ പത്രദാരു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്ന് വർഗീസ് ആവശ്യപ്പെടുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക സമിതികൾ അറിഞ്ഞും അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരവുമാണ് ഇവയൊക്കെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതു സംബന്ധിച്ച് സഭാംഗങ്ങൾ അറിയേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അപ്പോഴപ്പോൾ പ. ബാവതിരുമനസ്സിലെ കല്പന മൂലവും പത്രദാരായുധം ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സഖാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മലങ്കര സന്ദർശനം ഇതു രണ്ടാം തവണയാണ്. ആദ്യത്തേത് 1982-ൽ ആനയും അമ്പാരിയും വെടിയും പടക്കവും സഹിതം ആഘോഷമായി മലങ്കരയിലെ പല പള്ളികളും സന്ദർശിക്കുകയും പാത്രിയർക്കീസിനടുത്ത കർമ്മങ്ങൾ - മുറോൻ കുദാശ, മെത്രാൻ വാഴ്ച തുടങ്ങിയ കർമ്മങ്ങൾ - നടത്തുകയും ചെയ്തതാണ്. കേരള സർക്കാർ പോലും അന്ന് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം വിരുന്നു സൽക്കാരം നടത്തി. ഇത്തവണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദർശനം ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പൽ സന്ദർശനം ആയിരുന്നില്ല. ക്നാനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പൗരോഹിത്യ ജൂബിലിയിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ മാത്രമായിരുന്നു ആ സന്ദർശനം. 1982 ലെപ്പോലെ പള്ളികൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനോ മറ്റു പരിപാടികളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനോ അദ്ദേഹത്തിന് അനുവാദം ഇല്ലായിരുന്നു. വിമാനത്താവളത്തിലേക്ക് പോകുന്ന വഴി ഒരു ടൂറിസ്റ്റിനെപ്പോലെ രണ്ടു പള്ളികൾ അനുദ്യോഗികമായി സന്ദർശിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുളളൂ. ഇതിന് ഇടയാക്കിയ സാഹചര്യം ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. 1982 -ലെ സ്ഥിതി തന്നെയാണ് ഇന്നും പാത്രിയർക്കീസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാബല്യത്തിലുള്ളത്. അന്നും ഇന്നും മലങ്കരസഭയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിദേശ പാത്രിയർക്കീസാണ് സഖാ പ്രഥമൻ.

.... മലങ്കരസഭ മുടക്കിയ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കനകജൂബിലിയിൽ കോട്ടയത്തെ പത്രാധിപന്മാർ അവരവരുടെ പത്രങ്ങളുടെ പേരിൽ ആശംസകൾ അർപ്പിക്കാൻ എത്തിയ കൂട്ടത്തിൽ മനോരമ പത്രാധിപർ കെ. എം. മാത്യുവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി സ്ഥാനവും, മറ്റും രാജിവയ്ക്കണമെന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് വിചിത്രമായി തോന്നുന്നു.

പ. കാതോലിക്കാ ബാബായുടെ കാര്യത്തിൽ കേരളത്തിലെ വിവിധ സഭകളിലും സമുദായങ്ങളിലും സർവ്വാദരണീയമായി വ്യക്തിമുദ്ര പതിച്ച ഒരാൾ വേറെ ഇല്ലാ എന്നുള്ള വസ്തുത ജാതിമത ഭേദമെന്യേ സർവ്വ സമ്മതമാണ്. തിരുമനസ്സിലെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതം, വ്യക്തി മാഹാത്മ്യം, മറ്റുള്ളവരോടുള്ള സഹകരണം, നേതൃത്വം ഇവയെല്ലാം മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്ക് ഒരു വലിയ മുതൽക്കൂട്ടാണ്. ഹൃദയശസ്ത്രക്രിയ കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹം 86 -ാം വയസ്സിലും ആരോഗ്യവാനായി സഭയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ഓടി നടന്ന് നേതൃത്വം നൽകുന്നതിന് ദൈവം തിരു മേനിയെ നടത്തുന്നു. ഇനിയും ദീർഘനാൾ ആരോഗ്യവാനായിരുന്ന് സഭാ നൗകയെ നയിക്കുന്നതിനും സഭാ സമാധാനം കണ്ട് സായുജ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും തിരുമേനിയെ ദൈവം ശക്തിപ്പെടുത്തട്ടെ എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം. അതാണ് സഭാ മക്കളുടെ ചുമതല.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ആത്മായ നേതാക്കളിൽ പ്രഥമനും ആഗോള പ്രശസ്തനും സഭാസന്ദേഹിയുമായ ആളാണ് കെ. എം. മാത്യു. സഭയിലെ ജനലക്ഷ്യങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് പ. ബാവാ തിരുമേനിയും കെ. എം. മാത്യുവും ഒക്കെ രാജിവെച്ചു പോകട്ടെ എന്ന് വീട്ടുപേര് വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്ത ഒരു പൊയ്മുഖക്കാരൻ വർഗീസ് കുന്നംകുളം എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന് വില എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ തന്നെ ഒന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. മനഞ്ഞു പത്മനാഭന്റെ ശതാഭിഷേക സമ്മേളനത്തിൽ പരിശുദ്ധ ബസ്സേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ ബാവാ സംബന്ധിച്ച് അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ നേർന്നത് ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ ഓർക്കുന്നു.

പ്രതികരണത്തിലെ മറ്റൊരു പരാമർശം മലയാള മനോരമ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റുമുള്ള മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളാണ്. സാധാരണ വായനക്കാർക്കിടയിൽ ഒട്ടേറെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ഇടവരുത്തിയേക്കാം. യഥാർഥ വസ്തുതകൾ പലർക്കും ഇന്ന് അജ്ഞാതമായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു വിശദീകരണത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ട് എന്നു തോന്നുന്നു.

പരാമർശനവിധേയമായ കാര്യങ്ങളിൽ ചിലത് നടക്കുമ്പോൾ ഔദ്യോഗിക നിലയിൽ ഞാനും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. കാലം ചെയ്ത പ. ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാബായുടെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറിയായി ഞാൻ ജോലിചെയ്തിരുന്ന കാലത്ത് 1962 ജനുവരിയിലാണ് ലേഖനത്തിനൊടുവിലായി പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ നടന്നത്.

“കെ. കെ. റോഡിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കോടിക്കണക്കിന് രൂപ വിലയുള്ള മലയാള മനോരമ ഓഫീസ് നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം ആരുടെ വകയാണ്?

പുലിക്കോട്ടിൽ രണ്ടാം തിരുമേനി കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിളയ്ക്ക് പ്രസ് നടത്തുവാൻ സ്ഥലമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ സ്വന്തമായി പ്രസ്സ് നടത്തുവാൻ കൊടുത്തു എന്നാണ് സഭാമക്കളുടെ അറിവ്. ഈ സ്ഥലം മലയാള മനോരമയ്ക്കു സഭ തീറൂ കൊടുത്തുവോ? അതോ ഇപ്പോഴും പാട്ടം സഭയ്ക്ക് കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ?” ഇതാണ് വർഗീസിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ.

ഇത് ഒരു നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പ് നടന്ന സംഗതിയാണ്. ഇതേപ്പറ്റി ഞാനും കൂടുതൽ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി.

ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുന്നിലത്തെ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലം കൂടി വിവരിച്ചാൽ മാത്രമേ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരവും യഥാർഥ ചിത്രവും സഭാ മക്കൾക്ക് ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ കോട്ടയം കലക്ട്രേറ്റ് ജംഗ്ഷനിലുള്ള പോലീസ് ട്രാഫിക് ഐലൻഡിന് തെക്കുവശത്തു തുടങ്ങി പടിഞ്ഞാറോട്ട് നിധീരി വക്കീലിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ഉള്ളതും അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്നതുമായ പുരയിടം (ഇപ്പോൾ ഹോട്ടൽ അമ്പാസഡർ) വരെയുള്ള ഭൂമി ആലപ്പുഴ കോമേർഷ്യൽ ഏജന്റായിരുന്ന ന്യൂ ക്രാഫോർട്ട് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരന്റെ തായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അധികാരപ്പെടുത്തിയതനുസരിച്ച് ജയിംസ് ഡാനാ അക്കാലത്ത് നിലവിൽ വന്ന ജാതൈക്യ സംഘത്തിന് ഈ സ്ഥലങ്ങൾ മുഴുവൻ എഴുതിക്കൊടുത്തു. കത്തോലിക്കാ - യാക്കോബായ സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള വേദിയായിരുന്നു ഈ ജാതൈക്യ സംഘം. അന്നത്തെ മലങ്കരസഭാ തലവനായ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (പുലിക്കോട്ടിൽ രണ്ടാമൻ തിരുമേനി), കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിള, ഫാദർ ഇമ്മാനുവേൽ ഏബ്രഹാം നിധീരി (നിധീരിക്കൽ മാണി കത്തനാർ) തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു ഈ ജാതൈക്യ സംഘത്തിന്റെ നേതൃസ്ഥാനത്ത്.

കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ജാതൈക്യ സംഘത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയ ഒരു വിദേശ പാതിരിയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദുരുഹ സാഹചര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കൊച്ചിയിലെ ബിഷപ്പ് പെട്ടെന്ന് പിൻവലിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. തുടർന്നാണ് ജാതൈക്യ സംഘത്തിന്റെ കൈവശമിരുന്ന 22 ഏക്കർ സ്ഥലത്തിന്റെ സിംഹഭാഗം പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ ഉത്സാഹത്താൽ സഭയ്ക്ക് കൈവശം വയ്ക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചത്. അന്ന് ക്രാന്തദർശിത്വത്തോടു കൂടി പ്രവർത്തിക്കാൻ തിരുമേനിക്ക് പ്രേരണ നൽകിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന വർഗീസ് മാപ്പിള ആയിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാണ്.

ഈ ആധാരം നടന്നത് കൊല്ലവർഷം 1064 -ൽ (എ. ഡി. 1888) ആണ് (Document No. 447 of 1064). അതിനു മുമ്പു തന്നെ വസ്തു കൈമാറ്റം

സംബന്ധിച്ച് ഡാറാ സായിപ്പുമായി ജാതൈക്യ സംഘത്തിന്റെ നേതാക്കൾ ധാരണയിലെത്തിയിരുന്നു എന്ന് ആധാരത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. 3451 രൂപയാണ് പ്രതിഫലമായി നൽകിയത്. മലങ്കരസഭ അതിന്റെ പകുതി തുകയായ 1750 രൂപയോളം കൊടുത്തുവെന്നു വേണം കരുതാൻ. അതായത് ഏക്കറിന് 80 രൂപ.

ഈ കാലയളവിൽ തന്നെയായിരുന്നു (1888) മലയാള മനോരമ കമ്പനി സ്ഥാപിച്ചത്. മനോരമ പത്രം ആദ്യം തുടങ്ങിയത് ഇപ്പോഴത്തെ ഏലിയാ കത്തീഡ്രലിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിന്നിരുന്ന ചാപ്പലിന്റെ ഒരു വശത്തായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഏലിയാ ചാപ്പലിനെ 'മനോരമപ്പള്ളി' എന്നും എം. ഡി. സ്കൂളിനെ 'മനോരമ പള്ളിക്കൂടം' എന്നും വളരെ നാൾ പറഞ്ഞുവന്നു.

കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൂടുതൽ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അടുത്ത പറമ്പിലേക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിക്കാൻ തിരുമേനി നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. ആ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചാണ് മനോരമ ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചത്. മനോരമയ്ക്ക് പടിഞ്ഞാറുള്ള ഭാഗം മുഴുവൻ കത്തോലിക്കാ ബിഷപ്പിന്റെ അരമനയും നിധീരിക്കലെ വീടും (ഇപ്പോൾ ഹോട്ടൽ അമ്പാസഡർ) ആയിരുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ അഞ്ചാമൻ തിരുമേനി നൽകിയ സ്ഥലത്ത് പ്രസംം കെട്ടിടവും സ്ഥാപിക്കാൻ പതിനായിരം രൂപ മുടക്കിയ കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിളയ്ക്ക് ആ ഒന്നര ഏക്കർ സ്ഥലം അന്നത്തെ മതിപ്പുവില അനുസരിച്ച് സ്വന്തമാക്കാൻ നൂറോ നൂറ്റി ഇരുപത്തഞ്ചോ രൂപ കൂടി മുടക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനടുത്ത് ഇഷ്ടമുള്ള ഏതു സ്ഥലവും അത്രയും രൂപയ്ക്ക് വാങ്ങാമായിരുന്നു.

അതിനു പകരം സഭാസന്ദേഹിയായ കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിള തന്റെ സഭയ്ക്ക് ഒരു സ്ഥിരവരുമാനമെന്ന നിലയ്ക്ക് അന്ന് ഭീമമായ ഒരു തുക (24 രൂപ) പാട്ടുമായി പ്രതിവർഷം നൽകുകയായിരുന്നു ചെയ്തത്. ഇത് സംബന്ധിച്ച് പാട്ടച്ചീട്ട് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയാണ് നൽകിയത്. അതായത് പാട്ടച്ചീട്ടിന്റെ 5 മടങ്ങ് മുടക്കിന് വസ്തു തീറായി ലഭിക്കുമായിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ഒരു ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുകയായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെയും വർഗീസ് മാപ്പിളയുടെയും കൂട്ടായ തീരുമാനത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു ഈ നടപടികളെല്ലാം.

ഈ അവസരത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിളയുടെ സഭാസന്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒരു കാര്യം കൂടി കുറിക്കട്ടെ. തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠം ഹൈസ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി അതിരിക്കുന്ന സ്ഥലം കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിളയാതൊരു വിലയും വാങ്ങാതെ സംഭാവന ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്നു

ഉളളതും സഭാമക്കൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇനി 1962 -ൽ നടന്ന തീരാധാരം പരിശോധിക്കാം. അന്നത്തെ കാതോലിക്കാ ബാവാായിരുന്ന ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ തിരുമേനിയുടെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ആ സംഭവങ്ങൾ ഇന്നും പച്ചപിടിച്ച് നിൽക്കുന്നു. അന്നൊരു ദിവസം കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനി മലയാള മനോരമ ചീഫ് എഡിറ്ററായിരുന്ന കെ. എം. ചെറിയാനെയും സഹോദരനും മാനേജിംഗ് എഡിറ്ററുമായിരുന്ന കെ. എം. മാത്യുവിനെയും ദേവലോകം അരമനയിലേക്ക് നേരിട്ട് വിളിപ്പിച്ച് മലയാള മനോരമ കമ്പനി നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം സഭ വകയാണെന്നും അത് നിങ്ങൾ തീരു വാങ്ങണമെന്നും കല്പിക്കുകയുണ്ടായി. വസ്തു അവർ തന്നെ തീറെഴുതി വാങ്ങിച്ചു കൊള്ളാനും 75,000 രൂപ വിലയായി സഭയ്ക്ക് ലഭിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതായും ബാവാ അറിയിച്ചു. ജാതൈക്യ സംഘത്തിന്റെ സംഘാടകരിൽ പ്രധാനിയായിരുന്ന വർഗീസ് മാപ്പിളക്ക് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി സ്ഥിരം പാട്ടത്തിന് കൊടുത്ത് 75 വർഷത്തോളം കൈവശം വെച്ച സ്ഥലം വർഗീസ് മാപ്പിളയുടെയും മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെയും കാലശേഷം അവരുടെ പിൻഗാമികൾ, ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ തിരുമേനി (കല്ലാശേരി ബാവാ) യിൽ നിന്ന് അന്നത്തെ മാർക്കറ്റ് വിലയ്ക്ക് വാങ്ങുകയാണ് ചെയ്തത്.

അക്കാലത്ത് മലയാള മനോരമ ഇത്രയേറെ വളർന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും തിരുമേനിയുടെ കല്പന പോലെ എന്ന് പറഞ്ഞ് സ്ഥലം വാങ്ങുന്നതിന് സമ്മതം അറിയിക്കുകയും വൈകാതെ പ്രമാണം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാമെന്ന് ധാരണയാവുകയും ചെയ്തു. ഇതനുസരിച്ച് 1962 ജനുവരി 27 ന് പ്രമാണം രജിസ്റ്ററാക്കി (Sale deed No. 369 dated 27 - 1 - 1962 of Kottayam Addl. Sub Registry). സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ഈ പ്രമാണം എഴുതിപ്പിച്ച നക്കൽ അംഗീകരിച്ചത് സഭാവക്കീൽ ആയിരുന്ന വട്ടക്കുന്നേൽ ബാവാ തിരുമേനിയുടെ സഹോദരൻ ചെറിയാൻ വക്കീൽ ആയിരുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ വസ്തു സംരക്ഷണ സമിതി വിലയിരുത്തി നിശ്ചയിച്ച തുകയായിരുന്നു 75,000 രൂപ. പിന്നീട് മലങ്കരസഭയുടെ ഉന്നതാധികാര ആലോചനാ സമിതി ചർച്ച ചെയ്ത് ഈ വിലയ്ക്ക് വിൽക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നിട്ടും സെയിൽസ് ഡീഡ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള നടപടികൾ പൂർത്തിയായ ശേഷം 75,000 രൂപ കുറവാണെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞെന്നു കേട്ടപ്പോൾ ബാവാ തിരുമേനി കുറെ രൂപ കൂടി തരണമെന്ന് പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് 12,000 രൂപ കൂടി മനോരമയിൽ നിന്ന് വാങ്ങി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കുടുംബവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെയും, സ്നേഹത്തിന്റേയും പേരിൽ തന്റെ പേരിൽ ഒരു കുറ്റവും വരരുതെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ബാവായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് കച്ചവടം നടന്നശേഷം ഇങ്ങനെയൊരു തുക ആവശ്യപ്പെട്ടത്.

അങ്ങനെ ജാതൈക്യ സംഘത്തിനുവേണ്ടി ജയിംസ് ഡാനാ എഴുതി കൊടുക്കുകയും പിന്നീട് തിരുമേനിയുടെ കൈവശം വരുകയും ചെയ്ത സ്ഥലം 75 വർഷം കഴിഞ്ഞ് അന്നത്തെ വിലയായ 87,000 രൂപയ്ക്ക് മനോരമ വാങ്ങി എന്നുള്ളതാണ് ചരിത്ര വസ്തുത.

ടി. ഐ. വർഗീസ് ആരാഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു പുറമെ ചില വസ്തുതകൾ കൂടി വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മലയാള മനോരമ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന് പിന്നിലുള്ള അഞ്ചേക്കറോളം വസ്തു ഇപ്പോഴും മനോരമ തോപ്പ് എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. കുടികിടപ്പവകാശം അനുവദിക്കുന്ന നിയമപ്രകാരം കുടികിടപ്പുകാർക്ക് ഈ സ്ഥലം സഭ പതിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. 1970 കളുടെ അവസാനവും എൺപതുകളിലുമായി ഈ കുടികിടപ്പവകാശം ലഭിക്കുന്നതിനായി കുടികിടപ്പുകാർ സെന്ററിന് ശരാശരി 40 രൂപയാണ് കൊടുക്കേണ്ടി വന്നത്. അവരിൽ നിന്ന് ഒന്നര ഏക്കറിന് സഭയ്ക്ക് ലഭിച്ചത് ആറായിരം രൂപ. അതു തന്നെ ഗഡുക്കളായി അടച്ചു തീർക്കാനായിരുന്നു ഗവൺമെന്റ് ഉത്തരവ്.

യഥാർത്ഥ വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാതെയും കേട്ടുകേൾവികൾ വച്ചു കൊണ്ടും ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചതു വഴി വസ്തുതകൾ സഭാമക്കളുടെ മുമ്പാകെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ഒരവസരം ലഭിച്ചതിൽ എനിക്ക് ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ട്.”

മലയാള മനോരമയെ സംബന്ധിച്ചു ‘മലങ്കരസഭാദീപ’ത്തിൽ വന്ന ചില വിമർശനങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി കെ. വി. മാമ്മൻ രണ്ടു വർഷം മുമ്പെഴുതിയ “മലങ്കരസഭയും മനോരമയും” എന്ന ലേഖനമാണു ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്.

“മലങ്കരസഭയും മനോരമയും” എന്ന ശീർഷകത്തിൽ, എന്റെ മാന്യ സുഹൃത്തും കനിഷ്ഠസഹോദരസ്ഥാനീയനും ഹൈദരാബാദിലെ ഒരു പ്രമുഖ അഭിഭാഷകനുമായ പി. വി. വറുഗീസ് 2001 സെപ്തംബർ 1 - 15 ലക്കം മലങ്കരസഭാദീപത്തിൽ എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ, താരതമ്യേന തന്റെ ചെറുപ്രായം കൊണ്ടും പരിമിതമായ സഭാചരിത്ര വിജ്ഞാനം കൊണ്ടും വരുത്തിയ ചില തെറ്റുകൾ തിരുത്തേണ്ടത് എന്റെ കടമയായി ഞാൻ ഏറ്റെടുക്കുകയാണ്.

1953 -ൽ മലയാള മനോരമയിൽ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച എനിക്കു പ്രശസ്ത പത്രാധിപന്മാരും അതുല്യ സഭാസന്നേഹികളുമായിരുന്ന പരേതരായ കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സീമന്തപുത്രനായ കെ. എം. ചെറിയാൻ എന്നിവരുടെ കീഴിലും ഇപ്പോഴത്തെ മുഖ്യപത്രാധിപരായ കെ. എം. മാത്യു, എഡിറ്റർ മാമ്മൻ മാത്യു, പ്രസാധകനായ മാമ്മൻ

വറുഗീസ് എന്നിവരുടെ കീഴിലും മൊത്തം നാല്പതു വർഷത്തോളം പത്രാധിപ സമിതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ അവസരവും ഭാഗ്യവും ലഭിച്ചു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന വസ്തുതകൾ ഒരു വലിയ അളവിൽ ആധികാരികമാണ്. ഒരു സജീവസാക്ഷിയുടെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാവാത്ത മൊഴിയെന്നു വേണമെങ്കിലും വിശേഷിപ്പിക്കാം. കെ. കെ. റോഡിൽ മലയാള മനോരമ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ കുടിയായ പ. ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറഗീസ് രണ്ടാമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ അന്നു നിലവിലിരുന്ന മാർക്കറ്റു വിലയേക്കാൾ കുടിയതുക പറ്റിക്കൊണ്ട് മനോരമയ്ക്കു തീറെഴുതിക്കൊടുത്തതാണെന്ന കാര്യം പ. ബാവായുടെ സെക്രട്ടറിയും ഇന്ന് കാതോലിക്കേറ്റ് അരമന മാനേജറുമായ ഫാ. ടി. ജി. സഖരിയായുടെ (ഫാ. സഖരിയ 2001 മെയ് മാസത്തിൽ മരിച്ചു) അർത്ഥശങ്കക്കിടയില്ലാത്ത ലേഖനത്തിൽ സവിസ്തരം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ അക്കാര്യം ഒരു അടഞ്ഞ അദ്ധ്യായമാണ്. അതുപോലെ കുന്നംകുളം മനോരമയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രശസ്തമായ പുലിക്കോട്ടിൽ കുടുംബത്തിലെ ഇട്ടുപ്പ് അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗങ്ങൾ യഥാസമയം അംഗീകരിക്കാൻ വിട്ടുപോയത് സംബന്ധിച്ചുള്ള കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ ക്ഷമായാചനം സംസ്കാരസമ്പന്നനായ ഒരു വലിയ മനുഷ്യന്റെ ശിരസ്സിലെ മറ്റൊരു തൂവലായി കണക്കാക്കുമ്പോൾ അതും അടഞ്ഞ മറ്റൊരധ്യായമായി മാറുന്നു.

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിളയും കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയും മറ്റും രാജ്യത്തിനു വേണ്ടിയും, സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയും, ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടിയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ബഹുമുഖ സേവനങ്ങൾ വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ രാജ്യചരിത്രവും സഭാചരിത്രവും സാഹിത്യ ചരിത്രവും ശരിക്കു പഠിക്കണം. അതു ചെയ്യാത്തവരുടെ പ്രതിനിധികൾക്ക് എവിടെയും വളയമില്ലാതെ നിഷ്പ്രയാസം ചാടാൻ സാധിക്കും.

പുലിക്കോട്ടിൽ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 1892 -ൽ ആരംഭിച്ച എം. ഡി സ്കൂൾ സംബന്ധിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് 1890 -ൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയ മനോരമ വളരെയധികം സഹായം നൽകി. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും വർഗീസ് മാപ്പിളയുടെയും പരസ്പര വിശ്വാസവും ലക്ഷ്യബോധവും സമുദായത്തിനും പത്രത്തിനും ഒരുപോലെ ഗുണം ചെയ്തു.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് അകാരണമായി മുടക്കുകയും സമുദായം കേസിൽ തോല്ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ ഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് വീരരാഘവയ്യങ്കാരുടെ

വിധിയെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചു മാമ്മൻ മാപ്പിള എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗമാണ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും സമുദായത്തിനും മൃതസഞ്ജീവനിയുടെ ഗുണം പ്രദാനം ചെയ്തതെന്ന കാര്യം സഭാചരിത്രം പഠിക്കാത്തവർക്ക് ഇന്നും അറിവുണ്ടാവില്ല.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അകാരണമായി മുടക്കുകയും സമുദായക്കേസിൽ തന്റെ സഭക്കെതിരെ ജസ്റ്റീസ് വീരരാഘവയ്യങ്കാർ ഒരു വെള്ളിടി കണക്കെ വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മാമ്മൻ മാപ്പിള സാധ്യതയുള്ള ജയിൽ ശിക്ഷ പോലും വകവെയ്ക്കാതെ പാത്രിയർക്കീസിനെയും ഹൈക്കോടതി വിധിയെയും മുഖലേഖനം വഴി നഖശിഖാന്തം എതിർത്ത് സഭയുടെ നങ്കൂരമായി മാറിയ കാര്യം മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ സഭാചരിത്രം പഠിച്ചേ തീരൂ.

കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള പത്രാധിപരായിരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിലായിരുന്നു മനോരമയുടെ പ്രചാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. 1949 -ൽ തിരു - കൊച്ചി രൂപംകൊണ്ടപ്പോഴും പഴയസ്ഥിതിക്കു വലിയ മാറ്റംവന്നില്ല.

എന്നാൽ 1956 -ൽ കേരളം രൂപവൽക്കരിച്ചപ്പോൾ പത്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തന മണ്ഡലം കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിൽ കെ. എം. ചെറിയാനും, കെ. എം. മാത്യുവും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. കേരളത്തിലെ രണ്ടു കോടിയിൽപരം ജനങ്ങളുടെയും (ഇന്ന് മൂന്നു കോടി) സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഉത്തമ താല്പര്യങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞയോടു കൂടി ഏറ്റെടുത്ത സഹോദരന്മാർക്കു സ്വന്തം സമുദായത്തിന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും താല്പര്യങ്ങളും അന്യനും സംരക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു. തന്നിമിത്തം മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കാലത്തെ സംവിധാനം അതേപടി തുടരാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത സ്ഥിതി വിശേഷമുണ്ടായി. ഇതിനിടയിൽ പത്രം വ്യവസായടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ കൂടുതൽ പരസ്യങ്ങളും വരിക്കാരും അതിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് ആവശ്യമായിരുന്നു.

എന്നിരിക്കിലും മലങ്കരസഭയുടെ പ്രതിസന്ധികളിലും പ്രയാസഘട്ടങ്ങളിലും സന്തോഷാവസരങ്ങളിലും മനോരമ സമുദായത്തിന്റെ ഉത്തമ താല്പര്യങ്ങൾക്കു മുൻഗണന നൽകി എന്ന വസ്തുത അതിന്റെ തിളങ്ങുന്ന പഴയതാളുകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇന്നും സന്ദർഭത്തിനൊത്തുയർന്ന് സഭയെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

കെ. എം. മാത്യു 1954 -ൽ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തതിനെ തുടർന്ന് പത്രം കാലാനുസൃതമായ വൻ സാങ്കേതിക പുരോഗതിയും സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും മറ്റും നേടി. ഏതാനും ദശകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനോരമ ഇന്ത്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ പത്രമായി ഉയർന്നു. മാത്യുവിന്റെ വിദൂര വീക്ഷണം,

ജീവനക്കാരോടുള്ള സൽപെരുമാറ്റം, അത്യാധുനിക സാങ്കേതിക നേട്ടങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു അവ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള മനസ്സാരുക്കം, ദൈവാശ്രയം, തീരുമാനങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് എടുക്കാനുള്ള അസാധ്യമായ കഴിവ് എന്നിവയാണു മനോരമയുടെ വളർച്ചയുടെ പിന്നിലെ ചില പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ. വിശാലമല്ലാത്ത ഒരു കാൻവാസിൽ ചിത്രം വരയ്ക്കുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വലിപ്പത്തിൽ സ്ഥലം കിട്ടില്ല. അത് അവഗണനയുടെ മാത്രം ഫലമല്ല താനും.

സാധാരണ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കാൻ ഒരുപെടാത്തവരും വിവിധ മേഖലകളിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നവരുമായ സമുന്നത വ്യക്തികളെ രാജ്യസഭയിലേക്കും സഭയുടെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്കും നോമിനേറ്റു ചെയ്യുന്നതു ജനാധിപത്യ ഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അവരിൽ നിന്നുള്ള സഹായം മാത്രമല്ല, സദുപദേശങ്ങളും അവരുടെ അനുഭവസമ്പത്തും ലഭിക്കാനാണു ഇങ്ങനെ നോമിനേറ്റ് ചെയ്യുന്നത്. ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ (1995) സഭാക്കേസിന്റെ നടത്തിപ്പു സംബന്ധിച്ചു സമുദായ ട്രസ്റ്റി പി. സി. ഏബ്രഹാമും, സഭാ വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗമായ കെ. എം. മാത്യുവും പലതവണ വിമാനമാർഗ്ഗം ന്യൂഡൽഹിയിൽ പോയിട്ടുള്ളത് സ്വന്തം ചെലവിലാണ്. അവർക്കു സഭാസന്ദേശം ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തിനാണ് സമയവും പണവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത്?

ഏബ്രഹാം മാർ ക്ലീമ്മിസ് തിരുമേനിയുടെ പൗരോഹിത്യ കനക ജൂബിലിയിൽ, ഒരു സ്വകാര്യ ചടങ്ങ് എന്ന നിലയിൽ ദമാസ്ക്കസിലുള്ളതും മലങ്കരസഭ അംഗീകരിക്കാത്തതുമായ ഇപ്പോഴത്തെ സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ പാത്രിയർക്കീസ് സക്കാ പ്രഥമൻ സംബന്ധിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തെ കോട്ടയത്തു വെച്ചു കാണുന്നതിലും പ. കാതോലിക്കാ ബാവായ്ക്കും എതിരില്ലായിരുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു മാർ ക്ലീമ്മിസ് നേരത്തെ ബാവായുമായി സംഭാഷണവും നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ പാത്രിയർക്കീസ്, കാതോലിക്കായുടെ അധികാരസീമയിൽ അനധികൃതമായി കടന്നു കൂഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയേക്കുമെന്നുള്ള ചില തീവ്രവാദികളുടെ ഭയാശങ്കയെ തുടർന്നാണു സന്ദർശനത്തെ മലങ്കരസഭ എതിർത്തതെന്നറിയാം.

കോടതിവിധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മറ്റു സന്ദർശന പരിപാടികളിൽ പരസ്യമായി പങ്കെടുക്കാതെ അദ്ദേഹം തിരിച്ചുപോയി. മലയാള മനോരമയും ക്നാനായ സമുദായവും ക്ലീമ്മിസ് തിരുമേനിയും തമ്മിലുള്ള ദീർഘകാല സൗഹൃദബന്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ക്ഷണപ്രകാരം കെ. എം. മാത്യു ചിങ്ങവനത്തു ചെന്നതിനും പ്രസംഗിച്ചതിനും പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള നീണ്ടകാലത്തെ വ്യക്തിഗത ബന്ധത്തെ മുൻ നിറുത്തി

അദ്ദേഹത്തോടു കൂശലപ്രശ്നം നടത്തിയതിനും സഭാ പ്രശ്നവുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ല. സംസ്കാരസമ്പന്നനായ ഒരുനത വ്യക്തിചെയ്യേണ്ട ഒരു കടമ മാത്രമാണത്. ക്ലിമ്മിസ് തിരുമേനിയെ പിന്നീട് കാതോലിക്കാ ബാവാ തിരുമേനി കണ്ടതും മാലയണിയിച്ച് അനുമോദിച്ചതും പലരും വിസ്മരിക്കുന്നു. എക്യുമെനിക്കൽ യുഗത്തിൽ ഇതാവശ്യവുമാണ്. മാത്യു വിന്റെ ആഴമായ സഭാസന്നേഹം ഉറച്ചുനോക്കാൻ ഈ സൗഹൃദ സന്ദർശനത്തെ മാത്രം കരുവാക്കുന്നത് സംസ്കാരമുള്ളവർക്കു ചേർന്നതല്ല.

എതിർപ്പുകൊണ്ടും പാത്രീയർക്കീസിന്റെ സന്ദർശനവാർത്ത, പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വലിയ സംഭവമാക്കിയതിനാൽ അത് അർഹിക്കുന്നവിധം കൊടുക്കേണ്ടത് മത്സരം നേരിടുന്ന ഒരു പത്രത്തിന്റെ ധർമ്മമായി വന്നു. അതിൽ സഭാ രാഷ്ട്രീയം കൊണ്ടു വരേണ്ടതില്ല. ചിങ്ങവനത്തും, കോട്ടയത്തും ഒരേ സമയം വലിയ സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്താൻ ഇടയുള്ള പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു സംഘർഷാന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാതിരിക്കാൻ അന്നത്തെ കാതോലിക്കാദിനം കൊണ്ടാടേണ്ടതില്ലെന്ന ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ തീരുമാനം സമചിത്തതയുടെ പ്രതീകമായിരുന്നു. തൻനിമിത്തം നടക്കാത്ത സമ്മേളനത്തിന് എങ്ങനെയാണു പ്രാധാന്യം നൽകുക? വേണ്ടത്ര പ്രസിദ്ധീകരണം ലഭിക്കത്തക്കവിധം പ്രയോജനപ്രദമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനാണു സഭയും അംഗങ്ങളും മുൻതൂക്കം കൊടുക്കേണ്ടത്. അടിസ്ഥാനനരഹിതമായ വിമർശനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക പരിശീലനം ഒന്നും ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ലക്ഷ്യം തികച്ചും സാമ്പത്തികമാകയാൽ പൊതുവെ നമ്മുടെ പത്ര-ദൃശ്യ-ശ്രാവ്യ മാധ്യമങ്ങൾ ഇന്ന് ചെയ്യുന്ന ദ്രോഹ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നും ഒരു മാധ്യമത്തിനും വിട്ടു നിൽക്കാനുള്ള ഉൾക്കരുത്തോ ധാർമ്മികശക്തിയോ ഇല്ലെന്നുള്ളത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. തിന്മകളെ എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നല്ല മുഖപ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരു ഖണ്ഡികയെങ്കിലും മാത്യു ഭാഷയിലോ ഇംഗ്ലീഷിലോ സന്ധിസമാസങ്ങളും വാക്യഘടനയും വർണ്ണവിന്യാസവും വ്യാകരണവും തെറ്റിക്കാതെ വിവക്ഷിതാർത്ഥദ്വയാതകമായ ഭാഷയിൽ എഴുതുവാൻ കഴിവുള്ള മുഖ്യ പത്രാധിപന്മാരെ കേരളത്തിൽ അപൂർവ്വമായേ കണ്ടെത്താനാവൂ.

മനുഷ്യരെ അലസന്മാരും മടിയന്മാരുമാക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന വാർഫലത്തിന് പുറമെ കടക്കെണിയിൽ ഉടക്കി ജീവിതം ഒടുക്കാൻ വഴിയൊരുക്കുന്ന കഴുത്തറപ്പൻ പലിശക്കമ്പനികളുടെയും ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യവും കർമ്മശേഷിയും സദാചാരബോധവും നശിപ്പിച്ച് അവരെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി ആത്മഹത്യയിലേക്കു നയിക്കുന്ന മദ്യം, സിഗരറ്റ്, പാൻ പരാഗ് തുടങ്ങിയവയുടെയും പരസ്യങ്ങളും ധർമ്മാനുശാസനങ്ങൾക്ക് കളങ്കം

വരുത്തുന്നു. ഇവയിലൂടെ പത്ര മാധ്യമങ്ങൾ നേടുന്ന പണം നിണത്തിന്റെ വില തന്നെയാണെന്നും മാധ്യമ ഉടമകളുടെ പ്രമാണവും പ്രവൃത്തിയും പലപ്പോഴും ഭിന്ന ധ്രുവങ്ങളിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രത്യേക വാദമുഖങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല.

കർമ്മോപദേശങ്ങളും അവയിൽ ചാലിച്ച ചിന്താവിഷയങ്ങളും എയ്ഡ്സ് എന്ന മാരക രോഗ വിരുദ്ധ ബോധവൽക്കരണവും നിത്യവും നൽകി രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന ചില മാധ്യമങ്ങൾ പണം കൊടുത്താൽ ഗണികാഗ്രഹങ്ങളുടെ സചിത്ര പരസ്യങ്ങളും അത്യാകർഷകമായ നിറങ്ങളിൽ അനതി വിദൂര ഭാവിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടെന്നില്ല. അതും വായിച്ചു രസിക്കാനല്ലാതെ പ്രതികരിക്കാനുള്ള ശേഷി നിസ്സഹായനായ അനുവാചകനുണ്ടാവില്ല.

അദ്ധ്യായം 9

ആധുനിക കാലഘട്ടം

ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച

പരുമല അസോസിയേഷൻ

പരിശുദ്ധ പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ജന്മംകൊണ്ടു ധന്യമായ മുളന്തുരുത്തിയിൽ വെച്ചു 1876 ൽ രൂപം കൊണ്ട മലങ്കര അസോസിയേഷൻ, ഒന്നേകാൽ നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞു, പരുമല തിരുമേനി അന്ത്യ വിശ്രമം കൊള്ളുന്ന പരുമല പള്ളിയങ്കണത്തിൽ ഒരുക്കൽ കൂടി ചേർന്നപ്പോൾ അതെന്തുകൊണ്ടും ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഒന്നായി. സുപ്രീം കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചും കോടതി നിയോഗിച്ച സമുന്നതനായ നിരീക്ഷകന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലും നടന്ന അസോസിയേഷനെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഒരു കോടതിയിലും ആരും ചോദ്യം ചെയ്യരുതെന്നുള്ള ഉത്തരവും സുപ്രീംകോടതി നൽകിയിരുന്നതും ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെ.

1995 ലെ വിധിക്കു ശേഷം മലങ്കര അസോസിയേഷൻ ചേരുന്നതിനു യാതൊരു തടസ്സവും ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും നടത്താതിരിക്കാൻ വേണ്ടി വിഘടിത വിഭാഗം കൂടുതൽ സമയം വേണമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു കോടതിയിൽ ചില കടലാസുകൾ കൊടുത്തതിനാൽ അതിന്റെ തീരുമാനം വരട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു യഥാസമയം മലങ്കര അസോസിയേഷൻ വിളിച്ചു കൂട്ടാൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു സാധിക്കാഞ്ഞതു ചരിത്ര ദൃഷ്ട്യാ ഒരു വലിയ വീഴ്ചയായിപ്പോയി. എൺപത്തിയെട്ടുകാരനായ ബാവായെ കൊണ്ടു ജീവിതകാലത്തു മലങ്കര അസോസിയേഷൻ നടത്തിക്കയില്ലെന്നു വിഘടിത നേതാക്കൾ പരസ്യമായി പറഞ്ഞു എങ്കിലും, തിരമാല കണക്കെ കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച ഹർജികൾ എല്ലാം ദൈവ വിധി എന്നവിധം തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ ബാവാ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അല്ലെന്നു പറയുന്ന ഒരു വിധി കേരള ഹൈക്കോടതിയിൽ നിന്നു തട്ടികൂട്ടാനും സാധിച്ചു. അങ്ങനെ സന്തോഷിച്ചിരുന്ന വിഘടിത വിഭാഗത്തിനു സുപ്രീംകോടതിയിൽ നിന്ന് 2001 നവംബർ 28 നുണ്ടായ വിധി ഒരു വെള്ളിടിയിായി ഭവിച്ചു. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അല്ലെന്നുള്ള വിധി അറബിക്കടലിൽ പതിച്ചു. വിധിച്ച ജഡ്ജിയാകട്ടെ ഹരിതാഭമായ - ദൈവത്തിന്റെ നാടായ - കേരളത്തോട് ഇതിനകം വിടപറയുകയും ചെയ്തു. അപ്പീൽ കേട്ട സുപ്രീം കോടതിയുടെ തൽസംബന്ധമായ സുപ്രധാന വിധി ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

സഭാക്കേസിൽ 28-11-2001 ൽ ബഹു. സുപ്രീം കോടതിയിൽ നിന്നു
ണ്ടായ ഉത്തരവിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം

IN THE SUPREME COURT OF INDIA CIVIL APPELLATE JURISDICTION

CIVIL APPEAL NO. OF 2001

(Arising out of S.L.P. (C) No. 7593/2001)

Moran Mar Thoma Mathews.....

Appellant

Versus

Most Rev. Thomas Mar D. Metropolitan & Ors.Respondents

ORDER

Leave Granted.

This appeal arises from the judgement of the Kerala High Court which had disposed of an application under Order LXV Rule 15 of C.P.C. filed by the respondents for the transmission of the decree of this Court in Most Rev. P.M.A. Metropolitan & Ors. Vs. Moran Mar Marthoma & Anr. (1995 Suppl. (4) SCC 286) for execution. In the impugned judgement, the Court did not go into the dispute as to whether the said decree had been complied with by the calling of election, as had been calimed by the appellant herein. The Court, however, came to the conclusion that the appellant herein had not been elected as the Malankara Metropolitan. This finding of the High Court is contested by the appellant in this appeal.

Both the parties belong to Marthoma Syrian Orthodox Church. Apparently there are two factions in this and there has been an effort made by this Court to see that there is unity and reconciliation amongst them.

This is quite evident from the following passage in the aforesaid judgement of Hon'ble Jeevan Reddy J. (Retd. Judge of this Court).

“159. We hope that the unity and integrity of the Malankara Church will be maintained and continued by the above arrangement which is wholly consistent with and indeed in furtherance of the objectives

underlying the Mulanthuruthy Synod resolutions. Elections to the Malankara Association shall have to be held periodically so as to keep its representative character alive and effective.”

We have heard the counsel for the parties at length and are glad to know that there is a sincere effort by both sides to see that the disputes are amicably settled. A compromise formula has been agreed to between the parties which would envisage and election of the Malankara Association, which was the direction issued by this Court in the aforesaid decision, read with the subsequent orders of this Court reported as 1996 (8) SCC 470 and 1997 (10) SCC 614. It would be, in our opinion, appropriate to direct the execution of the decree passed by this Court rather than to decide whether the decree stands complied with or is to be executed by the trial court. This is a suggestion which has been accepted by the parties.

With the consent of the parties, we give the following directions:-

(i) The impugned judgement of the Kerala High Court dated 6th April, 2001, passed in C.M.P. No. 2079/1997 in A.S. No. 331/1980 is set aside.

(ii) Notwithstanding the withdrawal of the interim applications which were filed in this Court previously, fresh elections to the Malankara Association will be held and no court other than this Court will entertain any suit, application or interfere with the elections or the election process or results at any stage.

(iii) Fresh elections shall be called by Moran Mar Baselius Marthoma Mathews - II by issuing necessary Kalpanas to Parishes and the Malankara Association will be convened under Article 74 of the 1934 Constitution, as amended.

Both the parties desire that an observer should be appointed to ensure free and fair elections. Mr. Justice V.S. Malimath (Retired Chief Justice of the Kerala High Court) may be requested to accept Office of Observer and to oversee that the elections so called are held in a free and fair manner. In this connection, he will be at liberty to give such advise as he may think necessary for ensuring the execution of this Court's decree.

(iv) If the Malankara Association when convened, decides by majority that Moran Mar Baselius Marthoma Mathews-II is not the Malankara Metropolitan third respondent will voluntarily resign his office as Malankara Metropolitan. If the Malankara Association when convened decides by majority that he is the Malankara Metropolitan, all parties will accept the decision as final and binding, i.e. this decision will not be subject to challenge in any Court or other forum.

(v) Time-schedule for elections and thereafter for convening the Malankara Association will be worked out in accordance with past practice and procedure by the third respondent in consultation with the Observer.

(vi) Each of the parties will deposit initially a sum of Rs. 50,000/- with the Registrar of this Court towards the cost, expenses and the remuneration of the Observer. Copy of this order be sent by the Registrar (Judl.) to Mr. Justice V. S. Malimath with the request that he may kindly convey his acceptance at an early date.

The exercise of conducting elections and thereby executing this Court's decree should be completed on or before 31st March 2002. The Observer is requested to submit a report to this Court on the conduct of the election and the execution of the decree within a fortnight thereafter. The appeal be listed for further directions and for recording the satisfaction of the decree on 15th April, 2002.

(Sd/-) **B. N. KIRPAL**

(Sd/-) **K. G. BALAKRISHNAN**

New Delhi,
November 28, 2001

ഈ വിധിയെ തുടർന്ന് മലങ്കര അസോസിയേഷനിൽ സംബന്ധിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച വിഭാഗം കോടതിയിൽ സമ്മതിക്കുകയും നിരീക്ഷകന്റെ ചെലവിലേക്കു അവരും 50000 രൂപ കോടതിയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അസോസിയേഷൻ കൂടുകയില്ലെന്നു കണക്കു കൂട്ടി തങ്ങളുടെ വിഭാഗത്തിനാണു ഭൂരിപക്ഷമെന്നു പറഞ്ഞു ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പ്രശസ്തനായ നിരീക്ഷകനിൽ കുറ്റാരോപണങ്ങൾ നടത്തി അസോസിയേഷനിൽ പങ്കെടുക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് സുപ്രീം കോടതിക്കു നൽകിയ ഉറപ്പു

ലംഘിക്കുകയായിരുന്നു. കൂടാതെ അസോസിയേഷൻ പരുമലയിൽ 2002 മാർച്ച് 20 നു ചേരുന്ന ദിവസം തന്നെ തന്റെ തട്ടകമായ പുത്തൻ കുരിശിൽ ഒരു പള്ളി പ്രതിപുരുഷയോഗം തട്ടിക്കൂട്ടാനും ദീവനാസ്യോസ് നിശ്ചയിച്ചു. നിയമവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത പുത്തൻകുരിശിലെ ജനക്കൂട്ടത്തെ ആരും ഗൗനിച്ചില്ല. പരുമലയിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ വിളിച്ചു കൂട്ടിയ യഥാർത്ഥ അസോസിയേഷൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ തന്നെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്ത എന്നു ഒരിക്കൽ കൂടി കൂടുതൽ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. പുതിയ സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഇതോടെ വിഘടന മെത്രാന്മാർക്കു 1995 ൽ കോടതി നൽകിയ തൽസ്ഥിതി എന്ന ആനുകൂല്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. അതിനെ നോരിടാൻ വിഘടന തങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പിനു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷൻ സഭ എന്ന പുതിയ പേരിട്ടു. അസോസിയേഷനു ശേഷം സഭയിൽ ഒരു വിഭാഗം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു കാതോലിക്ക ബാവാ ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുകയും സഭയുടെ തെക്കും വടക്കുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിശദീകരണയോഗങ്ങൾ നടത്തി സഭാംഗങ്ങളെ പ്രബുദ്ധരാക്കുകയും ചെയ്തു.

നേരത്തെ അസോസിയേഷൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ക്രമക്കേടുകൾ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു പാത്രീയർക്കീസിനെ അനുകൂലിക്കുന്നവർ കൊടുത്ത ഹർജികൾ എല്ലാം 2002 ഏപ്രിൽ 4 നു സുപ്രീം കോടതി തള്ളി. വൻപിച്ച വിജയമായിരുന്ന പരുമല സമ്മേളനത്തിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും കാതോലിക്കായുമായ ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദിതീയൻ ചെയ്ത ശ്രദ്ധേയമായ പ്രസംഗമാണു ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്:

ആത്മീയ മുന്നേറ്റത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം

പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുടെയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും പിൻഗാമിയായ തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസ് തിരുമേനി, നമ്മുടെ സഹോദര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരേ, സമാദരണീയനായ ജസ്റ്റീസ് വി. എസ്. മളിമദ്, വാത്സല്യമുള്ള വൈദികരെ, വൈദിക അത്മായ ട്രസ്റ്റിമാരെ, മലങ്കര സഭയുടെ അരുമസന്താനങ്ങളായ പള്ളി പ്രതിപുരുഷന്മാരെ, സുഹൃത്തുക്കളേ.

ഭാരതത്തിൽ തന്റെ സഭയെ നട്ടുവളർത്തി അതിനെ ആഗോള സഭയായി ഉയർത്തിയ സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന് നന്ദി നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടും ദൈവസ്നേഹത്താൽ പൂരിതമായ ആത്മാവോടും കൂടി സ്തുതിയും സ്തോത്രവും അർപ്പിക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പ്രയാസങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടും വർദ്ധിച്ച സന്തോഷത്തോടും ആത്മ നിർവൃതിയോടും കൂടിയാണ് നാം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം ഒരവസരത്തിനുവേണ്ടി നാം ഏറെ പ്രാർത്ഥനയോടെ ദൈവത്തിൽ

ആശ്രയിച്ചു. മലങ്കര സഭയുടെ തനിമയും സ്വാതന്ത്ര്യവും നിലനിർത്തുന്നതിന് ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾക്കു നടുവിൽ നിർണ്ണായകമായ അഗ്നിശോധനകൾ നാം നേരിടേണ്ടി വന്നു. എങ്കിലും അതിജീവനത്തിന്റെ ആത്മാവ് കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ സഭയിൽ ശക്തമായി പരിലസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്ന് ഈ നിർണ്ണായക ദിവസവും മറ്റൊരു അതിജീവനത്തിന്റെ സന്ദേശം ആണ് നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. അതിന് ഇടയാക്കിയ പരമകാരുണികനായ ദൈവത്തെ നാം വീണ്ടും നന്ദി നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഈ അസോസിയേഷൻ നീതി പുർവ്വമായും സത്യസന്ധമായും നിർവ്വിഹിതം നടത്തുന്നതിന് നമ്മെ സഹായിക്കുവാൻ ബഹു. സുപ്രീം കോടതിയാൽ നിയമിതനായ കേരള ഹൈക്കോടതിയുടെ മുൻ ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് വി. എസ്. മളിമറിനോടും പ്രശ്നമുഖരിതമായ കാലയളവിൽ ആവശ്യമായ സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തു തന്ന മാറിമാറി വന്ന സർക്കാരുകളോടും ഇത്രയും കാലം ക്ഷമയോടുകൂടി ഈ അവസരത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഹോദര മെത്രാപ്പോലീത്താന്മാരോടും, കോർ-എപ്പിസ്കോപ്പാ മാരോടും, റമ്പാന്മാരോടും, വൈദികരോടും, സന്യാസിസന്യാസിനികളോടും, മലങ്കര സഭയുടെ അരുമ സന്താനങ്ങളായ എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളോടും, പരി. സഭയുടെയും നമ്മുടെയും അഭ്യുദയ കാംക്ഷികളായ ഏവരോടുമുള്ള നന്ദിയും സ്നേഹവും നാം ആമുഖമായി അറിയിക്കുന്നു.

മലങ്കര സഭയുടെ പ്രഖ്യാപിത പരിശുദ്ധനും പിതാവുമായ പരുമല തിരുമേനി അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്ന ഈ പാവന സ്ഥലത്തുവെച്ച് വീണ്ടും ഒരു അസോസിയേഷൻ യോഗം കൂടുവാൻ ഇടയായത് ദൈവനിയോഗമായി നാം കരുതുന്നു. മലങ്കര സഭാമക്കൾക്കും പ്രത്യേകിച്ച് ഈ യോഗത്തിനും പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ മധ്യസ്ഥതയും കാവലും കോട്ടയായിരിക്കും.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെ വിശ്വാസ പൈതൃകത്തിൽ വഴിനടത്തിയ നമ്മുടെ മുൻഗാമികളായ എല്ലാ ശ്രേഷ്ഠ പിതാക്കന്മാരെയും, കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മൺമറഞ്ഞു പോയ എല്ലാ പിതാക്കന്മാരെയും നാം ഇത്തരുന്നത്തിൽ സ്തുതിക്കുന്നു.

മുൻപ് നടന്ന അസോസിയേഷൻ യോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള സഹോദര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെ കൂടാതെ സുപ്രീംകോടതി വിധിയുടെ അന്തഃസത്ത ഉൾക്കൊണ്ട് മലങ്കര സഭയുടെ യോജിപ്പിനെ കരുതി ധീരമായ ഉറച്ച നിലപാടെടുത്ത അഭി. ഏബ്രഹാം മാർ സേവേറിയോസ്, തോമസ് മാർ അത്താനാസിയോസ്, യൂഹാനോൻ മാർ മിലിത്തിയോസ്, സക്കറിയാസ് മാർ നിക്കോളാസ് എന്നീ തിരുമേനിമാരെയും നാം ഹാർദ്ദമായി അസോസിയേഷനിലേക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. മലങ്കര സുറിയാനി

ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷന്റെ ഈ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുള്ള നിങ്ങളെ ഏവരെയും സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിൽ നമുക്ക് അനൽപമായ സന്തോഷം ഉണ്ട്. കേരളത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമല്ല, കേരളത്തിന് പുറത്ത് ഇൻഡ്യയ്ക്ക് വെളിയിൽ മലേഷ്യ, സിംഗപ്പൂർ, ആസ്ട്രേലിയ എന്നീ പൂർവ്വ ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും അറേബ്യൻ ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും, അമേരിക്ക, യു. കെ., യൂറോപ്പ്, കാനഡ, ആഫ്രിക്ക, തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും, യാത്രാക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു നിങ്ങൾ ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുള്ളത്, സഭാ മാതാവിനോടുള്ള നിങ്ങളുടെ ഭയഭക്തിയുടെയും പ. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനമായ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തോടും നിങ്ങൾക്കുള്ള കുറിന്റെയും മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയോടുള്ള നിങ്ങളുടെ വിധേയത്വത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷപ്രകടനം ആണ് എന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ പ്രധാന മേലധ്യക്ഷനായ നമ്മോടുള്ള നിങ്ങളുടെ ആദരവിനെയും ഇതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വാത്സല്യമക്കളേ, നിങ്ങളുടെ ഭക്തിയും കൂറും സഭാ സ്നേഹവും കാണുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഹൃദയം സന്തോഷം കൊണ്ട് നിറയുന്നു. നമ്മുടെ വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ സന്തോഷവും കിരീടവും നമ്മുടെ സഹോദരമെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും, വൈദികരും സന്യാസി സന്യാസിനികളും, സത്യവിശ്വാസികളായ അത്മായക്കാരും ആണ് എന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ പ്രതി കാര്യബുദ്ധനായ ദൈവത്തെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നാം ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അതിശീഘ്രം വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പുരാതന സഭയാണ് നിങ്ങൾ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നത്. 126 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഈ അസോസിയേഷൻ രൂപവത്കരിച്ചപ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ വടക്കേ അറ്റം മുതൽ തെക്കേ അറ്റം വരെയുള്ള പ്രദേശത്തെ ഏകദേശം 100 പള്ളികളിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിപുരുഷന്മാരാണ് അതിൽ സംബന്ധിച്ചത്. എന്നാൽ ഇന്ന് ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള 1244 പള്ളികളിൽ നിന്ന് 4039 പള്ളി പ്രതി പുരുഷൻ ഇവിടെ സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ നാം ആനന്ദംകൊണ്ടു നിറയുകയും അഭിമാനം കൊണ്ട് പുളകംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. മലങ്കര സഭ ഇന്ന് ഒരു സാർവ്വത്രിക സഭയായി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു.

അസോസിയേഷൻ യോഗങ്ങളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ട ചില അസോസിയേഷൻ യോഗങ്ങളുണ്ട്. 1876-ൽ മുളന്തുരുത്തിയിൽവെച്ച് അസോസിയേഷൻ യോഗങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചു. 1934-ൽ കോട്ടയത്ത് കൂടിയ അസോസിയേഷൻ യോഗം മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയ്ക്ക് രൂപം നൽകി. പ്രസ്തുത യോഗത്തിൽവെച്ച്

കാതോലിക്കാ സ്ഥാനവും മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും ഒരാളിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. 1958-ലെ ബഹു. സുപ്രീം കോടതി വിധിക്കുശേഷം സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടായി. ഇരുവിഭാഗവും ചേർന്ന് പുത്തൻ കാവിൽവെച്ച് യോഗം കൂടി വൈദിക ട്രസ്റ്റിയെയും അത്മായ ട്രസ്റ്റിയെയും തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഇന്ന് ഇവിടെ കൂടുന്ന അസോസിയേഷൻ യോഗം ചരിത്രത്തിൽ തങ്കലിപികളാൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരു അസോസിയേഷൻ യോഗം ആണ്. ഇൻഡ്യയുടെ പരമോന്നത കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഇരുവിഭാഗങ്ങളും യോജിച്ച് നടത്തുന്നതാണ് ഈ യോഗം.

1934-ൽ ക്രോഡീകരിച്ച സഭാഭരണ ഘടനയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു വാക്ക്. കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ചു 1912-ൽ ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അബ്ദുൽ മിശിഹാ ബാവാ പുറപ്പെടുവിച്ച കല്പനയിൽ (എ 14) മലങ്കരസഭയുടെ വിശുദ്ധിയും നിർമ്മലതയും നിവിഹ്നം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനവുമായുള്ള ബന്ധം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം മലങ്കരയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെട്ടതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കോസിനെ വാഴിച്ചുതന്നത്. “കാതോലിക്കോസും നിങ്ങളുടെ ഇടയന്മാരായ മേൽപ്പട്ടക്കാരും നിങ്ങളുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നടത്തിത്തരുന്നതാണെന്നും ഒരു കാതോലിക്കാ കാലം ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി മറ്റൊരു കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം മലങ്കരയിലുള്ള മേല്പട്ടക്കാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണെന്ന് നൂറും 1912-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച കല്പനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ മേൽപറഞ്ഞ കല്പനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനവും മലങ്കരസഭയുമായുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തത്തക്കവണ്ണം 1934-ൽ ഒരു ഭരണഘടനയ്ക്ക് രൂപം നൽകിയത്. അബ്ദുൽ മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ കല്പനയും ബഹു. സുപ്രീം കോടതി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെയും മലങ്കര സഭാംഗങ്ങളെയും ബന്ധിക്കുന്നതാണെന്നും ബഹു. സുപ്രീംകോടതി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1934-ൽ പാസ്റ്റാക്കിയ ഭരണഘടന മലങ്കരസഭയിലുള്ള എല്ലാ മെത്രാസനങ്ങളെയും സഭാംഗങ്ങളെയും ബന്ധിക്കുന്നതാണെന്നും സുപ്രീംകോടതി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകൾ അഭംഗം പാലിക്കപ്പെടണമെന്നും അതനുസരിച്ച് മലങ്കര സഭാ ഭരണം നടത്തണമെന്നും മാത്രമേ മലങ്കര സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. സഭാ ഭരണഘടന പ്രകാരം ഇടവകകൾ ഭരിക്കപ്പെടണമെന്നല്ലാതെ ഇടവകസ്വത്തുക്കൾ കൈയടക്ക

ണമെന്ന് മലങ്കര സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഏതൊരു സമൂഹത്തിന്റെയും കെട്ടുറപ്പിനും വളർച്ചയ്ക്കും ശിക്ഷണവും അച്ചടക്കവും ആവശ്യമാണല്ലോ?

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ജനയാത്ത പാർലമെന്റ് എന്ന് നിസന്ദേഹം പറയപ്പെടാവുന്ന മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷന്റെ അംഗങ്ങളായ നിങ്ങളുടെ ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നിങ്ങൾ തികച്ചും ബോധവാന്മാരാണെന്ന് നമുക്കുറപ്പുണ്ട്. നമ്മുടെ സഭ ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പസിയും ജനായത്തവും മനോഹരമായി ഒരുമിച്ച് ഇണക്കിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടമായ ഒരു ഭരണഘടനയും സംവിധാനവുമാണ് നമുക്കുള്ളത്. മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടനപ്രകാരം നിങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന പരിപാവനമായ കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണത്തിനാണല്ലോ നിങ്ങൾ ഇവിടെ സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്നത്. സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് 37 പട്ടക്കാരെയും 74 അയ്മേനികളേയും നിങ്ങൾ ഇന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ്. മലങ്കര സഭയുടെ പൗരാണികവും സനാതനവുമായ പാരമ്പര്യ വിശ്വാസ സത്യങ്ങളെ അഭംഗൂരം കാത്തു പരിപാലിക്കുന്ന സഭയുടെ കാവൽഭടന്മാരും മാർഗ ദർശികളും ആണല്ലോ മലങ്കര സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയംഗങ്ങൾ. സഭാ കാര്യങ്ങൾ ചുമതല ബോധത്തോടും ത്യാഗമനോഭാവത്തോടും കൂടെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിവുള്ള ഉത്തമരായ വ്യക്തികളെ ആയിരിക്കും നിങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു.

മറ്റ് പൗരസ്ത്യ സഭകളെപ്പോലെ മലങ്കര സഭയ്ക്കും അപ്പോസ്തോലികത്വവും പാരമ്പര്യവും പൗരാണികത്വവും അവകാശപ്പെടുവാൻ സാധിക്കും. ഇവ അന്യനും നില നില്ക്കുന്ന വസ്തുതകൾ ആണ്. അത് നില നിർത്തേണ്ടത് എന്റേയും നിങ്ങളുടെയും ചുമതലയും. ഇന്ന് മലങ്കര സഭ പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾക്കിടയിൽ അനിഷേധ്യമായ സ്ഥാനവും ബഹുമതിയും ആർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ കുടുംബത്തിന്റെ ആധുനിക ചരിത്രം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മലങ്കര സഭയുടെ മക്കളായ ദൈവശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരുടെ സംഭാവനകൾ എക്കാലവും സ്മരിക്കപ്പെടും. പൗരസ്ത്യ സഭയുടെ അപ്പോസ്തോലികമായ വിശ്വാസവും ആരാധനയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അഭംഗം മലങ്കരയിൽ പാലിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് ആഗോള സഭയ്ക്ക് പൊതുവായും പൗരസ്ത്യ സഭകൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും നേതൃത്വസംഭാവനകൾ നൽകുവാൻ ഭാരത്തിലെ നമ്മുടെ പുരാതന സഭയ്ക്ക് സാധിച്ചത്. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ വെച്ച് പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യവും, സ്വതന്ത്രമായ പ്രവർത്തന സാഹചര്യങ്ങളും ലഭിച്ചത് മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്ക് മാത്രമാണ്. ഈ വലിയ പദവിയിൽ നമ്മുടെ

രാജ്യത്തോടും അതിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ ജനായത്ത മതേതര ഭരണസംവിധാനത്തോടും, സ്വതന്ത്രവും നിഷ്പക്ഷവുമായ നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയോടും നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ദീർഘമായ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നു മോചിതമാകുന്ന ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒരു ആത്മീയ മുന്നേറ്റത്തിനുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ് നാം ആദ്യം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടത്. നമ്മുടെ അന്തരംഗങ്ങളിൽ ദൈവസാന്നിധ്യബോധവും ദൈവഭയവും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്ന ആരാധനാജീവിതം അനിവാര്യമാണ്. ദൈവിക ശബ്ദത്തോടു ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുവാനും, ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളുടെ സാധ്യതകൾ നോക്കാതെ സേവനശുശ്രൂഷാ രംഗങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുവരുവാനും തയ്യാറാകുന്ന വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം എന്നും സഭയുടെ നിലനില്പിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലയാണ്. ആത്മീയ ദർശനവും ത്യാഗമനോഭാവവുമുള്ള വൈദികരും, കർമ്മശേഷിയുള്ള ഒരു വലിയ സന്യാസസമൂഹവും വിവേകവും ആത്മീയ പക്വതയും സേവനസന്നദ്ധതയുമുള്ള ഒരു അൽമായ നേതൃനിരയും എല്ലാവർക്കും അവരവരുടെ പങ്കു നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന സ്വീകാര്യമായ ഒരു കർമ്മപദ്ധതിയും സഭയുടെ വരുംകാല പ്രവർത്തനത്തിന് അനുപേക്ഷണീയമായ ഘടകങ്ങളാണ്. ആത്മീയവും സാമൂഹികവുമായ മേഖലകളിൽ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യം കാര്യക്ഷമമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ തക്കവണ്ണം അടുത്ത 10 വർഷത്തേക്കുള്ള പ്രവർത്തനപദ്ധതി പ. സുന്നഹദോസ് ആവിഷ്കരിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

വിവിധ ക്രൈസ്തവ സഭകളുമായുള്ള ബന്ധം ദൈവകരുണയാൽ കൂടുതൽ സജീവമാകുന്നതിൽ നാം സന്തോഷിക്കുന്നു. ഇന്ന് ലോകത്തുള്ള എല്ലാ സഭകളോടുമൊപ്പം മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ സ്ഥാനവും മുൻപന്തിയിൽ തന്നെ. എല്ലാ ക്രൈസ്തവ സഭകളുമായി സഹകരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ലഭിക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ക്രിസ്തീയ ഐക്യവും ബന്ധവും കൂടുതൽ സുദൃഢമാക്കുവാൻ നാം യത്നിക്കണം.

മലങ്കര സഭയിൽ അനുരഞ്ജനവും സമാധാനവും കൈവരുത്തുവാൻ വേണ്ടി 1995-ലെ ബഹു. സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കുശേഷം നാം നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഈ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ സഹോദര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും, വൈദികരും, ജനങ്ങളും നമ്മോടൊപ്പം നിന്ന് പ്രവർത്തിച്ചത് നാം നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. മലങ്കര സഭ ഒന്നാണെന്നും നിർഭാഗ്യവശാൽ അതിൽ രണ്ടു കക്ഷികൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കുന്ന 1934-ലെ ഭരണഘടനയുടെയും കാനോലിക്കേറ്റിന്റേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇരുകക്ഷികളും ഒന്നിച്ച് വീണ്ടും ഒരു സഭയാകണമെന്നുമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പരമോന്നത നീതിന്യായകോടതി നമ്മെ ഉപദേശിച്ചത്. മലങ്കരസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ

മഹത്തായ ലക്ഷ്യം കൈവരിച്ച് മലങ്കര സഭയുടെ മക്കളെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നും കലഹങ്ങളിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുവാൻ നാം ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചുവെന്ന് ദൈവസന്നിധിയിൽ ഉത്തമ മനഃസാക്ഷിയോടെ നാം പറയുന്നു.

ബഹു. സുപ്രീംകോടതി ഉത്തരവനുസരിച്ച് വിളിച്ചു കൂട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ മലങ്കര അപ്പോസ്തലീയേഷൻ യോഗത്തോടുകൂടി മലങ്കരസഭയിൽ കക്ഷികൾ ഇല്ലാതാകുകയാണ്. പൂർണ്ണമായ അനുരഞ്ജനത്തിലേക്കുള്ള നിർണ്ണായകവും നിയമവിധേയവുമായ പടിയാണ് ഇന്ന് ഈ മഹാസമ്മേളനത്തിൽ നാം ചവിട്ടിക്കയറുന്നത്. ഇനിയും നാം നിശ്ചലമായി നിൽക്കുകയില്ല. ഇനിയും നാം കലഹത്തിന്റെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും ഇരുണ്ട വഴിയിൽ ഇടറിപ്പോകുകയില്ല. നമ്മെയെല്ലാം സത്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് വഴി നടത്തുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ട് പ്രകാശ പൂർണ്ണമായ ഭാവിയ്ക്കലേക്ക് നാം ഒരുമിച്ച് നടന്ന് കയറും. സമാധാനം നിരന്തരമായ ഒരു പ്രയാണവും തുടർച്ചയായ ഒരു പ്രക്രിയയുമാണ്. മഹത്തായ ഈ പ്രയാണത്തിൽ മലങ്കര സഭയുടെ വാതായനങ്ങൾ നാം തുറന്നിടും. ആരെയും തള്ളിക്കളയുവാനോ അവഗണിക്കുവാനോ ഒരുംബെടുകയുമില്ല. മലങ്കര സഭയുടെ എല്ലാ വാത്സല്യമക്കളെയും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സ്നേഹത്തിന്റേയും സേവനത്തിന്റേയും വെളിച്ചം വിതരണ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ആത്മീയ തീർത്ഥാടനത്തിന് നാം ഇവിടെ ആരംഭം കുറിക്കുകയാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ഏവരുടെയും പ്രാർത്ഥനയും സഹകരണവും നമുക്കുണ്ടാകുമെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു.

ദൈവം പരിശുദ്ധ സഭയെയും നമ്മെ ഓരോരുത്തരെയും ധാരാളമായി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

പരമല അപ്പോസ്തലീയേഷൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളുടെ പേരും മേൽവിലാസവും ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

Indian Orthodox church Managing Committe Members

1. തിരുവനന്തപുരം മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. John Philip, karipuzha puthenveedu, karavallur P. O. Punalur. (2) Rev Fr. John Daniel, Vicar St. George Orthodox Church, Chenkulam P. O. Oyur, kollam (3) Mr. P. O. Pappachen, Puliyamkunnal House Cheruvakkal P. O. Ayur, kollam (4) Mr. V. Roy, Vairmon Bunglow, Trippalazhikam P. O., Kuzhimathikkadu, Kundara, (5) Adv. T. A. Phillip, Thunduvila Field view, Edamulackal

P.O. Anchel. (6) Mr. Cherian P. Koshy, Puthenveedu (Kavilayil) Karikkam P. O., Kottarakkara.

2. കൊല്ലം മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. John C. Varghese, Ezhakathu, Pattazhi P. O. Kollam 691522. (2) Rev. Fr. Koshy Mathew, Thakadiyil Pulinthanathu, Thekkekara P. O. Mavelikara-7, (3) Mr. Johnson G. Oommen. Mount Carmel House, Thekkekara, Puthoor P. O, (4) Mr. T. M. Yohannan, Thattakkadu Puthenveedu, Thazhattu Vadakku P.O, (5) Mr. Mathew Veerappally, Veerappallil Veedu, Adoor, (6) Adv. Joseph John, Kannayil, Bank Road, Kayamkulam.

3. തൃവനന്തപുരം മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. Thomas Johnson, Kaipallil Kolamkottu, Makkamkunnu, Pathanamthitta, (2) Rev. Fr. Simon Scaria, Holy Trinity Ashram, Angadi P. O. Ranny, (3) Dr. George Joseph, Vayalirakkthu, Angadickal South P. O, Kodumon. (4) Mr. P. J. Mathew, Parackattu Sadanam, Nannuvakkadu, Pathanathitta, (5) Mr. K. O. Varghese, Kizhakkedathu, Makkamkunnu, Pathanamthitta. (6) Mr. A. M. Phillp, Assariyethu, Mathoor P. O., Pathanamthitta,

4. ചെങ്ങന്നൂർ മെത്രാസനം

(1) Rev. M. G. Abraham Corepiscopa, Vazhiyambalathil, Puthencavu P. O., Chengannoor. (2) Rev. Fr. Thomas Kokkaparambil, Angadickal South P. O. Chengannoor. (3) Mr. Abraham Mathew Veerappillil, Pazahakulam P. O. Adoor. (4) Mr. Thomas Kuthiravattom Ex. M. P, Kuthiravattathu, Kallisery P. O., Chengannoor, (5) Mr. C. C. Cherian, Charunilkunnathil Mulakuzha P. O., Chengannoor. (6) Mr. V. G. Koshy, Greenpallil, Bhudhannor P. O., Chengannoor.

5. തിരൂർ മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. Mathews John, Manayil veedu, Edathuva-689573, (2) Rev. Fr. George P. Abraham, Payyampallil, Pariyaram, Mallappally (3) Adv. Biju Oommen, Muringasseril, Eraviperor P.O., 689542, Thiruvalla. (4) Mr. Saji Alex, Ittyamparambil Sissy villa, Valanjavattom (E) P. O, (5) Prof. E. Jacob John, Elanjickal Aattumalil,

Niranam P. O. 699 621, Thiruvalla. (6) Mr. Jacob Thomas Arikupuram, Arikupurath Mantharayil, Pavukara P. O. Mannar.

6. കോട്ടയം മെത്രാസനം

(1) V. Rev. P. C. Yohannan Ramban, Manager, Mar Kuriakose Dayara, Pothampuram P. O. Pampady (2) Rev. Dr. Jacob Kurian, Orthodox Theological Seminary, Post Box No. 98, Kottayam. (3) Prof. Jacob Kurian Onattu, Onattu Puthenpurayil, Vakathanam P. O., Kottayam, (4) prof Titus Varkey, Chembakasseril, Kollad P. O. Kottayam, (5) Mr. T. T. Chacko, Thundiyl, Theerthapadapuram, Vazhoor P. O. Kottayam (6) Mr. M. M. Zachariah, Manjathuruthel, Good Shepherd Rd., Kottayam.

7. കോട്ടയം സെൻട്രൽ മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. C. J. Punnoose, Kochettu, Thazhathangady, Kottayam-5 (2) Mr. K. C. George, Kakkarothu house, kottayam - 5 (3) Mr. Shaji Jacob, Padipurkal, Velloor, Kottayam - 3

8. ഇടുക്കി മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. Biju Andrews, St Thomas Church, Kungirippetty, Idukki (2) Mr. koshy George, Ushasil, Kattappana P. O., Kattappana-685 508. (3) Mr. Kurian Andrews, Chennattumattom, Kattappana P. O. Kattappana-685508. (4) Mr. M. S. Joseph, Mylakkattu, Karunapuram P. O. Kallar

9. കണ്ടനാട് മെത്രാസനം A

ഡോ. മാത്യുസ് മാർ സേവേറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഭരണത്തിലിരിക്കുന്ന ഇടവക പള്ളികൾ

(1) Rev. Fr. C. M. Kuriakose, Cholattu, Kolenchery, (2) Mr. P. M. Pailypillai, Perumpillil, Kolenchery (3) Mr. P. Thomas Vadakkenellikuzhiyil, Pazhoor, Piravom.

10 കണ്ടനാട് മെത്രാസനം B

(1) Rev. Fr. Elias Cherukad, Ezhakkaranad P. O., Puthenkuriz (via), Ernakulam Dt., (2) Dr. M. P. Mathai, Mundackal, Kavumpady Rd. Moovattupuzha. (3) Sri V. E. Thomas, velloor, Mattakuzhy, Varikkoly P. O. Puthenkuriz (via); Ernakulam Dt.

11 അങ്കമാലി മെത്രാസനം

(1) V. Rev. K. C. Zachariah Cor-cpiscoipa, Pulickakudiyil, Mudavoor P. O., Moovattupuzha. (2) V. Rev. Jacob Mannaraprayil Cor-episcopa, Trikunnathu Seminary P. B. No 61, Aluva-1 (3) Dr. N. M. Mathai, Nedumchalil, Kavumpady Rd., Moovattupuzha. (4) Mr. T. M. Varghese, Thompra, Vattackattupady, perumbavoor, (5) Dr. M. E. Kuriakose, Madasseril, Marady (E) P. O, Moovattupuzha. (6) Mr. Korah John, Manikudiyil, Pazhanganadu, Kizhakkambalam-683 562.

12. കൊച്ചി മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. A. T. Yohannan, Aakkal Kizhakkethil, Kannara P. O. Trissur-680652. (2) Sri k. T. Markose, Kottarathil. Ramavarmapuram P. O. Trissur. (3) Sri. Babu C. George, Chandrathil, Palarivattom P.O. Kochin-25 (4) Sri Abraham K. Koshy, 11/137 Kallottu, Padamughal, Kakkanadu, Kochi-682030

13. തൃശൂർ മെത്രാസനം

യൂഹാനോൻ മാർ മിലിത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഭരണത്തിലിരിക്കുന്ന തൃശൂർ മെത്രാസനത്തിലെ ഇടവക പള്ളികൾ

(1) Rev. Fr. Mathew Jacob, Puthusseril Veedu, Near G. G. H. S. Nenmara, Nenmara P. O. Palakkad. (2) Sri U. Varkey, Kochupurackal Veedu, Kanakkanthuruthy P. O., Vadakkanchery, Palakkad. (3) Sri Santhosh Cherian, Kunchukkattil veedu Chelakkode P. O., Aalackakulambu, Trissur.

14. കുന്നംകുളം മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. K. P. Issac, Kandathil Puthenpurayil, Payyanam, Kannara P. O., Trissur 680652 (2) Rev. Fr. Joseph Tholathu, Tholathu house, Pazhanji 680 542 (3) Sri K. V. Baby, Kidangan House, Trissur Rd., Kunnamkulam 680503. (4) Sri M. V. Jacob, Mandumpal House, Pazhanji-680542 (5) Sri C. K. George, Chungathu house, chelakkara-680586

15. മലബാർ ഭദ്രാസനം

(1) Rev. Fr. Cherian Chackalackal, Chackalackal house, Kannadi

P. O. Palakkad- 678701 (2) Rev. Fr. Mathews Kolamala, Kunnimmel Potti P. O. Edakkara (via), Malappuram 679 339 (3) Mr. C. C. Andrews, Chayanickal, Maikkavu P.O, Thamarassery (via) Kozhikode-673 573 (4) Mr. George V.J. Vayalil Peedikayil, Moothedam P. O., Edakkara (via), Malappuram, (5) Dr. Joseph P. Thomas “ Bethel”, Kathiroor P. O, Thalasseri, Kannoor 670 642 (6) Sri Saji Phillip, Punnackattu House, Valamboor P. O. Pooppalam Perinthalmanna, Malappuram

16. സുൽത്താൻ ബത്തേരി മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. Sunny Thomas, Nirannanilathu House, Chulliyode P.O., Sulthan Bathery 673 592. (2) Rev. Fr. V. M. Zachariah Veliyathu, Vicar, St. George Orthodox Church, Kammana Tabore, Kammana P. O, Mananthavady, Wayanadu. (3) Sri. Alexander K. P., Kalathil Veedu Padichira P. O., Pulpally, Wayanadu 673 579 (4) Sri M. U. Joseph, Mundenkunel House, Ulickal P. O., Kannoor. (5) Prof. S. Ninan, Vadakkethalackal, Chungam, S. Bathery. (6) Sri Paily Athinilkunnathil, Athinilkunnathil House, Kelakom P. O. 670 674.

17. കുന്നായ മെത്രാസനം

അസോസിയേഷൻ യോഗ നടപടിച്ചട്ടങ്ങൾ ഭാഗം 6 വകുപ്പ് X ഉപവകുപ്പ് -1 അനുസരിച്ച് അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ

(1) V. Rev. P. C. Stephen Cor-episcopa Mavelli, Amyannoor P. O. Kottayam. (2) Adv. A. Z. Jacob, Kudakasseril Building, Kottayam- 686002.

18. മദ്രാസ് മെത്രാസനം

(1) V. Rev. Joseph Thaliyaparampil Cor-episcopa, Vicar, St. Thomas Mount O. C., St. Thomas Nagar, Puzhuthivakkam, Chennai 600091. (2) Rev. Fr. P. P. Jacob, St. George Orthodox Cathedral 18, Hosur Road, Bangalore 560025. (3) Mr. M.A. Abraham, 4 Lakshmi Street, Kilpauk Chennai 600010, (4) Mr. Thomas John, Manayil, 27, Rudra Nagar, Loth Kunta, Secunderabad. (5) Mr. C.A. Eapen 5824 Subhash Nagar Etn., Nelamangala, Bangalore 562123. (6) Mr. T. C. Thomas, H. 25 Sector I & II Koodal Nagar, H. B. Colony, Anaiyoor P. O., Madurai 625017

19 ബോംബെ മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. C.V. Kuriakose, C-2/19, Pleasant Park, Opp. Fatima Nagar, Pune 411 013 (2) Rev. Fr. Yaunna Mulammoottil, 2D 303 Pawai Vihar, Powai, Mumbai 400 076. (3) Mr. George Pothan, P.O. Box 217, Doha, Qatar. (4) Mr. Joy K.G. Varghese, 8/120, Adarsh Nagar, Prebhadevi, Mumbai 400 025. (5) Mr. Mathai Mampallil, 24/4 Bimanagar, Satellite Road, Ahmedabad - 15. (6) Mr. M.T. Kochukunju, Mukaladiyil, Opp. IIT, Powai, Mumbai 400 076.

20. കൽക്കട്ടാ മെത്രാസനം

(1) V. Rev. K.C. Mathew Corepiscopa, M.G.M. H.S. School, Hathital, Jabalpur. (2) Rev. Fr. Jacob Scaria, Qr. No. 247, Unit-6, South Side, Kharagpur, W.Bengal 721 301. (3) Shri Varghese E.P., P.O. Box 1096, Safat 13011, Kuwait. (4) Prof. K.C. Mani, M.G.M.H.S.School, Sector 6, Bhilai. (5) Shri V.C. Ninan, 3/A-5, Basera Apts, Katol Road, Nagpur 440 013. (6) Shri M.V. Varghese, Flat No. 202, 4, Mayfair Road, Mayfair Gardens, Kolkatha 700 019.

21. ഡൽഹി മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. Philip M. Samuel, Mar Gregorios Orthodox Church, B-2 Janakpuri, New Delhi 110 058. (2) Rev. Fr. Shaji Mathews, St. Mary's Cathedral, C-3, SDA, Haus Khaz, New Delhi 110 065. (3) Shri M.G. George Mothoot, G-74, East of Kailash, New Delhi 110 065. (4) Shri George Varghese (UNI), 30, Samachar Apts., Mayur Vihar, Phase I, Delhi 110 091. (5) Shri Jose Kurian, D-6 II, M.S. Flats, Sector XIII, R.K. Puram, New Delhi 110 022. (6) Shri Thomas Paul, P.O. Box 19932, Sharja, U.A.E.

22. അമേരിക്ക മെത്രാസനം

(1) V. Rev. P.S. Samuel Corepiscopa, 170 Bridwood PR Dr., Jericho, NY 11753. (2) Shri Korah K. Korah, Bethel House, 238 Alboume Ave, Staten Island, NY. 10309. (3) Shri Philipose Philip, 193 Kings Highway, Congers, N.Y. 10920.

23. കാനഡ - യു.കെ., യൂറോപ്പ് മെത്രാസനം

(1) Rev. Fr. Lazarus OIC, Apt. 202-15605-98 Ave. Edmonton, T5P, OG7, Alberta, Canada. (2) Shri Matt Mathews, 1407 - Winterberry Drive, Burlington - ONTARIO, Canada - L7P, 4TA. (3) Dr. M.S. Alexander, 21 Dustarn Drive, Leeds-LS, 16-8EH, England, U.K.

വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി

പരിശുദ്ധ ബസേലിയസ് മാർത്തോമ്മാ മാതൃസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ പ്രസിഡന്റായി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ വർക്കിങ് കമ്മിറ്റിയും രൂപവൽക്കരിച്ചു.

നിയുക്ത കാതോലിക്കാ തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസ് (എക്സ് ഒഫീഷ്യോ മെംബർ), മാതൃസ് മാർ എപ്പിഫാനിയോസ് (സുന്നഹദോസിന്റെ പ്രതിനിധി), ഫാ. മത്തായി നൂറനാൽ (വൈദിക ട്രസ്റ്റി), പി.സി. ഏബ്രഹാം (അത്മായ ട്രസ്റ്റി), ഡോ. അലക്സാണ്ടർ കാരയ്ക്കൽ (സഭാ സെക്രട്ടറി), റവ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്. കെ. എം. മാത്യു, റിട്ട. ജസ്റ്റിസ് കെ. ജോൺ മാത്യു, എ. കെ. തോമസ്, എം. ടി. പോൾ എന്നിവരാണ് അംഗങ്ങൾ.

ശരിയായ വിധത്തിൽ നടത്തിയ അസോസിയേഷനെ അപലപിച്ച ശേഷം അസ്സോസിയേഷൻ തീരുമാനങ്ങൾ തങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യമല്ലെന്നും തങ്ങൾ കോടതിവിധി ഒന്നും അനുസരിക്കുകയില്ലെന്നും വിഘടിതവിഭാഗം സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും വാതോരാതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. നിരീക്ഷകനായ ജസ്റ്റിസ് വി. എസ്. മളിമർ സുപ്രീം കോടതിക്ക് സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ ചുവടെ ചേർക്കുകയാണ്. അത് വായിക്കുന്നവർക്ക് ഈ ആരോപണങ്ങളുടെ ചിട്ടുകൊട്ടാരം തകരുന്നതുകാണാൻ കഴിയും.

Before Hon'ble The Supreme Court of India

Civil Appeal Np. 8185/01

Most. Rev. Moran Mar Thomas Mathews - Appellant

Most. Rev. Thomas Mar. D Metropolitan & Others - Respondents.

Report of the Observer

10-04-2002

In Civil Appeal No. 8185/2001 arising out of SLP No. 7993/2001, the Supreme Court of India passed the order on 28-11-2001 with the consent of the parties giving the following directions.

“With the consent of the parties, we give the following directions:-

i) The impugned judgement of the Kerala High Court dated 6th April, 2002, passed in C.M.P. No. 2079/1997 in A.S. No.331/1980 is set aside;

ii) Notwithstanding the withdrawal of the interim applications which were filed in this court previously, fresh elections to the Malankara Association will be held and no court other this court will entertain any suit, application or interfere with the elections or the election process or results at any stage.

iii) Fresh elections shall be called by Moran Mar Baselius Marthoma Mathews -II by issuing necessary Kalpanas to the parishes and the Malankara Association will be convened under Article 74 of the 1934 Constitution, as amended.

Both the parties desire that an observer should be appointed to ensure free and fair elections. Mr. Justice V.S. Malimath (Retired Chief Justice of the Kerala High Court) may be requested to accept office of observer and to oversee that the elections so called are held in a free and fair manner. In this connection, he will be at liberty to give such advises as he may think necessary for ensuring the execution of this Court's Degree.

iv) If the Malankara Association when convened, decides by majority that Moran Mar Baselius Marthoma Mathews - II is not the Malankara Metropolitan third respondent will voluntarily resign his office as Malankara Metropolitan. If the Malankara Association when convened decides by majority that he is the Malankara Metropolitan, all parties will accept the decision as final and binding, i.e., this decision will not be subject to challenge in any Court or other forum.

v) Time- schedule for elections and thereafter for convening the Malankara Association will be worked out by respondent in consultation with the Observer.

vi) Each of the two parties will deposit initially a sum of Rs. 50,000/- with the registrar of this court towards the cost, expenses and the remuneration of the Observer. Copy of this order be sent by the Registrar (judl.) to Mr. Justice V.S. Malimath with the request that he may kindly convey him acceptance at an early date.

The exercise of conducting elections and thereby executing this court's degree should be completed on or before 31st March 2002. The Observer is requested to submit a report of this Court on the

conduct of the election and the execution of the decree within a fortnight thereafter. The appeal be listed for further directions and for recording the satisfactions of the decree on 15th April, 2002.’’

The registrar by his letter dated 29-11-2001 requested me to convey my acceptance of appointment as Observer. By my letter dated 3-12-2001, Annexure-2, I conveyed my acceptance

2. On 3-12-2001 Most Rev. Mar Baselius Marthoma Mathews II (hereinafter referred to as the appellant) presented through his representative his letter dated 30-11-2001, Annexure -3, and his report No. 1, Aannexure-4 Along with the letter, the order of the Supreme Court dated 28-11-2001, the judgment of the Supreme Court dated 20-6-1995, the judgment of the Kerala High Court dated 1-6-1990, copies of the orders dated 25-3-1996 and 5-2-1997, Constitution of the Church, the decree of the High Court and the decree of the Supreme Court were produced. Along with Report No. 1, the provisional schedule for election was produced seeking my concurrence. In the plaint filed in 1975, the list of 1064 Parish Churches that then existed was appended. As several new churches have since been established by both the factions, approval of the observer is sought to issue notices to all the parish churches existing as on 28-11-2001 the date of the order of the Supreme Court, numbering about 1500. Approval was also sought to the use of the letter head, the draft of which along with the English translation were produced. After hearing the representative of the appellant, I passed the order on 3-12-2001, copy of which is produced as Annexure-5. As the election has to be completed before 31-3-2002, the time available being limited, I accorded provisional approval to stages 1 to 4 of the provisional time shedule of election reserving liberty to Most Rev. Thomas Dionysius Metropolitan (hereinafter referred to as the respondent) and other parties to the appeal to file their objections to be considered at the next sitting of the observer at Kottayam at 11.30 a.m. on 11-12-2001 at the State Govt. Guest House. In regard to the other stages of election specified in the provisional time schedule of election, I gave opportunity to the parties to file their objections to be considered at the next sitting of the observer at Kottayam. I accorded approval to the use of the letter head as per the draft produced by the appellant. As the rules of

procedure are in Malayalam, I called upon the appellant to furnish to me English version of the same simultaneously giving copies to the respondents before the next sitting of the observer. To avoid delay in serving copy of my proceeding dated 3-12-2001, I authorised the appellant to serve copies of the proceedings to all the parties and to produce acknowledgements. Accordingly, the appellant served copies and furnished the acknowledgements.

3. I received letter dated 7-12-2001 from the respondents, Annexure-6, acknowledging receipt of my proceedings dated 3-12-2001 and thanking me for agreeing to the observer. He has stated that “we are also very much grateful to the Hon’ble Supreme Court in appointing the most eminent jurist of the nation to advise and observe the election process of our Church.”

4. On 8-12-2001 I received Report No. 2 dated 7-12-2001 from the appellant (Annexure-7) along with English translation of the rules of procedure. He has apprised me about the action taken since submission of Report 1 and requested me to advance the date of election proposed in the provisional schedule of elections from 20-3-2002 to 14-3-2002.. I received letter dated 8-12-2001 from the respondent (Annexure-8) in which he has made the following grievances:

(a) That he has not received copy of the Report No. 1 submitted to me by the appellant and is therefore not able to offer his response; (b) that he objects to the provisional approval given to issue notices to about 1500 churches existing on 28-11-2001 on the ground that it is contrary to the decree of the Supreme Court; (c) that the approval given to the use of the letter head in which the appellant is described as seated on the apostolic throne of St. Thomas of Malankara Metropolitan etc; is contrary to the order of the Supreme Court which has expressly stated that the election shall be called by Moran Mar Baselius Marthoma Mathews II by name; (d) that there are various points of controversy between the two factions which have to be amicably settled, draft list of eligible voters has to be published, objections called for and finalised and the number of members to be elected to the Association from each Parish Church has to be fixed and comprehensive suggestions in this behalf would be separately

sent to the observer; (e) that they are aggrieved by the ex parte proceeding dated 3-12-2001.

5. I responded to the objections of the respondent by my letter dated 8-12-2001 (Annexure-9) in which I pointed out that my order dated 3-12-2001 being provisional in character I will take final decision after hearing all the parties at my next sitting at Kottayam. As in the mean while I received Report No. 2 from the appellant, I sent a copy of the same giving him opportunity to submit his objections, if any, on the 11th. On the same day I also wrote to the appellant as per Annexure-10 enclosing copies of the objections dated 8-12-2001 received from the respondent and giving an opportunity to respond to the same on 11th.

6. On my request Hon'ble the Chief Justice of the High Court of Kerala asked the Registrar to provide such assistance as may be needed by me such as accommodation, transport, secretarial assistance etc. on 10th of December, the Registrar conveyed to me on phone that BJP and allied parties have given a call for 'Hartal' in the entire state of Kerala and therefore it may not be safe for me to hold my sitting at Kottayam on the 11th and suggested postponement of my sitting to some other day. Acceding to his suggestion, I postponed the sitting to 20-12-2001 by my proceeding dated 10-12-2001 (Annexure-11). The agenda for the meeting was also communicated to the parties.

7. On 11-12-2001 I received a letter from the respondent (Annexure-12) enclosing a detailed memorandum of objections (Annexure-13). It is stated that several contentions which they have raised in the memorandum will be placed before the Supreme Court of India seeking appropriate directions. In paragraph 5 of the letter, it is stated that the parties had agreed before the Supreme Court for appointment of a retired judge who did not have occasion to deal with matters connected with Malankara Church dispute in which the appellant and respondents are involved to be appointed as Observer. However, it is stated that it has now come to the notice of the respondents that when I was the Chief Justice of the Kerala High Court, I had rendered judgement dated 10-11-1986 in Writ Appeal No. 746/86 against the respondents and that they would be placing this fact before the Supreme Court for consideration and appropriate

orders. As I did not remember about this case, I obtained a copy of the order passed in W.A. No. 746/86 from the Registrar of the Kerala High Court. On perusal of the same, I found that the subject matter of the order passed by me in W.A. 746/86 is quite different from the subject matter of the appeal before the Supreme Court. However, I felt that consistent with high standards of propriety we have maintained in the judiciary, I should not continue as the observer in this case. I then wrote a letter to the Registrar of the Supreme Court, Annexure -14, for placing my request to relieve me, vide Annexure-15. However, the Supreme court, did not accede to my request to be the Observer. Copy of the order passed on 13-12-2001 is Annexure-16.

8. By proceeding dated 16-12-2001, Annexure-17, I sent copies of the memorandum of objections of the respondents to the appellant requiring him to submit his response on or before 20-12-2001. I also apprised the parties of the request I had made and the order that the Supreme Court had passed on 13-12-2001.

9. On 17-12-2001 I received from the appellant Report No.3, Annexure-18, dated 17-12-2001 responding to the grievances of the respondent contained in letters dated 8-12-2001 and 9-12-2001. It is stated that no prejudice would be caused to the respondent as approval granted by the Observer on 3-12-2001 is only provisional in respect of the time schedule. It is further stated that on the advice of their counsel, as a good will gesture, he has agreed to omit the words Malankara Metropolitan which were objected to by the respondent and issue notices without using these words in the letterhead. As regards the allegation that notices should not have been sent to those which are not Parish Churches of Malankara Church, the reply is that it is open to them not to respond. As regards issuing of notices to the churches that have come into existence after the date of the suit till the date of the order of the Supreme Court dated 28-11-2001 is concerned, it is stated that it was so done in order to ensure representation to the entire community. It is further stated that the Tribunal has been constituted for dealing with complaints from the aggrieved parties consisting of five persons. The appellant proposed to hold the Association meeting on 14-3-2002 at the Catholicate College Ground Pathanamthitta.

10. On 18-12-2001 the appellant filed his reply Annexure-19 to the memorandum of objections submitted by the respondent. It is inter alia stated that Knanya Diocese are constituent churches of Malankara Church and hence notices were issued to all them. If any one of them has not received notice they have the right and liberty to participate in the convening of the Malankara Association as already notified in two leading Malayalam dailies, that the order of the Supreme Court does not direct that the appellant should take action in consultation with the patriarch faction; that it is not right to confine the election only to 1064 churches, that the allegations made in para 17 of their objections are denied; that consistent with the order of the Supreme Court steps are being taken to ensure maximum representation; that the voters list has to be prepared by the Vicars and that the list of the voters would be finalised after hearing all the objections.

11. As notified to all the parties, my sitting was held in the Govt. Guest house at Kottayam on 20-12-2001. The appellant and the respondents were duly represented. The Other parties were not present in spite of service of notice. At the out set, the senior counsel for the respondent Sri. S.V.S. Aiyer presented letter of the respondent dated 19-12-2001 (Annexure-20) in which it is stated that he has filed an application before the Supreme Court seeking certain clarifications/orders on certain issues and that until the Supreme Court passes orders on that applicaion, I should not take any further steps relating to the election process. On behalf of the appellant, it was submitted that the contentions raised by the respondents are untenable and have been put forward only to protract the matter. It was further submitted that it would not be possible to complete the election within the time fixed by the Supreme Court if the advice of the observer on the preliminary steps for holding the elction are deferred to await the orders of the Supreme Court on the Application said to have been filed by the respondent.

12. After hearing both the parties, I rejected the request of the respondent and decided to proceed to finalise the schedule for conducting the election, subject to the decision of the Supreme Court on the application of the respondent. I made it clear that steps already

taken shall be modified to bring them in tune with the directions of the Supreme Court. I upheld the objections of the respondent to the description of the appellant in the letter head used by the appellant for the purpose of election and directed that he should describe himself only as Moran Mar Baselius Marthoma Mathews II. In regard to the letters already issued on the basis of the provisional approval I had accorded earlier is concerned, I clarified that the objectionable part must be deemed to have been deleted. A copy of my order was directed to be sent to all the parties to whom Kalpanas have already been sent on the basis of the provisional approval accorded by me. I dictated in the presence of the parties my order rejecting the request of the respondent to postpone the proceeding to await the directions of the Supreme Court and called upon the parties to make submissions with regard to finalisation of the time schedule for the election. At this stage the counsel for the respondent made a request that they may be given fifteen minutes time to discuss the matter among themselves for making further submissions before me. Accordingly I adjourned the proceedings for fifteen minutes.

13. After half an hour all the parties assembled. The counsel for the respondent submitted that in their opinion it would be futile to participate in the further proceedings for finalising the time schedule for the election as the crucial matters which are essential for finalising the time schedule are yet to be decided by the Supreme Court on their application. They further submitted that in the circumstances they would not participate in the further deliberations. Sri. P.J. Philip Advocate assisting the senior Counsel for the respondent walked out. I tried to persuade the counsel for the respondent to participate in the proceedings and cooperate with the Observer as no prejudice would be caused to them. However, the respondent could not be persuaded and the senior counsel and others representing the respondent walked away from the proceedings. I then heard the representatives of the appellant. I told them that though respondent had walked away, in fairness I would like to consider the writtern objections already submitted by the respondent. I heard the representatives of the appellant on all the issues: On conclusion of the hearing, I dictated Part II of my order regarding finalisation of the draft schedule for holding the election etc.,

14. Whereas the contention of the appellant is that all the churches existing on 28-11-2001, the date of the order of the Supreme Court, should be regarded as being entitled to participate in the election process, the contention taken in the written objections of the respondent is that the election should be limited to 1064 churches that were in existence as on the date of the relevant aspects, which I have discussed in my detailed order, I came to the conclusion that 28-11-2001 should be taken as the relevant date for the purpose of preparing the voters list. I made it clear that no Parish Church should be excluded on the ground that it belongs to the rival faction. I observed that if any party has any grievance about such exclusion he may bring his complaint before me.

15. As regards the venue for the conduct of the meeting and election is concerned, the appellant proposed to hold in Pathanamthitta, whereas the respondent has suggested in his written submission that it should be held in Ernakulam. I was able to gather that many of the earlier association meetings were held at the sacred place at Parumala. In the circumstances, I fixed Parumala as the venue, rejecting the suggestions made by both the parties. I instructed that voting shall be by secret ballot and prescribed the format of the ballot paper. I decided to be present at the meeting/election and to appoint such other persons as I consider appropriate to assist me in this behalf. I directed that counting shall be done immediately after the voting is over and that the result should be duly authenticated by the Observer. I did not approve the suggestion of the appellant to hold the association meeting and election on 14-3-2002 as it would not allow the minimum of 12 weeks time prescribed by the rules. Hence time schedule was modified fixing the date of meeting/election on 20-3-2002. The appellant had nominated the Election Tribunal in consultation of the Managing Committee consisting of five persons. As none of them belong to the patriarch faction, I suggested that they should add two persons from the patriarch faction on the Tribunal. After gathering the names of suitable persons from the patriarch faction, I suggested that Mr. A. M. Thomas, former Central Minister and High Commissioner to Australia and Rev. Fr. Geevarhese Kalooparambil, Professor in C.M.S. College should be added as members of the

Tribunal. I advised that every effort should be made to give opportunity to all the Parish Church members belonging to the patriarch faction to participate at every stage. I appealed to both the factions to cooperate and assist me in carrying out the directions of the Supreme Court. I made it clear that the advice I had tendered by my order is subject to the order that may be passed by the Supreme Court on the application of the respondent. Copy of my order is at Annexure-21.

16. On 3-1-2002 the appellant submitted Report No.4, Annexure-22, stating that action has been taken as directed, by communicating paras 3 and 4 of my proceeding dated 20-12-2001 to all the Metropolitan and Parishes concerned.

17. After receiving copy of my proceeding dated 20-12-2001, the respondent submitted his objection, Annexure-23. I forwarded the same to the appellant by my letter dated 8-1-2002, Annexure-24, for his response. The appellant has responded to the same by his reply Annexure-25 dated 12-1-2002. It is inter alia pointed out that the respondent having boycotted the sitting of the observer at Kottayam and having publicly announced that they will not participate in the election they have no right to complain. As they have only reiterated the objections which have been rejected by my earlier order no further action is called for.

18. On 11-2-2002 I received Report No.5 dated 6-2-2002, Annexure-27, submitted by the appellant regarding compliance with the directions given by me. It is seen from the same that notice regarding convening of the meeting of Malankara Association on 20-3-2002, along with the relevant particulars were despatched to all the Parishes on 24th and 25th December, 2001. The notice was also published in two leading newspapers on 25-12-2001. If there are any Parishes which have been inadvertently omitted they were given opportunity to comply with the notice and furnish the required information in response to the notice published in the newspapers. It is reported that elections were duly conducted in all the Parish Churches and the results communicated on or before 29-1-2002. On that basis the preliminary list of voters was prepared and published on 5-2-2002 in the office of the appellant and at the venue of the

meeting. Wide publicity was given about publication of the preliminary list of voters (members) in the newspapers dated 5-2-2002. The last date for receipt of the compliance was 12-2-2002. It was notified that final voters list would be published on 26-2-2002. In all 1244 Parish Churches participated in the election and the total number of voters was found to be 284514. Among them, 90 parish Churches were previously in the patriarch faction. Draft ballot paper prepared in accordance with my directions was enclosed to the Report. Brief summary of the arrangements made for the conduct of the election was also furnished. I found them satisfactory.

VOTERS LIST

19. On 26-2-2002 final voters list was published and copy of the same was sent to me. It is reported that copy of the same was sent to the respondent also. It is stated that the Tribunal received a total of 45 complaints within the time fixed, namely, 12-2-2002. After issuing notice to the parties concerned and considering their representations, the Tribunal allowed eight objections and the election were set aside. Summary of the Tribunals that all the members of the Tribunal participated in the proceedings except Mr. A. M. Thomas who could not attend because of his ill health. All the decisions were unanimous. I am satisfied that elections were conducted freely and fairly. The final list of voters was prepared diligently and correctly. On 5-3-2002 the Secretary of the appellant received the nomination papers for the Managing Committee. After scrutiny by the Tribunal they were accepted on 6-3-2002.

20. The respondent by his letter dated 6-3-2002 Annexure-29, complained to me that the appellant has failed to comply with my directions in several respects. Inter alia it is alleged that copies of the result of the election of the Parish Churches have not been furnished to him and that agenda item No.1 is wrongly worded suggesting that the members should decide that Moran Mar Baselius Marthoma Mathews II is the Malankara Metropolitan. I forwarded this letter to the appellant for his response and to correct the mistakes. In response to the same, the appellant sent a reply as per Annexure-30 dated 14-3-2002 after making the necessary corrections to agenda items Nos. 4 and 5. Amended agenda is Annexure-31. The remaining points were

dealt with in the letter dated 15-3-2002, Annexure-32. I was also informed that the result of election of all the Parish Churches have since been conveyed. It was inter alia pointed out that the allocation of the number of members of the Managing Committee to the various diocese was made by the Managing Committee itself in accordance with the past practice and procedure. I did not find any thing irregular in this behalf. The final agenda Annexure-31 was published on 12-3-02.

COMPLAINTS

21. I had received 382 complaints of whom 14 were received after 20-3-2002, the date of the meeting. Of them only 12 are addressed to me and 370 are copies of complaints addressed to the appellant. The gist of all the complaints and the appellants response to them are furnished in a tabular form. They are in file Annexure-33 All the complaints received by the appellant are similar the stand taken being that they are not bound by the out come of the election/meeting convened on 20-30-02. The appellant responded by saying that the complainants would be bound by whatever decisions are taken at the validly convened meeting of the Association at Parumala. None of them complained that any rules of procedure are violated. They also do not say what measures should be taken to enable them to participate. In substance they do not seek any relief. They only convey their decision not to participate in the election/meeting. Hence, no action is called for on these complaints.

22. I shall now consider the 11 complaints addressed to me. Sr. Ps. Zacharia in his complaint dated 14-3-20 says that Sri T.G. Varghese is a Parish member of OCNE Church at Kuwait but his name also appears in St. Mary's Church Thumpamon. When the preliminary list was published in this behalf he did not avail of the opportunity of filing a complaint before the Tribunal. The complaint is belated it having been filed long after the final list is published. Fr. Geeverghese in his complaint dated 8-2-02 says that his Church will not participate. He also says that no election was conducted in his Church. This is not correct. Election was held and the names of persons elected have been included in the voters list and no complaint was made to the Tribunal. The complaints of Fr. A.K Verkey, Fr. E. T.

John, Secreary, st. Mary's J. S. O Church, Mr. K. J. J. Geroge, president, M. G. C Association, Mr. M. V. Thampi Dionosius and Mr. E. J. Joseph are similar. All of them say that no election were held in their Parish churches and that the decisions that may be taken at that meeting at Parumala will not be binding on them. It may be pointed out that elections were held in their Parish churches and the names of the elected have been included in the names of the elected have been included in the voters list. No complaint was filed before the Tribunal even though they had opportunity to do so. Hence, no action is called in respect of the 11 complaints addressed to me.

23. Meeting /Election at Parumala on 20-3-2002

I visited the venue of the election/ meeting on 19-3-2002 and inspected all the arrangements. Only one entry was provided to prevent entry of unauthorised persons. At the entrance verification of the credentials was made by the personnel posted at the entry. If the voters were accompanied by the vicar of the concerned church, entry was allowed. Otherwise entry was allowed only after obtaining their signature and comparing it with the signature on the proxy form. Only in respect of two persons there was some doubt. Their indentity was verified after comparing their signatures, and then given registration. On entry the voters had to register their names at the places provided, which were arranged Diocesan wise. This went on quite smoothly.

24. Entry and registration were closed by 12-30 p.m. No voter turned up thereafter. The ballot boxes were locked in the presence of my assistants at 1-00 p. m. Thereafter the procession of the Bishops started and it reached the venue of the meeting at 1.00 p. m.

25. 2700 seats were provided in the main meeting hall and 1300 seats were arranged under a Shamiana at the adjoining place. Closed circuit television were provided to enable them to see and hear what is happening in the main hall. On the dais seats were provided for all the Bishops, Sabha secretary and Trustees. I was provided a separate place from where I could watch the entire proceedings.

26. For polling, 40 counters were provided. In each counter provision was made for two persons to cast their votes in secrecy.

Polling started at 2. P. M. and was over by 1-00 P. M. Immediately the ballot boxes were locked and removed to the counting hall. Tables were arranged for counting with two persons on each table. The counting started at 3-15 P. M. Counting and tabulation work was completed by 4-45 P. M. I and my assistants observed the counting. On the basis of the counting of votes cast, the results were tabulated in the prescribed forms. Collecting the results from all the tables consolidated result of voting was prepared. The result was verified and signed by the Returning officer. I then scrutinised the result and authenticated the same by affixing my signature. On request I read out the result of the election at 5-15 P. M.

3818/

27. The total number of members of the association is 3818. The total number of votes polled is 3483. Of them 3464 cast their votes in favour of Moran Mar Baselions 11, as the Malankara Metropolitan of the Orthodox Syrian Church. Only ten voters cast is negative votes against him and nine votes were found to be invalid. The consolidated result of counting is at Annexure-34 and the declaration of results of the voting authenticated by me is Annexure-35. The file Annexure-36 contains information about arrangements of Registration Counter, Polling booths, staff assigned for different items of works, the supervisory care committee, copy of the notice of the meeting/election, specimen of ballot paper, forms prescribed for consolidated election result. Elaborate and satisfactory arrangements were made for the conduct of the election / meeting. The staff assigned to perform different election duties discharged their functions diligently without giving any scope for compliants or doubts. The voting was very orderly and peaceful. None had any grievence at any stage of the election. My assistants who were on the move all the time observing everything carefully reported to me that every stage of the election was conducted fairly and satisfactorily.

28. As there were two factions in some Parishes with a view not to deny participation to members of either faction, I had advised by my proceeding dated 20-12-2001 that both the factions may be allowed to elect their representatives. Annexure-37 contains the list of such 25 Parishes and the number of voters. Both the factions had elected

their representatives. I adopted this equitable device to achieve peace and harmony. Having regard to the number of voters from these Parishes and the total number of votes cast in favour of the appellant it is obvious that giving of representation to both the factions can not materially affect the result of the election.

29. Enormous effort and expenditure was involved in conducting this election/meeting. Voters came from foreign countries such as USA; Canada, U. K., some European countries, Gulf countries, Malaysia, Singapore and Australia at great expenses. Several voters came from different states in India. All this involved considerable expenditure for travelling etc. The appellant has given in his final Report No. 6 Annexure-38 dated -3-2002 an estimate of the total expenses incurred by the voters and the appellant at Rs. 2,60,00,000. at Annexure-39. Though detailed particulars have not been furnished it is obvious that the total amount spent by all is quite huge apary from the time and energy of hundreds of people engaged in the election work.

UNFORTUNATE

30. It is unfortunate that the respondent and others belonging to the patriarch faction did not participate. It was announced in the papers that they have decided to boycott the election. The newspapers reported about the respondent and his supporters holding a meeting on the same day at another place. The respondent being a party to the consent order passed by the Supreme Court was expected to participate and cooperate in implementing the order of the Supreme Court. The conduct of the Respondent invites adverse inference against him.

31. Election to the Managing Committee: Election to the Managing committee is regulated by part 5 of the election rules. Where as the Association fixes the total number of members of the Managing Committee. All the Dioceses were invited to nominate candidates for election to the Managing Committee to be held at the Association meeting. For this purpose the meeting of the Association namely of all the representatives elected from the Parish Churches of the Diocese was convened at parumala on 20-3-2002. The number of nominations received in respect of each Dioceses was equal to the number of

members to be elected from each Diocese. None had complained about the validity of the nominations received. Therefore all the candidates were elected unopposed from all the Dioceses. At the meeting held on 20-3-2002 the names of the elected members of the Managing Committee were read out. This consisted of 37 priests and 74 Laymen whose names are furnished Diocesewise in Annexure-38. I am satisfied that the election to the Managing Committee was proper. The report furnished by the appellant in this behalf is Annexure-40

32. My findings are as follows :-

A. Free and fair elections were held to the Malankara Association to elect representatives from all the Parish Churches, following the past practice and proceeding. Only 45 complaints were received of whom 8 were allowed by the Tribunal.

B. Final list of voters / members was correctly prepared and published following the prescribed procedure.

C. The meeting of the Malankara Association was convened at Parumala on 20.03.02 efficiently and in a free and fair manner.

D. Secret Voting was held to decide whether Moran Mar Baselius Marthoma Mathews-11 is or not the Malankara Metropolitan. It was decided by overwhelming majority of 3464 against 9, that Moran Mar Baselius Marthoma Mathews 11 is the Malankara Metropolitan. The decision was free and fair. The result was correct and was authenticated by me before it was announced.

E. Election to the Managing Committee was also held at the same meeting. As the number of Candidates equalled the number of positions all the nominated candidates were declared elected unopposed.

F. The directions of the Supreme Court given on 28.11.01 have been faithfully and correctly carried out in the matter of conducting the election and satisfactory execution of the decree, within the prescribed time.

33. Re: Fees & Expenses of the Observer: For the discharge of responsibilities as observer, I made two visits to Kerala. The first visit

was to Kottayam, a district place located about 100 kms from cochin airport. This visit was made to hear all the parties to advise on the election preparations and programmes. I flew from Bangalore to Cochin and travelled by car to Kottayam. On this occasion I had to stay for two days.

34. The election / meeting was held at Parumala, a small place located about 140 kms, away from Cochin Airport. I travelled by air from Bangalore to Cochin and by car from Cochin to Parumala. I stayed for two days at Thiruvalla it being the nearest place where some reasonable accommodation is available. For carrying out the work assigned to me by the Supreme Court, I had to spend some time every day at Bangalore. Computing the total time I spent in Bangalore in terms of full working days it may work out to about two weeks. Added to this is four days I spent in Kerala.

35. I had taken the assistance of two officials and a peon from the High Court. I paid for all their expenses. The travel and all other expenses in connection with my two trips to Kottayam and Parumala may approximately be Rs. 35,000 /-. The approximate expenditure towards faxes, phone calls, courier, postage and secretarial assistance may be Rs. 35,000 /- Thus the total expenses may be taken as Rs. 70,000 /-. The Registrar of the Supreme Court has sent me Rs. 1,00,000 as advance towards my fees and expenses. Now that I have completed my assignment as Observer, the Supreme Court may kindly pass such order as it deems proper regarding fees and expenses.

The Registrar is requested to place this report before their Lordships for their kind consideration.

JUSTICE V. S. MALIMATH

OBSERVER (sd)

Bangalore

10. 04. 2002

റിപ്പോർട്ട് കോടതി അംഗീകരിച്ചശേഷം നിരീക്ഷകന്റെ പ്രതിഫലമായി ഇരു കൂട്ടരും ഓരോ ലക്ഷം രൂപ കൂടി നൽകണമെന്ന് കോടതി നിർദ്ദേശിച്ചു. അതനുസരിച്ച് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പണം കെട്ടിവെച്ചു. പണം ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് അതു നൽകാതെ ഒളിച്ചുകുളി

നടത്തിയപ്പോൾ “മൂന്നു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ പണം കെട്ടിവയ്ക്കണമെന്നു” കോടതി താക്കീതു നൽകുകയും പണം കെട്ടിവയ്ക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്.

പരുമല അസോസിയേഷനു ശേഷവും ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി രാപകലെയ്ക്കേ ശ്രമിച്ച ദിവന്നാസ്യോസ് പണം ശേഖരിക്കുന്നതിനും മറ്റും അമേരിക്കയിൽ പോകുകയും തിരിച്ചു വന്നു പാത്രീയർക്കീസിനെ കണ്ടു കാര്യം സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

സഭാ കേസിൽ ബഹു. സുപ്രീം കോടതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ ഉത്തരവിന്റെ ശരിപ്പകർപ്പ് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

IN THE SUPREME COURT OF INDIA CIVIL APPELLATE JURISDICTION CIVIL APPEAL NO. 8185 OF 2001

Moran Mar Thoma Mathews

Petitioner

Versus

Most Rev. Thomas Mar- D Metropolitan & Ors.

Respondents

ORDER

This Hon'able Court in its main judgement dated 20-6-1995 in CA 4958-60 of 1990 reported in 1995 (Supl. 4) SCC at 394 Held that:

“Thereafter elections to the Malankara Association shall be held on the basis of the amended Constitution. The Association so elected shall be the Association for all purposes within the meaning of and for the purposes of the 1934 Constitution (as amended from time to time)

Certain alternations were made in this judgement on 25th March 1996 and 5th February 1997 (reported in 1996 (8) SCC 470 and 1997 (10) SCC 614

Pursuant to the consent order dated 28th November 2001 passed by this Hon'ble Court in this appeal. It was ordered that fresh elections to the Malankara Association should be called and be held, and the same have been accordingly called and held (as also consequential elections of the members of the Managing Committee of the Malankara Association) as reported in the Report of Courts Observer

dated 10th April 2002. The same is duly approved and taken on record.

It is declared that the Association so elected pursuant to the judgment dated 20th June 1995 and the consent order dated 28th November, 2001 shall be the Association for all purposes within the meaning of and for the purposes of the 1934 Constitution as amended.

The Malankara Association as convened by the order of this Court dated 28th november, 2001 having decided by majority that Moran Mar Baselious Marthoma Mathews II is the Malankara Metropolitan, this decesion is declared final and binding and not subject to challenge in any Court or any other forum (as provided in the previous order dated 28th November, 2001 of this Court.

Satisfaction is duly recorded of this Court (as further amended by orders dated 25th March. 1996 and 5th February 1997) in all respects with regard to the elections of Malankara Association and of its Managing Committee.

No other contention was raised and no other direction has been given.

Each side will give Rs. 1,00,000 /- to the Registrar within three weeks from today for being forwarded to Mr. Justice Malimath as his remuneration

The appeals is disposed of in the aforesaid terms.

(sd)

..... CJI

(sd)

..... J

New Delhi

july 12, 2002

(K. G. BALAKRISHNAN)

ദിവന്നാസ്യോസിന് ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം നൽകി മലങ്കര സഭയിൽ കലഹം ഉണ്ടാക്കരുതെന്നു കാതോലിക്കാ ബാവാ സഖാ പാത്രിയർക്കീസിനോട് ഫോണിലൂടെയും കത്തിലൂടെയും അഭ്യർത്ഥിച്ചു എങ്കിലും അതെല്ലാം ബധിരനോടുപദേശിച്ചതു പോലെയായി. മലങ്കരയിൽ കുഞ്ഞാടുകൾ തമ്മിൽ തലതല്ലിക്കീറുന്നതു കൊണ്ടു സിറിയൻ പീഡയുടെ കൂടാരത്തിൽ കഴിയുന്ന അവിടുത്തെ രക്തദാഹികൾക്ക് ഒന്നും വരാനില്ലല്ലോ. ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം നേടിയെടുത്തു 26-7-2002-ൽ നെടുമ്പാശ്ശേരിയിൽ എത്തിയ തോമസ് പ്രഥമനു യാക്കോബായ വിഭാഗം

നൽകിയ സ്വീകരണം “അടിപൊളി”യായിരുന്നു. ഉന്നം തളളും അടിയും മാധ്യമ പ്രവർത്തക മർദ്ദനവും നടന്നു. അന്നു തന്നെ കോട്ടയത്തു നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വൻ സ്വീകരണം കുമാരകം ബോട്ടപകടത്തിന്റേയും ഉപരാഷ്ട്രപതി കൃഷ്ണകാന്തിന്റെ ആകസ്മിക നിര്യാണത്തിന്റേയും ദുഃഖാചരണത്തിന്റേയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ നടത്താനായില്ല. ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാപദവി ദാനവും സ്വീകരണങ്ങളും മുൻ കണ്ടു കൊണ്ട് ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗം നേരത്തെ എറണാകുളം, തൃശൂർ, കോലഞ്ചേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിശദീകരണ യോഗങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. കോലഞ്ചേരിയിൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗം വളരെ നേരത്തെ യോഗം നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തുകൂടി വിഘടന വിഭാഗം അന്നു തന്നെ വികലമായ ഒരു മാർച്ച് നടത്തിയപ്പോൾ പോലീസ് തടഞ്ഞു. സംഘർഷവും ലാത്തിച്ചാർജും ഉണ്ടായി. പോലീസിന്റെ നേർക്കു കല്ലേറും നടത്തി. പിന്നീട് പല സ്ഥലങ്ങളിലും സ്വീകരണങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചു. ആക്രോശങ്ങളും അക്രമങ്ങളും തുടർന്നു. ഏതു കോടതി പറഞ്ഞാലും അനുസരിക്കുകയില്ലെന്നു ധിക്കാരപൂർവ്വം ആവർത്തിച്ചു വെല്ലുവിളികൾ നടത്തിവരികയാണ്. ഇതെല്ലാം ചരിത്രബോധമില്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗം ആളുകളെ തന്ത്രപൂർവ്വം പിടിച്ചു നിർത്താനുള്ള പരിപാടിയുടെ ഭാഗമായാണെന്നത്രെ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. 2002 സെപ്തംബർ ഒടുവിൽ തിരുവല്ലായിലെ പ്രസിദ്ധമായ പാലിയേക്കര പള്ളിയുടെയും പരമല തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ച എം. ജി. എം. ഹൈസ്കൂളിന്റെ നേരെയും മലയാള മനോരമയുടെ തിരുവല്ലാ ഓഫീസിന്റെ നേരെയും വിഘടന വിഭാഗം കല്ലേറു നടത്തി സന്തോഷിച്ചു എന്നാണ് പത്രങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തത്.

വിശ്വാസികളെ കലാപത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കയില്ലെന്നും തെരുവിലിറങ്ങി പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ യാക്കോബായ വിഭാഗത്തിന് ഉദ്ദേശ്യമില്ലെന്നും ബദൽ കാതോലിക്കാ ജൂലൈ 31-നു കൊച്ചിയിൽ വച്ചു പത്രലേഖകരോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. പ്രമാണവും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ എന്തു ബന്ധം?

നാളത്തെ സഭ

ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ നാളിതുവരെയുള്ള ചരിത്രം രചിച്ചപ്പോൾ ഉയർന്നു വന്ന ചിന്തയുടെ ഫലമാണീ അദ്ധ്യായം. സഭയുടെ ഇന്നോളമുള്ള വളർച്ചയിൽ പലപ്പോഴും ആസൂത്രണമില്ലാതെയും കരുത്തുള്ള പരിരക്ഷണമില്ലാതെയും പ്രതിസന്ധികളിൽ നമുക്ക് പകച്ചു നിൽക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം കാലിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാൻ ശക്തി സമാഹരിക്കുന്ന ഈ സഭയ്ക്കു ഇനിയും സ്വന്തം വീഴ്ചകൾക്കു മറ്റാരെയെങ്കിലും പഴി പറഞ്ഞിരിക്കുവാനാവില്ല. ഭരണപരമായി എന്തെങ്കിലും കെടുതികൾ പൂർവ്വകാല ചരിത്രം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ പരിഹരിക്കുവാൻ മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷനുള്ള അധികാരം ആർക്കും ചോദ്യം ചെയ്യാവതല്ലെന്ന് 1958 മുതൽ ഉയർന്ന കോടതികൾ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടും നാം അതിന് ശ്രമിക്കാതിരുന്നത് നമ്മുടെ വിഴ്ചതന്നെയാണ്.

1. സഭാ ഭരണഘടന

അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനോടുള്ള സമീപനം ആദ്യമേ പുനർനിർണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1934 ലെ ഭരണഘടനയിൽ പാത്രിയർക്കീസ് എന്നല്ലാതെ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പദം ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല (അവരുടെ ദീർഘവീക്ഷണത്തിന് സ്മൃതി). അറുപതുകളിലോ എഴുപതുകളിലോ ആരുമറിയാതെ 'അന്ത്യോഖ്യാ' ഭരണഘടനയിലേക്കു നുഴഞ്ഞുകയറുവാൻ സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏതോ കറുത്ത കൈകൾ അതിസമർത്ഥമായി ചരടുവലിച്ചു. ഇനിയുമത് നീക്കം ചെയ്യുകയല്ല വേണ്ടത്. നാം അംഗീകരിക്കുന്ന ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് ശാഖകളെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി അതിൽ കാനോനികമായ റാങ്ക് നൽകി അദ്ദേഹത്തെ പുനർക്രമീകരിക്കുകയാണ് ആവശ്യം. കത്തോലിക്കായെ വാഴിക്കുക, പരാതി കേൾക്കുക, വിശ്വാസത്തർക്കം പരിഹരിക്കുക തുടങ്ങി അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ഭരണഘടനാ വകുപ്പുകളിലും ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് തലവൻമാർ എന്ന സ്ഥാനികളുടെ പേർ ഔചിത്യത്തോടെ എഴുതിച്ചേർത്തു അംഗീകരിക്കണം. ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ തലവൻ ഇന്ത്യൻ പാത്രിയർക്കീസ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ ആവശ്യമായ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ ഉടനെ ഉണ്ടാവുകയും അടുത്തയാൾ ആ ഔദ്യോഗിക നാമധേയത്തിൽ വാഴിക്കപ്പെടുകയും വേണം. ഇന്ത്യയുടെ

നാലു ദിക്കുകളിലായി പുതിയ നാലു കാതോലിക്കാ ആസ്ഥാനങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുകയും ഓരോ കാതോലിക്കായുടെയും പരിധികളിൽ ഓരോ സുന്നഹദോസ് ക്രമീകരിക്കുകയും വേണം. അവയ്ക്ക് കീഴിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തൻ സിനഡുകളും ഗ്രാസ് റൂട്ടു തലത്തിൽ എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസുകളും വേണം. ഈ വികേന്ദ്രീകരണം കൊണ്ടു മാത്രമേ സഭയുടെ സ്തംഭനം ഒഴിവാക്കുകയുള്ളൂ. എഴുപത് വയസ്സ് കഴിയുമ്പോൾ മേൽപ്പട്ടക്കാർ റിട്ടയർ ചെയ്യുകയും മറ്റുള്ളവർ പത്തു വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ സ്ഥലംമാറ്റത്തിന് വിധേയപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ വലിയ ചലനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഇന്ത്യൻ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി തുടരുകയും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി സഭയുടെ കേന്ദ്ര സുന്നഹദോസ് ആയി പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം. എപ്പിസ്ക്കോപ്പന്മാരുടെ സംഘം വിശ്വാസം, പട്ടത്വം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുവാൻ യഥേഷ്ടം സമ്മേളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എല്ലാ സിനഡുകളിലും നിർദ്ദിഷ്ട യോഗ്യതയുള്ളവരും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുമായ വൈദികരും അഖൈദികരും അംഗങ്ങളായിരിക്കണം.

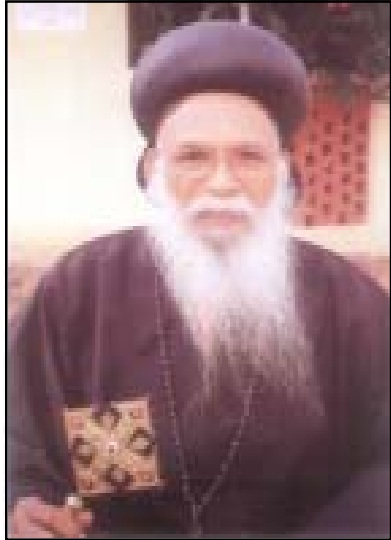
2. കാനോൻ

നമ്മുടെ കാനോൻ ഹുദായ (എ അക്കം) കാനോൻ ആണെന്ന് ഭരണഘടനയിൽ നാം പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കാനോൻ കാലോചിതമായ എഡിറ്റിംഗിന് വിധേയമാകണം. വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസേയാസ് എഴുതിയ മതസംഗതികളും യൂഹാനോൻ മാർ സേവേറിയോസ് എഴുതിയ 'ശുശ്രൂഷാ സംവിധാന'വും ഔചിത്യപൂർവ്വം ചേർത്ത് കാലോചിതമായ ഒരു ഇന്ത്യൻ കാനോൻ നമുക്കുണ്ടാവണം. നാളിതുവരെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റികളും എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസും സ്വീകരിച്ച തീരുമാനങ്ങളും ഇതിന്റെ പരിധിയിൽപ്പെടുത്തണം. ഇവയെ അനുയോജ്യമാംവിധം ഭരണഘടനയുടെ ഉപവിഭാഗങ്ങളാക്കിയാലും മതി. എല്ലാ സ്ഥാനികളും ആ നിയമങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുവാനുള്ള വിനയവും സംയമനവും പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽ ആ യത്നം വിജയിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.

3. ആരാധന

ആരാധനയുടെ ക്രമങ്ങൾ പുതുതായി രചിക്കുക എന്ന ആശയം ശ്രവണസുഖദമാണെങ്കിലും ഇതിനോടകം സഭയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ചില ക്രമങ്ങൾ നൽകുന്ന പാഠം നാം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാകൂ. പിതാക്കന്മാർ ആത്മനിറവിലും ഭക്ത്യാന്തരീക്ഷത്തിലും വിരചിച്ച് നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട ആരാധനാ സാഹിത്യം വലിച്ചെറിയുന്നതു വളരെ സൂക്ഷിച്ചു വേണം. അവയെ കാലോചിതമാക്കുവാനും എഡിറ്റ് ചെയ്യുവാനും അവയിൽ തന്നെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ട്. അവ പ്രയോജനപ്പെടു

ത്തുവാൻ അറിവുള്ളവരുടെ സഹായത്തോടെ ആ വക ക്രമങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ സഭയ്ക്ക് സ്വീകാര്യമായ രീതിയിൽ പുനർക്രമീകരിക്കുവാൻ കഴിയും. വൈദേശിക പദങ്ങളും സംഗീതങ്ങളും ഒഴിവാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച നവീകരണ സഭകൾ തൽസ്ഥാനത്ത് പാശ്ചാത്യ സംഗീതം സ്വീകരിച്ച് ഒരു കാലിലെ മന്ത് മറ്റേ കാലിലേക്കു മാറ്റിയതിന്റെ അനുഭവപാഠങ്ങൾ ചരിത്രത്തിലുള്ളത് മറക്കാതിരിക്കുക. വേദപുസ്തകത്തെ പ്ലോലെ ആരാധനാ സാഹിത്യവും ഒരു ദേശത്തിനോ കാലത്തിനോ മാത്രം അവകാശപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന ചിന്തയിലേക്കു നാം വളരണം. സ്വന്തമായ ക്രമങ്ങൾ വിരചിക്കുവാൻ നൽകമുള്ളവർ എഴുതട്ടെ. സ്വീകാര്യമായ മഹത്വമുണ്ടെങ്കിൽ ആയത് സ്വീകരിക്കുകയുമാവാം.



ശ്രേഷ്ഠ നിയുക്ത കാതോലിക്കാ തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസ് നാളത്തെ സാരഥി

4. വൈദിക പരിശീലനം

മുൻകാലങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി അഭ്യസ്തവിദ്യർ വൈദികരംഗത്തേയ്ക്കു ഇന്ന് കടന്ന് വരുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് ചടുലമായ നേതൃത്വവും മാതൃകകളും ലഭിക്കത്തക്കവിധം സെമിനാരി അധ്യാപകരുടെ നിര ഓരോ അഞ്ചു വർഷം കൂടുമ്പോഴും പുതുക്കപ്പെടണം. ഒരേ ലാവണത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ നിസ്സംഗതയും വിഷാദവും 'ചട്ടപ്പടി' മനോഭാവവും വന്നു ചേരുന്നത് സാഭാവികം. വായിക്കുന്നവർ, ചിന്തിക്കുന്നവർ, ക്രിയാശേഷിയുള്ള പ്രതിഭാവാന്മാർ, ത്യാഗമതികൾ, ഒറിജിനാലിറ്റി ഉള്ളവർ ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കേ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ആരോഗ്യകരമായ പ്രചോദനങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും നൽകുവാനാവൂ. സെമിനാരിയിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നവർ 'ചട്ടപ്പടി' മനോഭാവക്കാരും സ്വാർത്ഥമതികളും, ദ്രവ്യാഗ്രഹികളുമായി കാണപ്പെടുന്നത് പരിഹാരം തേടുന്ന രോഗങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.

5. സ്ഥാപനങ്ങൾ

സഭയുടെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സഭാ താല്പര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അനേകം സഭാസന്നേഹികളെ 'വിരുദ്ധ'രാക്കുന്നുണ്ട്.

സഭ മുന്നോട്ട്

സ്മൃതി മന്ദിരം വൻ നേട്ടം

“ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും” എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രകാശനം 2002 നവംബർ 25 ന് പഴയസെമിനാരിയിലെ ഗംഭീരമായ സ്മൃതി മന്ദിരത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടന സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചു പ. ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ ആദ്യ കോപ്പി സഭാ സെക്രട്ടറി ഡോ. അലക്സാണ്ടർ കാരയ്ക്കലിനു നൽകി നിർവഹിച്ചു. പുസ്തക പ്രകാശനാഭ്യർത്ഥന നടത്തിക്കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ പ്രമുഖനായ ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ പുസ്തകത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ എടുത്തു പറഞ്ഞു.

ലോകമെങ്ങുമുള്ള മലങ്കര സഭാംഗങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്ത ഒന്നരകോടിയോളം രൂപ കൊണ്ടാണ് മൂന്നു നില സ്മൃതി മന്ദിരം നിർമ്മിച്ചു പഴയ സെമിനാരിയുടെ മുഖച്ഛായ മാറ്റി പ്രൗഢിയും പ്രാധാന്യവും വീണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇത് സഭയുടെ ഒരു വലിയ നേട്ടവുമാണ്.

മൂന്നു അതിശ്രേഷ്ഠരായ മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ സ്മരണയ്ക്കായി സ്മൃതി സമുച്ചയത്തിലെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആധുനിക സഭാ ശില്പിയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പിതാവും, വൈദികസെമിനാരി മുൻ പ്രിൻസിപ്പലുമായ പ. ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവായുടെ നാമത്തിലാണ് മന്ദിരത്തിലെ പുതിയ സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി ഹാൾ. ലോകാരാധ്യനായ പണ്ഡിതനും വൈദികസെമിനാരി മുൻ പ്രിൻസിപ്പലുമായ ഡോ. പൗലൂസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ നാമത്തിലാണ് പുതിയ ലൈബ്രറി കോംപ്ലക്സ്. മലങ്കര സഭയുടെ അംബാസഡറും, വൈദികസെമിനാരി മുൻ പ്രിൻസിപ്പലുമായ ഡോ. ഫിലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസിന്റെ പേരിലാണ്, എക്യുമെനിക്കൽ പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രം.

ചരമ ശതാബ്ദി

പരിശുദ്ധ പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ചരമശതാബ്ദി 2002 നവംബർ രണ്ടിന് സമുചിതമായി കൊണ്ടാടി. ഇതോടനുബന്ധിച്ച് മലങ്കരസഭാ മാസിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പരുമല സ്മൃതി എന്ന ഗ്രന്ഥം ഈടുറ്റ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണെന്നു എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

മെത്രാന്മാരുടെ ഉപവാസം

സഭയിൽ വിഘടിതരുടെ ശല്യം വർദ്ധിക്കുകയും കേരള ഗവൺമെന്റും വിഘടിത വിഭാഗവും കോടതിവിധികൾ ഒട്ടും മാനിക്കുകയില്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയും അനധികൃതമായി വടക്കുള്ള ചില പള്ളികൾ കൈയേറുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യത്തിൽ സർക്കാരിന്റെയും പോലീസ് - സിവിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും നയത്തെ പ്രതിഷേധിച്ചും കോടതിവിധികൾ നടപ്പാക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടും സഭയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരായ ഡോ. തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് (കണ്ടനാട് ഈസ്റ്റ്), ഡോ. മാത്യൂസ് മാർ സേവേറിയോസ് (കണ്ടനാട് വെസ്റ്റ്), ഡോ. ഏബ്രഹാം മാർ സേവേറിയോസ് (അങ്കമാലി) എന്നിവർ 2002 ഡിസംബർ 9 ന് കോലഞ്ചേരി കാതോലിക്കേറ്റ് സെന്ററിൽ ഉപവാസം ആരംഭിച്ചു. നീതിക്കു

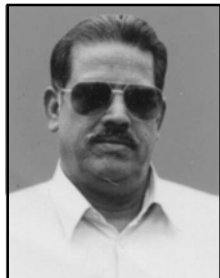
വേണ്ടി നടത്തിയ ഈ സഹനസമരം പ. ബാവായാണ് ഉത്ഘാടനം ചെയ്തത്. ഈ ഉപവാസ സംരംഭത്തോടനുഭവമില്ലാത്തവരും സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പിന്നീടുണ്ടായ ചില ധാരണകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉപവാസ സമരം അവസാനിപ്പിച്ചു. ഈ ധാരണ പൂർണ്ണമായി പാലിക്കാൻ സർക്കാരിനു സാധിച്ചില്ല. വിഘടിതർ ധാരണയ്ക്ക് എതിരായും പ്രവർത്തിച്ചു. അനുരഞ്ജന ചർച്ച നടത്തിയ മന്ത്രിസഭാ ഉപസമിതിയിൽ പെട്ട ധനകാര്യമന്ത്രി ശങ്കരനാരായണൻ, ഡോ. എം. കെ. മുനീർ, ബാബുദിവാകരൻ എന്നിവർക്കു സഭാകേസുകളും തർക്കങ്ങളുമായി യാതൊരു പിടിപാടും ഇല്ലെന്നുള്ളതും ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സഭാതർക്കത്തിൽ സുപ്രീംകോടതി വിധി നടപ്പാക്കുകയില്ലെന്നുള്ള മുഖ്യമന്ത്രി എ. കെ. ആന്റണിയുടെയും യു. ഡി. എഫ്. കൺവീനർ ഉമ്മൻ ചാണ്ടിയുടെയും പരസ്യമായ നിലപാട് വിഘടിതർക്ക് ആവേശം പകർന്നു. പിന്നീട് കോലഞ്ചേരി, പുഷ്പഗിരി എന്നീ സ്വാശ്രയ മെഡിക്കൽ കോളേജുകൾ സംബന്ധിച്ച ഹൈക്കോടതിവിധിയും സുപ്രീം കോടതി വിധിയും കേരള സർക്കാർ നിരാകരിച്ചു. അങ്ങനെ കേരളത്തിൽ നിയമവാഴ്ചക്കു മങ്ങലേൽക്കുകയും നിയമനിഷേധികൾക്കു പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കോടതിവിധിക്കു വില കല്പിക്കാഞ്ഞതിനാലാണ് 2003 മാർച്ചിൽ നടന്ന അക്രമാസക്തമായ ഹർത്താലുകളും തീവയ്പും കോടികളുടെ നഷ്ടവും അരാജകത്വവും.

ടി. എം. വറുഗീസ് എന്ന രക്തസാക്ഷി

തത്വദീക്ഷയറ്റ മൂന്നാകിട രാഷ്ട്രീയക്കാർ ഗുഡ്ലോചന നടത്തി രക്തസാക്ഷികളെ സൃഷ്ടിച്ചു സമരം ശക്തമാക്കുകയും ലക്ഷ്യം നേടാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ 2002 ഡിസംബർ അഞ്ചിനു മലങ്കരസഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗവും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സജീവ പ്രവർത്തകനും പെരുമ്പാവൂരിലെ ഒരു പ്രമുഖ തടിവ്യവസായിയും തികഞ്ഞ സഭാസ്പ്രേഹിയുമായ ടി. എം. വറുഗീസിനെ വിഘടിത യാക്കോബായ വിഭാഗത്തിലെ ചാവേർപ്പടയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അന്ത്യോക്യാ വിശ്വാസ സംരക്ഷണ സമിതിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വാടക ഗുണ്ടകളുടെ സഹായത്തോടെ പട്ടാടകൽ വെട്ടിക്കൊന്നതാണ് കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ സഭാ തർക്കത്തിലെ ഏറ്റവും സംഭ്രമജനകമായ ക്രൂരസംഭവം. തോമസ് മാർദ്ദീവന്നാസ്പോസ് മലങ്കര അസോസിയേഷനാൽ നിയമാനുസൃതം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ബിഷപ്പ് അല്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ പെരുമ്പാവൂർ ബഥേൽ സുലോക്കാ പള്ളിയിൽ കയറുന്നതിൽ നിന്നു തടയണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു കേസു കൊടുത്തു അനുകൂലമായ വിധി സമ്പാദിച്ചതിന്റെ പ്രതികാരമായിട്ടാണ് വറുഗീസിനെ വധിച്ചതെന്ന് ഒരു റഹസ്യമല്ല. ഇത്രമാത്രം കിരാതവും ക്രൂരവുമായ അധമപ്രവൃത്തി 60000 രൂപ പ്രതിഫലം കൊടുത്താണ് ചെയ്തിച്ചതെന്ന് പ്രതികൾ പോലീസിൽ പറഞ്ഞു. ഗുണ്ടകളുടെ വാടക വീടിനും കാനിനും മറ്റും ഇതിലും കൂടുതൽ പണം ചെലവായി. വിഘടിത സഭാനേതൃത്വത്തിലുള്ള ചില 'ശ്രേഷ്ഠ'വ്യക്തികളാണ് ഈ വൻതുക നൽകിയതെന്നും പണം ഇല്ലാത്ത സാധാരണക്കാർക്ക് ഈ തുക സംഭരിക്കാനാവില്ലെന്നും പോലീസ് വിശ്വസിക്കുന്നു.



യേശുക്രിസ്തുവിനെ ശത്രുക്കൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്ത ശിഷ്യനായ യൂദായ്ക്കു

പോലും 30 വെള്ളിക്കാശു മാത്രമേ ലഭിച്ചുള്ളൂ. രണ്ടായിരം കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടായിരം ഇരട്ടി. ടി. എം. വറുഗീസിന്റെ വധത്തിനു കളമൊരുക്കിയ ശേഷം പെട്ടെന്നു വിദേശത്തേക്കു പോയ ഒരു മേല്പട്ടക്കാരനെതിരെ കേസെടുക്കണമെന്നു മലങ്കരസഭാ ആക്ഷൻ ഫ്രണ്ട് കോട്ടയത്ത് ചേർന്നു പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയെങ്കിലും പ്രധാന പ്രതികൾ പല മാലകൾ ഇട്ടു സ്വതന്ത്രമായി ഇപ്പോഴും വിലസുകയാണ്. അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ടു ജയിലിലായവർക്കു വേണ്ട ധനസഹായം വിഘടിത വിഭാഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതു കുറെയെല്ലാം ആശ്വാസകരമാണ്. കേസു നീളുമെന്നതിനാൽ പലരുടെയും ജീവിതം പാഴാകും. വറുഗീസ് വധത്തിന് ലക്ഷങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചുവെന്നുള്ളത് ഇന്ന് ഒരു രഹസ്യമല്ല. വിഘടിത വിഭാഗത്തിന്റെ കിരാതമായ സഭാസമരത്തിനു വറുഗീസ് വധം തടയിട്ടു. പല ഉന്നത സ്ഥാനികളുടെയും ഉറക്കം കെടുത്തുന്ന വധമാണിതെന്നു പ്രതികളുടെ അറസ്റ്റും കീഴടങ്ങലും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

പെരുമ്പാവൂർ ടി. എം. വറുഗീസ് (മലങ്കര വറുഗീസ്) 2002 ഡിസംബർ 5 ന് ക്രൂരമായി വധിക്കപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് അതീവ ദുഃഖിതരായ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിൽ, വറുഗീസിന്റെ പത്നി സാറമ്മയെ അടുത്തകാലത്തു സന്ദർശിച്ചു ആശ്വാസ വചനങ്ങൾ പറഞ്ഞശേഷം ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:

"കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ കോട്ടയത്തു മീനച്ചിലാറിന്റെ കരയിൽ വെച്ച് 'ആനപ്പാപ്പി'യെ വീക്ഷിച്ചിരുന്ന കൊല്ലുന്ന പോലെ പട്ടാപ്പകൽ വെട്ടിയും, കുത്തിയും, അടിച്ചും തല്ലിക്കൊന്ന അസുരസന്തതികളുടെ ഹിംസയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു മലങ്കര വർഗീസിന്റെ വധം. മലങ്കരസഭാ മാസികയുടെ 2003 ജനുവരി ലക്കത്തിൽ വർഗീസ് വധത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പേജ് 5. "തോമസ് മാർ ദിവന്നാസ്പോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പുതുതായി രൂപംകൊണ്ട 'യാക്കോബായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സഭ' ഏർപ്പെടുത്തിയ വാടകക്കൊലയാളികളാണ് കൊല ചെയ്തതെന്നും, യാക്കോബായ വിഭാഗം പള്ളികളിൽ നിന്നും കൊലസംഘത്തിന് പണം നൽകിയെന്നും ആരോപണമുയർന്നിട്ടുണ്ട്."

തുരുർ കേന്ദ്രമായുള്ള അധോലോക ഗുണക്കളയാണ് ഈ ക്രൂരകൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ ഏല്പിച്ചിരുന്നത്. അവർ ആ കൃത്യം വിദഗ്ദ്ധമായി നിറവേറ്റുകയും ചെയ്തു. അവരിൽ പലരെയും പോലീസ് അറസ്റ്റ് ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. അവർക്ക് പണം നൽകിയതാണെന്നും മറ്റും ഇനിയും വഴിയെ അറിയാൻ കഴിയും. ആനപ്പാപ്പി കൊലക്കേസിലെ വിധി വന്നപോലെ കുറെ കഴിയുമ്പോൾ മലങ്കര വർഗീസ് കൊലക്കേസിന്റെ വിധിയും വരും. എന്നിരുന്നാലും ആ കുടുംബത്തിനു വന്ന തീരാനഷ്ടം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാനാകും?

2003 മാർച്ച് 7 വെള്ളിയാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്ക് ഈ എഴുത്തുകാരൻ കുടുംബ സമേതം വർഗീസിന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. വീടും പരിസരവും ശോകമൂലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കോളിങ്ങ്ബെൽ അടിച്ചപ്പോൾ കൊല്ലപ്പെട്ട വർഗീസിന്റെ സഹധർമ്മിണി സാറമ്മ വാതിൽ തുറന്നു ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. സാറമ്മ ആ കദനകഥ ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞു. ദുഃഖം തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്ന ആ സാധ്യിയുടെ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയ തന്ത്രികളെ വല്ലാതെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തി.

'മലങ്കര ടിമ്പേഴ്സ്' എന്ന പേരിൽ രണ്ട് തടിമില്ലുകളും തടിപിടിക്കാൻ സ്വന്തമായി രണ്ട് ആനകളും, മൂന്നോ നാലോ ലോറികളും, കാറും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും ആ കുടുംബത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നതായി അവരുടെ സംസാരത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. സഭാകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കൂടുതൽ പതിഞ്ഞപ്പോൾ തടിമില്ലുകൾ ഓരോന്നായി നിർത്തേണ്ടിവന്നു. സാമ്പത്തികമായി ക്ഷീണവും സംഭവിച്ചു. പെരുമ്പാവൂർ ബഥേൽ സുലോക്കൊ പള്ളിവക പല സിവിൽ, ക്രിമിനൽ കേസുകൾ വർഗീസ് സ്വന്തം പണം വാരിക്കോരി ചെലവഴിച്ചാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. സത്യത്തിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നു. യാതൊരു ദുഷ്ടലീലവും ഇല്ലാത്ത ആളായിരുന്നു ആ കുടുംബനാഥൻ. സന്യാഹാരങ്ങൾ മാത്രമേ കഴിക്കൂ. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയും, പെരുമ്പാവൂർ ബഥേൽ സുലോക്കൊ പള്ളിക്കു വേണ്ടിയും അദ്ദേഹം ചെയ്തു കൂട്ടിയ സേവനങ്ങൾക്ക് കണക്കു വെക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു സാറാമ്മ പറഞ്ഞു. വർഗീസ് വധത്തിന്റെ അന്തിമവിധി വന്നശേഷം, ആനപ്പാടി എന്ന രക്തസാക്ഷിയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ 2000 ഡിസംബറിൽ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു പോലെ ടി. എം. വറുഗീസിന്റെ ജീവചരിത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു ഗ്രന്ഥം ദാവിതലമുറകൾക്കു വേണ്ടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ്. വർഗീസിന്റെ മൂന്നു പെൺമക്കളും വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരോടും സംസാരിച്ചു. ഏക മകൻ ടിൽസൺ (നെസ്ലേ, കൊച്ചി) ജോലിക്കു എറണാകുളത്തേക്ക് പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. സാറാമ്മ പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വല്ലാതെ തട്ടി. "സഭാവഴക്കിന്റെ പേരിൽ ആളെ വെട്ടിക്കൊല്ലുമെന്ന് ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. വധിക്കപ്പെടുന്നതിന് കുറച്ചു ദിവസം മുൻപ് വീടിന് മുൻപിലുള്ള റോഡിൽ വന്ന്, മദ്യപിച്ചു ലെക്കുകെട്ടു ചില ഗുണ്ടകൾ വർഗീസിനെ തട്ടുമെന്ന് കൊലവിളി നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാലും അവർ ഈ കടുംകൈ ചെയ്യുമെന്ന് ഒരിക്കലും കരുതിയില്ല."

സാറാമ്മയുടെ കലങ്ങിയ നേത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് അടർന്നുവീണ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ ഞങ്ങളുടെ പൂവഴത്തിൽ തീക്കനലുകളായിട്ടാണ് പതിച്ചതെന്നകാര്യം അവർ അറിയാതിരിക്കട്ടെ!"

പ്രൊഫ. ജോഷ്വായുടെ മൂടക്ക് അന്ധാധു

തിരുവനന്തപുരം സെന്റ് ജോർജ്ജ് ഇടവകാംഗം തൈക്കടവിൽ റിട്ട. പ്രൊഫസർ കെ. ജോഷ്വായെ രണ്ടു ദശവർഷം മുമ്പ് തിരുവനന്തപുരം ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദീയസ്കോറോസ് മൂടക്കിയ നടപടി കേരള ഹൈക്കോടതി ഡിവിഷൻ ബഞ്ച് 4-12-2002 ൽ റദ്ദാക്കി. സഭാഭരണഘടനയുടെ 65, 107, 118, 128 വകുപ്പുകൾ തിരുവനന്തപുരം ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഇടവക കമ്മിറ്റിയും ലംഘിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഹൈക്കോടതി കണ്ടെത്തി. ഒരു സഭാംഗത്തെ മൂടക്കുവാനുള്ള അധികാരം, വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ അന്തിമ തീരുമാനം എടുക്കുന്ന പ. എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിനു മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും കോടതി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. മൂടക്കുതീർത്തിട്ടും തൽസംബന്ധമായ മേൽനടപടികൾ ബന്ധപ്പെട്ടവർ സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നുള്ളതു സഭാ - ഭദ്രാസന ഭരണ സംവിധാനത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമതാരാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ഉദാഹരണമാണ്.

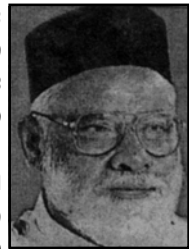
തർക്കം തണുത്തു

ഓർത്തഡോക്സ് - യാക്കോബായ തർക്കങ്ങൾ ശക്തിയാർജ്ജിച്ച ശേഷം അല്പം

തണുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ബിലീവേഴ്സ് ചർച്ചിന്റെ ബിഷപ്പായി ഡോ. കെ. പി. യോഹന്നാനെ സി. എസ്. ഐ. മോഡറേറ്റർ കെ. ജെ. സാമുവൽ വാഴിച്ചതിന്റെ പേരിൽ സി. എസ്. ഐ. യിലും സി. എസ്. ഐ. യുമായി സഹകരിക്കുന്ന മാർത്തോമ്മാ സഭയിലും ബ്രദറൺ സഭയിലും ശക്തമായ എതിർപ്പുണ്ടായി. ചില സാമ്പത്തിക പരിഗണനകളുടെ പേരിലാണ് ഈ സ്ഥാനാഭിഷേകം നടന്നതെന്നും ശക്തമായ ആരോപണമുണ്ട്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭകൾ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ പ്രഭവ കേന്ദ്രങ്ങളായി മാറുന്നുവെന്നു സുപ്രീംകോടതി മുൻ ജസ്റ്റീസും, മാർത്തോമ്മാ സഭാംഗവുമായ കെ. ടി. തോമസ് പെന്തക്കോസ്തു സഭകൾക്കു മുൻതൂക്കമുള്ള മണക്കാലാ ഫെയ്ത്ത് സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന ബിരുദദാനച്ചടങ്ങിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. സി. എസ്. ഐ. മോഡറേറ്റർ നടത്തിയ സ്ഥാനാഭിഷേകം, അത് അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള സി. എസ്. ഐ. യിലെ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ നിലപാട്, മാർ ക്രിസോസ്റ്റം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പ്രസ്താവന എന്നിവയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലും കെ. ടി. തോമസ് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിനു പ്രാധാന്യം ഉണ്ട്. 2003 മാർച്ച് മൂന്നാം വാരത്തിൽ ഇറക്കു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ 'മുത്തങ്ങാ' സമരം ഒരുങ്ങിയതുപോലെ ഡോ. കെ. പി. യോഹന്നാനെ, സി. എസ്. ഐ. മോഡറേറ്റർ ബിഷപ്പായി വാഴിച്ചപ്പോൾ ഓർത്തഡോക്സ് - യാക്കോബായ വാമൊഴി സംഘട്ടനങ്ങളും ഒരളവുവരെ പത്തിതാഴ്ത്തി.

ഫാ. മത്തായി നൂറനാൽ

കഴിഞ്ഞ നാലു മാസത്തിനിടയിൽ, സഭയുടെ ഉന്നത തലങ്ങളിലും മറ്റും നിർണ്ണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഏതാനും പ്രശസ്ത സഭാംഗങ്ങൾ കടന്നുപോയി. വൈദികദ്രസ്റ്റിയും വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ കർമ്മനിരതനുമായിരുന്ന ഫാ. മത്തായി നൂറനാൽ നവംബർ ഒടുവിൽ അന്തരിച്ചു. ശവസംസ്കാരം ഡിസംബർ ഒന്നിനു പ. കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ മുഖ്യകാർമ്മികത്വത്തിൽ ബത്തേരി സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ നടത്തി. രണ്ടു വർഷം മുമ്പ് ഇടതുമുന്നണിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നിയമസഭയിലേക്കു മത്സരിച്ചു പരാജയപ്പെട്ട ഫാ. മത്തായി നൂറനാൽ അതിനുശേഷം സഭാ രംഗത്തു സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല. സഭയുടെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തുള്ള ഒരു വൈദികൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എൽ. ഡി. എഫ്. സ്വതന്ത്രനായി മത്സരിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച സഭാംഗങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ ഒരു വിഭാഗത്തിനു ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വ്യക്തി എന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ഇടതുപക്ഷങ്ങളുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മൗലിക സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലെന്നു പറയാനാവില്ല. പരാജയത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ മാനസിക പിരിമുറുക്കം കൊണ്ടു കൂടിയാവാം സഭയുടെ പൊതുവായ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരുന്ന അദ്ദേഹം ക്ഷീണിതനായി മരണമടയുകയാണുണ്ടായത്. ഫാ. മത്തായി നൂറനാലിന്റെ നിര്യാണം മൂലം പുതിയ വൈദികദ്രസ്റ്റിയെ എടുക്കുന്നതിനു മലങ്കര അപ്പോസ്തലേഷൻ കൂടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.



കെ. എം. മാമ്മൻ മാപ്പിള

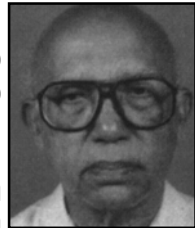
മലയാള മനോരമയുടെ പ്രശസ്ത പത്രാധിപരും സഭയുടെ ശക്തിസ്തംഭവുമായിരുന്ന കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ കനിഷ്ഠ പുത്രനും മദ്രാസ് ബ്ലർ ഫാക്ടറിയുടെ

സ്ഥാപകനും ചെയർമാനും എം. ഡി. യുമായിരുന്ന കെ. എം. മാമ്മൻ മാപ്പിള 2003 മാർച്ച് രണ്ടിനു ചെന്നൈയിൽ നിര്യാതനായി. സ്വപിതാവിനെപ്പോലെ തികഞ്ഞ സഭാസന്നേഹിയും ഭക്തനും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹം സഭാക്കേസ് സംബന്ധിച്ചു സുപ്രീം കോടതിയിൽ ഹുയിടെ ഫയൽ ചെയ്ത അപ്പീലിനെപ്പറ്റി മുഖ്യ അഭിഭാഷകനായ എഫ്. എസ്. നരിമാനുമായി ന്യൂഡൽഹിയിൽ ചർച്ച നടത്തി തിരിച്ചെത്തിയതിനുശേഷമാണു രോഗബാധിതനായത്. ശവസംസ്കാരം പ. കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ ചെന്നൈയിൽ നടത്തി. സഭയ്ക്കും സഭ വക സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും പള്ളികൾക്കും മറ്റും സഭാ സന്നേഹത്തെ മുൻനിറുത്തി ഉദാരമായ സംഭാവനകൾ നൽകുന്നതിൽ കെ. എം. മാമ്മൻ മാപ്പിള ആരുടെയും പിമ്പിൽ അല്ലായിരുന്നു.



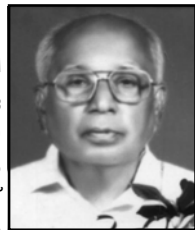
എൻ. പി. ഏബ്രഹാം

ഒളശ്ശ നാലാത്ര പരേതനായ എൻ. ഐ. പീലിപ്പോസ് ശമോശന്റെ പുത്രനും എം. ആർ. എഫ്. മാർക്കറ്റിംഗ് വിഭാഗം മേധാവിയും, വ്യാജജന സംരക്ഷണത്തിനായി ആലുവായിലെ കെ. സി. ചാക്കോ ഹോംസ് രൂപകല്പന ചെയ്ത സമുന്നത സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തകനും സഭാസേവന രംഗങ്ങളിലെ ഒരു പിന്നണി ശക്തിയും ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിന്റെ ജീവനാടിയും ചർച്ച് വീക്കലിയുടെ ഒരു തുണുമായിരുന്ന എൻ. പി. ഏബ്രഹാം 2003 മാർച്ച് ആറിന് അന്തരിച്ചു. ശവസംസ്കാരം മാർച്ച് 9 ന് പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ ആലുവ യു. സി. കോളജിനടുത്തുള്ള പള്ളിയിൽ നടത്തി.



പി. ജി. ജോർജ്

തുമ്പമൺ ദ്വാരാസന സുവിശേഷ സംഘത്തിന്റെ പ്രമുഖ പ്രവർത്തകനും സൺഡേസ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടറും പത്തനംതിട്ട മാക്കാംകുന്നു സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് കത്തീഡ്രൽ സൺഡേസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററും പ്രസംഗകനും ഗ്രന്ഥകർത്താവും വേദപുസ്തക പണ്ഡിതനും ആയിരുന്ന പ്ലാന്തോട്ടത്തിൽ പി. ജി. ജോർജ് മാർച്ച് 17 നു നിര്യാതനായി. ശവസംസ്കാരം 22 നു തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ മാക്കാംകൂന്ന് പള്ളിയിൽ നടത്തി. ന്യൂയോർക്കിലെ വെ. റവ. ഫാ. പി. ജി. ഗീവറുഗീസ് കോർപ്പറേഷൻ കോർപ്പറേഷൻ പരേതന്റെ പുത്രനാണ്.



വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ വിശുദ്ധീകരണ പ്രഖ്യാപനം

മലങ്കരസഭാ ഭാസുരൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദിവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മലങ്കരസഭയിലെ രണ്ടാമത്തെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം

അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നതും അവിസ്മരണീയ സഭാചരിത്ര സ്മരണകളുടെ പരമ്പര കളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതും പരിപാവനവുമായ പഴയസെമിനാരി ചാപ്പലിൽ 2003 ഫെബ്രുവരി 24 ന് നടത്തപ്പെട്ട അത്യന്തം ഭക്തിനിർഭരമായ ശുശ്രൂഷയെ പ്രൗഢം, ഗംഭീരം, അനുപമം, അഭൗമികം, വിശുദ്ധിയുടെ തിരുവുത്സവ പ്രവാഹം എന്നിങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും ഏറെ ശരി. തൊണ്ണൂററിന്റെ സ്വർണ്ണവാതിൽ പടിയിൽ ചവിട്ടി നിൽക്കുന്ന പരിശുദ്ധ ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യുസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെയും, മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെയും ശതക്കണക്കിനു വൈദികരുടെയും സഹ സ്രക്കണക്കിനു സത്യവിശ്വാസികളുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ 240 മിനിറ്റു നീണ്ടു നിന്ന - ആത്മാവിൽ ദിവ്യാനുഭൂതി ജനിപ്പിച്ച - വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയും പ്രത്യേക ശുശ്രൂഷകളും സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും സസന്തോഷം സംഗമിക്കുന്ന ഒരത്യപൂർവ്വ മൂഹൂർത്തമായിരുന്നു. ആ ശുശ്രൂഷയുടെ ആത്മീയ നീർച്ചാലുകൾ ഒലിച്ചിറങ്ങി, സെമിനാരിയെ വലയം ചെയ്യുന്ന മീനച്ചിലാറ്റിലും ഒരു വിശുദ്ധ ജലപ്രവാഹം. തികഞ്ഞ സഭാസ്പന്ദേഹിയും അദ്ധ്യാപകനും തിരുമേനിയുടെ അംഗരക്ഷക പ്രധാനിയുമായിരുന്ന ആനപ്പാപ്പിയുടെ ചുടുരക്തം വീണു കുതിർന്ന സെമിനാരിയകണത്തിലെ മണൽതരികൾ പോലും മണിക്കൂറുകൾ തരിച്ചു നിന്നു പോയി. മുഖ്യകാർമ്മികനായ പ. ബാവായുടെ വിമലാഭമായ മുഖാരവിനും സ്വർഗ്ഗീയ സുര്യതേജസ്സിൽ ശരിക്കും ഉൽഫുല്ലമാകുകയും ആ മുഖകാന്തി ആരാധകരെ ഒന്നടങ്കം ആത്മീയ പ്രകാശത്തിൽ ആമഗ്നരാക്കുകയും ചെയ്തു. ആവൂ! എന്തൊരു നാകലോക പ്രഭാപുരം! വിശുദ്ധിയുടെ കുഞ്ഞാഴ്ചക്ക്, അല്ല, വേലിയേറ്റം. അനുപമമായ ആത്മീയാനുഭൂതിയുടെ നിലയ്ക്കാത്ത തിരത്തല്ലൽ!

താഴെപ്പറയുന്ന പരിശുദ്ധപദ പ്രഖ്യാപന കല്പന സുന്നഹദോസ് സെക്രട്ടറി തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് വായിച്ചു.

“പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ പരിശുദ്ധ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം സഭാസുരൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗിസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സഭയിലെ ഒരു പരിശുദ്ധനായി, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും തിരുനാമത്തിൽ, നാം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.”

വിശ്വാസികൾ “അപ്രകാരം ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് ഏറ്റു പറയുന്നു” എന്ന് പ്രതിവാക്യമായി പറഞ്ഞു.

മലങ്കര സഭാസുരൻ സ്വർഗ്ഗ സദനത്തിന്റെ കനക കവാടത്തിലൂടെ കടന്നു തന്റെ അഭിവന്ദ്യ ഗുരുഭൂതനായ പരുമലത്തിരുമേനി തുടങ്ങിയ വിശുദ്ധന്മാരുടെ നികടത്തിൽ ഇടം കണ്ട ആ സുന്ദര മൂഹൂർത്തത്തിനു (സമയം 10.50) സജീവ സാക്ഷികളായ സഭാംഗങ്ങളും എത്രയോ ധന്യർ! വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് വിശുദ്ധൻ വിശുദ്ധൻ വിശുദ്ധൻ എന്ന പരിശുദ്ധ ബാവായുടെ അത്യുച്ചത്തിലുള്ള ആ പ്രഖ്യാപനത്രയം ഒറ്റ നിമിഷം കൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ദു-സ്വർഗ്ഗ വാസികൾ ഒരേ സമയം സന്തോഷിച്ച് ആത്മസംതൃപ്തി നേടി.

വിശിഷ്ടാതിഥിയായി എത്തിയ ചങ്ങനാശ്ശേരി ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ജോസഫ് പൗവ്വത്തിൽ ചെയ്ത അതിശ്രദ്ധേയമായ പ്രസംഗം ചിന്തോദ്ദീപകമായിരുന്നു.

പതിനാലു വർഷം മുമ്പ് മാർപ്പാപ്പാ കോട്ടയത്തു വന്നു സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസയെയും ചാവറ കുരിയാക്കോസച്ചനേയും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരായി പ്രഖ്യാപിച്ച കാര്യം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു

കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചത്. തിരുമേനി ഇങ്ങനെ തുടർന്നു:

“ഒരു സഭയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു വിശുദ്ധപദ പ്രഖ്യാപനം ഒരു മഹത്കർമ്മമാണ്. വളരെ നാളുകളിലെ വിലയിരുത്തലുകൾക്ക് ശേഷമാണ് ഇപ്രകാരം ഒരു സംഗതി നടക്കുന്നത്. സഭാചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതപ്പെടുന്ന സംഭവമാണിത്. അതിനു സാക്ഷികളായ നമ്മൾ എന്നും ഇത് ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിക്കും എന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല.



ആരാണ് വിശുദ്ധൻ? ഒരു വിശുദ്ധൻ പുണ്യപ്രവൃത്തികളാൽ അലംകൃതനായ ഒരു മനുഷ്യനാണ്. ധീരോചിതങ്ങളായ പുണ്യങ്ങളാൽ അലംകൃതനാണ് വിശുദ്ധർ. പുണ്യപ്രവൃത്തികൾ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നത് ത്രിത്വവുമായുള്ള ബന്ധത്തിലാണ്. മശിഹായിലൂടെയും സഭയിലൂടെയും ത്രിത്വവുമായി ബന്ധപ്പെടുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ പുണ്യപ്രവൃത്തികളിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത്. നാം എല്ലാവരും വിശുദ്ധരാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ത്രിയേക ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനായി നാം ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് വിശുദ്ധരായി തീരുന്നത്. മാമ്മോദീസായിലൂടെ ക്രൈസ്തവർ മശിഹായെ സ്വീകരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തെ വിശുദ്ധരുടെ സമൂഹമെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ആ ബന്ധത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള തീവ്രമായ ആഗ്രഹമായിരിക്കണം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ നിഴലിക്കേണ്ടത്.

വിശുദ്ധർ എന്നും നല്ല മാതൃകാ ജീവിതമുള്ളവരാണ്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലും കത്തോലിക്കാ സഭയിലും വിശുദ്ധരുടെ പ്രാർത്ഥനാസഹായങ്ങൾ യാചിക്കാറുണ്ട്. അവരുടെ പ്രാർത്ഥന നമുക്ക് കോട്ടയായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. വിശുദ്ധരെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാ സഹായം നാം തേടുകയും ചെയ്യുക സഭയുടെ പാരമ്പര്യമാണ്.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും, സന്യാസ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നിഷ്ഠയും സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള താൽപര്യവും മാതൃകയാണ്. സഭാഐക്യത്തിൽ പ്രത്യേക താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. സഭകളുടെ ഐക്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അന്തർദാഹം ജീവിതാന്ത്യം വരെയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.”

ശുശ്രൂഷകൾ സമാപിച്ചശേഷം പ. ബാവായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പൊതുയോഗം ചേർന്നു. ഇത്രമാത്രം പുണ്യചരിതനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആരെയാണു പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടതെന്നു ബാവാ ചോദിച്ചു.

“അധികാരത്തെ സേവനമാക്കി മാറ്റിയ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ അറിവും സേവനവും ത്യാഗവും സ്വർഗ്ഗീയ മദ്ധ്യസ്ഥതയും നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും രാജ്യത്തിനും ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ കരിനിഴലിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ലോകത്തിനും അനുഗ്രഹവർഷം ചൊരിയട്ടെ” എന്നത്രെ മുഖ്യ പ്രസംഗകനായിരുന്ന എം. ജി. യൂണിവേഴ്സിറ്റി വൈസ് ചാൻസലർ ഡോ. സിറിയക് തോമസ് പ്രസ്താവിച്ചത്.



ഏറ്റവും അധികം വിഷമതകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ മലങ്കര സഭയെ സുധീരം നയിച്ച വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് ക്രൈസ്തവ പൗരജ്ഞത്തിന്റെ മുർത്തിമത്ഭാവമായിരുന്നു എന്നത്രെ തുമ്മമൺ ദ്വാരാസന ഇടവകയുടെ പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്. ആ മുനിശ്രേഷ്ഠന്റെ നേട്ടങ്ങൾ, ത്യാഗങ്ങൾ, സഭയെക്കുറിച്ച ശ്രമങ്ങൾ എന്നിവകളെപ്പറ്റി അക്ഷര വിരോധികളായ - വേദപുസ്തകം പോലും വായിക്കാത്ത - മലങ്കര സഭാംഗങ്ങൾ മേലിലെങ്കിലും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കണമെന്നും ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ എന്നിവരും അടുത്തകാലത്തു റവ. ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ, അഡ്വ. പി. സി. മാത്യു, കെ. വി. മാമ്മൻ എന്നിവർ സംയുക്തമായും രചിച്ച വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം വായിച്ചു പഠിക്കണമെന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ പറഞ്ഞു. സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ജീവൻ ബലിയായി അർപ്പിച്ച വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കബറിൽ തന്റെ പിൻഗാമിയായ ഗീവറു ഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ കൊത്തിവെച്ച Time will not dim his glory എന്ന വാചകം എത്രയും അന്യർത്ഥമാണെന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ എടുത്തു പറഞ്ഞു.

കപടഭക്തിയെ വെറുത്തിരുന്ന വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലത്താണ് അമേരിക്കൻ ദ്വാരാസനത്തിന്റെ ബീജാവാപം നടന്നതെന്നു തോമസ് മാർ മക്കാറിയോസ് പ്രസ്താവിച്ചു. കൂടെ നിന്നവരെ അങ്ങേയറ്റം സ്നേഹിച്ച തിരുമേനിയെ അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറ്റുരച്ചു നോക്കാൻ നമുക്കു സാധിച്ചതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ശുശ്രൂഷാവേളയിൽ ഡോ. യാക്കോബ് മാർ ഐറേനിയസ് ചെയ്ത വിജ്ഞപ്തി പ്രസംഗത്തിന്റെ സംഗ്രഹം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

ഇന്ന് മലങ്കരസഭയ്ക്ക് വിശുദ്ധിയുടെ തിരുവുത്സവമാണ്. രണ്ടാമത് ഒരാൾ കൂടി ഈ സഭയിൽ വിശുദ്ധനെന്ന പദവിക്ക് അർഹനെന്ന സഭയായി ഇന്ന് പ്രഘോഷിക്കുന്നു. ഉദ്ദേശം 20, 22 വർഷങ്ങളായി നടന്നുവന്ന അന്വേഷണത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി കൂടിയാണ് ഈ ദിനം.

പരമലത്തിരുമേനിയെ 1947 - ൽ വിശുദ്ധനായി പ്രഘോഷിക്കുമ്പോൾ ഔപചാരികമായ ഒരു പ്രഖ്യാപന ശുശ്രൂഷ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിവില്ല. എന്നാൽ 66 വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം നടക്കുന്ന ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിന് ഒരു ശുശ്രൂഷ തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതി മുതൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതി വരെയുള്ള രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ സമാഗമം എന്നു പറയാവുന്ന 100 വർഷം ഈ സഭയെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതും നിർണ്ണായകവുമാണ്. വളരെ ചരിത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള ചില

സംഭവങ്ങളുടെയും അതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യമുള്ള വ്യക്തികളുടെയും ആരെക്കാളും തലയും തോളും ഉയർത്തി നിന്ന മഹാത്മാവായ ഏതാനും ആളുകളുടെയും ഉദയം കണ്ടത് ഈ നൂറു വർഷങ്ങളിലാണ്. ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ വിശുദ്ധിയുടെ ഒരു പ്രവാഹം ഈ സഭ കണ്ടത് പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപകനും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രതിഭയുമായ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്ത്രോസ് എന്ന മഹാസ്വന്യാശ്രേഷ്ഠന്റെ കാലം മുതലാണ്. അദ്ദേഹമാണ് സ്വന്യാസിയുടെ യോഗാത്മകത ഈ സഭയ്ക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നത്. അവിടെ നിന്നൊരു പ്രവാഹമാണ്. പ്രവാഹമാണെങ്കിൽ ഇരുകരകളും കവിഞ്ഞൊഴുകും. അത് നന്നവും തണുപ്പും വേണ്ടവർക്കെല്ലാം ധാരാളമായി കൊടുത്തുകൊണ്ടയിരിക്കും. അത് മുമ്പോട്ട് തുടരേയുള്ള ഗമമാണ്. സ്ഥിരസ്ഥിതിയല്ല. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതി മുതൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെ ഒഴുകിയ ആ പ്രവാഹത്തിലാണ് മലങ്കരയിൽ കാതോലിക്കേഴ്സ് സ്ഥാപിതമായത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെയാണ് സഭയ്ക്ക് വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഭരണഘടന ഉണ്ടായത്. ഈ സംഭവങ്ങളുടെ പ്രവാഹത്തിന് സമാന്തരമായി ഒഴുകിയ വിശുദ്ധിയുടെ പ്രവാഹമാണ് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയിൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ചത്. പ്രവാഹം ഒഴുകി തുടങ്ങിയാൽ അത് വലുതാകും. കുറെ ചെറിയ അരുവികളും ഒഴുകി അതിനോടു ചേർന്നാൽ അത് മഹാ പ്രവാഹമാകും. അതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഉദയമാണ് പരമമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിൽ കണ്ടത്. അത് അവിടെ നിന്ന് ഒഴുകി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ, ഇന്ന് പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ദീവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയ്ക്ക് എത്തി. അവിടെ നിന്നു ആ പ്രവാഹം വീണ്ടും ശക്തമായി മുൻപോട്ടു ഗമിച്ചു. അതാണ് ഗിവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ. വീണ്ടും അതിന്റെ ഒഴുക്ക് 100 വർഷങ്ങൾ കണ്ടു. അതാണ് പാമ്പാടി തിരുമേനി. ഈ 100 വർഷങ്ങൾ വളരെയധികം പ്രാധാന്യം ചരിത്രപരമായും ആത്മീയമായും നേടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രവാഹമാണ് സഭയെ പിടിച്ചുനിർത്തിയത്. അതു തുടരുകയും വേണം. വളരെയധികം പ്രശ്നസമ്മിശ്രമായ ഈ 100 വർഷങ്ങളിൽ ഈ വിശുദ്ധിയുടെ പ്രവാഹമാണ് ഈ സഭയ്ക്ക് ചേതന നല്കിയത്. അല്ലെങ്കിൽ എന്നേ മരിച്ചു പോയേനെ. വിശേഷരൂപത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അവർ ഈ സഭയുടെ ആത്മീയ കുലപർവ്വതങ്ങൾ ആയിരുന്നു.

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മഹാഭാഗ്യവാനും, ഏറ്റവും അധികം ദുർഗതികളെ നേരിട്ട ആളുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പേ വന്നവരും പിമ്പേവന്നവരും വിശുദ്ധരാണ്. ഇന്ന് ഈ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകുന്ന പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവായും ഭാഗ്യവാനാണ്.

ഏറ്റവും അധികം ധൈര്യം സംഭരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് വിശുദ്ധിയിൽ വളരുന്നവർക്ക് മാത്രമാണ്. ഇതു തന്നെയാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ പിതാവിലും കാണുന്നത്. നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നവനെ നിങ്ങൾ ഒന്നും ഭയപ്പെടേണ്ട. 'നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെയും ആത്മാവിനെയും നിഹനിക്കുവാൻ കഴിയുന്നവനെ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടു കൊള്ളണം' എന്ന് കർത്താവു പറയുന്നു.

മലങ്കര സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിറം എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ അത് മലങ്കരസഭാ ഭാസുരൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗിവറുഗീസ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയുടെ പുരയരകത്തിന്റെ ചുവപ്പു നിറമാണ്.

1934 - ലെ ഭരണഘടന ഇല്ലാത്ത ഒരു സഭയെക്കുറിച്ച് ഇന്ന് വിഭാവനം

ചെയ്യാനാകുമോ? കാതോലിക്കേറ്റ് ഏതിന്റെയെങ്കിലും വാലല്ല. ഇടിച്ചു പടം പോലെ ഒടിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതും അല്ല. സമ്പൂർണ്ണ സ്വതന്ത്ര അധികാരമുള്ള കാതോലിക്കേറ്റില്ലാത്ത ഒരു സഭയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ ആകുമോ? സ്വപ്നം കാണാൻ ആകുമോ? മിക്കവാറും മഹാപുരുഷന്മാർ സ്ഥാപനങ്ങളോടൊപ്പം വളരും. അവരേക്കാൾ വലുത് സ്ഥാപനങ്ങളായി വന്നേക്കാം. ഇവിടെ മറിച്ചാണ് സംഭവിച്ചത്. സ്ഥാപനങ്ങളേക്കാൾ മുകളിൽ മഹാമേരു പോലെ ഉയർന്നുനിന്ന ആളാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി.

ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പരിശുദ്ധനായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു

ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പുണ്യവാനായി കണക്കാക്കപ്പെട്ട വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ അസാധാരണമായ ബുദ്ധിശക്തി, ജീവിതവിശുദ്ധി, ദൈവാശ്രയം, പാണ്ഡിത്യം, കളങ്കരഹിതമായ ജീവിതം, സ്ഥാനമാഹാത്മ്യം എന്നീ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി തിരുമേനി കാലം ചെയ്തപ്പോൾ സമുന്നതരായ വിവിധ സഭാ നേതാക്കളും പത്രങ്ങളും മറുകൂടാതെ എടുത്തു പറയുകയുണ്ടായി. തിരുമേനിയെ പരിശുദ്ധനായി സി. എഫ്. ആൻഡ്രൂസ് എന്ന വലിയ ക്രിസ്തുഭക്തൻ പരിഗണിച്ചിരുന്നു എന്നു ബഥനിയുടെ അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയോസ് ബഥനി മാസികയിൽ എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാർ തേവോദോസിയോസും തിരുമേനിയെ കാവൽപിതാവായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായെപ്പോലെ ധീരനും യോദ്ധാവും പരിശുദ്ധനുമായിരുന്നു എന്നത്രെ അദ്ദേഹത്തോടു വളരെ അടുത്തിടപെട്ടിട്ടുള്ള മാർദ്ദ്വേ പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി സാക്ഷിക്കുന്നത്.

സഭാഭാസുരന്റെ മധ്യസ്ഥതയിൽ വൻ കാര്യങ്ങൾ നേടിയിട്ടുള്ള ഒട്ടധികം വിശ്വാസികൾ ഉണ്ട്. ഡോ. പി. വി. കോശി പൂപ്പള്ളിൽ ചെങ്ങന്നൂർ, സി. കെ. കൊച്ചുകോശി ഐ. എ. എസ് (റിട്ട), മല്ലപ്പള്ളി വട്ടശ്ശേരിൽ പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ ഏബ്രഹാം അലക്സാണ്ടർ (രാജച്ചൻ), ഡോ. ബാബു ചാക്കോ കോട്ടയം, ഉള്ളാട്ടിൽ ഐസക്ക് തോമസ്, കോട്ടയം മുതലായവരുടെ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങൾ ആർക്കും അവിശ്വസിക്കാനാവില്ല.

ചെറിയപള്ളി ആശുപത്രിയുടെ വലിയ പുരോഗതി

ആതുര സേവന രംഗത്ത് അതുല്യമായ താല്പര്യത്തോടെ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ഡയനീഷ്യസ് ഫൗണ്ടേഷൻ എന്ന ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റ് 1994 - ൽ രൂപവൽക്കരിക്കുകയും പ്രസ്തുത ട്രസ്റ്റ് ഇടക്കാലത്തു നിന്നുപോയ കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി ആശുപത്രി ഏറ്റെടുക്കുകയും സഭാഭാസുരനും പരിശുദ്ധനുമായ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ദിവന്നാസ്ത്രോസ് തിരുമേനിയുടെ മധ്യസ്ഥതയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് ആശുപത്രിയ്ക്കു മാർ ഡയനീഷ്യസ് ആശുപത്രി എന്ന പേരു നൽകി പ്രവർത്തനം വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ ചെറിയപള്ളി ആശുപത്രി വൻ പുരോഗതി നേടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവാശ്രയവും, ആശുപത്രിയുടെ കാവൽപിതാവും പരിശുദ്ധനുമായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ മധ്യസ്ഥതയും മൂലമാണ് പത്തു വർഷം കൊണ്ട് ഈ വൻ വളർച്ചയുണ്ടാകാൻ കാരണമെന്നു ട്രസ്റ്റിന്റെ മാനേജിംഗ് ട്രസ്റ്റിയും പ്രശസ്ത ഭിക്ഷുരനുമായ ഡോ. ബാബു ചാക്കോ പറയുന്നു.

സഭാധ്യക്ഷനായ പ. ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യുസ് ദ്വിതീയൻ രക്ഷാധികാരിയായിരിക്കുന്ന ട്രസ്റ്റ് പാവപ്പെട്ടവർക്കും അർഹതയുള്ളവർക്കും സൗജന്യമായും സൗജന്യ

നിരക്കിലും എല്ലാ തലങ്ങളിലുമുള്ള ശുശ്രൂഷ നൽകിവരുന്നതായി ഡോ. ബാബു ചാക്കോ ഒരഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ അറിയിച്ചു.

ഇവിടെ റോട്ടറി ഇന്റർനാഷണലിന്റെ സഹായത്തോടെ അന്ധതാ നിവാരണത്തിനായി ഒരു ഒന്നാംകിട നേത്രചികിത്സാകേന്ദ്രം ഉടനെ ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. തൽസംബന്ധമായ മികച്ച ഓപ്പറേഷൻ തീയേറ്ററിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പതിനഞ്ചു ലക്ഷത്തിൽ പരം രൂപ ചെലവു വരുന്ന നേത്രരോഗ ചികിത്സാ കേന്ദ്രത്തിൽ അർഹതയുള്ള പാവപ്പെട്ട വർക്കും സൗജന്യ തിമിരരോഗ ചികിത്സ നൽകുന്നതായിരിക്കുമെന്നും ഡോ. ബാബു ചാക്കോ പറഞ്ഞു. ആശുപത്രിയുടെ പത്താം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചു ഐ സെന്റർ പ്രവർത്തനക്ഷമമാകും.



**ഡോ. ബാബു
ചാക്കോ**

ചെറിയപ്പള്ളി എം. ഡി. ആശുപത്രിയിൽ 60 കിടക്കകളാണുള്ളത്. കൂടാതെ എക്സറേ, ലബോറട്ടറി, ഐ.സി.സി.യു., രണ്ടു ഓപ്പറേഷൻ തീയറ്ററുകൾ, സമ്പൂർണ്ണ ലാപ്റോസ്കോപ്പിക് ശസ്ത്രക്രിയകൾക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ, ട്രഡ് മിൽ, ആംബുലൻസ്, കാന്റീൻ എന്നിവയും ലഭ്യമാണ്. മെഡിസിൻ, ശിശുരോഗ ചികിത്സ, ശസ്ത്രക്രിയ, ഗൈനക്കോളജി, ഡർമറ്റോളജി, ഇ. എൻ. ടി., ഓർത്തോപീഡിക്സ് എന്നീ ചികിത്സാ വിഭാഗങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. റിട്ടയർ ചെയ്ത പ്രൊഫസ്സർമാരുൾപ്പെടെ ഒട്ടധികം സീനിയർ ഡോക്ടർമാരുടെ സേവനം ഇവിടെ ലഭ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ലാപ്റോസ്കോപ്പിക് ശസ്ത്രക്രിയാവിഭാഗത്തിൽ അത്യാധുനികവും അതിസൂക്ഷ്മവുമായ ഉപകരണ സംവിധാനമാണു സജ്ജീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ സങ്കീർണ്ണമായ കീഹോൾ ശസ്ത്രക്രിയകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനം വിപുലീകരിക്കുന്നതിന് 1997 - ൽ റോട്ടറി ക്ലബ്ബുകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഒരു അത്യാധുനിക രക്തബാങ്ക് കോട്ടയത്ത് സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. റോട്ടറി ഇന്റർനാഷണൽ, റോട്ടറി ക്ലബ്ബ് സിംഗപ്പൂർ, റബ്ബർ ബോർഡ്, മലയാള മനോരമ, കാനം ലാറ്റക്സ് മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സഹകരണങ്ങളാൽ 1999- ൽ റോട്ടറി ബ്ലഡ്ബാങ്ക് കോട്ടയം എന്ന ഈ സ്വപ്നം സഫലീകൃതമായി. തിരുവനന്തപുരത്തിനും കൊച്ചിക്കും ഇടയ്ക്ക്, രക്തത്തെ വിവിധ ഘടകങ്ങളായി തിരിച്ച്, ഒരു കുപ്പി രക്തം പല രോഗികൾക്ക് ഘടകങ്ങളുടെ ആവശ്യാനുസരണം നൽകാൻ അംഗീകാരവും സംവിധാനവും ഉള്ള ഏക രക്തബാങ്കാണ് കോട്ടയം റോട്ടറി ബ്ലഡ് ബാങ്ക്.

രക്തത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളായ റെഡ്സെൽ കോൺസെൻട്രേറ്റ്, ഫ്രഷ് ഫ്രോസൻ പ്ലാസ്മ, പ്ലേറ്റ്ലറ്റ് റിച്ച് പ്ലാസ്മ, സിംഗിൾ ഡോണർ പ്ലാസ്മ, പ്ലേറ്റ്ലറ്റ് കോൺസെൻട്രേറ്റ്, ക്രയേപ്രിസിപ്പിറേറ്റ് മുതലായവയാണ് ഈ അത്യാധുനിക ബ്ലഡ് ബാങ്കിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നത്.

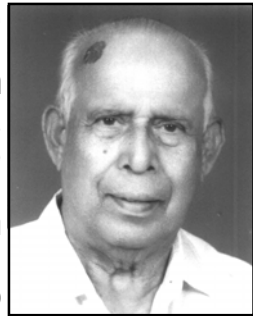
റോട്ടറി ബ്ലഡ് ബാങ്കിന്റെ സകലവിധ നടത്തിപ്പും വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ഡയനീഷ്യസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ ചുമതലയിലാണ്. കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷക്കാലയളവിൽ 16,000 ൽപരം രക്തദാതാക്കളുടെ രക്തം ശേഖരിക്കുവാനും 26,000 ൽ പരം യൂണിറ്റ് രക്തവും അതിന്റെ

ഘടകങ്ങളും വിവിധ രോഗികൾക്ക് നൽകുവാനും ഈ രക്ത ബാങ്കിന് സാധിച്ചു. പാമ്പു കടി, രക്തസ്രാവം, വാഹനാപകടം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ കോട്ടയം, പത്തനംതിട്ട, ഇടുക്കി, ആലപ്പുഴ എന്നീ ജില്ലകളിലും വിശിഷ്ട കോട്ടയം മെഡിക്കൽ കോളജ് ആശുപത്രിയിലുമായി ചികിത്സയിൽ കഴിയുന്ന രോഗികൾക്ക് ജീവ രക്ഷാർത്ഥം തക്കസമയത്ത് രക്തവും അതിന്റെ ഘടകങ്ങളും നൽകുവാൻ സാധിക്കുന്നു.

സ്വമാതാവായ അക്കര വട്ടശ്ശേരിൽ തങ്കമ്മയിൽ നിന്നു പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ അപരാനങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുള്ള ഡോ. ബാബു ചാക്കോ, ചെറിയപള്ളി എം. ഡി. ആശുപത്രിയുടെ വളർച്ചയിൽ തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥന ഒരു മുഖ്യ ഘടകമാണെന്ന് അനുസ്മരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രകാശിക്കുന്ന പ്രതീകം

മലങ്കരസഭാ ഭാസുരൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗിവറുണ്ണിസ് മാർ ദീവന്നാസോസിന്റെ പവിത്രജീവിതത്തെപ്പറ്റി നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ ആശ്രയിക്കുന്ന ചെറിയപള്ളി മുൻ ട്രസ്റ്റിയും മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി മുൻ അംഗവുമായ ഉള്ളാട്ടിൽ ഐസക്ക് തോമസ് ഒരനുസ്മരണയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: സമുദായ വഴക്കിന്റെ പേരിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ എങ്ങനെയെങ്കിലും പഴയസെമിനാരിയിൽ നിന്നു പറഞ്ഞുവിടണമെന്നുള്ള ലക്ഷ്യത്തോടെ സി. ജെ. കുര്യനും മറ്റും ശ്രമിക്കുന്ന കാലഘട്ടം. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ് അധികാരത്തിനും പണത്തിനും വേണ്ടി വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ മുടക്കിയ ശേഷമുള്ള അടുത്ത ഞായറാഴ്ച ദിവസം സെമിനാരി ചാപ്പലിൽ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കരുതെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കൽപ്പന ശനിയാഴ്ച തന്നെ തിരുമേനിക്ക് നൽകപ്പെട്ടു. കല്പന വായിച്ചശേഷം "ഞാൻ ഒരു കുറ്റവും ചെയ്തിട്ടില്ല. തന്നിമിത്തം ഞായറാഴ്ച ഞാൻ തന്നെ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കും"മെന്നു തിരുമേനി പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചു.



ഐസക്ക് തോമസ്

ഞായറാഴ്ച വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ആരംഭിച്ചു. അബ്ദുള്ളാ പാത്രിയർക്കീസും സി. ജെ. കുര്യനും ഈ സമയം ബാവായുടെ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ എട്ടു പത്തു കെട്ടുവള്ളങ്ങളിൽ കുമരകം, അയ്മനം, കല്ലുകുത്തറ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പാത്രിയർക്കീസ് അനുഭാവികളും മറ്റു ജാതിക്കാരും സെമിനാരിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. എന്തും സംഭവിക്കുമെന്നു തോന്നുന്ന അന്തരീക്ഷം. ഇതൊന്നും അറിയാതെ തിരുമേനി വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനം തുടരുകയാണ്. സി. ജെ. കുര്യന്റെ സഹോദരൻ കൊച്ചാപ്പി വലുപ്പൻ ചാപ്പൽ അങ്കണത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു കുർബ്ബാന തുടരാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. മദ്ബഹായിൽ നിന്ന് ആ മഹാചാര്യനെ പിടിച്ചിരിക്കാനുള്ള ഹിനമായ നീക്കം ആരംഭിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി ഉള്ളാട്ടിൽ തൊമ്മി ഇത്താക്കും ഉപ്പുട്ടിൽ കുര്യനും മദ്ബഹായുടെ മുമ്പിലേക്കു നീങ്ങി

ചങ്ങല കണക്കെ കൈകൾ കോർത്ത് പിടിച്ച് ആരെയും മദ്ബഹായിലേക്കു കടത്തി വിടാതെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാവൽഭടന്മാരായി നിലകൊണ്ടു. ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും മെത്രാപ്പോലീത്താ ചില അനുഭാവികൾ വെളിയിൽ ഇറങ്ങി ബഹളം വച്ച് സമീപത്തുള്ള സഭാംഗങ്ങളെ പെട്ടെന്ന് വിളിച്ചുവരുത്തി. മാളിയേക്കൽ കൊച്ചുമാണിപ്പേട്ടനാണ് ഇതിനു നേതൃത്വം നൽകിയത്. കുർബ്ബാനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന തിരുമേനി ഇതൊന്നും അറിയുന്നില്ല. ഇതിനകം വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന തീർന്ന് നമ്മുടെ ആളുകൾ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ദൂരെ നിന്ന് വന്നവർ ഒന്നും രണ്ടുമായി പിന്നോട്ടുവലിഞ്ഞു.

തിരുമേനി മദ്ബഹായിൽ നിന്നു വെളിയിലേക്കു വരികയായി. ശുശ്രൂഷക്കാർ ഇരുവശത്തും നിലകൊണ്ടിരുന്നു. ധൂപക്കുറ്റി വഹിച്ച ശുശ്രൂഷകൻ പിന്നിലുണ്ട്. ഹൈക്കലായുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അച്ചുനു പകരം എന്റെ പിതാവായിരുന്നു അംശവടി പിടിച്ചിരുന്നത്. തൊട്ടടുത്തു ഉപ്പുട്ടിൽ കുരുന്നും നിലകൊണ്ടിരുന്നു. കുഴപ്പമുണ്ടാക്കാൻ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടവർ ഇതിനകം തിരുമേനിയുടെ അനുഭാവികളെ കാണുകയും അവർ അടികൊള്ളുമെന്ന് ഭയന്നു തിരിച്ചുപോകുകയുമാണുണ്ടായത്. ഈ സംഭവത്തിന് അന്നു വൈദികരായിരുന്ന കുറിച്ചി ബാവയും പാറേട്ടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സാക്ഷികളാണ്.

ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞു പുത്തനങ്ങാടിയിലുള്ള എന്റെ ഒരു സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തെ റോഡ് സൈഡിൽ ഒരു കുരിശിൻതൊട്ടിക്കു കല്ലിടാൻ പ. ബസേലിയോസ് ഗീവറുണ്ണിസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി. “കുരിശിൻതൊട്ടി നിന്റെ അപ്പന്റെ ഓർമ്മക്കിരിക്കട്ടെ” എന്നു ബാവാ കല്പിച്ചപ്പോൾ “തിരുമേനിയുടെ ഇഷ്ടം പോലെ” എന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയാണ് പുത്തനങ്ങാടിയിലെ കുരിശിൻതൊട്ടി എന്റെ അപ്പൻ തൊമ്മി ഇത്താക്കിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി സ്ഥാപിതമായത്. പരിശുദ്ധനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ പിന്നിൽ പാറ പോലെ ഉറച്ചുനിന്ന എന്റെ പിതാവിന്റെ സേവനം പ. ബാവാ നേരിട്ടു കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയത് കൊണ്ടാവാം ഒരു സാധാരണക്കാരന്റെ പേരിൽ ഈ കുരിശിൻതൊട്ടി സ്ഥാപിച്ചതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നീട് ഇതിന്റെ പേരും പറഞ്ഞു ചിലർ തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ സ്മാരകമായി കുരിശു സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ബാവായും പാറേട്ടെ തിരുമേനിയും അനുവദിച്ചില്ലെന്നാണിരുന്നത്.

നല്ല ബന്ധുബന്ധവും ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവുമായി നല്ല ബന്ധവും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കിടയിൽ സ്വാധീനവുമുണ്ടായിരുന്ന സി. ജെ കുര്യൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ ചിത്രം പഴയസെമിനാരി കമ്മറ്റി മാളികയിൽ വയ്ക്കുന്നതിനും അതിനെ എതിർത്ത പരിശുദ്ധനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ വേദനിപ്പിക്കാനും പുറത്താക്കാനും ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടാവാം കേസിൽ തോറ്റതും സാമ്പത്തികമായി ക്ഷീണിച്ചു നിരാശരായി മരിച്ചതും എന്നും താൻ വിശ്വസിക്കുന്നതായും ഐസക് തോമസ് പറഞ്ഞു.

ഹർജി തള്ളി

മലങ്കരസഭ വക ഏതാനും പള്ളികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു പോലീസ് സംരക്ഷണം ആവശ്യപ്പെട്ടും, വിഘടിത വിഭാഗത്തിലെ മെത്രാന്മാർ പള്ളികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു തടയണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചും പ. കാതോലിക്കാ ബാവായും മറ്റും കേരള ഹൈക്കോടതിയിൽ

സമർപ്പിച്ച ഹർജി 2003 ജനുവരി 28 ന് ചീഫ് ജസ്റ്റിസ് ജെ. എൽ. ഗുപ്ത, ജ. എം. രാമ ചന്ദ്രൻ എന്നിവരുൾപ്പെട്ട ഡിവിഷൻ ബഞ്ചു തള്ളി. വിധിയുടെ പ്രസക്ത ഭാഗം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

മതസ്ഥാപനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ, അത്യാവശ്യ സാഹചര്യങ്ങളിലല്ലാതെ പോലീസ് സംരക്ഷണം നൽകുന്നത് അനുചിതമാണെന്നു കോടതി വ്യക്തമാക്കി. 1995 ലെ സുപ്രീംകോടതി വിധിയിൽ ഇടവകപ്പള്ളികളുടെ അവകാശം സംബന്ധിച്ചു തീർപ്പു കൽപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്ക് പള്ളികൾക്കു മേൽ അവകാശമുണ്ടെന്നോ പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗത്തിനു പള്ളികളിൽ ഭരണാവകാശമില്ലെന്നോ ഇതിനാൽ പറയാ നാവില്ല.

കേസിൽ കക്ഷികളല്ലാത്ത പള്ളികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന അവകാശ തർക്കങ്ങൾ തീരുമാനിക്കാനാവില്ലെന്നും കോടതി വ്യക്തമാക്കി. ചോദിച്ചു എന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം പോലീസ് സംരക്ഷണം നൽകാനാവില്ല. ഇതിനു സർക്കാരിനു കനത്ത ചെലവുണ്ട്. വ്യക്തി യുടെ ജീവനും സ്വത്തിനും കടുത്ത ഭീഷണി ഉള്ളപ്പോൾ മാത്രമാണിതു നൽകുക. കോട തിക്കോ മറ്റ് അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾക്കോ പകരമല്ല, പോലീസ് സംരക്ഷണം.

ഭരണഘടനയുടെ 19, 25, 26 അനുചരഭാഗം അനുസരിച്ച്, മലങ്കര അസോസിയേഷ നിൽ നിന്നു വിട്ടുനിൽക്കാനോ പ്രത്യേക അസോസിയേഷൻ രൂപീകരിക്കാനോ ഇടവക പള്ളികൾക്ക് അവകാശമുണ്ട്. മലങ്കര അസോസിയേഷൻ വിട്ടുപോകാനുള്ള പാത്രി യർക്കീസ് വിഭാഗത്തിന്റെ തീരുമാനം അതിനാൽ തന്നെ നിയമവിരുദ്ധമല്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ ഹർജിയിലെ ആവശ്യങ്ങൾ അനുവദിക്കാനാവില്ലെന്നു കോടതി പറഞ്ഞു.

അതേസമയം, സുപ്രീംകോടതി വിധി നടപ്പാക്കാനുള്ള സാധ്യതകൾ സിവിൽ നടപടി ചട്ടങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നു കോടതി വ്യക്തമാക്കി. അതിനാൽ സുപ്രീംകോടതി വിധി നടപ്പാ ക്കാനും ഹർജിക്കാരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കുനിവൃത്തി തേടാനും സിവിൽ കോടതികളെ സമീപിക്കാവുന്നതാണെന്നു കോടതി വ്യക്തമാക്കി.

സഭാക്കേസിലെ സുപ്രീംകോടതി വിധി അനുസരിക്കാൻ പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗം ബാധ്യസ്ഥരാണോ, ഹർജിക്കാർക്കു പോലീസ് സംരക്ഷണം കിട്ടാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ എന്നീ കാര്യങ്ങളാണു കോടതി പരിഗണിച്ചത്.

ഭരണഘടനയനുസരിച്ച്, പ്രത്യേക അസോസിയേഷനിൽ അംഗങ്ങളാകാൻ ആരെയും നിർബന്ധിക്കാനാവില്ല. അസോസിയേഷനിൽ നിന്നു വിട്ടു പോകുന്നതു സുപ്രീംകോടതി വിധിയുടെ ലംഘനമാവില്ല.

ഇടവകപ്പള്ളിയുടെ കാര്യത്തിൽ സുപ്രീംകോടതി ഉത്തരവുകളൊന്നുമില്ല. വിവിധ പള്ളികളിൽ ഐക്യകണ്ഠേന പ്രമേയം പാസാക്കിയാണ് അസോസിയേഷനിൽ നിന്നു വിട്ടു പോരാൻ തീരുമാനിച്ചത്.

പുസ്തക പ്രകാശനം

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി നാൽപ്പതുകളിൽ സമുദായക്കേസിന്റെ ആഘാതമേറ്റു വൈദിക സെമിനാരി പ്രവർത്തനം നിലച്ചപ്പോൾ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ ഗുരുകുല സമ്പ്രദായത്തിൽ സുറിയാനി പഠിപ്പിച്ച തെങ്ങുംതറയിൽ ഗീവറുഗീസ് കോർപ്പറേഷൻ്റെ ഷായുടെ ജീവചരിത്രമായ "മഹാചാര്യന്മാരുടെ മഹാനായ

മല്പാൻ" എന്ന പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപ്രമുഖനും സഭാധ്യക്ഷനുമായ പ. ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യുസ് ദിതീയൻ ബാവാ മാർച്ച് 8 ന് പത്തനംതിട്ട മാക്കാം കുന്ന് സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് പള്ളിയിൽ വെച്ചു പ്രകാശനം ചെയ്തു. പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. മറ്റൊരു ശിഷ്യനായ കരിമരത്തിനാൽ ഫാ. കെ. കെ. വറുഗീസാണു ആദ്യകോപ്പി ഏറ്റുവാങ്ങിയത്. കെ. വി. മാമ്മനാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

കനകജൂബിലി

2003 മാർച്ച് ആദ്യം ചേർന്ന സഭാമാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി 1953 മെയ് 15 നു മേല്പട്ടക്കരനായ പ. കാതോലിക്കാബാവായുടെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാഭിഷേക കനകജൂബിലി 2003 മെയ് 15 നു സമുച്ചിതമായി കൊണ്ടാടുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലബാർ ഭദ്രാസനം

മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് രൂപം നൽകിയ മലബാർ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ ഒരു വർഷം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന കനകജൂബിലി കോഴിക്കോട്ട് കെ. പി. സി. സി. പ്രസിഡണ്ട് കെ. മുരളീധരൻ എം. പി. ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. നിയുക്ത കാതോലിക്കാ തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസ് അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. ഡോ. ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് ജൂബിലി സന്ദേശം നൽകി.

ബാവായുടെ സന്ദർശനം

വത്തർ ഗവൺമെന്റ് ദോഹയിലെ മൂന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് ഇടവകകൾക്കു വേണ്ടി സംഭാവന ചെയ്ത സ്ഥലത്തു സംയുക്തമായി ഒരു പള്ളിവയ്ക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു പ. കാതോലിക്കാ ബാവാ ഇറാക്കു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചതിന്റെ തലേദിവസമായ മാർച്ച് 21 ന് ദോഹയിലേക്കു പോയി. ഇടവകക്കാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായ സമന്വയം സൃഷ്ടിച്ച ശേഷം പ. ബാവാ ഏപ്രിൽ ഒന്നിനു തിരിച്ചെത്തി. സുപ്രീം കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച കേസിന്റെ അപ്പീൽ 2003 ജൂലൈയിൽ കേൾക്കുന്നതാണ്.